Prolog

Era o zi cenuşie, cu frig muşcător, şi câinii nu voiau să ia urma. Cățeaua cea mare şi neagră adulmecase o singură dată urmele de urs, se dăduse înapoi şi se întorsese la haită, furişându-se cu coada între picioare. Biciuiți de vânt, câinii stăteau îngrămădiți pe malul râului, cu un aer jalnic. Chett simțea şi el muşcătura vântului prin straturile veşmintelor de lână neagră şi piele fiartă. Frigul era prea năprasnic, pentru om şi animal deopotrivă, dar n-aveau de ales. Gura i se crispa şi aproape că-şi putea simți înroşindu-se de furie furunculele ce-i acopereau obrajii şi gâtul. *Ar trebui să fiu la Zid, la adăpost, purtând de grijă afurisiților de corbi şi făcând focurile pentru bătrânul Maester Aemon.* Jon Snow, bastardul, era cel care-i luase toate astea, el cu amicul său, grăsanul Sam Tarly. Din pricina lor se afla aici, stând să-i înghețe boaşele în inima pădurii bântuite, cu o haită de câini.

— Şapte draci! Smuci zdravăn de lese, asmuțind câinii. *Urma,* nenorociților. Aia e o urmă de urs! Vreți niscaiva carne, ori ba? *Scotociți!* Însă câinii nu făcură decât să se strângă şi mai mult unul în altul, scheunând. Chett pocni din biciul său scurt deasupra capetelor lor, iar cățeaua neagră îl mârâi. Carnea de câine poate fi la fel de gustoasă ca ursul, o amenință el, cu răsuflarea înghețându-i la fiecare cuvânt.

Lark Sisterman stătea cu brațele încrucişate la piept şi palmele vârâte la subsuori. Purta mănuşi negre de lână, dar se plângea mereu că îi îngheață degetele.

— E prea al dracului de frig ca să vânezi, zise el. Să-l ia naiba de urs, nu merită să înghețăm pentru el.

— Nu ne putem întoarce cu mâna goală, Lark, mormăi Micul Paul prin barba castanie ce îi acoperea aproape toată fața. Lordului Comandant nu i-ar plăcea una ca asta.

Sub nasul turtit al bărbatului voinic era o pojghiță de gheață, acolo unde îi înghețaseră mucii. O mână uriaşă, înmănuşată în blană groasă, se strângea cu putere în jurul mânerului unei sulițe.

— La naiba cu Bătrânul Urs, zise Sisterman, un bărbat subțire, cu trăsături ascuțite şi ochi fără astâmpăr. Mormont va fi mort înainte de primii zori, ai uitat? Cui îi pasă ce-i place lui?

Micul Paul clipi din ochii săi înguşti şi negri. Poate că, într-adevăr, uitase, gândi Chett. Era destul de nătărău ca să uite aproape orice.

— De ce trebuie să-l omoram pe Bătrânul Urs? De ce să nu fugim pur şi simplu şi să-l lăsăm în pace?

— Crezi că el ne va lăsa *pe noi* în pace? făcu Lark. Ne va urmări până-n pânzele albe. Vrei să fii urmărit, tolomacule?

— Nu, răspunse Micul Paul. Nu vreau. Nu.

Prolog

Era o zi cenuşie, cu frig muşcător, şi câinii nu voiau să ia urma. Căţeaua cea mare şi neagră adulmecase o singură dată urmele de urs, se dăduse înapoi şi se întorsese la haită, furişându-se cu coada între picioare. Biciuiţi de vânt, câinii stăteau îngrămădiţi pe malul râului, cu un aer jalnic. Chett simţea şi el muşcătura vântului prin straturile veşmintelor de lână neagră şi piele fiartă. Frigul era prea năprasnic, pentru om şi animal deopotrivă, dar n-aveau de ales. Gura i se crispa şi aproape că-şi putea simţi înroşindu-se de furie furunculele ce-i acopereau obrajii şi gâtul. *Ar trebui să fiu la Zid, la adăpost, purtând de grijă afurisiţilor de corbi şi făcând focurile pentru bătrânul Maester Aemon.* Jon Snow, bastardul, era cel care-i luase toate astea, el cu amicul său, grăsanul Sam Tarly. Din pricina lor se afla aici, stând să-i îngheţe boaşele în inima pădurii bântuite, cu o haită de câini.

— Şapte draci! Smuci zdravăn de lese, asmuţind câinii. *Urma,* nenorociţilor.

Aia e o urmă de urs! Vreţi niscaiva carne, ori ba? *Scotociţi!* Însă câinii nu făcură

decât să se strângă şi mai mult unul în altul, scheunând. Chett pocni din biciul său scurt deasupra capetelor lor, iar căţeaua neagră îl mârâi. Carnea de câine poate fi la fel de gustoasă ca ursul, o ameninţă el, cu răsuflarea îngheţându-i la fiecare cuvânt.

Lark Sisterman stătea cu braţele încrucişate la piept şi palmele vârâte la subsuori. Purta mănuşi negre de lână, dar se plângea mereu că îi îngheaţă degetele.

— E prea al dracului de frig ca să vânezi, zise el. Să-l ia naiba de urs, nu merită să îngheţăm pentru el.

— Nu ne putem întoarce cu mâna goală, Lark, mormăi Micul Paul prin barba castanie ce îi acoperea aproape toată faţa. Lordului Comandant nu i-ar plăcea una ca asta.

Sub nasul turtit al bărbatului voinic era o pojghiţă de gheaţă, acolo unde îi îngheţaseră mucii. O mână uriaşă,

înmănuşată în blană groasă, se strângea cu putere în jurul mânerului unei suliţe.

— La naiba cu Bătrânul Urs, zise Sisterman, un bărbat subţire, cu trăsături ascuţite şi ochi fără astâmpăr. Mormont va fi mort înainte de primii zori, ai uitat?

Cui îi pasă ce-i place lui?

Micul Paul clipi din ochii săi înguşti şi negri. Poate că, într-adevăr, uitase, gândi Chett. Era destul de nătărău ca să uite aproape orice.

— De ce trebuie să-l omoram pe Bătrânul Urs? De ce să nu fugim pur şi simplu şi să-l lăsăm în pace?

— Crezi că el ne va lăsa *pe noi* în pace? făcu Lark. Ne va urmări până-n pânzele albe. Vrei să fii urmărit, tolomacule?

— Nu, răspunse Micul Paul. Nu vreau. Nu.

11

— Vasăzică, ai să-l omori? întrebă Lark.

— Da. Bărbatul vânjos înfipse capătul suliţei în malul îngheţat al râului Am să-l omor. Nu trebuie să ne urmărească.

Sisterman îşi scoase mâinile de la subsuori şi se întoarse către Chett:

— Trebuie să-i omoram pe *toţi* ofiţerii, zic eu.

Chett era sătul până peste cap să audă aceeaşi poveste.

— Am mai discutat asta. Bătrânul Urs moare, la fel ca Blane din Turnul Umbrei. La fel şi Grubbs şi Aethan, ghinionul lor că s-au nimerit să fie de strajă, Dywen şi Bannen, pentru că ne-ar putea urmări, iar Ser Piggy pentru corbi. Atâta *tot.* Îi omoram fără zarvă, în somn. Un singur ţipăt şi suntem hrană pentru viermi, până la unul. Buboaiele îi erau roşii de furie. Tu fă-ţi numai bucăţica ta şi vezi ca verii tăi să şi-o facă pe a lor. Şi, Paul, încearcă să nu uiţi, e *a treia* gardă, nu a doua.

— A treia gardă, repetă voinicul, prin barbă şi prin mucii îngheţaţi. Eu şi cu Tiptil. Îmi amintesc, Chett.

Avea să fie lună neagră în noaptea aceea, iar gărzile le potriviseră în aşa fel încât să aibă de strajă câte opt de-ai

lor, cu încă doi de pază la cai. Nici că se putea mai bine. În plus, de acum era de aşteptat să se trezească în orice clipă cu sălbaticii peste ei. Chett avea de gând să fie cât mai departe înainte să se întâmple asta. Avea de gând să trăiască.

Trei sute de fraţi juraţi ai Rondului de Noapte porniseră către nord, două sute de la Castelul Negru şi alţi o sută de la Turnul Umbrei. Era cea mai mare expediţie de care se pomenise, aproape o treime din forţele Rondului. Voiau să-i găsească pe Ben Stark, pe Ser Waymar Royce şi pe ceilalţi cercetaşi care fuseseră

daţi dispăruţi, şi să descopere de ce îşi părăseau sălbaticii satele. Ei bine, nu erau mai aproape de Stark şi de Royce decât atunci când porniseră de la Zid, însă

aflaseră unde au plecat toţi sălbaticii – sus, în pustietatea culmilor îngheţate ale Colţilor de Gheaţă. Puteau să zacă acolo, sus, până la sfârşitul lumii, fără ca Chett să se sinchisească.

Dar nu. Ei coborau. În josul Apei Laptelui.

Chett îşi ridică privirea. Râul se întindea în faţa lui. Malurile sale stâncoase erau mărginite de gheaţă, iar apele lăptoase, alburii, se revărsau necontenit din Colţii de Gheaţă. Iar acum, Mance Rayder şi sălbaticii lui se revărsau şi ei, ca apa.

Thoren Smallwood se întorsese valvârtej, cu trei zile în urmă. În timp ce el îi spunea Bătrânului Urs ce au văzut iscoadele sale, omul lui, Kedge Albeaţă, le povestise celorlalţi.

— Încă sunt sus, destul de departe, pe colinele de la poalele muntelui, dar se apropie, le-a spus Kedge, încălzindu-şi mâinile deasupra focului. Harma, zisă Cap de Câine, e în frunte, căţeaua nenorocită. Goady s-a furişat în tabăra ei şi a văzut-o limpede, lângă foc.

Nătărăul ăla de Tumberjon a vrut s-o răpună cu o săgeată, dar Smallwood a 12

avut mai multă minte. Chett a scuipat, întrebându-l:

— Câţi erau, ţi-ai putut da seama?

— O droaie. Douăzeci, treizeci de mii, n-am stat să-i numărăm. Harma avea în avangardă cinci sute, toţi călare.

Bărbaţii din jurul focului au schimbat priviri neliniştite. Era lucru rar să găseşti fie şi o duzină de sălbatici călare, darămite *cinci* sute…

— Smallwood ne-a trimis, pe Bannen şi pe mine, să dăm ocol avangărzii, de departe, ca să aruncăm o privire asupra întregii oştiri, a continuat Kedge. Nu li se vedea capătul. Înaintează încet, ca un râu îngheţat, şase, şapte kilometri pe zi, dar nici nu mi s-a părut că ar avea de gând să se întoarcă în satele lor. Mai mult de jumătate erau femei şi copii, şi-şi mânau animalele în faţa lor: capre, oi, chiar şi bouri înhămaţi la sănii. Erau încărcaţi cu baloţi de blănuri, hălci de carne, cuşti cu pui, putini de unt şi roţi de tors, tot ce au agonisit. Catârii şi caii erau atât de împovăraţi, încât aveai impresia că o să li se rupă spatele. La fel şi femeile.

— Şi mergeau pe cursul Apei Laptelui? a întrebat Lark Sisterman.

— Aşa am spus, nu?

Apa Laptelui avea să-i ducă pe lângă Pumnul Primilor Oameni, fortul străvechi unde îşi aşezase tabăra Rondul de Noapte. Orice om cu un dram de judecată îşi putea da seama că era momentul să-şi ia tălpăşiţa şi să se retragă la Zid. Bătrânul Urs întărise Pumnul cu ţepuşe, gropi şi capcane, dar în calea unei asemenea oştiri toate acestea erau zadarnice. Dacă rămâneau aici, aveau să fie cotropiţi şi nimiciţi.

Iar Thoren Smallwood voia să *atace.* Donnel Hill cel Dulce era scutierul lui Ser Mallador Locke şi, cu o noapte înainte, îl văzuse pe Smallwood venind la cortul acestuia. Ser Mallador era de aceeaşi părere cu Ser Ottyn Wythers, cerând insistent retragerea la Zid, dar Smallwood voia să-l convingă să se răzgândească.

— Acest Rege-de-Dincolo-de-Zid nu ne va căuta niciodată atât de departe la nord, l-ar fi auzit Donnel zicând. Iar

măreaţa lui oaste nu e decât o gloată

şleampătă, plină de guri netrebnice, care n-au habar de unde să apuce sabia. La prima lovitură o să le piară tot cheful de luptă şi o să se întoarcă urlând la colibele lor, unde o să rămână încă cincizeci de ani.

Trei sute contra treizeci de mii. Chett numea asta curată nebunie, şi încă şi mai nebunesc era faptul că Ser Mallador fusese convins, iar cei doi împreună erau pe cale să-l lămurească şi pe Bătrânul Urs.

— Dacă mai aşteptăm mult, putem să pierdem şansa asta şi să nu ne mai întâlnim cu ea, spunea Smallwood oricui stătea să-l asculte.

La aceasta, Ser Ottyn Wythers i-a răspuns:

— Noi suntem scutul care apără regatele oamenilor. Nu te apuci să-ţi arunci scutul fără nici o pricină.

Însă Thoren Smallwood i-a dat replica:

— Eu lupt cu sabia. Cea mai sigură apărare a unui bărbat este să dea o lovitură

iute, care ucide inamicul, nu să se pitească în spatele unui scut.

Însă nici Smallwood, nici Wythers nu aveau comanda. Cel care o avea era Lordul Mormont, iar el îşi aştepta celelalte iscoade: Jarman Buckwell şi cei care urcaseră Scara Uriaşului, Qhorin Halfhand şi Jon Snow, care plecaseră să

cerceteze Trecătoarea Ţipătului. Dar Buckwell şi Halfhand întârziau. *Morţi, cel mai probabil.* Chett şi-l închipui pe Jon Snow zăcând, vânăt şi îngheţat, pe un vârf de munte, cu suliţa vreunui sălbatic înfiptă în fundul lui de bastard. Gândul îl făcu să zâmbească. *Sper că i-au ucis şi lupul afurisit.*

— Nu e nici un urs pe aici, hotărî Chett pe neaşteptate. Doar o urmă veche, atâta tot. Înapoi la Pumn!

Câinii aproape îl doborâră de pe picioare, la fel de nerăbdători ca el să se întoarcă. Poate credeau că vor primi de mâncare. Chett nu-şi putu stăpâni un hohot de râs. Erau

deja trei zile de când nu-i mai hrănise, ca să-i înfometeze şi să-i înrăiască. La noapte, înainte de a se face nevăzut în beznă, le va da drumul printre cai, după ce Donnel Hill cel Dulce şi Karl Picior-Strâmb le vor tăia pripoanele. *Se vor pomeni cu câini care mârâie şi cai cuprinşi de panică prin tot Pumnul, alergând printre focuri, sărind peste zidul de apărare, doborând corturile. În toată hărmălaia, puteau să treacă ore bune până să-şi dea cineva seama că*

lipsesc paisprezece fraţi.

Lark ar fi vrut să aducă de două ori pe atâţia, dar la ce te puteai aştepta de la un mocofan ca Sisterman? Încearcă numai să şopteşti un cuvânt în urechea cui nu trebuie şi, cât ai clipi, o să te pomeneşti mai scurt cu un cap. Nu, paisprezece erau tocmai bine, destui cât să facă exact ceea ce trebuia făcut, dar nu atât de mulţi ca să nu poată păstra un secret. Pe majoritatea îi recrutase chiar Chett. Micul Paul era unul dintre oamenii lui, cel mai vânjos bărbat de la Zid, chiar dacă se mişca mai încet ca un melc mort. Odată, i-a rupt unui sălbatic spatele, dintr-o îmbrăţişare. Cu ei mai erau şi Jungher, poreclit după numele armei sale preferate, şi omuleţul zis Tiptil, care siluise în tinereţe o sută de femei şi căruia îi plăcea să se laude cum că

nici una nu l-a văzut sau nu l-a auzit măcar, până nu s-a pomenit cu el între picioare.

Planul îl ticluise Chett. El era cel isteţ, îi fusese slujitor lui Maester Aemon vreme de patru ani buni, până când l-a înlăturat bastardul Jon Snow, ca slujba să-i poată fi încredinţată porcului ăluia grăsan de prieten al lui. În noaptea asta, când îl va ucide pe Sam Tarly, avea de gând să-i şoptească: *Transmite-i Lordului Snow salutul meu călduros,* direct în ureche, înainte de a-i spinteca beregata, lăsând sângele lui Ser Piggy să ţâşnească în bulboane prin straturile de seu. Chett cunoştea corbii, aşa că nu era de aşteptat să-i facă necazuri, nu mai multe decât Tarly. O singură atingere de cuţit şi laşul ăla o să-şi ude pantalonii şi o să înceapă

să se smiorcăie, cerând îndurare. *N-are decât să cerşească, n-o să-i fie de nici un folos.* După ce-i va despica beregata, va deschide coliviile şi va hâşâi păsările, ca nici un mesaj să nu ajungă la Zid. Tiptil şi Micul Paul îl vor ucide pe Bătrânul 14

Urs, Jungher se va ocupa de Blane, iar Lark cu verii lui îi vor reduce la tăcere pe Bannen şi pe bătrânul Dywen, ca să-i împiedice să le ia urma. Ascundeau mâncare de vreo două săptămâni, iar Donnel cel Dulce şi Karl Picior-Strâmb vor fi pregătit caii. Cu Mormont mort, comanda va trece la Ser Ottyn Wythers, un bătrân vlăguit, cu puterile şubrezite. *Va da fuga la Zid înainte de apusul soarelui şi nici nu va risca să-şi piardă din oameni, trimiţându-i după noi.*

Câinii îl trăgeau după ei, în timp ce-şi croiau drum printre copaci. Chett putea zări Pumnul ţâşnind spre cer, prin frunzişul pădurii. Era o zi atât de întunecoasă, încât Bătrânul Urs ceruse să se aprindă torţele, un cerc imens care ardea de jur împrejurul zidului de apărare ce încununa piscul abrupt, stâncos, al muntelui. Cei trei trecură cu greu albia unui pârâu. Apa era tăioasă, iar la suprafaţă pluteau, risipite, bucăţi de gheaţă.

— Eu am să mă îndrept spre coastă, mărturisi Lark Sisterman. Împreună cu verii mei. Ne vom construi o barcă şi ne vom întoarce acasă, la Surori.

Iar acasă vă vor şti de dezertori şi vă vor reteza capetele nătânge, gândi Chett.

Odată spuse jurămintele, nu aveai cum să părăseşti Rondul de Noapte. Oriunde în Cele Şapte Regate, te prindeau şi te omorau.

Cât despre Ollo Ciungul, el voia să se întoarcă la Tyrosh unde, susţinea el, oamenii nu-şi pierdeau mâinile pentru niţel furtişag cinstit, nici nu erau trimişi să

îngheţe de vii, doar fiindcă au fost prinşi în pat cu nevasta vreunui cavaler. Chett cumpănise ideea de a merge cu el, însă nu vorbea limba lor moale şi piţigăiată. Şi ce putea să facă el la Tyrosh? Nu cunoştea nici un meşteşug,

fiind crescut în Mlaştinile Cotoroanţei. Tatăl său îşi petrecuse toată viaţa scormonind în pământurile altora şi adunând lipitori. Se dezbrăca gol-goluţ, doar cu o bucată de piele groasă pe el, şi se cufunda în apele întunecoase. Când ieşea, era plin din cap până-n picioare. Uneori, îl punea pe Chett să-l ajute să-şi scoată lipitorile. Odată, una i s-a lipit de palmă, iar el a strivit-o cu repulsie de perete. Tatăl său i-a dat o mamă de bătaie pentru asta. Maesterii cumpărau lipitorile cu duzina.

Lark putea să se ducă acasă dacă poftea, la fel şi blestemaţii de Tyroshi, dar nu Chett. Dacă nu avea să mai revadă niciodată Mlaştinile Cotoroanţei, chiar şi aşa va fi prea curând. Lui, unul, îi plăcuse Fortăreaţa lui Craster. Omul trăia acolo pe picior mare, ca un lord, de ce n-ar face şi el la fel? Asta chiar ar fi bună! Chett, fiul culegătorului de lipitori, lord cu cetate! Blazonul lui ar putea fi o duzină de lipitori, pe un fundal roz. Dar de ce să se oprească doar la lord? Poate ar trebui să

devină rege! *Mance Rayder a început prin a fi cioară. Aş putea sa fiu rege, întocmai ca el, şi să-mi găsesc niscaiva neveste.* Craster avea nouăsprezece, fără a le pune la socoteală şi pe cele tinere, fiicele pe care nu ajunsese încă să şi le vâre în aşternut. Jumătate dintre neveste erau la fel de bătrâne şi de urâte ca el, dar asta nu avea nici o importanţă. Pe cele bătrâne, Chett le-ar putea pune la muncă, să-i facă mâncare şi curăţenie, să scoată morcovi şi să dea lături la porci, în vreme ce nevestele tinere i-ar încălzi patul şi i-ar naşte copii. Craster nu s-ar împotrivi, după

ce Micul Paul l-ar strânge la piept.

Singurele femei pe care le cunoscuse Chett erau târfele pe care le plătise în Oraşul Cârtiţei. Pe când era mai tânăr, fetele din sat aruncau o singură privire la faţa lui plină de buboaie şi furuncule şi îşi întorceau privirea, scârbite. Cel mai rău fusese cu Bessa, dezmăţata aia. Îşi desfăcea picioarele pentru fiecare băiat din Mlaştinile Cotoroanţei, aşa

că Chett se gândise: de ce nu şi pentru el? A mers până acolo încât, auzind că-i plac, şi-a petrecut o dimineaţă întreagă culegându-i flori de câmp, dar Bessa i-a râs în nas şi i-a spus că mai bine s-ar târâi într-un pat cu lipitorile tatălui său decât cu el. S-a oprit din râs când i-a vârât cuţitul în burtă.

A fost plăcut – uimirea aceea de pe chipul ei – aşa că a scos cuţitul şi l-a înfipt din nou. Când l-au prins, aproape de Cele Şapte Pâraie, bătrânul Lord Walder Frey nici măcar nu s-a sinchisit să vină în persoană să-l judece. L-a trimis pe unul dintre *bastarzii* săi, pe acel Walder Rivers, iar când s-a dezmeticit, Chett se îndrepta către Zid, cu diavolul ăla puturos de Yoren. Ca plată pentru singurul lui moment de plăcere, i-au luat întreaga viaţă.

Dar acum avea de gând să-şi ia viaţa înapoi, împreună cu soţiile lui Craster.

Boşorogul ăla sălbatic are dreptate. Dacă vrei o femeie de nevastă, o iei, şi asta fără să-i dai flori, că poate aşa nu-ţi observă afurisitele de buboaie. Lui Chett nu-i trecea prin cap să repete *acea* greşeală.

O să reuşească, îşi promise a suta oară. *Atât timp cât scăpăm basma curată.*

Ser Ottyn o va lua spre sud, spre Turnul Umbrei, drumul cel mai scurt către Zid.

Nu-şi va bate capul cu noi, nu Wythers. Nu-şi va dori decât să ajungă teferi înapoi. Cât despre Thoren Smallwood, dorinţa lui ar fi să continue cu atacul, dar Ser Ottyn era mult prea prudent, şi el avea întâietate. *Oricum, nu va avea importanţă. După ce plecăm, Smallwood poate să atace pe cine vrea. Ce ne pasă*

nouă? Dacă nici unul dintre ei nu se mai întoarce la Zid, nimeni nu va mai veni vreodată să ne caute, vor crede că am murit împreună cu ceilalţi. Gândul acesta îi trecea prin minte pentru prima dată şi, vreme de o clipă, îl ispiti. Însă atunci ar trebui să-i omoare şi pe Ser Ottyn şi pe Ser Mallador Locke, ca Smallwood să

ajungă la comandă, şi erau amândoi bine păziţi, zi şi noapte… Nu, riscul era prea mare.

— Chett, zise Micul Paul în timp ce înaintau cu greu de-a lungul unei poteci stâncoase, printre sequoia şi pini. Cum facem cu pasărea?

— Care afurisită de pasăre? Ultimul lucru de care avea nevoie acum era un nătărău care să trăncănească despre o pasăre.

— Corbul Bătrânului Urs, răspunse Micul Paul. Dacă îl omorâm, cine o să-i hrănească pasărea?

— Pe cine naiba interesează? Omoară şi pasărea, dacă vrei.

— Nu vreau să mă ating de nici o pasăre, făcu voinicul. Numai că aia e o pasăre vorbitoare. Dacă povesteşte ce am făcut?

Lark Sisterman izbucni în râs.

— Paul cel Mic, isteţ şi voinic, îl luă el în răspăr.

— Tacă-ţi gura, făcu Micul Paul, ameninţător.

— Paul, spuse Chett înainte ca namila de om să se înfurie prea tare, când îl vor găsi pe bătrân zăcând într-o baltă de sânge, cu gâtul tăiat, nu va fi nevoie de nici o pasăre să le spună că l-a omorât cineva.

Micul Paul rumegă ideea o clipă.

— Asta aşa e, se învoi el. Atunci, pot să păstrez eu pasărea? Îmi place corbul ăla.

— Al tău să fie, zise Chett, doar ca să-l facă să tacă.

— Putem oricând să-l mâncăm, dacă ne e foame, sugeră Lark.

Micul Paul se întunecă din nou.

— Încearcă numai să-mi mănânci pasărea, Lark. Încearcă numai!

Chett auzea zvon de voci printre copaci.

— Tăceţi naibii din gură, amândoi. Aproape am ajuns la Pumn.

Ieşiră aproape de versantul vestic al dealului şi îl ocoliră, către sud, unde panta era mai domoală. La marginea pădurii, o duzină de bărbaţi se antrenau cu arcul.

Scrijeliseră contururi pe trunchiurile copacilor şi trăgeau cu săgeţile în ele.

— Priviţi, zise Lark. Un porc cu un arc.

Fără doar şi poate, cel mai apropiat arcaş era însuşi Ser Piggy, grăsanul care îi furase locul de pe lângă Maester Aemon. Numai la vederea lui Samwell Tarly, Chett fu cuprins de mânie. Pe vremea când era slujitorul lui Maester Aemon, Chett dusese cea mai bună viaţă pe care o cunoscuse vreodată. Bătrânul orb nu era pretenţios, iar Clydas se ocupa, oricum, de aproape toate nevoile sale. Sarcinile lui Chett erau uşoare: să cureţe stâncăria, câteva focuri de făcut, de adus uneori mâncarea… şi Aemon nu l-a lovit nici măcar o singură dată. *Crede că poate să*

dea buzna pur şi simplu şi să mă înghiontească afară, numai pentru că e de obârşie nobilă şi ştie să citească. Poate c-o să-l rog să-mi citească pumnalul, înainte să-i spintec beregata cu el.

— Voi vedeţi-vă de drum, le spuse celorlalţi. Eu vreau să mă uit.

Câinii se smuceau, nerăbdători să meargă după ceilalţi, spre mâncarea despre care credeau că-i aşteaptă sus. Chett lovi căţeaua cu vârful cizmei şi asta îl mai potoli puţin.

Printre copaci, privi cum grăsanul se opintea cu un arc cât el de mare, cu faţa-i roşie, ca o lună plină, crispată de concentrare. Trei săgeţi stăteau înfipte în pământ în faţa lui. Tarly potrivi o săgeată şi întinse arcul. Îl ţinu întins mai multă vreme, încercând să ochească, şi trase. Săgeata dispăru în desiş. Chett râse zgomotos, un sforăit de dulce dezgust.

— Pe aia n-o s-o găsim niciodată, şi eu voi fi învinuit, anunţă Edd Tollett, scutierul posomorât, cu părul alb, căruia toţi îi spuneau Edd cel Trist. Nu lipseşte niciodată nimic fără să fiu eu luat la ochi, de când mi-am pierdut calul. De parcă

ar fi putut face cineva ceva. Era alb şi ningea, la ce se aşteptau?

17

— L-a luat vântul pe ăla, zise Grenn, un alt prieten al Lordului Snow. Încearcă

să ţii arcul drept, Sam.

— E greu, se plânse grăsanul, dar trase o a doua săgeată. Aceasta zbură sus, înaintând printre crengi, la trei metri deasupra ţintei.

— Cred că ai doborât o frunză din copacul ăla, zise Edd cel Trist. Toamna vine destul de repede, nu e nevoie s-o ajutăm. Oftă. Şi ştim cu toţii ce urmează după

toamnă. O, zei, dar mi-e frig. Trage ultima săgeată, Samwell, am impresia că-mi îngheaţă limba până-n fundul gurii.

Ser Piggy coborî arcul şi Chett avu impresia că va începe să urle.

— E prea greu.

— Potriveşti, întinzi şi tragi, zise Grenn. Haide.

Supus, grăsanul smulse ultima săgeată din pământ, o potrivi în arcul său lung şi trase. Făcu totul repede, fără să-şi mijească, chinuit, ochii de-a lungul săgeţii, aşa cum făcuse înainte. Săgeata lovi conturul de cărbune în partea de jos a pieptului şi rămase acolo, vibrând.

— L-am nimerit. Ser Piggy părea şocat. Grenn, ai văzut? Edd, uite, l-am nimerit!

— I-ai vârât-o între coaste, aş zice, făcu Grenn.

— L-am omorât? vru să ştie grăsanul.

Tollett ridică din umeri.

— I-ar fi putut înţepa un plămân, dacă ar fi avut. Copacii nu au, în general.

Luă arcul din mâna lui Sam. Totuşi, am văzut şi lovituri mai proaste. Da, şi câteva îmi aparţin.

Ser Piggy strălucea. Privindu-l, aveai impresia că *făcuse* într-adevăr ceva. Dar când îl văzu pe Chett cu câinii, zâmbetul i se strâmbă şi i se stinse, cu un scheunat.

— Ai lovit un copac, zise Chett. Să vedem cum ţinteşti când vine vorba de flăcăii lui Mance Rayder. Ei n-o să stea nemişcaţi, cu braţele desfăcute şi frunzele foşnind, o, nu. Vor veni drept spre tine, urlându-ţi în faţă, şi pun rămăşag că o să-ţi uzi nădragii ăia. Unul dintre ei îşi va implânta securea direct între ochişorii tăi de porc. Ultimul lucru pe care ai să-l auzi va fi cum *trosneşte* când îţi muşcă

din craniu.

Grăsanul tremura. Edd cel Trist îi puse o mână pe umăr.

— Frate, spuse el solemn, doar fiindcă aşa ţi s-a întâmplat ţie nu înseamnă că

Samwell va suferi la fel.

— Despre ce vorbeşti acolo, Tollett?

— Despre securea care ţi-a crăpat capul. E adevărat că jumătate din minte ţi s-a scurs pe jos şi ţi-au mâncat-o câinii?

Grenn, marele mocofan, izbucni în râs şi până şi Samwell Tarly reuşi să

schiţeze un zâmbet. Chett lovi cu piciorul câinele cel mai apropiat, smuci lesele şi începu să urce dealul. *Rânjeşte cât vrei, Ser Piggy. Vedem noi cine râde la* 18

noapte. Îşi dorea doar să aibă timp să-l omoare şi pe Tollett. *Un nătărău posac, cu moacă de cal, asta e.*

Urcuşul era abrupt, chiar şi pe această parte a Pumnului, care avea panta cea mai domoală. La jumătatea drumului, câinii începură să latre şi să-l smucească, închipuindu-şi că în curând vor primi de mâncare. În schimb, Chett îi făcu să-i simtă gustul cizmei, iar câinelui mare şi urât, care s-a repezit la el, îi rezervă o lovitură zdravănă de bici. Odată câinii legaţi, se duse să raporteze.

— Urmele erau acolo, aşa cum a zis Uriaşul, dar câinii n-au vrut să se ia după

ele, îi spuse el lui Mormont, în faţa cortului său mare şi negru. Fiind atât de aproape de râu, s-ar putea să avem de-a face cu urme vechi.

— Păcat. Lordul Mormont avea un cap mare şi pleşuv, barba deasă şi zburlită, iar glasul îi părea la fel de obosit ca înfăţişarea. Poate că ne-ar fi prins bine tuturor o bucăţică de carne proaspătă.

Corbul de pe umărul lui clătină din cap şi repetă: *Carne. Carne. Carne.*

Am putea să gătim blestemaţii ăia de câini, gândi Chett, dar nu mai scoase nici o vorbă până când Bătrânul Urs îi spuse că poate să plece. *Şi asta e ultima oară*

când trebuie să-mi aplec capul în faţa lui, îşi zise cu satisfacţie. I se părea că se făcea şi mai frig, ceea ce ar fi jurat că era imposibil. Câinii se strânseră năpăstuiţi unul în altul, în mocirla îngheţată, iar Chett fu aproape ispitit să se cuibărească

printre ei. În schimb, îşi înfăşură un şal negru de lână peste jumătatea de jos a feţei, lăsând o deschizătură în dreptul gurii, ca să poată respira. Descoperi că îi e mai cald dacă se mişcă, aşa că începu să dea încet ocol taberei, cu un teanc de frunze acrişoare în mână, oprindu-se, când şi când, să le mestece împreună cu fraţii în negru şi ascultând ce aveau de povestit. Nici unul dintre cei din garda de zi nu avea de-a face cu planul său, dar, chiar şi aşa, socotise că era bine să-şi facă

o părere despre ce gândeau.

În principal, gândeau că era al naibii de frig.

Vântul se stârnea tot mai puternic, pe măsură ce umbrele se alungeau. Trecând printre pietrele zidului de apărare, scotea un sunet subţire, ascuţit.

— Urăsc sunetul ăsta, zise Uriaşul cel mic. Parc-ar fi un ţânc în tufişuri, scâncind după lapte.

Când îşi termină turul şi se întoarse la câini, îl găsi pe Lark aşteptându-l.

— Ofiţerii sunt iarăşi în cortul Bătrânului Urs şi discută aprins.

— Asta fac ei, zise Chett. Sunt de viţă nobilă, toţi în afară de Blane, şi se îmbată cu vorbe în loc de vin.

Lark se trase discret mai aproape.

— Cap-sec îi tot dă înainte cu pasărea, îl preveni el, aruncând o privire de jur împrejur, ca să se asigure că nu era nimeni prin preajmă. Acum întreabă dacă am adus vreo sămânţă pentru vietatea aia blestemată.

— E corb, răspunse Chett. Mănâncă hoituri.

Lark râmji:

— Poate pe al lui, cine ştie?

Sau al tău. Chett era de părere că aveau nevoie de namila de om mai mult decât de Lark.

— Nu te mai frământa cu Micul Paul. Tu-ţi faci treaba ta, el pe-a lui.

Amurgul se strecura printre copaci când Chett scăpă de Sisterman şi se aşeză

să-şi ascută sabia. Era o muncă a naibii de grea, cu mănuşile pe mâini, dar nu avea de gând să şi le scoată. Pe frigul ăsta, orice nesăbuit care atingea oţelul cu mâna goală se alegea fără o bucată de piele.

Când soarele coborî la asfinţit, câinii începură să scâncească. Le dădu apă şi înjurături.

— Încă o jumătate de noapte şi vă puteţi căuta singuri ospăţul.

Se simţea deja miros de mâncare. Dywen perora lângă foc, când Chett îşi primea de la Hake, bucătarul, colţul de pâine tare şi un castron cu supă de fasole cu slănină.

— Pădurea e prea liniştită, spunea bătrânul pădurar. Nici o broască lângă râu, nici o bufniţă în întuneric. Nu mi-a fost dat să ascult o pădure mai lipsită de viaţă

ca asta.

— Dinţii ăia ai tăi sună destul de lipsiţi de viaţă, zise Hake.

Dywen îşi clănţăni dinţii de lemn.

— Şi nici un lup. Înainte au fost, dar acum nu mai sunt. Unde s-au dus, vă

puteţi închipui?

— Undeva unde e cald, zise Chett.

Din duzina de fraţi care se nimeriseră lângă foc, patru erau oamenii lui. Îi cercetă pe fiecare cu coada ochiului, să vadă dacă vreunul dădea semne de slăbiciune. Jungher părea destul de calm. Stătea liniştit şi-şi ascuţea sabia, ca în fiecare seară. Iar Donnel Hill cel Dulce era numai zâmbete. Avea dinţii albi, buze groase şi roşii, bucle blonde care i se revărsau pe umeri într-o neorânduială

meşteşugită şi susţinea că era fiul nelegitim al unui oarecare Lannister. Poate că

era. Chett nu avea nevoie de băieţi frumoşi, nici de bastarzi, dar Donnel cel Dulce părea că face faţă.

Era, însă, mai puţin sigur în privinţa pândarului pe care fraţii îl porecliseră

Taie-Lemne, mai mult fiindcă sforăia, decât fiindcă ar fi avut vreo legătură cu copacii. În clipa asta părea atât de neliniştit, încât, cine ştie, poate că nu avea să

mai sforăie niciodată. Iar Maslyn era şi mai rău. Chett vedea cum i se prelinge sudoarea pe faţă, în ciuda vântului necruţător. Broboanele străluceau în lumina focului, ca o puzderie de nestemate ude. Maslyn nu se atingea de mâncare, doar se holba la castronul lui de supă, ca şi cum mirosul ar fi fost pe cale să-l umple de greaţă. *Va trebui să fiu cu ochii pe el,* gândi Chett.

— Adunarea! Sunetul ţâşni pe neaşteptate dintr-o mulţime de gâtlejuri şi se răspândi cu repeziciune în toate colţurile taberei de pe cresta muntelui. Oameni ai Rondului de Noapte! Adunaţi-vă lângă focul central!

20

Încruntându-se, Chett îşi termină supa şi îi urmă pe ceilalţi.

Bătrânul Urs stătea în faţa focului, cu Smallwood, Locke, Wythers şi Blane înşiraţi în spatele lui. Mormont era înveşmântat cu o mantie din blană neagră şi groasă, cu corbul cocoţat pe umăr, umflându-şi penele negre. *Nu e semn bun.*

Chett se strecură între Brown Bernarr şi câţiva bărbaţi de la Turnul Umbrei. Când se strânseră cu toţii, cu excepţia pândaşilor din păduri şi a străjerilor de la zidul de apărare, Mormont îşi drese glasul şi scuipă. Saliva îngheţă înainte să atingă

pământul.

— Fraţilor, spuse el, oameni ai Rondului de Noapte. *(Oameni,* ţipă corbul.

Oameni! Oameni!) Sălbaticii sunt în marş. Coboară din munţi pe cursul Apei Laptelui. Thoren e de părere că avangarda lor ne va ajunge din urmă de acum în zece zile. Cei mai experimentaţi cercetaşi ai lor vor fi în avangardă, cu Harma Cap de Câine. Ceilalţi vor forma, probabil, ariergarda, sau vor veni în preajma lui Mance Rayder însuşi. În rest, luptătorii lor vor fi împrăştiaţi de-a lungul întregii linii de marş. Au boi, catâri, cai… dar puţini. Cei mai mulţi vor fi pe jos, prost înarmaţi şi neantrenaţi. Armele pe care le poartă vor fi fiind mai degrabă din piatră şi os decât din oţel. Sunt împovăraţi de femei, copii, turme de oi şi de capre şi de tot avutul lor, pe deasupra. Pe scurt, deşi numeroşi, sunt vulnerabili… şi ei nu ştiu că suntem aici. Sau aşa trebuie să ne rugăm să fie.

Ba ştiu, gândi Chett. *Bubos bătrân ce eşti, le e limpede ca lumina zilei. Qhorin Halfhand nu s-a întors, aşa-i? Nici Jarman Buckwell. Dacă măcar unul dintre ei a fost prins, ştii foarte bine că sălbaticii vor fi stors până acum de la el un cântec, două.*

Smallwood ieşi în faţă:

— Mance Rayder are de gând să zdrobească Zidul şi să aducă războiul sângeros în Cele Şapte Regate. Ei, bine, ăsta e un joc care se joacă în doi. Mâine îi aducem noi războiul.

— Pornim în zori cu toată oastea, adăugă Bătrânul Urs, în timp ce un murmur străbătea mulţimea. Vom porni către nord şi vom face un ocol pe la vest.

Avangarda Harmei va fi dincolo de Pumn când ne vom întoarce. Colinele de la poalele Colţilor de Gheaţă sunt pline

de văi înguste, şerpuitoare, numai bune pentru ambuscade. Linia lor de marş se va întinde cât vezi cu ochii. Îi vom ataca în mai multe puncte deodată şi se vor jura că suntem trei mii, nu trei sute.

— Îi vom lovi în plin şi vom dispărea înainte să apuce să-şi grupeze cavaleria şi să ne înfrunte, interveni Thoren Smallwood. Dacă se iau după noi, îi alergăm bine, apoi ne întoarcem şi lovim din nou, în altă parte a coloanei. Dăm foc căruţelor, le risipim turmele şi omorâm cât de mulţi putem. Pe Mance Rayder însuşi, dacă-l găsim. Dacă se împrăştie şi se întorc la colibele lor, atunci am învins. Dacă nu, îi hărţuim tot drumul până la Zid şi avem grijă să lase în urma lor un şir de cadavre, să se ştie pe unde au trecut.

— *Sunt mii!* strigă cineva din spatele lui Chett.

21

— *Vom muri!* Era glasul lui Maslyn, plin de spaimă.

Muri, strigă corbul lui Mormont, bătându-şi aripile negre. *Muri, muri, muri.*

— Da, mulţi dintre noi, răspunse Bătrânul Urs. Poate cu toţii. Dar, aşa cum a spus un alt Lord Comandant cu mii de ani în urmă, de aceea purtăm veşminte negre. Amintiţi-vă jurământul, fraţii mei. *Căci suntem săbiile din întuneric, cei ce veghează pe ziduri...*

— *Focul ce arde pentru a învinge frigul.* Ser Mallador Locke îşi scoase sabia lungă.

— *Lumina ce aduce zorile,* răspunseră alte glasuri, şi mai multe săbii ţâşniră

din teacă.

Apoi îşi scoaseră cu toţii armele şi erau aproape trei sute de săbii ridicate şi tot atâtea glasuri strigând:

— *Goarna care îi trezeşte pe cei adormiţi! Scutul care păzeşte ţinuturile oamenilor!*

Chett nu avu de ales. Îşi ridică glasul, împreună cu ceilalţi. Aerul era scăldat în aburul răsuflării lor, iar lumina focului strălucea pe oţel. Fu mulţumit să-i vadă pe Lark, pe Tiptil şi pe Donnel Hill cel Dulce alăturându-se, de parcă ar fi

fost la fel de nătărăi ca toţi ceilalţi. Asta era bine. Nu avea rost să atragă atenţia, când ceasul lor era atât de aproape.

Când strigătele se stinseră, auzi din nou sunetul vântului lovindu-se de zidul de apărare. Flăcările se învolburau, tremurând, înfrigurate parcă şi ele, iar în liniştea ce se lăsase deodată, corbul Bătrânului Urs croncăni zgomotos şi zise încă o dată: *Muri.*

Isteaţă pasăre, gândi Chett, în timp ce rupeau rândurile, îndemnaţi de ofiţeri să

mănânce bine şi să se odihnească pe îndelete la noapte. Chett se cuibări sub blănurile sale, lângă câini, cu mintea plină de lucrurile care ar putea merge prost.

Dacă jurământul ăla nenorocit l-a făcut pe vreunul dintre oamenii lui să se răzgândească? Sau dacă Micul Paul a uitat, şi va încerca să-l omoare pe Mormont în timpul celei de-a doua gărzi, în loc de a treia? Dacă Maslyn şi-a pierdut curajul sau dacă vreunul dintre ei s-a făcut şoptitor, sau…

Se pomeni stând cu urechea ciulită în noapte. Vântul suna, într-adevăr, ca scâncetul unui copil şi, din când în când, Chett auzea glasuri de bărbaţi, nechezatul unui cal, un buştean trosnind în foc. Dar nimic altceva. *Atâta linişte.*

Vedea plutind în faţa ochilor săi chipul Bessei. *Nu cuţitul am vrut să-l vâr în tine,* voia să-i spună. *Ţi-am cules flori, trandafiri sălbatici, calomfir şi maci galbeni, mi-a luat toată dimineaţa.* Inima îi bubuia ca o tobă, atât de puternic încât se temea că ar putea trezi toată tabăra. Barba îi era acoperită de o pojghiţă de gheaţă, de jur împrejurul şurii. *De unde mi-a venit să mă gândesc aşa, la Bessa?*

Înainte, ori de câte ori se gândise la ea, fusese doar ca să-şi aducă aminte chipul ei în timp ce murea. Ce era cu el? Abia mai putea respira. Oare adormise? Se ridică

în genunchi şi simţi pe nas ceva ud şi rece. Ridică ochii.

22

Ningea.

Îşi simţea lacrimile îngheţându-i pe obraji. *Nu e drept!* îi venea să strige.

Zăpada îi va distruge toată munca, toate planurile făurite cu grijă. Era o ninsoare deasă, fulgii albi şi mari se îngrămădeau în jurul lui. Cum vor găsi în zăpadă

ascunzătorile de hrană sau cărăruia pe care voiau s-o urmeze, către est? *Nu vor avea nevoie nici de Dywen, nici de Bannen ca să ne urmărească, dacă vom merge prin zăpadă proaspătă.* Iar zăpada ascundea denivelările pământului, mai cu seamă noaptea. Un cal ar putea să se împiedice de o rădăcină sau să-şi rupă

piciorul, lovindu-se de o piatră. *S-a sfârşit cu noi,* îşi dădu el seama. *S-a sfârşit înainte de a începe. Suntem pierduţi.* Fiul căutătorului de lipitori nu va avea parte nici de o viaţă de lord, nici de fortăreaţă, nici de neveste sau coroană. Va avea parte doar de sabia unui sălbatic în burtă şi apoi de o groapă fără semn. *Zăpada mi-a luat totul... zăpada blestemată...*

Zăpada îl mai nenorocise o dată. Zăpada pe care o aducea numele lui Snow, şi porcul său mult iubit.

Chett se ridică. Picioarele îi erau înţepenite, iar fulgii transformau torţele din depărtări în flăcărui portocalii, înceţoşate. Se simţea de parcă ar fi fost atacat de un nor de insecte palide şi reci. I se aşezau pe umeri, pe cap, îi zburau pe la nas, în faţa ochilor. Înjurând, dădu fulgii la o parte cu mâna. *Sam Tarly,* îşi aminti. *Mai pot încă să mă ocup de Ser Piggy.* Îşi înfăşură şalul peste faţă, îşi trase gluga pe cap şi începu să traverseze tabăra cu paşi mari, către locul unde dormea laşul.

Ningea atât de tare, încât se rătăci printre corturi, dar, în cele din urmă, zări micul adăpost călduţ pe care grăsanul şi-l făcuse între o stâncă şi coliviile corbilor. Tarly era îngropat sub un maldăr de pături negre de lână şi blănuri zdrenţăroase. Vântul purtase zăpada înăuntru, acoperindu-l. Arăta ca un fel de munte moale şi rotund. Când Chett scoase cu grijă pumnalul, oţelul foşni în teaca de piele, abia şoptit, ca o palidă speranţă. Unul dintre corbi croncăni.

— *Zăpadă,* murmură un altul, mijindu-şi ochii negri printre gratii.

Cel dintâi corb adăugă şi el:

— *Zăpadă.*

Chett trecu pe lângă ei, păşind cu băgare de seamă. O să-şi apese mâna stângă

pe gura băiatului, ca să-i înăbuşe strigătele, şi pe urmă…

Uuuuuuuhooooooooo.

Se opri cu un picior în aer, înghiţindu-şi înjurătura, în timp ce cornul răsuna, palid şi îndepărtat, dar inconfundabil. *Nu acum. Blestemaţi fie zeii, nu tocmai ACUM!* Bătrânul Urs ascunsese iscoade cu ochi ageri în pădurea ce împrejmuia Pumnul, ca să le dea de ştire când se apropie cineva. *Oamenii lui Jarman Buckwell, întorşi de la Scara Uriaşului,* îşi spuse Chett, *sau Qhorin Halfhand, de la Trecătoarea Ţipătului.* Un singur sunet de corn însemna întoarcerea fraţilor.

Dacă era Halfhand, Jon Snow ar putea fi cu el, în viaţă.

Sam Tarly se ridică în capul oaselor, cu ochii umflaţi de somn şi se holbă la 23

zăpadă, buimac. Corbii croncăneau zgomotos, iar Chett îşi auzea câinii lătrând.

Jumătate din tabăra blestemată e trează. Degetele-i înmănuşate se strânseră pe mânerul pumnalului, în timp ce aştepta ca sunetul să se stingă. Dar îndată ce pieri, porni din nou, mai puternic, mai limpede.

Uuuuuuuuuuuuhooooooooooooooo.

— O, Zei, îl auzi pe Sam Tarly scâncind. Grăsanul se ridică în genunchi, clătinându-se, cu picioarele încâlcite în mantie şi pături. Le azvârli la o parte, dând din picioare, şi întinse mâna după haina de zale pe care o atârnase de o piatră

din apropiere. În timp ce îşi trăgea peste cap haina imensă, cât un cort, şi îşi strecura trupul în ea, Sam îl zări pe Chett, stând în faţa lui.

— Au fost două? întrebă el. Am visat că aud cornul sunând de două ori.

— N-ai visat, răspunse Chett. A sunat de două ori, ca să cheme Rondul la arme. De două ori, vestind apropierea duşmanului. Te aşteaptă o secure pe care scrie *Piggy,* grăsanule. De două ori înseamnă sălbatici. Îi veni să râdă, văzând teama întipărită pe faţa aceea rotundă, ca o lună plină. Să-i ia naiba pe toţi, înghiţi-i-ar şapte iaduri. Blestemata de Harma. Blestematul de Mance Rayder.

Blestematul de Smallwood. Zicea că n-o să ne ajungă decât peste…

Uuuuuuuuuuuuuuhooooooooooooo

Cornul sună, sună şi sună, până când păru că nu se va stinge niciodată. Corbii îşi fâlfâiau aripile şi ţipau, zburau de colo-colo în colivii şi se agăţau de gratii, iar fraţii Rondului de Noapte se ridicau în toate colţurile taberei, îşi îmbrăcau armurile, îşi legau centurile, îşi apucau securile de război şi arcurile. Samwell Tarly se ridică, tremurând, cu faţa albă ca ninsoarea care cădea, învârtejindu-se, în jurul lor.

— Trei, scânci el, a sunat de trei ori, am auzit trei. Nu sună niciodată de trei ori. Nu s-a întâmplat asta de sute şi mii de ani. Trei înseamnă…

— *Ceilalţi.* Chett scoase un sunet care era pe jumătate râs, pe jumătate suspin şi, dintr-odată, era ud. Simţea cum urina i se prelinge pe picior şi vedea cum un şuvoi îi inundă partea din faţă a pantalonilor.

JAIME

Un vânt bătea dinspre est prin păru-i încâlcit, la fel de blând şi de parfumat ca degetele lui Cersei. Auzea păsările cântând şi simţea mişcarea râului sub barcă, în timp ce bătaia vâslelor îi împingea către răsăritul trandafiriu. După timpul îndelungat petrecut în întuneric, lumea era atât de dulce, încât Jaime Lannister se simţea ameţit. *Sunt viu şi îmbătat de lumina soarelui.* Un hohot de râs izbucni dintr-odată de pe buzele lui, ca o prepeliţă ţâşnind din ascunzătoare.

— Linişte, mormăi fetişcana, încruntându-se. Căutătura încruntată se potrivea pe chipul ei lătăreţ şi lipsit de frumuseţe mai bine ca un zâmbet. Nu că Jaime ar fi 24

văzut-o vreodată zâmbind. Se amuza închipuindu-şi-o într-una dintre rochiile de mătase ale lui Cersei, în locul vestei sale de piele cu ţinte. *La fel de bine ai putea îmbrăca o vacă în mătăsuri.*

Dar vaca ştia să vâslească. Sub pantalonii ei aspri, maro, se ascundeau pulpe ca butucii, iar muşchii alungiţi ai braţelor sale se întindeau şi se încordau la fiecare mişcare. Nici chiar după ce vâslise o jumătate de noapte nu dădea vreun semn de oboseală, ceea ce nu se putea spune despre vărul lui Jaime, Ser Cleos, care se muncea cu vâsla cealaltă. *O fetişcană voinică şi puternică, dacă te uiţi la ea, şi totuşi, vorbeşte ca una de neam şi poartă sabie lungă şi pumnal. Ah, dar oare ştie să le folosească?* Jaime avea de gând să afle, îndată ce va scăpa de lanţurile acelea.

Avea cătuşe de fier la încheieturi şi o pereche aidoma la glezne, unite printr-un capăt de lanţ, nu mai lung de două palme.

— Cuvântul meu de Lannister nu e de ajuns, s-ar părea, îi şicanase când l-au legat. Fusese foarte beat atunci, prin grija Catelynei Stark. Din evadarea lor de la Riverrun nu-şi mai

amintea decât frânturi. Avuseseră de furcă niţel cu temnicerul, dar fetişcana voinică i-a venit de hac. După aceea, au urcat o scară fără sfârşit, răsucindu-se, iar şi iar. Picioarele îi erau ca de paie şi de două-trei ori s-a împiedicat, până când fetişcana i-a întins braţul, să se sprijine. La un moment dat, l-au înfăşurat într-o pelerină şi l-au împins pe fundul unei bărci. Îşi amintea că o auzise pe Lady Catelyn poruncind cuiva să ridice bariera-ghilotină de la Poarta Apei. Îl trimitea pe Ser Cleos înapoi la Debarcaderul Regelui, cu noi condiţii pentru regină, declarase ea pe un ton care nu lăsa loc de discuţii.

Apoi trebuie că a leşinat. Vântul îi dădea o stare de somnolenţă şi era plăcut să-şi întindă oasele, un lux pe care lanţurile nu i-l îngăduiseră în celulă. Jaime învăţase de mult să moţăie în şa, în timpul unui marş. Asta nu era cu nimic mai greu. *Tyrion se va prăpădi de râs când va auzi cum am dormit în timpul evadării mele.* Acum însă, era treaz, şi lanţurile erau supărătoare.

— Doamna mea, strigă el, dacă mă scapi de lanţurile astea, te înlocuiesc şi eu la vâsle.

Ea se încruntă din nou, bănuitoare, numai foc şi pară.

— Ai să-ţi porţi lanţurile, Regicidule.

— Te gândeşti să vâsleşti tot drumul până la Debarcaderul Regelui, fătucă?

— Să-mi spui Brienne. Nu *fătucă.*

— Numele meu este Ser Jaime. Nu *Regicidul.*

— Negi faptul că ai ucis un rege?

— Nu. Tu îţi negi sexul? Dacă e aşa, desfă-ţi pantalonii ăia şi arată-mi. Jaime îi oferi un zâmbet ingenuu. Ţi-aş cere să-ţi desfaci corsajul, dar după cum te văd, asta n-ar dovedi prea multe.

Ser Cleos se foi nervos:

— Vere, nu-ţi uita manierele.

25

Sângele Lannisterilor e subţire în venele lui, îşi zise Jaime. Ser Cleos era fiul mătuşii sale Genna, cu nătângul de

Emmon Frey, care a trăit cu spaima Lordului Tywin Lannister din clipa în care s-a căsătorit cu sora acestuia. Când Lordul Walder Frey a adus Gemenii în război, de partea Riverrunului, Ser Emmon a ales să fie de partea soţiei sale, nu a propriului tată. *Casterly Rock a ieşit cât se poate de prost din afacerea asta,* chibzui Jaime. Ser Cleos arăta ca o nevăstuică, lupta ca o gâscă şi avea curajul unui mieluşel deosebit de viteaz. Lady Stark îi promisese că-l va elibera dacă îi va duce lui Tyrion mesajul ei, iar Ser Cleos a jurat solemn că aşa va face.

Juraseră cu toţii vrute şi nevrute acolo, în celulă. Mai cu seamă Jaime. Acesta era preţul lui Catelyn pentru eliberarea lui. I-a aşezat în dreptul inimii vârful sabiei pe care o ceruse de la fetişcana voinică şi a spus:

— Jură că nu vei mai ridica niciodată armele împotriva vreunui Stark sau a vreunui Tully. Jură că-l vei sili pe fratele tău să-şi onoreze promisiunea de a-mi înapoia fiicele, vii şi nevătămate. Jură pe onoarea ta de cavaler, pe onoarea ta de Lannister, pe onoarea ta de Frate Jurat al Gărzii Regelui. Jură pe viaţa surorii tale şi pe a tatălui tău, pe viaţa fiului tău, pe zeii vechi şi noi, şi te voi trimite înapoi la sora ta. Refuză, şi sângele tău îmi aparţine. Jaime îşi amintea împunsătura oţelului prin hainele-i jerpelite, când Catelyn a răsucit vârful sabiei.

Mă întreb ce ar avea de spus Înaltul Septon despre caracterul sfânt al jură-

mintelor rostite de un om mort de beat, legat în lanţuri de un zid, cu o sabie la piept! Nu că Jaime şi-ar fi făcut cu adevărat griji în privinţa acelui grăsan ipocrit.

Sau a zeilor pe care susţinea că-i slujeşte. Îşi amintea găleata pe care Lady Catelyn o lovise cu piciorul în celula lui. O femeie ciudată, să-şi lase fetele în seama unui bărbat cu rahat în loc de onoare. Deşi nu îndrăznea să se încreadă în el mai mult decât era nevoie. *Îşi pune nădejdea în Tyrion, nu în mine.*

— Poate că, până la urmă, nu e chiar aşa de proastă, zise Jaime cu voce tare.

Cea care îl păzea îi înţelese greşit vorbele.

— Nu sunt proastă. Nici surdă.

O luă cu binişorul; s-o ia peste picior ar fi fost atât de simplu, încât n-ar fi avut nici un haz.

— Vorbeam de unul singur, şi nu despre tine. E un obicei pe care-l deprinzi uşor când stai într-o celulă.

Brienne îi aruncă o privire fioroasă, împingând vâslele, trăgându-le, împingân-du-le iar, fără să spună nimic.

E la fel de bună de gură pe cât e de frumoasă.

— După cum vorbeşti, aş zice că te tragi dintr-o familie nobilă.

— Tatăl meu este Selwyn de Tarth, prin îndurarea zeilor, Lord de Evenfall.

Până şi asta o spusese printre dinţi.

— Tarth, zise Jaime. O stâncă înfiorătoare, în marea îngustă, din câte-mi amintesc. Iar Evenfallul e jurat Capătului Furtunii. Cum se face că-l slujeşti pe 26

Robb de Winterfell?

— Pe Lady Catelyn o slujesc eu. Iar ea mi-a poruncit să te duc teafăr la fratele tău, Tyrion, la Debarcaderul Regelui, nu să mă iau la harţă cu tine. Taci din gură.

— Sunt sătul până-n gât de tăcere, femeie.

— Atunci vorbeşte cu Ser Cleos. Eu n-am ce sta la discuţii cu monştrii.

Jaime şuieră.

— Monştrii ăştia sunt prin preajmă? Se ascund în apă, poate? Între sălciile alea? Ce mă fac eu fără sabie?

— Un bărbat care-şi siluieşte propria soră, îşi ucide regele şi încearcă să

omoare un copil nevinovat nu merită alt nume.

Nevinovat! Băiatul ăla nemernic ne spiona. Jaime nu voia decât o oră singur cu Cersei. Călătoria lor spre nord fusese o agonie fără sfârşit. S-o vadă în fiecare zi, fără s-o poată atinge, să ştie că, noapte de noapte, în cabina aia mare şi

scârţâitoare, Robert se vâra în patul ei, beat, abia ţinându-se pe picioare... Tyrion se străduise din răsputeri să-i menţină buna dispoziţie, dar nu fusese îndeajuns.

— Fii politicoasă când vorbeşti despre Cersei, fătucă, o preveni el.

— Mă cheamă Brienne, nu *fătucă.*

— Ce-ţi pasă cum îţi spune un monstru?

— Mă cheamă Brienne, repetă ea, încăpăţânată ca un catâr.

— Lady Brienne. Părea atât de stânjenită, încât Jaime îi simţi punctul slab. Sau *Ser* Brienne ar fi mai pe gustul tău? Râse. Nu, mă tem că nu. Poţi să-i pui unei vaci de lapte hamuri şi armură şi s-o îmbraci toată-n mătase, dar asta nu înseamnă

c-o poţi călări pe câmpul de luptă.

— Vere Jaime, te rog, nu se cuvine să vorbeşti aşa de grosolan. Sub mantie, Ser Cleos purta o cămaşă cu blazonul turnurilor gemene ale Casei Frey şi leul auriu al Lannisterilor. Avem cale lungă de mers. N-ar trebui să ne certăm.

— Eu când mă cert, mă cert cu sabia, vere. Vorbeam cu domniţa. Spune-mi, fătucă, toate femeile din Tarth sunt atât de respingătoare ca tine? Dacă aşa stau lucrurile, îi plâng pe bărbaţi. Probabil că ei nu ştiu cum arată femeile adevărate, dacă locuiesc pe un munte mohorât, în mijlocul mării.

— Tarthul e un loc frumos, mormăi fata, vâslind. Insulele de Safir, i se spune.

Taci, monstrule, dacă nu vrei să mă obligi să-ţi pun căluş în gură.

— E şi necuviincioasă pe deasupra, ce zici, vere? îl întrebă Jaime pe Ser Cleos.

Dar are oţel în şira spinării, te asigur. Nu mulţi bărbaţi îndrăznesc să-mi spună

monstru în faţă. *Deşi, pe la spate, sunt destul de slobozi la gură, n-am nici o îndoială.*

Ser Cleos tuşi nervos.

— Lady Brienne a auzit minciunile alea de la Lady Catelyn, fără doar şi poate.

Clanul Stark nu poate spera să te înfrângă cu săbiile, ser, aşa că acum duce războiul cu vorbe otrăvite.

M-au înfrânt cu săbiile, imbecilule. Jaime zâmbi cu înţeles. Oamenii pot 27

pricepe tot felul de lucruri dintr-un zâmbet plin de înţeles, dacă îi laşi. *Oare vărul Cleos chiar a înghiţit rahatul ăsta, sau se căzneşte să mi se vâre pe sub piele? Cu cine avem de-a face, cu un nătărău cinstit sau cu un lingău?*

Ser Cleos continuă să trăncănească în voie.

— Oricine crede că un Frate Jurat al Gărzii Regelui ar fi în stare să facă vreun rău unui copil nu ştie ce înseamnă onoarea.

Lingău. La drept vorbind, Jaime ajunsese să aibă remuşcări fiindcă l-a aruncat pe Brandon Stark pe fereastră. Cersei îi făcuse fără încetare inimă rea, apoi, când copilul refuza să moară.

— Avea *şapte* ani, Jaime, îl mustra ea. Chiar dacă ar fi înţeles ce a văzut, ar fi trebuit să-l putem ameninţa ca să păstreze tăcerea.

— Nu m-am gândit că ai vrea…

— Tu nu gândeşti *niciodată.* Dacă băiatul se trezeşte şi îi spune tatălui său ce a văzut…

— Dacă şi cu parcă. A tras-o în poala lui. Dacă se trezeşte, spunem că a visat, îl facem mincinos şi, în cel mai rău caz, o să-l omor pe Ned Stark.

— Şi pe urmă ce-ţi închipui că va face *Robert?*

— Robert poate să facă ce vrea. Mă voi război cu el, dacă va fi nevoie.

Războiul pentru crăcii lui Cersei, aşa îl vor numi cântăreţii.

— Jaime, dă-mi pace, s-a înfuriat ea, luptându-se să se ridice.

Fără să-i dea ascultare, a sărutat-o. Pentru o clipă, Cersei s-a împotrivit, dar apoi buzele i s-au deschis sub apăsarea

gurii lui. Îşi amintea gustul de vin şi de cuişoare de pe limba ei. Un tremur străbătuse trupul lui Cersei. Jaime şi-a strecurat mâna sub corsaj şi l-a smuls, sfâşiind mătasea. Sânii ei au ţâşnit afară şi, o vreme, băiatul Stark a fost uitat.

Să-şi fi amintit Cersei de el după aceea şi să-l fi tocmit pe omul despre care vorbea Lady Catelyn, ca să se asigure că băiatul nu se va mai trezi niciodată?

Dacă l-ar fi vrut mort, m-ar fi trimis pe mine. Şi nu-i stătea în fire să aleagă o iscoadă care să facă o asemenea treabă de mântuială.

În josul râului, soarele răsărea, strălucind pe suprafaţa biciuită de vânt a apei.

Ţărmul sudic era argilă roşie, neted ca orice drum. Pâraie mai mici se vărsau în râul cel mare, iar trunchiurile putrede ale copacilor înecaţi se agăţau de maluri.

Ţărmul nordic era mai sălbatic. Maluri înalte, stâncoase, se înălţau la şapte metri deasupra lor, încoronate de un platou de fagi, stejari şi castani. Pe culmea semeaţă

din faţa lui, Jaime zări un turn de veghe, din ce în ce mai înalt, cu fiecare bătaie a vâslelor. Cu mult înainte de a ajunge la el, ştiu că era părăsit, cu pietrele-i roase de vreme năpădite de trandafiri căţărători.

Când vântul îşi schimbă direcţia, Ser Cleos o ajută pe fetişcana voinică să

ridice vela, un triunghi de pânză aspră, colorat în roşu şi albastru. Culorile familiei Tully, care le-ar pricinui cu siguranţă necazuri dacă ar întâlni vreo corabie Lannister pe râu, dar era singura velă pe care o aveau. Brienne luă cârma,

28

Jaime scoase derivorul, zornăindu-şi lanţurile în timp ce se mişca. După aceea, prinseră viteză, ajutaţi de vânt şi de curent.

— Am putea să scurtăm mult din drum, dacă m-ai duce la tata, nu la fratele meu, sublinie Jaime.

— Fiicele Doamnei Catelyn sunt la Debarcaderul Regelui. Mă voi întoarce cu fetele sau deloc.

Jaime i se adresă lui Ser Cleos:

— Vere, dă-mi puţin cuţitul tău.

— Nu. Femeia se încorda. Nu te vreau înarmat. Glasul îi era neclintit ca o stâncă.

Se teme de mine, chiar şi în lanţuri.

— Cleos, se pare că trebuie să te rog să mă razi. Lasă-mi barba, dar ia-mi tot părul de pe cap.

— Vrei să te tund chilug? întrebă Ser Cleos Frey.

— Regatul îl cunoaşte pe Jaime Lannister drept un bărbat fără barbă, cu părul lung, auriu. Un bărbat pleşuv cu o barbă galbenă, murdară, poate trece neobservat.

Prefer să nu fiu recunoscut câtă vreme sunt în lanţuri.

Pumnalul nu era pe cât de ascuţit ar fi trebuit. Cleos reteza fără teamă, tăind şi sfârtecând prin claia încurcată şi azvârlind părul peste bord. Buclele aurii pluteau pe luciul apei, rămânând în urmă, una câte una. În timp ce şuviţele încâlcite dispăreau, un păduche coborî pe gâtul lui Jaime. Îl prinse şi îl zdrobi cu unghia degetului mare. Ser Cleos mai culese şi alţii de pe scalpul lui şi îi aruncă în valuri.

Jaime îşi vârî capul în apă şi îl puse pe Ser Cleos să-şi ascută cuţitul înainte de a-l lăsa să-i radă ultimii milimetri de mirişte galbenă. Când treaba fu terminată, trecură şi la aranjatul bărbii.

Chipul ce se oglindea în apă era al unui bărbat pe care Jaime nu-l cunoştea. Nu numai că era pleşuv, dar arăta de parcă îmbătrânise cu cinci ani în temniţa aceea.

Avea faţa mai suptă, cu cearcăne sub ochi şi riduri pe care nu şi le amintea. *Aşa, nu mai semăn atât de mult cu ea. Cersei va urî asta.*

Pe la amiază, Ser Cleos adormise. Sforăiturile lui sunau ca măcăitul unor raţe împerechindu-se. Jaime îşi lungi gâtul, să privească lumea trecând pe lângă ei; după întunericul celulei, fiecare piatră şi fiecare copac erau o minune.

Câteva colibe cu o singură încăpere apărură şi dispărură, cocoţate pe stâlpi înalţi, care le făceau să semene cu nişte cocori. Nu văzură nici ţipenie de om.

Păsările zburau deasupra lor sau ţipau din pomii care străjuiau ţărmul, iar Jaime zări peşti argintii brăzdând apa. *Păstrăvul familiei Tully, semn rău,* gândi el, până

când văzu un altul şi mai rău – unul dintre buştenii plutitori pe lângă care trecură

se dovedi a fi un cadavru, umflat şi palid. Mantia îi era încurcată printre rădăcinile unui copac căzut, coloratã, inconfundabil, în purpuriul Lannisterilor. Se întrebă

dacă fusese cineva cunoscut.

Furcile Tridentului erau calea cea mai uşoară pentru a trece lucruri sau oameni 29

peste ţinuturile riverane. În vremuri de pace, ar fi putut întâlni pescari în luntrile lor, corăbii cu grâne duse în aval, negustori vânzând de la ace până la baloţi de pânză în prăvăliile lor plutitoare, poate chiar şi barca vreunui comediant, pictată

în culori ţipătoare, cu pânze matlasate, în zeci de culori, croindu-şi drum în susul râului, din sat în sat şi din castel în castel.

Dar războiul îşi luase obolul. Treceau pe lângă sate, dar nici urmă de ţărani.

Un năvod gol, sfâşiat, atârnând din vreun copac era singurul semn că pe acolo fuseseră pescari. O fată care îşi adăpa calul o zbughi îndată ce le văzu pânza. Mai târziu, trecură pe lângă o duzină de ţărani care săpau un câmp, lângă ruinele unui turn pârjolit. Oamenii îi priviră posomorâţi şi se întoarseră la treburile lor, după ce hotărâră că barca nu reprezenta nici o ameninţare.

Furca Roşie era o apă domoală, cu albia largă, un râu întortocheat, cu meandre şi cotituri, presărat cu insuliţe împădurite şi adesea strangulat de stavile şi bancuri de nisip ce stăteau ascunse chiar sub luciul apei. Însă Brienne părea să aibă ochiul ager la pericole, găsind de fiecare dată făgaşul. Când Jaime o lăudă pentru cât de bine cunoştea râul, ea îl privi neîncrezătoare şi spuse:

— Nu cunosc râul. Tarthul este o insulă. Am învăţat să stăpânesc vâslele şi vela înainte să fi stat în şa.

Ser Cleos se ridică şi se frecă la ochi.

— O, zei, mă dor braţele. Sper că vântul nu se opreşte. Îl adulmecă. Simt miros de ploaie.

Jaime ar fi primit cu bucurie o ploaie straşnică. Temniţele Riverrunului nu erau cele mai curate locuri din cele Şapte Regate. Probabil că trupul îi mirosea deja a brânză stătută.

Cleos privi, mijindu-şi ochii, în josul apei.

— Fum!

Un deget subţire, gri, se îndoia, făcându-le semn să se apropie. Se ridica dinspre ţărmul sudic, la mai multe mile depărtare, răsucindu-se, curbându-se. Mai jos, Jaime desluşi rămăşiţele unei clădiri imense, arzând mocnit, şi un stejar înţesat de trupuri de femei.

Ciorile abia se atinseseră de cadavre. Frânghiile subţiri tăiau adânc în carnea moale a gâtlejurilor, iar când vântul bătea, trupurile se răsuceau, legănându-se.

— N-a fost o treabă cavalerească, spuse Brienne când erau destul de aproape ca să poată vedea limpede. Nici un cavaler adevărat n-ar îngădui un asemenea măcel.

— Fătucă, adevăraţii cavaleri văd lucruri mai rele ori de câte ori merg la război, zise Jaime. Şi, da, *fac* lucruri mai rele.

Brienne cârmi către ţărm.

— N-am să las nici o făptură nevinovată să rămână hrană pentru ciori.

— O fătucă fără inimă. Ciorile trebuie să mănânce şi ele. Rămâi pe râu şi lasă

morţii în pace, femeie.

30

Acostară în aval de locul unde stejarul uriaş îşi pleca ramurile deasupra apei.

În timp ce Brienne cobora pânzele, Jaime se dădu jos, mişcându-se greoi, cu lanţurile la picioare. Apa Furcii Roşii îi umplu cizmele şi îl udă până la piele, prin pantalonii

jerpeliţi. Râzând, se prăbuşi în genunchi, îşi vârî capul sub apă şi îl scoase, picurând. Mâinile îi erau mânjite de noroi, iar când şi le curăţă în valuri, le văzu parcă mai slabe şi mai palide decât şi le amintea. Îşi simţi picioarele înţepenite şi nesigure, când îşi lăsă povara trupului pe ele. *La naiba, am stat prea mult în temniţa Casei Tully!*

Brienne şi Cleos traseră barca la mal. Cadavrele atârnau deasupra capetelor lor, pătrunse de moarte ca nişte fructe putrede.

— Unul dintre noi va trebui să le dea jos, spuse fetişcana.

— Mă urc eu. Jaime se apropie de mal, zornăind. Numai scoate-mi lanţurile astea.

Brienne privea în sus, la una dintre femeile moarte. Jaime veni mai aproape, târşâindu-şi picioarele, cu paşi mici, poticniţi – singurul fel în care lanţul de o palmă îi îngăduia să meargă. Zâmbi, văzând inscripţia grosolană ce atârna la gâtul celui mai de sus cadavru.

— *Doamna cu lei,* citi el. O, da, femeie, a fost o treabă cât se poate de *necava-lereascâ...* dar au făcut-o oamenii tăi, nu ai mei. Mă întreb cine erau aceste femei.

— Târfe de tavernă, zise Ser Cleos. Asta a fost un han, acum mi-l amintesc.

Câţiva dintre oamenii din escorta mea au petrecut noaptea aici, când ne-am întors ultima oară la Riverrun.

Nu mai rămăsese nimic din clădire, doar temelia de piatră şi un talmeş-balmeş

de grinzi prăbuşite, carbonizate. Fumul se ridica încă din cenuşă.

Jaime lăsase bordelurile şi târfele pe seama fratelui său, Tyrion; Cersei era singura femeie pe care o dorise vreodată.

— S-ar părea că fetele i-au desfătat pe câţiva dintre soldaţii nobilului meu tată.

Probabil i-au servit cu mâncare şi băutură. În felul ăsta şi-au câştigat colanele de trădători, cu un sărut şi o cană cu bere. Jaime aruncă o privire în susul şi în josul râului, să se asigure că nu era chiar nimeni prin preajmă. Acesta e ţinutul

Brackenilor. Lordul Janos ar fi putut porunci să fie omorâte. Tatăl meu i-a pârjolit castelul, mă tem că Lordul Janos nu ne iubeşte.

— S-ar putea să fie mâna lui Marq Piper, zise Ser Cleos. Sau a lui Beric Dondarion, năluca pădurii, deşi am auzit că el ucide doar soldaţi. Probabil a fost vreo ceată de nordici ai lui Roose Bolton.

— Bolton a fost înfrânt de tatăl meu la Furca Verde.

— Dar nu nimicit, preciza Ser Cleos. A venit din nou la sud, când Lordul Tywin a mărşăluit împotriva vadurilor. Umbla vorba la Riverrun că a luat Harrenhalul din mâinile lui Ser Amory Lorch.

Lui Jaime nu-i plăcea deloc cum sună asta.

— Brienne, zise el, făcându-i favoarea să-i spună pe nume, în speranţa că l-ar 31

putea asculta, dacă Lordul Bolton stăpâneşte Harrenhalul, e de aşteptat ca Tridentul şi drumul regelui să fie păzite.

Lui Jaime i se păru că zăreşte o umbră de şovăială în ochii ei mari şi albaştri.

— Eşti sub protecţia mea, zise Brienne. Ar trebui să mă omoare mai întâi pe mine.

— N-aş crede că asta le-ar da bătăi de cap.

— Lupt la fel de bine ca tine, se apără ea. Am fost printre cei şapte aleşi ai Regelui Renly. Mi-a aşezat pe umeri, cu mâinile lui, mantia vărgată de mătase a Gărzii Curcubeului.

— Garda *Curcubeului?* Tu şi alte şase fete, am dreptate? Un cântăreţ zicea odată că toate fecioarele sunt frumoase în mătase, dar nu te-a întâlnit pe tine, nu-i aşa?

Femeia roşi.

— Avem morminte de săpat. Începu să se caţere în copac.

Ramurile de jos ale stejarului erau destul de mari ca să poată sta în picioare, după ce urcă trunchiul. Se strecură printre frunze, cu pumnalul în mână, tăind funiile cadavrelor. Muştele roiau în jurul leşurilor care cădeau şi duhoarea era din ce în ce mai greu de suportat, cu fiecare cadavru căzut la pământ.

— Mare osteneală, pentru nişte târfe, se plânse Ser Cleos. Cu ce ar trebui să

săpăm? Nu avem lopeţi, iar eu, unul, n-am de gând să-mi folosesc sabia, eu…

Brienne scoase un strigăt. În loc să urce, sări jos.

— La barcă! Repede! Am văzut o corabie.

Se zoriră din răsputeri, deşi Jaime nu putea să alerge mai deloc şi fu luat pe sus în barcă, de vărul lui. Brienne urni barca de la mal cu o singură vâslă şi ridică în grabă pânzele.

— Ser Cleos, va trebui să vâsleşti şi tu.

Ser Cleos se supuse. Barca începu să spintece apa puţin mai repede; curent, vânt şi vâsle, toate îşi uniră forţele. Jaime stătea înlănţuit, privind în amonte.

Vedea doar vârful celeilalte vele. După felul cum cotea la Furca Roşie, părea să

fie dincolo de câmpuri, înaintând spre nord, în spatele unei perdele de copaci, în timp ce ei se îndreptau spre sud, dar Jaime ştia că era o iluzie. Îşi ridică ambele mâini, umbrindu-şi ochii.

— Roşu-murdar şi albastru-deschis, anunţă el.

Gura mare a lui Brienne se muncea fără un sunet, făcând-o să arate ca o vacă

rumegându-şi nutreţul.

— Mai repede, ser.

Hanul dispăru în curând în spatele lor, şi nu se mai zărea nici vârful velei, dar asta nu însemna nimic. După ce aveau să treacă de cotul râului, urmăritorii lor se vor ivi din nou.

— Putem spera că nobilii Tully se vor opri să îngroape târfele moarte, presupun. Perspectiva de a se întoarce în celulă nu-l încânta pe Jaime. *Tyrion s-ar* 32

putea gândi la o soluţie isteaţă acum, dar mie, unul, nu-mi trece prin minte decât să mă reped la ei cu sabia.

Aproape o oră întreagă se jucară de-a v-aţi ascunselea cu urmăritorii, gonind printre meandre şi mici insule împădurite. Tocmai când începeau să spere că

reuşiseră cumva să-şi piardă urma, corabia îndepărtată se arătă din nou. Ser Cleos se opri din vâslit.

— Lua-i-ar Ceilalţi. Îşi şterse fruntea de sudoare.

— *Vâsleşte!* porunci Brienne.

— E o galeră fluvială, anunţă Jaime după ce privise cu atenţie o vreme. Cu fiecare bătaie a vâslelor, mai creştea parcă puţin. Nouă vâsle pe fiecare parte, ceea ce înseamnă optsprezece bărbaţi. Mai mulţi, dacă au şi soldaţi, pe lângă vâslaşi. Şi au pânze mai mari decât ale noastre. Nu putem scăpa de ea.

Ser Cleos îngheţă, cu vâsla în mână.

— Optsprezece, spui?

— Câte şase pentru fiecare. Eu m-aş pune cu opt, dar brăţările astea mă cam încurcă. Jaime îşi ridică încheieturile. Doar dacă nu cumva Lady Brienne ar binevoi să mă dezlege.

Ea îl ignoră, concentrându-şi toate eforturile la vâslit.

— Am avut un avans de o jumătate de noapte faţă de ei, spuse Jaime. Ei vâslesc din zori, lăsând să se odihnească doar câte doi vâslaşi o dată. Trebuie să

fie epuizaţi. Doar acum, la vederea bărcii noastre, au căpătat pesemne un imbold, dar asta nu va dura. Ar trebui să fim în stare să omorâm o mare parte dintre ei.

Ser Cleos se uita la el cu gura căscată.

— Dar… sunt *optsprezece.*

— Cel puţin. Mai degrabă sunt douăzeci sau douăzeci şi cinci, zise Jaime.

Vărul său suspină adânc.

— Nu putem spera să înfrângem optsprezece.

— Am spus eu aşa ceva? Cel mai bun lucru la care putem spera este să murim cu săbiile în mâini. Era absolut sincer. Jaime Lannister nu se temuse niciodată de moarte.

Brienne se opri din vâslit. Sudoarea îi lipise pe frunte şuviţe din păru-i de culoarea inului, iar grimasa ce i se aşternuse pe chip o făcea mai urâtă ca niciodată.

— Eşti sub protecţia mea, spuse ea, cu glasul răguşit de mânie, aproape un mârâit.

În faţa unei asemenea înverşunări, Jaime nu-şi putu stăpâni râsul. *E Câinele cu ţâţe,* gândi el. *Sau ar fi, dacă am putea vorbi de aşa ceva.*

— Atunci, apără-mă, fătucă. Sau eliberează-mă, ca să mă apăr singur.

Galera trecea uşor în aval, o imensă libelulă de lemn. În jurul ei, apa spumega sub furia vâslelor. Câştiga teren văzând cu ochii, iar oamenii de pe punte se îmbulzeau tot mai în faţă, pe măsură ce se apropia. În mâini le străluceau săbiile, iar Jaime văzu şi arcuri. *Arcaşi.* Ura arcaşii.

33

La pupa năvalnicei galere stătea un bărbat îndesat, cu capul pleşuv, sprâncene albe, stufoase, şi braţe vânjoase. Peste zale, purta o cămaşă albă, slinoasă, cu o salcie plângătoare brodată cu fir verzui, însă pe mantie avea cusut un păstrăv argintiu. *Căpitanul gărzii din Riverrun.* La vremea lui, Ser Robin Ryger fusese un luptător dârz, dar vremea lui trecuse. Era de o vârstă cu Hoster Tully şi îmbătrâ-

nise odată cu stăpânul său.

Când bărcile se aflau la cincizeci de metri una de alta, Jaime îşi strânse palmele căuş în jurul gurii şi strigă peste apă:

— *Ai venit să-mi urezi vânt bun, Ser Robin?*

— *Am venit să te duc înapoi, Regicidule,* răcni Lordul Robin Ryger. *Cum de ţi-ai pierdut părul auriu?*

— *Sper să-mi orbesc duşmanii cu strălucirea ţestei. Ţie ţi-a mers destul de bine.*

Pe Ser Robin nu-l amuza. Distanţa dintre galeră şi barcă se micşorase la patruzeci de metri.

— *Aruncaţi-vă vâslele şi armele în râu şi nimeni nu va păţi nimic.*

Ser Cleos se răsuci:

— Jaime, spune-i că am fost eliberaţi de Lady Catelyn… un schimb de prizonieri, în bună lege.

Jaime îi spuse, dar fără nici un folos.

— *Lady Catelyn Stark nu e stăpână peste Riverrun,* îi strigă Robin. Patru arcaşi se aşezară pe poziţii, flancându-l, doi în picioare, doi în genunchi.

Aruncaţi- vă săbiile în apă.

— *Nu am sabie,* replică Jaime, *da, dacă aş avea, ţi-aş vârî-o în burtă, iar celor patru mişei le-aş ciopârţi ouăle.*

Îi răspunse un stol de săgeţi. Una lovi catargul cu un zgomot surd, două

străpunseră vela şi a patra trecu la câţiva centimetri de Jaime.

Un alt cot larg a râului se desluşea în faţa lor. Brienne înclină barca, întorcând-o de-a curmezişul curbei. Verga se balansa, cu vela pârâind, umflată de vânt. În faţa lor, o insulă mare trona în mijlocul apei. Şuvoiul principal curgea către dreapta. Spre stânga, un braţ al râului se alungea între insulă şi falezele înalte ale ţărmului nordic. Brienne întoarse cârma şi luntrea o tăie spre stânga, cu vela fremătând. Jaime îi urmări ochii. *Ochi frumoşi,* gândi el, *şi liniştiţi.* Ştia să

citească ochii unui om. Ştia cum arăta frica. *E hotărâtă, nu disperată.*

La treizeci de metri în urma lor, galera intra în curbă.

— Ser Cleos, ia cârma, ordonă fetişcana. Regicidule, ia o vâslă şi fereşte-ne de stânci.

— Cum porunceşte doamna mea. O vâslă nu era o sabie, dar paleta putea să

zdrobească faţa unui om, dacă era bine mânuită, iar coada putea fi folosită pentru a para loviturile.

Ser Cleos îndesă vâsla în mâna lui Jaime şi se îndreptă în grabă spre pupa.

34

Trecură de capul insulei şi porniră la goană în josul braţului, împroşcând apa către faleză, când barca se înclină. Insula era acoperită de o pădure deasă, un hăţiş de sălcii, stejari şi pini înalţi, aruncând peste apele adânci umbre întunecate, ce ascundeau cioturi şi trunchiuri putrede de copaci înecaţi. În stânga lor, faleza se ridica abruptă şi

stâncoasă, cu râul spumegând în valuri albe în jurul bolovanilor sparţi şi al pietrelor căzute de-a valma de pe costişă.

Trecură din lumina soarelui în umbră, feriţi de privirea galerei, între un zid verde de copaci şi o faleză stâncoasă, gri-maronie. *Un răgaz de câteva clipe din calea săgeţilor,* gândi Jaime, îndepărtând barca de un bolovan pe jumătate scufundat.

Barca se clătină. Auzi un pleoscăit scurt şi, când privi împrejur, Brienne dispăruse. O clipă mai târziu, o zări din nou, ridicându-se din valuri, la poalele falezei, îşi croi drum prin apa mică, înainta de-a buşilea peste câteva pietre şi începu să se caţere. Ser Cleos se holbă la ea cu gura căscată. *Nebuna,* gândi Jaime.

— N-o lua în seamă pe fătucă, se răsti el la Ser Cleos. Cârmeşte!

Vedeau pânza mişcându-se în spatele copacilor. Galera li se înfăţişă întreagă în mijlocul cotiturii, la douăzeci şi cinci de metri în spatele lor. Când se apropie, prora se balansa cu putere şi o mulţime de săgeţi îşi luară zborul, dar toate îi ocoliră. Mişcarea celor două bărci le dădea bătăi de cap arcaşilor, dar Jaime ştia că vor învăţa cât de curând să se echilibreze. Brienne era la jumătatea stâncii, ridicându-şi trupul cu mâinile. *Ryger o va vedea, cu siguranţă, iar atunci va pune arcaşii să o doboare.* Jaime hotărî să pună mândria bătrânului la încercare:

— *Ser Robin,* strigă el, *ascultă-mă o clipă.*

Ser Robin ridică o mână şi arcaşii săi coborâră arcurile.

— *Spune ce vrei, Regicidule, dar repede.*

Barca ţâşni printre bucăţi risipite de pietre sparte, când Jaime strigă:

— *Ştiu o cale mai bună de rezolvare – lupta de la om la om. Tu şi cu mine.*

— *Nu m-am născut azi-dimineaţă, Lannister.*

— *Nu, dar ai toate şansele să mori în după-amiaza asta.* Jaime ridică mâinile, ca interlocutorul lui să-i vadă cătuşele.

Voi lupta cu tine înlănţuit. De ce te-ai teme?

— Nu de tine, ser. Dacă ar fi să aleg, nimic nu mi-ar plăcea mai mult, dar mi s-a poruncit să te duc înapoi viu, dacă se poate. Arcaşi... Le făcu semn. *Potriviţi.*

Întindeţi. Tra...

Şirul de arcaşi era la mai puţin de douăzeci de metri. Cu greu ar fi putut rata.

Dar, când îşi întinseră arcurile lungi, o ploaie de pietricele năvăli în jurul lor.

Pietricelele răpăiră pe punte, le săltară de pe coifuri şi împroşcară apa de-o parte şi de alta a prorei. Cei care aveau destulă minte să înţeleagă ridicară privirea tocmai când un bolovan, mare cât o vacă, se desprinse din vârful stâncii. Ser Robin ţipă înspăimântat. Piatra se rostogoli prin aer, lovi faţa stâncii, se rupse în 35

două şi se prăvăli peste ei. Bucata cea mai mare izbi catargul, sfârtecă vela, aruncă doi arcaşi în râu şi zdrobi piciorul unui vâslaş aplecat deasupra vâslei sale.

Iuţeala cu care galera începu să se umple de apă sugera că bucata mai mică lovise direct în carenă. Strigătele vâslaşilor răsunară, lovindu-se, cu ecou, de stâncă, în timp ce arcaşii se zbăteau, duşi de curent. După cum împroşcau apa, nici unul dintre ei nu ştia să înoate. Jaime râse.

Pe când ieşeau din cotul râului, galera se scufunda printre mlaştini, vârtejuri şi stavile, iar Jaime Lannister ajunsese la concluzia că zeii erau buni. Ser Robin şi blestemaţii lui de arcaşi aveau să facă un drum lung şi ud înapoi spre Riverrun, iar Jaime era scăpat de fetişcana voinică şi urâtă. *Nici eu însumi n-aş fi putut plănui totul mai bine. Când voi scăpa de lanţurile astea...*

Ser Cleos ţipă. Când Jaime ridică privirea, Brienne îşi târa picioarele pe creasta stâncii, cu mult în faţa lor, căci traversase un deget de pământ, în timp ce ei urmau curbura râului. Se aruncă de pe stâncă şi, plonjând, cu trupul îndoit, era aproape graţioasă. Ar fi fost urât din partea lui să spere

că Brienne îşi va zdrobi ţeasta de o piatră. Ser Cleos îndreptă barca spre ea. Din fericire, Jaime avea încă

vâsla. *Un brânci când iese, şi voi scăpa de ea.*

Se pomeni, în schimb, întinzându-i vâsla pe deasupra apei. Brienne se agăţă cu putere şi Jaime o trase în barcă. În timp ce o ajuta să urce, apa îi curgea din păr şi îi picura de pe umeri, băltind pe punte. *Udă e şi mai urâtă. Cine ar fi crezut că e posibil?*

— Eşti o fătucă a naibii de proastă, îi spuse. Am fi putut pleca fără tine.

Presupun că aştepţi să-ţi mulţumesc.

— N-am nevoie de mulţumirile tale, Regicidule. Am jurat să te duc teafăr la Debarcaderul Regelui.

— Şi chiar ai de gând să-ţi ţii jurământul? Jaime îi oferi cel mai luminos zâmbet al său. Asta chiar că e o minune.

CATELYN

Ser Desmond Grell slujise Casa Tully toată viaţa. Fusese scutier când s-a născut Catelyn, cavaler când a învăţat ea să umble, să călărească şi să înoate, maestru de arme când s-a măritat. O văzuse pe micuţa Cat, fiica Lordului Hoster, devenind tânără femeie, doamna unui mare lord, mama unui rege. *Iar acum m-a văzut şi devenind trădătoare.*

Când plecase la luptă, fratele ei, Edmure, îl numise pe Ser Desmond castelan de Riverrun, aşa că lui îi reveni sarcina de a se ocupa de nelegiuirea săvârşită de Catelyn. Ca să se simtă mai puţin stânjenit, îl adusese cu el pe servitorul tatălui său, neînduplecatul Utherydes Wayn. Cei doi bărbaţi stăteau şi se uitau la ea; Ser Desmond trupeş, roşu la faţă, jenat, Utherydes grav, sfrijit, melancolic. Fiecare 36

aştepta să vorbească celălalt. *Şi-au dăruit viaţa în slujba tatălui meu, iar eu i-am răsplătit cu dezonoare,* gândi Catelyn cu amărăciune.

— Fiii tăi, spuse în cele din urmă Ser Desmond. Maester Vyman ne-a spus.

Bieţii copii. Îngrozitor, îngrozitor. Dar…

— Îţi împărtăşim durerea, doamna mea, zise Utherydes Wayn. Întregul Riverrun jeleşte alături de tine, dar…

— Cu siguranţă, vestea te-a înnebunit, interveni Ser Desmond, o nebunie a suferinţei, nebunia unei mame, oamenii vor înţelege. N-ai ştiut…

— Am ştiut, spuse Catelyn hotărâtă. Mi-a fost limpede ce făceam şi ştiam că e o trădare. Dacă nu mă veţi pedepsi, oamenii vor crede că ne-am înţeles să-l eliberăm pe Jaime Lannister. A fost fapta mea şi numai a mea, şi eu singură

trebuie să răspund pentru ea. Puneţi-mă în lanţurile goale ale Regicidului şi le voi purta cu demnitate, dacă aşa trebuie să se întâmple.

— Lanţuri? Doar cuvântul părea să-l scandalizeze pe bietul Ser Desmond.

Pentru mama regelui, propria fiică a stăpânului meu? Cu neputinţă!

— Poate, spuse intendentul Utherydes Wayn, doamna mea ar fi de acord să fie închisă în camerele ei până ce se întoarce Ser Edmure. O vreme în singurătate, să

se roage pentru fiii ei ucişi?

— Închisă, da, zise Ser Desmond. Închisă într-o celulă din turn, asta ar merge.

— Dacă e să fiu închisă, lăsaţi-mă în camerele tatălui meu, ca să-i pot aduce alinare în ultimele zile ale vieţii sale.

Ser Desmond cumpăni o clipă.

— Prea bine. Nu-ţi vor lipsi nici confortul, nici curtoazia, însă libertatea castelului îţi va fi interzisă. Vizitează septul, dacă simţi nevoia, dar altminteri rămâi în camerele Lordului Hoster până la întoarcerea Lordului Edmure.

— Cum ţi-e voia. Fratele ei, Edmure, nu putea fi numit lord atât timp cât tatăl lor era în viaţă, însă Catelyn nu-l corectă. Pune un străjer să mă păzească, dacă

trebuie, dar îţi dau cuvântul meu că nu voi încerca să evadez.

Ser Desmond clătină din cap, vizibil bucuros să scape de misiunea lui ingrată, dar Utherydes Wayn, cu ochii săi trişti, mai zăbovi o clipă după ce castelanul îşi făcu ieşirea.

— Ai făcut un lucru grav, doamna mea, însă în zadar. Ser Desmond l-a trimis pe Ser Robin Ryger pe urmele lor, să-l aducă pe Regicid înapoi… sau, dacă nu reuşeşte, capul său.

Catelyn nici nu se aşteptase la altceva. *Fie ca Războinicul să dea putere braţului tău, Brienne,* se rugă ea. Făcuse tot ce i-a stat în puteri, nu-i mai rămăsese decât să spere.

Lucrurile îi fură mutate în dormitorul tatălui ei, dominat de patul mare, cu baldachin, în care se născuse Catelyn, cu stâlpii sculptaţi în formă de păstrăvi săltând. Tatăl ei fusese mutat şi el, cu câteva trepte mai jos, cu patul de boală

aşezat cu faţa către balconul triunghiular spre care dădea solariul său, de unde 37

putea să vadă râurile pe care le iubise întotdeauna.

Lordul Hoster dormea când intră Catelyn. Ea ieşi pe balcon şi rămase cu o mână sprijinită de balustrada aspră. Dincolo de zidurile castelului, zburdalnica Piatră Răsucită se unea cu domoala Furcă Roşie şi Catelyn putea vedea până

departe, în josul râului. *Dacă dinspre est se apropie o velă dungată, va fi Ser Robin, întorcându-se.* Deocamdată, pe suprafaţa apei nu se zărea nimic. Mulţumi zeilor pentru asta şi reveni înăuntru, pentru a sta cu tatăl ei.

Nu-şi putea da seama dacă Lordul Hoster ştia că ea se află acolo sau dacă

prezenţa ei îi aducea vreo mângâiere, dar fiind cu el, simţea alinare. *Ce-ai spune, tată, dacă ai şti ce fărădelege am săvârşit?* se întrebă ea. *Oare tu ai fi făcut la fel, dacă în mâinile duşmanilor noştri am fi fost Lysa şi cu mine? Sau m-ai condamna şi tu, spunând că a fost nebunia unei mame?*

În cameră plutea miros de moarte; un miros greu, dulceag şi dezgustător, care stăruia în aer. Îi amintea de fiii pe care-i pierduse, de dragul ei Bran şi de micul ei Rickon, ucişi de mâna lui Theon Greyjoy, care fusese străjerul lui Ned. Încă îl plângea pe Ned, avea să-l plângă întotdeauna, dar să-i fie luaţi şi copilaşii…

— E un lucru monstruos de crud să pierzi un copil, şopti ea încetişor, mai mult pentru sine decât pentru tatăl său.

Ochii Lordului Hoster se deschiseră.

— *Tansy,* rosti el cu glas răguşit, plin de durere.

Nu mă recunoaşte. Catelyn se obişnuise ca el s-o confunde cu mama sau cu sora sa, Lysa, însă Tansy îi era un nume necunoscut.

— Sunt Catelyn, spuse ea. Sunt Cat, tată.

— *Iartă-mă…* sângele… o, te rog… Tansy…

Oare era cu putinţă să fi existat o altă femeie în viaţa tatălui ei? Vreo ţărăncuţă

căreia îi greşise în tinereţe, poate? *Oare să fi găsit alinare în braţele vreunei slujnicuţe, după moartea mamei ei?* Era, totuşi, bizar, tulburător. Dintr-odată, se simţi ca şi cum nu l-ar fi cunoscut deloc pe tatăl ei.

— Cine e Tansy, stăpâne? Vrei să trimit după ea, tată? Unde aş putea s-o găsesc?

Lordul Hoster murmură:

— *Moartă.* Mâna lui bâjbâi după a ei. Vei avea alţii… copii drăgălaşi şi de neam.

Alţii? se întrebă Catelyn. *A uitat că Ned e mort? Oare încă vorbeşte cu Tansy, sau acum sunt eu, sau Lysa, ori mama?*

Când Lordul Hoster tuşi, saliva îi ţâşni îmbibată de sânge. Strânse degetele lui Catelyn.

— … să fii o soţie bună şi zeii te vor binecuvânta… fiii… fii nobili… *aaahhh!*

Cuprins de un spasm, Lordul Hoster îşi încleşta mâna. Scoase un strigăt înăbuşit, înfigându-şi unghiile în carnea ei.

Maester Vyman veni în grabă să prepare o nouă doză de lapte de mac şi să-şi 38

ajute stăpânul s-o dea pe gât. Curând, Lordul Hoster Tully se prăbuşi din nou întrun somn adânc.

— Vorbea despre o femeie, îi spuse Catelyn. Tansy.

— Tansy? Maester o privi cu ochi goi.

— Nu cunoşti pe nimeni cu acest nume? O slujnică, o femeie din vreun sat de prin apropiere? Poate cineva din ultimii ani? Catelyn fusese plecată din Riverrun foarte mult timp.

— Nu, doamna mea. Pot să mă interesez, dacă doreşti. Utherydes Wayne ar şti cu siguranţă dacă o asemenea persoană a slujit vreodată la Riverrun. Tansy, ai spus? Floare de calomfir. Oamenii din popor dau adesea fiicelor lor nume de flori şi plante… Maester rămase pe gânduri. A fost o văduvă, îmi amintesc. Venea la castel, în căutare de tălpi de la pantofii vechi. O chema Tansy, dacă mă gândesc bine. Sau oare Pansy? Aşa ceva. Dar n-a mai venit de mulţi ani…

— Pe aceea o chema Violet, spuse Catelyn, care şi-o aducea foarte bine aminte.

— Aşa? Maester îşi luă un aer spăşit. Scuzele mele, Lady Catelyn, dar nu pot să mai rămân. Ser Desmond a decretat că nu avem voie să vorbim cu tine decât atât cât ne e datoria.

— Atunci trebuie să faci aşa cum ţi s-a poruncit. Catelyn nu-l putea învinui pe Ser Desmond. Nu-i dăduse motive să aibă încredere în ea şi fără îndoială, se temea că ea ar putea să se folosească de loialitatea pe care mulţi dintre oamenii de la Riverrun o simţeau încă faţă de fiica stăpânului, ca să pună iar la cale vreo infamie. *Cel puţin, am scăpat de război,* îşi spuse, *chiar dacă pentru scurt timp.*

După plecarea maesterului, îmbrăcă o mantie de lână şi ieşi din nou pe balcon.

Lumina soarelui scânteia, poleind cu strălucirea ei apele râului ce se rostogoleau în preajma castelului. Catelyn îşi umbri ochii, căutând cu privirea o navă în depărtări, temându-se că va zări vreuna. Dar nu era nimic, iar nimic însemna că

speranţele îi erau încă vii.

Toată ziua a stat şi a privit râul, până în noapte, când au început s-o doară

picioarele. După-amiaza târziu, la castel veni un corb, coborând pe aripi mari, negre, către stâncărie. *Aripi întunecate, vorbe întunecate,* gândi ea, aducându-şi aminte de ultima pasăre care sosise şi de oroarea adusă cu ea.

Maester Vyman se întoarse la căderea serii, să se îngrijească de Lordul Tully şi să-i aducă lui Catelyn cina frugală compusă din pâine, brânză şi carne fiartă de vită cu hrean.

— Am vorbit cu Utherydes Wayne, doamna mea. E foarte sigur că, de când slujeşte el aici, n-a venit niciodată la Riverrun vreo femeie pe nume Tansy.

— Am văzut că astăzi a venit un corb. L-au prins pe Jaime? *Sau l-au ucis, ferească zeii!*

— Nu, doamna mea, n-am primit nici o veste despre Regicid.

— O altă bătălie, atunci? Edmure e la necaz? Sau Robb? Te rog, fii bun şi 39

alungă-mi spaimele.

— Doamna mea, n-ar trebui… Vyman privi împrejur, vrând parcă să se asigure că nu mai era nimeni în cameră. Lordul Tywin a părăsit ţările riverane. La vaduri e linişte.

— Atunci de unde a venit corbul?

— De la vest, răspunse el, făcându-şi de lucru cu aşternuturile Lordului Hoster şi ocolind privirea lui Catelyn.

— Veşti despre Robb?

Maesterul şovăi.

— Da, doamna mea.

— S-a întâmplat ceva. Îşi dădea seama după purtarea lui. Îi ascundea ceva.

Spune-mi, e vorba despre Robb? E rănit? *O, zei milostivi, nu mort! Nu-mi spune, te rog, că e mort.*

— Înălţimea Sa a fost rănit atacând Cragul, răspunse Maester Vyman, evaziv, dar scrie că nu e nici un motiv de îngrijorare şi că speră să se întoarcă în curând.

— O rană? Ce fel de rană? Cât de gravă?

— Nu e motiv de îngrijorare, scrie el.

— Toate rănile mă îngrijorează. Are cineva grijă de el?

— Sunt convins de asta. Maesterul de la Crag se îngrijeşte de el, n-am nici o îndoială.

— Unde a fost rănit?

— Doamna mea, am poruncă să nu vorbesc cu tine. Regret. Adunându-şi poţiunile, Vyman ieşi valvârtej şi Catelyn rămase din nou singură cu tatăl ei.

Laptele de mac îşi făcuse treaba şi Lordul Hoster era cufundat într-un somn adânc. Un firicel subţire de salivă i se prelingea dintr-un colţ al gurii deschise, udându-i perna. Catelyn luă o bucată de pânză şi îl şterse cu blândeţe. Când îl atinse, Lordul Hoster gemu.

— Iartă-mă, spuse el atât de încet, încât Catelyn abia auzi vorbele. Tansy…

sânge… sângele… zei, aveţi milă…

Cuvintele lui o tulburară nespus, deşi nu le desluşea înţelesul. Sânge, gândi ea.

Oare totul trebuie sa se învârtă în jurul sângelui? Tată, cine a fost această femeie şi ce i-ai făcut, de ai nevoie de atâta iertare?

În noaptea aceea, Catelyn dormi pe apucate, bântuită de vise nedesluşite despre copiii ei, cei pierduţi şi cei morţi. Cu mult înainte să se crape de ziuă, se trezi cu vorbele tatălui ei răsunându-i în urechi. *Copii dragi… şi nobili… De ce ar fi spus asta, dacă nu cumva… Să fi zămislit oare un copil cu această femeie, Tansy?* Nu-i venea să creadă. Fratele ei, Edmure, da. N-ar fi surprins-o să afle că

Edmure avea o droaie de copii nelegitimi. Dar nu tatăl ei, nu Lordul Tully Hoster.

Niciodată.

Putea fi Tansy vreun nume de alint pe care i-l dăduse Lysei, aşa cum mie îmi zicea Cat? Lordul Hoster o mai confundase şi altă dată cu sora ei. *Vei avea alţii,* 40

a spus el… copiii dragi… nobili. Lysa pierduse trei sarcini, de două ori în Eyrie şi a treia oară la Debarcaderul Regelui… dar niciodată la Riverrun, unde Lordul Hoster ar fi fost aproape, s-o mângâie. *Niciodată, dacă nu cumva… a fost însărcinată atunci, prima oară…*

Ea şi sora ei se căsătoriseră în aceeaşi zi şi fuseseră lăsate în grija tatălui lor când proaspeţii soţi au plecat să se alăture rebeliunii lui Robert. După aceea, când ciclul nu le-a mai venit la timpul potrivit, Lysa deborda de fericire vorbind despre fiii pe care era sigură că îi purta, fiecare, în pântece.

— Fiul tău va moşteni Winterfellul, al meu Eyrie. O, vor fi cei mai buni prieteni, ca Ned al tău şi Lordul Robert. Vor fi mai mult fraţi decât veri, ştiu asta, pur şi simplu.

Era atât de fericita.

Dar Lysa a început să sângereze nu după mult timp şi toată bucuria i s-a stins.

Catelyn crezuse întotdeauna că Lysa a avut pur şi simplu o întârziere, dar dacă

fusese însărcinată…

Îşi amintea clipa când i l-a dat să-l ţină prima oară pe Robb; mititel, roşu la faţă şi scâncind, dar puternic de pe atunci şi plin de viaţă. De îndată ce i-a aşezat pruncul în braţe, chipul surorii sale s-a topit în lacrimi. În grabă, i-a aruncat copilul înapoi şi a fugit.

Dacă ar mai fi pierdut un copil înainte, poate că s-ar explica vorbele tatălui ei, şi multe altele… Căsătoria Lysei cu Lordul Arryn fusese aranjată în pripă, iar Jon era bătrân încă de pe atunci, mai bătrân decât tatăl lor. *Un bărbat bătrân, fără*

moştenitor. Celelalte două soţii ale sale îl lăsaseră fără copii, fiul fratelui său fusese ucis împreună cu Brandon Stark, la Debarcaderul Regelui, galantul său văr murise în Bătălia Clopotelor. Avea nevoie de o nevastă tânără, ca să ducă mai departe Casa Arryn… *o tânără soţie despre care să se ştie că e fertilă.*

Catelyn se ridică, îşi trase pe ea o rochie de casă şi coborî scările, către solariul cufundat în întuneric, ca să vegheze asupra tatălui său. Fu cuprinsă de un sentiment de neputincioasă spaimă.

— Tată, spuse ea. Tată, ştiu ce ai făcut. Nu mai era o mireasă inocentă, cu mintea plină de vise. Era o văduvă, o trădătoare, o mamă îndoliată şi ştiutoare, ştiutoare în cele lumeşti. L-ai obligat s-o ia de soţie.

Lysa a fost preţul pe care Jon Arryn a trebuit să-l plătească pentru săbiile şi suliţele Casei Tully.

Nu era de mirare că fusese atât de lipsită de dragoste căsnicia surorii ei. Cei din neamul Arryn erau oameni semeţi şi arţăgoşi când venea vorba de onoarea lor.

Lordul Jon s-ar fi putut însura cu Lysa ca să lege Casa Tully de cauza rebeliunii şi cu speranţa că va avea un fiu, dar

i-ar fi fost greu să iubească o femeie care ar fi venit pângărită şi fără voia ei în patul lui. Ar fi fost blând, fără doar şi poate, respectuos, da, însă de căldură avea nevoie Lysa.

În ziua următoare, pe când lua micul dejun, Catelyn ceru o pană şi hârtie şi 41

începu o scrisoare către sora ei, aflată la Valea Arryn. Îi scrise Lysei despre Bran şi Rickon, căutându-şi din greu cuvintele, dar cel mai mult i-a scris despre tatăl lor.

Acum, când zilele îi sunt numărate, toate gândurile îi sunt îndreptate către răul pe care ţi l-a făcut. Maester Vyman spune că nu îndrăzneşte să facă laptele macului mai puternic. E timpul ca tata să-şi lase sabia şi scutul. E timpul să se odihnească. Cu toate astea, luptă cu înverşunare, nu vrea sa se predea. Din cauza ta, cred eu. Are nevoie de iertarea ta. Din cauza războiului, drumul de la Eyrie la Riverrun a devenit periculos, ştiu, dar sunt sigură că o armată puternică

de cavaleri poate să te conducă, ferindu-te de primejdii, prin Munţii Lunii! O

sută de oameni sau o mie? Şi, dacă nu poţi veni, nu vrei să-i scrii măcar? Câteva cuvinte de dragoste, ca să poată muri în pace! Scrie ce vrei, iar eu am să-i citesc, alinându-i suferinţa.

Chiar în timp ce lăsa pana deoparte şi cerea să i se aducă ceara de sigiliu, Catelyn avea sentimentul că scrisoarea făcea, probabil, prea puţin şi prea târziu.

Maester Vyman nu credea că Lordul Hoster va mai rămâne printre ei destul ca pasărea să ajungă până la Eyrie şi înapoi. *Dar mai spusese aproape acelaşi lucru şi altădată...* Bărbaţii din familia Tully nu se dădeau bătuţi cu una, cu două, chiar dacă soarta le era potrivnică. După ce îi încredinţa pergamentul lui Maester Vyman, Catelyn se duse la sept şi îi aprinse o lumânare Tatălui Ceresc, pentru tatăl său, o a doua Babei, cea care lăsase în lume primul corb, atunci când a privit pe furiş dincolo de uşa morţii, şi o a treia

Mamei, pentru Lysa şi toţii copiii pe care amândouă i-au pierdut.

Mai târziu în aceeaşi zi, pe când stătea la căpătâiul Lordului Hoster cu o carte în mână, citind iar şi iar acelaşi pasaj, auzi glasuri puternice şi sunet de goarnă.

Ser Robin, îi trecu prin minte deodată, înfiorându-se. Ieşi pe balcon. Afară, pe râu, nu era nimic de văzut, însă de aici auzea glasurile mai distinct, tropote de cai, zăngănit de armuri şi, când şi când, urale. Catelyn porni în susul scărilor şerpuitoare, către acoperişul fortăreţei. *Ser Desmond nu mi-a interzis să merg pe acoperiş,* îşi zise în timp ce urca.

Zgomotele veneau din celălalt capăt al castelului, dinspre poarta principală. Un grup de oameni stătea în faţa barierei-ghilotină care se ridica, pârâind şi trosnind, iar pe câmpurile ce se întindeau dincolo de castel se aflau mai multe sute de călăreţi. În bătaia vântului, flamurile li se ridicară şi Catelyn începu să tremure, uşurată la vederea păstrăvului Casei Riverrun. *Edmure.*

Trecură două ore până când Edmure socoti de cuviinţă s-o viziteze. Castelul răsuna de bucuria revederii, în timp ce bărbaţii îşi îmbrăţişau nevestele şi copiii pe care îi lăsaseră acasă. Corbii se ridicaseră din stâncărie, fâlfâindu-şi aripile negre, în timp ce-şi luau zborul. Catelyn îi privea de la balconul tatălui său. Îşi spălase părul, îşi schimbase veşmintele şi se pregătise pentru reproşurile fratelui său…

dar chiar şi aşa, aşteptarea era grea.

42

Când, în sfârşit, auzi zgomote dincolo de uşă, se aşeză cu mâinile împreunate în poală. Cizmele, jambierele şi cămaşa lui Edmure erau împroşcate cu noroi roşu, uscat. Uitându-te la el, n-ai fi zis că ieşise învingător dintr-o bătălie. Era slab şi tras la faţă, cu obrajii palizi, barba neîngrijită şi ochii scăpărători.

— Edmure, spuse Catelyn îngrijorată, arăţi rău. S-a întâmplat ceva? A trecut vreun Lannister râul?

— I-am alungat înapoi. Lordul Tywin, Gregor Clegane, Addam Marbrand, i-am întors pe toţi din drum. Totuşi, Stannis… Se strâmbă.

— Stannis? Ce-i cu Stannis?

— A pierdut bătălia la Debarcaderul Regelui, răspunse Edmure nefericit. Flota i-a fost pârjolită, armata pusă pe fugă.

O victorie a Lannisterilor era de rău augur, dar Catelyn nu putea împărtăşi disperarea vădită a fratelui său. Era încă bântuită de coşmaruri cu umbra pe care o văzuse furişându-se în cortul lui Renly şi sângele ţâşnind prin oţelul armurii.

— Stannis nu ne era mai prieten decât Lordul Tywin.

— Nu înţelegi. Highgardenul s-a declarat de partea lui Joffrey. Dorne la fel.

Tot sudul. Gura i se încleşta. Iar ţie ţi se pare nimerit să-i dai drumul Regicidului.

N-aveai nici un drept.

— Am avut dreptul de mamă. Glasul îi era liniştit, deşi vestea despre Highgarden era o lovitură cumplită pentru speranţele lui Robb. Dar nu se putea gândi la asta acum.

— Nici un drept, repetă Edmure. Era prizonierul lui Robb, prizonierul *regelui* tău, iar Robb m-a însărcinat să am grijă de el.

— Brienne va avea grijă de el. A jurat pe sabia ei.

— Femeia aceea?

— Îl va duce pe Jaime la Debarcaderul Regelui şi se va întoarce cu Arya şi Sansa, vii şi nevătămate.

— Cersei nu va renunţa niciodată la ele.

— Nu Cersei, Tyrion. A jurat în faţa curţii întregi. Iar Regicidul a jurat şi el.

— Cuvântul lui Jaime nu face doi bani. Cât despre Pezevenghi, se spune că a primit o secure în cap în timpul bătăliei. Va fi mort înainte ca Brienne a ta să

ajungă la Debarcaderul Regelui, dacă va ajunge vreodată.

— Mort? *Oare puteau fi zeii atât de neîndurători?* Îi ceruse lui Jaime să jure de o sută de ori, dar toate nădejdile şi le

pusese în fratele lui.

Edmure era orb la suferinţa ei.

— Jaime era în grija mea, şi am de gând să-l aduc înapoi. Am trimis corbi…

— Către cine? Câţi?

— Trei, răspunse el, ca mesajul să ajungă sigur la Lordul Bolton. Pe râu sau pe uscat, drumul de la Riverrun la Debarcaderul Regelui îi duce negreşit aproape de Harrenhal.

— Harrenhal. Cuvântul însuşi părea că întunecă încăperea. Cu glasul răguşit 43

de spaimă, Catelyn spuse: Edmure, ştii ce ai făcut?

— Nu te teme, n-am pomenit de tine. Am scris că Jaime a evadat şi am oferit o mie de dragoni pentru recapturarea lui.

Din ce în ce mai rău, gândi Catelyn cu disperare. *Fratele meu e un nătărău.*

Nestăpânite, nechemate, lacrimile îi umplură ochii.

— Dacă a fost o evadare şi nu un schimb de ostatici, spuse ea cu glas moale, ce i-ar face pe Lannisteri să i le dea lui Brienne pe fiicele mele?

— Nu se va ajunge niciodată la asta. Regicidul se va întoarce la noi. Am luat toate măsurile.

— Cu măsurile pe care le-ai luat, n-am să-mi revăd niciodată fiicele. Brienne ar fi putut să-l ducă în siguranţă la Debarcaderul Regelui… *atât timp cât nimeni nu-i urmărea. Dar acum…* Catelyn nu mai putea continua. Lasă-mă, Edmure. Nu avea nici un drept să-i poruncească aici, în castelul care în curând va fi al lui, însă

tonul ei nu lăsa loc de discuţii. Lasă-mă cu tata şi cu durerea mea, n-am ce să-ţi mai spun. Du-te. Du-te. Nu voia decât să se culce, să închidă ochii şi să adoarmă, rugându-se să nu aibă nici un vis.

ARYA

Cerul era la fel de negru ca zidurile Harrenhalului pe care-l lăsau în urmă, iar ploaia cădea mărunt şi fără oprire, şiroindu-le pe feţe şi acoperind tropotul cailor.

Mergeau spre nord, îndepărtându-se de lac, pe drum de pământ, brăzdat de făgaşe, peste câmpuri răvăşite, prin păduri şi pâraie. Arya porni în frunte, într-un trap sprinten, dând pinteni fără păs calului pe care-l furase, până când copacii se închiseră în jurul ei. Plăcintă Fierbinte şi Gendry se străduiau din răsputeri să se ţină pe urmele ei. În depărtări, lupii urlau, şi Arya auzea respiraţia grea a lui Plăcintă Fierbinte. Nimeni nu vorbea. Din când în când, Arya arunca o privire peste umăr, să se asigure că băieţii erau prea departe şi să vadă dacă erau urmăriţi.

Îi vor urmări, ştia asta. Furase trei cai din grajduri, o hartă şi un pumnal din camera lui Roose Bolton însuşi, omorâse un străjer la poarta din spate, spintecându-i beregata când s-a aplecat să ridice moneda din fier dăruită de Jaqen H’ghar. Cineva avea să-l găsească mort, într-o baltă de sânge, şi apoi se va da alarma generală. Îl vor trezi pe Lordul Bolton şi vor scotoci tot Harrenhalul, de sus până jos, şi atunci vor observa că lipsesc harta şi pumnalul, împreună cu nişte săbii de armurărie, pâine şi brânză din bucătării, un brutar, un ucenic fierar şi o slujitoare pe nume Nan... sau Nevăstuică, sau Arry, depinde pe cine întrebai.

Stăpânul Dreadfortului nu avea să vină după ei în persoană. Roose Bolton va rămâne în pat, cu carnea-i păstoasă acoperită de lipitori, dând ordine cu glasu-i moale, şoptit. Urmărirea ar putea fi condusă de Walton, omul lui, cel căruia i se spunea Gambe de Oţel, datorită jambierelor cu care-şi îmbrăca întotdeauna 44

lungile picioare. Sau de bălosul de Vargo Hoat, cu mercenarii lui, care îşi ziceau Bravii Camarazi. Alţii îi

numeau Măştile însângerate (deşi niciodată în faţă) şi uneori Ciuntii, din cauza obiceiului lui Vargo Hoat de a tăia mâinile şi picioarele celor care îl nemulţumeau.

Dacă ne prind, Roose Bolton ne va tăia mâinile şi picioarele, gândi Arya, *iar apoi ne va jupui.* Era încă îmbrăcată în straiele de paj, iar pe piept, în dreptul inimii, avea cusut blazonul Lordului Bolton, omul jupuit al Dreadfortului.

De fiecare dată când întorcea capul, aproape că se aştepta să vadă o revărsare de torţe ieşind pe porţile îndepărtate ale Harrenhalului sau gonind pe zidurile-i groase şi înalte, dar nu era nimic. Harrenhalul continuă să doarmă până ce se pierdu în beznă şi rămase ascuns în spatele copacilor.

Când traversară primul pârâu, Arya se abătu de la drum, conducându-i, preţ de câteva sute de metri, prin albia întortocheată a râului, până să iasă, în cele din urmă, din apă, căţărându-se pe un mal stâncos. Arya spera că, dacă urmăritorii aveau câini, asta i-ar putea face să le piardă urma. Nu puteau rămâne pe drum. *Pe drum e moarte, pe toate drumurile e moarte.*

Gendry şi Plăcintă Fierbinte nu crâcneau în faţa ei. În definitiv, Arya avea harta, iar Plăcintă Fierbinte părea aproape la fel de îngrozit de ea ca de oamenii care i-ar putea urmări. Văzuse străjerul pe care-l omorâse. *E mai bine dacă se teme de mine,* îşi spuse. *În felul ăsta, va face aşa cum spun eu, în loc să facă vreo prostie.*

Arya ştia că ar fi trebuit să fie şi ea mai speriată. Avea doar zece ani, o fată

numai piele şi os, călare pe un cal furat, cu o pădure întunecată în faţă, iar în spate cu nişte bărbaţi care i-ar tăia bucuroşi picioarele. Cu toate acestea, era cumva mai liniştită decât fusese vreodată la Harrenhal. Ploaia îi spălase sângele străjerului de pe degete, purta o sabie pe spate, lupii umblau după pradă prin întuneric, ca nişte umbre sfrijite cenuşii, iar Arya Stark era neînfricată. *Teama taie mai adânc*

decât o sabie, şopti ea cuvintele învăţate de la Syrio Forel. Şi cuvintele lui Jaqen H’ghar, *valar morghulis.*

Ploaia se opri, porni din nou, se opri iarăşi şi iarăşi se stârni, dar aveau pelerine bune, să-i apere. Arya îi conducea fără oprire, într-un ritm domol şi egal. Era prea întuneric sub copaci ca să meargă mai repede, băieţii nu erau călăreţi, nici unul, iar pământul moale, crăpat, era primejdios, cu rădăcini pe jumătate îngropate şi pietre ascunse. Se încrucişară cu un alt drum, cu făgaşe adânci, pline de apă, dar Arya îl evită. În sus şi în jos, pe dealurile vălurite, îi purtă Arya, printre ierburi şi mărăcini şi prin desişuri întortocheate, pe fundul viroagelor înguste, unde crengile încărcate de frunze ude le tăiau calea, biciuindu-le feţele.

O dată, iapa lui Gendry îşi pierdu potcoava în mocirlă, lăsându-se cu putere pe picioarele din spate şi aruncându-l din şa, dar nici cal, nici călăreţ nu păţiră nimic şi Gendry îşi luă figura aceea îndărătnică şi încalecă îndată la loc. Nu după mult timp, dădură peste trei lupi care devorau stârvul unui căprior. Când calul lui 45

Plăcintă Fierbinte simţi mirosul, se sperie şi o luă la goană. Doi dintre lupi fugiră

şi ei, dar al treilea îşi înălţă capul şi îşi dezgoli colţii, pregătit să-şi apere prada.

— La o parte, îi spuse Arya lui Gendry. Încet, să nu-l sperii. Se îndepărtară pe furiş, până când lupul şi prada lui nu se mai zăreau. Doar atunci, Arya se întoarse şi se luă după Plăcintă Fierbinte, care se ţinea cu disperare în şa, gonind printre copaci.

Mai târziu, trecură printr-un sat pârjolit, croindu-şi drum cu grijă printre ruinele colibelor carbonizate, pe lângă oasele unei duzini de oameni morţi ce atârnau într-un şir de meri. Când îi văzu, Plăcintă Fierbinte începu să se roage, o rugăciune firavă, şoptită, pentru îndurarea Mamei, repetată iar şi iar. Arya îşi ridică privirea la morţii descărnaţi, în hainele lor putrede, şi îşi spuse şi ea rugăciunea. *Ser Gregor,* sunau cuvintele, *Dunsen, Dulcele Raff, Gâdilătorul şi*

Câinele, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei. Îşi încheie rugăciunea cu *valar morghulis,* atingând moneda lui Jaqen, ascunsă sub centură, şi apoi întinse mâna şi culese un măr dintre cadavre, în timp ce trecea călare pe sub ele. Era moale şi răscopt, dar îl mancă pe de-a-ntregul, cu viermi cu tot.

Era o zi fără răsărit. Încetul cu încetul, cerul se lumină în jurul lor, dar soarele nu-l văzură nici o clipită. Negrul se transformă în gri, iar culorile reveniră, cu sfială, în lume. Pinii erau înveşmântaţi în nuanţe de verde mohorât, iar copacii aveau frunze căzătoare, roşcate şi aurii, ce treceau deja spre maroniu. Făcură un popas, cât să adape caii şi să înfulece în grabă un mic dejun rece, rupând din pâinea pe care Plăcintă Fierbinte o furase din bucătării şi trecând din mână în mână bucăţi mari de brânză uscată, îngălbenită.

— Tu ştii unde mergem? o întrebă Gendry.

— Spre nord, răspunse Arya.

Plăcintă Fierbinte privi împrejur, nesigur.

— În ce parte e nordul?

Arya îi arătă, făcând semn cu bucata de brânză.

— Într-acolo.

— Dar nu se vede soarele. De unde ştii?

— După muşchi. Vezi cum cresc pe o singură parte a copacilor? Acolo e sudul.

— Ce căutăm noi la nord? vru Gendry să ştie.

— Tridentul. Arya desfăşură harta furată, să le arate. Vedeţi? Când ajungem la Trident, nu trebuie decât să mergem în susul râului, până ajungem la Riverrun, aici. Degetul ei trasă drumul. E cale lungă, dar n-avem cum să ne rătăcim, atât timp cât urmăm cursul râului.

Plăcintă Fierbinte se uită chiorâş la hartă.

— Care e Riverrunul?

Riverrunul era pictat ca un turn de castel, la bifurcaţia dintre liniile albastre, unduite, ce marcau două râuri, Piatra Răsucită şi Furca Roşie.

— Uite. Arya puse degetul pe el. Scrie *Riverrun.*

— Tu ştii să citeşti scrisul? o întrebă el admirativ, ca şi cum ar fi spus că poate să umble pe apă.

Arya înclină din cap.

— Vom fi în siguranţă când vom ajunge la Riverrun.

— Adevărat? De ce?

Fiindcă Riverrunul este castelul bunicului meu, şi fratele meu Robb va fi acolo, îi venea să spună. Îşi muşcă buza şi înfăşură harta.

— Pur şi simplu. Dar numai dacă ajungem acolo.

Arya fu prima în şa. Se simţea prost că-i ascundea lui Plăcintă Fierbinte adevărul, dar nu avea încredere să-i dezvăluie secretul. Gendry ştia, dar asta era altceva. Gendry avea şi el secretul lui, deşi nici chiar el nu părea să ştie care era acesta.

În ziua aceea, Arya grăbi pasul, ţinând caii la trap, atât cât îndrăznea, şi îmboldindu-i uneori la galop, când zărea o fâşie de câmp neted înaintea lor. Asta se întâmpla, totuşi, destul de rar; pe măsură ce înaintau, ţinutul era din ce în ce mai deluros. Dealurile nu erau înalte, nici foarte abrupte, dar parcă nu se mai sfârşeau şi în curând obosiră să urce şi să coboare şi paşii îi purtară singuri de-a lungul vadurilor şi printr-un labirint de văi împădurite, peste care copacii îşi întindeau bolta deasă.

Din când în când, îi trimitea pe Gendry şi Plăcintă Fierbinte înainte, iar ea se întorcea pe unde veniseră, încercând să încurce urmele, ciulind urechea în tot acest timp la primul semn al urmăritorilor. *Prea încet,* îşi spuse muşcându-şi buza, *înaintăm prea încet, ne vor prinde, cu siguranţă.* O dată, de pe creasta unui deal, zări siluete întunecate traversând un râu, în valea din spatele lor şi, pentru o fracţiune de secundă, se temu că erau călăreţii lui Roose Bolton, dar când se uită

mai atent, îşi dădu seama că era doar o haită de lupi.

— *Ahooooooooo, ahooooooo!*

Când cel mai mare dintre lupi îşi înălţă capul şi îi răspunse, urlând, sunetul o înfiora.

Pe la amiază, Plăcintă Fierbinte începu să se plângă. Îl durea şezutul, le spuse el, şaua îl freca între picioare şi, în plus, trebuia să doarmă puţin.

— Sunt atât de obosit încât am să cad de pe cal.

Arya îi aruncă o privire lui Gendry.

— Dacă o să cadă, cine crezi că-l va găsi mai întâi, lupii sau Măştile?

— Lupii, răspunse Gendry. Au nasul mai bun.

Plăcintă Fierbinte deschise gura şi o închise. Nu căzu de pe cal. Ploaia se porni din nou, la scurt timp după aceea. Încă nu văzuseră nici o geană de soare. Se făcea tot mai frig, şi aburi albi de ceaţă se strecurau printre pini şi rătăceau peste câmpurile sterpe, pârjolite.

Gendry era aproape la fel de chinuit ca Plăcintă Fierbinte, dar era prea 47

încăpăţânat ca să se văicărească. Se ţinea în şa, cu o figură dârză sub păru-i negru, lăţos, dar Arya îşi dădea seama că nu era un călăreţ priceput. *Ar fi trebuit să-mi amintesc,* îşi zise. Ea călărise de când se ştia, ponei când a fost mică şi mai târziu cai, dar Gendry şi Plăcintă Fierbinte erau orăşeni, iar la oraş oamenii de rând umblau pe jos. Yoren îi adusese călare de la Debarcaderul Regelui, dar una era să

stai călare pe un măgar, tropăind în spatele unei căruţe, pe drumul regelui, şi cu totul alta să conduci un cal de vânătoare prin pădurile sălbatice şi câmpurile pârjolite.

Arya ştia că de una singură ar fi mers mult mai repede, dar nu putea să-i părăsească. Erau haita ei, prietenii ei, singurii prieteni care-i mai rămăseseră în viaţă şi, dacă n-ar fi fost ea, ei s-ar fi aflat şi acum la adăpost, la Harrenhal.

Gendry ar fi asudat în fierăria lui, iar Plăcintă Fierbinte în bucătărie. *Dacă ne prind Măştile, le voi spune că sunt fiica lui Ned Stark şi sora regelui Nordului. Le voi porunci să mă ducă la fratele meu şi să nu le facă nici un rău lui Gendry şi*

lui Plăcintă Fierbinte. Totuşi, era posibil să n-o creadă, şi chiar dacă ar crede-o…

Lordul Bolton era purtătorul de flamuri al fratelui său, dar tot o înspăimânta.

N-am să-i las să ne prindă, îşi jură în tăcere, întinzând mâna peste umăr, să

atingă mânerul sabiei pe care Gendry o furase pentru ea. *N-am să-i las.*

Târziu în după-amiaza aceea, ieşiră de sub bolta copacilor şi se pomeniră pe malurile unui râu. Plăcintă Fierbinte scoase un ţipăt de încântare.

— Tridentul! Acum nu mai trebuie decât să mergem în susul râului, cum ai spus. Aproape am ajuns!

Arya îşi muşcă buza.

— Nu cred că ăsta e Tridentul. Râul era umflat de ploaie, dar nici aşa nu putea fi mai lat de zece metri, îşi amintea că Tridentul era mult mai larg. E prea mic ca să fie Tridentul, le spuse, şi n-am ajuns destul de departe.

— Ba da, insistă Plăcintă Fierbinte. Am călătorit toată ziua şi nu ne-am oprit aproape deloc. Trebuie să fi străbătut cale lungă.

— Haideţi să ne mai uităm o dată la harta aia, fu de părere Gendry.

Arya descăleca, scoase harta, o desfăcu. Ploaia răpăia pe pielea de oaie şi se scurgea în şiroaie.

— Suntem pe undeva pe aici, cred, zise ea arătând cu degetul, în timp ce băieţii se uitau peste umerii ei.

— Dar, făcu Plăcintă Fierbinte, asta nu e nimic. Vezi, Harrenhalul e acolo, lângă degetul tău. Aproape îl atingi. Şi am mers toată ziua.

— E cale lungă până la Trident, spuse Arya. N-o să ajungem decât peste multe zile. Asta trebuie să fie alt râu, unul dintre astea, vezi? Îi arătă una dintre liniile albastre mai subţiri, pictate de cartograf, fiecare cu un nume înscris caligrafic sub ea. Darry, Mărul Verde, Fecioara… Uite, ar putea fi ăsta, Salcia Mică.

Plăcintă Fierbinte se uită de la linie la râu.

— Mie nu mi se pare aşa de mic.

Gendry se încruntă şi el.

— Ăsta pe care-l arăţi tu se varsă în celălalt, vezi?

— Salcia Mare, citi ea.

— Salcia Mare, atunci. Uite, şi Salcia Mare se varsă în Trident, aşa că am putea să mergem pe firul unuia până la celălalt, dar ar trebui să mergem în josul apei, nu în sus. Numai dacă nu cumva râul ăsta nu e Salcia Mică; dacă e celălalt de lângă…

— Pârâul Susurător, citi Arya.

— Vezi, face o buclă şi curge către lac, înapoi spre Harrenhal. Gendry trasă o linie cu degetul.

Plăcintă Fierbinte făcu ochii mari.

— Nu! Ne vor omorî, cu siguranţă.

— Trebuie să ştim ce râu e ăsta, declară Gendry, mai îndârjit ca oricând.

Trebuie să ştim.

— Ei, bine, nu ştim. Harta o fi având inscripţii sub liniile albastre, dar pe malul râului n-a scris nimeni nici un nume. Nu vom merge nici în sus, nici în jos, hotărî ea, înfăşurând harta. Vom traversa râul şi vom ţine drumul către nord, aşa cum făceam.

— Caii ştiu să înoate? întrebă Plăcintă Fierbinte. Pare *adânc,* Arry. Ce ne facem dacă sunt şerpi?

— Eşti sigur că ne îndreptăm spre nord? întrebă Gendry. Toate dealurile astea… dacă ne întoarcem…

— Muşchiul de pe copaci…

Gendry arătă către un copac din apropiere:

— Pomul ăla are muşchi pe trei părţi, iar celălalt nu are muşchi deloc. Poate ne-am rătăcit şi ne învârtim pur şi simplu în cerc.

— Poate, zise Arya, dar oricum, eu am să trec râul. Puteţi să veniţi sau puteţi să rămâneţi aici. Se urcă înapoi în şa, ignorându-i pe amândoi. Dacă nu voiau s-o urmeze, n-aveau

decât să găsească singuri Riverrunul, deşi, cel mai probabil, o să-i găsească pe ei Măştile însângerate.

Fu nevoită să străbată aproape un kilometru pe malul râului până să găsească, în sfârşit, un loc pe unde să poată trece fără grijă şi, chiar şi acolo, iapa ei se lăsă

cu greu înduplecată să intre în apă. Râul, oricum s-ar fi numit, curgea maroniu şi repede, iar porţiunea adâncă din mijloc trecea de burta animalului. Apa îi umplu cizmele, dar fără să se sinchisească, dădu pinteni şi ieşi pe malul celălalt. Din spate, auzi un pleoscăit şi nechezatul nervos al unei iepe. *Aşadar, m-au urmat.*

Bine. Se întoarse şi-i privi pe băieţi chinuindu-se să traverseze râul şi să iasă

şiroind din apă, în urma ei.

— N-a fost Tridentul, le spuse. *N-a fost.*

Următorul râu era mai puţin adânc şi mai uşor de trecut. Nici acela nu era Tridentul şi nimeni nu o contrazise când le spuse că-l vor traversa.

49

Întunericul cădea când se opriră din nou, să lase caii să se odihnească şi să

împartă alte bucate, pâine şi brânză.

— Mi-e frig şi sunt ud, se plânse Plăcintă Fierbinte. Acum suntem departe de Harrenhal, asta e sigur. Am putea să facem un foc…

— NU! strigară într-un glas Arya şi Gendry, în exact aceeaşi clipă. Plăcintă

Fierbinte începu să tremure puţin. Arya îi aruncă pe furiş o privire lui Gendry. *A spus-o odată cu mine, aşa cum făcea odinioară Jon, la Winterfell.* Îi era dor de Jon Snow, mai mult decât de oricare altul dintre fraţii ei.

— Am putea să dormim, cel puţin? întrebă Plăcintă Fierbinte. Sunt aşa de obosit, Arry, şi mă doare fundul! Cred că am băşici.

— O să ai mai mult de atât, dacă ne prind, răspunse ea. Trebuie să mergem mai departe. Trebuie.

— Dar e aproape întuneric şi nici măcar nu se vede luna.

— Treci înapoi pe cal.

Înaintând cu greu, la pas, cu lumina pălind în jurul lor, Arya descoperi povara propriei oboseli. Avea nevoie de somn, la fel de mult ca Plăcintă Fierbinte, dar era prea riscant. Dacă adormeau, când vor deschide ochii, o să-l vadă, poate, pe Vargo Hoat stând deasupra lor, cu Shagwell Nebunul şi Credinciosul Urswyck, cu Rorge şi cu Muşcătorul şi cu Septonul Utt şi toţi ceilalţi monştri ai lui.

Cu toate acestea, după o vreme, mişcarea calului deveni liniştitoare, ca balansul unui leagăn, şi Arya descoperi că ochii îi erau tot mai grei. Îi lăsă să se închidă doar pentru o clipă, apoi îi căscă, dintr-odată. *Nu pot să adorm!* îşi strigă

în tăcere. *Nu pot, nu pot!* Se lovi cu degetele peste ochi şi îi frecă tare, ca să-i ţină

deschişi, strângând hăţurile cu putere şi dând pinteni calului, într-un galop uşor.

Dar nici ea, nici calul nu puteau să menţină ritmul şi nu trecură decât câteva momente până când începură să meargă din nou la pas şi alte câteva până când ochii i se închiseră iar. De data aceasta nu se deschiseră la fel de repede.

Când, în cele din urmă, ochii i se căscară, calul ei se oprise şi ciugulea dintr-un smoc de iarbă, în vreme ce Gendry o scutura de braţ.

— Ai adormit, îi spuse.

— Nu făceam decât să-mi odihnesc ochii.

— Atunci ţi-i odihneşti de mult timp. Calul tău mergea în cerc, dar până nu s-a oprit, nu mi-am dat seama că dormi. Plăcintă Fierbinte, la fel, a intrat într-o creangă de copac şi a căzut de pe cal, ar fi trebuit să-l auzi ţipând. Nici măcar *asta* nu te-a trezit. Trebuie să te opreşti şi să dormi.

— Pot să merg atât cât poţi şi tu. Arya căscă.

— Mincinoaso, făcu el. Continuă să mergi dacă vrei să fii idioată, dar eu mă

opresc. Fac eu prima strajă. Tu culcă-te.

— Dar Plăcintă Fierbinte?

Gendry îi arătă. Plăcintă Fierbinte era deja pe jos, cuibărit sub mantie, pe un pat de frunze umede, şi sforăia încetişor. Strângea în pumn o bucată mare de 50

brânză, dar se pare că adormise între muşcături.

Arya îşi dădu seama că n-avea rost să se opună. Gendry avea dreptate. *Măştile au şi ele nevoie de somn,* îşi spuse, sperând că era adevărat. Era atât de obosită, încât era un chin să coboare din şa, dar nu uită să-şi priponească iapa înainte de a-şi găsi culcuş sub un fag. Pământul era tare şi umed. Se întreba cât timp va mai trece până ce va dormi iarăşi într-un pat, cu mâncare fierbinte şi foc s-o încălzească. Ultimul lucru pe care îl făcu, înainte de a închide ochii, fu să-şi scoată sabia din teacă şi s-o aşeze lângă ea.

— Ser Gregor, şopti ea, căscând, Dunsen, Polliver, Dulcele Raft, Gâdilătorul şi… Gâdilătorul… Câinele…

Avu vise roşii şi sălbatice. I se înfăţişară Măştile, cel puţin patru la număr, un palid lysean şi un întunecat şi sălbatic luptător cu toporul din Ib, călăreţul Dothraki cel plin de cicatrici căruia i se zicea Iggo şi un bărbat dornishean al cărui nume nu-l ştia. Veneau necontenit, călărind prin ploaie, în zale ruginite şi veşminte din piele ude, cu săbiile şi securile zornăind, lovindu-se de şei. Credeau că o urmăresc, Arya ştia asta cu toată strania certitudine a viselor, dar se înşelau. Ea îi urmărea pe ei.

În vis, nu era fetiţă. Era lup. Un lup uriaş şi puternic, iar când ieşi în faţa lor de sub copaci, dezvelindu-şi colţii şi mârâind încet, simţi duhoarea râncedă a fricii, venind dinspre cal şi om deopotrivă. Calul lyseanului se ridică pe picioarele din spate şi ţipă, cuprins de spaimă, iar ceilalţi începură să strige unul către altul, cu glasuri omeneşti, dar înainte să apuce să treacă la acţiune, ceilalţi lupi ţâşniră din întuneric şi ploaie, o haită mare, sfrijiţi, uzi şi tăcuţi.

Lupta fu scurtă, dar sângeroasă. Bărbatul păros se prăbuşi în timp ce-şi dezlega securea, cel oacheş muri întinzând o săgeată, iar lyseanul palid încercă să fugă.

Fraţii şi surorile ei îl încolţiră, dându-i ocol, iar şi iar, atacându-l din toate părţile, repezindu-se la picioarele calului său şi sfâşiind beregata călăreţului când acesta căzu, cu o bufnitură, la pământ.

Numai omul cu clopoţei în păr rămase pe poziţie. Calul său lovi cu piciorul capul uneia dintre surorile ei, iar bărbatul spintecă un altul, aproape în două, cu gheara lui curbată, argintie, în timp ce părul îi suna încet.

Plină de furie, îi sări în spate, îl doborî din şa, cu capul în jos. Fălcile i se închiseră pe braţul lui, în cădere, cu dinţii afundându-se în piele, în lână şi carne moale. Când se prăbuşiră la pământ, ea îşi smuci sălbatic capul şi îi smulse braţul din umăr. Exultând, îl clătină în gură, dintr-o parte în alta, împrăştiind picăturile roşii şi calde în ploaia neagră şi rece.

TYRION

Se trezi la scârţâitul vechilor balamale de fier.

51

— Cine-i? întrebă el răguşit. Cel puţin glasul nu-l părăsise, aşa aspru şi dogit cum era. Încă avea febră şi nu-şi dădea seama cât ar putea fi ceasul. Cât timp dormise de data aceasta? Era atât de slăbit, atât de îngrozitor de slăbit. Cine-i?

întrebă el din nou, mai tare. Prin uşa deschisă pătrundea lumina torţelor, dar în cameră singura lumină venea dinspre un ciot de lumânare de lângă pat.

Când văzu silueta înaintând spre el, Tyrion începu să tremure. Aici, la Fortăreaţa lui Maegor, fiecare servitor era în slujba reginei, aşa că orice musafir putea fi una dintre iscoadele lui Cersei, trimisă acolo să isprăvească treaba începută de Ser Mandon.

Apoi bărbatul păşi în lumina lumânării, cercetă atent chipul palid al piticului şi chicoti:

— Te-ai tăiat la bărbierit, nu-i aşa?

Degetele lui Tyrion atinseră tăietura care îi brăzda adânc faţa, de deasupra unui ochi şi până jos, la maxilar, peste ceea ce-i mai rămăsese din nas. Carnea umflată

din jurul rănii era încă aspră şi caldă la atingere.

— Da, cu un brici înfricoşător de mare.

Părul negru ca tăciunele al lui Bronn era proaspăt spălat şi pieptănat pe spate, lăsând să i se vadă liniile aspre ale feţei. Purta cizme uşoare şi moi, din piele argăsită, o curea lată bătută cu ţinte de argint şi o mantie de mătase, verde-pal. Pe lâna cenuşie a jiletcii sale era brodat în diagonală, cu fir verde strălucitor, un lanţ

cuprins de flăcări.

— Unde ai fost? ceru să ştie Tyrion. Am trimis după tine... acum vreo două

săptămâni, pare-mi-se.

— Acum patru zile, mai degrabă, preciza mercenarul, şi am fost aici de două

ori şi te-am găsit pe lumea cealaltă.

— Nu eram pe lumea cealaltă. Deşi dulcea mea surioară s-a străduit, nu încape vorbă. Probabil că n-ar fi trebuit să spună asta în gura mare, dar Tyrion nu se mai sinchisea. Cersei era în spatele încercării lui Ser Mandon de a-l omorî, simţea asta în stomac. Ce-i urâţenia aia de pe pieptul tău?

Bronn zâmbi.

— Blazonul meu de cavaler. Un lanţ învăpăiat, pe fond gri-fumuriu. Prin porunca nobilului tău tată, Pezevenghiule, acum sunt Ser Bronn de Apa Neagră.

Vezi să nu uiţi asta.

Tyrion îşi aşează mâinile pe plapuma de puf şi se trase o palmă mai în spate, sprijinindu-se de perne.

— Eu am fost cel care ţi-a promis titlul de cavaler, ai uitat? Nu-i plăcea defel acel *din porunca nobilului tău tată.* Lordul Tywin nu pierduse vremea. Faptul că-şi mutase fiul din Turnul Mâinii, revendicându-l pentru sine, era un semn pe care oricine îl putea desluşi, iar acesta era încă unul. Eu mi-am pierdut jumătate din nas, iar tu te alegi cu rangul de cavaler. Zeii au de dat socoteală, nu glumă.

Vocea îi era plină de amărăciune. Tata te-a ridicat el însuşi în rang?

— Nu. Pe noi, cei care au supravieţuit bătăliei de la turnuri, ne-a uns Înaltul Septon şi Garda Regelui ne-a făcut cavaleri. A durat o jumătate de zi, doar cu trei Săbii Albe rămase să facă onorurile.

— Ştiam că Ser Mandon a murit în luptă. *Pod l-a aruncat în râu, cu o fracţiune de secundă înainte ca ticălosul trădător să-mi poată înfige sabia în inimă.* Pe cine am mai pierdut?

— Câinele, răspunse Bronn. Nu e mort, doar dispărut. Mantiile aurii spun că

s-a pierdut cu firea şi că tu ai condus un atac în locul lui.

N-a fost una dintre ideile mele cele mai strălucite. Tyrion simţea cum cicatricea i se strânge când se încruntă. Îi făcu semn lui Bronn să se aşeze pe un scaun.

— Sora mea m-a luat drept ciupercă. Mă ţine în întuneric şi mă hrăneşte cu rahat. Pod e băiat bun, dar are la limbă un nod mai mare decât Casterly Rock şi nu mă încred nici în jumătate din ce-mi spune. L-am trimis după Ser Jacelyn, iar el s-a întors şi mi-a zis că-i mort.

— El şi alţi o mie. Bronn se aşează.

— Cum? întrebă Tyrion, simţindu-se dintr-odată de o mie de ori mai rău.

— În timpul bătăliei. Sora ta i-a trimis pe fraţii Kettleblack să-l aducă pe rege înapoi la Fortăreaţa Roşie, după câte am auzit. Când mantiile aurii l-au văzut plecând, jumătate au hotărât să meargă cu el. Mâna de Fier le-a tăiat calea şi a încercat s-o facă să se întoarcă la ziduri. Se spune că Bywater îi muştruluia bine şi aproape că îi lămurise, când cineva i-a străpuns gâtul cu o săgeată. N-a mai părut aşa de fioros apoi, aşa că l-au tras jos de pe cal şi l-au omorât.

Încă un păcat de pus în cârca lui Cersei.

— Nepotul meu, Joffrey, spuse el. L-a încercat vreo primejdie?

— Nu mai mult decât pe unii şi mai puţin decât pe majoritatea.

— A păţit ceva? A fost rănit? I s-a ciufulit părul, s-a înţepat la deget, şi-a rupt vreo unghie?

— Nu, din câte am auzit.

— Am prevenit-o pe Cersei ce urma să se întâmple. Cine e acum la comanda mantiilor aurii?

— Nobilul tău tată a încredinţat-o unuia dintre oamenii lui de încredere de la vest, un cavaler pe nume Addam Marbrand.

În mod obişnuit, mantiilor aurii nu le-ar fi plăcut deloc să fie adus un străin la comanda lor, dar Ser Addam Marbrand

era o alegere iscusită. Ca şi Jaime, era genul de bărbat pe care ceilalţi îl urmau fără preget. *Am pierdut garda oraşului.*

— L-am trimis pe Pod să-l caute pe Shagga, dar n-a avut noroc.

— Ciorile de Piatră sunt şi acum în pădurea regelui. Se pare că Shagga a prins gust pentru locul ăla. Timett i-a condus acasă pe Oamenii Arşi, cu toată prada pe care au luat-o din tabăra lui Stannis, după bătălie. Chelia şi-a făcut apariţia, într-o dimineaţă, la Poarta Râului, cu o duzină de Urechi Negre, dar mantiile roşii ale 53

tatălui tău i-au alungat, în timp ce oamenii de la Debarcaderul Regelui aruncau în ei cu bălegar şi îi huiduiau.

Ingraţii. Urechile Negre au murit pentru ei. În vreme ce Tyrion zăcea, visând, ameţit de leacuri, cei de un sânge cu el îi smulseseră ghearele, una câte una.

— Vreau să te duci la Cersei. Nepreţuitul ei fiu a ieşit din luptă viu şi nevătămat, aşa că sora mea nu mai are nevoie de nici un ostatic. A jurat cândva s-o elibereze pe Alayaya, îndată ce…

— A eliberat-o. Acum opt, nouă zile, după biciuire.

Tyrion îşi urni trupul, ridicându-se mai sus, ignorând durerea ce-i străfulgera dintr-odată umărul.

— *Biciuire?*

— Au legat-o în curte de un stâlp şi au biciuit-o, pe urmă au azvârlit-o pe poartă afară, goală şi plină de sânge.

Învăţa să citească, gândi Tyrion, fără noimă. Peste faţă, cicatricea i se strânse şi, pentru o clipă, avu impresia că îi va exploda capul de furie. Adevărat, Alayaya era o târfă, dar era cea mai dulce, mai curajoasă şi mai inocentă fată pe care o cunoscuse vreodată. Tyrion nu se atinsese de ea, Alayaya nu fusese altceva decât un văl care o ascundea pe Shae. În nepăsarea lui, nu se gândise niciodată ce preţ

ar putea avea rolul ei.

— I-am promis surorii mele că-l voi trata pe Tommen aşa cum o va trata ea pe Alayaya, îşi aminti el cu voce tare.

Simţea că-i vine să vomite. Cum aş putea biciui un copil de opt ani? *Dar dacă n-am s-o fac, Cersei va ieşi învingătoare.*

— Nu-l ai pe Tommen, îi zise Bronn pe şleau. După ce a aflat că Mâna de Fier a murit, regina i-a trimis pe fraţii Kettleblack după el şi nimeni de la Rosby n-a avut bărbăţia să li se împotrivească.

Altă lovitură, dar în acelaşi timp, o uşurare, trebuia să recunoască. Ţinea la Tommen.

— Parcă era vorba că fraţii Kettleblack sunt de partea noastră, îi reaminti lui Bronn, iritat peste măsură.

— Au fost, atât timp cât am putut să le dau câte două monede de-ale tale pentru fiecare monedă a reginei, dar acum Cersei a ridicat preţul. După bătălie, Osney şi Osfryd au fost făcuţi cavaleri, ca şi mine. Numai zeii ştiu de ce; nimeni nu i-a văzut la luptă.

Supuşii mă părăsesc, prietenii mei sunt năpăstuiţi şi umiliţi, iar eu zac şi putrezesc aici, gândi Tyrion. *Credeam c-am câştigat nenorocita de bătălie. Asta să fie gustul victoriei?*

— E adevărat că Stannis a fost pus pe fugă de fantoma lui Renly?

Bronn schiţă un zâmbet.

— De la turnuri, noi n-am văzut altceva decât flamuri în noroi şi oameni aruncându-şi suliţele şi fugind, dar prin cârciumi şi bordeluri sunt sute care sunt gata să-ţi spună cum l-au văzut pe Lordul Renly omorându-l pe unul sau pe altul.

54

Cei mai mulţi dintre oştenii lui Stannis fuseseră la început ai lui Renly şi s-au întors la el îndată ce l-au văzut în armura aceea verde, strălucitoare.

După toate planurile pe care le ticluise, după ofensiva şi podul lui de corăbii, după ce s-a ales cu faţa sfârtecată în două, Tyrion fusese eclipsat de un mort.

Dacă Renly e mort într-adevăr. Alt lucru pe care trebuia să-l cerceteze.

— Cum a scăpat Stannis?

— Lysenii lui şi-au ţinut galerele în golf, dincolo de lanţul tău. Când bătălia a luat-o razna, au pătruns de-a lungul ţărmului şi au luat cu ei câţi au putut. La urmă, oamenii s-au omorât între ei ca să urce la bord.

— Dar cu Robb Stark ce s-a întâmplat? Ce mai face?

— Câţiva lupi ai lui îşi croiesc drum către Duskendale, pârjolind totul în cale.

Tatăl tău l-a trimis pe Lordul Tarly să le vină de hac. Mi-a trecut prin minte să

merg cu ei. Se spune că e un bun soldat şi cu mână largă când vine vorba de pradă.

Gândul că l-ar putea pierde pe Bronn era ultima picătură.

— Nu. Locul tău e aici. Eşti căpitan al Gărzii Mâinii.

— Nu eşti Mâna Regelui, îi reaminti Bronn tăios. Mâna e tatăl tău, şi el are propria lui afurisită de gardă.

— Ce s-a întâmplat cu toţi oamenii pe care i-ai angajat pentru mine?

— Unii au murit la turnuri. Unchiul ăla al tău, Ser Kevan, ne-a plătit pe noi, ceilalţi, şi s-a descotorosit de noi.

— Ce frumos din partea lui, zise Tyrion caustic. Asta înseamnă că ţi-ai pierdut gustul pentru aur?

— Nici pomeneală.

— Bine, căci întâmplarea face să mai am nevoie de tine. Ce ştii despre Ser Mandon Moore?

Bronn izbucni în râs.

— Ştiu că e înecat de-a binelea.

— Am o datorie mare la el, dar cum să i-o plătesc? Îşi atinse faţa, pipăind cicatricea. Ştiu foarte puţine despre el, la drept vorbind.

— Avea ochi ca de peşte şi purta o mantie albă. Ce altceva mai trebuie să ştii?

— Pentru început, totul, răspunse Tyrion. Ceea ce voia era o dovadă că Ser Mandon fusese omul lui Cersei, dar nu îndrăznea s-o spună cu voce tare. În Fortăreaţa Roşie, era cel mai bine să-ţi ţii gura. În ziduri erau şobolani şi păsările care

ciripeau prea mult, şi păianjeni. Ajută-mă să mă ridic, spuse el, luptându-se cu aşternuturile. E timpul să-mi vizitez tatăl şi să mă fac din nou văzut.

— Ce privelişte încântătoare, îl zeflemisi Bronn.

— Ce contează o jumătate de nas pe un chip ca al meu? Dar, fiindcă veni vorba de chipuri drăgălaşe, Margaery Tyrell a sosit deja la Debarcaderul Regelui?

— Nu, dar se apropie, iar oraşul o iubeşte la nebunie. Tyrellii aduc mâncare cu căruţele de la Highgarden şi o dau de pomană în numele ei. Sute de căruţe în 55

fiecare zi. Mii de oameni ai lui Tyrell îşi dau ifose cu trandafirii lor galbeni cusuţi pe jiletci şi nici măcar unul nu-şi plăteşte vinul. Soţie, văduvă sau târfă, toate femeile îşi lasă la o parte virtutea în faţa oricărui puştan cu un trandafir galben pe piept.

Pe mine mă scuipă şi Tyrellilor le dau de băut. Tyrion coborî cu băgare de seamă din pat. Picioarele i se înmuiară sub greutatea corpului, camera începu să

se învârtă şi fu nevoit să se agate de braţul lui Bronn, ca să nu se prăvălească pe podea.

— *Pod!* strigă el. Podrick Payne! Unde mama naibii eşti? Durerea muşca din trupul lui, ca un câine şti rb. Tyrion ura slăbiciunea, mai ales pe a lui. Îl umilea, şi umilinţa îl înfuria. Pod, *vino aici!*

Băiatul veni într-un suflet. Când îl văzu pe Tyrion în picioare, agăţat de braţul lui Bronn, rămase cu gura căscată.

— Stăpâne, te-ai ridicat. Vrei… ai nevoie de vin? Vinul viselor? Să-l aduc pe Maester? Spunea că trebuie să stai. În pat, vreau să zic.

— Am stat prea mult în pat. Adu-mi veşminte curate.

— Veşminte?

Tyrion nu înţelesese niciodată cum putea fi băiatul ăsta atât de ager şi descurcăreţ în luptă şi atât de năuc în restul timpului.

— Haine, repetă el. Tunică, jiletcă, pantaloni, ciorapi. Pentru mine. Să mă

îmbrac cu ele. Ca să pot pleca din celula asta blestemată.

Fu nevoie de toţi trei ca să-l îmbrace. Oricât de hidoasă i-ar fi fost faţa, rana cea mai urâtă era la articulaţia dintre umăr şi braţ, unde propria cămaşă de zale îi intrase în carne la subsuoară, sub lovitura unei săgeţi. Din carnea palidă îi curgeau încă puroi şi sânge, ori de câte ori Maester Frenken îi schimba bandajul şi fiece mişcare era un chin cumplit.

În cele din urmă, Tyrion se lăsă îmbrăcat cu o pereche de pantaloni şi o cămaşă de noapte mult prea mare, care îi atârna pe umeri. Bronn îi îndesă cizmele în picioare, în timp ce Pod plecă să caute un toiag de care să se sprijine. Bău o cană din vinul viselor, să prindă puteri. Vinul era îndulcit cu miere şi avea destul mac cât să-l ajute să suporte durerea o vreme.

Chiar şi aşa, când răsuci încuietoarea, era deja ameţit, iar coborând scările întortocheate de piatră, picioarele începură să-i tremure. Mergea cu toiagul într-o mână şi cu cealaltă pe după umărul lui Bronn. Pe când coborau, o slujitoare urca scările. Se holbă la ei cu ochi mari, albi, de parcă ar fi văzut o fantomă. *Piticul s-a sculat din morţi,* gândi Tyrion. *Şi, uite, e mai hidos ca oricând, fugi şi spune-le amicilor tăi.*

Fortăreaţa lui Maegor era locul cel mai bine apărat din Cetatea Roşie, un castel în castel, înconjurat de un şanţ adânc şi uscat, mărginit de ţepuşe. Când ajunseră

la poartă, podul mobil era ridicat pentru noapte. În faţa lui stătea Ser Meryn Trant, în armura-i palidă şi mantia-i albă.

— Coboară podul, îi ordonă Tyrion.

— Regina a poruncit să ridicăm podul pe timp de noapte. Ser Meryn fusese întotdeauna omul lui Cersei.

— Regina doarme, iar eu am treabă cu tatăl meu.

Numele Lordului Tywin Lannister funcţiona ca o vrajă. Bodogănind, Ser Meryn Trant dădu ordinul şi podul mobil fu coborât. Un al doilea cavaler din Garda Regelui stătea de pază dincolo de şanţ. Ser Osmund Kettleblack reuşi să

schiţeze un zâmbet când îl văzu pe Tyrion apropiindu-se, cu mersu-i legănat.

— Te simţi mai bine, stăpâne?

— Mult mai bine. Când e următoarea bătălie? Ard de nerăbdare!

Totuşi, când ajunse împreună cu Pod la scările şerpuitoare, Tyrion nu putu decât să se oprească în faţa lor, cu gura căscată, cuprins de disperare. *Nu le voi urca niciodată pe picioarele mele,* recunoscu în sinea lui. Înghiţindu-şi mândria, îi ceru lui Bronn să-l ducă în braţe, sperând din răsputeri că, la ora aceasta, nu va fi nimeni să-l vadă şi să zâmbească, nimeni care să spună povestea piticului purtat în braţe pe scări, ca un prunc de ţâţă.

Curtea exterioară era înţesată de corturi şi pavilioane, cu zecile.

— Oamenii lui Tyrell, îi explică Podrick Payne în timp ce îşi croiau drum printr-un labirint de mătăsuri şi pânze de cort. Ai Lordului Rowan, de asemenea, şi ai Lordului Redwyne. N-a fost loc destul pentru toţi. În castel, vreau să zic.

Unii au luat camere. Camere în oraş. În hanuri şi peste tot. Au venit pentru nuntă.

Nunta regelui, a Regelui Joffrey. Vei fi destul de zdravăn ca să participi, stăpâne?

— Hrăpăreţele hiene n-au cum să mă ţină la distanţă. Acesta era avantajul nunţilor faţă de bătălii, cel puţin; probabilitatea să-ţi taie cineva nasul era mai mică.

Luminile ardeau încă difuze în spatele ferestrelor cu obloane din Turnul Mâinii. Oamenii de la uşă purtau mantiile purpurii şi coifurile cu lei ale gărzii tatălui său. Tyrion îi cunoştea pe amândoi şi îl lăsară să intre de cum îl văzură…

deşi, observă el, nici unul nu suportă să se uite prea mult la faţa lui.

Înăuntru, dădură peste Ser Addam Marbrand care cobora scara în spirală, înveşmântat în platoşa neagră, bogat ornamentată, şi mantia de brocart ale unui ofiţer din Garda Oraşului.

— Stăpâne, spuse el, ce bine-mi pare să te văd. Am auzit...

— ... zvonuri că se sapă un mormânt micuţ? Şi eu. În condiţiile astea, mi s-a părut că e cel mai bine să mă ridic din pat. Am auzit că eşti comandantul Gărzii Oraşului. Să-ţi transmit felicitări sau condoleanţe?

— Mă tem că de amândouă. Ser Addam zâmbi. Moartea şi dezertarea m-au lăsat cu vreo patru mii patru sute. Numai zeii şi Degeţel ştiu cum vom reuşi să

plătim în continuare atât de mulţi, dar sora ta îmi interzice să-l las pe vreunul să

plece.

Eşti încă neliniştită, Cersei? Acum că bătălia s-a sfârşit, mantiile aurii nu te 57

vor mai ajuta.

— Vii de la tatăl meu? întrebă Tyrion.

— Da, mă tem că nu l-am lăsat în cea mai bună dispoziţie. Lordul Tywin e de părere că patru mii patru sute de soldaţi sunt mai mult decât suficienţi ca să

găsească un singur cavaler rătăcit, dar vărul tău Tyrek rămâne dispărut.

Tyrek era fiul răposatului său unchi Tygett, un băiat de treisprezece ani.

Dispăruse în timpul răzmeriţei, la scurt timp după ce se căsătorise cu Lady Ermesande, o copilă încă de ţâţă, care s-a întâmplat să fie ultima moştenitoare în viaţă a Casei Hayford. *Şi probabil prima mireasă din istoria Celor Şapte Regate care a rămas văduvă înainte de a fi înţărcată.*

— Nici eu nu l-am putut găsi, mărturisi Tyrion.

— E hrană pentru viermi, spuse Bronn, cu tactul său obişnuit. Mâna de Fier l-a căutat, iar eunucul a zornăit o pungă dolofană. N-au avut mai mult noroc decât noi. Renunţă, ser.

Ser Addam se uită la mercenar cu dezgust.

— Lordul Tywin e înverşunat când vine vorba de sângele lui. Îl vrea pe băiat, viu sau mort, şi am de gând să-i fac voia.

Se uită din nou la Tyrion: Îl găseşti pe tatăl tău în solariul lui.

Solariul meu, gândi Tyrion.

— Cred că ştiu drumul.

Drumul însemna alte trepte de urcat, dar de data asta se descurcă pe propriile-i picioare, cu o mână pe umărul lui Pod. Bronn îi deschise uşa. Lordul Tywin Lannister şedea lângă fereastră, scriind la lumina unei lămpi. Îşi ridică privirea la sunetul zăvorului.

— Tyrion. Liniştit, aşează pana deoparte.

— Mă bucur că-ţi aminteşti de mine, stăpâne. Tyrion îşi luă mâna de pe umărul lui Pod, se sprijini de toiag şi se apropie cu paşi şovăitori. *Ceva nu e în regulă,* ştiu el dintr-odată.

— Ser Bronn, spuse Lordul Tywin, Podrick, poate ar fi mai bine să aşteptaţi afară până ce terminăm.

Bronn îi aruncă Mâinii Regelui o privire aproape insolentă. Totuşi, făcu o plecăciune şi se retrase, cu Pod după el. Uşa grea se închise cu putere în spatele lor şi Tyrion Lannister rămase singur cu tatăl său. Chiar şi cu obloanele trase, răcoarea din încăpere era palpabilă. *Ce fel de minciuni îi tot spune Cersei?*

Lordul de Casterly Rock era suplu ca un bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr, chipeş chiar, în felul său auster. Obrajii îi erau acoperiţi de o barbă blondă, aspră, încadrând o faţă rigidă, un cap pleşuv şi o gură fermă. La gât purta un lanţ din mâini de aur, cu degetele încleştate, fiecare, pe încheietura celeilalte.

— E un lanţ frumos, remarcă Tyrion. *Deşi mie îmi stătea mai bine.*

Lordul Tywin ignoră înţepătura.

— Mai bine te-ai aşeza. Crezi că e înţelept că te-ai ridicat din patul de 58

suferinţă?

— Nu mai suport patul de suferinţă. Tyrion ştia cât de mult dispreţuia tatăl său slăbiciunea. Îşi adjudecă scaunul cel mai apropiat. Ce camere plăcute ai. Îţi vine să crezi – în

timp ce eram pe moarte, cineva m-a mutat într-o celulă mică şi întunecată din Fortăreaţa lui Maegor.

— Fortăreaţa Roşie e plină de nuntaşi. După ce pleacă, îţi vom găsi un loc mai potrivit.

— Mie mi-a plăcut mai mult locul *ăsta.* Aţi stabilit data pentru nunta asta măreaţă?

— Joffrey şi Margaery se vor căsători în prima zi a noului an, care se nimereşte a fi şi prima zi a noului secol. Ceremonia va vesti zorile unei noi ere.

O *nouă eră Lannister,* gândi Tyrion.

— O, ce păcat, mă tem că mi-am făcut alte planuri pentru ziua aceea.

— Ai venit aici doar ca să te plângi de dormitorul tău şi să faci glume nesărate? Am de terminat scrisori importante.

— *Scrisori importante.* Fără doar şi poate.

— Unele bătălii se câştigă cu săbii şi suliţe, altele cu condeie şi corbi.

Scuteşte- mă de reproşurile astea în doi peri, Tyrion. Ţi-am vizitat patul de suferinţă ori de câte ori mi-a îngăduit Maester Ballabar, când credeam că vei muri. Îşi îndoi degetele sub bărbie. De ce l-ai dat afară pe Ballabar?

Tyrion ridică din umeri.

— Maester Frenken nu pare atât de hotărât să mă ţină mereu cu simţurile amorţite.

— Ballabar a venit în oraş în suita Lordului Redwyne. Un vindecător înzestrat, se spune. A fost frumos din partea lui Cersei că l-a rugat să aibă grijă de tine. Se temea pentru viaţa ta.

Se temea că s-ar putea să nu mi-o pierd, vrei să spui.

— Fără îndoială, de aceea a stat mereu la căpătâiul meu.

— Nu fi impertinent. Cersei are de pregătit o nuntă regală, iar tu eşti în afara oricărui pericol de cel puţin două săptămâni. Lordul Tywin examina faţa desfigu-ratăa fiului său, privindu-l, cu ochii săi mari şi verzi, fără să clipească. Deşi rana e chiar oribilă, te asigur. Ce nebunie a pus stăpânire pe tine?

— Inamicul era la porţi cu un berbece. Dacă Jaime ar fi condus ofensiva, ai numi această nebunie curaj.

— Jaime n-ar fi fost niciodată atât de nesăbuit încât să-şi scoată coiful în timpul luptei. Sper că l-ai ucis pe cel care te-a rănit.

— O, ticălosul e mort de-a binelea. Deşi Podrick Payne fusese cel care-l omorâse pe Ser Mandon, aruncându-l în râu, unde s-a înecat sub povara propriei armuri. Un duşman mort e o eternă bucurie, spuse voios Tyrion, cu toate că nu Ser Mandon fusese adevăratul lui duşman. Omul nu avea nici un motiv să-l vrea mort. *A fost doar o unealtă, şi cred că ştiu cine era meşterul. Cersei îi spusese să*

se asigure că nu ies viu din bătălie. Dar în lipsa dovezilor, Lordul Tywin nu ar pleca niciodată urechea la o asemenea acuzaţie. Tată, de ce te afli aici, în oraş?

N-ar trebui să fii plecat, să te lupţi cu Lordul Stannis sau cu Robb Stark sau cu altcineva? *Şi cu cât mai repede cu atât mai bine.*

— Până când Lordul Redwyne nu-şi aduce flota, nu avem cu ce corăbii să

atacăm Piatra Dragonului. Nu contează. Soarele lui Stannis Baratheon a apus la Apa Neagră. Cât despre Stark, băiatul e încă la vest, dar o mare oştire de nordici, sub comanda lui Helman Tallhart şi Robert Glover, coboară către Duskendale.

L-am trimis pe Lordul Tarly în întâmpinarea lor, în timp ce Ser Gregor înaintează

pe drumul regelui ca să le taie retragerea. Tallhart şi Glover vor fi prinşi între ei, cu o treime din oastea lui Stannis.

— Duskendale? La Duskendale nu era nimic care să merite riscul. Oare Tânărul Lup făcuse, în sfârşit, o boacănă?

— Nu e nimic cu care trebuie să te frământi. Eşti palid la faţă ca moartea şi sângele ţi se prelinge prin bandaje. *Spune* ce vrei şi du-te înapoi în pat.

— Ce vreau… îşi simţea gâtul aspru şi încleştat. Ce voia, de fapt? *Mai mult decât îmi vei putea oferi vreodată, tată.* Pod mi-a spus că Degeţel a fost numit Lord de Harrenhal.

— Un titlul gol, atât timp cât Roose Bolton ţine castelul pentru Robb Stark, dar Lordul Baelish era dornic să primească această onoare. A făcut treabă bună în problema căsătoriei în familia Tyrell. Un Lannister îşi plăteşte datoriile.

Căsătoria aceea fusese, de fapt, ideea lui Tyrion, dar ar fi părut o mojicie să

revendice asta acum.

— S-ar putea ca titlul ăla să nu fie chiar atât de gol cum crezi, îl preveni Tyrion. Degeţel nu face nimic fără motive întemeiate. Dar, fie ce-o fi. Spuneai ceva despre plata datoriilor, pare-mi-se?

— Iar tu îţi vrei răsplata cuvenită, asta e? Foarte bine. Ce anume ai vrea de la mine? Pământuri, castele, vreo funcţie?

— Niţică afurisită de recunoştinţă ar fi un bun început.

Lordul Tywin îl privi fără să clipească.

— Măscăricii şi maimuţele cer aplauze. La fel a vrut şi Aerys, dacă veni vorba.

Ai procedat aşa cum ţi s-a poruncit şi sunt sigur că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă. Nimeni nu neagă rolul pe care l-ai jucat.

— *Rolul* pe care l-am jucat? Ceea ce-i mai rămăsese lui Tyrion din nări ar fi putut, cu siguranţă, să scoată flăcări. Ţi-am salvat nenorocitul de oraş, dacă nu mă

înşel.

— Se pare că majoritatea oamenilor sunt de părere că atacul meu asupra flancului lui Stannis a fost cel care a schimbat cursul bătăliei. Lordul Tyrell, Rowan, Redwyne şi Tarly au luptat şi ei vitejeşte. Şi mi s-a spus că sora ta, Cersei, a fost cea care le-a cerut piromanţilor să facă focul sălbatic care a distrus flota lui Baratheon.

60

— În vreme ce eu n-am făcut decât să-mi tund părul din nas, asta vrei să spui?

Tyrion nu-şi putea ascunde amărăciunea din glas.

— Lanţul tău a fost o mişcare iscusită şi crucială pentru victoria noastră. Asta voiai să auzi? Mi s-a spus că tot ţie trebuie să-ţi mulţumim şi pentru alianţa noastră cu Dornul. S-ar putea să-ţi facă plăcere să afli că Myrcella a ajuns teafără

la Sunspear. Ser Arryn Oakheart scrie că Myrcella are o mare simpatie pentru Prinţesa Arianne şi că Prinţul Trystane e încântat de ea. Nu-mi place să-i dau Casei Martell un ostatic, dar bănuiesc că era inevitabil.

— Vom avea propriul nostru ostatic, spuse Tyrion. Din înţelegere a făcut parte şi un loc în consiliu. Dacă nu cumva îşi aduce armata când vine să-l revendice, Prinţul Doran se va preda în mâna noastră.

— Aş vrea ca acel loc în consiliu să fie tot ce va revendica Martell, răspunse Lordul Tywin. I-ai promis şi răzbunare.

— I-am promis dreptate.

— Spune-i cum vrei, tot la sânge se rezumă.

— Nu e un element de care să ducem lipsă, asta e sigur. În timpul bătăliei, m-am bălăcit în lacuri de sânge. Tyrion nu vedea nici un motiv să nu spună

lucrurilor pe nume. Sau te-ai ataşat atât de mult de Gregor Clegane încât nu poţi suporta să te desparţi de el?

— Ser Gregor are întrebuinţările lui, la fel au avut şi fraţii săi. Fiecare stăpân are nevoie, din când în când, de o fiară – o lecţie pe care pare-se că ai învăţat-o, judecând după Ser Bronn şi clanul ăla al tău.

Tyrion se gândi la ochiul ars al lui Timett, la Shagga cu securea, Chelia cu şiragul de urechi uscate. Şi la Bronn. Mai cu seamă la Bronn.

— Pădurile sunt pline de fiare, îi reaminti tatălui său. Şi străzile, la fel.

— Adevărat. Probabil că şi alţi câini ar vâna. Mă voi gândi la asta. Dacă nu mai e altceva…

— Da, ai scrisori importante. Tyrion ridică un picior nesigur, închise ochii o clipă, fu cuprins de un val de

ameţeală şi făcu un pas tremurător către uşă. Mai târziu, avea să reflecteze că ar fi putut să-l facă pe al doilea, apoi pe al treilea. În schimb, se întoarse. Mă întrebi ce vreau? Îţi spun eu ce vreau. Vreau ceea ce este al meu de drept. Vreau Casterly Rock.

Gura tatălui său se încleşta.

— Dreptul prin naştere al fratelui tău?

— Cavalerilor din Garda Regelui le este interzis să se căsătorească, să aibă

copii şi să deţină pământ, ştii asta la fel de bine ca mine. Din ziua în care a îmbrăcat mantia albă, Jaime a renunţat la Casterly Rock, dar nu ai recunoscut-o niciodată. A sosit timpul. Vreau să stai în faţa regatului şi să proclami că eu sunt fiul şi moştenitorul tău legal.

Ochii Lordului Tywin erau de un verde-deschis, cu pete aurii, pe cât de luminoşi pe atât de necruţători.

61

— Casterly Rock, zise el ritos, pe un ton rece, complet inexpresiv. Şi pe urmă

adăugă: Niciodată!

Cuvântul pluti între ei, imens, aspru, otrăvit.

Ştiam răspunsul înainte de a întreba, îşi spuse Tyrion. *Sunt optsprezece ani de când Jaime a intrat în Garda Regelui şi nu am ridicat problema nici măcar o dată. Ar fi trebuit să ştiu, ar fi trebuit să ştiu dintotdeauna.*

— De ce? se forţă să întrebe, deşi ştia că va regreta.

— Tu întrebi asta? Tu, cel care ţi-ai omorât mama ca să vii pe lume? Eşti o făptură hidoasă, parşivă, nesupusă şi răzbunătoare, plină de invidie, desfrâu şi viclenie. Legile oamenilor îţi dau dreptul să-mi porţi numele şi să etalezi culorile casei mele, atât timp cât nu pot dovedi că nu eşti al meu. Ca să mă înveţe smere-nia, zeii m-au condamnat să te privesc bălăbănindu-te de colo-colo, purtând leul acela semeţ care a fost cândva blazonul tatălui meu şi, mai înainte, al tatălui său.

Dar nici zeii, nici oamenii nu mă vor obliga vreodată să te las să faci din Casterly Rock bordelul tău.

— *Bordelul* meu? Se revărsau zorile. Tyrion înţelese dintr-odată de unde venea toată această ranchiună. Scrâşni din dinţi şi spuse: Cersei ţi-a spus despre Alayaya.

— Aşa o cheamă? Mărturisesc că nu-mi pot aminti numele tuturor târfelor tale.

Cine era cea cu care te-ai căsătorit pe când erai băieţandru?

— Tysha. Tyrion scuipă răspunsul, sfidător.

— Şi copila aia de trupă de la Furca Verde?

— Ce-ţi pasă ţie? întrebă el, nevrând nici măcar să rostească numele lui Shae în prezenţa lui.

— Nu-mi pasă. Nu mai mult decât îmi pasă dacă ele trăiesc sau mor.

— Tu ai pus să fie biciuită Yaya. Nu era o întrebare.

— Sora ta mi-a spus despre ameninţările tale la adresa nepoţilor mei. Glasul Lordului Tywin era mai rece ca gheaţa. A minţit?

Tyrion nu avea de gând să nege.

— Da, am făcut ameninţări. Ca s-o feresc pe Alayaya. Ca să n-o maltrateze fraţii Kettleblack.

— Ca să salvezi virtutea unei târfe, îţi ameninţi propria Casă, propriul neam?

Aşa merge treaba?

— Tu m-ai învăţat că o ameninţare bună e adesea mai convingătoare decât o lovitură. Nu că Joffrey nu m-ar fi ispitit de câteva sute de ori. Dacă eşti atât de dornic să biciuieşti oamenii, poţi să începi cu el. Dar Tommen… de ce i-aş face rău lui Tommen? E un băiat bun şi e de un sânge cu mine.

— După cum a fost şi mama ta. Lordul Tywin se ridică brusc, dominându-şi fiul pitic. Întoarce-te în patul tău, Tyrion, şi nu-mi mai vorbi mie despre drepturile tale la Casterly Rock. Îţi vei primi recompensa, dar va fi una pe care

o voi considera potrivită cu rangul şi serviciile tale. Şi, bagă de seamă – asta e ultima 62

oară când îţi voi mai îngădui să dezonorezi Casa Lannister. Ai *terminat* cu târfele.

Dacă mai găsesc vreuna în patul tău, o spânzur.

DAVOS

Privi pânzele crescând, vreme îndelungată, încercând să hotărască dacă prefera să trăiască sau să moară. Să moară ar fi fost mai uşor, ştia asta. Nu trebuia decât să se târască în peştera sa, lăsând corabia să treacă, şi moartea îl va găsi. Febra îi ardea trupul deja de mai multe zile, întorcându-i maţele pe dos şi făcându-l să

tremure în somnu-i agitat. Fiecare dimineaţă îl găsea mai slăbit. *Nu va mai dura mult,* se obişnuise să-şi spună.

Dacă febra n-avea să-l răpună, cu siguranţă o va face setea. Nu avea nici strop de apă proaspătă aici, în afara ploilor răzleţe care bălteau în scobiturile din stâncă.

Doar cu trei zile în urmă (sau fuseseră patru? Pe stânca lui, era greu să deosebeşti o zi de alta) bălţile fuseseră uscate ca osul învechit, iar imaginea golfului, înconjurându-l cu unduirile sale verzi şi gri, fusese aproape de nesuportat. Ştia că odată

ce ar începe să bea apă de mare, moartea ar veni în grabă, însă fusese cât pe ce să

ia acea primă înghiţitură, atât de uscat îi era gâtul. Îl salvase o furtună iscată din senin. Ajunsese deja atât de slăbit, încât n-a putut decât să zacă în ploaie cu ochii închişi şi gura căscată, lăsând apa să-i răpăie pe buzele crăpate şi limba umflată.

Dar apoi s-a simţit ceva mai puternic, iar bălţile, crăpăturile şi şanţurile insulei au prins viaţă din nou.

Dar asta se întâmplase cu trei zile în urmă (sau poate patru) şi apă nu mai rămăsese aproape deloc. O parte se evaporase, iar restul îl sorbise el. Până a doua zi, avea să simtă din nou gustul noroiului şi va linge iarăşi pietrele reci de pe fundul adânciturilor.

Şi dacă nu setea sau febra, foamea avea să-l ucidă cu siguranţă. Insula lui nu era altceva decât un pisc sterp

ţâşnind din imensitatea Golfului Apei Negre. În vremea refluxului, putea găsi uneori crabi minusculi de-a lungul plajei pietroase, unde valurile îl aruncaseră pe Davos după bătălie. Îl muşcau dureros de degete, înainte ca el să-i zdrobească de pietre ca să le soarbă carnea de pe cleşti şi măruntaiele din carapace.

Dar plaja dispărea ori de câte ori năvăleau valurile şi Davos era nevoit să se caţere pe stâncă, pentru a nu fi iarăşi măturat în golf. Piscul se înălţa la cinci metri deasupra apei când fluxul era la apogeu, însă când apele golfului deveneau agitate, valurile ţâşneau mai sus, astfel că nu era chip ca Davos să rămână uscat, nici măcar în peştera sa (care, de fapt, nu era mai mult decât o scobitură în stâncă, sub o ieşitură). Pe stâncă nu creşteau decât licheni şi până şi păsările ocoleau locul acela. Din când în când, în vârf se opreau câţiva pescăruşi, iar Davos încerca să

prindă unul, însă erau prea iuţi şi nu-i putea ajunge. Se apucase să arunce cu pietre 63

în ei, dar era prea slăbit ca să poată să le azvârle cu putere; chiar şi atunci când pietrele îi loveau, pescăruşii nu făceau decât să ţipe deranjaţi şi să-şi ia zborul.

Din adăpostul lui se mai zăreau şi alte stânci, piscuri pietroase, îndepărtate, mai înalte decât al lui. Cel mai apropiat se înălţa la doisprezece metri buni deasupra apei, după câte îşi dădea seama, deşi era greu să fii sigur, de la o asemenea distanţă. În preajma celuilalt pisc se învârtea mereu un stol de pescăruşi şi Davos se gândea adesea să treacă apa, ca să le prade cuiburile. Dar aici apa era rece, curenţii puternici şi periculoşi, şi Davos ştia că nu are puterea să înoate atât.

Asta l-ar ucide, la fel de sigur ca apa băută din mare.

Din anii de demult, îşi amintea că toamna în Marea îngustă putea să fie adesea umedă şi ploioasă. Zilele erau suportabile atâta vreme cât soarele strălucea, dar nopţile erau din ce în ce mai reci şi uneori vântul bătea în rafale

peste golf, trasând pe apă o linie albă, înspumată şi, în scurt timp, Davos tremura, ud leoarcă.

Febra şi frisoanele îl asaltau rând pe rând şi, în ultimul timp, îl sâcâia o tuse persistentă.

Peştera îi era singurul adăpost, un adăpost destul de neînsemnat. În timpul refluxului, marea lăsa pe plajă lemne plutitoare şi rămăşiţe carbonizate, dar nu era chip să aprindă o scânteie ca să facă un foc. Odată, cuprins de disperare, încercase să frece una de alta două bucăţi de lemn, dar, fiind putrede, nu s-a ales decât cu băşici de pe urma efortului său. Hainele îi erau şi ele îmbibate de apă, şi îşi pierduse una dintre cizme undeva, în golf, înainte ca valurile să-l poarte la mal.

Sete, foame, pericol. Aceştia erau tovarăşii lui, însoţindu-l zi de zi, ceas de ceas şi, cu timpul, ajunsese să se gândească la ei ca la nişte prieteni. În curând, unul sau altul dintre aceşti prieteni avea să se îndure de el şi să-l izbăvească de nesfârşita-i suferinţă. Sau poate, într-o bună zi, va păşi pur şi simplu în apă şi va porni în căutarea ţărmului pe care-l ştia undeva la nord, unde nu-l putea ajunge cu privirea. Era prea departe ca să înoate până acolo, aşa slăbit, dar asta nu avea importanţă. Davos fusese marinar toată viaţa, era menit să moară în mare. *Zeii din adâncuri mă aşteaptă,* îşi spunea. *E timpul să mă duc la ei.*

Dar acum zărea o corabie, doar un grăunte la orizont, însă creştea cu fiecare clipă. *O corabie acolo unde n-ar trebui să fie nici o corabie.* Davos ştia, mai mult sau mai puţin, pe unde se afla stânca lui; făcea parte dintr-un lanţ de munţi ce se înălţau de pe fundul Golfului Apei Negre. Cel mai înalt ţâşnea la treizeci de metri deasupra valurilor şi o duzină de munţi mai mici se înălţau la zece, douăzeci de metri. Marinarii îi numeau *suliţele regelui merlan* şi ştiau că, pentru fiecare pisc ce străpungea suprafaţa apei, alte zeci pândeau, înşelătoare, imediat dedesubt.

Oricare căpitan cu judecată se ţinea departe de ele.

Davos privea vela umflându-se, prin ochii-i palizi, tiviţi cu roşu, încercând să

audă sunetul vântului prins în pânză. *Vine încoace.* Dacă nu va schimba direcţia curând, va trece la o aruncătură de băţ de adăpostu-i sărac. Putea să însemne viaţă.

Dacă o voia. Nu era convins.

De ce aş trăi? se întrebă el, cu lacrimile împăienjenindu-i privirea. O, *zei milostivi, de ce? Fiii mei sunt morţi. Dale şi Allard, Maric şi Matthos, poate şi Davos. Cum poate supravieţui un tată atâtor fii tineri şi puternici? Cum voi merge mai departe? Sunt o cochilie goală, crabul a murit şi înăuntru nu a mai rămas nimic. Oare zeii nu ştiu asta?*

Porniseră în susul Apei Negre, arborând inima înflăcărată a Stăpânului Luminii. Davos şi *Betha Neagră* se aflaseră în linia a doua de luptă, între *Spectrul* lui Dale şi *Lady Marya,* cu Allard la cârmă. Maric, cel de-al treilea născut al său, era căpitan de vâsle pe *Furia,* în mijlocul primei linii, în timp ce Matthos era secundul tatălui său. Sub zidurile Fortăreţei Roşii, galerele lui Stannis Baratheon se alăturaseră flotei mai mici a lui Joffrey, regele băieţandru, şi pentru câteva clipe, râul răsunase de zbârnâitul arcurilor şi de bubuitul berbecilor de fier ce zdrobeau vâsle şi carene deopotrivă.

Şi pe urmă o fiară sălbatică scosese un răcnet şi în jurul lor erau numai flăcări verzi: foc sălbatic, urina piromanţilor, demonul de jad. Matthos stătea lângă el, pe puntea *Bethei Negre,* când corabia s-a ridicat parcă din apă. Davos s-a pomenit în râu, dând din mâini, purtat de curent şi învârtit, iar şi iar. În amonte, flăcările despicau cerul, înalte de cincisprezece metri. Vedea *Betha Neagră* arzând, şi *Furia* şi o mulţime de alte corăbii; vedea oameni cuprinşi de flăcări sărind în apă, unde se înecau. *Spectrul* şi *Lady Marja* dispăruseră, scufundate, sfărâmate sau ascunse în spatele unui văl de foc sălbatic, şi Davos nu avea timp să le caute, căci gura râului stătea să-l înghită şi, dincolo de ea, Lannisterii ridicaseră un lanţ mare de fier. De la un ţărm la

altul, nu se zăreau decât corăbii arzând şi foc sălbatic. În faţa unei asemenea privelişti, inima i se oprise parcă o clipă în loc, şi Davos îşi amintea şi acum acel sunet, trosnetul flăcărilor şi şuierul aburului; ţipetele muribunzilor şi, în sfârşit, bătaia acelei călduri îngrozitoare pe faţă, în timp ce curentul îl trăgea în jos, către iad.

Nu trebuia decât să aştepte. Câteva secunde încă şi avea să fie alături de fiii săi, odihnindu-se în pământul verde şi rece de pe fundul golfului, cu peştii ciugulindu-i faţa.

Dar nu. Davos a tras o gură zdravănă de aer şi s-a scufundat, căutând cu picioarele fundul râului. Singura lui speranţă era să treacă pe sub lanţ, pe sub corăbiile în flăcări şi focul sălbatic ce pluteau la suprafaţă şi să înoate din răsputeri, către golful ferit de dincolo. Davos fusese întotdeauna un înotător puternic, iar în ziua aceea nu purtase armură, doar coif, însă şi pe acesta îl pierduse odată cu *Betha Neagră.* În timp ce străpungea întunecimea verde, vedea alţi oameni zbătându-se pe sub apă, traşi în jos şi înecaţi sub povara platoşei şi a zalelor. Davos a înotat pe lângă ei, dând din picioare cu toată forţa ce-i mai rămăsese, lăsându-se purtat de curent, cu apa năvălindu-i în ochi. Adânc, tot mai adânc, şi iarăşi mai adânc. Cu fiecare mişcare îi era tot mai greu să-şi ţină

respiraţia. Îşi amintea că văzuse fundul apei, moale şi mocirlos, în timp ce de pe 65

buze îi ţâşnea aerul în şuvoaie. Ceva i-a atins piciorul… un ciot sau un peşte, sau un om care se îneca, nu-şi putea da seama.

Avea nevoie de aer, dar se temea. Oare trecuse de lanţ? Oare era în golf? Dacă

ieşea sub o navă, avea să se înece, iar dacă se ivea la suprafaţă în mijlocul peticelor plutitoare de foc sălbatic, plămânii aveau să i se facă scrum la prima gură de aer. S-a răsucit în apă, ca să privească în sus, dar nu era nimic de văzut, doar întunecimea verde, iar pe urmă s-a învârtit prea departe şi prea brusc şi n-a mai ştiut care e susul şi care e

josul. Panica a pus stăpânire pe el. Mâinile au lovit fundul apei, stârnind un nor de nămol care l-a orbit. Pieptul îi era tot mai încordat cu fiecare clipă. A apucat apa cu mâinile, a dat din picioare, împingându-se, răsucindu-se, cu plămânii strigând după aer, lovind cu picioarele, izbind, pierdut acum în pâcla râului, dând din picioare până ce nu s-a mai putut mişca. Când a deschis gura într-un strigăt, apa i-a năvălit înăuntru şi Davos Seaworth a ştiut că

se îneacă.

Când se trezise, soarele era sus pe cer, iar el zăcea pe o plajă stâncoasă, la poalele unui pisc golaş, numai piatră, cu golful pustiu de jur împrejur şi un catarg sfărâmat, o velă pârjolită şi un cadavru umflat lângă el. Catargul, vela şi cadavrul dispărură la următorul flux, lăsându-l pe Davos singur pe stânca lui, printre suliţele regelui merlan.

În lungii săi ani de contrabandist, Davos ajunsese să cunoască apele din preajma Debarcaderului Regelui ca-n palmă şi ştia că adăpostul lui de acum nu era decât un fir de nisip pe hartă, într-un loc pe care adevăraţii marinari îl ocoleau, nicidecum nu-l căutau... deşi chiar el trecuse pe acolo o dată sau de două ori, în vremurile de demult, pe când era mai bine să stea nevăzut. *Când mă vor găsi mort aici, dacă mă vor găsi vreodată, probabil că vor da stâncii numele meu,* gândi el. *Stânca Ceapă o vor numi; îmi va fi piatră de mormânt şi testament.* Nu merita mai mult. *Tatăl îşi apără fiii,* aşa era învăţătura septonului, însă Davos îşi dusese fiii la pieire. Dale nu-i va dărui niciodată soţiei sale fiul pe care şi-l doriseră; cât despre Allard, cu iubita lui din Oraşul Vechi şi cea de la Debarcaderul Regelui, şi cu cea din Braavos – vor plânge toate în curând. Matthos nu va fi niciodată la comanda propriei sale corăbii, aşa cum visase. Maric nu va ajunge cavaler.

Cum pot trăi când ei sunt morţi? Atâţia bravi cavaleri şi lorzi măreţi au murit, oameni mai destoinici decât mine şi de neam. Intră târâş în peştera ta, Davos.

Intră târâş, fă-te mic şi corabia va pleca şi nimeni nu te va mai deranja vreodată.

Dormi pe perna ta de piatră şi lasă pescăruşii să-ţi ciugulească ochii, în timp ce crabii se ospătează din carnea trupului tău. Tu te-ai ospătat destul din ei, le eşti dator. Ascunde-te, contrabandistule. Ascunde-te, stai liniştit şi mori.

Corabia era aproape. Câteva clipe încă şi va trece, fără să-l tulbure, şi va putea să moară în pace.

Îşi duse mâna la gât, bâjbâind după mica pungă de piele pe care o purta 66

întotdeauna. Înăuntru păstra oasele celor patru degete pe care i le retezase regele lui, în ziua când l-a făcut cavaler. *Norocul meu.* Îşi atinse pieptul cu degetele-i scurtate, bâjbâind, negăsind nimic. Punguţa dispăruse, şi oasele degetelor împreună cu ea. Stannis nu reuşise niciodată să înţeleagă de ce-şi păstra oasele.

— Ca să-mi amintească de dreptatea regelui meu, şopti el, cu buzele-i crăpate.

Dar acum dispăruseră. *Focul mi-a luat norocul, ca şi fiii.* În visele sale, râul era încă în flăcări şi demonii dansau pe ape, cu bice de foc în mâini, în timp ce oamenii se înnegreau şi ardeau sub lovituri. *Mamă, ai milă,* se ruga Davos.

Salvează-mă, blândă Mamă, salvează-ne pe toţi. Mi-am pierdut norocul şi fiii.

Acum plângea nestăpânit. Lacrimi de sare îi şiroiau pe obraji. *Focul a luat totul, focul…*

Probabil era doar vântul care se lovea de stâncă sau sunetul mării pe ţărm, dar pentru o clipă, Davos Seaworth îi auzi răspunsul.

— Ai chemat focul, şopti ea cu glasul abia auzit, ca sunetul valurilor într-o scoică, trist şi blând. Ne-ai ars… ne-ai ars… arsssss…

— *Ea a* fost! strigă Davos. Mamă, nu ne părăsi. Ea a fost cea care te-a ars, femeia roşie, Melisandre, *ea!* O vedea aievea, cu faţa în formă de inimă, cu ochii roşii, părul lung,

arămiu, cu veşmintele roşii unduindu-se ca nişte flăcări când umbla, un vârtej de mătase şi satin. Venise din Asshai la răsărit, venise la Piatra Dragonului şi o câştigase pe Selyse şi-i câştigase pe oamenii reginei sale de partea zeului ei străin, iar apoi pe rege, pe Stannis Baratheon însuşi. Mersese până

într-acolo încât aşezase inima înflăcărată pe flamurile sale, inima înflăcărată a lui R'hllor, Stăpânul Luminii şi Zeul Strălucirii şi al Umbrei. La îndemnul lui Melisandre, îi târâse pe Cei Şapte din templul lor de la Piatra Dragonului şi le dăduse foc în faţa porţilor castelului, iar mai târziu arsese lemnul zeilor la Capătul Furtunii, chiar şi copacul inimii, un copac alb, uriaş, cu o faţă solemnă.

— A fost lucrarea ei, spuse Davos din nou, mai moale. *A ei şi a ta, cavaler ceapă. Ai dus-o cu barca la Capătul Furtunii, în crucea nopţii, ca să-şi poată*

elibera copilul-umbră. Nu eşti fără vină, nu. Ai călărit sub flamura ei şi ai arborat-o pe catargul tău. I-ai privit pe Cei Şapte arzând la Piatra Dragonului şi nu ai făcut nimic. A dat focului Dreptatea Tatălui, îndurarea Mamei şi înţelepciunea Babei. Fierar şi Străin, Fecioară şi Războinic, ea i-a ars pe toţi pentru gloria zeului ei crud, iar tu ai stat şi n-ai deschis gura. Nici când l-a ucis pe bătrânul Maester Cressen, nici chiar atunci, n-ai spus nimic.

Corabia era la o sută de metri depărtare şi traversa cu repeziciune golful. În alte câteva clipe, va trece pe lângă el şi se va face tot mai mică.

Ser Davos Seaworth începu să se caţere pe stâncă, îşi ridică trupul, cu mâini tremurânde. Capul îi ardea de febră. De două ori, degetele-i schilodite alunecară

pe piatra umedă şi Davos era cât pe ce să cadă, dar reuşi cumva să rămână pe poziţie. Dacă se prăbuşea, era mort, iar el trebuia să trăiască. Încă scurt timp, cel puţin. Mai era un lucru pe care trebuia să-l facă.

Vârful stâncii era prea mic ca să stea fără griji în picioare, slăbit cum era, aşa că se lăsă pe vine şi îşi flutură braţele descărnate.

— *Corabie!* ţipă el în bătaia vântului. Corabie, aici, *aici!* De acolo, de sus, o putea vedea mai limpede. Carena suplă, vărgată, pânza umflată. Pe carenă nu era pictat nici un nume, dar Davos nu învăţase să citească. *Corabie!* strigă el din nou, *Ajutor! AJUTOR!*

Un membru al echipajului îl zări de pe teugă şi făcu semn cu mâna. Davos privi cum ceilalţi marinari se îndreaptă către copastie, privindu-l cu uimire. La scurt timp, pânza fu coborâtă, vâslele încetiniră şi corabia alunecă spre adăpostul lui. Era prea mare ca să se apropie mai mult de stâncă, dar la o distanţă de treizeci de metri, lansă la apă o barcă mică. Davos stătea agăţat de stânca lui şi o privea furişându-se spre el. Patru oameni vâsleau, în timp ce al cincilea stătea la pupa.

— Tu, strigă cel de-al cincilea bărbat, când se aflau la doar câţiva metri de insulă, tu de colo, de pe stâncă. Cine eşti?

Un contrabandist care şi-a depăşit condiţia, gândi Davos, *un nebun care şi-a iubit regele prea mult şi şi-a uitat zeii.*

— Eu… Gâtul îi era uscat şi uitase să vorbească. Simţea cuvintele ciudat pe limbă, iar în urechi îi sunau şi mai straniu. Am fost la luptă. Am fost căpitan, cavaler… am fost cavaler.

— Da, ser, răspunse omul, şi ce rege ai slujit?

Îşi dădu seama dintr-odată că galera putea fi a lui Joffrey. Dacă rostea acum numele greşit, avea să-l lase în voia sorţii. Dar nu, carena era vărgată. Era din Lys, era a lui Salladhor Saan. Mama o trimisese aici, Mama, în milostenia ei.

Avea o misiune pentru el. *Stannis trăieşte,* ştia. *Încă mai am un rege. Şi fii. Mai am şi alţi fii, şi o soţie credincioasă şi iubitoare.* Cum a putut să uite? Mama era, într- adevăr, milostivă.

— Stannis, le strigă lysenilor. Zei, fiţi milostivi, îl slujesc pe Regele Stannis.

— Da, zise bărbatul din barcă, la fel şi noi.

SANSA

Invitaţia părea destul de nevinovată, dar, ori de câte ori o citea, i se punea un nod în stomac. *E pe cale să devină regină, e frumoasă şi bogată şi toată lumea o iubeşte, de ce ar vrea să ia cina cu fiica unui trădător?* Poate din curiozitate, presupunea Sansa, poate Margaery Tyrell voia să-şi măsoare rivala căreia îi luase locul. *Oare mă detestă? Oare crede că-i port pică?...*

Sansa privise de pe zidurile castelului cum Margaery Tyrell şi escorta ei îşi croiau drum în susul Muntelui lui Aegon. Joffrey îşi întâmpinase viitoarea mireasă la Poarta Regelui, să-i ureze bun venit în oraş, şi înaintau călare, unul lângă altul, prin mulţimea care îi ovaţiona, Joff sclipind în armura-i aurită, iar fata 68

Tyrell, superbă în verde, cu o mantie cu flori de toamnă revărsată pe umeri. Avea şaisprezece ani, părul castaniu şi ochii căprui, era zveltă şi frumoasă. În timp ce trecea, oamenii îi strigau numele, îşi ridicau copiii ca să-i binecuvânteze şi-i presărau flori în cale. Mama şi bunica o urmau îndeaproape, într-o caleaşca înaltă, împodobită cu ghirlande din sute de trandafiri sculptaţi, fiecare strălucind în aur poleit. Oamenii din popor le aclamau şi pe ele.

Aceiaşi oameni care m-au doborât de pe cal şi care m-ar fi omorât, dacă n-ar fi fost Câinele. Sansa nu făcuse nimic ca poporul s-o urască, după cum nici Margaery Tyrell nu făcuse nimic ca să le câştige dragostea. *Oare vrea s-o iubesc şi eu?* Cercetă invitaţia, care părea scrisă de mâna lui Margaery. *Oare vrea binecuvântarea mea?* Se întreba dacă Joffrey avea ştiinţă despre cina aceasta.

După cum îl cunoştea, putea fi mâna lui. Gândul acesta o înfricoşa. Dacă Joff se afla în spatele invitaţiei, probabil că pusese la cale vreo farsă crudă, ca s-o umilească în ochii celeilalte. Va porunci oare Gărzii sale s-o despoaie din nou?

Ultima oară unchiul său, Tyrion, îl oprise, dar Pezevenghiul n-o mai putea salva acum.

Nimeni nu mă poate salva, doar Florian al meu. Ser Dontos îi promisese c-o va ajuta să fugă, dar nu înainte de noaptea nunţii lui Joffrey. Planurile erau bine ticluite, o asigurase devotatul său cavaler-devenit-bufon; nu era nimic de făcut până atunci, decât să rabde şi să numere zilele.

Şi să iau cina cu înlocuitoarea mea...

Probabil că-i făcea o nedreptate lui Margaery Tyrell. Probabil că invitaţia nu era decât o simplă amabilitate, un gest de curtoazie. *Poate că e doar o cină.* Dar se afla la Fortăreaţa Roşie, la Debarcaderul Regelui, aceasta era curtea Regelui Joffrey Baratheon, Primul pe Numele Său, şi dacă exista un lucru pe care Sansa Stark îl învăţase aici, acela era neîncrederea.

Chiar şi aşa, trebuia să accepte. Acum era un nimeni, era fiica renegată a unui trădător şi sora dizgraţiată a unui lord rebel. Nu avea cum s-o refuze pe viitoarea regină a lui Joffrey.

Mi-aş dori să fie aici Câinele. În noaptea bătăliei, Sandor Clegane venise în camera ei, s-o ducă din oraş, dar Sansa îl refuzase. Uneori zăcea noaptea cu ochii deschişi, întrebându-se dacă fusese înţeleaptă. Ţinea ascunsă mantia lui albă

într-un cufăr de cedru, sub mătăsurile ei de vară. Nu putea spune de ce o păstra.

Câinele se pierduse cu firea, a auzit spunându-se. În toiul luptei, se îmbătase într-atât, încât Pezevenghiul a fost nevoit să preia comanda oamenilor săi. Dar Sansa înţelegea. Cunoştea secretul chipului său ars. *Doar de foc se temea.* În noaptea aceea, focul sălbatic învăpăiase râul însuşi şi umpluse tot aerul de flăcări verzi. Chiar şi în castel, Sansei îi fusese frică. Afară... nici nu-şi putea închipui.

Suspinând, scoase pana şi cerneala şi-i scrise lui Margaery un politicos bilet de acceptare.

Când sosi seara stabilită, un altul din Garda Regelui veni după ea, un bărbat la 69

fel de diferit de Sandor Clegane ca... ei, bine, *ca o floare de un câine.* Când îl văzu pe Ser Loras Tyrell în pragul uşii, inima Sansei începu să bată puţin mai repede. Era pentru prima dată când se afla atât de aproape de el, de când acesta se întorsese la Debarcaderul Regelui în fruntea avangărzii oştirii tatălui său. Pentru o clipă, Sansa nu ştiu ce să spună.

— Ser Loras, reuşi ea să îngaime în cele din urmă, arăţi... arăţi atât de bine.

El îi zâmbi încurcat.

— Doamna mea e prea bună. Şi, în plus, frumoasă. Sora mea arde de nerăbdare să te întâlnească.

— Abia am aşteptat această cină.

— Margaery la fel, şi nobila mea bunică. O luă de braţ şi o conduse către scări.

— Bunica ta? Sansei i se părea nespus de greu să meargă, să vorbească şi să

gândească în acelaşi timp, cu Ser Loras atingându-i braţul. Simţea prin mătase căldura mâinii sale.

— Lady Olenna. Va cina şi ea cu voi.

— O, zise Sansa. *Vorbesc cu el şi el mă atinge, mă ţine de braţ şi mă atinge.* I se spune Regina Ghimpilor, nu-i aşa?

— Aşa e. Ser Loras râse. *Are râsul cel mai cald,* gândi Sansa în timp ce Loras continua să vorbească. Totuşi, ar fi bine să nu foloseşti acest nume în prezenţa ei, dacă nu vrei să te înţepi.

Sansa roşi. Orice nătărău şi-ar fi dat seama că nici unei femei nu i-ar plăcea să

fie numită Regina Ghimpilor. *Poate că sunt într-adevăr aşa de proastă cum spune Cersei.* Căută cu disperare ceva inteligent şi fermecător de spus, dar îşi pierduse orice brumă de isteţime. Era cât pe ce să-i spună cât de frumos era, dar îşi aminti că o făcuse deja.

Dar *era* frumos. Părea mai înalt decât prima oară când îl întâlnise, dar atât de mlădios şi de delicat. Şi nu mai văzuse niciodată un băiat cu ochi atât de încântă-

tori. *Totuşi, nu e băiat, e bărbat în toată firea, cavaler al Gărzii Regale.* I se părea că arată chiar mai bine în alb decât în veşmintele verzi cu auriu ale Casei Tyrell.

Sigura pată de culoare de pe trupul său era o broşa cu care-i era prinsă mantia, trandafirul Highgardenului făurit din aur moale, aşezat pe un pat de frunze verzi şi delicate de jad.

Ser Balon Swann le ţinu deschisă uşa de la camera lui Margaery, ca să treacă.

Era şi el înveşmântat în alb din cap până-n picioare, deşi nu-i şedea nici pe jumătate la fel de bine ca lui Ser Loras. În spatele şanţului plin de ţepuşe, două

duzini de oameni exersau cu sabia şi scutul. Castelul fiind atât de plin, curtea exterioară fusese cedată oaspeţilor, ca să-şi ridice pavilioanele şi corturile, lăsând pentru exerciţii doar curţile interioare, mai mici. Unul dintre gemenii Redwyne păşea cu spatele, împins de Ser Tallad, cu ochii pe scut. Ser Kennos de Kayce, cel scund şi îndesat, care pufăia şi gâfâia de fiecare dată când îşi ridica sabia lungă, părea că se descurcă destul de bine cu Osney Kettleblack, dar fratele său, Osfryd, 70

îl ataca sălbatic pe Morros Slynt, scutierul cu chip de broască. Cu sau fără săbii boante, Slynt va avea o recoltă bogată de vânătăi până mâine. Sansa se înfiora numai privind. *Nici nu au terminat de îngropat morţii din ultima bătălie şi deja se pregătesc pentru următoarea.*

La marginea curţii, un cavaler singuratic, cu o pereche de trandafiri roşii pe scut, ţinea la distanţă trei duşmani. Chiar în timp ce priveau, îl lovi pe unul peste cap şi îl lăsă fără cunoştinţă.

— Acela e fratele tău? întrebă Sansa.

— Da, doamna mea, răspunse Ser Loras. Garlan se antrenează adesea luptând cu trei deodată, chiar şi cu

patru. În bătălie, rareori lupta se duce unu la unu, zice el, aşa că îi place să fie mereu pregătit.

— Trebuie să fie foarte viteaz.

— E un cavaler minunat, răspunse Ser Loras. Mânuieşte sabia mai bine ca mine, la drept vorbind, dar eu sunt mai bun lăncier.

— Îmi amintesc, zise Sansa. Călăreşti minunat, ser.

— Doamna mea e amabilă că spune asta. Când m-a văzut ea pe mine călărind?

— La turnirul Mâinii, nu-ţi aminteşti? Călăreai un gonaci alb şi armura ta era din o sută de feluri diferite de flori. Mi-ai dat un trandafir. Un trandafir *roşu.* Ai aruncat trandafiri albi celorlalte fete în ziua aceea. Vorbind despre asta, Sansa roşi. Ai spus că nici o victorie nu e pe jumătate la fel de frumoasă ca mine.

Ser Loras îi zâmbi sfielnic:

— N-am făcut decât să rostesc un simplu adevăr, pe care orice bărbat care are ochi îl poate vedea.

Nu-şi aminteşte, îşi dădu seama Sansa, uluită. *E doar amabil. Nu-şi aminteşte de mine sau de trandafir, de nimic.* Fusese atât de sigură că însemnase ceva, că

însemnase totul. Un trandafir roşu, nu unul alb.

— A fost după ce l-ai doborât de pe cal pe Ser Robar Royce, spuse ea cu disperare.

Ser Loras îşi luă mâna de pe braţul ei.

— L-am ucis pe Robar la Capătul Furtunii, doamna mea.

Nu se făIea, părea trist.

Hm, şi pe încă unul din Garda Regelui Renly, Garda Curcubeului, da. Sansa auzise femeile vorbind despre asta la fântână, dar pentru o clipă, uitase.

— Asta s-a întâmplat când a fost ucis Lordul Renly, nu-i aşa? Ce îngrozitor pentru sora ta!

— Pentru Margaery? Avea glasul sugrumat. Negreşit. Dar se afla la Podul Amar. N-a văzut.

— Chiar şi aşa, când a auzit…

Ser Loras îşi trecu palma uşor peste mânerul sabiei. Era din piele albă, cu măciulia un trandafir de alabastru.

— Renly e mort. Robar la fel. Ce folos să vorbim despre ei?

Asprimea din tonul lui o luă pe nepregătite.

— Eu… eu, stăpâne… n-am vrut să te jignesc, ser.

— Nici n-ai putea, Lady Sansa, replică Ser Loras, dar toată căldura din glas îi dispăruse. Şi nici de braţ n-o mai luă.

Urcară scările şerpuitoare într-o tăcere adâncă.

O, de ce a trebuit să pomenesc de Ser Robar? se întrebă Sansa. *Am stricat totul. Acum e supărat pe mine.* Încercă să se gândească la ceva de spus, ca să

repare lucrurile, dar toate vorbele care-i veneau în minte erau firave şi neconvingătoare. *Taci din gură, altfel o să agravezi şi mai mult situaţia,* îşi spuse.

Lordul Mace Tyrell şi suita sa fuseseră cazaţi în spatele septului regal, în fortăreaţa lungă, acoperită cu ardezie, care purta numele de Beciul Fecioarelor, de când Regele Baelor cel Binecuvântat şi-a închis acolo surorile pentru ca, la vederea lor, să nu fie ispitit de gânduri carnale. În faţa porţilor sale din lemn sculptat stăteau doi străjeri cu coifuri aurite şi mantii verzi, cu pulpanele din satin auriu şi trandafirul de aur al Highgardenului cusut pe piept. Amândoi erau înalţi de doi metri, cu umeri largi, talii înguste şi muşchi de toată frumuseţea.

Când ajunse destul de aproape ca să le vadă feţele, Sansa nu-i putu deosebi.

Aveau aceleaşi maxilare puternice, aceiaşi ochi albaştri, adânci, aceeaşi mustaţă

deasă şi roşcată.

— Cine sunt? îl întrebă pe Ser Loras, uitându-şi, pentru o clipă, stinghereala.

— Garda personală a bunicii mele, îi explică el. Mama lor le-a dat numele de Erryk şi Arryk, dar bunica nu-i poate deosebi, aşa că le spune Stângul şi Dreptul.

Stângul şi Dreptul deschiseră porţile, iar Margaery Tyrell în persoană îşi făcu apariţia şi coborî în grabă micul şir de trepte, pentru a-i întâmpina.

— Lady Sansa, strigă ea, mă bucur că eşti aici. Fii binevenită.

Sansa îngenunche la picioarele viitoarei sale regine.

— Îmi faci o deosebită onoare, Înălţimea Ta.

— Nu vrei să-mi spui Margaery? Te rog, ridică-te. Loras, ajut-o pe Lady Sansa. Pot să-ţi spun Sansa?

— Dacă-ţi face plăcere. Ser Loras o ajută să se ridice în picioare.

Margaery îl concedie cu un sărut frăţesc şi o luă pe Sansa de mână.

— Vino, bunica ne aşteaptă şi nu e cea mai răbdătoare doamnă din lume.

Un foc trosnea în cămin şi pe podea fuseseră risipite paie frumos mirositoare.

În jurul mesei lungi de lemn erau aşezate mai multe femei. Sansa o recunoscu doar pe soţia înaltă, demnă, a Lordului Tyrell, Lady Alerie, care-şi purta părul într-o coadă lungă, împletită, prinsă în inele cu nestemate. Margaery făcu celelalte prezentări. Erau acolo trei verişoare ale lui Tyrell, Megga, Alia şi Elinor, toate de vârste apropiate cu Sansa. Lady Janna cea durdulie era sora Lordului Tyrell, căsătorită cu unul dintre merele verzi Fossoway; graţioasa Lady Leonette, cu ochii strălucitori, era şi ea o Fossoway, căsătorită cu Ser Garlan. Septa Nyserica avea o faţă urâtă, mâncată de vărsat, dar părea jovială. Palida şi eleganta Lady

Graceford aştepta un copil, iar Lady Bulwer era ea însăşi un copil, nu mai mare de opt ani. Iar dacă ar fi fost să dea cuiva numele voioşiei, aceasta ar fi fost Meredyth Crane, cea dolofană şi gălăgioasă, dar cu siguranţă nu Lady Merryweather, o focoasă cu ochi negri, cu frumuseţea femeilor din Myr.

La sfârşit, Margaery o aduse în faţa unei păpuşi de femeie, zbârcită, cu părul cărunt, care şedea în capul mesei.

— Sunt onorată să ţi-o prezint pe bunica mea, Lady Olenna, văduvă a răposatului Luthor Tyrell, Lord de Highgarden, a cărui amintire este o mângâiere pentru noi toţi.

Bătrâna mirosea a apă de trandafiri. *Păi, e doar o fărâmă de om.* Nu era nimic ţepos în înfăţişarea ei.

— Sărută-mă, copilă, spuse Lady Ollena, apucând-o pe Sansa de încheietură

cu o mână moale şi pătată. E foarte frumos din partea ta să iei cina cu mine şi cârdul meu aiurit de găini.

Îndatoritoare, Sansa o sărută pe obraz.

— Eşti atât de bună că m-ai primit, doamna mea.

— L-am cunoscut pe bunicul tău, Lordul Rickard, dar nu foarte bine.

— A murit înainte să mă nasc.

— Ştiu, copila mea. Se spune că bunicul tău din partea familiei Tully e şi el pe moarte. Lordul Hoster, ţi-au spus, nu-i aşa? E bătrân, deşi nu atât de bătrân ca mine. Cu toate acestea, noaptea se aşterne pentru noi toţi până la urmă, prea curând pentru unii. Tu trebuie să ştii asta mai bine ca oricine, biată copilă. Ţi-ai avut partea de mâhnire, ştiu. Regretăm pierderile pe care le-ai suferit.

Sansa îi aruncă o privire lui Margaery.

— M-am întristat când am auzit de moartea Lordului Renly, Alteţă. Era foarte galant.

— E frumos din partea ta că spui asta.

Bunica fornăi:

— Galant, da, şi fermecător şi foarte pedant. Ştia cum să se îmbrace şi cum să

zâmbească şi ştia cum să se spele, şi i-a intrat cumva în cap ideea că e potrivit să

fie rege. Baratheonii au avut întotdeauna unele idei ciudate, asta e sigur. Aş crede că li se trage de la sângele lor de Targaryen. Pufni. Odată, au încercat să mă

căsătorească şi pe mine cu un Targaryen, dar am încheiat repede cu asta.

— Renly era blând şi curajos, bunico, spuse Margaery. Şi tata îl plăcea, la fel şi Loras.

— Loras e tânăr, zise aspru bunica şi se pricepe foarte bine să dea jos oamenii de pe cai cu băţul. Asta nu îl face înţelept. Cât despre tatăl tău, mi-aş dori să mă fi născut ţărancă şi să am o lingură mare de lemn, aşa poate aş fi putut să-i vâr minţile în capul ăla gras.

— *Mamă!* o dojeni Lady Alerie.

— Taci, Alerie, nu vorbi cu mine pe tonul ăsta. Şi nu-mi spune mamă. Dacă

te-aş fi născut, sunt sigură că mi-aş aminti. Mă fac vinovată doar pentru soţul tău, lordul mocofan al Highgardenului.

— Bunico, spuse Margaery, bagă de seamă cum vorbeşti, ce-o să creadă Sansa despre noi?

— S-ar putea să creadă că avem ceva minte. Una dintre noi, în orice caz.

Bătrâna i se adresă din nou Sansei: Asta e trădare, i-am prevenit; Robert are doi fii, iar Renly are un frate mai mare, cum e cu putinţă să aibă vreo pretenţie asupra acelui jilţ urât de fier? Măi să fie, zice fiul meu, nu vrei ca odorul tău să ajungă

regină? Voi, cei din familia Stark, aţi fost cândva regi, Arrynii şi Lannisterii la fel, şi chiar şi Baratheonii, pe linia feminină, dar Tyrellii n-au fost mai mult decât slujitori până când Aegon Dragonul a venit şi l-a fript pe Regele de drept al Reachului, pe Câmpia de Foc. Dacă e să spunem adevărul, chiar şi pretenţia noastră asupra Highgardenului e puţin dubioasă, întocmai cum se văicăresc Florentii aceia îngrozitori. Ce contează, mă întrebi şi, desigur, nu contează decât pentru nătărăi ca fiul meu. Gândul că, într-o zi, şi-ar putea vedea nepotul cu fundul pe Tronul de Fier îl face pe Mace să se umfle în pene ca un… cum i se spune? Margaery,

tu eşti isteaţă, fii drăguţă şi spune-i bietei tale bunici bătrâne şi scrântite numele acelui peşte ciudat din Insulele Verii care se umflă şi se face de zece ori mai mare când îl împungi.

— Li se spune peşti umflaţi, bunico.

— Păi cum să nu. Insularii n-au pic de imaginaţie. Fiul meu ar fi trebuit să-şi ia peştele umflat drept blazon, dacă e să fim sinceri. Ar putea să-i pună coroană, aşa cum e cerbul Baratheonilor, asta l-ar face fericit. Ar fi trebuit să ne ţinem cât mai departe de toată nebunia asta sângeroasă, dacă mă întrebi pe mine, dar după

ce vaca a fost mulsă, nu-i chip să-i mai vâri smântână înapoi în uger. După ce Lordul Peşte Umflat a aşezat coroana pe capul lui Renly, am intrat în mocirlă

până la genunchi, aşa că asta e situaţia. Şi ce spui tu de asta, Sansa?

Gura Sansei se deschise şi se închise. Se simţea ea însăşi ca un peşte umflat.

— Tyrellii îşi pot urmări descendenţa până la Garth Mână-Verde, fu răspunsul cel mai bun pe care Sansa reuşi să-l dea.

Regina Ghimpilor pufni:

— Aşa pot face şi cei din familiile Florents, Rowan, Oakheart şi jumătate dintre celelalte case nobiliare ale sudului. Lui Garth îi plăcea să-şi lase sămânţa pe pământuri fertile, aşa se spune. N-ar trebui să mă mire asta mai mult decât că avea mâinile verzi.

— Sansa, interveni Lady Alerie, trebuie că ţi-e foarte foame. Nu vrei să

mâncăm împreună o bucăţică de mistreţ şi nişte prăjituri cu lămâie?

— Prăjiturile cu lămâie sunt preferatele mele, mărturisi Sansa.

— Aşa ni s-a spus, declară Lady Olenna care, în mod evident, n-avea de gând să se lase redusă la tăcere. Individul acela, Varys, credea, pare-mi-se, că ar trebui să-i

fim recunoscători pentru informaţie. La drept vorbind, nu mi-a fost niciodată

prea limpede care e rolul unui eunuc. Mie mi se pare că sunt doar bărbaţi cu părţile folositoare tăiate. Alerie, le spui să aducă mâncarea sau ai de gând să mă

omori prin înfometare? Uite, Sansa, stai aici, lângă mine, sunt mult mai puţin plictisitoare decât ăştialalţi. Sper că îţi plac măscăricii.

Sansa îşi netezi rochia şi se aşeză.

— Cred... Măscărici, doamna mea? Adică... din aceia îmbrăcaţi în haine pestriţe?

— Cu pene, în cazul de faţă. Despre ce-ţi închipuiai că vorbesc? Despre fiul meu? Sau despre aceste doamne încântătoare? Nu, nu roşi! Cu părul pe care-l ai, te face să arăţi ca o rodie. Toţi bărbaţii sunt nişte măscărici, la drept vorbind, dar cei bălţaţi sunt mai amuzanţi decât cei cu coroane. Margaery, copilă, cheamă-l pe Butterbumps, să vedem dacă poate s-o facă pe Lady Sansa să zâmbească. Voi, celelalte, luaţi loc, chiar trebuie să vă spun eu tot ce să faceţi? Sansa crede probabil că nepoata mea are o turmă de oi pe post de suită.

Butterbumps sosi mai repede decât mâncarea, îmbrăcat într-un costum de bufon din pene verzi şi galbene, cu o tichie pleoştită pe cap. Imens, rotund şi gras, cât trei Băieţi ai Lunii, apăru făcând roata carului, sări pe masă şi aşeză un ou gigantic direct în faţa Sansei.

— Sparge-l, doamna mea, îi ceru el. Când Sansa făcu aşa cum îi spusese, o mulţime de pui galbeni ieşiră din ou şi începură să alerge în toate direcţiile.

Prindeţi-i! strigă Butterbumps. Micuţa doamnă Bulwer înhaţă unul şi i-l întinse, la care bufonul îşi dădu capul pe spate, vârî repede puiul în gura-i enormă şi păru că-l înghite cu totul. Când râgâi, din nas începură să-i zboare pene mici şi galbene. Lady Bulwer începu să plângă nefericită, dar lacrimile i se prefăcură

dintr-odată într-un ţipăt de încântare când puiul ieşi, vânzolindu-se, din mâneca rochiei sale şi îi coborî pe braţ.

În timp ce servitorii aduceau o supă de praz cu ciuperci, Butterbumps începu să facă jonglerii şi Lady Olenna se aplecă, sprijinindu-şi coatele pe masă.

— Îl cunoşti pe fiul meu, Sansa? Lordul Peşte Umflat de Highgarden?

— Un mare lord, răspunse cu politeţe Sansa.

— Un mare nătărău, zise Regina Ghimpilor. Tatăl său a fost şi el un nătărău.

Soţul meu, răposatul Lord Luthor. O, l-am iubit destul, să nu mă înţelegi greşit.

Era un om bun şi nu lipsit de pricepere în pat, dar în acelaşi timp îngrozitor de nătărău. A reuşit să cadă de pe stâncă în timp ce vâna cu şoimul. Se spune că se uita la cer şi nu era atent unde îl duce calul. Iar acum mocofanul meu de fiu face la fel, numai că el călăreşte un leu în loc de buiestraş. E uşor să urci călare pe un leu, dar nu la fel de uşor să te dai jos – l-am avertizat, însă el doar a râs. Dacă vei avea vreodată un fiu, Sansa, bate-l regulat, ca să înveţe să te asculte. Eu am avut doar un băiat şi nu l-am bătut aproape deloc, aşa că acum ascultă mai mult de Butterbumps decât de mine. Un leu nu e o pisică, i-am spus, iar el îmi zice, hai, lasă-mă, mamă. E mult prea mult *lasă-mă să te las* în ţinutul ăsta, dacă mă

întrebi. Toţi regii ăştia s-ar descurca mult mai bine dacă ar lăsa deoparte săbiile şi ar asculta de mamele lor.

Sansa îşi dădu seama că stă iarăşi cu gura deschisă. O umplu cu o lingură de supă, în timp ce Lady Alerie şi celelalte femei chicoteau privind spectacolul lui Butterbumps, care jongla cu portocale pe cap, pe coate şi pe şoldurile-i largi.

— Vreau să-mi spui adevărul despre acest băiat cu sânge de rege, zise pe neaşteptate Lady Olenna. Acest Joffrey.

Degetele Sansei se încleştară în jurul lingurii. *Adevărul! Nu pot. Nu-mi cere asta, te rog. Nu pot.*

— Eu… eu… eu…

— Tu, da. Cine ar şti mai bine? Flăcăul pare destul de nobil, te asigur. Puţin trufaş, dar trebuie că i se trage de la sângele lui de Lannister. Totuşi, am auzit unele poveşti neliniştitoare. E ceva adevărat în ele? Acest băiat te-a maltratat?

Sansa privi împrejur agitată. Butterbumps îşi aruncă o portocală întreagă în gură, o mestecă şi o înghiţi, se lovi peste obraz şi suflă seminţe prin nas. Femeile chicoteau şi râdeau. Servitorii veneau şi plecau, iar Beciul Fecioarelor răsuna de zornăitul lingurilor şi al farfuriilor. Unul dintre pui săltă înapoi pe masă şi alergă

spre supa lui Lady Graceford. Nimeni nu părea să-i acorde nici o atenţie, dar chiar şi aşa, Sansa era speriată.

Lady Olenna devenea nerăbdătoare.

— De ce căşti gura la Butterbumps? Ţi-am pus o întrebare, aştept un răspuns.

Ţi-au furat Lannisterii limba, copilă?

Ser Dontos o prevenise să vorbească liber numai în pădurea zeilor.

— Joff… Regele Joffrey, el e… Înălţimea Sa e foarte chipeş şi… şi neînfricat ca un leu.

— Da, toţi Lannisterii sunt lei, iar când un Tyrell scapă vânturi, miroase a trandafiri, izbucni bătrâna femeie. Dar cât e de *bun?* Cât de deştept? Are o inimă

bună, o mână blândă? E galant, aşa cum se cuvine unui rege? O va preţui pe Margaery şi se va purta cu blândeţe, îi va apăra onoarea ca pe a lui?

— Da, minţi Sansa. Este foarte… foarte frumos.

— Ai mai spus-o. Ştii, copilă, unii spun că eşti la fel de nebună ca Butterbumps şi încep să-i cred. *Frumos?* Sper că am reuşit s-o învăţ pe Margaery a mea cât valorează frumuseţea. Ceva mai puţin decât băşina unui măscărici. Aerion Brightfire era frumos, nu încape vorbă, dar în acelaşi

timp era un monstru, întrebarea este: ce e Joffrey? Întinse mâna ca să oprească o servitoare care trecea: Nu-mi place prazul. Ia supa asta şi adu-mi nişte brânză.

— Brânza va fi servită după prăjituri, doamna mea.

— Brânza va fi servită când vreau eu, iar eu vreau să fie servită acum. Bătrâna se întoarse din nou către Sansa: Te temi, copilă? Nu e nevoie, aici suntem doar femei. Spune-mi adevărul, nu ţi se va întâmpla nimic.

— Tatăl meu spunea întotdeauna adevărul, zise Sansa abia şoptit, dar chiar şi 76

aşa, abia reuşea să rostească cuvintele.

— Lordul Eddard, da, avea acest renume, dar l-au numit trădător şi i-au luat capul. Ochii bătrânei o sfredeliră, tăioşi şi strălucitori ca vârfurile unor săbii.

— Joffrey, spuse Sansa, Joffrey a făcut asta. Mi-a promis că va fi îndurător şi i-a tăiat capul tatălui meu. Zicea că *asta* înseamnă îndurare, şi m-a dus cu el sus, pe ziduri şi m-a obligat să mă uit. La cap. Voia să plâng, dar... Se opri dintr-odată. *Dacă mă va pârî cineva?*

— Continuă. Cea care o îndemna era chiar Margaery, viitoarea regină a lui Joffrey. Sansa nu ştia cât anume auzise.

— Nu pot. *Dacă îi spune, dacă vorbeşte? Atunci mă va ucide cu siguranţă, sau mă va da pe mâna lui Ser Ilyn.* N-am vrut să... Tata era un trădător, fratele meu şi el, am sânge de trădător, vă rog, nu mă faceţi să spun mai mult.

— Linişteşte-te, copilă, porunci Regina Ghimpilor.

— E îngrozită, bunico, uită-te la ea.

Bătrâna îl strigă pe Butterbumps.

— *Bufonule!* Cântă-ne ceva. Un cântec lung, aş fi de părere. „Ursul şi frumoasa fecioară" ar fi potrivit.

— Ar fi! răspunse grăsanul măscărici. Ar fi potrivit, într-adevăr. Să-l cânt stând în cap, stăpâna mea?

— Ar suna mai bine?

— Nu.

— Atunci stai în picioare. Nu vrem să-ţi cadă tichia. Din câte-mi amintesc, nu-ţi speli niciodată părul.

— Cum porunceşte stăpâna mea. Butterbumps făcu o plecăciune adâncă, lăsând să-i scape un prelung râgâit, apoi se îndreptă, îşi umflă burta şi începu să

răcnească: *Era un urs, un urs, un URS! Negru şi cafeniu, acoperit de păr…*

Lady Olenna se aplecă spre Sansa.

— Încă de pe când eram mai tânără ca tine, era bine cunoscut că la Fortăreaţa Roşie chiar şi pereţii au urechi. Ei bine, vor fi cât se poate de potrivite pentru un cântec, iar între timp noi, fetele, vom vorbi nestingherite.

— Dar, spuse Sansa, Varys… el ştie, întotdeauna el…

— *Cântă mai tare!* îi strigă Regina Ghimpilor lui Butterbumps. Urechile astea bătrâne sunt aproape surde, ştii? Îmi şopteşti, bufon grăsan? Nu te plătesc pentru şoapte. *Cântă!*

— *… URSUL!* tună Butterbumps cu glasu-i puternic, grav, răsunând pe grinzile tavanului. O, *VINO! ZICEAU, VINO LA TÂRG! LA TÂRG? A ZIS, DAR*

SUNT UN URS NEGRU ŞI CAFENIU, ACOPERIT DE PĂR!

Bătrâna zbârcită zâmbi.

— La Highgarden, avem mulţi păianjeni printre flori. Atâta vreme cât îşi văd de treabă, îi lăsăm să-şi ţească pânzele mici, dar dacă ne ajung sub picioare, îi călcăm. O bătu uşor pe Sansa pe mână. Acum, copila mea, adevărul. Ce fel de om 77

e Joffrey, cel care îşi zice Baratheon, dar arată atât de Lannister?

— *MERGEAU PE DRUM, DE COLO-COLO, DE COLO-COLO! TREI FECIORI, O CAPRĂ ŞI UN URS DANSATOR.*

Sansa îşi simţea inima în gât. Regina Ghimpilor era atât de aproape, încât putea simţi mirosul acriu al răsuflării sale. Degetele ei sfrijite îi strângeau încheietura. Alături, Margaery asculta şi ea. Sansa fu străbătută de un fior.

— Un monstru, şopti ea, atât de tremurat încât abia îşi auzi propria voce.

Joffrey e un monstru. A minţit în legătură cu băiatul măcelarului şi l-a făcut pe tata să-mi omoare lupul. Când nu-i sunt pe plac, pune Garda Regală să mă bată. E

hain şi crud, doamna mea, aşa este. Şi regina la fel.

Lady Olenna Tyrell şi nepoata ei schimbară o privire.

— Ah! făcu bătrâna. Păcat.

O, zei, gândi Sansa îngrozită. Dacă Margaery nu se va căsători cu el, Joff va şti că eu port vina.

— Vă rog, izbucni ea, nu opriţi nunta…

— N-ai teamă, copilă. Lordul Peşte Umflat e hotărât s-o facă pe Margaery regină. Iar cuvântul unui Tyrell valorează mai mult decât tot aurul de la Casterly Rock. Cel puţin aşa era pe vremea mea. Oricum, îţi mulţumim pentru sinceritate, copilă.

— *… A DANSAT ŞI S-A-NVÂRTIT, TOT DRUMUL PÂNĂ LA TÂRG! LA TÂRG! LA TÂRG!* Butterbumps sălta şi răcnea şi dansa apăsat.

— Sansa, ai vrea să vizitezi Highgardenul? Când Lady Margaery zâmbea, semăna foarte mult cu fratele ei, Loras. Toate florile toamnei sunt înflorite acum, şi acolo sunt crânguri şi fântâni, curţi umbroase, coloane de marmură. Nobilul meu tată are mereu cântăreţi la curte, cu glas mai dulce decât al lui Butterbumps, şi flautişti, scripcari şi harpişti. Avem caii cei mai buni şi bărci cu care ne plimbăm pe Mander. Ştii să vânezi, Sansa?

— Puţin, recunoscu ea.

— *O, ERA DULCE, PURĂ ŞI FRUMOASĂ! FECIOARA CU MIERE ÎN PĂR!*

— Vei îndrăgi Highgardenul, ca şi mine, ştiu asta. Margaery netezi o şuviţă

rebelă din părul Sansei. După ce ai să-l vezi, nu vei mai dori să pleci niciodată. Şi poate că nici nu va trebui.

— *PĂRUL EI! PĂRUL EI! FECIOARA CU MIERE ÎN PĂR!*

— Taci, copilă, Sansa nici măcar nu ne-a spus că vrea să vină în vizită.

— O, dar aş vrea, zise Sansa. Highgardenul i se părea locul la care visase dintotdeauna. Magica, frumoasa curte regală pe care nădăjduise că o va găsi la Debarcaderul Regelui.

— *SIMŢI MIREASMA AERULUI VERII! URSUL! URSUL! NEGRU ŞI CAFENIU, ACOPERIT DE PĂR!*

— Dar regina, continuă Sansa, nu mă va lăsa să plec…

— Ba da. Fără Highgarden, Lannisterii n-au nici o speranţă să-l păstreze pe 78

Joffrey pe tron. Dacă fiul meu, lordul mocofan, i-o cere, nu va avea altceva de făcut decât să-i îndeplinească dorinţa.

— O va face? întrebă Sansa. I-o va cere?

Lady Olenna se încruntă.

— Nu cred că e cazul să-i dau de ales. Desigur, el n-are habar de adevăratul nostru scop.

— *SIMŢI MIREASMA AERULUI VERII!*

Sansa îşi încreţi fruntea.

— Adevăratul nostru scop, doamna mea?

— *ADULMECA, RĂGEA ŞI MIROSEA MIERE ÎN AERUL VERII!*

— Să te vedem căsătorită şi fără griji, copilă, răspunse bătrâna femeie, în timp ce Butterbumps răcnea cântecul vechi de când lumea. Cu nepotul meu.

Căsătorită cu Ser Loras, oh… Sansei i se tăie răsuflarea. Şi-l amintea pe Ser Loras în armura scânteietoare cu safire, aruncându-i un trandafir. Ser Loras în mătase albă, atât de pur, de inocent, de frumos. Gropiţele din colţurile gurii când zâmbea. Dulceaţa râsului său, căldura mâinii. Îşi putea închipui cum ar fi să-i ridice tunica şi să mângâie pielea netedă de dedesubt, să se ridice pe vârfuri ca să-l sărute, să-şi treacă degetele prin buclele acelea dese, castanii, şi să se înece în ochii lui adânci, căprui. Roşeaţa i se ridică pe gât.

— *O, SUNT FECIOARĂ, SUNT PURĂ ŞI FRUMOASĂ! NU VOI DANSA NICIODATĂ CU UN URS PĂROS! UN URS PĂROS! NU VOI DANSA NICIODATĂ CU UN URS PĂROS!*

— Ţi-ar plăcea, Sansa? întrebă Margaery. N-am avut niciodată o soră, doar fraţi. O, te rog, spune da, spune că vei

încuviinţa să te căsătoreşti cu fratele meu.

Cuvintele ţâşniră din gura ei, într-o cascadă:

— Da, vreau. Mi-ar plăcea mai mult decât orice. Să mă căsătoresc cu Ser Loras, să-l iubesc…

— *Loras?* Lady Olenna părea iritată. Nu fi ridicolă, copilă. Cei din Garda Regelui nu se căsătoresc niciodată. Chiar nu te-au învăţat nimic la Winterfell?

Vorbeam despre nepotul meu, Willas. E puţin cam bătrân pentru tine, nu încape îndoială, dar e o comoară de băiat. Câtuşi de puţin nerod şi, în plus, moştenitor al Highgardenului.

Sansa era ameţită. Acum o clipă mintea i-a fost plină de vise despre Loras, iar în clipa următoare totul i-a fost răpit. *Willas? Willas?*

— Eu, spuse ea prosteşte. *Curtoazia este armura unei doamne. Nu trebuie să*

le jigneşti, ai grijă ce spui. Eu nu-l cunosc pe Ser Willas. N-am avut niciodată

plăcerea, doamna mea. Este… este un cavaler la fel de destoinic ca fraţii lui?

— *… O RIDICĂ SUS, ÎN AER! URSUL! URSUL!*

— Nu, răspunse Margaery. N-a făcut legământ…

Bunica se încruntă.

— Spune-i fetei adevărul. Bietul băiat e schilod şi cu asta, basta.

79

— A fost rănit pe când era scutier, în primul său turnir, îi mărturisi Margaery.

Calul a căzut şi i-a zdrobit piciorul.

— Şarpele acela din Dorne a fost de vină, acel Oberyn Martell. El şi maesterul lui.

— *AM CHEMAT UN CAVALER, DAR EŞTI UN URS! UN URS! UN URS!*

NEGRU ŞI CAFENIU ŞI ACOPERIT DE PĂR!

— Willas are un picior bolnav, dar o inimă bună, spuse Margaery. Îmi citea când eram mică şi îmi desena stelele. Îl

vei iubi la fel de mult ca şi noi, Sansa.

— A DAT DIN PICIOARE ŞI S-A JELIT, ATÂT DE FRUMOASA FECIOARĂ!

DAR EL I-A LINS MIEREA DIN PĂR, DIN PĂR! I-A LINS MIEREA DIN PĂR!

— Când aş putea să-l întâlnesc? întrebă Sansa şovăitoare.

— Curând, promise Margaery. Când vei veni la Highgarden, după ce Joffrey şi cu mine ne căsătorim. Te va duce bunica.

— Te voi duce, întări bătrâna, mângâind mâna Sansei şi zâmbindu-i cu un zâmbet moale, zbârcit. Aşa voi face.

— ATUNCI EA SUSPINĂ ŞI ŢIPĂ ŞI DĂDU DIN PICIOARE! URSUL MEU, CÂNTĂ EA, ATÂT DE FRUMOS! ŞI PORNIRĂ, DE COLO-COLO, URSUL, URSUL ŞI FRUMOASA FECIOARĂ!

Butterbumps răcni ultimul vers, făcu un salt în aer şi ateriza pe ambele picioare, cu o bufnitură care zgudui cupele de vin de pe masă. Femeile râseră şi bătură din palme.

— Credeam că nu se mai sfârşeşte niciodată cântecul acela îngrozitor, spuse Regina Ghimpilor. Dar, iată, soseşte brânza mea.

JON

Lumea era o beznă cenuşie, mirosind a pin, a muşchi şi a frig. Aburi palizi se ridicau din pământul negru, în timp ce călăreţii îşi croiau drum printre pietre risipite şi copacii răzleţi, în jos, către focurile îmbietoare, presărate ca nişte nestemate pe întreaga albie a văii. Erau mai multe focuri decât putea număra Jon Snow, sute de focuri, mii, un al doilea râu de lumini pâlpâitoare de-a lungul malurilor albe şi îngheţate ale Apei Laptelui. Degetele i se deschiseră şi i se închiseră pe sabie.

Coborau de pe creastă fără flamuri sau goarne, într-o linişte întreruptă doar de susurul îndepărtat al râului, de tropotul copitelor şi cloncănitul armurii de oase a lui Rattleshirt. Undeva, în văzduh, un vultur plutea pe aripi mari, albastre-cenuşii, în timp ce mai la vale veneau oameni, câini, cai şi un lup străvechi, alb ca zăpada.

O piatră săltă în josul povârnişului, mişcată din loc de copita unui cal, şi Jon văzu cum Năluca întoarce capul la sunetul neaşteptat. Îi urmărise de la distanţă

toată ziua, aşa cum îi era obiceiul, dar când luna s-a ridicat deasupra pinilor, 80

venise în salturi, cu ochii-i roşii scânteind. Câinii lui Rattleshirt l-au întâmpinat cu un cor de mârâituri, arătându-şi colţii şi lătrând sălbatic, ca întotdeauna, dar lupul nu s-a sinchisit defel. Cu şase zile în urmă, cel mai mare dintre câini îl atacase pe la spate, când sălbaticii s-au oprit să-şi aşeze tabăra pentru noapte, dar Năluca se întorsese şi se năpustise asupra lui, azvârlindu-l cât colo, cu coapsa sângerând.

După acest moment, restul haitei s-a ţinut la distanţă.

Calul lui Jon Snow nechează încet, dar o mângâiere şi o vorbă blândă îl liniştiră

curând. Ar fi vrut ca propriile-i temeri să poată fi la fel de uşor potolite. Era înveşmântat în negru din cap până-n picioare, negrul Rondului de Noapte, dar inamicul era şi în faţă şi în spate. *Sălbatici,* iar eu sunt cu ei. Ygritte purta mantia lui Qhorin Halfhand, Lenyl haina lui de zale, marea suliţaşă Ragwyle mănuşile, unul dintre arcaşi, cizmele. Coiful lui Qhorin fusese purtat de un bărbat scund, respingător, pe nume Ryk Longspear, dar nu se potrivea pe capul lui îngust, aşa că

i-l dăduse şi pe acesta lui Ygritte. Iar Rattleshirt avea oasele lui Qhorin în raniţă, împreună cu capul însângerat al lui Ebben, cel care pornise împreună cu Jon să

cerceteze Trecătoarea Ţipătului. *Morţi, toţi morţi, în afară de mine, iar eu sunt mort pentru lume.*

Ygritte venea călare imediat în spatele lor. În frunte se afla Ryk Longspear.

Lordul Oaselor îi făcuse pe cei doi străjerii lui Jon.

— Dacă zboară cioara, am să vă ard şi vouă oasele, îi avertizase la plecare, rânjind prin dinţii craniului gigantic pe care-l purta drept coif.

Ygritte se răstise la el:

— Vrei să-l păzeşti *tu?* Dacă vrei s-o facem noi, lasă-ne în pace şi-o vom face.

Aceştia sunt oameni liberi într-adevăr, a remarcat Jon. Rattleshirt era căpetenia lor, dar nici unul dintre ei nu se sfia să-i întoarcă vorba.

Căpetenia sălbaticilor îl fixase cu o privire plină de ură.

— Poate că pe ceilalţi i-ai prostit, cioară, dar să nu crezi că pe Mance ai să-l duci de nas. Va şti dintr-o singură privire că eşti un impostor. Şi când se va întâmpla asta, o să-mi fac o mantie din lupul ăla al tău, o să-ţi despic burta moale de băietan şi o să cos înăuntru o nevăstuică.

Mâna dreaptă a lui Jon s-a închis şi s-a deschis, îndoind degetele arse sub mănuşă, dar Ryk Longspear doar a râs:

— Şi unde ai să găseşti tu o nevăstuică în zăpadă?

În acea primă noapte, după o lungă zi călare, îşi aşezaseră tabăra într-o mică

adâncitură în stâncă, în vârful unui munte fără nume, îngrămădindu-se aproape de foc, în timp ce zăpada începea să cadă. Jon privea cum fulgii se topesc deasupra flăcărilor. În ciuda straturilor de lână, blană şi piele, simţea frigul până în măduva oaselor. Ygritte s-a aşezat lângă el după ce a mâncat, cu gluga trasă pe cap şi mâinile vârâte în mâneci, ca să se încălzească.

— Când Mance va auzi ce ai făcut pentru Halfhand, te va lua destul de repede.

— Mă va lua drept ce?

Fata a râs cu dispreţ:

— Drept unul de-al nostru. Crezi că eşti prima cioară care a zburat vreodată de pe Zid? În adâncul inimii, vreţi cu toţii să zburaţi liberi.

— Şi când voi fi liber, a zis el încetişor, voi fi liber să plec?

— Cu siguranţă. Avea un zâmbet cald, în pofida dinţilor strâmbi. Iar noi vom fi liberi să te omoram. E periculos să fii liber, dar celor mai mulţi ajunge să le placă gustul. Şi-a aşezat mâna înmănuşată pe piciorul lui, imediat deasupra genunchiului. Vei vedea.

Voi vedea, gândi Jon. *Voi vedea, voi auzi şi voi învăţa, iar după aceea voi duce vorba înapoi la Zid.* Sălbaticii îl luaseră drept sperjur, dar în inima lui era încă omul Rondului de Noapte, îndeplinindu-şi ultima misiune pe care Qhorin Halfhand i-o încredinţase, *înainte să-l omor.*

La poalele povârnişului, dădură peste un pârâiaş care curgea dinspre coline, vărsându-se în Apa Laptelui. Părea numai pietre şi sticlă, dar puteau auzi sunetul apei curgând pe sub pojghiţa de gheaţă. Rattleshirt îi conduse pe malul celălalt, zdrobind crusta îngheţată.

Călăreţii lui Mance Rayder se apropiau cu fiecare pas. Jon îi măsură dintr-o privire. Opt călăreţi, bărbaţi şi femei deopotrivă, înveşmântaţi în blănuri şi piele fiartă, ici şi colo

câte un coif şi o haină de zale. Erau înarmaţi cu suliţe şi lănci oţelite, toţi în afară de conducătorul lor, un bărbat blond, cărnos, cu ochii umezi, care avea o coasă mare, ascuţită. *Plângătorul,* ştiu el dintr-odată. Fraţii în negru spuneau poveşti despre el. Ca şi Rattleshirt, Harma Cap de Câine şi Alfyn Ucigaşul Ciorilor, Plângătorul era un cunoscut războinic.

— Lordul Oaselor, spuse Plângătorul de îndată ce îi văzu. Dădu cu ochii de Jon şi de lupul său. Iar asta ce-i?

— O cioară care a venit cu noi, răspunse Rattleshirt, care prefera ca pentru armura zornăitoare pe care o purta să i se spună Lordul Oaselor.

— Se temea c-am să-i iau oasele, ca lui Halfhand. Îşi scutură sacul cu trofee în faţa celorlalţi sălbatici.

— L-a omorât pe Qhorin Halfhand, spuse Ryk Longspear. El şi lupul ăla al lui.

— Şi i-a făcut felul şi lui Orell, adăugă Rattleshirt.

— Flăcăul e un om-lup sau pe aproape, interveni Ragwyle, marea suliţaşă.

Lupul lui a luat o bucată din piciorul lui Halfhand.

Ochii roşii, umezi, ai Plângătorului îi aruncară din nou o privire lui Jon.

— Da? Ei, bine, are un aer lupesc, acum, dacă mă uit mai bine. Aduceţi-l în faţa lui Mance, s-ar putea să-l păstreze. Îşi răsuci calul şi se îndepărtă la galop, cu călăreţii săi gonind pe urmele lui.

Vântul bătea umed şi aspru în timp ce traversau valea Apei Laptelui şi străbăteau, într-un singur şir, tabăra de la marginea râului. Năluca se ţinea aproape de Jon, dar mirosul lui mergea înainte, ca un vestitor, şi curând fură împresuraţi de câinii sălbaticilor, mârâind şi lătrând. Lenyl încercă să-i potolească, dar câinii 82

nu-i dădură atenţie.

— Nu le prea pasă de fiara aia a ta, îi zise Ryk Longspear lui Jon.

— Ei sunt câini, iar el e lup, răspunse Jon. Ştiu că nu e de-al lor. *Nu mai mult decât sunt eu de-al vostru.*

Dar trebuia să nu-şi uite datoria, misiunea pe care i-o încredinţase Qhorin Halfhand când au stat împreună lângă acel ultim foc: să joace rolul trădătorului şi să afle ce căutau sălbaticii în pustietatea neagră şi rece a Colţilor de Gheaţă. *O*

anume putere, o numise Qhorin în faţa Bătrânului Urs, dar murise înainte să afle ce era sau dacă Mance Rayder o descoperise, în căutările lui.

De-a lungul râului erau risipite focuri, cât vedeai cu ochii, printre căruţe, care şi sănii. Mulţi dintre sălbatici ridicaseră corturi din piei, din blănuri şi lână

dărăcită. Alţii se cuibăreau în spatele bolovanilor, în adăposturi improvizate. Sau dormeau pe sub căruţe. Lângă un foc, Jon Snow zări un bărbat ascuţind vârfurile unor suliţe lungi de lemn şi aruncându-le într-o stivă. Altundeva, doi tineri bărboşi înveşmântaţi în haine de piele fiartă se luptau cu beţele, săltând pe deasupra flăcărilor, mârâind de fiecare dată când unul dintre ei dădea o lovitură.

În preajmă, mai multe femei şedeau în cerc, potrivind pene la săgeţi.

Săgeţi pentru fraţii mei, gândi Jon. *Săgeţi pentru poporul tatălui meu, pentru oamenii din Winterfell şi Deepwood Motte şi Ultima Vatră. Săgeţi pentru nord.*

Dar nu tot ceea ce vedea îi amintea de război. Jon văzu şi femei dansând, auzi un copil plângând, iar în faţa calului său ţâşni un băieţel încotoşmănat în blănuri şi gâfâind de atâta joacă. Oile şi caprele hoinăreau în voie, în timp ce boii se plimbau greoi de-a lungul râului, căutând iarbă. Dinspre unul dintre focuri răzbătea miros de oaie friptă, iar deasupra altuia văzu un mistreţ învârtindu-se pe o frigare de lemn.

Într-un luminiş înconjurat de pini înalţi şi verzi, Rattleshirt descăleca.

— Vom poposi aici, le spuse lui Lenyl, lui Ragwyle şi celorlalţi. Hrăniţi caii, apoi câinii, pe urmă pe voi. Ygritte,

Longspear, aduceţi cioara, ca Mance să poată
să-i arunce o privire. Pe urmă îi vom scoate maţele.

Parcurseră pe jos restul drumului, pe lângă alte focuri şi alte corturi, cu Năluca pe urmele lor. Jon nu mai văzuse niciodată atâţia sălbatici. Se întreba dacă mai văzuse cineva. *Tabăra se întinde la nesfârşit,* gândi el, *dar sunt mai degrabă o sută de tabere, nu una, şi fiecare e mai vulnerabilă decât precedenta.*

Întinzându-se pe mulţi kilometri, construcţiile nu aveau nici un fel de apărare, nici capcane, nici ţepuşe, doar mici grupuri de cercetaşi patrulând în preajma lor.

Fiecare grup sau clan sau sat se oprise pur şi simplu acolo unde voise, dacă îi văzuseră pe alţii oprindu-se sau găsiseră un loc potrivit. *Poporul liber.* Dacă fraţii în negru i-ar prinde într-o asemenea harababură, cu siguranţă mulţi dintre ei ar plăti cu sânge pentru libertatea lor. Erau numeroşi, dar Rondul de Noapte era disciplinat, iar în luptă disciplina e mai importantă decât numărul şi iese învingătoare în nouă cazuri din zece, aşa îi spusese tatăl lui.

83

Nu încăpea nici o îndoială care era cortul regelui. Era de trei ori cât cele mai mari dintre celelalte pe care le văzuse Jon şi dinăuntru se auzea muzică. Ca multe dintre corturile mai mici, era făcut din piei cusute, cu blana încă pe ele, dar ale lui Mance Rayder erau blănuri albe, lăţoase, de urşi polari. Acoperişul ascuţit era încoronat cu o pereche imensă de coarne de la unul dintre elanii uriaşi care cândva hoinăriseră liberi prin tot ţinutul Celor Şapte Regate, pe vremea Primilor Oameni.

Aici, cel puţin, găsiră paznici: doi străjeri ce flancau intrarea cortului, sprijiniţi în suliţe înalte, cu scuturi rotunde de piele prinse de braţ. Când zăriră lupul străvechi, unul dintre ei coborî vârful suliţei şi zise:

— Bestia aia rămâne aici.

— Nălucă, şezi, porunci Jon. Lupul se aşează.

— Longspear, păzeşte animalul. Rattleshirt dădu la o parte clapa cortului şi le făcu semn lui Jon şi lui Ygritte să intre.

În cort era zăpuşeală şi fum. În toate cele patru colţuri erau aşezate coşuri cu turbă aprinsă, umplând aerul de o lumină palidă, roşiatică. Mai multe blănuri acopereau pământul. Jon se simţi din cale-afară de stingher în veşmintele-i negre, la discreţia trădătorului ce-şi spunea Regele-de-Dincolo-de-Zid. Când ochii i se obişnuiră cu întunecimea roşie, ceţoasă, văzu şase oameni, dar nici unul nu-i dădu atenţie câtuşi de puţin. Un tânăr brunet şi o frumoasă blondă împărţeau un corn de mied. O femeie însărcinată stătea deasupra unui mangal, gătind nişte găini, în timp ce un bărbat cărunt, într-o mantie jerpelită, roşu cu negru, stătea cu picioarele încrucişate pe o pernă, ciupind corzile unei lăute şi cântând.

Frumoasă ca soarele era nevasta din Dome,
cu sărutări mai calde ca o primăvară,
Dar sabia bărbatului din Dorne din oţel negru era
şi avea un sărut ce te-nfioară.

Jon cunoştea cântecul, dar îi părea ciudat să-l audă aici, într-un cort din blană

lăţoasă, dincolo de Zid, la zeci de mii de kilometri de munţii roşii şi vânturile calde ale Dornului.

Rattleshirt îşi scoase coiful îngălbenit, aşteptând sfârşitul cântecului. Sub armura lui din oase şi piele, era un om mărunt, iar faţa ascunsă în craniul uriaşului era obişnuită, cu bărbia noduroasă, mustaţa subţire şi obrajii supţi, ciupiţi. Avea ochii apropiaţi, cu sprâncene împreunate şi un păr negru, rar, formând un v pe frunte.

Nevasta din Dorne se-mbăia tot cântând,
cu glasu-i mai dulce ca vinul
Dar sabia bărbatului avea al său cânt

şi muşca mai amar ca veninul.

Lângă mangal, un bărbat scund, dar extrem de gras, stătea pe un taburet, mâncând o găină de pe frigare. Unsoarea fierbinte i se prelingea pe bărbie şi prin barba albă ca neaua, dar zâmbea fericit, fără să-i pese. Brăţări groase de aur gravate cu stihuri îi strângeau mâinile masive şi purta o cămaşă grea, neagră, de zale, care nu putea proveni decât de la un cercetaş mort. Aproape de el, un bărbat mai înalt şi mai suplu, înveşmântat într-o cămaşă de piele cusută cu solzi de bronz, stătea aplecat, încruntându-se, deasupra unei hărţi, cu o sabie mare cu două

tăişuri atârnată de-a curmezişul spatelui, într-o teacă de piele. Era drept ca o suliţă, numai vână, proaspăt bărbierit, chel, cu un nas drept, puternic şi cei mai adânci ochi cenuşii. Ar fi putut fi chiar chipeş dacă ar fi avut urechi, dar le pierduse cu timpul pe amândouă. Dacă din cauza degerăturilor sau de cuţitul vreunui duşman, Jon nu-şi putea da seama. În absenţa lor, capul bărbatului părea îngust şi ascuţit.

Lui Jon îi fu limpede dintr-o privire că amândoi, bărbatul cu barba albă şi cel pleşuv, erau războinici. *Ăştia doi sunt de departe mai periculoşi decât Rattleshirt.*

Se întreba care dintre ei era Mance Rayder.

Pe când sta la pământ, de beznă-nconjurat
cu gustul de sânge pe buze
Fraţii-au îngenuncheat şi pentru el s-au rugat
Iar el zâmbi şi cântă şi el râse.
O, fraţi dragi ai mei, zilele mi s-au sfârşit,
Bărbatul din Dome femeia mi-a luat
Dar c-o moarte cu toţii avem de plătit
Iar eu din nevasta lui am gustat.

Când ultimele acorduri ale „Nevestei din Dorne” se stinseră, bărbatul pleşuv, fără urechi, îşi ridică privirea de pe hartă şi se încruntă fioros la Rattleshirt şi la Ygritte, cu Jon între ei:

— Ce-i asta? O cioară?

— Ticălosul în negru care l-a ucis pe Orell, făcu Rattleshirt, care mai e şi un nemernic de om-lup, pe deasupra.

— Trebuia să-i ucideţi pe toţi.

— Acesta s-a predat, explică Ygritte. L-a omorât pe Qhorin Halfhand cu mâinile lui.

— Băieţandrul ăsta? Vestea îl mânie pe bărbatul fără urechi. Halfhand trebuia să fie al meu. Ai un nume, cioară?

— Jon Snow, Înălţimea Ta. Se întreba dacă trebuia să plece genunchiul.

— Înălţimea Ta? Bărbatul fără urechi se uită la cel cu barba albă: Vezi, mă ia 85

drept rege.

Bărbosul râse atât de tare, încât împroşcă peste tot bucăţi de carne. Îşi şterse unsoarea de pe gură cu dosul palmei sale uriaşe.

— Băiatul e orb, fără doar şi poate. Cine a auzit vreodată de un rege fără

urechi? Păi, coroana i-ar cădea drept pe gât. Ha! Îi rânji lui Jon, ştergându-şi degetele de pantaloni. Închide-ţi pliscul, cioară. Întoarce-te, poate că vei găsi ceea ce cauţi.

Jon se întoarse. Cântăreţul se ridică în picioare.

— Eu sunt Mance Rayder, spuse el, lăsând jos lăuta. Iar tu eşti bastardul lui Ned Stark, Snow din Winterfell.

Uluit, Jon rămase o clipă fără grai, înainte de a-şi reveni îndeajuns ca să spună:

— Cum… cum ai ştiut…

— Asta e o poveste pentru mai târziu, răspunse Mance Rayder. Cum ţi-a plăcut cântecul, băiete?

— Destul. L-am mai auzit.

— *Dar c-o moarte cu toţii avem de plătit,* zise încetişor Regele-de-Dincolo-de-Zid. *Iar eu din nevasta lui am gustat.* Spune-mi, Lordul Oaselor spune adevărul? L-ai omorât pe vechiul meu prieten, Halfhand?

— Da. *Deşi a fost mai mult fapta lui decât a mea.*

— Turnul Umbrei nu va mai părea niciodată la fel de fioros, spuse regele cu tristeţe în glas. Qhorin era duşmanul meu. Dar cândva mi-a fost şi frate. Aşadar…

să-ţi mulţumesc că l-ai ucis, Jon Snow? Sau să te blestem? Îi aruncă lui Jon un zâmbet batjocoritor.

Regele-de-Dincolo-de-Zid nu arăta defel ca un rege, nici măcar prea mult ca un sălbatic. Era de statură mijlocie, suplu, cu faţa ascuţită, ochi căprui, vicleni, şi un păr lung, castaniu, încărunţit aproape în întregime. Nu avea coroană pe cap, brăţări de aur la mâini, giuvaiere la gât, nici măcar o sclipire de argint. Avea straie din lână şi piele şi singurul lui veşmânt de seamă era o manite jerpelită din lână

neagră, peticită cu mătase roşie, decolorată.

— Ar trebui să-mi mulţumeşti pentru că ţi-am ucis duşmanul, zise în cele din urmă Jon, şi să mă blestemi pentru că ţi-am ucis prietenul.

— Ha! Tună bărbatul cu barba albă. Bine răspuns!

— De acord. Mance Rayder îi făcu semn lui Jon să se apropie. Dacă vrei să ni te alături, ar fi cel mai bine să ne cunoşti. Bărbatul cu care m-ai confundat este Styr, Magnar al Thennei. *Magnar* înseamnă *lord,* în Limba Veche. Omul fără

urechi îl fixă pe Jon cu răceală, în timp ce Mance se întoarse către bărbatul cu barba albă. Fiorosul nostru mâncător de găini, aici de faţă, este credinciosul meu Tormund. Femeia…

Tormund se ridică în picioare.

— Stai aşa. I-ai dat onorurile lui Styr, e rândul meu.

Mance Rayder râse.

— Cum pofteşti. Jon Snow, în faţa ta stă Tormund Năpasta uriaşilor, Mare Orator, Gornist şi Spărgător de Gheaţă. Şi de asemenea, Tormund Pumn de Fier, Consort al Ursoaicelor, Regele-Mied de la Castelul Afurisit, Vorbitor cu Zeii şi Tată al Oştirilor.

— Aşa parcă mai seamănă cu mine, zise Tormund. Mă bucur să te cunosc, Jon Snow. Întâmplarea face să îmi placă oamenii-lup, chiar dacă nu îmi plac cei din familia Stark.

— Buna doamnă de lângă mangal, continuă Mance Rayder, este Dalia. Femeia însărcinată zâmbi sfioasă. Poartă-te cu ea aşa cum te-ai purta cu orice regină, poartă în pântece copilul meu. Se întoarse către ultimii doi: Frumuseţea aceasta este sora ei, Val. Tânărul Jarl de lângă ea este ultimul ei favorit.

— Nici un bărbat nu-mi spune mie favorit, zise Jarl, încruntat şi feroce.

— Iar Val nu e bărbat, pufni Tormund cel cu barba albă. Ar fi trebuit să

observi asta până acum, băiete.

— Aşadar, iată-ne, Jon Snow, zise Mance Rayder. Regele-de-Dincolo-de-Zid şi curtea sa, aşa cum e ea. Iar acum, câteva cuvinte din partea ta, aş crede. De unde ai venit?

— De la Winterfell, răspunse el. Pe la Castelul Negru.

— Şi ce te aduce pe Apa Laptelui, atât de departe de focurile de acasă? Nu aşteptă răspunsul lui Jon, ci se uită de îndată la Rattleshirt. Câţi au fost?

— Cinci. Trei sunt morţi şi băiatul e aici. Ceilalţi au plecat în sus, urcând pe un versant unde nici un cal n-a putut să-i urmeze.

Ochii lui Rayder îi întâlniră din nou pe al lui Jon.

— Aţi fost doar voi cinci? Sau mai stau la pândă şi alţi fraţi ai tăi?

— Am fost patru, iar Qhorin Halfhand făcea cât douăzeci de oameni obişnuiţi.

Regele-de-Dincolo-de-Zid zâmbi la auzul acestor cuvinte.

— Aşa credeau unii. Totuşi… un băiat de la Castelul Negru, cu cercetaşi de la Turnul Umbrei? Cum s-a ajuns la asta?

Jon avea minciuna pregătită.

— Lordul Comandant m-a trimis la Halfhand pentru pregătire, aşa că m-a luat cu el în cercetare.

Styr Magnarul se încruntă.

— Cercetare, spui? De ce ar veni ciorile să cerceteze Trecătoarea Ţipătului?

— Satele erau părăsite, răspunse Jon, cu sinceritate. Era ca şi cum toţi oamenii liberi dispăruseră.

— Dispăruseră, da, zise Mance Rayder. Şi nu doar oamenii liberi. Cine ţi-a spus unde suntem, Jon Snow?

Tormund râse zgomotos.

— Dacă nu a fost Craster, eu sunt o fecioară neprihănită. Ţi-am zis eu, Mance, că omul ăla trebuie să fie scurtat cu un cap.

Regele îi aruncă mai vârstnicului bărbat o privire enervată: 87

— Tormund, încearcă o dată să gândeşti înainte de a vorbi. Ştiu că a fost Craster. L-am întrebat pe Jon ca să văd dacă spune adevărul.

— Ha! scuipă Tormund. Ei, bine, m-am trezit vorbind! Îi zâmbi lui Jon. Vezi, băiete, de-aia el e rege, iar eu nu. Pot să-l întrec la băut, la luptă şi la cântat, iar braţul meu e de trei ori cât al lui, dar Mance e şiret. A fost crescut cioară, ştii, iar cioara e o pasăre vicleană.

— Aş vrea să vorbesc cu băiatul între patru ochi, Lord al Oaselor, îi spuse Mance Rayder lui Rattleshirt. Lăsaţi-ne, toţi.

— Ce, şi eu? făcu Tormund.

— Nu, *mai ales* tu, răspunse Mance.

— Nu mănânc la masa la care nu sunt poftit. Tormund se ridică în picioare. Eu şi găinile plecăm, înhaţă încă o găină, o vârî în buzunarul cusut în căptuşeala mantiei, spuse: Ha! şi ieşi, lingându-se pe degete. Ceilalţi îl urmară, toţi în afară

de Dalia.

— Ia loc, dacă doreşti, spuse Rayder după ce plecară. Ţi-e foame? Tormund ne-a lăsat cel puţin două găini.

— Mi-ar face plăcere să mănânc, Înălţimea Ta. Şi mulţumesc.

— Înălţimea Ta? Regele zâmbi. Asta nu e un nume ce poate fi auzit prea des de pe buzele oamenilor liberi. Sunt

Mance, pentru cei mai mulţi. *Unicul Mance,* pentru unii. Vrei un corn cu mied?

— Bucuros, zise Jon.

Regele turnă el însuşi băutura, în timp ce Dalia tăie găinile bine fripte şi aduse fiecăruia câte o jumătate. Jon îşi scoase mănuşile şi mancă direct cu degetele, muşcând fiecare bucăţică de carne de pe oase.

— Tormund a spus adevărul, zise Mance Rayder, rupând în două o bucată de pâine. Cioara neagră e o pasăre şireată, aşa este… dar eu am fost cioară pe când tu nu erai mai mare decât pruncul din pântecele Daliei, Jon Snow. Aşa că ai grijă să

nu faci pe vicleanul cu mine.

— Aşa cum ai văzut, Înălţimea… Mance…

Regele râse.

— Înălţimea Mance! De ce nu? Ţi-am promis mai devreme o poveste despre cum te-am cunoscut. Ai desluşit misterul până acum?

Jon clătină din cap.

— A trimis vorbă Rattleshirt înaintea noastră?

— Pe aripi? Nu avem corbi antrenaţi. Nu, îţi cunoşteam chipul, l-am mai văzut înainte. De două ori.

La început Jon nu pricepu, dar când răsuci povestea în minte, se lumină.

— Când ai fost frate al Rondului…

— Foarte bine! Da, asta a fost prima oară. Erai doar un copil, iar eu eram în negru din cap până-n picioare, unul din zecile care îl escortau pe bătrânul Lord Comandant Qorgyle când a venit la Winterfell să-l vadă pe tatăl tău. Patrulam pe 88

zid în jurul curţii, când am dat de tine şi de fratele tău, Robb. Ninsese cu o noapte înainte şi voi doi clădiserăţi un munte mare deasupra porţii şi aşteptaţi ca pe dedesubt să treacă cineva.

— Îmi amintesc, spuse Jon, cu un râs uluit. Un frate tânăr în negru pe metereze, da… Ai jurat să nu spui nimănui.

— Şi mi-am ţinut jurământul. Cel puţin pe acela.

— Am răsturnat zăpada peste Tom cel Gras. Era străjerul cel mai greoi al tatei.

După aceea, Tom îi alergase în jurul curţii, până ce fuseseră toţi trei roşii ca merele toamnei. Dar ai spus că m-ai văzut de două ori. Când a fost a doua oară?

— Atunci când Regele Robert a venit la Winterfell ca să-l numească Mână pe tatăl tău, zise încet Regele-de-Dincolo-de-Zid.

Jon făcu ochii mari, neîncrezător.

— Nu se poate una ca asta.

— Ba da. Când tatăl tău a aflat despre sosirea regelui, a trimis vorbă fratelui său Benjen, la Zid, ca să poată veni la ospăţ. Există mai multe legături între fraţii în negru şi oamenii liberi decât ştii tu, şi destul de curând vorbele au ajuns şi la urechile mele. Era o ocazie prea rară ca să-i pot rezista. Unchiul tău nu mă

cunoştea după înfăţişare, aşa că n-aveam nici o teamă în privinţa lui şi nu îmi imaginam că tatăl tău ar putea să ţină minte o cioară tânără pe care o întâlnise în grabă, cu ani în urmă. Voiam să-l văd pe acest Robert cu ochii mei, de la rege la rege, şi să-mi fac o idee despre unchiul tău, Benjen. Era Prim Cercetaş pe atunci, şi năpasta tuturor alor mei. Aşadar, mi-am înşeuat cel mai iute cal şi am pornit la drum.

— Dar, obiectă Jon, Zidul…

— Zidul poate opri o armată, dar nu un singur om. Am luat cu mine o lăută şi un sac cu arginţi, am escaladat gheaţa lângă Movila Lungă, am mers pe jos câţiva kilometri, la sud de Noul Dar, şi am cumpărat un cal. Una peste alta, am înaintat mult mai repede decât Robert, care călătorea cu o caleaşca mare, pentru confortul reginei. La o zi de mers de Winterfell, l-am ajuns din urmă şi am mers mai departe împreună. Călăreţii liberi şi cavalerii rătăcitori se agaţă întotdeauna de procesiunile regale, în speranţa de a găsi o slujbă în preajma regelui, şi lăuta mea mi-a deschis porţile cu uşurinţă. Râse. Ştiu fiecare cântec deocheat care a fost

cântat vreodată, la nord sau la sud de Zid. Aşadar, iată, ai aflat. În seara când tatăl tău l-a ospătat pe Robert, eu am stat în fundul sălii, pe o bancă, împreună cu ceilalţi călăreţi liberi, ascultându-l pe Orland din Oraşul Vechi cântând la harpă

despre regii morţi pe fundul mării. M-am ospătat din carnea şi miedul nobilului tău tată, i-am zărit pe Regicid, pe Pezevenghi… şi i-am remarcat în treacăt pe copiii Lordului Eddard şi puii de lup care alergau la călcâiele lor.

— Bael Bardul, spuse Jon, amintindu-şi povestea pe care i-o spusese Ygritte la Colţii de Gheaţă, în noaptea în care el fusese cât pe ce s-o omoare.

— Aş vrea eu să fiu. N-am să neg că isprava lui Bael m-a inspirat… dar eu nu 89

le-am furat pe nici una dintre surorile tale, din câte-mi amintesc. Bael îşi scria singur cântecele şi le trăia. Eu doar cânt cântecele pe care le-au făcut alţii mai buni decât mine. Mai vrei mied?

— Nu, răspunse Jon. Dacă ai fi fost descoperit, capturat…

— Tatăl tău mi-ar fi tăiat capul. Regele ridică din umeri. Deşi, odată aşezat la masa lui, eram protejat de dreptul oaspetelui. Legile ospitalităţii sunt vechi, de pe vremea Primilor Oameni, şi sacre ca un copac al inimii. Arătă către masa dintre ei, către pâinea ruptă şi oasele de găină. Aici, tu eşti oaspetele şi eşti ferit de orice rău din partea mea… în noaptea asta, cel puţin. Aşa că, spune-mi adevărul, Jon Snow. Eşti un laş care şi-a lepădat mantia de frică sau există vreun alt motiv care te aduce la cortul meu?

Cu sau fără legea ospitalităţii, Jon Snow ştia că aici păşeşte pe o gheaţă

subţire. Un singur pas greşit şi ar putea cădea în apa destul de rece ca să-i oprească inima. *Cântăreşte fiecare cuvânt înainte de a-l rosti,* îşi spuse. Luă o prelungă sorbitură din mied, ca să câştige timp. Când aşeză cornul deoparte, începu:

— Spune-mi de ce ţi-ai lepădat mantia şi am să-ţi spun şi eu de ce mi-am lepădat-o pe a mea.

Mance Rayder zâmbi, aşa cum sperase Jon că va face. Regele era, în mod limpede, un om căruia îi plăcea sunetul propriului glas.

— Ai auzit, negreşit. Poveşti despre dezertarea mea.

— Unii spun că a fost pentru o coroană, unii zic că pentru o femeie. Alţii că

aveai sângele sălbaticilor.

— Sângele sălbaticilor se află în sângele Primilor Oameni, acelaşi care curge prin venele familiei Stark. Cât despre coroană, vezi vreuna?

— Văd o femeie. Jon aruncă o privire către Dalia.

Mance o luă de mână şi o trase mai aproape.

— Doamna mea n-are nici un amestec, am cunoscut-o când m-am întors de la castelul tatălui tău. Halfhand era cioplit din stejar bătrân, dar eu sunt făcut din carne şi am o slăbiciune prea mare pentru farmecele femeieşti… ceea ce nu mă

deosebeşte cu nimic de trei sferturi din Rond. Există bărbaţi ce poartă încă

veşmintele negre şi care au cunoscut de zece ori mai multe femei decât acest biet rege. Mai ai de ghicit, Jon Snow.

Jon chibzui o clipă.

— Halfhand spunea că ai o pasiune pentru muzica sălbatică.

— Am avut, am. Eşti mai aproape, da. Dar n-ai nimerit. Mance Rayder se ridică, desfăcu catarama cu care îi era prinsă mantia şi îşi lăsă veşmântul să cadă

peste bancă. Pentru asta am făcut-o.

— Pentru o mantie?

— Mantia neagră de lână a Fraţilor Juraţi ai Rondului de Noapte, zise Regele-de-Dincolo-de-Zid. Într-o zi, într-o misiune, am doborât un elan mare şi frumos. Îl 90

jupuiam, când mirosul sângelui a atras o pisică-sălbatică din ascunzişul ei. Am alungat-o, dar nu înainte să-mi facă

mantia fâşii. Vezi? Aici, aici şi aici. Chicoti.

Mi-a sfâşiat şi braţul şi spatele, şi am sângerat mai rău decât elanul acela. Fraţii mei se temeau că aş putea să mor înainte de a ajunge la Maester Mullin, la Turnul Umbrei, aşa că m-au dus în satul de sălbatici unde ştiam că trăieşte o vindecă-

toare, întâmplarea a făcut că murise, dar fiica ei s-a îngrijit de mine. Mi-a curăţat rănile, m-a cusut şi mi-a dat terci şi poţiuni până ce m-am întremat îndeajuns să

pot călări din nou. Şi mi-a cusut şi rupturile din mantie, cu un fir de mătase roşie din Asshai, pe care bunica ei o scosese de pe epava unei corăbii naufragiate pe Ţărmul îngheţat. Era comoara cea mai de preţ pe care o avea. Şi darul ei pentru mine. Mance Rayder îşi trase din nou mantia peste umeri. Dar la Turnul Umbrei, am primit o mantie nouă, de lână, neagră cu negru şi tivită cu negru, ca să se asorteze cu pantalonii mei negri şi cizmele mele negre, cu jiletca neagră şi cămaşa neagră de zale. Noua mantie nu era roasă, nu era ruptă, nici sfâşiată şi, mai cu seamă, nu avea roşu. Bărbaţii Rondului de noapte se îmbracă în negru, mi-a amintit aspru Ser Denys Mallister, ca şi cum aş fi uitat. Vechea mea mantie putea fi arsă acum, mi-a spus el.

Am plecat în dimineaţa următoare, într-un loc unde un sărut nu era o crimă şi un bărbat putea să poarte orice mantie dorea. Închise catarama şi se aşeză din nou.

Iar tu, Jon Snow?

Jon luă o altă înghiţitură de mied. *Există o singură poveste pe care ar putea-o crede.*

— Spui că ai fost la Winterfell, în noaptea în care tatăl meu l-a ospătat pe Regele Robert.

— Aşa am spus, într-adevăr, fiindcă aşa a fost.

— Atunci, ne-ai văzut pe toţi. Prinţul Joffrey şi Prinţul Tommen, Prinţesa Myrcella, fraţii mei Robb, Bran şi Rickon, surorile mele Arya şi Sansa. I-ai văzut trecând pe culoarul central, cu toţi ochii aţintiţi asupra lor şi ocupându-şi locurile la masă, chiar sub dais, unde şedeau regele şi regina.

— Îmi amintesc.

— Şi ai văzut unde stăteam eu, Mance? Se aplecă spre el. Ai văzut unde e aşezat bastardul?

Mance Rayder privi îndelung chipul lui Jon.

— Cred că ar fi cel mai bine să-ţi găsim o mantie nouă, spuse regele, întinzând mâna.

DAENERYS

Peste apa albastră şi liniştită se auzea, dinspre galere, bătaia lentă, ritmică, a tobelor, însoţită de foşnetul domol al vâslelor. Corabia masivă gemea în urma 91

galerelor, cu parâmele încordate între ele. Pânzele *Balerionului* se povârneau fără

vlagă, atârnând părăsite de pe catarge. Cu toate acestea, stând pe punte şi privind hârjoana dragonilor săi pe cerul albastru, fără nori, Daenerys Targaryen era mai fericită ca oricând.

Dothrakii ei numeau această mare *apa otrăvită,* neîncrezători în orice lichid pe care caii lor nu puteau să-l bea. În ziua în care cele trei corăbii ridicaseră ancora la Qarth, ai fi zis că porneau către iad, nu către Pentos. Bravii ei călăreţi de sânge priveau cu ochi mari şi albi linia coastei ce se pierdea în zare, fiecare din cei trei tineri hotărât să nu-şi arate teama în faţa celorlalţi doi, în timp ce slujitoarele ei, Irri şi Ihiqui, se agăţau cu disperare de parapet şi vomitau peste bord, la fiecare val. Ceilalţi membri ai micului *khalasar* rămăseseră sub punţi, preferând compania propriilor cai agitaţi în locul lumii neţărmurite ce se întindea, înfricoşătoare, de jur împrejurul corăbiilor. Când, la şase zile de drum, fuseseră potopiţi de o furtună iscată din senin, i-a auzit sub punte: caii nechezau şi loveau cu copitele, iar călăreţii se rugau cu glasuri subţiri, tremurătoare, la fiecare mişcare a *Balerionului.*

Însă pe Dany nici o furtună n-o putea speria. *Daenerys, Născută din Furtună,* i se spunea, căci venise pe lume, ţipând, în îndepărtata Piatră a Dragonului, în timp ce afară urla cea mai aprigă furtună din istoria Westerosului, o furtună atât de năprasnică încât smulsese garguiele de pe zidurile castelului şi făcuse ţăndări flota tatălui său.

Marea îngustă era adesea furtunoasă, iar Daenerys o traversase de zeci de ori pe când era copilă, alergând de la un Oraş Liber la altul, mereu cu un pas înaintea ucigaşilor plătiţi ai Uzurpatorului. Iubea marea. Îi plăceau mirosul înţepător, sărat, al aerului şi imensitatea orizontului, mărginit doar de bolta cerului azuriu de deasupra. O făcea să se simtă mică, dar totodată liberă. Îi plăceau delfinii ce înotau uneori pe lângă *Balerion,* despicând valurile ca nişte suliţe de argint şi îi plăceau peştii zburători pe care îi zăreau când şi când. Îi plăceau chiar şi marinarii, cu toate snoavele şi cântecele lor. Odată, călătorind la Braavos, în timp ce privea echipajul căznindu-se, în plină vijelie, să coboare o imensă pânză verde, chiar îi trecuse prin minte cât de bine ar fi să fie marinar. Dar când i-a spus asta fratelui său, Viserys a tras-o de păr până când i-au dat lacrimile.

— Eşti sângele dragonului, ţipase la ea. *Dragon,* nu cine ştie ce peşte puturos.

A fost un mare nătărău în privinţa asta şi în atâtea altele, gândi Dany. *Dacă*

era mai înţelept şi mai răbdător, ar fi călătorit el spre vest, să ia tronul care-i aparţinea de drept. Viserys fusese prost şi hain, ajunsese ea să-şi dea seama, dar uneori îi era dor de el. Nu de omul crud, slab, care devenise spre sfârşit, ci de fratele care o lăsa uneori să se furişeze în patul lui, de băiatul care îi spunea poveşti despre Cele Şapte Regate şi îi vorbea despre cât de frumoase aveau să fie vieţile lor după ce-şi va revendica el coroana.

Căpitanul se ivi lângă umărul ei.

— Aş vrea ca *Balerion* să zboare, Înălţimea Ta, precum cel al cărui nume-l poartă, spuse el într-o valyriană stricată, condimentată din belşug cu accente din Pentos. Atunci n-ar mai fi nevoie să vâslim, nici să cârmim, nici să ne rugăm să

fie vânt.

— Întocmai, căpitane, răspunse Dany cu un zâmbet, mulţumită că-l câştigase.

Căpitanul Groleo era un bătrân din Pentos, asemeni stăpânului său, Illyrio Mopatis, şi avusese emoţii ca o fecioară să ducă trei dragoni pe corabia lui.

Cincizeci de găleţi cu apă de mare atârnau şi acum de copastie, gata să stingă

flăcările. La început, Groleo voise ca dragonii să fie închişi în cuşti, iar Daenerys se învoise, ca să-i potolească temerile, dar suferinţa lor era atât de palpabilă, încât în curând se răzgândise şi insistase să fie eliberaţi.

Până şi căpitanul Groleo se bucura acum de asta. Avuseseră parte de un singur foc mic, stins cu uşurinţă. În schimb, *Balerion* începuse dintr-odată să aibă de departe mai puţini şobolani decât înainte, când navigase sub numele de *Saduleon.*

Iar membrii echipajului, cândva pe cât de temători pe atât de curioşi, începuseră

să manifeste o mândrie neobişnuit de puternică faţă de dragonii „lor”. Fiecăruia dintre ei, de la căpitan la ajutorul bucătarului, îi plăcea să-i privească zburând…

deşi nici unuia atât de mult ca lui Dany.

Sunt copiii mei, îşi spuse, *şi dacă maegi a spus adevărul, atunci sunt singurii copii pe care s-ar putea să-i am vreodată.*

Solzii lui Viserion erau de culoarea smântânii proaspete, iar coarnele, oasele aripilor şi creasta spinală de un auriu-închis ce scânteia ca metalul în lumina soarelui. Rhaegal era zămislit din verdele verii şi arămiul toamnei. Pluteau în cercuri largi deasupra corăbiei, sus, mai sus, fiecare încercând să se înalţe mai mult decât celălalt.

Dany învăţase că dragonii preferau întotdeauna să atace de sus. Dacă vreunul ajungea între soare şi celălalt dragon, îşi strângea aripile şi cobora, ţipând, în picaj, şi amândoi, înlănţuiţi, într-o minge încâlcită de solzi, se prăbuşeau din văzduh, cu fălcile trosnind şi cozile plesnind. Prima oară când făcuseră asta, Dany se temuse că aveau de gând să se omoare, însă era doar un joc. Îndată ce plonjau în apă, se

depărtau şi se ridicau din nou, ţipând şi şuierând, cu apa sărată şiroind de pe trupurile lor, în timp ce aripile băteau aerul. Drogon era şi el în văzduh, deşi nu se zărea. Putea fi la mare distanţă înaintea lor sau poate în urmă, vânând.

Întotdeauna era înfometat, Drogon al ei. *Era înfometat şi creştea repede. Încă*

un an sau poate doi şi s-ar putea să fie destul de mare pentru călărit. Atunci nu voi mai avea nevoie de corăbii ca să traversez imensa mare de sare.

Dar vremea aceea nu sosise încă. Rhaegal şi Viserion erau de dimensiunea unor căţeluşi, Drogon doar cu puţin mai mare şi orice dulău i-ar fi depăşit. Erau doar aripile de ei, coada şi gâtul, fiind mai uşori decât păreau. Şi astfel, Daenerys Targaryen trebuia să se bizuiască pe lemn, pe vânt şi pe pânză, ca s-o ducă acasă.

Lemnul şi pânza o slujiseră destul de bine până acum, dar, capricios, vântul o 93

trădase. Timp de şase zile şi şase nopţi marea fusese liniştită, iar acum cea de-a şaptea zi sosise şi încă nici o adiere nu le umfla velele. Din fericire, două dintre corăbiile pe care Magister Illyrio le trimisese după ea erau galere de negoţ, cu două sute de vâsle fiecare şi cu echipaje de vâslaşi vânjoşi. Dar cu *Balerion* era altă poveste: o corabie burduhănoasă, cu cale imense şi vele uriaşe, dar neputincioasă în vreme de acalmie. *Rhaegar* şi *Meraxes* aruncaseră funii ca s-o tragă

după ele, dar înaintarea devenise chinuitor de înceată. Toate cele trei corăbii erau înţesate de oameni şi încărcate până la refuz.

— Nu-l văd pe Drogon, zise Ser Jorah Mormont, alăturându-i-se. Iar s-a rătăcit?

— Noi suntem cei care ne-am rătăcit, ser. Lui Drogon nu-i place târâşul ăsta pe apă, nu mai mult decât îmi place mie.

Mai cutezător decât ceilalţi doi, dragonul ei negru fusese primul care îşi încercase aripile deasupra apei, primul care zburase de la o corabie la alta, primul care se avântase într-

un nor călător… şi primul care ucisese. Peştii zburători nici nu apucau să străpungă suprafaţa apei că o suliţă de foc îi lua în stăpânire, îi înhăţa şi îi înghiţea.

— Cât de mare va creşte? întrebă Daenerys curioasă. Ştii?

— În Cele Şapte Regate, umblă vorba despre dragoni care au crescut atât de mari încât puteau să prindă krakeni uriaşi din mare.

Dany râse.

— Ar fi o privelişte de toată minunăţia…

— E doar o poveste, *Khaleesi,* zise cavalerul său exilat. Se vorbeşte şi despre dragoni bătrâni şi înţelepţi care trăiesc o mie de ani.

— Ei, bine, cât trăieşte un dragon *cu adevărat?* Îşi ridică privirea, în timp ce Viserion plana deasupra corăbiei, bătând încet din aripi şi stârnind velele pleoştite.

Ser Jorah ridică din umeri.

— Viaţa unui dragon este, în mod firesc, de mai multe ori cât viaţa unui om, sau cel puţin aşa vor să ne facă să credem cântecele…, dar dragonii pe care Cele Şapte Regate i-au cunoscut cel mai bine au fost cei ai Casei Targaryen. Erau crescuţi pentru luptă şi în luptă au murit. Nu-i lucru uşor să ucizi un dragon, dar nu e imposibil.

Scutierul Barbă-Albă, care stătea la prova, cu o mână încolăcită pe după

toiagu-i înalt, de lemn, se întoarse către ei şi spuse:

— Balerion Teroarea Neagră avea două sute de ani când a murit, în timpul domniei lui Jaehaerys Pacificatorul. Era atât de mare, încât putea înghiţi un zimbru întreg. Un dragon creşte neîncetat, Înălţimea Ta, atât timp cât are hrană şi libertate.

Numele lui era Arstan, dar Vânjosul Belwas îl poreclise Barbă-Albă, după

înfăţişare, şi aproape toată lumea îi spunea acum aşa. Era mai înalt decât Ser 94

Jorah, dar nu la fel de musculos. Avea ochii de un albastru-deschis şi o barbă

lungă, albă ca neaua şi fină ca mătasea.

— Libertate? întrebă Dany curioasă. Ce vrei să spui?

— La Debarcaderul Regelui, strămoşii tăi au ridicat un imens castel cu cupolă

pentru dragonii lor. Groapa Dragonilor i se spune. Se află şi acum în vârful Dealului lui Rhaenys, dar e cu totul în paragină. Acolo sălăşluiau dragonii regali în vremurile de altădată şi era un sălaş cavernos, cu uşi de fier atât de mari, încât treizeci de cavaleri puteau trece alături prin ele. Însă s-a constatat că nici unul dintre dragonii din castel nu ajungea vreodată la dimensiunile strămoşilor lui.

Maesterii spun că toată vina o purtau zidurile din jurul lor şi marea cupolă de deasupra.

— Dacă zidurile ar împiedica oamenii să crească, atunci ţăranii ar fi cu toţii minusculi, iar regii, mari ca nişte giganţi, zise Ser Jorah. Am văzut oameni uriaşi născuţi în bordeie şi pitici care locuiesc în castele.

— Oamenii sunt oameni, răspunse Barbă-Albă. Dragonii sunt dragoni.

Ser Jorah pufni cu dispreţ:

— Ce profund! Cavalerul exilului nu-l îndrăgea câtuşi de puţin pe bătrân, lăsase să se înţeleagă asta limpede încă de la început. Oricum, ce ştii tu despre dragoni?

— Destul de puţine, e adevărat. Totuşi, am slujit o vreme la Debarcaderul Regelui, în vremurile când Regele Aerys stătea pe Tronul de Fier, şi m-am plimbat printre craniile de dragoni care priveau în jos de pe zidurile sălii tronului.

— Viserys vorbea despre aceste cranii, interveni Dany. Uzurpatorul le-a dat jos şi le-a ascuns. Nu suporta să le vadă privindu-l de sus, cum şade pe tronu-i furat. Daenerys îi făcu semn lui Barbă-Albă să se apropie. L-ai întâlnit vreodată

pe nobilul meu tată?

Regele Aerys al II-lea murise înainte de naşterea fiicei sale.

— Am avut această onoare, Înălţimea Ta.

— Ţi s-a părut bun şi blând?

Barbă-Albă se strădui cum putu mai bine să-şi ascundă sentimentele, dar erau acolo, i se citeau limpede pe chip. Alteţa Sa era… adesea agreabil.

— Adesea? zâmbi Dany. Dar nu întotdeauna?

— Putea fi foarte aspru cu cei pe care-i considera duşmani.

— Un om înţelept nu-şi face niciodată duşman un rege, spuse Dany. L-ai cunoscut şi pe fratele meu, Rhaegar?

— Se spunea că nimeni nu l-a cunoscut vreodată pe Rhaegar cu adevărat. Dar am avut privilegiul să-l văd la turnir şi l-am auzit adesea cântând la harpa sa cu corzi de argint.

Ser Jorah mârâi:

— Împreună cu alţi o mie, la vreun festival al recoltei. Mai urmează să pretinzi că i-ai fost scutier.

95

— Nu pretind aşa ceva, ser. Myles Mooton a fost scutierul Prinţului Rhaegar şi Richard Lonmouth după el. Când s-au dovedit vrednici, i-a făcut el însuşi cavaleri şi au rămas tovarăşii lui nedespărţiţi. Tânărul Lord Connington îi era şi el drag regelui, dar cel mai vechi prieten al său a fost Arthur Dayne.

— Sabia Zorilor! exclamă Dany încântată. Viserys obişnuia să vorbească despre minunata lui sabie albă. Spunea că Ser Arthur a fost singurul cavaler din regat care îl egala pe fratele nostru.

Barbă-Albă plecă fruntea.

— Nu e locul meu să pun la îndoială cuvintele Prinţului Viserys.

— Regele Viserys, îl corectă Dany. A fost rege, deşi nu a domnit niciodată.

Viserys, Al Treilea pe Numele Său. Dar ce vrei să spui? Răspunsul lui nu fusese cel la care s-ar fi aşteptat. Cândva, Ser Jorah l-a numit cândva pe Rhaegar ultimul dragon. Cu siguranţă trebuie să fi fost un luptător fără egal dacă a fost numit aşa.

— Înălţimea Ta, zise Barbă-Albă, Prinţul Pietrei Dragonului a fost un luptător puternic, dar…

— Continuă, îl îndemnă ea. Mie poţi să-mi vorbeşti deschis.

— Cum porunceşti. Bătrânul se sprijini de toiagu-i de lemn, încruntat. Un războinic fără egal…, astea sunt vorbe frumoase, Înălţimea Ta, dar bătăliile nu se câştigă cu vorbe.

— Bătăliile se câştigă cu săbii, spuse Ser Jorah fără ocolişuri. Iar Prinţul Rhaegar ştia să le mânuiască.

— Aşa e, ser, dar… Am văzut o sută de turniruri şi mai multe războaie decât mi-aş fi dorit şi totuşi, oricât de puternic, de ager sau de priceput ar fi un cavaler, sunt alţii care-l pot egala. Un bărbat poate să câştige un turnir şi să cadă în următorul. Un petic alunecos în iarbă poate însemna înfrângerea, sau ce ai mâncat la cină cu o seară înainte. O schimbare a vântului poate aduce darul victoriei.

Aruncă o privire către Ser Jorah. Sau panglica unei doamne legată la braţul tău.

Chipul lui Mormont se întunecă.

— Ai grijă ce spui, bătrâne.

Dany ştia că Arstan îl văzuse pe Ser Jorah luptând la Lannisport, în turnirul pe care Mormont îl câştigase cu panglica unei doamne legată în jurul braţului.

Câştigase şi inima doamnei, Lynesse din Casa Hightower, cea de-a doua soţie a sa, frumoasă şi de obârşie nobilă…, dar ea îl distrusese, îl părăsise şi amintirea ei era acum amară pentru el.

— Fii blând, cavalerul meu. Dany aşează o mână pe braţul lui Ser Jorah. Arstan n-a vrut nicidecum să te jignească, sunt sigură.

— Cum spui, *Khaleesi.* Glasul lui Ser Jorah era plin de duşmănie.

Dany reveni la scutier.

— Ştiu puţine despre Rhaegar. Doar poveştile pe care mi le-a spus Viserys, iar el era mic când a murit fratele nostru. Cum era el, cu adevărat?

Bătrânul chibzui o clipă.

96

— Înzestrat. Asta mai presus de orice. Hotărât, chibzuit, conştiincios, onest.

Există o poveste despre el..., dar fără doar şi poate, Ser Jorah o ştie.

— Aş vrea s-o aud de la tine.

— Cum ţi-e voia, răspunse Barbă-Albă. Pe când era copil, Prinţul Pietrei Dragonului era studios din cale-afară. Învăţase să citească atât de devreme, încât oamenii ziceau că Regina Rhaella trebuie să fi înghiţit nişte cărţi şi o lumânare în timp ce îl purta în pântece. Pe Rhaegar nu-l interesau jocurile altor copii.

Maesterii erau uluiţi de inteligenţa lui, dar cavalerii tatălui său îl zeflemiseau, zicând că Baelor cel Binecuvântat renăscuse. Până când, într-o zi, Prinţul Rhaegar a găsit în sulurile sale ceva care l-a schimbat. Nimeni nu ştie ce ar fi putut să fie, doar că băiatul şi-a făcut apariţia în curte, într-o dimineaţă devreme, când cavalerii îşi îmbrăcau armurile. S-a dus la Ser Willem Darry, maestrul armurier, şi i-a spus: Am nevoie de sabie şi de armură. Se pare că trebuie să fiu luptător.

— Şi a fost, spuse Dany încântată.

— A fost, într-adevăr. Barbă-Albă făcu o plecăciune. Îmi cer iertare, Înălţimea Ta. Noi vorbim de războinici şi văd că Vânjosul Belwas s-a trezit. Trebuie să mă

îngrijesc de el.

Dany privi spre pupa. Eunucul urca din cala centrală, ager în ciuda dimensiu-nilor sale. Belwas era scund, dar voinic, nouăzeci şi cinci de kilograme bătute pe muchie de grăsime şi muşchi, cu burduhanul tuciuriu brăzdat de cicatrici albe, palide. Purta pantaloni bufanţi, o centură galbenă de mătase şi o vestă de piele minusculă până la ridicol, smălţată cu ţinte de fier.

— Vânjosului Belwas îi e foame, tună el, adresându-se tuturor şi nimănui în special. Vânjosul Belwas va mânca

acum. Întorcându-se, îl zări pe Arstan pe teugă. Barbă-Albă, ai să-i aduci de mâncare Vânjosului Belwas!

— Poţi pleca, îi spuse Dany scutierului. Acesta se înclină din nou şi se îndepărtă, să vadă de nevoile celui pe care-l slujea.

Ser Jorah îi urmărea, cu o privire încruntată pe chipu-i aspru şi onest.

Mormont era mare şi vânjos, cu maxilarul puternic şi umerii laţi. Nu era nicidecum un bărbat chipeş, însă era cel mai devotat prieten pe care-l cunoscuse Dany vreodată.

— Ai fi înţeleaptă dacă n-ai lua de bun tot ce spune bătrânul ăla, îi spuse el, când Barbă-Albă nu-i mai putea auzi.

— O regină trebuie să-i asculte pe toţi, îi reaminti ea. Pe cei de neam şi pe cei de rând, pe cei puternici şi pe cei slabi, pe cei nobili şi pe cei lipsiţi de scrupule.

Poate că un glas te va minţi, dar în mai multe vei găsi întotdeauna adevărul. Citise asta într-o carte.

— Atunci ascultă glasul meu, Înălţimea Ta, spuse cavalerul exilat. Acest Arstan Barbă-Albă te trage pe sfoară. E prea bătrân să fie scutier şi vorbeşte cu prea multă elocinţă ca să fie servitorul acelui mocofan de eunuc.

Pare într-adevăr ciudat, fu ea nevoită să recunoască. Vânjosul Belwas era un 97

fost sclav, crescut şi educat în arenele de luptă de la Meereen. Magister Illyrio îl trimisese ca s-o păzească, sau cel puţin aşa susţinea Belwas, şi era adevărat că

Dany avea nevoie de pază. Uzurpatorul, de pe tronul lui, oferise pământuri şi rangul de lord oricui o va ucide. O încercare fusese făcută deja, cu o cupă de vin otrăvit. Cu cât se apropia mai mult de Westeros, cu atât devenea mai probabil un nou atac. La Qarth, vrăjitorul Pyat Pree trimisese după ea un Om Mâhnit, să-i răzbune pe Cei Nemuritori, arşi în Palatul de Pulbere. Se spunea că vrăjitorii nu uită niciodată răul ce li s-a făcut, iar Oamenii Mâhniţi nu dau niciodată greş.

Majoritatea Dothrakilor erau şi ei, probabil, împotriva ei. Oamenii lui Khal Drogo conduceau acum propriile lor *khalasaruri* şi nici unul n-ar ezita să-i atace pe dată

micul alai, să nimicească oamenii şi s-o târască pe Dany însăşi înapoi la Vaes Dothrak, să-şi ia locul cuvenit printre babornițele ofilite din *Dosh khaleen.* Dany spera că Xaro Xhoan Daxos nu-i era duşman, dar neguţătorul din Qarth îi râvnea dragonii. Şi mai era Quaithe a Umbrelor, femeia aceea ciudată cu masca roşie de lac, cu toată povaţa ei criptică. Oare era şi ea un duşman, sau doar un prieten periculos? Dany nu-şi putea da seama.

Ser Jorah m-a salvat de otravă, iar Barbă-Albă de manticoră. Probabil că

Vânjosul Belwas mă va apăra de ceea ce va urma. Era zdravăn, cu braţele ca nişte copăcei şi avea un *arakh* mare, curbat, atât de tăios încât ar fi putut să se bărbierească cu el, în cazul, greu de crezut, că pe acei obraji netezi, arşi de soare, ar putea să răsară barba. Dar în acelaşi timp, era inocent ca un prunc. Ca protector, lăsa mult de dorit. *Din fericire, îl am pe Ser Jorah şi călăreţii mei de sânge. Şi dragonii mei, să nu uit niciodată.* Cu timpul, dragonii aveau să fie cei mai straşnici străjeri, întocmai cum fuseseră pentru Aegon Cuceritorul şi surorile lui, cu trei sute de ani în urmă. Totuşi, în clipa de faţă, îi aduceau mai multă

primejdie decât protecţie. În lumea întreagă mai existau doar trei dragoni, şi aceia erau ai ei; erau o minune, o teroare şi erau de nepreţuit.

Cugeta la ce avea să spună, când simţi o răsuflare rece pe ceafă şi o şuviţă

rebelă din păru-i argintiu-auriu începu să i se agite pe frunte. Deasupra, vela pârâia şi se mişca şi, dintr-odată, un strigăt puternic se ridică de pe tot cuprinsul *Balerionului.*

— Vânt, strigau marinarii. Vântul se întoarce, vânt!

Dany îşi ridică privirea către locul unde velele uriaşei corăbii se unduiau, mugind, în timp ce parâmele zbârnâiau,

încordate, cântând cântecul dulce căruia îi duseseră dorul timp de şase nesfârşite zile.

Căpitanul Groleo alergă la pupa, strigând ordine. Pentoshii ridicau catargele, cei care nu ovaţionau. Până şi Vânjosul Belwas scoase un urlet puternic şi ţopăi puţin.

— Zeii sunt buni, zise Dany. Vezi, Jorah? Înaintăm din nou!

— Da, răspunse el, dar încotro, regina mea? Vântul bătu ziua întreagă, domol dinspre est la început, apoi în rafale sălbatice. Soarele apuse într-o vâlvătaie roşie.

98

Încă mă desparte o jumătate de lume de Westeros, îşi reaminti Dany, *dar fiecare ceas mă duce mai aproape.* Încercă să-şi imagineze ce ar simţi când ar zări întâia oară pământul peste care fusese născută să domnească. *Va fi ţărmul cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată. Ştiu. Cum altfel ar putea fi?*

Dar mai târziu în seara aceea, în timp ce Belwas se avânta prin întuneric şi Dany stătea cu picioarele încrucişate în patul ei din cabina căpitanului, hrănindu-şi dragonii – *Chiar şi pe mare,* spusese Groleo, atât de curtenitor, *reginele au întâietate în faţa căpitanilor* – se auzi o bubuitură puternică în uşă.

Irri dormea la picioarele patului (era prea îngust pentru trei, iar în seara aceasta era rândul lui Ihiqui să împartă patul de puf cu *khaleesi),* dar slujitoarea se trezi şi se duse la uşă, Dany trase pe ea o cuvertură şi şi-o strânse sub braţe. Era goală şi nu se aştepta la musafiri la ora aceasta.

— Intră, spuse ea, când îl văzu pe Ser Jorah stând în faţa uşii, sub un felinar pâlpâitor.

Cavalerul exilului îşi aplecă fruntea când intră.

— Înălţimea Ta, îmi cer iertare că-ţi tulbur somnul.

— Nu dormeam, ser. Vino şi priveşte. Dany luă o bucată de carne sărată de porc din castronul pe care-l ţinea în poală şi o ridică, s-o vadă dragonii. Toţi trei o priviră cu lăcomie. Rhaegar îşi deschise aripile verzi şi agită aerul, iar gâtul lui

Viserion se legănă înainte şi înapoi, ca un şarpe lung şi palid, urmărind mişcările mâinii ei. Drogon, spuse Dany încet, *dracarys.* Şi aruncă bucata de carne în aer.

Drogon se mişcă mai iute ca o cobră la atac. Din gură îi ţâşniră flăcări, portocalii, roşii şi negre, pârjolind carnea înainte să cadă. Când dinţii negri şi ascuţiţi ai dragonului se închiseră în jurul cărnii, capul lui Rhaegal se năpusti, ca şi cum ar fi vrut să fure prada dintre fălcile fratelui său, dar Drogon o înghiţi şi ţipă, iar dragonul verde, mai mic, nu putu decât să şuiere a pagubă.

— Încetează, Rhaegal, spuse Dany supărată, pocnindu-l peste cap. Tu ai primit data trecută. N-am nevoie de dragoni lacomi. Îi zâmbi lui Ser Jorah. Nu va mai fi nevoie să le prăjesc mâncarea deasupra mangalului.

— Aşa se pare. *Dracarys!*

La auzul acelui cuvânt, toţi cei trei dragoni îşi întoarseră capetele, iar Viserion îşi descarcă mânia cu o văpaie de flăcări aurii, care îl făcu pe Ser Jorah să schiţeze un pas grăbit înapoi. Dany chicoti.

— Ai grijă cum foloseşti acel cuvânt, ser, dacă nu vrei să-ţi pârlească barba.

Înseamnă „focul dragonilor” în valyriana cultă. Am vrut să aleg drept comandă un cuvânt pe care nimeni să nu-l rostească din întâmplare.

Mormont clătină din cap.

— Înălţimea Ta, mă întreb dacă aş putea să-ţi spun câteva vorbe între patru ochi.

— Desigur. Irri, lasă-ne puţin. Aşează o mână pe umărul gol al lui Jhiqui şi o scuturã, să se trezească. Şi tu, draga mea. Ser Jorah vrea să-mi vorbească.

— Da, *Khaleesi.* Căscând, Jhiqui sări din pat goală, cu păru-i negru, des, răvăşit. Se îmbrăcă în grabă şi plecă împreună cu Irri, închizând uşa în spatele lor.

Dany le dădu dragonilor restul de carne sărată, lăsându-i să se încaiere în preajma ei şi bătu cu palma patul, lângă ea.

— Şezi, dragă ser, şi spune-mi ce te frământă.

— Trei chestiuni. Ser Jorah se aşează. Vânjosul Belwas. Acest Arstan Barbă-

Albă şi Illyrio Mopatis, care i-a trimis.

Iar începe! Dany îşi trase cuvertura mai sus şi îşi înfăşură un capăt peste umăr.

— Şi de ce, mă rog?

— Vrăjitorii din Qarth ţi-au spus că vei fi trădată de trei ori, îi reaminti cavalerul exilului, în timp ce Viserion şi Rhaegal începură să se hârjonească.

— O dată pentru sânge, o dată pentru aur şi o dată pentru iubire. Dany nu era omul care să uite. Mirri Maz Duur fusese prima.

— Ceea ce înseamnă că mai rămân doi trădători… şi acum îşi fac apariţia aceştia doi. Mi se pare îngrijorător, da. Nu uita, Robert i-a promis titlul de lord celui care te va ucide.

Dany se aplecă şi-l trase pe Viserion de coadă, ca să-l îndepărteze de fratele său verde. În mişcare, cuvertura îi dezgoli pieptul. O înşfacă iute şi se acoperi la loc.

— Uzurpatorul a murit, spuse ea.

— Dar fiul său domneşte în locul lui. Ser Jorah îşi ridică privirea şi ochii săi întunecaţi îi întâlniră pe ai ei. Un fiu îndatoritor plăteşte datoriile tatălui său. Chiar şi datoriile de sânge.

— Se prea poate ca acest băietan, Joffrey, să mă vrea moartă… dacă îşi aminteşte că sunt în viaţă. Ce legătură are asta cu Belwas şi Arstan Barbă-Albă?

Bătrânul nici măcar nu poartă sabie, ai văzut şi tu.

— Da, şi am văzut cu câtă dibăcie mânuieşte toiagul ăla al său. Îţi aminteşti cum a ucis manticora la Qarth? Se putea la fel de bine să-ţi zdrobească ţie gâtlejul.

— Se putea, dar n-a fost aşa, sublinie ea. Era o manticoră ucigaşă, menită să

mă omoare pe mine. Mi-a salvat viaţa.

— *Khaleesi,* ţi-a trecut prin minte că Barbă-Albă şi Belwas ar fi putut să fie aliaţi cu asasinul? E posibil ca totul să fi fost

un şiretlic menit să-ţi câştige încrederea.

Râsul ei neaşteptat îl făcu pe Drogon să şuiere şi îl trimise pe Viserion, fâlfâind din aripi, deasupra ferestrei de sus.

— Şiretlicul a funcţionat de minune.

Cavalerul exilului nu-i întoarse zâmbetul.

— Sunt corăbiile lui Illyrio, căpitanii lui Illyrio, mateloţii lui Illyrio... iar Vânjosul Belwas şi Arstan sunt, la rândul lor, oamenii lui, nu ai tăi.

— Magister Illyrio m-a apărat în trecut. Vânjosul Belwas spune că a plâns 100

când a auzit că fratele meu e mort.

— Da, dar a plâns după Viserys sau pentru planurile pe care şi le făcuse cu el?

— Nu e nevoie ca planurile sale să se schimbe. Magister Illyrio e prietenul Casei Targaryen şi e bogat...

— Nu s-a născut bogat. După câte am văzut eu, nimeni nu se îmbogăţeşte prin bunătate, în lumea asta. Vrăjitorii au spus că a doua trădare va fi pentru aur. Ce iubeşte Illyrio Mopatis mai mult decât aurul?

— Propria-i piele. În celălalt capăt al cabinei, Drogon se foi agitat, scoţând fum pe nări. Mirri Maz Duur m-a trădat. Am ars-o pentru asta.

— Mirri Maz Duur era sub puterea ta. La Pentos, vei fi tu sub puterea lui Illyrio. Nu e acelaşi lucru. Îl cunosc pe magister la fel de bine ca tine. E un om perfid, şi abil...

— Am nevoie de oameni abili în jurul meu, dacă vreau să câştig Tronul de Fier.

Ser Jorah pufni.

— Vinarul ăla care a încercat să te otrăvească era şi el un om abil. Oamenii abili urzesc intrigi ambiţioase.

Dany îşi trase picioarele sub pătură.

— Tu mă vei apăra. Tu şi călăreţii mei de sânge.

— Patru oameni? *Khaleesi,* crezi că-l cunoşti pe Illyrio Mopatis foarte bine.

Cu toate acestea, insişti să te înconjuri de oameni pe care nu-i cunoşti, ca acest eunuc plin de aere şi cel mai bătrân

scutier din lume. Învaţă de la Pyat Pree şi de la Xaro Xhoan Daxos.

Are intenţii bune, îşi reaminti Dany. *Face totul din dragoste.*

— Mi se pare că o regină care nu are încredere în nimeni e la fel de nesăbuită

ca o regină care se încrede în toată lumea. Fiecare om pe care îl iau în slujba mea e un risc, înţeleg asta, dar cum să pun eu stăpânire pe Cele Şapte Regate fără

asemenea riscuri? Să cuceresc Westerosul cu un cavaler al exilului şi trei călăreţi de sânge Dothraki?

Jorah îşi încleşta fălcile, cu îndărătnicie.

— Calea pe care ai ales-o e primejdioasă, nu voi tăgădui asta. Dar dacă te încrezi orbeşte în orice mincinos şi în orice intrigant care îţi iese în cale, vei sfârşi asemeni fratelui tău.

Încăpăţânarea lui o înfuria. *Nu are încredere în mine mai mult decât într-un copil.*

— Vânjosul Belwas n-a fost în stare să-şi organizeze nici propriul mic dejun.

Şi ce minciuni mi-a spus Arstan Barbă-Albă?

— Nu e ceea ce vrea să pară. Îţi vorbeşte cu mai mult curaj decât ar îndrăzni orice scutier.

— A vorbit deschis la porunca mea. L-a cunoscut pe fratele meu.

— O mulţime de oameni l-au cunoscut, Înălţimea Ta. În Westeros, Lordul 101

Comandant al Gărzii Regale şade în consiliul mic şi îl slujeşte pe rege atât cu înţelepciunea, cât şi cu sabia sa. Dacă eu sunt cel dintâi din Garda Reginei, te rog, ascultă-mă. Vreau să-ţi înfăţişez un plan.

— Ce plan? Vorbeşte!

— Illyrio Mopatis te vrea la Pentos, sub acoperişul lui. Prea bine, du-te la el…

dar atunci când hotărăşti tu, şi nu singură. Hai să vedem cât de loiali şi de ascultători sunt aceşti doi supuşi ai tăi cu adevărat. Porunceşte-i lui Groleo să

schimbe direcţia către Golful Sclavilor.

Dany nu era convinsă că-i place cum sună toate acestea. Tot ce auzise despre târgul de carne vie din marile oraşe de sclavi Yunkai, Meereen şi Astapor era cumplit şi înfricoşător.

— Ce să caut eu la Golful Sclavilor?

— O oaste, răspunse Ser Jorah. Dacă îl placi atât de mult pe Vânjosul Belwas, poţi cumpăra alţi sute ca el în arenele de luptă de la Meereen…, dar la Astapor aş

vrea eu să ajung. La Astapor poţi cumpăra sclavi Nepătaţi.

— Din cei cu coifuri ascuţite de bronz? Dany văzuse străjeri Nepătaţi în Oraşele Libere, postaţi la porţile magistraţilor, arhonţilor şi dinaştilor. La ce-mi trebuie mie Nepătaţi? Nici măcar nu călăresc, iar cei mai mulţi sunt graşi.

— Cei Nepătaţi pe care poate că i-ai văzut la Pentos şi Myr erau străjeri de casă. E o slujbă uşoară, iar eunucii au, oricum, tendinţa să se îngraşe. Mâncarea este singurul viciu care le este îngăduit. Să-i judeci pe Cei Nepătaţi după câţiva sclavi bătrâni de casă, Înălţimea Ta, e ca şi cum ai judeca toţi scutierii după

Arstan Barbă-Albă. Ştii povestea Celor Trei Sute din Qohor?

— Nu. Cuvertura îi alunecă de pe umăr şi Dany şi-o potrivi la loc.

— S-a întâmplat acum o sută de ani şi mai bine, pe când Dothrakii au plecat pentru prima oară dinspre est, prădând şi pârjolind orice oraş, mic sau mare, ce le ieşea în cale. *Khalul* pe care-l aveau în frunte purta numele de Temmo.

Khalasarul lui nu era cât al lui Drogo, însă era destul de mare. Cinci mii, cel puţin. Jumătate dintre ei, războinici cu cosiţe, cu clopoţei sunători prinşi în păr.

Cei din Qohor ştiau că se apropie. Şi-au întărit zidurile, şi-au dublat gărzile şi, în plus, au tocmit două companii libere, Stindardele Strălucitoare şi Ceilalţi Fii. Şi, aproape în ultimul moment, au trimis un om la Astapor, să cumpere trei sute de

Nepătaţi. Dar drumul înapoi la Qohor a fost un marş lung şi, când s-au apropiat, au zărit fum şi praf şi au auzit larma îndepărtată a luptei.

Când Cei Nepătaţi au ajuns în apropiere de oraş, soarele apusese. Ciorile şi lupii se ospătau la poalele zidurilor din ceea ce mai rămăsese din cavaleria grea a celor din Qohor. Stindardele Strălucitoare şi Ceilalţi Fii dăduseră bir cu fugiţii, aşa cum obişnuiesc să facă mercenarii când nu au şanse de izbândă. La lăsarea întunericului, Dothrakii se retrăseseră în taberele lor, să bea, să dănţuiască şi să

petreacă, dar nimeni nu se îndoia că se vor întoarce în zori, să zdrobească porţile oraşului, să ia zidurile cu asalt, să prade şi să siluiască după bunul plac.

102

Dar când s-a crăpat de ziuă şi călăreţii de sânge ai lui Temmo au pornit cu *khalassarul lor,* au găsit trei mii de Nepătaţi postaţi în faţa porţilor, cu stindardul Caprei Negre fluturând deasupra capetelor. O oaste atât de neînsemnată era uşor de nimicit, dar ştii cum sunt Dothrakii. Aveau în faţa lor pedestraşi, iar pedestraşii pot fi uşor doborâţi de o oaste călare.

Dothrakii au atacat. Cei Nepătaţi şi-au apropiat scuturile, au coborât suliţele şi au stat neclintiţi. Cu douăzeci de mii de oşteni care zbierau, cu clopoţei în păr, în faţa lor, au stat neclintiţi.

De optsprezece ori au atacat Dothrakii şi tot de atâtea ori s-au lovit de scuturile şi suliţele acelea, ca nişte valuri de un ţărm stâncos. De trei ori şi-a trimis Temmo arcaşii înainte şi săgeţile lor au căzut ca ploaia asupra Celor Trei Mii, dar Cei Nepătaţi n-au făcut decât să-şi ridice scuturile deasupra capetelor până când a trecut potopul. Până la sfârşit, doar şase sute au mai rămas…, dar mai mult de douăsprezece mii de Dothraki zăceau morţi pe câmpul de bătălie, printre care Khal Temmo, cavalerii lui de sânge, al său *kos* şi toţii fiii pe care-i avea. În zorii celei de-a patra zile, noul *khal* şi-a condus supravieţuitorii dincolo de porţile oraşului, într-o

măreaţă procesiune. Unul câte unul, fiecare bărbat şi-a tăiat pleata şi a aruncat-o la picioarele Celor Trei Mii. Din ziua aceea, straja oraşului Qohor e formată doar din Nepătaţi, toţi cu suliţe înalte, de care atârnă o şuviţă de păr.

Asta vei găsi la Astapor, Înălţimea Ta. Acostează acolo şi continuă drumul spre Pentos pe uscat. Va fi un drum mai lung, da..., însă când vei sta la masă cu Magister Illyrio, vei avea o mie de săbii în spate, nu doar patru.

Într-adevăr, e înţelept ce spune, gândi Dany, *dar...*

— Şi cum o să cumpăr eu o mie de oşteni sclavi? N-am nimic de preţ, în afară

de coroana pe care mi-a dat-o Frăţia Turmalinelor.

— Dragonii vor fi o minune la fel de mare în Astapor, ca în Qarth. S-ar putea ca sclavii să te copleşească, la rândul lor, cu daruri. De nu... aceste corăbii nu te poartă doar pe tine şi cei patru călăreţi de sânge ai tăi. Coţi de mătase, baloţi de blănuri de tigru, chihlimbare şi jad, sculpturi, şofran, smirnă... Sclavii sunt ieftini, Înălţimea Ta, blănurile de tigru sunt scumpe.

— Sunt blănurile lui *Illyrio,* se împotrivi ea.

— Iar Illyrio este prietenul Casei Targaryen.

— Un motiv în plus să nu-i fur bunurile.

— La ce folos prietenii bogaţi, dacă nu-şi pun avuţia la dispoziţia ta, regina mea? Dacă Magister Illyrio te va refuza, înseamnă că nu e decât un Xaro Xhoan Daxos cu patru bărbi. Iar dacă e sincer în devotamentul faţă de cauza ta, nu-ţi va cere socoteală pentru trei corăbii cu mărfuri de negoţ. Cum ar putea fi mai bine întrebuinţate aceste blănuri decât ca să-ţi cumpere un început de oaste?

E adevărat. Dany începea să se entuziasmeze.

— Un marş atât de lung nu va fi lipsit de pericole...

— Pericole există şi pe mare. Corsarii şi piraţii străbat apele pe drumul dinspre 103

sud, iar la nord de Valyria, Marea Fumegândă e bântuită de demoni. Am putea fi zdrobiţi sau scufundaţi de următoarea furtună, un kraken ne-ar putea trage la fund...

sau am putea să ne pomenim din nou fără vânt şi să murim de sete aşteptând să se stârnească. Un marş va avea alte primejdii, regina mea, dar nu mai mari.

— Dar dacă, totuşi, căpitanul Groleo refuză să schimbe direcţia? Şi Arstan, Vânjosul Belwas, ei ce vor face?

Ser Jorah se ridică în picioare.

— Poate că e timpul să afli.

— Da, hotărî ea. Aşa voi face. Dany dădu cuverturile la o parte şi ridică din pat. Mă voi duce îndată la căpitan şi am să-i poruncesc să se îndrepte către Astapor. Se aplecă deasupra cufărului său, deschise capacul şi înhaţă primele veşminte care îi ieşiră în cale, o pereche de pantaloni largi de mătase. Dă-mi medalionul, îi porunci lui Jorah, trăgându-şi pantalonii peste şolduri. Şi vesta…

începu ea, întorcându-se.

Ser Jorah o cuprinse în braţe.

— Oh, mai apucă ea să spună, în timp ce Jorah o strângea la piept, apăsându-i gura cu buzele. Mirosea a sudoare, a sare şi a piele, iar ţintele de fier ale jiletcii sale săpară în sânii ei dezgoliţi, când îi strivi trupul de trupul lui. O mână o ţinea pe după umăr, iar cealaltă îi alunecă pe spate, către talie. Gura lui Dany se deschise, fără poruncă. *Barba lui mă înţeapă,* gândi ea, *dar gura îi e dulce.*

Dothrakii nu purtau barbă, doar mustăţi lungi şi, până atunci, doar Khal Drogo o mai sărutase. *N-ar trebui să facă asta, sunt regina, nu femeia lui.*

Fu un sărut lung, deşi Dany nu ar fi putut spune cât de lung. Când se sfârşi, Ser Jorah o eliberă, iar ea făcu iute un pas înapoi.

— N-ar fi… n-ar fi trebuit să…

— N-ar fi trebuit să aştept atât, completă el. Ar fi trebuit să te sărut la Qarth, la Vaes Tolloru. Ar fi trebuit să te sărut în pustiul roşu, în fiecare noapte şi în fiecare zi. Ai fost făcută să fii sărutată, des şi bine. Nu-şi dezlipea privirea de sânii ei.

Dany îşi acoperi pieptul cu mâinile, înainte ca sfârcurile s-o trădeze.

— Eu… nu se cuvine. Sunt regina ta.

— Regina mea, spuse el, şi cea mai curajoasă, dulce şi frumoasă dintre femei.

Daenerys…

— *Înălţimea Ta!*

— Înălţimea Ta, se învoi el, *dragonul are trei capete,* îţi aminteşti? Te-ai întrebat ce înseamnă asta, de când ai auzit-o de la vrăjitorii din Castelul de Pulbere? Ei, bine, iată semnificaţia: Balerion, Meraxes şi Vhgar, călăriţi de Aegon, Rhaerys şi Visenya. Dragonul cu trei capete al Casei Targaryen – trei dragoni şi *trei călăreţi.*

— Da, răspunse Dany, dar fraţii mei sunt morţi.

— Rhaenys şi Visenya au fost soţiile lui Aegon şi deopotrivă surorile lui. Tu 104

nu ai fraţi, dar poţi să-ţi iei soţi. Şi îţi spun adevărul, Daenerys, nu există alt om pe lume care ţi-ar fi vreodată la fel de credincios ca mine.

BRAN

Creasta se povârnea abruptă, o cută alungită de pietre şi pământ, de forma unei gheare. De versanţii de jos se agăţau pomi, pini, frasini şi păducei, dar mai sus pământul era sterp, iar linia despuiată a crestei se profila pe cerul înnourat.

Simţea chemarea înălţimilor. Începu să urce, săltând uşor la început, apoi mai repede, mai sus, mâncând pământul, cu picioarele-i puternice. În goana lui, păsă-

rile ţâşneau dintre crengile copacilor, scoţându-şi ghearele şi fâlfâindu-şi aripile către văzduh. Auzea suspinul vântului sus, printre frunze, veveriţele ciorovăindu-se, chiar şi sunetul unui con de pin căzând pe covorul pădurii. Miresmele îl împresurau ca un cântec, un cântec care umplea minunata lume verde.

Pietrele îi zburau de sub labe, în timp ce cucerea ultimii metri până în vârf.

Soarele atârna deasupra pinilor înalţi, imens şi roşu, iar dedesubt, copacii şi dealurile se întindeau la nesfârşit, până acolo unde ochiul şi mirosul lui puteau străbate. În depărtări, un zmeu se învârtea în cercuri, întunecat pe cerul rozaliu.

Prinţ. Sunetul-de-om îi veni în cap pe neaşteptate, dar simţea adevărul din el.

Prinţ al lumii verzi, prinţ al pădurii lupilor. Era puternic, ager şi feroce şi tot ce mişca în minunata lume verde îi ştia de frică.

Departe, mai jos, la poalele pădurii, ceva se mişcă printre copaci. O scânteie de gri, doar o străfulgerare şi dispăru, dar fu îndeajuns ca el să-şi ciulească urechile.

Acolo, jos, lângă un pârâiaş verde şi iute, o altă siluetă se furişă, alergând. *Lupi,* ştiu el. Verii săi mai mici, hăituind vreo pradă. Acum prinţul vedea mai mulţi, umbre cu labe sprintene, cenuşii. *O haită.*

Avusese şi el o haită cândva. Cinci la număr fuseseră, şi un al şaselea, care stătea deoparte. Undeva, în adâncul lui, se aflau sunetele cu care oamenii îi numiseră pentru a-i deosebi unul de altul, dar nu după sunetele oamenilor îi cunoştea el. Îşi amintea mirosurile lor, ale fraţilor şi surorilor lui. Aveau cu toţii acelaşi miros, miros de *haită,* dar, în acelaşi timp, fiecare era diferit.

Prinţul simţea că fratele lui cel furios, cu ochii verzi, scânteietori, era prin preajmă, deşi era multă vreme de când nu-l văzuse. Se îndepărta cu fiecare apus de soare, şi acest frate fusese ultimul. Ceilalţi erau risipiţi, ca frunzele răvăşite de vântul sălbatic.

Totuşi, uneori îi putea simţi, ca şi cum încă s-ar fi aflat cu el, numai că erau ascunşi privirii de un bolovan sau de un pâlc de copaci. Nu le simţea mirosul, nici nu-i auzea, însă îi simţea în spate... pe toţi, în afară de sora pe care o pierduseră.

Coada i se pleoşti când îşi aminti de ea. *Patru acum, nu cinci. Patru, şi încă unul, cel alb, fără de glas.*

105

Pădurile acestea erau ale lor, versanţii înzăpeziţi şi munţii stâncoşi, falnicii pini verzi şi stejarii cu frunze aurii, pâraiele năvalnice şi lacurile albastre, tivite cu degete albe de gheaţă. Dar sora lui părăsise lumea sălbăticiei, pentru a păşi în castelele de piatră ale oamenilor, unde alţi vânători erau stăpâni, şi odată intrat acolo, era greu să găseşti calea înapoi. Prinţul lup nu uitase.

Vântul se stârni pe neaşteptate.

Căprioară şi teamă şi sânge. Mirosul prăzii îi deşteptă foamea. Prinţul adulmecă iarăşi aerul, întorcându-se şi apoi o luă la goană, săltând de-a lungul crestei, cu fălcile pe jumătate deschise. În capătul celălalt, creasta era mai abruptă

decât pe unde urcase, dar el zburda nestingherit peste pietre, peste rădăcini şi frunze moarte, coborând printre copaci, în salturi lungi, mâncând pământul.

Mirosul îi dădea ghes, zorindu-l.

Când ajunse lângă ea, căprioara era la pământ, pe moarte, înconjurată de opt dintre verii săi mai mici. Căpeteniile haitei începuseră deja să mănânce, masculul mai întâi, pe urmă femela lui, sfâşiind pe rând carnea de pe pântecele roşu al prăzii. Ceilalţi aşteptau răbdători, toţi în afară de coada haitei, care veghea, plimbându-se în cerc, la câţiva paşi de ceilalţi, cu propria coadă coborâtă. El avea să mănânce ultimul, ce rămânea de la fraţii lui.

Prinţul venea împotriva vântului, astfel că nu-l simţiră, până când sări pe un buştean căzut, la şase paşi de locul unde mâncau. Coada haitei îl văzu prima, scoase un scheunat jalnic şi se retrase furişându-se. Fraţii lui de haită se întoarseră

la auzul sunetului şi-şi dezveliră colţii, mârâind toţi, în afară de căpetenia haitei şi de femela lui.

Lupul străvechi le răspunse cu un mârâit prelung, arătându-şi, la rându-i, colţii.

Era mai voinic decât verii săi, de două ori cât coada sfrijită a haitei, şi cu o jumătate de stat mai mare decât cele două căpetenii. Sări în mijlocul lor şi trei dintre ei se îndepărtară, topindu-se în pădure. Un altul se apropie, clănţănind din dinţi. Întâmpină atacul cu capul înainte, prinse laba lupului între fălci şi îl azvârli cât colo, schelălăind şi şchiopătând.

Şi apoi mai rămase doar căpetenia lupilor de înfruntat, masculul mare, cenuşiu, cu botul plin de sângele proaspăt de pe pântecele moale al prăzii. Avea şi pete albe pe bot, semn că era un lup bătrân, iar când deschise gura, printre dinţi i se prelinse saliva roşie.

N-are teamă, gândi prinţul, *întocmai ca şi mine.* Avea să fie o luptă pe cinste.

Se năpustiră unul asupra celuilalt.

Îndelung se luptară, rostogolindu-se încătuşaţi peste rădăcini, pietre şi frunze moarte şi peste măruntaiele împrăştiate ale prăzii, sfâşiindu-se cu colţii şi ghearele,

despărţindu-se, dându-şi ocol şi ţâşnind unul spre altul, pentru a se lupta din nou. Prinţul era mai mare şi de departe mai puternic, dar vărul lui avea o haită

în spate. Femela se învârtea în jurul lor, pândindu-i de aproape, pufnind şi mârâind, gata să intervină dacă tovarăşul ei ar ceda, însângerat. Din când în când, 106

ceilalţi lupi se repezeau şi ei să-l înhaţe pe prinţ de un picior sau de o ureche, când era întors în cealaltă parte. Unul îl supără atât de tare, încât prinţul se răsuci, negru de furie, şi sfâşie beregata atacatorului. După asta, ceilalţi se ţinură la distanţă.

Şi pe când ultimele raze roşii de lumină se strecurau printre crengile verzi şi aurii, bătrânul lup se culcă istovit la pământ şi se rostogoli, arătându-şi gâtlejul şi burta. Se preda.

Prinţul îl adulmecă şi îi linse sângele de pe blană şi de pe carnea sfâşiată. Când bătrânul lup scânci încet, lupul străvechi se îndepărtă. Era foarte flămând acum, şi prada era a lui.

— Hodor!

Sunetul neaşteptat îl făcu să se oprească, mârâind. Lupii îl priviră cu ochi verzi şi galbeni, strălucind de ultimele raze de lumină ale zilei. Nici unul nu auzise. Era un vânt bizar, care suflase doar în urechile lui. Îşi îngropa fălcile în burta căprioa-rei şi sfâşie o bucată mare de carne.

— Hodor, Hodor.

Nu, gândi el. *Nu, nu vreau.* Era gândul unui băiat, nu al unui lup străvechi.

Pădurile se întunecară de jur împrejur, până când mai rămaseră doar umbrele copacilor şi ochii strălucitori ai verilor săi. Iar *prin* ochii aceştia, şi dincolo de ei, zări faţa zâmbitoare a unui om voinic şi beciul de piatră cu zidurile pătate cu silitră. Gustul cald, vârtos, al sângelui, îi dispăru de pe limbă. *Nu, nu, nu, vreau să*

mănânc. Vrea. Vreau...

— Hodor, hodor, hodor, hodor, hodor, incantă Hodor, scuturându-l uşurel de umeri, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Hodor încerca să fie blând, întotdeauna încercase, dar era înalt de doi metri şi mai puternic decât îşi dădea seama şi dinţii lui Bran începură să clănţăne sub mâinile sale uriaşe.

— *NU!* ţipă el plin de furie. Hodor, lasă-mă. Sunt aici, sunt *aici.*

Hodor se opri, cu un aer stânjenit.

— Hodor?

Pădurile şi lupii dispăruseră. Bran revenise jos, în beciul umed al unui străvechi turn de veghe, abandonat, pesemne, cu mii de ani în urmă. Nu prea se mai putea numi turn acum. Până şi pietrele căzute la pământ erau năpădite de muşchi şi iederă, de nu le puteai zări până ce nu te aflai chiar deasupra lor. Turnul Prăbuşit, aşa îl numise Bran; dar cea care găsise drumul către beci fusese Meera.

— Ai fost prea mult timp plecat. Jojen Reed avea treisprezece ani, doar cu patru mai mulţi decât Bran. Jojen nu era nici mult mai înalt, doar cu cinci centimetri, poate şase, dar avea un fel solemn de a vorbi care-l făcea să pară mai în vârstă şi mai înţelept decât era de fapt. La Winterfell, Bătrâna Nan îl poreclise

„micul bunic”.

Bran se încruntă la el.

— Voiam să mănânc.

— Meera se va întoarce în curând cu cina.

— Mi s-a urât de broaşte. Meera era de la Gât, unde se mâncau broaşte, aşa că

Bran bănuia că nu O putea chiar *învinui* că prindea atât de multe, dar… Voiam să

mănânc căprioara. Pentru o clipă, îşi aminti gustul, sângele şi carnea crudă, consistentă, şi simţi cum îi lasă gura apă. *Am câştigat lupta pentru ea. Am câştigat.*

— Ai marcat copacii?

Bran se îmbujora. Jojen îi spunea întotdeauna să facă anumite lucruri când îşi deschidea al treilea ochi şi intra în pielea Verii. Să zgârie scoarţa unui copac, să

prindă un iepure şi să-l aducă în gură, nemâncat, să împingă nişte pietre într-un şir. *Lucruri stupide.*

— Am uitat.

Era adevărat. *Avea de gând* să facă lucrurile pe care i le cerea Jojen, dar, odată

devenit lup, ele nu mai păreau niciodată importante. Erau întotdeauna lucruri de văzut şi lucruri de mirosit, o întreagă lume verde de cutreierat. Şi putea alerga! Nu era nimic mai plăcut decât să alergi, în afară de goana după pradă.

— Am fost prinţ, Jojen, îi spuse băiatului mai mare. Am fost prinţul pădurilor.

— *Eşti* prinţ, îi aminti Jojen cu blândeţe. Îţi aminteşti, nu-i aşa? Lui Bran îi veni pur şi simplu să-l pocnească.

— Vreau să rosteşti cuvintele. Spune-mi cine eşti.

— Bran, zise el ursuz. *Bran cel Zdrobit.* Brandon Stark. *Băiatul Schilod.*

Prinţul de Winterfell. Un Winterfell pârjolit şi prăbuşit, cu oamenii risipiţi sau ucişi. Grădinile de sticlă erau sfărâmate şi apa fierbinte ţâşnea din zidurile crăpate, fumegând sub soare. *Cum poţi fi prinţul unui tărâm pe care poate nu-l vei revedea niciodată?*

— Şi cine este Vara? îl îndemnă Jojen.

— Lupul meu străvechi. Zâmbi. Prinţul pădurii.

— Bran băiatul şi Vara lupul. Sunteţi doi, aşadar?

— Doi, suspină el, şi unul. Îl ura pe Jojen când devenea atât de netot. *La Winterfell voia să-mi visez visul de lup, iar acum, când ştiu cum s-o fac, mă*

cheamă mereu înapoi.

— Nu uita asta, Bran. Nu uita de tine însuţi, altfel lupul te va mistui. Când vă

uniţi, nu e suficient să alergi, să vânezi şi să urli în pielea lupului.

Pentru mine, este, gândi Bran. Se simţea mai bine în pielea lupului decât într-a lui. *La ce bun să-ţi poţi schimba pielea dacă nu poţi s-o porţi pe cea care-ţi place?*

— N-ai să uiţi? Şi, data viitoare, marchează copacii. Orice copac, nu contează, atât timp cât o faci.

— O voi face. O să-mi aduc aminte. Aş putea să mă întorc şi s-o fac acum, dacă vrei. Nu voi uita de data asta. *Dar îmi voi mânca mai întâi căprioara şi mă*

voi mai lupta niţel cu lupii ăia.

Jojen îşi scutură capul.

— Nu. Mai bine stai şi mănâncă. Cu gura ta. Un om-lup nu poate să trăiască

din ceea ce mănâncă animalul lui.

De unde ştii tu? gândi Bran cu ranchiună. *N-ai fost niciodată om-lup, nu ştii cum e.*

Hodor se ridică dintr-odată în picioare, aproape lovindu-şi capul de tavanul boltit.

— HODOR! urlă el, repezindu-se la uşă. Meera o deschise chiar înainte ca el să ajungă lângă ea şi păşi în adăpostul lor. Hodor hodor! spuse imensul grăjdar, zâmbind larg.

Meera Reed avea şaisprezece ani, femeie în toată firea, dar nu era mai înaltă

decât fratele ei. Toţi oamenii mlaştinilor erau scunzi, îi spusese ea odată lui Bran, când o întrebase de ce nu e mai înaltă. Cu părul castaniu şi ochii verzi, plată ca un băiat, umbla cu o graţie mlădioasă pe care Bran nu putea decât s-o privească şi s-o invidieze. Meera purta un pumnal lung şi ascuţit, dar cel mai mult îi plăcea să se bată cu un trident ascuţit de prins broaşte într-o mână şi un năvod în alta.

— Cui îi e foame? întrebă ea, ridicându-şi captura: doi păstrăvi mici, argintii, şi şase broaşte verzi şi grase.

— Mie, răspunse Bran. *Dar nu de broaşte.* La Winterfell, înainte să se întâmple toate nenorocirile, Walderii obişnuiau să spună că, dacă mănânci broaşte, ţi se înverzesc dinţii şi îţi creşte muşchi sub braţ. Se întreba dacă Walderii erau

morţi. Nu le văzuse trupurile la Winterfell…, însă fuseseră cadavre o mulţime, iar în interiorul clădirilor nu căutaseră.

— Atunci, n-avem decât să te hrănim. Bran, mă ajuţi să curăţ captura?

Bran încuviinţă. Era greu să fii îmbufnat cu Meera. Era mult mai veselă decât fratele ei şi parcă ştia întotdeauna cum să-l facă să zâmbească. Niciodată n-o speria sau n-o supăra nimic. *Ei, bine, în afară de Jojen, uneori…* Jojen Reed putea să sperie aproape pe oricine. Se îmbrăca în verde din cap până-n picioare, avea ochii întunecoşi ca muşchiul de pe pietre şi avea vise verzi. Ceea ce visa Jojen se adeverea. *Doar că m-a visat mort şi nu sunt.* Totuşi, într-un fel, era.

Jojen îl trimise pe Hodor afară după lemne şi aprinse un foculeţ, în timp ce Bran şi Meera spălau peştele şi broaştele. Folosiră coiful Meerei pe post de oală, tăind carnea în cubuleţe şi aruncând înăuntru nişte apă şi nişte ceapă sălbatică.

Hodor învăţase să facă tocană de broaşte. Nu se compara cu căprioara, dar nu era nici rea, hotărî Bran în timp ce mânca.

— Mulţumesc, Meera, spuse el. Doamna mea!

— Cu multă plăcere, Înălţimea Ta.

— Mâine, anunţă Jojen, ar fi bine să plecăm.

Bran o văzu pe Meera crispându-se.

— Ai avut un vis verde?

— Nu, recunoscu el.

— Atunci de ce să plecăm? întrebă sora lui. Turnul Prăbuşit e un loc bun pentru noi. Fără sate prin preajmă, pădurile sunt pline de vânat, în lacuri şi pâraie sunt peşti şi broaşte… şi cine să ne găsească vreodată aici?

— Nu e locul unde ar trebui să fim.

— Totuşi, e sigur.

— *Pare* sigur, ştiu, răspunse Jojen, dar pentru cât timp? La Winterfell a avut loc o bătălie, am văzut morţii. Bătăliile înseamnă războaie. Dacă vreo armată

ne-ar lua pe nepregătite…

— S-ar putea să fie oastea lui Robb, spuse Bran. Robb se va întoarce din sud în curând, ştiu că aşa va fi. Se va întoarce cu toate flamurile şi îi va alunga pe oamenii de fier.

— Maesterul tău n-a zis nimic de Robb, când zăcea pe moarte, îi reaminti Jojen. *Oameni de fier pe Ţărmul Stâncos,* a zis el, şi *la est, Bolton Bastardul.*

Moat Cailin şi Deepwood Motte prăbuşite, moştenitorul Casei Cerwyn mort, şi castelanul de la Castelul lui Torrhen. *Război pretutindeni,* aşa a *spus, fiecare împotriva vecinului său.*

— Iar o luăm de la început, zise Meera. Tu vrei să mergem la Zid şi la cioara ta cu trei ochi. Foarte bine, numai că Zidul e departe şi Bran nu are alte picioare în afară de ale lui Hodor. Dacă am avea cai…

— Dacă am fi vulturi am putea zbura, i-o tăie Jojen, dar aripi nu avem, aşa cum nu avem nici cai.

— Cai putem găsi, zise Meera. Chiar şi în adâncul pădurii lupilor, există

pădurari, ţărani, vânători. Unii dintre ei trebuie să aibă cai.

— Şi dacă au, ce facem, îi furăm? Ce suntem noi, hoţi? Atâta ne mai trebuie, să ne mai şi urmărească cineva!

— Am putea să-i cumpărăm, preciza ea. Să-i târguim.

— Uită-te la noi, Meera. Un băiat infirm cu un lup străvechi, un uriaş nătâng şi doi mlăştinari la o mie de leghe de Gât. *Vom fi recunoscuţi.* Şi va merge vorba.

Atât timp cât Bran rămâne mort, e în siguranţă. Viu, devine pradă pentru cei care-l vor mort pe veci şi de-a binelea. Jojen se duse la foc şi începu să aţâţe jarul cu un băţ. Undeva, la nord, cioara cu trei ochi ne aşteaptă. Bran are nevoie de un dascăl mai bun decât mine.

— Cum, Jojen? întrebă sora lui. Cum?

— Pe jos, răspunse el. Pas cu pas.

— Drumul de la Apa Cenuşie la Winterfell ne-a luat o veşnicie şi pe atunci eram călare. Tu vrei să străbatem un

drum şi mai lung pe jos, fără măcar să ştim unde se sfârşeşte. Dincolo de Zid, spui tu. Eu n-am fost acolo, şi nici tu, dar ştiu că Dincolo de Zid e un ţinut mare, Jojen. Există mai multe ciori cu trei ochi sau numai una? Cum o găsim?

— Probabil ne va găsi ea pe noi.

Înainte ca Meera să găsească o replică, auziră sunetul: urletul îndepărtat al 110

unui lup, străbătând prin noapte.

— Vara? întrebă Jojen, ciulind urechea.

— Nu. Bran cunoştea glasul lupului său.

— Eşti sigur? întrebă micul bunic.

— Sigur. Vara hoinărise departe în ziua aceea şi n-avea să se întoarcă până în zori. *O fi având Jojen vise verzi, dar nu poate deosebi un lup obişnuit de un lup străvechi.* Bran se întreba de ce îi dădeau cu toţii atât de mult ascultare lui Jojen.

Nu era prinţ, aşa cum era el, nu era mare şi puternic, ca Hodor, şi nici nu era un vânător atât de iscusit ca Meera, şi totuşi, Jojen era întotdeauna cel care le spunea ce să facă. Ar trebui să furăm cai, aşa cum vrea Meera, zise Bran, şi să pornim călare spre Umbers, până la Ultima Vatră. Chibzui o clipă. Sau am putea să furăm o barcă şi să o luăm în josul Pumnalului Alb, până la Portul Alb. Acolo stăpâneşte Lordul Manderly, grăsanul. A fost prietenos la sărbătoarea recoltei. Voia să

construiască corăbii. Poate că a şi construit câteva şi am putea să mergem pe apă

până la Riverrun şi să-l aducem pe Robb acasă, cu toată oştirea lui. Atunci n-ar mai conta cine ar şti că sunt în viaţă. Robb n-ar lăsa pe nimeni să ne facă vreun rău.

— Hodor, izbucni Hodor. Hodor, hodor.

Era singurul căruia îi plăcea planul lui Bran. Meera nu făcu decât să-i zâmbească, iar Jojen se încruntă. Nu-i făceau niciodată pe voie, deşi Bran era un Stark şi, mai mult, un prinţ, iar cei din clanul Reed, de la Gât, erau purtătorii de flamuri ai Casei Stark.

— Hoooodor, zise Hodor, legănându-se. Hooooooo-dor, hooooooodor, hoDOR, hoDOR, hoDOR. Îi plăcea să facă asta uneori, să-şi spună pur şi simplu numele în mai multe feluri, la nesfârşit. Alteori, stătea atât de liniştit încât uitai de prezenţa lui. Nu puteai şti niciodată la ce să te aştepţi de la Hodor. HODOR, HODOR, HODOR! strigă el.

No să se oprească, îşi dădu seama Bran.

— Hodor, ce ar fi să te duci tu afară şi să exersezi cu sabia?

Grăjdarul uitase de sabia lui, dar acum îşi amintea.

— Hodor! izbucni el, plecând să-şi caute sabia. Luaseră trei săbii din criptele de la Winterfell, acolo unde Bran şi fratele său, Rickon, se ascunseseră de oamenii de fier ai lui Theon Greyjoy. Bran revendicase sabia unchiului său Brandon, Meera pe cea găsită pe genunchii bunicului său, Lordul Rickard. Sabia lui Hodor era mult mai veche, o bucată imensă de fier, roasă de secolele cât zăcuse nefolosită, şi pătată din belşug de rugină. Hodor era în stare s-o învârtă

câte patru ore, fără oprire. Lângă pietrele prăbuşite se afla un copac putrezit pe care îl tăiase în bucăţi, pe jumătate.

Chiar şi după ce ieşi, îl mai auziră, prin ziduri, răcnind HODOR, în timp ce lovea copacul, în dreapta şi-n stânga. Din fericire, pădurea lupilor era imensă şi nu era de aşteptat să fie cineva prin preajmă, ca să-l audă.

111

— Jojen, ce-ai vrut să spui despre dascăl? întrebă Bran. *Tu eşti* dascălul meu.

Ştiu că n-am însemnat copacii, dar data viitoare am s-o fac. Cel de-al treilea ochi îmi e deschis, aşa cum ai vrut…

— Atât de larg deschis încât mă tem c-o să te prăbuşeşti prin el şi o să trăieşti toată viaţa ca lup al pădurii.

— N-am să fac asta, îţi promit.

— Băiatul promite. Dar lupul îşi va aminti? Alergi cu Vară, vânezi cu el, ucizi cu el…, dar te supui voinţei lui mai mult decât se supune el voinţei tale.

— Pur şi simplu, uit, se plânse Bran. Am doar nouă ani. Mă voi descurca mai bine când voi fi mai mare. Nici măcar Florian Bufonul sau Prinţul Aemon Cavalerul Dragon n-au fost mari cavaleri când aveau *nouă ani.*

— E adevărat, zise Jojen, şi ar fi un lucru înţelept de spus, dacă zilele ar creşte… dar nu e aşa. Eşti un copil al verii, ştiu. Spune-mi sloganul Casei Stark.

— *Vine iarna.* Numai rostind cuvintele, lui Bran i se făcu frig.

Jojen clătină solemn din cap.

— Am visat un lup înaripat, legat de pământ cu lanţuri de piatră şi am venit la Winterfell să-l eliberez. Acum ţi-ai lepădat lanţurile, dar nu zbori.

— Atunci, învaţă-mă. Bran se temea şi acum de cioara cu trei ochi care îi bântuia uneori visele, ciugulindu-i la nesfârşit pielea dintre ochi şi spunându-i să

zboare. Tu ai viziunea verde.

— Nu, răspunse Jojen, sunt doar un băiat care visează. Cei care aveau viziunea verde erau mai mult decât atât. Erau şi oameni-lup, ca tine, şi cel mai mare dintre ei putea intra în pielea oricărei făpturi care zboară, înoată sau se târăşte şi putea să

se uite prin ochii copacilor inimii şi să vadă adevărul din spatele lunii.

— Zeii dau multe daruri, Bran, continuă Jojen. Sora mea vânează. Are darul de a alerga repede şi de a sta atât de nemişcată încât parcă dispare. Are urechi ascuţite, ochi ageri şi o mână sigură, cu năvodul şi suliţa. Poate să respire noroi şi să zboare printre copaci. Eu n-aş putea face asta, nu mai mult decât tine. Mie zeii mi-au dat vise verzi, iar ţie… tu ai putea să mă depăşeşti, Bran. Tu eşti lupul înaripat şi nu se ştie cât de sus şi de departe ai putea să zbori… dacă ai avea pe cineva care să te înveţe. Cum te pot ajuta eu să stăpâneşti un dar pe care nu-l înţeleg? Noi ne amintim de Primii Oameni de la Gât şi de copiii pădurii care le erau

prieteni… dar atât de multe au rămas uitate şi atât de multe n-am ştiut niciodată.

Meera îl luă pe Bran de mână.

— Dacă rămânem aici, fără să deranjăm pe nimeni, vei fi în siguranţă până

când se termină războiul. Dar nu vei învăţa decât ce-ţi poate spune fratele meu, şi i-ai auzit părerea. Dacă plecăm de aici şi ne căutăm adăpost la Ultima Vatră sau dincolo de Zid, riscăm să fim luaţi ostatici. Eşti doar un copil, ştiu, dar mai eşti şi prinţul nostru, fiul stăpânului nostru şi adevăratul moştenitor al regelui nostru.

Ţi-am jurat credinţă, pe bronz şi fier, pământ şi apă, pe gheaţă şi foc. Riscul e al 112

tău, Bran, la fel şi darul. Cred că şi alegerea ar trebui să-ţi aparţină. Suntem la dispoziţia ta. Meera zâmbi. Cel puţin în privinţa asta.

— Vrei să spui, întrebă Bran, că veţi face aşa cum spun? Cu adevărat?

— Cu adevărat, prinţul meu, răspunse fata, aşa că gândeşte-te bine.

Bran încercă să cumpănească, aşa cum ar fi făcut tatăl său. Unchii Mareluijon, Hother Whoresbane şi Mors Crowfood, erau oameni feroce, dar bănuia că erau loiali. Iar Casa Karstark, la fel. Karhold era un castel puternic, aşa spune mereu tatăl său. *Vom fi în siguranţă la clanurile Umber şi Karstark.*

Sau ar putea merge spre sud, la Lordul Manderly, grăsanul. La Winterfell fusese foarte vesel şi nu păruse niciodată să-l privească pe Bran cu atâta milă, asemenea celorlalţi lorzi. Castelul Cerwyn era mai aproape decât Portul Alb, dar Maester Luwin spusese că Cley Cerwyn era mort. *Poate că şi cei din clanurile Umber, Karstark şi Manderly sunt cu toţii morţi,* îşi dădu el seama. Aşa cum ar fi şi el, dacă l-ar fi prins oamenii de fier sau Bolton Bastardul.

Dacă ar rămâne aici, ascunşi în spatele Turnului Prăbuşit, nimeni nu i-ar găsi.

Ar rămâne în viaţă. *Şi schilod.*

Bran îşi dădu seama că plângea. *Copilaş prost,* îşi zise în gând. Indiferent unde s-ar duce, la Karhold, la Portul Alb sau la Straja Apei Cenuşii, când ar ajunge acolo ar fi tot un infirm. Îşi strânse mâinile în pumn.

— Vreau să zbor, le spuse. Vă rog, duceţi-mă la cioară.

DAVOS

Când urcă pe punte, promontoriul alungit al insulei Driftmark se micşora în spatele lor, în timp ce, în faţă, Piatra Dragonului se înălţa din mare. O dâră alburie de fum se ridica din vârful muntelui, indicând locul unde se afla insula. *Muntele Dragonului e agitat în dimineaţa aceasta,* gândi Davos, *dacă nu cumva Melisandre arde iar pe cineva.*

Se gândise mult la Melisandre, pe când *Dansul Shayalei* îşi croia drum prin Golful Apei Negre şi prin Trecătoare, înfruntând vânturile potrivnice, îndărătnice.

Focul imens care ardea în vârful turnului de veghe de la capătul Ciocului lui Massey îi amintea de rubinul pe care îl purta Melisandre la gât, iar când lumea se înroşea în zori sau la asfinţit, norii călători căpătau culoarea foşnitoarelor ei rochii de mătase şi satin.

Avea să-l aştepte şi ea la Piatra Dragonului, în toată splendoarea şi puterea, cu zeii ei, umbrele ei şi cu regele lui. Preoteasa roşie păruse a-i fi loială lui Stannis întotdeauna, până acum. *L-a dresat, aşa cum dresează un om un cal. L-ar duce, încălecat, spre putere, de-ar putea, şi pentru asta mi-a dat focului fiii. Am să-i smulg inima bătând din piept şi am s-o privesc cum arde.* Atinse mânerul frumo-sului pumnal lung din Lys, pe care i-l dăruise căpitanul.

Căpitanul fusese foarte bun cu el. Se numea Khorane Sathmantes, un lysean, ca Salladhor Saan, a cărui corabie era aceasta. Avea ochii de un albastru-deschis pe care îi vedeai adesea în Lys, încastraţi într-o faţă osoasă, tăbăcită, dar petrecuse mulţi ani ocupându-se cu negoţul în Cele Şapte Regate. Când aflase că bărbatul pe care îl culesese de pe mare era vestitul Cavaler Ceapă, i-a cedat propria-i cabină şi propriile haine şi o pereche de cizme noi, care aproape că i se potriveau.

A insistat să-şi împartă şi proviziile cu Davos, dar asta sfârşise prost. Stomacul lui nu putea tolera melcii, mreana şi alte mâncăruri grele pe care Căpitanul Khorane le savura într-atât şi, după prima lor masă împreună, Davos şi-a petrecut tot restul zile bălăbănindu-şi când capul, când picioarele, peste parapet.

Piatra Dragonului se profila tot mai impunătoare cu fiecare bătaie a vâslelor.

Davos putea desluşi acum conturul muntelui şi, lângă el, imensa citadelă neagră, cu garguiele şi turnurile ei în formă de dragon. Figura de bronz de la prora *Dansului Shayalei* tăia apa, stârnind valuri înaripate de sare. Davos se sprijini de parapet, recunoscător pentru reazemul pe care-l găsea. Calvarul prin care trecuse îi slăbise puterile.

Dacă stătea prea mult timp ridicat, picioarele îi tremurau şi uneori cădea pradă

unor accese incontrolabile de tuse, scuipând bucăţi mari de flegmă cu sânge. *Nu-i nimic,* îşi spunea. *Cu siguranţă zeii nu m-au adus teafăr prin foc şi prin apă doar ca să mă ucidă cu o hemoragie.*

Ascultând bubuitul tobei căpitanului de galeră, zbârnâitul velei, lipăitul şi scârţâitul ritmic al vâslelor, îşi aduse aminte de vremurile de odinioară, când aceleaşi sunete îi stârniseră teamă în suflet, în multe dimineţi înnegurate. Vesteau apropierea gărzii marine a bătrânului Ser Tristimun, iar garda marină însemna moarte pentru contrabandişti, în vremea când pe Tronul de Fier şedea Aerys Targaryen.

Dar asta se întâmpla într-o altă viaţă, gândi el. *Asta se întâmpla înainte de corabia-ceapă, înainte de Capătul Furtunii, înainte ca Stannis să-mi scurteze degetele. Asta era înainte de război, înainte de cometa roşie, înainte ca eu să*

devin Seaworth sau cavaler. Eram alt om în vremea aceea, înainte ca Lordul Stannis să mă ridice.

Căpitanul Khorane îi povestise despre sfârşitul speranţelor lui Stannis, în noaptea în care râul a ars, cuprins de flăcări. Lannisterii îl luaseră prin învăluire şi nestatornicii

săi purtători de flamuri îl abandonaseră cu sutele la ceas de cumpănă.

— Umbra Regelui Renly a fost văzută şi ea, spusese căpitanul, spintecând în stânga şi dreapta, în fruntea oştirii lordului leu. Se spune că armura lui verde a căpătat o strălucire fantomatică în lumina focului sălbatic, iar coarnele îi sclipeau de flăcări aurii.

Umbra lui Renly. Davos se întreba dacă fiii săi se vor întoarce şi ei, sub forma unor umbre. Văzuse prea multe lucruri stranii pe mare ca să spună că fantomele nu existau.

— Nu i-a rămas nici unul credincios? întrebase.

— Doar câţiva, a răspuns căpitanul. Rudele reginei, îndeosebi. Am luat cu noi mulţi dintre cei ce purtau ca însemne vulpea şi florile, dar mult mai mulţi au rămas pe ţărm, cu tot soiul de blazoane. Lordul Florent este acum Mâna Regelui la Piatra Dragonului.

Muntele era tot mai înalt, încununat de un fum alburiu, cât vedeai cu ochii.

Vela vâjâia, toba bătea, vâslele se mişcau mai domol şi, în scurt timp, gura portului se deschise în faţa lor. *Atât de gol,* gândi Davos, amintindu-şi cum fusese mai demult, cu corăbiile îngrămădindu-se la fiece chei şi legănându-se, ancorate dincolo de dig. Vedea corabia-stindard a lui Salladhor Saan, *Valyriana,* amarată la chei, acolo unde cândva acostaseră *Furia* şi surorile ei. De ambele părţi, corăbiile aveau şi ele carenele vărgate ale lysenilor. În zadar căuta vreun semn, nu era nici urmă de *Lady Marya* ori de *Spectru.*

Coborâră vela în timp ce intrau în port, înaintând doar cu vâslele. Căpitanul se apropie de Davos în timp ce acostau.

— Prinţul meu va dori să te vadă îndată.

Un acces de tuse puse stăpânire pe Davos, când încercă să răspundă. Se sprijini de parapet şi scuipă peste bord.

— Regele, horcăi el, trebuie să merg la rege. *Căci acolo unde se află regele, o voi găsi pe Melisandre.*

— Nimeni nu se duce la rege, răspunse Khorane Sathmantes cu fermitate.

Salladhor Saan îţi va spune. El primul.

Davos era prea slăbit ca să-l înfrunte. Nu putu decât să încuviinţeze.

Salladhor Saan nu era la bordul *Valyrianei* lui. Îl găsiră la un alt debarcader, la jumătate de kilometru distanţă, jos, în cala burduhănoasei corăbii de negoţ

Pentoshi pe nume *Recolta îmbelşugată,* făcând inventarul caricului împreună cu doi eunuci. Unul ţinea un felinar, celălalt o tăbliţă de ceară şi un condei.

— Treizeci şi şapte, treizeci şi opt, treizeci şi nouă, număra bătrânul tâlhar, în timp ce Davos şi căpitanul coborau prin bocaport. Astăzi purta o tunică rubinie şi cizme din piele înălbită, ornamentate cu arabescuri de argint. Desfăcând capacul unui vas, mirosi, zâmbi batjocoritor şi spuse: Măcinat mare şi de calitatea a doua, aşa decretează nasul meu. Foaia de expediţie zice patruzeci şi trei de borcane.

Unde au ajuns celelalte, mă întreb. Aceşti Pentoshi chiar cred că eu nu ştiu să

număr? Când îl zări pe Davos, se opri dintr-odată. Oare mă ustură ochii de la piper sau din cauza lacrimilor? Cel ce stă în faţa mea este cavalerul cepelor? Nu, cum se poate una ca asta, bunul meu prieten Davos a murit pe râul în flăcări, o ştiu cu toţii. De ce a venit să mă bântuie?

— Nu sunt stafie, Salla.

— Dar ce altceva? Cavalerul cepei pe care l-am cunoscut eu n-a fost niciodată

atât de slab, nici atât de palid ca tine. Salladhor Saan îşi croi drum printre vasele cu mirodenii şi baloţii de pânzeturi care umpleau cala corăbiei de negoţ, îl 115

cuprinse pe Davos într-o îmbrăţişare înflăcărată, pe urmă îl sărută pe fiecare obraz şi a treia oară pe frunte. Încă eşti cald, ser, şi îţi simt inima bubuind. Poate fi adevărat? Marea care te-a înghiţit te-a scuipat înapoi afară?

Davos îşi reaminti de Chip Peticit, bufonul nătâng al Prinţesei Shireen. Şi el dispăruse în mare şi, când ieşise la suprafaţă, era nebun. *Oare sunt şi eu nebun?*

Tuşi într-o mână înmănuşată şi spuse:

— Am înotat pe sub lanţ şi am ieşit la mal pe suliţa unui rege merlan. Aş fi murit acolo, dacă *Dansul Shayalei* nu ar fi dat peste mine.

Salladdor Saan îşi trecu un braţ pe după umerii căpitanului.

— Bună treabă, Khorane. Vei primi o recompensă frumoasă, mă gândesc.

Meizo Mahr, fii un bun eunuc şi du-l pe prietenul meu Davos în cabina căpitanului acestui vas. Adu-i nişte vin fierbinte cu cuişoare, nu-mi place cum sună

tusea aia. Stoarce şi nişte lămâie în el. Şi adu telemea şi un castron cu măsline din alea verzi, zdrobite, de care am numărat mai devreme. Davos, voi veni şi eu în curând, după ce o să am o vorbă cu bunul nostru căpitan. Ştiu că mă vei scuza. Nu mânca toate măslinele, dacă nu vrei să ai de-a face cu mine.

Davos îl lăsă pe cel mai în vârstă dintre cei doi eunuci să-l conducă la o cabină

spaţioasă şi somptuoasă de la pupa corăbiei. Covoarele erau groase, ferestrele din sticlă colorată şi pe fiecare dintre scaunele mari de piele ar fi putut sta cât se poate de comod trei ca Davos. Brânza şi măslinele sosiră în scurt timp, alături de o cupă

de vin fierbinte, aburind. O luă cu ambele mâini şi sorbi, recunoscător. Căldura îi dădu o senzaţie liniştitoare, răspândindu-i-se prin piept.

Salladhor Saan îşi făcu apariţia nu mult după aceea.

— Trebuie să mă ierţi pentru vin, prietene. Aceşti Pentoshi ar fi în stare să-şi bea propria urină dacă ar fi roşie.

— Îmi va face bine, spuse Davos. Vinul fierbinte e mai bun pentru piept decât o compresă, obişnuia să spună mama mea.

— Vei avea nevoie şi de comprese, mă gândesc. Să stai pe o suliţă atâta amar de vreme, vai mie. Cum ţi se pare scaunul acela excelent? Are buci mari, nu-i aşa?

— Cine? întrebă Davos printre sorbituri.

— Illyrio Mopatis. O balenă cu barbă, zău. Scaunele astea au fost croite pe măsura lui, deşi arareori se urneşte el de la Pentos ca să stea pe ele. Un om gras şade întotdeauna comod, cred eu, fiindcă îşi ia perna cu el oriunde merge.

— Cum se face că ai ajuns pe o corabie Pentoshi? întrebă Davos. Te-ai făcut din nou pirat?

— O calomnie mârşavă. Cine a suferit mai mult din cauza piraţilor decât Salladhor Saan? Cer numai ceea ce mi se cuvine. Mult aur am de primit, o, da, dar nu sunt necugetat, aşa că, în loc de bani am luat un frumos pergament, foarte fragil. Poartă numele şi sigiliul Lordului de la Golful Apei Negre, şi nici un vas nu poate trece măreţele mele ape fără mărinimoasa mea permisiune, nu. Iar când 116

aceşti nelegiuiţi încearcă să se furişeze pe lângă mine, la adăpostul nopţii, ca să

ocolească taxele şi impozitele mele legale, ei, bine, nu sunt mai buni decât contrabandiştii, aşa că am tot dreptul să pun mâna pe ei. Bătrânul pirat râse.

Totuşi, nu tai degetele nimănui. La ce folos nişte bucăţi de degete? Eu la iau corăbiile, marfa, mici despăgubiri, nimic exagerat. Îi aruncă lui Davos o privire aspră. Nu te simţi bine, prietene. Tusea aia… şi eşti atât de slab, că ţi se văd oasele prin piele. Şi totuşi, nu-ţi văd traista cu oasele degetelor…

Obişnuinţa îl făcu pe Davos să întindă mâna după punga de piele care nu mai era acolo.

— Am pierdut-o în râu. *Norocul meu.*

— Râul a fost îngrozitor, spuse Salladhor Saan cu solemnitate. Vedeam chiar şi din golf, şi tremuram.

Davos tuşi, scuipă şi tuşi din nou.

— Am văzut *Betha Neagră* arzând, la fel şi *Furia,* reuşi el să articuleze, răguşit, în cele din urmă. Nici una dintre

corăbii n-a scăpat din foc? O parte din el încă spera.

— *Lordul Steffon, Colţuroasa Jenna, Sabia Iute, Lordul Surâzător* şi alte câteva au fost în amonte de urina piromanţilor, da. N-au ars, dar, cu lanţul ridicat, nici n-au putut scăpa. Câteva s-au predat. Cele mai multe au vâslit în susul Apei Negre, departe de câmpul de luptă, iar apoi au fost scufundate de echipajele lor, ca să nu cadă în mâinile Lannisterilor. *Colţuroasa Jenna* şi *Lordul Surâzător* se joacă încă de-a piraţii pe râu, după câte am auzit, dar cine poate spune dacă e aşa?

— *Lady Marya?* întrebă Davos. *Spectrul?*

Salladhor Saan îşi aşează o mână pe braţul lui Davos şi îl strânse.

— Nu. Ele nu. Îmi pare rău, prietene. Au fost oameni buni, Dale şi Allard ai tăi. Dar atâta mângâiere poţi să-ţi aduc – fiul tău cel mic, Devan, a fost printre cei pe care i-am luat cu noi la sfârşit. Bravul băiat nu s-a dezlipit de lângă rege, sau cel puţin aşa se spune.

Pentru o clipă, Davos se simţi aproape ameţit, atât de palpabilă îi era uşurarea.

Îi fusese frică să întrebe despre Devan.

— Mama e milostivă. Trebuie să mă duc la el, Salla. Trebuie să-l văd.

— Da, răspunse Salladhor Saan. Şi eşti nerăbdător să pleci la Capul Mâniei, ştiu, să-ţi vezi nevasta şi pe cei doi micuţi. Ai o nouă corabie, mă gândesc.

— Înălţimea Sa îmi va da o corabie, zise Davos.

Lyseanul clătină din cap.

— Dacă vine vorba de corăbii, Înălţimea Sa nu are nici una, iar Salladhor Saan are multe. Corăbiile regelui au ars pe râu, dar ale mele nu. Vei primi una, vechiul meu prieten. Vei naviga pentru mine, aşa-i? Te vei furişa în Braavos, Myr şi Volantis în toiul nopţii, nevăzut, şi apoi te vei strecura afară, cu mătăsuri şi mirodenii. Vom avea pungile grase, da.

— Eşti generos, Salla, dar datoria mi-e faţă de rege, nu faţă de punga ta.

Războiul va continua. Stannis rămâne moştenitorul de drept după toate legile Celor Şapte Regate.

— Legile nu sunt de nici un folos când toate corăbiile se fac scrum, mă

gândesc. Iar regele tău, ei, bine, mă tem că-l vei găsi schimbat. De la bătălie, nu primeşte pe nimeni, doar stă şi cloceşte în Toba lui de Piatră. Regina Selyse se ocupă de treburile curţii în locul lui, împreună cu unchiul ei, Lordul Alester, care îşi zice Mână. Selyse i-a dat sigiliul regelui acestui unchi, să-şi pecetluiască

scrisorile, aşa cum a făcut şi cu drăgălaşul meu pergament. Dar regatul pe care-l stăpânesc ei este mic, sărac şi stâncos, da. Nu se găseşte aur, nici măcar puţinul cu care să-i plătească credinciosului Salladhor Saan ceea ce i se cuvine, ci doar acei cavaleri pe care i-am luat la sfârşit, şi nici un fel de corăbii, în afară de cele câteva ale mele, mici şi arătoase.

O tuse chinuitoare îl încovoie dintr-odată pe Davos. Salladhor Saan dădu să-i vină în ajutor, însă Davos îi făcu semn să se îndepărteze, iar după o clipă îşi reveni.

— Nimeni? hârâi el. Cum adică nu primeşte pe nimeni? Glasul îi suna încărcat şi răguşit, chiar şi în propriile urechi şi, pentru o clipă, cabina se învârti în jurul lui.

— Pe nimeni în afară de *ea,* răspunse Salladhor Saan, iar Davos nu trebui să

întrebe la cine se referea. Prietene, te oboseşti. De un pat ai tu nevoie, nu de Salladhor Saan. Un pat şi multe pături, cu o compresă fierbinte pe piept şi încă

nişte vin cu cuişoare.

Davos clătină din cap.

— O să mă descurc. Spune-mi, Salla, trebuie să ştiu. Pe nimeni, în afară de Melisandre?

Lyseanul îi aruncă o privire lungă, întrebătoare şi continuă, fără tragere de inimă:

— Străjerii îi ţin pe toţi ceilalţi la distanţă, chiar şi pe regină şi pe fetiţa lui.

Slujitorii aduc mâncare de care nu se atinge nimeni. Se aplecă şi coborî glasul: Vorbe ciudate am auzit, despre focuri mistuitoare în munte şi cum Stannis şi femeia roşie coboară împreună să privească flăcările. Există puţuri şi scări secrete care coboară în inima muntelui, unde doar *ea* poate umbla fără să se ardă. E mai mult decât îndeajuns să-i dai unui om bătrân asemenea spaime, ca uneori să nu găsească nici puterea să mănânce.

Melisandre. Davos fu cuprins de un fior.

— Femeia roşie i-a făcut asta, spuse el. Ea a trimis focul să ne mistuie, ca să-l pedepsească pe Stannis fiindcă a îndepărtat-o, ca să-i arate că nu poate spera să

învingă fără vrăjitoriile ei.

Lyseanul alese o măslină rotofeie din castronul aflat între ei.

— Nu eşti primul care spune asta, prietene. Dar dacă aş fi în locul tău, n-aş

spune-o aşa de tare. Piatra Dragonului mişună de oamenii acestei regine, o, da, şi 118

au urechi ascuţite şi pumnale încă şi mai ascuţite.

Pocni măslina în gură.

— Am şi eu un cuţit. Căpitanul Khorane mi l-a dăruit. Scoase pumnalul şi îl aşează pe masă, între ei. Un cuţit cu care să spintec inima lui Melisandre. Dacă are aşa ceva.

Salladhor Saan scuipă sâmburele de măslină.

— Davos, bunule Davos. N-ar trebui să spui asemenea lucruri, nici măcar în glumă.

— Nici o glumă. Am de gând s-o omor. *Dacă poate fi ucisă de armele muritorilor.* Davos nu era convins că putea fi. Îl văzuse pe bătrânul Maester Cressen vârând otrava în vinul ei, cu ochii lui îl văzuse, dar când au băut amândoi din cupa otrăvită, maesterul a fost cel care a murit, nu preoteasa roşie. *Totuşi, un pumnal în inimă... chiar şi demonii pot fi ucişi de fierul rece, spun cântăreţii.*

— Sunt vorbe primejdioase, prietene, îl preveni Salladhor Saan. Mă gândesc că încă ţi-o fi rău din cauza mării. Febra ţi-a înfierbântat minţile, da. Mai bine te-ai duce în patul tău şi te-ai odihni pe îndelete, până ce te mai întremezi.

Până ce îmi slăbeşte voinţa, vrei să spui. Davos se ridică în picioare. Se simţea, într-adevăr, înfierbântat şi uşor ameţit, dar nu avea importanţă.

— Eşti un tâlhar bătrân şi perfid, Salladhor Saan, dar în acelaşi timp un bun prieten.

Lyseanul îşi mângâie barba argintie, ascuţită.

— Aşadar, rămâi cu acest grozav prieten, da?

— Nu, am să plec. Tuşi.

— Să pleci? Uită-te la tine! Tuşeşti, tremuri, eşti slab şi firav. Unde să te duci?

— La castel. Patul meu este acolo. Şi fiul meu.

— Şi femeia roşie, adăugă Salladhor Saan bănuitor. Şi ea e tot la castel.

— Şi ea. Davos îşi vârî înapoi pumnalul în teacă.

— Eşti un contrabandist de ceapă, ce ştii tu despre furişat şi înjunghiat? Şi eşti bolnav, nu poţi nici măcar să ţii pumnalul în mână. Ştii ce ţi se va întâmpla dacă

vei fi prins? În timp ce noi ardeam pe râu, regina roşie îi ardea pe trădători.

Slujitori ai întunericului, i-a numit, bieţii de ei, şi femeia roşie cânta în timp ce focurile erau aprinse.

Davos nu era surprins. *Ştiam,* gândi el, *ştiam înainte să-mi spună el.*

— L-a luat pe Lordul Sunglass din temniţă, ghici el, şi pe fiii lui Hubard Rambton…

— Întocmai, şi i-a ars, aşa cum te va arde şi pe tine. Dacă o omori pe femeia roşie, te vor arde, drept răzbunare, iar dacă nu reuşeşti s-o omori, te vor arde fiindcă ai încercat. Ea va cânta, iar tu vei ţipa şi pe urmă vei muri. Şi abia ai revenit la viaţă!

— Da, tocmai pentru asta, spuse Davos. Ca să *fac* acest lucru. Ca să se termine cu Melisandre din Ashai şi toate

lucrările ei. De ce altceva m-ar fi scuipat marea?

119

Cunoşti Golful Apei Negre la fel de bine ca mine, Salla. Nici un căpitan cu judecată nu şi-ar duce vreodată corabia printre suliţele regelui merlan, riscând să-i sfâşie fundul. *Dansul Shayalei* n-ar fi trebuit să se apropie de mine.

— Un vânt, insistă Salladhor Saan cu glas sonor. Un vânt potrivnic, atâta tot.

Un vânt a dus-o prea departe spre sud.

— Şi cine a trimis vântul? Salla, Mama mi-a vorbit.

Bătrânul lysean îi aruncă o privire furişă:

— Mama ta e moartă…

— Mama cea mare. M-a binecuvântat cu şapte fii, şi totuşi i-am lăsat s-o ardă.

Mi-a vorbit. Noi *am chemat* focul, mi-a zis ea. Noi am chemat şi umbrele. Eu am fost cel care a dus-o cu barca pe Melisandre în măruntaiele Capătului Furtunii şi am privit-o născând un monstru. Încă îl vedea în coşmaruri, cu mâinile negre, sfrijite, împingând coapsele femeii roşii, în timp ce ea se zvârcolea, eliberându-se din pântecele-i umflat. Ea i-a ucis pe Cressen, pe Lordul Renly şi pe viteazul pe nume Cortnay Penrose, şi tot ea mi-a ucis fiii. Acum a sosit vremea s-o omoare cineva pe ea.

— *Cineva,* spuse Salladhor Saan. Da, chiar aşa, cineva. Dar nu tu. Eşti slab ca un copil şi nu eşti un războinic. Rămâi, te implor, vom mai vorbi şi vei mânca şi poate vom merge la Braavos, unde vom tocmi un Om fără Chip să facă treaba asta, da! Dar tu, nu, tu trebuie să stai şi să mănânci.

Face să-mi fie mult mai greu, gândi Davos vlăguit, *şi mi-a fost al naibii de greu să mă urnesc.*

— Am răzbunarea în stomac, Salla. Nu mai e loc pentru mâncare. Lasă-mă să

plec acum. În numele prieteniei noastre, urează-mi succes şi lasă-mă să plec.

Salladhor Saan se ridică în picioare.

— Nu eşti un prieten adevărat, mă gândesc. Când vei muri, cine o să-ţi ducă la soţia ta cenuşa şi oasele, spunându-i că a pierdut un soţ şi patru fii? Nimeni altul decât nefericitul bătrân Salladhor Saan. Dar, fie, brav cavaler, du-te învârtindu-te în mormânt. Îţi voi aduna oasele într-un sac şi le voi da fiilor pe care-i laşi în urmă, să le poarte în punguţe la gât. Flutură o mână nervoasă, cu inele pe fiecare deget. Pleacă, pleacă, pleacă!

Davos nu voia să plece aşa.

— Salla…

— DU-TE! Sau mai bine rămâi, dar dacă pleci, pleacă.

Plecă.

Drumul său de la *Recolta îmbelşugată* la Piatra Dragonului fu lung şi însingu-rat. Străzile din apropierea docului, care fuseseră înţesate de soldaţi, marinari şi oameni de rând, erau acum goale şi părăsite. Acolo unde cândva păşise printre porci care guiţau şi copii despuiaţi, mişunau şobolanii. Îşi simţea picioarele moi ca un terci şi de trei ori tuşea îl chinui atât de rău, încât fu nevoit să se oprească şi să se odihnească. Nimeni nu-i veni în ajutor, lumea nici măcar nu se uită pe o 120

fereastră, să vadă ce se întâmplă. Ferestrele erau închise cu obloane, porţile erau încuiate şi mai mult de jumătate dintre case afişau un semn de doliu sau altul. *Cu miile au pornit în susul Apei Negre şi s-au întors sute,* cugetă Davos. *Fiii mei n-au murit singuri. Fie ca Mama să aibă milă faţă de toţi.*

Când ajunse la porţile castelului, le găsi şi pe acestea închise. Davos lovi cu pumnul în lemnul ţintuit cu fier. Când nu primi nici un răspuns, lovi cu piciorul, iar şi iar.

În cele din urmă, un arbaletist îşi făcu apariţia în vârful barbacanei, privind în jos printre garguie.

— Cine-i acolo?

Îşi trase capul înapoi şi îşi duse mâinile pâlnie la gură:

— Ser Davos Seaworth, ca să-l vadă pe rege.

— Eşti beat? Pleacă şi încetează cu bubuitul ăla.

Salladhor Saan îl prevenise. Davos încercă o altă abordare.

— Trimite după fiul meu, atunci. Devan, scutierul regelui.

Străjerul se încruntă:

— Cine ziceai că eşti?

— Davos, strigă el. Cavalerul ceapă.

Capul dispăru, pentru a reveni o clipă mai târziu.

— Vezi-ţi de drum. Cavalerul ceapă a murit pe râu. Corabia lui a ars.

— Corabia lui a ars, îi dădu dreptate Davos, dar el a rămas în viaţă şi iată-l în faţa ta. Jate mai e şi acum comandantul porţii?

— Cine?

— Jate Blackberry, mă cunoaşte destul de bine.

— N-am auzit niciodată de el. Probabil e mort.

— Lordul Chyttering, atunci.

— Pe ăsta îl ştiu. A ars pe Apa Neagră.

— Will Cârlig? Hal Hârciogul?

— Mort şi iarăşi mort, zise arbaletistul, dar chipul său trăda o umbră de îndoială ivită din senin. Aşteaptă aici. Dispăru din nou.

Davos rămase în aşteptare. *S-au dus, s-au dus cu toţii,* gândi el cu amărăciune, amintindu-şi cum pântecele gras al lui Hal răsărea mereu de sub jiletca-i pătată cu grăsime, cicatricea alungită pe care harponul o lăsase pe faţa lui Will, felul în care Jate îşi scotea mereu boneta în faţa femeilor, fie că erau de cinci, fie că de cincizeci de ani, de obârşie nobilă sau modestă, *înecaţi sau arşi, împreună cu fiii mei şi alţii o mie, s-au dus să facă un rege în iad.*

Pe neaşteptate, arbaletistul se întoarse.

— Ocoleşte şi du-te la poteră şi te vor primi.

Davos făcu aşa cum i s-a cerut. Străjerii care îl întâmpinară îi erau străini.

Aveau lănci, iar pe piept purtau blazonul Casei Florent, vulpea şi florile. Nu-l conduseră spre Toba de Piatră, aşa cum se aşteptase, ci pe sub bolta Cozii 121

Dragonului şi în jos, către Grădina lui Aegon.

— Aşteaptă aici, îi spuse comandantul lor.

— Înălţimea Sa ştie că m-am întors? întrebă Davos.

— Să fiu al naibii dacă am habar. Aşteaptă aici, am zis. Bărbatul plecă, luându- şi lăncierii cu el.

Grădina lui Aegon răspândea un miros plăcut de pin şi era străjuită de copaci înalţi, întunecaţi. Erau şi trandafiri sălbatici, arbuşti înalţi şi ţepoşi şi un colţ

mlăştinos, unde creşteau răchitele.

De ce m-au adus aici? se întrebă Davos.

Apoi auzi un clinchet uşor de clopoţei, chicotitul unui copil şi, dintr-odată, Chip Peticit, bufonul, răsări din tufişuri, târşâindu-şi picioarele cât putea de repede, cu Prinţesa Shireen pe urmele lui.

— Vino imediat înapoi, striga ea după el. Chip Peticit, vino înapoi.

Când îl zări pe Davos, bufonul se opri cu o smucitură, zornăindu-şi clopoţeii prinşi de coarnele coifului de tinichea, *ding-dong, ding-dong.* Ţopăind de pe un picior pe altul, începu să cânte: *Sânge de bufon, sânge de rege, sânge din coapsa fecioarei, dar lanţuri pentru oaspeţi şi lanţuri pentru mire, da, o, da, o, da.* Atunci Shireen aproape îl ajunse din urmă, însă, în ultima clipă, Chip Peticit sări peste un pâlc de ferigi şi dispăru printre copaci. Prinţesa era imediat în spatele lui.

Văzându-i, Davos zâmbi.

Se întorsese cu spatele, ca să tuşească într-o mănuşă, când o altă siluetă mică

ţâşni din tufişuri şi dădu nas în nas cu el, doborându-l la pământ.

Băiatul căzu şi el, dar fu din nou în picioare aproape imediat.

— Ce cauţi aici? întrebă el pe un ton poruncitor, ştergându-se de praf. Părul negru ca tăciunele îi cădea până pe umeri şi avea ochi de un albastru nemaivăzut.

N-ar trebui să-mi ieşi în cale când fug.

— Nu, fu de acord Davos, n-ar trebui. Fu cuprins de un nou acces de tuse, pe când se căznea să se ridice în picioare.

— Nu te simţi bine? Băiatul îl luă de braţ şi-l ridică. Să-l chem pe maester?

Davos clătină din cap.

— O simplă tuse. Va trece.

Băiatul îl crezu pe cuvânt.

— Ne jucăm de-a monştrii şi fecioarele, îi explică el. Eu eram monstrul. E un joc copilăresc, dar vărului meu îi place. Ai un nume?

— Ser Davos Seaworth.

Băiatul îl măsură de sus până jos, neîncrezător.

— Eşti sigur? Nu ai o înfăţişare prea cavalerească.

— Sunt cavalerul cepelor, stăpâne.

Ochii albaştri clipiră.

— Cel cu corabia neagră?

— Ştii povestea aceea?

122

— I-ai adus unchiului meu Stannis peşte să mănânce înainte ca eu să mă fi născut, pe când l-a asediat Lordul Tyrell. Băiatul îşi îndreptă spatele.

— Eu sunt Edric Storm, anunţă el. Fiul Regelui Robert.

— Bineînţeles. Davos ştiuse asta aproape din prima clipă. Băiatul avea urechile proeminente ale unui Florent, dar părul, ochii, maxilarul şi pometii erau în întregime ai unui Baratheon.

— L-ai cunoscut pe tatăl meu? vru să ştie Edric Storm.

— L-am văzut de multe ori când îl vizita pe unchiul tău, la curte, dar n-am vorbit niciodată.

— Tata m-a învăţat să lupt, spuse băiatul cu mândrie. Venea să mă vadă

aproape în fiecare an şi uneori ne antrenam împreună. La ultima mea aniversare, mi-a trimis un ciocan de război, exact ca ăsta, numai că mai mic. Însă m-au pus să-l las la

Capătul Furtunii. E adevărat că unchiul meu Stannis ţi-a tăiat degetele?

— Doar ultima articulaţie. Am şi acum degete, numai că mai scurte.

— Arată-mi.

Davos îşi scoase mănuşa. Băiatul îi examina mâna cu băgare de seamă.

— Nu ţi-a tăiat degetul mare?

— Nu. Davos tuşi. Nu, pe ăsta mi l-a lăsat.

— N-ar fi trebuit să-ţi taie nici unul dintre degete, hotărî băiatul. A fost rău ce a făcut.

— Eram contrabandist.

— Da, dar i-ai dus peşte şi ceapă.

— Lordul Stannis m-a făcut cavaler pentru ceapă şi mi-a luat degetele pentru contrabandă. Davos îşi trase mănuşa la loc.

— Tatăl meu nu ţi-ar fi retezat degetele.

— Aşa cum spui, stăpâne. *Robert era altfel decât Stannis, într-adevăr. Băiatul seamănă cu el. Da, şi cu Renly.* Gândul acela îl nelinişti.

Băiatul era pe cale să mai adauge ceva, când auziră paşi. Davos se întoarse.

Ser Axell Florent se apropia pe aleea grădinii, împreună cu o duzină de străjeri, în jiletci vătuite. Pe piept, purtau inima înflăcărată a Lordului Luminii. *Oamenii reginei,* gândi Davos. Tusea puse stăpânire pe el dintr-odată.

Ser Axell era scund şi musculos, avea pieptul bombat, braţe vânjoase, picioare lungi şi păr în urechi. Ca unchi al reginei, slujise drept castelan la Piatra Dragonului timp de zece ani şi îl tratase întotdeauna pe Davos curtenitor, ştiind că se află în graţiile Lordului Stannis. Dar nu fu nici curtoazie, nici căldură în tonul său, când spuse:

— Ser Davos, neînecat. Cum se poate una ca asta?

— Cepele plutesc, ser. Ai venit să mă duci la rege?

— Am venit să te duc în temniţă. Ser Axell le făcu semn oamenilor săi. Puneţi mâna pe el şi luaţi-i pumnalul. Are de

gând să-l folosească pentru *doamna* noastră.

123

JAIME

Jaime fu cel dintâi care zări hanul. Clădirea principală îmbrăţişa ţărmul sudic, acolo unde râul cotea, cu aripile lungi, joase, întinse de-a lungul apei, ca şi cum ar fi vrut să îmbrăţişeze călătorii care treceau în aval. Parterul era din piatră cenuşie, etajul din lemn văruit, acoperişul de ardezie. Vedea şi grajduri şi un chioşc încărcat de viţă.

— Nici un fum din hornuri, sublinie el, în timp ce se apropiau. Nici o lumină

la ferestre.

— Hanul era încă deschis ultima oară când am trecut pe aici, zise Ser Cleos Frey. Făceau o bere bună. Poate a mai rămas ceva în pivniţă.

— S-ar putea să fie oameni, spuse Brienne. Ascunşi sau morţi.

— Te sperii de câteva cadavre, fătucă? făcu Jaime.

Brienne îi aruncă o privire aspră:

— Mă cheamă…

— Brienne, da. Nu ţi-ar plăcea să dormi, pentru o noapte, într-un pat, Brienne?

Am fi mai în siguranţă decât în largul râului şi s-ar putea să fie înţelept să aflăm ce s-a întâmplat aici.

Ea nu-i răspunse, dar, după o clipă, trase cârma pentru a îndrepta luntrea către docul părăginit din lemn. Ser Cleos se urcă să coboare vela. Când se loviră uşor de chei, ieşi să lege barca. Jaime se caţără după el, îngreunat de lanţuri.

La capătul docului, o stinghie scorojită se legăna pe un stâlp de fier, pictată cu chipul unui rege îngenuncheat, cu mâinile împreunate într-un gest de loialitate.

Jaime aruncă o privire şi râse zgomotos:

— Nici c-am fi putut găsi un han mai bun.

— E vreun loc deosebit? întrebă fetişcana, bănuitoare.

Ser Cleos îi răspunse:

— Acesta e Hanul Omului îngenuncheat, doamna mea. Se află chiar pe locul unde ultimul Rege al Nordului a îngenuncheat în faţa lui Aegon Cuceritorul, în semn de supunere. Cel de pe tăbliţă este el, presupun.

— Torrhen şi-a adus oastea spre sud, după căderea celor doi regi pe Câmpul de Foc, spuse Jaime, dar când a văzut dragonul lui Aegon şi oştirea-i numeroasă, a ales calea înţelepciunii, plecându-şi genunchii îngheţaţi. Jaime se opri, la nechezatul unui cal. Cai în grajd. Unul, cel puţin. *Şi doar de unul am nevoie, ca să scap de fătuca asta.* Haideţi să vedem cine este acasă, bine? Fără să aştepte un răspuns, Jaime porni, zornăind, în josul docului, înfipse un umăr în poartă, o deschise şi…

… şi se pomeni faţă în faţă cu o arbaletă încărcată. În spatele ei era un băiat îndesat de cincisprezece ani.

— Leu, peşte sau lup? întrebă flăcăul.

— Noi speram la un clapon. Jaime îşi auzi tovarăşii intrând în urma lui.

Arbaleta e o armă de laş.

— Dar la fel de bine îţi va înfige o săgeată în inimă.

— Poate, dar înainte să poţi trage din nou, vărul meu, aici de faţă, îţi va împrăştia maţele pe jos.

— Nu-l sperie acum pe flăcău, interveni Ser Cleos.

— Nu vrem să-ţi facem nici un rău, zise Brienne. Şi avem bani să plătim pentru mâncare şi băutură. Scoase o monedă de argint din pungă.

Băiatul privi neîncrezător moneda, pe urmă cătuşele lui Jaime.

— Omul ăsta de ce e în lanţuri?

— Am ucis câţiva arbaletişti, spuse Jaime. Ai bere?

— Da. Băiatul coborî arbaleta câţiva milimetri. Desfaceţi-vă centurile şi lăsaţi-le să cadă şi poate că vă vom hrăni. Se răsuci, pentru a privi prin ochiurile de sticlă groase, hexagonale, să vadă dacă mai erau şi alţii afară.

— Aceea e o corabie a Casei Tully.

— Venim de la Riverrun. Brienne îşi desfăcu centura şi o lăsă să cadă, zdrăngănind, pe podea. Ser Cleos o urmă.

Un bărbat smead, cu o faţă cleioasă, ciupită de vărsat, păşi pe uşa beciului, ţinând în mână un satâr greu de măcelar.

— Trei sunteţi, aşa-i? Avem destulă carne de cal pentru trei. Calul era bătrân şi îndărătnic, dar carnea lui e proaspătă încă.

— Pâine este? întrebă Brienne.

— Pâine tare şi turte uscate de ovăz.

Jaime zâmbi.

— Iată un hangiu cinstit. Toţi îţi servesc pâine uscată şi carne aţoasă, dar cei mai mulţi n-o recunosc atât de nestingheriţi.

— Nu sunt hangiu. L-am îngropat afară, în spate, cu femeile lui.

— I-ai omorât?

— Crezi că ţi-aş spune, dacă aş fi făcut-o? Bărbatul scuipă. Probabil a fost isprava lupilor, sau poate a leilor, ce contează? Nevastă-mea şi cu mine i-am găsit morţi. După cum vedem noi lucrurile, locul e al nostru acum.

— Unde e soţia asta a ta? întrebă Ser Cleos. Bărbatul îi aruncă o privire bănuitoare.

— Şi de ce ai vrea tu să ştii asta? Nu-i aici… după cum nu veţi fi nici voi, dacă

nu cumva îmi place gustul argintului vostru.

Brienne îi azvârli moneda. Bărbatul o prinse din zbor, o muşcă şi o dosi.

— Mai are, anunţă băiatul cu arbaleta.

— Sigur că mai are. Băiete, du-te jos şi adu-mi nişte ceapă.

Flăcăul îşi ridică arbaleta pe umăr, le aruncă o ultimă privire aspră şi se făcu nevăzut în beci.

— Fiul tău? întrebă Ser Cleos.

— Doar un băiat pe care nevasta şi cu mine l-am luat pe lângă noi. Am avut doi fii, dar pe unul l-au omorât leii, iar

celălalt a murit de difterie. Băiatul şi-a 125
pierdut mama, ucisă de Măştile însângerate. În vremurile astea, omul are nevoie de un suflet care să vegheze când el doarme. Făcu semn cu securea către masă: Puteţi să şedeţi.

Şemineul era rece, dar Jaime alese scaunul cel mai apropiat de cenuşă şi îşi întinse picioarele lungi sub masă. Zornăitul lanţurilor îi însoţea fiecare mişcare.

Un sunet iritant. Înainte să se isprăvească toate astea, voi înfăşură lanţurile pe după gâtlejul fătucii, să văd cum îi place atunci.

Bărbatul care nu era hangiu prăji trei hălci de carne de cal şi fripse ceapa în untură, astfel că turtele uscate de ovăz trecură aproape neobservate. Jaime şi Cleos băură bere, Brienne o cană de cidru. Băiatul se ţinu la distanţă, cocoţat pe butoiul de cidru, cu arbaleta pe genunchi, în poziţie de tragere. Bucătarul îşi luă o stacană de bere şi se aşeză cu ei la masă.

— Ce se mai aude despre Riverrun? îl întrebă pe Ser Cleos, luându-l drept şeful lor.

Ser Cleos îi aruncă o privire Briennei, înainte de a răspunde.

— Lordul Hoster e pe ducă, dar fiul lui le ţine piept Lannisterilor la vadurile Furcii Roşii. S-au dus lupte.

— Lupte peste tot. Încotro mergeţi, ser?

— La Debarcaderul Regelui. Ser Cleos îşi şterse unsoarea de pe buze.

Gazda lor pufni:

— Atunci sunteţi trei nebuni. Ultima veste pe care am auzit-o era că Regele Stannis se află lângă zidurile oraşului. Se spune că are o sută de mii de oameni şi o sabie fermecată.

Mâinile lui Jaime se înfăşurară în jurul lanţului care îi lega încheieturile şi îl răsuciră, dorindu-şi să aibă puterea să-l rupă în două. *Atunci am să-i arăt eu lui Stannis unde să-şi vâre sabia fermecată.*

— În locul vostru, m-aş ţine departe de drumul ăla al regelui, continuă

bărbatul. E mai rău decât îţi poţi închipui, după câte am auzit. Lupi şi lei deopotrivă, şi cete de oameni de nimic care jefuiesc pe oricine le iese în cale.

— Lepădături, decretă Ser Cleos cu dispreţ. Asemenea oameni n-ar îndrăzni niciodată să se lege de oameni înarmaţi.

— Să-mi fie cu iertare, ser, dar eu, unul, văd un singur bărbat înarmat care călătoreşte cu o femeie şi un prizonier în lanţuri.

Brienne îi aruncă bucătarului o privire întunecată. *Fătuca urăşte să i se aducă*

aminte că e o fătucă, gândi Jaime, trăgând din nou de lanţuri. Zalele erau reci şi aspre pe piele, fierul neîndurător. Cătuşele îi roseseră încheieturile.

— Am de gând să urmez cursul Tridentului, spre mare, îi spuse gazdei lor fetişcana. Vom găsi cai la Iazul Fecioarelor şi vom merge călare pe la Duskendale şi Rosby. Asta ar trebui să ne ţină departe de focul bătăliilor.

Gazda lor clătină din cap.

— Nu veţi ajunge niciodată la Iazul Fecioarelor pe râu. La nici cincisprezece 126

kilometri de aici, câteva bărci au ars şi s-au scufundat, iar canalul e înnămolit în jurul lor. Acolo e un cuib de proscrişi care atacă pe oricine încearcă să se apropie, şi alţii ca ei în josul râului, în preajma Pietrelor Săltătoare şi a Insulei Cerbului Roşu. Iar lordul fulgerului a fost zărit şi el prin părţile alea. Trece râul oriunde-i place, călărind încoace şi încolo, fără astâmpăr.

— Şi cine este acest lord al fulgerului? întrebă Ser Cleos Frey.

— Lordul Beric, cu voia ta, ser. I se spune aşa fiindcă loveşte atât de neaşteptat, ca un fulger din senin. Zice-se că nu are moarte.

Au cu toţii moarte, când îi străpungi cu o sabie, gândi Jaime.

— Thoros din Myr e şi acum cu el?

— Da, vrăjitorul roşu. Am auzit vorbindu-se că are puteri neobişnuite.

Ei, bine, a avut puterea să bea cot la cot cu Robert Baratheon şi destul de puţini se puteau lăuda cu asta. Jaime îl auzise odată pe Thoros spunându-i regelui că a devenit preot în straie roşii fiindcă acestea ascund atât de bine petele de vin.

Robert a râs cu atâta poftă încât a vărsat berea pe toată mantia de mătase a lui Cersei.

— Departe de mine gândul să mă împotrivesc, spuse Jaime, dar poate că

Tridentul nu e traseul nostru cel mai sigur.

— Aş spune că aşa este, fu de acord bucătarul. Chiar dacă reuşiţi să treceţi de Insula Cerbului Roşu fără să daţi nas în nas cu Lordul Beric şi cu vrăjitorul roşu, mai aveţi în faţa voastră vadul rubiniu. Ultima oară am auzit că lupii Lordului Leech sunt stăpâni peste vad, dar asta a fost acum ceva vreme. Acum, ar putea să

fie iarăşi leii, sau Lordul Beric sau oricine.

— Sau nimeni, sugeră Brienne.

— Dacă doamna vrea să-şi pună pielea la bătaie pentru asta, n-o voi opri… dar dacă aş fi în locul vostru, aş lăsa râul ăsta în pace şi aş tăia-o pe uscat. Dacă vă

ţineţi departe de drumurile principale şi vă adăpostiţi noaptea sub copaci, ascunşi, cum ar veni… ei, bine, tot nu m-aş încumeta să merg cu voi, dar s-ar putea să

aveţi un dram de noroc.

Fata vânjoasă îl privea cu îndoială.

— Am avea nevoie de cai.

— Sunt cai aici, sublinie Jaime. Am auzit unul în grajduri.

— Da, sunt, răspunse hangiul care nu era hangiu. Trei, dacă veni vorba, dar nu sunt de vânzare.

Jaime nu-şi putu stăpâni râsul.

— Bineînţeles că nu. Dar, oricum, o să ni-i arăţi.

Brienne se încruntă, dar bărbatul care nu era hangiu îi înfruntă privirea fără să

clipească şi, după o clipă, ea spuse:

— Arată-mi. Şi se ridicară cu toţii de la masă. Grajdurile nu fuseseră curăţate de multă vreme, după cum miroseau. Sute de muşte negre, grase, roiau în jurul paielor, bâzâind de la o boxă la alta şi mişunând pe munţii de bălegar care se aflau 127

la tot pasul, dar nu erau de văzut decât cei trei cai. Formau un trio ciudat: un cal murg, greoi, de tracţiune, un cal jugănit alb, bătrân şi orb de un ochi, şi o iapă sură

şi aprigă.

— Nu sunt de vânzare, cu nici un preţ, anunţă pretinsul lor proprietar.

— Cum te-ai ales cu caii ăştia? vru să ştie Brienne.

— Murgul era aici, în grajd, când nevasta şi cu mine am venit la han, spuse bărbatul, împreună cu ăla pe care tocmai l-aţi mâncat. Calul jugănit a venit într-o noapte, iar iapa a prins-o băiatul. Alerga liberă, cu şaua şi căpăstrul încă pe spate.

Haideţi să vă arăt.

Şaua pe care le-o arătă era ornamentată cu incrustaţii de argint. Valtrapul fusese la început în carouri roz şi negre, dar acum era aproape în întregime maro.

Jaime nu deosebi culorile originale, dar remarcă petele de sânge cu destulă

uşurinţă.

— Ei, bine, proprietarul ei nu va veni s-o revendice prea curând. Examina picioarele iepei şi numără dinţii calului jugănit. Dă-i o monedă de aur pentru iapa sură, dacă ne dă şi şaua, o sfătui pe Brienne. Un ban de argint pentru calul de plug. Iar fiindcă i-l luăm pe ăla alb de pe cap, ar trebui să ne plătească el.

— Nu vorbi nepoliticos despre calul tău, ser. Fetişcana deschise punga pe care i-o dăduse Lady Catelyn şi scoase

trei monede de aur. Am să-ţi plătesc câte un dragon pentru fiecare.

Bărbatul clipi şi întinse mâna după aur, pe urmă şovăi şi şi-o trase înapoi.

— Nu ştiu, nu pot călări un dragon de aur, dacă trebuie să plec. Nici să mănânc unul, dacă mi-e foame.

— Poţi păstra şi luntrea noastră, spuse ea. Să pluteşti pe râu, în sus şi-n jos, după cum pofteşti.

— Lasă-mă să gust niţel din aurul ăla. Bărbatul luă una dintre monede din palma ei şi o muşcă. Hm, destul de bun, aş zice. Trei dragoni şi luntrea?

— Te fură de nu te vezi, fătucă, zise Jaime prietenos.

— O să vreau şi provizii, îi spuse Brienne gazdei lor, ignorându-l pe Jaime.

Orice ai, de care te poţi lipsi.

— Mai sunt turte de ovăz. Bărbatul înhaţă şi ceilalţi doi dragoni din palma ei şi îi zornăi în pumn, zâmbind la auzul sunetului pe care îl făceau. Da, şi peşte afumat în saramură, dar ăsta te va costa un argint. Paturile mele costă şi ele. Vreţi, probabil, să rămâneţi peste noapte.

— Nu, răspunse Brienne fără şovăire.

Bărbatul o privi încruntat.

— Femeie, doar n-ai de gând să plecaţi noaptea pe meleaguri străine, călare pe cai pe care nu-i cunoaşteţi. S-ar putea să vă împotmoliţi în vreo mocirlă sau să

rupeţi piciorul unui cal.

— Luna va străluci în noaptea asta, răspunse Brienne. Vom găsi drumul fără

probleme.

Gazda lor chibzui la acestea.

— Dacă nu ai argint, poate că nişte monede de cupru ar fi de-ajuns ca să vă

plătiţi paturile şi o pătură, două, să vă ţină de cald. Nu sunt omul care să alunge călătorii, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Mi se pare mai mult decât mulţumitor, zise Ser Cleos.

— Păturile sunt şi proaspăt spălate. Nevastă-mea s-a îngrijit de asta înainte să

plece. Şi nici urmă de purici, aveţi cuvântul meu. Zornăi din nou monedele, zâmbind.

Ser Cleos era vizibil ispitit.

— Un pat cumsecade ne-ar prinde bine tuturor, doamna mea, îi spuse Briennei. Dacă ne odihnim, mâine vom înainta mai bine. Se uită spre vărul său, căutând sprijin.

— Nu, vere. Fătuca are dreptate. Avem promisiuni de ţinut şi multe leghe în faţa noastră. Ar trebui să ne continuăm drumul.

— Dar, făcu Ser Cleos, ai spus chiar tu…

— Atunci. *Când am crezut că hanul e părăsit.* Acum am burta plină şi o călătorie sub clar de lună va fi exact ceea ce ne trebuie. Îi zâmbi Briennei. Dar, dacă nu vreţi să mă aruncaţi pe spatele calului ca pe un sac de făină, ar trebui careva să se ocupe de lanţurile astea. E greu să călăreşti cu gleznele legate.

Brienne privi încruntată lanţurile. Bărbatul care nu era hangiu îşi scarpină

bărbia.

— E o fierărie în spatele grajdului.

— Arată-mi-o, spuse Brienne.

— Da, zise Jaime, şi cu cât mai repede cu atât mai bine. E mult prea mult bălegar aici pentru gustul meu. N-aş suporta să calc în el. Îi aruncă fetişcanei o privire aspră, întrebându-se dacă era destul de isteaţă să priceapă subînţelesul vorbelor sale.

Jaime spera că îi va tăia şi cătuşele de la încheieturi, dar Brienne era încă

bănuitoare. Fata despică la mijloc lanţul de la gleznele lui Jaime, lovind puternic, cu barosul, de mai multe ori, capătul bont al unei dălţi de oţel. Când Jaime îi sugeră să-i taie şi lanţul de la încheieturi, ea îl ignoră.

— La trei kilometri în josul râului veţi vedea un sat pârjolit, le spuse gazda lor în timp ce-i ajuta să înşeueze caii şi să-şi încarce bagajele. De data aceasta, îşi îndreptă sfaturile către Brienne. Acolo drumul se desparte. Dacă o luaţi către sud, veţi ajunge la fortăreaţa de piatră a lui Ser Warren. Acesta a plecat şi a murit, aşa că n-aş putea spune cine e stăpân acum acolo, dar e un loc de care e cel mai bine să te fereşti. Aţi face bine să o luaţi prin pădure, spre sud-est.

— Aşa vom face, răspunse Brienne. Ai mulţumirile mele.

Principalul e că are aurul tău. Jaime păstră acest gând pentru sine. Se săturase să fie neglijat de această vacă urâtă de femeie.

Brienne luă calul de plug şi hotărî să-i dea iapa lui Ser Cleos. Aşa cum fusese 129

ameninţat, Jaime se alese cu bătrânul cal chior, ceea ce puse capăt oricăror speranţe de a da pinteni, lăsând-o pe fetişcană în urmă, într-un nor de praf.

Bărbatul şi băiatul ieşiră să-i privească plecând. Bărbatul le ură noroc şi le spuse să revină în vremuri mai bune, în timp ce băiatul rămase tăcut, cu arbaleta sub braţ.

— Ia suliţa sau măciuca, îi spuse Jaime, te vor sluji mai bine. Băiatul îl privi cu neîncredere. *Gata cu sfaturile prieteneşti.* Ridică din umeri, îşi întoarse calul şi nu se mai uită în urmă.

În timp ce se îndepărtau, Ser Cleos se văicărea mereu, continuând să jelească

după patul de puf pe care-l pierduse. Merseră spre est, pe malul râului scăldat în lumina lunii. Furca Roşie era foarte largă aici, dar apa era mică, cu malurile numai mâl şi stuf. Calul lui Jaime tropăia tacticos, deşi bietul animal avea tendinţa să se ducă spre partea ochiului său bun. Era plăcut să fie din nou călare. Jaime nu mai călărise de când arcaşii lui Robb Stark îi omorâseră de sub el calul de luptă, la Pădurea Şoaptelor.

Când ajunseră la satul pârjolit, se găsiră în faţa unor drumuri la fel de puţin promiţătoare: făgaşe înguste, adânc brăzdate de căruţele ţăranilor care îşi cărau grânele la râu. Unul şerpuia către sud-est şi se pierdea curând printre copacii pe care-i vedeau în zare, iar celălalt, mai drept şi mai pietros, ducea direct spre sud.

Brienne le cercetă dintr-o privire şi apoi ţâşni cu calul pe drumul ce ducea către sud. Jaime fu plăcut surprins: era alegerea pe care ar fi făcut-o şi el.

— Dar acesta este drumul pe care hangiul ne-a prevenit să-l ocolim, obiectă

Ser Cleos.

— Nu era nici un hangiu. Brienne stătea cocoşată în şa, lipsită de graţie, dar în acelaşi timp dădea impresia că se ţine bine. Bărbatul s-a arătat prea interesat de traseul pe care-l avem de ales, iar pădurile alea... se ştie că asemenea locuri sunt bântuite de tâlhari. S-ar putea să ne fi împins într-o cursă.

— Isteaţă fătucă. Jaime îi zâmbi vărului său. Aş pune rămăşag că gazda noastră are prieteni în josul drumului. De la caii lor a căpătat grajdul lui acea mireasmă de neuitat.

— S-ar putea să fi minţit şi în legătură cu râul, ca să ne pună pe caii ăştia, zise fetişcana, dar n-am putut să-mi asum riscul. S-ar putea să fie soldaţi la vadul rubinului şi la răscruci.

Ei, bine, o fi ea urâtă, dar nu e chiar proastă de tot. Jaime îi aruncă un zâmbet pizmaş.

Lumina roşiatică de la fereastra de sus a fortăreţei de piatră îi înştiinţa de prezenţa acesteia încă de departe, iar Brienne îi conduse pe câmp. Doar când cetatea rămase mult în urmă cotiră înapoi şi regăsiră drumul.

Trecu o jumătate de noapte până când fetişcana hotărî că nu e periculos să se oprească. Toţi trei atârnau istoviţi în şa. Se adăpostiră într-un crâng mic de stejari şi frasini, lângă un pârâu molatic. Fetişcana nu le îngădui să facă foc, aşa că

mâncară împreună turte uscate de ovăz şi peşte sărat. O linişte stranie se aşternea peste noapte. Deasupra, semiluna se odihnea pe cerul negru de fetru, înconjurată

de stele. În depărtare, se auzeau lupii urlând. Unul dintre cai nechează agitat. În rest, totul era cufundat în tăcere. *Războiul n-a atins locul acesta,* gândi Jaime. Era bucuros să se afle aici, bucuros să fie în viaţă, bucuros să se întoarcă la Cersei.

— Voi sta prima de strajă, îi spuse Brienne lui Ser Cleos, şi în curând Frey sforăia domol.

Jaime se aşează lângă scorbura unui stejar, întrebându-se ce făceau Cersei şi Tyrion în clipa aceea.

— Ai fraţi sau surori, doamna mea? întrebă el.

Brienne îl privi cu coada ochiului, bănuitoare.

— Nu, am fost singurul fi… copil al tatălui meu.

Jaime chicoti.

— *Fiu,* ai vrut să spui. Te priveşte ca pe un fiu? Eşti o fiică ciudată, fără doar şi poate.

Fără să scoată o vorbă, Brienne îi întoarse spatele, cu degetele strânse pe mânerul sabiei. *Ce mai fiinţă jalnică.* Îi amintea de Tyrion, într-un mod ciudat, deşi la prima vedere, doi oameni nu puteau fi mai diferiţi. Probabil gândul acela la fratele său îl făcu să spună:

— N-am vrut să te jignesc, Brienne. Iartă-mă.

— Crimele tale nu pot fi iertate, Regicidule.

— Iarăşi numele ăla. Jaime îşi răsuci plictisit lanţurile. De ce te scot aşa din sărite? Nu ţi-am făcut nici un rău, din câte ştiu.

— Le-ai făcut rău altora. Celor pe care ai jurat să-i aperi. Celor slabi, celor inocenţi…

— … regelui? Întotdeauna se ajungea la Aerys. Să nu crezi că poţi să judeci ceea ce nu înţelegi, fătucă.

— Mă cheamă…

— Brienne, da. Ţi-a spus cineva vreodată că eşti pe cât de urâtă pe atât de plicticoasă?

— N-o să reuşeşti să mă înfurii, Regicidule!

— O, aş putea, dacă m-aş sinchisi să încerc.

— De ce ai făcut jurământul? întrebă ea. De ce să îmbraci mantia albă, dacă ai de gând să trădezi tot ce reprezintă ea?

De ce? Ce ar putea spune ca ea să înţeleagă?

— Eram copil. Aveam cincisprezece ani. Era o mare onoare pentru cineva atât de tânăr.

— Ăsta nu-i un răspuns, zise ea cu dispreţ.

Nu ţi-ar plăcea adevărul. Jaime intrase în Garda Regelui din dragoste, desigur.

Tatăl lor o chemase pe Cersei la curte pe când avea doisprezece ani, sperând 131

să-i aranjeze o căsătorie regală. El refuza fiecare cerere în căsătorie pentru fiica sa, preferând s-o ţină cu el în Turnul Mâinii, în timp ce ea creştea, devenind din ce în ce mai femeie, din ce în ce mai frumoasă. Fără îndoială, aştepta ca Prinţul Viserys să devină bărbat sau ca soţia lui Rhaegar să moară pe patul de lăuzie. Elia din Dome nu fusese niciodată cea mai sănătoasă dintre femei.

Între timp, Jaime petrecuse patru ani ca scutier al lui Ser Sumner Crakehall şi îşi câştigase renumele luptând împotriva Frăţiei Pădurii Regelui. Dar când, pe drumul de întoarcere de la Casterly Rock, trecuse pe la Debarcaderul Regelui, special ca să-şi vadă sora, Cersei l-a luat deoparte şi i-a şoptit că Lordul Tywin intenţionează să-l însoare cu Lysa Tully, mergând până într-acolo încât îl invitase pe Lordul Hoster în oraş, să discute zestrea fetei. Însă, dacă Jaime ar îmbrăca straiele albe, ar putea fi mereu aproape de ea. Bătrânul Ser Harlan Grandison murise în somn, aşa cum îi şedea bine unuia al cărui blazon era leul adormit.

Aerys voia ca locul lui să fie luat de cineva tânăr, aşa că, de ce nu un leu fioros în locul unuia somnoros?

— Tata nu va consimţi niciodată, obiectase Jaime.

— Regele nu-i va cere părerea. Şi, după ce faptul e împlinit, tata nu mai poate protesta, nu pe faţă. Aerys a pus să i se smulgă limba lui Ser Ilyn Payne doar fiindcă s-a făli t că Mâna Regelui era cea care conducea cu adevărat Cele

Şapte Regate. Era vorba despre căpitanul gărzii Mâinii, şi totuşi tata nu a îndrăznit să se împotrivească. Nu se va împotrivi nici la asta.

— Dar, a spus Jaime, mai e şi Casterly Rock…

— O stâncă e ceea ce vrei? Sau pe mine?

Îşi amintea noaptea aceea de parcă ar fi fost ieri. Au petrecut-o într-un han vechi de pe Aleea Tiparului, departe de ochii iscoditori. Cersei a venit la el îmbrăcată ca o simplă slujnică, ceea ce l-a stârnit cumva şi mai mult. Jaime nu o văzuse niciodată mai înfocată. De fiecare dată când el adormea, Cersei îl trezea.

Dimineaţa, Casterly Rock părea un preţ mic de plătit pentru a fi mereu aproape de ea. Şi-a dat consimţământul şi Cersei i-a promis că va face restul.

O lună mai târziu, un corb regal a sosit la Casterly Rock să-l informeze că

fusese ales pentru Garda Regelui. Avea ordin să se prezinte în faţa regelui în timpul marelui turnir de la Harrenhal, să-şi rostească jurămintele şi să-şi îmbrace mantia.

Învestitura l-a eliberat de Lysa Tully. În rest, nimic nu a mers conform planului. Tatăl lui s-a înfuriat ca niciodată. Nu putea să obiecteze în mod deschis

– Cersei judecase asta corect – dar a demisionat din funcţia de Mână a Regelui, sub un pretext mărunt, şi s-a întors la Casterly Rock, luându-şi cu el fiica. În loc să fie împreună, Cersei şi Jaime nu au făcut decât să schimbe locurile. Jaime se pomeni singur la curte, păzind un rege nebun, în timp ce alţi patru bărbaţi mai mărunţi au dansat, pe rând, pe cuţite, în pantofii, prea strâmţi pentru ei, ai tatălui său. Atât de repede se ridicau şi cădeau Mâinile, încât Jaime îşi amintea heraldica 132

lor mai bine decât chipurile. Mâna cornului abundenţei şi Mâna grifonilor dansând fuseseră, ambii, exilaţi, Mâna ghioaga-şi-pumnalul s-a cufundat în foc sălbatic şi a murit ars de viu. Lordul Rossart fusese ultimul. Blazonul lui fusese

o torţă arzând, o alegere nefericită, având în vedere soarta predecesorului său, însă

alchimistul a fost răsplătit cu mărinimie, fiindcă împărtăşea pasiunea regelui pentru foc. *Ar fi, trebuit să-l înec pe Rossart în loc să-i scot maţele.*

Brienne aştepta încă răspunsul lui. Jaime spuse:

— Nu ai destui ani să-l fi cunoscut pe Aerys Targaryen…

Ea nu voia să audă nimic.

— Aerys a fost nebun şi crud, nimeni n-a negat vreodată asta. Dar era regele tău, uns şi încoronat. Iar tu ai jurat să-l aperi.

— Ştiu ce am jurat.

— Şi ce ai făcut. Brienne se înălţa deasupra lui, un munte de dispreţ pistruiat, încruntat, furios.

— Da, şi ce ai făcut şi tu. Amândoi suntem regicizi, dacă e adevărat ce am auzit.

— Nu m-am atins de Renly. Am să-l omor pe cel care spune altceva.

— Atunci ar fi cel mai bine să începi cu Cleos. Şi pe urmă vei avea o grămadă

de omorât, după cum povesteşte el.

— *Minciuni!* Lady Catelyn era acolo când regele a fost omorât. A văzut. A apărut o umbră. Lumânările au pâlpâit, s-a făcut frig, şi a fost sânge…

— O, foarte bine, râse Jaime. Eşti mai isteaţă decât mine, recunosc. Când m-au găsit deasupra regelui meu mort, nu mi-a trecut prin minte să spun: Nu, n-am fost eu, a fost o umbră, o înfricoşătoare umbră rece. Râse din nou. Spune-mi cinstit, ca de la regicid la regicid, cine te-a plătit să-i spinteci beregata, familia Stark sau Stannis? Renly te-a respins, aşa au stat lucrurile? Sau poate erai în acea perioadă a lunii. Să nu-i dai niciodată unei fetişcane o sabie în mână atunci când sângerează.

Pentru o clipă, Jaime crezu că Brienne îl va lovi.

Încă un pas şi-i voi înşfăca pumnalul ăla din teacă, după care am să i-l vâr în pântece. Strânse un picior sub el, gata

să sară, dar fetişcana nu se clinti.

— Să fii cavaler e un dar preţios şi rar, spuse ea, iar să fii cavaler al Gărzii Regale înseamnă şi mai mult. E un dar pe care puţini îl primesc, un dar pe care tu l-ai batjocorit şi l-ai pângărit.

Un dar pe care îl vrei cu disperare, fătucă, şi pe care nu-l vei putea avea niciodată.

— Mi-am dobândit titlul de cavaler. N-am căpătat nimic pe degeaba. Am câştigat un turnir la treisprezece ani, când încă eram scutier. La cincisprezece, am mers la luptă alături de Ser Arthur Dayne împotriva Frăţiei Pădurii Regelui, iar el m-a făcut cavaler pe câmpul de bătălie. Mantia aceea albă m-a pângărit pe mine, nu viceversa. Aşa că scuteşte-mă de invidia ta. Zeii sunt cei care n-au avut grijă să

te înzestreze cu un mădular, nu eu.

Privirea pe care i-o aruncă Brienne atunci fu plină de dezgust. *M-ar sfârteca bucuroasă, dacă n-ar fi scumpul ei jurământ,* cugetă el. *Bun. M-am săturat de atâta cucernicie şi de ideile ei feciorelnice.* Fetişcana se îndepărtă ţanţoşă, fără să

scoată o vorbă. Jaime se cuibări sub mantie, sperând să viseze cu Cersei.

Dar când închise ochii, îl văzu pe Aerys Targaryen singur, măsurând cu pasul sala tronului, pigulindu-şi mâinile însângerate şi pline de cruste. Se tăia mereu, nebunul, în ţepii şi muchiile ascuţite ale Tronului de Fier. Jaime se furişase înăuntru pe uşa regelui, înveşmântat în armura lui aurie, cu sabia în mână.

Armura aurie, nu cea albă, dar nimeni nu şi-a amintit vreodată asta. Mi-aş dori să-mi fi scos şi mantia aia blestemată.

Când Aerys a văzut sângele de pe sabia lui, a vrut să ştie dacă era al Lordului Tywin.

— Îl vreau mort pe trădător. Îi vreau capul, o să-mi aduci capul lui, sau vei arde cu toţi ceilalţi. Toţi trădătorii, Rossart

spune că sunt *între ziduri.* S-a dus să le facă o primire călduroasă. Al cui e sângele? *Al cui?*

— Al lui Rossart, a răspuns Jaime.

Ochii aceia purpurii s-au lărgit atunci, şi, uluită, gura regală s-a căscat dintr-odată. S-a scăpat pe el, s-a întors şi a fugit către Tronul de Fier. Sub ochii goi ai craniilor de pe pereţi, Jaime l-a târât, pe trepte în jos, pe ultimul rege-dragon în persoană, guiţând ca un porc şi duhnind ca o hazna. O singură tăietură de-a lungul beregatei a fost de ajuns ca să pună capăt scenei. *Atât de uşor,* îşi amintea că se gândise. *Un rege ar trebui să fie mai greu de învins.* Rossart, cel puţin, încercase să se opună, deşi la drept vorbind, lupta ca un alchimist. *Ciudat că n-au întrebat niciodată cine l-a ucis pe Rossart... dar, desigur, el era un nimeni, de obârşie modestă, Mână a Regelui pentru două săptămâni, doar un alt capriciu nebun al Regelui Nebun.*

Ser Elys Westerling, Lordul Crakehall şi alţi cavaleri ai tatălui său au năvălit în sală la timp să vadă finalul, astfel că n-a fost chip ca Jaime să se facă nevăzut şi să lase vreun fanfaron să-i fure slava sau ocara. Avea să fie ocară, a ştiut îndată ce a văzut cum *îl priveau...* deşi poate în ochii lor era teamă. Lannister ori ba, era unul din cei şapte ai lui Aerys.

— Castelul este al nostru, ser, la fel şi oraşul, i-a spus Roland Crakehall, ceea ce era pe jumătate adevărat. Loialiştii lui Targaryen îşi dădeau încă viaţa pe treptele palatului şi în armurărie. Gregor Clegane şi Amory Lorch luau cu asalt zidurile Fortăreţei lui Maegor, iar Ned Stark intra tocmai atunci, în fruntea nordicilor săi, pe Poarta Regelui, dar Crakehall n-avea de unde să ştie toate acestea. Nu păruse surprins să-l găsească pe Aerys ucis; Jaime fusese fiul Lordului Tywin cu mult înainte să fie primit în Garda Regelui.

— Spune-ţi-le că Regele Nebun a murit, a poruncit el. Cruţaţi-i pe toţi cei care se predau şi luaţi-i ostatici.

— Să proclam şi un nou rege? a întrebat Crakehall şi Jaime a priceput foarte

bine întrebarea: Va fi tatăl tău sau Robert Baratheon, sau ai de gând să încerci să

faci un nou rege-dragon? S-a gândit o clipă la Viserys, băiatul fugit la Piatra Dragonului, şi la Aegon, la pruncul lui Rhaegar, aflat încă la Fortăreaţa lui Maegor, cu mama lui. *Un nou rege Targaryen şi tatăl meu ca Mână. Cum vor mai urla lupii şi cum se va sufoca de mânie lordul furtunii.* Preţ de o clipă, a fost ispitit, până când a aruncat din nou o privire în jos, către trupul neînsufleţit ce zăcea pe podea, în balta-i de sânge. *Sângele lui curge în amândoi,* a gândit Jaime.

— Proclamă pe cine naiba pofteşti, i-a spus lui Crakehall. Pe urmă s-a urcat spre Tronul de Fier şi s-a aşezat cu sabia pe genunchi, să vadă cine va veni să

revendice regatul. S-a întâmplat să fie Eddard Stark.

N-aveai nici tu dreptul să mă judeci, Stark.

În visele sale, morţii veneau arzând, învăluiţi în vârtejuri de flăcări verzi.

Jaime dănţuia în jurul lor cu o sabie aurie în mână, dar, la fiecare pe care-l dobora, alţi doi se ridicau.

Brienne îl trezi cu o cizmă în coaste. Lumea era încă întunecată şi începuse să

plouă. Mâncară turte de ovăz, peşte sărat şi câteva mure pe care Ser Cleos le găsise şi urcară înapoi în şa, înainte de răsăritul soarelui.

TYRION

Eunucul fredona fals, în surdină, când intră pe uşă, îmbrăcat în straie vaporoase de mătase de culoarea piersicii şi mirosind a lămâie. Când dădu cu ochii de Tyrion aşezat lângă şemineu, se opri şi rămase înmărmurit.

— Stăpâne Tyrion, izbucni el într-un chiţăit, punctat de un râs nervos.

— Aşadar, îţi aminteşti de mine? Începusem să mă îndoiesc.

— Mă bucur nespus de mult să văd că arăţi atât de puternic şi sănătos. Varys afişă zâmbetul său cel mai perfid. Deşi, mărturisesc, nu m-am aşteptat să te găsesc în umilele mele camere.

— Sunt umile. Excesiv de umile, e adevărat. Tyrion aşteptase până când Varys fusese chemat de tatăl său, ca să se furişeze înăuntru, pentru a-i face o vizită.

Camerele eunucului erau mici şi sărăcăcioase, trei odăiţe fără ferestre, sub zidul dinspre nord. Am sperat să găsesc baniţe pline de secrete suculente cu care să-mi omor timpul aşteptându-te, dar nu-i de găsit nici o hârtie. Căutase şi pasaje secrete, ştiind că Păianjenul trebuia să aibă pe unde să intre şi să iasă nevăzut, dar şi acestea se dovediseră la fel de iluzorii. Slavă zeilor, am găsit *apă* în carafele tale, continuă Tyrion, celula în care dormi nu e mai mare decât un coşciug, iar patul ăla... e făcut, într-adevăr, din piatră, sau doar aşa pare?

Varys închise uşa şi o zăvori.

— Mă chinuie durerea de şale, stăpâne, şi prefer să dorm pe o suprafaţă dură.

— Eu aş fi zis că eşti un om cu pene.

— Sunt plin de surprize. Eşti supărat pe mine fiindcă te-am abandonat după

bătălie?

— Asta m-a făcut să te privesc ca pe un membru al familiei mele.

— N-a fost din lipsă de dragoste, bunul meu stăpân. Am o natură atât de sensibilă, iar rana ta e atât de îngrozitoare de privit… Se scuturǎ, cu un gest teatral. Bietul tău nas…

Tyrion îşi scarpină crusta nervos.

— Poate că ar trebui să comand unul nou, din aur. Ce fel de nas mi-ai sugera, Varys? Unul ca al tău, care să adulmece secretele? Sau să-i spun aurarului că

vreau nasul tatălui meu? Zâmbi. Nobilul meu tată munceşte cu atâta sârguinţă

încât abia dacă-l mai văd. Spune-mi, e adevărat că-l readuce pe Marele Maester Pycelle în micul consiliu?

— Da, stăpâne.

— Trebuie să-i mulţumesc iubitei mele surori pentru asta? Pycelle fusese omul surorii sale. Tyrion îl văduvise de rang, barbă şi demnitate şi îl azvârlise într-o temniţă neagră.

— Nicidecum, stăpâne. Mulţumeşte-le arhimaesterilor din Oraşul vechi, cei care au insistat asupra reabilitării lui Pycelle, pe motiv că doar Conclavul poate să

numească sau să demită un Mare Maester.

Idioţi, gândi Tyrion.

— Parcă-mi amintesc că gâdele lui Maegor cel crud a demis vreo trei cu securea.

— Cât se poate de adevărat, spuse Varys. Iar cel de-al doilea Aegon l-a dat pe Marele Maester Gerardys dragonilor, să-l mănânce.

— Din păcate, eu chiar n-am nici un dragon. Bănuiesc că aş fi putut să-l cufund pe Pycelle în foc sălbatic. Oare Citadela ar fi preferat asta?

— Ei, bine, ar fi respectat mai mult linia tradiţiei. Eunucul chicoti. Din fericire, capetele mai luminate au precumpănit, iar Conclavul a recunoscut destituirea lui Pycelle şi s-a apucat să-i aleagă succesorul. După ce i-a dat respectul cuvenit lui Maester Turquin şi lui Maester Erreck, bastardul

cavalerului rătăcitor, demonstrându-şi astfel că dibăcia contează mult mai mult în ordinul lor decât obârşia, Conclavul era cât pe ce să ni-l trimită pe Maester Gormon, un Tyrell din Highgarden. Când i-am spus nobilului tău tată, a luat măsuri imediat.

Tyrion ştia că Conclavul se întrunea în spatele uşilor închise. Dezbaterile lor erau, teoretic, secrete. *Aşadar, Varys are mici ciripitori şi în Citadelă.*

— Înţeleg. Deci tata a hotărât să smulgă buruiana din rădăcină? Râse pe înfundate. Pycelle e o canalie. Dar mai bine o canalie Lannister decât o canalie Tyrell, nu?

— Marele Maester Pycelle a fost întotdeauna un prieten bun al Casei tale, zise Varys suav. Probabil te va consola să afli că Ser Boros Blount a fost şi el reabilitat.

Cersei îl lipsise pe Ser Boros de mantia albă fiindcă nu-şi dăduse viaţa în apărarea Prinţului Tommen atunci când Bronn a pus mâna pe băiat pe drumul spre Rosby. Omul nu-i era prieten lui Tyrion, dar după acea întâmplare, o ura probabil pe Cersei aproape la fel de mult. *Bănuiesc că asta e ceva.*

— Blount este un fanfaron laş, zise el pe un ton prietenos.

— Aşa să fie? Vai, vai! Totuşi, cavalerii Gărzii Regelui sunt, în mod tradiţional, numiţi pe viaţă. Poate că Ser Boros se va dovedi mai curajos pe viitor. Fără

îndoială, va rămâne loial.

— Faţă de tatăl meu, ţinu să precizeze Tyrion.

— Că veni vorba despre Garda Regelui… Mă întreb, oare această încântătoare vizită inopinată a ta are întâmplător vreo legătură cu răposatul frate al lui Ser Boros, galantul Ser Mandon Moore? Eunucul îşi mângâie un obraz pudrat. Omul tău, Bronn, pare cât se poate de interesat de soarta lui în ultimul timp.

Bronn dezgropase tot ce putuse despre Ser Mandon, dar, fără doar şi poate, Varys ştia mult mai multe… dacă se hotăra să vorbească.

— Omul pare a fi chiar lipsit de prieteni, zise Tyrion cu prudenţă.

— Trist, spuse Varys, o, trist. Ţi-ai putea găsi vreo rudă dacă ai răsturna câteva pietre în Vale, dar aici… Lordul Arryn l-a adus la Debarcaderul Regelui, iar Robert i-a dat mantia albă, dar mă tem că nici unul nu l-a iubit prea mult. Şi nici nu era genul de om pe care poporul îl aclamă la turniruri, în ciuda incontestabilei sale dibăcii. Ei, bine, nici măcar fraţii săi din Garda Regelui nu s-au apropiat vreodată de el. Ser Barristan a fost auzit odată spunând că Ser Mandor nu avea alt prieten în afară de sabia sa şi altă viaţă în afară de datorie… dar, mă-nţelegi, nu cred că Selmy a spus-o pe de-a-ntregul ca laudă. Ceea ce e ciudat, când stai să te gândeşti, nu? Acestea sunt tocmai calităţile pe care le căutăm la Garda Regală, se poate spune – oameni care nu trăiesc pentru ei înşişi, ci pentru regele lor. În această lumină, bravul nostru Ser Mandon era cavalerul alb perfect. Şi a murit aşa cum îi şade bine unui cavaler al Gărzii, cu sabia în mână, apărând pe cineva care era sânge din sângele regelui. Eunucul îi aruncă un zâmbet perfid şi îl privi tăios.

Încercând să ucidă pe cineva care era sânge din sângele regelui, vrei să spui.

Tyrion se întreba dacă Varys ştia de fapt mai mult decât spunea. Nimic din ceea ce tocmai auzise nu era o noutate pentru el. Bronn îi adusese cam aceleaşi veşti.

Avea nevoie de o legătură cu Cersei, un semn că Ser Mandon fusese spionul ei.

Nu obţinem întotdeauna ceea ce vrem, cugetă el cu amărăciune, ceea ce îi aminti…

— Nu Ser Mandon e cel care mă aduce aici.

— Nu încape îndoială. Eunucul traversă camera, către carafa cu apă. Pot să te servesc, stăpâne? îl întrebă, umplând o cană.

— Da, dar nu cu apă. Îşi împreună mâinile. Vreau să mi-o aduci pe Shae.

Varys luă o înghiţitură.

— Oare e înţelept, stăpâne? Dulcea copilă. Ar fi fost mare păcat ca tatăl tău s-o 137

spânzure.

Nu-l mira că Varys ştia.

— Nu, nu e înţelept, e curată nebunie. Vreau s-o văd pentru ultima oară, înainte s-o trimit departe. Nu pot suporta s-o am atât de aproape.

— Înţeleg.

Cum ai putea? Tyrion o văzuse nu mai devreme decât ieri, urcând scările şerpuitoare ale castelului cu o găleată de apă în mână. Privise cum un tânăr cavaler s-a oferit să ducă găleata grea. Felul în care i-a atins braţul şi i-a zâmbit l-a întors pe dos. Au trecut la un pas unul de altul, el coborând, ea urcând, atât de aproape încât a simţit parfumul curat şi proaspăt al părului ei. *Stăp'ne,* i-a spus, cu o mică reverenţă, iar lui îi venea să întindă mâna, s-o ia în braţe şi s-o sărute chiar acolo, dar n-a putut decât să dea din cap băţos şi să treacă pe lângă ea, cu mersu-i clătinat.

— Am văzut-o de mai multe ori, îi spuse lui Varys, dar n-am îndrăznit să-i vorbesc. Bănuiesc că toate mişcările îmi sunt urmărite.

— Eşti înţelept să bănuieşti asta, bunul meu stăpân.

— Cine?

— Fraţii Kettleblack îi dau raportul frecvent iubitei tale surori.

— Când mă gândesc cu câţi bani i-am plătit pe nenorociţii ăia… crezi că există

vreo şansă ca mai mult aur să-i îndepărteze de Cersei?

— Întotdeauna există o şansă, dar eu, unul, nu m-aş obosi să pun rămăşag pe probabilităţi. Acum sunt cavaleri, toţi trei, iar sora ta le-a promis şi alte avansări.

Un chicot maliţios izbucni de pe buzele eunucului. Iar cel mai vârstnic, Ser Osmund din Garda Regelui, visează şi la anumite alte… *favoruri…* O poţi egala pe regină, n-am nici o

îndoială, când vine vorba de bani, dar ea mai are o pungă, care e chiar inepuizabilă.

Şapte draci, gândi Tyrion.

— Vrei să sugerezi că Cersei şi-o trage cu Osmund Kettleblack?

— O, vai de mine, nu, asta ar fi îngrozitor de periculos, nu crezi? Nu, regina doar *lasă să se înţeleagă* … poate mâine, sau când se termină cu nunta… şi apoi un zâmbet, o şoaptă, o glumă deocheată… un sân frecându-se uşor de mâneca lui, în treacăt… şi totuşi, se pare că merge. Dar ce ştie un eunuc despre asemenea lucruri? Vârful limbii trecu peste buza lui de jos, ca un animal roz, sfios.

De-aş putea să-i împing cumva dincolo de mângâieri furişe, să aranjez ca tata să-i prindă împreună în pat… Tyrion îşi duse mâna la crusta de pe nas. Nu vedea cum s-ar putea face una ca asta, dar poate că mai târziu avea să-i vină în minte vreun plan.

— Fraţii Kettleblack sunt singurii?

— Aş vrea să fie aşa, stăpâne. Mă tem că sunt mulţi ochi asupra ta. Eşti… cum să spun? *Remarcabil.* Şi nu prea îndrăgit, mă doare sufletul să-ţi spun. Fiii lui Janos Slynt te-ar denunţa bucuroşi, ca să-şi răzbune tatăl, iar dragul nostru Lord 138

Petyr are prieteni în jumătate din bordelurile din Debarcaderul Regelui. Dacă ai fi atât de imprudent să vizitezi vreunul, Lordul Petyr va afla îndată şi nobilul tău tată

curând după aceea.

E chiar mai rău decât m-am temut.

— Şi tata? El pe cine a pus să mă spioneze?

De data aceasta eunucul râse cât îl ţinea gura.

— Păi, pe mine, stăpâne.

Tyrion râse şi el. Nu era atât de nătărău încât să aibă încredere în Varys mai mult decât trebuia – dar eunucul ştia deja destule despre Shae ca s-o trimită de-a dreptul la spânzurătoare.

— Ai să mi-o aduci pe Shae prin pereţi, ascunsă de toţi aceşti ochi. Aşa cum ai făcut înainte.

Varys îşi frângea mâinile.

— O, stăpâne, nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare, dar… Regele Maegor n-a vrut şobolani în zidurile sale, dacă mă-nţelegi. A cerut, într-adevăr, o ieşire secretă, în caz că ar fi prins vreodată în cursă de duşmani, dar uşa aceea nu are legătură cu nici un alt pasaj. Nu-i vorbă, aş putea să i-o răpesc lui Lady Lollys pe Shae a ta, o vreme, dar nu am cum s-o aduc în dormitorul tău fără să fim văzuţi.

— Atunci adu-o altundeva.

— Dar unde? Nu există nici un loc sigur.

— Există. Tyrion rânji. Aici. Cred că e timpul să dai o întrebuinţare mai bună

patului ăluia al tău, tare ca piatra.

Gura eunucului se deschise. Apoi Varys chicoti.

— Lollys oboseşte cu uşurinţă în perioada asta. Stă să nască. Îmi închipui că

va dormi dusă la răsăritul lunii.

Tyrion săltă jos de pe scaun.

— La răsăritul lunii, atunci. Vezi să aduci nişte vin. Şi două cupe curate.

Varys făcu o plecăciune.

— Va fi după porunca stăpânului meu.

Restul zilei se târî parcă, încet ca melcul. Tyrion urcă în bibliotecă şi încercă

să-şi mute gândul citind *Istoria Războaielor de pe Rhoyne,* dar nu putea vedea elefanţii, căci în minte îi venea zâmbetul lui Shae. Când se făcu după-amiază, lăsă

cartea deoparte şi se duse să facă o baie. Se frecă până când apa se răci şi pe urmă

îl puse pe Pod să-i ajusteze barba. Pentru el, barba era o povară, o încâlceală de păr blond, alb şi negru, aspră şi asimetrică. Arareori era altfel decât hidoasă, dar îi era de folos ca să-i ascundă o parte a feţei şi ăsta era un mare avantaj.

Când fu cât se poate de curat, rozaliu şi tuns, Tyrion îşi cercetă dulapul şi alese o pereche de pantaloni strâmţi de satin, de culoarea purpurie a Lannisterilor, şi cea mai bună tunică a sa, cea din catifea neagră, cu ţinte în formă de cap de leu. Şi-ar fi pus şi lanţul de mâini aurii, dacă tatăl său nu i l-ar fi furat pe când se zbătea între viaţă şi moarte. Abia după ce fu gata îmbrăcat îşi dădu seama de dimen-139

siunea nebuniei sale. *Şapte draci, piticule, ţi-ai pierdut toate minţile, odată cu nasul? Oricine te va vedea o să se întrebe de ce ţi-ai pus veşmintele de gală ca să-l vizitezi pe eunuc.* Înjurând, Tyrion se dezbrăcă şi se îmbrăcă din nou, în haine simple: pantaloni negri de lână, o tunică albă veche şi o jiletcă maro de piele.

N-are importanţă, îşi spuse, în timp ce aştepta răsăritul lunii. *Oricum ai fi îmbră-*

cat, rămâi tot un pitic. Nu vei fi niciodată înalt, asemeni cavalerului de pe scări, cu picioarele sale lungi şi drepte, abdomenul puternic şi umerii largi, bărbăteşti.

Luna se ivea deasupra zidului castelului când îi spuse lui Podrick Payne că îi va face o vizită lui Varys.

— Stai mult, stăpâne? întrebă băiatul.

— O, sper că da.

Cu Fortăreaţa Roşie atât de ticsită de lume, Tyrion nu putea spera să treacă

neobservat. Ser Balon Swann stătea de strajă la poartă, iar Ser Loras Tyrell la podul basculant. Tyrion se opri să schimbe politeţuri cu amândoi. Era ciudat să-l vezi pe Cavalerul Florilor îmbrăcat în alb din cap până-n picioare, când înainte fusese întotdeauna colorat ca un curcubeu.

— Câţi ani ai, Ser Loras? îl întrebă Tyrion.

— Şaptesprezece, stăpâne.

Şaptesprezece, frumos şi deja o legendă. Jumătate dintre fetele Celor Şapte Regate vor să se culce cu el şi toţi băieţii vor să fie în locul lui.

— Iartă-mă că întreb, ser – de ce ar alege cineva să intre în Garda Regelui la şaptesprezece ani?

— Prinţul Aemon, Cavalerul Dragon, şi-a făcut jurămintele la şaptesprezece ani, răspunse Ser Loras, iar fratele tău Jaime a fost încă şi mai tânăr.

— Motivele lor le cunosc. Care sunt ale tale? Onoarea de a sluji sub modele de virtute precum Meryn Trant sau Boros Blount? Îi aruncă băiatului un zâmbet batjocoritor. Ca să păzeşti viaţa regelui, ţi-o dai pe a ta. Renunţi la pământurile şi la triburile tale, renunţi la speranţa de a te căsători, de a avea copii…

— Casa Tyrell continuă prin fraţii mei, răspunse Ser Loras. Nu e necesar ca un al treilea fiu să se căsătorească sau să aibă copii.

— Nu e necesar, dar unora li se pare plăcut. Cum rămâne cu dragostea?

— Când soarele apune, nici o lumânare nu-i poate ţine locul.

— Asta e dintr-un cântec? Tyrion îşi înălţă capul, zâmbind. Da, ai şaptesprezece ani, acum îmi dau seama.

Ser Loras se crispa.

— Îţi baţi joc de mine?

Un flăcău ţepos.

— Nu. Dacă te-am jignit, iartă-mă. Am iubit şi eu cândva şi aveam şi un cântec al nostru. *Am iubit o fecioară, frumoasă ca o vară, cu soare în păr.* Îi ură

lui Ser Loras o seară bună şi îşi văzu de drum.

Lângă adăposturi, un grup de oşteni asista la lupta dintre doi câini. Tyrion se 140

opri cât să vadă cum câinele mai mic sfâşie capul celui mai mare. Smulse câteva hohote răguşite de râs, remarcând că învinsul semăna acum cu Sandor Clegane şi apoi, sperând că reuşise să le adoarmă vigilenţa, îşi continuă drumul către zidul nordic şi în jos, pe şirul scurt de trepte care duceau către umila reşedinţă a eunucului. Uşa se deschise în timp ce Tyrion ridica mâna să bată.

— Varys? Tyrion se strecură înăuntru. Eşti aici? O singură lumânare licărea în întuneric, răspândind mireasmă de

iasomie.

— Stăpâne? O femeie se furişă în lumină, dolofană, moale, cu un aer de matroană, o faţă roz ca o lună plină şi bucle negre, grele. Tyrion dădu înapoi. E

ceva în neregulă?

Varys, îşi dădu el seama, iritat.

— Preţ de o clipă înfiorătoare, am crezut că mi-ai adus-o pe Lollys în loc de Shae. Unde e?

— Aici, stăp'ne. Shae îi acoperi ochii cu mâinile, din spate. Poţi să ghiceşti cu ce sunt îmbrăcată?

— Cu nimic?

— O, eşti aşa de isteţ, se bosumflă ea, retrăgându-şi repede mâinile. De unde ai ştiut?

— Eşti foarte frumoasă îmbrăcată cu nimic.

— Adevărat? întrebă ea. Chiar sunt?

— O, da.

— Atunci n-ar trebui să te culci cu mine în loc să mă ţii de vorbă?

— Mai întâi trebuie să scăpăm de Lady Varys. Nu sunt genul de pitic căruia îi place publicul.

— A plecat, spuse Shae.

Tyrion se întoarse să vadă. Era adevărat. Eunucul dispăruse, cu fuste cu tot.

Uşile secrete sunt aici pe undeva, trebuie să fie. Doar atât avu timp să gândească.

Shae îi întoarse capul ca să-l sărute. Gura ei era umedă şi lacomă, şi nici măcar nu părea să-i vadă cicatricea sau crusta aspră din locul unde îi fusese nasul. Îi simţea sub degete pielea caldă şi mătăsoasă. Când degetul lui mare alunecă peste sfârcul ei stâng, acesta se întări dintr-odată.

— Grăbeşte-te, îl îndemnă ea printre sărutări, în timp ce mâinile lui Tyrion se îndreptară către cingătoare. O, mai repede, mai repede, te vreau în mine, în mine, în mine. Nici măcar nu avu timp să se dezbrace cum se cuvine. Shae îi trase penisul afară din pantaloni, apoi îl împinse jos, pe podea şi se urcă deasupra lui.

Ţipă când o pătrunse şi îl călări sălbatic, gemând: *Uriaşul meu, uriaşul meu, uriaşul meu,* cu fiecare mişcare. Tyrion era atât de dornic, încât explodă la cea de-a cincea mişcare, dar pe Shae nu păru s-o deranjeze. Zâmbi lasciv când îl simţi ţâşnind şi se aplecă, sărutându-i sudoarea de pe frunte. Uriaşul meu Lannister, murmură ea. Rămâi în mine, te rog. Îmi place să te simt acolo.

Astfel, Tyrion nu se clinti, doar o cuprinse cu braţele. *E atât de plăcut s-o* 141

îmbrăţişez şi să fiu îmbrăţişat, gândi el. *Cum poate un lucru atât de plăcut să fie o crimă pentru care să meriţi să fii spânzurat?*

— Shae, spuse el, iubita mea, aceasta trebuie să fie ultima noastră întâlnire.

Pericolul e prea mare. Dacă nobilul meu tată te-ar descoperi…

— Îmi place cicatricea ta. O urmări cu degetul. Te face să arăţi foarte fioros şi puternic.

Tyrion râse.

— Foarte urât, vrei să spui.

— Stăp’nul meu nu va fi niciodată urât în ochii mei. Sărută crusta care acoperea ciotul zdrenţuit al nasului său.

— Nu faţa mea trebuie să te preocupe, ci tatăl meu…

— Nu mă sperie. Acum îmi dă stăp’nul bijuteriile şi mătăsurile înapoi? L-am întrebat pe Varys dacă le pot primi, când ai fost rănit în luptă, dar n-a vrut să mi le dea. Ce s-ar fi ales de ele, dacă tu ai fi murit?

— N-am murit. Iată-mă aici.

— Ştiu. Shae se vânzoli deasupra lui, zâmbind. Exact unde ţi-e locul. Gura ei se îmbufna. Dar cât mai trebuie să continui cu Lollys acum, că eşti bine?

— Ai ascultat ce vorbesc? întrebă Tyrion. Poţi rămâne cu Lollys, dacă vrei, dar ar fi mai bine să părăseşti oraşul.

— Nu vreau să plec. Mi-ai promis că mă muţi iarăşi într-un castel, după

bătălie. Îl strânse uşor între coapse şi Tyrion începu să se întărească din nou, în ea. Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile, spuneai.

— Shae, zeii fie blestemaţi, încetează. Ascultă-mă. Trebuie să pleci. Oraşul e plin de Tyrelli chiar în clipa asta, iar eu sunt atent supravegheat. Nu înţelegi pericolele.

— Pot să vin la nunta regelui? Lollys nu vrea să meargă. I-am spus că n-o s-o violeze nimeni în sala tronului, dar e aşa de proastă! Când Shae se rostogoli pe o parte, penisul lui ieşi din ea cu un sunet moale, umed. Symon zice că vor fi saltimbanci, un turnir al cântăreţilor, chiar şi o întrecere a bufonilor.

Tyrion aproape că uitase despre blestematul de cântăreţ al lui Shae.

— Cum de ai vorbit cu Symon?

— I-am spus lui Lady Tanda despre el, iar ea l-a angajat pentru Lollys. Muzica o linişteşte când copilul începe să lovească. Symon zice că la nuntă va fi un urs dansator, şi vinuri de la Arbor. N-am văzut niciodată un urs dansând.

— Dansează mai prost decât mine. Cântăreţul îl preocupa pe el, nu ursul. O

singură vorbă scăpată în urechea cui nu trebuie şi Shae ar fi spânzurată.

— Symon zice că vor fi şaptezeci şi şapte de feluri de mâncare şi o sută de porumbei, într-un tort uriaş. Când capacul se va deschide, vor ţâşni toţi afară şi vor zbura.

— După care îşi vor găsi adăpost pe grinzi, de unde va ploua cu găinaţ peste oaspeţi.

Tyrion mai suportase asemenea torturi de nuntă. Porumbeilor le plăcea să se uşureze în special deasupra lui, sau cel puţin aşa i se păruse întotdeauna.

— N-aş putea să mă îmbrac în veşmintele mele de mătase şi catifea şi să merg ca doamnă, nu ca o slujitoare? Nimeni nu-şi va da seama că nu sunt.

Toată lumea va şti că nu eşti, gândi Tyrion.

— Lady Tanda s-ar putea întreba unde a găsit slujitoarea lui Lollys atâtea giuvaiere.

— O să fie o mie de invitaţi, zice Symon. Nici măcar nu mă va vedea. O să

găsesc un loc, într-un ungher întunecat, mai jos de salieră, dar ori de câte ori te vei ridica să mergi să te uşurezi, aş putea să mă furişez afară şi să ne întâlnim. Îi prinse penisul în mână şi îl mângâie uşor. Nu voi purta lenjerie sub rochie, aşa că

stăp'nul nu va trebui să mă dezbrace. Se juca cu el, plimbându-şi degetele în sus şi-n jos. Sau, dacă vrea, pot să-i fac asta. Îi luă bărbăţia în gură.

Curând, Tyrion fu gata din nou. De data asta, dură mai mult. Când termină, Shae se urcă din nou peste el şi i se cuibări sub braţ.

— Ai să mă laşi să vin, nu-i aşa?

— Shae, e riscant, gemu el.

O vreme, ea nu scoase nici un cuvânt. Tyrion încercă să vorbească despre alte lucruri, dar se lovi de un zid de politeţe ursuză, rece şi neînduplecată ca Zidul pe care îl colindase cândva, la nord. *Zei, aveţi milă,* gândi el obosit, privind cum lumânarea se topeşte, *cum am lăsat să se întâmple asta din nou, după Tysha?*

Chiar sunt un mare nătărău, aşa cum crede tata? Bucuros i-ar fi făcut promisiunea pe care o vroia, bucuros ar fi condus-o în dormitorul lui pe braţe, s-o lase să

se îmbrace în veşmintele de mătase şi catifea pe care le iubea atât de mult. Dacă

ar fi fost după el, ar fi lăsat-o să-i stea alături la masa de nuntă a lui Joffrey şi să

danseze cu toţi urşii cu care ar fi vrut. Dar n-o putea vedea spânzurată.

Când lumânarea se stinse, Tyrion se desprinse din îmbrăţişarea ei şi aprinse o alta. Apoi dădu ocol camerei şi ciocăni fiecare perete în parte, căutând uşa secretă. Shae îl

privea, cu genunchii la piept şi braţele în jurul picioarelor. În cele din urmă, spuse:

— Sunt sub pat. Treptele secrete.

Tyrion se uită la ea neîncrezător.

— Sub pat? Patul e din piatră masivă. Cântăreşte o jumătate de tonă.

— Este un loc unde Varys apasă şi patul se ridică drept în sus. L-am întrebat cum face, iar el mi-a spus că e o vrajă.

— Da. Tyrion nu-şi putu stăpâni un zâmbet larg. O vrajă care se cheamă

contragreutate.

Shae se ridică în picioare.

— Ar trebui să mă întorc. Uneori bebeluşul mişcă şi atunci Lollys se trezeşte şi mă strigă.

— Varys trebuie să sosească din clipă în clipă. Probabil ne ascultă fiecare 143

cuvânt. Tyrion aşează jos lumânarea. Avea o pată udă pe pantaloni, în partea din faţă, dar în întuneric ar trebui să treacă neobservată. Îi spuse lui Shae să se îmbrace şi să-l aştepte pe eunuc.

— Aşa voi face, promise ea. Tu eşti leul meu, nu-i aşa? Uriaşul meu Lannister.

— Da, răspunse el, iar tu eşti…

— … târfa ta. Shae îi aşează un deget pe buze. Ştiu. Aş fi doamna ta, dar nu se poate. Altfel m-ai duce la ospăţ. Nu contează. Îmi place să-ţi fiu târfă, Tyrion.

Doar păstrează-mă, leul meu, şi ai grijă de mine.

— Aşa voi face. *Nebunule, nebuniile,* strigă glasul său interior. *De ce ai spus asta? Ai venit aici ca s-o trimiţi departe.* În schimb, o mai sărută o dată.

Drumul înapoi i se păru lung şi stingher. Podrick Payne dormea în patul lui de campanie, la piciorul patului lui Tyrion, dar piticul îl trezi.

— Bronn, spuse el.

— Ser Bronn? Pod îşi frecă ochii, alungându-şi somnul. Oh, să-l aduc?

Stăpâne?

— Păi, nu, te-am trezit să stăm la taifas despre felul cum se îmbracă, zise Tyrion, dar îşi irosi sarcasmul. Pod îl privi cu gura căscată, nedumerit, până când Tyrion îşi ridică mâinile şi spuse: Da, adu-l. Adu-l acum.

Flăcăul se îmbrăcă în grabă şi ieşi valvârtej din cameră. *Sunt chiar atât de înfricoşător?* se întrebă Tyrion, schimbându-se în cămaşa de noapte şi turnându-şi nişte vin.

Era la cea de-a treia cupă şi noaptea trecuse când Pod reveni, în sfârşit, cu cavalerul mercenar după el.

— Sper că flăcăul a avut un motiv serios să mă târască afară din casa Chatayei, zise Bronn, aşezându-se.

— Casa *Chatayei?* făcu Tyrion iritat.

— E bine să fii cavaler. Nu mai cauţi bordelurile mai ieftine din josul străzii.

Bronn zâmbi. Acum putem vorbi de Alayaya şi Marei în acelaşi pat de puf, cu Ser Bronn la mijloc.

Tyrion fu nevoit să-şi înghită frustrarea. Bronn avea dreptul să se culce cu Alayaya ca orice alt bărbat, dar… *N-am atins-o niciodată, oricât mi-aş fi dorit, dar Bronn n-are de unde să ştie asta. Ar fi trebuit să-şi ţină bărbăţia departe de ea.* Tyrion nu îndrăznea să viziteze casa Chatayei. Dacă ar face-o, Cersei s-ar îngriji ca tatăl lor să afle şi Yaya ar avea de îndurat mai mult decât o biciuire. Îi trimisese fetei un colier din argint şi jad şi o pereche de brăţări pe potrivă, prezentându-şi astfel scuzele, dar în afară de asta…

E zadarnic.

— Există un cântăreţ care-şi spune Symon Limbă de Argint, zise Tyrion obosit, lăsând la o parte sentimentul vinovăţiei. Cântă uneori pentru fiica Doamnei Tanda.

— Ce-i cu el?

Omoară-l, ar fi putut să spună, dar omul nu făcuse nimic, doar cântase câteva cântece. *Şi-i umpluse căpşorul lui Shae cu vise despre porumbei şi urşi dansatori.*

— Găseşte-l, spuse el, în schimb. Găseşte-l înainte să-l găsească altcineva.

ARYA

Scotea legume din pământ, în grădina unui om mort, când auzi cântecul.

Arya înţepeni, neclintită ca o stâncă, ascultând, cu cei trei morcovi din mână

daţi uitării dintr-odată. Se gândi la Măştile însângerate şi la oamenii lui Roose Bolton şi un fior de spaimă îi coborî pe şira spinării. *Nu-i drept, când am găsit, în sfârşit, Tridentul, când credeam că suntem aproape în siguranţă.*

Numai că, de ce ar cânta Măştile?

Cântecul venea din susul râului, de undeva de dincolo de colina dinspre est.

— *Spre Gulltown am pornit, s-o văd pe frumoasa fecioară, hei-ho, hei-ho...*

Arya se ridică în picioare, cu morcovii atârnându-i din mână. Se auzea ca şi cum un cântăreţ venea de-a lungul râului. Puţin mai departe, printre verze, Plăcintă Fierbinte auzea şi el cântecul, judecând după expresia de pe chipul lui.

Gendry se culcase la umbra casei pârjolite şi nu auzea nimic.

— *Îi voi fura un dulce sărut cu vârful sabiei, hei-ho, hei-ho.*

I se păru că aude şi o harpă de lemn, dincolo de susurul apei.

— Auzi? întrebă Plăcintă Fierbinte cu o şoaptă răguşită, strângând în braţe un morman de varză. Vine cineva.

— Du-te şi trezeşte-l pe Gendry, îi spuse Arya. Scutură-l doar de umăr, nu face mare tărăboi. Gendry era uşor de trezit, spre deosebire de Plăcintă Fierbinte, căruia trebuia să-i tragi şuturi şi să-i strigi în urechi.

— O *voi face iubita mea şi ne vom odihni în umbră, hei-ho, hei-ho.* Cântecul se auzea tot mai puternic, cu fiecare

cuvânt.

Plăcintă Fierbinte îşi desfăcu braţele. Verzele căzură pe pământ, cu bufnituri surde.

— Trebuie să ne ascundem.

Unde? Coliba pârjolită şi grădina năpădită de buruieni se aflau chiar pe malul Tridentului. Câteva sălcii creşteau de-a lungul albiei râului, iar mai jos, în apele mocirloase de la mal, era stufăriş, dar prin preajmă terenul era, în cea mai mare parte, ca-n palmă. *Ştiam că n-ar fi trebuit să ieşim din pădure,* gândi ea. Însă

fuseseră atât de flămânzi, iar grădina era o ispită prea mare. Pâinea şi brânza furate de la Harrenhal se terminaseră cu şase zile în urmă, pe când se aflau în inima pădurii.

— Du-l pe Gendry, împreună cu caii, în spatele colibei, hotărî ea. O parte din zid era încă în picioare, destul de mare, poate, ca să ascundă doi băieţi şi trei cai.

Dacă nu nechează caii şi dacă acel cântăreţ nu vine să scotocească prin grădină.

145

— Dar tu?

— Eu o să mă ascund după copac. Probabil e singur. Dacă mă supără, îl omor.

Du-te.

Plăcintă Fierbinte plecă şi Arya aruncă morcovii şi îşi scoase sabia furată de după umăr. Îşi prinsese teaca de-a curmezişul spatelui. Sabia lungă era făurită pe măsura unui bărbat şi se lovea de pământ când o purta pe şold. *În plus, e prea grea,* gândi ea, simţind lipsa Acului, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când lua sabia aceea grosolană în mână. Dar era o sabie şi putea ucide cu ea, asta era suficient.

Tiptil, se îndreptă către salcia bătrână şi mare care creştea la răspântia drumului şi se aşeză cu un genunchi în iarbă şi noroi, sub paravanul ramurilor plângătoare. *Voi, vechi zei,* se rugă ea, în timp ce glasul cântăreţului se auzea tot mai tare, *voi, zei ai copacilor, ascundeţi-mă şi faceţi-l să*

treacă pe lângă mine. În clipa următoare, un cal nechează şi cântecul se frânse brusc. *A auzit,* înţelese Arya, *dar poate că e singur sau, dacă nu e, poate că e la fel de speriat de noi cum suntem noi de el.*

— Ai auzit? întrebă un glas de bărbat. E ceva dincolo de zidul ăla, aş zice.

— Da, răspunse un al doilea glas, mai profund. Ce crezi c-ar putea să fie, Arcaşule?

Doi, aşadar. Arya îşi muşcă buza. Nu-i putea vedea din locul unde stătea îngenuncheată, din cauza sălciei. Dar îi putea auzi.

— Un urs. Un al treilea sau iarăşi primul glas.

— Un urs cu o grămadă de carne, zise glasul mai gros. Şi o grămadă de grăsime, toamna. Bună de mâncat, dacă e pregătită cum se cuvine.

— Poate că e un lup. Poate un leu.

— Cu patru picioare, ce crezi? Sau cu două?

— N-are nici o importanţă. Sau are?

— Nu, din câte ştiu eu. Arcaşule, ce vrei să faci cu toate săgeţile alea?

— Să trag câteva peste zid. Orice s-ar ascunde acolo va ieşi afară cât ai bate din palme. Stai să vezi.

— Dar dacă e vreun om cinstit? Sau o biată femeie cu copilul la sân?

— Un om cinstit ar ieşi să-şi arate faţa. Doar un tâlhar ar sta pitit şi ne-ar pândi.

— Da, asta aşa-i. Dă-i drumul şi aruncă-ţi săgeţile.

Arya sări în picioare.

— Nu! Le arătă sabia. Erau trei, vedea acum. *Doar trei.* Syrio se putea lupta cu mai mult de trei, iar ea îi avea pe Gendry şi Plăcintă Fierbinte să i se alăture, poate. *Dar ei sunt băieţi, iar aceştia sunt bărbaţi.*

Călătoreau pe jos, murdari şi plini de noroi. Îşi dădu seama care era cântăreţul, după harpa de lemn pe care o legăna la piept, aşa cum o mamă ar legăna un prunc.

Un bărbat mărunt, de vreo cincizeci de ani după înfăţişare, cu o gură mare, un nas 146

ascuţit şi părul rar, castaniu. Verdele spălăcit al hainelor sale se amesteca ici şi colo cu petice vechi de piele maro. Purta o pereche de pumnale la şold şi o secure de pădurar atârnată pe spate.

Bărbatul de lângă el era cu mai bine de treizeci de centimetri mai înalt şi avea înfăţişarea unui soldat. Din centura-i de piele ţintată atârnau o sabie lungă şi un pumnal, pe cămaşă avea cusute şiruri de inele de argint suprapuse, iar capul îi era acoperit de un coif negru de fier, de forma unui con. Avea dinţii stricaţi şi o barbă

castanie, stufoasă, dar mantia lui galbenă, cu glugă, era cea care sărea în ochi.

Groasă şi grea, pătată ici cu iarbă, colo cu sânge, zdrenţuită la margini şi peticită

cu piele de căprioară pe umărul drept, mantia îi dădea bărbatului voinic înfăţişarea unei păsări galbene, uriaşe.

Ultimul era un tânăr subţirel, ca şi arcul său lung, dar nu chiar atât de înalt.

Roşcovan şi pistruiat, purta o cămaşă de zale cu ţinte, cizme, mănuşi de piele fără

degete şi o tolbă pe spate. Săgeţile sale aveau la capăt pene de gâscă şi şase dintre ele stăteau înfipte în pământ, în faţa lui, ca un gărduleţ.

Cei trei bărbaţi o priviră cum stătea acolo, în drum, cu sabia în mână. Apoi cântăreţul ciupi alene o coardă.

— Băiete, zise el, lasă jos sabia aia chiar acum, dacă nu vrei cu orice preţ să te răneşti. E prea mare pentru tine, flăcăule şi, în plus, Anguy, aici de faţă, ar putea să vâre trei săgeţi în tine înainte să poţi spera să ne atingi.

— N-ar putea, răspunse Arya, şi sunt fată.

— Aşa. Cântăreţul făcu o plecăciune. Să-mi fie cu iertare.

— Vedeţi-vă de drum. Mergeţi înainte, iar tu continuă să cânţi, ca să ştim unde sunteţi. Plecaţi şi lăsaţi-ne în pace, şi n-am să vă omor.

Pistruiatul izbucni în râs.

— Lem, n-o să ne omoare, ai auzit?

— Am auzit, răspunse Lem, soldatul voinic cu vocea groasă.

— Copilă, zise cântăreţul, lasă sabia şi o să te ducem într-un loc sigur, unde o să te alegi cu nişte mâncare caldă în burta aia. Sunt lupi prin părţile astea şi lei şi lucruri mult mai rele. Nu-i un loc unde să se plimbe o fetiţă singură.

— Nu e singură. Gendry ieşi călare din spatele zidului colibei, urmat de Plăcintă Fierbinte, ducând de căpăstru calul Aryei. În cămaşa lui de zale, cu sabia în mână, Gendry părea aproape bărbat în toată firea şi avea un aer periculos.

Plăcintă Fierbinte arăta ca Plăcintă Fierbinte. Faceţi cum v-a spus şi lăsaţi-ne în pace, îi ameninţă Gendry.

— Doi şi trei, numără cântăreţul, şi atâţia sunteţi toţi? Şi caii, bineînţeles, frumoşi cai. De unde i-aţi furat?

— Sunt ai noştri. Arya le urmărea fiecare mişcare. Cântăreţul îi distrăgea întruna atenţia cu vorbăria lui, dar cel periculos era arcaşul. *Dacă aş putea să scot o săgeată din pământ...*

— Ne spuneţi cum vă numiţi, ca nişte oameni cinstiţi? îi întrebă pe băieţi.

— Eu sunt Plăcintă Fierbinte, spuse Plăcintă Fierbinte fără întârziere.

— Da, bravo ţie. Bărbatul zâmbi. Nu mi-e dat să întâlnesc în fiecare zi un flăcău cu un nume atât de gustos. Şi cum le-o fi zicând prietenilor tăi? Cotlet de Berbec şi Porumbel?

Gendry privi mânios din şa.

— De ce ţi-aş spune numele meu? Nu le-am auzit pe ale voastre.

— Ei, bine, cât despre asta, eu sunt Tom Şaptepâraie, dar mi se spune Tom Şaptecoarde, sau Tom de Şapte. Mocofanul ăsta cu dinţii negri este Lem, prescurtarea de la Mantie-de-Lămâie. Mantia lui e galbenă, vezi, iar Lem e acru ca o

lămâie. Şi flăcăul de colo e Anguy, sau Arcaşul, cum ne place să-i spunem.

Acum, voi cine sunteţi? întrebă el cu glasu-i grav pe care Arya îl auzise printre crengile sălciei.

Nu era pregătită să-şi divulge adevăratul nume atât de uşor.

— Porumbelul, dacă vreţi, răspunse ea. Nu-mi pasă. Bărbatul voinic râse.

— Un porumbel cu sabie, zise el. Asta chiar e ceva ce nu vezi toată ziua.

— Eu sunt Taurul, zise Gendry, luându-se după Arya. Nu-l putea învinui că

prefera să-şi spună Taurul în loc de Cotlet de Berbec.

Şaptecoarde zdrăngăni din harpă.

— Plăcintă Fierbinte, Porumbelul şi Taurul. Sunteţi scăpaţi din bucătăria Lordului Bolton, nu-i aşa?

— De unde ai ştiut? întrebă Arya încurcată.

— Porţi un blazon pe piept, micuţa mea.

Arya uitase asta o clipă. Pe sub mantie, purta încă jiletca sa frumoasă de paj, cu bărbatul jupuit al Dreadfortului cusut pe piept.

— Nu-mi spune *micuţa mea.*

— De ce nu? se miră Lem. Eşti destul de mică.

— Sunt mai mare decât am fost. Nu mai sunt un copil. Copiii nu omorau oameni, iar ea o făcuse.

— Îmi dau seama, Porumbel. Nici unul nu e copil, nu când aţi fost ai lui Bolton.

— N-am fost niciodată. Plăcintă Fierbinte nu ştia când să tacă. Am fost la Harrenhal înainte să vină el, atâta tot.

— Aşadar, sunteţi pui de lei, aşa stă treaba? întrebă Tom.

— Nici aşa. Nu suntem oamenii nimănui. Voi ai cui sunteţi?

Anguy Arcaşul spuse:

— Suntem oamenii regelui. Arya se încruntă:

— Care rege?

— Regele Robert, răspunse Lem, în mantia lui galbenă.

— Beţivanul ăla bătrân? făcu Gendry dispreţuitor. E mort, ucis de vreun mistreţ, toată lumea ştie asta.

— Da, băiete, răspunse Tom Şaptecoarde, şi cu atât mai rău. Smulse harpei 148

sale o notă tristă.

Arya nu credea nicidecum că erau oamenii regelui. Arătau mai degrabă ca nişte tâlhari, jerpeliţi din cap până-n picioare. Nici măcar nu aveau cai. Oamenii regelui ar fi avut cai.

Dar pe Plăcintă Fierbinte îl luă gura pe dinainte.

— Noi căutăm Riverrunul, spuse el. Câte zile sunt de mers călare, ştiţi cumva?

Aryei îi venea să-l omoare.

— Tu taci acolo, sau o să-ţi îndes nişte pietre în gura aia mare şi proastă.

— Până la Riverrun e cale lungă, în susul râului. O cale lungă şi flămândă. Nu v-ar plăcea o masă fierbinte înainte de a pleca? Nu departe se află un han al unor prieteni ai noştri. Am putea să bem împreună nişte bere şi să luăm o îmbucătură

de pâine, în loc să ne certăm.

— Un han? Aryei îi chiorăiau maţele gândindu-se la mâncarea caldă, dar nu avea încredere în acest Tom. Nu oricine îţi vorbea prietenos îţi era cu adevărat prieten. E aproape, zici?

— Trei kilometri în amonte, răspunse Tom. Cel mult o leghe.

Gendry arăta pe cât de şovăielnic era.

— Cum adică *prieteni?* întrebă el precaut.

— Prieteni. Ai uitat ce sunt prietenii?

— Sharna e numele hangiţei, interveni Tom. Are limba ascuţită şi o privire aprigă, asta recunosc, dar are inima bună şi îi plac fetiţele.

— Nu sunt fetiţă, zise Arya furioasă. Cine mai e acolo? Ai spus *prieteni.*

— Soţul Sharnei şi un orfan pe care l-au luat de suflet. Nu vă vor face nici un rău. Au bere, dacă crezi că eşti destul de mare. Pâine proaspătă şi poate o bucăţică

de carne. Tom aruncă o privire către colibă. Şi, în plus, orice aţi furat din grădina Bătrânului Pate.

— N-am furat nimic, zise Arya.

— Atunci eşti fiica Bătrânului Pate? O soră? O soţie? Nu mă minţi, Porumbel, l-am îngropat pe Bătrânul Pate cu mâinile mele, chiar acolo, sub salcia aia unde te ascundeai, şi nu semeni cu el. Scoase un sunet trist de pe strunele harpei. Am îngropat mulţi oameni de treabă în anul ce a trecut, dar nu vrem să vă îngropăm şi pe voi. Jur pe harpa mea. Arcaşule, fă-i o demonstraţie.

Mâna arcaşului se mişcă mai iute decât ar fi crezut Arya. Săgeata şuieră pe lângă capul ei, la doi centimetri de ureche, şi se împlântă în trunchiul sălciei din spatele ei. Arcaşul avea pregătită deja o a doua săgeată. Crezuse că a înţeles ce voia să spună Syrio prin: *fii ager ca un şarpe şi moale ca mătasea verii,* dar acum ştia că nu înţelesese. Săgeata bâzâi în spatele ei, ca o albină.

— Ai ratat, spuse ea.

— Mare nătăfleaţă eşti dacă crezi asta, zise Anguy. Se duc unde le trimit.

— Chiar aşa, fu de acord Lem Mantie-de-Lămâie.

Erau vreo doisprezece paşi între arcaş şi vârful sabiei ei. *Nu avem nici o şansă,* 149

îşi dădu seama Arya, dorindu-şi să aibă un arc ca acesta şi priceperea de a-l mânui. Posacă, îşi coborî sabia lungă până când vârful atinse pământul.

— Venim să vedem hanul ăla, cedă ea, încercând să-şi ascundă îndoiala din inimă în spatele unor vorbe îndrăzneţe. Voi veţi merge în faţă, pe jos, iar noi vom veni în urma voastră, ca să putem vedea ce faceţi.

Tom Şaptecoarde făcu o plecăciune adâncă şi spuse:

— În faţă, în spate, n-are nici o importanţă. Haideţi, băieţi, să le arătăm drumul. Anguy, mai bine ai scoate din

pământ săgeţile alea, n-o să mai avem nevoie de ele aici.

Arya îşi vârî sabia în teacă şi traversă drumul spre locul unde prietenii ei stăteau pe cai, ţinându-se la distanţă de cei trei străini.

— Plăcintă Fierbinte, du-te şi adu verzele alea, spuse ea, sărind în şa. Şi morcovii.

Măcar de data asta băiatul nu se împotrivi. Porniră la drum aşa cum dorise ea, conducându-şi caii încet pe drumul brăzdat de făgaşe, la zece paşi în urma celor trei bărbaţi care mergeau pe jos. Dar nu după mult timp, se pomeniră cumva chiar în spatele lor. Tom Şaptecoarde păşea încet şi îşi zdrăngănea harpa în timpul mersului.

— Ştiţi vreun cântec? îi întrebă el. Mi-ar plăcea din suflet să am cu cine să

cânt, chiar mi-ar plăcea. Lem nu e în stare să scoată un sunet, iar flăcăul nostru cu arcul lung ştie doar balade de hotar, fiecare lungă de o sută de versuri.

— Cântăm cântece adevărate, în ţinuturile hotarelor, zise blajin Anguy.

— E o prostie să cânţi, zise Arya. Cântatul face gălăgie. V-am auzit din depărtare. Am fi putut să vă omoram.

Zâmbetul lui Tom spunea că nu era de aceeaşi părere.

— Sunt lucruri şi mai rele decât să mori cu un cântec pe buze.

— Dacă ar fi fost lupi prin preajmă, am fi ştiut, bombăni Lem. Sau lei. Astea sunt pădurile noastre.

— N-aţi ştiut că suntem acolo, zise Gendry.

— Păi, flăcăule, n-ar trebui să fii aşa de sigur de asta, zise Tom. Uneori un om ştie mai multe decât spune.

Plăcintă Fierbinte se foi în şa.

— Eu ştiu cântecul despre urs, spuse el. O parte din el, oricum.

Tom îşi trecu degetele peste coarde.

— Atunci, hai să-l auzim, băiete-plăcintă. Îşi dădu capul pe spate şi începu să

cânte: *Era un urs, un urs, un urs. Negru şi brun şi păros.*

Plăcintă Fierbinte i se alătură cu înflăcărare, chiar săltând uşurel în şa, pe versuri. Arya se uita la el cu gura căscată. Avea glas şi cânta bine. *N-a făcut niciodată nimic bine, în afară de copt,* îşi zise în sinea ei.

Un pârâiaş se vărsa în Trident, ceva mai încolo. În timp ce traversau apa, o raţă

ţâşni din stufăriş, la cântecul lor. Anguy se opri în loc, îşi desfăcu arcul, întinse o 150

săgeată şi o doborî. Pasărea se prăbuşi în valuri, nu departe de mal. Lem îşi scoase mantia galbenă şi intră în apă, până la genunchi, s-o recupereze, văicărindu-se tot timpul.

— Crezi că s-ar putea ca Sharna să aibă lămâi, acolo jos, în beciul ăla al ei? îl întrebă Anguy pe Tom, în timp ce-l priveau pe Lem împroşcând apa şi înjurând.

O fată din Dorne mi-a gătit odată raţă cu lămâi. Părea nostalgic.

Tom şi Plăcintă Fierbinte îşi reluară cântecul pe celălalt mal al pârâului, cu raţa atârnând de centura lui Lem, pe sub mantia-i galbenă. Cântecul făcea drumul să pară cumva mai scurt. Nu după mult timp hanul se ivi în faţa lor, înălţându-se în buza râului, în locul unde Tridentul cotea către nord. Pe măsură ce se apropiau, Arya se uita chiorâş la el, bănuitoare. Nu arăta ca un bârlog de tâlhari; avea o înfăţişare prietenoasă, chiar îmbietoare, cu etajul văruit, acoperişul de ardezie şi fumul răsucindu-se leneş din horn. Era înconjurat de grajduri şi alte acareturi, iar în spate se aflau un arbore, meri şi o mică grădină. Hanul avea chiar şi propriul doc ce pătrundea în râu, şi…

— Gendry, îl chemă ea cu glasul scăzut şi precipitat. Au barcă. Am putea să

călătorim pe apă restul drumului până la Riverrun. Cred că am ajunge mai repede decât călare.

Gendry părea sceptic.

— Ai condus vreodată o barcă?

— Ridici vela, răspunse ea, şi vântul o împinge.

— Şi dacă vântul bate în altă direcţie?

— Atunci foloseşti vâslele.

— Împotriva curentului? Gendry se încruntă. Nu ar merge încet? Şi dacă barca se răstoarnă şi cădem în apă? Oricum, nu e barca noastră, e a hanului.

Am putea s-o luăm. Arya îşi muşcă buza şi nu spuse nimic. Descălecară în faţa grajdurilor. Nu se mai zărea nimeni, dar ea observă urme proaspete de bălegar în multe dintre boxe.

— Unul dintre noi trebuie să păzească animalele, zise ea cu prudenţă.

Tom o auzi.

— Nu-i nevoie, Porumbel. Haideţi să mâncaţi, caii sunt în siguranţă.

— Eu rămân aici, zise Gendry, neluându-l în seamă pe cântăreţ. Puteţi veni după mine, după ce mâncaţi ceva.

Clătinând aprobator din cap, Arya porni după Plăcintă Fierbinte şi Lem. Sabia îi era încă pe spate, în teacă, iar ea îşi ţinea mâna aproape de mânerul pumnalului furat de la Roose Bolton, în caz că n-o să-i fie pe plac ce va găsi înăuntru.

Tăbliţa pictată de deasupra uşii înfăţişa imaginea unui rege bătrân, îngenuncheat. Înăuntru se afla sala de mese, unde o femeie urâtă, foarte înaltă, cu bărbia noduroasă, stătea cu mâinile în şold, cu o privire fioroasă.

— Nu sta aşa acolo, băiete, pufni ea. Sau eşti fată? Orice ai fi, îmi blochezi intrarea. *Intră sau ieşi.* Lem, ce ţi-am spus eu despre podeaua mea? Eşti plin de 151

noroi.

— Am prins o raţă. Lem ridică pasărea, ca pe un stindard de pace.

Femeia i-o smulse din mână.

— Anguy a prins o raţă, vrei să spui. Scoate-ţi cizmele, eşti surd sau doar nătărău? Femeia se întoarse: *Bărbate!* strigă ea cât o ţinea gura. Vino-ncoa! S-au întors băieţii. *Bărbate!*

Urcând scările dinspre beci, apăru, bombănind, un bărbat cu un şorţ plin de pete. Era cu un cap mai scund decât femeia, cu faţa aspră şi o piele fleşcăită, gălbuie, pe care încă se zăreau urme de vărsat.

— Sunt aici, femeie. Nu mai urla. Acum ce mai e?

— Atârnă asta, zise ea, înmânându-i raţa. Anguy se foi.

— Ne gândeam că am putea s-o mâncăm. Cu lămâi, dacă ai.

— Lămâi. Şi de unde să luăm noi lămâi? Te crezi la Dorne, neghiob pistruiat?

Ce ar fi să te duci în spate, în livada cu lămâi, să culegi un coş şi nişte măsline frumuşele, şi, de ce nu, nişte rodii? Clătină un deget spre el. Acum, presupun c-aş

putea s-o prepar cu mantia lui Lem, dacă pofteşti, dar numai după ce stă la uscat vreo câteva săptămâni. Veţi mânca iepure sau nu veţi mânca nimic. Iepurele la frigare se face cel mai repede, dacă sunteţi flămânzi. Sau poate vă place înăbuşit, cu bere şi ceapă.

Arya aproape că simţea gustul iepurelui.

— N-avem bani, dar am adus nişte morcovi şi varză pe care vi le-am putea da în schimb.

— Nu zău? Şi unde să fie?

— Plăcintă Fierbinte, dă-i varza, spuse Arya, iar băiatul făcu întocmai, însă

apropiindu-se de femeie cu băgare de seamă, de parcă ar fi fost Rorge sau Muşcătorul sau Vargo Hoat.

Femeia cercetă varza îndeaproape, iar pe băiat şi mai îndeaproape.

— Unde e *plăcinta fierbinte?*

— Aici. Eu. E numele meu. Iar ea este… ăăă… Porumbelul.

— Nu sub acoperişul meu. Eu dau mesenilor şi mâncărurilor mele nume diferite, ca să-i pot deosebi. *Bărbate!*

Bărbatul ieşise, dar la strigătul ei, sosi în goană înapoi.

— Raţa e atârnată. Acum ce mai e, femeie?

— Spală legumele astea! porunci ea. Voi, ceilalţi, staţi jos până ce mă apuc eu de iepuri. Băiatul vă va aduce de băut. Privi în josul nasului ei lung, către Arya şi Plăcintă Fierbinte. N-am obiceiul să servesc băutură copiilor, dar cidrul s-a terminat, n-am vaci pentru lapte şi apa are gust de război, cu toate cadavrele plutind în josul râului. Dacă v-aş da o cană de supă plină de muşte moarte, aţi bea-o?

— Arry da, zise Plăcintă Fierbinte. Vreau să spun Porumbelul.

— Şi Lem la fel, sugeră Anguy, cu un zâmbet şiret.

— Nu-ţi face tu griji pentru Lem, zise Sharna. Am bere pentru toţi. Porni spre bucătărie, târşâindu-şi picioarele.

Anguy şi Tom Şaptecoarde se aşezară la masa de lângă cămin, în timp ce Lem îşi agăţa mantia mare şi galbenă într-un cârlig. Plăcintă Fierbinte se prăbuşi pe o bancă, la masa de lângă uşă, iar Arya se înghesui lângă el.

Tom îşi desfăcu harpa.

— *Un han singuratic pe un drum de pădure,* începu el să cânte, dibuind încet, după ureche, câte un sunet care să meargă cu versurile. *Soţia hangiului era urâtă, ca o broască râioasă.*

— Încetează cu asta imediat, sau nu vom mai primi nici un iepure, îl preveni Lem. Ştii cum e ea.

Arya se aplecă spre Plăcintă Fierbinte.

— Ştii să conduci o barcă? îl întrebă.

Înainte ca el să apuce să răspundă, un băiat îndesat de cincisprezece sau şaisprezece ani îşi făcu apariţia cu stacane de bere. Plăcintă Fierbinte şi-o luă pe a lui, reverenţios, cu ambele mâini şi, după ce sorbi, afişă cel mai larg zâmbet pe care Arya îl văzuse vreodată la el.

— Bere, şopti el. Şi iepure.

— Ei, bine, în cinstea Înălţimii Sale, strigă vesel Anguy Arcaşul, ridicând halba într-un toast. Cei şapte să-l apere pe rege!

— Toţi doisprezece, mormăi Lem Mantie-de-Lămâie. Bău şi îşi şterse spuma de la gură cu dosul palmei.

Bărbatul năvăli pe uşa din faţă, cu un şorţ plin de legume spălate.

— În grajduri sunt cai străini, anunţă el, de parcă n-ar fi ştiut cu toţii.

— Da, zise Tom lăsând harpa deoparte, şi sunt cai mai buni decât cei trei pe care i-ai dat tu.

Bărbatul aruncă legumele pe o masă, iritat.

— Eu nu i-am dat pe degeaba, i-am *vândut* la un preţ bun şi ne-am ales cu o barcă. Oricum, voi, băieţi, trebuia să-i aduceţi înapoi.

Ştiam eu că sunt tâlhari, gândi Arya, ciulind urechea. Mâna îi alunecă sub masă, atingând mânerul pumnalului, să se asigure că era acolo. *Dacă încearcă să*

ne jefuiască, o să le pară rău.

— Nu ne-au ieşit în cale, zise Lem.

— Ei, bine, eu, unul, i-am trimis. Probabil aţi fost beţi sau aţi dormit.

— Noi? Beţi? Tom dădu pe gât o duşcă zdravănă de bere. Niciodată!

— Aţi fi putut să-i capturaţi chiar voi, îi spuse Lem.

— Ce? Doar cu băiatul ăsta? Ţi-am spus de două ori, bătrâna era plecată la Lamswold s-o ajute pe acea Fern să-şi nască pruncul. Şi mai mult ca sigur că unul dintre voi a plantat copilul ăla în pântecele bietei fete. Îi aruncă lui Tom o privire aspră. Tu, aş pune rămăşag, cu harpa aia a ta, cântând toate cântecele alea triste, doar ca s-o faci pe biata femeie să-şi ridice fusta.

153

— Dacă un cântec face o fecioară să dorească să-şi dezbrace veşmintele şi să

simtă soarele bun şi cald sărutându-i pielea, ei, bine, e vina cântăreţului? întrebă

Tom. Şi în plus, pe Anguy îl plăcea ea. Pot să-ţi ating arcul? am auzit-o întrebându-l. Ooohh, e atât de neted şi de

puternic. Pot să-l mângâi puţin?

Soţul mârâi.

— Tu şi Anguy, n-are importanţă care. Sunteţi la fel de vinovaţi ca şi mine pentru cai. Au fost trei, ştii. Ce poate face un singur om când are în faţă trei?

— Trei, făcu Lem batjocoritor, dar printre ei o femeie şi unul în lanţuri, ai spus-o chiar tu.

Bărbatul se strâmbă.

— O femeie voinică, îmbrăcată ca un bărbat. Şi cel în lanţuri… nu mi-a plăcut privirea lui.

Anguy zâmbi deasupra berii sale.

— Mie, când nu-mi plac ochii cuiva, îi înfig o săgeată într-unui.

Arya îşi aminti săgeata care îi trecuse pe lângă ureche. Îşi dorea să ştie să tragă

cu arcul.

Soţul nu era impresionat.

— Tu taci când vorbesc cei mari. Bea-ţi berea şi ţine-ţi gura, sau o pun pe bătrână să vină cu lingura la tine.

— Cei mari vorbesc prea mult, şi n-am nevoie să-mi spui tu să-mi beau berea.

Bău cu nesaţ, ca să demonstreze că aşa era.

Arya făcu la fel. După zile de băut apă din pâraie şi bălţi, şi pe urmă din Tridentul mocirlos, berea era la fel de bună ca micile înghiţituri de vin pe care i le îngăduia tatăl ei. Dinspre bucătărie, venea un miros de îi lăsa gura apă, dar gândul îi era încă numai la barca aceea. *Va fi mai greu s-o conducem decât s-o furăm.*

Dacă aşteptăm până când adorm cu toţii…

Slujitorul reapăru cu felii mari, rotunde, de pâine. Arya rupse hămesită o bucată şi muşcă din ea. Dar era greu de mestecat, cumva bătucită şi cu cocoloaşe şi arsă la fund.

Plăcintă Fierbinte se strâmbă îndată ce gustă din ea.

— E pâine proastă, spuse el. E arsă şi tare, pe deasupra.

— E mai bună înmuiată în tocană, zise Lem.

— Ba nu, făcu Anguy, dar ai mai puţine şanse să-ţi rupi dinţii.

— Poţi s-o mănânci sau să faci foamea, zise bărbatul. Arăt eu ca un nenorocit de brutar? Mi-ar plăcea să te văd făcând una mai bună.

— Aş putea, răspunse Plăcintă Fierbinte. E uşor. Ai frământat coca prea mult, de aia e aşa de greu de mestecat. Mai luă o sorbitură de bere şi începu să

vorbească drăgăstos despre pâine, plăcinte şi tarte, toate lucrurile care îi plăceau.

Arya îşi dădu ochii peste cap. Tom se aşează vizavi de ea.

— Porumbelule, spuse el, sau Arry, sau care o fi adevăratul tău nume, asta e pentru tine. Aşează o bucată murdară de pergament între ei, pe masa de lemn.

Ea o privi cu neîncredere.

— Ce este?

— Trei dragoni de aur. Trebuie să cumpărăm caii ăia. Arya îl privi bănuitoare.

— Sunt caii noştri.

— Adică i-aţi furat chiar voi, aşa să fie? Nu-i nici o ruşine în asta, fetiţo.

Războiul face hoţi din mulţi oameni cinstiţi. Tom lovi cu degetul bucata împăturită de pergament. Îţi dau un preţ frumos. Mai mult decât merită orice cal, la drept vorbind.

Plăcintă Fierbinte înşfacă pergamentul şi îl despături.

— Nu e nici un aur, se plânse el în gura mare. E doar scris.

— Da, zise Tom, şi-mi pare rău. Dar după război, avem de gând să-l transformăm în aur, aveţi cuvântul meu, ca om al regelui.

Arya se îndepărtă de masă şi se ridică în picioare.

— Nu sunteţi nici un fel de oameni ai regelui. Sunteţi tâlhari.

— Dacă ai fi întâlnit vreodată un tâlhar adevărat, ai şti că ei nu plătesc, nici măcar cu hârtii. Nu pentru noi vă luăm

caii, copilă, ci pentru binele regatului, ca să putem merge mai repede de colo-colo şi să luptăm luptele care trebuie luptate.

Luptele regelui. L-ai refuza pe rege?

Se uitau cu toţii la ea: Arcaşul, Lem cel voinic, bărbatul cu chipu-i palici şi ochii-i vicleni. Până şi Sharna, care stătea în uşa bucătăriei, cu ochii mijiţi. *Ne vor lua caii indiferent ce spun eu,* îşi dădu ea seama. *Va trebui să mergem pe jos la Riverrun, dacă nu cumva...*

— Nu vrem hârtii. Arya smulse pergamentul din mâna lui Plăcintă Fierbinte.

Puteţi lua caii noştri în schimbul bărcii ăleia de afară. Dar numai dacă ne arătaţi cum s-o mânuim.

Tom Şaptecoarde se holbă la ea o clipă, apoi gura lui largă, urâtă, se strâmbă

într-un rictus îndurerat. Râse zgomotos. Anguy i se alătură şi în clipa următoare râdeau cu toţii, Lem Mantie-de-Lămâie, Sharna şi bărbatul, până şi slujitorul, care ieşise de după butoaie, cu o arbaletă sub braţ. Aryei îi venea să ţipe la ei, dar, în schimb, schiţă un zâmbet...

— *Călăreţi!* Strigătul lui Gendry era ascuţit şi speriat. Uşa se dădu în lături şi iată-l în prag. *Soldaţi,* gâfâi el. Vin pe malul râului, o duzină.

Plăcintă Fierbinte sări în picioare, răsturnându-şi halba, dar Tom şi ceilalţi rămaseră netulburaţi.

— N-ai nici un motiv să-mi împrăştii berea bună pe podea, zise Sharna.

Aşază-te la loc şi calmează-te, băiete, vine iepurele. Şi tu, fetiţo. Orice rău vi s-a întâmplat, s-a sfârşit, gata, iar acum sunteţi cu oamenii regelui. Vom avea grijă de voi cum putem mai bine.

Singura reacţie a Aryei fu să întindă mâna peste umăr, după sabie, dar înainte să ducă gestul la bun sfârşit, Lem o înhaţă de încheietură.

— Gata cu asta acum. Îi răsuci braţul, până ce mâna i se deschise. Degetele 155

bărbatului erau bătătorite şi înfricoşător de puternice. *Iarăşi!* gândi Arya. *Se întâmplă din nou, cum s-a întâmplat în sat cu Chiswyck şi Roff şi cu Muntele care Călăreşte.* Aveau să-i fure sabia şi s-o transforme din nou în şoricel. Mâna liberă i se închise pe halbă, azvârlindu-i-o în faţă lui Lem. Berea se revărsă peste margine şi îl împroşcă în ochi, iar Arya auzi cum i se rupe nasul şi văzu sângele ţâşnind.

Răcnind, îşi duse mâinile la faţă şi Arya era liberă.

— Fugiţi! ţipă ea, luând-o la goană.

Dar Lem o ajunse din urmă într-o clipită, cu picioarele sale lungi care făceau ca un pas al lui să fie cât trei ai ei. Arya se răsuci şi lovi cu picioarele, dar el o ridică în aer fără nici un efort şi o ţinu, bălăbănindu-se, în timp ce sângele îi şiroia pe faţă.

— *Încetează, proastă mică,* ţipă el, zgâlţâind-o. *Încetează acum!*

Gendry dădu să-i sară în ajutor, până când Tom Şaptecoarde îi sări în faţă, cu un pumnal în mână.

Era deja prea târziu să fugă. Arya auzea caii afară şi glasuri de bărbaţi. O clipă

mai târziu, un bărbat intră ţanţoş pe uşa deschisă, un Tyroshi mai voinic chiar decât Lem, cu o barbă mare şi deasă, de un verde strălucitor la capete, dar crescând căruntă. În spatele lui veneau doi arbaletişti, sprijinind între ei un bărbat rănit, şi pe urmă alţii…

Arya nu mai văzuse niciodată o şleahtă mai jerpelită, dar nu era nimic jerpelit la săbiile, topoarele şi arcurile pe care le aveau. Vreo doi îi aruncară priviri curioase în timp ce intrau, dar nici unul nu scoase o vorbă. Un bărbat chior, cu un coif ruginit pe cap, adulmecă aerul şi rânji, în timp ce un arcaş cu o chică de păr blond şi aspru striga după bere. În urma lor venea un lăncier cu un coif cu cap de leu, un altul, mai în vârstă, şchiopătând, un mercenar Braavosi, un…

— Harwin? şopti Arya. *El era.* Sub barba şi părul încâlcit se afla chipul fiului lui Huller, care obişnuia să plimbe poneiul în jurul curţii, să se ia la întrecere cu Jon şi Robb şi

să bea prea mult în zilele de ospăţ. Era oarecum mai slab, mai musculos, şi la Winterfell nu purtase niciodată barbă, dar era el – omul tatălui ei.

Harwin! Zvârcolindu-se, Arya se aruncă înainte, încercând să scape din strânsoarea de fier a lui Lem. Sunt eu, strigă ea, Harwin, sunt eu, nu mă recunoşti, nu?

Lacrimile ţâşniră şi Arya se pomeni plângând ca un copil, întocmai ca orice fetiţă

prostuţă. Harwin, *sunt eu!*

Ochii lui Harwin trecură de la chipul Aryei la omul jupuit de pe tunica ei.

— De unde mă cunoşti? întrebă el, încruntându-se neîncrezător. Omul jupuit…

cine eşti, vreun slujitor al Lordului Leech?

Pentru o clipă, nu ştiu cum să răspundă. Avusese atâtea nume. Oare doar o visase pe Arya Stark?

— Sunt fată, se smiorcăi ea. Am fost slujitoarea Lordului Bolton, dar avea de gând să mă lase în seama ţapului, aşa că am fugit cu Gendry şi Plăcintă Fierbinte.

Trebuie să mă cunoşti! Îmi plimbai poneiul, când eram mică.

Harwin făcu ochii mari.

— O, zei milostivi, spuse el gâtuit. Arya Underfoot? Lem, las-o în pace.

— Mi-a spart nasul. Lem o lăsă să cadă grămadă pe podea. Şi cine naiba o fi ea?

— Fiica Mâinii. Harwin plecă genunchiul în faţa ei. Arya Stark de Winterfell.

CATELYN

Robb, ştiu ea, din clipa în care auzi adăposturile câinilor dezlănţuindu-se.

Fiul ei se întorsese la Riverrun, şi Vântul Cenuşiu era împreună cu el. Doar mirosul uriaşului lup străvechi ar fi putut să stârnească în rândul câinilor o asemenea frenezie de urlete şi lătrături. *Va veni la mine,* ştia ea. Edmure nu revenise după prima sa vizită, preferând să-şi petreacă zilele cu Marq Piper şi Patrek Mallister, ascultând versurile lui Rymund Poetul despre bătălia de la Moara de Piatră. *Dar Robb nu e ca Edmure. Robb mă va căuta.*

Ploua de zile în şir, o ploaie rece care se potrivea cu starea de spirit a lui Catelyn. Tatăl ei era mai slab şi mai delirant cu fiecare zi, trezindu-se doar ca să

murmure *Tansy* şi să-şi ceară iertare. Edmure o ocolea, iar Ser Desmond Grell continua să-i refuze libertatea de a se plimba prin castel, oricât de nefericit părea că-l face asta. Doar întoarcerea lui Ser Robin Ryger şi a oamenilor lui, istoviţi şi uzi până în măduva oaselor, îi mai ridicase moralul. Se pare că veniseră înapoi pe uscat. Regicidul reuşise cumva să le scufunde galera şi să scape, îi mărturisise Maester Vyman. Catelyn întrebase dacă ar putea să stea de vorbă cu Ser Robin, ca să afle mai multe despre cele întâmplate, dar acest lucru i-a fost refuzat.

Şi mai era ceva în neregulă. În ziua când fratele ei s-a întors, la câteva ore după cearta lor, a auzit glasuri mânioase dinspre curtea de dedesubt. Când s-a urcat pe acoperiş să vadă, în faţa castelului, lângă poarta principală, erau adunate cete de oameni. Din grajduri fuseseră scoşi cai, înşeuaţi şi cu căpăstrul la gât, şi se auzeau strigăte, dar Catelyn era prea departe ca să desluşească vorbele. Una dintre flamurile albe ale lui Robb zăcea la pământ, iar unul dintre cavaleri şi-a întors calul şi a trecut tropăind peste

lupul străvechi, ţâşnind spre poartă. Mai mulţi alţii au făcut acelaşi lucru. *Aceştia sunt cei care au luptat alături de Edmure la vaduri,* gândi ea. *Ce i-a putut supăra atât de tare? Oare fratele meu i-a ofensat cu ceva, i-a insultat?!* s-a părut că-l recunoaşte pe Ser Perwin Frey, care călătorise cu ea la Podul Amar, la Capătul Furtunii şi înapoi, şi pe fratele său vitreg, bastardul Maartyn Rivers, dar de la o asemenea depărtare nu putea fi sigură. Aproape patruzeci de oameni s-au revărsat pe porţile castelului – încotro, nu ştia.

Nu s-au întors. Şi nici Maester Vyman nu i-a spus cine fuseseră, de ce au plecat şi ce i-a mâniat atât de tare.

— Sunt aici doar ca să-l îngrijesc pe tatăl tău, doamna mea, nimic mai mult.

Fratele tău va fi în curând Lord de Riverrun. Ce vrea să ştii trebuie să-ţi spună el.

Dar acum Robb se întorsese de la vest, se întorsese în triumf. *Mă va ierta,* îşi spuse Catelyn. *Trebuie să mă ierte, e propriul meu fiu, iar Arya şi Sansa sunt sângele lui, la fel de mult ca al meu. Mă va elibera din camerele astea şi apoi voi afla ce s-a întâmplat.*

Când Ser Desmond veni după ea, Catelyn se îmbăiase, se îmbrăcase şi îşi pieptănase părul roşcat.

— Regele Robb s-a întors de la vest, doamna mea, spuse cavalerul, şi porunceşte să i te înfăţişezi în Sala Mare.

Era momentul la care visase şi de care se temuse. *Am pierdut doi fii sau trei?*

Avea să afle cât de curând.

Sala era înţesată de oameni când intrară. Toţi ochii erau îndreptaţi către dais, dar Catelyn îi cunoştea din spate. Lady Mormont, în cămaşa din zale peticită, Marelejon şi fiul său, înălţându-şi capetele deasupra tuturor, Lordul Jason Mallister, cărunt, cu coiful său înaripat sub braţ, Tyros Blackwood, în superba sa mantie cu pene de corb... *Jumătate dintre ei vor dori să mă spânzure acum.*

Cealaltă jumătate s-ar putea doar să-şi întoarcă privirile. O încerca sentimentul neliniştitor că mai lipsea cineva de aici.

Robb stătea pe dais. *Nu mai e un copil,* îşi dădu ea seama, cu o strângere de inimă. *Are deja şaisprezece ani, e bărbat în toată firea. Uită-te la el!* Războiul îi topise toată blândeţea de pe chip, lăsându-l obosit şi sfrijit. Renunţase la barbă, dar părul-i roşcat îi cădea, netuns, pe umeri. Ploile recente îi ruginiseră cămaşa de zale, lăsând pete maronii pe mantia-i albă şi pe tunică. Sau poate că petele erau de sânge. Pe cap avea coroana-sabie care fusese făurită pentru el din bronz şi fier. *O*

poartă cu mai multă uşurinţă acum. O poartă ca un rege.

Edmure stătea sub daisul înţesat de oameni, cu capul umil plecat, în timp ce Robb îi elogia victoria:

— … întâmplat la Moara de Piatră nu va fi uitat niciodată. Nu e de mirare că

Lordul Tywin şi-a luat tălpăşiţa, ferindu-se să-l înfrunte pe Stannis. Se săturase şi de nordici şi de riverani, în egală măsură. Vorbele lui stârniră ovaţii şi hohote de râs, dar Robb ridică o mână, făcând linişte. Totuşi, să nu vă înşelaţi. Lannisterii vor mărşălui din nou şi vor mai fi şi alte lupte de câştigat înainte ca regatul să fie în siguranţă.

Marelejon răcni:

— *Rege în Nord!* şi lovi aerul cu un pumn înmănuşat în zale.

Lorzii riverani îi răspunseră strigând:

— *Regele Tridentului!*

Sala bubuia de pumni şi bătăi din picioare.

Doar câţiva îi observară pe Catelyn şi pe Ser Desmond în mijlocul tumultului, însă aceştia făcură semne vecinilor şi, încet-încet, în jurul ei se aşternu liniştea.

Catelyn îşi ţinu capul sus şi ignoră ochii aţintiţi asupra ei. *Să gândească ce vor.*

Judecata lui Robb e cea care contează.

Prezenţa chipului zbârcit al lui Ser Brynden Tully, pe dais, o liniştea. Un băiat pe care nu-l ştia părea că joacă rolul de scutier al lui Robb. În spatele lui stătea un tânăr cavaler într-o tunică nisipie, cu blazonul scoicilor, şi unul mai vârstnic, care purta blazonul celor trei piperniţe pe o bentiţă oblică de culoarea şofranului, aşezată de-a curmezişul pe un fond vărgat, în dungi verzi şi argintii. Între ei se aflau o frumoasă doamnă mai în vârstă şi o fată drăguţă, care părea să-i fie fiică.

Mai era şi o altă fată, cam de vârsta Sansei. Catelyn ştia că scoicile erau blazonul unei case mai mici: a bărbatului mai vârstnic pe care nu-l recunoştea. *Prizonieri!*

De ce ar aduce Robb ostatici pe dais?

Utherydes Wayn lovi cu toiagul în podea, în timp ce Ser Desmond o conduse pe Catelyn mai în faţă. *Dacă Robb mă priveşte aşa cum m-a privit Edmure, nu ştiu ce am să fac.* Dar i se păru că nu era furie ceea ce vedea în ochii fiului său, ci altceva… teamă, poate? Nu, nu avea nici o noimă. De ce s-ar *teme?* Robb era Tânărul Lup, Regele Tridentului şi al Nordului.

Unchiul ei fu primul care o salută. Ca un peşte negru ce era, Ser Brynden nu se sinchisea de ce ar putea crede ceilalţi. Coborî de pe dais cu un salt şi o trase pe Catelyn în braţele sale. Când spuse: *Mă bucur să te văd acasă, Cat,* ea fu nevoită

să se lupte ca să-şi păstreze firea.

— Şi eu mă bucur să te văd, şopti ea.

— Mamă!

Catelyn îşi ridică privirea către fiul ei înalt, măreţ.

— Înălţimea Ta, m-am rugat să te întorci teafăr. Am auzit c-ai fost rănit.

— M-am ales cu o săgeată în braţ, pe când asediam Cragul, răspunse el. Dar s-a vindecat bine. Am avut parte de cea mai bună îngrijire.

— Zeii sunt buni, aşadar. Catelyn trase adânc aer în piept. *Spune-o. Nu poate fie evitat.* Probabil că ai aflat ce am

făcut. Ţi-au spus şi motivele mele?

— Pentru fete.

— Am avut cinci copii. Acum mai am trei.

— Da, doamna mea. Lordul Rickard Stark îşi făcu loc pe lângă Marelejon, ca un spectru sinistru, cu zalele negre şi barba-i lungă, albă şi nepieptănată, împietrit şi tras la faţă.

— Iar eu am un fiu şi cândva am avut trei. M-ai privat de răzbunarea mea.

Catelyn îl înfruntă cu calm:

— Lord Rickard, moartea Regicidului n-ar fi cumpărat viaţă pentru fiii tăi. Dar viaţa lui poate cumpăra viaţă pentru copiii mei.

Lordul era neîmpăcat.

— Jaime Lannister te-a jucat pe degete. Ai cumpărat un sac de vorbe goale, nimic altceva. Fiii mei, Torrhen şi Eddard, meritau mai mult de la tine.

— Lasă-ne, Karstark, murmură Marelejon, încrucişându-şi braţele uriaşe peste piept. A fost nesăbuinţa unei mame. Aşa sunt femeile.

— Nesăbuinţa unei mame? Lordul Karstark se întoarse către Lordul Umber.

Eu o numesc trădare.

— *Ajunge!* Pentru o clipă doar, Robb semăna mai mult cu Brandon decât cu tatăl său. Nimeni nu o numeşte trădătoare pe doamna de Winterfell în prezenţa mea, Lord Rickard. Când i se adresă lui Catelyn, glasul i se înmuie: Dacă mi-aş

putea dori ca Regicidul să se întoarcă în lanţuri, aş face-o. L-ai eliberat fără ştirea sau consimţământul meu… dar ştiu că ai făcut-o din dragoste pentru Arya şi Sansa, şi din durere pentru Bran şi Rickon. Am învăţat că dragostea nu e întotdeauna *înţeleaptă.* Poate să ne conducă la o mare nebunie, dar ne urmăm inima… oriunde ne-ar duce. Nu-i aşa, mamă?

Oare asta am făcut eu?

— Dacă inima m-a dus la nesăbuinţă, mi-aş repara bucuroasă greşeala cum aş

putea mai bine, în faţa Lordului Karstark şi a ta.

Chipul Lordului Rickard era neclintit.

— *Reparaţiile* tale îi vor încălzi pe Torrhen şi pe Eddard în mormintele reci în care i-a îngropat Regicidul? Îşi făcu loc printre Marelejon şi Maege Mormont şi părăsi sala.

Robb nu făcu nici un gest ca să-l reţină.

— Iartă-l, mamă.

— Dacă mă vei ierta şi tu.

— Te-am iertat. Ştiu ce înseamnă să iubeşti cu atâta putere încât să nu te gândeşti la nimic altceva.

Catelyn îşi plecă creştetul.

— Îţi mulţumesc. *Măcar pe acest copil nu l-am pierdut.*

— Trebuie să vorbim, continuă Robb. Tu şi unchii mei. Despre asta şi…

altele. Intendent, anunţă sfârşitul.

Utherydes Wayn lovi cu toiagul în podea şi vesti retragerea, iar lorzii riverani şi cei nordici se îndreptară cu toţii către uşi. Abia atunci îşi dădu seama Catelyn ce anume lipsea. *Lupul. Lupul nu e aici. Unde e Vânt Cenuşiu?* Ştia că lupul străvechi se întorsese cu Robb, auzise câinii, dar nu era în sală, nu se afla lângă

fiul ei, unde-i era locul.

Dar înainte să se gândească măcar să-l întrebe pe Robb, se pomeni înconjurată

de un cerc de binevoitori. Lady Mormont îi luă mâna şi spuse:

— Doamna mea, dacă Cersei Lannister mi-ar fi luat două dintre fiice, aş fi făcut la fel.

Marelejon, care nu ţinea la etichetă, o ridică, strivindu-i braţele cu mâinile-i imense şi păroase:

— Puiul tău de lup l-a muşcat o dată pe Regicid, ar face-o din nou, dacă ar fi nevoie.

Galbart Glover şi Lordul Jason Mallister erau mai reci, iar Jonos Bracken aproape glacial, dar cuvintele lor erau destul

de curtenitoare. Fratele ei fu ultimul 160

care se apropie de ea.

— Mă rog şi eu pentru fetele tale, Cat. Sper că nu te îndoieşti de asta.

— Bineînţeles că nu. Îl sărută. Te iubesc pentru asta. Când nu mai rămase nimic de spus, Sala Mare a Riverrunului era aproape goală, doar cu Robb, cei trei Tully şi cei şase străini pe care Catelyn nu ştia de unde să-i ia. Îi privi curioasă.

— Doamna mea, domnilor, sunteţi nou-veniţi alături de cauza fiului meu?

— Nou-veniţi, spuse tânărul cavaler, cel cu scoicile, dar aprig ne e curajul şi neclintită loialitatea, după cum nădăjduiesc că vă vom dovedi, doamnă.

Robb avea un aer stânjenit.

— Mamă, zise el, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Lady Sybell, soţia Lordului Gawen Westerling al Cragului. Femeia mai vârstnică se apropie, cu o mină

solemnă. Soţul ei a fost unul dintre cei pe care i-am luat ostatici în Pădurea Şoaptelor.

Westerling, da, gândi Catelyn. *Pe blazonul lor sunt şapte scoici albe pe fond nisipiu. O casă mică, jurată Lannisterilor.*

Robb le făcu semn celorlalţi străini să se apropie, fiecare pe rând.

— Ser Rolph Spicer, fratele Doamnei Sybell. A fost castelan la Crag când l-am capturat. Cavalerul pi-perniţelor îşi înclină capul. Îndesat, cu nasul spart şi barba retezată scurt, bărbatul părea destul de îndrăzneţ. Copiii Lordului Gawen şi ai Doamnei Sybell. Ser Raynald Westerling. Cavalerul scoicilor zâmbi sub mustaţa-i stufoasă. Tânăr, uscăţiv, grosolan, avea dinţi sănătoşi şi o chică deasă de păr castaniu. Elenya. Fetiţa făcu o scurtă plecăciune. Rollam Westerling, scutierul meu. Băiatul dădu să îngenuncheze, observă că nimeni altcineva nu îngenunchea şi făcu, în schimb, o plecăciune.

— Onoarea e de partea mea, spuse Catelyn. *Oare a reuşit Robb să câştige loialitatea Cragului?* Dacă aşa stăteau

lucrurile, nu era de mirare că clanul Westerling era alături de el. Casterly Rock nu trecea uşor cu vederea asemenea trădări, de când Tywin Lannister ajunsese la vârsta potrivită să poată merge la război…

Fecioara se apropie ultima şi cu multă sfială. Robb îi luă mâna.

— Mamă, spuse el, am marea onoare să ţi-o prezint pe Lady Jeyne Westerling, fiica cea mare a Lordului Gawen şi… ah… soţia mea.

Primul gând care îi trecu prin minte lui Catelyn a fost: *Nu, nu se poate, eşti doar un copil.*

Cel de-al doilea: *Şi, în plus, te-ai făgăduit alteia.*

Iar cel de-al treilea gând: *Mamă, ai milă; Robb, ce-ai făcut?*

Abia apoi veni întârziata amintire: *Nesăbuinţe făcute din dragoste! M-a prins cu abilitate, ca pe un iepure în cursă. Se pare că l-am iertat deja.* Cu supărarea ei se amesteca şi o admiraţie îndurerată; scena fusese pregătită cu o iscusinţă de maestru păpuşar… sau de rege.

— Am o nouă fiică, spuse ea, mai rece decât avusese de gând. O sărută pe fata 161

înspăimântată pe ambii obraji. Fii bine-venită în castelul şi în inimile noastre.

— Mulţumesc, doamna mea. Îi voi fi lui Robb o soţie bună şi devotată, jur. Şi o regină pe cât de înţeleaptă îmi stă în puteri.

Regină. Da, fetiţa asta drăgălaşă este regină. Să nu uit asta. Era frumoasă, fără îndoială, cu buclele-i castanii, faţa în formă de inimă şi zâmbetul acela sfios.

Uscăţivă, dar cu şolduri bine conturate, observă Catelyn. *Cel puţin ar trebui să*

poată naşte cu uşurinţă copii.

Lady Sybell interveni, înainte să mai continue discuţiile.

— Suntem onoraţi că ne-am unit cu Casa Stark, doamna mea, dar în acelaşi timp, suntem foarte osteniţi. Am venit cale lungă, într-un timp foarte scurt.

Ne putem retrage în camerele noastre, ca să poţi tăifăsui cu fiul tău?

— Ar fi cel mai bine. Robb o sărută pe Jeyne. Intendentul vă va găsi camere potrivite.

— Vă duc eu la el, se oferi Ser Edmure Tully.

— Eşti foarte amabil, spuse Lady Sybell.

— Trebuie să plec şi eu? întrebă Rollam, băiatul. Sunt scutierul tău.

Robb râse.

— Dar n-am nevoie de scutier chiar acum.

— Oh.

— Înălţimea Sa s-a descurcat timp de şaisprezece ani şi fără tine, Rollam, zise Ser Raynald, cavalerul scoicilor. Cred că va mai supravieţui câteva ore. Luându-şi hotărât frăţiorul de mână, îl conduse afară din încăpere.

— Soţia ta este încântătoare, spuse Catelyn când rămaseră singuri, iar familia Westerling pare vrednică... numai că Lordul Gawen e omul lui Tywin Lannister, nu-i aşa?

— Da. Jason Mallister l-a capturat în Pădurea Şoaptelor şi îl ţine de atunci la Garda Mării, pentru răscumpărare. Desigur, acum îl voi elibera, deşi s-ar putea să

nu dorească să mi se alăture. Mă tem că ne-am căsătorit fără consimţământul lui, iar căsătoria asta îl pune în mare primejdie. Cragul nu e puternic. Din dragoste pentru mine, Jeyne ar putea pierde totul.

— Iar tu, zise Catelyn cu blândeţe, i-ai pierdut pe Freyi.

Tresărirea lui spunea totul. Catelyn înţelegea acum glasurile furioase, de ce Perwyn Frey şi Martyn Rivers plecaseră atât de grăbiţi, făcând flamura lui Robb una cu pământul.

— Îndrăznesc să te întreb câte săbii vin cu mireasa ta, Robb?

— Cincizeci. O duzină cavaleri. Glasul îi era mohorât, şi avea şi de ce. Când se încheiase contractul de căsătorie, la Gemeni, bătrânul Lord Walder Frey îl însoţise pe Robb cu o mie de cavaleri călare şi aproape trei mii de pedeştri.

— Jeyne e pe cât de frumoasă pe atât de ageră. Şi blândă, pe deasupra. Are o inimă nobilă.

De săbii ai tu nevoie, nu de inimi nobile. Cum ai putut face asta, Robb? Cum 162

ai putut fi atât de nechibzuit, atât de prost? Cum ai putut fi atât de... atât de foarte... tânăr? Dar reproşurile nu-şi aveau rostul aici. Nu spuse decât:

— Povesteşte-mi cum s-a întâmplat.

— Eu i-am luat castelul, iar ea mi-a luat inima. Robb zâmbi. Cragul era slab păzit, aşa că l-am luat cu asalt într-o noapte. Walder cel Negru şi Miculjon au condus grupuri de asalt peste ziduri, în timp ce eu spărgeam poarta principală cu un berbece. M-am ales cu o săgeată în braţ chiar înainte ca Ser Rolph să ne predea castelul. Rana a părut un fleac la început, dar a puroiat. Jeyne a cerut să fiu dus în propriul ei pat şi m-a îngrijit până ce mi-a trecut fierbinţeala. Şi era cu mine când Marelejon mi-a adus vestea despre... despre Winterfell. Bran şi Rickon. În noaptea aceea, ea... ea mi-a adus alinare, mamă.

Lui Catelyn nu trebuia să i se spună ce fel de alinare îi adusese Jeyne Westerling fiului ei.

— Şi ai luat-o de soţie în ziua următoare.

Robb o privi în ochi, mândru şi nefericit în acelaşi timp.

— A fost singurul lucru onorabil pe care-l puteam face. E blândă şi dulce, mamă, îmi va fi o soţie bună.

— Poate. Dar asta nu-l va aduce pe Lordul Frey la sentimente mai bune.

— Ştiu, răspunse îndurerat fiul ei. Am stricat totul, în afară de bătălii, nu-i aşa?

Credeam că bătăliile vor fi partea cea mai grea, dar... de ţi-aş fi dat ascultare şi l-aş fi ţinut pe Theon ostatic, aş stăpâni nordul şi acum, iar Bran şi Rickon s-ar afla la Winterfell, vii şi nevătămaţi.

— Poate. Sau poate că nu. Poate că şi aşa Lordul Balon ar fi riscat un război.

Ultima oară când a încercat să pună mâna pe o coroană, l-a costat doi fii. Poate că

i s-ar fi părut un chilipir să piardă doar unul de data asta. Îi atinse braţul. Ce s-a întâmplat cu Freyii după ce v-aţi căsătorit?

Robb clătină din cap.

— Cu Ser Stevron poate că aş fi reuşit să cad la pace, dar Ser Ryman e prost ca noaptea, iar Walder cel Negru… omul ăla nu şi-a căpătat numele pentru culoarea bărbii, te asigur. A mers atât de departe, încât a spus că surorile lui nu vor fi dispuse să se mărite cu un văduv. Aş fi fost în stare să-l omor pentru asta, dacă

Jeyne nu m-ar fi implorat să am milă.

— Ai adus Casei Frey o gravă insultă, Robb.

— Nici prin gând nu mi-a trecut. Ser Stevron şi-a dat viaţa pentru mine, iar Olyvar a fost cel mai credincios scutier pe care şi l-ar fi putut dori orice rege. A cerut să rămână cu mine, dar Ser Ryman l-a luat împreună cu ceilalţi. Toată

oastea lor. Marelejon m-a îndemnat să-i atac…

— Să te lupţi cu ai tăi în mijlocul duşmanilor? S-ar fi zis cu tine.

— Da. Mă gândeam că am putea aranja alte partide pentru fiicele Lordului Walder. Ser Wendel Manderly s-a oferit să ia una, iar Marelejon îmi spune că

unchii săi vor să se recăsătorească. Dacă Lordul Walder e rezonabil…

— Nu e rezonabil, zise Catelyn. E mândru şi iute la mânie. Ştii asta. Voia să

fie bunic de rege. Nu-l vei îmbuna oferindu-i doi bătrâni tâlhari încărunţiţi şi pe cel de-al doilea fiu al celui mai gras bărbat din Cele Şapte Regate. Nu numai că

ţi-ai încălcat jurământul, dar ai terfelit onoarea Gemenilor, alegând o soţie dintr-o casă neînsemnată.

Robb se zburli la auzul acestor vorbe.

— Sângele Westerling e mai bun decât al Freyilor. Provin dintr-o familie străveche şi descind din Primii Oameni. Regii Stâncii se căsătoreau uneori cu fete din familia Westerling, înainte de Cucerire, şi a mai existat o Jeyne Westerling care a fost regina Maegor, acum trei sute de ani.

— Iar toate acestea nu vor face decât să-i pună sare pe rană Lordului Walder.

Întotdeauna l-a ros faptul că mai vechile case i-au privit pe Frey de sus, ca pe nişte parveniţi. Nu e prima insultă pe care a îndurat-o. Jon Arryn nu a fost dispus să-i crească nepoţii, iar tatăl meu l-a refuzat când i-a oferit una dintre fiicele sale pentru Edmure. Catelyn făcu semn cu capul către fratele ei, când acesta li se alătură din nou.

— Înălţimea Ta, spuse Brynden Peştele Negru, poate ar fi mai bine să

continuăm discuţia asta în particular.

— Da. Robb avea un glas obosit. Aş face moarte de om pentru o cupă cu vin.

În sala de audienţe, cred.

În timp ce porniră în sus pe scări, Catelyn puse întrebarea care o frământa de când intrase în sala mare a castelului:

— Robb, unde e Vântul Cenuşiu?

— În curte, cu o halcă de berbec. I-am spus îngrijitorului să-l hrănească.

— Înainte îl ţineai întotdeauna cu tine.

— Un castel nu e locul potrivit pentru un lup. Devine agitat, ai văzut. Mârâie şi dă să muşte. N-ar fi trebuit să-l iau cu mine la război. A ucis prea mulţi oameni ca să se mai teamă acum de ei. Jeyne e neliniştită în preajma lui, iar pe mama ei o sperie.

Şi iată miezul problemei, gândi Catelyn.

— E parte din tine, Robb. Să se teamă de el înseamnă să se teamă de tine.

— Nu sunt lup, oricum mi s-ar spune. Robb părea iritat. Vântul Cenuşiu a ucis un om la Crag, un altul la Ashemark şi şase sau şapte la Oxcross. Dacă ai fi văzut…

— Am văzut lupul lui Bran sfârtecând beregata unui om la Winterfell, zise ea cu asprime, şi pentru asta l-am iubit.

— Asta e altceva. Omul de la Crag era un cavaler pe care Jeyne îl cunoştea de o viaţă. N-o poţi învinui că se teme. Vântul Cenuşiu nu-l place nici pe unchiul ei.

Îşi arată colţii ori de câte ori Ser Rolph se apropie de el.

Catelyn fu străbătută de un fior.

— Alungă-l pe Ser Rolph. Numaidecât.

— Unde? Înapoi la Crag, ca Lannisterii să aibă ocazia să-i înalţe capul într-o ţeapă? Jeyne îl iubeşte. E unchiul ei şi, în plus, un cavaler fără cusur. Am nevoie de mai mulţi oameni ca Rolph Spicer, nu de mai puţini. N-am să-l izgonesc doar fiindcă lupului meu nu pare să-i placă felul cum miroase.

— Robb. Catelyn se opri şi îl prinse de braţ. Cândva ţi-am spus să-l ţii pe Theon Greyjoy aproape şi nu m-ai ascultat. Ascultă-mă de data aceasta. *Scapă de omul ăsta.* Nu spun că trebuie să-l izgoneşti. Găseşte o misiune care cere un om curajos, o sarcină onorabilă, n-are importanţă ce… dar *nu-l ţine lângă tine.*

Robb se încruntă.

— Ar trebui să-l pun pe Vânt Cenuşiu să-mi adulmece toţi cavalerii? S-ar putea să mai fie şi alţii al căror miros să nu-i fie pe plac.

— Orice om care nu e pe placul Vântului Cenuşiu e un om pe care nu-l vreau în preajma ta. Lupii aceştia sunt mai mult decât lupi, Robb. Trebuie să ştii asta.

Cred că zeii ni i-au trimis. Zeii tatălui tău, vechii zei ai nordului. Cinci pui de lup, Robb, cinci pentru cinci copii Stark.

— Şase, zise Robb. A fost un lup şi pentru Jon. Eu i-am găsit, ai uitat? Ştiu câţi au fost şi de unde au venit. Şi eu gândeam ca tine, că lupii sunt străjerii noştri, protectorii noştri, până când…

— Până când?… îl îmboldi ea. Gura lui Robb se crispa.

— … până când am aflat că Theon i-a ucis pe Bran şi Rickon. Lupii nu le-au fost de ajutor. Nu mai sunt copil, mamă. Sunt rege şi mă pot apăra singur. Oftă.

Voi găsi o sarcină pentru Ser Rolph, un pretext oarecare ca să-l îndepărtez. Nu din cauza mirosului său, ci ca să te liniştesc. Ai suferit destul.

Uşurată, Catelyn îl sărută uşor pe obraz, înainte ca restul celorlalţi să se ivească pe după cotul scării şi, pentru o clipă, Robb fu din nou băiatul ei, nu regele ei.

Camera personală de audienţe a Lordului Hoster era o încăpere mică, deasupra Sălii Mari, mai potrivită pentru discuţii intime. Robb se aşează pe jilţ, îşi scoase coroana şi o aşează pe podea, lângă el, în timp ce Catelyn sună după vin. Edmure îi împuia capul unchiului său cu întreaga poveste a bătăliei de la Moara de Piatră.

Abia după ce servitorii veniră şi plecară, Peştele Negru îşi drese glasul şi spuse:

— Cred c-am auzit cu toţii destul din lăudăroşeniile tale, nepoate.

Edmure fu luat prin surprindere.

— Lăudăroşenii? Ce vrei să spui?

— *Vreau să spun,* zise Peştele Negru, că datorezi Înălţimii Sale mulţumiri pentru îngăduinţă. A jucat rolul acela în Sala Mare doar ca să nu te umilească în faţa oamenilor tăi. De-aş fi fost în locul lui, te-aş fi luat la refec pentru nerozia ta, în loc să ridic în slăvi nebunia asta cu vadurile.

— Oameni destoinici au murit ca să apere acele vaduri, unchiule.

Edmure părea contrariat.

— Ce, nimeni nu poate să aibă victorii în afară de Tânărul Lup? Ţi-am furat 165

gloria, Robb?

— *Înălţimea Ta,* îl corectă Robb, glacial. M-ai acceptat ca rege, unchiule. Sau ai uitat şi asta?

Peştele Negru spuse:

— Ţi s-a poruncit să aperi Riverrunul, Edmure, nimic mai mult.

— Am apărat Riverrunul şi, în plus, am umplut de sânge nasul Lordului Tywin…

— Într-adevăr, replică Robb. Dar un război nu se câştigă cu un nas spart, nu-i aşa? Ţi-a trecut vreodată prin minte să te întrebi de ce am rămas în vest atâta vreme după Oxcross? Ştiai că nu am destui oameni ca să atac Lannisportul sau Casterly Rock.

— Păi… mai erau şi alte castele… aur, vite…

— Crezi că noi am rămas acolo pentru *jafuri?* Lui Robb nu-i venea să-şi creadă urechilor. Unchiule, voiam ca Lordul Tywin să vină spre vest.

— Eram cu toţii călări, zise Ser Brynden. Oastea Lannisterilor era în cea mai mare parte pe jos. Intenţionam să-l hăituim pe Lordul Tywin de colo-colo pe coastă, pe urmă să ne furişăm în spatele lui, să luăm o poziţie defensivă puternică

pe drumul aurului, într-un loc găsit de cercetaşii mei unde terenul ne-ar fi favorizat. Dacă ne-ar fi atacat acolo, ar fi plătit un preţ amarnic. De nu, ar fi fost prins în cursă la vest, la o sută de leghe de locul în care ar fi trebuit să fie. În tot acest timp ne-am fi dus traiul din roadele pământului său, în loc ca el să trăiască

din roadele pământului nostru.

— Lordul Stannis era cât pe ce să atace Debarcaderul Regelui, zise Robb.

Poate ne-ar fi scăpat de Joffrey, de regină, de Pezevenghi dintr-o singură, sângeroasă lovitură. Apoi poate am fi reuşit să încheiem o pace.

Edmure se uită de la unchi la nepot.

— Nu mi-aţi spus niciodată.

— *Ţi-am spus* să aperi Riverrunul, zise Robb. Care parte din porunca asta n-ai priceput-o?

— Când l-ai oprit pe Lordul Tywin la Furca Roşie, zise Peştele Negru, l-ai întârziat tocmai îndeajuns cât să ajungă

la el călăreţii care veneau de la Podul Amar şi să-i spună ce se întâmpla la est. Lordul Tywin şi-a întors oastea îndată, unindu-şi forţele cu Matthis Rowan şi Randyll Tarly, lângă izvoarele Apei Negre, şi s-a îndreptat în marş forţat către Cascada Saltimbancului, unde i-a găsit pe Mance Tyrell şi pe doi dintre fiii săi aşteptând, cu o oaste uriaşă şi o flotă de corăbii cu pânze. Au plutit în josul râului, au debarcat la o jumătate de zi de mers călare de oraş şi l-au atacat pe Stannis din spate.

Catelyn îşi amintea curtea Regelui Renly, aşa cum o văzuse la Podul Amar. O

mie de trandafiri aurii fâlfâind în vânt. Zâmbetul sfios al Reginei Margaery şi vorbele-i blânde, fratele ei, Cavalerul Florilor, cu tâmplele însângerate. *Dacă a trebuit să cazi în braţele unei femei, fiul meu, de ce n-au putut să fie ale lui*

Margaery Tyrell? Bogăţia şi puterea Highgardenului ar fi cântărit greu în luptele ce aveau să vină. *Şi, poate, Vântului Cenuşiu i-ar fi plăcut mirosul ei.*

Edmure avea un aer năpăstuit.

— N-am vrut niciodată să... *niciodată.* Robb, trebuie să mă laşi să-mi răscumpăr greşeala. Voi fi în fruntea următoarei bătălii.

Ca să-ţi răscumperi greşeala, frăţioare, sau de dragul gloriei? se întrebă

Catelyn.

— Următoarea bătălie, spuse Robb. Ei, bine, asta se va întâmpla destul de curând. Odată Joffrey căsătorit, Lannisterii mă vor ataca din nou, nu mă îndoiesc, iar de data asta Tyrellii vor fi alături de ei. Şi s-ar putea să fiu nevoit să-i înfrunt şi pe Freyi, dacă va fi după voia lui Walder cel Negru...

— Atâta vreme cât Theon Greyjoy stă pe tronul tatălui nostru, cu mâinile mânjite de sângele fraţilor tăi, aceşti alţi duşmani trebuie să mai aştepte, îi spuse Catelyn fiului ei. Datoria ta dintâi e să-ţi aperi neamul, să recucereşti

Winterfellul şi să-l atârni pe Theon într-o colivie pentru ciori, să moară încet. Sau, de nu, lasă

coroana aceea deoparte pentru vecie, Robb, căci oamenii vor şti că nu eşti nicidecum un rege adevărat.

După felul cum o privi, Catelyn îşi dădu seama că trecuse multă vreme de când cineva îndrăznise să-i vorbească lui Robb atât de direct.

— Când am aflat că Winterfellul a căzut, am vrut să mă duc îndată la nord, spuse el, uşor defensiv.

Voiam să-i eliberez pe Bran şi Rickon, dar am crezut… niciodată nu mi-am închipuit că Theon ar fi în stare să le facă vreun rău, sincer. Dacă mi-ar fi trecut prin minte…

— E prea târziu pentru *dacă şi parcă,* îl întrerupse Catelyn. Nu ne mai rămâne decât răzbunarea.

— Ultimele veşti pe care le avem de la nord ne spun că Ser Rodrik a înfrânt o oaste a oamenilor de fier lângă Castelul lui Torrhen şi adună trupe la Casterly Rock ca să recucerească Winterfellul, spuse Robb. Poate că a şi făcut-o deja.

N-am mai auzit nimic de multă vreme. Şi ce se întâmplă cu Tridentul, dacă eu mă

îndrept spre nord? Nu le pot cere lorzilor riverani să-şi abandoneze propriul neam.

— Nu, spuse Catelyn. Lasă-i să-i păzească pe ai lor şi recâştigă nordul cu oameni ai nordului.

— Cum să-i aduci pe oamenii nordului la nord? o întrebă fratele ei, Edmure.

Oamenii nordului stăpânesc marea apusului. Casa Greyjoy e stăpână şi peste Moat Cailin. Nici o armată n-a luat până acum Moat Cailin. Chiar şi să

mărşăluieşti împotriva lui e o nebunie. Am putea fi prinşi în cursă pe drum, cu oamenii de fier în faţa noastră şi Freyii furioşi în spate.

— Trebuie să-i recâştigăm pe Freyi de partea noastră, zise Robb. Cu ei, încă

avem o şansă de izbândă, oricât de mică. Fără ei, nu văd nici o speranţă. Sunt dispus să-i dau Lordului Walder orice va cere... scuze, onoruri, pământuri, aur...

trebuie să existe *ceva* care să-i domolească mândria...

— Nu ceva, zise Catelyn. Cineva.

JON

— Ţi se par destul de mari? Fulgii de nea se aşezau ca nişte pistrui pe faţa largă a lui Tormund, topindu-i-se în păr şi în barbă.

Uriaşii se legănau încet pe spinarea mamuţilor, trecând călare, doi câte doi.

Calul de luptă al lui Jon se feri, înfricoşat de o asemenea ciudăţenie, dar era greu de spus dacă mamuţii sau călăreţii lor erau cei care îl speriaseră. Până şi Nălucă

făcu un pas înapoi, dezvelindu-şi colţii, cu un mârâit înfundat. Lupul străvechi era mare, dar mamuţii îl întreceau de departe şi erau cu duiumul.

Jon luă calul de căpăstru şi-l ţinu nemişcat, ca să poată număra uriaşii ivindu-se prin zăpada viscolită şi ceţurile palide care se învârtejeau de-a lungul Apei Laptelui. Trecuse bine de cincizeci când Tormund spuse ceva şi Jon pierdu şirul. *Trebuie că sunt sute.* Indiferent câţi trecuseră, parcă nu mai conteneau să

vină.

În poveştile Bătrânei Nan, uriaşii erau oameni neobişnuit de mari care trăiau în castele colosale, se luptau cu săbii imense şi umblau de colo-colo în cizme în care un băiat s-ar putea ascunde. Aceştia erau altfel, mai asemănători cu urşii decât cu oamenii şi la fel de păroşi ca mamuţii pe care-i călăreau. Văzându-i aşezaţi, era greu să-ţi dai seama cât de mari erau de fapt. *Înalţi de trei metri, poate, sau patru,* gândi Jon. *Poate cinci, dar nu mai înalţi.* Piepturile bombate ar fi putut trece drept ale unor oameni, dar braţele lor atârnau prea jos, iar umerii păreau de două ori mai largi decât talia. Aveau picioarele mai scurte decât braţele, însă foarte groase şi nu purtau nici un fel de încălţări. Labele picioarelor – apariţii lătăreţe, aspre, bătătorite şi negre. În absenţa gâtului, barba le ţâşnea dintre omoplaţi, iar feţele

lor erau turtite şi grosolane. Ochii de şobolan, nu mai mari decât nişte mărgele, aproape că se pierdeau între pliurile de carne bătucită, dar fojgăiau întruna, adulmecând tot ce vedeau.

Nu poartă blănuri, îşi dădu el seama. *E părul lor.* O blană lăţoasă le acoperea trupurile, mai deasă sub talie şi mai rară deasupra. Dinspre ei se răspândea o duhoare sufocantă, dar poate că venea de la mamuţi. *Şi Joramun suflă din Cornul Iernii şi trezi uriaşii din pământ.* Căută din priviri săbiile mari, lungi de trei metri, dar văzu numai ciomege. Majoritatea erau pur şi simplu crengile copacilor uscaţi, unele târând încă după ele ramuri desfrunzite. Câteva aveau un fel de gheme legate la capăt, formând ghioage uriaşe. *Cântecul nu spune dacă sunetul cornului i-a adormit.*

Unul dintre uriaşii care veneau năvalnic spre ei părea mai vârstnic decât ceilalţi. Avea blana cenuşie cu dungi albe, iar mamutul pe care îl călărea, mai 168

mare decât oricare dintre mamuţii celorlalţi, era, de asemenea, gri cu alb.

Tormund îi strigă ceva în trecere, cuvinte horcăite, într-o limbă pe care Jon nu o înţelese. Buzele uriaşului se desfăcură, dezvelind o gură plină de dinţi imenşi, laţi, şi scoţând un sunet, jumătate râgâit, jumătate huruit. După o clipă, Jon îşi dădu seama că uriaşul râdea. Mamutul îşi întoarse capul masiv pentru a le arunca o privire fugară celor doi, trecându-şi un colţ uriaş peste capul lui Jon în timp ce bestia înainta, lăsând urme gigantice în noroiul moale şi zăpada proaspătă de la malul râului. Uriaşul strigă şi el ceva în aceeaşi limbă aspră pe care o folosise Tormund.

— Era regele lor? întrebă Jon.

— Uriaşii n-au regi, după cum n-au nici mamuţii, nici urşii polari şi nici balenele gigantice din marea cenuşie. Acela era Mag Mar Tun Doh Weg. Mag cel Puternic. Poţi să îngenunchezi în faţa lui, dacă pofteşti, nu se supără. Ştiu că

genunchii tăi de om îngenuncheat ard de dorul unui rege în faţa căruia să se plece.

Dar ai grijă să nu te calce în picioare. Uriaşii au ochii slabi şi s-ar putea să nu observe o cioară mică, hăt, departe, la picioarele lor.

— Ce i-ai spus? Ai vorbit în Limba Veche?

— Da. L-am întrebat dacă e tatăl lui cel pe care-l călăreşte; seamănă atât de mult, numai că miroase mai bine.

— Iar el ce ţi-a spus?

Tormund Thunderfist căscă gura într-un zâmbet ştirb.

— M-a întrebat dacă cea de colo, care vine călare în spatele meu, cu obrajii roz şi netezi, e fiica mea. Sălbaticul îşi scutură zăpada de pe braţ şi îşi întoarse calul.

S-ar putea să nu mai fi văzut niciodată un bărbat fără barbă. Haide, pornim înapoi.

Mance e cu o falcă-n cer şi una-n pământ când nu mă găseşte la locul obişnuit.

Jon se întoarse şi îl urmă pe Tormund către capătul coloanei, cu mantia nouă

atârnându-i greu pe umeri. Era făcută din blană nespălată de oaie, purtată cu lâna pe dinăuntru, aşa cum îi sugeraseră sălbaticii. Îl apăra destul de bine de zăpadă, iar noaptea era plăcută şi caldă, dar Jon îşi păstrase şi mantia neagră, împăturită

sub şa.

— E adevărat că ai ucis cândva un uriaş? îl întrebă pe Tormund, în timp ce mergeau. Nălucă sălta pe tăcute în spatele lor, lăsând urme în zăpada proaspătă.

— Păi, de ce te-ai îndoi de un om puternic ca mine? Era iarnă şi eram un băieţandru, prost ca toţi băieţii. Am mers prea departe, calul mi-a murit şi pe urmă

m-a prins o furtună. O furtună *adevărată,* nu un vânticel ca ăsta. Ha! Ştiam c-aş

putea muri îngheţat înainte să se oprească. Aşa că am găsit o uriaşă adormită, i-am spintecat pântecele şi m-am ghemuit înăuntru. Mi-a ţinut de cald destul, o, da, dar duhoarea aproape că m-a răpus. Partea cea mai rea a fost că

la venirea primăverii s-a trezit şi m-a luat drept pruncul ei. M-a alăptat trei luni întregi până

să pot scăpa. Ha! Dar uneori mi-e dor de laptele uriaşei.

— Dacă te-a hrănit, înseamnă că n-ai omorât-o.

— Nu, dar vezi să nu te apuci să dai din gură. Tormund Năpasta Uriaşilor sună

mai bine decât Tormund Ţâncul Uriaşilor, şi ăsta e purul adevăr.

— Şi cum ai ajuns la celelalte nume ale tale? întrebă Jon. Mance ţi-a zis Cornistul, nu-i aşa? Regele-Mied de la Castelul Afurisit şi Bărbatul Ursoaicelor şi Tatăl Oştirilor. Despre suflatul din corn voia să audă în special, dar nu îndrăznea să-l întrebe direct. *Şi Joramun suflă din Cornul Iernii şi trezi uriaşii din pământ.*

Oare de acolo veniseră, ei şi mamuţii lor? Oare Mance Rayder găsise Cornul lui Joramun şi i-l dăduse lui Tormund Pumn de Tunet să sufle în el?

— Toate ciorile sunt atât de curioase? întrebă Tormund. Ei, bine, iată o poveste pentru tine. Era într-o altă iarnă, mai friguroasă chiar decât cea pe care o petrecusem în burta uriaşei, şi ningea zi şi noapte, cu fulgi mari cât ţeasta ta, nu cu fulguleţi din ăştia. Ninsese atât de tare, încât jumătate din sat era îngropat. Mă

aflam în Castelul Arămiu, doar cu un poloboc de mied să-mi ţină de urât şi nimic altceva de făcut decât să-l beau. Cu cât beam mai mult, cu atât mă gândeam mai abitir la femeia care locuia în apropiere, o femeie voinică, cu cei mai mari sâni pe care i-ai văzut vreodată. Era îndărătnică femeia, dar, oh, ştia să fie şi caldă, şi în toiul iernii un bărbat are nevoie de căldură.

Cu cât beam mai mult, cu atât mai mult mă gândeam la ea, şi cu cât mă

gândeam mai mult la ea, cu atât mi se întărea mai mult mădularul, până când n-am mai putut suporta. Neghiob cum eram, m-am încotoşmănat în blănuri din cap până-n

picioare, mi-am înfăşurat un ghem de lână peste faţă şi am pornit s-o caut. Ninsoarea cădea atât de tare, încât m-am răsucit de vreo două ori, iar vântul bătea direct prin mine, îngheţându-mi oasele, dar în cele din urmă am ajuns la ea, aşa înfofolit cum eram.

Femeia era iute la mânie şi s-a împotrivit din răsputeri când am pus mâna pe ea. Tot ce am putut să fac a fost s-o duc pe sus acasă şi s-o dezbrac de blănurile alea, dar când am reuşit, a fost chiar mai fierbinte decât îmi aminteam – şi mai petrecusem cândva clipe plăcute împreună – iar pe urmă am adormit. A doua zi dimineaţă, când m-am trezit, ninsoarea se oprise şi soarele strălucea, dar nu eram în stare să mă bucur de vremea frumoasă. Din cap până-n picioare eram sfârtecat şi zdrobit, cu jumătate din membru muşcat, iar acolo, pe podea, zăcea o blană de ursoaică. Şi curând după aceea oamenii liberi povesteau despre o ursoaică golaşă

care colinda prin pădure, cu doi pui ciudaţi după ea. Ha! Se lovi peste coapsa cărnoasă. Aş vrea s-o mai pot găsi. Era bună de tăvăleală ursoaica aia. Cu nici o femeie n-am avut vreodată o asemenea trântă, nici fii aşa de puternici.

— Ce ai putea să faci dacă ai găsi-o *într-adevăr?* întrebă Jon. Ziceai că ţi-a muşcat jumătate din mădular.

— O jumătate. Şi mădularul meu pe jumătate e de două ori mai lung decât mădularul oricărui alt bărbat. Tormund mârâi. Cât despre tine… e adevărat că

ţi-au tăiat bărbăţia când te-au luat la Zid?

— Nu, răspunse Jon, ofensat.

— Eu cred că trebuie să fie adevărat. Altfel ce motiv ai avea s-o refuzi pe Ygritte? Nici măcar nu ţi s-ar împotrivi, aş zice. Fata te vrea, mie mi-e destul de limpede.

Prea al naibii de limpede, gândi Jon, *ţi se pare că jumătate din coloană a observat.* Cercetă zăpada care cădea, ca Tormund să nu-l vadă roşind. *Sunt un bărbat al*

Rondului de Noapte, îşi reaminti. Atunci, de ce se simţea ca o fecioară

sfielnică?

Îşi petrecea aproape toate zilele în compania Ygrittei. Şi aproape toate nopţile.

Mance Rayder nu fusese orb la neîncrederea pe care Rattleshirt o arătase faţă de

„influenţa ciorii”, astfel că, după ce-i dăduse lui Jon noua mantie din blană de oaie, sugerase că poate ar vrea să călătorească alături de Tormund Năpasta Uriaşilor. Jon se învoise bucuros, iar în ziua următoare Ygritte şi Ryk Sabie-Lungă părăsiră grupul lui Rattleshirt pentru a i se alătura lui Tormund.

— Oamenii liberi merg cu cine vor, i-a spus fata, iar noi ne-am săturat până

peste cap de Sac de Oase.

În fiecare seară când îşi aşezau tabăra, Ygritte îşi trăgea blănurile lângă ale lui, fie că Jon era aşezat lângă foc, fie că era departe. O dată, se trezise din somn şi o găsise cuibărită lângă el, cu braţul peste pieptul lui. A rămas ascultându-i răsuflarea multă vreme, încercând să-şi ignore tensiunea dintre picioare.

Cercetaşii împărţeau adesea blănurile, ca să-şi ţină unul altuia de cald, însă bănuia că nu doar căldură căuta Ygritte. După această întâmplare, Jon şi-a făcut obiceiul de a se folosi de Nălucă pentru a o ţine pe Ygritte la distanţă. Bătrâna Nan obişnuia să spună poveşti despre cavaleri şi domniţele lor care dormeau în acelaşi pat, cu o sabie între ei, de dragul virtuţii, dar Jon bănuia că era singura dată când un lup străvechi lua locul sabiei.

Chiar şi după aceea, Ygritte stărui. Cu două zile în urmă, Jon făcuse greşeala de a-şi dori apă fierbinte pentru baie.

— Rece e mai bună, i-a spus ea neîntârziat, dacă ai pe cineva care să te încălzească după aceea. Râul n-a îngheţat încă de tot, hai, du-te.

Jon a râs.

— Ai fi în stare să mă îngheţi.

— Toate ciorile se tem de furnicături? Puţină gheaţă n-o să te omoare. O să sar în apă cu tine, ca să-ţi dovedesc.

— Şi o să mergem toată ziua cu hainele îngheţate pe noi? s-a împotrivit el.

— Jon Snow, nu ştii nimic. Nu intri în apă îmbrăcat.

— Nu intru deloc, a zis el hotărât, chiar înainte de a auzi glasul lui Tormund Pumn de Tunet răcnind după el (nu-l auzise, dar ce mai contează).

Se părea că sălbaticii o socoteau pe Ygritte o mare frumuseţe datorită părului ei; părul roşu era o raritate printre oamenii liberi, iar despre cei care îl aveau se spunea că au fost sărutaţi de foc, ceea ce însemna noroc. O fi fost norocos părul Ygrittei, şi roşcat, cu siguranţă, dar era atât de încâlcit încât lui Jon îi venea s-o 171

întrebe dacă şi-l pieptăna doar la schimbarea anotimpurilor.

Jon ştia că la curtea unui lord Ygritte n-ar fi fost considerată niciodată altfel decât o fată oarecare. Avea o faţă rotundă de ţărăncuţă, nasul cârn şi dinţi uşor strâmbi, iar ochii îi erau prea depărtaţi. Jon observase toate acestea de prima dată

când o zărise, cu pumnalul la gât. Totuşi, mai târziu, începuse să remarce şi alte lucruri. Când zâmbea, dinţii strâmbi treceau parcă neobservaţi. Şi poate că ochii îi erau prea depărtaţi, dar aveau o culoare frumoasă, gri-albăstruie, şi erau cei mai vioi ochi pe care îi văzuse Jon. Uneori cânta cu o voce joasă, aspră, care îl stârnea. Iar alteori, lângă foc, când stătea cu genunchii la piept, cu focul trezind reverberaţii în părul ei roşu şi se uita la el, zâmbind… ei, bine, şi asta stârnea unele lucruri.

Dar era un bărbat al Rondului de Noapte şi făcuse un jurământ. *Nu-mi voi lua niciodată soţie, nu voi stăpâni pământuri, nu voi zămisli copii.* Rostise cuvintele în faţa copacului inimii, în faţa zeilor tatălui său. Nu le putea

desface… aşa cum nu putea să recunoască motivul repulsiei faţă de Tormund Pumn de Tunet, Tată al Urşilor.

— Îţi displace fata? îl întrebă Tormund, în timp ce treceau pe lângă alţi douăzeci de mamuţi, ducând în spate, de data aceasta, sălbatici pe reazeme înalte de lemn, în loc de uriaşi.

— Nu, dar eu… *Ce-i pot spune ca să mă creadă?* Sunt încă prea tânăr ca să

mă însor.

— Să te însori? Tormund râse. Cine a vorbit de aşa ceva? La sud, bărbaţii trebuie să se însoare cu toate fetele cu care se culcă?

Jon simţea că roşeşte din nou.

— Mi-a luat apărarea când Rattleshirt a vrut să mă omoare. Nu vreau s-o dezonorez.

— Acum eşti un bărbat liber, iar Ygritte e o femeie liberă. Ce dezonoare e să

fiţi împreună?

— Aş putea s-o las însărcinată.

— Da. Aş spera. Un flăcău voinic sau o fetiţă drăgălaşă şi plină de viaţă, sărutată de foc. Şi ce e rău în asta?

Pentru o clipă, Jon nu-şi găsi cuvintele.

— Băiatul… copilul… ar fi un bastard.

— Şi bastarzii sunt mai neputincioşi decât alţi copii? Mai bolnăvicioşi, mai uşor de doborât?

— Nu, dar…

— Tu însuţi eşti bastard. Iar dacă Ygritte nu va voi să aibă un copil, se va duce la o vrăjitoare a pădurii şi va bea o cană cu ceai de lună. Tu n-ai ce să te amesteci, după ce plantezi sămânţa.

— N-am să aduc pe lume un bastard. Tormund îşi scutură capul lăţos.

— Ce proşti sunteţi voi, îngenuncheaţii. De ce ai mai răpit-o pe fată, dacă n-o 172

vrei?

— *Răpit-o?* Eu n-am…

— Ba da, zise Tormund. I-ai omorât pe cei doi cu care era şi ai luat-o cu tine, cum numeşti tu asta?

— Am luat-o ostatică.

— Ai făcut-o să ţi se predea.

— Da, dar… Tormund, îţi jur, n-am atins-o niciodată.

— Eşti *sigur* că nu ţi-au retezat mădularul? Tormund ridică din umeri, ca şi cum ar fi spus că nu poate pricepe o asemenea nerozie. Ei, bine, acum eşti un om liber, dar dacă n-o vrei pe fată, ar fi cel mai bine să-ţi găseşti o ursoaică. Dacă un bărbat nu-şi foloseşte mădularul, i se face din ce în ce mai mic, până când, într-o zi, vrea să se uşureze şi nu şi-l mai găseşte.

Jon n-avea nici un răspuns la aşa ceva. Nu era de mirare că Cele Şapte Regate îi considerau pe oamenii liberi nu tocmai oameni. *N-au lege, n-au onoare, nici măcar simplă decenţă. Se fură la nesfârşit unul pe altul, se împerechează ca nişte animale, preferă violul căsătoriei şi umplu lumea de bastarzi.* Cu toate acestea, începea să ţină la Tormund Năpasta Uriaşilor, aşa vântură-lume şi flecar cum era.

Şi la Longspear. Şi la Ygritte… *Nu, nu mă voi gândi la Ygritte.*

Alături de cetele lui Longspear şi Tormund călătoreau şi alţi sălbatici, oameni aspri, ca Rattleshirt şi Plângătorul, care nici una, nici două, te-ar înjunghia. Era Harma Cap de Câine, un butoiaş de femeie cu obrajii ca nişte bucăţi de carne albă, care ura câinii şi omora câte unul la fiecare două săptămâni, ca să aibă un cap nou pentru stindardul ei, Styr, cel fără urechi, Magnarul din Thenn, pe care oamenii lui îl priveau mai mult ca pe un zeu decât ca pe un stăpân, Varamyr Şasepiei, un şoricel de om care călărea un urs alb, sălbatic, înalt de patru metri când se ridica pe labele din spate. Şi oriunde mergeau Varamyr şi ursul său, trei lupi şi o pisică

sălbatică veneau în urma lor. Jon fusese în compania lui doar o dată şi asta fusese suficient. I se făcea părul măciucă doar când îl vedea, aşa cum se zbârlise blana de pe spatele Nălucii la vederea ursului şi a pisicii aceleia lungi şi tărcate.

Şi mai erau alţii, chiar mai fioroşi decât Varamyr, din nordul îndepărtat al pădurii bântuite, din văile ascunse ale Colţilor de Gheaţă şi din locuri încă şi mai stranii: oamenii Ţărmului îngheţat care călătoreau în şarete făcute din coji de nucă, trase de câini sălbatici, înfricoşătoarele clanuri ale râului îngheţat despre care se spunea că se ospătează cu carne de om, oamenii cavernelor, cu feţele pictate în albastru, purpuriu şi verde. Jon văzuse cu ochii lui Copitaţii tropăind în coloană, cu tălpile goale, tari ca pielea fiartă. Snarci sau grumpkini nu văzuse, dar, după cum îl ştia pe Tormund, urma să aibă câţiva la cină.

Jumătate din oastea sălbaticilor trăise toată viaţa fără ca măcar să zărească

Zidul, din câte îşi dădea Jon seama, iar cei mai mulţi nu ştiau o boabă din Limba Comună. Nu avea importanţă. Mance Rayder vorbea în Limba Veche, chiar cânta în această limbă, trecându-şi degetele peste coardele lăutei şi umplând aerul nopţii 173

de o muzică străveche, ciudată.

Mance petrecuse ani buni adunând imensa oaste greoaie, vorbind ici cu mama unui clan, colo cu un magnar, cucerind un sat cu vorbe dulci, altul cu un cântec şi un al treilea cu tăişul sabiei, făcând pace între Harma Cap de Câine şi Lordul Oaselor, între clanul Copitaţilor şi Fugarii Nopţii. Între oamenii morselor de pe Ţărmul îngheţat şi clanurile canibale ale marilor râuri de gheaţă, contopind o sută

de pumnale diferite într-o singură suliţă îndreptată către inima Celor Şapte Regate. Nu avea nici coroană, nici sceptru, nici veşminte de mătase şi catifea, dar lui Jon îi era limpede că Mance Rayder era rege mai mult decât doar cu numele.

Jon se alăturase sălbaticilor la porunca lui Qhorin Halfhand: *Mergi cu ei, mănâncă împreună cu ei, luptă alături de ei,* îi spusese cercetaşul în noaptea dinaintea morţii sale. *Şi urmăreşte.* Dar, cu toată atenţia cu care îi urmărise, nu aflase mai nimic. Halfhand bănuise că sălbaticii au pornit spre tărâmul sumbru şi pustiu al Colţilor de Gheaţă, în

căutarea unei arme, a unei puteri, a unei vrăji cumplite cu ajutorul căreia să zdrobească Zidul... dar dacă găsiseră aşa ceva, nimeni nu se fălea cu asta în gura mare şi nici nu-i arăta lui Jon. Şi nici Mance Rayder nu-i dezvăluise vreunul dintre planurile sale. Din acea primă noapte, nu-l mai zărise decât de la distanţă.

Îl voi ucide, dacă va fi nevoie. Perspectiva nu-i făcea lui Jon nici o plăcere; o asemenea crimă nu i-ar aduce nici o onoare şi va însemna, în acelaşi timp, propria lui moarte. Cu toate acestea, nu-i putea lăsa pe sălbatici să zdrobească Zidul, să

ameninţe Winterfellul şi nordul, meleagurile colinelor şi Pâraiele, Portul Alb şi Ţărmul Stâncos sau chiar Gâtul. De opt mii de ani oamenii Casei Stark trăiau şi mureau ca să-şi apere poporul de asemenea hoţi şi tâlhari şi, bastard sau nu, acelaşi sânge curgea şi în venele lui Jon Snow. *În plus, Bran şi Rickon sunt încă*

la Winterfell, Maester Luwin, Ser Rodrik, Bătrâna Nan, Farlen, îngrijitorul de câini, Miken în fierăria lui şi Gage lângă cuptoare... toţi cei pe care i-am cunoscut, toţi cei pe care i-am iubit. Dacă trebuia să ucidă un om pe care îl admira pe jumătate şi aproape îl plăcea, ca să-i salveze din mâinile lui Rattleshirt, ale Harmei Cap de Câine şi ale Magnarului fără urechi din Thenn, atunci asta avea de gând să facă.

Se ruga, totuşi, ca zeii tatălui său să-l cruţe de această sarcină sumbră. Oastea înainta foarte încet, împovărată cum era de toate turmele sălbaticilor, de copii şi nimicuri fără valoare, iar zăpezile îi încetiniseră şi mai mult înaintarea. Cea mai mare parte a coloanei ieşise dintre dealurile de la poalele munţilor şi se prelingea de-a lungul ţărmului vestic al Apei Laptelui ca mierea într-o dimineaţă rece de iarnă, urmând cursul râului către inima pădurii bântuite.

Şi Jon ştia că undeva aproape, mai în faţă, Pumnul Primilor Oameni se înălţa deasupra copacilor, adăpost pentru trei sute de fraţi în negru ai Rondului de Noapte,

înarmaţi, călări, aşteptând. Bătrânul Urs trimisese şi alte iscoade în afară

de Halfhand şi cu siguranţă că Jarman Buckwell şi Thoren Smallwood se 174

întorseseră deja cu vorbă despre oastea ce cobora din munţi.

Mormont nu va fugi, gândi el. *E prea bătrân şi a ajuns prea departe. Va lovi, fără să ţină seama de număr.* Într-o zi, curând, Jon va auzi sunetul goarnelor de război şi va vedea o coloană de călăreţi năvălind asupra lor, cu mantiile negre în vânt şi oţelul rece în mâini. Desigur, trei sute de oameni nu puteau spera să ucidă

de o sută de ori mai mulţi, dar Jon nu credea că vor fi nevoiţi. *Nu trebuie să*

omoare o mie, ci doar unul. Mance e tot ce-i ţine laolaltă.

Regele-de-Dincolo-de-Zid făcea tot ce-i stătea în puteri, dar sălbaticii rămâneau iremediabil nedisciplinaţi şi asta îi făcea vulnerabili. Ici şi colo, în interiorul şarpelui lung, nesfârşit, al coloanei lor se aflau războinici aprigi, ca oricare din Rond, însă mai bine de o treime dintre ei erau grupaţi la cele două

capete ale coloanei, în avangarda Harmei Cap de Câine şi în sălbatica ariergardă, cu uriaşi, zimbri şi aruncători de flăcări. O altă treime înainta alături de însuşi Mance Rayder, undeva la mijloc, străjuind căruţele, săniile şi carele trase de câini care duceau cea mai mare parte din lucrurile şi merindele oştirii, tot ce rămăsese din recolta verii trecute. Ceilalţi, împărţiţi în cete mici, conduse de Rattleshirt, Jarl, Tormund Năpasta Uriaşilor şi Plângătorul, aveau rol de însoţitori de coloană, căutători de hrană şi hăitaşi, galopând fără încetare, încoace şi încolo, de-a lungul coloanei, ca s-o menţină cât de cât ordonată.

Şi, mai grăitor încă, doar unul din o sută de sălbatici era călare. *Bătrânul Urs va intra în ei ca o secure prin brânză.* Şi după judecata lui Jon, când se va întâmpla asta, Mance va trebui să atace cu centrul său, pentru a încerca să

micşoreze impactul. Dacă va cădea în lupta care va urma negreşit, Zidul va fi în siguranţă încă o sută de ani, se socoti Jon. *Iar de nu...*

Îşi îndoi degetele arse ale mâinii drepte. Gheara-Lungă era atârnată de şa, cu măciulia sculptată în piatră în forma unui cap de lup şi mânerul din piele moale la îndemână.

Ninsoarea cădea nemiloasă când ajunseră din urmă grupul lui Tormund, multe ore mai târziu. Nălucă pornise de-a lungul drumului, topindu-se în pădure, adulmecând prada. Lupul străvechi avea să se întoarcă abia când vor poposi ca să

înnopteze sau cel târziu în zori. Oricât de departe hoinărea după pradă, Nălucă se întorcea întotdeauna... şi la fel făcea, se pare, şi Ygritte.

— Ei, strigă fata când îl văzu, acum ne crezi? Ai văzut uriaşii, călare pe mamuţi?

— Ha! strigă Tormund înainte ca Jon să apuce să răspundă. Cioara s-a îndrăgostit! Vrea să se însoare!

— Cu o uriaşă? râse Ryk Longspear.

— Nu, cu un *mamut!* zbieră Tormund. Ha! Când Jon îşi struni calul, mergând la pas, Ygritte se apropie de el la trap. Susţinea că era cu trei ani mai mare decât el, dar era cu zece centimetri mai scundă; oricâţi ani ar fi avut, era o zvârlugă de fată. Stonesnake o numise „suliţaşă”, când o capturaseră la Trecătoarea Ţipătului.

Arma ei preferată era un arc scurt şi curbat din corn şi lemn de copac al inimii, dar „suliţaşă” i se potrivea la fel de bine. Aducea puţin cu sora lui, Arya, deşi Arya era mai puternică şi probabil mai slabă. Era greu să-ţi dai seama cât de dolofană sau de subţire ar putea fi Ygritte, cu toate blănurile şi pieile cu care era îmbrăcată.

— Ştii *Ultimul dintre uriaşi?* Fără să aştepte un răspuns, Ygritte spuse: Îţi trebuie o voce mai joasă decât a mea ca să-l cânţi cum trebuie. Pe urmă începu să

lălăie: *Oooooh, sunt ultimul dintre uriaşi, de pe pământ toţi ai mei au pierit.*

Tormund Năpasta Uriaşilor auzi cuvintele şi zâmbi.

— Măreţii uriaşi ai muntelui, ce lumea stăpâneau pe când m-am născut, îi dădu el replica, răcnind prin ninsoare.

Longspear Ryk li se alătură, cântând:

— O, oamenii mi-au furat pădurile, mi-au furat râurile şi munţii.

— Şi prin văile mele un zid au construit, iar din râuri toţi peştii mi i-au pescuit, continuară Ygritte şi Tormund, cu glasuri gigantice, pe potrivă.

Fiii lui Tormund, Toregg şi Dormund, îşi alăturară, la rândul lor, vocile groase, apoi fiica sa, Munda, şi toţi ceilalţi. Alţii începură să-şi lovească suliţele de scuturile de piele, ţinând ritmul, până când întreaga ceată de război cânta pe drum.

În castele de piatră focuri mari ei aprind
în castele de piatră suliţe-şi făuresc
În vreme ce singur prin munţi eu colind
şi doar cu lacrimile mă-nsoţesc.
Cu câini mă vânează când soarele-i sus
cu torţe mă caută mereu la apus.
Căci aceşti oameni mici nu se-nalţă semeţi
în timp ce uriaşii rămân cu fruntea sus.
Ooooooh, cel de pe urmă uriaş eu sunt
deci aminte voi luaţi la cântecul meu
Căci, după ce n-oi mai fi, va pieri al meu cânt
şi liniştea va domni peste lume mereu.

Când cântecul se sfârşi, pe obrajii Ygrittei şiroiau lacrimi.

— De ce plângi? întrebă Jon. A fost doar un cântec. Există sute de uriaşi, tocmai i-am văzut.

— O, sute, spuse ea cu furie. Nu ştii nimic, Jon Snow. Tu… JON!

Jon se întoarse la sunetul neaşteptat de aripi. Pene albastre-cenuşii îi umplură

ochii şi i se înfipseră în faţă, ascuţite ca nişte gheare. Fu străpuns de o durere roşie, năprasnică, în timp ce aripile fâlfâiau în jurul capului său. Văzu ciocul, dar nu avu timp să ridice mâna sau să apuce o armă. Răsuci calul, piciorul îi scăpă de 176

pe scara şeii, calul fu cuprins de panică şi pe urmă Jon simţi că se prăbuşeşte.

Vulturul continua să se agate de faţa lui, sfâşiindu-i carnea cu vârfurile aripilor, în timp ce fâlfâia şi ţipa şi îl lovea cu ciocul. Lumea se întoarse cu susul în jos, într-un haos de pene, carne de cal şi sânge, şi pe urmă pământul se ridică spre el, lovindu-l.

Când îşi recapătă cunoştinţa, se afla cu faţa în jos, cu gust de noroi şi sânge în gură, iar Ygritte stătea în genunchi deasupra lui, apărându-l, cu un pumnal de os în mână. Auzea încă zvon de aripi, deşi vulturul nu se zărea prin preajmă.

Jumătate din lume era întunecată.

— Ochiul meu, zise el cuprins de panică, ridicându-şi o mână la faţă.

— E doar sânge, Jon Snow. Nu ţi-a nimerit ochiul, doar ţi-a sfâşiat puţin pielea.

Faţa îi pulsa. Tormund stătea deasupra lor, urlând, văzu Jon cu ochiul drept, în timp ce îşi ştergea sângele de pe stângul. Apoi se auziră tropote de cai, strigăte şi zornăit de oase vechi şi uscate.

— Sac de Oase, răcni Tormund, cheamă-ţi cioara iadului.

— Uite-ţi acolo cioara iadului. Rattleshirt arătă către Jon. Sângerează în noroi ca un câine necredincios. Vulturul coborî fâlfâind din aripi şi ateriza pe craniul de uriaş care îi servea drept coif. Am venit după el.

— Atunci vino şi ia-l, zise Tormund, dar ai face bine să vii cu sabia în mână, căci pe a mea acolo o vei găsi. Poate c-am să-ţi pun oasele la fiert şi am să mă

uşurez în coiful tău. Ha!

— Dacă te înţep şi scot aerul din tine, te faci mai mic decât fata aia. Stai deoparte, sau Mance va auzi despre asta.

Ygritte se ridică în picioare.

— Ce, *Mance* îl vrea?

— Aşa am zis, nu? Ridică-l pe picioarele alea negre. Tormund se uită la Jon încruntat.

— Mai bine du-te, dacă Mance e cel care te vrea. Ygritte îl ajută pe Tormund să-l ridice în picioare.

— Sângerează ca un vier măcelărit. Uite ce-a făcut Orell cu faţa-i dulce.

Oare o pasăre poate să urască? Jon îl ucisese pe sălbaticul Orell, dar o parte din el rămăsese în vultur. Ochii aurii îl priviră cu o răutate rece.

— Vin, spuse el. Sângele continua să-i curgă peste ochiul drept şi obrazul îi era o văpaie de durere. Când îl atinse, mănuşile-i negre se înroşiră. Lăsaţi-mă

să-mi iau calul. Nu de cal avea el nevoie, ci de Nălucă, dar lupul străvechi nu era de văzut nicăieri. *Poate fi deja la kilometri depărtare, sfâşiind beregata vreunui elan.* Probabil că aşa era.

Calul se feri de el când se apropie, speriat, fără doar şi poate, de sângele de pe faţa lui, dar Jon îl linişti cu câteva vorbe blânde şi, în cele din urmă, reuşi să se apropie destul de mult ca să ia hăţurile. Când sări înapoi în şa, simţi că i se învârte 177

capul. *Va trebui să mă îngrijesc de asta,* gândi el, *dar nu chiar acum. Lasă să*

vadă Regele-de-Dincolo-de-Zid ce mi-a făcut vulturul său. Închise şi deschise pumnul drept, întinse mâna după Gheara-Lungă şi îşi azvârli sabia peste umăr înainte de a întoarce calul, către locul unde era aşteptat de Lordul Oaselor şi ceata lui.

Ygritte aştepta şi ea, strunindu-şi calul, cu un aer îndârjit.

— Vin şi eu.

— Vezi-ţi de drum. Oasele de pe platoşa lui Rattleshirt se loviră unele de altele, zornăind. Am fost trimis după cioara

intrusă, nu după altcineva.

— O femeie liberă merge unde vrea, răspunse Ygritte. Vântul sufla zăpada în ochii lui Jon. Simţea sângele îngheţându-i pe faţă.

— Stăm de vorbă sau mergem?

— Mergem, răspunse Lordul Oaselor.

Porniră într-un galop neîmblânzit. Străbătură trei kilometri în josul coloanei, prin vârtejuri de ninsoare, pe urmă o scurtară printr-un hăţiş de căruţe cu bagaje, avântându-se peste Apa Laptelui, în locul unde râul făcea o curbă largă către est.

O pojghiţă de gheaţă subţire acoperea malurile; cu fiecare pas, copitele cailor pătrundeau în stratul de gheaţă, până când ajunseră în apele mai adânci, la zece metri în larg. Zăpada cădea parcă mai repede pe malul estic şi nămeţii erau şi ei mai mari. *Până şi vântul e mai rece.* Şi se lăsa înserarea.

Dar, chiar şi prin viscolul zăpezii, silueta dealului înalt şi alb care se înălţa deasupra copacilor era inconfundabilă. *Pumnul Primilor Oameni.* Jon auzi ţipătul vulturului deasupra capului. Un corb privi în jos, dintr-un pin, şi *croncăni* când trecu pe lângă el. *Oare Bătrânul Urs şi-a pornit atacul?* În loc de zăngănit de oţel şi de zbârnâit de săgeţi în zbor, Jon auzi doar scârţâitul uşor al pojghiţei îngheţate sub copitele calului său.

În tăcere, ocoliră spre coasta sudică, unde urcuşul era mai uşor. Acolo, jos, Jon văzu calul mort, răşchirat la poalele dealului, pe jumătate îngropat în zăpadă.

Intestinele se revărsau din pântecele animalului ca nişte şerpi îngheţaţi şi unul dintre picioare îi dispăruse. *Lupi,* fu primul gând al lui Jon, dar nu era aşa. Lupii îşi mănâncă doar propria pradă.

Alţi cai de luptă erau împrăştiaţi pe coasta dealului, cu picioarele răsucite grotesc, cu ochii orbi privind în moarte. Sălbaticii mişunau deasupra lor ca muştele, smulgându-le

şeile, frâiele, poverile şi armurile şi despicându-i cu topoare de piatră.

— Sus, îi spuse Rattleshirt lui Jon. Mance e sus, în vârf.

În faţa zidului de apărare, descălecară pentru a se strecura printr-o deschizătură

strâmbă între pietre. Hoitul unui cal de luptă brun şi lăţos era înfipt în ţepuşele ascuţite pe care Bătrânul Urs le aşezase la fiecare intrare. *Încerca să iasă, nu să*

intre. Nu era nici urmă de vreun călăreţ.

Înăuntru îi aşteptau şi altele, încă şi mai rele. Jon nu mai văzuse vreodată

zăpadă roz. Vântul vâjâia în jurul lui, trăgând de mantia-i grea din blană de oaie.

Corbii fâlfâiau de la un cal mort la altul. *Oare sunt corbi sălbatici sau corbii noştri?* Jon nu-şi putea da seama. Se întreba unde era acum bietul Sam. Şi *ce* era.

O crustă de sânge îngheţat îi scârţâi sub călcâi. Sălbaticii dezbrăcau caii morţi de orice fărâmă de oţel şi piele, smulgându-le până şi potcoavele de pe copite.

Câţiva scotoceau prin desagile pe care le găsiseră, căutând arme şi mâncare. Jon trecu pe lângă unul din câinii lui Chett, sau ce mai rămăsese din el, care zăcea într-o baltă noroioasă de sânge, pe jumătate îngheţat.

Câteva corturi rămăseseră în picioare, în celălalt capăt al taberei, şi acolo îl găsiră pe Mance Rayder. Sub mantia-i din fâşii de lână neagră şi mătase roşie, purta o cămaşă neagră de zale şi pantaloni miţoşi de lână, iar pe cap avea un coif mare din bronz şi fier, cu aripi de corb la tâmple. Jarl era cu el, la fel şi Harma Cap de Câine, şi Varamyr Şasepiei cu lupii săi şi pisica sălbatică.

Mance îi aruncă lui Jon o privire aspră şi rece.

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

Ygritte spuse:

— Orell a încercat să-i scoată ochii.

— Pe el l-am întrebat. Şi-a pierdut limba? Poate că ar trebui, ca să ne scutească

de alte minciuni.

Styr şi Madnar îşi scoaseră cuţitele lungi.

— Poate că băiatul o să vadă mai bine cu un ochi decât cu doi.

— Vrei să-ţi păstrezi ochiul, Jon? întrebă Regele-de-Dincolo-de-Zid. Dacă e aşa, spune-mi câţi erau. Şi încearcă să spui adevărul de data asta, Bastard de Winterfell.

Gâtul îi era uscat.

— Stăpâne… ce…?

— Nu sunt stăpânul tău, i-o reteză Mance. Şi e destul de limpede *ce.* Fraţii tăi au murit. Întrebarea e: câţi?

Faţa lui Jon pulsa, zăpada continua să cadă şi îi era greu să gândească. *Nu trebuie să şovăi, orice te-ar întreba,* îi spusese Qhorin. Cuvintele i se opriră în gâtlej, dar se forţă să spună:

— Am fost trei sute.

— *Am* fost? întrebă Mance cu asprime.

— *Au* fost. Trei sute au fost. *Orice te întreabă,* îi spusese Halfhand. *Atunci de ce mă simt atât de laş?* Două sute de la Castelul Negru şi o sută de la Turnul Umbrei.

— Iată o poveste mai adevărată decât cea pe care ai cântat-o în cortul meu.

Mance îşi întoarse privirea către Harma Cap de Câine: Câţi cai am găsit?

— Mai mult de o sută, răspunse femeia voinică, mai puţin de două. Mai sunt şi alţi cai morţi către est, sub zăpadă, greu de spus câţi. În spatele ei se afla purtătorul de stindard, care ţinea o prăjină cu un cap de câine în vârf, destul de 179

proaspăt ca să i se prelingă încă sângele.

— N-ar fi trebuit să mă minţi niciodată, Jon Snow, zise Mance.

— Eu… ştiu asta. *Ce ar putea să spună?* Regele sălbaticilor îi cercetă chipul.

— Cine era la comandă aici? Şi spune-mi adevărul. Rykker? Smallwood?

Wythers nu, el e prea slab. Al cui era cortul acesta?

Am spus prea multe.

— Nu i-ai găsit cadavrul?

Harma mârâi, pufnindu-şi dispreţul îngheţat pe nări.

— Ce proaste sunt ciorile astea negre.

— Data viitoare când îmi mai răspunzi cu o întrebare, te dau pe mâna Lordului Oaselor, îi promise Mance Rayder lui Jon. Se apropie: Cine a condus aici?

Încă un pas, gândi Jon. *Alt picior.* Îşi apropie mâna de mânerul Sabiei Lungi.

Dacă-mi ţin gura…

— Întinde mâna după spada aia bastardă şi, înainte să iasă din teacă, am să-ţi tai capul de bastard, zise Mance. Sunt pe cale să-mi pierd răbdarea cu tine, cioară.

— Spune-i, îl îndemnă Ygritte. E mort, oricine ar fi fost.

Când se încruntă, sângele închegat îi crăpă pe obraz. *E prea greu,* gândi Jon cuprins de disperare. *Cum să joc rolul de trădător fără să fi devenit unul?* Asta nu-i spusese Qhorin. Dar al doilea pas e întotdeauna mai uşor decât primul.

— Bătrânul Urs.

— Bătrânul ăla? Din tonul Harmei se citea că nu-l crede. A venit în persoană?

Atunci cine are comanda la Castelul Negru?

— Bowen Marsh. De data aceasta Jon răspunse pe loc. *Nu trebuie să şovăi, orice te-ar întreba.*

Mance râse.

— Dacă e aşa, războiul nostru e câştigat. Bowen ştie mult mai multe despre număratul săbiilor decât a ştiut vreodată despre mânuitul lor.

— La comandă era Bătrânul Urs. Locul acesta era ferit şi puternic, iar el l-a întărit. A săpat capcane şi a plantat ţepuşe, a adunat hrană şi apă. Era gata pentru…

— … mine? îl completă Mance Rayder. Da, era. De-aş fi fost destul de nebun să atac acest deal, poate c-aş fi pierdut

cinci oameni pentru fiecare cioară pe care aş fi omorât-o şi tot m-aş fi socotit norocos. Gura i se încleşta. Dar când morţii umblă, zidurile, ţepuşele şi săbiile nu înseamnă nimic. Nu te poţi lupta cu morţii, Jon Snow. Nimeni nu ştie asta nici pe jumătate cât mine. Îşi ridică privirea către cerul care se întuneca şi spuse: Poate că ciorile ne-au ajutat mai mult decât ştiu.

M-am întrebat de ce n-am avut parte de nici un atac. Dar mai sunt încă sute de kilometri de mers şi frigul sporeşte. Varamyr, trimite-ţi lupii să adulmece după

morţi vii, nu vreau să ne ia pe nepregătite. Lord al Oaselor, dublează patrulele şi ai grijă ca fiecare om să aibă torţă şi cremene. Styr Jarl, tu pleci la primii zori.

— Mance, spuse Rattleshirt. Vreau nişte oase de cioară.

180

Ygritte păşi în faţa lui Jon.

— Nu poţi ucide un om fiindcă a vrut să-i apere pe cei ce-i erau fraţi.

— Încă sunt fraţii lui, declară Styr.

— Nu sunt, insistă Ygritte. Nu m-a omorât, aşa cum i-au cerut. Şi l-a ucis pe Halfhand, am văzut cu toţii.

Răsuflarea lui Jon răspândea aburi în aer. *Dacă-l voi minţi, va şti.* Îl privi pe Mance Rayder în ochi, deschise şi închise mâna arsă.

— Port mantia pe care mi-ai dat-o, Înălţimea Ta.

— O mantie din blană de oaie, zise Ygritte. Şi în multe nopţi am dansat sub ea.

Jarl râse şi până şi Harma Cap de Câine zâmbi.

— Aşa stau lucrurile, Jon Snow? întrebă Mance Rayder. Ea şi cu tine?

Era uşor să te rătăceşti dincolo de Zid. Jon nu mai ştia dacă putea deosebi onoarea de ruşine sau binele de rău. *Tată, iartă-mă.*

— Da, răspunse el.

Mance clătină din cap.

— Bine. Atunci mâine veţi merge cu Jarl şi Styr. Amândoi. Departe de mine gândul să despart două inimi care bat ca una.

— Să mergem unde? întrebă Jon.

— Dincolo de Zid. E timpul să-ţi dovedeşti credinţa prin ceva mai de preţ

decât cuvintele, Jon Snow.

Magnarul nu era mulţumit.

— Ce să fac eu cu o cioară?

— Cunoaşte Rondul şi cunoaşte Zidul, spuse Mance, şi cunoaşte Castelul Negru mai bine decât orice cercetaş. Îi vei găsi întrebuinţare, altfel, eşti un prost.

Styr se încruntă.

— Poate că inima îi e tot neagră.

— Atunci scoate-i-o. Mance se întoarse către Rattleshirt: Lord al Oaselor, vezi de coloană, să-şi continue drumul cu orice preţ. Dacă ajungem la Zid înainte de Mormont, am învins.

— Vor înainta. Glasul lui Rattleshirt era grav şi furios.

Mance clătină din cap şi se îndepărtă, cu Harma şi Şasepiei după el. Lupii lui Varamyr şi pisica sălbatică îi urmară îndeaproape. Jon şi Ygritte rămaseră cu Jarl, Rattleshirt şi cu Magnarul. Cei doi sălbatici mai vârstnici îl priviră pe Jon cu nedisimulată ranchiună, în timp ce Jarl spuse:

— Aţi auzit, plecăm când se crapă de ziuă. Aduceţi cât mai multă mâncare, nu vom avea timp să vânăm. Şi vezi să se ocupe cineva de faţa ta, cioară. Arăţi în ultimul hal.

— Aşa voi face, răspunse Jon.

— Ar fi bine să nu fi minţit, fetiţo, îi spuse Rattleshirt Ygrittei, cu ochii strălucind în spatele craniului de uriaş.

Jon trase Sabia Lungă.

— Lasă-ne în pace, dacă nu vrei să capeţi ce a căpătat Qhorin.

— Acum n-ai nici un lup să te ajute, băiete.

Rattleshirt întinse mâna după sabie.

— Eşti sigur de asta, nu-i aşa? râse Ygritte.

De pe pietrele zidului de apărare, Nălucă făcu un salt, zburlindu-şi blana albă.

Nu scoase nici un sunet, dar ochii săi roşii, întunecaţi, grăiau despre sânge. Lordul Oaselor îşi îndepărtă încet mâna de sabie, făcu un pas înapoi şi plecă, înjurând.

Nălucă mergea tiptil în urma cailor, când Jon şi Ygritte coborâră Pumnul. Abia când se aflau la jumătatea Apei Laptelui Jon simţi că poate vorbi fără nici un pericol:

— Nu ţi-am cerut să minţi pentru mine.

— N-am minţit, răspunse ea. Am lăsat ceva la o parte, atâta tot.

— Ai spus…

— … că ne tăvălim adesea sub mantia ta. Dar n-am spus când am început. Îi zâmbi aproape cu sfială. Găseşte alt loc pentru Nălucă la noapte, Jon Snow. E aşa cum spunea Mance. Faptele sunt mai grăitoare decât vorbele.

SANSA

— O rochie nouă? întrebă Sansa, pe cât de uimită pe atât de precaută.

— Mai încântătoare decât orice rochie ai purtat vreodată, domniţa mea, îi promise bătrâna. Îi măsură şoldurile, cu un cot de aţă împletită. Numai din mătase şi dantelă din Myr, cu căptuşeală de satin. Vei fi foarte frumoasă. Regina însăşi a comandat-o.

— Care regină? Margaery nu era încă regina lui Joff, dar fusese a lui Renly.

Sau se referea la Regina Ghimpilor? Sau…

— Regina Regentă, negreşit.

— Regina *Cersei?*

— Nimeni alta. Mă onorează cu comenzile ei de mulţi ani. Bătrâna întinse sfoara de-a lungul piciorului Sansei. Înălţimea Sa mi-a spus că acum eşti femeie în toată firea şi nu trebuie să te mai îmbraci ca o fetiţă. Desfă braţul!

Sansa ridică braţul. Avea nevoie de o rochie nouă, era adevărat. Crescuse şapte centimetri în ultimul an şi cea mai mare parte din vechea ei garderobă fusese distrusă de fum atunci când încercase să-şi ardă plapuma, în ziua când a dat în floare.

— Vei avea un piept la fel de frumos ca al reginei, spuse femeia, trecându-şi sfoara în jurul sânilor Sansei. N-ar trebui să-l ascunzi aşa.

Remarca o făcu să roşească. Deşi, ultima oară când s-a dus să călărească, n-a putut să-şi lege pieptarul până sus, iar băiatul de la grajduri s-a holbat la ea cu gura căscată când a ajutat-o să încalece. Uneori surprindea şi bărbaţi în toată firea 182

privindu-i pieptul, iar unele dintre tunici îi erau atât de strâmte încât abia putea respira.

— Ce culoare va avea? o întrebă pe croitoreasă.

— Lasă culoarea pe seama mea, domnişoară. O să fii mulţumită, sunt sigură.

Vei primi şi lenjerie şi ciorapi, fuste şi pelerine şi mantii şi tot ce se potriveşte unei… unei domnişoare încântătoare de obârşie nobilă.

— Vor fi gata la timp pentru nunta regelui?

— O, mai curând, mult mai curând, aşa insistă Înălţimea Sa. Am şase croitorese şi douăsprezece ucenice şi am lăsat deoparte toate celelalte comenzi pentru asta. Multe doamne se vor supăra pe noi, dar a fost porunca reginei.

— Transmite-i mulţumirile mele pentru solicitudine, zise Sansa politicoasă. E

prea bună cu mine.

— Înălţimea Sa e foarte generoasă, fu de acord croitoreasa, adunându-şi lucrurile şi luându-şi rămas-bun.

Dar de ce? se întrebă Sansa când rămase singură. Se simţea stânjenită. *Pot să*

jur că rochia asta mi se trage cumva de la Margaery şi de la bunica ei.

Bunătatea lui Margaery era statornică şi prezenţa ei schimbase totul. Doamnele ei o primiseră şi ele pe Sansa cu braţele deschise. Trecuse atât de mult de când se bucurase de compania altor femei, încât aproape uitase cât de plăcută putea să fie.

Lady Leonette îi dădea lecţii de harpă, iar Lady Janna îi împărtăşea toate bârfele picante. Vesela Crane avea mereu o poveste amuzantă, iar mica Lady Bulwer îi amintea de Arya, deşi nu era la fel de nestăpânită.

Cele mai apropiate de vârsta Sansei erau verişoarele Elinor, Alia şi Megga, din ramurile tinere ale Casei Tyrell.

— Trandafiri de pe crengile de jos ale tufei, glumea Elinor, care era ghiduşă şi graţioasă. Megga era rotofeie şi zgomotoasă, Alia sfioasă şi drăgălaşă, dar Elinor le domina pe celelalte, fiind cea mai mare; era o fecioară în floare, în timp ce Megga şi Alia erau doar nişte fetiţe.

Verişoarele o luară pe Sansa în tovărăşia lor, de parcă ar fi ştiut-o de o viaţă.

Îşi petreceau lungi după-amiezi croşetând şi discutând despre prăjituri cu lămâie şi vin cu miere, seara se jucau pietre, cântau împreună în septul castelului… şi adesea, una sau două erau alese să doarmă în patul lui Margaery, unde îşi petreceau jumătate din noapte şuşotind. Alia avea o voce încântătoare şi, când se lăsa convinsă, cânta la harpa-i de lemn şi dădea glas unor cântece despre cavalerism şi iubiri pierdute. Megga nu avea voce, dar îi plăcea la nebunie să fie sărutată. Îi mărturisise că juca uneori cu Alia un joc de-a sărutatul, dar nu era ca şi cum ar săruta un bărbat, cu atât mai puţin un rege. Sansa se întreba ce părere ar avea Megga dacă ar săruta-o Câinele, aşa cum i s-a întâmplat ei. Venise în camera ei, în noaptea bătăliei, duhnind a vin şi a sânge. *M-a sărutat şi m-a ameninţat cu moartea şi m-a obligat să-i cant un cântec.*

— Regele Joffrey are buze aşa de frumoase, izbucni Megga distrată, o, biată

Sansa, cum trebuie să fi suferit când l-ai pierdut! O, cum trebuie să fi plâns!

Joffrey m-a făcut să plâng mai des decât ştii tu, îi venea să spună, dar Butterbumps nu era prin preajmă, să-i acopere vorbele, aşa că strânse din buze şi tăcu.

Cât despre Elinor, era promisă unui tânăr scutier, unul dintre fiii Lordului Ambrose, şi urmau să se căsătorească îndată ce acesta avea să fie făcut cavaler. Îi purtase panglica în Bătălia de la Apa Neagră, unde omorâse un arbaletist din Myr şi un ostaş al Casei Mullendore.

— Alyn zicea că panglica ei l-a făcut neînfricat, spuse Megga. Zice că i-a folosit numele ca strigăt de luptă, nu-i aşa că e un gest cavaleresc? Într-o bună zi, vreau ca un campion să poate panglica mea şi să omoare o sută de oameni. Elinor îi spuse să tacă, dar părea, în acelaşi timp, încântată.

Sunt copile, gândi Sansa. *Sunt nişte fetiţe prostuţe, chiar şi Elinor. N-au văzut niciodată o bătălie, n-au văzut niciodată un om murind, nu ştiu nimic.* Visele lor erau pline de cântece şi poveşti, aşa cum fuseseră şi ale ei, înainte ca Joffrey să-i decapiteze tatăl. Sansa le compătimea. Sansa le invidia.

Totuşi, Margaery era altfel. Dulce şi blândă, dar avea puţin şi din bunica ei. Cu două zile în urmă, o dusese pe Sansa la o partidă de vânătoare cu şoimi. Era pentru prima oară când ieşise din oraş, de la bătălie încoace. Morţii fuseseră arşi sau îngropaţi, dar Poarta Noroiului era zgâriată şi crăpată acolo unde o loviseră

berbecii Lordului Stannis, iar carenele corăbiilor zdrobite se zăreau pe ambele maluri ale Apei Negre, cu catargele ieşind din valuri ca nişte degete înnegrite, sfrijite. Singura ambarcaţiune care circula pe apă era şlepul cu fundul plat care îi trecu râul şi, când ajunseră în pădurea zeilor, găsiră un pustiu de cenuşă, cărbune şi copaci morţi. Dar păsăretul mişuna prin mlaştinile aflate de-a lungul malului, iar vânturelul Sansei doborî trei raţe în timp ce şoimul migrator al lui Margaery prinse un bâtlan în zbor.

— Willas are cele mai bune păsări din Cele Şapte Regate, zise Margaery când se aflară singure pentru scurt timp. Zboară uneori mai repede ca vulturii. Vei vedea, Sansa. O luă de mână şi o strânse uşor. Soră.

Soră. Cândva Sansa visase să aibă o soră ca Margaery, bună şi frumoasă, cu toată lumea la picioarele ei. Arya nu-i fusese niciodată soră în adevăratul sens al cuvântului. *Cum pot să-mi las sora să se mărite cu Joffrey?* se gândi ea şi, dintr-odată, ochii i se umplură de lacrimi.

— Margaery, te rog, spuse ea, nu trebuie. Îi era greu să rostească cuvintele. *Nu trebuie* să te căsătoreşti cu el. Nu e aşa cum pare, nu e. Te va face să suferi.

— N-aş crede. Margaery zâmbi încrezătoare. Eşti curajoasă că mă previi, dar n-ai de ce să te temi. Joff e răzgâiat şi înfumurat şi nu mă îndoiesc că e pe cât de crud

spui tu, dar tata l-a obligat să-l numească pe Loras în Garda lui Regală

înainte de a-şi da consimţământul la această căsătorie. Cel mai distins cavaler din Cele Şapte Regate mă va apăra zi şi noapte, aşa cum Prinţul Aemon a apărat-o pe 184

Naerys. Aşadar, micul nostru leu ar face bine să ia seama, nu-i aşa? Râse, adăugând: Haide, iubită surioară, haide să gonim înapoi la râu. Am să-mi înnebunesc de-a dreptul străjerii. Şi, fără să aştepte un răspuns, dădu pinteni calului şi porni.

E atât de curajoasă, gândi Sansa, galopând în urma ei… Şi totuşi, îndoielile continuau să o frământe. Ser Loras era un mare cavaler, toată lumea era de acord.

Dar Joffrey avea altă Gardă Regală, şi, în plus, mantiile aurii şi mantiile roşii, iar când va fi mai mare, va comanda propriile lui oştiri. Aegon cel Nevrednic nu-i făcuse niciodată vreun rău Reginei Naerys, poate de teama fratelui lor, Cavalerul Dragon… dar când un altul din garda regală s-a îndrăgostit de una dintre soţiile lui, regele le-a tăiat amândurora capul.

Ser Loras e un Tyrell, îşi reaminti Sansa. *Celălalt cavaler a fost doar un Toyne. Fraţii lui nu aveau oştiri, nu aveau cum să-l răzbune altfel decât cu săbiile.* Totuşi, cu cât se gândea mai mult la toate acestea, cu atât mai mult se îndoia. *Joff s-ar putea stăpâni o vreme, poate chiar un an, dar curând îşi va scoate ghearele, şi când o va face…* Regatul ar putea avea parte de un al doilea Regicid şi va fi război în oraş, în timp ce oamenii leului şi oamenii trandafirului vor înroşi apa care curge prin şanţuri.

Sansa era surprinsă că Margaery nu-şi dădea şi ea seama. *E mai mare decât mine, trebuie să fie mai înţeleaptă. Iar tatăl ei, Lordul Tyrell, ştie, cu siguranţă, ce face. Sunt eu prostuţă.*

Când i-a spus lui Ser Dontos că va merge la Highgarden să se mărite cu Wilas Tyrell, crezuse că va fi uşurat şi încântat pentru ea. În schimb, a apucat-o de braţ.

— *Nu poţi!* a spus el cu glasul răguşit de oroare şi de vin deopotrivă. Îţi spun, aceşti Tyrell sunt doar nişte Lannisteri cu flori. Te implor, uită această nebunie, dă-i lui Florian al tău un sărut şi promite că vom merge înainte aşa cum am plănuit. În noaptea nunţii lui Joffrey, care nu e atât de departe, poartă plasa argintie de păr şi fă cum ţi-am spus, iar apoi vom fugi.

A încercat să-i planteze un sărut pe obraz. Sansa s-a eliberat din strânsoare şi s-a îndepărtat.

— Nu vreau. *Nu pot.* Ceva nu va merge bine. Când am *vrut* să fug, n-ai putut să mă ajuţi, iar acum nu mai am nevoie de tine.

Dontos a privit-o năucit.

— Dar pregătirile sunt făcute, iubita mea. Corabia care să te ducă acasă, luntrea care să te ducă la corabie, Florian al tău a făcut totul pentru dulcea lui Jonquil.

— Îmi pare foarte rău pentru toată osteneala ta, spuse ea, dar acum nu mai am nevoie de corăbii şi luntrii.

— Dar am făcut totul ca să te văd *în siguranţă.*

— Voi fi în siguranţă la Highgarden. Willas va avea grijă de mine.

— Dar nu te cunoaşte, a insistat Dontos, şi nu te va iubi, Jonquil. Deschide 185

ochii, Jonquil, acestor Tyrelli nu le pasă câtuşi de puţin de tine. Cu *moştenirea ta* vor să se însoţească.

— Moştenirea mea? Pentru o clipă, n-a înţeles.

— Iubita mea, i-a spus el. Eşti moştenitoarea Winterfellului.

A înhăţat-o din nou, rugând-o să nu facă asta, iar Sansa s-a eliberat şi l-a lăsat legănându-se sub copacul inimii. De atunci nu mai vizitase pădurea zeilor.

Dar nici nu-i uitase cuvintele. *Moştenitoarea Winterfellului. Cu moştenirea ta vor să se însoţească.* Sansa crescuse cu trei fraţi. Nu se gândise niciodată să ridice vreo pretenţie, dar cu Bran şi Rickon morţi… *Nu contează, mai e Robb, acum e bărbat în toată firea şi curând se va căsători şi*

va avea un fiu. Oricum, Willas Tyrell va avea Highgardenul, ce să vrea el cu Winterfellul?

Uneori îi şoptea numele în pernă, doar ca să audă cum sună: *Willas, Willas, Willas.* Willas era un nume la fel de bun ca Loras, bănuia. Chiar şi sunau la fel, puţin. Ce conta piciorul lui? Willas va fi Lordul Highgardenului, iar ea va fi doamna lui.

Îşi imagină cum vor sta în grădină, cu căţeluşi în poală, sau ascultând un cântăreţ zdrăngănind la lăută, în timp ce pluteau pe Mander în jos, într-o plimbare cu barca. *Dacă îi dăruiesc fii, poate că va ajunge să mă iubească.* Le va da numele de Eddard, Brandon şi Rickon, şi îi va învăţa să fie la fel de viteji ca Ser Loras. În visurile Sansei, copiii ei arătau întocmai ca fraţii pe care îi pierduse.

Uneori, era chiar şi o fată, care semăna cu Arya.

Cu toate acestea, nu reuşea niciodată să păstreze mult timp în minte chipul lui Willas; imaginaţia ei îl transforma întruna în Ser Loras, tânăr, frumos şi plin de graţie. *Nu trebuie să te gândeşti la el în felul acesta,* îşi spunea. *Altfel, va vedea dezamăgirea în ochii tăi când vă veţi întâlni, şi atunci cum te va putea lua de soţie, ştiind că tu pe fratele lui îl iubeşti?* Willas Tyrell avea de două ori vârsta ei, îşi reamintea cu consecvenţă, şi mai era şi infirm şi poate chiar dolofan şi roşu la faţă, ca tatăl ei. Dar, chipeş ori ba, ar putea să fie singurul campion de care Sansa va avea parte vreodată.

Odată, visase că era tot ea cea care se căsătorea cu Joff, nu Margaery, iar în noaptea nunţii el s-a transformat în călăul Ilyn Payne. S-a trezit tremurând. Nu voia ca Margaery să sufere aşa cum suferise ea, dar o înspăimânta gândul că

Tyrellii ar putea să refuze să dea curs cununiei. *Eu am prevenit-o, da, i-am spus adevărul despre el.* Poate că Margaery n-o credea. Joff jucase întotdeauna cu ea rolul de cavaler perfect, aşa cum făcuse cândva cu Sansa. *Îi va vedea adevărata fire cât de curând. După nuntă, dacă nu înainte.* Sansa hotărî că îi va aprinde o lumânare Mamei din

Ceruri, data viitoare când va merge la sept, şi-i va cere s-o apere pe Margaery de cruzimea lui Joff. Şi poate va aprinde o lumânare şi Războinicului, pentru Ser Loras.

Va purta rochia ei cea nouă la ceremonia din Marele Sept al lui Baelor, hotărî Sansa în timp ce croitoreasa îi lua ultimele măsuri. *Acesta trebuie să fie motivul* 186

pentru care Cersei mi-a comandat-o, ca să nu arăt sărăcăcioasă la nuntă. Într-adevăr, ar trebui să poarte o altă rochie la ospăţul ce va urma, însă bănuia că se va descurca şi cu una dintre cele vechi. Nu voia să rişte să şi-o păteze pe cea nouă cu mâncare sau cu vin. *Trebuie s-o iau cu mine la Highgarden.* Voia să fie frumoasă

pentru Willas Tyrell. *Chiar dacă Dontos are dreptate şi nu pe mine mă doreşte Willas, ci Winterfellul, poate că totuşi va ajunge să mă iubească pentru ceea ce sunt.* Sansa se strânse cu putere în braţe, întrebându-se cât va dura până ce rochia va fi gata. Ardea de nerăbdare s-o poarte.

ARYA

Ploile veneau şi treceau, dar cerul era mai mult gri decât albastru şi toate pâraiele îşi umflau apele. În dimineaţa celei de-a treia zile, Arya observă că

muşchiul creştea pe copaci mai cu seamă în partea opusă.

— Mergem în direcţia greşită, îi spuse lui Gendry, când trecură pe lângă un ulm acoperit din abundenţă de muşchi. Mergem spre sud. Vezi cum creşte muşchiul pe trunchi?

Băiatul îşi dădu la o parte părul negru şi des de pe ochi şi zise:

— Urmăm drumul, atâta tot. Aici drumul merge spre sud.

Am mers spre sud toată ziua, îi venea ei să-i spună. *Şi ieri la fel, când am mers de-a lungul acelei văi.* Dar cu o zi înainte nu fusese foarte atentă, aşa că nu putea fi sigură.

— N-ar fi trebuit să ne depărtăm de râu. Nu trebuia decât să-i urmăm cursul.

— Râul e cotit şi întortocheat, răspunse Gendry. Pun rămăşag că ăsta e doar un drum mai scurt. Vreo cărare secretă a tâlharilor. Lem şi Tom şi toţi trăiesc aici de ani de zile.

Asta aşa era. Arya îşi muşcă buza.

— Dar muşchiul…

— După cum plouă, ne va creşte muşchi în urechi cât de curând, se plânse Gendry.

— Numai în urechea dinspre *sud,* declară Arya cu încăpăţânare.

N-avea nici un rost să încerce să-l convingă pe Taur de nimic. Totuşi, era cel mai bun prieten pe care-l avea, acum că Plăcintă Fierbinte îi părăsise.

— Sharna zice că are nevoie de mine la coptul pâinii, îi spusese în ziua plecării. Oricum, m-am săturat de ploaie, de dureri de spate şi de sperieturi la tot pasul. Aici am bere şi

iepure de mâncat, iar pâinea va fi mai bună când am s-o fac eu. Vei vedea, când te vei întoarce. Te vei întoarce, nu-i aşa? După ce se termină

războiul? Îşi amintise cine era ea şi adăugase, roşind: Doamna mea.

Arya nu ştia dacă războiul avea să se sfârşească vreodată, dar clătinase din cap.

— Îmi pare rău că te-am bătut atunci, a spus ea. Plăcintă Fierbinte era nătărău 187

şi fricos, dar fusese cu ea tot drumul de la Debarcaderul Regelui şi se obişnuise cu el. Ţi-am spart nasul.

— I l-ai spart şi lui Lem. Plăcintă Fierbinte rânji. Asta a fost bine.

— Lem n-a fost de aceeaşi părere, a răspuns Arya ursuză.

Pe urmă venise timpul să plece. Când Plăcintă Fierbinte a întrebat dacă putea săruta mâna doamnei, Arya i-a dat un pumn în umăr.

— Nu-mi spune aşa. Tu eşti Plăcintă Fierbinte, iar eu sunt Arya.

— Aici nu sunt Plăcintă Fierbinte. Sharna îmi zice pur şi simplu *Băiete.* La fel cum îl strigă şi pe celălalt băiat. Va fi derutant.

Îi ducea dorul mai mult decât crezuse, dar Harwin îi ţinea locul într-o anumită

măsură. Arya îi povestise despre tatăl său, Huller, cum îl găsise ea pe moarte lângă grajdurile de la Fortăreaţa Roşie, în ziua când a fugit.

— A spus întotdeauna că va muri într-un grajd, a zis Harwin, dar am crezut cu toţii că-i va aduce moartea vreun armăsar nărăvaş, nu o haită de lei.

Arya îi spusese despre Yoren şi despre evadarea lor de la Debarcaderul Regelui şi despre multe câte se întâmplaseră atunci, dar lăsase deoparte grăjdarul pe care l-a străpuns cu Acul şi străjerul căruia i-a frânt gâtul ca să iasă din Harrenhal. A-i spune lui Harwin era aproape ca şi cum i-ar fi

spus tatălui ei, şi nu suporta ca tatăl ei să ştie anumite lucruri.

Nici despre Jaquen H’ghar nu pomenise, cu cele trei morţi pe care acesta i le datorase şi i le plătise. Moneda de fier pe care i-o dăduse o păstra ascunsă sub centură, dar uneori, noaptea, o scotea şi îşi amintea cum chipul lui Jaqen se topise şi se schimbase când şi-a trecut mâna peste el.

— *Valar morgbulis,* spunea cu glas şoptit. Ser Gregor, Dunsen, Polliver, Raff cel Dulce, Gâdilătorul şi Câinele, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei, Regele Joffrey.

Doar şase mai rămăseseră din cei douăzeci de oameni de la Winterfell pe care tatăl ei îi trimisese cu Beric Dondarrion, i-a spus Harwin, şi erau cu toţii împrăştiaţi.

— A fost o capcană, doamna mea. Lordul Tywin şi-a trimis Muntele dincolo de Furca Roşie, cu foc şi sabie, sperând să-l atragă pe nobilul tău tată. Plănuia ca Lordul Eddard să vină în persoană la vest, să se ocupe de Sandor Clegane. Dacă

ar fi făcut-o, ar fi fost omorât sau luat ostatic şi oferit în schimbul Pezevenghiului, care era prizonierul nobilei tale mame la acea vreme. Numai că Regicidul n-a cunoscut niciodată planul Lordului Tywin, şi când a auzit despre capturarea fratelui său, l-a atacat pe tatăl tău pe străzile Debarcaderului Regelui.

— Îmi amintesc, a zis Arya. L-a omorât pe Jory. Jory îi zâmbise întotdeauna, atunci când nu-i spunea să nu stea în calea celor mari.

— L-a omorât pe Jory, a fost de acord Harwin, şi tatăl tău şi-a rupt piciorul când calul lui a căzut peste el. Aşa că Lordul Eddard *nu putea* să meargă la vest.

În schimb l-a trimis pe Lordul Beric, cu douăzeci de oameni ai lui şi douăzeci de 188

la Winterfell, printre care şi eu. Mai erau şi alţii. Thoros şi Ser Raymun Dary şi oamenii lor, Ser Gladden Wyide, un lord pe nume Lothar Mallery. Dar Gregor ne aştepta la Vadul Măştilor, cu oameni ascunşi pe ambele maluri. Când am trecut râul, ne-a atacat din faţă şi din spate.

Am văzut cum Muntele l-a ucis pe Raymun Dany cu o singură lovitură, atât de teribilă încât i-a retezat braţul de la cot şi a omorât calul pe care călărea, Gladden Wylde a murit acolo, cu el, iar Lordul Mallery a fost dat jos de pe cal şi înecat.

Eram înconjuraţi de lei şi credeam că soarta îmi e pecetluită, alături de ceilalţi, dar Allyn a restabilit ordinea în rândurile noastre, cu câteva comenzi, iar cei care erau călări încă s-au regrupat în jurul lui Thoros şi ne-au deschis drumul. O sută

douăzeci am fost în dimineaţa aceea... La lăsarea întunericului, nu mai rămăseseră mai mult de patruzeci, iar Lordul Beric era grav rănit. În noaptea aceea Thoros i-a scos din piept un capăt de suliţă de treizeci de centimetri şi i-a turnat vin fierbinte în rană.

Eram siguri cu toţii că lordul va fi mort până în zori. Dar Thoros s-a rugat cu el toată noaptea lângă foc şi, când au sosit zorile, era încă în viaţă şi se înzdrăvenise.

Au trecut două săptămâni până când a putut să încalece un cal, dar curajul lui ne-a dat putere. Ne-a spus că războiul nostru nu s-a sfârşit la Vadul Măştilor, ci abia acolo începe şi că fiecare om al nostru răpus va fi răzbunat înzecit.

Până atunci, teatrul de război s-a mutat mai departe. Oamenii Muntelui erau doar avangarda oştirii Lordului Tywin. Au traversat Furca Roşie în forţă şi au invadat ţinuturile riverane, pârjolind totul în calea lor. Eram atât de puţini încât tot ce am putut face a fost să le hărţuim ariergarda, dar ne încurajam unul pe altul spunând că ne vom alătura Regelui Robert când va înainta spre vest, să

zdrobească rebeliunea Lordului Tywin. Abia atunci am auzit că Robert era mort, la fel şi Lordul Eddard, şi că progenitura lui Cersei Lannister a urcat pe Tronul de Fier.

Asta a întors toată lumea cu susul în jos. Fusesem trimişi de Mâna Regelui să

le venim de hac proscrişilor, înţelegi, dar acum noi *eram* proscrişii, iar Lordul Tywin era Mâna Regelui. Unii au vrut să

ne predăm, dar Lordul Beric nici n-a vrut să audă de aşa ceva. Eram încă oamenii regelui, zicea el, iar cei pe care leii îi treceau prin foc şi sabie erau supuşii regelui. Dacă nu puteam să luptăm pentru Robert, aveam să luptăm pentru ei, până la ultimul. Şi aşa am făcut, dar în timp ce luptam, s-a petrecut un lucru straniu. Pentru fiecare om pe care-l pierdeam, alţi doi îşi făceau apariţia să-i ia locul. Câţiva erau cavaleri, scutieri sau oameni de obârşie nobilă, dar majoritatea erau oameni obişnuiţi – ţărani, lăutari şi hangii, servitori şi ciubotari, chiar şi doi septoni. Oameni de toate felurile, şi chiar femei, copii, câini…

— *Câini!* a exclamat Arya.

— Da. Harwin a zâmbit. Unul dintre flăcăii noştri are unii dintre cei mai răi câini pe care ai vrea să-i vezi vreodată.

189

— Mi-aş dori să am un câine de nădejde, a zis Arya visătoare. Un câine care să

ucidă lei.

Avusese cândva o lupoaică, Nymeria, dar o alungase cu pietre, ca s-o ferească

de regina care voia s-o omoare. *Oare un lup străvechi ar putea ucide un leu?* s-a întrebat ea.

Plouă din nou în după-amiaza aceea, până seara târziu. Din fericire, proscrişii aveau prieteni pretutindeni, aşa că nu fură nevoiţi să înnopteze sub cerul liber sau să caute adăpost pe sub frunzişul ud, aşa cum făcuse adesea Arya împreună cu Plăcintă Fierbinte şi cu Gendry.

În noaptea aceea, se adăpostiră într-un sat pârjolit şi părăsit. Cel puţin *păruse* părăsit până când Jack Norocosul a suflat din corn de două ori scurt şi o dată lung.

Atunci oameni de tot felul au ieşit târâş dintre ruine şi din beciuri secrete. Aveau bere şi mere uscate şi nişte pâine veche de ovăz, iar proscrişii aveau o gâscă pe care o doborâse Anguy din mers, aşa că masa din acea seară fu aproape un ospăţ.

Arya rupea ultima bucăţică de carne de pe o aripă când unul dintre săteni se întoarse către Lem Mantie-de-lămâie şi spuse:

— Au trecut nişte oameni pe aici, acum nici două zile, căutându-l pe Regicid.

— Mai bine l-ar căuta la Riverrun. Acolo, în cele mai adânci temniţe, unde e jilav, plăcut. Nasul îi arăta ca un măr strivit, roşu, julit şi umflat şi era într-o stare de spirit jalnică.

— Nu, zise un alt sătean. A evadat.

Regicidul. Arya simţea cum i se zburleşte părul pe ceafă. Îşi ţinu răsuflarea, ascultând.

— Poate fi adevărat? întrebă Tom.

— Eu nu pot să cred, zise bărbatul chior cu coiful ruginit. Ceilalţi proscrişi îi ziceau Jack Norocosul, deşi Aryei nu i se părea foarte norocos să-ţi pierzi un ochi.

Eu am dat cu nasul prin temniţele alea. Cum să fi putut scăpa?

La aceasta, sătenii nu putură decât să ridice din umeri. Barbă-Verde îşi mângâie barba căruntă şi verde şi spuse:

— Lupii se vor îneca în sânge dacă Regicidul e iarăşi liber. Thoros trebuie să

fie anunţat. Lordul Luminii i-l va arăta pe Lannister în flăcări.

— Aici arde un foc pe cinste, zise Anguy zâmbind.

Barbă-Verde râse şi îl lovi pe arcaş cu palma peste ureche.

— Ţi se pare că sunt vreun preot, Arcaşule? Când Pello din Tyrosh priveşte în foc, tăciunii îi pârjolesc barba.

Lem îşi pocni degetele şi spuse:

— Dar ce i-ar mai plăcea Lordului Beric să-l captureze pe Jaime Lannister…

— Oare l-ar spânzura, Lem? întrebă una dintre sătence. Aproape c-ar fi păcat să spânzuri un bărbat aşa de frumos.

— Prima dată judecata, zise Anguy. Lordul Beric îi judecă întotdeauna, se ştie.

Zâmbi. Apoi îi spânzură.

Se stârniră râsete de jur împrejur. Pe urmă Tom îşi trecu degetele peste strunele harpei sale de lemn şi începu să cânte încetişor: *Ai Pădurii Regelui fraţi*

o ceată de tâlhari erau.
Pădurea le era castelul
dar ţara-n lung şi-n lat cutreierau.
În mâna lor tot aurul cădea
şi orice curată fată.
O, fraţii din Pădurea Regelui,
a tâlharilor temută ceată...

Cuibărită la căldură, într-un colţ, între Gendry şi Harwin, Arya ascultă o vreme cântecul, apoi închise ochii şi adormi pe nesimţite. Se visă acasă, nu la Riverrun, ci la Winterffell. Totuşi, nu fu un vis frumos. Era singură în faţa castelului, afundată în noroi până la genunchi. Vedea zidurile cenuşii înălţându-se în faţa ei, dar când încercă să ajungă la porţi, fiecare pas i se părea mai greu decât anteriorul şi castelul pălea în faţa ochilor ei, până ce ajungea mai mult un fum decât un castel de granit. Şi mai erau şi lupi, siluete sfrijite, cenuşii, furişându-se printre copaci de jur împrejurul ei, cu ochii strălucind. Ori de câte ori se uita la ei, îşi amintea gustul sângelui.

În dimineaţa următoare, părăsiră drumul, pentru a scurta calea peste câmpuri.

Vântul sufla cu putere, viscolind frunzele brune, uscate, printre copitele cailor, dar de data aceasta, în sfârşit, nu ploua. Când soarele se ivi din spatele unui nor, era atât de strălucitor, încât Arya îşi trase gluga peste frunte, ca să nu-i intre în ochi.

Pe neaşteptate, struni calul.

— Mergem într-adevăr în direcţia greşită.

Gendry suspină:

— Ce mai e, iarăşi muşchi?

— Uită-te la *soare,* zise ea. Ne îndreptăm către *sud.* Arya scotoci în desagă

după hartă, ca să le poată arăta. N-ar fi trebuit să ne îndepărtăm de Trident. Uitaţi.

Desfăşură harta pe picior. Acum cu toţii o priveau. Vedeţi, aici e Riverrunul, între râuri.

— Se face că ştim toţi unde e Riverrunul, zise Jack Norocosul. Fiecare dintre noi.

— Nu mergi la Riverrun, îi spuse Lem Aryei pe şleau.

Eram aproape acolo, gândi ea. *Ar fi trebuit să-i las să ne ia caii. Aş fi putut merge pe jos restul drumului.* Îşi aminti ce visase şi-şi muşcă buza.

— Ah, nu face mutra asta rănită, copilă, zise Tom Şaptecoarde. N-ai să păţeşti nimic. Ai cuvântul meu.

— Cuvântul unui *mincinos!*

— N-a minţit nimeni, zise Lem. N-am promis nimic. Nu suntem noi cei care hotărâm ce se întâmplă cu tine.

Lem nu era, totuşi, căpetenia, aşa cum nu era nici Tom; Barbă-Verde din Tyrosh era. Arya se întoarse să-l privească în ochi.

— Du-mă la Riverrun şi vei fi răsplătit, spuse ea cu disperare.

— Micuţa mea, răspunse Barbă-Verde, poate că un ţăran jupoaie o veveriţă

oarecare ca să şi-o bage în oală, dar dacă găseşte o veveriţă de aur în copac, i-o duce stăpânului, sau ajunge să-şi dorească s-o fi făcut.

— Eu nu sunt veveriţă, insistă Arya.

— Ba da. Barbă-Verde râse. O mică veveriţă de aur, care e pe cale să-l vadă pe lordul tunetului, fie că vrea, fie că nu. El va şti ce-i de făcut cu tine. Pun rămăşag că te va trimite la nobila ta mamă, întocmai cum îţi doreşti.

Tom Şaptecoarde clătină aprobator din cap.

— Da, aşa e Lordul Beric. Va face cu tine ceea ce trebuie, o să vezi.

Lordul Beric Dondarion. Arya îşi aminti tot ceea ce auzise la Harrenhall, de la Lannisteri şi de la Măştile însângerate

deopotrivă. Lordul Beric, himera pădurii.

Lordul Beric, care fusese ucis de Vargo Hoat şi înainte de asta, de Ser Amroy Lorch, şi de două ori de Muntele care Călăreşte. *Dacă nu mă trimite acasă, poate că am să-l ucid şi eu.*

— De ce trebuie să-l întâlnesc pe Lordul Beric? întrebă ea încet.

— Îi ducem toţi prizonierii noştri de neam, răspunse Anguy.

Prizonieri. Arya trase adânc aer în piept, ca să se liniştească. *Calmă ca o apă*

neclintită. Se uită la tâlhari, pe caii lor, şi întoarse capul calului său. *Acum, iute ca un şarpe,* gândi ea, vârându-şi călcâiele în coasta calului. Ţâşni direct printre Barbă-Verde şi Jack Norocosul, zărind cu coada ochiului chipul uluit al lui Gendry, în timp ce iapa lui se feri din calea ei. Şi apoi era în câmp deschis, gonind.

Spre nord sau sud, est sau vest, nu mai avea nici o importanţă acum. Putea să

găsească drumul către Riverrun mai târziu, după ce îi pierdeau urma. Arya se aplecă în şa şi îndemnă calul la galop. În urma ei, tâlharii înjurau şi îi strigau să se întoarcă. Rămase surdă la strigătele lor, dar când aruncă o privire peste umăr, patru veneau după ea, Anguy, Harwin şi Barbă-Verde alergând umăr lângă umăr, iar Lem mult mai în spate, cu mantia-i galbenă, uriaşă, fluturând în urma lui.

— Ager ca o căprioară, îi spuse calului. Fugi acum, *fugi.*

Arya gonea mâncând pământul peste câmpuri brune, năpădite de buruieni, prin iarba înaltă până la brâu şi mormane de frunze uscate, stârnite de calul ei în galop.

La stânga era o pădure, observă ea. *Acolo mi-ar putea pierde urma.* Într-o parte, câmpul era mărginit de un şanţ uscat, dar Arya sări peste el fără să încetinească şi plonja în mijlocul pâlcului de ulmi, tisă şi mesteceni. O privire iute în spate îi descoperi pe Anguy şi Harwin încă pe urmele ei.

Totuşi, Barbă-Verde rămăsese în urmă, iar pe Lem nu-l vedea deloc.

192

— Mai repede, îi spuse calului. Poţi, *poţi.* Trecu printre doi ulmi şi nu se opri să vadă pe ce parte creştea muşchiul. Sări peste un buştean putrezit şi dădu ocol unei monstruoase capcane, mărginită de crengi rupte. Apoi urcă o pantă domoală, coborî pe partea cealaltă, încetinind şi apoi grăbind pasul din nou, cu potcoavele calului scoţând scântei pe cremenea de sub picioare. Când ajunse în vârful dealului, privi înapoi. Harwin era înaintea lui Anguy, dar amândoi veneau năvalnic. Barbă-Verde rămăsese mult în urmă şi părea că cedează.

Un pârâu îi tăia calea. Se avântă în apa acoperită de frunze ude, maronii. Unele se agăţară de picioarele calului, în timp ce urcară pe malul celălalt. Lăstărişul era mai des aici, pământul atât de plin de rădăcini şi de pietre, încât fu nevoită să

încetinească, dar încercă să păstreze un ritm cât mai bun. Un alt deal în faţa ei, mai abrupt. Din nou urcă, din nou coborî. *Cât de mare e pădurea aceasta?* se întreba. Avea calul cel mai iute, ştia asta, furase unul din cei mai buni cai din grajdurile lui Roose Bolton, la Harrenhal, dar aici iuţeala lui nu-i era de nici un folos. *Trebuie să găsesc din nou câmpurile. Trebuie să găsesc un drum.* În schimb, găsi o cărare sălbatică. Era îngustă şi întortocheată, dar era ceva. Goni de-a lungul ei, cu crengile biciuindu-i faţa. O ramură îi agăţă gluga, trăgându-i-o înapoi, şi pentru o fracţiune de secundă, se temu că au prins-o. O vulpoaică ţâşni din tufişuri, speriată de goana ei năvalnică. Cărarea o duse la un alt pârâu. Sau era acelaşi? Oare se învârtise în cerc? N-avea timp să-şi frământe mintea cu asta, auzea caii năvălind printre copaci, în spatele ei. Ghimpii îi zgâriau faţa, ca pisicile pe care le fugărea odinioară la Debarcaderul Regelui. Dintre crengile unui anin ţâşniră vrăbii. Dar acum copacii se răreau şi, dintr-odată, ieşi dintre ei. În faţa ei se întindea un

câmp larg, neted, împânzit de ierburi şi grâu sălbatic, ud şi călcat în picioare. Arya dădu pinteni calului, pornind din nou la galop. *Aleargă,* gândi ea, *aleargă la Riverrun, aleargă acasă.* Oare îi pierduseră urma? Aruncă o privire fugară şi-l văzu pe Harwin, la şase metri în spatele ei. *Nu,* gândi Arya, *nu, nu poate, nu el, nu e drept.*

Ambii cai spumegau şi abia mai suflau când Harwin ajunse lângă ea, întinse mâna şi îi înhaţă căpăstrul. Arya răsufla greu şi ea. Ştia că lupta s-a sfârşit.

— Călăreşti ca un om al nordului, doamna mea, zise Harwin, după ce struni amândoi caii. Mătuşa ta era la fel. Lady Lyanna. Dar tatăl meu a fost maestru de echitaţie, îţi aminteşti?

Privirea Aryei era încărcată de durere.

— Credeam că eşti omul tatălui meu.

— Lordul Eddard a murit, domniţă. Aparţin lordului fulgerului acum, şi fraţilor mei.

— Care fraţi? Bătrânul Hullen nu mai avea alţi copii, din câte îşi aducea aminte Arya.

— Anguy, Lem, Tom, Jack şi Barbă-Verde, cu toţii. Nu-i vrem răul fratelui tău Robb, domniţă… dar nu pentru el luptăm. El are o armată numai a lui şi mulţi 193

lorzi de seamă să plece genunchiul. Oamenii simpli ne au doar pe noi. Îi aruncă

Aryei o privire iscoditoare. Înţelegi ce-ţi spun?

— Da. Că nu era omul lui Robb, înţelegea destul de bine. Şi că era ostatica lui.

Aş fi putut rămâne cu Plăcintă Fierbinte. Am fi putut să luăm mica barcă şi să

mergem la Riverrun. I-ar fi mers mai bine ca Porumbel. Nimeni nu putea lua ostatic Porumbelul, sau pe Nan, pe Nevăstuică sau pe Arry, orfanul. *Am fost lup,* gândi ea, *dar acum nu sunt iarăşi decât o domnişoară prostuţă.*

— Te vei întoarce acum fără împotrivire? o întrebă Harwin. Sau trebuie să te leg şi să te pun de-a latul calului?

— Mă voi întoarce fără împotrivire, zise ea posacă. *Deocamdată.*

SAMWELL

Suspinând, Sam făcu încă un pas. *Acesta e ultimul, chiar ultimul, nu pot merge mai departe, nu pot.* Dar picioarele i se mişcară din nou. Unul, pe urmă celălalt.

Făcură un pas, apoi un altul, iar el gândi: *Nu sunt picioarele mele, sunt ale altcuiva, altcineva merge, nu pot fi eu.*

Când privea în jos, le vedea împleticindu-se prin zăpadă: apariţii diforme şi greoaie. Avusese cizme negre, părea să-şi amintească, dar zăpada i se lipise în jurul lor, iar acum erau mingi albe, diforme. Ca două picioare strâmbe, făcute din gheaţă.

Nu se mai oprea. Ninsoarea. Nămeţii îi ajungeau mai sus de genunchi şi o crustă îi acoperea gambele, ca o pereche de jambiere albe. Înainta cu pas greu, legănat. Raniţa mare pe care o ducea în spinare îl făcea să arate ca un cocoşat monstruos. Şi era obosit, atât de obosit! *Nu pot merge mai departe. Mamă, ai milă, nu pot.*

La fiecare al patrulea sau al cincilea pas, trebuia să se aplece şi să-şi ridice la loc centura. Sabia şi-o pierduse la Pumn, dar teaca era acolo, continuând să tragă

centura în jos. Avea, în schimb, două cuţite, pumnalul din obsidian pe care i-l dăruise Jon şi cel de oţel, cu care-şi tăia carnea. Toate acestea atârnau greu, iar pântecele său era atât de mare şi de rotund încât, dacă uita s-o ridice, oricât de bine o strângea, centura îi aluneca până jos şi i se încurca în jurul genunchilor, încercase o dată să şi-o lege deasupra burţii, dar atunci i-a ajuns aproape până la subsuori. Grenn a râs de s-a prăpădit când l-a văzut, iar Edd cel Trist a spus:

— Am cunoscut cândva un om care-şi purta sabia la gât, prinsă de un lanţ, întocmai aşa. Într-o zi s-a împiedicat şi mânerul i-a intrat în nas.

Sam se împiedica întruna. Sub zăpadă erau pietre şi rădăcini de copaci şi uneori gropi adânci în pământul îngheţat. Black Bernarr călcase într-una şi îşi rupsese glezna cu trei zile în urmă, sau poate patru, sau… nu ştia cât trecuse, chiar nu ştia. După aceea, Lordul Comandant îi dăduse lui Bernarr un cal.

194

Suspinând, Sam făcu încă un pas. I se părea mai degrabă că se prăbuşeşte decât că umblă, căzând parcă la nesfârşit, fără să atingă vreodată pământul, doar căzând, mai departe, mai departe. *Trebuie să mă opresc. E prea chinuitor. Sunt atât de înfrigurat şi de obosit! Trebuie să dorm, doar să aţipesc puţin lângă un foc şi să iau o îmbucătură de mâncare neînghеţată.*

Dar dacă se oprea, murea. Ştia asta. Cu toţii ştiau, cei câţiva care mai rămăseseră. Fuseseră cincizeci când au părăsit Pumnul, poate mai mulţi, dar unii se rătăciseră prin zăpadă, câţiva răniţi sângeraseră până ce au murit… şi, din când în când, Sam auzea strigăte în spatele lui, din ariergardă, iar o dată auzise un ţipăt îngrozitor. Atunci fugise, treizeci sau patruzeci de metri, cât a putut el de repede, stârnind zăpada cu picioarele-i pe jumătate îngheţate. Ar tot fugi şi acum, dacă ar avea picioare mai puternice. *Sunt pe urmele noastre, încă sunt pe urmele noastre, ne doboară unul câte unul.*

Suspinând, Sam făcu încă un pas. Îi era frig de atâta vreme încât uitase cum era să-i fie cald. Purta trei perechi de pantaloni, două rânduri de lenjerie pe sub tunica dublă din lână de miel şi, peste toate acestea, un surtuc gros, vătuit, care îl ferea de oţelul rece al cămăşii de zale. Peste zale purta o cămaşă largă, iar deasupra ei o mantie groasă, în trei straturi, cu un nasture de os care se încheia strâns sub bărbie. Gluga mantiei îi cădea pe frunte. Mitene groase de blană îi acopereau mâinile, peste mănuşile din lână, un şal îi era înfăşurat strâns peste gură, iar pe cap avea o căciulă strâmtă, tivită cu blană, trasă peste urechi, pe sub glugă. Şi,

totuşi, frigul era în el. Mai ales în picioare. Acum nici măcar nu şi le mai simţea, însă mai deunăzi îl dureau atât de tare încât abia suporta să se sprijine pe ele, darămite să meargă. Îi venea să urle la fiecare pas. Asta fusese ieri? Nu-şi putea aminti. Nu mai dormise de la Pumn, nici măcar o singură dată de când sunase cornul. Doar dacă nu cumva dormise în mers. Putea, oare, un om să umble în somn? Sam nu ştia, sau poate uitase.

Suspinând, făcu încă un pas. Zăpada cădea în vârtejuri în jurul lui. Uneori cădea dintr-un cer alb, iar alteori dintr-un cer negru, dar asta era tot ce mai rămăsese din zi şi din noapte. O purta pe umeri, ca pe o a doua mantie, şi se înălţa grămadă deasupra raniţei, împovărând-o şi mai mult, făcând-o şi mai greu de purtat. Şalele îl dureau înfiorător, ca şi cum cineva i-ar fi înfipt acolo un pumnal, mişcându-l înainte şi înapoi, cu fiecare pas. Umerii îi erau chinuiţi sub greutatea cămăşii de zale. Ar fi dat orice să şi-o poată scoate, dar se temea s-o facă. Oricum, ar trebui să-şi dezbrace mai întâi mantia şi surtucul, ca să ajungă la ea, şi atunci frigul l-ar doborî.

Măcar de-aş fi mai puternic... Nu era, însă, şi nu avea nici un rost să viseze.

Sam era gras şi fără vlagă, atât de gras încât abia îşi putea duce propria povară; zalele erau mult prea mult pentru el. Avea impresia că-i julesc umerii, în ciuda straturilor groase dintre oţel şi piele. Singurul lucru pe care îl putea face era să

plângă şi, când plângea, lacrimile îi îngheţau pe obraji.

Suspinând, făcu încă un pas. Picioarele i se afundau în crusta de zăpadă, altfel nu credea că ar fi putut înainta. În depărtare, la stânga şi la dreapta, abia zărite printre copacii tăcuţi, torţele se zăreau ca nişte nimburi palide, portocalii, printre fulgii de zăpadă. Când întorcea capul, le putea vedea alunecând în tăcere prin pădure, legănându-se în sus şi-n jos, înainte şi înapoi. *Cercul de foc al Bătrânului Urs,* îşi

reaminti, *şi vai de cel care-l părăseşte.* În timp ce mergea, avea impresia că urmăreşte torţele din faţa lui, însă parcă aveau şi ele picioare, mai lungi şi mai puternice decât ale lui, astfel că nu le putea ajunge niciodată.

Cu o zi înainte, îi implorase să-l lase şi pe el printre purtătorii de torţe, chiar dacă asta ar fi însemnat să meargă în afara coloanei, vecin cu întunericul. Dorea focul, îl visa. *Dacă aş avea focul, nu mi-ar fi frig.* Dar cineva îi reamintise că

avusese o torţă la început, dar o scăpase în zăpadă, stingând focul. Sam nu-şi amintea să fi scăpat nici o torţă, dar presupunea că era adevărat. Era prea vlăguit să-şi ţină mâna ridicată mult timp. Oare Edd îi amintise de torţă sau fusese Grenn?

Nici asta nu-şi putea aduce aminte. *Gras, neputincios şi de nimic, acum până şi creierii îmi îngheaţă.* Făcu încă un pas.

Îşi înfăşurase şalul peste nas şi peste gură, însă acum era acoperit de zăpadă şi atât de ţeapăn încât se temea că-i îngheţase pe faţă. Îi era greu şi să respire, iar aerul era atât de rece încât era un chin să-l înghită.

— Mamă, ai milă, mormăi el cu glas răguşit, sub masca îngheţată. Mamă, ai milă, Mamă ai milă, Mamă, ai milă. Cu fiecare rugăciune, mai făcea un pas, târându-şi picioarele prin zăpadă. Mamă, ai milă, Mamă ai milă, Mamă, ai milă!

Mama care îi dăduse viaţă era la o mie de leghe depărtare spre sud, la adăpost, în fortăreaţa din Horn Hill, împreună cu surorile şi frăţiorul lui, Dickon. *Nu mă*

poate auzi, nu mai mult decât Mama din Ceruri. Mama era milostivă, toţi septonii erau de aceeaşi părere, însă Cei Şapte nu aveau putere dincolo de Zid.

Aici era locul în care domneau vechii zei, zeii fără nume ai copacilor, ai lupilor şi ai zăpezilor.

— Îndurare, şopti el apoi, către oricine l-ar putea asculta, zei vechi sau noi, fie şi demoni. Oh, îndurare, înduraţi-vă de mine, înduraţi-vă de mine.

Maslyn a strigat după îndurare. De ce îşi amintise asta dintr-odată? Nu era defel un lucru pe care voia să şi-l amintească. Bărbatul se dăduse înapoi, împleticindu-se, aruncând sabia, rugându-se, predându-se, chiar smulgându-şi mănuşa neagră, groasă, şi ridicând-o în faţa lui, ca pe o mănuşă de armură. Încă

ţipa după îndurare când arătarea l-a ridicat în aer de grumaz, aproape rupându-i capul de pe trup. *Cei morţi n-au nici un fel de milă, nici Ceilalţi... nu, nu trebuie să mă gândesc la asta, să nu mă gândesc, să nu-mi amintesc, doar să merg, să*

merg, să merg.

Suspinând, făcu încă un pas.

Vârful piciorului i se agăţă într-o rădăcină de sub crusta de zăpadă. Sam se împiedică şi căzu într-un genunchi, atât de tare încât îşi muşcă limba. Simţea 196

gustul sângelui în gură, mai cald decât orice simţise de când plecase de la Pumn.

Acesta e sfârşitul, gândi el. Acum, că se prăbuşise, parcă nu-şi mai putea găsi puterea să se ridice. Bâjbâi după o creangă de copac, o înşfacă, încercând să se ridice, însă picioarele-i înţepenite refuzau să-l sprijine. Cămaşa de zale era prea grea şi, în plus, era prea gras, prea slăbit şi prea obosit.

— Înapoi în picioare, Piggy! mormăi cineva în trecere, dar Sam nu-l luă în seamă. *Mă voi culca în zăpadă şi voi închide ochii.* N-ar fi aşa de rău să moară

aici.

Mai frig nu era cu putinţă să-i fie şi, în scurt timp, n-ar mai simţi junghiul din şale sau durerea cumplită ce-i sfâşia umerii, aşa cum nu-şi simţea acum picioarele. *Nu voi fi primul care moare, nu vor putea spune că am fost.* Muriseră

cu sutele la Pumn, muriseră pretutindeni în jurul lui şi mai mulţi încă muriseră pe urmă, îi văzuse. Tremurând, Sam îşi descleştă mâna de pe creanga copacului şi se lăsă în zăpadă. Era rece şi udă, ştia, dar abia dacă o putea simţi

prin toate veşmintele sale. Îşi ridică privirea către cerul alburiu, în timp ce fulgii de nea îi cădeau pe burtă, pe piept şi pe pleoape. *Zăpada mă va acoperi ca o pătură albă, groasă. Va fi cald sub zăpadă şi dacă vor vorbi despre mine, vor trebui să spună*

că am murit ca un bărbat al Rondului de Noapte. Aşa am făcut. Aşa am făcut.

Mi-am făcut datoria. Nimeni nu poate spune că mi-am încălcat jurământul. Sunt gras, sunt neputincios şi sunt laş, dar mi-am făcut datoria.

Corbii fuseseră responsabilitatea lui. De aceea îl luaseră cu ei. El nu voise să

meargă, le spusese asta, le spusese tuturor cât era de laş. Dar Maester Aemon era foarte bătrân, şi orb pe deasupra, aşa că fuseseră nevoiţi să-l trimită pe Sam să se ocupe de corbi. Lordul Comandant îi dăduse ordinele când au poposit la Pumn.

— Nu eşti un luptător. Amândoi ştim asta, băiete. Dacă se întâmplă să fim atacaţi, nu te apuca să încerci să dovedeşti contrariul, nu vei face decât să ne încurci. Va trebui să trimiţi un mesaj. Şi să nu vii într-un suflet să întrebi ce trebuie să cuprindă scrisoarea. Scrie-o tu însuţi şi trimite o pasăre la Castelul Negru şi o alta la Turnul Umbrei. Bătrânul Urs îndreptase un deget înmănuşat direct către faţa lui Sam: Nu-mi pasă dacă faci pe tine de frică şi nu-mi pasă dacă

o mie de sălbatici năvălesc peste ziduri urlând după sângele tău, *tu trimiţi păsările alea,* de nu, jur c-am să te urmăresc prin toate cele şapte iaduri şi am să

te fac să regreţi că nu m-ai ascultat. Iar corbul lui Mormont îşi mişcase capul în sus şi-n jos şi croncănise: *Regreţi, regreţi.*

Sam regreta. Regreta că nu fusese mai viteaz, mai puternic sau mai priceput în mânuitul sabiei, că nu-i fusese un fiu mai bun tatălui său sau un frate mai bun lui Dickon şi fetelor. Regreta şi că avea să moară, dar oameni mai vrednici muriseră

la Pumn, oameni buni, de nădejde, nu băieţi graşi şi miorlăiţi ca el. Însă, cel puţin nu avea să fie hăituit prin iad de Bătrânul Urs. *Am trimis păsările. Cel puţin asta am făcut cum trebuie.* Scrisese mesajele dinainte, mesaje scurte şi simple, informând despre un atac asupra Pumnului Primilor Oameni şi apoi le vârâse în 197

traista sa pentru pergament, cu speranţa că nu va fi niciodată nevoit să le trimită.

Când cornul sunase, Sam dormea. La început, crezuse că visează, dar când a deschis ochii, zăpada cădea peste tabără şi fraţii în negru înhăţau cu toţii arcuri şi topoare şi alergau către zidul împrejmuitor. Singurul care se afla prin preajmă era Chett, fostul scutier al lui Maester Aemon, cu faţa lui plină de bube şi chistul mare de pe gât. Sam nu mai văzuse niciodată atâta teamă ca pe chipul lui Chett când cornul răsunase a treia oară, gemând printre copaci.

— Ajută-mă să trimit păsările, l-a rugat el, dar celălalt scutier s-a întors pe călcâie şi a luat-o la goană, cu pumnalul în mână. *Trebuie să se îngrijească de câini,* şi-a amintit Sam şi probabil că Lordul Comandant îi dăduse şi lui nişte ordine.

Degetele îi erau înţepenite şi neîndemânatice în mănuşi, tremura de spaimă şi de frig, dar găsise traista pentru pergament şi scosese cele două mesaje scrise dinainte. Corbii ţipau cu furie şi, când a deschis colivia pentru Casterly Rock, unul dintre corbi i-a zburat direct în faţă. Alţi doi au fugit înainte ca Sam să prindă

vreunul, iar când a reuşit, corbul a început să-l ciugulească prin mănuşă, umplându-l de sânge. Totuşi, a rezistat cât să-i agaţe micul sul de pergament.

Cornul tăcuse deja, dar Pumnul răsuna de ordine răcnite şi zăngănit de oţel.

— *Zboară!* a strigat Sam, aruncând corbul în aer. Păsările din colivia pentru Turnul Umbrei ţipau şi băteau din aripi atât de nebuneşte încât i-a fost frică să

deschidă uşa, dar şi-a învins teama şi a deschis-o. De data aceasta a prins primul corb care a încercat să scape. În

clipa următoare, îşi croia drum prin ninsoare, cu ghearele scoase, ducând vorbă despre atac.

Cu misiunea îndeplinită, Sam a continuat să se înveşmânteze, cu degete stângace, tremurătoare, îmbrăcându-şi tunica şi mantia cu glugă, legându-şi centura, legând-o bine de tot, ca să nu-i alunece. Pe urmă şi-a găsit raniţa şi şi-a îndesat toate lucrurile înăuntru; lenjerie de schimb şi şosete uscate, capetele de săgeţi şi vârful de suliţă din obsidian pe care i-l dăduse Jon, şi vechiul corn, de asemenea pergamentele, cernelurile şi condeiele, hărţile pe care le desena şi un cârnat cu usturoi, tare ca piatra, pe care îl păstra încă de la Zid. Le-a legat pe toate şi şi-a ridicat raniţa pe spate. *Lordul Comandant a spus că n-am ce să mă reped la zid,* şi-a amintit el, *dar a mai spus nici să nu alerg degrabă la el.* Sam a tras adânc aer în piept şi şi-a dat seama că nu ştia ce să facă.

Îşi amintea că se învârtise în cerc, pierdut, cu spaima crescându-i în suflet, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Câinii lătrau şi caii nechezau, dar zăpada înăbuşea sunetele, făcându-le să pară îndepărtate. Sam nu vedea nimic la o depărtare mai mare de trei metri, nici măcar torţele arzând de-a lungul zidului scund de piatră

care împrejmuia creasta dealului. *Se poate ca torţele să se fi stins?* Era prea înfricoşător să se gândească la asta. *Cornul a sunat de trei ori lung, iar trei sunete lungi înseamnă Ceilalţi.* Hoinarii albi ai pădurilor, umbrele reci, monştrii din poveştile care-l făceau să ţipe şi să tremure pe când era copil, călare pe păianjenii 198

lor uriaşi de gheaţă, însetaţi de sânge…

Şi-a scos, cu stângăcie, sabia şi a înaintat cu greu prin nămeţi, cu ea în mână.

Un câine a trecut în goană, lătrând, pe lângă el, şi apoi Sam a văzut câţiva dintre oamenii de la Turnul Umbrei, bărbaţi voinici, bărboşi, cu baltage şi suliţe lungi de trei metri. Se simţea mai în siguranţă în compania lor, aşa că i-a urmat către zid.

Când a văzut torţele arzând pe creasta cercului de pietre, un fior de uşurare i-a străbătut trupul întreg.

Fraţii în negru stăteau cu săbiile şi suliţele în mâini, privind ninsoarea, aşteptând. Ser Mallador Locke a trecut călare, având pe cap un coif împestriţat cu fulgi de nea. Sam a rămas în spatele celorlalţi, căutându-i pe Grenn sau pe Edd cel Trist. *Dacă trebuie să mor, fie să mor lângă prietenii mei,* îşi amintea că se gândise. Dar toţi oamenii din jurul său îi erau străini, oameni ai Turnului Umbrei, sub comanda unui cercetaş pe nume Blane.

— Iată-i că vin, îşi amintea Sam că îl auzise pe unul dintre fraţi spunând.

— Pregătiţi, a spus Blane şi douăzeci de săgeţi negre au ieşit din tot atâtea tolbe şi au fost potrivite în tot atâtea arcuri.

— Zeii fie milostivi, sunt sute, a şoptit un glas.

— *Întindeţi,* a spus Blane şi, pe urmă *ţineţi.* Sam nu vedea şi nici nu voia să

vadă. Oamenii Rondului de Noapte stăteau în spatele torţelor, aşteptând, cu săgeţile întinse în dreptul urechilor, iar *ceva* s-a ivit, urcând panta întunecată, alunecoasă, prin zăpadă. Ţineţi, spuse Blane din nou, ţineţi, ţineţi. Şi apoi: Trageţi!

Săgeţile au foşnit în zbor.

Dinspre oamenii înşiraţi de-a lungul zidului s-au auzit strigăte răzleţe de bucurie, dar s-au stins curând.

— Nu se opresc, stăpâne, i-a spus cineva lui Blane, iar un altul a strigat:

— *Alţii!* Priviţi, vin din pădure.

Şi altcineva a spus:

— Ferească zeii, pădurea mişună de ei! Aproape ne-au ajuns, *sunt peste noi!*

Pe atunci Sam se retrăgea deja, tremurând, ca ultima frunză de pe ram când se stârneşte vântul, de frig, dar şi de teamă. Fusese foarte frig în noaptea aceea.

Chiar mai frig decât acum. În zăpadă, aproape că e cald. Acum mă simt mai bine. Niţică odihnă era tot ceea ce-mi lipsea. Poate că în scurt timp voi fi destul de puternic ca să merg din nou. În scurt timp.

Pe lângă capul lui păşi un cal, un animal cenuşiu, zburlit, cu coama plină de zăpadă şi copitele acoperite de o crustă de gheaţă. Sam îl privi venind şi trecând.

Un altul îşi făcu apariţia prin ninsoarea care cădea, dus de căpăstru de un bărbat în negru. Când îl văzu pe Sam în calea sa, bărbatul îl înjură şi conduse calul pe după

el. *Mi-aş dori să am un cal. Dacă aş avea un cal, aş putea continua să merg. Aş*

putea sta călare şi chiar aş putea trage un pui de somn în şa. Dar pierduseră cea mai mare parte a cailor la Pumn, iar cei rămaşi le duceau în spinare mâncarea, 199

torţele şi răniţii. Sam nu era rănit. Doar gras şi neputincios şi cel mai mare laş din Cele Şapte Regate.

Era atât de laş! Lordul Randyl, tatăl său, spusese mereu aşa şi avusese dreptate. Sam era moştenitorul lui, dar n-a fost niciodată vrednic, aşa că tatăl îl trimisese la Zid. Frăţiorul său, Dickon, avea să moştenească pământurile şi castelul Casei Tarly şi sabia mare Heartsbane pe care lorzii din Horn Hill o purtaseră cu atâta mândrie secole de-a rândul. Se întreba dacă Dickon ar vărsa vreo lacrimă pentru fratele său mort în zăpadă, undeva, dincolo de marginea lumii. *De ce ar face-o? Nu merită să plângi după un laş.* Îşi auzise tatăl spunându-i asta mamei lui de zeci de ori. Bătrânul Urs ştia şi el.

— Săgeţi de foc, răcnea Lordul Comandant în noaptea aceea, la Pumn, când Sam şi-a făcut apariţia călare pe calul său. Daţi-le foc. Atunci l-a observat pe Sam acolo, dârdâind. *Tarly! Pleacă de aici. Locul tău e cu corbii.*

— Eu… eu… eu am trimis mesajele.

— Bine. Pe umărul lui Mormont, corbul său a repetat: *Bine, bine.*

Lordul Comandant părea gigantic, în blănuri şi zale. În spatele vizierei negre, ochii îi erau fioroşi.

— Ne încurci aici. Întoarce-te la coliviile tale. Dacă va mai trebui să trimit un mesaj, nu vreau să fiu nevoit să te caut. Vezi ca păsările să fie pregătite. N-a aşteptat un răspuns; şi-a întors calul şi a dat ocol, în goană, zidului, strigând: Foc!

Daţi-le foc!

N-a fost nevoie să i se spună de două ori. Sam s-a întors la păsări, cât de repede l-au putut duce picioarele-i grase. *Ar trebui să scriu mesajul dinainte,* a chibzuit el, *ca să putem trimite păsările cât mai grabnic.* I-a luat mai mult decât ar fi trebuit să-şi aprindă micul foc, să încălzească cerneala îngheţată. S-a aşezat pe o piatră, cu condeiul şi pergamentul şi a scris mesajele.

Atacaţi în mijlocul zăpezii şi al frigului, dar i-am alungat cu săgeţi de foc, scria el, când a auzit glasul lui Torrhen Smallwood răsunând cu comanda:

— Potriviţi, întindeţi… trageţi.

Stolul de săgeţi a murmurat dulce, ca rugăciunea unei mame.

— Ardeţi, morţi ticăloşi, ardeţi, a strigat Dywen, râzând pe înfundate.

Fraţii au ovaţionat şi au înjurat.

Toţi în siguranţă, a scris Sam. *Rămânem la Pumnul Primilor Oameni.* Sam nădăjduia că erau arcaşi mai buni decât el.

A pus mesajul deoparte şi a luat o altă bucată goală de pergament.

Încă luptăm la Pumn, în mijlocul zăpezii copleşitoare, scria el, când cineva a strigat:

— Nu se opresc.

Rezultat nesigur.

— Suliţe, a spus cineva. Ar fi putut fi Ser Mallador, dar Sam nu putea jura.

Arătările ne-au atacat la Pumn, în zăpadă, a scris el, *dar le-am alungat cu* 200

foc. A întors capul. Prin viscolul zăpezii, n-a putut vedea decât imensul foc din mijlocul taberei, cu oameni călare mişcându-se fără odihnă în jurul lui. Rezerva, ştia Sam, gata să doboare pe oricine ar fi spart zidul. Se înarmaseră cu torţe în loc de săbii şi le aprindeau în flăcări.

Înconjuraţi de arătări, scria el, când a auzit strigătele dinspre nord. *Vin dinspre nord şi dinspre sud în acelaşi timp. Suliţele şi săbiile nu-i opresc, doar focul.*

— Trageţi, trageţi, trageţi! a răcnit un glas în noapte, iar un altul a strigat:

— Al naibii de mare.

Iar un al treilea glas a spus:

— Un uriaş.

Şi un al patrulea a insistat:

— Un urs, *un urs!*

Un cal a nechezat şi câinii au început să latre şi apoi s-au stârnit atâtea ţipete, încât Sam n-a mai putut distinge glasurile. A continuat să scrie mai repede, mesaj după mesaj. *Sălbatici morţi şi un uriaş, sau poate un urs asupra noastră, de jur împrejur.* Auzea scrâşnetul oţelului pe lemn, ceea ce putea însemna un singur lucru. *Arătări peste zid. Lupte în interiorul taberei.* O duzină de fraţi călare au trecut tropăind pe lângă el, către zidul estic, cu torţele aprinse revărsând flăcări, în mâna fiecărui călăreţ. *Lordul Comandant Mormont îi întâmpină cu foc. Câştigăm.*

Ne păstrăm poziţiile. Ne croim drum şi ne retragem către Zid. Suntem prinşi în capcană la Pumn.

Unul dintre oamenii de la Turnul Umbrei a ieşit clătinându-se din întuneric, prăbuşindu-se la picioarele lui Sam. A reuşit să se târască până aproape de foc, înainte de a muri. *Pierduţi,* a scris Sam, *bătălia e pierdută. Suntem cu toţii pierduţi.*

De ce trebuia să-şi amintească bătălia de la Pumn? Nu voia să-şi amintească.

Nu *asta.* Încercă să şi-o aducă în minte pe mama sa ori pe Talia, surioara lui, sau pe fata aceea, Gilly, de la Fortăreaţa

lui Craster. Cineva îl scutura de umăr.

— Ridică-te, spuse un glas. Sam, nu poţi să dormi aici. Ridică-te şi continuă să

mergi.

Nu dormeam, îmi aminteam.

— Pleacă, spuse el, cu vorbele îngheţându-i în aerul rece. Sunt bine, vreau să

mă odihnesc.

— Ridică-te. Glasul lui Grenn, aspru şi răguşit. Se înălţa deasupra lui Sam, cu straiele-i negre acoperite de o crustă de zăpadă. Nimeni nu se odihneşte, a spus Bătrânul Urs. Vei muri.

— Grenn. Sam zâmbi. Nu, zău, sunt bine aici. Tu du-te. O să te ajung din urmă

după ce mă mai odihnesc puţin.

— Ba nu. Barba deasă, castanie, a lui Grenn era îngheţată de jur împrejurul gurii. Îl făcea să arate ca un bătrân. Ai să îngheţi şi te vor lua Ceilalţi. Sam, 201

ridică-te!

Sam îşi amintea că, în seara dinainte să plece de la Zid, Pyp îl şicanase pe Grenn aşa cum făcea el, zâmbind şi spunând ce alegere bună fusese Grenn pentru Rond, de vreme ce era prea prost ca să-i fie teamă. Grenn a negat cu înverşunare, până când şi-a dat seama ce spunea. Era îndesat, cu ceafa lată şi era puternic – Ser Alliser Thorne îl numise „Zimbrul”, la fel cum îi spunea lui Sam „Ser Piggy” sau lui Jon „Lordul Snow” – dar îl tratase întotdeauna pe Sam destul de blând. *Dacă*

n-ar fi fost Jon, nici unul dintre ei nu m-ar fi plăcut. Iar acum Jon nu mai era, dispăruse în Trecătoarea Ţipătului, cu Qhorin Halfhand, probabil mort. Sam ar fi plâns după el, dar lacrimile acelea n-ar fi făcut decât să îngheţe şi ele, iar acum abia îşi mai putea ţine ochii deschişi.

Un frate înalt, cu o torţă, se opri lângă ei şi, preţ de o minunată clipă, Sam simţi căldura pe faţă.

— Lasă-l, îi spuse lui Grenn omul cu torţa. Cine nu poate merge e terminat.

Păstrează-ţi puterile pentru tine, Grenn.

— Se va ridica, răspunse Grenn. Are nevoie doar de o mână de ajutor.

Bărbatul se îndepărtă, luând cu el căldura binecuvântată. Grenn încercă să-l tragă pe Sam în picioare.

— Mă doare, se plânse el. Încetează, Grenn, mă doare mâna. Încetează.

— Eşti prea al naibii de greu. Grenn îşi vârî mâinile la subsuorile lui Sam, gemu şi îl ridică în capul oaselor. Dar în clipa în care îi dădu drumul, grăsanul se aşeză înapoi în zăpadă. Grenn îl lovi cu piciorul, o lovitură viguroasă care făcu să-i crape crusta de zăpadă de pe gheată. Ridică-te. Îl lovi din nou. Ridică-te şi umblă. Trebuie să umbli.

Sam căzu pe o parte, ghemuindu-se strâns, ca să se apere de lovituri. Abia dacă

le simţea, prin straturile de lână, piele şi zale, dar, chiar şi aşa, îl dureau. *Credeam că Grenn mi-e prieten. N-ar trebui să-ţi loveşti prietenii. De ce nu vor să mă lase în pace? Trebuie doar să mă odihnesc, atâta tot, să mă odihnesc şi să dorm puţin şi, poate, să mor puţin.*

— Dacă iei tu torţa, aş putea să-l iau pe grăsan. Dintr-odată, fu ridicat, cu o smucitură, în aerul rece, departe de dulcea zăpadă moale; plutea. Simţea un braţ

sub genunchi şi unul după spate. Sam îşi înălţă capul şi clipi. Aproape de el se desluşea un chip, un chip grosolan, lătăreţ, cu un nas turtit şi ochi mici, negri, şi un hăţiş de barbă aspră, castanie. Mai văzuse acest chip, dar îi luă o clipă să-şi amintească. *Paul. Micul Paul.* În ochi i se prelingea gheaţă topită, de la căldura torţei.

— Îl poţi duce? îl auzi pe Grenn întrebând.

— Am cărat o dată un viţel mai greu decât el. L-am cărat până la mama lui, ca să poată să sugă lapte.

Capul lui Sam se bălăbănea în sus şi-n jos, cu fiecare pas al Micului Paul.

— Încetează! mormăi el. Lasă-mă jos. Nu-s bebeluş. Sunt un bărbat al 202

Rondului de Noapte. Suspină. Lasă-mă doar să mor.

— Taci din gură, Sam, făcu Grenn. Nu-ţi irosi puterile. Gândeşte-te la fraţii şi surorile tale. La Maester Aemon. La mâncărurile tale preferate. Cântă un cântec, dacă pofteşti.

— Cu voce tare?

— În gând.

Sam ştia o sută de cântece, dar când încercă să se gândească la unul, nu reuşi.

Cuvintele îi pieriseră toate din minte. Suspină din nou şi spuse:

— Nu ştiu nici un cântec, Grenn. Am ştiut câteva, dar acum le-am uitat.

— Ba da, ştii, răspunse Grenn. Ce-ai zice de *Ursul şi frumoasa fecioară?*

Toată lumea îl ştie: *A fost cândva un urs, un urs, un urs. Negru şi maro şi plin de păr!*

— Nu. Ăsta nu, se rugă Sam. Ursul care apăruse la Pumn nu mai avea pic de păr rămas pe carnea-i putrezită. Nu voia să se gândească la urşi. Fără cântece. Te rog, Grenn.

— Atunci gândeşte-te la corbii tăi.

— N-au fost niciodată ai mei. *Erau corbii Lordului Comandant, corbii Rondului de Noapte.* Au aparţinut Castelului Negru şi Turnului Umbrei.

Micul Paul se încruntă.

— Chett zicea că aş putea să păstrez corbul Bătrânului Urs, cel care vorbeşte.

I-am păstrat mâncare şi de toate. Îşi scutură capul. Dar am uitat. Am lăsat mâncarea acolo unde am ascuns-o. Continuă să se târşâie, răspândind cu fiecare pas o răsuflare alburie, pe urmă, dintr-odată, spuse: Aş putea să primesc unul dintre corbii tăi? Doar pe cel pe care nu l-am lăsat pe Lark să-l mănânce.

— Au plecat, zise Sam. Îmi pare rău. *Nespus de rău.* Acum zboară înapoi la Zid. Îşi eliberase păsările când auzise

sunetul cornului de război, chemând Rondul să încalece. *Doua sunete scurte şi unul lung, acesta a fost semnalul să încălecăm.*

Dar nu era nici un motiv să încalece, doar dacă aveau să părăsească Pumnul, iar asta însemna că bătălia era pierdută. Teama l-a muşcat atât de puternic încât tot ce a putut face a fost să deschidă coliviile. Abia când a privit ultimul corb fâlfâindu-

şi aripile sus, în mijlocul furtunii de zăpadă, şi-a dat seama că uitase să trimită

toate mesajele pe care le scrisese.

— Nu, a scâncit el, o, nu, o, nu. Ninsoarea cădea şi cornii sunau: *Ahooo, ahooo, ahooooooooooooooooo,* strigau, pe cai, pe cai, pe cai. Sam a văzut doi corbi cocoţaţi pe o stâncă şi a alergat după ei, dar păsările şi-au fluturat leneşe aripile prin vârtejurile de zăpadă, în direcţii opuse. S-a luat după unul, cu răsuflarea pufăindu-i pe nări, în nori albi, s-a împiedicat şi s-a pomenit la trei metri de zidul împrejmuitor.

După aceea… îşi amintea morţii venind peste pietre, cu săgeţi înfipte în feţe şi în gâtlejuri. Unii erau în zale din cap până-n picioare, alţii erau goi… sălbatici, majoritatea, dar câţiva purtau straie negre, decolorate. Îşi amintea cum unul dintre 203

oamenii de la Turnul Umbrei şi-a înfipt suliţa prin burta moale, palidă, a unei arătări, scoţându-i-o prin spate, şi cum arătarea s-a ridicat, clătinându-se şi a sucit capul fratelui până i-a dat sângele pe gură. Asta se întâmplase când s-a scăpat pe el prima oară, era aproape sigur.

Nu-şi amintea să fi fugit, dar trebuie că aşa au stat lucrurile, căci următorul lucru de care îşi aducea aminte era că se afla lângă foc, la jumătate de tabără

depărtare, cu bătrânul Ser Ottyn Wythers şi câţiva arcaşi. Ser Ottyn era în genunchi în zăpadă, holbându-se la haosul din jurul lor, până când un cal fără

călăreţ a trecut pe lângă el şi l-a lovit cu copita în faţă. Arcaşii nu s-au sinchisit.

Trimiteau săgeţi de foc către umbrele din întuneric. Sam a văzut cum o săgeată a nimerit o arătare, a văzut flăcările înghiţind-o şi o siluetă imensă, nedesluşită, care trebuie să fi fost ursul, şi destul de curând arcaşii au rămas fără săgeţi.

Şi pe urmă Sam s-a pomenit pe cal. Nu era calul lui şi nici nu-şi amintea când a încălecat. Poate că era calul care zdrobise faţa lui Ser Ottyn. Cornii răsunau încă, aşa că a dat pinteni calului şi s-a îndreptat în direcţia sunetului.

În mijlocul măcelului, al haosului şi al ninsorii care cădea, l-a zărit pe Edd cel Trist, pe calul lui de luptă, cu un stindard cu totul negru într-o suliţă.

— Sam, a spus Edd când l-a văzut. Vrei, te rog, să mă trezeşti? Am un coşmar cumplit.

Alţi şi alţi oameni încălecau în fiecare clipă. Cornii de război îi chemau înapoi.

Ahoo, aboo, abooooooooooooooooo.

— Sunt dincolo de zidul vestic, stăpâne, i-a strigat Thoren Smallwood Bătrânului Urs, în timp ce se lupta să-şi controleze calul. Voi trimite rezervele.

— *NU!* Mormont a fost nevoit să răcnească din toţi rărunchii ca să fie auzit peste sunetul de corn. Cheamă-i înapoi, trebuie să ne croim drum spre ieşire. S-a ridicat în scara de şa cu mantia-i neagră fluturând în vânt, cu focul scânteindu-i pe armură. *Vârf de lance!* a răcnit el. Formaţi dispozitivul de luptă, pornim. Către coasta sudică, apoi spre est.

— Căpitane, versantul sudic mişună de ei.

— Ceilalţi sunt prea abrupţi, a răspuns Mormont. Trebuie…

Calul lui de luptă a ţipat şi s-a cabrat, aproape aruncând-l la pământ, când ursul şi-a făcut apariţia, clătinându-se, prin zăpadă. Sam a făcut din nou pe el. *Nu credeam că mai am vreun strop înăuntru.* Ursul era mort, palid şi putred, cu blana şi pielea căzute şi jumătate din braţul drept ars până la os, dar se apropia. Doar ochii îi erau vii. *Albaştri strălucitori, întocmai cum spusese Jon.* Străluceau ca nişte

stele îngheţate. Thoren Smallwood a atacat, cu sabia-i lungă scăldată în sclipiri portocalii şi roşii, în lumina focului. Aproape că a retezat capul ursului. Şi pe urmă ursul i-a luat lui capul.

— *FUGIŢI!* a strigat Lordul Comandant, întorcându-şi calul.

Goneau la galop când au ajuns la zid. Înainte, Sam fusese întotdeauna prea speriat să facă un salt cu calul, dar când cercul scund de pietre s-a ivit în faţa lui, a 204

ştiut că n-avea de ales. A dat pinteni, a închis ochii şi calul l-a purtat dincolo, cumva, *cumva,* calul l-a purtat dincolo. Călăreţul din dreapta lui a năvălit într-un vârtej de oţel şi piele şi ţipăt de carne de cal, şi pe urmă arătările se învălmăşeau peste el şi dispozitivul de luptă a strâns rândurile. S-au avântat în goană în josul povârnişului, printre mâini negre, care se întindeau să-i apuce, şi ochi albaştri, arzători, şi vârtejuri de zăpadă. Caii se împiedicau şi se rostogoleau, oamenii erau aruncaţi din şei, torţele se roteau în aer, topoarele şi suliţele tăiau în carnea moartă, iar Samwell Tarly suspina, agăţându-se cu disperare de calul său, cu o putere pe care n-a ştiut niciodată că o are.

Era în mijlocul vârfului de lance care gonea, cu fraţi în stânga şi-n dreapta şi fraţi în faţă şi în spate. Un câine a alergat cu ei o bucată de drum, săltând în josul versantului înzăpezit, printre picioarele cailor, însă n-a putut ţine pasul. Arătările le-au ieşit în cale şi au fost doborâte şi călcate în picioare. Chiar şi în cădere, apucau săbii, scări de şa şi picioarele cailor ce treceau. Sam a văzut una despicând burta unui cal cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga se agăţa de şa.

Dintr-odată, copacii erau pretutindeni împrejurul lui şi Sam trecea, împroşcând apa, printr-un pârâu îngheţat, cu sunetul măcelului pierind în urma lui.

S-a întors uşurat, cu răsuflarea tăiată… până când un om în negru a săltat din tufişuri şi l-a tras jos din şa. Cine a fost, Sam n-a văzut niciodată; s-a ridicat într-o clipă şi în

următoarea se îndepărta în goana mare. Când a încercat să fugă după

cal, piciorul i s-a încâlcit într-o rădăcină, s-a prăbuşit cu faţa la pământ şi a rămas aşa, plângând ca un copil, până când Edd cel Trist l-a descoperit acolo.

Aceasta era ultima lui amintire coerentă de la Pumnul Primilor Oameni. Mai târziu, ore mai târziu, stătea tremurând printre ceilalţi supravieţuitori, jumătate dintre ei călări, jumătate pe jos. Ajunseseră deja departe de Pumn, deşi Sam nu-şi amintea cum. Dywen pornise în jos cu cinci cai de povară, încărcaţi cu mâncare, ulei şi torţe şi trei reuşiseră să ajungă până aici. Bătrânul Urs i-a pus să

redistribuie bagajele, astfel încât pierderea oricăruia dintre cai, cu tot cu provizii, să nu fie catastrofală. A luat cai de la oamenii sănătoşi şi i-a dat răniţilor, a organizat pedestraşii şi a aşezat oameni cu torţe să le străjuiască flancurile şi ariergarda. *Tot ce trebuie să fac e să merg,* şi-a spus Sam, când a făcut primul pas către casă. Dar n-a trecut nici o oră şi a început să înainteze tot mai greu şi să

rămână în urmă…

Şi acum tot în urmă erau, vedea asta. Îşi amintea cum Pyp spusese cândva că

Micul Paul era cel mai puternic bărbat din Rond. *Trebuie să fie, ca să mă care pe mine.* Cu toate acestea, zăpada era tot mai adâncă, terenul tot mai înşelător şi paşii mari ai lui Paul începură să se scurteze. Alţi şi alţi călăreţi trecură, oameni răniţi care îl priveau pe Sam cu ochi trişti, nepăsători. Trecură şi nişte purtători de torţe.

— Vedeţi că rămâneţi în urmă, le spuse unul.

Următorul îl susţinu:

— Nimeni nu e dispus să te aştepte, Paul. Lasă porcul cu morţii.

— Mi-a promis că pot păstra pasărea, spuse Micul Paul, chiar dacă Sam nu promisese, nu tocmai. *Nu sunt ale mele,*

nu pot să le dau. Vreau să am o pasăre care vorbeşte şi mănâncă grăunţe din palma mea.

— Nătărăule, spuse omul cu torţa. Şi dus a fost.

După o bucată de vreme, Grenn se opri dintr-odată.

— Suntem singuri, spuse el cu glas răguşit. Nu văd celelalte torţe. Să fi fost aceia ultimii?

Micul Paul nu-i răspunse. Voinicul mormăi şi se prăbuşi în genunchi. Mâinile îi tremurau în timp ce-l aşeza, cu blândeţe, pe Sam în zăpadă.

— Nu te mai pot duce. Aş vrea, dar nu pot. Tremura violent.

Vântul suspina printre copaci, trimiţându-le în faţă o pulbere fină de zăpadă.

Frigul era atât de aspru încât Sam avea senzaţia că e dezbrăcat. Căută cu privirea celelalte torţe, dar dispăruseră, până la una. Nu mai era decât cea pe care o ducea Grenn, cu flăcările înălţându-se ca nişte mătăsuri portocalii, străvezii. Putea vedea prin ele, către bezna de dincolo. *Torţa aceea se va stinge curând,* gândi el, *şi suntem complet singuri, fără mâncare, fără prieteni, fără foc.*

Dar se înşela. Nu erau singuri defel.

Ramurile de jos ale imensului sequoia verde îşi lepădară povara de zăpadă cu un sunet moale, umed. Grenn se întoarse, înălţându-şi torţa:

— Cine-i acolo?

Capul unui cal se ivi din întuneric. Sam se simţi, preţ de o clipă, uşurat, până

când zări calul. Promoroaca îl acoperea, ca un luciu de sudoare îngheţată, iar din burta-i despicată se târa în urma lui un cuib de măruntaie negre, înţepenite. Pe spatele lui se afla un călăreţ alb ca gheaţa. Sam scânci în adâncul gâtlejului. Era atât de speriat încât s-ar fi putut scăpa iarăşi pe el, dar frigul era cuibărit în trupul lui, un frig atât de sălbatic încât îşi simţea vezica îngheţată bocnă. Celălalt alunecă

cu graţie din şa şi rămase în picioare pe zăpadă. Era subţire ca lama unei săbii şi alb ca laptele. În timp ce se mişca, armura îi trepida şi se unduia, iar picioarele sale nu pătrundeau prin stratul de zăpadă proaspăt aşternută.

Micul Paul desfăcu baltagul pe care îl purta legat peste spate.

— De ce ai nenorocit calul ăla? A fost calul lui Mawney.

Sam bâjbâi după mânerul sabiei sale, însă teaca era goală. O pierduse la Pumn, îşi aminti el prea târziu.

— *La o parte.* Grenn făcu un pas, întinzând torţa în faţa lui. La o parte sau iei foc. Vâri flăcările în faţa arătării.

Sabia Celuilalt scânteie de o lumină albăstruie. Se îndreptă către Grenn, iute ca fulgerul, lovind. Când lama albastră ca gheaţa atinse flăcările, un ţiuit străpunse urechile lui Sam, ascuţit ca un ac. Capul torţei se prăvăli într-o parte, făcându-se nevăzut sub un troian de zăpadă. Focul se stinse într-o clipă. Şi tot ce mai ţinea Grenn în mână era un băţ scurt de lemn. Îl aruncă spre Celălalt, înjurând, în timp ce Micul Paul sărea la el cu toporul.

Teama care puse atunci stăpânire pe Sam era mai cumplită decât orice teamă

pe care o simţise vreodată, iar Samwell Tarly cunoştea orice fel de teamă.

— Mamă, ai milă, suspină el uitând, în spaima sa, de vechii zei. Tată, apără-

mă, oh, oh… Degetele sale găsiră pumnalul şi îşi umplu mâna cu el.

Arătările erau făpturi încete, greoaie, dar Celălalt era uşor ca un fulg de zăpadă. Se feri de toporul lui Paul, cu armura unduindu-se, iar sabia-i de cristal se răsuci şi se învârti şi alunecă printre inelele de fier ale cămăşii de zale a lui Paul, prin piele şi lână, os şi carne. Îi ieşi prin spate cu un şuierat, iar Sam îl auzi pe Paul spunând: *Oh,* în timp ce scăpa toporul. Străpuns, cu sângele ţâşnind în jurul rănii, bărbatul

vânjos încercă să ajungă cu mâinile la ucigaşul său şi aproape că

reuşi înainte de a cădea. În cădere, smulse sabia ciudată, palidă, din strânsoarea Celuilalt.

Fă-o acum. Încetează cu plânsul şi luptă, ţâncule. Luptă, laşule. Cel pe care îl auzea era tatăl său, era Alliser Thorne, era fratele său Dickon şi era băiatul Rast.

Laşule, laşule, laşule. Hohoti isteric, întrebându-se dacă vor face din el o arătare, o imensă, albă arătare, împiedicându-se mereu în picioarele-i moarte. *Fă-o, Sam.*

Era Jon acum? Jon era mort. *Poţi s-o faci, poţi, doar fă-o.* Şi pe urmă înainta, clătinându-se pe picioare, mai mult căzând decât alergând, închizând ochii şi îndreptând orbeşte pumnalul în faţa lui, cu ambele mâini. Auzi un pârâit, asemeni sunetului pe care îl face gheaţa când se crapă sub piciorul unui om, şi pe urmă un ţipăt atât de ascuţit încât se întoarse, împleticindu-se, cu mâinile peste urechile-i înfofolite, şi se prăbuşi, cu o bufnitură, în fund.

Când deschise ochii, îl văzu pe Celălalt cu armura scurgându-i-se, în râuleţe, pe picioare, în timp ce sângele albăstrui sâsâia, revărsându-se în jurul pumnalului negru de obsidian din beregata sa. Întinse două mâini albe ca osul, pentru a scoate pumnalul, însă acolo unde atingeau obsidianul, degetele sale *fumegau.*

Sam se rostogoli pe o parte, cu ochii mari, iar Celălalt se împuţina, transformându-se într-o băltoacă, şi apoi pieri. În douăzeci de secunde, carnea sa dispăru, ridicându-se într-un vârtej de abur alb. Jos, rămaseră oasele, albe şi lucioase ca porţelanul, topindu-se şi ele. În cele din urmă, rămase doar pumnalul din sticla dragonilor, într-un nimb de aburi, de parcă ar fi fost viu şi ar fi asudat.

Grenn se aplecă să-l ridice şi îl azvârli pe dată înapoi.

— Mamă, ce *rece* e!

— Obsidian. Sam se căzni să se ridice în genunchi. Sticla dragonilor. Sticla *dragonilor.* Râse şi plânse şi se chirci să-şi verse curajul în zăpadă.

Grenn îl trase pe Sam în picioare, verifică pulsul Micului Paul, îi închise ochii, apoi înhaţă din nou pumnalul. De data aceasta putu să-l ţină în mână.

— Păstrează-l tu, spuse Sam. Tu nu eşti laş, ca mine.

— Atât de laş încât ai omorât un Celălalt. Grenn arătă cu cuţitul. Priveşte acolo, printre copaci. Lumină roşiatică. Răsăritul, Sam. Răsăritul. Acela trebuie să

fie estul. Dacă ne îndreptăm într-acolo, trebuie să-l ajungem din urmă pe 207

Mormont.

— Dacă zici tu… Sam îşi lovi piciorul stâng de un pom, ca să scuture toată

zăpada. Apoi dreptul. Voi încerca. Schimonosindu-se, făcu un pas. Voi încerca din răsputeri. Şi pe urmă un alt pas.

TYRION

Lanţul din mâini al Lordului Tywin scânteia auriu pe catifeaua rubinie a tunicii sale. Lorzii Tyrell, Redwyne şi Rowan se adunară în jurul lui de cum intră. Îi salută pe fiecare în parte, îi şopti ceva lui Varys, sărută inelul Înaltului Septon şi obrazul lui Cersei, strânse mâna Marelui Maester Pycelle şi se aşeză pe locul regelui, în capul mesei lungi, între fiica şi fratele său.

Tyrion revendicase vechiul loc al lui Pycelle, la capăt, sprijinit pe perne, ca să

poată privi de-a lungul mesei. Lipsit de locul său, Pycelle se mutase mai aproape de Cersei, cât de departe de pitic putu să se aşeze, fără să pretindă scaunul regelui.

Marele Maester era un schelet umblător, sprijinindu-se într-un toiag şi tremurând la fiecare pas, cu câteva fire albe de păr răsărindu-i din gâtul lung de găină, acolo unde cândva se aflase bogata-i barbă albă. Tyrion îl cercetă îndelung, fără

mustrări de conştiinţă.

Ceilalţi fură nevoiţi să se lupte pentru scaune: Lordul Mace Tyrell, un bărbat impozant, robust, cu părul castaniu şi ondulat şi o barbă ascuţită, presărată din belşug cu fire albe; Paxter Redwyne de la Arbor, mărunt şi adus de spate, cu capu-i pleşuv mărginit de smocuri de păr portocaliu; Mathis Rowan, Lord de Goldengrove, proaspăt bărbierit, trupeş, asudat; Înaltul Septon, un bărbat firav, cu o bărbuţă albă, subţire. *Prea multe feţe străine,* gândi Tyrion, *prea mulţi jucători noi. Jocul s-a schimbat cât timp am putrezit în patul meu şi nimeni nu are de gând să-mi spună regulile.*

O, lorzii erau destul de curtenitori, deşi îşi dădea seama cât de stânjenitor era pentru ei să-l privească.

— Lanţul ăla al tău, mare vicleşug, spusese Mace Tyrell, pe un ton vesel, iar Lordul Redwyne a clătinat din cap şi a

adăugat, foarte prietenos şi el:

— Chiar aşa, chiar aşa, lordul de Highgarden vorbeşte în numele nostru, al tuturor.

Spune-le asta oamenilor din oraş, a gândit Tyrion cu amărăciune. *Spune asta nenorociţilor de cântăreţi, cu cântecele lor despre fantoma lui Renly.*

Unchiul său Kevan fusese cel mai cald, mergând până într-acolo încât îl sărutase pe obraz, spunând:

— Lancel mi-a spus cât de viteaz ai fost, Tyrion. Vorbeşte cum nu se poate mai frumos despre tine.

N-are decât, altfel voi avea eu câte ceva de zis despre el. Se forţă să

zâmbească şi să spună:

— Bunul meu văr e prea bun. Rana i se vindecă, sper.

Ser Kevan se încruntă.

— Într-o zi pare mai întremat, în alta… e îngrijorător. Sora ta îi vizitează

adesea patul de suferinţă, să-i ridice moralul şi să se roage pentru el.

Dar se roagă să trăiască sau să moară? Cersei se folosise cu neruşinare de vărul lor, atât în pat, cât şi în afara lui, un mic secret pe care, fără îndoială, spera că Lancel îl va duce cu sine în mormânt, acum, că tatăl ei era aici şi nu va mai avea nevoie de el. *Dar ar merge oare atât de departe încât să-l omoare?*

Privind-o astăzi, n-ai fi zis că Cersei ar fi capabilă de o asemenea cruzime. Era plină de farmec, flirtând cu Lordul Tyrell în timp ce vorbeau despre ospăţul de nuntă al lui Joffrey, lăudându-l pe Lordul Redwyne pentru vitejia gemenilor lui, îmbunându-l pe ţâfnosul Lord Rowan cu glume şi zâmbete, scoţând exclamaţii pioase în faţa Înaltului Septon.

— Începem cu pregătirile de nuntă? întrebă ea, în timp ce Lordul Tywin se aşeza.

— Nu, spuse tatăl lor. Cu războiul. Varys!

Eunucul afişă un zâmbet mieros.

— Am veşti *încântătoare* pentru voi toţi, lorzii mei. Ieri, în zori, bravul nostru Lord Randyl l-a prins pe Robert Glover lângă Duskendale şi l-a încolţit lângă

mare. Pierderile au fost grele de ambele părţi, dar în cele din urmă, oamenii noştri loiali au triumfat. Ser Helman Tallhart a fost declarat mort, împreună cu alţi o mie. Robert Glover conduce supravieţuitorii înapoi către Harrenhal, într-o debandadă însângeratã, fără prea mari speranţe că îi va găsi pe viteazul Ser Gregor şi voinicii săi în calea lor.

— Zeii fie lăudaţi! zise Paxter Redwyne. O mare victorie pentru regele Joffrey!

Ce legătură a avut Joffrey cu asta? gândi Tyrion.

— Şi o înfrângere teribilă pentru Nord, desigur, remarcă Degeţel, dar una în care Robb Stark n-a jucat nici un rol. Tânărul Lup rămâne neînfrânt pe câmpul de luptă.

— Ce ştim despre planurile şi mişcările lui Stark? întrebă Mathis Rowan, mereu direct şi la obiect.

— A alergat înapoi la Riverrun cu prada sa, abandonând castelele pe care le-a ocupat în vest, anunţă Lordul Tywin. Vărul nostru, Ser Daven, regrupează

rămăşiţele armatei răposatului său tată, la Lannisport. Când vor fi gata, i se va alătura lui Ser Forley Prester, la Dintele de Aur. Îndată ce băiatul Stark porneşte către nord, Ser Forley şi Ser Daven vor descinde la Riverrun.

— Eşti sigur că Lordul Stark vrea să meargă spre nord? întrebă Lordul Rowan.

Chiar şi cu oamenii de fier la Moat Cailin?

Mance Tyrell interveni:

— Există ceva mai lipsit de noimă ca un rege fără regat? Nu, e limpede, băiatul trebuie să abandoneze ţinuturile riverane şi să-şi arunce toate forţele împotriva fortăreţei Moat Cailin. Eu, unul, asta aş face.

La aceasta, Tyrion fu nevoit să-şi muşte limba. Robb Stark câştigase mai multe bătălii într-un an decât Lordul

Highgardenului în douăzeci. Reputaţia lui Tyrell se baza pe victoria îndoielnică asupra lui Robert Baratheon la Ashford, într-o bătălie câştigată în mare măsură de avangarda Lordului Tarly înainte ca oastea principală

să sosească măcar. Asediul asupra Capătului Furtunii, unde Mace Tyrell a avut, într-adevăr, comanda, s-a tărăgănat timp de un an fără nici un rezultat, iar după

bătălia de la Trident, Lordul Highdardenului şi-a coborât supus stindardele în faţa lui Eddard Stark.

— Ar trebui să-i scriu lui Robb Stark o scrisoare aspră, spunea Degeţel.

Înţeleg că omul lui, Bolton, adăposteşte capre în castelul meu. E chiar scandalos.

Ser Kevan Lannister îşi drese glasul:

— În ceea ce priveşte Casa Stark… Balon Greyjoy, care îşi zice acum Rege al Insulelor şi al Nordului, ne-a scris, propunându-ne termeni pentru o alianţă.

— Loialitate ar trebui să ne propună, izbucni Cersei. Cu ce drept îşi spune el rege?

— Cu dreptul cuceririi, spuse Lordul Tywin. Regele Balon are degete de strangulator în jurul Gâtului. Moştenitorii lui Robb Stark sunt morţi. Winterfellul a căzut, iar oamenii de fier sunt stăpâni peste Moat Cailin, Deepwood Motte şi cea mai mare parte a Ţărmului Stâncos. Corăbiile lungi ale Regelui Balon stăpânesc marea apusului şi sunt bine poziţionate pentru a ameninţa Lannisportul, Insula Frumoasă şi chiar Highgardenul, de-ar fi să-i provocăm.

— Şi dacă acceptăm această alianţă? vru să ştie Lordul Mathis Rowan. Ce termeni propune?

— Să-l recunoaştem drept rege şi să-i acordăm tot ce se află la nord de Gât.

Lordul Redwyne râse.

— Ce ar putea să vrea orice om întreg la minte la nord de Gât? Dacă Greyjoy va da săbii şi corăbii în schimbul stâncilor şi al zăpezii, eu zic să acceptăm şi să

ne socotim norocoşi.

— Aşa e, îl aprobă Mace Tyrell. Eu asta aş face. Să-l lăsăm pe Lordul Balon să-i termine pe nordici în timp ce noi îl terminăm pe Stannis.

Chipul Lordului Tywin nu-i trăda în nici un fel sentimentele.

— Mai rămâne să ne ocupăm şi de Lysa Arryn, văduva lui Jon Arryn, fiica Lordului Hoster, sora Catelynei Stark… al cărei soţ complota cu Stannis Baratheon înainte de a muri.

— Oh, făcu vesel Mace Tyrell, femeile n-au stomac pentru război. Las-o în pace, zic eu, nu cred că ne va da bătăi de cap.

— De acord, zise Redwyne. Lady Lysa n-a luat parte în nici un fel la luptă, nici nu a comis vreun act făţiş de trădare.

210

Tyrion se foi.

— Pe mine m-a aruncat într-o celulă şi m-a osândit pe viaţă, sublinie el, cu o anumită doză de ranchiună. Şi nici nu s-a întors la Debarcaderul Regelui, să-i jure loialitate lui Joff, aşa cum i s-a poruncit. Lorzii mei, daţi-mi oameni şi-am să

rezolv problema Lysei Arryn.

Nu se putea gândi la nimic care să-i facă mai multă plăcere, poate cu excepţia sugrumării lui Cersei. Uneori încă visa celulele din Eyrie şi se trezea lac de sudoare rece.

Zâmbetul lui Mace Tyrell era vesel, dar în spatele lui, Tyrion simţea dispreţul.

— Poate c-ar trebui să laşi lupta pe seama luptătorilor, zise Lordul de Highgarden. Oameni mai destoinici ca tine au pierdut oştiri însemnate în Munţii Lunii sau şi le-au zdrobit de Porţile Sângeroase. Îţi cunoaştem meritele, lordul meu, nu merită să ispiteşti soarta.

Tyrion îşi dădu la o parte pernele, zbârlindu-se, dar tatăl lui vorbi înainte ca el să contraatace.

— Am alte sarcini în minte pentru Tyrion. Cred că Lordul Petyr ar putea deţine cheia către Eyrie.

— O, aşa este, răspunse Degeţel. O am aici, între picioare. Ochii săi verzi-cenuşii scânteiau cu maliţiozitate. Lorzii mei,

cu permisiunea voastră, vă propun să mergem către Vale, iar acolo s-o peţesc şi s-o cuceresc pe Lysa Arryn. După ce voi fi consortul ei, vă voi da pe tavă Valea Arryn, fără să se verse nici un strop de sânge.

Lordul Rowan îl privi neîncrezător:

— Oare Lady Lysa te va dori pe tine?

— M-a mai avut de câteva ori şi înainte, Lord Mathis, şi nu s-a plâns.

— Una e patul, zise Cersei, alta căsătoria. Chiar şi o vită ca Lysa Arryn ar putea să priceapă diferenţa.

— Fără doar şi poate. Nu s-ar cuveni ca o fiică a Riverrunului să se mărite cu unul care nu se ridică la rangul ei. Degeţel îşi desfăcu braţele. Dar, acum... o partidă între Doamna de Eyrie şi Lordul de Harrenhal nu e atât de inimaginabilă, nu-i aşa?

Tyrion remarcă schimbul de priviri dintre Paxter Redwyne şi Mace Tyrell.

— Ne-ar putea fi de folos, zise Lordul Rowan, dacă eşti sigur că poţi s-o ţii loială faţă de Rege.

— Lorzii mei, interveni Înaltul Septon, toamna e peste noi şi toţi bravii bărbaţi sunt sătui de război. Dacă Lordul Baelish poate să reinstaureze pacea regelui în Vale, fără alte vărsări de sânge, zeii îl vor binecuvânta, fără îndoială.

— Dar poate? întrebă Lordul Redwyne. Fiul lui Jon Arryn este acum Lord de Eyrie. Lordul Robert.

— Doar un băieţandru, zise Degeţel. Voi avea grijă să devină cel mai loial supus al lui Joffrey şi un prieten de nădejde al nostru, al tuturor.

Tyrion îl cercetă pe bărbatul zvelt cu barba ascuţită şi ochi gri-verzui, ireverenţioşi. *Lord de Harrenhal, o onoare deşartă? La naiba, tată! Chiar dacă*

nu pune niciodată piciorul în castel, titlul face posibilă căsătoria, după cum a ştiut tot timpul.

— Nu ducem lipsă de vrăjmaşi, punctă Ser Kevan Lannister. Dacă Eyrie poate fi ferit de război, cu atât mai

bine. Sunt curios să văd ce poate realiza Lordul Petyr.

Tyrion ştia, dintr-o îndelungată experienţă, că Ser Kevan era avangarda fratelui său în consiliu; n-avea niciodată vreo idee pe care Lordul Tywin să n-o fi avut primul. *Totul a fost aranjat dinainte,* conchise el, *iar discuţia asta nu e altceva decât un spectacol.*

Oile îşi behăiau aprobarea, fără să-şi dea seama cu câtă dibăcie fuseseră tunse, astfel că Tyrion avu prilejul să obiecteze:

— Cum îşi va plăti coroana datoriile fără Lordul Petyr? El este maestrul nostru într-ale banilor şi nu avem cu cine să-l înlocuim.

Degeţel zâmbi:

— Micul meu prieten e prea bun. Nu fac decât să număr monedele, aşa cum obişnuia să spună Regele Robert. Orice negustor isteţ ar putea face acelaşi lucru… iar un Lannister, blagoslovit cu vraja aurului de care se bucură Casterly Rock, mă va întrece de departe, fără doar şi poate.

— Un Lannister? Lui Tyrion nu-i plăcea asta. Ochii smălţaţi cu aur ai Lordului Tywin întâlniră ochii desperecheaţi ai fiului său:

— Cred că eşti nemaipomenit de potrivit pentru misiunea asta.

— Într-adevăr, întări cu entuziasm Ser Kevan. Şi, fără îndoială, Tyrion, vei fi un minunat maestru vistiernic.

Lordul Tywin reveni la Degeţel:

— Dacă Lysa Arryn vrea să te ia de bărbat şi să se întoarcă la pacea regelui, îi vom reda Lordului Robert titlul de Păzitor al Estului. Cât de curând ai putea pleca?

— Mâine, dacă vântul e prielnic. Dincolo de lanţ se află o galeră Braavosi, care încarcă marfa cu barca. *Regele Merlan.* Am să vorbesc cu căpitanul să-mi dea o cabină.

— Vei pierde nunta regelui, zise Mace Tyrell.

Petyr Baelish ridică din umeri:

— Ritmurile mării şi miresele nu aşteaptă după nimeni, stăpâne. După ce încep furtunile de toamnă, călătoria va fi

mult mai primejdioasă. Înecat, voi fi cu siguranţă mai puţin fermecător ca mire.

Lordul Tyrell chicoti.

— Adevărat. Ar fi cel mai bine să nu mai pierzi vremea.

— Fie ca zeii să te călăuzească, spuse Înaltul Septon. Întreg Debarcaderul Regelui se va ruga pentru izbânda ta.

212

Lordul Redwyne se scarpină la nas:

— Ne putem întoarce la problema alianţei cu Greyjoy? După părerea mea, sunt multe de spus despre asta. Corăbiile lui Greyjoy îmi vor spori flota şi ne vor da suficientă putere pe mare ca să atacăm Piatra Dragonului şi să punem capăt pretenţiilor lui Stannis Baratheon.

— Corăbiile Regelui Balon sunt ocupate în momentul de faţă, zise Lordul Tywin politicos, după cum suntem şi noi. Greyjoy cere jumătate din regat ca preţ

al alianţei sale, dar el ce va face pentru a o câştiga? Se va lupta cu familia Stark?

Asta face deja. De ce să plătim pentru ceea ce ne dă pe degeaba? Cel mai bun lucru pe care-l putem face pentru Lordul nostru din Pyke este nimic, după părerea mea. Dacă lăsăm să treacă timp suficient, avem toate şansele să apară o soluţie mai bună. Una care să nu îi ceară regelui să-şi cedeze jumătate din regat.

Tyrion îşi privi tatăl cu atenţie. *Ascunde ceva.* Îşi amintea acele scrisori importante pe care le scria Lordul Tywin în noaptea în care el a pretins Casterly Rock. *Oare ce a spus? Unele bătălii se câştigă cu săbiile şi suliţele, altele cu condeie şi corbi...* Se întreba cine era „soluţia mai bună” şi ce fel de preţ cerea acel cineva.

— Poate că ar trebui să trecem la discuţiile despre nuntă, interveni Ser Kevan.

Înaltul Septon vorbi despre pregătirile care se făceau la Marele Sept al lui Baelor, iar Cersei îşi prezentă în detaliu planurile pentru festin. Vor ospăta o mie în sala tronului, dar mult mai mulţi afară, în curţi. În curţile exterioare şi

interioare vor fi amplasate pavilioane de mătase, cu mese întinse cu mâncare şi butoaie de băutură pentru cei care nu puteau fi primiţi în interiorul castelului.

— Înălţimea Ta, spuse Marele Maester Pycelle, cât priveşte numărul de oaspeţi... ne-a venit un corb de la Sunspear. Trei sute de dornisheni se îndreaptă

către Debarcaderul Regelui chiar în aceste clipe şi speră să sosească înainte de nuntă.

— Şi cum vin, mă rog? întrebă Mace Tyrell ţâfnos. Nu mi-au cerut permisiunea să traverseze pământurile mele. Tyrion observă că gâtul gros al bărbatului devenise stacojiu. Cei din Dorne şi cei din Highgarden nu se iubiseră niciodată

prea mult. De-a lungul secolelor, purtaseră războaie fără de număr la hotare şi se atacaseră încoace şi încolo, peste munţi şi peste graniţe, chiar şi în vreme de pace.

Duşmănia se mai risipise puţin după ce Dorne a devenit parte a Celor Şapte Regate... până când prinţul căruia i se spunea Vipera Roşie l-a schilodit pe tânărul moştenitor al Highgardenului într-un turnir. *Ar putea fi riscant,* gândi piticul, aşteptând să vadă care era atitudinea tatălui său.

— Prinţul Doran vine la invitaţia fiului meu, zise calm Lordul Tywin, nu doar să ia parte la ceremonia noastră, dar şi ca să-şi revendice locul în acest consiliu şi dreptatea pentru uciderea surorii sale, Elia, şi a copiilor ei, pe care Robert i-a refuzat-o.

Tyrion cercetă feţele Lorzilor Tyrell, Redwyne şi Rowan, întrebându-se dacă

vreunul dintre cei trei va avea îndrăzneala să spună: „Dar, Lord Tywin, nu ai fost tu acela care i-ai prezentat lui Robert trupurile celor ucişi, învăluite în mantiile Lannisterilor?” Nici unul nu vorbi, însă întrebarea era acolo, pe chipurile lor. *Pe Redwyne îl doare-n cot, însă lui Rowan nu-i cade bine.*

— După ce regele va fi însurat cu Margaery a ta, iar Myrcella va fi măritată cu Prinţul Trystane, vom fi cu toţii o

singură Casă mare, îi reaminti Ser Kevan lui Mace Tyrell. Duşmăniile trecutului trebuie să rămână uitate, nu eşti de acord, lordul meu?

— Este *nunta* fiicei mele…

— … şi a nepotului meu, punctă hotărât Lordul Tywin. Vechile certuri n-au ce căuta aici, am dreptate?

— N-am nimic de împărţit cu *Doran* Martell, insistă Lordul Tyrell, deşi tonul lui trăda mai mult decât o uşoară ranchiună. Dacă doreşte să traverseze Reachul în pace, nu trebuie decât să-mi ceară permisiunea.

Slabe şanse, gândi Tyrion. *Va urca Drumul Oaselor, o va lua spre est lângă*

Castelul Verii şi va veni pe drumul regelui.

— Nu e cazul ca trei sute de dornisheni să ne strice planurile, interveni Cersei.

Putem să hrănim oştenii în curte, să mai înghesuim câteva bănci în sala tronului pentru lorzii mărunţi şi pentru cavalerii de obârşie nobilă şi să-i găsim Prinţului Doran un loc de cinste pe dais.

Nu lângă mine, era mesajul pe care Tyrion îl citi în ochii lui Mace Tyrell, dar Lordul de Highgarden nu răspunse, ci doar încuviinţă scurt din cap.

— Cred că putem trece la o sarcină mai plăcută, spuse Lordul Tywin. Roadele victoriei aşteaptă să fie împărţite.

— Ce ar putea fi mai dulce? zise Degeţel, care îşi primise deja porţia: Harrenhal.

Fiecare lord avea propriile lui pretenţii: cutare castel sau cutare sat, un ţinut, un râuleţ, o pădure, tutela vreunor minori rămaşi fără tată în urma bătăliei. Din fericire, asemenea roade erau din belşug şi se găseau orfani şi castele pentru toţi.

Varys avea liste. Patruzeci şi şapte de lorzi mărunţi şi şase sute doisprezece cavaleri îşi pierduseră viaţa sub stindardul inimii învăpăiate al lui Stannis şi al Stăpânului Luminii, împreună cu mai multe mii de oşteni de rând. Fiind consideraţi cu toţii trădători, fiii lor erau dezmoşteniţi, iar

pământurile şi castelele erau încredinţate celor care se dovediseră loiali.

Highgardenul culese recolta cea mai bogată. Tyrion privi pântecele voluminos al lui Mace Tyrell şi gândi: *Are un apetit uimitor omul ăsta.* Tyrell ceru pământurile şi castelele Lordului Alester Florent, propriul său purtător de flamuri, a cărui singură greşeală fusese că l-a sprijinit prima oară pe Renly şi apoi pe Stannis.

Lordul Tywin fu încântat să-l servească. Fortăreaţa Brightwater, împreună cu toate pământurile şi veniturile sale îi fură încredinţate celui de-al doilea fiu al 214

Lordului Tyrell, Ser Garlan, transformându-l într-o clipită într-un mare lord.

Fratelui său mai mare, desigur, îi revenea însuşi Highgardenul.

Domenii mai mici îi fură acordate Lordului Rowan şi altele puse deoparte pentru Lordul Tarly, Lady Oakheart, Lordul Hightower şi alţi eroi care nu erau prezenţi. Lordul Redwyne nu ceru decât treizeci de ani de scutire de dările pe care Degeţel şi misiţii lui le percepeau pentru unele dintre cele mai bune vinuri vechi de la Arbor. Când primi încuviinţarea, se declară foarte mulţumit şi propuse să

trimită după un butoi de vin auriu de Arbor, ca să bea în cinstea bunului Rege Joffrey şi a înţeleptei şi mărinimoasei sale Mâini. La aceasta, Cersei îşi pierdu răbdarea:

— De săbii are nevoie Joff, nu de toasturi, izbucni ea. Regatul lui e încă

năpădit de uzurpatori şi regi autoproclamaţi.

— Însă nu pentru multă vreme, cred, zise Varys mieros.

— Mai rămân câteva subiecte, lorzii mei. Ser Kevan îşi consultă hârtiile. Ser Addam a găsit câteva cristale din coroana Înaltului Septon. Reiese acum sigur că

au desfăcut cristalele şi au topit aurul.

— Tatăl nostru Ceresc le cunoaşte vina şi îi va judeca pe toţi, spuse cu pioşenie Înaltul Septon.

— Fără îndoială, îi aprobă Lordul Tywin. Cu toate acestea, trebuie să porţi coroană la nunta regelui. Cersei, cheamă aurarii, trebuie să ne ocupăm de o nouă

coroană. Nu aşteptă răspunsul, ci se întoarse îndată către Varys: Ai rapoarte?

Eunucul scoase un pergament din mânecă.

— A fost văzut un kraken dincolo de Degete. Chicoti. Nu un *Greyjoy,* dacă nu vă e cu supărare, ci un kraken adevărat. A atacat o balenieră ibbaneză şi a scufundat-o. Pe Treptele de Piatră se duc lupte şi un nou război între Tyrosh şi Lys pare iminent. Ambii speră să câştige Myrul drept aliat. Marinarii care se întorc de la Marea de Jad povestesc că dragonul cu trei capete s-a aciuat la Qarth şi e minunea acelui oraş…

— Dragonii şi krakenii nu mă interesează, indiferent de numărul capetelor lor, zise Lordul Tywin. Şoptitorii tăi au dat cumva de urma fiului fratelui meu?

— Din păcate, iubitul nostru Tyrek chiar a dispărut, bietul viteaz. Varys părea pe punctul să izbucnească în lacrimi.

— Tywin, zise Ser Kevan înainte ca Lordul Tywin să apuce să-şi reverse mânia vădită, câteva dintre mantiile aurii care au dezertat în timpul bătăliei s-au întors la cazărmi, cu gând să-şi reia misiunea. Ser Addam vrea să ştie ce are de făcut cu ei.

— Ar fi putut să-l pună în pericol pe Joff cu laşitatea lor, interveni Cersei fără

şovăire. Vreau să fie condamnaţi la moarte.

Varys oftă.

— Îşi merită moartea, Înălţimea Ta, nimeni nu tăgăduieşte asta. Şi totuşi, poate că am fi mai înţelepţi dacă i-am trimite la Rondul de Noapte. Am primit mesaje 215

nelinişţitoare de la Zid în ultima vreme. Despre sălbatici care s-au pus în mişcare…

— Sălbatici, krakeni şi dragoni. Mace Tyrell râse înfundat. Păi, mai există

cineva care nu mişcă?

Lordul Tywin îl ignoră.

— Dezertorii folosesc cel mai bine ca lecţie. Zdrobiţi-le genunchii cu ciocanele. Astfel nu vor mai fugi. Nici cei care-i vor vedea cerşind pe străzi. Privi în josul mesei, să vadă dacă vreunul dintre ceilalţi lorzi îl dezaproba.

Tyrion îşi aminti propria vizită la Zid şi crabii pe care-i mâncase împreună cu bătrânul Lord Mormont şi ofiţerii lui. Îşi amintea şi spaimele Bătrânului Urs.

— Poate că am putea să le zdrobim câtorva genunchii, ca să ne facem înţeleşi.

Celor care l-au ucis pe Ser Jacelyn, să zicem. Pe ceilalţi îi putem trimite la Marsh.

Rondul duce o cumplită lipsă de oameni. Dacă Zidul cade…

— … sălbaticii vor invada Nordul, îl completă tatăl său, iar clanurile Stark şi Greyjoy vor avea un alt duşman cu care să se lupte. Nu mai vor să fie vasali Tronului de Fier, se pare; aşadar, cu ce drept aşteaptă ajutor de la Tronul de Fier?

Regele Robb şi Regele Balon revendică Nordul amândoi. N-au decât să-l apere, dacă pot. Şi dacă nu, acest Mance Rayder s-ar putea dovedi chiar un aliat folositor. Lordul Tywin se uită la fratele său. Mai e altceva?

Ser Kevan clătină din cap.

— Am terminat. Lorzii mei, Alteţa Sa Prinţul Joffrey ar dori, cu siguranţă, să

vă mulţumească tuturor pentru înţelepciunea şi sfaturile voastre bune.

— Aş dori să schimb câteva vorbe între patru ochi cu copiii mei, spuse Lordul Tywin, când ceilalţi se ridicau să plece. Şi cu tine, Kevan.

Supuşi, ceilalţi consilieri îşi luară rămas-bun, Varys fiind primul care plecă, iar Lorzii Tyrell şi Redwyne ultimii. Când în încăpere nu mai rămăseseră decât cei patru Lannisteri, Ser Kevan închise uşa.

— *Maestru vistiernic,* zise Tyrion cu glas subţire, încordat. A cui a fost ideea asta, mă rog?

— A Lordului Petyr, răspunse tatăl său, dar ne e de folos să avem vistieria în mâinile unui Lannister. Ai cerut o muncă importantă. Te temi că s-ar putea să nu faci faţă?

— Nu, răspunse Tyrion. Mă tem de o capcană. Degeţel e subtil şi ambiţios.

N-am încredere în el. N-ar trebui să ai nici tu.

— A câştigat Highgardenul pentru noi…, începu Cersei.

— … şi ţi l-a vândut pe Ned Stark, ştiu. Ne va vinde şi pe noi tot atât de repede. O monedă e la fel de periculoasă ca o sabie în mâinile cui nu trebuie.

Unchiul său, Kevan, îl privi ciudat:

— Nu pe noi, cu siguranţă. Aurul de la Casterly Rock…

— … e scos din pământ. Aurul lui Degeţel se naşte din aer, pocnind din degete.

— Un meşteşug mult mai folositor decât oricare al tău, dulce frăţior, toarse Cersei, cu glas dulce, maliţios.

— Degeţel e un mincinos…

— … şi mai e şi negru, zise corbul despre cioară.

Lordul Tywin lovi cu palma în masă:

— Ajunge! Nu vreau să mai aud nimic din această ceartă necuviincioasă.

Sunteţi amândoi Lannisteri şi vă veţi comporta ca atare.

Ser Kevan îşi drese glasul:

— Îl prefer pe Petyr Baelish stăpân peste Eyrie decât pe oricare altul dintre peţitorii Lysei Arryn. Yohn Royce, Lyn Corbray, Horton Redfort… aceştia sunt oameni periculoşi, fiecare în felul lui. Iar mândrul Degeţel, o fi el isteţ, însă nu e nici de obârşie nobilă, nici priceput în mânuirea armelor. Lorzii din Vale nu vor accepta niciodată ca senior unul ca el. Se uită la fratele său. Când Lordul Tywin clătină aprobator din cap, Ser Kevan continuă: Şi mai e şi asta – Lordul Petyr continuă să-şi demonstreze loialitatea. Chiar deunăzi ne-a trimis vorbă despre un complot al Tyrellilor, ca s-o ducă pe Sansa într-o vizită la Highgarden şi acolo s-o mărite cu Willas, fiul cel mare al Lordului Mace.

— *Degeţel* ţi-a adus vorbă? Tyrion se sprijini de masă. Nu maestrul şoptitorilor? Ce interesant!

Cersei îşi privi unchiul cu neîncredere.

— Sansa e ostatica mea, nu pleacă nicăieri fără să-i dau permisiunea.

— Vrând-nevrând, permisiunea o să i-o dai, dacă ţi-o cere Lordul Tyrell, sublinie tatăl lor. A-l refuza ar fi ca şi cum am declara că nu avem încredere în el.

S-ar simţi jignit.

— N-are decât. Ce ne pasă nouă?

Netoato, gândi Tyrion.

— Dragă surioară, explică el cu răbdare, jigneşte-l pe Tyrell şi vei jigni casele Redwyne, Tarly, Rowan şi, de asemenea, Hightower şi poate îi stârneşti să se întrebe dacă Robb Stark nu le-ar putea sluji mai bine dorinţele.

— Nu sunt de acord să avem trandafirul şi lupul străvechi împreună în acelaşi pat, declară Lordul Tywin. Trebuie să-i dejucăm planurile.

— Cum? întrebă Cersei.

— Printr-o căsătorie. A ta, pentru început.

Replica veni atât de neaşteptat, încât Cersei nu putu decât să rămână o clipă cu privirea pierdută. Pe urmă obrajii i se îmbujorară, ca şi cum ar fi fost pălmuită.

— Nu. N-o mai fac. Nu vreau.

— Înălţimea Ta, interveni Ser Kevan curtenitor, eşti o femeie tânără, încă

frumoasă şi fertilă. Doar nu vrei să-ţi petreci singură tot restul vieţii? Iar o nouă

căsătorie va pune capăt o dată pentru totdeauna acestor cleveteli despre incest.

— Atât timp cât eşti singură, îi îngădui lui Stannis să-şi răspândească dezgustătoarele calomnii, îi zise Lordul Tywin fiicei sale. Trebuie să ai un nou soţ în 217

patul tău, să-ţi dăruiască copii.

— Trei copii sunt chiar de ajuns. Sunt Regina Celor Şapte Regate, nu o iapă de prăsilă. Regina *Regentă!*

— Eşti fiica mea şi vei face aşa cum poruncesc.

Cersei se ridică în picioare:

— N-am de gând să stau aici şi să ascult asemenea…

— Ba ai să stai, dacă doreşti să ai un cuvânt de spus în alegerea viitorului tău soţ, răspunse cu calm Lordul Tywin.

Când o văzu ezitând şi apoi aşezându-se, Tyrion îşi dădu seama că era pierdută, în ciuda afirmaţiei sale răsunătoare:

— Nu mă voi recăsători!

— Te vei căsători şi vei naşte. Fiecare copil pe care îl aduci pe lume îl face pe Stannis mai mincinos. Ochii tatălui lor păreau c-o ţintuiesc în scaun. Mace Tyrell, Paxter Redwyne şi Doran Martell sunt însuraţi cu femei mai tinere, care, după

toate probabilităţile, vor trăi mai mult decât ei. Nevasta lui Balon Greyjoy e mai în vârstă şi e pe ducă, însă o asemenea uniune ne-ar conduce la o alianţă cu Insulele de Fier şi încă nu sunt sigur dacă acesta ar fi cel mai înţelept mod de acţiune.

— Nu, rosti Cersei, printre buzele-i albe. Nu, nu, nu.

Tyrion nu-şi putu stăpâni pe de-a-ntregul rânjetul care i se ivi pe buze la gândul de a-şi expedia sora la Pyke. *Tocmai când eram gata să renunţ să mă mai rog, un zeu dulce îmi dăruieşte asta.*

Lordul Tywin continuă:

— Oberyn Martell ar putea fi potrivit, dar Tyrellii ne-ar lua asta în nume de rău. Aşa că trebuie să ne îndreptăm atenţia către fii. Presupun că n-ai nimic împotrivă să te căsătoreşti cu un bărbat mai tânăr decât tine, nu-i aşa?

— Mă împotrivesc *oricărei…*

— M-am gândit la gemenii Redwyne, la Theon Greyjoy, la Quentyn Martell şi la alţi câţiva. Dar alianţa noastră cu Highgardenul a fost sabia care l-a înfrânt pe Stannis. Ar trebui reglementată şi întărită. Ser Loras a îmbrăcat veşmintele albe, iar Ser Garlan e căsătorit cu una dintre fetele Fossoway, dar mai rămâne fiul cel mare, cel pe care au pus la cale să-l însoare cu Sansa Stark.

Willas Tyrell. Tyrion simţea o plăcere perversă în faţa furiei neajutorate a lui Cersei.

— Adică schilodul, punctă el.

Tatăl lor îl potoli cu o privire.

— Willas e moştenitorul Highgardenului şi, după toate informaţiile, un tânăr blând şi curtenitor, căruia îi place să citească şi să privească stelele. E pasionat şi de creşterea animalelor şi are câinii de vânătoare, şoimii şi caii cei mai de soi din Cele Şapte Regate.

O partidă perfectă, chibzui Tyrion. *Cersei e şi ea pasionată de reproducere.* Îl 218

compătimea pe bietul Willas Tyrell şi nu ştia dacă îi venea să râdă de sora lui sau să-i plângă de milă.

— Moştenitorul Tyrell rămâne alegerea mea, conchise Lordul Tywin, dar dacă

preferi un altul, sunt gata să-ţi ascult argumentele.

— Eşti neînchipuit de bun, tată, spuse Cersei, cu o politeţe glacială. Alegerea pe care mi-o pui în faţă e atât de dificilă! Pe cine prefer să iau în pat, bătrânul calmar sau tânărul căţelandru infirm: Voi avea nevoie de câteva zile să

chibzuiesc. Mă pot retrage?

Tu eşti regina, îi venea lui Tyrion să-i spună. *El ar trebui să-ţi ceară ţie permisiunea să plece.*

— Pleacă, spuse tatăl lor. Vom relua discuţia după ce te mai potoleşti. Nu-ţi uita datoria.

Cersei ieşi bătoasă din încăpere, fără să-şi ascundă furia. *Dar, până la urmă, va face aşa cum i-a poruncit tata.* Dovedise asta cu Robert. *Deşi acum mai era de luat în calcul şi Jaime.* Fratele lor fusese mult mai tânăr când Cersei s-a căsătorit prima oară; s-ar putea să nu mai accepte chiar atât de uşor o a doua căsătorie.

Nefericitul Willas Tyrell s-ar putea alege cu un atac subit de *sabie-prin-burtă,* ceea ce ar putea mai degrabă să strice alianţa dintre Highgarden şi Casterly Rock.

Ar trebui să spun ceva, dar ce? Iartă-mă, tată, dar ea cu fratele nostru vrea să se mărite!

— Tyrion?

Piticul afişă un zâmbet resemnat.

— Oare aud vestitorul chemându-mă în arenă?

— Destrăbălarea e slăbiciunea ta, zise Lordul Tywin fără preambul, dar poate că o parte din vină îmi aparţine. Întrucât nu eşti mai înalt decât un băieţel, am uitat cu uşurinţă că de fapt eşti bărbat în toată firea, cu toate nevoile cele mai spurcate ale unui bărbat. E timpul să te însori.

Am fost însurat, sau ai uitat? Gura i se crispa şi scoase un sunet pe jumătate râs, pe jumătate mârâit.

— Te amuză perspectiva căsătoriei?

— Doar când îmi imaginez ce mire al naibii de chipeş voi fi.

Poate că o soţie era tocmai ceea ce-i lipsea. Dacă i-ar aduce pământuri şi o fortăreaţă, îi va da un loc sub soare departe de curtea lui Joffrey… şi departe de Cersei şi de tatăl lor.

Pe de altă parte, mai era Shae. *Nu-i va plăcea asta, oricât ar jura că e mulţumită să-mi fie târfă.*

Însă acesta nu era nici pe departe un subiect pe care să-l fluture în faţa tatălui său, aşa că Tyrion se ridică în scaun şi spuse:

— Vrei să mă căsătoreşti cu Sansa Stark? Dar oare Tyrellii nu vor lua această

uniune ca pe un afront, dacă au planuri pentru fată?

— Lordul Tyrell nu va pune în discuţie problema căsătoriei Sansei Stark până

după nunta lui Joffrey. Dacă Sansa se mărită înainte de asta, cum poate să se simtă jignit, dacă nu ne-a dat nici un indiciu cu privire la intenţiile sale?

Tyrion îşi scarpină ciotul aspru ce-i ţinea loc de nas. Cicatricea îl mânca insuportabil uneori.

— Înălţimea Sa, pustula regală, a făcut viaţa Sansei un chin din ziua în care tatăl ei a murit, iar acum, când a scăpat

în sfârşit de Joffrey, propui s-o măriţi cu mine. Mi se pare nemaipomenit de crud. Chiar şi pentru tine, tată.

— Păi, ai de gând s-o maltratezi? Tatăl său părea mai mult curios decât îngrijorat. Fericirea fetei nu e scopul meu în viaţă, nici al tău nu trebuie să fie.

Alianţele noastre din sud pot fi mai trainice decât Casterly Rock, dar mai rămâne Nordul de câştigat, iar cheia către Nord este Sansa Stark.

— Nu e decât un copil.

— Sora ta jură că a înflorit. Dacă e aşa, e femeie bună de măritat. Trebuie cu orice preţ să-i iei fecioria, ca nimeni să nu poată spune că această căsătorie nu a fost consumată. După aceea, dacă preferi să aştepţi un an sau doi până să te mai culci iarăşi cu ea, vei fi în limita drepturilor tale de soţ.

Shae e singura femeie de care am nevoie acum, gândi el, *iar Sansa e o fetişcană, orice ai spune.*

— Dacă scopul tău e s-o ţii departe de Tyrelli, de ce n-o redai mamei sale?

Poate că asta l-ar convinge pe Robb Stark să-şi plece genunchiul.

Lordul Tywin îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Trimite-o la Riverrun şi mama ei o va mărita cu un Blackwood sau cu un Mallister, ca să-şi întărească alianţele de-a lungul Tridentului. Trimite-o la Nord şi se va căsători cu vreun Manderly sau vreun Umber înainte să treacă o lună. Cu toate acestea, nu e mai puţin periculoasă aici, la curte, după cum ar trebui să ne arate această afacere cu familia Tyrell. Trebuie să se mărite cu un Lannister.

— Bărbatul care se căsătoreşte cu Sansa Stark poate revendica Winterfellul în numele ei, interveni unchiul său, Kevan. Nu v-aţi gândit la asta?

— Dacă n-o vrei, va trebui s-o dăm unuia dintre verii tăi, spuse tatăl său.

Kevan, ce părere ai, Lancel e destul de în putere ca să se însoare?

Ser Kevan şovăi.

— Dacă o aducem pe fată lângă patul său, ar putea rosti jurămintele..., dar să-şi îndeplinească datoria de soţ... nu... Aş sugera unul dintre gemeni, dar familia Stark îi ţine pe amândoi la Riverrun. Şi fiul Gennei, Tion, e tot în mâinile lor, altfel poate ar fi potrivit.

Tyrion îi lăsă să-şi facă numărul; ştia că totul era spre folosul lui. *Sansa Stark,* chibzui el. Sansa cea înmiresmată, cu glasul dulce, care iubea mătăsurile, cântecele, vitejia şi cavalerii înalţi, galanţi şi chipeşi. Se simţea de parcă s-ar fi aflat din nou pe podul de corăbii, cu puntea clătinându-se sub picioarele sale.

— Mi-ai cerut să te recompensez pentru eforturile tale în luptă, îi reaminti Lordul Tywin, pe un ton autoritar. Ţi se dă o şansă, Tyrion, cea mai bună pe care 220

o vei primi probabil vreodată. Bătu nerăbdător darabana pe masă. Cândva am sperat să-l însor pe fratele tău cu Lysa Tully, dar Aerys l-a numit pe Jaime în Garda Regală înainte ca aranjamentele să fie încheiate. Când i-am sugerat Lordului Tully că Lysa ar putea să se mărite cu tine în schimb, mi-a răspuns că

vrea un bărbat întreg pentru fiica sa.

Drept urmare a căsătorit-o cu Jon Arryn, care i-ar fi putut fi bunic. Tyrion era mai înclinat să fie recunoscător decât furios, având în vedere ce devenise Lysa Arryn.

— Când te-am oferit celor din Dorne, mi s-a spus că propunerea e o insultă, continuă Lordul Tywin. În ultimii ani, am avut parte de răspunsuri similare de la Yohn Royce şi Leyton Hightower. În cele din urmă, m-am înjosit într-atât încât am ajuns să sugerez că ai putea s-o iei pe fata familiei Florent, căreia Robert i-a luat fecioria în patul de nuntă al fratelui său, însă tatăl ei a preferat s-o mărite cu unul dintre cavalerii propriei sale case.

Dacă n-o vrei pe Sansa Stark, am să-ţi găsesc o altă soţie. Undeva în regat, există, fără îndoială, vreun lord mărunt care şi-ar da bucuros fiica pentru a se apropia de Casterly Rock. Lady Tanda a oferit-o pe Lollys...

Tyrion se scuturã cu dezgust.

— Mai bine mi-aş tãia-o şi aş da-o la capre.

— Atunci deschide ochii. Fata Stark e tânărã, nubilã, maleabilã, dintr-o familie cât se poate de nobilã şi e încã fecioarã. Nu e urâtã. De ce ai şovăi?

Chiar aşa, de ce?

— Un capriciu al meu. E ciudat s-o spun, dar aş prefera o nevastă care să mă

vrea în patul ei.

— Dacă crezi cã târfele tale te vor în patul lor, eşti un nătărău şi mai mare decât bănuiam, zise Lordul Tywin. Mă dezamăgeşti, Tyrion. Speram cã aceastã

căsătorie te va mulţumi.

— Da, ştim cu toţii cât de importantă e mulţumirea mea pentru tine, tată. Dar nu e atât de simplu. Cheia către Nord, spui tu? Casa Greyjoy stăpâneşte Nordul acum, iar Regele Balon are o fiică. De ce Sansa Stark şi nu ea? Privi în ochii reci şi verzi ai tatălui său, cu picăţelele lor strălucitoare de aur.

Lordul Tywin îşi întinse degetele sub bărbie.

— Balon Greyjoy se gândeşte la pradă, nu la domnie. Lasă-l să se bucure de roadele toamnei şi să îndure iarna nordului. Nu le va da supuşilor săi nici un motiv să-l iubească. La primăvară, nordicii vor fi sătui de krakeni. Când îl vei aduce acasă pe nepotul lui Eddard Stark, să-şi revendice dreptul de moştenitor, lorzii şi oamenii din popor deopotrivă se vor ridica, toţi ca unul, să-l aşeze pe tronul strămoşilor săi. Sper că *eşti* capabil să laşi o femeie însărcinată.

— Cred cã sunt, răspunse Tyrion, zbârlindu-se. Mărturisesc, nu pot s-o dovedesc. Deşi nimeni nu poate spune cã n-am încercat. Ei, bine, îmi plantez micile seminţe cât de des pot…

— În şanţuri şi în canale, completă Lordul Tywin, şi pe izlazuri, unde numai buruienile prind rădăcini. E timpul să-ţi

vezi de propria grădină. Se ridică în picioare. Nu vei avea niciodată Casterly Rock, îţi promit. Dar căsătoreşte-te cu Sansa Stark şi e foarte posibil să câştigi Winterfellul.

Tyrion Lannister, Lord Protector al Winterfellului. Perspectiva îi dădu un fior ciudat.

— Foarte bine, tată, spuse el fără grabă, dar după colţ te pândeşte un gândac mare şi urât. Robb Stark e la fel de *apt* ca şi mine, după câte s-ar putea presupune, şi s-a legat că se va căsători cu una dintre acele rodnice fete Frey. Şi, odată ce Tânărul Lup aduce pe lume un pui, orice căţeluş pe care îl naşte Sansa e moştenitor la nimic.

Lordul Tywin era nepăsător.

— Robb Stark nu va zămisli nici un fiu cu fertila lui soţie, ai cuvântul meu.

Am o ştire pe care n-am considerat încă de cuviinţă s-o împărtăşesc consiliului, deşi fără îndoială, bunii lorzi o vor auzi destul de curând. Tânărul Lup a luat-o de soţie pe fiica cea mare a lui Gawen Westerling.

Pentru o clipă, lui Tyrion nu-i veni să-şi creadă urechilor.

— Şi-a încălcat jurământul? întrebă el, neîncrezător. I-a aruncat deoparte pe Freyi pentru… Vorbele îl părăsiră.

— O fată de şaisprezece ani, pe nume Jeyne, îl completă Ser Kevan. Lordul Gawen mi-a propus-o cândva şi mie, pentru Willem sau Martyn, dar am fost nevoit să-l refuz. Gawen e un om bun, dar soţia lui e Sybell Spicer. N-ar fi trebuit să se însoare cu ea. Familia Westerling a avut întotdeauna mai multă onoare decât minte. Bunicul Doamnei Sybell a fost negustor de şofran şi piper, având o obârşie aproape la fel de modestă ca acel contrabandist pe care-l ţine Stannis pe lângă el.

Iar bunica lui a fost o oarecare femeie pe care a adus-o cu el din est. O cotoroanţă

înfricoşătoare, presupusă preoteasă. *Maegi,* i se spunea. Nimeni nu-i putea pronunţa adevăratul nume. Jumătate din Lannisport se ducea la ea pentru leacuri, poţiuni de dragoste şi altele asemenea. Ridică din umeri. A murit de mult, fără

doar şi poate. Iar Jeyne părea o dulce copilită, te asigur, deşi am văzut-o o singură

dată. Dar cu un sânge atât de îndoielnic…

Fiind cândva însurat cu o târfă, Tyrion nu putea să împărtăşească întru totul oroarea unchiului său la gândul căsătoriei cu o fată al cărei străbunic vindea mirodenii. Chiar şi aşa… *O dulce copiliţă,* spusese Ser Kevan, dar multe otrăvuri erau şi ele dulci. Familia Westerling era străveche, dar avea mai multă mândrie decât putere. Nu l-ar surprinde să afle că Lady Sybell adusese în căsnicie mai multe bogăţii decât soţul ei de viţă nobilă. Minele familiei Westerling se prăbuşiseră cu ani în urmă, cele mai bune pământuri fuseseră vândute sau pierdute, iar Cragul era mai mult o ruină decât o fortăreaţă. *O ruină romantică, totuşi, înălţându-se atât de semeaţă deasupra mării!*

— Sunt surprins, fu nevoit Tyrion să mărturisească. Credeam că Robb Stark 222

are mai multă judecată.

— E un băieţandru de şaisprezece ani, spuse Lordul Tywin. La vârsta lui, judecata cântăreşte prea puţin pe lângă plăcere, dragoste şi onoare.

— Şi-a încălcat jurământul, a umilit un aliat, a trădat o promisiune solemnă.

Unde e onoarea aici?

Ser Kevan răspunse:

— A pus onoarea fetei mai presus de a sa. După ce a necinstit-o, n-a avut de ales.

— Ar fi făcut mai bine s-o lase cu un bastard în pântece, spuse Tyrion pe şleau. Familia Westerling era în situaţia de a pierde totul: pământuri, castelul lor, propriile vieţi. *Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile.*

— Jeyne Westerling e fiica mamei sale, spuse Lordul Tywin, iar Robb Stark e fiul tatălui său.

Această trădare a familiei Westerling nu părea să-l fi înfuriat pe tatăl lui atât de mult pe cât s-ar fi aşteptat Tyrion. Lordul Tywin nu suporta lipsa de loialitate a vasalilor săi.

Nimicise mândra Casă Reyne din Castamere şi străvechea familie Tarbeck din Castelul Tarbeck, de la primul şi până la ultimul, pe când era încă

doar un flăcău. Cântăreţii făcuseră chiar un cântec trist despre asta. Câţiva ani mai târziu, când Lordul Farman din Faircastle a început să muşte, Lordul Tywin a trimis un sol cu o lăută în loc de scrisoare. Dar îndată ce a auzit „Ploile din Castamere” răsunând în castelul său, Lordul Farman n-a mai făcut necazuri. Şi, dacă acele cântece nu erau de ajuns, castelele zdrobite ale caselor Reyne şi Tarbeck stăteau şi acum ca mărturie mută a sorţii ce îi aştepta pe cei care alegeau să desconsidere puterea pe care o avea Casterly Rock.

— Cragul nu e aşa de departe de Castelul Tarbeck şi de Castamere, sublinie Tyrion. Ai crede că clanul Westerling ar fi putut să treacă pe lângă ele şi să înveţe lecţia lor.

— Poate că au învăţat-o, spuse Lordul Tywin. Ştiu prea bine ce înseamnă

Castamere, te asigur.

— Oare cei din casele Westerling şi Spicer au putut fi atât de nebuni încât să

creadă că lupul poate înfrânge leul?

Din când în când, foarte rar, Lordul Tywin Lannister prefigura un zâmbet; nu zâmbea niciodată, dar şi numai ameninţarea era îngrozitor de privit.

— Cei mai mari nebuni sunt adesea mai înţelepţi decât cei care râd de ei, spuse el, iar apoi: Te vei căsători cu Sansa Stark, Tyrion. Şi asta curând.

CATELYN

Aduseră trupurile înăuntru, pe umeri, şi le aşezară sub dais. Sala tronului, luminată de torţe, se cufundă în linişte şi, în tăcerea aceea, Catelyn auzi Vântul 223

Cenuşiu urlând, în partea cealaltă a castelului. *Simte mirosul sângelui,* gândi ea, *prin zidurile de piatră şi uşile de lemn, prin noapte şi prin ploaie, desluşeşte totuşi mirosul morţii şi al distrugerii.*

Stătea la stânga lui Robb, lângă jilţul regal şi, pentru o clipă, avu senzaţia că

priveşte în jos, la morţii ei, la Bran şi la Rickon. Băieţii aceştia erau mult mai mari, dar moartea îi împuţinase. Goi şi uzi, păreau nişte făpturi atât de mici, atât de neclintite, încât era greu să ţi-i aminteşti în viaţă.

Băiatul blond încercase să-şi lase barbă. Un puf gălbui îi acoperea obrajii şi maxilarul, deasupra rănii roşii pe care i-o săpase cuţitul în gât. Părul său lung şi auriu era încă ud, ca şi cum ar fi fost scos din baie. După înfăţişare, murise liniştit, poate chiar în somn, dar vărul lui cu părul castaniu se luptase pentru viaţă.

Braţele îi erau crestate, semn că încercase să stăvilească săbiile, şi roşul continua să şiroiască încet din rănile ce îi acopereau pieptul, pântecele şi spatele, ca tot atâtea guri fără limbi, deşi ploaia îl spălase aproape de tot.

Robb îşi aşezase coroana pe cap înainte de a intra în sala tronului şi bronzul răspândea o strălucire întunecată în lumina torţelor. Umbrele îi ascundeau ochii în timp ce privea către cei morţi. *Oare îi vede şi el pe Bran şi pe Rickon?* Catelyn ar fi plâns, dar lacrimile îi secaseră. Băieţii morţi aveau paloarea lungilor zile de temniţă şi amândoi fuseseră bălai; pe pielea lor albă şi netedă, sângele era izbitor de roşu, insuportabil de privit. *Oare o vor aşeza pe Sansa goală, la picioarele Tronului de Fier, după ce o vor ucide?*

Oare pielea ei va părea la fel de albă, sângele la fel de roşu? De afară, se auzea sunetul neîntrerupt al ploii şi urletul nelinişti al unui lup.

Fratele ei Edmure stătea la dreapta lui Robb, cu o mână pe după spătarul scaunului tatălui său, cu faţa încă buhăită de somn. Îl treziseră şi pe el, aşa cum o treziseră pe ea, bubuind în uşă în miez de noapte, ca să-l smulgă violent din vise.

Au fost vise frumoase, frăţioare? Visezi lumina soarelui, râsete şi săruturi de fecioară? Mă rog să fie aşa. Visele ei erau întunecate şi asaltate de spaime.

Căpitanii şi purtătorii de flamuri ai lui Robb stăteau în picioare, răspândiţi prin toată sala, unii înarmaţi şi îmbrăcaţi în zale, alţii care mai de care mai răvăşiţi şi mai neglijent îmbrăcaţi. Ser Raynald şi unchiul său, Ser Rolph, se aflau printre ei, dar Robb găsise de cuviinţă să-şi scutească regina de această privelişte hidoasă.

Cragul nu e departe de Casterly Rock, îşi aminti Catelyn. *E foarte posibil ca Jeyne să se fi jucat cu aceşti băieţi pe când erau copii.*

Îşi coborî din nou privirea către cadavrele scutierilor Tion Frey şi Willem Lannister şi aşteptă ca fiul ei să vorbească.

Trecu parcă o veşnicie până când Robb îşi ridică ochii de la trupurile însângerate.

— Miculjon, începu el, spune-i tatălui tău să-i aducă înăuntru. Fără o vorbă, Miculjon Umber se întoarse, dându-i ascultare, iar paşii săi răsunară în marea sală

de piatră.

În timp ce Marelejon îşi introducea prizonierii pe uşi, Catelyn observă cum câţiva dintre ceilalţi schiţară un pas înapoi, să le facă loc, ca şi cum trădarea s-ar fi putut transmite cumva, printr-o atingere, o privire, o tuse. Paznicii şi prizonierii arătau aproape la fel: bărbaţi voinici fiecare, cu bărbi dese şi părul lung. Doi dintre oamenii Mareluijon şi trei prizonieri erau răniţi. Doar faptul că unii aveau suliţe, iar

ceilalţi teci goale te ajuta să-i deosebeşti. Cu toţii purtau armuri sau cămăşi de zale, cizme grele şi mantii groase, unele din lână, altele din blană.

Nordul e aspru, rece şi neîndurător, îi spusese Ned, când a venit pentru prima oară la Winterfell, acum o veşnicie.

— Cinci, zise Robb când prizonierii ajunseră în faţa lui, uzi şi tăcuţi. Ăştia sunt toţi?

— Au fost opt, murmură Marelejon. Am omorât doi când i-am prins, iar un al treilea e pe moarte.

Robb cercetă chipurile prizonierilor.

— A fost nevoie de opt ca voi ca să ucidă doi scutieri neînarmaţi.

Edmure Tully luă cuvântul:

— Au ucis şi ei doi dintre oamenii mei, ca să intre în turn. Pe Delp şi pe Elwood.

— N-a fost o crimă, ser, spuse Lordul Rickard Karstark, deranjat nu atât de lanţurile de la încheieturi, cât de sângele care-i şiroia pe faţă. Orice om care se aşează între un tată şi răzbunarea sa cere moarte.

Cuvintele sale răsunară în urechile Catelynei, aspre şi nemiloase, ca bubuitul unei tobe de război. Gâtul îi era uscat ca iasca. *Eu am făcut asta. Băieţii aceştia au murit ca fetele mele să poată rămâne în viaţă.*

— Ţi-am văzut fiii murind, în noaptea aceea, în Pădurea Şoaptelor, îi spuse Robb Lordului Karstark. Tion Frey nu l-a ucis pe Torrhen. Nici Willem Lannister nu l-a ucis pe Eddard. Cum poţi numi asta răzbunare? A fost o nebunie şi o crimă

sângeroasă. Fiii tăi au murit în mod onorabil, pe câmpul de luptă, cu săbiile în mâini.

— Au *murit,* spuse Rickard Karstark, fără să cedeze nici un milimetru.

Regicidul i-a doborât. Ăştia doi erau din tagma lui. Sângele poate fi răscumpărat doar cu sânge.

— Sângele unor copii? Robb arătă către cadavre. Câţi ani aveau? Doisprezece, treisprezece? *Scutieri.*

— Scutierii mor în fiece bătălie.

— Mor luptând, da. Tion Frey şi Willem Lannister au depus armele în Pădurea Şoaptelor. Erau prizonieri, închişi într-o celulă, neînarmaţi, dormind… nişte copii.

Uită-te la ei!

În schimb, Lordul Karstark se uită la Catelyn.

— Spune-i mamei tale să-i privească, spuse el. Ea i-a ucis, nu mai puţin decât mine.

225

Catelyn îşi sprijini o mână de spătarul jilţului lui Robb. Sala părea că se învârte în jurul ei. Îi venea să vomite.

— Mama mea n-are nici o legătură cu asta, izbucni Robb cu furie. A fost fapta ta. Crima ta. *Trădarea* ta.

— Cum poate fi o trădare să ucizi Lannisteri, când nu e trădare să-i eliberezi?

întrebă cu asprime Karstark. A uitat Înălţimea Ta că suntem în război cu Casterly Rock? În război, îţi ucizi duşmanii. N-ai învăţat asta de la tatăl tău, băiete?

— *Băiete?* Marelejon îi dădu lui Rickard Karstark o lovitură cu pumnu-i înmănuşat în zale, trimiţându-l în genunchi.

— Lasă-l! Glasul lui Robb răsună poruncitor. Umber se îndepărtă de prizonier.

Lordul Karstark scuipă un dinte rupt.

— Da, Lord Umber, lasă-mă pe seama regelui. Vrea să mă dojenească înainte de a mă ierta. Aşa pedepseşte trădarea Regele Nordului. Zâmbi. Un zâmbet roşu, umed. Sau ar trebui să-ţi spun Regele Care a Pierdut Nordul, Înălţimea Ta?

Marelejon înhaţă o suliţă de la omul de lângă el şi şi-o săltă pe umăr.

— Lasă-mă să-l pun pe frigare, sire. Lasă-mă să-i spintec pântecele, ca să-i putem vedea culoarea maţelor.

Porţile castelului se dădură în lături şi Peştele Negru intră, cu apa şiroindu-i de pe mantie şi de pe coif, urmat de oşteni ai clanului Tully, în timp ce afară un fulger brazdă cerul şi o ploaie neagră, sălbatică, biciuia pietrele Riverrunului. Ser Brynden îşi scoase coiful şi se lăsă în genunchi.

— Înălţimea Ta, fură singurele lui cuvinte, însă tonul său era extrem de grăitor.

— Voi discuta cu Ser Brynden în particular, în sala de audienţe. Robb se ridică

în picioare. Marejon, ţine-l pe Ser Karstark aici până ce mă întorc şi spânzură-i pe ceilalţi şapte.

Marelejon coborî suliţa:

— Chiar şi pe cei morţi?

— Da, n-am să îngădui ca unii ca ei să mânjească râurile unchiului meu.

Lasă-i hrană pentru ciori.

Unul dintre prizonieri se aruncă în genunchi.

— Îndurare, sire, eu n-am omorât pe nimeni. Doar am stat la uşă, urmărind străjerii.

Robb cumpăni o clipă.

— Ştiai ce are de gând Lordul Karstark? Ai văzut cuţitele scoase? Ai auzit ţipetele, urletele, strigătele de îndurare?

— Da, dar n-am fost părtaş. Doar am stat la pândă, jur…

— Lord Umber, spuse Robb, omul acesta doar a privit. Spânzură-l ultimul, ca să-i poată privi pe ceilalţi murind. Mamă, unchiule, veniţi cu mine, rogu-vă. Se întoarse, în timp ce oamenii Mareluijon se năpustiră asupra prizonierilor şi îi scoaseră din castel, cu suliţele la spate. Afară, tuna şi fulgera atât de puternic încât 226

castelul se prăbuşea parcă în urechile lor. *E sunetul prăbuşirii unui regat?* se întrebă Catelyn.

În sala de audienţe era întuneric, dar cel puţin tunetele erau înăbuşite de încă o grosime de zid. Un servitor intră cu o lampă de ulei în mână, să aprindă focul, dar Robb îl alungă şi păstră lampa. În încăpere se aflau scaune şi mese, dar numai Edmure se aşează, ridicându-se însă iar când observă că toţi ceilalţi rămăseseră în picioare. Robb îşi scoase coroana şi o aşează pe masă, în faţa lui.

Peştele Negru închise uşa.

— Clanul Karstark a dispărut.

— Toţi? Oare ce anume îi îngroşase vocea lui Robb într-atât, disperarea sau furia? Nici măcar Catelyn nu era sigură.

— Toţi bărbaţii apţi de luptă, răspunse Ser Brynden. Câţiva slujitori şi însoţitori de trupe au fost lăsaţi cu răniţii. Am interogat cât de mulţi a fost nevoie, ca să fim siguri care e adevărul. Au început să plece la căderea nopţii, furişânduse, câte unul, câte doi la început, pe urmă în grupuri mai mari. Răniţilor şi slujitorilor li s-a spus să păstreze aprinse focurile de tabără, ca nimeni să nu-şi dea seama că au plecat, dar după ce au început ploile, n-a mai contat.

— Se vor regrupa, departe de Riverrun? întrebă Robb.

— Nu. Sunt împrăştiaţi, scotocesc. Lordul Karstark a jurat să dea mâna fiicei sale oricărui bărbat, de neam sau de rând, care îi aduce capul Regicidului.

Zei, aveţi îndurare. Catelyn simţi că i se face rău din nou.

— Aproape trei sute de călăreţi şi de două ori mai mulţi cai s-au topit în noapte. Robb îşi frecă tâmplele, acolo unde coroana îşi lăsase urmele în pielea fină de deasupra urechilor. Toată oastea călare de la Karhold, pierdută.

Pierdută de mine. De mine, fie ca zeii să mă ierte. Catelyn nu trebuia să fie soldat ca să-şi dea seama de capcana în care era prins Robb. Deocamdată, era stăpân peste ţinuturile riverane, dar regatul său era înconjurat de duşmani din toate părţile, în afară de est, unde stătea retrasă Lysa, în vârful ei de munte. Nici chiar Tridentul nu era tocmai sigur, de vreme ce Lordul de Crossing îşi retrăsese jurământul de loialitate. *Şi acum să pierdem şi clanul Karstark...*

— Nici o vorbă despre asta nu trebuie să treacă de hotarele Riverrunului, spuse fratele ei, Edmure. Lordul Tywin ar... *Lannisterii îşi plătesc datoriile,* mereu spun asta. Mamă, ai milă, când va auzi una ca asta.

Sansa. Unghiile Catelynei săpară în carnea moale a palmelor, atât de strâns închise pumnul.

Robb îi aruncă lui Edmure o privire de gheaţă:

— Vrei să mă faci mincinos şi criminal, unchiule?

— Nu e nevoie să rostim nici un neadevăr. Doar să nu spunem nimic. Să-i îngropăm pe băieţi şi să ne ferecăm limbile până ce se sfârşeşte războiul. Willem a fost fiul lui Kevan Lannister şi nepotul Lordului Tywin. Tion a fost fiul Doamnei Genna şi era un Frey. Trebuie să păstrăm secretul şi faţă de Gemeni, 227

până când…

— Până când îi putem aduce pe cei ucişi înapoi la viaţă? se răsti Brynden Peştele Negru. Adevărul a fugit împreună cu clanul Karstark, Edmure. E prea târziu pentru asemenea jocuri.

— Le datorez taţilor lor adevărul, spuse Robb. Şi dreptatea. Şi asta le datorez.

Îşi privi coroana, sclipirea întunecată a bronzului, cercul de săbii din fier. Lordul Rickard m-a sfidat. M-a trădat. N-am de ales decât să-l condamn la moarte.

Numai zeii ştiu ce vor face oştenii lui Karstark cu Roose Bolton când vor auzi că

le-am executat seniorul pentru trădare. Bolton trebuie prevenit.

— Moştenitorul Lordului Karstark a fost şi el la Harrenhal, îi reaminti Ser Brynden. Fiul cel mare, cel pe care Lannisterii l-au luat ostatic la Furca Verde.

— Harrion. Îl chema Harrion. Robb râse cu amărăciune. Un rege ar face bine să cunoască numele duşmanilor săi, nu crezi?

Peştele Negru îi aruncă o privire şireată.

— Ştii cu certitudine? Că asta îl va face pe tânărul Karstark duşmanul tău?

— Ce altceva să fie? Sunt pe cale să-i ucid tatăl, nu e de aşteptat să-mi mulţumească.

— Ar putea. Există fii care-şi urăsc taţii şi, cât ai bate din palme, îl vei face Lord de Karhold.

Robb clătină din cap.

— Chiar dacă Harrion ar fi un astfel de om, n-ar putea niciodată să-l ierte făţiş

pe ucigaşul tatălui său. Propriii lui oameni i-ar întoarce spatele. Vorbim despre *oameni ai Nordului,* unchiule. Nordul nu uită.

— Iartă-l, atunci, îl îndemnă Edmure Tully.

Robb se uită lung la el, cu nedisimulată neîncredere. Sub privirea lui, faţa lui Edmure se roşi.

— Cruţă-i viaţa, vreau să spun. Nu-mi place ideea mai mult decât ţie, sire.

Mi-a ucis şi mie oamenii. Sărmanul Delp abia îşi revenise după rana pe care i-o făcuse Jaime. Karstark trebuie pedepsit, fără doar şi poate. Ţine-l în lanţuri, zic eu.

— Ostatic? întrebă Catelyn. *S-ar putea să fie cel mai bine...*

— Da, ostatic. Fratele ei îi luă meditaţia drept aprobare. Spune-i fiului că, atât timp cât rămâne loial, tatăl său nu va păţi nimic. Altminteri... Din partea Freyilor nu mai avem nici o nădejde, nici dacă m-aş oferi să mă însor cu *toate* fiicele Lordului Walder şi, în plus, să-i duc şi lectica. Dacă e să pierdem şi clanul Karstark, ce speranţă ne mai rămâne?

— Ce speranţă... Robb lăsă să-i scape un oftat, îşi dădu la o parte părul din ochi şi spuse: N-am primit nimic din partea lui Ser Rodrik, de la Nord, nici un răspuns din partea lui Walder Frey la noua noastră propunere, iar de la Eyrie doar tăcere. Se adresă mamei sale: Sora ta nu ne va răspunde niciodată? De câte ori trebuie să-i scriu? N-am să cred că nici unul dintre corbi nu a ajuns la ea.

Fiul ei căuta consolare, îşi dădu seama Catelyn. Vroia să audă că totul va fi bine. Dar regele ei avea nevoie de adevăr.

— Păsările au ajuns la ea. Deşi ţi-ar putea spune că nu e aşa, dacă se va ajunge vreodată la asta. Nu aştepta nici un ajutor din partea aceea, Robb. Lysa n-a fost niciodată curajoasă. Pe când am copilărit împreună, ea fugea şi se ascundea ori de câte ori făcea vreo boacănă. Probabil credea

că nobilul nostru tată îşi va uita mânia dacă n-o putea găsi. Lucrurile nu stau altfel nici acum. A fugit, de frică, de la Debarcaderul Regelui către locul cel mai sigur pe care-l cunoaşte şi stă pe muntele ei, sperând că toată lumea va uita de ea.

— Cavalerii de la Vale ar putea să joace un rol decisiv în acest război, spuse Robb, dar dacă ea nu vrea să intre în luptă, aşa să fie. I-am cerut doar să ne deschidă Poarta însângerată şi să ne dea corăbii la Gulltown, care să ne ducă spre nord. Drumul principal nu e uşor, dar şi mai greu ar fi să ne croim cale în susul Gâtului. Dacă aş putea acosta la Portul Alb, aş putea să flanchez Moat Cailin şi să

alung oamenii de fier din nord într-o jumătate de an.

— Asta nu se va întâmpla, sire, interveni Peştele Negru. Cat are dreptate. Lady Lysa se teme prea mult să primească o oaste în Vale. *Orice* oaste. Poarta însângerată va rămâne închisă.

— Atunci, lua-o-ar Ceilalţi, înjură Robb, cuprins de furia disperării. Şi pe nemernicul de Rickard Karstark. Şi pe Theon Greyjoy, Walder Frey, Tywin Lannister şi pe toţi ceilalţi. O, zei, de ce ar vrea cineva să fie rege? Când strigau cu toţii *Rege în Nord, Rege în Nord,* mi-am zis… mi-am *jurat* că voi fi un rege bun, venerabil ca tata, puternic, drept, loial prietenilor mei şi viteaz în faţa duşmanilor… Acum nici măcar nu-i pot deosebi pe unii de alţii. Cum s-au încurcat aşa toate? Lordul Rickard a luptat alături de mine în multe bătălii. Fiii săi au murit pentru mine în Pădurea Şoaptelor. Tion Frey şi Willem Lannister au fost *duşmanii* mei. Şi totuşi acum, de dragul lor, trebuie să-l omor pe tatăl prietenilor mei ucişi. Îi privi pe toţi. Îmi vor mulţumi Lannisterii pentru capul Lordului Karstark? Dar Freyii?

— Nu, spuse Peştele Negru, direct ca întotdeauna.

— Un motiv în plus să-l ţii ostatic şi să-i cruţi viaţa, îl îndemnă Edmure.

Robb întinse ambele mâini, ridică de pe masă coroana grea de bronz şi fier, şi-o aşează la loc pe cap şi, dintr-odată,

era rege din nou.

— Lordul Rickard va muri.

— Dar *de ce?* întrebă Edmure. Ai spus chiar tu…

— Ştiu ce am spus, unchiule. Nu schimbă ceea ce trebuie să fac. Săbiile din coroană se profilau ţepene şi negre pe fruntea sa. În bătălie, poate că i-aş fi omorât şi eu pe Tion şi pe Willem, dar n-a fost o bătălie. Dormeau în paturile lor, goi şi neînarmaţi, într-o celulă în care i-am vârât eu. Rickard Karstark a ucis mai mult decât un Frey şi un Lannister. *Mi-a ucis onoarea.* Am să mă ocup de el dis-de-dimineaţă.

229

Când se iviră zorile, reci şi cenuşii, furtuna se potolise, transformându-se într-o ploaie persistentă, pătrunzătoare, dar chiar şi aşa, pădurea zeilor era înţesată de oameni. Lorzi riverani şi nordici, oameni de neam şi oameni de rând, cavaleri, mercenari şi slugi, stăteau cu toţii printre copaci să vadă sfârşitul dansului întunecat al nopţii. La porunca lui Edmure, în faţa copacului inimii fusese aşezat un buştean. Ploaia şi frunzele cădeau împrejurul lor, când oamenii Mareluijon îl conduseră pe Lordul Karstark prin mulţime, cu mâinile încă legate. Oamenii lui atârnau deja de zidurile înalte ale Riverrunului, la capătul unor funii lungi, cu ploaia şiroindu-le pe feţele întunecate.

Lew Lungul aştepta lângă buştean, dar Robb îi luă barda din mână şi îi porunci să se dea la o parte.

— Aceasta e fapta mea, spuse el. Moare din porunca mea. Trebuie să moară de mâna mea.

Lordul Rickard Karstark îşi înclină capul, bătos.

— Pentru asta îţi mulţumesc. Dar pentru nimic altceva. Se îmbrăcase pentru moarte într-o cămaşă de lână lungă, neagră, cu blazonul răsăritului alb de soare al Casei sale. Sângele Primilor Oameni curge prin venele mele, la fel ca prin ale tale, băiete. Ai face bine să-ţi aminteşti că port numele bunicului tău, mi-am ridicat flamurile împotriva Regelui Aerys pentru tatăl tău şi împotriva Regelui Joffrey pentru tine. La Oxcross şi în Pădurea Şoaptelor şi în Bătălia

Câmpurilor. Am călărit lângă tine şi am stat alături Lordul Eddard la Trident. Suntem înrudiţi, familiile Stark şi Karstark.

— Această înrudire nu te-a oprit să mă trădezi, spuse Robb. Şi nu te va salva.

Îngenunchează, lordul meu.

Catelyn ştia că Lordul Karstark spusese adevărul. Familia Karstark se trăgea din Karlon Stark, un fiu mai tânăr al Winterfellului, care doborâse un lord rebel, cu o mie de ani în urmă, şi fusese răsplătit cu pământuri pentru vitejia sa. Castelul pe care îl construise fusese numit Karl’s Hold, devenind curând Karhold, iar de-a lungul secolelor, familia Stark din Karhold a devenit Karstark.

— Zei vechi sau noi, nu contează, îi spuse Lordul Rickard fiului ei. Nu există

om mai blestemat decât cel care omoară sânge din sângele lui.

— Îngenunchează, trădătorule, repetă Robb. Sau trebuie să le cer să-ţi pună

capul pe butuc cu forţa?

Lordul Karstark îngenunche.

— Zeii te vor judeca, aşa cum m-ai judecat tu pe mine. Îşi aşează capul pe buştean.

— Rickard Karstark, Lord de Karhold. Robb ridică barda grea cu ambele mâini. Aici, în faţa zeilor şi a oamenilor, te declar vinovat de crimă şi înaltă

trădare. În numele meu, te condamn. Cu mâna mea îţi iau viaţa. Vrei să rosteşti un ultim cuvânt?

— Omoară-mă şi fii blestemat. Nu eşti regele meu.

230

Barda căzu cu putere. Grea şi tăioasă, ucise dintr-o singură lovitură, dar fu nevoie de trei ca să despartă capul de trup şi, când totul se sfârşi, cel viu şi cel mort erau amândoi îmbibaţi de sânge. Robb azvârli barda cu dezgust şi se întoarse mut către copacul inimii. Rămase tremurând, cu mâinile pe jumătate încleştate şi ploaia şiroindu-i pe

obraji. *Zei, iertaţi-l,* se rugă Catelyn în tăcere. *E doar un copil şi n-a avut de ales.*

Era ultima dată când îl vedea pe fiul ei, în ziua aceea. Ploaia continuă toată

dimineaţa, biciuind suprafaţa râurilor şi transformând iarba din pădurea zeilor în noroi şi bălţoace. Peştele Negru adună o sută de oameni şi porni după clanul Karstark, dar nimeni nu se aştepta să aducă înapoi prea mulţi.

— Mă rog doar să nu fiu nevoit să-i spânzur, spuse el la plecare. După ce se depărta, Catelyn se retrase în solariul tatălui ei, să mai stea încă o dată la căpătâiul Lordului Hoster.

— Nu va mai dura mult, o preveni Maester Vyman în după-amiaza aceea, când veni şi el. Puterile îl părăsesc, deşi încearcă încă să lupte.

— A fost întotdeauna un luptător, spuse ea. Un minunat bărbat îndărătnic.

— Da, zise maesterul, însă bătălia aceasta n-o poate câştiga. E timpul să-şi lase sabia şi scutul. E timpul să se predea.

Sa se predea, gândi ea, *să facă pace.* Oare despre cine vorbea maesterul, despre tatăl sau despre fiul ei?

Pe înserat, Jeyne Westerling veni s-o vadă. Tânăra regină intră în solariu cu sfială.

— Lady Catelyn, nu vreau să te deranjez…

— Eşti cât se poate de bine-venită aici, Înălţimea Ta. Catelyn cosea, dar puse acul deoparte.

— Te rog, spune-mi *Jeyne,* nu mă simt ca o regină.

— Dar eşti. Vino, te rog ia loc, Înălţimea Ta.

— *Jeyne.* Se aşeză lângă cămin şi-şi netezi rochia, încordată.

— Cum doreşti. Cu ce te pot ajuta, Jeyne?

— E vorba despre Robb, spuse fata. E atât de nefericit, atât… atât de furios, de neconsolat. Nu ştiu ce să fac.

— E greu să iei viaţa unui om.

— Ştiu, i-am spus asta, ar fi trebuit să folosească un călău. Când Lordul Tywin trimite un om la moarte, nu face decât să dea porunca. E mai uşor aşa, nu crezi?

— Ba da, răspunse Catelyn, dar nobilul meu tată şi-a învăţat fiii că a ucide un om nu trebuie să fie niciodată uşor.

— Oh! Regina Jeyne îşi umezi buzele. Robb n-a mâncat nimic toată ziua. I-am cerut lui Rollam să-i aducă bucate bune la cină: coaste de mistreţ, ceapă înăbuşită

şi bere, dar nu s-a atins de nimic. Toată dimineaţa şi-a petrecut-o scriind o scrisoare şi mi-a spus să nu-l deranjez, dar când a terminat, a ars-o. Acum stă şi se uită la hărţi. L-am întrebat ce caută, dar nu mi-a răspuns. Cred că nici măcar nu 231

m-a auzit. Nici hainele n-a vrut să şi le schimbe. Au fost ude toată ziua şi pline de sânge. Vreau să-i fiu o soţie bună, din tot sufletul, dar nu ştiu cum să-l ajut. Cum să-l înveselesc sau să-l mângâi. Nu ştiu de ce are *nevoie.* Te rog, doamna mea, eşti mama lui, spune-mi ce trebuie să fac.

Spune-mi ce trebuie să fac. Catelyn ar fi pus aceeaşi întrebare, dacă tatăl ei ar fi putut s-o asculte. Dar Lordul Hoster murise, sau era pe aproape. Ned al ei la fel.

Bran şi Rickon muriseră şi ei, şi mama şi Brandon, atât de demult. Nu-i mai rămăsese decât Robb şi speranţa tot mai vagă a fiicelor ei.

— Uneori, spuse încet Catelyn, cel mai bun lucru pe care-l poţi face este să nu faci nimic. La început, când am venit la Winterfell, sufeream de fiecare dată când Ned mergea în pădurea zeilor, să stea sub copacul inimii. O parte din sufletul lui se afla în copacul acela, ştiam asta, o parte pe care n-avea s-o împartă niciodată cu mine. Totuşi, mi-am dat seama curând că fără partea aceea, el n-ar fi fost Ned.

Jeyne, copila mea, te-ai căsătorit cu Nordul, ca mine… iar în nord vor veni iernile. Încercă să zâmbească. Fii răbdătoare. Fii înţelegătoare. Te iubeşte şi are nevoie de tine şi se va întoarce la tine cât de curând. Chiar în noaptea

aceasta, probabil. Fii alături de el. Este tot ceea ce pot să-ţi spun.

Tânăra regină ascultă fermecată.

— Aşa voi face, spuse ea când Catelyn sfârşi. Îi voi fi alături. Se ridică în picioare. Ar trebui să mă întorc. Poate că mi-a simţit lipsa. Voi vedea. Dar dacă e tot lângă hărţile lui, voi avea răbdare.

— Prea bine, spuse Catelyn. Dar când fata era lângă uşă, îi trecu prin minte altceva. Jeyne, o strigă ea, mai e un lucru de care Robb are nevoie de la tine, deşi poate că încă nu-şi dă seama. Un rege trebuie să aibă un moştenitor.

Fata zâmbi.

— Mama mea spune la fel. Îmi face o licoare, din ierburi, lapte şi bere, să mă

ajute să fiu fertilă. O beau în fiecare dimineaţă. I-am spus lui Robb că sunt sigură

că-i voi dărui gemeni. Un Eddard şi un Brandon. I-a plăcut asta, cred. Noi… noi încercăm aproape în fiecare zi, doamna mea. Uneori de două ori sau mai mult.

Fata roşi foarte drăgălaş. Voi fi însărcinată în curând, promit. Mă rog Mamei noastre din ceruri în fiecare seară.

— Foarte bine. Îmi voi adăuga şi eu rugăciunile. Către zeii vechi şi noi.

După ce fata ieşi, Catelyn reveni la tatăl său şi îi netezi părul alb şi moale de pe frunte.

— Un Eddard şi un Brandon, suspină ea încetişor. Şi poate, cu timpul, un Hoster. Ţi-ar plăcea? Tatăl său nu răspunse, dar ea nu se aşteptase la un răspuns.

În timp ce ropotul ploii pe acoperiş se îngemăna cu răsuflarea tatălui său, Catelyn se gândi la Jeyne. Fata părea să aibă, într-adevăr, o inimă bună, întocmai cum spusese Robb. *Şi coapse bune, ceea ce ar putea fi foarte important.*

JAIME

La două zile de mers călare, de-o parte şi de alta a drumului regelui, trecură

printr-un vast ţinut al pierzaniei, cât vedeai cu ochii, câmpuri şi livezi înnegrite, unde trunchiurile copacilor morţi ţâşneau în aer ca nişte ţăruşi. Podurile erau arse şi ele, iar pâraiele erau umflate de ploile de toamnă, astfel că erau nevoiţi să

cutreiere de-a lungul malurilor în căutarea unor vaduri. Nopţile erau însufleţite de urletele lupilor, dar nu văzură nici ţipenie de om.

La Iazul Fecioarelor, somonul roşu al Lordului Mooton flutura încă deasupra castelului de pe deal, dar zidurile oraşului erau părăsite, porţile sfărâmate, jumătate din case şi dughene pârjolite şi jefuite. Nu văzură nici o vietate, în afară

de câţiva câini sălbatici care se îndepărtară furiş la auzul paşilor lor. Iazul de la care se trăgea numele oraşului, unde legenda spunea că Florian Nebunul o zărise pentru prima oară pe Jonquil scăldându-se împreună cu surorile sale, era atât de sufocat de cadavre în putrefacţie, încât apa devenise o zeamă murdară, gri-verzuie.

Jaime aruncă o privire şi se avântă într-un cântec:

— *Şase fecioare se scăldau într-un iaz încărcat de primăvară…*

— Ce faci? întrebă Brienne.

— Cânt *Şase fecioare într-un iaz.* Sunt sigur că l-ai auzit. Şi erau nişte fecioare sfioase. Cam ca tine, deşi întru câtva mai frumoase, bag mâna-n foc.

— Taci din gură, spuse fetişcana, cu o privire care lăsa să se înţeleagă că ar prefera să-l vadă plutind în iaz, alături de cadavre.

— Te rog, Jaime, îl imploră vărul său, Cleos. Lordul Mooton e jurat Riverrunului, nu vrem să-l scoatem din castelul ăsta. Şi s-ar putea să mai fie şi alţi duşmani ascunşi între dărâmături…

— Ai ei sau ai noştri? Nu sunt aceiaşi, vere. Tare aş vrea să văd dacă fătuca ştie să folosească sabia aia.

— Dacă nu taci, mă sileşti să-ţi pun căluş în gură, Regicidule.

— Dezleagă-mi mâinile şi am să fac pe mutul tot drumul până la Debarcaderul Regelui. Ce ar putea fi mai cinstit de atât, fătucă?

— *Brienne!* Mă cheamă *Brienne.* Jaime râse.

— Tu eşti fecioară şi acolo e iazul. Am să te spăl pe spate. Obişnuia s-o frece pe Cersei pe spate când erau copii, la Casterly Rock.

Fetişcana întoarse capul calului şi se îndepărtă la trap. Jaime şi Ser Cleos o urmară dincolo de Iazul Fecioarelor. După o jumătate de kilometru, verdele începu să-şi facă din nou loc în lume. Jaime era bucuros. Ţinuturile pârjolite îi aminteau prea mult de Aerys.

— O ia pe drumul către Duskendale, mormăi Ser Cleos. Drumul de-a lungul coastei ar fi mai sigur.

— Mai sigur, dar mai încet. Eu sunt pentru Duskendale, vere. La drept 233

vorbind, m-am plictisit de compania ta. *Oi fi tu un Lannister, dar eşti o umbră*

palidă faţă de sora mea.

Niciodată n-a putut suporta să fie mult timp departe de sora sa geamănă. Chiar şi în copilărie, se furişau unul în patul celuilalt şi dormeau îmbrăţişaţi. *Chiar şi în mormânt.* Cu mult înainte ca sora lui să dea în floare şi ca primele semne ale propriei bărbaţii să se ivească, văzuseră armăsarii şi iepele pe câmpuri, câinii şi căţelele în adăposturi şi făceau ca ei în joacă. Odată, slujnica mamei sale i-a prins asupra faptului… nu-şi amintea exact ce făceau, dar orice o fi fost, a oripilat-o pe Lady Joanna. A alungat-o pe slujitoare, a mutat dormitorul lui Jaime în cealaltă

parte a castelului, a pus un străjer la uşa camerei lui Cersei şi le-a spus că n-au voie să mai facă asta *niciodată,* altfel va fi nevoită să-i spună tatălui lor. Totuşi, n-ar fi trebuit să se teamă. La scurt timp după aceea, mama lor a murit

născându-l pe Tyrion şi Jaime abia dacă-şi mai amintea chipul ei.

Probabil că Stannis Baratheon şi Casa Stark îi făcuseră o favoare. Răspândiseră povestea incestului pe tot cuprinsul Celor Şapte Regate, aşa că nu mai rămânea nimic de ascuns. *De ce nu m-aş însura cu Cersei în văzul lumii, s-o am în patul meu în fiecare noapte? Dragonii s-au căsătorit întotdeauna cu surorile lor.* Septoni, lorzi şi oameni de rând au închis ochii sute de ani în privinţa Targaryenilor, n-au decât să facă la fel cu Casa Lannister. Ar fi un dezastru pentru pretenţiile lui Joffrey la coroană, fără doar şi poate, dar în cele din urmă, săbiile au fost cele care i-au adus Tronul de Fier lui Robert şi tot săbiile ar putea să-l ţină

acolo pe Joffrey, indiferent din ce sământă era zămislit. *L-am putea însura cu Myrcella, după ce am trimite-o pe Sansa Stark înapoi la mama ei. Asta ar arăta întregului regat că Lannisterii sunt mai presus de legile lor, asemeni zeilor şi Targaryenilor.*

Jaime hotărâse s-o trimită pe Sansa înapoi, împreună cu sora ei mai mică, dacă

putea fi găsită. Nu era de aşteptat să-şi recâştige onoarea pierdută, dar ideea de a-şi ţine făgăduiala când toată lumea se aştepta la trădare îl amuza peste poate.

Treceau pe lângă un zid scund şi un lan de grâu călcat în picioare când Jaime auzi un zbârnâit uşor în spatele lui, ca şi cum o mulţime de păsări şi-ar fi luat zborul deodată.

— Jos! strigă el, aruncându-se peste gâtul calului. Calul nechează şi se ridică pe picioarele din spate, când o săgeată îi străpunse crupa. Alte săgeţi trecură şuierând pe lângă el. Jaime îl văzu pe Ser Cleos clătinându-se în şa, răsucindu-se cu piciorul agăţat de scară. Calul o luă la goană, trăgându-l pe Frey după el, numai ţipete, cu capul săltând pe pământ.

Calul lui Jaime porni cu pas greoi, suflând şi fornăind, cuprins de durere.

Jaime îşi înălţă capul, rotindu-şi privirea după Brienne. Era încă pe cal, cu o săgeată înfiptă în spate şi o alta în

picior, dar părea să nu le simtă. O văzu scoţând sabia şi răsucindu-se în cerc, căutând din priviri arcaşii.

— *Dincolo de zid!* strigă Jaime, căznindu-se să-şi întoarcă animalul pe 234

jumătate orb către atacatori. Hăţurile îi erau încurcate în afurisitele de lanţuri şi aerul se umplu din nou de săgeţi. *Pe ei!* strigă el dând pinteni calului, să-i arate lui Brienne cum trebuie să facă. Sărmanul cal bătrân îşi găsi de undeva elanul s-o ia la goană. Dintr-odată alergau peste lanul de grâu, stârnind nori de pleavă. Jaime apucă să gândească: *Fătuca ar face mai bine să mă urmeze înainte ca ei să-şi dea seama că sunt atacaţi de un bărbat neînarmat, legat în lanţuri.* Apoi o auzi venind la galop în spatele lui.

— Evenfall! strigă Brienne, trecând ca fulgerul pe lângă el, şi îşi flutură sabia lungă. Tarth! Tarth!

Câteva ultime săgeţi ţâşniră pe lângă ei, fără să-i atingă, apoi arcaşii o luară la picior, aşa cum fac întotdeauna arcaşii fără susţinere în faţa atacului unor cavaleri.

Brienne struni calul în dreptul zidului. Când Jaime o ajunse din urmă, se topiseră

cu toţii în pădurea aflată la douăzeci de metri depărtare.

— Ţi-ai pierdut cheful de luptă?

— Fugeau.

— Asta e momentul cel mai potrivit să-i ucizi.

Brienne vârî sabia în teacă:

— De ce i-ai atacat?

— Arcaşii sunt neînfricaţi atât timp cât pot să se ascundă în spatele zidurilor şi să tragă în tine de la distanţă, dar dacă îi ataci, fug. Ştiu ce urmează să se întâmple când ajungi la ei. Ştii, ai o săgeată în spate. Şi alta în picior. Ar trebui să mă laşi să mă ocup de ele.

— Tu?

— Dar cine? Ultima oară când l-am văzut pe vărul meu Cleos, calul ara o brazdă cu capul lui. Deşi presupun că ar trebui să dăm de el. E un aşa-zis Lannister.

Îl găsiră pe Ser Cleos încă agăţat în scara şeii. Avea o săgeată în braţul drept şi o a doua în piept, însă pământul îi venise de hac. Vârful capului îi era năclăit de sânge şi moale la atingere. Bucăţi de os sfărâmat se mişcau pe sub piele, sub apăsarea mâinii lui Jaime.

Brienne îngenunche şi îi luă mâna.

— Încă e cald.

— Se va răci cât de curând. Vreau calul şi veşmintele lui. M-am săturat de zdrenţe şi de purici.

— A fost vărul tău. Fetişcana era indignată.

— *A fost,* fu de acord Jaime. N-ai teamă, am veri cu duiumul. Îi vreau şi sabia.

Ai nevoie de cineva cu care să împărţi veghea.

— Poţi să stai de veghe şi fără arme. Brienne se ridică.

— Legat de un copac? Poate că da. Sau aş putea să cad la învoială cu următoarea ceată de tâlhari şi să-i las să-ţi spintece gâtul ăla gros, fătucă.

— N-am să te înarmez. Şi numele meu este…

— … Brienne, ştiu. Mă leg şi mă jur solemn să nu-ţi fac nici un rău, dacă asta îţi domoleşte feciorelnicele temeri.

— Jurămintele tale n-au nici o valoare. I-ai făcut un jurământ lui Aerys.

— Din câte ştiu, n-ai fiert până acum pe nimeni în propria armură. Şi amândoi vrem să ajung, viu şi nevătămat, la Debarcaderul Regelui, nu-i aşa? Jaime se lăsă

pe vine lângă Cleos şi începu să-i desfacă centura sabiei.

— Dă-te la o parte. Acum. Încetează!

Jaime era obosit. Obosit de neîncrederea ei, obosit de insultele ei, obosit de dinţii ei strâmbi şi de faţa ei lătăreaţă, plină de coşuri, şi de părul ei moale şi subţire. Ignorându-i protestele, apucă mânerul sabiei vărului său cu ambele mâini, apăsă cadavrul cu piciorul şi trase. Când sabia ieşi din teacă, Jaime se răsucea deja, rotind şi ridicând sabia într-o arcuire iute, nimicitoare. Oţelul întâlni oţelul cu un zăngănit

puternic, cutremurător. Brienne reuşise cumva să-şi scoată sabia la timp. Jaime râse:

— Foarte bine, fătucă.

— Dă-mi sabia, Regicidule.

— O, am să ţi-o dau. Sări în picioare şi se năpusti asupra ei, cu sabia lungă

vibrând în mâinile sale. Brienne făcu un salt înapoi, parând, dar Jaime o urmă, forţând atacul. Nici nu apuca ea să pareze o lovitură, că venea următoarea. Săbiile se atinseră, se despărţiră şi se atinseră din nou. Sângele lui Jaime clocotea de bucurie. Pentru asta era făcut; se simţea mai viu ca oricând atunci când lupta, cu moartea în cumpănă la fiecare lovitură. *Iar cu mâinile legate în lanţuri, una de cealaltă, fătuca ar putea chiar să-mi dea de furcă un timp.* Lanţurile îl obligau să

ţină sabia cu ambele mâini, cu toate că, desigur, forţa şi impactul erau mai mici decât dacă ar fi folosit o adevărată spadă pentru două mâini, dar ce conta? Sabia vărului său era destul de lungă ca să-i pecetluiască soarta acestei Brienne de Tarth.

Sus, jos, înainte, Jaime dezlănţui un potop de oţel asupra ei. La stânga, la dreapta, oblic, cu atât avânt încât zburau scântei ori de câte ori săbiile se întâlneau, lovind de jos în sus, dintr-o parte, de peste umăr, atacând mereu, apropiindu-se de ea, pas şi fandare, lovitură şi pas, pas şi lovitură, spintecând, atacând, mai repede, mai repede, mai repede…

… până când, fără suflare, făcu un pas înapoi şi lăsă vârful sabiei să coboare spre pământ, dându-i fetei un moment de răgaz.

— Nu-i rău deloc pentru o fătucă, recunoscu el. Brienne răsuflă adânc, pe îndelete, fără să-l scape din ochi.

— Nu ţi-aş face nici un rău, Regicidule.

— De parcă ai putea. Răsuci sabia deasupra capului şi se năpusti din nou asupra ei, cu lanţurile zornăind.

Jaime n-ar fi putut spune cât a durat atacul. Poate minute sau poate ore; timpul dormea când se deşteptau săbiile. O îndepărtă de lângă cadavrul vărului său, 236

împingând-o de-a curmezişul drumului, în pădure. O dată Brienne se împiedică de o rădăcină pe care n-o observase şi, pentru o clipă, Jaime crezu că era învinsă, dar în loc să cadă, se lăsă pe un genunchi şi nu pierdu cadenţa. Sabia săltă, parând o lovitură care ar fi spintecat-o de la umăr până la pântece şi apoi se năpusti asupra lui, lovind iar şi iar, ridicându-se în picioare, lovitură cu lovitură.

Dansul continuă. Jaime o ţintui lângă un stejar, înjură când ea reuşi să-i scape, o urmări prin albia unui pârâu pe jumătate acoperit de frunze căzute. Oţelul răsuna, oţelul cânta, oţelul ţipa şi scânteia şi scrâşnea, şi femeia începu să grohăie ca o purcea la fiecare ciocnire a săbiilor, deşi cum, necum, Jaime nu reuşea s-o atingă. Parcă ar fi avut în jurul ei o colivie de fier care oprea fiecare lovitură.

— Nu-i rău deloc, spuse el când se opri pentru o clipă să-şi tragă sufletul, dându-i târcoale.

— Pentru o fătucă?

— Pentru un scutier, să zicem. Unul necopt. Jaime izbucni într-un râs hârâit, cu răsuflarea tăiată. Haide, haide, iubita mea, muzica încă mai cântă. Îmi acorzi acest dans, domniţă?

Mârâind, Brienne tăbărî asupra lui, rotindu-şi sabia şi, dintr-odată, Jaime era cel care se lupta din răsputeri să ţină oţelul departe de piele. Una dintre lovituri îi zgârie fruntea şi sângele i se prelinse în ochiul drept. *Lua-o-ar Ceilalţi, cu tot cu Riverrun.* Rugina şi putregaiul se aleseseră de dibăcia lui în afurisita de temniţă, iar lanţurile nu-i erau nici ele de mare folos. Ochiul drept i se închisese, umerii îi amorţeau din cauza izbiturilor, iar încheieturile îl dureau de povara lanţurilor, a cătuşelor şi a sabiei. Sabia devenea tot mai grea cu fiecare lovitură, iar Jaime ştia că n-o mai răsuceşte la fel de iute şi n-o mai ridică la fel de mult ca înainte.

E mai puternică decât mine.

Revelaţia îl înfiora. Robert fusese, fără doar şi poate, mai puternic decât el. La fel şi Taurul Alb, Gerald Hightower în perioada lui de glorie, şi Ser Arthur Dayne.

Dintre cei vii, Marelejon Umber era mai puternic, Mistreţul din Crakehall foarte probabil, ambii Clegane cu siguranţă. Puterea Muntelui nu se asemăna cu nimic omenesc. Nu avea importanţă. Cu iuţeală şi dibăcie, Jaime i-ar putea înfrânge pe toţi. Dar aceasta era o femeie. O mare vită de femeie, negreşit, dar… firesc ar fi ca ea să cedeze.

În schimb, Brienne îl forţă să intre din nou în pârâu, strigând:

— Predă-te! Aruncă sabia!

O piatră alunecoasă se răsuci sub piciorul lui Jaime. Simţind că se prăbuşeşte, transformă pasul greşit într-o fandare prin apă. Vârful sabiei trecu pe lângă sabia ei şi îi străpunse şoldul. O floare roşie se deschise şi Jaime avu răgazul să

savureze privelişte a sângelui ei înainte să-şi izbească genunchiul de o piatră.

Simţi o durere orbitoare. Brienne se năpusti asupra lui şi îi lovi sabia cu piciorul.

— PREDĂ-TE!

Jaime îi izbi picioarele cu umărul trăgând-o peste el. Se rostogoliră, lovindu-se 237

cu mâinile şi picioarele, până când, în cele din urmă, Brienne şedea călare pe el.

Jaime reuşi să-şi smulgă pumnalul din teacă, dar înainte să i-l poată înfige în burtă, Brienne îl prinse de încheietură şi îi ţintui mâinile de o piatră, cu atâta putere încât Jaime avu impresia că-i dislocase un braţ. Cealaltă mână a ei îi acoperea faţa.

— Predă-te. Brienne îi împinse capul în jos, îl apăsă, îl trase în sus. *Predă-te!*

Jaime îi scuipă apă în faţă. Un brânci, un pleoscăit şi era din nou sub apă, dând zadarnic din picioare, căutând aer. Iarăşi deasupra. *Predă-te sau am să te înec.*

— Şi o să-ţi încalci jurământul? mârâi el. Ca mine?

Brienne îi dădu drumul şi se îndepărtă împroşcând apa. Şi pădurile răsunară de râsete răguşite. Brienne se clătina pe picioare. Era numai sânge şi noroi de la brâu în jos, cu veşmintele sfâşiate, cu faţa roşie. *Arată de parcă am fi fost prinşi în toiul unei partide de amor, nu luptându-ne.* Jaime se târî peste pietre către apa mică, ştergându-şi sângele din ochi cu mâinile legate în lanţuri. Ambele maluri ale pârâului erau străjuite de oameni înarmaţi. *Nu-i de mirare, făceam destulă*

hărmălaie ca să trezim şi un dragon.

— Bine v-am găsit, prieteni, le strigă amabil. Să-mi fie cu iertare dacă v-am deranjat. M-aţi prins bătându-mi nevasta.

Bărbatul care vorbise era îndesat şi vânjos, iar apărătoarea nazală a coifului nu-i ascundea complet absenţa nasului.

Aceştia nu erau tâlharii care-l omorâseră pe Ser Cleos, îşi dădu seama Jaime dintr-odată. Erau înconjuraţi de scursorile pământului: oacheşi dornisheni şi bălai lyseni, Dothraki cu clopoţei în cosiţe, ibbanezi păroşi, oameni din Ţara Verii, negri ca tăciunele, înveşmântaţi în mantii cu pene. Îi cunoştea. *Bravii Camarazi.*

Brienne îşi regăsi glasul:

— Am o sută de gologani…

Un bărbat cadaveric, cu o mantie de piele zdrenţăroasă, vorbi:

— Îi luăm pentru început, doamna mea.

— Pe urmă te căutăm între picioare, adăugă cel fără nas. Nu poate să fie atât de urât acolo pe cât arăţi în rest.

— Întoarce-o şi ia-o pe la spate, Rorge, îl îmboldi un lăncier Dothraki, cu o eşarfă roşie de mătase legată în jurul coifului. Aşa n-o să fii nevoit să te uiţi la ea.

— Şi să-i răpesc plăcerea de a mă privi? zise bărbatul fără nas, iar ceilalţi izbucniră în râs.

Aşa urâtă şi încăpăţânată cum era, fătuca merita mai mult decât să fie batjocorită de asemenea scursori.

— Cine e şeful aici? ceru Jaime să ştie, cu glas puternic.

— Eu am onoarea asta, Ser Jaime. Ochii lui cadaverici erau tiviţi cu roşu, avea părul rar şi murdar. Vene vineţii se desluşeau prin pielea străvezie a mâinilor şi a feţei. Sunt Urswyck. Zis Urswyck cel Credincios.

— Ştii cine sunt eu?

Mercenarul îşi înclină capul.

— O barbă şi un cap ras nu sunt de ajuns ca să înşele Bravii Camarazi.

Măştile însângerate, vrei să spui. Jaime nu-i preţuia mai mult decât îl preţuise pe Gregor Clegane sau pe Amory Lorch. *Câini* îi numea tatăl său şi ca pe nişte câini îi folosea, să-i hăituiască prada şi să vâre spaima în inimile victimelor sale.

— Dacă mă cunoşti, Urswyck, atunci ştii că îţi vei primi răsplata. Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile. Cât despre fătucă, e de obârşie nobilă şi merită

un preţ bun.

Celălalt îşi înălţă capul.

— Chiar aşa? Ce noroc!

În zâmbetul lui Urswyck era o anumită viclenie care lui Jaime nu-i plăcea deloc.

— M-ai auzit bine. Unde e ţapul?

— La câteva ore distanţă. Va fi încântat să te vadă, nu mă îndoiesc, dar eu, unul, nu i-aş zice *ţap* în faţă. *Lordul* Vargo se zbârleşte când vine vorba de demnitatea lui.

De când o fi având demnitate sălbaticul ăla bălos?

— O să am grijă să nu uit asta, când îl întâlnesc. Lord de ce, mă rog?

— De Harrenhal. Aşa i s-a promis.

Harrenhal? Oare tatăl meu şi-a pierdut minţile? Jaime ridică mâinile.

— Vreau să scap de lanţurile astea.

Râsul lui Urswyck era uscat ca iasca.

Ceva nu e în regulă aici. Jaime nu-şi trăda în nici un fel deruta, ci doar zâmbi:

— Am spus ceva amuzant?

Ciuntul rânji.

— Eşti cel mai nostim lucru pe care l-am văzut de când Muşcătorul a sfârtecat ţâţele acelei preotese.

— Tu şi tatăl tău aţi pierdut prea multe bătălii, îi explică dornisheanul. A trebuit să ne schimbăm pieile de leu cu piei de lup.

Urswyck îşi desfăcu braţele.

— Ceea ce vrea Timeon să spună e că Bravii Camarazi nu mai sunt în slujba Casei Lannister. Acum îl slujim pe Lordul Balon. Şi pe Regele Nordului.

Jaime îi aruncă un zâmbet rece, dispreţuitor.

— Şi oamenii mai spun că eu am onoarea de rahat!

Remarca îl nemulţumi pe Urswyck. La semnul lui, două dintre Măşti îl înhăţară pe Jaime de braţe, iar Rorge îi dădu un pumn înmănuşat în zale în stomac. Când se chirci, gemând, o auzi pe fetişcană protestând:

— Încetaţi. Nu-i veţi face nici un rău! Lady Catelyn e cea care ne-a trimis…

un schimb de ostatici… e sub protecţia mea…

Rorge îl lovi din nou, scoţându-i aerul din plămâni. Brienne se aruncă după

sabie în apele pârâului, dar Măştile tăbărâră asupra ei înainte să poată pune mâna 239

pe ea. Vânjoasă cum era, fu nevoie de patru bărbaţi ca s-o supună.

La sfârşit, faţa ei era la fel de umflată şi de plină de sânge cum trebuie să fi fost cea a lui Jaime, şi îi scoseseră doi dinţi. Asta n-o înfrumuseţa cu nimic.

Clătinându-se şi sângerând, cei doi prizonieri fură târâţi prin pădure, înapoi la cai.

Brienne şchiopăta din cauza rănii de la şold pe care i-o făcuse Jaime în pârâu. Îi era milă de ea. În noaptea aceasta îşi va pierde fecioria, nu avea nici o îndoială.

Ticălosul ăla fără nas o va silui, fără doar şi poate, şi probabil că şi unii dintre ceilalţi îşi vor lua porţia.

Dornisheanul îi legă spate în spate pe calul lui Brienne, în timp ce alţii îl dezbrăcau pe Ser Cleos până la piele, ca să-şi împartă lucrurile sale. Rorge se alese cu cămaşa pătată de sânge, cu mândru-i blazon ce purta însemnele Lannisterilor şi Freyilor. Săgeţile făcuseră găuri prin lei şi prin turnuri deopotrivă.

— Sper că eşti mulţumită, fătucă, îi şopti Jaime lui Brienne. Tuşi şi scuipă o grămadă de sânge. Dacă m-ai fi înarmat, n-am fi fost niciodată capturaţi. Brienne nu răspunse. *E o căţea căpoasă ca un catâr,* gândi el. *Dar, da, e curajoasă.* Ce era al ei era al ei. La noapte, când vom poposi, vei fi batjocorită, şi nu doar o dată, o preveni el. Ai fi înţeleaptă să nu te împotriveşti. Dacă te zbaţi, vei pierde mai mult decât câţiva dinţi.

Simţi spatele lui Brienne înţepenindu-se, lipit de al lui.

— Tu asta ai face, dacă ai fi femeie?

Dacă aş fi femeie, aş fi Cersei.

— Dacă aş fi femeie, i-aş face să mă omoare. Dar nu sunt. Jaime dădu pinteni calului, la trap. *Urswyck!* Am o vorbă cu tine!

Mercenarul cadaveric în mantie de piele zdrenţuită struni calul o clipă şi se aşeză în dreptul lui.

— Ce-mi propui, ser? Şi vezi cum vorbeşti, dacă nu vrei s-o capeţi din nou.

— Aur, zise Jaime. Îţi place aurul, nu-i aşa?

Urswyck îl cercetă cu ochii-i înroşiţi.

— E de folos, mărturisesc.

Jaime îi zâmbi cu înţeles.

— Tot aurul din Casterly Rock. De ce să se bucure ţapul de el? De ce să nu ne duci la Debarcaderul Regelui şi să primeşti tu răscumpărarea pentru mine? Şi pentru ea, dacă pofteşti. Tarthul e numit Insula de Safir, mi-a spus cândva o fecioară. Brienne se foi la auzul acestor vorbe, dar nu spuse nimic.

— Mă iei drept trădător?

— Negreşit. Drept ce altceva?

Preţ de o fracţiune de secundă, Urswyck cumpăni asupra ofertei.

— Debarcaderul Regelui e departe şi acolo e tatăl tău. Lordul Tywin s-ar putea să fie supărat pe noi fiindcă i-am vândut Harrenhalul Lordului Balon.

E mai isteţ decât pare. Jaime abia aşteptase să-l spânzure pe ticălos, cu buzunarele burduşite de aur.

— Mă ocup eu de tatăl meu. O să obţin pentru tine o amnistie regală pentru orice crimă pe care ai săvârşit-o. Te voi face cavaler.

— Ser Urswyck, spuse bărbatul, savurând sonoritatea cuvintelor. Cât de mândră ar fi draga mea soţie să audă asta. Dacă n-aş fi omorât-o. Oftă. Şi cum rămâne cu bravul Lord Vargo?

— Să-ţi cânt o strofă din *Ploile din Castamere?* Ţapul nu va mai fi chiar aşa de viteaz când tatăl meu va pune mâna pe el.

— Şi cum o să facă el asta? Braţele tatălui tău sunt atât de lungi încât pot să se întindă peste zidurile Harrenhalului şi să ne înhaţe?

— Dacă e nevoie. Bazaconia monstruoasă a Regelui Harren se mai prăbuşise şi avea să se prăbuşească din nou. Eşti chiar aşa de nătărău încât crezi că ţapul se poate pune cu leul?

Urswyck se aplecă şi îl plesni nonşalant peste faţă. Insolenţa absolut dezinvoltă a gestului era mai supărătoare decât lovitura în sine. *Nu se teme de mine,* îşi dădu seama Jaime, cu un fior.

— Te-am ascultat destul, Regicidule. Ar trebui să fiu, într-adevăr, un mare nătărău să cred promisiunile unui sperjur ca tine. Dădu pinteni calului şi se îndepărtă iute, în galop.

Aerys, gândi Jaime cu ranchiună. *Mereu vine vorba de Aerys.* Se lăsă legănat de mişcarea calului, dorindu-şi o

sabie. *Două săbii ar fi chiar mai bine. Una pentru fătucă şi una pentru mine. Am muri, dar am lua jumătate dintre ei cu noi.*

— De ce le-ai spus că Tarthul este Insula de Safir? îi şopti Brienne când Urswyck nu-i mai putea auzi. Ar putea să creadă că tatăl meu are o mulţime de nestemate…

— Mai bine te-ai ruga să creadă.

— Chiar fiecare cuvânt pe care îl spui e o minciună, Regicidule? Tarthul e numit Insula de Safir pentru albastrul apelor sale.

— Strigă puţin mai tare, fătucă. Nu cred că Urswyck te-a auzit. Cu cât află mai repede cât de puţin valorezi, cu atât mai degrabă încep siluirile. Fiecare bărbat de aici te va călări, dar ce-ţi pasă ţie? N-ai decât să închizi ochii, să-ţi desfaci picioarele şi să-ţi închipui că sunt cu toţii Lordul Renly.

Din fericire, asta o reduse la tăcere o vreme.

Ziua era pe sfârşite când îl găsiră pe Vargo Hoat jefuind un mic sept, împreună

cu altă duzină de Bravi Camarazi. Ferestrele plumbuite fuseseră sparte, iar zeii sculptaţi în lemn, târâţi afară, în lumina soarelui. Cel mai gras Dothraki pe care-l văzuse Jaime vreodată stătea pe pieptul Mamei când s-au apropiat, scoţându-i ochii de calcedonie cu vârful cuţitului. În apropiere, un septon slab şi pleşuv era atârnat cu capul în jos de creanga unui castan stufos. Trei dintre Bravii Camarazi îi foloseau trupul pe post de ţintă. Unul dintre ei trebuie că era priceput, căci mortul avea săgeţi înfipte în amândoi ochii.

Când mercenarii îl zăriră pe Urswyck cu prizonierii, un strigăt se înălţă într-o 241

mulţime de graiuri. Ţapul şedea lângă foc, mâncând de pe frigare o pasăre friptă

pe jumătate, cu unsoarea şi sângele prelingându-i-se de pe degete în barba-i lungă

şi ţepoasă, îşi şterse mâinile de tunică şi se ridică.

— Regicidule, bolborosi el, sunteţi prizonierii mei.

— Lordul meu, eu sunt Brienne de Tarth, strigă fetişcana. Lady Catelyn Stark mi-a poruncit să-l predau pe Ser Jaime fratelui său, la Debarcaderul Regelui.

Ţapul îi aruncă o privire plictisită.

— Faceţi-i să tacă.

— Ascultă-mă, îl imploră Brienne, în timp ce Rorge tăia funiile care o legau de Jaime, în numele Regelui Nordului, regele pe care îl slujeşti, te rog, ascultă-

mă…

Rorge o trase jos de pe cal şi începu s-o lovească cu picioarele.

— Vezi să nu-i rupi vreun os, îi strigă Urswyck. Căţeaua cu chip de cal valorează cât greutatea ei, în safire.

Dornisheanul Timneon şi ibbanezul puturos îl traseră pe Jaime jos din şa şi îl îmbrânciră către foc. Nu i-ar fi fost greu să pună mâna pe una dintre săbiile lor, în timp ce-l brutalizau, dar erau prea mulţi şi el era încă în lanţuri. Ar putea să

spintece unul sau doi, dar în cele din urmă ar plăti cu viaţa. Jaime nu era pregătit să moară încă şi cu siguranţă nu pentru Brienne Tarth.

— E o zi minunată, zise Vargo Hoat. În jurul gâtului avea un lanţ din monede legate între ele, monede de toate formele şi mărimile, unele turnate, altele bătute, purtând chipul unor regi, vrăjitori, zei şi demoni şi tot soiul de animale bizare.

Monede din fiecare ţinut cu care s-a luptat, îşi aminti Jaime. Lăcomia era cheia către acest om. *Dacă a fost întors o dată, poate fi întors din nou.*

— Lord Vargo, ai fost nesăbuit să pleci din slujba tatălui meu, dar putem repara greşeala. Va plăti bine pentru mine, ştii asta.

— O, da, răspunse Vargo Hoat. Jumătate din aurul de la Casterly Rock va fi al meu. Dar mai întâi trebuie să-i transmit un mesaj. Spuse ceva pe limba lui căprească, bălmăjită.

Urswyck îl îmbrânci în spate şi un măscărici în straie verzi şi roz îl doborî de pe picioare. Când se prăbuşi la pământ, unul dintre arcaşi înhaţă lanţul dintre încheieturile lui Jaime şi îi trase mâinile în faţă. Un Dothraki gras puse cuţitul deoparte şi scoase din teacă un *arakh* imens, curbat, năprasnica sabie-coasă pe care o îndrăgeau lorzii călăreţi.

Vor să mă sperie. Măscăriciul ţopăia în spatele lui Jaime, chicotind, în timp ce grăsanul se apropie ţanţoş de el. *Ţapul vrea să-mi ud nădragii şi să cerşesc îndurare, dar nu va avea niciodată plăcerea asta.* Era un Lannister de Casterly Rock, Lord Comandant al Gărzii Regale, nici un mercenar nu-l putea face să ţipe.

Lumina soarelui arunca sclipiri argintii pe muchia *arakhului,* când acesta coborî, tremurând, aproape prea iute ca să poată fi văzut. Şi Jaime ţipă.

ARYA

Cetăţuia pătrată era pe jumătate în paragină. La fel şi măreţul cavaler cu părul alb care locuia acolo. Era atât de bătrân încât nu le înţelegea întrebările. Indiferent ce i se spunea, nu făcea decât să zâmbească şi să murmure:

— Am apărat podul împotriva lui Ser Maynard. Era roşu la păr şi negru la mânie, dar nu m-a putut clinti. Cu şase răni m-am ales înainte să-l omor. Şase.

Maesterul care-l îngrijea era, din fericire, tânăr. După ce bătrânul adormi în scaunul său, îi luă deoparte şi le spuse:

— Mă tem că umblaţi după o nălucă. Am primit un mesaj, mai demult, e cel puţin o jumătate de an de atunci. Lannisterii l-au prins pe Lordul Beric lângă

Ochiul Zeilor. L-au spânzurat.

— Da, aşa a fost, dar Thoros i-a tăiat funia înainte de a muri. Nasul spart al lui Lem nu mai era atât de roşu şi de umflat, dar era cârn, dând chipului său o înfăţişare strâmbă. Nobilul lord e greu de ucis, fără doar şi poate.

— Şi un om greu de găsit, s-ar părea, adăugă maesterul. Aţi întrebat-o pe Doamna Frunzelor?

— O vom întreba, zise Barbă-Verde.

În dimineaţa următoare, pe când traversau podeţul de piatră din spatele fortăreţei, Gendry se întrebă dacă acesta era podul pentru care se luptase bătrânul.

Nimeni nu ştia.

— Probabil că este, zise Jack Norocosul. Nu văd vreun alt pod.

— Ai ştii sigur, dacă ar exista un cântec, interveni Tom Şaptecoarde. Un singur cântec bun şi am şti cine era Ser Maynard şi de ce ţinea morţiş să treacă

podul ăsta. Bietului bătrân Lychester ar fi putut să i se ducă vestea, asemeni Cavalerului Dragon, dacă ar fi avut destulă minte să ţină pe lângă el un cântăreţ.

— Fiii Lordului Lychester au murit în rebeliunea lui Robert, mormăi Lem.

Unii de o parte, alţii de cealaltă. De atunci nu e zdravăn la cap. Nici un afurisit de cântec nu poate fi de folos când vine vorba de una ca asta.

— La ce s-a referit maesterul când a zis s-o întrebăm pe Doamna Frunzelor?

Arcaşul zâmbi.

— Aşteaptă şi o să vezi.

Trei zile mai târziu, pe când străbăteau o pădure îngălbenită, Jack Norocosul scoase cornul şi suflă. Era un alt fel de semnal decât până atunci. Nici nu se stinseră bine sunetele, că din copaci coborâră scări de frânghii.

— Priponim caii şi urcăm, zise Tom, cu glas cântat.

Urcară într-un sat ascuns între crengile de sus, un labirint de cărări din funii şi colibe acoperite de muşchi, pitite în spatele frunzişului de aur şi purpură, şi fură

conduşi la Doamna Frunzelor, o femeie slabă ca o aşchie, cu părul alb şi veşminte ţesute din fire aspre.

— Nu mai putem rămâne aici multă vreme acum, că toamna e peste noi, le 243

spuse ea. Cu nouă zile în urmă, o mulţime de lupi au trecut pe drumul Hayfordului, la vânătoare. Dacă, din

întâmplare, ar fi ridicat privirea, ne-ar fi putut zări.

— Nu l-ai văzut pe Lordul Beric? întrebă Tom Şaptecoarde.

— E mort. Femeia părea tulburată. L-a prins Muntele şi i-a vârât un pumnal prin ochi. Un frate cerşetor ne-a povestit. A auzit asta din gura unuia care a văzut întâmplarea cu ochii lui.

— Asta e o poveste veche şi răsuflată, spuse Lem. Şi neadevărată. Lordul fulgerului nu e atât de uşor de ucis. I-o fi scos ochiul Ser Gregor, dar nimeni nu moare din asta. Jack Norocosul ar putea să-ţi explice.

— Ei, bine, eu n-am murit, zise Jack cel chior. Tatăl meu a sfârşit spânzurat de judele Lordului Piper, fratele meu Wat a fost trimis la Zid, iar Lannisterii mi-au omorât ceilalţi fraţi. Un ochi, asta e o nimica toată.

— Juri că nu e mort? Femeia strânse braţul lui Lem. Fii binecuvântat, e cea mai bună veste pe care am primit-o de o jumătate de an încoace. Fie ca Războinicul să-l apere. Şi preoteasa roşie.

În noaptea următoare îşi aflară adăpost sub ruinele înnegrite ale unui sept, într-un sat pârjolit pe nume Sallydance. Doar cioburi mai rămăseseră din ferestrele de sticlă plumbuită, iar septonul bătrân care îi întâmpină le spuse că

jefuitorii au şters-o până şi cu preţioasele veşminte ale Mamei, cu felinarul aurit al Babei şi coroana de argint de pe capul Tatălui.

— Au tăiat şi sânii Fecioarei, deşi erau din lemn, le spuse el. Şi ochii, ochii erau din jais şi azurit şi sidef. I-au scos cu cuţitele. Fie ca Mama să aibă milă de ei toţi.

— A cui a fost isprava? întrebă Lem Mantie-de-Lămâie. A Măştilor?

— Nu, răspunse bătrânul. Erau nordici. Sălbatici care venerează copacii. Îl voiau pe Regicid, aşa ziceau.

Arya îl auzi şi îşi muşcă buza. Simţea privirea lui Gendry aţintită asupra ei.

Era furioasă şi ruşinată.

Doisprezece oameni locuiau în beciul de sub sept, printre pânze de păianjen, rădăcini şi butoaie de vin sparte, dar nici ei nu ştiau nimic despre Beric Dondarion. Nici măcar căpetenia lor, care purta o armură înnegrită de funingine şi un fulger grosolan pe mantie. Când Barbă-Verde o văzu pe Arya holbându-se la el, râse:

— Lordul fulgerului este pretutindeni şi nicăieri, mică veveriţă.

— Nu sunt veveriţă, răspunse ea. În curând voi fi aproape femeie. Împlinesc unsprezece ani.

— Atunci bagă de seamă ca nu cumva să mă însor cu tine! Încercă s-o gâdile sub bărbie, dar Arya îl plesni peste afurisita de mână.

Lem şi Gendry jucară pietre cu gazdele lor în noaptea aceea, în timp ce Tom Şaptecoarde cânta un cântec stupid despre Ben Pântecosul şi gâscă Înaltului 244

Septon. Anguy o lăsă pe Arya să-i încerce arcul, dar oricât de tare îşi muşca buza, nu reuşea să-l întindă.

— Ai nevoie de un arc mai uşor, domniţă, spuse arcaşul cel pistruiat. Dacă se găseşte lemn uscat la Riverrun, s-ar putea să-ţi fac unul.

Tom îi auzi şi se opri din cântat.

— Eşti un nătărău, Arcaşule. Dacă mergem la Riverrun, o vom face doar ca să

ne luăm recompensa pentru ea, n-o să ai timp să stai şi să faci arcuri. Să te bucuri dacă ieşi de acolo cu pielea pe tine. Lordul Hoster spânzura tâlhari încă de pe vremea când nici nu-ţi mijise mustaţa. Şi fiul ăla al lui… nu te poţi încrede într-un om care urăşte muzica, asta-i vorba mea.

— Nu urăşte muzica, zise Lem, ci pe tine, nătărăule.

— Ei, bine, n-are nici un motiv. Fătuca a vrut să facă bărbat din el, e vina mea că a el băut prea mult ca să facă ce trebuie?

Lem fornăi pe nasu-i spart.

— Tu ai făcut cântecul despre povestea asta, sau vreun alt idiot îndrăgostit de propria-i voce?

— Eu nu l-am cântat decât la început, se plânse Tom. Şi cine a zis că era despre el? Era un cântec despre un peşte.

— Un peşte bleg, zise Anguy, râzând.

Aryei nu-i păsa despre ce erau cântecele nesărate ale lui Tom. Îşi îndreptă

atenţia către Harwin:

— Ce-a vrut să spună cu răscumpărarea?

— Avem nevoie de nişte cai, domniţă. Şi de armuri. Săbii, scuturi, suliţe.

Toate câte pot fi cumpărate cu bani. Da, şi de seminţe. Vine iarna, ai uitat? O

atinse sub bărbie. Nu vei fi primul prizonier de soi pe care l-am răscumpărat. Nici ultimul, nădăjduiesc.

Arya ştia că era adevărat. Cavalerii erau mereu capturaţi şi răscumpăraţi şi uneori aşa se întâmpla şi cu femeile. *Dar dacă Robert nu le plăteşte preţul?* Ea nu era un cavaler vestit, iar regii aveau datoria să-şi pună regatele mai presus de surorile lor. Şi nobila ei mamă, ea ce va spune? Oare o va mai voi înapoi, după

câte a făcut? Arya îşi muşca buza şi se frământa.

În ziua următoare, se îndreptară către un loc numit Inima Avântată, un deal atât de semeţ, încât, de sus, Arya avea impresia că poate vedea jumătate din lume.

Coama dealului era mărginită de un inel de buşteni imenşi, tot ce mai rămăsese din cercul de copaci, odinioară măreţi, ai inimii. Arya şi Gendry dădură ocol dealului, numărându-i. Erau treizeci şi unu, câţiva atât de mari încât le-ar fi putut sluji drept culcuş.

Inima Avântată fusese un loc sacru pentru copiii pădurii, îi spuse Tom Şaptecoarde, şi o parte din vraja lor mai zăbovea încă acolo.

— Nici un rău nu li se poate întâmpla celor care dorm aici, spuse cântăreţul.

Arya se gândi că trebuia să fie adevărat: dealul era atât de înalt, iar ţinutul din 245

împrejurimi atât de neted, încât nici un duşman nu se putea apropia nevăzut.

Tom îi spuse că oamenii de prin preajmă ocoleau acest loc. Se zicea că e bântuit de fantomele copiilor pădurii care muriseră aici când regele andalilor, pe nume Erreg Fratricidul, le-a retezat crângul. Arya ştia despre copiii pădurii şi despre andali, dar fantomele nu o înspăimântau. Când era mică, se ascundea în criptele din Winterfell, să se joace de-a castelul sau de-a monştrii şi fecioarele printre regii de piatră încremeniţi pe tronurile lor.

Totuşi, în noaptea aceea i se zburli părul pe ceafă. Dormea, dar furtuna o trezi.

Vântul trase pătura de pe ea şi o trimise, învârtindu-se, în tufişuri. Când se duse după ea, auzi voci.

Lângă tăciunii aprinşi ai focului de tabără, îi zări pe Tom, Lem şi Barbă-Verde vorbind cu o femeie micuţă, cu un cap mai mică decât Arya şi mai în vârstă decât Bătrâna Nan, gârbovită şi ridată din cale-afară, sprijinindu-se de un toiag negru, cioturos. Păru-i alb era atât de lung încât ajungea aproape până la pământ. Când se stârni o rafală de vânt, părul îi zbură în jurul capului, ca un nor diafan. Carnea îi era şi mai albă, de culoarea laptelui, iar Aryei i se păru că avea ochii roşii, deşi din tufişuri era greu de spus.

— Vechii zei se zbuciumă şi nu mă lasă să dorm, o auzi Arya spunând. Am visat o umbră cu o inimă arzând măcelărind un cerb de aur, da. Am visat un bărbat fără chip, aşteptând pe un pod care se clătina şi se legăna. Pe umărul său era cocoţată o cioară înecată, cu alge atârnându-i de pe aripi. Am visat un râu clocotitor şi o femeie care era peşte. Plutea moartă, cu lacrimi roşii pe obraji, dar când, într-un târziu, ochii i s-au deschis, oh, m-am trezit de spaimă. Toate acestea le-am visat şi încă altele. Aveţi daruri să mă răsplătiţi pentru visele mele?

— Vise, bombăni Lem Mantie-de-Lămâie, la ce sunt bune visele? Femei-peşti şi ciori înecate. Am avut şi eu un vis noaptea trecută. Sărutam o cârciumăreasă pe care am cunoscut-o cândva. Ai de gând să mă plăteşti pentru asta, bătrâno?

— Cârciumăreasă e moartă, şuieră femeia. Doar viermii o mai pot săruta acum. Apoi îi vorbi lui Tom Şaptecoarde: îmi primesc cântecul sau vă fac să

plecaţi.

Astfel, cântăreţul îi cântă, trist şi abia şoptit, încât Arya nu reuşi să audă decât frânturi de cuvinte, deşi melodia îi era oarecum cunoscută. *Sansa ar şti cântecul, sunt sigură.* Sora ei cunoştea toate cântecele, ştia să-şi plimbe degetele pe coarde şi să cânte cu glas nespus de dulce. *Tot ce am putut eu să fac vreodată a fost să*

ţip cuvintele.

În dimineaţa următoare, femeia mică şi albă nu era de văzut nicăieri. Pe când îşi înşeuau caii, Arya îl întrebă pe Tom Şaptecoarde dacă copiii pădurii locuiau încă pe Inima Avântată. Cântăreţul chicoti:

— Ai văzut-o, nu-i aşa?

— Era o fantomă?

— Se plâng fantomele că le scârţâie încheieturile? Nu, era doar o bătrână

pitică. Totuşi, una ciudată şi cu ochi răi. Dar ştie lucruri care nu o privesc şi uneori îţi spune dacă îi place înfăţişarea ta.

— I-a plăcut înfăţişarea ta? întrebă Arya şovăitoare.

Cântăreţul râse.

— Glasul meu, cel puţin. Mă pune întotdeauna să cânt acelaşi afurisit de cântec. Nu e un cântec nereuşit, bagă de seamă, dar ştiu altele bune. Îşi scutură

capul. Ceea ce contează este că acum am luat urma. În curând îi vom vedea pe Thoros şi pe lordul fulgerului, pun rămăşag.

— Dacă sunteţi oamenii lor, de ce se ascund de voi? Tom Şaptecoarde îşi dădu ochii peste cap, dar Harwin îi răspunse:

— N-aş zice că se ascund, domniţă, dar e adevărat, Lordul Beric umblă mult de colo-colo şi arareori îşi dezvăluie planurile. În felul acesta, nimeni nu-l poate trăda. Trebuie să fie deja sute ca noi, care i-au jurat credinţă, poate mii, dar n-ar fi bine ca toţi să ne ţinem alai după el. Am pustii tot ţinutul sau am fi măcelăriţi de o oaste mai mare, într-o bătălie. Aşa, răzleţiţi în cete mici, putem să lovim în zeci de locuri deodată şi să plecăm, neştiuţi, în altă parte. Iar când unul dintre noi e prins şi luat la întrebări, ei, bine, nu le putem spune unde se ascunde Lordul Beric, orice ne-ar face. Şovăi. Ştii ce înseamnă să fii luat la întrebări?

Arya clătină din cap.

— Gâdilat, i se spune. Polliver şi Raff şi toate astea. Le povesti despre satul de lângă Ochiul Zeilor, unde ea şi cu Gendry fuseseră prinşi, şi despre întrebările pe care le pusese Gâdilătorul: *Există aur ascuns în sat?* începea el de fiecare dată.

Argint, nestemate? Există mâncare? Unde e Lordul Beric? Care dintre săteni l-a ajutat? Unde s-a dus? Câţi oameni avea cu el? Câţi cavaleri? Câţi arcaşi? Câţi erau călare? Cum sunt înarmaţi? Unde ziceai că s-au dus? Doar gândindu-se la asta, Arya auzea din nou ţipetele şi simţea duhoarea de sânge, fecale şi carne pârjolită.

— Punea mereu aceleaşi întrebări, le spuse ea cu un aer grav, dar schimba gâdilatul în fiecare zi.

— Nici un copil n-ar trebui obligat să îndure aşa ceva, zise Harwin când Arya termină de povestit. Muntele şi-a pierdut jumătate dintre oameni la Moara de Piatră, după câte am auzit. Poate că acest Gâdilător pluteşte pe apa Furcii Roşii chiar în clipa asta, cu peştii ciugulindu-i faţa. De nu, ei, bine, vor avea de dat socoteală pentru încă o crimă. L-am auzit pe Lordul Beric spunând că războiul ăsta a început când Mâna l-a trimis să-i aducă lui Gregor Clegane dreptatea regelui şi că aşa are de gând să se sfârşească. O bătu pe umăr,

îmbărbătând-o: Ar fi bine să încaleci, domniţă. Avem înainte o zi lungă de mers până la Castelul Ghindei, dar la sfârşit, vom avea un acoperiş deasupra capului şi o cină fierbinte în burtă.

Merseră ziua întreagă, dar pe când se lăsa înserarea, traversară un pârâu şi ajunseră la Castelul Ghindei, cu zidurile sale de piatră şi fortăreaţa mare de stejar.

247

Stăpânul castelului era plecat la luptă, în suita propriului său stăpân, Lordul Vance, iar porţile castelului erau închise şi zăvorâte în absenţa lui. Dar soţia sa era o veche prietenă a lui Tom Şaptecoarde, iar Anguy spunea că fuseseră cândva iubiţi. Anguy călărea adeseori lângă Arya, era mai apropiat de vârsta ei ca oricare altul în afară de Gendry, şi îi spunea poveşti nostime despre Hotarele Dornishene.

Totuşi, nu reuşise s-o păcălească. *Nu e prietenul meu. Stă pe aproape doar ca să*

fie cu ochii pe mine şi să se asigure că nu voi mai fugi. Ei, bine, Arya ştia şi ea să

stea ochii în patru, Syrio Forel o învăţase cum.

Lady Smallwood îi întâmpină pe haiduci destul de amabilă, deşi le trase un perdaf pentru că târau o fată prin război. Se înfurie şi mai tare când Lem lăsă să-i scape că Arya era de obârşie nobilă.

— Cine a îmbrăcat-o pe biata fată în zdrenţele alea ale lui Bolton? ceru să i se spună. Blazonul ăla… mulţi ar omorî-o cât ai clipi pentru că poartă omul jupuit pe piept.

Arya se pomeni dintr-odată dusă în goană pe scări în sus, vârâtă cu forţa într-o cadă şi acoperită cu apă fierbinte. Slujnicele Doamnei Smallwood o frecară atât de tare, încât avu senzaţia că o jupoaie cu mâna lor. Pe deasupra, aruncară în apă

o licoare cu un miros greu, dulceag, de flori.

Iar după aceea, insistară să se îmbrace cu haine de fată: ciorapi maro de lână, un furou uşor de pânză şi o rochie

uşoară, verde, cu ghinde brodate cu fir maro pe tot corsajul şi altele la tiv.

— Mătuşa mea e preoteasă la o mănăstire din Vechiul Oraş, spuse Lady Smallwood, în timp ce femeile îi legau Aryei rochia la spate. Mi-am trimis fiica acolo când a început războiul. Până ce se întoarce, hainele astea nu-i vor mai fi bune, fără îndoială. Îţi place dansul, copilă? Carellen a mea e o dansatoare minunată. Şi cântă foarte frumos. Ţie ce-ţi place să faci?

Arya scurmă printre paie cu vârful piciorului.

— Lucru de mână.

— Foarte odihnitor, nu-i aşa?

— Păi, zise Arya, nu, aşa cum lucrez eu.

— Nu? Mie întotdeauna aşa mi s-a părut. Zeii ne dau fiecăruia mici daruri şi talente şi noi avem a le folosi, aşa spune mereu mătuşa mea. Orice lucru poate fi o rugăciune, dacă-l facem cât putem mai bine. Nu-i aşa că e un gând frumos?

Adu-ţi aminte de asta data viitoare când coşi. Lucrezi în fiecare zi?

— Am făcut-o până când mi-am pierdut acul. Acul meu cel nou nu e la fel de bun.

— În vremuri ca acestea, trebuie să ne dăm silinţa cu toţii. Lady Smallwood îi aranja corsajul rochiei. Acum arăţi ca o adevărată domnişoară.

Nu sunt domnişoară, îi venea Aryei să-i spună. *Sunt lup.*

— Nu ştiu cine eşti, copilă, spuse femeia, şi poate că e mai bine aşa. O

persoană importantă, mă tem. Netezi gulerul Aryei. În vremuri ca acestea, e mai 248

bine să fii neînsemnat. Mi-aş dori să te pot ţine aici, cu mine. Totuşi, n-ai fi în siguranţă. Am ziduri, dar prea puţini oameni să le apere. Lady Smallwood suspină.

Cina era servită în sala mare, după ce Arya fusese spălată, pieptănată şi îmbrăcată. Gendry îi aruncă o privire şi râse atât de tare încât vinul îi ieşi pe nas, până când

Harwin îl plesni peste ureche. Mâncarea era simplă, dar săţioasă, oaie cu ciuperci, pâine neagră, terci de mazăre şi mere coapte cu caşcaval. Când mâncarea fu luată de pe masă şi servitorii trimişi afară, Barbă-Verde coborî glasul şi întrebă dacă Lady Smallwood are vreo veste despre lordul fulgerului.

— Veste? Lady Smallwood zâmbi. Au fost chiar aici acum nici două săptă-

mâni. Ei şi o duzină întreagă, cu oile. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Thoros mi-a dat trei oi drept mulţumire. Una aţi mâncat-o în seara asta.

— Thoros păstorind oi?

Anguy râse zgomotos.

— Te asigur c-a fost o privelişte ciudată, dar Thoros susţinea că ştie, ca preot, cum să păstorească o turmă.

— Da, şi cum să o tundă, chicoti atunci Lem Mantie-de-Lămâie.

— Cineva ar putea face un cântec deosebit de frumos despre asta. Tom Şaptecoarde ciupi o coardă a harpei sale de lemn.

Lady Smallwood îi aruncă o privire necruţătoare:

— Poate cineva care găseşte altă rimă decât *du-ce-ne-om* cu *Dondarion.* Sau care nu cântă O, *mândra mea culcată-n iarbă* fiecărei lăptărese din ţinut, lăsând două cu burta la gură.

— Era *Lasă-mă să-ţi sorb frumuseţea,* se apără Tom. Şi lăptăresele sunt întotdeauna bucuroase să-l audă. După cum era şi o anumită doamnă de viţă

nobilă de care-mi amintesc foarte bine. Cânt ca să ofer desfătare.

Nările Doamnei Smallwood fremătară.

— Ţinuturile riverane sunt pline de fecioare desfătate de tine, care beau toate ceai de calomfir. S-ar crede că un bărbat la vârsta ta ştie să-şi împrăştie sămânţa pe burta lor. Nu mai e mult şi ţi se va spune Tom Şaptefii.

— Întâmplător, răspunse Tom, am adus pe lume şapte, cu mulţi ani în urmă.

Băieţi grozavi şi ei, cu glasuri dulci ca privighetorile. În mod vădit, subiectul îl lăsa rece.

— Nobilul lord a spus încotro se îndreaptă, doamnă? întrebă Harwin.

— Lordul Beric nu-şi divulgă niciodată planurile, dar e foamete lângă Septul de Piatră şi lângă Pădurea Trei Parale. Eu l-aş căuta acolo. Luă o sorbitură de vin.

E bine să ştiţi, am avut şi musafiri mai puţin agreabili. O haită de lupi a dat târcoale urlând pe la porţile mele, crezând că s-ar putea să-l am pe Jaime Lannister aici, înăuntru.

Tom se opri din ciupitul corzilor.

— Atunci e adevărat. Regicidul e liber din nou.

Lady Smallwood îi aruncă o privire sarcastică.

— N-aş crede că l-ar căuta dacă ar fi legat în lanţuri în beciurile Riverrunului.

— Şi ce le-a spus doamna mea? întrebă Jack Norocosul.

— Păi, că Jaime e gol în patul meu, dar că l-am vlăguit prea tare ca să poată

coborî. Unul dintre ei a avut neobrăzarea să mă facă mincinoasă, aşa că i-am trimis la plimbare cu câteva săgeţi. Cred că s-au dus către Cotul Negru.

Arya se foi neliniştită în scaun.

— Ce fel de oameni ai Nordului erau cei care au venit să-l caute pe Regicid?

Lady Smallwood păru surprinsă s-o audă vorbind.

— Nu s-au prezentat, copila mea, dar purtau haine negre, cu un soare alb pe piept.

Soarele alb pe fond negru, blazonul Lordului Karstark, gândi Arya. *Erau oamenii lui Robb.* Se întrebă dacă erau încă pe aproape. Dacă ar putea să scape de tâlhari şi să-i găsească, poate ar duce-o la mama ei, la Riverrun…

— Au spus cum a ajuns Lannister să scape? întrebă Lem.

— Da, răspunse Lady Smallwood. Nu că aş fi crezut vreo iotă. Susţineau că l-a eliberat Lady Catelyn.

Tom tresări atât de tare încât plesni o coardă.

— Las-o baltă, spuse el. Asta e curată nebunie.

Nu-i adevărat, gândi Arya. *Nu poate fi adevărat.*

— Aşa m-am gândit şi eu, zise Lady Smallwood.

În acel moment, Harwin îşi aduse aminte de Arya.

— Asemenea discuţii nu sunt pentru urechile tale, domniţă.

— Nu, vreau să aud.

Haiducii erau de neclintit.

— Vezi-ţi de treabă, veveriţo, spuse Barbă-Verde. Fii cuminte şi du-te acum şi te joacă în curte până când vorbim.

Arya se îndepărtă furioasă, cu pas apăsat, şi ar fi trântit uşa dacă n-ar fi fost atât de grea. Peste Castelul Ghindei se lăsase întunericul. Câteva torţe ardeau de-a lungul zidurilor, dar atâta tot. Porţile micului castel erau zăvorâte. Ştia că îi promisese lui Harwin că nu va mai încerca să fugă, dar asta se întâmplase înainte ca ei să înceapă să spună minciuni despre mama ei.

— Arya! Gendry ieşise după ea. Lady Smallwood zicea că există o potcovărie.

Vrei să arunci o privire?

— Dacă vrei tu… Nu avea altceva de făcut.

— Thoros ăsta, întrebă Gendry în timp ce treceau pe lângă adăposturile câinilor, e acelaşi Thoros care locuia în castelul de la Debarcaderul Regelui? Un preot roşu, gras, ras în cap?

— Cred că da. Arya nu vorbise niciodată cu Thoros la Debarcaderul Regelui, din câte îşi amintea, dar ştia cine era. El şi cu Jalabhar Xho fuseseră figurile cele mai pitoreşti de la curtea lui Robert, iar Thoros era un prieten apropiat al regelui.

— Nu-şi va aduce aminte de mine, dar obişnuia să vină la fierăria noastră.

Fierăria Smallwood era nefolosită de ceva vreme, dar fierarul îşi atârnase uneltele în ordine pe perete. Gendry aprinse o lumânare şi o aşează pe nicovală, după care luă o pereche de cleşti.

— Maestrul meu îl ocăra întotdeauna pentru săbiile sale aprinse. Nu aşa trebuia să te porţi cu oţelul bun, dar acest Thoros nu folosea niciodată oţel bun.

Nu făcea decât să cufunde o sabie ieftină în foc sălbatic şi s-o aprindă. Era doar un truc de alchimist, zicea meşterul meu, dar speria caii şi pe unii dintre cavalerii mai tineri.

Arya îşi schimonosi faţa, încercând să-şi amintească dacă tatăl ei vorbise vreodată despre Thoros.

— Nu se prea poartă ca un preot, nu-i aşa?

— Nu, recunoscu Gendry. Maestrul Mott spunea că Thoros poate să-l bage sub masă până şi pe Regele Robert. Erau ca două boabe de mazăre într-o păstaie, mi-a spus. Mâncăi şi beţivani.

— N-ar trebui să-l numeşti pe rege beţivan. Poate că Regele Robert băuse mult, dar fusese prietenul tatălui său.

— Vorbeam despre Thoros. Gendry întinse cleştii, ca şi cum ar fi vrut s-o ciupească de faţă, dar Arya îi dădu la o parte. Îi plăceau ospeţele şi turnirurile, de aia ţinea Regele Robert atât de mult la el. Iar Thoros ăsta era viteaz. Când au fost zdrobite zidurile cetăţii Pyke, a fost primul care a trecut prin breşă. S-a luptat cu una dintre săbiile sale aprinse, pârjolind oamenii de fier cu fiecare lovitură.

— Mi-aş dori să am şi eu o sabie aprinsă. Arya se putea gândi la o mulţime de oameni pe care i-ar plăcea să-i pârjolească.

— E doar un truc, ţi-am spus. Focul sălbatic distruge oţelul. Meşterul meu îi vindea lui Thoros câte o sabie nouă după fiecare turnir. Mereu se certau în privinţa preţului. Gendry atârnă cleştii la loc şi luă barosul. Maestrul Mott zicea că e timpul să-mi fac o sabie lungă. Mi-a dat o bucată de oţel pe cinste şi ştiam exact cum vreau să modelez lama.

Numai că a apărut Yoren şi m-a luat pentru Rondul de Noapte.

— Mai poţi să faci săbii, dacă vrei, spuse Arya. Poţi să faci săbii pentru fratele meu Robb, când ajungem la Riverrun.

— Riverrun. Gendry lăsă jos barosul şi o privi. Arăţi altfel acum. Ca o adevărată domnişoară.

— Arăt ca un stejar, cu toate ghindele astea idioate.

— Totuşi, drăgălaş. Un stejar drăgălaş. Păşi mai aproape şi o mirosi. Şi chiar miroşi frumos, spre deosebire de cum miroseai până acum.

— Tu nu. Tu *puţi.*

Arya îl împinse către nicovală şi dădu să fugă, dar Gendry o prinse de braţ.

Arya îşi vârî un picior între picioarele lui, punându-i piedică, dar Gendry o trase în jos, după el şi se rostogoliră amândoi pe podeaua fierăriei. El era foarte 251

puternic, dar ea era mai iute. De fiecare dată când el încerca s-o ţină nemişcată, ea se zvârcolea, se elibera şi îl pocnea. Gendry râdea la loviturile ei, ceea ce o înfuria. În cele din urmă, îi prinse ambele încheieturi cu o singură mână şi începu s-o gâdile cu cealaltă, aşa că Arya îl izbi cu genunchiul între picioare şi scăpă.

Amândoi erau murdari din cap până-n picioare şi una dintre mânecile afurisitei sale de rochii cu ghinde era sfâşiată.

— Pun rămăşag că acum nu mai arăt atât de drăgălaş, strigă ea.

Când se întoarseră în sala mare a castelului, Tom cânta.

E moale patul meu, cald şi pufos,
acolo eu te voi culca,
În galbenă mătase te-oi îmbrăca frumos
pe creştet o coroană eu ţi-oi aşeza.
Căci eu al tău stăpân voi fi
iar tu a mea stăpână,
De-a pururea te-oi ocroti
cu sabia în mână.

Harwin îi aruncă Aryei o privire şi izbucni în râs, iar Anguy afişă unul dintre zâmbetele sale prosteşti şi spuse:

— Suntem *siguri* că aceasta este o domniţă de viţă nobilă?

Dar Lem Mantie-de-Lămâie îi trase lui Gendry o palmă peste ceafă.

— Dacă vrei trântă, pune-te cu mine. Ea e fată şi are pe jumătate vârsta ta! Să

nu te mai atingi de ea, m-auzi?

— Eu am început, protestă Arya. Gendry nu făcea decât să vorbească.

— Lasă-l în pace pe băiat, Lem, zise Harwin. Arya a început, n-am nici o îndoială. Era la fel şi la Winterfell.

Tom îi făcu Aryei cu ochiul în timp ce continua să cânte:

Cum mai zâmbea, cum mai râdea,
a pomilor domniţă.
Şi-ndepărtându-se zicea:
de pat de puf n-am trebuinţă.
Din frunze galbene veşminte îmi voi făuri,
din iarbă, o cunună împletită
iubirea-mi din pădure poţi să fii
iar eu ţi-oi fi iubită.

— N-am nici un fel de rochii de frunze, zise Lady Smallwood cu un mic zâmbet îngăduitor, dar au mai rămas şi alte rochii de la Carellen care ar putea fi de folos. Haide, copilă, să mergem sus şi să vedem ce putem găsi.

Era chiar mai rău decât înainte. Lady Smallwood insistă ca Arya să facă baie din nou şi, în plus, să-şi tundă şi să-şi pieptene părul. Rochia cu care o îmbrăcă de data aceasta avea un fel de culoare liliachie şi era împodobită cu perle mici.

Singurul avantaj era că rochia era atât de delicată încât nimeni nu se putea aştepta să călărească îmbrăcată cu ea. Astfel că, în dimineaţa următoare, când luară micul dejun,

Lady Smallwood îi dădu să îmbrace pantaloni, curea şi tunică şi o vestă din piele de căprioară cu ţinte de fier.

— Au fost ale fiului meu, spuse ea. A murit când avea şapte ani.

— Îmi pare rău, doamna mea. Aryei i se făcu dintr-odată milă de ea şi se simţi ruşinată. Îmi pare rău şi că am sfâşiat rochia cu ghinde. Era frumoasă.

— Da, copilă. Şi tu la fel. Fruntea sus.

DAENERYS

În mijlocul Pieţei Mândriei se afla o fântână din cărămidă roşie ale cărei ape miroseau a pucioasă, iar în mijlocul fântânii, o monstruoasă harpie făcută din bronz şlefuit. Era înaltă de şapte metri. Avea chip de femeie, cu părul aurit, ochi de fildeş şi dinţi de fildeş, ascuţiţi. Din sânii ei grei ţâşnea apă. Dar în loc de braţe avea aripi de liliac sau de dragon, picioarele îi erau de vultur, iar la spate avea o coadă încolăcită şi veninoasă de scorpion.

Harpia din Ghis, gândi Dany. Vechiul Ghis căzuse cu cinci mii de ani în urmă, dacă îşi amintea bine, legiunile sale fuseseră risipite de puterea tinerei Valyrii, zidurile de cărămidă fuseseră doborâte, străzile şi clădirile prefăcute în scrum de focul dragonilor, câmpurile însele semănate cu sare, sulf şi cranii. Zeii Ghisului erau morţi, la fel şi oamenii săi; aceşti astapori erau mongreli, spunea Ser Jorah.

Chiar şi limba ghiscari fusese în cea mai mare parte uitată: oraşele sclavilor vorbeau Valyriana Cultă a cuceritorilor lor sau ce făcuseră din ea.

Cu toate acestea, simbolul Vechiului Imperiu dăinuia aici, deşi monstrul acesta de bronz avea un lanţ greu atârnat de gheare, cu o cătuşă deschisă la ambele capete. *Harpia din Ghis avea un fulger în gheare. Aceasta este harpia din Astapor.*

— Spune-i târfei din Westeros să-şi coboare privirea, i se plânse neguţătorul de sclavi Kraznys mo Nakloz sclavei care îi tălmăcea cuvintele. Fac târg cu carne, nu cu metal. Bronzul nu e de vânzare. Spune-i să se uite la soldaţi. Negreşit, chiar şi ochii slabi şi roşii ai unei sălbatice pot vedea ce minunate sunt creaturile mele.

Valyriana Cultă a lui Kraznys era stâlcită şi îngroşată de mormăitul caracteristic al Ghisului şi pigmentată, ici şi colo, cu cuvinte din argoul sclavilor.

Dany îl înţelegea destul de bine, dar zâmbi şi se uită cu privirea pierdută la sclavă, ca şi când s-ar fi întrebat ce ar fi putut el să spună.

— Bunul Stăpân Kraznys întreabă: nu-i aşa că sunt minunaţi? Fata vorbea bine 253

Limba Comună pentru una care nu fusese niciodată la Westeros. Nu avea mai mult de zece ani. Avea faţa rotundă şi turtită, pielea tuciurie şi ochii aurii ai celor din Naath. *Poporul Paşnic,* aşa li se spunea. Toată lumea era de acord că erau cei mai buni sclavi.

— S-ar putea să fie potriviţi pentru nevoile mele, răspunse Dany. Fusese sugestia lui Ser Jorah să vorbească doar în limba Dothraki şi în Limba Comună

cât timp se afla la Astapor. *Ursul meu e mai isteţ decât pare.* Vorbeşte-mi despre pregătirea lor.

— Femeia din Westeros e mulţumită de ei, dar nu-i ridică în slăvi, ca să ţină

preţul coborât, îi spuse tălmăcitoarea stăpânului ei. Vrea să ştie ce pregătire au.

Kraznys mo Nakloz clătină din cap. Mirosea de parcă s-ar fi îmbăiat în zmeură

acest neguţător de sclavi, iar barba-i ascuţită, neagră-roşcată, sclipea de ulei. *Are sâni mai mari decât mine,* gândi Dany. Îi putea vedea prin mătasea subţire, de un verde-marin, a *tokar*-ului tivit cu aur pe care şi-l înfăşurase în jurul trupului şi peste un umăr. Mâna-i stângă ţinea *tokar*-ul la loc în timp ce umbla, în timp ce cu dreapta strângea un bici scurt de piele.

— Oare toţi porcii din Westeros sunt atât de ignoranţi? se plânse el. Toată

lumea ştie că Cei Neprihăniţi sunt maeştri ai suliţei, ai scutului şi ai sabiei scurte.

Îi zâmbi larg lui Dany. Spune-i ce vrea să ştie, sclavă, şi fă-o repede. E o zi fierbinte.

Cel puţin asta nu e o minciună. O pereche de sclave de aceeaşi statură stătea în spatele lor, ţinând o tendă din

mătase dungată deasupra capetelor lor, dar, chiar şi la umbră, Dany se simţea ameţită, iar Kraznys transpira abundent. Piaţa Mândriei se cocea la soare încă din zorii zilei. Chiar şi prin tălpile groase ale sandalelor, simţea căldura cărămizilor roşii de sub picioare. Valuri de căldură se ridicau pâlpâind, făcând piramidele cu trepte ale Astaporului să pară pe jumătate un vis.

Dacă Cei Nepătaţi simţeau căldura, nu dădeau, oricum, nici un semn. *Ar putea fi şi ei făcuţi din cărămizi, cum stau acolo, aşa.* O mie fuseseră scoşi din cazărmi pentru inspecţie. Aşezaţi în zece rânduri de câte o sută în faţa fântânii, cu harpia imensă din bronz, stăteau încremeniţi, în poziţie de drepţi, cu ochii împietriţi, fixaţi înainte. Nu purtau altceva decât fâşii de pânză albă legate peste şolduri şi coifuri conice de bronz, cu o ţepuşă ascuţită, înaltă de aproape o jumătate de metru, în vârf. Kraznys le ordonase să lase jos lăncile şi scuturile şi să-şi scoată

centurile şi tunicile vătuite, ca Regina din Westeros să le poată cerceta mai bine trupurile suple şi viguroase.

— Sunt aleşi de tineri, după statură, agerime şi putere, îi spuse sclava. Îşi încep pregătirea la cinci ani. În fiecare zi se antrenează de dimineaţa până seara, până

când stăpânesc spada, scutul şi cele trei suliţe. Pregătirea este cât se poate de riguroasă, Înălţimea Ta. Numai un băiat din trei îi supravieţuieşte. E un lucru bine cunoscut. Printre Cei Nepătaţi se spune că, în ziua în care îşi câştigă coiful cu ţepuşă, ce a fost mai greu a trecut, căci nici o misiune care li se va încredinţa n-ar 254

putea fi la fel de grea ca pregătirea lor.

Kraznys mo Nakloz nu ştia, se pare, nici o boabă din Limba Comună, dar clătina din cap în timp ce asculta şi, din când în când, o împungea pe sclavă cu mânerul biciului.

— Spune-le că ăştia stau aici de o zi şi o noapte, fără mâncare şi fără apă.

Spune-i că aşa vor sta până ce cad, dacă aşa poruncesc eu, şi când nouă sute nouăzeci şi nouă de bărbaţi se vor fi

prăbuşit, pe moarte, peste pavajul de cărămizi, ultimul va rămâne acolo, nemişcat, şi nu se va clinti până când propria moarte nu-l va cere. Atât sunt de curajoşi. Spune-i.

— Eu numesc asta nebunie, nu curaj, zise Arstan Barbă-Albă, când tălmăcitoarea isprăvi. Lovi cărămizile cu micul său toiag din lemn tare, *boc, boc,* ca şi cum ar fi vrut să-şi exprime nemulţumirea. Bătrânul nu voise să călătorească la Astapor, nici nu agrease ideea de a cumpăra această mică oştire. O regină trebuia să asculte toate părerile înainte de a lua o decizie. De aceea îl luase Dany cu ea în Piaţa Mândriei, nu ca s-o apere. Călăreţii ei de sânge puteau s-o apere destul de bine. Pe Ser Jorah Mormont îl lăsase la bordul *Balerionului,* să-i păzească

oamenii şi dragonii. Fără tragere de inimă, îi încuiase pe dragoni sub punte. Era prea periculos să-i lase să zboare liber pe deasupra oraşului: lumea era prea plină

de oameni care i-ar ucide bucuroşi fără vreun alt motiv decât ca să-şi poată spune *ucigaşi de dragoni.*

— Ce a zis bătrânul puturos? îşi întrebă tălmăcitoarea neguţătorul de sclavi.

Când află, zâmbi şi spuse: Informează-i pe sălbatici că noi numim asta *supunere.*

Poate că alţii sunt mai puternici, mai ageri sau mai vânjoşi decât Cei Nepătaţi.

Câţiva poate că-i egalează la mânuitul săbiilor, al suliţei şi al scutului. Dar nicăieri, de la un ţărm la altul, nu vei găsi alţii mai supuşi.

— Oile sunt supuse, zise Arstan, după ce vorbele fură tălmăcite. Ştia şi el puţină Valyriană, deşi nu la fel de bine ca Dany, dar ca şi ea, mima neştiinţa.

Kraznys mo Nakloz îşi dezveli dinţii mari şi albi, când îi fu redată remarca.

— Un singur cuvânt de la mine şi oile astea i-ar împrăştia maţele bătrâne pe jos, spuse el, dar asta să nu traduci. Spune-le că aceste fiinţe sunt mai mult câini decât oi. Se mănâncă, în Cele Şapte Regate, câini sau cai?

— Preferă porci şi vaci, slăvite.

— Carne de vită. Ptiu! Mâncare pentru sălbatici nespălaţi.

Ignorându-i pe toţi, Dany păşi de-a lungul şirului de oşteni sclavi. Fetele o urmară îndeaproape, cu tenda de mătase, s-o ferească de soare, dar cei o mie de bărbaţi din faţa ei nu se bucurau de o asemenea protecţie. Mai mult de jumătate dintre ei aveau pielea arămie şi ochii migdalaţi ai Dothrakilor şi ai Lhazarenilor, dar Dany văzu şi oameni din Oraşele Libere între ei, alături de palizi Qartheeni, oameni din Insula Verii, cu feţele ca abanosul, şi alţii ale căror origini nu le putea ghici. Iar unii aveau pielea de chihlimbar, asemeni lui Kraznys mo Nakloz, şi părul negru-roşiatic caracteristic pentru vechii oameni din Ghis care-şi spuneau

fiii harpiei. *Şi-i vând până şi pe ai lor.* N-ar fi trebuit s-o surprindă. Dothrakii făceau la fel, când se întâlnea *khalasar* cu *khalasar* în marea de iarbă.

Unii dintre soldaţi erau înalţi, alţii erau scunzi. Aveau vârste cuprinse între paisprezece şi douăzeci de ani, după aprecierea ei. Obrajii le luceau şi ochii la fel, fie că erau negri sau căprui, albaştri sau cenuşii ori de chihlimbar. *Sunt toţi ca un singur bărbat,* gândi Dany, până când îşi aminti că nu erau bărbaţi defel. Cei Nepătaţi erau eunuci, până la unul.

— De ce îi tăiaţi? îl întrebă pe Kraznys prin intermediul sclavei. Bărbaţii neciuntiţi sunt mai puternici decât eunucii, aşa am auzit mereu.

— Un eunuc tăiat de tânăr nu va avea niciodată forţa brută a unuia dintre cavalerii tăi din Westeros, este adevărat, răspunse Kraznys mo Nakloz când întrebarea ajunse la el. Un taur e puternic şi el, dar taurii mor în fiecare zi în arenele de luptă. O fată a mea a ucis unul acum nici trei zile, în Arena lui Jothiel.

Cei Nepătaţi au ceva mai bun decât forţa, spune-i. Au disciplină. Luptăm ca pe vremea Vechiului Imperiu, da. Ei

sunt întruchiparea legiunilor Vechiului Ghis renăscute, absolut supuşi, absolut loiali şi cu totul fără frică.

Dany ascultă traducerea cu răbdare.

— Chiar şi cei mai bravi bărbaţi se tem de moarte şi de mutilare, zise Arstan când fata termină.

La auzul acestor vorbe, Kraznys zâmbi din nou.

— Spune-i bătrânului că miroase a pişat şi că are nevoie de un băţ să-l ţină în picioare.

— Chiar aşa, slăvite?

Kraznys o împunse cu mânerul biciului.

— Nu, nu chiar aşa. Ce eşti, fată sau capră să întrebi aşa o tâmpenie? Spune că

Cei Nepătaţi nu sunt bărbaţi. Spune că moartea nu înseamnă nimic pentru ei şi schilodirea mai puţin decât nimic. Se opri în faţa unui bărbat bine legat care avea înfăţişarea unui lhazar şi îşi ridică biciul pe neaşteptate, lăsând o dâră de sânge peste un obraz arămiu. Eunucul clipi şi rămase acolo, sângerând.

— Ai mai vrea unul? întrebă Kraznys.

— Dacă îţi face plăcere, slăvite.

Era greu să pretindă că nu înţelege. Dany aşează o mână pe braţul lui Kraznys înainte ca acesta să apuce să ridice biciul.

— Spune-i Bunului Stăpân că acum văd cât de puternici sunt Nepătaţii lui şi cu cât curaj îndură durerea.

Kraznys chicoti când îi auzi cuvintele traduse în valyriană.

— Spune-i acestei târfe neştiutoare din Westeros că n-are nici o legătură

curajul cu asta.

— Bunul Stăpân spune că n-a fost vorba de curaj, Înălţimea Ta.

— Spune-i să-şi deschidă ochii ăia de lepădătură.

— Te roagă să te uiţi cu atenţie, Înălţimea Ta. Kraznys se apropie de următorul 256

eunuc din rând, un tânăr înalt, cu ochii albaştri şi părul de culoarea inului al lysenilor.

— Sabia, spuse el. Eunucul îngenunche, scoase sabia din teacă şi i-o întinse, cu mânerul înainte. Era o sabie scurtă, făcută mai mult pentru înjunghiat decât pentru tăiat, dar lama părea ascuţită ca briciul. Ridică-te, porunci Kraznys.

— Slăvite. Eunucul se ridică, iar Kraznys mo Nakloz îi trecu uşor sabia peste tors, lăsându-i o dâră subţire de-a lungul pântecelui şi printre coaste. Apoi înfipse vârful sabiei sub un sfârc roz şi începu s-o mişte înainte şi înapoi.

— Ce face? o întrebă Dany pe fată, în timp ce sângele şiroia pe pieptul bărbatului.

— Spune-i vacii să nu mai scâncească, zise Kraznys, fără să aştepte traducerea. N-o să păţească mare lucru. Bărbaţii n-au nevoie de sfârcuri, eunucii cu atât mai puţin. Sfârcul atârna de un fir de piele. Îl tăie şi îl trimise de-a rostogolul pe cărămizi, lăsând în urmă un ochi rotund şi roşu, plângând cu şiroaie de lacrimi de sânge. Eunucul nu se mişcă până când Kraznys nu îi dădu sabia înapoi, cu mânerul înainte: Ţine, am terminat cu tine.

— Sunt mulţumit că te-am slujit.

Kraznys se întoarse la Dany:

— Vezi, nu simt durere.

— Cum se poate una ca asta? întrebă ea prin intermediul tălmăcitoarei.

— *Vinul curajului,* veni răspunsul. Nu e nici pe departe un vin obişnuit, ci unul făcut din mătrăgună, larve de ţânţar, rădăcină de nufăr negru şi multe lucruri secrete. Îl beau la fiecare masă, din ziua în care sunt tăiaţi şi, cu fiecare an care trece, simt din ce în ce mai puţin. Asta îi face neînfricaţi în luptă. Nu pot fi nici torturaţi. Spune-i sălbaticei că secretele ei sunt în siguranţă la Cei Nepătaţi. Îi poate pune să-i păzească consiliile şi chiar dormitorul, fără să-şi facă griji despre ce ar putea auzi.

— În Yunkai şi Meereen, eunucii sunt făcuţi adesea îndepărtând testiculele unui băiat, dar lăsându-le penisul. O

asemenea creatură este infernală, deşi rămâne capabilă de erecţie. Numai necazuri vin de pe urma asta. Noi tăiem şi penisul, lăsându-i fără nimic. Cei Nepătaţi sunt cele mai pure fiinţe de pe pământ.

Le dărui lui Dany şi lui Arstan încă unul dintre zâmbetele lui largi. Am auzit că în Regatele Apusului oamenii fac jurăminte solemne să rămână căşti şi să nu aibă

copii, ci să trăiască doar pentru datoria lor. Este adevărat?

— Da, răspunse Arstan, după ce întrebarea fu tălmăcită. Sunt multe asemenea ordine. Maesterii Citadelei, septonii şi septele care îi slujesc pe Cei Şapte, surorile tăcute ale morţii, Garda Regelui şi Rondul de Noapte…

— Bietele făpturi, mormăi stăpânul de sclavi, după ce auzi traducerea.

Oamenii n-au fost făcuţi să trăiască aşa. Zilele lor sunt un chin al ispitei, orice nebun trebuie să vadă asta şi, fără îndoială, cei mai mulţi cedează firii lor primare.

Dar nu şi Nepătaţii noştri. Ei sunt căsătoriţi cu săbiile lor într-un fel pe care Fraţii 257

voştri Juraţi nu pot spera să-l egaleze. Nici o femeie nu-i poate ispiti vreodată şi nici vreun bărbat.

Fata le comunică esenţa discursului, dar mai politicos.

— Sunt alte căi de a ispiti oamenii, în afară de poftele cărnii, obiectă Arstan Barbă-Albă, când fata termină.

— Oamenii, da, dar nu pe Cei Nepătaţi. Prada nu-i interesează mai mult decât violul. Nu au nimic în afară de armele lor. Nici măcar nu le îngăduim să aibă

nume.

— Nici un nume? Dany se încruntă la mica translatoare. Oare chiar asta a spus Bunul Stăpân? N-au nume?

— Aşa este, Înălţimea Ta.

Kraznys se opri în faţa unui Ghiscari care ar fi putut fi fratele lui mai înalt şi mai sănătos şi pocni cu biciul micul disc de bronz de pe centura de la picioarele acestuia.

— Iată numele lui. Întreab-o pe târfa din Westeros dacă ştie să citească

hieroglifele Ghiscari. Când Dany mărturisi că nu poate, negustorul de sclavi se întoarse către Cel Nepătat: Care este numele tău? întrebă el.

— Numele de azi este Puricele Roşu, slăvite.

Fata repetă schimbul lor de replici în Limba Comună.

— Şi ieri care a fost?

— Şobolanul Negru, slăvite.

— Şi alaltăieri?

— Puricele Maro, slăvite.

— Înainte de asta?

— Pe ăsta nu mi-l amintesc, slăvite. Broasca Albastră, poate. Sau Viermele Albastru.

— Spune-i că toate numele lor sunt aşa, îi porunci Kraznys fetei. Le aminteşte că de unii singuri sunt nişte paraziţi. Discurile cu nume sunt aruncate într-un butoi gol la sfârşitul zilei şi în fiecare dimineaţă sunt luate la întâmplare.

— O nebunie şi mai mare, zise Arstan la auzul acestor cuvinte. Cum poate un om să-şi amintească un nume nou în fiecare zi?

— Cei care nu pot se pierd în timpul pregătirii, alături de cei care nu pot să

alerge ziua întreagă cu tot harnaşamentul, să escaladeze un munte în toiul nopţii, să umble pe un pat de cărbuni sau să ucidă un prunc.

La aceasta, gura lui Dany se crispa vizibil. *Oare a văzut sau e nu doar crud, ci şi orb?* Îşi întoarse faţa repede, încercând să şi-o ascundă până când auzi traducerea. Abia atunci îşi îngădui să întrebe:

— Ai cui prunci îi ucid?

— Ca să câştige coiful cu ţepuşă, un Nepătat trebuie să se ducă la târgul de sclavi, cu un ban de argint, să găsească un nou-născut plângăcios şi să-l omoare sub ochii mamei sale. Astfel, suntem siguri că nu le-a mai rămas nici strop de 258

slăbiciune.

Îi venea să leşine. *E din cauza căldurii,* încercă să-şi spună.

— Luaţi un prunc din braţele mamei sale, îl ucideţi sub privirile ei şi plătiţi pentru această durere cu o monedă de argint?

Când sclava termină de tradus, Kraznys mo Nakloz izbucni într-un râs zgomotos:

— Ce proastă mieunată mai e şi asta! Spune-i târfei din Westeros că moneda e pentru proprietarul copilului, nu pentru mamă. Celor Nepătaţi nu le este îngăduit să fure. Îşi lovi biciul de picior. Spune-i că foarte puţini dau greş la acest test. Cu câinii le e mai greu, trebuie spus. Dăm fiecărui băiat un căţeluş în ziua în care este tăiat. La sfârşitul primului an, i se cere să-l sugrume. Cel care nu e în stare este omorât şi dat hrană câinilor care supravieţuiesc. E o lecţie bună, de neuitat, credem noi.

Auzind acestea, Arstan Barbă-Albă lovi cu toiagul în pavajul de cărămizi.

Boc, boc, boc. Încet şi măsurat. *Boc, boc, boc.* Dany îl văzu ferindu-şi privirea, de parcă n-ar mai fi suportat să se uite la Kraznys.

— Bunul Stăpân a spus că aceşti eunuci nu pot cădea în ispita cărnii sau a banilor, îi spuse Dany fetei, dar dacă vreun duşman al meu le-ar oferi *libertate* ca să mă trădeze…

— L-ar omorî pe loc şi i-ar aduce capul duşmanului, spune-i asta, răspunse neguţătorul de sclavi. Alţi sclavi ar putea să fure sau să adune argint în speranţa de a-şi cumpăra libertatea, însă Cei Nepătaţi n-ar primi aşa ceva nici dacă micuţa iapă le-ar da-o în dar. Nu au nici o viaţă în afara datoriei. Sunt *oşteni* şi atâta tot.

— De oşteni am eu nevoie, recunoscu Dany.

— Spune-i că, atunci, e bine că a venit la Asta-por. Întreab-o cât de mare e armata pe care vrea s-o cumpere.

— Câţi Nepătaţi ai de vânzare?

— Opt mii, complet pregătiţi şi disponibili în momentul de faţă. Îi vindem doar în grupuri, trebuie să ştie. Câte o mie

sau câte o sută. Cândva, am vândut şi câte zece, ca străjeri de casă, dar s-a dovedi a fi nesănătos. Zece sunt prea puţini.

Se amestecă cu alţi sclavi, chiar şi cu oameni liberi, şi uită cine şi ce sunt.

Kraznys aşteptă ca aceste vorbe să fie traduse în Limba Comună, apoi continuă: Această regină cerşetoare trebuie să înţeleagă că asemenea minunăţii nu sunt ieftine. În Yunkai şi Meereen, sclavii luptători pot fi cumpăraţi pe un preţ mai mic decât săbiile lor, dar Cei Nepătaţi sunt cei mai buni oşteni din întreaga lume şi fiecare reprezintă mulţi ani de pregătire. Spune-i că sunt ca oţelul valyrian, îndoit iar şi iar şi bătut cu ciocanul ani în şir, până când e mai puternic şi mai rezistent decât orice oţel din lume.

— Cunosc oţelul valyrian, zise Dany. Întrebă-l pe Bunul Stăpân dacă Nepătaţii au comandanţii lor.

— Trebuie să-ţi numeşti propriii comandanţi peste ei. Noi îi învăţăm să se 259

supună, nu să gândească. Dacă vrea înţelepciune, atunci n-are decât să cumpere scribi.

— Şi echipamentul lor?

— Sabia, scutul, suliţa, sandalele şi tunica vătuită sunt în preţ, răspunse Kraznys. Şi coifurile cu ţepuşe, negreşit. Vor purta ce armură vrei, dar va trebui să le-o pui la dispoziţie.

Lui Dany nu-i mai veneau în minte alte întrebări. Se uită la Arstan.

— Ai trăit mult în lume, Barbă-Albă. Acum, că i-ai văzut, ce ai de spus?

— Eu spun nu, Înălţimea Ta, răspunse bătrânul fără şovăire.

— De ce? întrebă ea. Vorbeşte deschis. Dany credea că ştie ce avea să spună, dar voia ca sclava să-l audă, astfel încât Kraznys mo Nakloz să poată afla mai târziu.

— Regina mea, vorbi Arstan, în Cele Şapte Regate n-au existat sclavi de mii de ani. Zeii vechi şi noi deopotrivă consideră sclavia un lucru monstruos. Ticălos.

Dacă vei debarca la Westeros în fruntea unei oştiri de sclavi, mulţi oameni de treabă ţi se vor opune doar pentru acest motiv. Vei face mult rău cauzei tale şi onoarei Casei tale.

— Dar trebuie să am o armată, spuse Dany. Joffrey băieţandrul nu-mi va da Tronul de Fier doar dacă i-l cer politicos.

— Când va veni ziua să ridici stindardele, jumătate din Westeros va fi alături de tine, o încredinţa Barbă-Albă. Încă îşi amintesc cu multă dragoste de fratele tău, Rhaegar.

— Şi de tatăl meu? întrebă Dany. Bătrânul şovăi înainte de a răspunde.

— Regele Aerys n-a fost uitat nici el. A dat regatului mulţi ani de pace.

Înălţimea Ta, n-ai nevoie de sclavi. Magister Illyrio poate să te apere până când cresc dragonii şi să trimită mesageri de taină peste marea îngustă, în numele tău, să le vestească înalţilor lorzi despre cauza ta.

— Aceiaşi lorzi care l-au abandonat pe tatăl meu în mâinile Regicidului şi au plecat genunchiul în faţa lui Robert Uzurpatorul?

— Poate chiar şi cei care au plecat genunchiul tânjesc în inima lor după

întoarcerea dragonilor.

— *Poate,* sublinie Dany. Un cuvânt atât de alunecos: *poate.* În orice limbă. Se întoarse din nou către Kraznys mo Nakloz şi către fată. Trebuie să chibzuiesc cu grijă.

Negustorul de sclavi ridică din umeri.

— Spune-i să chibzuiască repede. Mai am mulţi cumpărători. Trei numai zilele trecute. I-am arătat aceiaşi Nepătaţi şi unui rege corsar care speră să-i cumpere pe toţi.

— Regele corsar a vrut doar o sută, slăvite, o auzi Dany pe fată spunând.

Kraznys o lovi cu mânerul biciului.

— Corsarii sunt cu toţii mincinoşi. Îi va cumpăra pe toţi. Spune-i cum am zis, 260

fată!

Dany ştia că ar lua mai mult de o sută, dacă ar fi să ia vreunul.

— Aminteşte-i Bunului Stăpân cine sunt. Aminteşte-i că sunt Dany Născută

din Furtună, Mama Dragonilor, cea Nearsă, regina de drept a Celor Şapte Regate ale Westerosului. Sângele meu este sângele lui Aegon Cuceritorul şi al vechii Valyrii de dinaintea lui.

Dar cuvintele ei nu-l mişcară pe negustorul dolofan şi parfumat, nici când fură

redate în propria-i limbă urâtă.

— Vechiul Ghis a condus un imperiu pe vremea când valyrienii se împerecheau cu oile, mârâi el la biata sclavă micuţă, iar noi suntem fiii harpiei.

Ridică din umeri. Îmi răcesc gura de pomană cu femeile. De la răsărit sau apus, sunt toate la fel, nu pot lua o decizie până când nu sunt gâdilate, măgulite şi îndopate cu zaharicale. Ei, bine, dacă asta mi-e soarta, aşa să fie. Spune-i târfei că, dacă are nevoie de un ghid în minunatul nostru oraş, Kraznys mo Nakloz îi stă

bucuros la dispoziţie… şi e gata să-i aducă serviciile, dacă e mai femeie decât pare.

— Bunul Stăpân ar fi încântat să-ţi arate Astaporul până ce cumpăneşti, Înălţimea Ta, spuse translatoarea.

— O să-i servesc peltea din creier de câine şi o tocană bună din caracatiţă roşie şi căţeluşi nenăscuţi, îşi linse buzele.

— Multe mâncăruri delicioase pot fi gustate aici, zice stăpânul.

— Spune-i cât de frumoase sunt piramidele noaptea, mârâi negustorul. Spune-i că am să-i ling mierea de pe piept sau am să-i îngădui să lingă mierea de pe pieptul meu, dacă preferă.

— Astaporul e cât se poate de frumos pe înserat, Înălţimea Ta, tălmăci sclava.

Bunii Stăpâni aprind felinare de mătase pe fiecare terasă, astfel că toate piramidele strălucesc de lumini colorate. Bărci se unduiesc pe Vierme, în sunetul dulce al muzicii, oprindu-se pe insulele mici pentru mâncare, vin şi alte delicii.

— Întreab-o dacă vrea să vadă arenele noastre de luptă, adăugă Kraznys.

Arena lui Douwuor are pregătit un spectacol bun pentru seara asta. Un urs şi trei băieţei. Unul va fi tăvălit prin miere, unul prin sânge şi altul prin peşte putrezit.

Poate să parieze pe care îl va mânca ursul primul.

Boc, boc, boc, auzi Dany. Chipul lui Arstan Barbă-Albă era neclintit, dar toiagul îi cadenţa mânia. *Boc, boc, boc.* Dany se strădui să zâmbească.

— Am propriul meu urs pe *Balerion,* îi spuse ea tălmăcitoarei şi s-ar putea să

mă mănânce el pe mine dacă nu mă întorc la el.

— Vezi? făcu Kraznys când vorbele fură traduse. Nu femeia hotărăşte, ci se îndreaptă către bărbat. Ca întotdeauna!

— Mulţumeşte-i Bunului Stăpân pentru răbdare şi amabilitate, încheie Dany, şi spune-i că mă voi gândi la tot ce am aflat aici. Îi întinse braţul lui Arstan Barbă-Albă, s-o conducă, traversând piaţa înapoi la lectică. Aggo şi Jhogo îi

flancară, cu mersul crăcănat pe care îl afişau toţi călăreţii atunci când erau obligaţi să descalece şi să calce pe pământ, ca orice muritor de rând.

Dany se urcă încruntată în lectică şi îi făcu semn lui Arstan să urce lângă ea.

Un om atât de bătrân n-ar trebui să meargă pe jos pe o asemenea căldură. Nu trase draperiile când porniră din loc. Cu soarele dogorind atât de puternic peste acest oraş din cărămidă roşie, orice adiere răzleaţă era bine-venită, chiar dacă venea cu un nor de praf roşu. *În plus, trebuie să văd.*

Astaporul era un oraş ciudat, chiar şi pentru ochii uneia care rătăcise prin Casa Pulberii şi se scăldase în Pântecele Lumii de sub Mama Munţilor. Toate străzile erau făcute din aceeaşi cărămidă roşie cu care era pavată piaţa. La fel şi piramidele în trepte, gropile de luptă adânci, cu cercurile lor de bănci descrescă-

toare, fântânile sulfuroase şi întunecoasele crame de vin şi zidurile străvechi care le înconjurau. *Atâtea cărămizi,* gândi ea, *şi aşa de vechi şi sfărâmate.* Praful lor fin şi roşu era pretutindeni, dansând prin şanţuri la fiecare pală de vânt. Nu era de mirare că atât de multe femei din Astapor îşi acopereau feţele cu voaluri; praful de cărămidă înţepa ochii mai rău ca nisipul.

— Faceţi loc! striga Jhogo, mergând călare în faţa lecticii. Faceţi loc pentru Mama Dragonilor! Dar când desfăcu biciul cu mâner mare, de argint, pe care i-l dăruise Dany, şi-l făcu să pocnească în aer, ea se aplecă şi-l opri.

— Nu în locul acesta, sânge din sângele meu, spuse ea în limba lui. Aceste cărămizi au auzit prea mult sunetul biciului.

Străzile fuseseră aproape pustii de dimineaţă, când plecaseră din port, şi nici acum nu păreau mai populate. Un elefant trecu legănându-se greoi pe lângă ei, cu o lectică împletită pe spate. Un băiat gol, cu pielea cojită, stătea într-un şanţ uscat de cărămidă, scobindu-se în nas şi holbându-se bosumflat la nişte furnici de pe stradă. Îşi înălţă capul la sunetul copitelor şi se uită cu gura căscată la coloana de străjeri călare, care trecea la trap într-un nor de praf roşu şi râsete sparte. Discurile de aramă cusute pe mantiile lor din mătase galbenă sclipeau ca tot atâţia sori, dar tunicile le erau din pânză brodată şi, de la brâu în jos, purtau fuste plisate din pânză şi sandale. Cu capul gol, fiecare bărbat îşi pieptănase, îşi uleiase şi îşi răsucise părul sârmos, negru-roşcat, într-o formă fantastică sau alta: coarne, aripi şi săbii, până şi mâini întinse, astfel că arătau ca o trupă de demoni scăpaţi din al şaptelea iad. Băiatul gol îi privi, ca şi Dany,

dar în scurt timp toţi se îndepărtară şi el se întoarse la furnicile sale, cu degetul vârât adânc în nas.

Un oraş vechi, oraşul acesta, reflectă Dany, *dar nu la fel de populat ca în vremurile sale de glorie, nici măcar atât de aglomerat ca oraşele Qarth, Pentos şi Lys.*

Lectica se opri brusc la răscruce, ca să permită unui convoi de sclavi să-i taie calea, cu pas târşâit, zoriţi de pocnetul biciului unui supraveghetor. Aceştia nu erau Nepătaţi, după cum observă Dany, ci oameni obişnuiţi, cu pielea maronie şi părul negru. Printre ei erau şi femei, dar nici un copil. Cu toţii erau dezbrăcaţi.

Doi astapori veneau în urma lor, călare pe măgari albi: un bărbat într-un *tokar* din mătase roşie şi o femeie acoperită de voaluri, înveşmântată în pânză albastră, transparentă, decorată cu solzi de lapislazuli. În păru-i negru-roşcat purta un pieptene de fildeş. Bărbatul râdea, şoptindu-i la ureche, fără să se sinchisească de Dany mai mult decât de sclavii lui sau de supraveghetorul cu biciul său cu cinci curele, un Dothraki îndesat, butucănos, care avea harpia şi lanţurile tatuate cu fală

pe pieptu-i musculos.

— *Din cărămizi şi din sânge e zidit Astaporul,* murmură Barbă-Albă lângă ea, *din cărămizi şi sânge sunt oamenii lui.*

— Ce-i asta? întrebă Dany curioasă.

— Un vechi cântec pe care l-am învăţat de la un maester pe când eram copil.

N-am ştiut niciodată cât de adevărat este. Cărămizile Astaporului sunt roşii de sângele sclavilor care le-au făcut.

— Pot foarte bine să cred asta, spuse Dany.

— Atunci părăseşte acest loc înainte ca inima să ţi se transforme în cărămidă şi ea. Pleacă chiar în noaptea asta, cu fluxul de seară.

Aş vrea să pot, gândi Dany.

— Când voi părăsi Astaporul, trebuie să plec cu o armată, aşa spune Ser Jorah.

— Ser Jorah a fost şi el stăpân de sclavi, Înălţimea Ta, îi reaminti bătrânul. În Pentos, Myr şi Tyrosh sunt mercenari pe care-i poţi tocmi. Un om care ucide pentru bani nu are onoare, dar cel puţin ei nu sunt sclavi. Găseşte-ţi oastea acolo, te implor.

— Fratele meu a fost la Myr, la Pentos, la Braavos, aproape în toate Oraşele Libere. Magisterii şi arhonţii i-au servit vin şi promisiuni. Un om nu poate să

mănânce toată viaţa din blidul cerşetorului şi să rămână om. Mi-am luat porţia în Qarth, mi-a fost de ajuns. Nu vreau să merg la Pentos cu blidul în mână.

— Mai bine să mergi cerşetor decât stăpân de sclavi, spuse Arstan.

— Vorbeşte unul care n-a fost nici una, nici alta. Nările lui Dany fremătau. Ştii cum e să fii *vândut,* cavalere? Eu ştiu. Fratele meu m-a vândut lui Khal Drogo pentru promisiunea unei coroane de aur. Ei, bine, Drogo l-a încoronat cu aur, deşi nu aşa cum îşi dorise, iar eu… soarele meu m-a făcut regină, dar dacă el ar fi fost alt om, poate că lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Crezi c-am uitat cum e să-ţi fie frică?

Barbă-Albă îşi plecă fruntea.

— Înălţimea Ta, n-am vrut să te jignesc.

— Doar minciunile mă jignesc, niciodată un sfat cinstit. Dany mângâie mâna pătată a bătrânului, ca să-l liniştească. Am o fire de dragon, atâta tot. Nu trebuie să te laşi înspăimântat de asta.

— Voi încerca să nu uit. Barbă-Albă zâmbi.

Are un chip de om bun şi o mare putere, gândi Dany. Nu putea înţelege de ce Ser Jorah era atât de bănuitor faţă de el. *Se poate oare să fie gelos că am găsit un* 263

alt bărbat cu care să vorbesc? Fără să vrea, gândurile îi zburară la noaptea aceea de pe *Balerion,* când cavalerul exilului o sărutase. *N-ar fi trebuit să facă asta niciodată. Are de trei ori vârsta mea şi e de obârşie prea joasă pentru mine, iar eu nu i-am îngăduit.* Avusese grijă să nu fie

niciodată singură cu Ser Jorah, ţinându-şi slujnicele aproape, pe corabie, şi, uneori, călăreţii de sânge. *Vrea să mă sărute din nou, citesc în ochii lui.*

Dany nu putea să descrie în cuvinte ce anume voia, dar sărutul lui Jorah deşteptase ceva în ea, ceva ce adormise de la moartea lui Khal Drogo. Culcată în cabina ei strâmtă, se pomenea întrebându-se cum ar fi ca lângă ea, în locul slujnicei sale, să se înghesuie un bărbat, iar gândul o stârnea mai mult decât ar fi trebuit. Uneori, închidea ochii şi visa la el, dar nu visa niciodată la Jorah Mormont; iubitul ei era mult mai tânăr şi mai atrăgător, deşi chipul lui rămânea o umbră mişcătoare.

Odată, atât de tulburată încât nu putea dormi, şi-a furişat o mână între picioare şi a icnit când a simţit cât de udă era. Fără să îndrăznească să respire, şi-a mişcat degetele înainte şi înapoi, încet, ca să n-o trezească pe Irri care dormea lângă ea, până când a găsit un punct dulce şi a zăbovit acolo, atingându-se încet, sfioasă, la început, apoi mai repede. Totuşi, uşurarea pe care o căuta părea că se îndepărtează, până când dragonii începură să se agite, unul ţipă din cealaltă parte a cabinei, iar Irri se trezi şi văzu ce face.

Dany ştia că avea faţa îmbujorată, dar în întuneric, Irri nu-şi putea da seama, cu siguranţă. Fără să scoată o vorbă, slujnica i-a pus o mână pe piept, apoi s-a aplecat, luând un sfârc în gură. Cealaltă mână a coborât peste curbura moale a pântecelui, prin colina de păr fin, argintiu-auriu, şi s-a pus în mişcare între coapsele lui Dany. N-a durat mai mult de câteva clipe până când picioarele i s-au îndoit, pieptul i s-a ridicat şi întreg trupul i-a fost cuprins de un fior. Atunci a ţipat. Sau poate a fost Drogon. Irri n-a scos nici o vorbă, doar s-a răsucit şi s-a culcat la loc în clipa când s-a isprăvit.

În ziua următoare, totul i s-a părut un vis. Şi ce legătură avea Ser Jorah cu asta, dacă exista vreo legătură? *Pe Drogo îl doresc, soarele meu,* îşi reaminti Dany. *Nu pe Irri, nu pe Ser Jorah, doar pe Drogo.* Dar Drogo era mort. Crezuse că aceste simţăminte muriseră odată cu el acolo, în pustiul

roşu, dar un singur sărut perfid le readusese cumva la viaţă. *N-ar fi trebuit să mă sărute. A mers prea departe, iar eu i-am îngăduit. Nu trebuie să se mai întâmple.* Îşi încleşta gura cu înverşunare, scutură din cap şi clopoţelul din cosiţe scoase un clinchet uşor.

În apropierea golfului, oraşul se înfăţişa mai frumos. Piramidele mari de cărămidă mărgineau ţărmul, cea mai mare fiind înaltă de o sută treizeci de metri.

Tot soiul de pomi, flori şi viţă-de-vie creşteau pe terasele lor largi, iar vântul ce se învolbura în preajma lor avea un miros proaspăt şi parfumat. O altă harpie gigantică se înălţa deasupra porţii, de data aceasta din lut ars roşu, gata să se facă

fărâme, doar cu un ciot rămas în loc de coada-i de scorpion. Lanţul pe care îl ţinea 264

în ghearele-i de lut era dintr-un fier vechi, mâncat de rugină. Dar jos, lângă apă, era mai răcoare. Clipocitul valurilor ce se loveau de pilonii putreziţi era un sunet ciudat de liniştitor.

Aggo o ajută pe Dany să coboare din lectică. Belwas cel Voinic era aşezat pe un pilon masiv, mâncând o pulpă rumenită.

— Câine, spuse el vesel când o zări pe Dany. Câine bun din Astapor, mică

regină. Mănânci? I-o întinse cu un zâmbet unsuros.

— Eşti amabil, Belwas, dar nu. Dany mâncase carne de câine în alte locuri, cu alte ocazii, dar acum nu se putea gândi decât la Cei Nepătaţi şi la afurisiţii lor de căţeluşi. Trecu grăbită pe lângă imensul eunuc, urcând pe puntea *Balerionului.*

Ser Jorah Mormont o aştepta.

— Înălţimea Ta, spuse el, înclinându-şi capul. Negustorii de sclavi au venit şi au plecat. Trei la număr, cu o duzină de tălmaci şi tot atâţia sclavi să-i slugărească. Au scotocit toate calele, palmă cu palmă, şi au luat aminte la tot ce avem. O conduse spre pupa. Câţi oameni au de vânzare?

— Nici unul. Oare pe Mormont era furioasă sau pe acest oraş, cu căldura lui apăsătoare, duhorile, sudoarea şi cărămizile sfărâmate? Vând eunuci, nu oameni.

Eunuci din cărămidă, ca tot Astaporul. Să cumpăr opt mii de eunuci de cărămidă, cu ochi morţi care nu se mişcă niciodată, care ucid prunci de ţâţă de dragul unui coif cu ţepuşă şi care-şi sugrumă propriii câini? Nici măcar nu au nume. Aşa că

nu-i numi *oameni,* ser.

— *Khaleesi,* spuse el, luat pe nepregătite de furia ei, Cei Nepătaţi sunt aleşi de mici copii şi pregătiţi…

— Am auzit tot ce mă interesează despre *pregătirea* lor. Dany simţea cum lacrimile îi ţâşnesc din ochi, neaşteptate, nedorite. Mâna îi zbură în sus şi îl pocni cu putere pe Ser Jorah peste faţă. Avea de ales, ori să facă asta, ori să plângă.

Mormont îşi atinse obrazul pălmuit.

— Dacă am supărat-o pe regina mea…

— Da, m-ai supărat. M-ai supărat mult, ser. Dacă ai fi cavalerul meu devotat, nu m-ai fi adus niciodată în mocirla asta dezgustătoare. *Dacă ai fi cavalerul meu devotat, nu m-ai fi sărutat niciodată sau nu te-ai fi uitat la sânii mei aşa cum ai făcut-o, sau…*

— Cum porunceşte Înălţimea Ta. Îi voi spune Căpitanului Groleo să se pregătească de plecare la fluxul de seară, către o mocirlă mai puţin dezgustătoare.

— Nu, spuse Dany. Groleo îi privea de pe teugă şi echipajul său privea şi el.

Barbă-Albă, călăreţii ei de sânge, Jhiqui, cu toţii se opriseră din ceea ce făceau, la sunetul palmei. Vreau să plec acum, nu la flux. Vreau să plec repede şi departe şi să nu mai privesc niciodată înapoi. Dar nu pot, nu-i aşa? Sunt opt mii de eunuci din cărămidă de vânzare şi trebuie să găsesc o cale să-i cumpăr. Şi cu acestea îl părăsi şi coborî sub punte.

Dincolo de uşa sculptată în lemn a cabinei căpitanului, dragonii erau agitaţi.

Drogon îşi înălţă capul şi ţipă, suflând un fum palid pe nări, iar Viserion se apropie fâlfâind de ea şi încercă să i se caţere pe umăr, aşa cum făcea când era mai mic.

— Nu, zise Dany, încercând să-l alunge cu blândeţe. Acum eşti prea mare pentru asta, dragule. Dar dragonul îşi încolăci coada albă şi aurie în jurul unui braţ

şi îşi înfipse ghearele negre în mânecă, ţinându-se strâns. Neajutorată, Dany se prăbuşi în scaunul mare de piele al lui Groleo, chicotind.

— Au fost nestăpâniţi cât timp ai fost plecată, *Khaleesi,* îi spuse Irri. Viserion a smuls cu ghearele aşchii din uşă, vezi? Iar Drogon a dat să fugă când un stăpân de sclavi a venit să-i vadă. Când l-am înhăţat de coadă ca să-l opresc, s-a întors şi m-a muşcat. Îi arătă lui Dany urmele de dinţi de pe mână.

— A încercat vreunul să se elibereze pârjolind în calea lui? Acesta era lucrul care o îngrozea pe Dany cel mai mult.

— Nu, *Khaleesi.* Drogon a scos foc pe nări, dar în aer. Stăpânii de sclavi s-au temut să se apropie de el.

Dany sărută mâna lui Irri acolo unde o muşcase Drogon.

— Îmi pare rău că te-a rănit. Dragonii nu sunt făcuţi să fie închişi într-o cabină

mică de corabie.

— Dragonii sunt asemeni cailor în privinţa asta, zise Irri. Şi asemeni călăreţilor. Caii ţipă sub punte, *Khaleesi,* şi lovesc cu picioarele pereţii de lemn.

I-am auzit. Iar Jhiqui spune că femeile bătrâne şi micuţii ţipă şi ei, când nu eşti aici. Nu le place căruţa asta pe apă. Nu le place marea neagră şi sărată.

— Ştiu, răspunse Dany. Chiar ştiu, ştiu.

— *Khaleesi* a mea e tristă?

— Da, recunoscu Dany. *Tristă şi pierdută.*

— Vrea *Khaleesi* să-i ofer plăcere? Dany se îndepărtă de ea.

— Nu, Irri, nu trebuie să faci asta. Ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea, când te-ai trezit… Nu eşti o sclavă pentru plăceri, te-am eliberat, ai uitat? Tu…

— Sunt slujnica Mamei Dragonilor, spuse fata. E o mare onoare să-i ofer plăcere reginei mele.

— Nu vreau asta, insistă Dany. Nu vreau. Se întoarse brusc cu spatele.

Lasă-mă acum, vreau să fiu singură. Să mă gândesc.

Amurgul începuse să coboare peste apele Golfului Sclavilor înainte ca Dany să

se întoarcă pe punte. Stătea lângă parapet şi privea Astaporul. *De aici, arată*

aproape frumos, gândi ea. Sus, stelele începeau să răsară şi odată cu ele, felinarele de mătase de jos, întocmai cum promisese tălmăcitoarea lui Kraznys. Piramidele de cărămidă scânteiau de lumini. *Dar e atât de întuneric mai jos, pe străzi, în pieţe şi în arenele de luptă. Iar cel mai întuneric e în cazărmi, unde vreun băieţel hrăneşte cu resturi de mâncare căţeluşul pe care i l-au dat când i-au luat bărbăţia.*

Auzi un pas uşor în spatele ei.

— *Khaleesi.* Vocea lui. Pot să-ţi vorbesc deschis?

Dany nu se întoarse. Nu suporta să se uite la el chiar acum. Dacă ar face-o, s-ar putea să-l pălmuiască din nou. Sau să plângă. Sau să-l sărute. Şi să nu ştie niciodată ce e bine, ce e rău şi ce e nebunie.

— Spune ce vrei, ser.

— Când Aegon Dragonul a păşit pe ţărmul Westerosului, regii din Vale, din Rock şi Reach n-au alergat să-i înmâneze coroanele lor. Dacă ai de gând să stai pe Tronul lui de Fier, trebuie să-l câştigi, aşa cum a făcut-o el, cu oţel şi cu focul dragonilor. Şi asta înseamnă să-ţi mânjeşti mâinile cu sânge înainte ca treaba să

fie terminată.

Sânge şi foc, gândi Dany. Cuvintele Casei Targaryen. Le ştia de o viaţă.

— Sângele vrăjmaşilor mei am să-l vărs bucuroasă. Sângele celor nevinovaţi –

e altă poveste. Opt mii de Nepătaţi îmi pot oferi. Opt mii de prunci morţi. Opt mii de câini sugrumaţi.

— Înălţimea Ta, spuse Jorah Mormont, am văzut Debarcaderul Regelui după

Jaf. Au fost măcelăriţi şi prunci în ziua aceea şi bătrâni şi copii la joacă. Au fost siluite mai multe femei decât poţi număra. Există o fiară nemiloasă în fiecare bărbat, iar când îi dai acelui bărbat o sabie sau o suliţă şi-l trimiţi la război, fiara se deşteaptă. Nu e nevoie decât de mirosul sângelui ca s-o trezească. Cu toate acestea, n-am auzit ca vreun Nepătat să siluiască sau să treacă vreun oraş prin sabie, nici măcar să jefuiască – doar la comanda precisă a celor care-i conduc.

Poate că sunt cărămizi, aşa cum spui, dar dacă îi cumperi, singurii câini pe care îi vor ucide de acum înainte sunt cei pe care-i vrei tu morţi. Iar tu ai câţiva câini pe care-i vrei morţi, după câte-mi amintesc.

Câinii Uzurpatorului.

— Da. Dany rămase cu privirea pierdută la luminile delicat colorate, lăsânduse mângâiată de briza sărată şi răcoroasă. Vorbeşti despre prădarea oraşelor.

Răspunde-mi la o întrebare, ser: de ce Dothrakii nu au prădat niciodată acest oraş?

Arătă cu mâna: Uite-te la ziduri. Poţi vedea unde au început să se sfărâme. Acolo şi acolo. Vezi vreun străjer pe turnurile astea? Eu nu. Se ascund, ser? I-am văzut astăzi pe aceşti fii ai harpiei, toţi războinicii lor mândri, de viţă nobilă. Erau îmbrăcaţi în fuste de pânză şi cel mai fioros lucru la ei era părul. Chiar şi un *khalasaar* modest ar putea să zdrobească acest Astapor ca pe o nucă şi să arunce miezul putred dinăuntru. Aşadar, spune-mi, de ce nu stă acea harpie urâtă lângă

calea zeilor din Vaes Dothraki, printre alţi zei furaţi?

— Ai un ochi de dragon, *Khaleesi,* e limpede.

— Voiam un răspuns, nu un compliment.

— Există două motive. Bravii apărători ai Astaporului sunt praf în ochi, e adevărat. Nume vechi şi pungi grase, care se

îmbracă precum nişte flagelatori Ghiscari, ca să pretindă că încă stăpânesc un vast imperiu. Fiecare dintre ei este un înalt ofiţer. În zilele de sărbătoare fac demonstraţii de luptă în arene ca să arate 267

ce comandanţi străluciţi sunt ei, dar eunucii sunt cei care mor. În acelaşi timp, orice duşman care ar vrea să atace Astaporul ştie că va trebui să-i înfrunte pe Cei Nepătaţi. Stăpânii de sclavi vor aduna toată garnizoana în apărarea oraşului.

Dothrakii n-au mai pornit împotriva Celor Nepătaţi de când şi-au lăsat cosiţele la porţile Qohorului.

— Şi al doilea motiv? vru să ştie Dany.

— Cine ar ataca Astaporul? întrebă Ser Jorah. Cei din Meereen şi Yunkai le sunt rivali, dar nu duşmani. Apocalipsa a distrus Valyria, cei din ţinuturile de est sunt cu toţii Ghiscari, iar dincolo de munţi se află Lhazarul. Oamenii Miei, aşa cum le spuneţi voi, Dothrakii, un popor nespus de paşnic.

— Da, fu ea de acord, dar la nord de oraşele sclavilor se află marea Dothraki şi două duzini de *khali* puternici cărora nu le place nimic mai mult decât să jefuiască

oraşele şi să le ducă oamenii în sclavie.

— Să-i ducă *unde?* La ce sunt de folos sclavii, după ce le-ai ucis stăpânii?

Valyria nu mai există, Qarthul se află dincolo de pustiul roşu, iar Cele Nouă

Oraşe Libere sunt la mii de leghe depărtare către vest. Şi poţi fi sigură că fiii harpiei se arată generoşi cu fiecare *khal* care trece, întocmai cum fac magisterii în Pentos, în Norvos şi în Myr? Ei ştiu că, dacă îi ospătează pe lorzii călăreţi şi le fac daruri, vor pleca în curând mai departe. E mai ieftin decât să lupte şi mult mai sigur.

Mai ieftin decât să lupţi, gândi Dany. *Da, s-ar putea să fie.* Numai de-ar putea fi la fel de uşor şi pentru ea. Cât de plăcut ar fi să meargă la Debarcaderul Regelui, cu dragonii

ei, şi să-i plătească băieţandrului Joffrey un cufăr cu aur, ca să-l facă să plece!

— *Khaleesi?* o îndemnă Ser Jorah, după o lungă tăcere. Îi atinse uşor cotul.

Dany se scutură, dându-i mâna la o parte.

— Viserys ar fi cumpărat Nepătaţi de toţi banii pe care i-ar fi avut. Dar cândva mi-ai spus că eu semăn cu Rhaegar…

— Îmi amintesc, Daenerys.

— *Înălţimea Ta,* îl corectă ea. Prinţul Rhaegar a condus în luptă oameni liberi, nu sclavi. Barbă-Albă spunea că şi-a ridicat el însuşi scutierii în rang de cavaler, şi pe mulţi alţii.

— Nu exista onoare mai mare decât să-ţi primeşti titlul de cavaler de la Prinţul Pietrei Dragonului.

— Spune-mi, atunci, când atingea un om pe umăr cu sabia lui, ce spunea?

Du-te şi ucide-i pe cei slabi? Sau du-te şi apără-i? La Trident, acei bărbaţi viteji de care vorbea Viserys, care au murit sub flamurile noastre cu însemnul dragonilor, şi-au dat viaţa pentru că *credeau* în cauza lui Rhaegar sau fiindcă au fost cumpăraţi cu bani? Dany se întoarse către Mormont, îşi încrucişa braţele şi aşteptă un răspuns.

— Regina mea, rosti rar voinicul, tot ce spui este adevărat. Dar Rhaegar a 268

pierdut Tridentul. A pierdut bătălia, a pierdut războiul, şi-a pierdut regatul şi şi-a pierdut viaţa. Sângele lui a curs în vârtejuri pe râu în jos, împreună cu rubinele platoşei sale, iar Robert Uzurpatorul a trecut peste cadavrul lui, furând Tronul de Fier. Rhaegar a luptat vitejeşte, Rhaegar a luptat cu nobleţe, Rhaegar a luptat cu onoare. Şi Rhaegar *a murit.*

BRAN

Nici un drum nu străbătea văile întortocheate ale munţilor, prin locurile pe unde îşi purtau paşii acum. Între piscurile cenuşii de piatră se întindeau lacuri albastre, liniştite, lungi, adânci şi înguste, şi nesfârşita întunecime verde a pădurilor de pin. Arămiul şi auriul frunzelor de toamnă deveni o prezenţă mai rară

după ce părăsiră pădurea lupilor, pentru a urca printre bătrânele dealuri de cremene şi dispărură când acele dealuri se preschimbară în munţi. Deasupra lor se înălţau acum sequoia uriaşi, molizi şi brazi şi pini, într-o nesfârşită abundenţă.

Lăstărişul creştea rar în umbra lor, iar pădurea era aşternută cu un covor de ace verzi, întunecate.

Când se rătăceau, aşa cum se întâmplase o dată sau de două ori, nu trebuia decât să aştepte o noapte rece şi senină, netulburată de nori, şi să caute pe cer Dragonul de Gheaţă. Steaua albastră din ochiul dragonului arăta calea spre nord, după cum le spusese cândva Osha. Gândindu-se la Osha, Bran se întreba unde era.

Şi-o imagina la adăpost, la Portul Alb, cu Rickon şi Câinele Lăţos, mâncând ţipari şi peşte şi plăcintă fierbinte de crab, cu grăsanul Lord Manderly. Sau poate că se încălzeau la Ultima Vatră, în faţa focurilor Mareluijon.

Dar viaţa lui Bran devenise un şir nesfârşit de zile rebegite, în spatele lui Hodor, călătorind în sus şi-n jos, în coşul său.

— Sus şi jos, ofta uneori Meera, în timp ce mergeau, apoi în jos şi-n sus. Apoi iarăşi sus şi iarăşi jos. Urăsc munţii ăştia afurisiţi ai tăi, Prinţule Bran.

— Ieri spuneai că-i iubeşti.

— O, da. Nobilul meu tată mi-a povestit despre munţii ăştia, dar nu i-am văzut niciodată până acum. Îi iubesc mai

mult decât pot spune.

Bran se strâmbă la ea.

— Dar tocmai ai spus că-i urăşti.

— De ce nu se poate amândouă?

Meera ridică mâna să-l ciupească de nas.

— Pentru că sunt două lucruri diferite, insistă el. Ca ziua şi noaptea, ca gheaţa şi focul.

— Dacă gheaţa poate să ardă, spuse Jojen cu glasul lui solemn, atunci iubirea şi ura se pot însoţi. Munte sau mlaştină, n-are importanţă. Pământul e unul.

— Unul, fu de acord sora lui, dar tare încreţit. Văile adânci le făceau rareori 269

favoarea de a duce spre nord sau spre sud, astfel că se pomeneau adesea străbă-

tând kilometri întregi în direcţia greşită şi erau nevoiţi să facă uneori cale întoarsă.

— Dacă am fi apucat-o pe drumul regelui, acum poate am fi fost la Zid, le reamintea Bran fraţilor Reed. Voia să găsească cioara cu trei ochi, ca să înveţe să

zboare. De zeci de ori spunea, până când Meera începea să-l sâcâie, îngânându-l.

Dacă am fi apucat-o pe drumul regelui, nici nu ne-ar mai fi fost atât de foame, dădea el să spună atunci.

Jos, printre dealuri, nu duseseră lipsă de mâncare. Meera era o vânătoare iscusită şi se pricepea încă şi mai bine la prinsul peştilor din pâraie cu harponul ei pentru broaşte. Lui Bran îi plăcea s-o privească, admirându-i iuţeala, felul cum vâra harponul în apă şi-l scotea cu un păstrăv argintiu zvârcolindu-se în vârf. Şi mai era şi Vară care vâna pentru ei. Lupul străvechi dispărea aproape în fiecare noapte, la apusul soarelui, dar se întorcea întotdeauna înainte de primii zori, cel mai adesea cu ceva în gură, o veveriţă sau un iepure.

Dar aici, printre munţi, pâraiele erau mai mici şi mai îngheţate şi vânatul mai puţin. Meera vâna şi pescuia când putea, dar era mai greu, iar în unele nopţi nici chiar Vară nu

găsea nici o pradă. Adesea se duceau la culcare cu burţile goale.

Dar Jojen rămânea neclintit în hotărârea lui de a se ţine departe de drum.

— Când dai de drumuri, dai de drumeţi, spunea în stilul lui caracteristic, iar drumeţii au ochi să vadă şi guri să răspândească poveşti despre băiatul schilod, uriaşul său şi lupul care îi însoţeşte.

Jojen era mai încăpăţânat ca nimeni altul, aşa că înaintau greu prin ţinutul sălbatic şi în fiecare zi urcau puţin mai mult şi erau puţin mai aproape de nord.

În unele zile ploua, în altele bătea vântul şi, o dată, i-a prins o vijelie însoţită

de lapoviţă, atât de puternică încât până şi Hodor a zbierat, cuprins de disperare.

În zilele senine, li se părea adesea că sunt singurele fiinţe de pe lume.

— Nimeni nu locuieşte aici? a întrebat o dată Meera Reed, în timp ce-şi croiau drum în jurul unei ridicături de granit, mare cât Winterfellul.

— Sunt oameni, îi răspunse Bran. Umberii se află în mare parte la est de drumul regelui, dar vara îşi duc oile la păscut pe pajiştile înalte. Clanul Wull, la vest de munţi, de-a lungul golfului de Gheaţă, clanul Harclay în spatele nostru, printre dealuri, Liddle şi Norrey şi chiar câţiva din clanul Flint aici, sus, în cele mai înalte locuri. Străbunica lui din partea tatălui fusese din clanul Flint care trăia în munţi. Bătrâna Nan spunea că sângele ei îl făcea pe Bran, înainte să cadă, atât de înnebunit după căţărat. Dar ea murise cu ani şi ani înainte ca el să se nască, chiar înainte să se nască tatăl său.

— Wull? făcu Meera. Jojen, n-a fost un Wull cu tata, în timpul războiului?

— Theo Wull. Jojen răsufla greu, obosit de urcuş. Căldări, aşa îi spuneau.

— Ala e blazonul lor, spuse Bran, trei căldări maro pe fond albastru, cu o margine din carouri albe şi gri. Lordul

Wull a venit o dată la Winterfell, să-şi declare loialitatea şi să discute cu tata, şi avea căldările pe scut. Dar nu e un lord 270

adevărat. De fapt, este, dar i se spune *Wullul,* şi mai sunt clanurile Knott şi Norey şi Liddle. La Winterfell, le spuneam lorzi, dar oamenii lor nu le spun aşa.

Jojen Reed se opri să-şi tragă sufletul.

— Crezi că aceşti oameni ai munţilor ştiu că suntem aici?

— Ştiu. Bran îi văzuse urmărindu-i, nu cu ochii lui, ci cu ochii mai ageri ai lui Vară, cărora nu le scăpa aproape nimic. Nu ne vor deranja, atât timp cât nu încercăm s-o ştergem cu caprele şi cu caii lor.

Şi aşa a şi fost. O singură dată s-au întâlnit cu câţiva oameni ai muntelui, când o ploaie rece ca gheaţa a izbucnit pe neaşteptate, trimiţându-i în căutarea unui adăpost. Vară le găsi locul, adulmecând o peşteră mică, în spatele crengilor gri-verzui ale unui sequoia înalt, dar când Hodor intră, aplecându-se, pe sub ieşitura de piatră, Bran zări strălucirea portocalie a unui foc, undeva mai departe şi îşi dădu seama că nu erau singuri.

— Haideţi înăuntru şi încălziţi-vă, strigă un glas de bărbat. E destulă piatră

deasupra capetelor noastre ca să ne apere pe toţi de ploaie.

Le oferi plăcinte de ovăz şi sângerete şi o înghiţitură de bere dintr-o ploscă de piele pe care o avea la el, dar nu-şi spuse numele şi nici nu-i întrebă cum îi cheamă. Bran socoti că e un Liddle. Catarama cu care era prinsă mantia lui din blană de veveriţă era din aur şi bronz şi avea forma unui con de pin, iar clanul Liddle avea conuri pe partea albă a scuturilor jumătate verzi, jumătate albe.

— E departe Zidul? îl întrebă Bran, în timp ce aşteptau ca ploaia să se oprească.

— Nu mai departe decât zboară corbul, răspunse bărbatul din clanul Liddle, dacă asta era. Dar departe pentru cei ce nu au aripi.

Bran începu să spună:

— Sunt sigur că acum am fi acolo, dacă…

— … am fi luat-o pe drumul regelui, îl completă Meera.

Bărbatul scoase un cuţit şi începu să cioplească un băţ.

— Pe când la Winterfell se afla un Stark, o fecioară putea să umble pe drumul regelui în rochie de gală şi să rămână neatinsă, iar drumeţii puteau găsi un foc, pâine şi sare la multe hanuri şi cetăţi. Dar nopţile sunt mai reci acum şi uşile sunt închise. În pădurea lupilor sunt calmari aurii şi pe drumul regelui umblă oameni jupuiţi, căutând străini.

Fraţii Reed schimbară o privire.

— Oamenii jupuiţi? întrebă Jojen.

— Băieţii Bastardului, da. Era mort, dar acum nu mai e. Şi plăteşte bani frumoşi de argint pentru blănuri de lup, se zice, şi poate de aur, pentru o vorbă despre un alt mort umblător. Se uită la Bran când spuse asta, şi la Vară, care stătea întins lângă el. Cât despre Zid, continuă omul, nu e un loc unde m-aş duce.

Bătrânul Urs a dus Rondul în pădurile bântuite şi nu s-au mai întors decât corbii lui, fără să aducă nici un mesaj. *Aripi negre, cuvinte întunecate,* spunea mama, 271

dar când păsările zboară fără o vorbă, asta mi se pare şi mai întunecat. Scormoni cu băţul în foc. Era altfel pe când la Winterfell era un Stark. Dar bătrânul lup a murit, iar lupul tânăr a plecat la sud, să joace jocul de-a tronurile, şi nu ne-a lăsat decât năluci.

— Lupii vor veni din nou, spuse Jojen solemn.

— Şi de unde ştii tu, băiete?

— Am visat.

— În unele nopţi o visez pe mama pe care am îngropat-o acum nouă ani, zise bărbatul, dar când mă trezesc, nu se întoarce la noi.

— Există vise şi vise, lordul meu.

— Hodor, zise Hodor.

Petrecură noaptea aceea împreună, căci ploaia nu se opri până după ce se întunecase de mult şi numai Vară părea

dornic să părăsească peştera. Când din foc nu mai rămase decât jăraticul, Bran îl lăsă să plece. Lupul străvechi nu simţea umezeala la fel ca oamenii, iar noaptea îl chema. Lumina lunii zugrăvea pădurile ude în nuanţe de argintiu şi transforma în alb cenuşiul piscurilor. Bufniţele ţipau prin întuneric şi zburau în tăcere printre pini, în timp ce capre alburii umblau pe coamele munţilor. Bran închise ochii şi se lăsă pradă visului de lup, mirosurilor şi sunetelor nopţii adânci.

Când se treziră, în dimineaţa următoare, focul era stins şi bărbatul Liddle dispăruse, dar le lăsase o bucată se sângerete şi o duzină de plăcinte de ovăz, învelite cu grijă într-o pânză verde cu alb. Unele dintre plăcinte erau umplute cu seminţe de pin, altele cu mure. Bran mancă una din fiecare şi tot nu ştia care îi place mai mult. Într-o bună zi, la Winterfell va stăpâni iarăşi Casa Stark şi atunci va trimite după clanul Liddle şi le va plăti însutit pentru fiecare sămânţă de pin şi pentru fiecare mură.

Drumul pe care îl urmau era ceva mai uşor în ziua aceea şi, către prânz, soarele străpunse norii. Bran stătea în coşul lui din spatele lui Hodor şi se simţea aproape mulţumit. O dată aţipi, adormit de legănatul domol al mersului uriaşului grăjdar şi de sunetul zumzăit pe care îl scotea uneori în timp ce mergea. Meera îl trezi cu o atingere uşoară pe braţ.

— Priveşte, zise ea, arătând către cer cu harponul ei pentru broaşte, un vultur.

Bran îşi înălţă capul şi îl văzu, cu aripile-i cenuşii desfăcute, neclintite, ca şi cum ar pluti pe vânt. Îl urmări cu privirea în timp ce se înălţa, în cercuri, întrebându-se cum ar fi să se avânte şi el prin lume atât de uşor. *Chiar mai bine decât să te caţeri.* Încercă să ajungă până la vultur, să lase în urmă trupul schilod şi să se ridice la cer, alături de el, aşa cum i se alătura lui Vară. *Cei ce au viziunea verde o pot face. Ar trebui să pot şi eu.* Încercă şi iar încercă, până când vulturul se pierdu în ceaţa aurie a după-amiezii.

— A dispărut, zise el dezamăgit.

— Vom vedea alţii, spuse Meera. Trăiesc acolo, sus.

— Bănuiesc.
— Hodor, spuse Hodor.
— Hodor, îl aprobă Bran.
Jojen lovi cu piciorul un con de pin.
— Cred că lui Hodor îl place când îi spui numele.
— Hodor nu e numele lui adevărat, explică Bran. E doar un cuvânt pe care-l spune. Numele lui adevărat este Walder, aşa mi-a spus Bătrâna Nan. Era bunica bunicii lui sau aşa ceva. Îl întrista să vorbească despre Bătrâna Nan. Crezi că au omorât-o oamenii de fier? Nu i-au văzut trupul la Winterfell. Acum, că se gândea, nu-şi amintea să fi văzut vreo femeie moartă. N-a făcut niciodată rău nimănui, nici măcar lui Theon. Doar spunea poveşti. Theon n-ar face rău unei asemenea femei. Aşa-i?
— Unii oameni fac rău altora doar fiindcă pot, răspunse Jojen.
— Dar nu Theon era cel care omora la Winterfell, adăugă Meera. Prea mulţi dintre morţi erau oameni de fier. Îşi mută harponul în mâna cealaltă. Aminteşte-ţi poveştile Bătrânei Nan, sunetul glasului ei. Atât timp cât vei face asta, o parte din ea va trăi mereu în tine.
— Îmi voi aminti, promise el.
Urcară fără o vorbă multă vreme, pe o cărare întortocheată ce străbătea coama înaltă dintre două piscuri stâncoase. Pini sfrijiţi se agăţau de versanţii dimprejur.
Înainte, departe, Bran vedea sclipirea de gheaţă a unui pârâu, rostogolindu-se în josul unui versant. Se pomeni ascultând respiraţia lui Jojen şi scârţâitul acelor de pin sub picioarele lui Hodor.
— Ştiţi vreo poveste? îi întrebă din senin pe fraţii Reed.
Meera râse.
— O, câteva.
— Câteva, recunoscu fratele ei.
— Hodor, spuse Hodor, zumzăind.

— Aţi putea spune una, zise Bran. În timp ce mergem. Lui Hodor îi plac poveştile cu cavaleri. Şi mie.

— Nu este nici un cavaler la Gât, spuse Jojen.

— Deasupra apei, îl corectă sora lui. Dar mlaştinile sunt pline de cavaleri morţi.

— E adevărat, fu de acord Jojen. Andali şi oameni de fier. Freyi şi alţi nebuni, toţi acei mândri luptători care au pornit să cucerească Apa Cenuşie. Nici unul n-a putut s-o găsească. Intră în Gât şi nu mai ies. Şi, mai devreme sau mai târziu, nimeresc în mlaştini şi se scufundă sub povara oţelului şi se îneacă acolo, în armurile lor.

Gândul la cavalerii înecaţi sub ape îi dădea lui Bran fiori. Dar nu protestă, *îi plăceau* fiorii.

— A fost odată un cavaler, începu Meera, în anul falsei primăveri. Cavalerul 273

Copacului Surâzător i se spunea. Se poate să fi fost un om al mlaştinilor, cavalerul acela.

— Sau nu. Faţa lui Jojen era pătată de umbre verzi. Prinţul Bran a auzit povestea asta de o sută de ori, sunt sigur.

— Nu, protestă Bran. N-am auzit-o. Şi dacă am auzit-o, nu contează. Uneori Bătrâna Nan spunea aceeaşi poveste, dar nu ne supăram niciodată, dacă era o poveste frumoasă. Poveştile vechi sunt ca prietenii vechi, spunea ea. Trebuie să le vizitezi din când în când.

— E adevărat. Meera mergea cu scutul pe spate, dând la o parte, cu harponul ei de prins broaşte, câte o creangă care-i ieşea în cale. Tocmai când Bran începea să creadă că nu-i va spune, până la urmă, povestea, fata începu din nou: A fost odată un flăcău ciudat care trăia la Gât. Era mic, ca toţi oamenii mlaştinilor, dar viteaz şi isteţ, şi puternic pe deasupra. A crescut vânând, pescuind şi căţărându-se în copaci şi a învăţat toate vrăjile poporului meu.

Bran era aproape sigur că nu mai auzise niciodată povestea aceasta.

— Avea vise verzi, ca Jojen?

— Nu, răspunse Meera, dar putea să respire noroi şi să alerge pe frunze, să

transforme pământul în apă şi apa în pământ, doar cu o şoaptă. Putea vorbi cu copacii şi putea să ţeasă cuvinte şi să facă să apară şi să dispară castele.

— Aş vrea să pot şi eu, zise Bran pe un ton plângător. Când se întâlneşte cu cavalerul copacului?

Meera se strâmbă la el.

— Mai devreme, dacă un anume prinţ ar tăcea din gură.

— Întrebam şi eu…

— Flăcăul cunoştea vrăjile mlaştinilor, continuă ea, dar voia mai mult.

Arareori călătoresc oamenii poporului nostru departe de casă, ştii. Suntem oameni mici şi obiceiurile noastre le par unora ciudate, aşa că oamenii mari nu ne tratează

întotdeauna cu blândeţe. Dar flăcăul acesta era mai cutezător ca alţii şi, într-o zi, când a devenit bărbat, a hotărât să părăsească mlaştinile şi să viziteze Insulele Chipurilor.

— Nimeni nu vizitează Insulele Chipurilor, obiectă Bran. Acolo locuiesc oamenii verzi.

— Tocmai pe ei voia să-i găsească. Aşa că s-a îmbrăcat cu o cămaşă cusută cu solzi de bronz, aşa, ca a mea, a luat un scut de piele şi un harpon pentru prins broaşte, ca al meu, şi a pornit, vâslind într-o barcă mică de piele, în josul Furcii Verzi.

Bran închise ochii, încercând să-l vadă pe omul din barca mică de piele. În mintea lui, oamenii mlaştinilor arătau ca Jojen, doar că mai bătrâni, mai puternici şi îmbrăcaţi ca Meera.

— A trecut pe lângă Gemeni noaptea, ca Freyii să nu-l atace şi, când a ajuns la Trident, a părăsit râul, şi-a pus barca pe cap şi a început să meargă pe jos. I-a luat 274

multe zile, dar în cele din urmă, a ajuns la Ochiul Zeilor, a aruncat braca în lac şi a vâslit către Insula Chipurilor.

— S-a întâlnit cu oamenii verzi?

— Da, răspunse Meera, dar asta e altă poveste şi nu am s-o spun eu. Prinţul meu a cerut poveşti cu cavaleri.

— Sunt buni şi oamenii verzi.

— Da, sunt, îl aprobă ea, dar nu mai spuse nimic despre ei. Toată iarna aceea, flăcăul mlaştinilor a stat pe insulă, dar când a sosit primăvara, a auzit chemarea lumii largi şi a ştiut că sosise vremea să plece. Barca lui de piele era exact acolo unde o lăsase, aşa că şi-a luat rămas-bun şi a vâslit către ţărm. A vâslit şi a vâslit şi, în cele din urmă, a văzut turnurile înalte ale unui castel înălţându-se lângă lac.

Turnurile erau şi mai înalte, pe măsură ce se apropia de ţărm, până când îşi dădu seama că acesta era, negreşit, cel mai mare castel din lume.

— Harrenhal! ştiu Bran pe dată. Era Harrenhalul!

Meera zâmbi.

— Aşa să fie? Sub zidurile castelului, văzu corturi de mai multe culori, flamuri strălucitoare, pârâind în bătaia vântului, şi cavaleri cu zale şi platoşe, călare pe cai îmbrăcaţi în armură. Simţea miros de carne friptă, auzea râsete şi goarnele vestitorilor sunând. Un mare turnir era pe cale să înceapă şi campioni din întreaga lume veniseră să se întreacă. Regele însuşi era de faţă, cu fiul său, prinţul dragon.

Veniseră Săbiile Albe, să primească un nou frate în rândurile lor. Lordul furtunii era şi el acolo şi lordul trandafirului, de asemenea. Marele leu al stâncii se certase cu regele şi nu era prezent, dar mulţi dintre cavalerii şi purtătorii lui de flamuri veniseră, oricum. Flăcăul mlaştinilor nu mai văzuse niciodată un spectacol atât de grandios şi ştia că s-ar putea să nu mai aibă un asemenea prilej. O parte din el îşi dorea cu ardoare să participe.

Bran cunoştea foarte bine acel sentiment. Pe când era mic, nu visase la altceva decât să fie cavaler. Dar asta se întâmplase înainte să cadă şi să-şi piardă

picioarele.

— Fiica măreţului castel domnea ca regină a dragostei şi a frumuseţii, la deschiderea turnirului. Cinci campioni au jurat să-i apere coroana, cei patru fraţi ai ei din Harrenhal şi renumitul său unchi, un cavaler alb din Garda Regelui.

— Era o fată frumoasă?

— Era, spuse Meera, săltând peste o piatră, dar mai erau şi altele, mai frumoase. Una dintre ele era soţia prinţului dragon, care venise însoţită de o duzină de doamne de companie. Cavalerii le-au cerut cu toţii panglici, să şi le lege la suliţe.

— N-o să fie o poveste din aia de dragoste, nu-i aşa? întrebă Bran, bănuitor.

Lui Hodor nu-i plac aşa de mult.

— Hodor, zise Hodor prietenos.

— Îi plac poveştile cu cavaleri care se luptă cu monştri.

— Uneori cavalerii sunt monştri, Bran. Micul flăcău al mlaştinilor străbătea câmpul, bucurându-se de ziua caldă de primăvară, fără să facă rău nimănui, când fu atacat de trei scutieri. Nu avea nici unul mai mult de cincisprezece ani, dar chiar şi aşa, erau cu toţii mai voinici ca el. Aceasta era lumea *lor* şi ştiau asta, iar el nu avea nici un drept să fie acolo. I-au smuls suliţa şi l-au doborât la pământ, înjurându-l şi numindu-l mâncător de broaşte.

— Erau Walderi? Îi părea a fi ceva ce Micul Walder Frey ar fi putut face.

— Nici unul nu şi-a dat numele, dar le-a reţinut bine chipurile, ca să se poată

răzbuna pe ei mai târziu. Îl trânteau la pământ ori de câte ori încerca să se ridice şi îl loveau cu picioarele când se chircea pe jos. Dar apoi au auzit un răget: „Cel pe care-l loviţi e omul tatălui meu”, a urlat lupoaica.

— O lupoaică pe patru picioare sau pe două?

— Pe două, răspunse Meera. Lupoaica s-a năpustit asupra scutierilor cu o sabie de turnir şi i-a împrăştiat pe toţi. Omul

mlaştinilor era plin de sânge şi de vânătăi, aşa că îl duse în vizuina ei, să-i cureţe rănile şi să i le lege cu pânză.

Acolo, cavalerul i-a întâlnit pe fraţii ei de haită: lupul fioros care le era căpetenie, lupul liniştit de lângă el şi puiul, care era cel mai tânăr dintre cei patru.

În seara aceea, avea să fie mare ospăţ la Harrenhal, pentru a marca deschiderea turnirului, şi lupoaica a insistat ca flăcăul să ia parte. Era de obârşie nobilă şi avea dreptul la un loc la masă, la fel ca oricare altul. Lupoaica nu era uşor de refuzat, aşa că flăcăul mlaştinilor l-a lăsat pe puiul de lup să-i găsească straie potrivite pentru ospăţul unui rege şi a pornit către măreţul castel.

Sub acoperişul lui Harren, a mâncat şi a băut cu lupii şi cu mulţi cavaleri loiali acestora, oamenii măgurilor, elani, urşi şi tritoni. Prinţul dragon a cântat un cântec atât de trist încât lupoaica fecioară a început să se smiorcăie, dar când frăţiorul ei a tachinat-o, i-a turnat vin pe cap. Un frate în negru a luat cuvântul, cerând cavalerilor să se alăture Rondului de Noapte. Lordul furtunii l-a învins pe cavalerul craniilor şi al săruturilor într-un duel al cupelor de vin. Flăcăul mlaştinilor a văzut o fecioară cu ochi de purpură, surâzători, dansând cu o sabie albă, cu un şarpe roşu, cu lordul grifonilor şi, în cele din urmă, cu lupul cel liniştit… dar asta numai după ce lupul fioros a vorbit cu ea, în numele unui frate prea sfios ca să se ridice de la locul său.

În mijlocul acestei veselii, flăcăiaşul mlaştinilor i-a zărit pe cei trei scutieri care îl atacaseră. Unul slujea un cavaler al furcii, altul un cavaler al porcului spinos, în timp ce ultimul era în slujba unui cavaler cu două turnuri pe tunică, un blazon pe care toţi oamenii mlaştinilor îl cunoşteau bine.

— Freyii? zise Bran. Freyii de la Crossing?

— Cum mă vezi şi cum te văd, îl aprobă Meera. Lupoaica i-a văzut şi ea şi i-a arătat fraţilor săi. „Ţi-aş putea găsi un cal şi o armură pe potrivă”, s-a oferit puiul de lup. Micul om al mlaştinilor i-a mulţumit, dar nu i-a dat nici un răspuns.

Avea inima sfâşiată. Oamenii mlaştinilor sunt mai mici decât majoritatea oamenilor, dar 276

la fel de mândri. Flăcăul nu era cavaler, nu mai mult decât oricare altul dintre ai lui. Noi stăm în bărci mai des decât pe cal, iar mâinile noastre sunt făcute pentru vâsle, nu pentru suliţe. Oricât de mult şi-ar fi dorit să se răzbune, se temea că nu va reuşi decât să se facă de râs sau să-şi facă semenii de ruşine. Lupul cel liniştit i-a oferit un loc în cortul său în noaptea aceea, dar înainte de a adormi, a îngenuncheat pe malul lacului, privind peste apă către locul unde ar fi trebuit să se afle Insula Chipurilor, şi a rostit o rugăciune către zeii vechi ai Nordului şi ai Gâtului…

— N-ai auzit niciodată povestea asta de la tatăl tău? întrebă Jojen.

— Bătrâna Nan era cea care spunea poveşti. Meera, continuă, nu te poţi opri aici.

Hodor trebuie să fi simţit acelaşi lucru.

— Hodor, spuse el, iar apoi: Hodor, hodor, hodor, hodor.

— Ei, bine, zise Meera, dacă vrei să auzi continuarea…

— Da. *Spune-o!*

— Cinci zile de turnir erau planificate, povesti ea. Aveau să aibă loc şi o mare încăierare între şapte adversari, un concurs de tras cu arcul şi de aruncare cu toporul, o cursă de cai şi un turnir al cântăreţilor…

— Lasă toate astea, se foi Bran nerăbdător în coşul său din spatele lui Hodor.

Spune despre turnir.

— Cum porunceşte prinţul meu. Fiica acelui castel era regina iubirii şi a frumuseţii, cu patru fraţi şi un unchi s-o apere, dar toţi cei patru fii ai Harrenhalului au fost învinşi din prima zi. Învingătorii lor ajungeau pentru scurt timp campioni, până când erau, la rândul lor, înfrânţi. S-a întâmplat că sfârşitul primei zile l-a găsit pe cavalerul porcului spinos câştigându-şi un loc printre campioni, iar în dimineaţa celei de-a doua zile, cavalerul furcii şi cavalerul celor două turnuri erau şi ei victorioşi. Dar târziu, în după-

amiaza celei de-a doua zile, pe când umbrele începeau să se alungească, în arenă şi-a făcut apariţia un cavaler misterios.

Bran clătină din cap, cunoscător. Cavalerii misterioşi apăreau adesea în turniruri, cu coifuri ce le ascundeau feţele şi scuturi care erau fie fără blazon, fie cu un blazon ciudat. Uneori, erau campioni renumiţi ai deghizării. Cavalerul dragon câştigase odată un turnir în chip de Cavaler al lacrimilor, ca să-şi poată

numi sora regina iubirii şi a frumuseţii, în locul amantei regelui. Şi Barristan cel Viteaz îmbrăcase armura unui cavaler misterios, prima oară când avea doar zece ani.

— Era micul om al mlaştinilor, pun prinsoare.

— Nimeni nu ştia, spuse Meera, dar cavalerul misterios era mic de statură şi îmbrăcat într-o armură care nu i se potrivea, făcută din bucăţi şi bucăţele.

Blazonul de pe scutul lui era copacul inimii, copacul vechilor zei, un copac alb cu o faţă roşie, surâzătoare.

277

— Poate că venea din Insula Chipurilor, spuse Bran. Era verde? În poveştile Bătrânei Nan, protectorii aveau pielea verde-închis şi frunze în loc de păr. Uneori aveau şi coarne, dar Bran nu vedea cum ar fi putut cavalerul misterului să poarte coif dacă ar fi avut coarne. Sunt sigur că vechii zei l-au trimis.

— Poate că da. Cavalerul misterului şi-a înclinat suliţa în faţa regelui şi a pornit călare spre marginea arenelor, unde îşi aveau pavilioanele cei cinci campioni. Ştii care sunt cei trei pe care i-a înfruntat.

— Cavalerul porcului spinos, cavalerul furcii şi cavalerul turnurilor gemene.

Bran auzise destule poveşti ca să ştie atâta lucru. Era micul om al mlaştinilor, ţi-am zis eu.

— Oricine o fi fost, zeii au dat putere braţului său. Cavalerul porcului spinos a căzut primul, pe urmă cavalerul furcii şi la urmă cavalerul turnurilor gemene. Nici unul dintre ei nu era foarte îndrăgit, astfel că oamenii din popor l-au

ovaţionat frenetic pe Cavalerul Copacului Surâzător, cum a fost numit în curând noul campion. Când inamicii săi au căutat să-şi răscumpere calul şi armura, Cavalerul Copacului Surâzător le-a vorbit cu glas de tunet, prin coiful său, zicând:

„Învăţaţi-vă scutierii ce înseamnă onoarea. Asta va fi un preţ al răscumpărării destul de bun!” După ce cavalerii învinşi şi-au pedepsit aspru scutierii, şi-au primit înapoi caii şi armurile. Şi astfel, rugăciunea flăcăiaşului mlaştinii a primit răspuns... de la oamenii verzi sau de la vechii zei sau de la copiii pădurii, cine poate spune?

Era o poveste bună, hotărî Bran, după ce stătu pe gânduri o clipă sau două.

— Apoi ce s-a întâmplat? Cavalerul Copacului Surâzător a câştigat turnirul şi s-a căsătorit cu o prinţesă?

— Nu, răspunse Meera. În seara aceea, la marele castel, lordul furtunii şi cavalerul craniilor şi al săruturilor au jurat fiecare să-i scoată masca, iar regele însuşi a îndemnat oamenii să-l înfrunte, declarând că chipul din spatele coifului nu-i era prieten. Dar în dimineaţa următoare, când goarnele au sunat şi regele s-a aşezat la locul său, doar doi campioni şi-au făcut apariţia.

Cavalerul Copacului Surâzător dispăruse. Regele era foc şi pară, şi chiar şi-a trimis fiul, prinţul dragon, în căutarea bărbatului misterios, dar nu i-au găsit decât scutul pictat, atârnat în părăsire într-un copac. În cele din urmă, prinţul dragon a câştigat acel turnir.

— Oh. Bran cugetă la poveste vreme îndelungată. A fost o poveste bună. Dar ar fi trebuit să fi fost atacat de cei trei cavaleri, nu de scutierii lor. Atunci micul om al mlaştinii i-ar fi putut omorî pe toţi. Partea cu răscumpărarea a fost stupidă.

Iar cavalerul misterios trebuia să câştige turnirul, învingând fiecare inamic, şi s-o numească pe fecioara lupoaică regina iubirii şi a frumuseţii.

— A fost regina iubirii şi a frumuseţii, zise Meera, dar asta e o altă poveste, mai tristă.

— Eşti sigur că n-ai mai auzit povestea asta până acum, Bran? întrebă Jojen.

Nobilul tău tată nu ţi-a spus-o niciodată?

Bran scuturră din cap. Ziua era pe sfârşite şi umbrele lungi se furişau în josul versanţilor, răsfirând degete negre printre pini. *Dacă micul om al mlaştinilor a putut vizita Insula Chipurilor, poate că aş putea şi eu.* Toate poveştile erau de acord că oamenii verzi aveau stranii puteri magice. Poate că l-ar ajuta să meargă

din nou, poate chiar l-ar transforma într-un cavaler. *Ei l-au transformat pe micul om al mlaştinilor în cavaler, chiar dacă numai pentru o zi,* gândi el. *O zi ar fi de ajuns.*

DAVOS

Celula era mai caldă decât îi era îngăduit oricărei celule.

Era întunecoasă, da. O lumină portocalie, pâlpâitoare, cădea printre vechile zăbrele de fier, dinspre torţa din suportul de pe zidul de dincolo, dar jumătatea din spate a celulei rămânea înecată în beznă. Era şi umedă, aşa cum era de aşteptat pe o insulă precum Piatra Dragonului, unde marea era mereu aproape. Şi erau şobolani, la fel de mulţi cum te puteai aştepta să fie în orice temniţă, şi câţiva în plus.

Dar Davos nu se putea plânge de frig. Culoarele netede de piatră de sub masiva Piatră a Dragonului erau mereu calde, iar Davos auzise adesea spunându-se că deveneau din ce în ce mai calde, pe măsură ce coborau. Davos se afla mult sub castel şi zidul celulei era adesea cald la atingere, când îşi lipea palma de el. Probabil că vechile poveşti erau adevărate şi Piatra Dragonului era construită din pietrele iadului.

Când l-au adus aici, fusese bolnav. Tuşea care îl chinuia de la bătălie încoace se agravase şi o febră pusese, de asemenea, stăpânire pe el. Buzele îi erau pline de băşici şi căldura celulei nu l-a împiedicat să tremure. *Nu voi zăbovi mult în locul acesta,* îşi amintea că gândise. *Voi muri curând aici, în întuneric.*

Dar a descoperit că se înşelase în privinţa aceasta, ca în aproape toate privinţele. Îşi amintea ca prin ceaţă mâini blânde, un glas ferm şi chipul tânărului Maester Pylos aplecat deasupra lui. Îi dădea să bea supă fierbinte de usturoi şi lapte de mac, să-i alunge durerile şi frisoanele. Laptele macului l-a făcut să

doarmă şi, în somn, i-au pus lipitori, să cureţe sângele stricat. Sau aşa presupunea, după urmele pe care le avea pe braţe când s-a trezit. Nu după mult timp, tusea s-a oprit.

Băşicile îi dispăruseră, iar supa avea în ea bucăţi de peşte alb, de morcovi şi de ceapă. Şi într-o zi, şi-a dat seama că se simte mai puternic decât s-a simţit vreodată de când *Betha Neagră* s-a zdruncinat sub picioarele lui şi l-a aruncat în râu.

Avea doi temniceri să se ocupe de el. Unul era voinic şi îndesat, cu umeri musculoşi şi mâini imense, puternice. Purta o armură din piele cu ţinte de fier şi 279

de două ori pe zi îi aducea lui Davos o strachină cu terci de ovăz. Uneori, îl îndulcea cu miere sau turna în el câteva picături de lapte. Celălalt temnicer era mai în vârstă, gârbovit şi pământiu la faţă, cu părul unsuros, nespălat şi pielea solzoasă. Purta o jiletcă din catifea albă, cu un cerc de stele brodat pe piept cu fir de aur. Îi venea prost, fiind scurtă şi prea largă în acelaşi timp şi, pe deasupra, era slinoasă şi ruptă. El îi aducea lui Davos talere cu carne şi păsat sau tocană de peşte şi, o dată, i-a adus chiar o jumătate de plăcintă cu mreană. Mreana a fost atât de săţioasă încât n-a putut s-o digere, dar oricum, a fost o mâncare aleasă pentru un prizonier.

Nici soarele, nici luna nu străluceau în carceră; nici o fereastră nu străpungea zidurile groase de piatră. Putea deosebi ziua de noapte doar după temniceri. Nici unul nu-i vorbea, deşi ştia că nu erau muţi; uneori îi auzea rostind câteva vorbe, când schimbau garda. Nici măcar nu voiau să-i spună cum îi cheamă, aşa că le-a dat el nume. Pe cel scund şi voinic l-a numit Terci, iar pe cel gârbov şi pământiu, Mreană, după plăcintă. Număra zilele după mesele pe care i le aduceau şi după

schimbarea torţelor din suportul din afara celulei.

În întuneric, omul începe să se simtă singur şi tânjeşte după glas omenesc.

Davos vorbea cu temnicerii ori de câte ori veneau în celulă, fie ca să-i aducă

mâncare, fie ca să îi schimbe căldarea cu dejecţii. Ştia că ar fi surzi dacă le-ar cere libertate sau îndurare; în schimb, le

punea întrebări, sperând că poate, într-o zi, unul îi va răspunde.

Ce se mai aude despre războiu? întreba el, şi: *Regele e bine?* întreba de fiul său Devan şi despre Prinţesa Shireen şi despre Salladhor Saan. *Cum e vremea?*

întreba, şi: *Au început furtunile de toamnă? Mai călătoresc corăbiile pe marea îngustă?*

Indiferent ce întreba, nu răspundeau niciodată, deşi uneori, Terci îi arunca o privire şi, pentru o fracţiune de secundă, Davos avea impresia că era gata să

vorbească. Cu Mreană nu era nici măcar atât. *Pentru el nu sunt un om,* gândi Davos, *doar o piatră care mănâncă, îşi face nevoile şi vorbeşte.* După o vreme, hotărî că Terci îi plăcea mult mai mult. Terci, cel puţin, părea să fie conştient că e un om viu şi avea un fel de bunătate bizară. Davos bănuia că hrănea şobolanii, de aceea erau atât de mulţi. Odată, i s-a părut că-l aude vorbindu-le, ca unor copii, dar poate că doar visase.

N-au de gând să mă lase să mor, îşi dădu el seama. *Mă ţin în viaţă, pentru un motiv numai de ei ştiut.* Nu-i plăcea să-şi închipuie care ar putea fi motivul.

Lordul Sunglass fusese închis o vreme în celulele de sub Piatra Dragonului, la fel şi fiii lui Ser Hubard Rambton. Cu toţii sfârşiseră pe rug. *Ar fi trebuit să mă las în voia mării,* gândea Davos, stând cu privirea pierdută la torţa de dincolo de gratii.

Sau să las corabia să treacă pe lângă mine, să mă sfârşesc pe stânca mea. Aş

prefera să hrănesc crabi decât flăcări.

Pe urmă, într-o seară, pe când îşi termina cina, Davos a simţit dintr-odată o 280

fierbinţeală ciudată revărsându-se asupra lui. Îşi ridică ochii, privind printre zăbrele şi o zări acolo, în stacojiu aprins, cu rubinul ei mare la gât, cu ochii roşii strălucind la fel de puternic ca torţa care o scălda în lumină.

— Melisandre, spuse el, cu un calm pe care nu-l simţea.

— Cavaler Ceapă, răspunse ea, la fel de calm ca şi cum cei doi s-ar fi întâlnit pe o scară sau în curte şi ar fi schimbat saluturi politicoase. Eşti bine?

— Mai bine decât am fost.

— Îţi lipseşte ceva?

— Regele meu. Fiul meu. Ei îmi lipsesc. Împinse strachina la o parte şi se ridică. Ai venit să mă arzi?

Ochii ei străini şi roşii îl cercetară printre gratii.

— Acesta e un loc urât, nu-i aşa? Un loc întunecat şi murdar. Bunul soare nu străluceşte aici, nici luminoasa lună. Ridică o mână către torţa de pe perete. Asta e tot ce există între tine şi întuneric, Cavaler Ceapă. Micul foc, acest dar al lui R’hllor. Să-l sting?

— Nu. Davos înainta către zăbrele. Te rog. Nu credea c-ar putea suporta să fie lăsat singur în bezna necruţătoare, doar în tovărăşia şobolanilor.

Buzele femeii roşii se arcuiră în sus, într-un zâmbet.

— Aşadar, ai ajuns să iubeşti focul, s-ar părea.

— Am nevoie de torţă. Mâinile i se încleştară şi i se descleştară. *N-o voi implora, nu voi face asta.*

— Eu sunt asemeni acestei torţe, Ser Davos. Suntem amândouă unelte ale lui R’hllor. Am fost create cu un singur scop – să ţinem întunericul la liman. Crezi asta?

— Nu. Probabil ar fi trebuit să mintă şi să-i spună ceea ce voia să audă, dar Davos era prea obişnuit să spună adevărul. Eşti mama întunericului. Am văzut asta în adâncurile Capătului Furtunii, când ai născut sub ochii mei.

— Bravul Ser Davos se teme oare într-atât de o umbră trecătoare? Curaj, atunci. Umbrele trăiesc doar când se nasc din lumină, iar focurile regelui ard atât de mocnit încât nu îndrăznesc să mă mai hrănesc din ele, ca să zămislesc un alt fiu. Asta l-ar putea ucide. Melisandre se apropie. Dar cu un alt bărbat... un bărbat ale cărui flăcări ard încă fierbinţi şi înalte... Dacă vrei cu adevărat să slujeşti cauza regelui tău, vino în camera mea într-o noapte. Ţi-aş putea dărui plăcere

aşa cum n-ai cunoscut vreodată şi, cu focul vieţii tale, aş putea face…

— … o oroare. Davos se dădu înapoi. Nu vreau nimic de la tine, doamna mea.

Nici de la zeul tău. Fie să mă apere Cei Şapte.

Melisandre oftă.

— Ei nu l-au apărat pe Guncer Sunglass. S-a rugat de trei ori în ziua aceea şi a purtat şapte stele cu şapte colţuri pe scut, dar când R’hllor şi-a întins mâna, rugăciunile lui s-au transformat în ţipete şi a ars. De ce să te agăţi de aceşti falşi zei?

— I-am slăvit toată viaţa.

— Toată viaţa, Davos Seaworth? E ca şi cum ai spune *aşa a fost ieri.* Clătină

din cap cu tristeţe. Nu te-ai temut niciodată să le spui regilor adevărul; de ce pe tine te minţi? Deschide ochii, cavalere.

— Ce-ai vrea să văd?

— Cum e făcută lumea. Adevărul care te înconjoară, limpede ca lumina zilei.

Noaptea e întunecoasă şi plină de spaime, ziua strălucitoare şi frumoasă şi plină

de speranţă. Una este neagră, cealaltă albă. Există gheaţă şi există foc. Ură şi iubire. Amar şi dulce. Bărbat şi femeie. Durere şi încântare. Iarnă şi vară. Rău şi bine. Făcu un pas către el: *Moarte şi viaţă.* Peste tot, contrarii. Peste tot, lupta.

— Lupta? întrebă Davos.

— Lupta, confirmă ea. *Există doi,* Cavaler Ceapă. Nu şapte, nu unul, nici o sută sau o mie. *Doi!* Crezi că am străbătut jumătate de lume doar ca să aşez un alt rege de prisos pe un alt tron gol? Războiul se poartă de la începutul timpului şi, înainte să se sfârşească, toţi oamenii trebuie să aleagă de ce parte vor să fie. De o parte este R’hllor, Stăpânul Luminii, Inima Focului, Zeul Flăcării şi al Umbrei.

Împotriva lui se află Marele Celălalt, al cărui nume nu trebuie rostit, Stăpânul întunericului, Sufletul Gheţii, Zeul Nopţii şi al Spaimei. Noi nu avem de ales între Baratheon şi Lannister, între Greyjoy şi Stark. Noi moartea o alegem, sau viaţa.

Întunericul sau lumina. Strânse gratiile celulei cu mâinile-i albe şi subţiri. Imensul rubin de la gâtul ei părea că vibrează, cu o sclipire proprie. Aşadar, spune-mi, Ser Davos Seaworth, şi spune-mi sincer, inima ta arde cu lumina strălucitoare a lui R'hllor? Sau este neagră şi rece şi plină de viermi? Întinse mâna printre zăbrele şi îi atinse pieptul cu trei degete, vrând parcă să-i simtă adevărul prin carne, prin lână şi prin piele.

— Inima mea, răspunse Davos domol, e plină de îndoieli.

Melisandre oftă.

— Ahhhh, Davos. Bunul cavaler e sincer până în ultima clipă, până în ziua întunericului său. E bine că nu m-ai minţit. Aş fi ştiut. Slujitorii Celuilalt ascund adesea inimi negre într-o lumină orbitoare, aşa că R'hllor le dă preoţilor lui puterea de a vedea dincolo de minciuni. Se îndepărtă de celulă cu pas uşor. De ce ai vrut să mă omori?

— Am să-ţi spun, răspunse Davos, dacă îmi spui şi tu cine m-a trădat. N-a putut să fie decât Salladhor Saan şi totuşi, chiar şi acum se jură că n-a fost aşa.

Femeia roşie râse.

— Nu te-a trădat nimeni, Cavaler Ceapă. Ţi-am văzut planul în flăcări.

Flăcările.

— Dacă poţi vedea adevărul în aceste flăcări, cum se face că am fost pârjoliţi pe Apa Neagră? Mi-ai dat fiii focului… fiii mei, corabia mea, oamenii mei, toate au ars…

Melisandre îşi scutură capul.

— Mă confunzi, Cavaler Ceapă. Acelea nu au fost focurile mele. De-aş fi fost cu voi, bătălia voastră ar fi avut un alt sfârşit. Dar Înălţimea Sa a fost înconjurat de necredincioşi şi

mândria lui s-a dovedit mai puternică decât credinţa. Pedeapsa i-a fost cumplită, dar a învăţat din propriile greşeli.

Aşadar, fiii mei n-au fost altceva decât o lecţie pentru un rege? Davos îşi simţi gura crispându-se.

— În Cele Şapte Regate ale tale este noapte acum, continuă femeia roşie. Dar în curând soarele va răsări din nou. Războiul continuă, Davos Seaworth, şi unii vor afla curând că până şi un tăciune în cenuşă poate aprinde o imensă vâlvătaie.

Bătrânul maester s-a uitat la Stannis şi a văzut doar un om. Tu vezi un rege. Vă

înşelaţi amândoi. El este Stăpânul ales, războinicul focului. L-am văzut în fruntea unei bătălii împotriva întunericului, am văzut asta în flăcările mele. Flăcările nu mint, altfel n-ai fi aici. E scris şi în profeţii. Când steaua roşie sângerează şi întunericul se strânge, Azor Ahai va renaşte în mijlocul fumului şi al sării, pentru a deştepta din piatră dragonii. Steaua sângerândă a venit şi a plecat şi Piatra Dragonului este locul fumului şi al sării. Stannis Baratheon este Azor Ahai renăscut! Ochii ei roşii scânteiară ca nişe focuri gemene şi îi sfredeleau parcă

sufletul până în adâncuri. Nu mă crezi. Te îndoieşti de adevărul lui R’hllor, chiar şi acum… cu toate că l-ai slujit şi-l vei sluji din nou. Te voi ţine aici, să te gândeşti la tot ce ţi-am spus. Şi, fiindcă R’hllor este izvorul binelui, îţi voi lăsa şi torţa.

Cu un zâmbet şi un vârtej de falduri stacojii, dispăru. Doar parfumul rămase în urma ei. Parfumul şi torţa. Davos se aşeză pe podea şi îşi cuprinse genunchii cu braţele. Lumina pâlpâitoare a torţei se revărsa asupra lui. După ce paşii lui Melisandre se îndepărtară, nu se mai auzi decât râşcâitul şobolanilor. *Gheaţă şi foc,* gândi el. *Negru şi alb. Întuneric şi lumină.* Davos nu putea nega puterea zeului ei. Văzuse umbra ieşind târâş din pântecele ei, iar preoteasa ştia lucruri pe care nu avea cum să le ştie. *Mi-a văzut planurile în flăcări.* Se bucura să afle că

Salla nu-l vânduse, dar gândul că femeia roşie îi scormonea secretele cu focurile ei îl neliniştea nespus. *Şi ce a vrut să sugereze când a zis că i-am slujit zeul şi îl voi sluji din nou?* Nici asta nu-i plăcea.

Îşi ridică ochii, să privească torţa. O privi vreme îndelungată, fără să clipească, urmărind flăcările, cu pâlpâirea şi sclipirea lor. Încercă să vadă dincolo de ele, să

arunce o privire prin cortina lor învăpăiată şi să zărească viaţa ce se afla acolo…

dar nu era nimic, doar foc şi după o vreme, ochii începură să-i lăcrimeze.

Orb în faţa zeului şi ostenit, Davos se cuibări pe paie şi se lăsă pradă somnului.

Trei zile mai târziu – ei, bine, Terci venise de trei ori şi Mreană de două –

Davos auzi glasuri afară din celulă. Se ridică îndată, cu spatele la zidul de piatră, ascultând hărmălaia. Era un lucru nou, o schimbare în lumea sa neschimbătoare.

Zgomotul venea dinspre stânga, unde treptele duceau în sus, spre lumina zilei.

Auzea un glas de bărbat, implorând, ţipând.

— *… nebunie,* zise bărbatul, făcându-şi apariţia, târât de doi străjeri cu inimi înflăcărate pe piept. Terci mergea înaintea lor, zornăind un inel de chei, iar Ser Axell Florent venea în urmă. Axell, strigă prizonierul cu disperare, pentru dragostea ce mi-o porţi, *dă-mi drumul!* Nu poţi face asta, nu sunt un trădător. Era un bărbat mai în vârstă, înalt şi zvelt, cu părul argintiu, barba ascuţită şi o faţă

prelungă, rafinată, crispată de frică. Unde e Selyse, unde este regina? Cer s-o văd.

Lua-v-ar Ceilalţi pe toţi. *Eliberaţi-mă!*

Străjerii nu se sinchisiră de strigătele lui.

— Aici? întrebă Terci în faţa celulei. Davos se ridică în picioare. Pentru o clipă, luă în calcul ideea de a încerca să-i atace după ce deschideau uşa, dar ar fi fost o nebunie. Erau

prea mulţi, străjerii purtau săbii, iar Terci era puternic ca un taur.

Ser Axell încuviinţă cu un semn scurt al capului.

— Să-i lăsăm pe trădători să se bucure unul de compania celuilalt.

— *Nu sunt trădător!* zbieră prizonierul în timp ce Terci descuia uşa. Deşi era îmbrăcat simplu, cu o jiletcă de lână gri şi pantaloni negri, accentul îl trăda drept un bărbat de viţă nobilă. *Obârşia nu-i va sluji aici,* gândi Davos.

Terci dădu gratiile la o parte, Ser Axell clătină din cap şi străjerii îşi azvârliră

povara cu capul înainte. Bărbatul se împiedică şi ar fi căzut dacă nu l-ar fi prins Davos. Se desprinse îndată şi se năpusti, clătinându-se, înapoi către uşă, doar pentru a se pomeni cu ea trântită în faţa-i mică şi îngrijită.

— Nu! strigă el. *Nuuuuu!* Dintr-odată, toată puterea îi părăsi picioarele şi bărbatul alunecă încet pe podea, agăţându-se de gratiile de fier. Ser Axell, Terci şi străjerii se întorseseră deja, să plece. Nu puteţi face asta, strigă prizonierul către spatele lor. *Sunt Mâna Regelui!*

În acel moment, Davos ştiu cine era.

— Eşti Alester Florent.

— Bărbatul întoarse capul.

— Cine… ?

— Ser Davos Seaworth.

Lordul Alester clipi.

— Seaworth… Cavalerul Ceapă. Ai încercat s-o omori pe Melisandre.

Davos nu îl contrazise.

— La Capătul Furtunii, ai purtat o armură roşie-aurie, încrustată cu flori de azurit pe platoşă, întinse o mână, să-l ajute pe celălalt să se ridice în picioare.

Lordul Alester îşi şterse paiele murdare de pe veşminte.

— Eu… eu trebuie să-mi cer scuze pentru înfăţişarea mea, ser. Cuferele mi-au fost rătăcite când Lannisterii au invadat

tabăra. Am scăpat doar cu armura pe spinare şi inelele pe degete.

Încă poartă acele inele, remarcă Davos, care nu avea nici măcar un deget.

— Fără îndoială, băiatul vreunui bucătar sau grăjdar se grozăveşte acum prin 284

Debarcaderul Regelui cu jiletca mea din catifea vărgată şi cu mantia mea cu nestemate, continuă Lordul Alester, neatent. Dar războiul îşi are ororile lui, după

cum ştie oricine. Fără doar şi poate, ai suferit şi tu pierderile tale.

— Corabia, răspunse Davos. Toţi oamenii. Patru dintre fiii mei.

— Fie ca… fie ca Stăpânul Luminii să-i călăuzească prin întuneric către o lume mai bună, zise celălalt bărbat.

Fie ca Tatăl să-i judece drept, iar Mama să le arate îndurare, gândi Davos, dar păstră rugăciunea pentru sine. Cei Şapte nu mai aveau loc la Piatra Dragonului.

— Fiul meu e în siguranţă la Brightwater, continuă lordul, dar am pierdut un nepot pe *Furia.* Ser Imry, fiul fratelui meu, Ryam.

Ser Imry Florent fusese cel care i-a condus orbeşte în susul Apei Negre, cu toate vâslele, fără să se sinchisească de micile turnuri de piatră de la gura râului.

Davos nu avea cum să-l uite.

— Fiul meu Maric a fost comandantul nepotului tău. Îşi amintea ultima imagine a *Furiei,* înghiţită de focul sălbatic. S-a auzit ceva despre supravieţuitori?

— *Furia* a ars şi s-a scufundat cu tot echipajul, răspunse lordul. Fiul tău şi nepotul meu au pierit, alături de alţi nenumăraţi oameni de ispravă. Războiul însuşi a fost pierdut în ziua aceea, ser.

Omul acesta este înfrânt. Davos îşi amintea cuvintele lui Melisandre despre tăciunii din cenuşă care pot aprinde uriaşe vâlvătăi. *Nu e de mirare că a sfârşit aici.*

— Înălţimea Sa nu se va preda niciodată, lordul meu.

— Nebunie, asta e curată nebunie. Lordul Alester se aşează din nou pe podea, ca şi cum efortul de a sta în picioare pentru o clipă ar fi fost prea mult pentru el.

Stannis Baratheon nu va urca niciodată pe Tronul de Fier. E o trădare să spui adevărul? Un adevăr amar, dar nu mai puţin adevărat. Toată flota lui a pierit, afară

de lyseni, iar Salladhor Saan va fugi de cum va zări o corabie a Lannisterilor. Cei mai mulţi dintre lorzii care l-au sprijinit pe Stannis au trecut de partea lui Joffrey sau au murit…

— Chiar şi lorzii din marea îngustă? Lorzii care au jurat credinţă Pietrei Dragonului?

Lordul Alester dădu din mână, abia perceptibil.

— Lordul Celtigar a fost capturat şi a plecat genunchiul. Monford Velaryon a murit pe corabia sa, femeia roşie l-a ars pe Sunglass, iar Lordul Bar Emmon are cincisprezece ani, e gras şi neputincios. Aceştia sunt lorzii tăi din marea îngustă.

Doar sprijinul Casei Florent i-a mai rămas lui Stannis, împotriva întregii puteri pe care o au împreună Highgardenul, Sunspear şi Casterly Rock şi, mai nou, aproape toţi lorzii furtunii. Singura speranţă care rămâne este să încercăm să salvăm ceva printr-o pace. Este tot ce am vrut să fac. Zeii fie îndurători, cum pot să numească

asta *trădare?*

Davos stătea încruntat.

— Lordul meu, ce ai făcut?

— Nu trădare. Niciodată trădare. Îl iubesc pe rege mai mult ca pe oricine.

Propria mea nepoată este regină, iar eu i-am rămas credincios când alţii mai înţelepţi l-au părăsit. Sunt *Mâna,* Mâna Regelui, cum să fiu un trădător? N-am vrut decât să salvez vieţile noastre şi… onoarea… da. Îşi linse buzele. Am scris o scrisoare. Salladhor Saan a jurat că are un om care o poate duce la Debarcaderul Regelui, la Lordul Tywin. Nobilul

lord este… un om cu judecată, iar condiţiile mele… condiţiile erau cinstite… mai mult decât cinstite.

— Ce fel de condiţii erau, lordul meu?

— E murdar aici, spuse Lordul Alester dintr-odată. Şi mirosul acela… ce e mirosul acela?

— Căldarea, răspunse Davos, arătându-i. N-avem privată aici. Ce fel de condiţii?

Lordul se holbă la căldare, oripilat.

— Ca Lordul Stannis să renunţe la pretenţiile sale de a urca pe Tronul de Fier şi să retragă tot ce-a spus despre Joffrey, cum că ar fi un bastard, cu condiţia să fie acceptat înapoi în pacea regelui şi confirmat ca Lord de Piatra Dragonului şi de Capătul Furtunii. Am jurat să fac la fel, în schimbul Cetăţii Brightwater, cu pământurile noastre. Credeam… că Lordul Tywin va găsi înţeleaptă propunerea mea. Încă trebuie să se ocupe de Casa Stark şi, de asemenea, de oamenii de fier.

M-am oferit să pecetluiesc înţelegerea prin căsătoria lui Shireen cu Tommen, fratele lui Joffrey. Clătină din cap. Condiţiile… sunt cele mai bune pe care vom avea vreodată ocazia să le obţinem. Până şi tu poţi vedea asta, nu-i aşa?

— Da, răspunse Davos, până şi eu. Dacă Stannis nu va avea un fiu, o asemenea căsătorie ar însemna că Piatra Dragonului şi Capătul Furtunii îi vor reveni, într-o bună zi, lui Tommen – ceea ce, fără îndoială, ar fi pe placul Lordului Tywin. Între timp, Lannisterii ar avea-o pe Shireen drept ostatică, să se asigure că Stannis nu porneşte vreo nouă rebeliune. Şi ce a spus Înălţimea Sa când i-ai propus aceşti termeni?

— E mereu cu femeia roşie şi… nu e în toate minţile, mă tem. Discuţia asta despre dragonul de piatră… o nebunie, îţi spun, curată nebunie. N-am învăţat nimic de la Aerion Brightfire, de la cei nouă magi, de la alchimişti? N-am învăţat nimic de la *Castelul Verii?* N-a ieşit niciodată nimic bun din aceste vise despre dragoni, i-am spus asta lui Axell. Calea pe care am propus-o eu era mai bună. Mai sigură. Iar

Stannis mi-a dat sigiliul său, mi-a dat mână liberă. Mâna vorbeşte cu glasul regelui.

— Nu în cazul acesta. Davos nu era un linguşitor şi nici măcar nu încerca să-şi înmoaie cuvintele. Stannis nu e omul care să se predea, atâta vreme cât ştie că

pretenţiile sale sunt juste. Aşa cum nu poate să-şi retragă cuvintele despre Joffrey, dacă le crede adevărate. Cât despre căsătorie, Tommen e născut din acelaşi incest 286

ca Joffrey, iar Înălţimea Sa ar prefera s-o vadă pe Shireen moartă decât măritată

cu un asemenea om.

O venă pulsa pe fruntea lui Florent.

— *Nu are de ales.*

— Te înşeli, lordul meu. Poate alege să moară rege.

— Şi noi împreună cu el? Asta doreşti, Cavaler Ceapă?

— Nu, dar sunt omul regelui şi nu voi face nici un fel de pace fără permisiunea lui.

Lordul Alester rămase cu privirea încremenită asupra lui preţ de un lung moment, apoi începu să plângă.

JON

Ultima noapte se lăsă neagră şi fără lună, dar în sfârşit, cerul deveni senin.

— Merg sus pe munte, să-l caut pe Nălucă, le spuse Thennilor la gura peşterii, iar ei mormăiră şi-l lăsară să treacă.

Atâtea stele, gândi el, urcând din greu costişa printre frasini, pini şi brazi. Pe când era copil la Winterfell, Maester Luwin îl învăţase stelele; ştia numele celor douăsprezece case ale cerului şi pe stăpânitorul fiecăreia; putea să-i găsească pe cei şapte peregrini închinaţi Credinţei; era prieten vechi cu Dragonul de Gheaţă, Pisica-Nălucă, Fecioara Lunii şi Sabia Zorilor. Toate acestea le împărtăşea cu Ygritte, dar altele nu. *Ne uităm la aceleaşi stele şi vedem lucruri atât de diferite.*

Coroana Regelui era Lumânarea, după cum zicea ea; Armăsarul era Lordul Cornut; peregrinul roşu despre care septonii spuneau că este închinat Fierarului lor era numit pe aici Furul. Iar când Furul se afla în casa Fecioarei Lunii, asta însemna că era un moment prielnic pentru a răpi o femeie, insista Ygritte.

— Ca în noaptea în care m-ai răpit tu pe mine. Furul era strălucitor în noaptea aceea.

— N-am avut de gând să te răpesc, a protestat el. Nici n-am ştiut că eşti fată, până când ţi-am pus cuţitul la gât.

— Dacă omori un om fără să vrei, tot mort rămâne, a răspuns Ygritte cu încăpăţânare.

Jon nu mai întâlnise niciodată pe cineva atât de încăpăţânat, poate cu excepţia surioarei sale, Arya. *E încă sora mea?* se întrebă el. *A fost vreodată?* Jon nu fusese niciodată cu adevărat un Stark, ci doar bastardul fără mamă al Lordului Eddard, care nu avea ce căuta la Winterfell mai mult decât Theon Greyjoy. Şi până şi asta pierduse. Când un

bărbat al Rondului de Noapte îşi rostea jurămintele, lăsa deoparte vechea sa familie, intrând în cea nouă, dar Jon Snow pierduse şi aceşti fraţi.

Îl găsi pe Nălucă în vârful muntelui, aşa cum se aşteptase. Lupul alb nu urla 287

niciodată, dar ceva îl atrăgea spre înălţimi. Stătea acolo, aşezat pe labele din spate, risipindu-şi răsuflarea ca un abur alb, în timp ce ochii săi roşii sorbeau stelele.

— Ai şi tu nume pentru ele? întrebă Jon, aşezându-se într-un genunchi lângă

lupul străvechi şi scărpinându-i blana albă şi groasă de pe grumaz. Iepurele?

Căpriorul? Lupoaica? Nălucă îi linse faţa, frecându-şi limba aspră şi rece de crustele de pe obrazul lui Jon, acolo unde îl sfâşiaseră ghearele vulturului.

Pasărea ne-a însemnat pe amândoi, gândi Jon. Nălucă, zise el, mâine trecem dincolo. Nu sunt scări aici şi nici scripeţi, n-am cum să te trec pe partea cealaltă.

Trebuie să ne despărţim. Înţelegi?

În întuneric, ochii roşii ai lupului păreau negri. Îşi vârî botul sub bărbia lui Jon, liniştit ca întotdeauna, cu răsuflarea de abur fierbinte. Sălbaticii îl numeau pe Jon Snow om-lup, dar, dacă era aşa, era unul nepriceput. Nu ştia cum să intre în pielea unui lup, aşa cum făcuse Orell cu vulturul său înainte de a muri. Odată, Jon a visat că era Nălucă, privind în jos la Valea Laptelui, unde Mance Rayder îşi adunase oamenii, iar visul acela s-a dovedit a fi real. Dar acum nu visa şi asta însemna că

nu-i rămâneau decât cuvintele.

— Nu poţi veni cu mine, spuse Jon, luând capul lupului în palme şi privindu-l adânc în ochi. Trebuie să mergi la Castelul Negru. Înţelegi? *Castelul Negru.* Poţi să-l găseşti? Drumul spre casă? Doar urmează gheaţa, la est şi iar la est, în soare, şi-l vei găsi. Vor şti cine eşti, la Castelul Negru, şi poate că sosirea ta îi va preveni. Se gândise să scrie un avertisment pe care să-l ducă lupul, dar nu avea cerneală,

nici pergament şi nici măcar o pană de scris, iar riscul de a fi descoperit era prea mare. Ne vom reîntâlni la Castelul Negru, dar va trebui să ajungi acolo de unul singur. Trebuie să vânăm o vreme singuri, fiecare. *Singuri.*

Lupul străvechi se smulse din mâinile lui Jon şi ciuli urechile. Şi, dintr-odată, se îndepărtă în salturi. Sări printr-un hăţiş, săltă peste o capcană şi coborî în goană, o dâră palidă printre copaci. *A pornit spre Casterly Rock?* se întrebă Jon.

Sau după un iepure? Şi-ar fi dorit să ştie. Se temea că ar putea să se dovedească

un om-lup la fel de nepriceput cum era ca frate-jurat sau ca iscoadă.

Vântul suspina printre copaci, încărcat de mirosul acelor de pin, smucindu-i veşmintele negre, decolorate. Jon vedea Zidul profilându-se înalt şi întunecat către sud, o umbră imensă care acoperea stelele. Ţinutul aspru, abrupt, îl făcea să-şi închipuie că se aflau undeva între Turnul Umbrei şi Castelul Negru, probabil mai aproape de primul. De zile în şir călătoreau agale către sud, printre lacuri adânci care se întindeau ca nişte degete lungi şi subţiri pe fundul văilor înguste, în timp ce creste de cremene şi munţi acoperiţi de pini se înghesuiau unul în altul de ambele părţi. Un asemenea teren te obliga să mergi încet, însă era un bun ascunziş

pentru cei care doreau să se apropie de Zid nevăzuţi.

Pentru jefuitori sălbatici, gândi el. *Ca noi. Ca mine.*

În spatele acelui zid se aflau Cele Şapte Regate şi tot ce jurase să apere.

Rostise cuvintele, îşi pusese chezăşie viaţa şi onoarea şi ar fi fost firesc să fie 288

acolo, sus, de strajă. Ar trebui să ducă un corn la buze, ridicând Rondul de Noapte la arme. Dar nu avea corn. N-ar fi fost greu să fure unul de la sălbatici, bănuia, dar la ce bun? Chiar de ar suna cornul, nimeni nu l-ar auzi. Zidul era lung de cinci sute de kilometri, iar Rondul se împuţinase amarnic. Toate fortăreţele, mai puţin trei, fuseseră părăsite şi poate că

nu era nici un frate nici la şaizeci de kilometri de locul în care se afla, în afară de Jon. Dacă mai era încă frate…

Ar fi trebuit să încerc să-l omor pe Mance Rayder la Pumn, chiar dacă aş fi plătit cu viaţa. Qhorin Halfhand asta ar fi făcut. Dar Jon ezitase şi prilejul trecuse.

În ziua următoare plecase la drum, împreună cu Styr Magnarul, cu Jarl şi cu mai mult de o sută de Thenni şi alţi jefuitori aleşi pe sprânceană. Îşi spunea că nu făcea decât să câştige timp şi că atunci când va sosi momentul potrivit, va pleca pe furiş şi se va îndrepta către Castelul Negru. Momentul n-a mai sosit. În cea mai mare parte a nopţilor, poposeau în sate de sălbatici părăsite, iar Styr punea o mulţime de Thenni să stea de pază la cai. Jarl îl urmărea bănuitor. Iar Ygritte era mereu prin preajmă, zi şi noapte.

Două inimi care bat ca una. Vorbele batjocoritoare ale lui Mance Rayder îi răsunau amar în minte. Arareori se simţise Jon atât de tulburat. *N-am de ales,* îşi spusese prima oară, când ea s-a furişat noaptea sub blănurile sale. *Dacă o refuz, va şti că sunt trădător. Joc rolul pe care mi-a spus Halfhand să-l joc.*

Trupul său jucase rolul cu destulă înfocare. Buzele sale lipite de ale ei, mâna lui sub cămaşa din piele de căprioară, căutând un sân, mădularul întărindu-i-se când i-a atins trupul, prin haine. *Jurămintele mele,* îi trecuse prin minte, amintindu-şi crângul de copaci ai inimii unde le rostise, cei nouă copaci albi, înalţi, aşezaţi în cerc, feţele roşii, sculptate, privind, ascultând. Dar degetele ei îi dezlegau pantalonii, limba ei îi pătrundea printre buze, iar mâna ei aluneca pe sub veşminte, despuindu-l, şi Jon nu mai vedea copacii inimii, doar pe ea. L-a muşcat de gât, iar el l-a căutat pe al ei, îngropându-şi faţa în părul roşu şi des al fetei.

Norocoasă, gândi el. *E norocoasă, sărutată de foc.*

— Nu-i aşa că e bine? a şoptit ea, conducându-l în ea. Era udă leoarcă acolo, jos, şi nu era fecioară, asta era limpede, dar lui Jon nu-i păsa. Jurămintele lui, fecioria ei, nimic din toate acestea nu conta, doar căldura trupului, gura lipită de

gura lui, degetele care îi strângeau sfârcul. Nu-i aşa că e plăcut? a zis ea din nou.

Nu aşa de repede, oh, încet, aşa. Aşa, acuma, da, dulce, dulce. Nimic nu ştii, Jon Snow, dar te pot învăţa. Acum mai tare. Daaaa.

Un rol, a încercat să-şi reamintească după aceea. *Joc un rol. A trebuit s-o fac o dată, ca să dovedesc că mi-am abandonat jurămintele. A trebuit să-i câştig încrederea.* Nu trebuia să se mai repete. Era omul Rondului de Noapte şi fiul lui Eddard Stark. Făcuse ce era de făcut, dovedise ce era de dovedit.

Dar dovada fusese atât de dulce şi Ygritte adormise lângă el, cu mâna pe pieptul lui, şi asta era la fel de plăcut, periculos de plăcut. Îşi îndreptă din nou gândurile către copacii inimii şi cuvintele pe care le rostise în faţa lor. *A fost doar* 289

o dată şi a trebuit să fie. Până şi tatăl meu s-a împiedicat o dată, când şi-a uitat jurămintele căsătoriei şi a zămislit un bastard. Jon şi-a jurat că la fel va fi şi cu el.

Nu se va mai întâmpla niciodată.

S-a întâmplat. Încă de două ori în noaptea aceea, din nou dimineaţa, când Ygritte s-a trezit, găsindu-l aţâţat. Sălbaticii se trezeau deja şi mai mulţi n-au putut să nu observe ce se întâmpla sub maldărul de blănuri. Jarl le-a spus să se grăbească, până ce nu se vede nevoit să arunce peste ei o căldare cu apă. *Ca o pereche de câini în călduri,* a gândit Jon după aceea. Oare asta devenise? *Sunt un bărbat al Rondului de Noapte,* insista un glas pierit, în străfundul său, dar în fiecare noapte glasul părea puţin mai îndepărtat, iar când Ygritte îi săruta urechile sau îl muşca de gât, nu-l mai auzea deloc. *Aşa să fi fost cu tata?* se întreba el. *A fost la fel de slab ca mine, când şi-a lepădat onoarea în patul mamei mele?*

Dintr-odată Jon îşi dădu seama că în spatele lui ceva urca muntele. Preţ de o clipită, se gândi că ar putea fi Nălucă, întorcându-se, dar lupul străvechi nu făcea niciodată atâta

zgomot. Jon scoase Gheara Lungă cu o singură mişcare, însă era doar unul dintre Thenni, un bărbat voinic, cu un coif de bronz.

— Snow, spuse intrusul. Vino. Magnar vrea.

Oamenii din Thenn vorbeau Limba Veche şi majoritatea ştiau doar câteva cuvinte în Limba Comună.

Lui Jon nu-i prea păsa ce voia Magnarul, dar n-avea nici un rost să stea la discuţii cu cineva care abia îl putea înţelege, aşa că îl urmă pe bărbat, coborând înapoi muntele.

Gura peşterii era o despicătură în piatră prin care abia dacă încăpea un cal, pe jumătate ascunsă în spatele unui sequoia. Se deschidea către nord, astfel că

văpăile focurilor dinăuntru nu puteau fi văzute dinspre Zid. Chiar dacă, printr-o nefericită întâmplare, o patrulă ar trece la noapte pe creasta Zidului, n-ar vedea nimic, doar munţi şi pini şi sclipirea glacială a stelelor pe un lac pe jumătate îngheţat. Mance Rayder îşi plănuise bine atacul.

Sub stâncă, un culoar cobora şapte metri înainte de a se deschide într-un spaţiu larg cât sala mare a Winterfellului. Printre coloane ardeau focuri, iar fumul lor se ridica, înnegrind tavanele de piatră. Caii fuseseră priponiţi de-a lungul unui perete, lângă un ochi de apă. În mijlocul încăperii se deschidea o dolină către ceea ce ar fi putut fi o peşteră şi, dedesubt, o grotă şi mai mare, dar din pricina întunericului, era greu de spus. Jon auzea şi susurul uşor al unui pârâu subteran, undeva mai jos.

Jarl era cu Magnarul. Mance le dăduse comanda comună. Styr nu era deloc mulţumit de asta, după cum observase Jon mai devreme. Mance Rayder îl numise pe tânărul oacheş „favoritul” lui Val, care era sora Daliei, regina sa, ceea ce-l făcea pe Jarl un fel de cumnat de prim rang cu Regele-de-Dincolo-de-Zid. Era limpede că Magnarului îi displăcea să-şi împartă autoritatea. Adusese o sută de Thenni, de cinci ori mai mulţi oameni decât Jarl, şi se purta adesea ca şi cum ar fi

avut el singur comanda. Dar Jon ştia că bărbatul mai tânăr era cel care avea să-i treacă peste gheţuri. Deşi nu putea avea mai mult de douăzeci de ani, Jarl participa la atacuri de opt ani şi trecuse dincolo de Zid de multe ori, cu Alfyn Crowkiller şi Plângătorul şi, mai de curând, cu propria lui ceată.

Magnarul vorbi fără ocolişuri:

— Jarl m-a înştiinţat că sunt ciori care patrulează pe înălţimi. Spune-mi tot ce ştii despre ele.

Spune-mi, remarcă Jon, *nu spune-ne,* deşi Jarl stătea lângă el. Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să refuze această întrebare răstită, dar ştia că Styr l-ar osândi la moarte la cel mai mic semn de nesupunere, şi pe Ygritte împreună cu el, pentru nelegiuirea de a fi a lui.

— Sunt patru oameni în fiecare rond, doi cercetaşi şi doi constructori, răspunse el. Constructorii trebuie să observe crăpăturile, locurile unde se topeşte gheaţa şi alte probleme naturale, iar cercetaşii caută semne ale inamicilor. Călăresc pe măgari.

— Măgari? Bărbatul fără urechi se încruntă. Măgarii sunt lenţi.

— Lenţi, dar se ţin mai bine pe picioare pe gheaţă. Patrulele urcă adesea pe creasta Zidului şi dincolo de Castelul Negru. Cărările de acolo n-au fost prunduite de ani buni. Măgarii sunt crescuţi la Eastwatch şi special antrenaţi pentru misiunea lor.

— Urcă *adesea* pe creasta Zidului? Nu întotdeauna?

— Nu. O patrulă de patru cercetează, în schimb, baza Zidului, căutând crăpături în gheaţa de la fundaţie sau semne de tuneluri.

Magnarul clătină din cap.

— Chiar şi în îndepărtatul Thenn s-a auzit povestea lui Arson Spărgătorul de Gheaţă şi a tunelului său.

Jon ştia şi el povestea. Arson Spărgătorul de Gheaţă ajunsese la jumătatea Zidului, când tunelul său a fost descoperit de cercetaşii de la Fortul Nopţii. Nu s-au ostenit

să-l deranjeze din săpat, ci doar au astupat drumul înapoi cu gheaţă, pietre şi zăpadă. Edd cel Trist spunea că, dacă îţi lipeşti bine urechea de Zid, îl mai poţi auzi şi acum pe Arson spărgând zidul cu securea sa, bucată cu bucată.

— Când ies aceste patrule? Cât de des?

Jon ridică din umeri.

— Asta se schimbă. Am auzit că Lordul Comandant Qorgyle îi trimitea din trei în trei zile, de la Castelul Negru la Turnul Umbrei. Dar Rondul avea mai mulţi oameni pe vremea lui. Lordul Comandant Mormont preferă să alterneze numărul patrulelor şi zilele plecării lor, ca să fie mai greu de ştiut când vin şi când pleacă.

Iar uneori, Bătrânul Urs trimite un efectiv şi mai mare la unul dintre castelele abandonate, pentru două săptămâni sau o lună. Jon ştia că unchiul său iniţiase acea tactică. Orice pentru a deruta duşmanul.

— Poarta de Piatră e locuită în prezent? întrebă Jarl. Dar Garda Apei Cenuşii?

Deci avem de ales între astea două, nu-i aşa? Jon avu grijă să-şi păstreze chipul neclintit.

— Doar Eastwatch, Castelul Negru şi Turnul Umbrei erau locuite când am plecat eu de la Zid. Nu pot să spun ce ar fi putut face Bowen Marsh sau Ser Denys de atunci.

— Câte ciori rămân în castel? întrebă Styr.

— Cinci sute la Castelul Negru. Două sute la Turnul Umbrei, poate trei sute la Eastwatch. Jon adăugase trei sute la numărătoare. *De-ar fi atât de simplu…*

Dar Jarl nu se lăsă păcălit.

— Minte, îi spuse lui Styr. Sau îi socoteşte şi pe cei pe care i-au pierdut la Pumn.

— Cioară, îl avertiză Magnarul, nu mă confunda cu Mance Rayder. Dacă mă

minţi, am să-ţi tai limba.

— Nu sunt cioară şi nu accept să fiu făcut mincinos. Jon îşi strânse mâna dreaptă în pumn.

Magnatul din Thenn îl cercetă cu ochii săi cenuşii, de gheaţă.

— Vom afla cât de curând câţi sunt, remarcă el după o clipă. Du-te. Voi trimite după tine dacă mai am întrebări.

Jon îşi înclină capul bătos şi plecă. *Dacă toţi sălbaticii ar fi ca Styr, ar fi mai uşor de înşelat.* Dar Thennii nu erau ca alţi oameni liberi. Magnarul susţinea că

este ultimul dintre Primii Oameni şi conducea cu o mână de fier. Micul ţinut al Thennei era o vale între munţi înalţi, ascunsă printre piscurile din nordul îndepărtat al Colţilor de Gheaţă, înconjurată de oameni ai peşterilor, de triburile Copitaţilor, de uriaşi şi de clanurile canibale de pe râurile îngheţate. Ygritte spunea că Thennii sunt luptători barbari şi că Magnarul era ca un zeu pentru ei.

Lui Jon nu-i venea greu să creadă. Spre deosebire de Jarl, Harma şi Rattleshirt, Styr cerea supunere absolută din partea oamenilor lui, iar această disciplină era, fără doar şi poate, unul dintre motivele pentru care Mance îl alesese pe el să

treacă Zidul.

Jon trecu pe lângă Thenni, care şedeau în jurul focurilor, aşezaţi pe coifurile lor rotunde de bronz. *Unde s-a dus Ygritte?* Găsi harnaşamentul ei împreună cu al lui, dar nici urmă de fată.

— A luat o torţă şi a pornit într-acolo, îi spuse Grigg Ţapul, arătând către fundul peşterii.

Jon se luă după degetul lui şi se pomeni într-o încăpere obscură, rătăcind printr-un labirint de stalactite şi stalagmite. *Nu poate fi, aici,* gândi el şi chiar atunci îi auzi râsul. Se întoarse în direcţia sunetului, dar după zece paşi, se afla într-o fundătură, în faţa unui perete înalt de flori de mină, roz şi albe. Încurcat, făcu cale întoarsă şi acolo o văzu: o gaură neagră sub o coloană de piatră udă.

Îngenunche, ascultă, auzi sunetul şoptit al apei.

— Ygritte!

— Aici! îi răspunse glasul ei, cu un palid ecou. Jon fu nevoit să meargă târâş

câţiva metri până când grota se deschise în faţa lui. Când se ridică în picioare, avu nevoie de o clipă ca să-şi obişnuiască ochii. Ygritte adusese o torţă, dar altă

lumină nu mai era. Stătea lângă o cascadă care se revărsa dintr-o crăpătură în stâncă într-un iaz mare şi întunecat. Flăcările galbene şi portocalii străluceau pe apa verzuie.

— Ce faci aici? o întrebă.

— Am auzit apa. Voiam să văd cât e de adâncă peştera. Arătă cu torţa. Acolo e un culoar care coboară mai departe. Am mers o sută de paşi, apoi m-am întors.

— Un drum înfundat?

— Nimic nu ştii, Jon Snow. Continuă la nesfârşit. Sunt sute de peşteri în munţii ăştia şi jos, în adâncul pământului, se unesc toate. Chiar şi sub Zidul tău e un drum. Drumul lui Gorne.

— Gorne, repetă şi Jon. Gorne a fost cândva Rege-Dincolo-de-Zid.

— Da, răspunse Ygritte. Împreună cu fratele lui, Gendel, acum trei mii de ani.

Au condus o oaste de oameni liberi prin peşteri şi Rondul nu i-a dibuit. Dar când au ieşit, asupra lor au năvălit lupii Winterfellului.

— A avut loc o bătălie, îşi aminti Jon. Gorne l-a omorât pe Regele Nordului, dar fiul lui a ridicat stindardul, i-a luat coroana de pe cap şi, la rândul lui, l-a ucis pe Gorne.

— Iar zgomotul săbiilor a trezit ciorile în castelele lor şi au venit, îmbrăcate în negru din cap până-n picioare, să-i atace pe sălbatici pe la spate.

— Da, Gendel îl avea pe rege la sud, Umberii la est şi Rondul la nord. A murit şi el.

— Nimic nu ştii, Jon Snow. Gendel n-a murit. Şi-a croit drum printre ciori şi şi-a condus oamenii înapoi la nord, cu lupii urlând pe urmele lor. Numai că

Gendel nu cunoştea peşterile aşa cum le cunoscuse Gorne şi a luat-o pe un drum greşit. Ygritte începu să fluture torţa înainte şi înapoi şi umbrele se mişcau şi săltau. Mai adânc a mers, şi mai adânc, iar când a încercat să se întoarcă, drumurile care îi păreau cunoscute l-au dus către piatră, nu către cer. Curând, torţele au început să se stingă, una câte una, până când, în cele din urmă, n-a mai rămas nimic, decât întuneric. Oamenii lui Gendel n-au mai fost văzuţi de atunci, dar în nopţile liniştite, îi poţi auzi pe copiii copiilor lor plângând în adâncul munţilor, căutând şi acum drumul de întoarcere. Ascultă! Îi auzi?

Jon nu auzea decât susurul apei şi flăcările trosnind.

— Drumul acesta pe sub Zid s-a pierdut şi el?

— Câţiva viteji l-au căutat. Cei care merg prea adânc dau de copiii lui Gendel, iar copiii lui Gendel sunt mereu flămânzi. Zâmbind, Ygritte aşează torţa cu grijă

într-o scobitură în piatră şi se apropie de el. În întuneric, nu e nimic de mâncat, în afară de carne, şopti ea, muşcându-l de gât.

Jon îşi îngropa faţa în părul Ygrittei, umplându-şi nările de mirosul ei.

293

— Parcă o aud pe Bătrâna Nan spunându-i lui Bran o poveste cu monştri.

Ygritte îl lovi cu pumnul în umăr.

— Adică eu sunt o femeie bătrână?

— Eşti mai bătrână decât mine.

— Da, şi mai înţeleaptă. Nimic nu ştii, Jon Snow. Se îndepărtă de el şi îşi lepădă haina din blană de iepure.

— Ce faci?

— Îţi arăt cât de bătrână sunt. Îşi dezlegă cămaşa din piele de căprioară, o azvârli la o parte şi îşi ridică cele trei bluze de lână peste cap, deodată. Vreau să

mă vezi.

— N-ar trebui…

— Ba da. Sânii îi săltară când rămase într-un picior, să-şi scoată o cizmă, sărind apoi pe celălalt, să se ocupe de a doua. Sfârcurile erau cercuri mari şi trandafirii. Şi tu, zise Ygritte, în timp ce-şi trăgea în jos pantalonii din piele de oaie. Dacă vrei să te uiţi, trebuie să arăţi. Nimic nu ştii, Jon Snow.

— Ştiu că te vreau, se auzi spunând, cu toate jurămintele şi toată onoarea uitate. Stătea în faţa lui goală ca în ziua în care s-a născut, iar mădularul lui era tare ca piatra ce îi înconjura. Fusese cu ea de zeci de ori până atunci, dar mereu pe sub blănuri, cu alţii în preajma lor. Nu văzuse niciodată cât era de frumoasă. Avea picioarele subţiri, dar bine proporţionate, părul dintre coapse mai roşu decât cel de pe cap. *Oare asta o face şi mai norocoasă?* O trase lângă el. Îmi place mirosul tău, spuse. Ador părul tău roşu. Ador gura ta şi cum mă săruţi. Ador zâmbetul tău.

Ador sânii tăi. Îi sărută, unul după altul. Îmi plac picioarele tale subţiri şi ce se ascunde între ele. Îngenunche s-o sărute acolo, cu blândeţe, pe pântece la început, dar Ygritte îşi desfăcu uşor picioarele şi el îi văzu partea trandafirie dinăuntru şi o sărută şi acolo şi o atinse cu limba. Ygritte gemu încet.

— Dacă mă iubeşti atât de mult din cap până-n picioare, de ce mai eşti îmbrăcat? şopti ea. Nimic nu ştii, Jon Snow. Ni… *oh, OHHH!*

După aceea, deveni aproape sfioasă, sau la fel de sfioasă cum devenea întotdeauna.

— Lucrul acela pe care l-ai făcut, spuse ea pe când stăteau întinşi pe maldărul de haine. Cu… gura. Şovăi. Aşa… aşa fac lorzii cu doamnele lor, acolo jos, la sud?

— Nu cred. Nimeni nu-i spusese vreodată lui Jon întocmai ce fac lorzii cu doamnele lor. Doar… am vrut să te sărut acolo, atâta tot. Mi se pare că ţi-a plăcut.

— Da, mi-a… mi-a plăcut niţel. Nimeni nu te-a învăţat aşa ceva?

— N-a mai fost nimeni, mărturisi el. Doar tu.

— Fecior, îl şicană ea. Ai fost fecior.

Jon o ciupi în joacă de un sfârc.

— Am fost omul Rondului de Noapte. *Am fost,* se auzi spunând. Acum ce era?

Nu voia să se gândească la asta. Tu ai fost fecioară?

Ygritte se ridică într-un cot.

— Am nouăsprezece ani şi sunt suliţaşă. Şi sunt sărutată de foc. Cum aş fi putut fi fecioară?

— Cine a fost?

— Un băiat, la o sărbătoare, acum cinci ani. Venise cu fraţii lui să facă negoţ şi avea părul roşu ca al meu, sărutat de foc, aşa că m-am gândit că trebuie să fie norocos. Dar a fost slab. Când s-a întors, să încerce să mă răpească, Longspear i-a rupt mâna şi l-a alungat şi de atunci n-a mai încercat, nici măcar o dată.

— Aşadar, n-a fost Longspear? Jon se simţea uşurat. Îi plăcea Longspear, cu faţa-i urâtă şi purtarea prietenoasă.

Ygritte îi dădu un pumn.

— E josnic din partea ta. Tu te-ai culca cu sora ta?

— Longspear nu e fratele tău.

— E din satul meu. Nimic nu ştii, Jon Snow. Un adevărat bărbat fură o femeie de departe, ca să întărească clanul. Femeile care se culcă cu fraţii, cu taţii sau cu rudele din clanul lor aduc o ofensă zeilor şi sunt blestemate să aibă copii slabi şi bolnăvicioşi. Chiar monştri.

— Craster se căsătoreşte cu fiicele sale, sublinie el.

Ygritte îl lovi din nou.

— Craster e mai mult ca voi, decât ca noi. Tatăl lui fost o cioară care a furat o femeie din satul Copacul Alb. S-a dus o dată la Castelul Negru să i-l arate ciorii pe fiul său, dar fraţii au suflat din corn şi au alungat-o. Sângele lui Craster e negru şi poartă un blestem greu. Îşi trecu degetele uşor peste pântecele lui. M-am temut cândva că vei face şi tu la fel. Că vei zbura înapoi la Zid. N-ai ştiut ce să faci după

ce m-ai răpit.

Jon se ridică:

— Ygritte, eu nu te-am răpit.

— Ba da, m-ai răpit. Ai sărit de pe munte şi l-ai omorât pe Orell şi, înainte să

apuc să-mi iau toporul, mi-ai pus cuţitul la gât. Am crezut atunci că mă vei silui sau că mă vei ucide sau poate amândouă, dar n-ai făcut-o. Iar când ţi-am spus povestea lui Bael Bardul şi cum a cules el trandafirul de la Winterfell, am crezut că vei şti să mă culegi, dar n-ai făcut-o. Nimic nu ştii, Jon Snow. Îi zâmbi cu sfială. Dar s-ar putea să înveţi câte ceva.

Jon observă dintr-odată că lumina pâlpâia în jurul ei.

— Ar fi mai bine să urcăm. Torţa e pe sfârşite.

— Se teme cioara de copiii lui Gendel? întrebă ea, cu un zâmbet larg. Nu avem decât puţin de urcat şi n-am terminat cu tine, Jon Snow. Ai vrea… Şovăi.

— Ce? întrebă el, în timp ce torţa începea să se stingă.

— S-o faci din nou? lăsă ea să-i scape. Cu gura. Sărutul de lord? Iar eu… eu aş

putea să văd dacă şi ţie-ţi place.

Când torţa se stinse, lui Jon Snow nu-i mai păsa.

295

Sentimentul de vinovăţie veni mai apoi, dar mai slab ca înainte. *Dacă e un păcat,* gândi el, *de ce au lăsat zeii să fie atât de plăcut?*

În grotă era un întuneric de smoală când terminară. Singura lumină era roşeaţa palidă a culoarului ce ducea înapoi către peştera mai mare, unde ardeau vreo douăzeci de focuri. Curând începură să bâjbâie şi să se lovească unul de altul, încercând să se îmbrace pe întuneric. Ygritte se împiedică şi căzu în lac şi ţipă la atingerea rece a apei. Când Jon râse, îl trase înăuntru şi pe el. Se luptară şi împroşcară apa prin întuneric şi apoi Ygritte era din nou în braţele lui şi se dovedi că, de fapt, nu terminaseră.

— Jon Snow, îi spuse când el îşi revărsă sămânţa în ea, nu te mişca acum, dragul meu. Îmi place să te simt în mine. Hai

să nu ne întoarcem la Styr şi la Jarl.

Hai să coborâm înăuntru, să ne alăturăm copiilor lui Gendel. Nu vreau să părăsesc niciodată peştera asta, Jon Snow. Niciodată.

DAENERYS

— Toţi? Sclava părea circumspectă. Înălţimea Ta, oare netrebnicele mele urechi te-au auzit greşit?

O lumină verde, rece, se strecura prin ochiurile de sticlă colorată încastrate în pereţii triunghiulari, înclinaţi, şi o boare de vânt sufla uşor prin uşile terasei, aducând mireasmă de fructe şi flori din grădina alăturată.

— Urechile tale au auzit bine, răspunse Dany. Vreau să-i cumpăr pe toţi.

Spune-i Bunului Stăpân, te rog.

Alesese pentru astăzi o rochie din Qarth. Mătasea mov-închis punea în valoare violetul ochilor ei. Croiala rochiei îi dezgolea sânul stâng. În timp ce Bunii Stăpâni ai Astaporului se sfătuiau cu glas scăzut, Dany sorbea vin aspru de curmale dintr-o cupă înaltă de argint. Nu desluşea chiar tot ce spuneau, dar le putea auzi lăcomia.

Fiecare dintre cei doi negustori era însoţit de câte doi, trei sclavi… deşi unul dintre ei, Grazdan, cel mai bătrân, avea şase. Ca să nu pară o cerşetoare, îşi adusese şi ea însoţitorii, Irri şi Jhiqui în pantaloni de mătase nisipie şi veste pictate, apoi Barbă-Albă şi voinicul Belwas şi călăreţii ei de sânge. Ser Jorah stătea în spatele ei, asudând în cămaşa sa cu ursul negru al Casei Mormont brodat pe piept. Mirosul transpiraţiei sale era o replică pământească la parfumurile dulci care înecau Astaporul.

— Toţi, mârâi Kraznys mo Nakloz, care astăzi mirosea a piersici. Sclava repetă cuvântul în Limba Comună a Westerosului. În mii, sunt opt. Asta vrea să

spună prin taft? Mai sunt şase sute, care vor fi parte din cea de-a noua mie, când îi vom avea pe toţi. Îi vrea şi pe ei?

— Îi vreau, răspunse Dany după ce întrebarea îi fu tradusă. Pe cei opt mii, pe 296

cei şase sute... şi pe cei care sunt încă în pregătire. Cei care încă nu şi-au câştigat coifurile.

Kraznys se întoarse către tovarăşii lui. Din nou se sfătuiră între ei. Tălmăcitoarea îi spusese lui Dany numele lor, dar erau greu de reţinut. Patru dintre ei păreau să se numească Grazdan, probabil după Grazdan cel Mare, care întemeiase Vechiul Ghis, la începutul începuturilor. Semănau cu toţii între ei: graşi, cu pielea de chihlimbar, nasuri mari, ochi întunecaţi. Părul lor sârmos era negru sau roşcat-

închis, ori acel amestec ciudat de roşu şi negru care era specific pentru Ghiscari.

Toţi se înveşmântau în *tokaruri,* îmbrăcăminte permisă numai astaporilor născuţi liberi.

Dany aflase de la Căpitanul Groleo că bordura *tokarului* era cea care arăta statului unui om. În această încăpere răcoroasă din vârful piramidei, doi dintre stăpânii de sclavi purtau *tokaruri* tivite cu argint, cinci cu aur şi unul, cel mai în vârstă dintre Grazdani, afişa un tiv de perle albe, mari, care atunci când se foia în scaun sau îşi mişca o mână, cloncăneau uşor, lovindu-se una de alta.

— Nu putem vinde băieţi pe jumătate pregătiţi, le spunea celorlalţi unul dintre Grazdanii cu bordura argintie.

— Putem, dacă aurul ei este bun, răspunse un bărbat mai gras, al cărui *tokar* era tivit cu aur.

— Nu sunt Nepătaţi. N-au ucis pruncii. Dacă vor da greş pe câmpul de luptă, ne vor face de ruşine. Şi, chiar dacă tăiem cinci mii de băieţi necopţi mâine, ar mai fi zece ani până să fie pregătiţi pentru vânzare. Ce-i vom spune următorului cumpărător care va veni în căutare de Nepătaţi?

— Îi vom spune că trebuie să aştepte, zise grăsanul. Ce-i în mână nu-i minciună.

Dany îi lăsă să se certe, sorbind din vinul aspru de curmale şi încercând să-şi păstreze faţa neclintită şi neştiutoare. *Îi voi avea pe toţi, oricât ar costa,* îşi spuse.

Oraşul avea o sută de negustori de sclavi, dar cei opt din faţa ei erau cei mai importanţi. Când vindeau sclavi pentru

plăceri, sclavi pentru muncile câmpului, scribi, meşteşugari şi instructori, aceşti oameni erau rivali, dar strămoşii lor se aliaseră pentru a-i crea şi a-i vinde pe Cei Nepătaţi. *Din cărămidă şi sânge e zidit Astaporul, din cărămidă şi sânge sunt oamenii lui.*

Kraznys fu cel care, în cele din urmă, anunţă decizia lor:

— Spune-i că pe cei opt mii îi va avea, dacă aurul ei se dovedeşte îndestulător.

Şi pe cei şase sute, dacă doreşte. Spune-i să se întoarcă într-un an şi-i vom vinde alte două mii.

— Peste un an voi fi la Westeros, răspunse Dany după ce ascultă traducerea.

Eu am trebuinţă acum. Cei Nepătaţi sunt bine pregătiţi, dar chiar şi aşa, mulţi vor cădea în luptă. Voi avea nevoie de băieţi ca înlocuitori, să ridice săbiile pe care ceilalţi le vor lăsa din mână. Aşează cupa de vin deoparte şi se aplecă spre tălmăcitoare: Spune-le Bunilor Stăpâni că-i voi dori chiar şi pe cei mici, care încă

îşi au căţeluşii. Spune-le că voi plăti la fel de mult pentru un băiat pe care l-au tăiat ieri cât pentru un Nepătat cu coiful cu ţepuşă pe cap.

Fata le spuse. Răspunsul fu tot *nu.* Dany se încruntă, iritată.

— Prea bine. Spune-le că am să plătesc dublu, dacă îi primesc pe toţi.

— Dublu? Grăsanul cu tivul de aur era gata să se prăpădească de râs.

— Târfuliţa e nebună, zău, făcu Kraznys mo Nakloz. Să-i cerem triplu, zic eu.

E destul de disperată ca să plătească. Să-i cerem de zece ori preţul pentru fiecare sclav, da.

Grazdan cel înalt, cu barba ascuţită, vorbi în Limba Comună, deşi nu la fel de bine ca tânăra sclavă:

— Înălţimea Ta, mârâi el. Westerosul e bogat, da, dar acum nu eşti regină.

Poate că nu vei fi niciodată regină. Chiar şi Nepătaţii pot pierde bătălii în faţa cavalerilor sălbatici ai oţelului din Cele Şapte Regate. Îţi amintesc, Bunii Stăpâni ai Astaporului nu vând carne pe promisiuni. Ai aur şi mărfuri destule ca să plăteşti pentru toţi eunucii pe care-i vrei?

— Ştii răspunsul mai bine decât mine, Bunule Stăpân, răspunse Dany.

Oamenii tăi mi-au vizitat corăbiile şi au numărat fiecare boabă de chilimbar şi fiecare vas cu şofran. Cât am?

— Suficient ca să cumperi o mie, răspunse Bunul Stăpân, cu un zâmbet condescendent. Cu toate acestea, tu plăteşti dublu, după cum spui. Cinci sute atunci, e tot ce poţi cumpăra.

— Poate că frumoasa ta coroană ar mai putea cumpăra o sută, zise grăsanul în Valyriană. Coroana ta cu cei trei dragoni.

Dany aşteptă ca vorbele să fie tălmăcite.

— Coroana mea nu e de vânzare. Când Viserys vânduse coroana mamei lor, l-a părăsit şi ultima fărâmă de voioşie, rămânând doar cu furia. Nici nu-mi voi robi poporul şi nu le voi vinde avutul şi caii. Dar puteţi avea corăbiile mele.

Corabia mare *Balerion* şi corăbiile *Rhagar* şi *Meraxes.* Îi prevenise pe Groleo şi pe ceilalţi căpitani că s-ar putea să se ajungă la asta, dar ei contestaseră cu furie necesitatea unui asemenea gest. Trei corăbii bune trebuie să merite mai mult decât câţiva eunuci nenorociţi.

Grazdan cel gras se întoarse către ceilalţi. Din nou se sfătuiră cu glas scăzut.

— Două mii, anunţă cel cu barba ascuţită, întorcându-se către ea. E prea mult, dar Bunii Stăpâni sunt generoşi şi nevoile tale sunt mari.

Două mii n-ar fi suficienţi pentru ceea ce avea de gând să facă. *Trebuie să-i am pe toţi.* Dany ştia ce trebuia să facă acum, deşi avea un gust atât de amar încât nici măcar vinul de curmale nu i-l putea alunga din gură. Chibzuise îndelung şi nu găsise altă cale. *N-am altceva de făcut.*

— Daţi-mi-i pe toţi şi puteţi avea un dragon. Dinspre Jhiqui se auzi un suspin.

Kraznys le zâmbi tovarăşilor lui.

— Ce v-am spus eu? Ne-ar da orice.

298

Barbă-Albă se uita la ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Apucă toiagul, cu o mână tremurătoare.

— Înălţimea Ta, te implor, câştigă-ţi tronul cu dragoni, nu cu sclavi. Nu trebuie să faci asta…

— *Tu* nu trebuie să-ţi îngădui să-mi dai lecţii. Ser Jorah, ia-l pe Barbă-Albă

din faţa ochilor mei.

Mormont îl luă pe bătrân de cot cu brutalitate, îl trase în picioare şi îl târî pe terasă.

— Spune-le Bunilor Stăpâni că regret această întrerupere, îi spuse Dany tălmă-

citoarei. Spune-le că aştept răspunsul lor.

Ştia răspunsul, îl vedea în sclipirea din ochii lor, în zâmbetele pe care încercau din răsputeri să le ascundă. Astaporul avea mii de eunuci şi încă mai mulţi băieţi în sclavie care aşteptau să fie tăiaţi, dar existau doar trei dragoni în viaţă pe întreg cuprinsul lumii. *Iar Ghiscarii jinduiesc la dragoni.* Cum ar putea să nu jinduiască? De cinci ori se luptase Vechiul Ghis cu Valyria la începuturile lumii şi de cinci ori se prăbuşise în tristă înfrângere. Căci Ţinutul Liber avea dragoni, iar Imperiul nu avea nici unul.

Cel mai vârstnic Grazdan se foi în scaun şi perlele sale cloncăniră domol, lovindu-se unele de altele.

— Un dragon la alegerea noastră, murmură el cu glas dogit. Cel negru e cel mai mare şi cel mai sănătos.

— Numele lui este Drogon. Dany clătină aprobator din cap.

— Toate bunurile tale, în afară de coroană şi de veşmintele de regină, pe care îţi vom îngădui să le păstrezi. Cele trei corăbii. Şi Drogon.

— S-a făcut, zise ea în Limba Comună.

— S-a făcut, îi dădu replica bătrânul Grazdan în Valyriana sa răguşită.

Ceilalţi repetară vorbele bărbatului cu tivitura de perle.

— S-a făcut, traduse sclava, şi s-a făcut, s-a făcut, de opt ori s-a făcut.

— Cei Nepătaţi vor învăţa limba voastră sălbatică destul de repede, adăugă

Kraznys mo Nakloz, după ce toate aranjamentele fuseseră făcute, dar până atunci, vei avea nevoie de cineva care să vorbească cu ei. Ia această sclavă, ca semn al unui târg bine făcut.

— Aşa voi face.

Sclava îi traduse ei vorbele lui şi lui vorbele ei. Dacă nutrea vreun sentiment faţă de faptul că era dată de pomană, avu grijă să nu şi-l arate.

Arstan Barbă-Albă rămase şi el tăcut, când Dany trecu pe lângă el pe terasă. O

urmă în tăcere pe scări în jos, dar Dany îi auzea toiagul din lemn masiv bocănind pe cărămizile roşii, în timp ce înainta. Nu-l învinuia pentru mânia lui. Ceea ce făcuse ea era o infamie. *Mama Dragonilor şi-a vândut copilul cel mai puternic.*

Numai gândul o îmbolnăvea.

Dar în Piaţa Mândriei, păşind pe cărămizile roşii, între piramida stăpânilor de 299

sclavi şi cazărmile eunucilor, Dany se întoarse către bătrân:

— Barbă-Albă, spuse ea. Vreau sfatul tău şi nu trebuie să te temi niciodată

să-mi spui ce gândeşti… după ce am terminat. Dar *niciodată* să nu mă iei la întrebări în faţa unor străini. S-a înţeles?

— Da, Înălţimea Ta, răspunse el, nefericit.

— Nu sunt copil, adăugă ea. Sunt regină.

— Totuşi, chiar şi reginele pot greşi. Astaporii te-au înşelat, Înălţimea Ta. Un dragon valorează mai mult decât o

armată. Aegon a dovedit asta acum trei sute de ani, pe Câmpul de Foc.

— Ştiu ce a dovedit Aegon. Am de gând să dovedesc şi eu câteva lucruri.

Dany se întoarse către sclava care stătea umilă lângă lectica ei: Ai un nume sau trebuie să tragi în fiecare zi câte unul nou, din vreun butoi?

— Asta e doar pentru Nepătaţi, zise fata. Apoi îşi dădu seama că întrebarea îi fusese adresată în Valyriana Cultă. Făcu ochii mari: Oh.

— Te cheamă Oh?

— Nu, Înălţimea Ta, iartă-i sclavei această izbucnire. Numele sclavei tale este Missandei, dar…

— Missandei nu mai este sclavă. Te eliberez, din clipa aceasta. Haide, intră cu mine în lectică, vreau să vorbim. Rakharo le ajută să urce, iar Dany trase bine draperiile, să se ferească de praf şi de căldură. Dacă rămâi cu mine, te vei număra printre însoţitoarele mele, spuse ea când porniră din loc. Te voi ţine lângă mine, să vorbeşti în numele meu, aşa cum ai vorbit în numele lui Kraznys. Dar poţi pleca oricând doreşti, dacă ai un tată sau o mamă la care preferi să te întorci.

— Sclava va rămâne, spuse fata. Sclava… eu… nu am unde să mă duc.

Sclava… eu te voi sluji bucuroasă.

— Îţi pot oferi libertate, dar nu siguranţă, o preveni Dany. Am o lume de străbătut şi războaie de purtat. S-ar putea să fii înfometată. S-ar putea să te îmbolnăveşti. S-ar putea să fii ucisă.

— *Valar morghulis,* spuse Missandei în Valyriana Cultă.

— Toţi oamenii trebuie să moară, fu de acord Dany, dar nu curând, ne putem ruga. Se sprijini de perne şi luă mâna fetei. Aceşti Nepătaţi sunt într-adevăr neînfricaţi?

— Da, Înălţimea Ta.

— Acum eşti în slujba mea. E adevărat că nu simt durerea?

— Vinul curajului ucide asemenea simţăminte. Când ajung să ucidă pruncii, îl beau deja de ani buni.

— Şi sunt supuşi?

— Supunerea e tot ce cunosc. Dacă le-ai spune să nu respire, li se va părea mai uşor decât să nu se supună.

Dany clătină din cap.

— Şi când voi termina cu ei?

— Înălţimea Ta?

— După ce îmi câştig războiul şi mă aşez pe tronul care a fost al tatălui meu, cavalerii mei vor lăsa armele şi se vor întoarce la cetăţile lor, la soţiile şi la copiii lor, la mame… la *vieţile* lor. Dar aceşti eunuci nu au nici o viaţă. Ce o să mă fac cu opt mii de eunuci când nu vor mai fi bătălii de purtat?

— Eunucii sunt străjeri buni şi excelente gărzi de noapte, Înălţimea Ta, spuse Missandei. Şi nu e greu niciodată să găseşti un cumpărător pentru asemenea trupe de soi.

— Mi s-a spus că în Westeros oamenii nu sunt vânduţi şi cumpăraţi.

— Cu tot respectul, Înălţimea Ta, Cei Nepătaţi nu sunt oameni.

— Şi dacă i-aş revinde într-adevăr, de unde aş şti că nu se vor întoarce împotriva mea? întrebă Dany explicit. Ar face asta? Ar lupta *împotriva* mea, chiar mi-ar face rău?

— Da, dacă le-ar porunci stăpânul lor. Ei nu-şi pun întrebări, Înălţimea Ta.

Toate întrebările le-au fost şterse din minte. Se supun. Părea tulburată. Când…

când termini cu ei… Înălţimea Ta le poate cere să-şi ia viaţa.

— Şi ar face până şi asta?

— Da, răspunse Missandei cu glas pierit. Înălţimea Ta.

Dany îi strânse mâna.

— Dar ai prefera să nu le cer asta. De ce? De ce-ţi pasă?

— Sclava nu e… eu… Înălţimea Ta…

— Spune-mi.

Fata plecă ochii.

— Trei dintre ei au fost cândva fraţii mei, Înălţimea Ta.

Atunci nădăjduiesc că fraţii tăi sunt la fel de curajoşi şi de deştepţi ca tine.

Dany se sprijini din nou pe perne şi se lăsă purtată de lectică mai departe, înapoi la *Balerion,* pentru ultima oară, ca să pună ordine în lumea ei. *Şi înapoi la Drogon.* Gura i se încleşta.

Urmă o noapte lungă, vântoasă şi întunecoasă. Dany îşi hrăni dragonii, ca de obicei, dar descoperi că, în ceea ce o privea, nu avea poftă de mâncare. Plânse o vreme, singură în cabina ei, apoi îşi uscă lacrimile destul de mult ca să fie gata pentru o nouă discuţie aprinsă cu Groleo.

— Magister Illyrio nu e aici, fu ea nevoită să-i spună în cele din urmă, şi chiar dacă ar fi, nu m-ar putea influenţa nici el. Am nevoie de Cei Nepătaţi mai mult decât de aceste corăbii şi nu mai vreau să aud nimic despre asta.

Furia îi topise durerea şi teama, pentru câteva ore, cel puţin. Apoi îşi chemă

călăreţii de sânge în cabină, împreună cu Ser Jorah. Erau singurii în care avea cu adevărat încredere.

Avu de gând să doarmă după aceea, ca să fie odihnită pentru a doua zi, dar o oră de insomnie petrecută zvârcolindu-se între pereţii sufocanţi ai cabinei fu de ajuns ca s-o convingă că era zadarnic. În faţa uşii îl găsi pe Aggo, potrivind o 301

nouă coardă la arcul său, la lumina legănată a unei lămpi de ulei. Rakharo stătea cu picioarele încrucişate pe punte, lângă el, ascuţindu-şi *arakhul* cu o bucată de gresie. Dany le spuse amândurora să nu se întrerupă şi urcă pe punte, să ia o gură

din aerul răcoros al nopţii. Echipajul o lăsă în pace, văzându-şi de treburi, dar Ser Jorah i se alătură curând, lângă parapet. *E mereu prin preajmă,* gândi Dany. *Îmi cunoaşte prea bine capriciile.*

— *Khaleesi.* Ar trebui să dormi. Mâine va fi o zi caldă şi grea, te asigur. Vei avea nevoie de putere.

— Ţi-o mai aminteşti pe Eroeh? îl întrebă.

— Fata Ihazareeană?

— O siluiau, dar eu i-am oprit şi am luat-o sub protecţia mea. Numai că atunci, după ce soarele-şi-stelele vieţii mele a murit, Mago a luat-o înapoi, a folosit-o din nou şi a omorât-o. Aggo a spus că asta i-a fost soarta.

— Îmi amintesc, zise Ser Jorah.

— Am fost singură multă vreme, Jorah. Singură, fără să am pe nimeni în afară

de fratele meu. Eram o fiinţă atât de mică şi de speriată. Viserys ar fi trebuit să mă

protejeze, dar m-a rănit şi m-a speriat şi mai rău. N-ar fi trebuit să facă una ca asta. Nu era doar fratele meu, era *regele* meu. De ce fac zeii regi şi regine, dacă

nu ca să-i apere pe cei care nu se pot apăra singuri?

— Unii regi se fac singuri. Robert aşa a făcut.

— El n-a fost un rege adevărat, zise Dany cu dispreţ. N-a făcut nici o dreptate.

Dreptate… Pentru asta sunt regii.

Ser Jorah nu dădu nici un răspuns. Doar zâmbi şi îi atinse părul, foarte uşor.

Era de ajuns.

În noaptea aceea visă că era Rhaegar, călărind către Trident. Dar era călare pe un dragon, nu pe un cal. Când a văzut oastea rebelă a Uzurpatorului pe malul celălalt al râului, toţi purtau armuri de gheaţă, dar ea i-a scăldat în foc de dragon, iar ei s-au topit ca roua şi au prefăcut Tridentul într-un torent. O mică parte din ea ştia că visa, dar o alta exulta. *Aşa a fost hărăzit. Celălalt a fost un coşmar şi abia acum m-am deşteptat.*

Se trezi brusc, în întunericul cabinei, încă înflăcărată de triumf. *Balerionul* se trezi parcă odată cu ea. Şi Dany auzi scârţâitul uşor al lemnului, clipocitul apei lovind carena, o rostogolire pe punte, deasupra capului ei. Şi încă ceva.

Cineva era în cabină cu ea.

— Irri? Jhiqui? Unde sunteţi? Însoţitoarele nu-i răspunseră. Era prea întuneric ca să vadă, dar auzea respiraţia. Jorah, tu eşti?

— Dorm, glăsui o femeie. Dorm cu toţii. Glasul era foarte aproape. Chiar şi dragonii trebuie să doarmă.

Stă deasupra mea.

— Cine-i acolo? Dany privi încordată în întuneric. I se părea că vede o umbră, conturul palid al unei siluete. Ce vrei de la mine?

— Adu-ţi aminte. Ca să mergi la nord, trebuie să călătoreşti spre sud. Ca să

ajungi la vest, trebuie s-o iei spre est. Ca să mergi înainte, trebuie să mergi înapoi şi ca să atingi lumina trebuie să treci prin umbră.

— *Quaithe?* Dany sări din pat şi dădu uşa în lături. Lumina gălbuie a felinarelor inundă încăperea şi Irri şi Jhiqui se ridicară adormite.

— *Khaleesi?* murmură Jhiqui, frecându-se la ochi. Viserion se trezi şi îşi deschise fălcile şi o suflare de foc lumină până şi cele mai întunecate colţuri. Nu era nici urmă de vreo femeie cu mască roşie de lac. *Khaleesi,* nu te simţi bine?

întrebă Jhiqui.

— Am visat. Dany îşi scutură capul. Am visat un vis, nimic mai mult. Culcaţi-vă la loc. Toate, ne culcăm la loc. Dar oricât a încercat, somnul n-a mai venit.

Dacă privesc înapoi, sunt pierdută, îşi spuse Dany. În dimineaţa următoare, în timp ce intra în Astapor, pe porţile portului, nu îndrăznea să-şi amintească din nou cât de mică şi neînsemnată era suita ei, ca să nu-şi piardă curajul. Astăzi îşi încălecase iapa, se îmbrăcase în pantaloni din păr de cal şi o vestă de piele pictată, purta un lanţ de bronz la încheietură şi alte două încrucişate între sâni. Irri şi Jhiqui îi împletiseră părul şi îi atârnaseră un clopoţel minuscul de

argint, al cărui clinchet cânta despre Cei Nemuritori de la Qarth, pieriţi în flăcări în Palatul de Pulbere.

Străzile din cărămidă roşie ale Astaporului erau înţesate de oameni în dimineaţa aceea. Sclavi şi slujitori străjuiau drumurile, în timp ce stăpânii de sclavi şi femeile lor îşi îmbrăcaseră *tokarurile* şi priveau de pe piramidele lor în trepte. *Până la urmă, nu se deosebesc atât de mult de Qartheeni,* gândi Dany. *Vor să vadă dragonii, ca să aibă ce povesti copiilor şi copiilor copiilor lor.* Asta o făcu să se întrebe câţi dintre ei vor avea vreodată copii.

Aggo mergea în faţa ei, cu marele său arc Dothraki. Belwas cel Voinic mergea la dreapta iepei sale, Missandei la stânga. Ser Jorah Mormont era în spate, în zale şi cămaşă, uitându-se feroce la oricine se apropia prea mult. Rakharo şi Jhogo protejau lectica. Dany poruncise ca partea de sus să fie îndepărtată, astfel încât dragonii să poată fi legaţi de platformă.

Irri şi Jhiqui mergeau alături de ei, încercând să-i liniştească. Cu toate acestea, coada lui Viserion plesnea dintr-o parte în alta şi dragonul scotea, ameninţător, fum pe nări. Rhaegal simţea şi el pericolul. De trei ori încercă să-şi ia zborul, dar fu tras în jos, în mâna lui Jhiqui, de lanţul greu. Drogon se făcuse colac, cu capul vârât între aripi. Doar ochii i se mai vedeau, drept mărturie că nu dormea.

Ceilalţi oameni ai ei veneau în urmă: Groleo şi celălalt căpitan, cu echipajele lor şi cei optzeci şi trei de Dothraki rămaşi din cei o sută de mii care călătoriseră

cândva în *khalasaarrul* lui Drogo. Pe cei mai bătrâni şi mai slabi îi pusese în mijlocul coloanei, împreună cu femeile cu copii la sân şi cele însărcinate, cu fetiţele şi cu băieţii prea mici ca să-şi împletească părul. Ceilalţi – luptătorii ei, câţi mai erau – mergeau în afara coloanei, mânând jalnica lor turmă, cei o sută şi 303

ceva de cai sfrijiţi care supravieţuiseră atât deşertului roşu, cât şi mării negre de sare.

Ar fi trebuit să cer să mi se coasă un stindard, gândi ea în timp ce îşi conducea ceata jerpelită de-a lungul râului şerpuit al Astaporului. Închise ochii, ca să-şi imagineze cum ar arăta: mătase neagră, unduitoare, iar pe ea, dragonul cu trei capete al Casei Targaryen, suflând flăcări de aur. O *flamură aşa cum poate ar fi purtat Rhaegar.* Malurile râului erau ciudat de liniştite. Viermele, aşa numeau râul cei din Astapor. Era larg, domol şi cotit, împestriţat cu insuliţe împădurite.

Zări copii jucându-se pe una dintre ele, alergând printre statui elegante de marmură. Pe o altă insulă, doi îndrăgostiţi se sărutau în umbra unor copaci înalţi şi verzi, nu mai sfioşi decât erau Dothrakii la o nuntă. Fără veşminte, nu-şi putea da seama dacă erau sclavi sau oameni liberi.

Piaţa Mândriei, cu harpia sa mare de bronz, era neîncăpătoare pentru toţi Nepătaţii pe care îi cumpărase. De aceea, fuseseră adunaţi în Piaţa Supliciului, care dădea spre poarta principală a Astaporului, ca să poată mărşălui direct din oraş, după ce îi va prelua Daenerys. Aici nu erau statui de bronz, doar o platformă

de lemn unde sclavii răzvrătiţi erau supuşi la cazne, jupuiţi şi spânzuraţi.

— Bunii Stăpâni îi aşază în aşa fel încât să fie primul lucru pe care îl vede un sclav nou-venit când intră în oraş, îi explică Missandei, când ajunseră în piaţă.

La prima vedere, Dany crezu că aveau pielea vărgată, asemeni zebralilor Jhogos Nhailor. Apoi se apropie şi văzu carnea roşie, jupuită, de sub dungile negre, mişcătoare. *Muşte. Muşte şi viermi.* Sclavii răzvrătiţi fuseseră jupuiţi aşa cum cineva ar decoji un măr, într-o fâşie lungă, şerpuitoare. Un bărbat avea un braţ negru de muşte de la degete până la cot, iar dedesubt se vedea carnea roşie şi albă. Dany struni calul lângă el.

— Ce a făcut acesta?

— A ridicat mâna împotriva stăpânului său.

Cu stomacul întors pe dos, Dany dădu pinteni calului către mijlocul pieţei, unde se afla oastea pe care o cumpărase atât de scump. Şir după şir după şir stăteau bărbaţii de piatră cei nebărbaţi, cu inimile lor din cărămidă, opt mii şi şase sute, cu coifurile de bronz cu ţepuşe ale Nepătaţilor cu pregătirea încheiată şi alţi cinci mii în spatele lor, cu capetele goale, dar înarmaţi cu suliţe şi săbii scurte. Cei din ultimele rânduri erau doar nişte copii, dar stăteau la fel de drepţi şi neclintiţi ca toţi ceilalţi.

Kraznys mo Nakloz şi tovarăşii lui erau cu toţii acolo, s-o întâmpine. Alţi Astapori de viţă nobilă stăteau în grupuri, în spatele lor, sorbind vin din cupe înalte de argint, în timp ce sclavii circulau printre ei cu tăvi cu măsline, cireşe şi smochine. Cel mai bătrân Grazdan stătea într-un palanchin susţinut de patru sclavi voinici cu pielea arămie. Câţiva lăncieri călări se plimbau la marginea pieţei, ţinând la distanţă mulţimile care veniseră să privească. Soarele strălucea orbitor pe discurile lustruite de aramă cusute pe mantiile lor, însă Dany nu putu să nu 304

observe cât de agitaţi păreau caii. *Se tem de dragoni. Şi bine fac.*

Kraznys trimise o sclavă s-o ajute să descalece. Mâinile lui Dany erau ocupate: cu una ţinea *tokarul,* iar cu cealaltă un bici ornamentat.

— Iată-i. Kraznys se uită la Missandei. Spune-i că sunt ai ei… dacă poate plăti.

— Poate, spuse fata.

Ser Jorah strigă o comandă şi mărfurile de negoţ fură aduse. Şase baloţi de blănuri de tigru, trei sute de cupoane de mătase fină. Vase cu şofran, vase cu mir, vase cu piper, curry şi nucşoară. O mască de onix, douăsprezece maimuţe de jad, butoiaşe cu cerneală roşie, neagră şi verde, o cutie cu ametiste negre, rare, o cutie de perle, un butoi cu măsline fără sâmburi, umplute cu larve, o duzină de butoaie de peşte de apă dulce în saramură, un gong mare de bronz şi un ciocan pentru el, şaptesprezece ochi de fildeş şi un cufăr

plin de cărţi scrise în limbi pe care Dany nu le ştia. Şi altele şi altele şi altele. Oamenii ei le aşezară pe toate grămadă în faţa sclavilor.

În timp ce era făcută plata, Kraznys mo Nakloz îi făcu favoarea de a-i spune câteva ultime cuvinte la predarea trupelor sale.

— Încă sunt necopţi, spuse el prin Missandei. Spune-i târfei că ar face bine să-i însângereze cât de curând. Sunt multe oraşe mici de aici până acolo, oraşe numai bune de jefuit. Toată prada va fi numai a ei. Cei Nepătaţi nu râvnesc aur şi nestemate. Iar dacă va lua prizonieri, câţiva străjeri vor fi suficienţi ca să-i aducă

la Astapor. Pe cei sănătoşi îi vom cumpăra, şi la un preţ bun. Şi, cine ştie? În zece ani unul dintre băieţii pe care ni-i trimite poate fi, la rândul lui, un Nepătat. Astfel vom avea de câştigat cu toţii.

În sfârşit, nu mai erau mărfuri de adăugat în grămadă. Dothrakii ei încălecară

din nou şi Dany spuse:

— Asta a fost tot ce am putut aduce. Restul vă aşteaptă pe corăbii, o mare cantitate de chihlimbar, vin şi orez negru. Şi aveţi şi corăbiile. Aşa că, tot ceea ce mai rămâne este…

— … dragonul, termină Grazdanul cu barba ascuţită care vorbise atât de dogit Limba Comună.

— Şi iată-l aici.

Ser Jorah şi Belwas păşiră lângă ea către lectică, acolo unde Drogon şi fraţii săi se tolăneau la soare.

Jhiqui desfăcu un capăt al lanţului şi i-l dădu lui Dany. Când smuci de lanţ, dragonul cel negru îşi înălţă, şuierând, capul şi îşi desfăcu aripile de noapte şi văpăi. Kraznys mo Nakloz zâmbea larg în timp ce umbra aripilor cobora deasupra lui.

Dany îi înmâna stăpânului de sclavi capătul lanţului cu care era legat Drogon.

În schimb, el îi oferi un bici. Mânerul era din os negru de dragon, migălos sculptat şi incrustat cu aur. Nouă curele

lungi şi subţiri de piele atârnau de el, fiecare cu o 305
gheară poleită cu aur în vârf. Măciulia de aur era un cap de femeie, cu dinţi ascuţiţi de fildeş. Degetele harpiei, aşa îşi numise Kraznys biciul.

Dany răsuci biciul în mână. *Un obiect atât de uşor să poarte o asemenea povară.*

— Târgul e încheiat, atunci? Îmi aparţin?

— Încheiat, fu el de acord, trăgând puternic de lanţ, ca să-l coboare pe Drogon din lectică.

Dany încalecă pe iapa ei. Inima îi bubuia în piept. Se simţea îngrozitor de speriată. *Oare asta ar fi făcut fratele meu?* Se întreba dacă Prinţul Rhaegar fusese la fel de înfricoşat când a văzut oastea Uzurpatorului grupată dincolo de Trident, cu toate flamurile fluturând în vânt.

Se înălţă în şa, ridică degetele harpiei deasupra capului, ca toţi Cei Nepătaţi să
le vadă.

— *TÂRGUL S-A ÎNCHEIAT!* strigă cât o ţinu gura. *SUNTEŢI AI MEI!* Dădu pinteni calului şi galopă de-a lungul primului rând, ţinând degetele harpiei sus.

ACUM SUNTEŢI AI DRAGONULUI! CUMPĂRAŢI ŞI PLĂTIŢI! S-A ÎNCHEIAT! S-A ÎNCHEIAT!

Îl zări pe bătrânul Grazdan întorcându-şi brusc capul. *Mă aude vorbind Valyriana.* Ceilalţi stăpâni de sclavi nu ascultau. Se îmbulzeau în jurul lui Kraznys şi al dragonului, strigând sfaturi. Deşi astaporii trăgeau şi smuceau, Drogon nu se urnea din lectică. Un fum cenuşiu se ridica dintre fălcile-i deschise, iar gâtul său lung se răsucea şi se îndrepta, repezindu-se la faţa stăpânului de sclavi.

E timpul să traversez Tridentul, gândi Dany, întorcându-se brusc şi îndemânu-
şi iapa înapoi. Călăreţii de sânge se strânseră în jurul ei.

— Ai necazuri, remarcă ea.

— Nu vrea să vină, spuse Kraznys.

— Există un motiv: un dragon nu e sclav. Şi Dany plesni biciul cât de tare putu peste faţa negustorului. Kraznys ţipă

şi se retrase, clătinându-se, cu sângele şiroindu-i roşu pe obraz, în barba-i parfumată. Degetele harpiei îi sfârtecaseră

chipul cu o singură lovitură, dar ea nu se opri să admire dezastrul. *Drogon!* îl strigă ea cu glas puternic, dulce, uitând de toate spaimele. *Dracarys.*

Dragonul negru îşi desfăcu aripile şi zbieră.

O suliţă neagră de foc lovi faţa lui Kraznys din plin. Ochii i se topiră, scurgându-se pe obraji, iar uleiul din barba şi părul său izbucni atât de teribil în flăcări încât, pentru o clipă, stăpânul de sclavi purtă o coroană de foc de două ori mai înaltă decât capul său. Duhoarea de carne arsă care se răspândi dintr-odată îi acoperi până şi parfumul, iar urletul lui părea să înece orice alt sunet.

Apoi sângele şi haosul luară în stăpânire Piaţa Supliciului. Bunii Stăpâni zbierau, se clătinau, îmbrâncindu-se unul pe altul şi sfâşiindu-şi bordurile *tokaru-rilor* în graba lor. Drogon zbură aproape agale către Kraznys, bătând din aripile-i 306

negre. În timp ce-i mai dădu negustorului o porţie de foc, Irri şi Jhiqui îi dezlegară

pe Viserion şi pe Rhaegal şi, dintr-odată, în aer erau trei dragoni. Când Dany întoarse capul să privească, o treime din mândrii războinici cu coarne de demon ai Astaporului se chinuiau să rămână călare pe caii lor îngroziţi, iar o altă treime fugeau, într-o vălvătaie de aramă strălucitoare. Un bărbat se ţinu în şa destul cât să-şi scoată sabia, dar biciul lui Jhiqui i se încolăci în jurul gâtului, curmându-i ţipătul. Un altul pierdu o mână sub *arakhul* lui Rakharo şi se îndepărtă clătinânduse şi împroşcând sânge. Aggo stătea potrivindu-şi cu calm săgeţile în arc şi trimiţându-le către *tokaruri.* Cu argint, cu aur sau simple, nu-i păsa. Belwas cel Voinic îşi scosese şi el *arakhul* şi îl învârtea, atacând.

— *Suliţe!* auzi Dany un astapor strigând. Era Grazdan, bătrânul Grazdan, cu *tokarul* încărcat de perle. *Nepătaţi!* Apăraţi-ne, opriţi-i, apăraţi-vă stăpânii! Suliţe!

Săbii!

Când Rakharo îi vârî o săgeta în gură, sclavii care duceau palanchinul său o luară la fugă, aruncându-l fără sfială pe jos. Bătrânul se târî până la primul rând de eunuci, cu sângele băltind pe cărămizi. Cei Nepătaţi nici măcar nu-şi coborâră

ochii să-l privească murind. Şir după şir, stăteau neclintiţi.

Zeii mi-au auzit rugăciunile.

— *Nepătaţi!* Dany trecu la galop prin faţa lor, cu cosiţa-i argintiu-aurie fluturând în urma ei, cu clopoţelul sunând la fiecare pas. Omorâţi-i pe Bunii Stăpâni, omorâţi soldaţii, omorâţi fiecare bărbat îmbrăcat în *tokar* sau care are în mână un bici, dar să nu vă atingeţi de nici un copil sub doisprezece ani, şi zdrobiţi lanţurile fiecărui sclav pe care-l veţi vedea. Ridică degetele harpiei în aer... şi pe urmă aruncă biciul cât colo. *Libertate!* strigă ea. *Dracarys! Dracarys!*

— *Dracarys!* răspunseră ei, cel mai dulce cuvânt pe care-l auzise Dany vreodată. *Dracarys! Dracarys!* Şi pretutindeni în jurul lor, stăpânii de sclavi fugeau, implorau şi mureau şi aerul prăfos se umplu de suliţe şi foc.

307

SANSA

În dimineaţa în care rochia ei cea nouă avea să fie gata, slujitoarele îi umplură

Sansei cada cu apă fierbinte şi o frecară din cap până-n picioare, până ce începu să lucească, rozalie. Propria cameristă a lui Cersei îi tăie unghiile, îi perie şi îi ondulă părul arămiu care acum îi cădea pe spate în bucle moi. Adusese şi o duzină

din parfumurile preferate ale reginei. Sansa alese un parfum puternic, dulceag, cu un iz de lămâie dincolo de mirosul de flori. Slujnica îşi puse câteva picături pe deget şi o atinse pe Sansa după fiecare ureche şi sub bărbie, iar apoi, uşor, pe sfârcuri.

Cersei însăşi veni cu croitoreasa şi privi cum Sansa e îmbrăcată cu veşmintele ei cele noi. Lenjeria era de mătase, dar rochia era din brocart ivoriu cu fir de aur şi argint, căptuşită cu satin argintiu. Capetele mânecilor lungi, în fâşii, aproape că

atingeau pământul când Sansa îşi cobora braţele. Şi era o rochie de femeie, nu de fetiţă, nu încăpea nici o îndoială. Corsajul era decupat până aproape la talie, V-ul adânc fiind acoperit cu o bucată de dantelă împodobită, gri-albăstruie, adusă din Myr. Fustele erau lungi şi bogate, brâul atât de strâns încât Sansa fu nevoită să-şi ţină respiraţia când îi legară corsajul. Îi aduseră şi pantofi noi, din piele moale, gri, de căprioară, care îi îmbrăţişau picioarele, ca nişte îndrăgostiţi.

— Eşti foarte frumoasă, domniţă, zise cusătoreasa când Sansa fu îmbrăcată.

— Aşa-i că sunt? chicoti Sansa şi se învârti, cu fustele învolburându-se în jurul ei. O, da, sunt. Abia aştepta ca Willas s-o vadă aşa. *Mă va iubi, da, trebuie... va uita de Winterfell când mă va vedea. Voi avea grijă să uite.*

Regina Cersei o cercetă cu un ochi critic.

— Câteva nestemate, aş zice. Pietrele lunii pe care i le-a dăruit Joffrey.

— Îndată, Înălţimea Ta, răspunse camerista. Când pietrele lunii atârnau la urechile şi la gâtul Sansei, regina clătină aprobator din cap.

— Da. Zeii au fost buni cu tine, Sansa. Eşti o fată încântătoare. Pare aproape indecent să iroseşti o asemenea dulce inocenţă pe dihania aia.

— Ce dihanie? Sansa nu înţelegea. Se referea la Willas? *De unde să fi ştiut?*

Nimeni nu ştia, în afară de ea, Margaery şi Regina Ghimpilor... O, şi Dontos, dar el nu se punea la socoteală.

Cersei ignoră întrebarea.

— Mantia, porunci ea şi femeile scoaseră la iveală o manie lungă din catifea albă, încărcată de perle. Pe ea era

brodat cu fir de argint un fioros lup străvechi.

Sansa o privi, cuprinsă dintr-odată de teamă. Culorile tatălui tău, zise Cersei, în timp ce slujnicele îi legau mantia la gât cu un lănţişor de argint.

O mantie de fecioară. Mâna Sansei se ridică la gât. Ar fi sfâşiat veşmântul, dacă ar fi îndrăznit.

5

— Eşti mai drăguţă cu gura închisă, copilă. Haide cu mine acum, septonul ne aşteaptă. Şi nuntaşii.

— Nu, izbucni Sansa. *Nu.*

— Ba da. Eşti pupila coroanei. Regele îi ţine loc tatălui tău, de vreme ce fratele tău e un trădător dovedit. Asta înseamnă că are tot dreptul să dispună de mâna ta. Te vei căsători cu fratele meu, Tyrion.

Moştenirea mea, gândi ea, dezgustată. Dontos Nebunul nu era, până la urmă, atât de nebun, văzuse adevărul. Sansa se dădu înapoi.

— Ba nu. *Trebuie să mă căsătoresc cu Willas. Trebuie să fiu doamna Highgardenului, te rog...*

— Îţi înţeleg repulsia. Plângi, dacă-ţi vine. În locul tău, probabil că mi-aş

smulge părul din cap. E un pitic dezgustător, nu încape îndoială, dar te vei mărita cu el.

— Nu mă puteţi obliga.

— Ba bineînţeles că putem. Poţi să vii de bună voie şi să-ţi rosteşti jurămintele, aşa cum îi şade bine unei domniţe, sau poţi să te zvârcoleşti, să ţipi şi să faci spectacol, ca să aibă de ce se hlizi grăjdarii, dar tot măritată şi tot în patul lui vei sfârşi. Regina deschise uşa. Ser Meryn Trant şi Ser Osmund Kettleblack aşteptau afară, în armurile albe cu solzi ale Gărzii Regelui. Escortaţi-o pe Lady Sansa la sept, le spuse ea. Duceţi-o pe sus, dacă trebuie, dar încercaţi să nu-i rupeţi rochia, e foarte scumpă.

Sansa încercă să fugă, dar slujnica lui Cersei o prinse înainte de a apuca să

facă doi paşi. Ser Meryn Trant îi aruncă o privire care o încremeni, dar Kettleblack o atinse aproape cu blândeţe şi-i spuse:

— Fă cum ţi se spune, draga mea, nu va fi aşa de rău. Lupii sunt curajoşi, nu-i aşa?

Curajoşi. Sansa trase adânc aer în piept. *Sunt o Stark, da, pot fi curajoasă.* Se uitau cu toţii la ea, aşa cum se uitaseră în ziua când Ser Boros Blount i-a sfâşiat hainele. Pezevenghiul o salvase de bătaie în ziua aceea, acelaşi om care o aştepta acum. *Nu e la fel de rău ca ceilalţi,* îşi spuse.

— O să merg.

Cersei zâmbi.

— Ştiam că aşa vei face.

Mai târziu, nu şi-a putut aminti cum a ieşit din cameră, cum a coborât scările sau cum a traversat curtea. Parcă toată atenţia îi era absorbită de felul în care trebuia să aşeze un picior în faţa celuilalt. Ser Meryn şi Ser Osmund o flancau, în mantii albe, ca a ei, lipsindu-le doar perlele şi lupul străvechi, blazonul tatălui ei.

Joffrey însuşi o aştepta pe treptele septului. Regele era plin de splendoare, în purpură şi aur, cu coroana pe cap.

— Astăzi sunt tatăl tău, anunţă el.

— Nu eşti, izbucni ea cu mânie. Nu vei fi niciodată.

6

Chipul regelui se întunecă.

— Ba da. Sunt tatăl tău şi pot să te mărit cu cine poftesc. Cu *oricine.* Te vei căsători cu porcarul, dacă spun eu, şi te vei culca cu el în cocină. Ochii lui verzi scânteiară amuzaţi. Sau poate ar trebui să te dau pe mâna lui Ilyn Payne, ţi-ar plăcea mai mult?

Inima Sansei zvâcni.

— Te rog, Înălţimea Ta, îl imploră ea. Dacă m-ai iubit vreodată măcar un pic, nu mă obliga să mă căsătoresc cu…

— … unchiul?

Tyrion Lannister intră pe porţile septului.

— Înălţimea Ta, îi spuse el lui Joffrey. Acordă-mi un moment singur cu Lady Sansa, dacă vrei să fii atât de amabil.

Regele Joffrey era pe punctul de a-l refuza, dar mama lui îi aruncă o privire aspră. Se retraseră câţiva paşi.

Tyrion purta o jiletcă de mătase neagră împodobită cu arabescuri, cizme înalte, mai sus de genunchi, care adăugau două degete staturii sale, şi un lanţ din rubine şi capete de leu. Dar cicatricea de pe faţa lui era aspră şi roşie, iar nasul îi era o crustă hidoasă.

— Eşti foarte frumoasă, Sansa, îi spuse el.

— Eşti amabil, stăpâne. Nu ştia ce altceva să răspundă. *Ar trebui să-i spun că*

e chipeş? M-ar crede nebună sau mincinoasă. Plecă ochii şi tăcu.

— Domniţa mea, nu aşa s-ar fi cuvenit să te aduc la nunta ta. Îmi pare rău pentru asta. Şi pentru că am organizat totul atât de neaşteptat şi de discret. Nobilul meu tată aşa a socotit de cuviinţă, din raţiuni de stat. Altfel, aş fi venit la tine mai devreme, aşa cum mi-am dorit. Păşi mai aproape de Sansa, cu mersu-i legănat.

N-ai cerut această căsătorie, ştiu asta. După cum n-am cerut-o nici eu. Dar, dacă

aş fi refuzat mâna ta, te-ar fi măritat cu vărul meu Lancel. Poate că ai prefera. E

mai apropiat de vârsta ta şi mai frumos la înfăţişare. Dacă asta ţi-e voia, spune şi voi pune capăt acestei farse.

Nu vreau nici un Lannister, îi venea să replice. *Îl vreau pe Willas. Vreau Highgardenul şi căţeluşii şi corabia şi fii pe care să-i cheme Eddard, Bran şi Rickon.* Atunci îşi aminti ce-i spusese Dontos în pădurea zeilor. *Tyrell sau Lannister, nu contează, nu pe mine mă vor, doar moştenirea mea.*

— Eşti bun, stăpâne, rosti ea, învinsă. Sunt pupila tronului şi datoria mea e să

mă mărit cu cine porunceşte regele.

Tyrion o cercetă cu ochii săi saşii.

— Ştiu, Sansa, că nu sunt genul de bărbat la care visează tinerele fete, zise el cu glas domol, dar nici Joffrey nu este.

— Nu, răspunse ea. Ai fost bun cu mine. Îmi amintesc.

Tyrion îi întinse o mână groasă, cu degete butucănoase.

— Vino, atunci. Hai să ne facem datoria.

7

Aşadar, îşi aşează mâna în mâna lui şi o conduse la altar, unde septonul aştepta între Mamă şi Tată, să le unească vieţile. Sansa îl văzu pe Dontos, în hainele-i pestriţe de bufon, privind-o cu ochi mari, rotunzi. Ser Balon Swann şi Ser Boros Blount erau şi ei acolo, înveşmântaţi în albul Gărzii Regale, dar Ser Loras lipsea.

Nici unul din Tyrelli nu e aici, îşi dădu ea seama dintr-odată. Dar erau alţi martori cu duiumul: eunucul Varys, Ser Addam Marbrand, Lordul Philip Foote, Ser Bronn, Jalabhar Xho şi mulţi alţii. Lordul Gyles tuşea, Lady Ermesande era la pieptul mamei sale, iar fiica însărcinată a Doamnei Tanda plângea pe înfundate, nu se ştie din ce pricină. *Poate să plângă,* gândi Sansa. *Probabil voi face la fel înainte ca ziua să se sfârşească.*

Ceremonia trecu parcă în vis. Sansa a făcut tot ce i s-a cerut. Au fost rugăciuni, jurăminte, cântece şi lumânări înalte arzând, o sută de lumini mişcătoare, pe care ochii ei înlăcrimaţi le transformau într-o mie. Din fericire, nimeni nu părea să

observe că plânge aşa cum stătea acolo, înveşmântată în culorile tatălui său. Sau dacă au observat, s-au prefăcut că nu văd. Parcă într-o singură clipită, se ajunse la schimbul de mantii.

Ca părinte al regatului, Joffrey luă locul lui Eddard Stark. Sansa stătea dreaptă

şi neclintită ca o suliţă în timp ce mâinile lui se aşezară pe umerii ei, desfăcându-i, pe bâjbâite, agrafa mantiei. Una dintre mâini trecu peste pieptul ei şi zăbovi acolo, apăsând-o uşor. Apoi agrafa se deschise şi Joff azvârli la o parte mantia de fecioară a Sansei, cu un gest regesc şi un zâmbet larg.

Partea cu unchiul său merse mai puţin bine. Mantia miresei, pe care o ţinea în mâini, era imensă şi grea, din catifea purpurie, bogat ornamentată cu lei şi tivită

cu satin auriu şi rubine. Dar nimeni nu se gândise să aducă un taburet, iar Tyrion era cu un cap şi jumătate mai scund decât mireasa lui. Când se aşează în spatele ei, Sansa simţi că o trage zdravăn de rochie. *Vrea să mă aşez în genunchi,* îşi dădu ea seama, roşind. Se simţea umilită. Nu aşa trebuia să fie. Visase la nunta ei de o mie de ori şi mereu îşi închipuise cum mirele va sta în spatele ei, înalt şi puternic, cum îi va arunca mantia, semn al protecţiei, peste umeri şi o va săruta tandru pe obraz, în timp ce se apleca să-i prindă agrafa.

Simţi o nouă smucitură, mai insistentă. *N-am s-o fac. De ce i-aş cruţa sentimentele, când nimănui nu-i pasă de ale mele?*

Piticul o trase de rochie a treia oară. Strânse din buze cu încăpăţânare, prefă-

cându-se că nu observă. Cineva în spatele lor chicoti. *Regina,* gândi ea, dar n-avea importanţă. Râdeau deja cu toţii, în frunte cu Joffrey.

— Dontos, treci în patru labe, porunci regele, unchiul meu are nevoie de sprijin ca să-şi escaladeze mireasa.

Şi astfel, nobilul ei soţ o înveşmânta în culorile Casei Lannister, cocoţat pe spatele unui bufon.

Când Sansa se întoarse, piticul se holba la ea, cu gura încleştată şi faţa roşie ca mantia ei. Dintr-odată, se ruşina de încăpăţânarea ei. Îşi netezi fustele şi îngenun-8

che în faţa lui, astfel încât capetele lor erau acum la acelaşi nivel.

— Cu acest sărut, îmi pun zălog iubirea şi te accept ca stăpân şi soţ al meu.

— Cu acest sărut, îmi pun zălog iubirea, dădu piticul replica, cu glas răguşit, şi te accept ca doamnă şi soţie a mea. Tyrion se aplecă şi buzele lor se atinseră o clipă.

E atât de urât, gândi Sansa când faţa lui era aproape de a ei. *E chiar mai urât decât Câinele.*

Septonul ridică apoi cristalul şi lumina curcubeului căzu peste creştetele lor.

— Aici, în faţa zeilor şi a oamenilor, spuse el, îi declar pe Tyrion din Casa Lannister şi Sansa din Casa Stark soţ şi soţie, un singur trup, o singură inimă, un singur suflet, acum şi pururea şi fie blestemat cel ce se va pune între ei.

Sansa trebui să-şi muşte buza ca să nu plângă.

Ospăţul de nuntă avu loc în Sala Mică. Erau poate cincizeci de oaspeţi, în cea mai mare parte slugi şi aliaţi ai Lannisterilor, alături de cei care fuseseră la cununie. Iar aici Sansa îi găsi pe Tyrelli. Margaery se uită la ea cu nespusă tristeţe şi când Regina Ghimpilor intră, clătinându-se, între Stângul şi Dreptul, nu-i aruncă nici măcar o privire. Elinor, Alia şi Megga păreau hotărâte să n-o cunoască. *Prietenele mele,* gândi Sansa cu amărăciune.

Soţul ei bău vârtos şi mancă puţin. Asculta ori de câte ori cineva se ridica să

rostească un toast şi uneori dădea scurt din cap, în semn de mulţumire, dar altminteri chipul lui părea cioplit din piatră. Ospăţul parcă nu se mai sfârşea, deşi Sansa nu se atingea de mâncare. Voia să se sfârşească şi totuşi se temea de acel sfârşit. Căci, după ospăţ, urma să meargă în patul lui. Bărbaţii aveau s-o ducă pe sus în dormitor, dezbrăcând-o pe drum şi făcând glume grosolane despre soarta care o aştepta în aşternut, în timp ce femeile îi făceau lui Tyrion aceleaşi onoruri.

Doar după ce vor fi depuşi, goi-puşcă, în patul conjugal, aveau să fie lăsaţi singuri, dar chiar şi atunci, oaspeţii vor sta în faţa camerei matrimoniale, strigând aluzii triviale prin uşă. Când era mică, partea aceasta i se părea minunat de păcătoasă şi de incitantă, dar acum, când acel moment sosise pentru ea, nu simţea decât oroare. Nu credea că va suporta să i se sfâşie veşmintele şi era sigură că va izbucni în lacrimi la prima glumă deocheată.

Când muzicanţii începură să cânte, îşi aşeză mâna cu sfială peste mâna lui Tyrion şi spuse:

— Stăpânul meu, ar trebui să deschidem dansul?

Gura lui se strâmbă.

— Cred că le-am oferit destulă distracţie pentru o zi, nu eşti de aceeaşi părere?

— Cum spui tu, stăpâne. Îşi retrase mâna. Joffrey şi Margaery deschiseră

dansul în locul lor.

Cum poate un monstru să danseze atât de frumos? se întrebă Sansa. Visase adesea cu ochii deschişi la primul dans cu soţul ei, în ziua nunţii, cu toţi ochii aţintiţi asupra ei şi a chipeşului ei stăpân. În visele ei, zâmbeau cu toţii. *Nici* 9

măcar soţul meu nu zâmbeşte.

Alţi oaspeţi se alăturară curând regelui şi logodnicei lui. Elinor dansă cu tânărul ei scutier, iar Megga cu Prinţul Tommen. Lady Merryweather, frumoasa din Myr, cu păr negru şi ochi mari, întunecaţi, se învârtea atât de provocator încât curând toţi ochii din sală o urmăreau. Lordul şi Lady Tyrell se mişcau mai domol.

Ser Kevan Lannister o invită la dans pe Lady Janna Fossoway, sora Lordului Tyrell. Merry Crane intră în dans cu prinţul Jalabhar Xho, strălucitor în gătelile sale cu pene. Cersei Lannister făcu pereche cu Lordul Redwyne, pe urmă cu Lordul Rowan şi în cele din urmă cu tatăl ei, care dansă cu o graţie cumpătată, austeră.

Sansa stătea cu mâinile în poală, privind-o pe regină dansând şi râzând şi scuturându-şi buclele blonde. *Îi farmecă pe toţi,* gândi ea cu tristeţe. *Cât o urăsc!*

Îşi întoarse privirea către locul unde Băiatul Lunii dansa cu Dontos.

— Lady Sansa. Ser Garlan Tyrell stătea lângă dais. Îmi acorzi onoarea? Dacă

soţul tău consimte.

Ochii saşii ai piticului se îngustară.

— Doamna mea poate dansa cu cine pofteşte.

Poate că ar fi trebuit să rămână lângă soţul ei, dar îşi dorea atât de mult să

danseze... iar Ser Garlan era fratele lui Margaery, al lui Willas, al Cavalerului Florilor.

— Înţeleg de ce ţi se spune Garlan Galantul, ser, şopti ea, luându-i mâna.

— Doamna mea e amabilă să zică asta. Întâmplător, fratele meu Willas mi-a dat acest nume. Ca să mă protejeze.

— Să te protejeze? Sansa îi aruncă o privire nedumerită.

Ser Garlan râse.

— Mă tem că eram un băieţaş dolofan şi chiar avem un unchi pe nume Garlan cel Gras. Aşa că Willas a atacat primul, deşi nu înainte de a mă ameninţa cu Garlan Gălbejitul, Garlan Gureşul şi Garlan Garguiul.

Povestea era atât de dulce şi de inocentă încât Sansa nu-şi putu stăpâni râsul, în ciuda întregii situaţii. După aceea, fu inexplicabil de recunoscătoare. Cumva, râsul îi readusese speranţa, chiar dacă doar pentru scurt timp. Zâmbind, se lăsă

purtată de muzică, pierzându-se în ritmul paşilor, în sunetul de flaut, fluier şi harpă, în bătaia unei tobe... şi, din când în când, în braţele lui Ser Garlan, când dansul îi aducea împreună.

— Soţia mea îşi face griji pentru tine, spuse el cu glas scăzut, într-o asemenea ocazie.

— Lady Leonette e foarte drăguţă. Spune-i că sunt bine.

— O mireasă la nunta ei ar trebui să fie mai mult decât bine, rosti el fără

asprime. Parcă îţi venea să plângi.

— Lacrimi de bucurie, ser.

— Ochii îţi trădează minciuna de pe buze. Ser Garlan o învârti şi o trase mai 10

aproape. Doamna mea, am văzut cum te uiţi la fratele meu. Loras e viteaz şi chipeş şi îl iubim cu toţii, din toată inima... dar Pezevenghiul tău va fi un soţ mai bun. E un om mai mare decât pare, cred eu.

Muzica îi despărţi, înainte ca Sansa să poată găsi un răspuns. În faţa ei veni Mance Tyrell, îmbujorat şi asudat, apoi Lordul Merryweather şi pe urmă Prinţul Tommen.

— Vreau să mă însor şi eu, spuse prinţişorul dolofan. Sunt mai înalt decât unchiul meu.

— Ştiu, răspunse Sansa, înainte ca partenerii să se schimbe din nou.

Ser Kevan îi spuse că e frumoasă, Jalabhar Xho zise ceva ce ea nu înţelese, în Limba Verii, iar Lordul Redwyne îi dori mulţi copii dolofani şi ani mulţi cu bucurie. Şi apoi dansul o aduse faţă în faţă cu Joffrey.

Sansa se crispa când mâna lui o atinse pe a ei, dar regele o strânse mai tare şi o trase mai aproape.

— N-ar trebui să arăţi aşa de tristă. Unchiul meu e o făptură hidoasă, dar vei continua să mă ai pe mine.

— Urmează să te căsătoreşti cu Margaery!

— Un rege poate avea şi alte femei. Târfe. Tatăl meu a avut. Unul dintre Aegoni, la fel. Al treilea sau al patrulea. A avut o grămadă de târfe şi o grămadă

de bastarzi. În timp ce se învârteau, în ritmul muzicii, Joffrey îi dădu un sărut umed. Unchiul te va aduce la patul meu ori de câte ori îi voi porunci.

Sansa îşi scutură capul.

— N-o va face.

— Ba da, altfel o să-i tai capul. Acel Rege Aemon a avut orice femeie a poftit, măritată sau nu.

Din fericire, era timpul să se schimbe din nou perechile. Dar picioarele îi erau acum ca de lemn şi Lordul Rowan, Ser Tallad şi Elinor, toţi trebuie s-o fi crezut o dansatoare foarte stângace. Şi pe urmă fu din nou cu Garlan şi curând, slavă

cerului, dansul se sfârşi.

Uşurarea Sansei nu dură mult. Îndată ce muzica se stinse, îl auzi pe Joffrey spunând:

— E timpul să-i ducem în pat! Haideţi s-o dezbrăcăm şi să vedem ce are să-i ofere lupoaica unchiului meu!

Alţi bărbaţi i se alăturară, zgomotoşi.

Soţul ei pitic ridică ochii încet de la cupa sa de vin.

— Nu ne va duce nimeni în pat!

Joffrey o înhaţă pe Sansa de braţ.

— Ba da, dacă poruncesc eu.

Pezevenghiul izbi cu pumnalul în masă, unde rămase vibrând.

— Atunci o să-ţi slujeşti propria soţie cu o ţepuşă de lemn. Te jugănesc, ţi-o jur!

11

Se lăsă o linişte stupefiată. Sansa se smulse de lângă Joffrey, dar sub strânsoarea lui, mâneca i se sfârtecă. Nimeni nu părea să audă. Regina Cersei se întoarse către tatăl ei:

— L-ai auzit?

Lordul Tywin se ridică din scaun.

— Cred că ne putem lipsi de ritualul patului. Tyrion, sunt sigur că n-ai vrut să

ameninţi nobila persoană a regelui.

Sansa văzu un spasm de furie străbătând chipul soţului ei.

— Am vorbit prostii, spuse el. A fost o glumă proastă, sire.

— M-ai ameninţat că mă *castrezi,* şuieră Joffrey.

— Aşa e, Înălţimea Ta, spuse Tyrion, dar numai fiindcă eram invidios pe mădularul tău regal. Al meu e mic şi pipernicit. Chipul i se contorsiona într-un rânjet lacom. Şi, dacă-mi tai limba, nu-mi mai laşi nici o cale de a satisface această dulce nevastă pe care mi-ai dat-o.

Un râs nestăpânit izbucni de pe buzele lui Ser Osmund Kettleblack. Altcineva chicoti. Dar Joff nu râse, nici Lordul Tywin.

— Înălţimea Ta, spuse el, fiul meu e beat, îţi dai şi tu seama.

— Da, sunt, mărturisi Pezevenghiul, dar nu atât de beat ca să nu pot duce la bun sfârşit propria mea cununie. Sări de pe dais şi o înhaţă pe Sansa cu brutalitate.

Hai, nevastă, e timpul să-ţi zdrobesc bariera-ghilotină. Vreau să mă joc de-a „intră

în castel”.

Îmbujorată, Sansa ieşi cu el din Sala Mică. *Ce-mi rămâne de ales?* Tyrion avea pasul legănat, mai cu seamă când mergea aşa de repede ca acum. Zeii fură

îndurători şi nici Joff, nici vreun altul nu se clinti din loc, să-i urmeze.

Pentru noaptea nunţii, le fusese oferită o cameră spaţioasă, sus în Turnul Mâinii. Tyrion trânti uşa cu piciorul în spatele lor.

— Pe bufet este o carafă cu vin bun, auriu, de Arbor, Sansa. Eşti aşa de bună

să-mi torni o cupă?

— Crezi că e înţelept, stăpâne?

— Nimic n-a fost vreodată mai înţelept. Vezi tu, nu sunt beat cu adevărat. Dar am de gând să fiu.

Sansa umplu câte un pocal pentru fiecare. *Va fi mai uşor dacă mă îmbăt şi eu.*

Se aşeză pe marginea patului mare, cu baldachin, şi goli jumătate de cupă din trei înghiţituri prelungi. Fără îndoială, era un vin foarte bun, dar Sansa era prea agitată

ca să-l savureze. Capul începu să i se învârtă.

— Vrei să mă dezbrac, stăpâne?

— Tyrion. Mă cheamă Tyrion, Sansa.

— Tyrion, stăpâne. Să-mi scot rochia sau vrei să mă dezbraci tu? Mai luă o înghiţitură de vin.

Pezevenghiul se întoarse cu spatele.

— Prima oară când m-am căsătorit, am fost noi şi un septon beat şi nişte porci 12

drept martori. L-am mâncat pe unul dintre martori la ospăţul de nuntă. Tysha mi-a dat jumări, iar eu i-am lins untura de pe degete, şi râdeam când ne-am prăvălit în pat.

— Ai mai fost însurat? Eu… am uitat.

— Nu ai uitat. N-ai ştiut.

— Cine a fost, stăpâne? Sansa era nespus de curioasă.

— Lady Tysha. Gura i se încleşta. Din Casa Pumnului de Argint. Blazonul lor e o monedă de aur şi o sută de arginţi pe

un cearceaf însângerat. Căsătoria noastră

a fost foarte scurtă, aşa cum presupun că i se cuvine unui bărbat scurt la stat.

Sansa îşi privea mâinile şi nu spunea nimic.

— Câţi ani ai, Sansa? întrebă Tyrion, după o clipă.

— Treisprezece, răspunse ea, la sfârşitul lunii.

— O zei, aveţi îndurare! Piticul mai luă o sorbitură de vin. Ei, bine, dacă stăm de vorbă, n-o să creşti mai mare. Purcedem, doamna mea? Dacă-ţi face plăcere.

— Îmi va face plăcere să aduc plăcere nobilului meu soţ.

Asta păru să-l înfurie.

— Te ascunzi în spatele curtoaziei, de parcă ar fi zidul unui castel.

— Curtoazia e armura unei femei, răspunse Sansa. Septa ei îi spusese mereu asta.

— Sunt soţul tău. Acum poţi să-ţi scoţi armura.

— Şi veşmintele?

— Şi acelea. Flutură cupa de vin către ea. Nobilul meu tată mi-a poruncit să

desăvârşesc această căsătorie.

Mâinile Sansei tremurau când începu să se dezbrace, pe bâjbâite. Avea zece cioturi în loc de zece degete şi toate erau rupte. Cu toate acestea, se descurcă până

la urmă cu panglicile şi nasturii, iar mantia, rochia, brâul şi lenjeria de mătase alunecară pe podea până când, în cele din urmă, ieşi din hainele intime. Braţele şi picioarele îi erau piele de găină. Îşi ţinea ochii în pământ, prea sfioasă ca să se uite la el, dar când isprăvi, îi ridică şi-l găsi privind-o lung. I se păru că vedea poftă în ochiul lui verde şi furie în cel negru. Sansa nu ştia ce o speria mai mult.

— Eşti o copilă, spuse el.

Sansa îşi acoperi sânii cu mâinile.

— Am înflorit.

— O copilă, repetă el, dar te doresc. Te sperie asta, Sansa?

— Da.

— Şi pe mine. Ştiu că sunt urât.

— Nu, stăp…

Tyrion se ridică în picioare.

— Nu minţi, Sansa! Sunt deformat, pocit şi mic… dar… – îl vedea căutându-şi cuvintele – … în pat, când lumânările sunt stinse, nu sunt mai rău decât alţi bărbaţi. În întuneric, sunt Cavalerul Florilor. Luă o gură de vin. Sunt generos.

13

Loial celor care îmi sunt loiali. Am dovedit că nu sunt un laş. Şi sunt mai deştept decât majoritatea; desigur că inteligenţa compensează ceva. Pot fi chiar şi bun.

Mă tem că bunătatea nu e în firea Lannisterilor, dar ştiu că am puţină pe undeva.

Aş putea fi… aş putea să-ţi fiu un soţ bun.

E la fel de speriat ca mine, gândi Sansa. Probabil că asta ar fi trebuit s-o facă

să fie mai îngăduitoare cu el, dar nu era aşa. Nu simţea decât milă şi mila era moartea pasiunii. O privea, aşteptând să spună ceva, dar toate cuvintele i se veştejiseră. Nu putea decât să stea acolo tremurând.

Când, într-un sfârşit, îşi dădu seama că Sansa nu avea nici un răspuns, Tyrion Lannister goli ultima picătură de vin.

— Înţeleg, zise el cu amărăciune. Du-te în pat, Sansa. Trebuie să ne facem datoria.

Se urcă în patul de puf, conştientă de privirea lui insistentă. O lumânare de ceară parfumată ardea pe noptieră şi între aşternuturi fuseseră presărate petale de trandafiri. Dădu să tragă o pătură, ca să se acopere, când îl auzi spunând:

— Nu.

Tremura de frig, dar se supuse. Închise ochii şi aşteptă. După o clipă, îl auzi pe soţul ei scoţându-şi cizmele, apoi foşnetul hainelor în timp ce se dezbrăca. Când săltă în pat şi-i puse mâna pe sân, Sansa nu putu să-şi stăpânească un fior. Zăcea cu ochii închişi, cu toţi muşchii încordaţi, temându-se de ceea ce ar putea urma. O

va atinge din nou? O va săruta? Ar trebui să-şi desfacă acum picioarele? Nu ştia ce trebuia să facă.

— Sansa. Mâna dispăruse. Deschide ochii.

Promisese să se supună, aşa că îi deschise. Tyrion stătea la picioarele ei, gol.

Între picioare, mădularul îi ţâşnea, tare şi viguros, dintr-un desiş de păr negru şi aspru, dar era singurul lucru la el care nu era strâmb.

— Doamna mea, glăsui Tyrion, eşti încântătoare, să nu mă înţelegi greşit, dar… nu pot face asta. La naiba cu tatăl meu. Vom aştepta. O lună, un an, un sezon, oricât va fi nevoie. Până când ajungi să mă cunoşti mai bine şi, poate, să ai încredere în mine. Oricât de liniştitor se voia zâmbetul lui, fără nas, nu îl făcea decât să arate şi mai sinistru şi grotesc.

Uită-te la el, îşi spuse Sansa, *uită-te la soţul tău. Din cap până-n picioare.*

Septa Mordane spunea că toţi bărbaţii sunt frumoşi, găseşte-i frumuseţea, încearcă. Se uită lung la picioarele strâmbe, la fruntea bombată, de brută, la ochiul verde şi la cel negru, la ciotul aspru al nasului său şi la cicatricea roz, cotită, la încâlceala de păr negru şi auriu care trecea drept barbă. Chiar şi mădularul îi era urât, gros şi plin de vene, cu un cap roşu, ca un bulb. *Nu e drept, nu e cinstit, cum am păcătuit, de îmi fac zeii una ca asta, cum?*

— Pe onoarea mea de Lannister, zise Pezevenghiul, nu te voi atinge până când nu vei dori tu s-o fac.

Avu nevoie de toată puterea ca să se uite în ochii aceia desperecheaţi şi să

spună:

— Şi dacă nu doresc niciodată, stăpâne?

Gura lui Tyrion tresări, ca şi când i-ar fi dat o palmă.

— Niciodată?

Gâtul îi era atât de încordat încât abia putu să clatine din cap.

— Păi, spuse el, de aceea fac zeii târfe: pentru pitici ca mine. Închise degetele-i scurte şi boante în pumn şi coborî din pat.

ARYA

Septul de Piatră era cel mai mare oraş pe care Arya îl văzuse de la Debarcaderul Regelui, iar Harwin spunea că tatăl ei câştigase aici o renumită

bătălie.

— Oamenii Regelui Nebun îl urmăreau pe Robert, încercând să-l prindă

înainte de a se putea reuni cu tatăl tău, îi spuse în timp ce se îndreptau către poartă. Rănit fiind, era îngrijit de câţiva prieteni, când Lordul Connington, Mâna, a ocupat oraşul cu o oaste puternică şi a început să scotocească fiecare casă. Dar înainte de a-l putea găsi, Lordul Eddard şi bunicul tău au venit şi au luat cu asalt zidurile oraşului. Lordul Connington i s-a împotrivit cu străşnicie. S-au luptat pe străzi şi pe uliţe, chiar şi pe acoperişuri şi toţi septonii au sunat din clopote ca oamenii să ştie să-şi încuie uşile. Când clopotele au început să sune, Robert a ieşit din ascunzătoare ca să intre în luptă. Se spune că a omorât şase oameni în ziua aceea. Unul era Myles Mooton, un renumit cavaler, care fusese scutierul Prinţului Rhaegar. Ar fi ucis şi Mâna, dar bătălia nu i-a adus niciodată laolaltă. Connington l-a rănit cumplit pe bunicul tău Tully şi l-a ucis pe Ser Denys Arryn, răsfăţatul din Vale. Dar când a văzut că ziua era pierdută, a luat-o la picior, iute ca grifonii de pe scutul său. Bătălia Clopotelor i-au zis după aceea; Robert a spus întotdeauna că

tatăl tău a câştigat-o, nu el.

După cum se înfăţişa acest loc, Arya credea că se purtaseră aici şi alte bătălii, mai recente. Porţile oraşului erau făcute din lemn nou, neprelucrat, iar dincolo de ziduri, un morman de scânduri carbonizate stătea mărturie pentru ceea ce se întâmplase cu vechile porţi.

Septul de Piatră era bine ferecat, dar când străjerul văzu cine erau, le deschise.

— Cum v-aţi descurcat cu mâncarea? întrebă Tom când intrară.

— Nu aşa de rău ca înainte. Hăitaşul a adus o turmă de oi şi dincolo de Apa Neagră am făcut ceva negoţ. Recolta n-a fost arsă la sud de râu. Desigur, sunt cu duiumul cei care vor să ne ia ce avem. Lupi într-o zi, Măşti în cealaltă. Cei care nu caută de mâncare caută averi de jefuit sau femei de siluit, iar cei care nu caută

nici aur, nici târfe, îl caută pe nemernicul de Regicid. Umblă vorba că a scăpat chiar printre degetele Lordului Edmure.

15

— *Lordul* Edmure? se încruntă Lem. Înseamnă cu Lordul Hoster e mort?

— Mort sau pe moarte. Crezi că Lannisterii ar putea să o ia spre Apa Neagră?

E drumul cel mai iute către Debarcaderul Regelui, aşa se jură Hăitaşul. Străjerul nu aşteptă un răspuns. Şi-a scos câinii să dea o raită. Dacă Ser Jaime e prin preajmă, îl vor găsi. Am văzut câinii ăia sfâşiind fiare sălbatice în bucăţi. Crezi c-o să le placă gustul sângelui de leu?

— Un hoit sfârtecat nu foloseşte nimănui, remarcă Lem. Hăitaşul ştie asta foarte bine.

— Când au năvălit oamenii vestului, i-au necinstit Hăitaşului nevasta şi sora, i-au dat foc semănăturilor, i-au mâncat jumătate dintre oi şi pe celelalte le-au ucis numai din duşmănie. Au omorât şi şapte câini şi le-au aruncat hoiturile în fântână.

Un hoit sfârtecat ar fi straşnic pentru el, aş zice. Şi pentru mine.

— Mai bine nu, zise Lem. E tot ce am de spus. Mai bine s-ar abţine, iar tu eşti un mare nătărău.

Arya călărea între Harwin şi Anguy, în timp ce haiducii înaintau pe strada pe care cândva luptase tatăl ei. Vedea septul pe deal, iar mai jos, o citadelă robustă, puternică, din

piatră gri, care părea mult prea mică pentru un oraş atât de mare.

Dar fiecare a treia casă pe lângă care treceau era o găoace înnegrită şi nu vedea nici ţipenie de om.

— Toţi oamenii oraşului sunt morţi?

— Doar sfioşi. Anguy îi arătă doi arcaşi pe un acoperiş şi câţiva băieţi cu feţe negre de funingine ghemuiţi între dărâmăturile unei cârciumi. Mai încolo, un brutar dădu în lături obloanele unei ferestre şi îl strigă pe Lem. Glasul lui scoase mai mulţi oameni din ascunzişuri şi Septul de Piatră părea că prinde încet viaţă în jurul lor.

În piaţa din inima oraşului se afla o fântână în formă de păstrăv săltând, care scuipa apă într-un iaz. Femeile umpleau căldări şi urcioare. Câţiva paşi mai încolo, o mulţime de cuşti de fier atârnau de nişte stâlpi de lemn. *Colivii pentru ciori,* înţelese Arya. Majoritatea ciorilor erau afară din colivii, bălăcindu-se în apă

sau cocoţate pe gratii. Înăuntru erau oameni. Lem struni calul, încruntându-se:

— Ce mai e şi asta?

— Dreptate, răspunse o femeie de la fântână.

— Ce, aţi rămas fără funie de cânepă?

— Asta s-a făcut la ordinul lui Ser Wilbert? întrebă Tom.

Un bărbat râse cu amărăciune.

— Leii l-au omorât pe Ser Wilbert acum un an. Fiii lui sunt cu toţii plecaţi cu Tânărul Lup. Se îngraşă în vest. Crezi că se sinchisesc de unii ca noi? Hăitaşul Furios i-a prins pe lupii ăştia.

Lupi. Aryei i se făcu dintr-odată frig. *Oamenii lui Robb şi ai tatălui meu.* Se simţi atrasă către cuşti. Gratiile lăsau atât de puţin loc, încât prizonierii nu puteau nici să şadă jos, nici să se răsucească; stăteau în picioare, goi, în bătaia soarelui, a 16

vântului şi a ploii. Primele trei cuşti adăposteau oameni morţi. Ciorile negre le mâncaseră ochii, dar orbitele goale păreau că o privesc. Cel de-al patrulea om din rând se agită

când trecu pe lângă el. În jurul gurii, barba-i încâlcită era năclăită de sânge şi de muşte. Când omul începu să vorbească, se puseră în mişcare, bâzâindu-i în jurul capului.

— *Apă.* Cuvântul era un croncănit. Te rog… apă…

Omul din cuşca următoare deschise ochii la auzul sunetului.

— Aici, zise el. Aici, eu. Era un om bătrân, cu barba albă şi capul pleşuv, chircit de bătrâneţe.

Lângă cel bătrân mai era un om mort, un bărbat voinic, cu barba roşcată şi un bandaj gri, putred, ce-i acoperea urechea stângă şi o parte din tâmplă. Dar cea mai cumplită privelişte era între picioarele bărbatului, unde nu mai rămăsese decât o gaură neagră, acoperită de o crustă, mişunând de viermi. Mai departe, se afla un bărbat gras. Colivia de ciori era atât de nemilos de îngustă încât era greu să-ţi dai seama cum reuşiseră să-l vâre înăuntru. Fierul îi săpa chinuitor în burtă, înghesuind printre gratii umflături mari de carne. Lungile zile sub arşiţa soarelui îi pârjoliseră pielea într-un roşu chinuitor, din cap până-n picioare. Când se mută de pe un picior pe altul, cuşca pârâi şi se legănă, dând la iveală dungi albe, acolo unde gratiile îi feriseră carnea de soare.

— Ai cui oameni aţi fost? îi întrebă Arya.

La auzul glasului ei, grăsanul deschise ochii. Pielea din jurul lor era atât de roşie încât arătau ca nişte ouă fierte plutind într-o strachină de sânge.

— Apă… o gură…

— Ai cui? întrebă ea din nou.

— Nu-i lua în seamă, băiete, îi spuse Aryei localnicul. N-ai tu treabă cu ei.

Vezi-ţi de drum.

— Ce-au făcut? îl întrebă ea.

— Au trecut prin sabie opt oameni la Cascada Saltimbancului, veni răspunsul.

Îl căutau pe Regicid, dar nu era acolo, aşa că s-au apucat de siluit şi de ucis. Arătă

cu degetul mare către cadavrul cu viermi în locul unde ar fi trebuit să-i stea mădularul. Ala de acolo s-a ocupat de siluit. Acum mişcă-te.

— O înghiţitură, strigă bărbatul gras. Ai milă, băiete, o înghiţitură. Bătrânul ridică un braţ, să apuce zăbrelele. Mişcarea clătină puternic colivia.

— Apă, gâfâi cel cu muşte în barbă.

Arya se uită la părul lor murdar, la bărbile răvăşite, la ochii roşii şi la buzele uscate, crăpate, sângerânde. *Lupi,* gândi ea din nou. *Ca mine.* Aceasta era haita ei?

Cum pot fi oamenii lui Robb? Îi venea să-i lovească. Îi venea să-i rănească. Îi venea să plângă. I se părea că se uită cu toţii la ea, cei vii şi cei morţi deopotrivă.

Bătrânul strecurase trei degete printre gratii.

— Apă, murmură el, apă!

Arya sări de pe cal. *Nu-mi pot face nici un rău. Sunt pe moarte.* Îşi luă cana 17

din pătura făcută sul şi se duse la fântână.

— Ce te-a apucat, băiete? tună orăşeanul. N-ai tu treabă cu ei.

Arya înălţă cana la gura peştelui. Apa îi săltă în jurul degetelor şi se prelinse pe mânecă, dar Arya nu se clinti până când nu văzu cana plină-ochi. Când se întoarse către colivii, localnicul dădu s-o oprească.

— Stai deoparte, băiete…

— E fată, interveni Harwin. Las-o în pace.

— Da, zise Lem. Lordul Beric nu e de acord ca oamenii să fie închişi în colivii, să moară de sete. De ce nu-i spânzuraţi, cum se cuvine?

— Ei n-au avut strop de cuviinţă când au făcut ce au făcut la Cascada Saltimbancului, îi răcni orăşeanul în faţă.

Zăbrelele erau prea apropiate ca să poată trece o cană printre ele, dar Harwin şi Gendry o ajutară să se ridice. Arya aşeză un picior pe mâinile lui Harwin făcute căuş, sări pe umărul lui Gendry şi se agăţă de gratiile de deasupra coliviei.

Grăsanul îşi întoarse faţa în sus şi îşi lipi obrazul de zăbrelele de fier, iar Arya turnă apa deasupra lui. Bărbatul o sorbi cu nerăbdare şi o lăsă să-i curgă pe cap, pe obraji şi pe mâini, apoi linse gratiile ude. Ar fi lins şi degetele Aryei, dacă nu şi le-ar fi retras repede. Pe când îi servea pe ceilalţi doi în acelaşi fel, o mulţime de oameni se adunaseră deja s-o privească.

— Hăitaşul Furios va auzi de asta, ameninţă cineva. Nu-i va plăcea. Nu, deloc.

— Atunci asta îi va plăcea şi mai puţin. Anguy îşi încorda arcul, scoase o săgeată din tolbă, o potrivi, întinse, trase. Grăsanul se cutremură când săgeata îi trecu prin guşă, dar colivia nu-l lăsă să cadă. Alte două săgeţi puseră capăt chinului celorlalţi doi oameni ai Nordului. Singurele sunete din piaţă erau clipocitul apei şi bâzâitul muştelor.

Valar morgbulis, gândi Arya. În partea de est a pieţei se afla un han sărăcăcios, cu zidurile văruite în alb şi ferestrele sparte. Jumătate din acoperiş

arsese de curând, dar gaura fusese acoperită. Deasupra uşii atârna o stinghie de lemn pe care era pictată o piersică din care lipsea o muşcătură mare. Descălecară

la grajdurile aşezate în diagonală şi Barbă-Verde strigă după grăjdari.

Hangiţa durdulie cu părul roşu ţiui de plăcere la vederea lor, apoi se puse neîntârziat să-i tachineze.

— Barbă-Verde, nu-i aşa? Sau Barbă-Sură? Mamă, ai milă, când ai îmbătrânit aşa? Lem, tu eşti? Porţi şi acum aceeaşi mantie jegoasă, aşa-i? Ştiu de ce n-o speli niciodată, zău. Te temi că se va duce toată urina şi vom vedea că de fapt eşti cavaler al Gărzii Regelui! Tom de Şapte, tu eşti un ţap bătrân! Ai venit să-l vezi pe fiul ăla al tău? Ei, bine, ai ajuns prea târziu, a plecat cu nemernicul de Hăitaş.

Şi să nu-mi spui că nu-i al tău!

— N-are glasul meu, protestă Tom fără vlagă.

— Dar are nasul tău. Da, şi celelalte părţi, din câte vorbesc fetele. Apoi îl zări pe Gendry şi îl ciupi de obraz: Ia

uite ce bouraş. Aşteaptă numai până când vede 18

Alyce braţele astea. O, şi roşeşte ca o fecioară. Ei, bine, Alyce se va ocupa de asta, să vezi dacă nu.

Arya nu-l mai văzuse niciodată pe Gendry roşind atât de tare.

— Tansy, lasă-l pe Taur în pace, e băiat bun, zise Tom Şaptecoarde. Tot ce ne trebuie de la tine e un loc sigur de dormit pentru o noapte.

— Vorbeşte în numele tău, cântăreţule. Anguy îşi trecu braţul pe după umerii unei slujnicuţe voinice, la fel de pistruiată ca el.

— Paturi avem, zise roşcovana Tansy. N-am dus niciodată lipsă de paturi la Piersică. Dar prima dată intraţi cu toţii în cadă. Ultima oară când aţi rămas sub acoperişul meu v-aţi lăsat în urmă puricii. Îl împunse pe Barbă-Verde în piept: iar puricii tăi au fost şi ei verzi. Vreţi de mâncare?

— Dacă te poţi lipsi de ea, nu zicem nu, cedă Tom.

— Păi, când zici tu nu la ceva, Tom? hohoti femeia. O să prăjesc nişte carne de oaie pentru prietenii tăi şi un şobolan bătrân şi uscat pentru tine. E mai mult decât meriţi, dar dacă îmi bălmăjeşti un cântec sau două, poate mă înmoi. Întotdeauna mă înduioşează cei suferinzi. Haideţi, haideţi. Cass, Lanna, pregătiţi nişte cazane.

Jyzene, ajută-mă să-i dezbrac, va trebui să fierbem şi hainele.

Hangiţa îşi duse la bun sfârşit toate ameninţările. Arya încercă să le spună că a făcut baie de două ori la Castelul Ghindei, cu nici două săptămâni în urmă, dar femeia cu părul roşu nu voia să audă nimic. Două servitoare o luară pe sus şi o urcară scările în braţe, punând rămăşag dacă era fată sau băiat. Cea pe care o chema Helly câştigă, astfel încât cealaltă trebui să aducă apa fierbinte şi s-o frece pe Arya pe spate cu o perie aspră, ţepoasă, care aproape îi jupui pielea. Pe urmă îi confiscară toate hainele pe care i le dăduse Lady Smallwood şi o îmbrăcară ca pe una dintre

păpuşile Sansei, în pânză şi dantelă. Iar la sfârşit, trebui să coboare la masă.

Stând în sala de mese, în hainele ei ridicole de fetiţă, Arya îşi aminti ce o învăţase Syrio Forel, şiretlicul de a deschide ochii şi de a vedea ce se află în faţa ta. Când privi, văzu mai multe slujnicuţe decât ar putea avea nevoie orice han, multe dintre ele tinere şi drăguţe. Iar pe înserat, numeroşi bărbaţi începură să vină

şi să plece de la Piersică. Nu zăboveau mult în sala de mese, nici măcar după ce Tom îşi luă harpa şi începu să cânte *Şase fecioare într-un iaz.* Scările de lemn erau vechi şi abrupte şi scârţâiau îngrozitor ori de câte ori un bărbat ducea o fată

sus.

— Fac prinsoare că ăsta e un bordel, îi şopti ea lui Gendry.

— Nici măcar nu ştii ce e un bordel.

— Ba da, insistă ea. E ca un han, dar cu fete.

Gendry roşea din nou.

— Atunci, ce facem noi aici? întrebă el. Un bordel nu e un loc potrivit pentru o nobilă domniţă, toată lumea ştie asta.

Una dintre fete se aşează pe bancă lângă el.

— Cine-i o nobilă domniţă? Micuţa asta slăbuţă? Se uită la Arya şi râse. Şi eu sunt fiica unui rege.

Arya ştia că era luată în răspăr.

— Nu eşti.

— Păi, aş putea fi. Când fata ridică din umeri, rochia îi alunecă într-o parte. Se zice că Regele Robert s-a culcat cu mama când s-a ascuns aici, înainte de bătălie.

Nu că nu le-ar fi avut şi pe toate celelalte fete, dar Leslyn zice că pe mama a plăcut-o cel mai mult.

Fata avea într-adevăr părul ca al bătrânului rege, îi trecu Aryei prin minte, un adevărat smoc gros, negru ca tăciunele. *Dar asta nu înseamnă nimic. Gendry are şi el acelaşi fel de păr. Mulţi oameni sunt bruneţi.*

— Mă cheamă Clopoţica, îi spuse fata lui Gendry. După numele bătăliei. Sunt sigură că aş putea să-ţi sun şi ţie clopotul. Vrei?

— Nu, răspunse el ţâfnos.

— Pun rămăşag că vrei. Îşi trecu o mână de-a lungul braţului lui. Pe prietenii lui Thoros şi ai lordului fulgerului nu-i costă nimic.

— Nu, am zis. Gendry se ridică brusc de la masă şi se îndepărtă cu mers apăsat, ieşind în noapte.

Clopoţica se întoarse către Arya:

— Nu-i plac fetele?

Arya ridică din umeri.

— E doar prost. Îi place să lustruiască coifuri şi să bată săbiile cu ciocanul.

— Oh. Clopoţica îşi trase rochia înapoi peste umăr şi se duse să vorbească cu Jack Norocosul. Nu după mult timp, îi stătea în braţe, chicotind şi bând vin din cupa lui. Barbă-Verde avea două fete, câte una pe fiecare genunchi. Anguy dispăruse cu pistruiata lui, iar Lem nu era de văzut nici el. Tom Şaptecoarde stătea lângă foc, cântând *Fecioarele care înfloresc primăvara.* Arya asculta, sorbind din cupa ei de vin îndoit cu apă pe care femeia cu părul roşu i-l îngăduise.

În partea cealaltă a pieţei, morţii putrezeau în coliviile lor pentru ciori, dar la Piersică toată lumea era bine dispusă. Numai că Aryei i se părea că unii dintre ei râdeau cumva prea tare.

Ar fi fost un moment potrivit să se furişeze afară şi să fure un cal, dar nu vedea cum ar ajuta-o asta. N-ar putea ajunge decât până la porţile oraşului. *Străjerul acela nu m-ar lăsa niciodată să trec şi, dacă ar face-o, Harwin ar veni după*

mine, sau acel Hăitaş cu câinii lui. Îşi dorea să fi avut harta ei, ca să poată vedea cât de departe de Riverrun se afla Septul de Piatră.

Când cupa îi era goală, Arya căscă. Gendry nu se întorsese. Tom Şaptecoarde cânta *Două inimi care bat ca una* şi săruta o altă fată la sfârşitul fiecărei strofe. În colţul

de lângă fereastră, Lem şi Harwin stăteau de vorbă cu Tansy roşcata, cu glas scăzut.

— ... petrecut noaptea în celula lui Jaime, o auzi pe femeie spunând. Ea şi 20

cealaltă fetişcană, cea care l-a ucis pe Renly. Toţi trei împreună, iar dimineaţa, Lady Catelyn l-a eliberat din dragoste. Râse gutural.

Nu-i adevărat, gândi Arya. *N-ar face asta niciodată.* Se simţea tristă, furioasă

şi singură dintr-odată. Un bătrân se aşează lângă ea.

— Măi, măi, ce mai piersicuţă drăguţă! Răsuflarea îi mirosea aproape la fel de rău ca morţii din colivii şi ochii lui mici de porc o cercetau de sus până jos.

Piersicuţă mea dulce are un nume?

Pentru o fracţiune de secundă uită cine trebuia să fie. Nu era nici o piersică, dar nici Arya Stark nu putea să fie aici, cu un beţiv puturos pe care nu-l cunoştea.

— Sunt...

— E sora mea. Gendry aşează o mână puternică pe umerii bărbatului şi strânse.

Las-o în pace.

Bărbatul se întoarse, cu chef de harţă, dar când văzu statura lui Gendry se răzgândi.

— Sora ta, da? Ce fel de frate eşti? Eu nu mi-aş aduce niciodată sora la Piersică, n-aş face una ca asta! Se ridică de pe bancă şi se îndepărtă, bodogănind, în căutarea unei noi prietene.

— De ce ai spus asta? Arya sări în picioare. Nu eşti fratele meu.

— Ai dreptate, răspunse el furios. Sunt prea al naibii de umil ca să fiu rudă cu înalta domniţă.

Arya fu luată pe nepregătite de mânia din glasul lui.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ba da. Se aşează pe bancă, jucându-se cu o cupă de vin. Pleacă. Vreau să

beau liniştit vinul ăsta. Apoi poate o să mă duc s-o caut pe fata aia brunetă şi să-i sun clopoţelul.

— Dar…

— Am spus *pleacă.* Domniţă.

Arya se întoarse pe călcâie şi îl lăsă acolo. *Un nătărău de bastard căpos, asta e.* N-avea decât să sune câţi clopoţei voia, nu-i păsa câtuşi de puţin.

Dormitorul lor era în capul scărilor, sub streşini. Poate că Piersica nu ducea lipsă de paturi, dar pentru unii ca ei nu avea decât unul de irosit. Era, însă, un pat mare. Umplea aproape întreaga încăpere şi salteaua prăfuită din paie părea destul de mare pentru toţi. Adevăratele ei haine atârnau de un cârlig din perete, între lucrurile lui Gendry şi ale lui Lem. Arya îşi dezbrăcă veşmintele de pânză şi dantelă, îşi trase tunica peste cap, se urcă în pat şi se cuibări sub pături.

— Regina Cersei, şopti ea în pernă, Regele Joffrey, Ser Ilyn, Ser Meryn, Dunsen, Raff şi Polliver, Gâdilătorul, Câinele şi Ser Gregor Muntele. Îi plăcea să

încurce uneori ordinea numelor. O ajuta să-şi aducă aminte cine erau şi ce făcuseră. *Poate că unii dintre ei sunt morţi,* gândi ea. *Poate că sunt în cuşti de fier pe undeva şi ciorile le ciugulesc ochii.*

Somnul veni de cum închise ochii. Visă lupi în noaptea aceea, umblând 21

maiestuos prin pădurea udă, cu aerul mirosind a ploaie, a putregai şi a sânge.

Numai că în vis erau mirosuri bune şi Arya ştia că nu avea de ce să se teamă. Era puternică, ageră şi feroce şi înconjurată de haita ei, de fraţii şi surorile ei. Fugăriră

împreună un cal speriat, îi sfârtecară beregata şi se ospătară. Şi când luna se ivi printre nori, îşi dădu capul pe spate şi urlă.

Dar când se revărsară zorile, Arya se trezi în lătratul câinilor.

Se ridică şi căscă. Gendry se trezea şi el, la stânga ei, iar Lem Mantie-de-Lămâie sforăia zgomotos la dreapta, însă lătrăturile de afară îl acopereau. *Trebuie să fie vreo cincizeci de câini acolo.* Ieşi de sub pături, sări peste Lem, Tom şi Jack Norocosul, la fereastră. Când deschise larg obloanele, vântul, umezeala şi frigul năvăliră toate deodată înăuntru. Era o zi cenuşie şi mohorâtă. Jos, în piaţă, câinii lătrau, alergând în cercuri, urlând şi mârâind. Era o întreagă haită, mastifi mari şi negri, ogari supli, ciobăneşti negri cu pete albe şi rase pe care Arya nu le cunoştea, animale lăţoase, vărgate, cu dinţi lungi şi galbeni. Între han şi fântână, o mulţime de călăreţi stăteau pe caii lor, privind cum oamenii oraşului deschid cuşca grăsanului şi îl trag de mâini, până când trupul său umflat fu răsturnat pe pământ. Câinii se năpustiră pe dată la el, sfâşiind bucăţi de carne de pe oase.

Arya îl auzi pe unul dintre călăreţi râzând.

— Iată noul tău castel, Lannister nenorocit, spuse el. Puţin cam strâmt pentru unul ca tine, dar nu te teme, te înghesuim noi înăuntru.

Lângă el, un prizonier stătea posac, cu mâinile legate strâns cu funie de cânepă. Unii dintre orăşeni aruncau cu noroi în el, dar omul nici nu se clintea.

— Vei *putrezi* în cuşcă, ţipă cel care-l luase ostatic. Ciorile îţi vor ciuguli ochii cât timp noi cheltuim tot aurul ăla al tău. Şi când ciorile vor termina, vom trimite ce-a mai rămas din tine fratelui tău nemernic. Deşi mă îndoiesc că te va recunoaş-

te.

Hărmălaia trezise jumătate din Piersică. Gendry se înghesui la fereastră, lângă

Arya, iar Tom veni în spatele lor, gol-puşcă.

— Ce-i cu toate ţipetele astea afurisite? se plânse Lem din pat. Unii încearcă să

doarmă.

— Unde e Barbă-Verde? îl întrebă Tom.

— În pat cu Tansy, răspunse Lem. De ce?

— Ar fi mai bine să-l găseşti. Şi pe Arcaş. Hăitaşul Furios s-a întors, cu un alt om pentru cuşti.

— Lannister, zise Arya. L-am auzit spunând Lannister.

— L-au prins pe Regicid? vru să ştie Gendry.

Jos, în piaţă, o piatră aruncată îl nimeri pe ostatic în obraz, întorcându-i capul.

Nu pe Regicid, gândi Arya. Zeii mi-au ascultat rugăciunile, până la urmă.

22

JON

Nălucă era plecat când sălbaticii ieşiră din peşteră, cu caii de căpăstru. *Oare a înţeles ce i-am spus despre Castelul Negru?* Jon trase în piept aerul proaspăt al dimineţii şi îşi îngădui să spere. La răsărit, cerul era trandafiriu aproape de orizont şi gri-alburiu mai sus, în zări. Sabia Dimineţii atârna încă la sud, cu steaua albă, strălucitoare, pe mânerul ei ce licărea ca un diamant în lumina zorilor, dar umbrele negre şi cenuşii ale pădurii întunecate îşi recăpătau nuanţele de verde şi auriu, roşu şi arămiu. Şi peste pini şi stejari, frasini şi sequoia, se înălţa Zidul cu gheaţa albă scânteind sub noroiul şi praful care-i străpungeau suprafaţa.

Magnarul trimisese o duzină de oameni călare către vest şi o altă duzină către est, să escaladeze cele mai înalte piscuri pe care le puteau găsi şi să caute orice urmă de cercetaşi în păduri sau de călăreţi pe gheaţa înaltă. Thennii aveau corni de război cu fâşii de bronz, pentru a da de veste dacă Rondul era văzut. Ceilalţi sălbatici erau aliniaţi în spatele lui Jarl, Jon şi Ygritte, cu cei rămaşi. Avea să fie ceasul de glorie al tânărului năvălitor.

Despre Zid se spunea adesea că era înalt de două sute de metri, dar Jarl descoperise un loc unde era, în acelaşi timp, şi mai înalt, şi mai scund de atât. În faţa lor, gheaţa se ridica abruptă, de la poalele pădurii, ca un pisc imens, încununat de metereze cioplite de vânt, ce se înălţau mai bine de două sute cincizeci de metri, poate trei sute pe alocuri. Dar când se mai apropiară, Jon îşi dădu seama că era o iluzie. Brandon

Zidarul îşi aşezase uriaşele blocuri de fundaţie de-a lungul culmilor, oriunde fusese posibil, şi prin preajmă munţii se ridicau sălbatici şi colţuroşi.

Cândva, îl auzise pe unchiul său Benjen spunând că Zidul era o sabie la est de Castelul Negru, dar un şarpe la vest. Era adevărat. Şerpuind peste o imensă colină

arcuită, gheaţa cobora în vale, urca pe marginea ascuţită a unei creste întinse de granit, pe cinci kilometri sau mai mult, se întindea de-a lungul unei culmi colţuroase, cobora din nou în vale, şi mai adânc, iar pe urmă se înălţa tot mai mult, săltând de pe un munte pe altul, cât vedeai cu ochii, pierzându-se în vestul muntos.

Jarl alesese să atace porţiunea de gheaţă aflată de-a lungul crestei. Aici, deşi coama zidului se contura la două sute cincizeci de metri deasupra covorului pădurii, o treime bună din acea înălţime era acoperită mai mult de pământ şi piatră

decât de gheaţă. Panta era prea abruptă pentru cai, aproape la fel de greu de escaladat ca Pumnul Primilor Oameni, dar în mare măsură mai uşor de urcat decât faţada verticală a Zidului însuşi. În plus, creasta era acoperită de o pădure deasă, fiind un bun ascunziş. Odinioară, fraţii în negru ieşeau în fiecare zi cu topoarele să taie copacii cotropitori, dar zilele acelea erau de mult apuse şi aici pădurea creştea până lângă gheaţă.

Ziua se anunţa umedă şi rece, mai umedă şi mai rece în preajma Zidului, sub 23

mormanele imense de gheaţă. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât Thennii deveneau mai şovăitori. *N-au mai văzut Zidul niciodată,* îşi dădu seama Jon, *nici măcar Magnarul. Îi sperie.* În cele Şapte Regate, se spunea că Zidul marca sfârşitul lumii. *Este adevărat şi pentru ei.* Totul depindea de partea de care te aflai.

Iar eu de ce parte mă aflu? Jon nu ştia. Ca să rămână cu Ygritte, ar trebui să

devină, trup şi suflet, unul de-ai lor. Dacă o părăsea, pentru a se întoarce la îndatorirea lui, Magnarul ar putea să-i scoată Ygrittei inima. Iar dacă o lua cu el…

presupunând că ar veni, ceea ce era departe de a fi sigur… ei, bine, n-ar putea s-o ducă la Castelul Negru, să trăiască printre fraţi. Un dezertor şi o sălbatică nu se puteau aştepta la o primire călduroasă nicăieri în Cele Şapte Regate. *Am putea să*

mergem să-i căutăm pe copiii lui Gendel, mă gândesc. Deşi mai degrabă ne-ar mânca decât ar sta de vorbă cu noi.

Jon observă că Zidul nu-i copleşea pe oamenii lui Jarl. *Au mai făcut asta, fiecare dintre ei.* Jarl îi strigă pe nume când descălecară la poalele crestei şi unsprezece oameni se adunară în jurul lui. Toţi erau tineri.

Cel mai vârstnic nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani şi doi dintre ceilalţi zece erau mai tineri decât Jon. Dar erau cu toţii supli şi musculoşi; dădeau impresia unei vigori atletice care îi amintea de Stonesnake, fratele pe care Halfhand îl trimisese în cercetare pe când erau urmăriţi de Rattleshirt.

În umbra Zidului, sălbaticii se pregăteau, răsucind colaci groşi de sfoară de cânepă în jurul unui umăr şi în jos, peste piept şi legându-şi bocanci ciudaţi din piele suplă de căprioară. Bocancii aveau ţepuşe de fier la vârf, pentru Jarl şi alţi doi, de bronz pentru câţiva, dar pentru majoritatea din os colţuros. Mici ciocane cu capul de piatră le atârnau peste un şold şi un sac de piele plin de ţăruşi peste celălalt. Topoarele lor de spart gheaţa erau coarne de cerb cu vârfurile ascuţite, legate de nişte mânere de lemn cu fâşii de piele. Cei unsprezece căţărători se împărţiră în trei grupuri de câte patru. Jarl însuşi era cel de-al doisprezecelea.

— Mance promite săbii pentru fiecare membru al primului grup care ajunge în vârf, le spuse Jarl, răspândind aburi în aerul rece. Săbii de la sud, din fierăriile castelelor. Şi numele vostru pomenit în cântecul pe care-l va face despre asta. Ce

ar putea cere mai mult un om liber? Sus, şi lua-i-ar Ceilalţi pe ultimii!

Lua-i-ar Ceilalţi pe toţi, gândi Jon, în timp ce-i privea căţărându-se pe panta abruptă a crestei şi dispărând sub copaci. Nu era prima oară când sălbaticii escaladau Zidul, nici măcar a suta oară. Patrulele dădeau de căţărători de două sau de trei ori pe an, iar cercetaşii găseau deseori trupurile zdrobite ale celor căzuţi.

De-a lungul coastei de est, năvălitorii îşi construiau adesea bărci, ca să se furişeze peste Golful Focilor. La vest, coborau în negrele genuni ale Defileului, să-şi croiască drum către Turnul Umbrei. Dar între cele două, singura cale de a cuceri Zidul era să-l traversezi şi mulţi năvălitori o făcuseră. *Dar puţini s-au întors,* gândi el cu un soi de mândrie îndârjită. Căţărătorii erau nevoiţi să-şi lase caii în 24

urmă şi mulţi năvălitori mai tineri şi mai neexperimentaţi începeau prin a înhăţa primii cai pe care-i găseau. Apoi se dădea alarma generală, corbii zburau şi cel mai adesea Rondul de Noapte îi prindea şi îi spânzura înainte de a apuca să

coboare cu prada şi femeile furate. Jon ştia că Jarl nu avea de gând să facă o asemenea greşeală, dar în privinţa lui Styr avea îndoieli. *Magnarul e conducător, nu năvălitor. Poate că nu cunoaşte regulile jocului.*

— Uite-i, zise Ygritte şi Jon ridică privirea şi văzu primul căţărător ivindu-se peste vârfurile copacilor. Era Jarl. Găsise un sequoia sprijinit de Zid şi îşi condu-sese oamenii pe trunchi în sus, ca să câştige un avans. *N-ar fi trebuit să lase pădurea să se strecoare atât de aproape. Au urcat o sută de metri şi încă n-au atins gheaţa.*

Îi privi trecând cu băgare de seamă de la copac la Zid, tăindu-şi un punct de sprijin cu lovituri scurte şi puternice de topor, apoi luându-şi avânt şi sărind în partea cealaltă. Sfoara de la brâu îl lega de cel de-al doilea bărbat din şir, aflat încă în vârful copacului. Pas cu pas, încet, Jarl urcă, săpându-şi puncte de sprijin pentru vârfurile picioarelor, cu

ţepuşele cizmelor, când nu erau de găsit denivelări naturale. Când se afla la trei metri deasupra copacului, se opri pe o ieşitură

îngustă de gheaţă, lăsă toporul să-i atârne la şold, scoase ciocanul şi bătu un ţăruş

de fier într-o crăpătură. Cel de-al doilea urca pe Zid în spatele lui, în timp ce al treilea se căţăra spre vârful copacului.

Celelalte două grupuri nu aveau copaci amplasaţi în mod fericit, care să le dea o mână de ajutor şi, nu după mult timp, thennii se întrebau dacă se pierduseră

urcând creasta. Oamenii lui Jarl erau cu toţii pe Zid, la treizeci de metri în sus, înainte ca primii căţărători din celelalte două grupuri să-şi facă apariţia. Grupurile erau repartizate la douăzeci de metri unul de altul. Cei patru ai lui Jarl erau în mijloc. La dreapta lor se afla grupul condus de Grigg Ţapul, cu o cosiţă lungă şi blondă care îl făcea uşor de localizat. La stânga, un bărbat uscăţiv, pe nume Errok, era în fruntea căţărătorilor.

— Ce încet! se plânse Magnarul cu voce tare, în timp ce-i privea croindu-şi drum în sus. A uitat de ciori? Ar trebui să urce mai repede, înainte să fim descoperiţi.

Jon fu nevoit să-şi muşte limba. Îşi amintea foarte bine Trecătoarea Ţipătului şi urcuşul pe care-l făcuse cu Stonesnake, sub lumina lunii. I se oprise inima în loc de mai multe ori în noaptea aceea şi, până la sfârşit, mâinile şi picioarele îl dureau şi degetele îi erau pe jumătate degerate. *Şi a fost piatră, nu gheaţă.* Piatra era solidă. Gheaţa era, de cele mai multe ori, un lucru înşelător şi, într-o zi ca aceasta, când Zidul picura, căldura mâinilor căţărătorului ar putea fi de ajuns s-o topească. Imensele blocuri de gheaţă puteau fi îngheţate bocnă în interior, dar stratul de la suprafaţă era alunecos, străbătut de firişoare de apă şi petice de gheaţă

găunoasă, acolo unde pătrunsese aerul. *Oricum ar fi, ei, sălbaticii sunt curajoşi.*

În acelaşi timp, Jon se pomeni sperând că temerile lui Styr se vor dovedi bine 25

întemeiate. *Dacă zeii sunt buni, va trece o patrulă şi va pune capăt acestei poveşti.* „Nici un Zid nu te poate apăra”, îi spusese cândva tatăl său, pe când treceau de zidurile Winterfellului. Un zid e doar atât de puternic pe cât sunt cei care-l apără. Or fi sălbaticii o sută douăzeci la număr, dar patru străjeri ar fi de ajuns ca să-i alunge, cu câteva săgeţi bine plasate şi poate o căldare de pietre.

Dar nici un străjer nu-şi făcu apariţia. Nu patru, nici măcar unul. Soarele urca pe cer şi sălbaticii pe Zid. Cei patru oameni ai lui Jarl se menţinură mult înaintea celorlalţi până la prânz, când dădură peste o porţiune cu gheaţă potrivnică. Jarl îşi legase frânghia în jurul unui colţ sculptat de vânt şi îl folosea ca să-şi sprijine greutatea, când o bucată întreagă, colţuroasă, se sfărâmă dintr-odată şi începu să

se prăbuşească, cu el cu tot. Bucăţi de gheaţă, mari cât capul unui om, îi bombar-dară pe cei de dedesubt, dar agăţându-se de punctele de sprijin, nu se prăbuşiră, iar Jarl se opri, zvâcnind, la capătul funiei.

Până când grupul îşi reveni după acest accident, Grigg Ţapul ajunse aproape în dreptul lor. Cei patru oameni ai lui Errok rămăseseră mult în urmă. Faţeta pe care urcau părea netedă şi neciobită, acoperită de o peliculă de gheaţă topită care sclipea umedă, în locurile unde o mângâiau razele soarelui. Porţiunea lui Grigg era mai întunecată la vedere, cu mai multe denivelări; pervazuri lungi, orizontale, acolo unde un bloc nu fusese perfect poziţionat deasupra blocului de dedesubt, crăpături şi fisuri, chiar şi cratere de-a lungul liniilor verticale, unde vântul şi apa săpaseră găuri destul de mari ca să poată adăposti un om.

În curând oamenii lui Jarl urcau din nou. Cei patru ai săi şi oamenii lui Grigg înaintau aproape umăr la umăr, cu grupul lui Errok la cincisprezece metri mai jos.

Topoarele din coarne de cerb tăiau şi ciopleau, trimiţând cascade de cioburi sclipitoare jos, către copaci. Ciocanele de

piatră băteau ţăruşi, adânc în gheaţă, slujind drept ancore pentru funii. Ţăruşii de fier se terminară înainte de jumătatea drumului, iar căţărătorii foloseau acum corn şi os ascuţit. Şi loveau cu piciorul, înfigând ţepuşele cizmelor în gheaţa grea, neînduplecată, iar şi iar, iar şi iar, pentru fiecare loc de sprijin. *Picioarele le sunt probabil amorţite,* gândi Jon, după

aproape patru ore. *Cât mai pot rezista?* Privea la fel de neliniştit ca Magnarul, ascultând geamătul îndepărtat al unui corn al thennilor. Dar cornii amuţiră şi Rondul de Noapte nu era nicăieri.

După şase ore, Jarl trecuse din nou în fruntea lui Grigg Ţapul şi oamenii lui măreau distanţa.

— Pasămite favoritul lui Mance vrea o sabie, zise Magnarul, umbrindu-şi ochii. Soarele era în înaltul cerului, iar partea de sus a Zidului era de un albastru cristalin, o oglindă atât de strălucitoare a văzduhului încât te dureau ochii s-o priveşti. Cei patru oameni ai lui Jarl şi ai lui Grigg se pierdeau în lumina orbitoare, dar grupul lui Errok era încă în umbră. În loc să urce, îşi croiau drum într-o parte, la cinci sute de metri, îndreptându-se către un crater. Jon îi privea înaintând pas cu pas, când auzi sunetul – un pârâit neaşteptat care părea să se 26

rostogolească pe gheaţă, urmat de un strigăt înfricoşat. Şi pe urmă aerul se umplu de cioburi şi de ţipete şi de oameni căzând, în timp ce o fâşie de gheaţă de cincisprezece metri pătraţi, groasă de un sfert de metru, desprinsă de Zid, cobora val vârtej, sfărâmându-se, bubuind şi măturând totul în cale. Câteva bucăţi ajunseră până jos, la poalele crestei, învârtindu-se printre copaci şi rostogolindu-se în josul povârnişului. Jon o înhaţă de mână pe Ygritte şi o trase la pământ, s-o ferească, iar unul dintre thenni fu lovit în faţă de o bucată de gheaţă

care îi sparse nasul.

Şi când ridicară ochii, Jarl şi grupul lui nu se mai vedeau. Oameni, funii, ţăruşi, toate dispăruseră, nu mai rămăsese

nimic, la două sute de metri în sus. În Zid era o rană acolo unde, cu o clipă înainte, fuseseră agăţaţi căţărătorii, cu gheaţa dinăuntru netedă, albă şi lustruită ca marmura, strălucind în soare. Mult, mult mai jos se afla o mâzgă roşie, acolo unde cineva se zdrobise de un colţ de gheaţă.

Zidul se apără, îşi spuse Jon, ridicând-o pe Ygritte în picioare.

Îl găsiră pe Jarl într-un copac, înfipt într-o creangă despicată, legat de cei trei oameni care zăceau zdrobiţi lângă el. Unul încă trăia, dar şira spinării şi picioarele îi erau rupte, la fel ca şi cea mai mare parte a coastelor.

— Îndurare, se rugă omul, când se apropiară de el. Unul dintre thenni îi zdrobi capul cu o ghioagă de piatră. Magnarul dădu ordine şi oamenii lui începură să

adune lemne pentru un rug.

Morţii ardeau când Grigg Ţapul ajunse în vârful Zidului. Când cei patru ai lui Errak li se alăturară, nimic nu mai rămăsese din Jarl şi oamenii lui, doar oase şi cenuşă.

Soarele începuse deja să coboare. Căţărătorii nu pierdură vremea. Desfăcură

colacii lungi de funie de cânepă pe care şi-i înfăşuraseră peste piept, îi legară pe toţi împreună şi azvârliră în jos un capăt. Gândul de a încerca să urce pe frânghia aceea mai bine de o sută cincizeci de metri îl umplu pe Jon se spaimă, dar Mance planificase mai bine lucrurile. Năvălitorii pe care Jarl îi lăsase jos desfăşurară o scară imensă, cu trepte de lemn, groase cât braţul unui om, şi o legară de funia căţărătorilor. Mârâind şi gâfâind, Errok, Grigg şi oameni lor o traseră în sus, o prinseră în vârf, pe urmă coborâră sfoara din nou, ridicând o a doua scară. Erau cinci cu totul.

Când toate scările erau la locul potrivit, Magnarul strigă o comandă scurtă în Limba Veche şi cinci dintre thennii lui începură să urce deodată. Ygritte îi privi o vreme căznindu-se.

— Urăsc Zidul ăsta, spuse ea cu glas scăzut, plin de mânie. Simţi cât de *rece* e?

— E făcut din gheaţă, sublinie Jon.

— Nimic nu ştii, Jon Snow. Zidul e făcut din sânge.

Şi încă nu-şi băuse toată porţia. Până la apusul soarelui, doi dintre thenni îşi găsiseră moartea căzând de pe scară, dar fură ultimii. Era aproape miezul nopţii 27

când Jon ajunse în vârf. Stelele erau din nou pe cer şi Ygritte tremura.

— Era să cad, spuse ea cu lacrimi în ochi. De două ori, de trei ori. Zidul încerca să se scuture, am simţit-o. Una dintre lacrimile Ygrittei se desprinse şi i se prelinse pe obraz.

— Ce-a fost mai rău a trecut. Jon se străduia să pară încrezător. Nu te teme.

Încercă să o cuprindă cu un braţ.

Ygritte izbi cu podul palmei în pieptul lui cu atâta putere încât îi simţi usturi-mea chiar şi prin straturile de lână, zale şi piele fiartă.

— Nu mi-era *teamă.* Nu ştii nimic, Jon Snow.

— Atunci de ce plângi?

— Nu de teamă. Lovi sălbatic cu piciorul gheaţa de sub călcâi, smulgând o bucată. Plâng pentru că nu am găsit Cornul Iernii. Am deschis zeci de morminte şi am lăsat toate umbrele libere în lume şi tot n-am găsit Cornul lui Joramun, să

doborâm zidul ăsta rece!

JAIME

Mâna îi arsese.

Totuşi, *totuşi,* la mult după ce stinseseră torţa pe care o folosiseră ca să-i ardă

ciotul sângerând, după zile bune, simţea încă focul străfulgerându-i braţul şi degetele contorsionându-i-se în flăcări, degetele pe care nu le mai avea.

Mai fusese rănit la viaţa lui, dar niciodată aşa. Nu ştiuse că poate exista o asemenea durere. Uneori, pe neaşteptate, vechi rugăciuni îi ţâşneau de pe buze, rugăciuni pe care le învăţase pe când era copil şi la care nu se mai gândise de atunci, rugăciuni pe care le rostise pentru prima oară cu Cersei îngenuncheată

lângă el, în septul de la Casterly Rock. Uneori chiar plângea, până când auzea Măştile râzând. Atunci îşi ştergea lacrimile şi îşi împietrea inima şi se ruga ca febra să-i ardă lacrimile. *Acum ştiu ce a simţit Tyrion de atâtea ori când au râs de el.*

După ce căzu din şa a doua oară, îl legară strâns de Brienne de Tarth, obligându-i să împartă din nou acelaşi cal. Într-o zi, în loc să-i lege unul în spatele celuilalt, îi legară faţă în faţă.

— Îndrăgostiţii, suspină zgomotos Shaggwell. Ce privelişte încântătoare! Ar fi crud să despărţim bunul cavaler de domniţa sa. Pe urmă râse cu râsul acela strident al lui şi spuse: Ah, dar care este cavalerul şi care este domniţa?

Dacă aş avea mână, ai afla cât de curând, gândi Jaime. Braţele îl dureau şi picioarele îi erau amorţite din pricina funiilor, dar după o vreme, nimic din toate acestea nu mai conta. Lumea lui se micşoră, concentrată în pulsaţia de agonie care era mâna lui fantomă, iar Brienne se lipi de el. *E caldă, cel puţin,* se consolă

Jaime, deşi răsuflarea fetişcanei duhnea la fel de rău ca a lui.

28

Mâna lui era mereu între ei. Urswyck i-o agăţase la gât de o sfoară, astfel că i se legăna la piept, lovind sânii Briennei, în timp ce Jaime îşi pierdea şi îşi recăpăta cunoştinţa. Ochiul drept îi era umflat şi închis, rana pe care i-o făcuse Brienne în timpul încăierării se inflamase, dar mâna îl durea cel mai tare. Din ciot i se prelingeau sânge şi puroi, iar mâna lipsă zvâcnea cu fiecare pas al calului.

Gâtlejul îi era atât de aspru încât nu putea mânca, dar bea vin sau apă, când asta era tot ce i se oferea. O dată, îi dădură o cupă şi Jaime o vărsă pe gât cu nesaţ, tremurând, iar Bravii Camarazi izbucniră într-un râs zgomotos şi răguşit, care îi zgârie urechile.

— Ala e pişat de cal, Regicidule, îi spuse Rorge.

Jaime era atât de însetat încât bău până la capăt, dar apoi vărsă tot. O puseră pe Brienne să-i cureţe voma de pe barbă, întocmai cum au pus-o să-l spele când a făcut pe el în şa.

Într-o dimineaţă umedă şi rece, când se simţea ceva mai întremat, într-un acces de nebunie întinse mâna stângă după sabia Dornisheanului, smulgând-o din teacă.

N-au decât să mă omoare, gândi el, *atât timp cât mor luptând, cu sabia în mână.*

Dar în zadar. Shagwell se apropie săltând de pe un picior pe altul, ţâşnind sprinten într-o parte când Jaime încercă să-l lovească. Pierzându-şi echilibrul, se bălăbăni în faţă, învârtind cu furie sabia, însă nebunul se răsuci, se ghemui şi sări până

când Măştile începură să râdă văzând zadarnicele eforturi ale lui Jaime de a da o lovitură. Când se împiedică de o piatră şi căzu în genunchi, nebunul făcu un salt şi îi plantă un sărut mustos pe creştetul capului.

În cele din urmă, Rorge îl trânti la o parte şi lovi cu piciorul sabia din degetele neputincioase ale lui Jaime, care

se căzneau s-o ridice.

— E nostim, Regicidule, spuse Vargo Hoat, dar dacă mai încerci o dată, am să-ţi tai şi cealaltă mână sau poate un picior.

După aceea, Jaime zăcu întins pe spate, privind cerul nopţii şi încercând să nu simtă durerea ce se i strecura în sus pe braţul drept, de fiecare dată când îl mişca.

Noaptea era de o frumuseţe stranie. Luna era o seceră graţioasă şi i se părea că nu mai văzuse niciodată atâtea stele. Vedea Coroana Regelui la zenit, vedea Armăsarul ridicat pe picioarele din spate şi, undeva, Lebăda. Fecioara Lunii, sfioasă ca întotdeauna, era pe jumătate ascunsă în spatele unui pin. *Cum poate să*

fie frumoasă o asemenea noapte? se întrebă el. *De ce ar vrea stelele să-şi plece privirea asupra unuia ca mine?*

— Jaime, şopti Brienne, atât de uşor încât crezu că visează. Jaime, ce faci?

— Mor, îi răspunse el cu glas şoptit.

— Nu, spuse ea, nu, trebuie să trăieşti.

Îi venea să râdă.

— Nu-mi mai spune tu ce să fac, fătucă. O să mor dacă poftesc.

— Eşti chiar atât de laş?

Cuvântul îl contrarie. Era Jaime Lannister, cavaler al Gărzii Regale, era 29

Regicidul. Nimeni nu mai îndrăznise până atunci să-l numească laş. I se spusese în fel şi chip, trădător, mincinos, criminal. Se zicea că era crud, perfid, nesăbuit.

Dar niciodată laş.

— Ce altceva pot să fac decât să mor?

— Să trăieşti, răspunse ea, să trăieşti şi să lupţi şi să te răzbuni. Dar Brienne vorbi prea tare. Rorge îi auzi glasul, chiar dacă nu şi cuvintele, şi se apropie, lovind-o cu piciorul şi strigându-i să-şi muşte limba afurisită, dacă nu voia să

rămână fără ea.

Laş, gândi Jaime, în timp ce Brienne se chinuia să-şi înăbuşe gemetele de durere. *E oare posibil? Mi-au luat mâna care ţine sabia. Atât am fost eu, o mână*

care ţine sabia? O, Zei milostivi, să fie adevărat?

Fătuca avea dreptate. Nu putea să moară. Cersei îl aştepta. Avea probabil nevoie de el. Şi Tyrion, frăţiorul lui, care-l iubea din pricina unei minciuni. Iar duşmanii lui îl aşteptau şi ei: Tânărul Lup, care îl învinsese în Pădurea Şoaptelor şi îi omorâse oamenii din jurul lui, Edmure Tully, care îl ţinuse înlănţuit în întuneric, aceşti Bravi Camarazi.

Când se făcu dimineaţă, se strădui să mănânce. Îi dădură un terci de ovăz, mâncare pentru cai, dar se chinui să înghită fiecare lingură. Mancă din nou pe înserat şi în ziua următoare. *Trăieşte,* îşi spuse, când simţi că terciul îl îneacă, *trăieşte pentru Cersei, trăieşte pentru Tyrion. Trăieşte pentru răzbunare. Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile.* Mâna tăiată pulsa, ardea şi duhnea.

Când ajung la Debarcaderul Regelui, o să cer să mi se făurească o mână nouă, o mână de aur şi, într-o zi, o s-o folosesc ca să sfârtec beregata lui Vargo Hoat.

Zilele şi nopţile se amestecau într-o ceţoasă durere. Dormea în şa, lipit de Brienne, cu nările pline de duhoarea mâinii ce-i putrezea la gât, iar noaptea zăcea treaz pe pământul tare, pradă unui coşmar cu ochii deschişi. Deşi era lipsit de vlagă, îl legau întotdeauna de un pom. Faptul că ştia că se temeau atât de mult de el, chiar şi acum, îi aducea o vagă consolare.

Pe Brienne o legau întotdeauna lângă el. Zăcea acolo, ca o vacă mare şi moartă, fără să spună un cuvânt. *Fătuca şi-a construit o fortăreaţă pe dinăuntru.*

O vor silui cât de curând, dar, dincolo de zidurile ei, n-o pot atinge. Dar zidurile lui Jaime dispăruseră. Îi luaseră mâna, îi luaseră *mâna care ţine sabia* şi, fără ea, nu era nimic. Cealaltă nu-i era de folos. De când se ştia, mâna stângă era cea care ţinea scutul, nimic mai mult. Mâna dreaptă îl făcuse cavaler, mâna dreaptă îl făcuse bărbat.

Într-o zi, Jaime îl auzi pe Urswyck spunând ceva despre Harrenhal şi îşi aminti că asta fusese şi destinaţia lor. Jaime izbucni într-un râs zgomotos care îl făcu pe Timeon să-l plesnească peste faţă cu o nuia lungă şi subţire. Rana sângera, dar pe lângă mână, nici nu o simţea.

— De ce ai râs? îl întrebă fetişcana în şoaptă, în noaptea aceea.

— La Harrenhal am primit mantia albă, îi şopti Jaime. La marele turnir al lui 30

Whent. Voia să ne arate tot măreţul său castel şi destoinicii săi fii. Voiam şi eu să

le fac o demonstraţie. Aveam doar cincisprezece ani, dar nimeni nu m-ar fi putut învinge în ziua aceea. Aerys nu m-a lăsat să iau parte la turnir. Râse din nou. M-a alungat. Dar acum mă întorc.

Auziră râsul. În noaptea aceea fu rândul lui Jaime să primească pumnii şi loviturile de picior. Abia dacă le simţea, până când Rorge îi înfipse o cizmă în ciot, după care Jaime leşină.

Veniră, în cele din urmă, în noaptea următoare. Trei dintre cei mai răi: Shagwell, Rorge cel fără nas, Zollo, grăsanul Dothraki, cel care îi tăiase mâna. În timp ce se apropiau, Zollo şi Rorge discutau aprins care să fie primul. Nu păreau să aibă nici un dubiu că nebunul avea să fie ultimul. Shagwell le propuse să fie amândoi primii şi s-o ia unul din faţă, unul pe la spate. Zollo şi Rorge îmbrăţişară

ideea, numai că începură să se certe care să fie în faţă şi care în spate. *O vor schilodi, dar pe dinăuntru, unde nu se vede.*

— Fătucă, şopti Jaime, în timp ce Zollo şi Rorge se înjurau unul pe altul, lasă-i să ia trupul şi tu du-te departe. Se va sfârşi mai repede şi le va plăcea mai puţin.

— N-o să le placă nimic din ce am să le dau eu, îi răspunse ea în şoaptă, sfidătoare.

Scorpie netoată, căpoasă şi curajoasă. Ştia că va sfârşi moartă. *Şi ce-mi pasă*

mie? Dacă n-ar fi fost atât de îndărătnică, încă aş avea mână. Cu toate acestea, se auzi şoptind:

— Lasă-i s-o facă şi evadează înăuntru. Asta făcuse el, când cei din Casa Stark au murit sub ochii lui, Lordul Rickon prăjindu-se în armura lui, în timp ce Brandon se strangula, încercând să-şi salveze tatăl. Gândeşte-te la Renly, dacă l-ai iubit. Gândeşte-te la Tarth, la munţi şi mări, lacuri, cascade, la orice ai pe insula ta de safir, gândeşte-te…

Dar Rorge câştigase deja în faţa lui Zollo.

— Eşti cea mai slută femeie pe care am văzut-o vreodată, îi spuse Briennei, dar să nu crezi că nu te pot sluţi şi mai mult. Vrei un nas ca al meu? Împotriveşte-te şi-l vei căpăta. Iar doi ochi, asta e prea mult. Un singur ţipăt şi-ţi scot unul şi te pun să-l mănânci, iar apoi îţi smulg dinţii blestemaţi, unul câte unul.

— O, fă-o, Rorge, se rugă Shagwell. Fără dinţi, va arăta exact ca bătrâna mea mamă. Râse pe înfundate. Şi *întotdeauna* mi-am dorit să i-o trag bătrânei mele mame în dos.

Jaime chicoti.

— Ce măscărici amuzant. Am o nedumerire, Shagwell. Ce-ţi pasă dacă ţipă?

O, stai, ştiu. Jaime strigă: *SAFIRE,* cât îl ţinea gura.

Înjurînd, Rorge îl lovi din nou cu piciorul în ciot. Jaime urlă. *Nu am ştiut că*

există asemenea chin pe lume, fu ultimul lucru pe care-şi amintea să-l fi gândit.

Era greu de spus cât timp a fost plecat, dar când durerea îl aruncă înapoi, Urswyck era acolo, împreună cu Vargo Hoat în persoană.

31

— Nu vă atingeţi de ea! răcni Ţapul împroşcându-l pe Zollo cu salivă. Trebuie să fie fecioară, tu, nătărăule! Valorează un sac de *safire.*

Şi de atunci înainte, în fiecare noapte, Vargo Hoat le dădu paznici, să-i apere de oamenii lui.

Două nopţi trecură în tăcere, până când fetişcana prinse, în sfârşit, curaj să

şoptească:

— Jaime, de ce ai strigat?

— De ce am strigat *safire,* vrei să zici? Judecă şi tu, fătucă. Crezi că ăstora le-ar fi păsat dacă aş fi strigat *viol?*

— Nu trebuia să strigi defel.

— Eşti greu de privit şi cu nas. Pe lângă asta, am vrut să-l aud pe ţap spunând *safire.* Chicoti. Norocul tău că sunt aşa de mincinos. Un om cinstit ar fi spus adevărul despre Insula Safirelor.

— Totuşi, zise ea, îţi mulţumesc, ser.

Mâna îi pulsa din nou. Scrâşni din dinţi şi spuse:

— Un Lannister îşi plăteşte datoriile. Asta a fost pentru râu şi pentru pietrele alea pe care le-ai aruncat în Robin Ryger.

Ţapul voia să-şi facă o intrare triumfală cu Jaime, aşa că îl puseră să descalece cu un kilometru şi jumătate înainte de porţile Harrenhalului. Înfăşurară o sfoară pe după brâul lui, o a doua în jurul încheieturilor lui Brienne, iar capătul îl legară de şaua lui Vargo Hoat. Mergeau împleticindu-se, în spatele zabralului vărgat al căpeteniei din Qohor.

Furia îl ţinea pe Jaime pe picioare. Pânza care îi acoperea ciotul era gri şi duhnea a puroi. Degetele-fantomă ţipau la fiecare pas. *Sunt mai puternic decât ştiu ei,* îşi spuse. *Am rămas tot un Lannister, am rămas tot cavaler al Gărzii Regelui.* Avea să trăiască. *Şi am să plătesc această datorie, cu vârf şi îndesat.*

În timp ce se apropiau de zidurile râpoase ale monstruosului castel al lui Harren cel Negru, Brienne îi strânse braţul.

— Lordul Bolton e stăpân peste acest castel. Boltonii sunt purtători de flamuri ai Casei Stark.

— Boltonii îşi jupoaie duşmanii. Atâta îşi amintea şi Jaime despre ei. Tyrion ar fi ştiut tot ce era de ştiut despre Lordul

Dreadfortului, dar Tyrion era la mii de kilometri depărtare, cu Cersei. *Nu pot muri cât timp Cersei trăieşte,* îşi spuse.

Vom muri împreună, aşa cum ne-am născut împreună.

Oraşul din jurul zidurilor se transformase în cenuşă şi piatră înnegrită şi mulţi oameni şi cai se adăpostiseră de curând pe malul lacului, unde Lordul Whent îşi pusese în scenă marele turnir, în anul falsei primăveri. Un zâmbet amar trecu peste buzele lui Jaime în timp ce traversau terenul acela pustiit. Cineva săpase o hazna chiar în locul unde cândva îngenunchease el în faţa regelui, să-şi rostească

jurămintele. *Nu mi-am închipuit cât de repede se va transforma dulceaţa în amărăciune. Aerys nu m-a lăsat să savurez nici măcar acea singură noapte. M-a* 32

onorat şi apoi m-a scuipat.

— Flamurile, remarcă Brienne. Omul jupuit şi turnurile gemene, uită-te!

Supuşii Regelui Robb. Vezi, deasupra porţii, gri şi alb. Au înălţat lupul străvechi.

Jaime îşi înălţă capul, să arunce o privire.

— Ăla e lupul tău afurisit, adevărat, o aprobă el. Şi alea sunt capete, de o parte şi de alta.

Soldaţi, servitori şi vivandiere se adunară să-i huiduiască. O căţea pătată se luă

după ei prin tabără, lătrând şi mârâind până când unul dintre lyseni o înfipse într-o suliţă şi galopă în fruntea coloanei.

— Duc stindardul Regicidului, strigă el, fluturând căţeaua moartă deasupra capului lui Jaime.

Zidurile Harrenhalului erau atât de groase încât să treci pe sub ele era ca şi cum ai trece printr-un tunel de piatră. Vargo Hoat trimisese doi dintre Dothraki să-l anunţe pe Lordul Bolton de venirea lor, astfel că o mulţime de curioşi se adunaseră în curtea exterioară. Se dădeau la o parte când Jaime trecea, împleticindu-se, cu funia din jurul brâului smucindu-l şi trăgându-l ori de câte ori încetinea pasul.

— Vi-l aduc pe Regicid, vestea Vargo Hoat, cu glasul lui răguşit şi bălos. O

suliţă îl împunse pe Jaime în şale, împingându-l.

Din instinct, întinse mâinile, ca să-şi oprească prăbuşirea. Când ciotul se izbi de pământ, fu orbit de durere, dar reuşi, cu chiu, cu vai, să se ridice într-un genunchi. În faţa lui, un şir de trepte de piatră duceau către intrarea într-unul dintre turnurile circulare, colosale, ale Harrenhalului. Cinci cavaleri şi un om al Nordului îl priveau din capul scărilor, cu ochi spălăciţi, în veşminte de lână şi blană, cinci fioroşi, în zale şi platoşe, cu blazonul turnurilor gemene pe cămăşi.

— O revărsare de Freyi, declară Jaime. Ser Danwell, Ser Aenys, Ser Hosteen.

Îi recunoştea pe fiii Lordului Walder: în definitiv, mătuşa lui se măritase cu unul dintre ei. Vă prezint condoleanţele mele.

— Pentru ce, ser? întrebă Ser Danwell Frey.

— Pentru fiul fratelui tău, Ser Cleos, zise Jaime. A fost cu noi până când tâlharii l-au umplut de săgeţi. Urswyck şi şleahta lui i-au luat lucrurile şi l-au lăsat pradă lupilor.

— *Lorzii mei!* Brienne se smulse din strânsoare şi înainta. V-am văzut flamurile. Ascultaţi-mă, de dragul jurământului vostru!

— Cine vorbeşte? ceru să ştie Ser Aenys Frey.

— Dădaca lui Lannister, gângavi Ţapul.

— Sunt Brienne de Tarth, fiica Lordului Selwyn, Luceafărul de Seară şi sunt jurată Casei Stark, la fel ca voi.

Ser Aenys scuipă la picioarele ei.

— Asta pentru jurămintele tale. Ne-am încrezut în cuvântul lui Robb Stark, iar el ne-a răsplătit credinţa cu trădarea.

33

Asta chiar e interesant. Jaime se întoarse să vadă cum ar putea primi Brienne o asemenea acuzaţie, dar fetişcana era îndârjită ca un catâr cu zăbala între dinţi.

— Nu ştiu de nici o trădare. Smuci de sforile ce-i legau încheieturile. Lady Catelyn mi-a poruncit să-l duc pe Lannister la Debarcaderul Regelui, la fratele său…

— Încerca să-l înece când i-am găsit noi, zise Urswyck. Credinciosul.

Brienne roşi.

— Mă pierd cu firea la mânie, dar nu l-aş fi omorât. Dacă moare, Lannisterii le vor ucide pe fiicele stăpânei mele.

Ser Aenys era plictisit.

— De ce ne-am bate noi capul cu asta?

— Trimite-l înapoi la Riverrun, pe un preţ bun, îl îndemnă Ser Danwell.

— Casterly Rock are mai mult aur, protestă unul dintre fraţii lui.

— Omoară-l! zise un altul. Capul lui pentru capul lui Ned Stark!

Shagwell Nebunul coborî scările de-a rostogolul, în veşmintele sale gri cu roz, şi începu să cânte.

— *A fost odat' un leu care dansa c-un urs, aoleu, aoleu…*

— Taci, nebunule. Vargo Hoat îl lovi cu palma. Regicidul nu e pentru urs. E al meu.

— Nu e al nimănui dacă moare. Roose Bolton vorbi atât de încet încât toată

lumea făcu linişte, ca să-l audă. Şi rogu-te, adu-ţi aminte, lordul meu, nu eşti stăpânul Harrenhalului până ce nu mărşăluiesc eu spre nord.

Febra îl făcea pe Jaime la fel de neînfricat pe cât era de ameţit.

— Poate fi acesta Lordul Dreadfortului? Ultima oară am auzit că tatăl meu te-a gonit cu coada între picioare. Când ai să te opreşti din fugă, lordul meu?

Tăcerea lui Bolton era de o sută de ori mai ameninţătoare decât bolboroseala răutăcioasă a lui Vargo Hoat. Palid ca aburul dimineţii, ochii lui ascundeau mai multe decât spuneau. Lui Jaime nu-i plăceau acei ochi. Îi aminteau de ziua când, la Debarcaderul Regelui, Ned Stark l-a găsit

aşezat pe Tronul de Fier. În cele din urmă, Lordul Dreadfortului îşi încreţi buzele şi spuse:

— Ai pierdut o mână.

— Nu, răspunse Jaime. O am aici, atârnată la gât.

Roose Bolton se întinse, trase de sfoară şi flutură mâna în faţa lui Hoat.

— Ia asta de aici. Mă supără la ochi.

— Am să i-o trimit nobilului său tată. Am să-i spun că trebuie să plătească o sută de mii de dragoni, altfel o să i-l înapoiem pe Regicid bucată cu bucată. Şi când avem aurul lui, i-l trimitem pe Jaime lui Karstark şi ne alegem şi cu o fecioară. Un hohot de râs izbucni dinspre Bravii Camarazi.

— Un plan excelent, zise Roose Bolton, la fel cum i-ar fi spus unui comesean *Un vin excelent,* deşi Lordul Karstark n-o să ţi-o dea pe fiica lui. Regele Robb l-a scurtat cu un cap, pentru trădare şi crimă. Cât despre Lordul Tywin, el e la 34

Debarcaderul Regelui şi acolo va rămâne până la anul nou, când nepotul lui se însoară cu o fiică a Harrenhalului.

— A Winterfellului, zise Brienne. Vrei să spui Winterfell. Regele Joffrey e logodit cu Sansa Stark.

— A fost. Bătălia de la Apa Neagră a schimbat totul. Trandafirul şi leul şi-au unit forţele acolo, ca să zdrobească oastea lui Stannis Baratheon şi să-i transforme flota în cenuşă.

Te-am prevenit, Urswyck, gândi Jaime, *şi pe tine, ţapule. Când pariezi împotriva leilor, pierzi mai mult decât te ţine punga.*

— Se aude ceva de sora mea? întrebă el.

— E bine. La fel şi… nepotul tău. Bolton se opri înainte de a rosti cuvântul *nepot,* o pauză care spunea: *Ştiu.* Şi fratele tău trăieşte, deşi a fost rănit în bătălie.

Făcu semn către un nordic încruntat, care purta o cămaşă de zale cu ţinte.

Escortează-l pe Ser Jaime la Qyburn. Şi dezleagă mâinile acestei femei.

Când funia dintre mâinile lui Brienne fu tăiată în două, Lordul Bolton spuse: Te rog să ne ierţi, domniţă. În vremuri atât de tulburi, e greu să deosebeşti prietenul de duşman.

Brienne se scărpină la încheieturi acolo unde sfoara îi zgâriase pielea până la sânge.

— Stăpâne, oamenii aceştia au încercat să mă siluiască.

— Adevărat? Lordul Bolton îşi întoarse ochii spălăciţi către Vargo Hoat. Sunt supărat. Pentru asta şi pentru mâna lui Jaime.

În curte erau câte cinci nordici şi tot atâţia Frey pentru fiecare Brav Companion. Poate că ţapul nu era la fel de deştept ca alţii, dar cel puţin ştia să

numere, îşi muşcă limba.

— Mi-au luat sabia, continuă Brienne, armura…

— Nu vei avea nevoie de armură aici, domniţă, îi spuse Lordul Bolton. În Harrenhal, eşti sub protecţia mea. Amabelo, găseşte camere potrivite pentru Lady Brienne. Walton, te vei ocupa de Ser Jaime numaidecât. Nu aşteptă să i se răspundă, ci se întoarse pe călcâie şi începu să urce scările, cu mantia-i tivită cu blană fluturând în urma lui. Jaime apucă doar să schimbe o privire fugară cu Brienne înainte de a fi duşi de acolo, separat.

În camerele maesterului de sub stâncărie, un bărbat cu părul cărunt, cu un aer patern, pe nume Qyburn, îşi ţinu respiraţia când tăie pânza ce acoperea ciotul mâinii lui Jaime.

— E chiar aşa de grav? O să mor?

Qyburn apăsă rana cu un deget şi îşi încreţi nasul, când ţâşni puroiul.

— Nu. Dar în câteva zile… Tăie mâneca lui Jaime. Infecţia s-a extins. Vezi ce moale e carnea? Trebuie s-o tai pe toată. Cel mai sigur ar fi să tăiem tot braţul.

— Atunci vei muri *tu,* îi făgădui Jaime. Curăţă ciotul şi coase-l la loc. Îmi asum riscul.

35

Qyburn se încruntă:

— Pot să-ţi las antebraţul, să fac tăietura la cot, dar…

— Ia orice bucată din braţul meu şi ai face bine să mi-l ciopârţeşti şi pe celălalt, altfel te strangulez cu el!

Qyburn îl privi în ochi. Ceea ce văzu acolo, orice ar fi fost, îl puse pe gânduri.

— Prea bine. Am să tai carnea putregăită, nimic mai mult. Încerc să-ţi ard infecţia cu vin fiert şi compresă cu urzici, seminţe de muştar şi aluat de pâine.

Poate că va fi de ajuns. Depinde de tine. Vei avea nevoie de laptele macului…

— Nu. Jaime nu-şi putea îngădui să adoarmă; poate că se va trezi fără un braţ, indiferent ce spusese bărbatul.

Qyburn era luat pe nepregătite.

— O să te doară.

— O să ţip.

— O să te doar rău de tot.

— O să ţip foarte tare.

— Vrei să bei nişte vin, cel puţin?

— Înaltul Septon se roagă vreodată?

— De asta nu sunt sigur. Mă duc să aduc vinul. Culcă-te, trebuie să-ţi leg braţul.

Înarmat cu o strachină şi un cuţit ascuţit, Qyburn curăţă ciotul în timp ce Jaime înghiţea lacom vinul tare, împroşcându-l. Mâna stângă părea că nu găseşte gura, dar era şi ceva bun în asta. Mirosul de vin din barba-i îmbibată acoperea duhoarea de puroi.

Nimic nu-l ajută când sosi clipa să i se îndepărteze carnea stricată. Atunci Jaime ţipă într-adevăr şi lovi masa cu pumnul său bun, iar şi iar, iar şi iar. Urlă din nou, când Qyburn turnă vin fiert peste ceea ce-i mai rămăsese din ciot. În ciuda tuturor jurămintelor şi a tuturor temerilor sale, îşi pierdu o vreme cunoştinţa. Când se deşteptă, maesterul îi cosea braţul cu ac şi aţă.

— Am lăsat o bucată de piele ca s-o îndoi peste încheietură.

— Ai mai făcut asta, murmură Jaime, cu glasul stins. Simţea gustul de sânge în gură, acolo unde-şi muşcase limba.

— Nici unul dintre oamenii lui Vargo Hoat nu e străin de cioturi. Le face oriunde merge.

Lui Jaime nu i se părea că Qyburn arată a monstru. Era uscăţiv, avea glasul domol şi ochi căprui, calzi.

— Cum ajunge un maester să se alăture Bravilor Camarazi?

— Citadela mi-a luat colanul. Qyburn lăsă acul deoparte. Ar trebui să mă ocup şi de rana aia de deasupra ochiului. Carnea e inflamată rău.

Jaime închise ochii şi lăsă vinul lui Qyburn să-şi facă treaba.

— Povesteşte-mi despre bătălie. Ca îngrijitor al corbilor de la Harrenhal, Qyburn ar fi trebuit să fie primul care să afle veştile.

36

— Lordul Stannis a fost prins între tatăl tău şi pârjol. Aş zice că Pezevenghiul a dat foc râului însuşi.

Jaime văzu flăcări verzi ridicându-se în văzduh, mai sus decât cele mai înalte turnuri, în timp ce oameni cuprinşi de flăcări ţipau pe străzi. *Am mai visat visul ăsta.* Era aproape amuzant, dar nu avea cine să-i guste gluma.

— Deschide ochiul. Qyburn înmuie o bucată de pânză în apă călduţă şi tampona crusta de sânge uscat.

Pleoapa era umflată, dar Jaime descoperi c-o poate deschide pe jumătate.

Chipul lui Qyburn se ivi deasupra.

— Cu asta cum te-ai ales? întrebă maesterul.

— Darul unei fătuci.

— O cucerire grea, lordul meu?

— Fătuca asta e mai mare decât mine şi mai urâtă decât tine. Mai bine te-ai îngriji şi de ea. Încă şchiopătează cu piciorul pe care i l-am înţepat când ne-am încăierat.

— Voi cere să fie adusă. Ce legătură ai cu femeia?

— E protectoarea mea. Jaime nu-şi putu stăpâni râsul, oricât l-ar fi durut.

— Am să macin nişte ierburi pe care le poţi amesteca în vin, ca să-ţi scadă

febra. Întoarce-te mâine şi am să-ţi pun o lipitoare pe ochi, să tragă sângele rău.

— O lipitoare. Minunat.

— Lordului Bolton îi plac foarte mult lipitorile, zise afectat Qyburn.

— Da, răspunse Jaime. Trebuie să-i placă.

TYRION

Nu mai rămăsese nimic dincolo de Poarta Regelui, doar noroi, cenuşă şi bucăţi de oase înnegrite, dar în umbra zidurilor oraşului locuiau deja oameni, iar alţii vindeau peşte din cărucioare şi butoaie. Trecând pe lângă ei, Tyrion le simţi ochii urmărindu-l, ochi reci, furioşi, lipsiţi de compasiune. Nimeni nu îndrăznea să-i vorbească sau să încerce să-i taie calea, nici cu Bronn lângă el, în zalele negre, lucitoare. *Totuşi, dacă aş fi singur, m-ar doborî de pe cal şi mi-ar zdrobi faţa cu o piatră, aşa cum au făcut cu Preston Greenfield.*

— Se întorc mai iute decât şobolanii, se plânse el. I-am pârjolit o dată, ai fi putut crede că le va fi învăţătură de minte.

— Dă-mi câteva zeci de mantii aurii şi îi omor pe toţi, zise Bronn. Dacă sunt morţi, nu se mai întorc.

— Nu, dar vin alţii în locul lor. Lasă-i în pace... dar dacă încep iarăşi să ridice cocioabe pe lângă zid, dărâmă-le pe loc. Războiul încă nu s-a terminat, orice ar crede nătărăii ăştia. Cercetă Poarta Noroiului, din depărtare. Am văzut destul deocamdată. Ne întoarcem mâine cu breslaşii să ne uităm peste planurile lor. *Ei,* 37

bine, am ars cea mai mare parte, presupun că e corect să-l reconstruiesc eu.

Sarcina ar fi trebuit să-i revină unchiului său, dar puternicul, perseverentul, neobositul Ser Kevan Lannister nu era în apele lui de când venise corbul de la Riverrun, cu vorbă despre moartea fiului său. Martyn, geamănul lui Willem, fusese şi el luat ostatic de Robb Stark, iar fratele lor mai mare, Lancel, era şi acum la pat, ţintuit de o rană ulceroasă care nu se mai vindeca. Cu un fiu mort şi alţi doi în pericol de moarte, Ser Kevan era măcinat de durere şi

teamă. Lordul Tywin se bizuise întotdeauna pe fratele lui, dar acum nu avea altceva de făcut decât să

apeleze din nou la fiul său pitic.

Costul reconstrucţiei avea să fie ruinător, dar nu era nimic de făcut.

Debarcaderul Regelui era cel mai important port al regatului, rivalizând doar cu Oraşul Vechi. Râul trebuia redeschis şi, cu cât mai curând, cu atât mai bine. *Şi unde am să găsesc eu afurisiţii de bani?* Era aproape suficient ca să-i ducă dorul lui Degeţel, care plecase la nord, cu două săptămâni în urmă. *În timp ce el se culcă cu Lysa Arryn şi domneşte în Vale alături de ea, eu trebuie să curăţ*

dezastrul pe care l-a lăsat în urma lui. Deşi, cel puţin, tatăl lui îi dădea de făcut o muncă însemnată. *Nu mă va numi moştenitorul său la Casterly Rock, dar măcar se va folosi de mine ori de câte ori va putea,* gândi Tyrion în timp ce căpitanul mantiilor aurii le făcu semn să treacă prin Poarta Noroiului.

Cele Trei Târfe încă dominau piaţa, dar acum zăceau în părăsire, iar bolovanii şi butoaiele cu smoală fuseseră împinse la o parte. Nişte copii se căţărau pe construcţiile înalte de lemn, ca nişte maimuţe în haine aspre, cocoţându-se pe braţele întinse şi strigând unul către celălalt.

— Aminteşte-mi să-i spun lui Ser Addam să posteze aici nişte mantii aurii, îi zise Tyrion lui Bronn, pe când treceau printre două catapulte. S-ar putea ca vreun copil nătărău să cadă şi să-şi frângă gâtul. Se auzi un strigăt de sus şi un bulgăre de bălegar se împrăştie pe pământ, în faţa lor. Iapa lui Tyrion se cabra, gata-gata să-l arunce din şa. Dacă mă gândesc mai bine, zise Pezevenghiul după ce reuşi să

stăpânească animalul, picii ăştia netrebnici n-au decât să se împrăştie pe jos ca nişte pepeni răscopţi.

Era într-o dispoziţie sumbră şi nu doar fiindcă nişte derbedei de pe stradă

aruncaseră după el cu bălegar. Căsătoria lui era un supliciu zilnic. Sansa Stark rămăsese fecioară şi jumătate

din castel părea să ştie. De dimineaţă, când încălecaseră, i s-a părut că aude doi grăjdari râzând batjocoritor în spatele lui.

Aproape îşi imagina că râd până şi caii. Îşi riscase pielea evitând ritualul patului, în speranţa de a păstra intimitatea dormitorului său, dar această speranţă i-a fost repede spulberată. Fie că Sansa fusese atât de neghioabă încât se confesase uneia dintre slujitoarele sale, toate spioanele lui Cersei, fie că Varys şi micile lui ciripitoare erau de vină.

Dar ce conta? Râdeau de el oricum. Singura fiinţă din Fortăreaţa Roşie care nu părea să găsească această căsătorie o sursă de amuzament era propria lui soţie.

38

Nefericirea Sansei se adâncea cu fiecare zi. Tyrion ar fi străpuns bucuros zidul ei de curtoazie ca să-i aducă, după puterile lui, alinare, însă zadarnic. Nici un cuvânt nu-l putea face vreodată frumos în ochii ei. *Sau mai puţin Lannister.* Era soţia pe care i-o dăduseră pentru tot restul vieţii şi ea îl ura.

Iar nopţile împreună, în patul lor mare, erau un alt izvor de agonie. Nu mai putea suporta să doarmă gol, aşa cum îi fusese obiceiul. Soţia lui era prea bine-crescută ca să spună vreodată un cuvânt nepoliticos, dar repulsia din ochii ei, ori de câte ori îi vedea trupul, era mai mult decât putea el suporta. Tyrion îi poruncise Sansei să poarte şi ea o cămaşă de noapte. *O doresc,* înţelese el. *Vreau Winterfellul, da, dar o vreau şi pe ea, copil, femeie sau ce-o fi. Vreau s-o alint, vreau s-o fac să râdă. Vreau să vină la mine de bună voie, să-mi împărtăşească bucuriile ei, tristeţile ei, dorinţa ei trupească.* Gura i se strâmbă într-un zâmbet amar. *Da, şi vreau să fiu înalt ca Jaime. Şi puternic ca Ser Gregor Muntele, pentru toate afurisitele de avantaje pe care le aduce asta.*

Fără să vrea, gândul îi zbură la Shae. Tyrion nu voise ca ea să audă vestea de pe alte buze decât ale lui, aşa că îi poruncise lui Varys să i-o aducă în noaptea dinaintea nunţii. Se întâlniseră din nou în camerele eunucului şi, când Shae a

început să-i dezlege şireturile jiletcii, el a prins încheietura mâinii şi a îndepărtat-o.

— Aşteaptă, a spus el, trebuie să auzi ceva. Mâine o să mă însor.

— Cu Sansa Stark, ştiu.

Tyrion rămase o clipă fără grai. Nici măcar Sansa nu ştia, nu încă.

— Cum ai aflat? Ţi-a spus Varys?

— Un paj îi spunea lui Ser Tallad despre asta când am dus-o pe Lollys la sept.

Ştia de la o slujitoare care l-a auzit pe Ser Kevan vorbind cu tatăl tău. Shae se eliberă din strânsoarea lui şi îşi scoase rochia peste cap. Ca întotdeauna, nu purta nimic pe dedesubt. Nu-mi pasă. E doar o fetiţă. O s-o laşi cu burta mare şi o să te întorci la mine.

O parte din el sperase la mai puţină nepăsare. *Ai sperat,* îşi zise în derâdere, *dar acum te-ai lămurit, piticule. Shae e toată dragostea pe care o vei căpăta vreodată.*

Aleea Noroioasă era înţesată de oameni, dar soldaţii şi oamenii de rând deopotrivă se dădeau la o parte din calea Pezevenghiului şi a escortei sale. Copii cu ochi adânciţi în orbite le mişunau printre picioare, unii ridicându-şi privirea într-o rugăminte mută, alţii cerşind zgomotos. Tyrion scoase un pumn de monede de aramă din pungă şi le azvârli în aer, iar copiii începură să alerge după ele, îmbrâncindu-se şi ţipând. Cei norocoşi vor reuşi, poate, să-şi cumpere diseară un codru de pâine uscată. Nu mai văzuse niciodată pieţe atât de ticsite şi, cu toată

mâncarea pe care o aduceau Tyrellii, preţurile rămâneau uluitor de ridicate. Cinci monede de aramă pentru un pepene, un cerb de argint pentru o baniţă de porumb, un dragon pentru o jumătate de vită sau şase purcei costelivi. Cu toate acestea, se 39

părea că nu lipseau cumpărătorii. Bărbaţi sfrijiţi şi femei trase la faţă se îngrămădeau în jurul fiecărei căruţe sau

tarabe, în timp ce alţii, şi mai jerpeliţi, priveau posomorâţi din capătul rândurilor.

— Pe aici, zise Bronn, când ajunseră la poalele Cârligului. Dacă mai vrei să…

— Vreau. Malul râului fusese o scuză convenabilă, dar Tyrion avea astăzi alt obiectiv. Nu era o sarcină care îl încânta, dar trebuia îndeplinită. Se îndepărtară de Muntele lui Aegon, intrând într-un labirint de străzi mai mici care se îngrămădeau în jurul poalelor Dealului Visenyei. Bronn o luă înainte. O dată sau de două ori, Tyrion aruncă o privire peste umăr, să vadă dacă erau urmăriţi, dar nu era nimic de văzut, în afară de gloata obişnuită: un căruţaş bătându-şi calul, o bătrână

golindu-şi oala de noapte pe fereastră, doi băieţei luptându-se cu beţele, trei mantii aurii escortând un prizonier… Cu toţii păreau inofensivi, dar oricare dintre ei îi putea aduce pierzania. Varys avea informatori peste tot.

Cotiră la un colţ şi din nou la următorul şi înaintară încet prin mulţimea de femei de la fântână. Bronn îl conduse de-a lungul unei străduţe şerpuite, printr-un culoar, printr-o galerie sfărâmată. O luară de-a dreptul prin dărâmături, în locul unde arsese o casă, şi urcară un şir de trepte joase de piatră, cu caii de căpăstru.

Clădirile erau strâmte şi sărăcăcioase. Bronn se opri la capătul unei uliţe cotite, prea înguste ca doi călăreţi să poată trece unul lângă altul.

— Sunt două zigzaguri şi apoi o fundătură. Crama e în pivniţa ultimei clădiri.

Tyrion săltă de pe cal.

— Vezi să nu intre şi să nu iasă nimeni până când mă întorc. N-o să dureze mult. Vârî mâna sub mantie, să verifice dacă aurul era tot acolo, în buzunarul ascuns. Treizeci de dragoni. O *afurisită de avere, pentru unul ca el.* Înainta repede, cu mersu-i legănat, pe străduţa îngustă, nerăbdător să isprăvească treaba.

Crama era un loc sumbru, întunecat şi umed, cu pereţii albiţi de silitră.

Tavanul era atât de jos încât Bronn ar fi trebuit să se aplece ca să nu dea cu capul de grinzi, dar Tyrion Lannister nu avea asemenea probleme. La ora aceasta, în camera din faţă nu era nimeni în afară de o femeie cu ochii goi care stătea pe un taburet în spatele unei tejghele de lemn. Îi întinse o cupă de vin acru şi spuse:

— În spate.

Camera din spate era şi mai întunecată. O lumânare pâlpâitoare ardea pe o măsuţă joasă, lângă o carafă cu vin. Bărbatul din spatele ei nu părea nicidecum un pericol: un bărbat scund – deşi pentru Tyrion toţi erau înalţi – cu părul rar, castaniu, obraji rozalii şi o burtă împingând nasturii de os ai jiletcii din piele de căprioară. În mâinile-i moi, ţinea o harpă de lemn cu douăsprezece coarde, mai periculoasă decât o sabie lungă.

Tyrion se aşează în faţa lui.

— Symon Gură de Argint.

Bărbatul îşi înclină capul. Avea creştetul pleşuv.

— Nobila mea Mână, spuse el.

— Mă confunzi. Tatăl meu este Mâna Regelui. Mă tem că eu nu mai sunt nici măcar un deget.

— Te vei ridica din nou, sunt sigur. Un om ca tine! Dulcea mea doamnă Shae îmi spune că eşti proaspăt căsătorit. Mi-ar fi plăcut să fi trimis după mine mai devreme. Aş fi fost onorat să cânt la nunta ta.

— Ultimul lucru de care are nevoie soţia mea e să mai audă cântece, zise Tyrion. Cât despre Shae, ştim amândoi că nu e o doamnă şi ţi-aş fi recunoscător dacă nu i-ai mai rosti numele.

— Cum porunceşte Mâna, zise Symon.

Ultima oară când îl văzuse Tyrion pe omul acesta, un singur cuvânt aspru fusese de ajuns ca să-l treacă sudorile, dar se părea că de atunci cântăreţul găsise niscaiva curaj pe

undeva. *Probabil în carafa aceea.* Sau poate că Tyrion însuşi se făcea vinovat pentru noua sa îndrăzneală. *L-am ameninţat, dar nu s-a ales nimic de acea ameninţare, aşa că acum mă crede molău.* Oftă.

— Am auzit că eşti un cântăreţ foarte talentat.

— Eşti foarte amabil că spui asta, stăpâne.

Tyrion îi zâmbi.

— Cred că e timpul să-ţi duci cântecele în Oraşele Libere. În Braavos, Pentos şi Lys sunt mari iubitori de muzică şi se arată generoşi cu cei ce le sunt pe plac.

Luă o sorbitură de vin. Era un lichid scârbos, dar tare. Un tur al tuturor celor nouă

oraşe ar fi cel mai potrivit. Nu cred că ai vrea să lipseşti pe cineva de bucuria de a te asculta cântând. Un an în fiecare ar fi de ajuns. Vârî mâna sub mantie, acolo unde era ascuns aurul. Portul fiind închis, va trebui să mergi până la Duskendale să iei o corabie, dar Bronn, omul meu, îţi va găsi un cal şi aş fi onorat dacă m-ai lăsa să-ţi plătesc călătoria…

— Dar, stăpâne, protestă bărbatul, nu m-ai auzit niciodată cântând. Rogu-te, ascultă o clipă. Degetele i se mişcară cu dexteritate pe coardele harpei de lemn şi o muzică dulce se revărsă în tot beciul. Symon glăsui:

Prin oraş, printre străzi el călare venea
coborând din înalt, dintre munţi,
Pe alei şi pe scări şi prin pieţe trecea,
spre femeia cu şoapte fierbinţi.
O comoară ascunsă femeia-i era,
ruşinea şi dragostea lui,
Căci nici lanţ, nici cetate nimic nu-nsemna
pe lângă un dulce sărut.

— Mai este, zise bărbatul, oprindu-se din cântat. O, mai este mult. Refrenul e deosebit de drăguţ, după părerea mea: *Căci o mână de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei…*

— Ajunge. Tyrion îşi scoase mâna de sub mantie, goală. Asta nu e un cântec pe care aş vrea să-l mai aud. Niciodată!

— Nu? Symon Gură de Argint puse harpa deoparte şi luă o sorbitură de vin.

Păcat. Totuşi, fiecare om are cântecul lui, cum spunea bătrânul meu maestru când mă învăţa să cânt. Poate că altora le-ar plăcea mai mult glasul meu. Reginei, de pildă. Sau poate nobilului tău tată.

Tyrion îşi scarpină cicatricea de deasupra nasului şi spuse:

— Tatăl meu n-are timp de cântăreţi, iar sora mea nu e atât de generoasă cum ai crede. Un om înţelept ar putea câştiga mai mult din tăcere decât din cântat. Mai limpede de atât nu-i putea spune.

Se pare că Symon înţelese destul de repede.

— Vei găsi că preţul meu e modest, stăpâne.

— E bine de ştiut. Tyrion se temea că nu va fi o afacere de treizeci de dragoni.

Spune-mi.

— La ospăţul de nuntă al Regelui Joffrey, spuse bărbatul, va avea loc un turnir al cântăreţilor.

— Şi al jonglerilor, al măscăricilor şi al urşilor dansatori.

— Un singur urs dansator, stăpâne, îl corectă Symon, care participase la pregătirile lui Cersei cu mult mai mult interes decât Tyrion. Dar şapte cântăreţi: Galyeon din Cuy, Bethany Degete-Frumoase, Aemon Costayne, Alaric din Eysen, Hamish Harpistul, Collio Quaynis şi Orland din Oraşul Vechi vor concura pentru o lăută aurită cu coarde de argint... dar în mod inexplicabil, nici o invitaţie n-a fost trimisă unuia care îi întrece pe toţi.

— Lasă-mă să ghicesc. Symon Gură de Argint?

Symon zâmbi cu modestie.

— Sunt pregătit să dovedesc în faţa regelui şi a curţii că fala mea nu e zadarnică. Hamish e bătrân şi uită adesea ce cântă. Şi Collio, cu stupidul lui accent Tyroshi. Dacă înţelegi un cuvânt din trei, te poţi socoti norocos.

— De ospăţ s-a ocupat dulcea mea surioară. Chiar dacă ţi-aş putea obţine această invitaţie, ar putea părea ciudat. Şapte regate, şapte jurăminte, şapte concursuri, şaptezeci şi şapte de feluri de mâncare... dar opt cântăreţi. Ce părere ar avea Înaltul Septon?

— Nu-mi păreai un om atât de pios, stăpâne.

— Nu de pioşenie e vorba. Trebuie respectate anumite ritualuri.

Symon luă o înghiţitură de vin.

— Totuşi, viaţa unui cântăreţ nu e lipsită de primejdii. Ne facem munca în cârciumi şi crame, în faţa unor beţivani destrăbălaţi. Dacă unuia dintre cei şapte cântăreţi ai surorii tale i s-ar întâmpla vreo nenorocire, sper că te-ai gândi la mine ca să-l înlocuiesc. Zâmbi cu viclenie, peste măsură de încântat de sine.

— Şase ar fi o cifră la fel de nefericită ca opt, fără doar şi poate. Mă voi interesa de sănătatea celor şapte cântăreţi ai lui Cersei. Dacă vreunul dintre ei se 42

va îmbolnăvi, omul meu, Bronn, te va găsi.

— Foarte bine, stăpâne. Symon ar fi putut să lase lucrurile aşa, dar îmbătat de triumf, adăugă: Voi cânta în noaptea nunţii lui Joffrey. Dacă se întâmplă să fiu chemat la curte, păi o să vreau să-i ofer regelui cele mai bune compoziţii ale mele, cântece pe care le-am cântat de o mie de ori, care sigur o să placă. Dar dacă mă

voi pomeni cântând în vreo cramă mohorâtă... ei, bine, va fi un prilej nimerit să-mi încerc noul cântec. *Căci banul de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei...*

— Nu va fi necesar, spuse Tyrion. Ai cuvântul meu de Lannister că Bronn te va căuta curând.

— Foarte bine, stăpâne. Cântăreţul pleşuv, burtos, îşi luă din nou harpa în mâini.

Bronn aştepta cu caii la capătul uliţei. Îl ajută pe Tyrion să încalece.

— Când îl duc la Duskendale?

— Nu-l duci. Tyrion îşi întoarse calul. Lasă-i trei zile, apoi informează-l că

Harnish Harpistul şi-a rupt mâna. Spune-i că hainele lui nu sunt potrivite la curte, aşa că trebuie să i se ia îndată măsurile pentru noile veşminte. Va veni cu tine cât se poate de repede. Se strâmbă: S-ar putea să-i vrei limba, căci înţeleg că e din argint. Restul nu va fi găsit niciodată.

Bronn râNji.

— Ştiu o cârciumă în Fundătura Puricilor, care face o tocană delicioasă. Cu tot felul de cărnuri prin ea, mă tem.

— Ai grijă să nu mănânc niciodată acolo. Tyrion dădu pinteni calului. Simţea nevoia să facă o baie, şi cu cât mai fierbinte, cu atât mai bine.

Până şi această umilă plăcere îi fu refuzată. Îndată ce reveni în camerele sale, Podrick Payne îl anunţă că e chemat în Turnul Mâinii.

— Nobilul tău tată vrea să te vadă. Mâna. Lordul Tywin.

— Îmi amintesc cine e Mâna, Pod, zise Tyrion. Mi-am pierdut nasul, nu minţile.

Bronn râse.

— Acum nu-i muşca băiatului capul.

— De ce nu? Nu-l foloseşte niciodată. Tyrion se întreba ce mai făcuse. *Sau, mai bine zis, ce n-am făcut.* Când îl chema Lordul Tywin, era întotdeauna de rău.

Tatăl său nu trimitea niciodată după el doar ca să ia masa împreună sau să bea o cupă cu vin, asta era sigur.

Intrând în solariul nobilului său tată, câteva clipe mai târziu, auzi un glas spunând:

— … lemn de cireş pentru teci, legat cu piele roşie şi împodobit cu un şir de ţinte în formă de capete de leu, din aur curat. Poate cu granate pentru ochi…

— Rubine, punctă Lordul Tywin. Granatele nu au strălucire.

Tyrion îşi drese glasul.

— Nobile tată, m-ai chemat.

Lordul Tywin ridică privirea.

— Da. Haide, uită-te şi tu la asta. O boccea de pânză uleiată zăcea pe masă, între ei, iar Lordul Tywin avea o sabie lungă în mână. Un dar de nuntă pentru Joffrey, îi spuse el lui Tyrion. În lumina ce se revărsa prin ochiurile rombice de sticlă, lama arunca sclipiri negre şi roşii în timp ce Lordul Tywin o răsucea, să-i cerceteze tăişul, iar mânerul şi garda aruncau văpăi de aur. Cu toată trăncăneala asta despre Stannis şi sabia lui fermecată, m-am gândit c-ar fi bine să-i dăm şi noi lui Joffrey ceva deosebit. Un rege trebuie să poarte o sabie măreaţă.

— E o sabie mult prea mare pentru Joff, spuse Tyrion.

— Va creşte pe măsura ei. Ţine, cântăreşte-o. Îi întinse arma cu mânerul înainte.

Sabia era mult mai uşoară decât se aşteptase. Răsucind-o în mână, văzu de ce.

Un singur metal putea să fie bătut atât de subţire şi, totuşi, să-şi păstreze destulă

vigoare în luptă, şi nu avea cum să confunde acele încreţituri, semn că oţelul fusese împăturit de câteva mii de ori.

— Oţel valyrian?

— Da, răspunse Lordul Tywin, cu profundă satisfacţie în glas.

În sfârşit, tată! Săbiile din oţel valyrian erau rare şi scumpe, însă mai rămăseseră în lume cu miile, poate două sute numai în Cele Şapte Regate. Pe tatăl său îl deranjase întotdeauna că nici una dintre ele nu aparţinea Casei Lannister. Vechii Regi de la Casterly Rock avuseseră o asemenea armă, dar sabia mare Brightroar se pierduse când Regele Tommen al Doilea o dusese înapoi în Valyria, în expediţia lui nebunească. Regele nu se mai întorsese niciodată. Şi nici Unchiul Gery, cel mai tânăr şi mai nechibzuit dintre fraţii tatălui său, care plecase în căutarea sabiei pierdute, cu vreo opt ani în urmă.

Cel puţin de trei ori încercase Lordul Tywin să cumpere săbii lungi, din oţel valyrian, de la casele mai mărunte, ajunse la sapă de lemn, dar demersurile lui fuseseră întotdeauna întâmpinate cu refuzuri ferme. Lorzii mărunţi s-ar fi despărţit bucuroşi de fiicele lor, dacă vreun Lannister ar fi venit să le ceară, dar ţineau ca la ochii din cap la vechile săbii ale familiei.

Tyrion se întreba de unde provenea oţelul pentru sabia lui Joffrey. Existau câţiva maeştri armurieri care ştiau să refolosească vechiul oţel valyrian, dar secretele făuririi sale se pierduseră odată cu venirea Apocalipsei asupra vechii Valyrii.

— Culorile sunt ciudate, comentă el, răsucind sabia în lumina soarelui.

Aproape tot oţelul valyrian era de un cenuşiu atât de întunecat încât părea aproape negru, ceea ce era adevărat şi în cazul de faţă. Numai că, printre încreţituri, era amestecat un roşu la fel de închis ca şi griul. Cele două culori se suprapuneau fără

ca măcar să se atingă, cu fiecare încreţitură distinctă, ca nişte valuri de noapte şi sânge revărsate pe un ţărm de oţel. Cum ai obţinut modelele astea? N-am mai 44

văzut niciodată aşa ceva.

— Nu, stăpâne, zise armurierul. Mărturisesc că aceste culori n-au fost în intenţia mea şi nu ştiu dacă le mai pot reproduce. Nobilul tău tată a cerut purpuriul Casei Lannister şi începusem să infiltrez acea culoare în metal. Dar oţelul valyrian e îndărătnic. Se spune că aceste vechi săbii nu uită şi nu se schimbă uşor. Am făcut zeci de vrăji şi am deschis nuanţa de roşu de nenumărate ori, dar culoarea se întuneca de fiecare dată, ca şi cum oţelul ar fi absorbit soarele din ea. Iar unele straturi nu s-au înroşit deloc, după cum vezi. Dacă nobilii mei Lannisteri sunt nemulţumiţi, voi mai încerca, desigur, de câte ori va fi nevoie, dar…

— Nu-i nevoie, îl întrerupse Lordul Tywin. E bine aşa.

— Poate că o sabie purpurie ar sclipi mai frumos în lumina soarelui, dar la drept vorbind, mie îmi plac mai mult culorile astea, zise Tyrion. Au o frumuseţe ameninţătoare... şi fac această sabie unică. Nu mai există o alta la fel în întreaga lume, bănuiesc.

— Mai există una. Armurierul se aplecă deasupra mesei şi despacheta pielea uleiată, scoţând la iveală încă o sabie lungă.

Tyrion lăsă din mână sabia lui Joffrey şi o luă pe cealaltă. Dacă nu erau chiar gemene, erau cel puţin rude apropiate. Aceasta era mai groasă şi mai grea, cu un centimetru mai lată şi opt mai lungă, dar ambele aveau aceleaşi margini fine, netede şi aceleaşi culori distinctive, unduirile de sânge şi noapte. Trei şanţuri adânc incizate străbăteau lama celei de-a doua săbii, de la mâner până la vârf.

Sabia regelui avea doar două. Mânerul lui Joff era mult mai împodobit, cu cele două părţi perpendiculare ale gărzii în forma unor labe de leu, cu gheare lungi de rubine, dar ambele săbii aveau mânere din piele roşie, frumos meşteşugită, şi capete de lei drept măciulii.

— Splendid. Chiar şi în mâini nepricepute ca ale lui Tyrion, sabia părea vie.

N-am atins niciodată o sabie mai bine echilibrată.

— E pentru fiul meu.

Nu e nevoie să te întreb pentru care dintre ei. Tyrion aşează sabia lui Jaime lângă cea a lui Joffrey, întrebându-se dacă Robb Stark îl va lăsa pe fratele său să

trăiască destul de mult ca să apuce s-o mânuiască. *Negreşit, tatăl nostru aşa crede, altfel de ce ar fi cerut să i se făurească această sabie?*

— Ai făcut o treabă bună, Maestre Mott, îi spuse Lordul Tywin armurierului.

Intendentul meu se va ocupa de plată. Şi, nu uita, rubine pentru teci.

— Nu voi uita, stăpâne. Eşti foarte generos. Bărbatul împacheta săbiile în pânza uleiată, îşi vârî bocceaua sub

braţ şi îngenunche. E o onoare să slujesc Mâna Regelui. Voi aduce săbiile în ziua dinaintea nunţii.

— Aşa să faci.

După ce străjerii îl conduseră pe armurier afară din încăpere, Tyrion se cocoţă

într-un scaun.

45

— Aşa... o sabie pentru Joff, una pentru Jaime şi nici măcar un pumnal pentru pitic. Aşa stau treburile, tată?

— Oţelul a ajuns doar pentru două săbii, nu pentru trei. Dacă ai trebuinţă de un pumnal, ia unul din armurărie. Robert a lăsat o sută când a murit. Gerion i-a dat un pumnal aurit, cu mânerul de fildeş şi cap de safir ca dar de nuntă şi jumătate dintre solii care au venit la curte au încercat să intre în graţiile Înălţimii Sale dăruindu-i cuţite incrustate cu nestemate şi săbii placate cu argint.

Tyrion zâmbi.

— L-ar fi mulţumit mai mult dacă i-ar adus în dar fiicele lor.

— Fără doar şi poate. Singura armă pe care a folosit-o vreodată a fost cuţitul de vânătoare pe care l-a primit de la Arryn pe când era copil. Lordul Tywin îşi flutură mâna, alungându-l pe Regele Robert, cu toate cuţitele lui. Ce-ai găsit pe malul râului?

— Noroi, răspunse Tyrion, şi câteva mortăciuni pe care nimeni nu s-a ostenit să le îngroape. Înainte de a putea redeschide portul, Apa Neagră va trebui dragată, iar corăbiile scufundate distruse sau ridicate. Trei sferturi din cheiuri necesită

reparaţii, iar pe unele s-ar putea să fim nevoiţi să le dărâmăm şi să le reconstruim.

Toată piaţa de peşte a dispărut, iar Poarta Râului şi Poarta Regelui sunt ţăndări de pe urma loviturilor lui Stannis şi trebuie înlocuite. Mă cutremur când mă gândesc cât o să coste. *Dacă într-adevăr, te caci aur, tată, găseşte o privată şi pune-te pe treabă,* îi venea să spună, dar se înfrâna.

— Vei găsi tot aurul de care va fi nevoie.

— Zău? Unde? Vistieria e goală, ţi-am spus. N-am terminat să-i plătim pe alchimişti pentru tot focul ăla sălbatic, nici pe fierari pentru lanţ, iar Cersei a zălogit coroana ca să plătească jumătate din cheltuielile pentru nunta lui Joffrey –

şaptezeci şi şapte de afurisite de feluri de mâncare, o mie de invitaţi, o plăcintă

plină de porumbei, cântăreţi, jongleri…

— Extravaganţa are rolul ei. Trebuie să demonstrăm întregului regat bogăţia şi puterea pe care o are Casterly Rock.

— Atunci Casterly Rock ar trebui să plătească.

— De ce? Am văzut registrele lui Degeţel. Veniturile coroanei sunt de zece ori mai mari decât erau pe vremea lui Aerys.

— Dar şi cheltuielile coroanei. Robert a fost la fel de generos cu banii lui ca şi cu bărbăţia. Degeţel s-a împrumutat din greu. Printre alţii, de la tine. Da, veniturile sunt considerabile, dar abia ajung să acopere camătă pentru împrumuturile lui Degeţel. Ai să uiţi datoria tronului faţă de Casa Lannister?

— Nu fii absurd.

— Atunci probabil că şapte feluri ar fi de ajuns. Trei sute de invitaţi în loc de o mie. Înţeleg că o căsătorie poate fi la fel de valabilă şi *fără* un urs dansator.

— Tyrelii ne vor socoti cărpănoşi. Voi avea şi nunta şi cheiul. Dacă nu poţi plăti pentru ele, spune aşa şi voi căuta un vistiernic care poate.

46

Ruşinea de a fi destituit după un timp atât de scurt nu era un lucru pe care Tyrion să-l îndure.

— Am să-ţi găsesc banii.

— Aşa ai să faci, îl încredinţa tatăl său şi, cât te ocupi de asta, vezi dacă poţi găsi şi patul soţiei tale.

Aşadar vorbele au ajuns până şi la urechile lui.

— L-am găsit, mulţumesc. E mobila aia dintre fereastră şi cămin, cu baldachin de catifea şi saltea din puf de gâscă.

— Mă bucur că ai cunoştinţă de el. Acum poate că ar trebui să încerci să

cunoşti şi femeia cu care îl împărţi.

Femeie? Copila, vrei să spui.

— Ţi-a şoptit un păianjen la ureche sau trebuie să-i mulţumesc iubitei mele surioare? Având în vedere câte se întâmplau între aşternuturile lui Cersei, s-ar fi putut crede că ar avea decenţa să nu-şi vâre nasul în aşternuturile lui. Spune-mi, de ce toate slujnicele Sansei sunt slujitoarele lui Cersei? M-am săturat să fiu spionat în propriile mele camere.

— Dacă nu-ţi plac slujnicele soţiei tale, dă-le afară şi angajează altele, mai pe placul tău. E dreptul tău, dar pe mine fecioria nevestei tale mă preocupă, nu slujnicele ei. Această... gingăşie mă nedumereşte. Se pare că nu întâmpini nici o dificultate cu târfele. Fata Stark e altfel făcută?

— De ce naiba te interesează atât de mult unde-mi vâr eu bărbăţia? se răsti Tyrion. Sansa e prea tânără.

— E destul de matură ca să fie Doamna de Winterfell, după moartea fratelui său. Revendică-i fecioria şi vei fi cu un pas mai aproape de a revendica Nordul.

Las-o însărcinată şi recompensa e gata câştigată. Trebuie să-ţi reamintesc că o căsătorie care n-a fost consumată poate fi desfăcută?

— De Înaltul Septon sau un Consiliu Religios. Actualul nostru Înalt Septon e un câine dresat care latră frumos la comandă. Mai degrabă mi-ar putea anula căsătoria Băiatul Lunii decât el.

— Probabil că ar fi trebuit s-o mărit pe Sansa Stark cu Băiatul Lunii. Poate că

el ar fi ştiut ce are de făcut cu ea.

Mâinile lui Tyrion se încleştară pe braţele scaunului.

— Am auzit tot ce am de gând să aud pe tema fecioriei nevestei mele. Dar, dacă tot discutăm despre căsătorie, cum

se face că nu aud nimic despre iminenta nuntă? După câte-mi amintesc…

Lordul Tywin îl întrerupse:

— Mance Tyrell mi-a refuzat oferta de a o căsători pe Cersei cu Willas, moştenitorul lui.

— A *refuzat-o* pe dulcea noastră Cersei? Tyrion se simţea dintr-odată mult mai bine dispus.

— Prima oară când i-am prezentat oferta, Lordul Tyrell a părut destul de 47

deschis, îi spuse tatăl său.

O zi mai târziu, totul s-a schimbat. Lucrarea bătrânei. Îşi tiranizează fiul fără

milă. Varys susţine că bătrâna i-a spus că sora ta e prea bătrână şi prea *consumată*

pentru nepreţuitul ei nepot şchiop.

— Trebuie că Cersei a fost încântată, râse Tyrion.

Lordul Tywin îi aruncă o privire glacială.

— Nu ştie. Şi nici nu va afla. E mai bine pentru noi toţi dacă ne gândim că

oferta n-a fost făcută niciodată. Ai grijă să nu uiţi asta, Tyrion: *Oferta n-a fost făcută niciodată.*

— Care ofertă? Tyrion bănuia mai degrabă că Lordul Tyrell va ajunge să-şi regrete refuzul categoric.

— Sora ta se va căsători, fii pe pace. Întrebarea e cu cine. Am mai multe idei… înainte să poată ajunge la ele, se auzi o lovitură uşoară în uşă şi un străjer îşi vârî capul să-l anunţe pe Marele Maester Pycelle.

— Poate să intre, zise Lordul Tywin.

Pycelle intră clătinându-se, sprijinit de un toiag, şi se opri destul de mult ca să-i arunce lui Tyrion o privire care ar fi putut covăsi laptele. Barba-i albă, odinioară superbă, pe care *cineva* o tăiase fără nici o explicaţie, îi creştea acum la loc rară şi ţepoasă, lăsându-l cu respingătoarele straturi roz ale guşii atârnând peste gât.

— Nobilă Mână a Regelui, spuse bătrânul, înclinându-se cât de mult putea s-o facă fără să cadă, a mai venit încă o

pasăre de la Castelul Negru. Am putea discuta între patru ochi?

— Nu e nevoie. Lordul Tywin îi făcu semn Marelui Maester Pycelle să ia loc.

Tyrion poate să rămână.

Oooooh, chiar pot? Se frecă la nas şi aşteptă. Pycelle îşi drese glasul, ceea ce atrase după sine tuse şi horcăieli.

— Scrisoarea e de la acelaşi Bowen Marsh care a trimis-o pe ultima.

Castelanul. Scrie că Lordul Mormont a trimis vorbă despre sălbatici care înaintează spre vest în număr foarte mare.

— Ţinuturile de dincolo de Zid nu pot susţine oştiri numeroase, spuse Tywin cu hotărâre. Acest avertisment nu e nou.

— Ultimul este, stăpâne. Mormont a trimis din pădurea bântuită o pasăre, să

anunţe că e atacat. Mai mulţi corbi s-au întors de atunci, dar nici unul cu scrisori.

Acest Bowen Marsh se teme că Lordul Mormont a fost ucis, cu toată oştirea lui.

Lui Tyrion chiar îi plăcuse bătrânul Jeor Mormont, cu purtarea lui morocă-

noasă şi pasărea vorbitoare.

— E sigur? întrebă el.

— Nu, recunoscu Pycelle, dar nici unul dintre oamenii lui Mormont nu s-a întors încă. Marsh se teme că i-au omorât sălbaticii şi că Zidul însuşi ar putea fi atacat. Scotoci în mantia sa şi găsi hârtia. Iată scrisoarea lui, stăpâne, o rugăminte 48

către toţi cei cinci regi. Are nevoi de oameni, cât de mulţi îi putem trimite.

— Cinci regi? Tatăl său era deranjat. Există un singur rege în Westeros.

Nătărăii aceia în negru ar putea să încerce să nu uite asta, dacă vor ca Înălţimea Sa să-i ia în seamă. Când îi

răspunzi, spune-i că Renly e mort, iar ceilalţi sunt trădători şi ipocriţi.

— Fără îndoială, se vor bucura să afle asta. Zidul e o lume separată şi veştile ajung adesea târziu. Pycelle clătină din cap în sus şi-n jos. Ce să-i spun lui Marsh cu privire la oamenii pe care-i cere? Să convocam consiliul…?

— Nu e nevoie. Rondul de Noapte e o ceată de tâlhari, ucigaşi şi ţânci de rând, dar mă gândesc că *ar putea* să se dovedească mai buni, cu o disciplină corespun-zătoare. Dacă Mormont e mort într-adevăr, fraţii în negru trebuie să aleagă un nou Lord Comandant.

Pycelle îi aruncă lui Tyrion o privire şireată.

— Foarte bine gândit, stăpâne. Cunosc omul potrivit. Janos Slynt.

Lui Tyrion nu-i plăcu deloc ideea.

— Fraţii în negru îşi aleg singuri comandantul, îi reaminti el. Lordul Slynt e nou la Zid. Ştiu, eu l-am trimis acolo. De ce l-ar alege *pe el* dintr-o duzină de alţi bărbaţi cu mai multă experienţă?

— Pentru că, spuse tatăl lui pe un ton care sugera că Tyrion era de-a dreptul un imbecil, dacă nu votează cum li se spune, Zidul lor se va topi înainte să mai vadă

pe altcineva.

Da, asta ar merge. Tyrion insistă:

— Janos Slynt nu e omul potrivit, tată. Ne-am descurca mai bine cu comandantul de la Turnul Umbrei. Sau de la Eastwatch-by-the-Sea.

— Comandantul de la Turnul Umbrei e un Mallister de Seagard. La Eastwatch stăpâneşte un om de fier. Nici unul nu i-ar fi de folos, spuse răspicat glasul Lordului Tywin.

— Janos Slynt e fiul unui măcelar, îi reaminti tatălui său, cu convingere. Tu însuţi mi-ai spus…

— Îmi amintesc ce ţi-am spus. Dar Castelul Negru nu e Harrenhal. Rondul de Noapte nu e consiliul regelui. Pentru fiecare treabă există o unealtă şi o treabă

pentru fiecare unealtă.

Tyrion ardea de furie.

— Lordul Janos e o armură goală care se va vinde oricui dă mai mult.

— Socotesc că e un punct în favoarea lui. Cine crezi că ar da mai mult decât noi? Se întoarse către Pycelle: Trimite un corb. Scrie că Regele Joffrey a fost adânc îndurerat de moartea Lordului Comandant Mormont, dar regretă că nu poate să se lipsească de nici un om chiar acum, când mişună atâţia rebeli şi uzurpatori. Sugerează că lucrurile ar putea sta altfel dacă tronul ar fi apărat... cu condiţia ca regele să aibă încredere deplină în conducerea Rondului. În încheiere, cere-i să transmită mai departe salutul Înălţimii Sale către devotatul său prieten şi 49

slujitor, Lordul Janos Slynt.

— Da, stăpâne. Pycelle îşi clătină din nou capul ofilit. Voi scrie după cum porunceşte Mâna. Cu mare plăcere.

Ar fi trebuit să-i tai capul, nu barba, chibzui Tyrion. *Iar Slynt ar fi trebuit să*

meargă să înoate cu bunul său prieten Allar Deem. Cel puţin nu făcuse aceeaşi greşeală prostească şi cu Symon Gură de Argint. *Vezi, tată?* îi venea să strige.

Vezi ce repede îmi învăţ lecţiile?

SAMWELL

Sus, în pod, o femeie năştea zgomotos, în timp ce jos un bărbat zăcea pe moarte, lângă cămin. Samwell Tarly nu ştia care îl îngrozea mai mult.

Îl acoperiseră pe bietul Bannen cu un maldăr de blănuri şi scormoniseră focul, ca flăcările să fie înalte, dar tot ceea ce putea spune era:

— Mi-e frig. Vă rog. Mi-e aşa de frig.

Sam încerca să-i dea supă de ceapă, dar Bannen nu putea înghiţi. Supa i se scurgea pe buze şi în jos, pe bărbie, mai repede decât putea Sam s-o ia cu lingura.

— Ăla e mort. Craster se uită la Bronn cu indiferenţă, în timp ce se lupta cu un cârnat. Mai bine i-ai vârî un cuţit în piept decât lingura aia pe gât, dacă mă întrebi pe mine.

— Nu-mi amintesc să te fi întrebat cineva. Uriaşul nu era mai înalt de un metru cincizeci – numele lui adevărat era Bedwyck – dar era un omuleţ aprig.

Ucigaşule, i-ai cerut lui Craster sfatul?

Sam se făcu mic la auzul numelui, dar clătină din cap. Umplu lingura din nou, o duse la gura lui Bannen şi încercă să i-o strecoare printre buze.

— Mâncare şi foc, zicea Uriaşul, e tot ce ţi-am cerut. Iar ţie ţi-e necaz pe mâncare.

— Bucură-te că nu mi-e necaz şi pe foc. Craster era un bărbat slinos, care părea şi mai şi din cauza pieilor de oaie jerpelite şi puturoase pe care le purta zi şi noapte. Avea un nas mare şi turtit, gura căzută într-o parte şi o ureche lipsă. Şi, chiar dacă părul încâlcit şi barba-i încurcată încărunţeau, mâinile aspre şi cioturoase păreau încă destul de puternice ca să rănească. V-am dat de mâncare ce am putut, dar voi sunteţi mereu flămânzi. Sunt un om credincios, altfel v-aş fi pus pe fugă. Crezi că am nevoie de unii ca voi să-mi moară pe jos? Crezi că am nevoie de toate gurile tale înfometate,

piticule? Sălbaticul scuipă. Ciori. Când a adus vreodată o cioară ceva bun în casa unui om, te-ntreb eu! Niciodată.

Niciodată.

Supa se prelingea din colţul gurii lui Bannen. Sam o şterse cu un colţ al mânecii. Ochii cercetaşului erau deschişi, dar nu vedeau.

— Mi-e frig, rosti el din nou, abia auzit. Poate că un maester ar fi ştiut cum 50

să-l salveze, dar ei nu aveau nici un maester. Cu nouă zile în urmă, Kedge Albeaţă

îi tăiase lui Bannen piciorul schilodit, într-un buboi de puroi şi sânge care-i făcuse greaţă lui Sam, dar era prea puţin, prea târziu. Mi-e atât de frig, repetară buzele palide.

Prin sală era răsfirată o ceată jerpelită de fraţi în negru. Stăteau ghemuiţi pe jos sau aşezaţi pe bănci aspre de lemn, bând aceeaşi supă apoasă de ceapă şi muşcând din bucăţi mari de pâine tare. Doi erau răniţi mai grav decât Bannen, dacă te uitai la ei. Fornio delirase zile în şir, iar din umărul lui Ser Byam se scurgea un puroi galben şi scârbos. Când părăsiseră Castelul Negru, Brown Bernarr luase cu el saci cu alifie de muştar, poţiune de foc myrishez, praf de usturoi, calapăr, mac, arama-regelui şi alte ierburi tămăduitoare. Chiar şi *somn-dulce,* care dăruia o moarte fără dureri. Dar Brown Bernarr murise la Pumn şi nimeni nu se gândise să

caute leacurile Maesterului Aemon. Fiind bucătar, Hack ştiuse şi el câte ceva despre ierburi, dar îl pierduseră şi pe el. Aşa că rămăsese în sarcina scutierilor supravieţuitori să se ocupe de răniţi, după priceperea lor, ceea ce era destul de puţin. *Cel puţin aici sunt uscaţi şi au un foc să-i încălzească, dar au nevoie de mai multă mâncare.*

Cu toţii aveau nevoie de mai multă mâncare. Oamenii bodogăneau de zile în şir. Karl Picior-Strâmb zicea întruna că Craster trebuie să aibă o cămară ascunsă, iar Garth din Oraşul Vechi începuse să-l îngâne când Lordul Comandant nu-l putea auzi. Sam se gândise să ceară ceva mai săţios, măcar pentru cei răniţi, dar nu îndrăznise. Ochii lui Craster

erau reci şi meschini şi ori de câte ori sălbaticul se uita spre el, mâinile i se crispau puţin, ca şi cum ar fi vrut să se strângă în pumni.

Oare ştie că am vorbit cu Gilly ultima oară când am fost aici? se întrebă el. *Oare Gilly i-a spus că i-am promis c-o vom lua cu noi? Oare a bătut-o până când i-a spus?*

— Mi-e frig, spuse Bannen. Vă rog. Mi-e frig.

Cu toată căldura şi fumul din castelul lui Craster, Sam era şi el înfrigurat. *Şi obosit, atât de obosit.* Avea nevoie de somn, dar de câte ori închidea ochii, visa viscole de zăpadă şi oameni morţi târşâindu-se spre el, cu mâini negre şi ochi albaştri scăpărători.

Sus, în pod, Gilly scoase un suspin cutremurător care răsună în sala lungă şi joasă, fără ferestre.

— Împinge, o auzi spunându-i pe una dintre nevestele mai bătrâne ale lui Craster. Mai tare. *Mai tare.* Ţipă dacă te ajută.

Ţipă atât de puternic, încât Sam tresări. Craster întoarse capul, cu o privire feroce.

— M-am săturat de ţipetele astea, strigă el în sus. Dă-i o cârpă să muşte din ea, altfel vin eu sus să-i trag o scatoalcă.

Sam ştia că era în stare s-o facă. Craster avea nouăsprezece neveste, dar nici una care ar fi îndrăznit să-l oprească, odată ce ar fi început să urce scara aceea.

51

Aşa cum nu îndrăzniseră nici fraţii în negru cu două nopţi înainte, când o bătuse pe una dintre fetele mai tinere. Bombăneli se auziseră, nu încape vorbă.

— O omoară, a zis Garth din Greenway, iar Karl Picior-Strâmb a râs şi a spus:

— Dacă nu vrea bucăţica aia de carne dulce, ar putea să mi-o dea mie.

Black Bernarr a înjurat încet, cu glas mânios, iar Alan de Rosby s-a ridicat şi a ieşit, ca să nu fie nevoit să audă.

— Casa lui, legea lui, le reamintise Ronnel Harclay. Craster e prietenul Rondului.

Prieten, gândi Sam, în timp ce asculta ţipetele înfundate ale lui Gilly. Craster era un om brutal care îşi stăpânea nevestele şi fiicele cu o mână de fier, dar în acelaşi timp, fortăreaţa lui era un loc de refugiu.

— Ciori îngheţate, rânjise Craster când au intrat clătinându-se pe picioare, acei câţiva care supravieţuiseră zăpezii. Şi nu un stol la fel de mare cât cel care a plecat spre nord.

Cu toate acestea, le oferise un loc pe podeaua lui, un acoperiş să-i ferească de zăpadă şi un foc la care să se usuce, iar nevestele lui le aduseseră căni cu vin fierbinte, să-şi încălzească burţile. Îi numea ciori afurisite, dar îi hrănea, oricât de sărăcăcioasă ar fi fost mâncarea.

Noi suntem oaspeţi, îşi reaminti Sam. *Gilly este a lui. Fiica lui, nevasta lui.*

Casa lui, legea lui.

Prima dată când vizitase Fortăreaţa lui Craster, Gilly venise să-i ceară ajutor şi Sam îi împrumutase mantia sa neagră, ca să-şi ascundă pântecele, când s-a dus să-l caute pe Jon Snow. *Cavalerii trebuie să apere femeile şi copiii.* Doar puţini dintre fraţii în negru erau cavaleri, dar chiar şi aşa… *Cu toţii rostim cuvintele,* gândi Sam. *Sunt scutul care păzeşte regatele oamenilor.* O femeie era o femeie, chiar şi una sălbatică. *Ar trebui s-o ajutăm. Ar trebui.* Pentru copilul ei se temea Gilly: se temea că ar putea să fie băiat. Craster îşi creştea fiicele pentru a-i deveni neveste, dar prin preajma lui nu erau de văzut nici bărbaţi, nici băieţi.

Gilly îi spusese că Craster îşi dădea fiii zeilor. *Dacă zeii sunt buni, îi vor trimite o fiică,* se rugă Sam. Sus, în pod, Gilly îşi înăbuşi un strigăt.

— Asta e, se auzi un glas de femeie. Acum mai împinge o dată. O, văd capul lui.

Al ei, gândi Sam nefericit. *Capul ei, al ei.*

— Frig, şopti Bannen vlăguit. Vă rog. Mi-e aşa de frig…

Sam lăsă deoparte strachina şi lingura, aruncă încă o blană peste trupul muribundului şi mai puse un băţ pe foc.

Gilly scoase un ţipăt şi începu să gâfâie.

Craster îşi molfăia cârnatul său negru. Avea cârnaţi pentru el şi pentru neveste, le spusese, dar nici unul pentru Rond.

— Femei! se plânse el. Urlă de parcă... Am avut odată o scroafă grasă care a fătat cinci purcei fără să grohăie măcar. Mestecând, se întoarse şi-l privi pe Sam cu dispreţ: Era aproape la fel de grasă ca tine, băiete, Ucigaşule. Râse.

52

Era mai mult decât putea suporta. Sam se îndepărtă de foc împleticindu-se, păşind cu stângăcie printre şi peste trupurile bărbaţilor care dormeau, se ghemuiau sau mureau pe podeaua de pământ bătătorit. Fumul, ţipetele şi gemetele îi dădeau o senzaţie de leşin. Aplecându-se, împinse pielea de cerb atârnată care îi servea lui Craster drept uşă şi ieşi în aerul după-amiezii.

Era o zi noroasă, dar încă destul de luminoasă ca să-l orbească după

întunecimea din castel. Câteva petice de zăpadă atârnau de crengile copacilor din împrejurimi şi acopereau dealurile scăldate în nuanţe de auriu şi ruginiu, dar mai puţin ca înainte. Furtuna trecuse şi zilele petrecute la Fortăreaţa lui Craster fuseseră... ei, bine, poate nu chiar calde, dar nici atât de geroase. Sam auzea *pic-pic-pic-ul* domol al apei care curgea de pe ţurţurii ce dantelau marginea acoperişului gros de nuiele. Trase adânc aer în piept, suspinând, şi privi împrejur.

Către vest, Ollo Ciungul şi Tim Stone se mişcau prin faţa şirurilor de cai, hrănind şi adăpând poneii rămaşi.

Mai încolo, alţi fraţi jupuiau şi măcelăreau animalele socotite prea slabe ca să

mai reziste. Suliţaşi şi arcaşi făceau rondul în spatele întăriturilor de pământ, singura apărare a lui Craster împotriva primejdiilor care pândeau în pădurea de dincolo, în timp ce o duzină de focuri înălţau degete groase de fum albastru-cenuşiu. Sam auzea ecourile îndepărtate ale

topoarelor care-şi făceau treaba în pădure, acolo unde un mic detaşament de muncă aduna lemne cât să ţină focurile aprinse peste noapte. Noaptea era cel mai rău. Când se făcea întuneric. Şi *frig.*

De când erau la Fortăreaţă, nu veniseră să-i atace nici arătări, nici Ceilalţi.

— Nici nu vor veni, spusese Craster. Un om evlavios n-are nici un motiv să se teamă de ei. I-am spus asta şi lui Mance Rayder o dată, când a venit să adulmece pe aici. Nu m-a ascultat, cum nu mă ascultaţi nici voi, ciorile, cu săbiile şi focurile voastre afurisite. Nu vă vor ajuta mai mult când vine frigul alb. Doar zeii vă vor ajuta atunci. Mai bine aţi cere de-a dreptul ajutorul zeilor.

Gilly vorbise şi ea despre frigul alb şi le spusese ce fel de ofrande le aducea Craster zeilor. Sam a vrut să-l omoare când a auzit. *Dincolo de Zid nu există nici o lege,* îşi reaminti, *iar Craster e prieten al Rondului.*

Un strigăt răguşit se ridică din spatele castelului de chirpici şi Sam se duse să

arunce o privire. Pământul de sub picioare era o mâzgă de zăpadă topită şi noroi moale despre care Edd cel Trist susţinea că e din rahatul lui Craster. Era, totuşi, mai vâscos decât rahatul; cizmele lui Sam se afundau atât de tare încât simţi una ieşindu-i din picior.

În spatele unei grădini de legume şi al unui ţarc de oi gol, mai mulţi fraţi în negru trăgeau cu arcul într-o ţintă pe care o făcuseră din paie şi fân. Scutierul blond şi subţirel căruia îi ziceau Donnel cel Dulce vârâse o săgeată chiar lângă

centru, de la cincizeci de metri.

— Să te văd acum, bătrâne, zise el.

— Da, o să mă vezi. Ulmer, gârbovit, cu barba sură, sfrijit şi cu mâinile 53

tremurătoare, păşi lângă semn şi scoase o săgeată din tolba de la brâu. În tinereţe fusese proscris, membru al infamei Frăţii a Pădurii Regelui. Susţinea că a înfipt cândva o săgeată în mâna Taurului Alb din Garda Regelui, ca să fure

un sărut de pe buzele unei prinţese din Dorne. Îi furase şi giuvaiere şi un cufăr cu dragoni de aur, dar cu sărutul îi plăcea să se fudulească la beţie.

Potrivi săgeata, întinse arcul cu mişcări uşoare, ca mătasea verii, pe urmă lăsă

săgeata să zboare. Săgeata lovi ţinta cu două degete mai aproape de centru decât cea a lui Donnel Hill.

— E bine aşa, băiete? îl întrebă el, făcând un pas înapoi.

— Destul de bine, răspunse printre dinţi mai tânărul bărbat. Vântul te-a ajutat.

Când am tras eu, a bătut mai tare.

— Atunci, ar fi trebuit să ţii seama de asta. Ai ochiul bun şi mâna sigură, dar vei avea nevoie de mult mai mult de atât ca să întreci un om al Pădurii Regelui.

Pe mine, Dick Arcaşul m-a învăţat cum să înclin arcul, şi n-a trăit vreodată unul mai priceput ca el. Că veni vorba, ţi-am povestit despre bătrânul Dick?

— Doar de trei sute de ori. Fiecare om de la Castelul Negru auzise poveştile lui Ulmer despre marea ceată de proscrişi de altădată, despre Simon Toyne şi Cavalerul Zâmbitor, despre Oswyn Gât-Lung, cel de trei ori spânzurat, Wenda Căprioara Albă, Dick Arcaşul, Ben Pântecosul şi toţi ceilalţi. Căutând o scăpare, Donnel îşi roti privirea şi astfel îl zări pe Sam, stând cu picioarele în noroi.

— *Ucigaşule,* îl strigă el. Haide, arată-ne cum l-ai omorât pe Celălalt. Ridică

un arc lung de tisă.

Sam se făcu roşu.

— N-a fost săgeată, a fost pumnal, sticla dragonilor… Ştia ce s-ar întâmpla dacă ar lua arcul. Ar rata ţinta şi ar trimite săgeata dincolo de întăritura de pământ, direct în pădure. Atunci ar auzi râsetele.

— Nu contează, zise Alan de Rosby, un alt arcaş iscusit. Ardem cu toţii de nerăbdare să-l vedem pe Ucigaş trăgând cu arcul. Nu-i aşa, flăcăi?

Nu putea să-i privească; zâmbetele batjocoritoare, micile înţepături răutăcioase, dispreţul din ochii lor. Sam se răsuci pe călcâie, să se întoarcă pe unde a venit, dar piciorul drept i se adânci în noroi şi, când încercă să-l scoată, cizma îi rămase acolo. Fu nevoit să îngenuncheze ca s-o scoată, cu râsetele răsunându-i în urechi. Cu toate că purta şosete, când reuşi să scape de acolo, era ud până în vârful degetelor. *Zadarnic,* gândi el nefericit. *Tatăl meu m-a văzut aşa cum sunt. N-am dreptul să trăiesc, când atâţia oameni viteji sunt morţi.*

Grenn se îngrijea de vatra aflată la sud de poarta fortăreţei, tăind buşteni, dezbrăcat până la brâu. Faţa îi era roşie de efort, iar sudoarea îi şiroia pe piele.

Dar îi zâmbi lui Sam când acesta se apropie, gâfâind.

— Ţi-au luat Ceilalţi cizma, Ucigaşule?

Şi el?

— Mi-a luat-o noroiul. Te rog, nu-mi spune aşa.

— De ce nu? Grenn părea sincer nedumerit. E un nume straşnic. Şi l-ai câştigat pe merit.

Pyp îl şicana întotdeauna pe Grenn, spunându-i că are capul gros ca zidul unui castel, aşa că Sam îi explică răbdător:

— E doar un alt mod de a-mi spune că sunt laş, zis el, sprijinindu-se pe piciorul stâng şi fâţâindu-şi dreptul în cizma udă. Îşi bat joc de mine, la fel cum îşi bat joc de Bedwyck zicându-i Uriaşul.

— Dar nu e uriaş, făcu Grenn, iar Paul n-a fost mic niciodată. Ei, bine, poate când a fost în leagăn, dar nu mai târziu. Dar tu l-ai omorât într-adevăr pe Celălalt, aşa că nu e acelaşi lucru.

— Eu doar… Eu de fapt… eram *speriat.*

— Nu mai mult decât mine. Doar Pyp spune că sunt prea nătâng ca să-mi fie frică. Mă sperii ca oricare altul. Grenn se aplecă să scoată un butuc din pământ şi îl azvârli în foc. Mai demult îmi era frică de Jon, ori de câte ori trebuia să mă lupt

cu el. Era foarte sprinten şi lupta de parcă voia să mă omoare. Lemnul verde şi ud rămase în flăcări, fumegând, înainte de a se aprinde. Dar n-am spus nimănui.

Uneori, mi se pare că toţi doar se prefac curajoşi şi că, de fapt, nici unul dintre noi nu este. Poate că prefăcându-te, *devii* curajos, nu ştiu. Lasă-i să-ţi spună Ucigaşul, cui îi pasă?

— Ţie nu ţi-a plăcut niciodată când Ser Alliser îţi spunea Zimbrul.

— Zicea că sunt mare şi prost. Grenn îşi scarpină barba. Dar dacă Pyp ar fi vrut să-mi spună Zimbrul, ar fi putut. Sau tu, sau Jon. Zimbrul e un animal puternic şi feroce, aşa că nu e atât de rău, iar eu *sunt* mare şi mă fac şi mai mare.

N-ai prefera să fii Sam Ucigaşul decât Ser Piggy?

— De ce nu pot să fiu pur şi simplu Samwell Tarly? Se prăbuşi pe un buştean ud, pe care Grenn urma să-l taie. Obsidianul l-a omorât. Nu eu, sticla dragonilor.

Le spusese. Le spusese tuturor. Unii dintre ei nu l-au crezut, ştia. Jungher îi arătase lui Sam jungherul său, spunând:

— Eu am fier, la ce-mi trebuie mie sticla dragonilor?

Black Bernarr şi cei trei Garth lăsaseră să se înţeleagă limpede că se îndoiau de întreaga poveste, iar Rolley din Sisterton i-a spus direct în faţă:

— Mai degrabă ai înţepat nişte tufe foşnitoare şi s-a dovedit că acolo se uşura Micul Paul, aşa că ai scornit o minciună.

Dar Dywen şi Edd cel Trist au ascultat şi i-au convins pe Sam şi pe Grenn să-i povestească totul Lordului Comandant. Mormont a stat încruntat cât a durat istorisirea şi a pus întrebări tăioase, dar era un om prea prevăzător ca să nu profite de orice situaţie. I-a cerut lui Sam tot obsidianul din raniţă, deşi era destul de puţin. De câte ori se gândea la ascunzătoarea pe care Jon o găsise îngropată sub Pumn, lui Sam îi venea să plângă. Fuseseră acolo lame de pumnal, vârfuri de suliţe şi cel puţin două sau trei sute de vârfuri de

săgeţi. Jon făcuse pumnale pentru el, pentru Sam şi pentru Lordul Comandant Mormont, iar lui Sam îi dăduse 55

un vârf de suliţă, un corn vechi şi crăpat şi câteva vârfuri de săgeţi. Grenn luase şi el o mână de vârfuri de săgeţi, dar asta a fost tot.

Aşa că, tot ce mai aveau acum era pumnalul lui Mormont şi cel pe care Sam i-l dăduse lui Grenn, plus nouăsprezece săgeţi şi o suliţă înaltă din lemn tare, cu un vârf de obsidian negru. Santinelele îşi treceau suliţa de la o gardă la alta, iar Mormont împărţise săgeţile celor mai buni arcaşi ai săi. Bill Mormăitul, Farth Pană-Cenuşie, Ronnel Harclay, Donnel Hill cel Dulce şi Alan de Rosby aveau câte trei fiecare, iar Ulmer patru. Dar, chiar dacă fiecare dintre aceste săgeţi şi-ar fi atins ţinta, ar fi ajuns curând şi ei la săgeţile de foc, ca toţi ceilalţi. La Pumn trăseseră sute de săgeţi de foc, dar arătările au continuat să vină.

Nu va fi de ajuns, gândi Sam. Palisadele povârnite, din noroi şi zăpadă topită, nu vor încetini arătările, care escaladaseră mult mai abruptele pante ale Pumnului şi mişunaseră pe zidul împrejmuitor. Şi, în loc de trei sute de fraţi care să-i întâmpine aliniaţi în şiruri disciplinate, arătările vor găsi patruzeci şi unu de supravieţuitori rebegiţi, dintre care nouă prea răniţi ca să lupte. Patruzeci şi patru intraseră, care încotro, în fortăreaţa lui Craster, departe de furtună, departe de cei şaizeci şi ceva care scăpaseră de la Pumn, dar trei dintre ei, răniţi, muriseră, iar Bannen va fi în curând al patrulea.

— Crezi că arătările au plecat? îl întrebă pe Grenn. De ce nu vin să ne lichideze?

— Vin numai când e frig.

— Da, zise Sam, dar frigul e cel care aduce arătările, sau arătările aduc frigul?

— Cui îi pasă? Toporul lui Grenn trimise în aer aşchii de lemn. Vin împreună, asta contează. I-auzi, acum că ştiu că sticla dragonilor le omoară, poate că nu mai vin deloc. Poate că acum se tem de noi.

Sam îşi dorea să poată crede asta, dar i se părea că, dacă erai mort, teama nu avea mai mult înţeles decât durerea sau dragostea sau datoria. Îşi cuprinse genunchii cu mâinile, transpirând sub straturile de lână, piele şi blană. Pumnalul de obsidian topise apariţia palidă din pădure, adevărat... dar Grenn vorbea ca şi cum ar face acelaşi lucru şi arătărilor. *Nu ştim asta,* gândi el. *Nu ştim nimic, într-adevăr. Mi-aş dori ca Jon să fie aici.* Grenn îi plăcea, dar nu putea vorbi cu el la fel. *Jon nu mi-ar spune Ucigaşul, ştiu asta. Şi aş putea vorbi cu el despre pruncul lui Gilly.* Dar Jon plecase cu Qhorin Halfhand şi de atunci nu mai auziseră nimic de ei. *Avea şi el un pumnal de obsidian, dar oare s-a gândit să-l folosească? Zace mort şi îngheţat în vreo râpă... sau, mai rău, e mort şi umblă?*

Nu putea înţelege de ce ar vrea zeii să-i ia pe Jon Snow şi pe Bannen şi să-l lase pe el, aşa laş şi nepriceput cum era. Ar fi trebuit să moară la Pumn, unde se scăpase pe el de trei ori şi, pe deasupra, îşi mai pierduse şi sabia. Şi ar fi murit în pădure, dacă n-ar fi venit Micul Paul să-l ducă în spate. *Mi-aş dori să fie totul un vis, să mă pot trezi.* Ce bine ar fi să se trezească înapoi la Pumnul Primilor Oameni, cu toţi fraţii încă în jurul lui, chiar şi cu Jon şi Nălucă. Sau, şi mai bine, 56

să se trezească la Castelul Negru de dincolo de Zid şi să se ducă în sala de mese pentru o strachină din terciul de grâu al lui Hobb Trei Degete, cu o linguriţă de unt topindu-se în mijloc şi un fagure de miere alături. Numai gândindu-se la el îi chiorăia stomacul.

Zăpadă.

Sam ridică privirea la auzul sunetului. Corbul Lordului Comandant Mormont înconjura focul, bătând aerul cu aripi mari, negre.

Zăpadă, croncăni pasărea. *Zăpadă, zăpadă.*

Oriunde se ducea corbul, Mormont apărea şi el imediat. Lordul Comandant se ivi călare de sub copaci, între bătrânul Dynen şi Ronnel Harclay, cercetaşul cu faţă de vulpe, care fusese promovat pe locul lui Thoren Smallwood. Suliţaşii de

la poartă strigară o somaţie, iar Bătrânul Urs le răspunse cu un mârâit.

— Cine naiba crezi că se duce *acolo?* Ţi-au luat Ceilalţi ochii? Trecu printre stâlpii porţii, unul având în vârf un craniu de berbec, celălalt unul de urs, pe urmă

struni calul, ridică un pumn şi fluieră. La chemarea lui, corbul veni fluturându-şi aripile.

— Stăpâne, îl auzi Sam pe Ronnel Harclay spunând, avem doar douăzeci şi doi de cai şi mă îndoiesc că jumătate dintre ei vor ajunge la Zid.

— Ştiu asta, mârâi Mormont. Dar trebuie oricum să mergem. Craster ne-a spus răspicat. Aruncă o privire către vest, unde un pâlc de nori negri ascundea soarele.

Zeii ne-au dat un răgaz, dar pentru cât timp? Mormont sări din şa, aruncându-şi corbul înapoi în aer. Atunci îl zări pe Sam şi începu să răcnească: *Tarly!*

— Eu? Sam se ridică în picioare cu greutate.

Eu? Corbul ateriza pe capul bătrânului. *Eu?*

— Nu Tarly te cheamă? Ai vreun frate prin preajmă? Da, tu! Închide gura şi hai cu mine.

— Cu tine? Cuvintele îi ţâşniră de pe buze, într-un chiţăit.

Lordul Comandant Mormont îi aruncă o privire pustiitoare.

— Eşti un bărbat al Rondului de Noapte. Încearcă să nu-ţi uzi nădragii de fiecare dată când mă uit la tine. Vino, am spus. Cizmele îi lipăiau în noroi şi Sam trebuia să se grăbească pentru a ţine pasul. M-am gândit la sticla ta de dragon.

— Nu e a mea, protestă Sam.

— Atunci a lui Jon Snow. Dacă pumnalele din sticla dragonilor sunt ceea ce ne trebuie, de ce avem doar două? Fiecare om de la Zid ar trebui să fie înarmat cu unul în ziua în care îşi rosteşte jurămintele.

— N-am ştiut…

— *N-am ştiut!* Dar probabil că am ştiut cândva. Rondul de Noapte şi-a uitat propria menire, Tarly. Nu te apuci să construieşti un zid înalt de două sute de metri doar ca să-i

opreşti pe sălbaticii în blănuri să-ţi fure femeile. Zidul a fost făcut *să păzească regatul oamenilor...* şi nu împotriva altor oameni, ceea ce sunt toţi sălbaticii, dacă te gândeşti bine. Prea mulţi ani, Tarly, prea multe sute şi mii 57

de ani. Am pierdut din vedere adevăratul duşman. Iar acum e aici, dar nu ştim cum să-l înfruntăm. Sticla dragonilor e făcută de dragoni, aşa cum le place oamenilor din popor să spună?

— M-maesterii cred că nu, se bâlbâi Sam. Maesterii spun că vine din focurile pământului. Îi zic obsidian.

Mormont pufni:

— Pot să-i spună şi plăcintă cu lămâie, din partea mea. Dacă ucide aşa cum susţii, vreau mai mult.

Sam se poticni:

— Jon a găsit mai mult, la Pumn. Sute de vârfuri de săgeţi şi vârfuri de suliţe...

— Aşa ai spus. Nu ne sunt de mare folos acolo. Ca să ajungem din nou la Pumn, ar trebui să fim înarmaţi cu armele pe care nu le vom avea până când nu ajungem la afurisitul de Pumn. Şi mai rămâne să ne ocupăm şi de sălbatici.

Trebuie să găsim sticla dragonilor în altă parte.

Sam aproape că uitase de sălbatici, atât de multe se întâmplaseră de atunci.

— Copiii pădurii foloseau arme din sticla dragonilor, spuse el. Ei trebuie să

ştie unde se găseşte obsidian.

— Copiii pădurii au murit cu toţii, zise Mormont. Primii Oameni au ucis jumătate dintre ei cu săbii de bronz, iar andalii au desăvârşit treaba cu fier. De ce un pumnal din sticlă trebuie să...

Bătrânul Urs se întrerupse brusc, căci dintre pieile de cerb ale uşii se ivi Craster. Sălbaticul zâmbi, dezvăluind o gură cu dinţi maro, stricaţi.

— Am un fiu.

Fiu, croncăni corbul Lordului Mormont. *Fiu, fiu, fiu.*

Faţa Lordului Comandant era împietrită.

— Mă bucur pentru tine.

— Nu zău? Eu, unul, mă voi bucura când tu şi ai tăi veţi pleca. E timpul, mă

gândesc.

— Îndată ce răniţii noştri se înzdrăvenesc…

— Mai zdraveni de atât n-or să fie, cioară bătrână, şi amândoi ştim asta. Şi pe ăia care sunt pe moarte îi ştii. Taie-le beregata nenorocită şi cu asta ai terminat.

Sau lasă-i, dacă nu ai stomac pentru aşa ceva, şi le vin eu de hac, cu mâna mea.

Lordul Comandant Mormont se zbârli:

— Thoren Smallwood susţinea că eşti un prieten al Rondului…

— Da, zise Craster: V-am dat tot ce am putut, dar vine iarna şi acum fata m-a procopsit cu încă o gură de hrănit.

— Am putea să luăm noi copilul, se auzi un glas scheunat.

Craster întoarse capul. Ochii i se îngustară. Scuipă pe piciorul lui Sam.

— Ce-ai zis, Ucigaşule?

Sam deschise şi închise gura.

— Eu… eu… eu am vrut doar să spun… dacă nu-l vrei… să ai o gură de hrănit… acum că vine iarna… noi… noi am putea să-l luăm şi…

— Fiul meu. Sângele meu. Crezi că l-aş da pe mâna ciorilor?

— Mă gândeam doar… *N-ai nici un fiu, îi abandonezi. Gilly mi-a spus, îi laşi în pădure, de asta ai doar neveste aici, şi fiice care cresc şi-ţi devin neveste.*

— Taci din gură, Sam, zise Lordul Comandant Mormont. Ai spus destule. Prea multe. Treci înăuntru.

— Stăpâne…

— *Înăuntru!*

Roşu la faţă, Sam îşi făcu loc printre pieile de cerb, înapoi în întunecimea castelului. Mormont îl urmă.

— Cât poţi să fii de nătărău? zise înăuntru bătrânul, cu glasul gâtuit de mânie.

Chiar dacă Craster ni l-ar da, copilul ar muri înainte să ajungem la Zid. Ne lipseşte un prunc de îngrijit aproape tot atât cât ne lipseşte nişte zăpadă. Ai lapte să-i dai în ţâţele alea mari ale tale? Sau te-ai gândit s-o iei şi pe mamă?

— Vrea să vină, mărturisi Sam. M-a implorat…

Mormont ridică o mână.

— Nu mai vreau să aud nimic, Tarly. Ţi s-a tot spus să nu te apropii de nevestele lui Craster.

— Ea e fiica lui, zise Sam abia auzit.

— Du-te şi ocupă-te de Bannen. Acum. Până ce nu mă înfurii.

— Da, stăpâne. Sam se îndepărtă în grabă, tremurând.

Dar când ajunse lângă foc, nu mai apucă decât să-l vadă pe Uriaş trăgând o mantie de blană peste capul lui Bannen.

— Zicea că-i e frig, spuse bărbatul mărunţel. Sper că s-a dus într-un loc unde e cald, chiar sper.

— Rana…, zise Sam.

— La naiba cu rana. Jungher împunse trupul neînsufleţit cu vârful piciorului.

Era rănit la *picior.* Am cunoscut un om, în satul meu, care a pierdut un picior. A trăit patruzeci şi nouă de ani.

— Frigul, zise Sam. Nu i-a fost destul de cald.

— N-a *mâncat* destul de bine, punctă Jungher. Nu cum trebuie. Ticălosul de Craster l-a omorât prin înfometare.

Sam privi neliniştit împrejur, dar Craster nu revenise înăuntru. Dacă ar fi fost acolo, lucrurile ar fi putut evolua urât. Sălbaticul ura bastarzii, deşi cercetaşii spuneau că era el însuşi bastard, fiul unei ciori care murise de mult, cu o sălbatică.

— Craster are gurile lui de hrănit, interveni Uriaşul. Toate femeile astea. Ne-a dat ce poate.

— Să nu cumva să crezi una ca asta. În ziua în care plecăm, va da cep la un butoiaş de mied şi se va aşeza la masă să se ospăteze cu şuncă şi miere. Şi va *râde* de noi, cum murim de foame afară, în zăpadă. E un sălbatic nemernic, nimic 59

altceva. Nici unul dintre ei nu e prieten al Rondului. Lovi cu piciorul trupul lui Bannen: Întreabă-l pe el, dacă nu mă crezi.

Arseră cadavrul cercetaşului pe înserate, în focul pe care îl întreţinuse Grenn mai devreme. Tim Stone şi Garth din Oraşul Vechi au dus trupul gol şi l-au legănat o dată sau de două ori între ei, înainte de a-l azvârli în flăcări. Fraţii rămaşi în viaţă împărţiră între ei hainele, armele, armura şi tot ce mai avea. La Castelul Negru, Rondul de Noapte îşi îngropa morţii cu tot ritualul cuvenit. Dar nu erau la Castelul Negru. *Şi oasele nu se întorc sub formă de arătări.*

— Numele lui a fost Bannen, rosti Lordul Comandant Mormont, când flăcările cuprinseră trupul lui Bannen. A fost un om curajos, un bun cercetaş. A venit la noi din… de unde a venit?

— Dinspre Portul Alb, strigă cineva.

Mormont clătină din cap:

— A venit la noi de la Portul Alb şi şi-a făcut datoria fără cusur. Şi-a respectat jurămintele cum a putut mai bine, a călătorit departe, s-a avântat în luptă cu înflăcărare. Nu vom mai întâlni altul ca el.

— *Iar acum veghea lui s-a sfârşit,* cântară solemn fraţii în negru.

— Iar acum veghea lui s-a sfârşit, repetă Mormont.

Sfârşit, ţipă corbul. *Sfârşit.*

Sam era roşu şi ameţit de fum. Când privi focul, i se păru că-l vede pe Bannen ridicându-se, cu mâinile răsucindu-se şi strângându-se în pumni, ca şi cum ar fi vrut să se lupte cu flăcările care îl mistuiau, dar nu dură decât o clipă, după care totul se pierdu în fum. Însă cel mai neplăcut era *mirosul.* Dacă ar fi fost un miros scârbos, poate că l-ar fi

suportat, dar trupul arzând al fratelui avea mirosul atât de asemănător cu cel de porc fript încât Sam începu să saliveze, iar asta era atât de oribil că, îndată ce pasărea cârâi *sfârşit,* alergă în spatele castelului, să vomite în şanţ.

Era acolo, îngenuncheat în noroi, când Edd cel Trist se apropie:

— Sapi după viermi, Sam? Sau pur şi simplu ţi-e rău?

— Rău, mormăi Sam, ştergându-şi gura cu dosul palmei. Mirosul…

— Habar n-aveam că Bannen poate mirosi aşa de bine. Tonul lui Edd era la fel de posac ca întotdeauna. Mi-a trecut prin minte să tai o bucată din el. Dacă am fi avut nişte sos de mere, poate că aş fi făcut-o. Friptura de porc merge cel mai bine cu sosul de mere, după gustul meu. Edd îşi dezlegă pantalonii şi începu să

urineze. Ai face bine să nu mori, Sam, altfel mă tem c-o să cedez. Pasămite pe tine e mai multă untură decât a avut Bannen la viaţa lui, iar eu n-am rezistat niciodată la o jumăruţă. Oftă, în timp ce jetul de urină se arcuia, galben şi aburind.

Plecăm când se crapă de ziuă, ai auzit? Fie soare, fie ninsoare, mi-a zis Bătrânul Urs.

Fie soare, fie ninsoare. Sam ridică ochii, neliniştit, spre cer.

— Ninsoare? scânci el. Mergem… călare? Toţi?

— Păi, nu, unii trebuie să meargă pe jos. Se scutură. Dywen zice că trebuie să

învăţăm să călărim cai morţi, cum fac Ceilalţi. Cică am face economie de mâncare. Cât poate să mănânce un cal mort? Edd îşi legă pantalonii la loc. N-aş

spune că mă încântă ideea. Dacă găsesc o cale să pună în mişcare un cal mort, urmăm noi. Probabil că eu aş fi primul. „Edd”, vor zice, „moartea nu mai e o scuză să zaci culcat, aşa că ridică-te şi ia suliţa asta, la noapte trebuie să stai de

veghe.” Ei, bine, n-ar trebui să fiu aşa de prăpăstios. Poate c-o să mor înainte să-i dea de capăt.

Poate c-o să murim cu toţii, şi asta mai curând decât ne-ar plăcea, gândi Sam, ridicându-se cu greu în picioare.

Când Craster auzi că oaspeţii lui nepoftiţi aveau să plece a doua zi, deveni aproape amabil, sau cât de amabil putea el să fie.

— Era şi timpul, zise el. N-aveţi ce căuta aici, v-am spus. Cu toate astea, o să-mi iau rămas-bun de la voi aşa cum se cuvine. Cu un ospăţ. Ei, bine, o masă.

Nevestele mele pot să frigă caii ăia pe care i-aţi măcelărit, iar eu o să caut nişte bere şi nişte pâine. Zâmbi, cu zâmbetul lui maroniu. Nimic nu-i mai bun ca berea şi carnea de cal. Dacă nu-i puteţi călări, mâncaţi-i, asta zic eu.

Nevestele şi fiicele sale scoaseră băncile şi mesele lungi de lemn, gătiră şi serviră. Cu excepţia lui Gilly, Sam nu le putea deosebi. Unele erau bătrâne, unele tinere, şi altele erau doar nişte fetiţe, dar multe dintre ele îi erau lui Craster şi fiice şi neveste şi toate semănau într-un fel. În timp ce-şi vedeau de treabă printre mese, îşi vorbeau cu glas şoptit, dar niciodată nu se adresau bărbaţilor în negru.

Craster nu avea decât un singur scaun. Stătea aşezat pe el, îmbrăcat într-o vestă

din piele de oaie. Braţele lui groase erau acoperite de păr alb, iar la una dintre încheieturi avea o brăţară strâmbă de aur. Lordul Comandant Mormont se aşeză în capătul băncii, la dreapta lui, iar fraţii se înghesuiră, unul lângă altul. O duzină

rămaseră afară, să păzească porţile şi să întreţină focurile.

Sam îşi găsi un loc între Grenn şi Oss Orfanul, cu stomacul chiorăind. Carnea de cal înnegrită picura grăsime în timp ce nevestele lui Craster întorceau frigările deasupra focului, iar mirosul îl făcu să saliveze din nou, dar asta îi reaminti de Bannen. Oricât de flămând era, Sam ştia că ar voma numai dacă ar gusta o bucăţică. Cum puteau să

mănânce bieţii cai credincioşi, care îi duseseră atâta drum? Când nevestele lui Craster aduseră ceapă, Sam înhaţă una nerăbdător. O

parte era neagră de putregai, dar tăie bucata aceea cu pumnalul şi mâncă goală

bucata bună. Era şi pâine pe masă, însă numai două bucăţi. Când Ulmer mai ceru, femeia clătină din cap. În acel moment începu tărăboiul.

— Două pâini? se plânse Karl Picior-Strâmb din josul băncii. Cât de proaste sunt femeile tale? Avem nevoie de mai multă pâine.

Lordul Comandant Mormont îi aruncă o privire aspră:

— Ia ce ţi se dă şi fii recunoscător. Ai prefera să stai afară, în furtună, şi să

mănânci zăpadă?

— Voi fi acolo cât de curând. Karl Picior-Strâmb nu bătea în retragere în faţa furiei Bătrânului Urs. Aş prefera să mănânc ce ascunde Craster, stăpâne.

Craster îşi îngustă ochii.

— V-am dat destul, ciorilor. Trebuie să-mi hrănesc femeile.

Jungher înţepă o bucată de carne de cal.

— Da, deci recunoşti că ai o cămară secretă. Cum altfel să treceţi iarna?

— Sunt un om evlavios…, începu Craster.

— Eşti un om cărpănos, îl întrerupse Karl. Şi un mincinos.

— Şunci, spuse Garth din Oraşul Vechi, cu glas reverenţios. Ultima oară când am fost aici, erau porci. Pun rămăşag că are şunci ascunse pe undeva. Şunci sărate şi afumate. Şi slănină.

— Cârnaţi, adăugă Jungher. Aia lungi şi negri sunt tari ca piatra, ţin ani de zile. Sunt sigur că ascunde vreo sută atârnaţi pe undeva.

— Ovăz, sugeră Ollo Ciungul. Porumb.

Orz. Porumb, zise corbul lui Mormont, fluturându-şi aripile. *Porumb, porumb, porumb, porumb, porumb.*

— Ajunge, strigă Lordul Mormont, peste ţipetele răguşite ale păsării. Tăceţi toţi! E o nebunie.

— Mere, continuă Garth de Greenway. Butoaie peste butoaie de mere rumene de toamnă. Sunt meri pe aici, i-am văzut.

— Fructe de pădure uscate. Varză. Alune. *Porumb, porumb, porumb.*

— Carne de oaie în saramură. Are un ţarc. Are poloboace peste poloboace de carne de oaie puse deoparte. Ştiţi că are.

Craster arăta de parcă era gata să-i pună pe toţi pe frigare. Lordul Comandant Mormont se ridică:

— *Linişte!* Nu vreau să aud asemenea vorbe!

— Atunci astupă-ţi urechile cu pâine, bătrâne. Karl Picior-Strâmb se ridică de la masă. Sau deja ţi-ai înghiţit nenorocita de fărâmitură?

Sam văzu faţa Bătrânului Urs înroşindu-se.

— Ai uitat cine sunt? Stai jos, mănâncă şi taci din gură. E un *ordin.*

Nimeni nu mai vorbea. Nimeni nu se clintea. Toţi ochii erau aţintiţi asupra Lordului Comandant şi a cercetaşului voinic şi şchiop, care se priveau în ochi peste masă. Sam avu impresia că Picior-Strâmb cedează primul şi că era pe cale să se aşeze, chiar dacă posac…

… când Craster se ridică în picioare, cu toporul în mână. Toporul mare, negru, de oţel, pe care i-l dăduse Mormont în dar.

— Nu, mârâi el. Nu te vei aşeza. Unul care mă numeşte cărpănos nu va dormi sub acoperişul meu şi nu va mânca la masa mea. Afară, schilodule. Şi tu şi tu şi tu. Arătă cu capul toporului către Jungher, Garth şi celălalt Garth. Duce-ţi-vă şi dormiţi în frig, cu burţile goale, voi toţi, altfel…

— *Bastard* ticălos! îl auzi Sam pe unul dintre cei doi Garth înjurând. Nu văzu 62

care.

— Cine îmi spune mie *bastard?* răcni Craster, măturând talere şi carne şi cupe cu vin de pe masă, cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta ridică toporul.

— Nu e decât ce ştie toată lumea, răspunse Karl.

Craster se mişcă mai repede decât ar fi crezut Sam că se poate mişca cineva, sărind peste masă, cu toporul în mână. O femeie ţipă. Garth Greenway şi Oss Orfanul scoaseră pumnalele. Karl se dădu înapoi şi se împiedică de Ser Byam, care zăcea rănit pe podea. Într-o clipită, Craster era pe urmele lui, scuipând înjurături. În clipa următoare scuipa sânge. Jungher îl înhăţase se păr, îi dăduse capul pe spate şi îi despicase beregata de la o ureche la alta. Apoi îl îmbrânci şi sălbaticul căzu, prăbuşindu-se cu capul înainte, peste Ser Byam. Byam urlă în agonie, în timp ce Craster se înecă în propriul sânge, cu toporul alunecându-i din mână. Două dintre nevestele lui plângeau, o a treia înjura, a patra fugi la Donnel cel Dulce şi încercă să-i scoată ochii cu unghiile. O doborî la pământ. Lordul Comandant stătea deasupra trupului lui Craster, negru de furie.

— Zeii ne vor blestema! ţipă el. Nu există crimă mai odioasă decât să aduci moarte în casa celui ce te găzduieşte. După toate legile inimii, noi…

— Nu există nici o lege dincolo de Zid, bătrâne. Ai uitat? Jungher o înhaţă de braţ pe una dintre femeile lui Craster şi îi vârî sub bărbie cuţitul însângerat.

Arată-ne unde ţine mâncarea sau sfârşeşti ca el, femeie.

— Dă-i drumul. Mormont făcu un pas. O să-ţi iau capul pentru asta, tu…

Garth de Greenway îi tăie calea, iar Ollo Ciungul îl trase înapoi. Amândoi aveau arme în mâini.

— Tacă-ţi gura, îl ameninţă Ollo.

Dar Lordul Comandant îl apucă de mână, încercând să-i ia pumnalul. Ollo avea doar o mână, dar era iute. Se eliberă din strânsoarea bătrânului, înfipse pumnalul în burta lui Mormont şi îl scoase, roşu tot. Şi apoi lumea o luă razna.

Mai târziu, mult mai târziu, Sam se pomeni stând cu picioarele încrucişate pe podea, cu capul lui Mormont în poală. Nu-şi amintea cum ajunseseră acolo sau prea mult din toate cele întâmplate după ce Bătrânul Urs a fost înjunghiat. Garth de Greenway îl omorâse pe Garth din Oraşul Vechi, asta îşi amintea, dar nu şi de ce. Rolley Sisterman căzuse din pod şi îşi rupsese gâtul după ce urcase scara să se desfete puţin cu nevestele lui Craster. Grenn…

Grenn ţipase şi-l pălmuise, pe urmă fugise cu Uriaşul şi Edd cel Trist şi alţi câţiva. Craster zăcea încă lăbărţat peste Ser Byam, dar cavalerul rănit nu mai gemea. Patru fraţi în negru stăteau pe bancă, mâncând halci de carne de cal arsă, în timp ce Ollo se împreuna pe masă cu o femeie care plângea.

— Tarly. Când Bătrânul Urs încerca să vorbească, sângele îi şiroia din gură în jos, pe barbă. Tarly, du-te. *Du-te.*

— Unde, stăpâne? Glasul îi era vlăguit şi lipsit de viaţă. *Nu mi-e frică.* Era un sentiment straniu. Nu am unde să mă duc.

63

— La Zid. Du-te la Zid. Acum.

Acum, ţipă corbul. *Acum, acum.* Pasărea înainta pe braţul bătrânului către piept şi îi ciuguli un fir de păr din barbă.

— Trebuie. Trebuie să le spui.

— Ce să le spun, stăpâne? întrebă Sam politicos.

— Tot. Pumnul. Sălbaticii. Sticla dragonului. Asta. Tot. Respira foarte încet acum, iar glasul îi era o şoaptă. Spune-i fiului meu, Jorah. Spune-i să îmbrace veşmintele negre. Dorinţa mea. Ultima dorinţă.

Dorinţă? Corbul îşi lungi gâtul, cu ochii negri strălucind. *Boabe?* întrebă

pasărea.

— N-am boabe, murmură Mormont. Spune-i lui Jorah. Iartă-l. Fiul meu. Te rog. Du-te.

— E prea departe, se împotrivi Sam. Nu voi ajunge niciodată la Zid, stăpâne.

Era atât de ostenit. Nu voia decât să doarmă, să doarmă şi iar să doarmă şi să nu se mai trezească, dar ştia că, dacă mai zăbovea mult acolo, Jungher şi Ollo Ciungul sau Karl Picior-Strâmb se vor înfuria pe el şi îi vor împlini dorinţa, doar de dragul de a-l vedea murind. Prefer să rămân cu tine. Vezi, nu-mi mai e frică.

De tine, sau… de orice.

— Ar trebui să-ţi fie, se auzi un glas de femeie. Trei dintre nevestele lui Craster stăteau deasupra lor. Două erau nişte bătrâne sfrijite pe care nu le cunoştea, dar între ele era Gilly, încotoşmănată în piei şi legănând un ghemotoc de blană maro cu pete albe, în care trebuie să fi fost pruncul ei.

— Nu avem voie să vorbim cu nevestele lui Craster, le spuse Sam. Avem ordine.

— S-a terminat cu asta acum, spuse bătrâna din dreapta.

— Cele mai negre ciori sunt jos, în beci, ghiftuindu-se, adăugă femeia din stânga, sau sus, în pod, cu cele tinere. Dar se vor întoarce în curând. Ar fi mai bine să nu mai fiţi aici atunci. Caii au fugit, dar Dyah a prins doi.

— Ai spus că mă vei ajuta, îi reaminti Gilly.

— Am spus că Jon te va ajuta. Jon e curajos şi e un bun luptător, dar cred că e mort acum. Eu sunt un laş. Şi sunt gras. Uită-te cât sunt de gras. În plus, Lordul Mormont e rănit. Nu vezi? N-aş putea să-l părăsesc pe Lordul Comandant.

— Copile, zise cealaltă bătrână, cioara bătrână a plecat înaintea ta. Uită-te.

Capul lui Mormont se afla încă în poala lui, dar ochii îi erau deschişi şi ficşi, iar buzele nu i se mai mişcau. Corbul îşi înălţă capul şi ţipă, apoi îşi ridică privirea către Sam: *Boabe?*

— N-are boabe. N-are nici un bob. Sam închise ochii Bătrânului Urs şi încercă

să-şi amintească o rugăciune, dar nu-i veni în minte decât: Mamă, ai milă. Mamă, ai milă. Mamă, ai milă.

— Mama ta nu-ţi poate fi de nici un ajutor, zise femeia bătrână din stânga.

Nici bătrânul mort. Ia-i sabia şi ia-i mantia aia mare şi caldă de blană. Şi ia-i calul, 64

dacă-l găseşti. Du-te.

— Fata nu minte, zise bătrâna din dreapta. E fiica mea şi i-am scos de mult minciuna din cap, cu bătaia. Ai spus c-o vei ajuta. Fă cum spune Ferny, băiete. Ia fata şi pleacă repede.

Repede, spuse corbul. *Repede, repede, repede.*

— Unde? întrebă Sam nedumerit. Unde s-o duc?

— Într-un loc cald, răspunseră într-un glas cele două bătrâne.

Gilly plângea.

— Pe mine şi copilaşul meu. Te rog. Voi fi soţia ta, aşa cum am fost a lui Craster. Te rog, ser cioară. E băiat, întocmai cum a spus Nella că o să fie. Dacă

nu-l iei tu, o să-l ia *ei.*

— Care ei? întrebă Sam, iar corbul croncăni: *Ei. Ei. Ei.*

— Fraţii băiatului, îi explică bătrâna din stânga. Fiii lui Craster. Frigul alb se ridică afară, cioară. Îl simt în oase. Bietele mele oase bătrâne nu mint. Fiii vor sosi curând.

ARYA

Ochii îi erau obişnuiţi cu întunericul. Când Harwin îi îndepărtă gluga de pe cap, Arya clipi ca o bufniţă ameţită în faţa strălucirii rubinii din măruntaiele muntelui.

În mijlocul încăperii, o groapă imensă pentru foc fusese săpată în pământ, iar flăcările se ridicau răsucindu-se şi trosnind către tavanul mânjit de fum. Pereţii erau jumătate piatră, jumătate pământ, străbătuţi de rădăcini albe, imense, care se încolăceau ca nişte şerpi palizi, leneşi. Zări oameni strecurându-se printre aceste rădăcini, ieşind din umbră pentru a vedea prizonierii, ivindu-se din gurile tunelurilor negre ca smoala, făcându-şi apariţia din găuri şi crăpături, de peste tot. În partea cealaltă a focului, rădăcinile formau, într-un loc, un fel de scară care ducea sus, către o scorbură în pământ, unde un bărbat stătea aproape pierdut în hăţişul de rădăcini de copaci ai inimii.

Lem îi scoase lui Gendry gluga de pe cap.

— Ce e locul acesta? întrebă el.

— Un loc vechi, adânc şi secret. O ascunzătoare unde nici lupii, nici leii nu vin să vâneze.

Nici lupii, nici leii. Arya se înfiora. Îşi aminti visul pe care-l avusese şi gustul sângelui când sfâşiase braţul omului, de la umăr.

Oricât de mare era focul, peştera era şi mai mare. Era greu să-ţi dai seama unde începea şi unde se sfârşea. Gurile tunelurilor ar fi putut fi adânci de jumătate de metru sau s-ar fi putut întinde pe trei kilometri. Arya văzu bărbaţi şi femei şi copii mici, privind-o cu toţii rezervaţi.

Barbă-Verde zise:

— Iată vrăjitorul, veveriţă pricăjită. Îţi vei primi răspunsul acum. Arătă către foc, unde Tom Şapte-coarde stătea de

vorbă cu un bărbat înalt şi uscăţiv, cu bucăţi de armură veche prinse peste veşmintele roz, jerpelite.

Nu se poate să fie Thoros din Myr. Arya şi-l amintea pe preotul roşu, gras, cu o faţă netedă şi un cap pleşuv, lucitor. Bărbatul acesta avea faţa căzută şi capul acoperit de un păr cărunt, zburlit. Ceva ce îi spusese Tom îl făcu să o privească şi Arya avu impresia că era gata să vină la ea. Abia atunci îşi făcu apariţia Hăitaşul Furios, îmbrâncindu-şi prizonierul jos, în lumină, iar Arya şi Gendry fură uitaţi.

Hăitaşul se dovedise a fi un bărbat îndesat, îmbrăcat în haine peticite din piele argăsită, pleşuv, îmbufnat şi certăreţ. La Septul de Piatră, Arya crezuse că Lem şi Barbă-Verde vor fi făcuţi fărâme când va veni la cuştile ciorilor, să revendice prizonierul pentru lordul fulgerului. Câinii îi împresuraseră adulmecând şi mârâind. Dar Tom de Şapte i-a îmblânzit cu cântecele lui, Tansy a străbătut piaţa cu şorţul plin de oase şi carne unsuroasă de oaie, iar Lem a arătat spre Anguy, care stătea la fereastra bordelului, cu arcul întins. Hăitaşul Furios i-a înjurat, făcându-i lingăi, dar în cele din urmă s-a învoit să-şi ducă trofeul în faţa Lordului Beric, spre judecată.

Îi legaseră încheieturile cu sfoară de cânepă, îi prinseseră un ştreang în jurul gâtului şi îi trăseseră un sac pe cap, dar chiar şi aşa, omul reprezenta un pericol.

Arya simţea tensiunea plutind în aerul peşterii. Thoros – dacă acela *era* Thoros –

ieşi în calea Hăitaşului şi a prizonierului său.

— Cum l-ai capturat? întrebă preotul.

— Câinii i-au luat urma. Dormea beat sub o salcie, dacă-ţi vine să crezi.

— Victima propriei lui slăbiciuni. Thoros se întoarse către prizonier şi-i smulse gluga de pe cap. Bine ai venit în modestul nostru adăpost, Câine. Nu e aşa de mare ca sala tronului din castelul lui Robert, dar compania e mai aleasă.

Flăcările strălucitoare zugrăveau umbre portocalii pe faţa arsă a lui Sandor Clegane, astfel că arăta chiar mai

înfricoşător decât în lumina zilei. Când trase de funiile ce îi legau încheieturile, solzi de sânge uscat se desprinseră şi căzură. Gura Câinelui se crispa.

— Te cunosc, îi spuse lui Thoros.

— M-ai cunoscut. În turniruri, îmi blestemai sabia arzătoare, deşi de trei ori te-am învins cu ea.

— Thoros din Myr, obişnuiai să-ţi razi capul.

— Ca să-mi dovedesc umilinţa inimii, dar de fapt inima mea era pustie. Pe de altă parte, mi-am pierdut briciul în pădure. Preotul se bătu pe burtă. Sunt mai puţin decât am fost, dar mai mult decât atât. Un an în pădure topeşte carnea unui om. Mi-ar plăcea să găsesc un croitor să-mi taie din piele. Poate că aş arăta iarăşi tânăr şi fetele frumoase m-ar copleşi cu sărutări.

— Doar cele oarbe, preotule.

Proscrişii vociferară, dar nici unul la fel de zgomotos ca Thoros.

— Chiar aşa. Cu toate acestea, nu mai sunt falsul preot pe care l-ai cunoscut.

Stăpânul Luminii mi-a deşteptat inima. Multe puteri, de mult adormite, se trezesc şi multe forţe bântuie ţinutul. Le-am văzut în flăcări.

Câinele nu era impresionat.

— La naiba cu flăcările tale. Şi cu tine! Îşi roti privirea, uitându-se la ceilalţi.

Ai o tovărăşie ciudată pentru un om evlavios.

— Aceştia sunt fraţii mei, răspunse Thoros cu simplitate.

Lem Mantie-de-Lămâie se apropie. El şi Barbă-Verde erau singurii bărbaţi de acolo suficient de înalţi ca să-l privească pe Câine în ochi.

— Ai grijă cum latri, Câine. Viaţa ta e în mâinile noastre.

— Atunci mai bine ţi-ai şterge rahatul ăla de pe degete. Câinele râse. De când vă ascundeţi în văgăuna asta?

Anguy Arcaşul se zburli la aluzia despre laşitate.

— Întreabă-l pe ţap dacă ne ascundem, Câine. Întreabă-ţi fratele. Întreabă-l pe lordul lipitorilor. I-am umplut de sânge pe toţi.

— Voi, nenorociţilor? Mă faci să râd. Arătaţi mai degrabă a porcari decât a soldaţi.

— Unii dintre noi au fost porcari, zise un bărbat scund pe care Arya nu-l cunoştea. Iar alţii au fost tăbăcari sau cântăreţi sau zidari. Dar asta a fost înainte să

înceapă războiul.

— Când am plecat de la Debarcaderul Regelui, eram oameni ai Winterfellului, oameni de la Darry şi de la Blackhaven, oameni ai Casei Mallery şi ai Casei Wylde. Eram cavaleri şi scutieri şi oşteni, lorzi şi oameni de rând, uniţi doar de scopul nostru comun. Vocea era a bărbatului aşezat printre rădăcinile de copaci ai inimii, la jumătatea zidului. O sută douăzeci am pornit să-i aducem fratelui tău dreptatea regelui. Vorbitorul coborî hăţişul de trepte. O sută douăzeci de bărbaţi viteji şi destoinici, conduşi de un nebun cu mantia înstelată.

O sperietoare de om, bărbatul purta o mantie jerpelită, presărată cu stele, şi o platoşă de fier, ciobită în sute de bătălii. Un desiş de păr roşcat auriu îi acoperea aproape toată faţa, în afara unui petic de piele de deasupra urechii stângi, unde capul îi fusese zdrobit.

— Mai mult de optzeci dintre noi sunt morţi acum, dar alţii au ridicat săbiile care le-au căzut din mâini. Când ajunse jos, proscrişii se dădură la o parte, să-l lase să treacă. Arya observă că-i lipsea un ochi. Carnea din jurul orbitei era cicatrizată şi zbârcită. Iar în jurul gâtului avea un inel negru. Cu ajutorul lor, luptăm cât de bine putem, pentru Robert şi pentru regat.

— Robert? hârâi Sandor Clegane, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Ned Stark ne-a trimis, zise Jack-Norocosul din spatele coifului său, dar stătea pe Tronul de Fier când ne-a dat

poruncă, aşa că n-am fost niciodată cu adevărat oamenii lui, ci ai lui Robert.

67

— Robert este regele viermilor acum. De asta sunteţi, jos, sub pământ, să-i fiţi curteni?

— Regele e mort, recunoscu sperietoarea, dar noi continuăm să fim oamenii regelui, chiar dacă am pierdut stindardul regal la Vadul Măştilor, când măcelarii fratelui tău au năvălit asupra noastră. Se bătu cu pumnul în piept. Robert a fost ucis, dar regatul său rămâne. Iar noi o apărăm pe ea.

— Pe *ea?* Câinele pufni. E cumva mama ta, Dondarion? Sau târfa ta?

Dondarion? Beric Dondarion fusese chipeş, Jeyne, prietena Sansei, se îndrăgostise de el. Nici măcar Jeyne Poole nu era atât de oarbă încât să aibă

impresia că acest bărbat era frumos. Totuşi, când Arya îl privi mai atent, văzu urmele unui fulger purpuriu pe smalţul crăpat al platoşei sale.

— Pietre şi copaci şi râuri, din asta e făcut regatul tău, spuse Câinele. Pietrele au nevoie de apărare? Robert ar fi fost de altă părere. Dacă nu putea să se culce cu ele, să se lupte cu ele sau să le bea, îl plictiseau, şi voi la fel... *Bravi Camarazi.*

Peştera fu cuprinsă de revoltă.

— Îndrăzneşte numai să ne mai spui aşa, Câine, şi o să-ţi înghiţi limba. Lem scoase sabia lungă din teacă.

Câinele se uită la sabie cu dispreţ.

— Iată un om curajos, care scoate sabia în faţa unui prizonier legat. Dezleagă-

mă, ce mai stai? Vom vedea atunci cât eşti de curajos. Aruncă o privire către Hăitaşul Furios, în spatele lui. Dar tu? Ţi-ai lăsat tot curajul în cuştile câinilor?

— Nu, dar ar fi trebuit să te las pe tine în colivia ciorilor. Hăitaşul scoase un cuţit. Încă aş putea.

Câinele îi râse în faţă.

— Aici suntem fraţi, declară Thoros din Myr. Fraţi întru credinţă, loiali regatului, loiali scopului nostru şi unul altuia.

— Frăţia fără stindarde. Tom Şaptecoarde ciupi o coardă. Cavalerii văgăunii.

— *Cavaleri?* mârâi Câinele. Dondarion e cavaler, dar voi, ceilalţi, sunteţi şleahta cea mai jalnică de tâlhari şi de rataţi pe care am văzut-o vreodată. Pot să

cac oameni mai buni ca voi.

— Orice cavaler poate să numească un cavaler, zise sperietoarea care era Beric Dondarion, şi fiecare bărbat pe care îl vezi aici a simţit o sabie pe umăr. Noi suntem tovărăşia celor uitaţi.

— Daţi-mi drumul şi o să vă uit şi eu, zise Clegane cu glas răguşit. Dar dacă

aveţi de gând să mă omorâţi, atunci faceţi-o naibii odată! Mi-aţi luat sabia, calul şi aurul, aşa că luaţi-mi şi viaţa şi isprăviţi… dar scutiţi-mă de behăiala asta pioasă.

— Vei muri cât de curând, Câine, îi promise Thoros, dar nu va fi crimă, ci dreptate.

— Da, întări Hăitaşul Furios, şi o soartă mai blândă decât meriţi pentru tot ce a făcut neamul tău. Vă ziceţi lei. La Sherrer şi la Vadul Măştilor, au fost siluite fete de şase şi de şapte ani şi copii de ţâţă au fost tăiaţi în două sub ochii mamelor lor.

Nici un leu n-a ucis vreodată cu atâta cruzime.

— Asta nu s-a întâmplat la Sherrer, nici la Vadul Măştilor, îi spuse Câinele.

Lasă-ţi pruncii morţi la altă uşă.

Thoros îi răspunse:

— Casa Clegane s-a zidit pe trupurile copiilor morţi, negi asta? I-am văzut aşezându-i pe Prinţul Aegon şi pe Prinţesa Rhaenys în faţa Tronului de Fier. Pe blazonul vostru ar trebui să fie doi copii morţi în loc de câinii ăia hidoşi.

Gura Câinelui se încleşta.

— Mă iei drept fratele meu? E un păcat să fii născut Clegane?

— Crima e un păcat.

— Pe cine am omorât eu?

— Pe Lordul Lothar Mallery şi pe Ser Gladden Wylde, zise Harwin.

— Pe fraţii mei Lister şi Lennocks, afirmă Jack Norocosul.

— Pe Jupânul Beck şi pe Mudge, fiul morarului, din Donnelwood, strigă din umbră o bătrână.

— Pe văduva lui Merriman, care era atât de drăgăstoasă, adăugă Barbă-Verde.

— Septonii de la Iazul Mocirlos.

— Pe Ser Andrey Charlton, Scutierul lui, Lucas Roote. Fiecare bărbat, femeie sau copil de la Fieldstone şi Moara Şoarecilor.

— Lordul şi Doamna Deddings, care erau atât de bogaţi…

Tom Şaptecoarde continuă socoteala:

— Alyn de Winterfell, Joth Arcaşul-Iute, Micul Matt şi sora lui, Randa, Ryn Nicovală, Ser Ormond, Ser Dudley, Pate de Mory, Pate de Lancewood, Bătrânul Pate şi Pate din Crângul lui Shermer. Orbul Wyl Cioplitorul, Jupâneasa Maerie.

Târfa Maerie. Becca Brutăreasa. Ser Raymun Darry, Lordul Darry, tânărul Lord Darry. Bastardul din Bracken. Will Pană. Harsley. Jupâneasa Nolla…

— *Ajunge!* Faţa Câinelui era crispată de mânie. Faceţi gălăgie. Numele astea nu înseamnă nimic. Cine au fost ei?

— Oameni, zise Lordul Beric. Oameni mari şi mici, tineri şi bătrâni. Oameni buni şi oameni răi, care au murit de suliţele Lannisterilor sau şi-au văzut burţile despicate de săbiile lor.

— Nu sabia mea a fost în burţile lor. Cine spune că a fost e un mincinos nenorocit.

— Îi slujeşti pe Lannisterii de la Casterly Rock, zise Thoros.

— Asta a fost cândva. Eu şi alţii, cu miile. Fiecare dintre noi e vinovat de crimele celorlalţi? Clegane scuipă. Poate că

sunteţi, până la urmă, cavaleri. Minţiţi ca nişte cavaleri, poate că ucideţi ca nişte cavaleri.

Lem şi Jack Norocosul începură să strige la el, dar Dondarion ridică o mână, făcând linişte.

— Spune ce vrei să spui, Clegane.

— Un cavaler e o sabie călare. Celelalte, jurămintele şi uleiurile sacre şi 69

favorurile unei doamne, toate acestea sunt doar panglici de mătase legate în jurul sabiei. Poate că sabia e mai drăgălaşă legată cu panglici, dar te va omorî la fel. Ei, bine, la naiba cu panglicile şi puteţi să vă băgaţi săbiile în fund! Sunt la fel ca voi.

Singura diferenţă e că eu recunosc ce sunt. Aşa că, omorâţi-mă, dar nu-mi ziceţi mie criminal în timp ce staţi acolo şi vă spuneţi unul altuia că rahatul vostru nu pute. *Mă auziţi?*

Arya ţâşni pe lângă Barbă-Verde atât de repede, încât nici n-o văzu.

— *Eşti* un criminal, ţipă ea. L-ai omorât pe *Mycah,* să nu zici că nu. L-ai *omorât!*

Câinele se holbă la ea, fără să dea vreun semn că ar recunoaşte-o.

— Şi cine a fost acest Mycah, băiete?

— Nu sunt băiat! Dar Mycah a fost. A fost băiatul unui măcelar şi tu l-ai *omorât.* Jory a spus că l-ai tăiat aproape în două şi nici măcar nu avea sabie.

Le simţea acum privirile aţintite asupra ei, ale femeilor şi ale copiilor şi ale bărbaţilor care îşi ziceau cavalerii văgăunii.

— Asta cine mai e? întrebă cineva.

Câinele răspunse:

— *Şapte draci.* Surioara. Ştrengăriţă care a aruncat sabia frumoasă a lui Joff în râu. Râse hodorogit. Nu ştii că eşti moartă?

— Nu, *tu* eşti mort, i-o întoarse Arya. Harwin o apucă de braţ, s-o tragă înapoi, în timp ce Lordul Beric spuse:

— Fata te-a numit criminal. Negi că l-ai ucis pe acest băiat de măcelar, Mycah?

Bărbatul voinic ridică din umeri.

— Eram sabia lui Joffrey. Băiatul măcelarului a atacat un prinţ.

— Asta e o *minciună!* Arya se zvârcoli sub strânsoarea lui Harwin. *Eu* am fost.

Eu l-am lovit pe Joffrey şi i-am aruncat Laba de Leu în râu. Mycah n-a făcut decât să fugă, aşa cum i-am spus eu.

— L-ai văzut pe băiat atacându-l pe Prinţul Joffrey? îl întrebă pe Câine Lordul Beric Dondarion.

— Am auzit-o de pe buzele regale. Nu e treaba mea să pun la îndoială vorbele prinţilor. Clegane îşi smuci mâinile, arătând către Arya. Propria ei soră a spus aceeaşi minciună când a stat în faţa nepreţuitului vostru Robert.

— Sansa e doar o mincinoasă, zise Arya, furioasă din nou pe sora ei. N-a fost cum a spus ea. *N-a fost.*

Thoros îl luă deoparte pe Lordul Beric. Cei doi vorbeau în şoaptă, în timp ce Arya fierbea. *Trebuie să-l omoare. M-am rugat să moară, de sute şi sute de ori.*

Beric Dondarion se întoarse la Câine.

— Eşti acuzat de crimă, dar nimeni de aici nu ştie dacă acuzaţia e falsă sau adevărată, aşa că nu ne revine nouă să te judecăm. Numai Stăpânul Luminii poate face asta. Te osândesc la duel judiciar.

70

Câinele se încruntă neîncrezător, ca şi cum nu i-ar veni să-şi creadă urechilor.

— Eşti nătărău sau nebun?

— Nici una, nici alta. Sunt un simplu lord. Dovedeşte-ţi nevinovăţia cu sabia şi vei fi liber să pleci.

— Nu, strigă Arya, înainte ca Harwin să-i acopere gura. *Nu, nu se poate, va fi liber.* Câinele era aprig cu sabia în mână, toată lumea ştia asta. *Va râde de ei,* gândi ea.

Şi asta făcu. Un râs prelung, hârâit, care răsună, lovindu-se de pereţii peşterii, un râs gâlgâind de dispreţ.

— Aşadar, cine va fi? Se uită la Lem Mantie-de-Lămâie. Viteazul în mantie galbenă? Nu? Dar tu, Hăitaşule? Ai mai bătut câini, încearcă şi cu mine. Îl zări pe Barbă-Verde: Tu eşti destul de voinic, Tyrosule, vino încoace. Sau aveţi de gând s-o puneţi chiar pe fetiţă să se lupte cu mine? Râse din nou. Haideţi, cine vrea să

moară?

— Cu mine te vei lupta, zise Lordul Beric Dondarion.

Arya îşi amintea toate poveştile. *Nu poate fi ucis,* gândi ea, sperând fără

speranţă. Hăitaşul Furios tăie funiile care legau mâinile lui Sandor Clegane una de alta.

— Voi avea nevoie de sabie şi de armură. Câinele îşi frecă încheieturile.

— Sabie vei căpăta, dar armură trebuie să-ţi fie nevinovăţia.

Gura lui Clegane zvâcni.

— Nevinovăţia mea împotriva platoşei tale, aşa stau lucrurile?

— Ned, ajută-mă să-mi scot platoşa.

Aryei i se făcu pielea de găină când Lordul Beric rosti numele tatălui ei, dar acest Ned era doar un băieţandru, un scutier cu părul bălai, nu mai mare de unsprezece, doisprezece ani. Veni iute să desfacă închizătorile care fixau oţelul tocit pe trupul lordului Hotarelor. Căptuşeala de dedesubt era măcinată de vreme şi sudoare şi căzu când metalul fu desfăcut. Gendry îşi ţinu respiraţia.

— Mamă, ai milă.

Coastele Lordului Beric i se profilau desluşit pe sub piele. Un crater zbârcit i se zărea pe piept, chiar deasupra sfârcului stâng şi, când se întoarse să ceară sabie şi scut, Arya văzu perechea cicatricii pe spatele lui. *Suliţa l-a străpuns.* Şi Câinele o văzuse. *Oare e speriat?* Arya voia să fie speriat înainte de a muri, la fel de speriat cum trebuie să fi fost Mycah.

Ned îi aduse Lordului Beric centura şi o tunică lungă, neagră. Era făcută să fie purtată peste armură, astfel că îi atârna, largă, pe trup, dar de-a latul ei trosnea fulgerul purpuriu, bifurcat, al Casei sale. Scoase sabia din teacă şi îi dădu centura înapoi scutierului său.

Thoros îi aduse Câinelui centura sa.

— Un câine are onoare? întrebă preotul. Să nu cumva să încerci să fugi, croindu-ţi drum cu sabia, sau să înhaţi vreun copil ca ostatic… Anguy, Denner, 71

Kyle, săgetaţi-l la prima mişcare perfidă. Abia după ce arcaşii îşi potriviră

săgeţile, Thoros îi înmâna lui Clegane centura.

Câinele smulse sabia şi aruncă teaca. Hăitaşul Furios îi dădu scutul de stejar, bătut cu ţinte de fier şi vopsit în galben, cu blazonul celor trei câini negri ai Casei Clegane. Ned, băiatul, îi aduse Lordului Beric scutul său, atât de ros şi de tocit încât fulgerul purpuriu şi puzderia de stele erau aproape şterse.

Dar când Câinele dădu să păşească spre inamicul său, Thoros din Myr îl opri.

— Prima oară ne rugăm. Se întoarse către foc şi ridică mâinile: Stăpân al Luminii, coboară-ţi privirea asupra noastră.

Din toate colţurile peşterii, frăţia fără stindarde îşi ridică glasurile, în răspuns:

— *Stăpân al Luminii, apără-ne.*

— Stăpân al Luminii, fereşte-ne de întuneric.

— *Stăpân al Luminii, întoarce-ţi faţa strălucitoare către noi.*

— Luminează-ne cu flăcările tale, R’hllor, zise preotul roşu. Arată-ne adevărul sau minciuna acestui om. Doboară-l dacă e vinovat şi dă putere sabiei sale dacă e sincer. Stăpân al Luminii, dă-ne înţelepciune.

— *Căci noaptea e neagră,* incantară ceilalţi, în frunte cu Harwin şi Anguy, *şi plină de spaime.*

— Şi peştera e neagră, spuse Câinele, dar aici spaima sunt eu. Sper că zeul tău e unul prietenos, Dondarion. Îl vei întâlni curând.

Fără să zâmbească, Lordul Beric aşează tăişul sabiei în palma-i stângă şi îl apăsă încet. Sângele ţâşni întunecat din rana pe care o făcu şi se revărsă peste lama de oţel.

Şi pe urmă sabia luă foc.

Arya îl auzi pe Gendry şoptind o rugăciune.

— Lua-te-ar focurile iadului, înjură Câinele. Pe tine şi pe Thoros. Aruncă o privire către preotul roşu. Când termin cu el, tu urmezi, myrishezule.

— Fiecare vorbă pe care o rosteşti îţi trădează vinovăţia, Câine, răspunse Thoros, în timp ce Lem, Barbă-Verde şi Jack Norocosul ameninţau şi înjurau în gura mare. Lordul Beric aştepta în tăcere, calm ca o apă liniştită, cu scutul pe braţul stâng şi sabia arzând în mâna dreaptă.

Omoară-l, gândi Arya, *te rog, trebuie să-l omori.* Luminată de dedesubt, faţa lui era o mască a morţii, cu ochiul lipsă – o rană roşie şi plină de mânie. Sabia era în flăcări de la vârf până la gardă, dar Dondarion părea că nu simte fierbinţeala.

Stătea neclintit, de parcă ar fi fost cioplit din piatră.

Dar când Câinele îl atacă, se mişcă uimitor de repede.

Sabia învăpăiată săltă în sus pentru a o întâlni pe cea rece, lăsând în urma ei dâre lungi de foc, asemeni panglicilor despre care vorbise Câinele. Oţelul răsună

pe oţel. Îndată ce prima lovitură îi fu parată, Clegane atacă din nou, dar de data aceasta, scutul Lordului Beric îi ţinu calea şi, sub impactul puternic, aşchii de lemn zburară din el. Loviturile se succedară puternice şi repezi, de jos şi de sus, 72

din dreapta şi din stânga şi pe fiecare Dondarion o para. Flăcările se învolburau în jurul sabiei sale, lăsând năluci galbene şi roşii pe unde trecea. Fiecare mişcare a Lordului Beric le aţâţa, făcându-le mai strălucitoare, până când lordul fulgerului era închis parcă într-o colivie de foc.

— E foc sălbatic? îl întrebă Arya pe Gendry.

— Nu, e altceva. Este…

— … vrajă, termină ea, în timp ce Câinele bătea în retragere. Acum Lordul Beric era cel care ataca, umplând aerul cu funii de foc, făcându-l pe bărbatul mai voinic să se retragă, pas cu pas. Clegane prinse o lovitură chiar în scut şi unul dintre câinii pictaţi îşi pierdu capul. Câinele contraatacă şi Dondarion îşi interpuse propriul scut, lansând o lovitură învăpăiată. Frăţia proscrişilor striga, încurajându-

şi căpetenia:

— *Al tău e!* auzi Arya şi:

— *Pe el! Pe el! Pe el!*

Câinele pară o lovitură în dreptul capului, strâmbându-se când căldura flăcărilor îi atinse faţa. Mârâi şi înjură şi se îndepărtă, clătinându-se.

Lordul Beric nu-i acordă nici un răgaz. Îl urmă pe bărbatul voinic îndeaproape, cu mâinile fără odihnă. Săbiile se ciocniră şi ţâşniră în lături şi se ciocniră din nou, din scutul fulgerului zburau aşchii, în timp ce flăcările atingeau câinii, o dată, de două ori, de trei ori. Câinele se mişcă spre dreapta, dar Dondarion îi ţinu calea cu un pas sprinten, lateral, şi îl conduse în partea cealaltă… către văpaia roşie, întunecată, a focului din groapă. Clegane se retrase, până când simţi căldura în spate. O privire iute peste umăr îi arătă ce se afla înapoia lui şi aproape îl costă

capul, când Lordul Beric atacă din nou.

Arya vedea albul ochilor lui Clegane, când se năpusti din nou, cu putere. Trei paşi înainte şi doi înapoi, o mişcare spre stânga pe care Lordul Beric o împiedică, alţi doi paşi înainte, unul înapoi, *zdrang* şi *zdrang* şi scutul mare de stejar lua lovitură după lovitură după lovitură. Părul negru, lins, era lipit de fruntea lucind de sudoare a Câinelui. *Năduşeală de vin,* gândi Arya, amintindu-şi că era beat când l-au prins. Avu impresia că zăreşte spaima încolţind în ochii lui. *Va pierde,* îşi spuse jubilând, în timp ce sabia învăpăiată a Lordului Beric se răsucea şi tăia.

Cu o rafală sălbatică, lordul fulgerului prelua din nou tot terenul pe care Câinele îl câştigase, trimiţându-l pe Clegane, clătinându-se, din nou către marginea gropii unde ardea focul. *Da, da, va pierde.* Se ridică pe vârfuri, să vadă mai bine.

— *Nemernicule!* răcni Câinele, simţind focul atingându-i spatele şi coapsele.

Atacă, legănând sabia grea tot mai energic, încercând să-l zdrobească pe bărbatul mai mic prin forţă brută, să-i frângă sabia sau scutul sau braţul. Dar flăcările loviturilor lui Dondarion se năpusteau spre ochii lui şi, când Câinele săltă înapoi, să se ferească de ele, piciorul îi alunecă şi căzu, clătinându-se, într-un genunchi.

Lordul Beric se apropie îndată. Lovitura lui şuieră în aer, lăsând în urmă fanioane de foc. Gâfâind istovit, Clegane îşi ridică scutul deasupra capului tocmai la timp, 73

şi peştera răsună de trosnetul puternic al lemnului crăpat.

— Scutul i-a luat foc, zise Gendry cu glas şoptit.

Arya îl văzu în aceeaşi clipă. Flăcările se răspândiseră pe vopseaua galbenă, sfărâmată, şi înghiţiră cei trei câini negri.

Sandor Clegane reuşise să se ridice în picioare, cu un contraatac nebunesc. Dar până când Lordul Beric nu se retrase un pas, Câinele nu păru să-şi dea seama că

focul care vâjâia atât de aproape era propriul său scut arzând. Cu un strigăt de oroare, lovi sălbatic stejarul crăpat, desăvârşindu-i distrugerea. Scutul se sfărâmă.

O bucată din el se îndepărtă rostogolindu-se, încă în flăcări, în timp ce cealaltă îi atârna cu îndărătnicie de braţ. Eforturile sale de a se elibera nu făcură decât să

aţâţe flăcările. Mâneca i se aprinse şi acum braţul stâng îi ardea în întregime.

— *Termină-l!* îl îndemnă Barbă-Verde pe Lordul Beric, iar alte glasuri începură să scandeze:

— *Vinovat!* Arya striga împreună cu ceilalţi: *Vinovat, vinovat, omoară-l, vinovat!*

Domol ca mătasea verii, Lordul Beric se apropie, alunecând, să pună capăt zilelor bărbatului din faţa lui. Câinele scoase un urlet răguşit, ridică sabia cu ambele mâini şi o coborî, cu toată puterea. Lordul Beric pară lovitura cu uşurinţă…

— *Nuuuuu,* ţipă Arya.

… dar sabia învăpăiată se rupse în două şi oţelul rece al Câinelui pătrunse în carnea Lordului Beric, în locul unde umărul se unea cu gâtul, şi îl despică până la osul pieptului. Sângele ţâşni într-un şuvoi roşu, fierbinte.

Sandor Clegane sări înapoi, încă arzând. Smulse rămăşiţele scutului şi le azvârli cât colo, cu o înjurătură, apoi se rostogoli în praf, să potolească focul ce-i ardea de-a lungul braţului.

Genunchii Lordului Beric se îndoiră încet, ca pentru rugăciune. Când gura i se deschise, ieşi doar sânge. Sabia Câinelui era încă în trupul lui când se prăbuşi, cu faţa în jos. Praful îi absorbi sângele. În văgăuna de sub munte, nu se auzeau decât trosnetul şoptit al flăcărilor şi scâncetul Câinelui, când încercă să se ridice. Arya nu se putea gândi decât la Mycah şi la toate rugăciunile sale prosteşti în care ceruse moartea Câinelui. *Dacă zeii sunt buni, de ce n-a învins Lordul Beric?* Arya *ştia* că Sandor Clegane era vinovat.

— Vă rog, hârâi Câinele, legănându-şi braţul. Sunt ars. Ajutaţi-mă. Cineva.

Ajutaţi-mă. Plângea. *Vă rog.*

Arya îl privea uluită. *Plânge ca un bebeluş,* gândi ea.

— Melly, vezi de rănile lui, zise Thoros. Lem, Jack, ajutaţi-mă cu Lordul Beric. Ned, ar fi bine să vii şi tu. Preotul roşu smulse sabia Câinelui din trupul stăpânului său căzut şi o înfipse în pământul îmbibat de sânge. Lem îşi strecură

mâinile vânjoase sub braţele lui Dondarion, în timp ce Jack Norocosul îl luă de picioare. Îl duseră pe după foc, în întunecimea unuia dintre tuneluri. Thoros şi 74

Ned îi urmară.

Hăitaşul Furios scuipă:

— Eu zic să-l ducem înapoi la Septul de Piatră şi să-l punem într-o colivie de ciori.

— Da, îl aprobă Arya. L-a omorât pe Mycah. L-a omorât.

— Ce mai veveriţă furioasă, mormăi Barbă-Verde.

Harwin oftă.

— R’hllor l-a declarat nevinovat.

— Cine e *Rulore?* Nici măcar nu ştia să-i pronunţe numele.

— Stăpânul Luminii. Thoros ne-a învăţat... Nu-i păsa ce-i învăţase Thoros.

Smulse pumnalul lui Barbă-Verde din teacă şi se răsuci pe călcâie înainte ca el s-o poată prinde. Gendry dădu şi el s-o prindă, dar Arya fusese întotdeauna prea iute pentru el.

Tom Şaptecoarde şi o femeie îl ajutau pe Câine să se ridice în picioare.

Văzându-i braţul, Arya rămase fără grai. O fâşie roz se zărea acolo unde se aflase cureaua de piele, dar deasupra şi dedesubt, carnea era crăpată şi roşie şi sângera de la cot până la încheietură. Când ochii lui îi întâlniră pe ai ei, gura Câinelui tresări.

— Chiar atât de mult îţi doreşti să mor? Atunci, fă-o, fetiţă-lup. Vâră

pumnalul. E mai curat decât focul. Clegane încercă să se ridice, dar când se mişcă, o bucată de carne arsă i se desprinse de braţ şi genunchii îl lăsară. Tom îl prinse de braţul bun şi îl susţinu.

Braţul lui, gândi Arya, *şi faţa lui.* Dar era Câinele. Merita să ardă în flăcările iadului. Simţea pumnalul greu în mână. Îl strânse cu putere.

— L-ai omorât pe Mycah, repetă ea, provocându-l să nege. Spune-le. L-ai omorât. L-ai omorât.

— L-am omorât. Faţa întreagă i se crispa. L-am doborât şi l-am tăiat în două şi am râs. Am privit şi cum o băteau pe sora ta, am privit cum i-au tăiat tatălui tău capul.

Lem îi prinse încheietura şi i-o răsuci, smulgându-i pumnalul. Arya îl lovi cu picioarele, dar el nu voia să i-l dea

înapoi.

— *Lua-te-ar naiba,* Câine, îi strigă ea lui Sandor Clegane, cu o furie disperată, cu mâinile goale. *Lua-te-ar naiba!*

Când Arya se întoarse, Lordul Beric Dondarion stătea în spatele ei, ţinându-se cu mâna însângerată de umărul lui Thoros.

CATELYN

Regii iernii pot să se odihnească în criptele lor reci de sub pământ, gândi Catelyn. Cei ai Casei Tully îşi trăgeau seva din râu şi în râu se întorceau când 75

cursul vieţii lor se sfârşea.

Aşezară trupul Lordului Hoster într-o barcă uşoară de lemn, îmbrăcat în armură strălucitoare de argint, din plăci şi zale. Mantia era întinsă sub el, unduindu-se în nuanţe de albastru şi roşu. Cămaşa purtată peste armură avea aceleaşi culori. Un păstrăv cu solzi de argint şi bronz încununa creasta coifului pe care i-l aşezaseră lângă cap. Pe piept îi puseseră o sabie de lemn pictată, iar degetele îi erau curbate pe mâner. Mâinile sale ofilite erau ascunse în mănuşi de zale, care-l făceau să pară din nou puternic. Scutul masiv din stejar şi fier era aşezat la stânga sa, iar cornul de vânătoare la dreapta. În rest, barca era plină de lemne uşoare, vreascuri şi bucăţi de pergament, dar şi de pietre, ca s-o îngreuneze în apă. Flamura lui flutura la prora: păstrăvul săltând al Riverrunului.

Şapte bărbaţi fuseseră aleşi să lanseze barca funerară la apă, ca omagiu adus celor şapte înfăţişări ale zeităţii. Robb era unul dintre ei, regele Lordului Hoster.

Cu el erau lorzii Bracken, Blackwood, Vance şi Mallister, Ser Marq Piper… şi Lothar Frey Şchiopul, care venise de la Gemeni cu răspunsul pe care îl aşteptaseră. Venise escortat de patruzeci de soldaţi sub comanda lui Walder Rivers, cea mai vârstnică dintre progeniturile bastarde ale Lordului Walder, un bărbat aspru, cărunt şi cu o strălucită reputaţie ca războinic. Sosirea lor, la câteva ore de la moartea Lordului Hoster, îl înfuriase la culme pe Edmure.

— Walder Frey ar trebui jupuit şi sfârtecat! răcnise el. Ne trimite un schilod şi un bastard, să nu-mi spui că nu a vrut să ne insulte cu asta!

— N-am nici o îndoială că Lordul Walder şi-a ales emisarii cu grijă, i-a răspuns Catelyn. A fost un gest arţăgos, un fel de răzbunare meschină, dar nu uita cu cine avem de-a face. Întârziatul Lord Frey, aşa îi spunea tata. Omul e irascibil, invidios şi, mai presus de toate, *trufaş.*

Din fericire, fiul Catelynei fusese mai rezonabil decât fratele ei. Robb i-a întâmpinat pe Frey cu toate onorurile, a găsit locuri în cazărmi pentru escortă şi l-a rugat discret pe Ser Desmond Greii să stea deoparte, ca Lothar să poată avea cinstea de a-l ajuta să-l trimită pe Lordul Hoster pe ultimul drum. *Fiul meu a dobândit o înţelepciune greu încercată, mai presus de anii săi.* Casa Frey îl părăsise pe Regele Nordului, dar Lordul de Crossing rămânea cel mai puternic dintre purtătorii de flamuri ai Riverrunului, iar Lothar era aici în locul lui.

Cei şapte lansară trupul Lordului Hoster de pe scară, coborând treptele, în apă, în timp ce bariera-ghilotină se ridica scârţâind. Lothar Frey, un bărbat corpolent, fleşcăit, răsufla din greu în timp ce împingeau barca în vâltoarea râului. Jason Mallister şi Tytos Blackwood stăteau la prora, cufundaţi în apă până la piept, s-o ghideze.

Catelyn îi urmărea de pe creasta zidului, aşteptând şi privind, aşa cum mai făcuse de atâtea ori. La picioarele ei, năvalnica, sălbatica Piatră Răsucită se împlânta ca o suliţă în albia largă a Furcii Roşii, cu apele albastre-alburii învolburând cursul mâlos, brun-roşcat al râului mai mare. Ceaţa dimineţii atârna 76

deasupra apei, subţire ca un giulgiu şi ca fumul amintirii.

Bran şi Rickon îl aşteaptă, gândi cu tristeţe Catelyn, *aşa cum aşteptam eu odinioară.*

Barca suplă se îndepărta, alunecând pe sub bolta de piatră roşie a Porţii Apei, luând viteză în timp ce era cuprinsă de năvalnicul curent al Pietrei Răsucite şi împinsă în tumult, acolo unde apele se întâlneau. Când barca ieşi de sub zidurile înalte, ocrotitoare, ale castelului, pânza ei în patru colţuri se umflă în vânt, iar Catelyn văzu lumina

soarelui licărind pe coiful tatălui său. Barca Lordului Hoster îşi continuă drumul, plutind liniştită către mijlocul râului, în lumina zorilor.

— Acum, porunci unchiul Catelynei. În spatele lui, Edmure – acum pe bună

dreptate Lordul Edmure, şi oare cât va dura până ce se va obişnui cu asta? –

potrivi o săgeată în arc. Scutierul său ţinea o bucată de lemn în dreptul ei. Edmure aşteptă până când flacăra se aprinse, apoi ridică arcul, întinse coarda până la ureche şi trase. Cu un zbârnâit sonor, săgeata îşi luă zborul. Catelyn o urmări cu ochii şi cu inima, până când aceasta plonja în apă, cu un şuierat, mult în spatele bărcii Lordului Hoster. Edmure murmură o înjurătură.

— Vântul, zise el, scoţând o a doua săgeată. Încă o dată. Lemnul aprins atinse cârpa îmbibată cu ulei din spatele vârfului de săgeată, flăcările se înălţară, Edmure ridică arcul şi trase. Săgeata zbură sus şi departe. Prea departe. Dispăru în apele râului, la mai bine de zece metri de barcă, pâlpâind o clipă. O văpaie se ridică pe gâtul lui Edmure, roşie ca barba sa. Încă o dată, ordonă el, luând o a treia săgeată din tolbă. *E la fel de încordat ca arcul său,* gândi Catelyn.

Pesemne Ser Brynden observase acelaşi lucru:

— Lasă-mă pe mine, stăpâne, se oferi el.

— Pot s-o fac, insistă Edmure. Îi lăsă să aprindă săgeata, smuci arcul, trase adânc aer în piept, întinse. Preţ de un lung moment, păru că şovăie, în timp ce focul înainta, trosnind, de-a lungul săgeţii. În cele din urmă, trase. Săgeata ţâşni sus, tot mai sus şi, în cele din urmă se arcui, căzând, căzând… şi şuierând pe lângă pânza umflată de vânt.

O ratare la limită, doar la o palmă, dar tot o ratare.

— Lua-o-ar Ceilalţi! înjură fratele Catelynei. Barca era deja foarte departe, plutind printre aburii râului. Tăcut, Edmure îi întinse arcul unchiului său.

— Iute, zise Ser Brynden. Potrivi o săgeată, o ţinu nemişcată, aşteptând lemnul aprins, întinse şi trase, înainte

ca ea să-şi dea seama dacă focul se aprinsese... dar când săgeata se înălţă, Catelyn văzu dâra flăcărilor în aer, un fanion palid, portocaliu. Barca dispăruse în ceaţă. Căzând, săgeata fu la rândul ei înghiţită...

însă numai pentru o clipă. Apoi, năvalnic ca o speranţă, bujorul roşu înflori sub ochii lor. Pânzele se aprinseră şi ceaţa se împurpura, strălucind în nuanţe de roz şi portocaliu. Pentru o clipă, Catelyn zări desluşit silueta bărcii, încununată de flăcări săltăreţe.

Ai grijă de mine, micuţa mea, îl auzea şoptind.

77

Catelyn întinse mâna pe bâjbâite, căutând-o pe a fratelui său, dar Edmure se îndepărtase şi stătea singur în cel mai înalt punct al meterezelor. În schimb, unchiul său Brynden îi luă mâna, împletindu-şi degetele puternice cu ale ei.

Priviră împreună focul micşorându-se, în timp ce barca aprinsă se pierdea în zare.

Şi apoi dispăru... plutind în josul râului, poate neclintită sau poate zdrobită sau scufundându-se. Povara armurii îl va trage pe Lordul Hoster în jos, să se odihnească în patul moale şi nămolos al râului, în castelele de apă unde domnea de-a pururi neamul Tully, cu bancuri de peşti drept ultimi slujitori.

Îndată ce barca învăpăiată dispăru din faţa ochilor, Edmure se îndepărtă. Lui Catelyn i-ar fi plăcut să-l îmbrăţişeze, fie şi doar pentru o clipă, să stea cu el o oră, o noapte sau o zi întreagă, să vorbească despre cel mort şi să jelească. Dar ştia, la fel de bine ca el, că nu era momentul. Acum era Lordul Riverrunului şi cavalerii mişunau în jurul lui, murmurând condoleanţe şi promisiuni de credinţă, îndepăr-tându-l de un lucru atât de mărunt ca suferinţa surorii sale. Edmure asculta, fără să

audă nici un cuvânt.

— Nu e o ruşine să ratezi, îi şopti Catelynei unchiul său. Edmure ar trebui să

afle. În ziua când nobilul meu tată a plecat pe râu în jos, Hoster a ratat şi el.

— Prima săgeată. Catelyn fusese prea mică pe atunci ca să-şi amintească, dar tatăl ei îi spusese povestea de nenumărate ori. Dar cea de-a doua a nimerit vela.

Suspină. Edmure nu era atât de puternic cum părea. Moartea tatălui lor venise, într-un sfârşit, ca o binecuvântare, dar chiar şi aşa, fratele ei o primise greu.

Noaptea trecută, printre cupe de vin, izbucnise în plâns, zdrobit, plin de regrete pentru lucrurile nefăcute şi vorbele nerostite. N-ar fi trebuit să plece niciodată

să-şi poarte bătălia la vaduri, i-a spus surorii sale printre lacrimi. Ar fi trebuit să

rămână la căpătâiul tatălui său.

— Ar fi trebuit să fiu cu el, aşa cum ai fost tu. Spune-mi adevărul, Catelyn, a întrebat de mine?

Ultimul cuvânt al Lordului Hoster fusese *Calomfir,* dar Catelyn nu îndrăznea să-i spună asta.

— Ţi-a murmurat numele, a minţit ea, iar fratele ei a clătinat din cap recunoscător şi i-a sărutat mâna.

Dacă n-ar fi încercat să-şi înece în vin suferinţa şi remuşcările, poate că ar fi reuşit să întindă un arc, îşi zise ea suspinând, dar acesta era un alt lucru pe care nu îndrăznea să i-l spună.

Peştele Negru o conduse de pe creasta zidului către locul unde se afla Robb, printre purtătorii de flamuri, cu tânăra lui regină alături. Când o zări, fiul ei o cuprinse, tăcut, în braţe.

— Lordul Hoster a fost măreţ ca un rege, doamna mea, murmură Jeyne. Mi-aş

fi dorit să am şansa să-l cunosc.

— Iar eu să-l cunosc mai bine, adăugă Robb.

— Şi el şi-ar fi dorit asta, spuse Catelyn. Între Riverrun şi Winterfell distanţa e 78

prea mare. *Şi prea mulţi munţi, prea multe râuri şi oştiri despart Riverrunul de Eyrie, după cum se pare.* Lysa nu-i răspunsese la scrisoare.

Iar de la Debarcaderul Regelui nu venea decât tăcere. Spera că Brienne şi Ser Cleos ajunseseră până acum în oraş, cu prizonierul lor. Poate că Brienne făcea deja cale întoarsă, aducând fetele cu ea. *Ser Cleos a jurat că-l va pune pe Pezevenghi să trimită un corb, îndată ce schimbul va fi făcut.* Poate că vreun arcaş doborâse pasărea şi o mâncase la cină. Scrisoarea care i-ar fi adus mângâiere zăcea poate, acum, în cenuşa unui foc de tabără, printre oasele unui corb.

Alţii îşi aşteptau rândul să-i aducă lui Robb condoleanţe şi Catelyn rămase deoparte, răbdătoare, în timp ce Lordul Jason Mallister, Marelejon şi Ser Rolph Spicer vorbiră, pe rând, cu el. Dar când se apropie Lordul Frey, Catelyn îl trase pe Robb de mânecă. Fiul ei se întoarse şi aşteptă să vadă ce avea Lothar de spus.

— Înălţimea Ta.

Un bărbat dolofan, între treizeci şi patruzeci de ani, Lothar Frey avea ochii înguşti, o barbă ascuţită şi un păr negru care-i cădea, în bucle, pe umeri. Un picior răsucit la naştere îi adusese numele de *Lothar Şchiopul.* Slujise ca administrator al tatălui său în ultimii doisprezece ani.

— Ne sfiim să te tulburăm în aceste clipe de doliu, dar poate că ai vrea să ne acorzi diseară o audienţă.

— Mi-ar face plăcere, răspunse Robb. Nu mi-am dorit niciodată să semăn vrajbă între noi.

— Nici eu să-i fiu pricină, adăugă Regina Jeyne.

Lothar Frey zâmbi.

— Înţeleg, la fel şi nobilul meu tată. Mi-a poruncit să spun că a fost şi el tânăr cândva şi îşi aminteşte foarte bine cum e când frumuseţea îţi răpeşte inima.

Lordul de Crossing îngropase şapte soţii şi acum era căsătorit cu cea de-a opta, dar vorbea despre ele doar ca despre nişte iepe de prăsilă. Cu toate acestea, vorbele transmise erau frumoase şi Jeyne nu putea să respingă acest compliment.

Nici Robb.

— Tatăl tău e foarte amabil, zise el. Aştept cu nerăbdare discuţia noastră.

Lothar se înclină, sărută mâna reginei şi se retrase. Alţii şi alţii se adunaseră

deja, aşteptându-şi rândul. Robb vorbi cu fiecare, răspunzând ici cu o mulţumire, colo cu un zâmbet, după cum se cerea. Abia când ultimul dintre ei isprăvi, se întoarse către Catelyn:

— Trebuie să discutăm ceva. Faci cu mine câţiva paşi?

— Cum porunceşti, Înălţimea Ta.

— N-a fost o poruncă, mamă.

— Atunci plăcerea va fi de partea mea.

Fiul ei o trata cu destulă blândeţe de când se întorsese de la Riverrun, însă

rareori îi căuta compania. Dacă se simţea mai bine cu tânăra lui soţie, nu-l putea 79

învinui. *Jeyne îl face să zâmbească, iar eu nu-i pot împărtăşi decât suferinţă.*

Părea să-i placă şi tovărăşia cumnaţilor lui, tânărul Rollam, scutierul, şi Ser Raynald, stegarul său. *Ocupă locurile celor pe care i-a pierdut,* îşi dăduse seama Catelyn, privindu-i împreună. *Rollam a luat locul lui Bran, iar Raynald e jumătate Theon, jumătate Jon Snow.* Doar în preajma fraţilor Westerling îl vedea pe Robb zâmbind sau îl auzea râzând, ca un copil ce era. Pentru ceilalţi, era mereu Regele Nordului, cu capul aplecat sub povara coroanei, chiar şi când fruntea îi era liberă.

Robb îşi sărută tandru soţia, îi promise că i se va alătura în apartamentele lor şi se îndepărtă cu nobila sa mamă. Paşii îi purtau spre pădurea zeilor.

— Lothar părea binevoitor, e un semn încurajator.

— Asta nu înseamnă că ni se vor alătura.

Robb clătină din cap. Chipul i se întunecă, umerii îi căzură şi Catelyn simţi că

i se rupe sufletul de mila lui. *Coroana îl striveşte,* gândi ea. *Îşi doreşte atât de mult să fie un rege bun, să fie curajos,*

nobil şi înţelept, dar povara e prea grea pentru un copil. Robb se străduia din răsputeri, dar loviturile continuau să cadă, una după alta, necruţătoare. Când i-au adus vestea despre Duskendale, unde Lordul Randyll Tarly îi spulberase pe Robert Glover şi Ser Helman Tallhart, ar fi fost de aşteptat să se înfurie. În schimb, a rămas năucit, cu privirea pierdută, şi a spus:

— Duskendale, de pe marea îngustă? De ce să se fi dus la Duskendale?

Clătinase din cap, uluit. O treime din oastea mea, nimicită la *Duskendale?*

— Oamenii de fier mi-au luat castelul, iar acum Lannisterii mi-au luat şi fratele, a spus Galbart Glover, cu glasul sugrumat de disperare. Robert Glover supravieţuise bătăliei, dar la scurt timp fusese capturat lângă drumul regelui.

— Nu pentru mult timp, i-a făgăduit Robb. Am să-l ofer pe Martyn Lannister în schimb. Lordul Tywin va trebui să accepte, de dragul fratelui său.

Martyn era fiul lui Ser Kevan, geamănul lui Willem, pe care îl omorâse Lordul Karstark. Catelyn ştia că acele crime continuau să-l bântuie pe fiul ei. Triplase garda în jurul lui Martyn, dar încă se temea pentru viaţa lui.

— Ar fi trebuit să-l dau pe Regicid în schimbul Sansei, atunci când m-ai rugat prima dată, spuse Robb în timp ce străbăteau galeria. Dacă i-aş fi dat-o Cavalerului Florilor de soţie, poate că Tyrellii ar fi fost de partea noastră şi nu a lui Joffrey. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— Mintea îţi era la bătălii, şi pe bună dreptate. Nici măcar un rege nu se poate gândi la toate.

— Bătălii, şopti Robb, în timp ce o conduse afară, sub bolta copacilor. Am câştigat fiecare bătălie, dar nu ştiu cum, pierd războiul. Ridică privirea, ca şi cum răspunsul ar fi fost scris pe cer. Oamenii de fier stăpânesc Winterfellul şi Moat Cailin e tot al lor. Tata e mort, la fel sunt Bran şi Rickon, poate şi Arya. Iar acum şi tatăl tău.

80

Nu-l putea lăsa pradă disperării. Cunoştea şi ea gustul acela amar.

— Tatăl meu era pe moarte de multă vreme. N-aveai cum să schimbi asta. Ai făcut greşeli, Robb, dar care rege n-a făcut? Ned ar fi fost mândru de tine.

— Mamă, trebuie să ştii ceva.

Inima Catelynei se opri o clipă în loc. *E ceva ce urăşte. Ceva ce se teme să-mi spună.* Nu se putea gândi decât la Brienne şi la misiunea ei.

— E vorba despre Regicid?

— Nu, despre Sansa.

E moartă, îi trecu imediat prin minte Catelynei. *Brienne a dat greş, Jaime e mort, iar Cersei a omorât-o, drept răzbunare, pe draga mea fetiţă.* Preţ de o clipă, rămase fără grai.

— E… e pierdută, Robb?

— Pierdută? Robb părea nedumerit. Moartă? O, mamă, nu, nu e asta, nu i-au făcut nici un rău, nu în felul acesta, numai că… aseară a venit o pasăre, dar n-am îndrăznit să-ţi spun până când tatăl tău n-a fost condus pe ultimul drum. Robb îi luă mâna. Au măritat-o cu Tyrion Lannister.

Degetele ei se strânseră peste ale lui.

— Pezevenghiul?

— Da.

— A jurat s-o dea în schimbul fratelui său, zise ea năucită. Pe ea şi pe Arya.

Aveam să le primim înapoi dacă i-l înapoiam pe nepreţuitul său Jaime, a jurat în faţa întregii curţi. Cum a putut să se însoare cu ea, după ce rostit aceste cuvinte în faţa zeilor şi a oamenilor?

— E fratele Regicidului. Au trădarea în sânge. Degetele lui Robb atinseră

mânerul sabiei. Dacă aş putea, i-aş reteza capul ăla hidos. Atunci Sansa ar fi văduvă şi ar fi liberă. Nu văd altă ieşire.

Au obligat-o să rostească jurămintele în faţa unui septon şi să îmbrace o mantie purpurie.

Catelyn şi-l amintea pe omuleţul diform pe care-l luase prizonier la hanul de la răscruce şi pe care-l dusese tocmai până la Eyrie.

— Ar fi trebuit s-o las pe Lysa să-l arunce pe Poarta Lunii. Biata mea Sansa…

pentru ce să fi vrut cineva să-i facă una ca asta?

— Pentru Winterfell, răspunse Robb dintr-o suflare. Cu Bran şi Rickon morţi, Sansa este urmaşa mea. Dacă mi se întâmplă ceva…

Catelyn îi strânse mâna cu putere.

— Nimic nu ţi se va întâmpla. *Nimic.* N-aş putea suporta. L-au luat pe Ned, i-au luat pe iubiţii tăi frăţiori, Sansa e măritată, Arya pierdută, tatăl meu mort…

dacă ai păţi ceva, aş înnebuni, Robb. Eşti tot ce mi-a mai rămas. E tot ce mai are *Nordul.*

— Încă n-am murit, mamă.

Dintr-odată, Catelyn fu copleşită de spaimă.

— Războaiele nu trebuie purtate până la ultima picătură de sânge. Îşi auzea 81

chiar şi ea disperarea din glas. Nu ai fi primul rege care a plecat genunchiul, nici măcar primul Stark.

Gura lui Robb se încleşta.

— Nu. Niciodată.

— Nu e nici o ruşine. Balon Greyjoy a plecat genunchiul în faţa lui Robert când revolta lui a fost înăbuşită. Torrhen Stark a preferat să plece genunchiul în faţa lui Aegon Cuceritorul decât să-şi vadă oastea înfruntând focurile.

— Dar Aegon i-a ucis lui Torrhen tatăl? Îşi trase mâna din mâna ei. Niciodată, am spus.

Acum joacă rolul băiatului, nu al regelui.

— Lannisterii n-au nevoie de Nord. Vor cere tribut şi ostatici, nimic mai mult… iar Pezevenghiul o va păstra pe Sansa, orice am face noi, ca să-şi aibă

ostaticul. Oamenii de fier se vor dovedi un duşman mai greu de mulţumit, te asigur. Ca să aibă vreo speranţă să stăpânească Nordul, Greyjoyii nu trebuie să

lase în viaţă nici un singur vlăstar al Casei Stark, care le-ar putea contesta drepturile. Theon i-a omorât pe Bran şi pe Rickon, astfel că acum nu le mai rămâne decât să scape de tine… şi de Jeyne, da. Crezi că Lordul Balon îşi permite s-o lase să trăiască, să-ţi nască moştenitori?

Chipul lui Robb era neclintit.

— De aceea l-ai eliberat pe Regicid? Ca să faci pace cu Lannisterii?

— L-am eliberat pe Jaime de dragul Sansei… şi al Aryei, dacă mai e în viaţă.

Ştii asta. Dar dacă am nutrit şi o mică speranţă că voi cumpăra şi pacea, e chiar atât de rău?

— Da, răspunse el. Mi-au ucis tatăl.

— Crezi că eu am uitat asta?

— Nu ştiu. Ai uitat?

Catelyn nu-şi lovise niciodată copiii la mânie, dar în clipa aceea fu cât pe ce să-l pălmuiască. Se stăpâni, reamintindu-şi cât de speriat şi singur era, cu siguranţă, fiul ei.

— Tu eşti Regele Nordului. Alegerea îţi aparţine. Nu-ţi cer decât să te gândeşti la ce ţi-am spus. Se scriu cântece minunate despre regii care mor cu vitejie în luptă, dar viaţa ta valorează mai mult decât un cântec. Cel puţin pentru mine, care ţi-am dăruit-o. Îşi înclină capul. Îmi îngădui acum să plec?

— Da.

Robb se întoarse şi scoase sabia. Ce avea de gând cu ea, Catelyn nu-şi putea da seama. Nu era nici un duşman prin preajmă, nimeni cu care să se lupte. Doar ea şi el, printre copacii înalţi şi frunzele căzute. *Există bătălii care nu se câştigă cu sabia,* vru să-i spună, dar se temea că regele era surd la asemenea vorbe.

Ore mai târziu, Catelyn cosea în camera ei, când tânărul Rollam Westerling veni într-un suflet, chemând-o la cină.

Bine, gândi Catelyn uşurată. Nu fusese sigură că, după cearta lor, fiul ei o va dori acolo.

82

— Eşti un scutier de nădejde, îi spuse ea lui Rollam, pe un ton grav. *Bran ar fi fost la fel.*

Dacă Robb era rezervat la masă, iar Edmure morocănos, Lothar cel Şchiop făcea cât amândoi. Era întruchiparea curtoaziei, povestind cu căldură despre Lordul Hoster, consolând-o cu blândeţe pe Catelyn pentru pierderea fiilor ei, Bran şi Rickon, proslăvindu-l pe Edmure pentru victoria de la Moara de Piatră şi mulţumindu-i lui Robb pentru „dreptatea iute şi sigură" pe care i-o aplicase lui Rickard Karstark. Fratele nelegitim al lui Lothar, Walter Rivers, era cu totul altfel: un bărbat aspru, ursuz, cu chipul bănuitor al Lordului Walder, vorbea doar rareori şi îşi îndrepta aproape întreaga atenţie către carnea şi miedul din faţa lui.

După ce toate vorbele goale fură rostite, regina şi ceilalţi Westerlingi se scuzară, masa fu strânsă şi Lothar Frey îşi drese glasul.

— Înainte de a trece la chestiunea care ne-a adus aici, mai e un lucru de discutat, zise el ritos. Un lucru grav, mă tem. Am sperat că nu-mi va reveni mie misiunea de a vă aduce aceste veşti, dar se pare că sunt nevoit. Nobilul meu tată a primit o scrisoare de la nepoţii lui.

Catelyn fusese în ultimul timp atât de absorbită de propria-i suferinţă, încât aproape că uitase de cei doi Frey pe care acceptase să-i ia în grijă. *Nu,* gândi ea.

Mama, ai milă, câte lovituri mai putem îndura? Presimţea că vorbele pe care avea să le audă îi vor înfige încă o săgeată în inimă.

— Nepoţii de la Winterfell? se forţă să întrebe. Pupilii mei?

— Walder şi Walder, da. Dar în prezent sunt la Dreadfort, doamna mea. Mi-e greu să-ţi spun asta, dar a avut loc o bătălie. Winterfellul a fost pârjolit.

— *Pârjolit?* Glasul lui Robb era neîncrezător.

— Lorzii voştri din Nord au încercat să-l recucerească din mâinile oamenilor de fier. Când Theon Greyjoy a văzut că trofeul său e pierdut, a dat foc castelului.

— N-am auzit nimic de nici o bătălie, protestă Ser Brynden.

— Nepoţii mei sunt doar nişte copii, e adevărat, dar au fost colo. Walder cel Mare a scris depeşa, dar a semnat-o şi vărul său. A fost o treabă sângeroasă, după

cum povestesc ei. Castelanul vostru a fost ucis. Ser Rodrik, aşa îl chema?

— Ser Rodrik Cassel, răspunse Catelyn, încremenită. *Acea biată făptură*

vitează şi credincioasă? Îl vedea aievea, trăgându-se de barba-i albă, sălbatică.

Dar ceilalţi oameni ai noştri?

— Mă tem că oamenii de fier i-au trecut pe mulţi prin sabie.

Mut de furie, Robb bătu cu pumnul în masă şi îşi întoarse faţa, ca Freyii să

nu-i vadă lacrimile.

Însă mama sa i le văzu. *Lumea devine mai întunecoasă pe zi ce trece.*

Gândurile lui Catelyn se îndreptară către Beth, fetiţa lui Ser Rodrik, către neobositul Maester Luwin şi veselul Septon Chayle, către Mikken, în fierărie, Farlen şi Palia la adăposturile câinilor, către Bătrâna Nan şi Hodor cel inocent.

Avea inima bolnavă.

— Te rog, nu *toţi.*

— Nu, răspunse Lothar Şchiopul. Femeile şi copiii s-au ascuns, printre ei şi nepoţii mei, Walder şi Walder. Cu Winterfellul prefăcut în scrum, supravieţuitorii au fost duşi la Dreadfort de fiul lui Bolton, care a salvat femeile de la Winterfell şi pe cei mici.

— *Fiul* lui Bolton? Glasul lui Robb era încordat.

Walder Rivers interveni:

— Un fiu bastard, cred.

— Nu Ramsay Snow? Lordul Roose mai are un bastard? Robb se încruntă.

Acest Ramsay a fost un monstru şi un criminal şi a murit ca un laş. Sau cel puţin aşa mi s-a spus.

— Nu pot să mă pronunţ. E multă confuzie într-un război. Multe mărturii false. Tot ceea ce pot spune este că nepoţii mei susţin că acest bastard al lui Bolton a fost cel care a salvat femeile Winterfellului şi pe cei mici. Acum sunt la Dreadfort, în siguranţă, toţi cei care au rămas…

— Theon, zise Robb pe neaşteptate. Ce s-a întâmplat cu Theon Greyjoy? A fost ucis?

Lothar Şchiopul ridică din umeri.

— Asta nu ştiu, Înălţimea Ta. Walder şi Walder n-au pomenit nimic despre soarta lui. S-ar putea ca Lordul Balon să ştie, dacă a primit veşti de la acest fiu al său.

Ser Brynden spuse.

— Îl vom întreba, negreşit.

— Văd că sunteţi cu toţii tulburaţi. Îmi pare rău că v-am adus un nou prilej de suferinţă. Poate că ar trebui să ne amânăm discuţia pe mâine. Problema noastră

poate aştepta până ce vă reveniţi…

— Nu, zise Robb. Vreau s-o rezolvăm.

Edmure clătină aprobator din cap.

— Şi eu la fel. Ai vreun răspuns la propunerea noastră, lordul meu?

— Da. Lothar zâmbi. Nobilul meu tată mă roagă să îi spun Înălţimii Tale că va consimţi la această nouă alianţă prin căsătorie între casele noastre şi îşi reînnoieşte loialitatea faţă de Regele Nordului, cu condiţia ca Luminăţia Ta să-i ceară scuze în persoană, faţă în faţă, pentru insulta pe care a adus-o Casei Frey.

O scuză era un preţ mic de plătit, dar lui Catelyn îi displăcu imediat această

condiţie meschină a Lordului Walder.

— Sunt încântat, zise Robb cu prudenţă. Nu am dorit niciodată să provoc această ruptură între noi, Lothar. Casa Frey a luptat cu vitejie pentru cauza noastră, o doresc din nou de partea mea.

— Eşti nespus de bun, Înălţimea Ta. Întrucât accepţi aceşti termeni, am primit poruncă să ofer Lordului Tully mâna surorii mele, Lady Roslin, o fecioară de şaisprezece ani. Roslin e cea mai tânără fiică a nobilului meu tată cu Lady 84

Bethany din Casa Rosby, a şasea lui soţie. Are o fire blândă şi e înzestrată pentru muzică.

Edmure se foi în scaun.

— N-ar fi mai bine dacă mai întâi aş întâlni…

— Vă veţi întâlni când vă veţi căsători, i-o reteză Walder Rivers. Dacă nu cumva Lordul Tarly simte nevoia să-i numere mai întâi dinţii.

Edmure se stăpâni.

— Am să te cred pe cuvânt în privinţa dinţilor ei, dar aş fi încântat dacă aş

putea să-i zăresc chipul înainte de a o lua de nevastă.

— Trebuie s-o accepţi acum, ser, insistă Walder Rivers. Altfel tatăl meu îşi retrage oferta.

Lothan Şchiopul dădu din mâini.

— Fratele meu vorbeşte fără înconjur, ca un soldat, dar ceea ce spune este adevărat. E dorinţa nobilului meu tată ca această căsătorie să aibă loc degrabă.

— *Degrabă?* Edmure părea atât de nefericit, încât lui Catelyn îi trecu prin minte gândul scandalos că poate Edmure cocheta cu ideea de a rupe logodna după

ce luptele vor lua sfârşit.

— Oare Lordul Walder a uitat că purtăm un război? întrebă aspru Peştele Negru.

— Nici pomeneală, răspunse Lothar. Tocmai de aceea insistă ca această

căsătorie să aibă loc acum, ser. Oamenii mor în război, chiar şi cei care sunt tineri şi puternici. Ce se va alege de

alianţa noastră dacă Lordul Edmure cade înainte s-o ia pe Roslin de soţie? Şi apoi, mai trebuie să ţinem seama şi de vârsta tatălui meu.

A trecut de nouăzeci de ani şi nu cred să apuce sfârşitul acestui război. Ar muri cu nobila-i inimă împăcată dacă ar putea s-o vadă pe Roslin măritată înainte ca zeii să-l ia, ştiind că preaiubita lui fiică are un soţ puternic, care s-o preţuiască şi s-o ocrotească.

Cu toţii vrem ca Lordul Walder să moară fericit. Catelyn era din ce în ce mai nemulţumită de acest aranjament.

— Fratele meu tocmai şi-a pierdut el însuşi tatăl. Are nevoie de timp să-l plângă.

— Roslin e o fată veselă, zise Lothar. S-ar putea să fie exact ceea ce-i lipseşte ca să-l ajute să treacă mai uşor prin această suferinţă.

— Iar bunicului meu au ajuns să-i displacă logodnele prelungite, adăugă

bastardul Walder Rivers. Nu-mi pot închipui de ce.

Robb îi aruncă o privire de gheaţă.

— Pricep ce vrei să spui, Rivers. Rogu-te, lasă-ne singuri.

— Cum porunceşte Înălţimea Ta. Lothar Şchiopul se ridică, iar fratele său bastard îl ajută să iasă, şontâc, din încăpere.

Edmure clocotea.

— Numai că n-au zis că promisiunea mea nu face doi bani! De ce l-aş lăsa pe 85

bătrânul ăla perfid să-mi aleagă soţia? Lordul Walder are şi alte fiice în afară de Roslin. Şi nepoate. Ar trebui să mi se ofere, ca şi ţie, dreptul să aleg. Sunt seniorul său, ar trebui să fie încântat că sunt dispus să mă însor cu *oricare* dintre ele.

— E un om mândru şi noi l-am rănit, răspunse Catelyn.

— Lua-i-ar Ceilalţi mândria! Nu voi fi făcut de ruşine în casa mea. Răspunsul meu e nu.

Robb îl privi obosit.

— N-am să-ţi poruncesc. Nu în privinţa asta. Dar dacă refuzi, Lordul Frey va considera că e o nouă insultă şi orice speranţă de a îndrepta lucrurile va fi pierdută.

— Nu poţi şti asta, insistă Edmure. Frey m-a vrut pentru una dintre fiicele lui din ziua în care m-am născut. Nu va lăsa o ocazie ca asta să-i scape printre degetele alea hrăpăreţe. Când Lothar îi va duce răspunsul nostru, va veni înapoi valvârtej şi va accepta o logodnă... cu o fată la alegerea mea.

— Poate, cu timpul, zise Brynden Peştele Negru. Dar putem noi aştepta cât timp Lothar face drumul încoace şi încolo, cu oferte şi contraoferte?

Degetele lui Robb se strânseră în pumn.

— Trebuie să mă întorc la Nord. Fratele meu e mort, Winterfellul pârjolit, oamenii ucişi... numai zeii ştiu ce pune la cale acest bastard al lui Bolton sau dacă

Theon e încă în viaţă şi liber. Nu pot să stau aici şi să aştept o căsătorie care s-ar putea să aibă loc sau nu.

— Trebuie să aibă loc, zise Catelyn fără tragere de inimă. Nu-mi doresc mai mult decât tine, frate, să suport insultele şi plângerile lui Walder Frey, dar nu prea avem de ales. Fără această căsătorie, cauza lui Robb e pierdută. Edmure, trebuie să acceptăm.

— Trebuie să *acceptăm?* repetă el iritat. Nu te văd oferindu-te să devii a noua Doamnă Frey, Cat.

— Cea de-a opta Doamnă Frey e încă bine, sănătoasă, după câte ştiu, răspunse ea. *Din fericire.* Altfel, cunoscându-l pe Lordul Walder, s-ar putea foarte bine să

se ajungă la asta.

Peştele Negru spuse:

— Sunt ultimul om din Cele Şapte Regate care să spună cuiva cu cine trebuie să se căsătorească, nepoate. În orice caz, ai zis ceva despre răscumpărarea greşelii de la Bătălia Vadurilor.

— Aveam în minte o altfel de răscumpărare. O luptă de la om la om cu Regicidul. Şapte ani de penitenţă ca frate

cerşetor. Să înot în marea apusului cu picioarele legate. Când văzu că nimeni nu zâmbea, Edmure ridică mâinile: Lua-v-ar Ceilalţi pe toţi! Prea bine. Mă voi însura cu fetişcana. Ca *răscumpărare.*

86

DAVOS

Lordul Alester ridică brusc privirea.

— Glasuri, spuse el. Auzi, Davos? Vine cineva după noi.

— Mreană, răspunse Davos. E ora cinei sau pe aproape. Cu o seară înainte, Mreană le adusese o jumătate de plăcintă cu carne de vită şi slănină şi o carafă cu mied. Doar gândindu-se la ele, maţele începură să-i chiorăie.

— Nu, sunt mai mulţi.

Are dreptate. Davos auzea cel puţin două glasuri şi paşi din ce în ce mai răsunători. Se ridică în picioare şi se duse lângă gratii.

Lordul Alester îşi şterse paiele de pe haine.

— Regele a trimis după mine. Sau regina, da, Selyse nu m-ar lăsa să putrezesc aici, pe mine, sânge din sângele ei.

Mreană îşi făcu apariţia în faţa celulei cu o legătură de chei în mână. Ser Axell Florent şi patru străjeri îl urmau îndeaproape. Se opriră sub torţă, aşteptând ca Mreană să caute cheia potrivită.

— Axell, spuse Lordul Alester. O, zei îndurători. Cine trimite după mine?

Regele sau regina?

— Nimeni n-a trimis după tine, trădătorule, se răsti Ser Axell.

Lordul Alester sări înapoi, de parcă ar fi primit o palmă.

— Nu, ţi-o jur, n-am trădat pe nimeni. De ce nu vrei să mă asculţi? Dacă

Înălţimea Sa m-ar lăsa doar să-i explic…

Mreană vârî o cheie mare de fier în broască, o răsuci şi deschise uşa.

Balamalele ruginite protestară cu un scârţâit.

— Tu, i se adresă el lui Davos. Vino.

— Unde? Davos se uită la Ser Axell. Spune-mi adevărul, ser, ai de gând să mă

ucizi?

— Am fost trimis după tine. Poţi umbla?

— Da, pot. Davos păşi afară din celulă, iar Lordul Alester scoase un strigăt de disperare, în timp ce Mreană trânti uşa la loc.

— Ia torţa, îi porunci Ser Axell temnicerului. Lasă-l pe trădător pradă

întunericului.

— Nu, protestă fratele său. Axell, te rog, nu lua lumina... zei, aveţi îndurare...

— Zei? Nu există decât R’hllor şi Celălalt. Ser Axell făcu un gest tăios şi unul dintre străjerii săi smulse torţa din suport şi o luă înainte pe scări.

— Mă duceţi la Melisandre? întrebă Davos.

— Va fi şi ea acolo, răspunse Ser Axell. Nu e niciodată departe de rege. Dar Înălţimea Sa te vrea.

Davos îşi ridică mâna la piept, unde, cândva, norocul îi atârnase de o sfoară, într-un săculeţ de piele. *Acum s-a dus,* îşi aminti, *şi capetele celor patru degete la fel.* Dar palmele îi erau încă destul de lungi ca să cuprindă gâtul unei femei, în 87

special un gât subţire, ca al ei.

Începură să urce scara îngustă, în spirală. Zidurile erau din piatră aspră, întunecată, reci la atingere. Lumina torţei dansa în faţa lor, iar umbrele înaintau lângă ei, pe pereţi. La cea de-a treia întoarcere, trecură pe lângă o poartă de fier care dădea spre un spaţiu cufundat în beznă, iar la a cincea, pe lângă o alta. Davos bănuia că erau deja aproape de nivelul pământului, poate chiar deasupra.

Următoarea uşă la care ajunseră era din lemn, dar continuară să urce. Acum pereţii erau găuriţi de săgeţi, dar nici o geană de lumină nu răzbătea prin zidurile groase de piatră. Afară era noapte.

Picioarele îl dureau când Ser Axell dădu în lături o uşă grea şi îi făcu semn să

treacă. Dincolo, un pod înalt de piatră se arcuia peste abis, către un masiv turn central numit Toba de Piatră. Briza mării bătea fără odihnă printre arcade şi, în timp ce treceau podul, Davos simţea mirosul apei sărate. Inspiră adânc, umplându- şi plămânii cu aerul rece şi curat. *Vânt şi apă, daţi-mi putere,* se rugă

el. Un foc imens ardea în curtea de dedesubt, să alunge spaimele golfului întunecat, iar oamenii reginei erau adunaţi în jurul lui, cântând osanale noului lor zeu roşu.

Se aflau la mijlocul podului când Ser Axell se opri. Făcu un gest brusc cu mâna şi oamenii lui se îndepărtară.

— De-ar fi după mine, te-aş arde împreună cu fratele meu Alester, îi zise el lui Davos. Sunteţi amândoi nişte trădători.

— Poţi spune ce vrei. Nu l-aş trăda niciodată pe Regele Stannis.

— Ba da, l-ai trăda. Îl vei trăda. Văd asta pe chipul tău. Şi am văzut-o şi în flăcări. R’hllor m-a binecuvântat cu acest dar. Îmi arată viitorul în foc, ca lui Melisandre. Stannis Baratheon va sta pe Tronul de Fier, am văzut. Şi ştiu ce trebuie făcut. Înălţimea Sa trebuie să mă facă Mâna lui, în locul fratelui meu trădător. Iar tu îi vei spune asta.

Oare? Davos rămase tăcut.

— Regina a cerut insistent numirea mea, continuă Ser Axell. Chiar şi vechiul tău prieten din Lys, piratul Saan, spune acelaşi lucru. Am ticluit împreună un plan, el şi cu mine. Cu toate acestea, Înălţimea Sa nu acţionează. Înfrângerea îl roade – un vierme negru în sufletul lui. Dacă eşti atât de devotat cauzei sale precum spui, contrabandistule, îţi vei uni glasul cu al nostru. Spune-i că sunt singura Mână de care are nevoie. Spune-i, şi când pornim pe mare, voi avea grijă

să ai o corabie nouă.

O corabie. Davos cercetă chipul bărbatului din faţa lui. Ser Axell avea urechile mari ale Casei Florent, foarte

asemănătoare cu ale reginei. Din ele îi creştea un păr aspru, la fel şi din nări, iar sub bărbia dublă părul îi răsărea în smocuri. Avea nasul mare, fruntea cu sprâncene stufoase, ochii înguşti şi duşmănoşi. *Mai repede mi-ar da un rug decât o corabie, a spus-o, dar dacă îi fac pe plac...*

— Dacă îţi trece prin minte să mă trădezi, continuă Ser Axell, adu-ţi aminte, 88

rogu-te, că am fost castelan la Piatra Dragonului o bună bucată de vreme.

Garnizoana este a mea. Probabil că n-am cum să te ard fără acordul regelui, dar cine poate spune că nu poţi suferi un accident? Aşează o mână cărnoasă pe ceafa lui Davos şi îl lipi de parapetul înalt până la brâu al podului, apoi îl împinse puţin mai tare, până când faţa îi ajunse deasupra curţii. Mă auzi?

— Aud, răspunse Davos. *Şi tu îndrăzneşti să mă numeşti pe mine trădător?*

Ser Axell îi dădu drumul.

— Bun. Înălţimea Sa ne aşteaptă. Mai bine să nu-i irosim timpul.

În vârful Tobei de Piatră, în camera mare şi rotundă numită Sala Mesei Pictate, îl găsiră pe Stannis Baratheon stând în spatele obiectului de la care se trăgea numele încăperii, o placă masivă de lemn sculptat în forma Westerosului, aşa cum fusese el pe vremea lui Aegon Cuceritorul. Lângă rege se afla un mangal de fier, cu cărbuni ce aruncau sclipiri portocalii-arămii. Patru ferestre înalte, alungite, dădeau către nord, sud, est şi vest. Dincolo de ele erau noaptea şi cerul înstelat.

Davos auzea vântul şuierând şi, mai încet, freamătul mării.

— Înălţimea Ta, spuse Ser Axell, aşa cum ai poruncit, ţi l-am adus pe Cavalerul Ceapă.

— Văd. Stannis purta o tunică gri de lână, o mantie de un roşu-închis şi o curea de piele, neagră ca smoala, de care atârnau sabia şi pumnalul. O coroană

roşie-aurie, cu vârfuri în formă de flăcări, îi înconjura fruntea. Privindu-l, Davos se cutremură. Părea cu zece ani mai bătrân decât omul pe care îl lăsase la Debarcaderul Regelui, când pornise spre Apa Neagră, spre bătălia care avea să-i nimicească. Barba tunsă scurt îi era brăzdată de fire cărunte şi regele slăbise peste zece kilograme. Nu fusese niciodată un bărbat corpolent, dar acum oasele i se mişcau pe sub piele ca nişte suliţe ce încercau să iasă. Până şi coroana părea prea mare pentru creştetul lui. Ochii îi erau văgăuni goale, albastre, cufundate în prăpăstii adânci, iar în spatele pielii i se desluşea forma craniului.

Cu toate acestea, când dădu cu ochii de Davos, un zâmbet palid îi flutură pe buze.

— Aşadar, marea mi l-a redat pe cavalerul peştilor şi al cepei.

— Aşa e, Înălţimea Ta. *Oare ştie că mă aflu în temniţele lui?* Davos plecă un genunchi.

— Ridică-te, Ser Davos, porunci Stannis. Mi-ai lipsit, ser. Am nevoie de sfaturi bune şi tu niciodată nu m-ai dezamăgit. Aşadar, spune-mi cinstit: care e pedeapsa pentru trădare?

Cuvântul rămase atârnat în aer. *Un cuvânt înfricoşător,* gândi Davos. Oare i se cerea să-şi condamne tovarăşul de celulă? Sau, poate, să se condamne pe sine?

Regii cunosc pedeapsa pentru trădare mai bine ca oricine.

— Trădare? reuşi el în cele din urmă să rostească, abia şoptit.

— Cum altfel ai spune când cineva îşi renegă regele şi încearcă să-i fure tronul? Te întreb încă o dată: care este pedeapsa pentru trădare, după lege?

Davos nu avea altceva de făcut decât să răspundă.

— Moartea, spuse el. Pedeapsa este moartea, Înălţimea Ta.

— Întotdeauna a fost aşa. Eu nu sunt… eu nu sunt un om crud, Ser Davos. Mă

cunoşti. Mă cunoşti de multă vreme. Aceasta nu este legea mea. Întotdeauna a fost aşa, de pe vremea lui Aegon şi dinainte. Daemon Blackfyre, fraţii Toyne, Regele Vultur, Marele Maester Hareth… trădătorii au plătit întotdeauna cu vieţile lor… chiar şi Rhaenya Targaryen. A fost fiica unui rege şi mama altor doi, dar a murit ca orice trădător fiindcă a încercat să fure tronul propriului ei frate. Aşa e legea. E *lege,* Davos. Nu cruzime.

— Da, Înălţimea Ta. *Nu vorbeşte despre mine.* În acel moment, lui Davos i se făcu milă de tovarăşul de celulă pe care îl lăsase jos, în întuneric. Ştia că ar trebui să tacă, dar era obosit şi tulburat şi se auzi spunând: Sire, Lordul Florent nu a vrut nicidecum să te trădeze.

— Contrabandiştii au vreun alt cuvânt pentru asta? L-am făcut Mână şi ar fi fost în stare să-mi vândă tronul pentru o strachină de terci. Le-ar fi dat-o şi pe Shireen. Singura mea copilă. Ar fi măritat-o cu un bastard născut din incest.

Glasul regelui era gâtuit de mânie. Fratele meu avea darul de a inspira loialitate.

Chiar şi vrăjmaşilor lui. La Summerhall a câştigat trei bătălii într-o singură zi şi i-a adus pe Lorzii Grandison şi Cafferen înapoi la Capătul Furtunii, ca prizonieri.

Le-a atârnat stindardele în sala tronului, ca trofee. Cerbii albi ai lui Cafferen erau pătaţi cu sânge, iar leul adormit al lui Grandison era aproape sfâşiat în două. Dar el stătea seara sub acele flamuri, bând şi ospătându-se cu Robert. I-a luat chiar şi la vânătoare. „Aceşti oameni aveau de gând să te dea pe mâna lui Aerys, să te omoare”, i-am spus după ce i-am văzut trăgând cu topoarele în curte. „N-ar trebui să le dai topoare în mâini.” Robert a râs. Eu i-aş fi aruncat pe Grandison şi pe Cafferen în temniţă, dar el şi i-a făcut prieteni. Lordul Cafferen a murit la Castelul Ashford, spintecat de Radnyll Tarly, în timp ce lupta pentru Robert.

Lordul Grandison a fost rănit la Trident şi a murit din cauza asta, un an mai târziu.

Fratele meu i-a făcut să-l iubească, dar se pare că eu inspir numai trădare. Chiar şi celor din sângele şi neamul meu. Frate, bunic, veri, unchi…

— Înălţimea Ta, interveni Ser Axell, te implor, dă-mi şansa de a-ţi dovedi că

nu toţi Florentii sunt atât de laşi.

— Ser Axell ar vrea să reîncep războiul, îi explică Regele Stannis lui Davos.

Lannisterii mă cred înfrânt şi lorzii mei juraţi m-au trădat, aproape toţi. Până şi Lordul Estermont, tatăl propriei mele mame, a plecat genunchiul în faţa lui Joffrey. Cei câţiva oameni loiali care mi-au mai rămas încep să-şi piardă curajul.

Îşi irosesc zilele bând şi jucând jocuri de noroc şi îşi ling rănile ca nişte potăi bătute.

— Bătălia le va înflăcăra din nou inimile, Înălţimea Ta, zise Ser Axell.

Înfrângerea e o boală, iar victoria este leacul ei.

— Victoria. Gura regelui se strâmbă. Există victorii şi victorii, ser. Dar 90

povesteşte-i lui Davos despre planul tău. Vreau să-i aud părerea despre ceea ce propui.

Ser Axell se întoarse către Davos, cu expresia pe care trebuie s-o fi avut mândrul Lord Belgrave în ziua în care Regele Baelor cel Binecuvântat i-a poruncit să spele picioarele ulceroase ale cerşetorului. Cu toate acestea, se supuse.

Planul pe care Ser Axell îl pusese la cale cu Saan era simplu. La câteva ore pe mare de Piatra Dragonului, se afla Insula Cleştilor, străveche reşedinţă înconjurată

de ape a Casei Celtigar. Lordul Ardrian Celtigar luptase sub stindardul inimii înflăcărate pe Apa Neagră, dar, odată luat prizonier, n-a stat pe gânduri şi a plecat genunchiul în

faţa lui Joffrey. A rămas la Debarcaderul Regelui, unde se afla şi acum.

— Fără doar şi poate, e prea speriat de mânia Înălţimii Sale ca să se apropie de Piatra Dragonului, afirmă Ser Axell. Şi bine s-a gândit. Omul şi-a trădat adevăratul rege.

Ser Axell propunea să folosească flota lui Salladhor Saan şi oamenii care scăpaseră de la Apa Neagră – Stannis încă avea vreo cincisprezece mii la Piatra Dragonului, mai mult de jumătate dintre ei din clanul Florent – drept răzbunare pentru trădarea Lordului Celtigar. Insula Cleştilor era slab păzită, iar despre castelul său se spunea că gemea de covoare din Myr, sticlă de Volantis, vase de aur şi argint, cupe împodobite cu nestemate, şoimi magnifici, un topor din oţel valyrian, un corn care putea chema monştrii din adâncuri, cufere cu rubine şi mai multe vinuri decât ar ajunge să bea cineva în o sută de ani. Deşi Celtigar arăta lumii o faţă de avar, nu-şi refuza nici un capriciu.

— Să-i trecem castelul prin foc şi oamenii prin sabie, zic eu, conchise Lordul Axell. Să transformăm Insula Cleştilor într-un pustiu de cenuşă şi oase, sălaş al ciorilor negre, ca lumea să vadă care e soarta celor care se însoţesc cu Lannisterii.

Stannis ascultă în linişte cuvintele lui Ser Axell, scrâşnindu-şi încet dinţii, dintr-o parte în alta. Când acesta isprăvi, Lordul Stannis spuse:

— S-ar putea face, cred. Riscul e mic. Joffrey n-are nici o putere pe mare până

când Lordul Redwyne nu ridică ancora de la Arbor. Piratul acela, Salladhor Saan, ne-ar putea fi loial o vreme, de dragul prăzii. În sine, Insula Cleştilor e lipsită de valoare, dar cucerirea ei ar putea să-l atenţioneze pe Lordul Tywin că nu mi-am spus încă ultimul cuvânt. Regele se întoarse din nou către Davos: Spune-mi adevărul, ser. Ce părere ai despre propunerea lui Ser Axell?

Spune-mi adevărul, ser. Davos îşi aminti celula întunecată pe care o împărţise cu Lordul Alester, şi-i aminti

pe Mreană şi Terci. Se gândi la promisiunile pe care i le făcuse Ser Axell pe pod, deasupra curţii. *O corabie sau un brânci, care să*

fie? Dar în faţa lui se afla Stannis.

— Înălţimea Ta, rosti el fără grabă, cred că e o nebunie… da, şi o laşitate.

— *Laşitate?* răcni Ser Axell. Nimeni nu mă face pe mine laş în faţa regelui meu!

91

— Linişte, porunci Stannis. Ser Davos, continuă, vreau să-ţi aud argumentele.

Davos se întoarse, privindu-l pe Ser Axell în faţă:

— Spui că ar trebui să arătăm regatului că mai avem un cuvânt de spus. Să

atacăm. Să pornim război, da… dar împotriva cui? Nu vei găsi nici un Lannister pe Insula Cleştilor.

— Vom găsi *trădători,* izbucni Ser Axell, deşi s-ar putea să găsesc câţiva mai aproape de casă. Chiar în această încăpere.

Davos ignoră înţepătura.

— Nu mă îndoiesc că Lordul Celtigar a plecat genunchiul în faţa lui Joffrey. E

un om bătrân, terminat, care nu mai vrea altceva decât să-şi sfârşească zilele în castelul său, bându-şi vinul ales din cupele bătute cu nestemate. Se întoarse din nou către Stannis: Dar a venit atunci când l-ai chemat, sire. A venit, cu săbii şi corăbii. A fost lângă tine la Capătul Furtunii, când Lordul Renly ne-a atacat şi corăbiile lui au plutit pe Apa Neagră. Oamenii lui au luptat pentru tine, au *ars* pentru tine. Insula Cleştilor e slab apărată, da. Apărată de femei, de copii şi de bătrâni. Oare de ce? Fiindcă soţii şi fiii şi taţii lor au murit pe Apa Neagră, de aceea. Au murit la vâsle sau cu săbiile în mâini, luptând sub flamurile noastre.

Dar Ser Axell propune să năvălim peste casele pe care le-au lăsat în urmă, să le siluim văduvele şi să le ucidem pruncii. Aceşti oameni de rând nu sunt trădători…

— Ba *sunt,* insistă Ser Axell. Nu toţi oamenii lui Celtigar au fost omorâţi pe Apa Neagră. Sute au fost capturaţi cu stăpânul lor şi au plecat genunchiul împreună cu el.

— *Împreună cu el,* repetă Davos. Erau oamenii lui, îi juraseră credinţă. Ce alegere li s-a dat?

— Orice om are de ales. Ar fi putut refuza să îngenuncheze. Unii au făcut-o şi au murit pentru asta. Dar au murit cinstiţi şi loiali.

— Unii oameni sunt mai puternici decât alţii. Era un răspuns neconvingător şi Davos ştia asta. Stannis Baratheon era un om de fier, care nu înţelegea şi nu ierta slăbiciunea altora. *Pierd,* gândi el, disperat.

— Datoria fiecărui om e să rămână credincios regelui său de drept, chiar dacă

lordul pe care îl slujeşte se dovedeşte trădător, declară Stannis pe un ton care nu mai lăsa loc de discuţii.

O îndrăzneală disperată puse stăpânire pe Davos, o nesăbuinţă vecină cu nebunia:

— Aşa cum ai rămas tu credincios Regelui Aerys, când fratele tău şi-a ridicat flamurile? izbucni el.

Urmă o tăcere înmărmurită, până când Ser Axell, scoţând pumnalul din teacă, strigă:

— *Trădare!* Înălţimea Ta, rosteşte infamii în faţa ta!

Davos îl auzea pe Stannis scrâşnind din dinţi. O venă se zbătea, albastră şi umflată, pe fruntea regelui. Ochii li se întâlniră.

— Lasă pumnalul, Ser Axell. Şi lasă-ne singuri.

— Cum doreşte Înălţimea Ta…

— Doresc să pleci. Dispari din faţa mea şi trimite-mi-o pe Melisandre.

— Cum porunceşti.

Ser Axell îşi vârî pumnalul în teacă, se înclină şi porni în grabă spre uşă.

Cizmele sale răsunau pe podea, furioase.

— Te-ai bazat întotdeauna pe indulgenţa mea, îl preveni Stannis pe Davos, când rămaseră singuri. Aş putea să-ţi scurtez limba la fel de uşor cum ţi-am scurtat degetele, contrabandistule.

— Sunt omul tău, Înălţimea Ta. Aşa că poţi să faci ce vrei cu limba mea. Îţi aparţine.

— Da, zise el, mai potolit. Şi vreau ca limba ta să rostească adevărul. Deşi adevărul e uneori amar. *Aerys! De-ai* ştii… a fost o alegere grea. Sângele meu sau seniorul meu. Fratele meu sau regele meu. Făcu o grimasă. Ai văzut vreodată

Tronul de Fier? Ţepii de la spate, fâşiile de oţel răsucit, capetele zimţate ale săbiilor şi ale cuţitelor, toate împletite şi amestecate? Nu e un tron *comod,* ser. Pe legea mea, să aud pe cineva că mă contrazice! Nu e un jilţ în care omul se poate odihni. Adesea mă întreb de ce fraţii mei l-au dorit cu atâta disperare.

— Tu de ce îl vrei, atunci? îl întrebă Davos.

— Nu e pe vrute. Tronul e al meu, ca moştenitor al lui Robert. Aşa e legea.

După mine, trebuie să-i revină fiicei mele, dacă nu cumva, până la urmă, Selyse îmi dăruieşte un fiu. Îşi trecu uşor trei degete peste masă, peste straturile de vopsea netedă şi tare, întunecată de trecerea timpului. *Sunt* rege. Dorinţele nu încap aici. Am o datorie faţă de fiica mea. Faţă de regat. Chiar şi faţă de Robert.

Nu m-a iubit aproape deloc, ştiu asta, dar a fost fratele meu. Femeia Lannister i-a pus coarne şi l-a transformat într-un bufon. Ar fi putut să-l omoare, aşa cum i-a omorât pe Jon Arryn şi pe Ned Stark. Pentru asemenea crime, trebuie să se facă

dreptate. Începând cu Cersei şi mârşăviile ei. Dar numai pentru început. Am de gând să curăţ curtea aceea. Aşa cum ar fi trebuit să facă Robert, după Trident. Ser Barristan mi-a spus cândva că putregaiul din regatul lui Aerys a început cu Varys.

Eunucul n-ar fi trebuit niciodată iertat. Nici Regicidul. Robert ar fi trebuit, cel puţin, să-i smulgă lui Jaime mantia albă de pe umeri şi să-l trimită la Zid, aşa cum i-a cerut Lordul Stark. În schimb, a ascultat de Jon Arryn. Eu mă aflam încă la Capătul Furtunii, sub asediu şi neîntrebat. Se întoarse să-i arunce lui Davos o privire aspră, iscoditoare: Acum, adevărul. De ce vrei s-o omori pe Lady Melisandre?

Aşadar, ştie, de fapt. Davos nu-l putea minţi.

— Patru dintre fiii mei au ars pe Apa Neagră. I-a dat pradă flăcărilor.

— O judeci greşit. Focurile acelea n-au fost ale ei. Huleşte-l pe Pezevenghi, huleşte-i pe piromanţi, huleşte-l pe nebunul acela de Florent care a condus flota între fălcile unei capcane. Sau huleşte-mă pe mine, pentru încăpăţânata mea 93

trufie, pentru că am respins-o când aveam mai multă nevoie de ea. Dar nu pe Melisandre. Ea rămâne slujitoarea mea devotată.

— Maester Luwin a fost slujitorul tău devotat. Melisandre l-a omorât, aşa cum i-a omorât pe Ser Cortnay Penrose şi pe fratele tău Renly.

— Acum vorbeşti ca un nătărău, se plânse regele. A *văzut* sfârşitul lui Renly în flăcări, dar n-a avut de-a face cu asta mai mult decât mine. Preoteasa era cu mine.

Devan al tău ţi-ar putea confirma. Întreabă-l, dacă nu mă crezi. Melisandre l-ar fi cruţat pe Renly, dacă ar fi putut. Ea a fost cea care m-a îndemnat să mă întâlnesc cu el şi să-i mai dau o ultimă şansă să-şi răscumpere trădarea. Şi tot ea mi-a spus să te chem, când Ser Axell a vrut să te trimită la R’hllor. Schiţă un zâmbet firav.

Te miră?

— Da. Ştie că nu sunt prietenul ei şi al zeului roşu.

— Dar eşti prietenul meu. Melisandre ştie şi asta. Îi făcu semn lui Davos să se apropie: Băiatul e bolnav, Maester Pylos îi pune lipitori.

— Băiatul? Se gândea la Devan, scutierul regelui. Fiul meu, sire?

— Devan? Un băiat bun. Seamănă mult cu tine. Eu despre bastardul lui Robert vorbeam, băiatul pe care l-am luat prizonier la Capătul Furtunii.

Edric Storm.

— Am vorbit cu el în Grădina lui Aegon.

— Aşa cum a dorit ea. Aşa cum a văzut. Stannis oftă. Te-a fermecat băiatul?

Are darul acesta. L-a moştenit de la tatăl său, îl are în sânge. Ştie că este fiul regelui, dar preferă să uite că e bastard. Şi îl venerează pe Robert, aşa cum a făcut Renly când era tânăr. Fratele meu juca rolul de tată iubitor în timpul vizitelor sale la Capătul Furtunii şi îi făcea daruri… săbii şi ponei şi mantii tivite cu blană.

Mâna eunucului, toate. Băiatul umplea Fortăreaţa Roşie de mulţumiri, iar Robert râdea şi îl întreba pe Varys ce mai trimisese anul acesta. Renly nu era nici el mai bun. A lăsat educaţia copilului pe seama castelanilor şi a maesterilor şi au căzut cu toţii victime farmecelor lui. Penrose a ales să moară decât să renunţe la el.

Regele scrâşni din dinţi. Încă mă înfurie. Cum putea crede c-am să-i fac vreun rău băiatului? L-am ales pe Robert, nu-i aşa? Când a venit ziua aceea grea, am ales sângele în locul onoarei.

Nu rosteşte numele băiatului. Asta îl stânjenea pe Davos peste măsură.

— Sper că micul Edric îşi va reveni curând.

Stannis flutură o mână, alungându-i îngrijorarea.

— E o răceală, nimic mai mult. Tuşeşte, are frisoane şi febră. Maester Pylos îl va pune curând pe picioare. Nu e nimic de capul băiatului, mă-nţelegi, dar în venele lui curge sângele fratelui meu. Ea spune că sângele unui rege are putere.

Davos nu trebuia să întrebe cine era *ea.* Stannis atinse Masa Pictată.

— Priveşte, rege ceapă. Regatul meu, moştenirea mea. Westerosul meu. Îşi trecu o mână peste hartă.

Această discuţie despre Cele Şapte Regate e o nebunie. Aegon a văzut asta cu 94

trei sute de ani în urmă, când a stat chiar aici. Au pictat masa la porunca lui. Râuri şi golfuri au pictat, dealuri şi munţi, castele, oraşe şi târguri, lacuri, mlaştini şi păduri… dar nici un hotar. Un singur regat, pentru un singur rege.

— Un singur rege, îl aprobă Davos. Un singur rege înseamnă pace.

— Voi face dreptate în Westeros. Un lucru pe care Ser Axell îl înţelege la fel de puţin cum înţelege războiul. Insula Cleştilor nu mi-ar aduce nici un folos… şi era un plan mârşav, întocmai cum ai spus. Celtigar trebuie să plătească preţul trădării singur, în persoană. Şi când voi domni peste regatul meu, îl va plăti.

Fiecare va culege ce a semănat, de la cel mai înalt lord şi până la ultimul şobolan.

Şi unii îşi vor pierde mai mult decât buricele degetelor, te asigur. Mi-au însângerat regatul şi n-am să uit asta. Regele se întoarse de la masa pictată: În genunchi, Cavaler Ceapă.

— Înălţimea Ta?

— Pentru ceapa şi peştele tău, te-am făcut cândva cavaler. Pentru asta, m-am hotărât să te ridic la rangul de lord.

Asta? Davos era năucit.

— Sunt mulţumit să-ţi fiu cavaler, Înălţimea Ta. N-aş şti cum să încep să mă

port ca un lord.

— Foarte bine. Să te porţi ca un lord înseamnă să fii perfid. Am învăţat cu sudoare lecţia aceasta. Acum, *îngenunchează.* Îţi porunceşte regele tău.

Davos îngenunche şi Stannis scoase sabia lungă, *Aducătoarea de Lumină,* cum o numise Melisandre, sabia roşie a eroilor, scoasă din focurile care i-au mistuit pe cei

şapte zei. Camera părea că se luminează pe măsură ce sabia ieşea din teacă.

Oţelul avea o strălucire proprie, când portocalie, când galbenă, când roşie. Aerul pâlpâia în jurul ei şi nici o nestemată nu fusese vreodată atât de scânteietoare. Dar când Stannis îi atinse umărul cu ea, Davos nu simţi nimic diferit faţă de alte săbii.

— Ser Davos de Casa Seaworth, rosti regele, eşti supusul meu cinstit şi devotat, acum şi de-a pururi?

— Da, Înălţimea Ta.

— Şi juri să mă slujeşti cu credinţă câte zile vei trăi, să-mi dai sfatul tău cinstit şi să mi te supui fără şovăire, să-mi aperi drepturile şi regatul împotriva tuturor vrăjmaşilor, în bătălii mari şi mici, să-mi aperi oamenii şi să-mi pedepseşti duşmanii?

— Jur, Înălţimea Ta.

— Atunci, ridică-te, Davos Seaworth, ridică-te ca Lord de Rainwood, Amiral al Mării înguste şi Mână a Regelui.

Pentru o clipă, Davos fu atât de uluit încât nu se putu mişca. *Astăzi-dimineaţă*

m-am trezit în temniţa lui.

— Înălţimea Ta, nu poţi… Nu sunt omul potrivit să fiu Mâna Regelui.

— Nu există altul mai potrivit. Stannis vârî *Aducătoarea de Lumină* în teacă, îi întinse mâna lui Davos şi îl ridică în picioare.

95

— Obârşia mea e modestă, îi reaminti Davos. Un contrabandist parvenit.

Lorzii tăi nu mă vor asculta niciodată.

— Atunci vom face noi lorzi.

— Dar… nu ştiu să citesc… nici să scriu…

— Maester Pylos îţi poate citi. Cât despre scris, ultima mea Mână şi-a semnat decapitarea. Nu-ţi cer altceva decât ceea ce mi-ai dat întotdeauna. Sinceritate.

Loialitate. Supunere.

— Cu siguranţă că există vreun lord mai bun... mai mare...

Stannis pufni.

— Bar Emmon, băiatul ăla? Bunicul meu necredincios? Celtigar m-a părăsit, cel mai tânăr Velaryon are şase ani, iar cel mai tânăr Sunglass a plecat la Volantis, după ce i-am ars fratele. Făcu un gest nervos. Puţini oameni de nădejde mai sunt, asta e sigur. Ser Gilbert Farring încă apără pentru mine Capătul Furtunii, cu două

sute de oameni devotaţi. Lordul Morrigen, Bastardul de la Cântecul Nopţii, tânărul Chyttering, vărul meu Andrew... Dar nu mă încred în nici unul dintre ei aşa cum mă încred în tine, lordul meu de Rainwood. Vei fi Mâna mea. Pe tine te vreau alături în bătălie.

Încă o bătălie va însemna sfârşitul pentru noi toţi, gândi Davos. *Lordul Alester a văzut măcar asta destul de limpede.*

— Înălţimea Ta mi-a cerut sfatul cinstit. Sincer, atunci... ne lipseşte forţa pentru o nouă bătălie împotriva Lannisterilor.

— Despre marea bătălie vorbeşte Luminăţia Sa, se auzi un glas de femeie, încărcat de accentele estului. Melisandre stătea în dreptul uşii, înveşmântată în mătăsuri roşii şi satin sclipitor, ţinând în mâini un vas de argint acoperit. Aceste mici războaie sunt doar o joacă de copii pe lângă ceea ce va să vină. Cel al cărui nume nu poate fi rostit îşi desfăşoară puterea, Davos Seaworth, o putere peste măsură de cumplită, nefastă şi violentă. Se apropie frigul şi noaptea fără sfârşit.

Aşează vasul de argint pe Masa Pictată. Dacă nu cumva oamenii adevăraţi găsesc curajul să i se opună. Oameni cu inima de foc.

Stannis pironi cu privirea vasul de argint.

— Melisandre mi-a arătat, Lord Davos. În flăcări.

— Ai văzut cu ochii tăi, sire? Lui Stannis Baratheon nu-i stătea în fire să mintă

când venea vorba despre asemenea lucruri.

— Cu ochii mei. După bătălie, când eram pierdut în disperare, Lady Melisandre m-a rugat să mă uit în focul din cămin. Hornul trăgea cu putere şi din foc se ridicau fărâme de cenuşă. Le-am privit, simţindu-mă pe jumătate nebun, dar ea m-a rugat să privesc mai atent şi… cenuşa era albă, ridicându-se în valuri, dar dintr-odată, cobora parcă. *Zăpadă,* m-am gândit. Apoi scânteile din aer păreau să se rotească, să se transforme în cercuri de torţe, şi priveam prin foc, jos, către un munte, într-o pădure. Tăciunii au devenit oameni în negru în spatele torţelor şi prin zăpadă se mişcau siluete. Cu toată căldura focului, am simţit un frig atât de 96

năprasnic încât am început să tremur şi atunci imaginea a dispărut, focul rămânând doar un foc. Dar ceea ce am văzut a fost real. Mi-aş pune zălog regatul pentru asta.

— Şi ai făcut-o, zise Melisandre.

Convingerea din glasul regelui îl înspăimânta pe Davos până în măduva oaselor.

— Un munte în pădure… siluete în zăpadă… nu…

— Înseamnă că războiul a început, îi explică Melisandre. Nisipul se scurge în clepsidră mai repede acum şi ceasul omului pe pământ va bate în curând. Trebuie să acţionăm cu îndrăzneală, altfel nu mai avem nici o speranţă. Westerosul trebuie să se unească sub unicul, adevăratul lui rege, prinţul promis, Lordul Pietrei Dragonului, alesul lui R’hllor.

— R’hllor a făcut o alegere ciudată, atunci. Regele se strâmbă, ca şi cum ar fi gustat ceva acru. De ce eu şi nu fraţii mei? Renly cu piersica lui. În visele mele, văd sucul şiroindu-i din gură şi sângele din gâtlej. Dacă şi-ar fi făcut datoria alături de fratele său, l-am fi zdrobit pe Lordul Tywin. O victorie de care până şi Robert ar fi putut fi mândru. Robert… Scrâşni din dinţi, îmi apare şi el în vise.

Râzând. Bând. Fălindu-se. Acestea erau lucrurile la care se pricepea cel mai bine.

Acestea şi lupta. Nu l-am întrecut niciodată la nimic. Stăpânul Luminii ar fi trebuit să-l facă pe el campionul său. De ce eu?

— Pentru că eşti un om drept, răspunse Melisandre.

— Un om drept. Stannis atinse cu un deget capacul vasului de argint. Cu lipitori.

— Da, zise Melisandre, dar trebuie să-ţi mai spun o dată, nu aceasta e calea.

— Ai jurat că va merge. Regele părea furios.

— Şi da... şi nu.

— Care?

— Amândouă.

— Vorbeşte-mi limpede, femeie.

— Când focurile vor vorbi mai desluşit, aşa voi face şi eu. Flăcările arată

adevărul, dar nu e întotdeauna uşor de văzut. Rubinul mare de la gâtul ei sorbea foc din strălucirea mangalului. Dă-mi băiatul, Înălţimea Ta. E calea cea mai sigură. Cea mai bună. Dă-mi-l şi am să trezesc dragonul de piatră.

— Ţi-am mai spus, nu.

— E doar un băiat oarecare, pe lângă toţi băieţii din Westeros şi toate fetele.

Pe lângă toţi copiii care ar putea fi născuţi vreodată, în toate regatele din lume.

— Băiatul e nevinovat.

— Băiatul ţi-a pângărit patul conjugal, altfel ai avea, cu siguranţă, propriii tăi fii.

— *Robert* a făcut asta. Nu băiatul. Fiica mea ţine la el. Şi ea e sânge din sângele meu.

97

— Sângele fratelui tău, zise Melisandre. Sângele unui rege. Doar sângele regesc poate deştepta dragonul de piatră.

Stannis scrâşni din dinţi.

— Nu vreau să mai aud nimic. S-a terminat cu dragonii. Targaryenii au încercat să-i aducă înapoi de zeci de ori. Şi s-au făcut de râs, ori s-au făcut cadavre. Ai lipitorile. Fă-ţi treaba.

Melisandre îşi plecă băţoasă fruntea şi spuse:

— Cum porunceşte regele meu. Ridicându-şi mâneca stângă cu mâna dreaptă, aruncă un pumn de praf în mangal. Cărbunii vâjâiră. În timp ce flăcări palide se ridicau deasupra lor, femeia roşie luă vasul de argint şi i-l duse regelui. Davos o privi ridicând capacul. Dedesubt, se aflau trei lipitori negre, mari, pline de sânge.

Sângele băiatului, înţelese Davos. *Sânge regesc.* Stannis întinse o mână şi degetele i se închiseră în jurul unei lipitori.

— Rosteşte numele, porunci Melisandre. Lipitoarea se zvârcolea în pumnul regelui, încercând să se prindă de unul dintre degete.

— Uzurpatorul, spuse el. Joffrey Baratheon. Când aruncă lipitoarea în foc, aceasta se răsuci printre cărbuni ca o frunză de toamnă şi se aprinse.

Stannis o luă pe a doua.

— Uzurpatorul, spuse el, mai tare de data acesta. Balon Greyjoy. Aruncă

lipitoarea în mangal, cu o mişcare uşoară şi carnea se despică şi trosni. Sângele ţâşni, sâsâind şi fumegând.

Ultima lipitoare era în mâna regelui. Pe aceasta o cercetă o clipă, în timp ce i se răsucea între degete.

— Uzurpatorul, spuse el, în cele din urmă. Robb Stark. Şi o aruncă în flăcări.

JAIME

Baia Harrenhalului era o încăpere scundă, întunecoasă şi plină de aburi, în care erau îngrămădite bazine mari de piatră. Când îl conduseră pe Jaime înăuntru, o găsiră pe Brienne aşezată într-unul dintre ele, frecându-şi braţul aproape cu furie.

— Nu aşa de tare, fătucă, îi strigă Jaime. O să-ţi juleşti pielea.

Brienne aruncă peria şi îşi acoperi sfârcurile cu mâinile aproape la fel de mari ca ale lui Sandor Clegane. Mugurii micuţi, ascuţiţi, pe care se grăbise atât să-i ascundă, ar fi arătat mai firesc pe trupul unei fetiţe de zece ani decât pe pieptul ei mare, musculos.

— Ce faci aici? se răsti ea.

— Lordul Bolton insistă să iau masa cu el, dar a omis să-mi invite puricii.

Jaime îl trase de mânecă pe străjer, cu mâna stângă: Ajută-mă să-mi scot zdrenţele astea împuţite. Cu o singură mână, nu putea nici să-şi desfacă pantalonii. Bărbatul se supuse. Fără tragere de inimă, dar se supuse. Acum, lasă-ne, zise Jaime când 98

hainele sale zăceau morman pe podeaua de piatră. Domniţa de Tarth nu vrea ca unul de teapa ta să caşte gura la sfârcurile ei. Arătă cu ciotul mâinii drepte către femeia cu faţa ascuţită care se îngrijea de Brienne: Şi tu. Aşteaptă afară. Nu e decât uşa aia şi fătuca e prea mare să încerce să se strecoare pe horn.

Obişnuinţa supunerii avea rădăcini adânci. Femeia ieşi în urma străjerului, lăsându-le baia celor doi. Bazinele erau destul de mari ca să încapă în ele şase sau şapte oameni, după moda Oraşelor Libere, astfel că Jaime intră lângă Brienne, trecând încet, cu greu, peste marginea bazinului. Ambii ochii îi erau deschişi, dar cel drept îi rămăsese puţin

umflat, în pofida lipitorilor lui Qyburn. Jaime se simţea de o sută de ani, ceea ce era cu mult mai bine decât când venise la Harrenhal.

Brienne se retrase din faţa lui.

— Mai sunt şi alte bazine.

— Ăsta îmi convine de minune. Cu băgare de seamă, se cufundă până la bărbie în apa aburind. Nu te teme, fătucă. Coapsele tale sunt purpurii şi verzi şi nu mă interesează ce ai între ele. Fu nevoit să-şi sprijine braţul drept de margine, căci Qyburn îl atenţionase să-şi păstreze bandajul uscat. Simţea cum picioarele i se relaxează, dar capul i se învârtea. Dacă leşin, scoate-mă. Nici un Lannister nu s-a mai înecat în baie şi n-am de gând să fiu primul.

— De ce mi-ar păsa mie cum mori tu?

— Ai făcut un jurământ solemn. Zâmbi, când văzu roşeaţa ridicându-se pe coloana groasă, albă, a gâtului ei. Brienne îi întoarse spatele. Tot fecioară

sfielnică? Ce anume îţi închipui că n-am văzut la viaţa mea? Întinse mâna după

peria pe care ea o aruncase, o prinse cu degetele şi începu să-şi frece trupul, la întâmplare. Chiar şi asta îi era greu, incomod. *Mâna mea stângă nu e bună de nimic.*

Cu toate acestea, apa se înnegrea pe măsură ce murdăria întărită se înmuia, desprinzându-i-se de piele. Fetişcana stătea cu spatele la el, cu umerii ei mari aduşi în faţă şi încordaţi.

— Priveliştea ciotului meu te tulbură într-atât? întrebă Jaime. Ar trebui să fii mulţumită. Mi-am pierdut mâna cu care l-am omorât pe rege. Mâna care l-a azvârlit pe băiatul Stark de pe fereastra aia. Mâna pe care o furişam între coapsele surorii mele, ca s-o încălzesc. Îi vârî ciotul în faţă. Nu e de mirare că Renly a murit, dacă l-ai păzit tu.

Brienne sări în picioare, ca trăsnită, stârnind un val de apă fierbinte. Când ieşi, Jaime îi zări o clipă desişul blond din locul unde i se întâlneau coapsele. Era mult mai păroasă decât sora lui. În mod inexplicabil, îşi simţi mădularul

întărindu-se în apa fierbinte. *Acum ştiu că am fost prea mult timp departe de Cersei.* Îşi întoarse privirea, deranjat de reacţia trupului său.

— Nu meritai asta, mormăi el. Sunt un bărbat mutilat şi amărât. Iartă-mă, fătucă. M-ai apărat ca un bărbat şi mai bine decât cei mai mulţi.

Brienne îşi înveli goliciunea într-un prosop.

99

— Îţi râzi de mine?

Asta îl irită din nou.

— Eşti grea de cap? A fost o scuză. Am obosit să mă cert cu tine. Ce-ai zice să

facem un armistiţiu?

— Armistiţiile se clădesc pe încredere. Vrei să am încredere…

— În Regicid, da. În sperjurul care l-a ucis pe bietul Aerys Targaryen. Jaime pufni. Nu pentru Aerys am eu remuşcări, ci pentru Robert. „Am auzit că ţi se spune Regicidul”, mi-a zis la ospăţul din ziua încoronării sale. „Numai să nu te gândeşti să-ţi faci un obicei din asta.” Şi a râs. Cum se face că nimeni nu-l numeşte pe Robert sperjur? A sfârtecat regatul, dar tot eu sunt cel cu onoarea de rahat.

— Robert a făcut tot ce-a făcut din dragoste. Apa şiroia pe picioarele Briennei, băltind pe podea.

— Robert a făcut tot ce-a făcut din mândrie, pentru coapsele unei femei sau pentru un chip drăgălaş. Jaime strânse un pumn… sau l-ar fi strâns, dacă ar fi avut mână. Durerea îi străpunse braţul, crudă ca un hohot de râs.

— A plecat să-şi salveze regatul, insistă ea.

Să salveze regatul.

— Ştiai că fratele meu a dat foc Apei Negre? Focul sălbatic arde pe apă. Aerys s-ar fi scăldat în el, dacă ar fi cutezat. Targaryenii erau cu toţii înnebuniţi după

foc. Jaime se simţea ameţit. *Să fie căldura de aici, sângele meu clocotitor sau ultima răbufnire a febrei? Nu sunt în apele mele.* Se cufundă încet, până când apa îi

ajunse la bărbie. Mi-am murdărit mantia albă... Purtam armura mea aurie în ziua aceea, dar…

— Armura aurie? Glasul ei suna îndepărtat, abia auzit.

Plutea pe valul căldurii, al amintirilor.

— După ce grifonii dansatori au pierdut Bătălia Clopotelor, Aerys l-a exilat.

De ce îi povestesc acestei copile urâte, ridicole? În cele din urmă, şi-a dat seama că Robert nu era un lord oarecare, pe care să-l zdrobeşti în treacăt, ci cea mai mare ameninţare cu care se confruntase Casa Targaryen de la Daemon Blackfyre încoace. Regele i-a reamintit lui Lewyn Martell cu neruşinare că Elia e în mâinile lui şi l-a trimis să preia comanda celor zece mii de dornisheni care veneau pe drumul regelui. Jon Darry şi Barristan Selmy s-au dus la Septul de Piatră să adune câţi grifoni reuşeau, iar Prinţul Rhaegar s-a întors de la sud şi l-a convins pe tatăl lui să-şi înghită mândria şi să-l cheme pe tatăl meu. Dar nici un corb nu s-a întors de la Casterly Rock şi asta l-a făcut pe rege şi mai temător. Vedea trădători peste tot, iar Varys era întotdeauna lângă el, să-i arate câte unul care îi scăpase. Aşadar, Înălţimea Sa a poruncit alchimiştilor să împânzească Debarcaderul Regelui de ascunzători cu foc sălbatic. Sub Septul lui Baelor şi sub bordeiele din Fundătura Puricilor, sub grajduri şi magazii, la toate cele şapte porţi, până şi în beciurile Fortăreţei Roşii.

100

Totul a fost făcut în cea mai mare taină de o mână de maeştri piromanţi. Nu aveau încredere nici măcar în propriii lor ucenici, să-i ajute. Ochii reginei erau închişi de ani de zile, iar Rhaegar era ocupat cu oastea. Dar noua Mână a lui Aerys, care ţinea ghioaga şi pumnalul, nu era cu totul neghioabă, aşa că, văzându-i pe Rossart, Belis şi Garigus venind şi plecând zi şi noapte, a devenit bănuitor. Chelsted, aşa îl chema. Lordul Chelsted. Jaime îşi amintise dintr-odată, în timp ce povestea. Îl consideram un laş, dar în ziua în care l-a înfruntat pe Aerys a găsit pe undeva un strop de curaj. A

făcut tot ce a putut să-l convingă să se răzgândească. I-a adus argumente, a glumit, a amenințat și, în cele din urmă, l-a implorat. Când a văzut că nu reușește nici așa, și-a scos colanul și l-a aruncat pe podea. Aerys l-a ars de viu pentru asta, iar colanul l-a agățat de gâtul lui Rossart, piromantul său preferat. Omul care l-a prăjit pe Lordul Rickard Stark în propria-i armură. Și în tot acest timp, eu am stat la picioarele Tronului de Fier, în platoșa mea albă, nemișcat ca un mort, păzindu-mi stăpânul și toate prețioasele sale secrete.

Vezi tu, Frații mei Jurați erau cu toții plecați, dar lui Aerys îi plăcea să mă țină

pe aproape. Eram fiul tatălui meu, așa că nu avea încredere în mine. Voia să fiu acolo unde Varys putea să stea cu ochii pe mine zi și noapte. Așa că am auzit totul. Jaime își amintea cum ochii lui Rossart străluceau când își desfășura hărțile să le arate unde trebuie ascunsă *substanța.* Garigus și Belis erau la fel.

Rhaegar s-a întâlnit cu Robert la Trident și știi ce s-a întâmplat acolo. Când vestea a ajuns la curte, Aerys a trimis-o pe regină la Piatra Dragonului, împreună

cu Prințul Viserys. Prințesa Elia ar fi vrut să plece și ea, dar el i-a interzis. Îi intrase cumva în cap că Prințul Lewyn l-a trădat pe Rhaegar la Trident, dar credea că poate să păstreze loialitatea regatului Dorne atât timp cât Elia și Aegon erau în mâinile lui. *Trădătorii îmi vor orașul,* l-am auzit spunându-i lui Rossart, *dar nu le voi da decât cenușă. Robert n-are decât să fie rege peste oase înnegrite și carne friptă.* Targaryenii nu-și îngroapă niciodată morții, îi ard. Aerys avea de gând să

aibă cel mai măreț rug funerar. Deși, la drept vorbind, nu cred că se aștepta cu adevărat să moară. Ca și Aerion Brightfire, înaintea lui, Aerys credea că focul îl va transforma… că se va ridica din morți, reîntrupat în dragon și își va preschimba toți dușmanii în cenușă.

Ned Stark gonea spre sud, în avangarda lui Robert, dar oștirile tatălui meu au ajuns primele în oraș. Pycelle l-a

convins pe rege că Păzitorul său de la Vest a venit să-l apere, astfel că a deschis porţile. A fost singura dată când ar fi trebuit să-i dea ascultare lui Varys şi l-a ignorat. Tatăl meu se ţinuse deoparte, cugetând la toate relele pe care i le făcuse Aerys, şi a hotărât că Lannisterii trebuie să fie de partea învingătorilor. Tridentul l-a determinat să ia o decizie.

Mie mi-a revenit sarcina să apăr Fortăreaţa Roşie, dar ştiam că eram pierduţi.

I-am trimis solie lui Aerys, cerându-i permisiunea să fac o înţelegere. Omul meu s-a întors cu o poruncă regală. *Adu-mi capul tatălui tău, dacă nu eşti trădător.*

101

Aerys nu voia nici un compromis. Lordul Rossart era cu el, mi-a spus mesagerul.

Ştiam ce însemna *asta.*

Când am dat de Rossart, era îmbrăcat ca un oştean de rând, grăbindu-se către poarta din spate. Pe el l-am ucis primul. Pe urmă l-am omorât pe Aerys, înainte să

poată găsi pe altcineva care să-i ducă mesajul către piromanţi. După mai multe zile, i-am găsit şi pe ceilalţi şi i-am omorât. Relis mi-a oferit aur, iar Garigus mi-a cerut îndurare. Ei, bine, o sabie e mai îndurătoare decât focul, dar nu cred că

Garigus a apreciat bunătatea pe care i-am arătat-o.

Apa se răcise. Când Jaime deschise ochii, se pomeni holbându-se la ciotul mâinii sale drepte. *Mâna care m-a făcut Regicid.* Ţapul îi răpise şi gloria, şi ocara, ambele deodată. *Lăsându-mi ce? Ce sunt acum?*

Fetişcana arăta caraghios, strângându-şi prosopul la pieptu-i pipernicit, cu picioarele albe şi groase înfipte dedesubt.

— Povestea mea te-a amuţit? Haide, înjură-mă sau sărută-mă sau fă-mă

mincinos. *Ceva!*

— Dacă e adevărat, cum de nu ştie nimeni?

— Cavalerii Gărzii Regale jură să păstreze secretele regelui. Ai vrea să-mi încalc jurământul? Jaime râse. Crezi că nobilul Lord al Winterfellului a vrut să-mi asculte umilele explicaţii? Un om atât de onorabil! N-a trebuit decât să se uite la mine ca să mă declare vinovat. Jaime se ridică în picioare, clătinându-se, cu apa şiroindu-i pe piept. Cu ce drept judecă un lup leul? *Cu ce drept?* Un tremur violent îi cuprinse trupul şi, încercând să iasă, îşi izbi ciotul de marginea bazinului.

Durerea îl străpunse ca un fior… şi dintr-odată, baia se învârtea. Brienne îl prinse înainte să cadă.

Braţul îi era înfiorat, ud şi rece, dar era puternică şi mai gingaşă decât ar fi crezut Jaime. *Mai gingaşă decât Cersei,* gândi el, în timp ce îl ajuta să iasă din apă, cu picioarele şovăielnice, ca un mădular fleşcăit.

— *Străjerii* o auzi pe fătucă strigând. Regicidul!

Jaime, gândi el, *mă cheamă Jaime.*

Când îşi recapătă cunoştinţa, zăcea pe podeaua udă, cu străjerii, fetişcana şi Qyburn aplecaţi deasupra lui, cu feţe îngrijorate. Brienne era goală, dar părea că

uitase asta pentru moment.

— Căldura din baie e de vină, le spunea Maester Qyburn. *Nu, nu e maester, i-au luat colanul.* În plus, încă mai are otravă în sânge şi e prost hrănit. Ce-i daţi de mâncare?

— Viermi, pişat şi vomă cenuşie, sugeră Jaime.

— Pâine uscată, apă şi terci, susţinu străjerul. Dar abia se atinge de ele. Ce ar trebui să facem cu el?

— Ştergeţi-l, îmbrăcaţi-l şi duceţi-l unde trebuie să fie, răspunse Qyburn.

Lordul Bolton insistă să cineze cu el diseară. Nu mai e mult timp.

— Aduceţi-mi haine curate pentru el, zise Brienne. Mă ocup eu să fie spălat şi îmbrăcat.

Ceilalţi fură cu toţii nespus de bucuroşi să-i dea ei această sarcină. Îl ridicară în picioare şi îl aşezară pe o bancă

de piatră, lângă perete. Brienne se îndepărtă să-şi recupereze prosopul şi se întoarse cu o perie aspră, să-l cureţe până la capăt. Unul dintre străjeri îi dădu un brici să-i radă barba. Qyburn se întoarse cu rufărie de corp, pantaloni curaţi, negri, de lână, o tunică verde, largă, şi un surtuc de piele care se lega în faţă. Jaime se simţea mai puţin ameţit, dar nu mai puţin stângaci.

Cu ajutorul fetişcanei, reuşi să se îmbrace.

— Acum nu mai am nevoie decât de o oglindă de argint.

Măştile însângerate aduseseră haine curate şi pentru Brienne: o rochie roz, pătată, de satin şi o cămaşă de pânză, pe dedesubt.

— Îmi pare rău, domniţă. Acestea au fost singurele haine femeieşti din Harrenhal destul de mari ca să te încapă.

Se dovedi îndată că rochia fusese croită pentru cineva cu braţe mai subţiri, picioare mai scurte şi sâni mult mai mari. Dantela delicată din Myr nu reuşea să

ascundă vânătăile care acopereau pielea Briennei. Una peste alta, rochia o făcea să arate grotesc. *Are umeri mai largi decât mine şi gâtul mai gros,* gândi Jaime.

Nici rozul nu era o culoare care s-o avantajeze. Zeci de glume răutăcioase îi răsăriră în minte, dar de data aceasta, le păstră acolo. Era mai bine să n-o înfurie: cu o singură mână, nu se putea pune cu ea.

Qyburn adusese şi o carafă.

— Ce este? vru să ştie Jaime, când maesterul fără colan îl îndemnă să bea.

— Lemn dulce înmuiat în oţet, cu miere şi cuişoare. Îţi va da putere şi îţi va limpezi capul.

— Adu-mi poţiunea care face să-ţi crească mâini noi, zise Jaime. Pe aceea o vreau.

— Bea, zise Brienne fără să zâmbească, iar el se supuse.

Trecu o jumătate de oră până când se simţi destul de puternic ca să se ridice în picioare. După căldura jilavă a sălii de baie, simţi aerul de afară ca o palmă peste faţă.

— Stăpânul l-o fi aşteptând deja, îi zise lui Qyburn un străjer. Şi pe ea. Trebuie să-l ajut să meargă?

— Încă mai pot să umblu. Brienne, dă-mi braţul. Apucând-o strâns, Jaime îi lăsă să se ţină după el, străbătând curtea către o sală imensă şi prăfoasă, mai mare chiar decât sala tronului de la Debarcaderul Regelui. De-a lungul zidurilor erau aliniate şemineuri, câte unul la fiecare trei metri, mai multe decât putea număra, dar nici un foc nu fusese aprins, astfel că frigul îţi pătrundea în oase. O duzină de lăncieri în mantii de blană străjuiau uşile şi treptele care duceau către cele două

galerii de deasupra. Iar în mijlocul acelei vaste pustietăţi, la o masă de lemn, înconjurată de ceea ce părea a fi o imensă duşumea netedă de scânduri, Lordul 103

Dreadfortului aştepta, însoţit doar de un paharnic.

— Stăpâne, zise Brienne, când ajunseră în faţa lui.

Ochii lui Roose Bolton erau mai palizi decât piatra şi mai întunecaţi decât laptele, iar glasul îi era catifelat ca pânza de păianjen.

— Mă bucur, ser, că te simţi destul de bine ca să răspunzi invitaţiei mele.

Domniţă, ia loc, te rog. Cu un gest larg, arătă către masa încărcată de brânzeturi, pâine, carne rece şi fructe. Doriţi vin roşu sau alb? Dintr-o recoltă mediocră, mă

tem. Ser Amory a secat beciurile Doamnei Whent aproape în întregime.

— Sper că l-ai omorât pentru asta. Jaime se strecură repede pe locul indicat, ca Bolton să nu observe cât de slăbit era. Vinul alb e pentru Casa Stark. Eu voi bea vin roşu, ca un bun Lannister.

— Eu aş prefera apă, zise Brienne.

— Elmar, roşu pentru Ser Jaime, apă pentru Lady Brienne şi vin cu mirodenii pentru mine. Bolton concedie escortele, fluturând o mână, iar oamenii se retraseră

în grabă, pe tăcute.

Din obişnuinţă, Jaime întinse mâna dreaptă după vin. Ciotul clătină pocalul, împroşcând stropi roşii pe bandajele de pânză şi silindu-l să apuce cupa cu mâna cealaltă înainte să cadă, dar Bolton alese să nu-i observe stângăcia. Omul Nordului se servi cu o prună uscată şi o înghiţi, cu muşcături mici, puternice.

— Trebuie să le guşti, Ser Jaime. Sunt cât se poate de dulci şi îţi pun maţele în mişcare. Lordul Vargo le-a luat dintr-un han, înainte să-i dea foc.

— Maţele mele se mişcă destul de bine, ţapul ăla nu e lord, iar prunele tale uscate nu mă interesează nici pe jumătate cât intenţiile pe care le ai.

— În privinţa ta? Un zâmbet uşor atinse buzele lui Roose Bolton. Eşti un trofeu primejdios, ser. Semeni discordie oriunde te duci. Chiar şi aici, în căminul meu fericit de la Harrenhal. Glasul îi era cu un firicel mai mult decât o şoaptă. Şi la Riverrun, se pare. Ştii că Edmure Tully a oferit o mie de dragoni de aur pentru recapturarea ta?

Atâta tot?

— Sora mea va plăti de zece ori pe atât.

— Oare? Din nou zâmbetul acela, o clipă, apoi dispăru la fel de repede. Zece mii de dragoni e o sumă exorbitantă. Desigur, mai e de luat în considerare şi oferta Lordului Karstark. Promite mâna fiicei sale celui care îi aduce capul tău.

— Lasă-l pe ţap s-o capete peste fund, zise Jaime.

Bolton râse pe înfundate.

— Harrion Karstark era prizonier aici când am luat castelul, ştiai? I-am dat toţi oamenii de la Karhold pe care îi mai aveam cu mine şi l-am trimis cu Glover.

Sper sincer că nu i s-a întâmplat nimic rău la Duskendale… altfel Alys Karstark ar fi tot ce a mai rămas din urmaşii Lordului Rickard. Alese o altă prună. Din fericire pentru tine, n-am nevoie de nevastă. M-am însurat cu Lady Walda Frey cât am fost la Gemeni.

— Frumoasa Walda? Neîndemânatic, Jaime încerca să ţină pâinea cu ciotul, rupând-o cu mâna stângă.

— Grasa Walda. Lordul Frey mi-a oferit ca zestre greutatea miresei mele în argint, aşa că am ales în consecinţă. Elmar, rupe nişte pâine pentru Ser Jaime.

Băiatul smulse o bucată cât pumnul de la un capăt al pâinii şi i-o întinse lui Jaime. Brienne rupse un colţ pentru sine.

— Lord Bolton, zise ea, se spune că intenţionezi să-i dai Harrenhalul lui Vargo Hoat.

— Acesta a fost preţul lui, răspunse Lordul Bolton. Lannisterii nu sunt singurii care îşi plătesc datoriile. Oricum, trebuie să plec curând. Edmure Tully se va căsători cu Lady Roslin Frey, la Gemeni, şi regele meu îmi porunceşte să fiu prezent.

— *Edmure* se însoară? se miră Jaime. Nu Robb Stark?

— Înălţimea Sa, Regele Robert, e căsătorit. Bolton scuipă un sâmbure de prună în palmă şi îl puse deoparte. Cu o Westerling de la Crag. Am auzit că o cheamă Jeyne. Trebuie că o cunoşti, ser. Tatăl ei este purtătorul de flamuri al tatălui tău.

— Tatăl meu are o mulţime de purtători de flamuri şi cei mai mulţi au fiice.

Jaime întinse mâna după pocal, încercând să şi-o amintească pe această Jeyne.

Casa Westerling e o casă veche, cu mai multă mândrie decât putere.

— Nu poate fi adevărat, se împotrivi Brienne. Regele Robb a promis că se însoară cu o fată din familia Frey. Nu şi-ar încălca niciodată legământul, el…

— Înălţimea Sa e un băiat de şaisprezece ani, zise Roose Bolton cu blândeţe.

Şi ţi-aş mulţumi dacă nu mi-ai pune cuvântul la îndoială, domniţă.

Lui Jaime aproape că îi era milă de Robb Stark. *A câştigat războiul pe câmpul de lupta şi l-a pierdut în dormitor, bietul*

nătărău.

— Cum i se pare Lordului Walder să mănânce păstrăv în loc de lup? întrebă el.

— O, păstrăvul e gustos. Bolton ridică un deget palid către paharnic. Deşi bietul meu Elmar e frustrat. Trebuia să se însoare cu Arya Stark, dar socrul Frey n-a avut de ales decât să rupă logodna când Regele Robb l-a trădat.

— Despre Arya Stark se aude ceva? Brienne se aplecă. Lady Catelyn se temea că… E încă în viaţă?

— O, da, răspunse Lordul Dreadfortului.

— Ştii ceva despre asta, lordul meu?

Roose Bolton ridică din umeri.

— Arya Stark a fost pierdută o vreme, dar acum a fost găsită. Vreau s-o văd întoarsă în Nord, vie şi nevătămată.

— Pe ea şi sora ei, amândouă, zise Brienne. Tyrion Lannister ne-a promis ambele fete în schimbul fratelui său.

Asta păru să-l amuze pe Lordul Dreadfortului.

— Domniţă, nu ţi-a spus nimeni? Lannisterii mint.

— Asta e o insultă la adresa Casei mele? Jaime luă cuţitul de brânză cu mâna lui bună. Un vârf rotunjit şi bont, zise el, trecându-şi degetul mare peste tăişul lamei, dar poate să-ţi străpungă ochiul. Broboane de sudoare îi acopereau fruntea.

Nu putea decât să spere că nu arăta pe cât de neputincios se simţea.

Micul zâmbet al Lordului Bolton îi vizită din nou, în treacăt, buzele.

— Vorbeşti cu îndrăzneală pentru un om care are nevoie de ajutor ca să-şi rupă

pâinea. Străjerii mei sunt în preajmă, îţi reamintesc.

— În preajmă şi la o mie de leghe depărtare. Jaime aruncă o privire peste imensa întindere a sălii. Până ce ajung la noi, vei fi la fel de mort ca Aerys.

— Nu-i deloc politicos să-ţi ameninţi gazda lângă brânza şi măslinele pe care ţi le-a pus pe masă, îl dojeni Lordul Bolton. În Nord, legile ospitalităţii sunt încă

sacre.

— Sunt prizonier aici, nu oaspete. Ţapul tău mi-a tăiat mâna. Dacă ai impresia că nişte prune uscate mă pot face să trec asta cu vederea, te înşeli amarnic.

Vorbele lui îl luară pe nepregătite pe Roose Bolton.

— Poate că mă înşel. Poate că ar trebui să te fac cadou de nuntă lui Edmure Tully… sau să-ţi zbor capul, aşa cum a făcut sora ta cu Eddard Stark.

— Nu te-aş sfătui. Casterly Rock nu uită uşor.

— Mii de kilometri de munte, ser, şi de mlaştină se întind între zidurile mele şi piatra ta. Duşmănia Lannisterilor înseamnă prea puţin pentru Bolton.

— Prietenia Lannisterilor ar putea însemna mult. Jaime credea că ştie jocul pe care îl jucau acum. *Dar oare fătuca îl ştie şi ea?* Nu îndrăznea s-o privească, să

vadă.

— Nu sunt convins că sunteţi genul de prieteni pe care şi i-ar dori un om înţelept. Roose Bolton îi făcu semn băiatului să se apropie: Elmar, taie-le oaspeţilor noştri o felie de friptură.

Brienne fu servită prima, dar nu schiţă nici un gest să mănânce.

— Lordul meu, spuse ea, Ser Jaime va fi dat în schimbul fiicelor Doamnei Catelyn. Trebuie să ne eliberezi ca să ne vedem de drum.

— Corbul venit de la Riverrun spunea despre o evadare, nu despre un schimb.

Şi dacă ai ajutat acest prizonier să evadeze, te faci vinovată de trădare, domniţă.

Fetişcana voinică se ridică în picioare:

— O slujesc pe Lady Stark.

— Iar eu îl slujesc pe Regele Nordului. Sau pe Regele Care a Pierdut Nordul, aşa cum îl numesc unii acum. Care n-a dorit niciodată să-l redea pe Jaime Lannisterilor.

— Stai jos şi mănâncă, Brienne, o îndemnă Jaime, în timp ce Elmar aşeza în faţa lui o felie de friptură neagră şi

însângerată. Dacă Bolton ar avea de gând să ne omoare, nu şi-ar irosi preţioasele prune pe noi, primejduindu-şi maţele. Se uită la carne şi-şi dădu seama că nu avea cum s-o taie cu o singură mână. *Acum valorez mai puţin decât o fată,* gândi el. *Ţapul a echilibrat târgul, deşi mă îndoiesc că*

Lady Catelyn îi va mulţumi când Cersei îi va înapoia progeniturile în aceeaşi stare. Gândul îl făcu să rânjească. *Tot eu voi fi învinuit şi pentru asta, pun rămăşag.*

Roose Bolton îşi tăie carnea metodic, lăsând sângele să-i inunde farfuria.

— Lady Brienne, ai să te aşezi dacă-ţi spun că sper să-l lase pe Jaime să-şi continue drumul, întocmai cum doriţi tu şi Lady Catelyn?

— Eu... Ne trimiţi mai departe? Fetişcana părea neîncrezătoare, dar se aşează.

Asta e bine, lordul meu.

— Da, e bine. Totuşi, Lordul Vargo mi-a creat o mică... problemă. Îşi întoarse ochii spălăciţi către Jaime: Ştii de ce ţi-a tăiat Hoat mâna?

— Îi place să taie mâini. Pânza care acoperea ciotul lui Jaime era pătată de sânge şi vin. Îi place şi să taie picioare. Nu pare să aibă nevoie de vreun motiv.

— Şi totuşi, a avut unul. Hoat e mai şiret decât pare. Nimeni nu stă la comanda Bravilor Camarazi atâta vreme dacă nu are niscaiva minte în cap. Bolton înţepă o bucată de carne cu vârful pumnalului, şi-o vârî în gură, mestecă pe îndelete, înghiţi. Lordul Vargo a abandonat Casa Lannister fiindcă i-am oferit Harrenhalul.

O recompensă de o mie de ori mai mare decât putea spera de la Lordul Tywin.

Străin fiind de Westeros, nu ştia că răsplata era otrăvită.

— Blestemul lui Harren cel Negru, îl luă Jaime în răspăr.

— Blestemul lui Tywin Lannister. Bolton întinse pocalul şi Elmer îl reumplu în tăcere. Ţapul nostru ar fi trebuit să se

consulte cu cei din casele Tarbeck sau Reyne. Astfel ar fi ştiut cum tratează trădarea nobilul tău tată.

— Nu există nici un Tarbeck şi nici un Reyne, zise Jaime.

— Tocmai asta voiam să spun. Lordul Vargo a sperat, fără îndoială, că Lordul Stannis va triumfa la Debarcaderul Regelui şi apoi îl va pune în posesia acestui castel, în semn de recunoştinţă pentru micul rol pe care l-a jucat în prăbuşirea Casei Lannister. Râse înfundat. Mă tem că ştie puţine şi despre Stannis Baratheon.

Poate i-ar fi dat Harrenhalul pentru serviciile lui… dar i-ar fi dat şi un ştreang pentru crimele lui.

— Un ştreang e mai blând decât ceea ce va căpăta de la tatăl meu.

— Acum şi-a dat şi el seama de asta. Cu Stannis înfrânt şi Renly mort, doar victoria Casei Stark îl mai poate scăpa de răzbunarea Lordului Tywin, dar şansele ca asta să se întâmple devin pe zi ce trece mai slabe.

— Regele Robb a câştigat fiecare bătălie, zise hotărâtă Brienne, loială până la înverşunare, atât cu fapta, cât şi cu vorba.

— A câştigat fiecare bătălie, în timp ce a pierdut Casele Frey şi Karstark, Winterfellul şi Nordul. Păcat că lupul e atât de tânăr. Toţi băieţii de şaisprezece ani se cred nemuritori şi invincibili. Un bărbat mai vârstnic ar pleca genunchiul, mă gândesc. După un război vine întotdeauna o pace, iar cu pacea vine iertarea…

pentru cei ca Robb Stark, cel puţin. Nu pentru cei de teapa lui Vargo Hoat. Bolton îi oferi lui Jaime un mic zâmbet. Ambele părţi s-au folosit de el, dar nici una nu 107

va vărsa o lacrimă la moartea lui. Bravii Camarazi n-au luptat în Bătălia de la Apa Neagră, dar au murit, oricum, acolo.

— Mă vei ierta dacă n-am să plâng?

— N-ai pic de milă pentru sărmanul nostru ţap năpăstuit? Ah, dar zeii trebuie… altfel de ce să te trimită în mâinile lui? Bolton mestecă o altă bucată de carne. Karholdul e mai mic

şi mai modest decât Harrenhalul, dar e departe de labele leului. Odată căsătorit cu Alys Karstark, Hoat ar putea fi lord cu adevărat.

Dacă ar căpăta şi nişte aur de la tatăl tău, cu atât mai bine. Dar, oricât de mult ar fi plătit Lordul Tywin, te-ar fi trimis Lordului Rickard. Îl interesau fecioara şi un adăpost sigur. Dar ca să te vândă, trebuie să te păstreze, iar ţinuturile riverane sunt pline de cei care te-ar răpi bucuroşi. Glover şi Tallhart au fost înfrânţi la Duskendale, dar rămăşiţe ale oştirii lor mişună încă peste tot, cu Muntele măcelă-

rind hoinarii. O mie de oameni ai lui Karstark cutreieră ţinuturile de la sud şi de la est de Riverrun, în căutarea ta. În alte părţi sunt oamenii lui Darry, rămaşi fără

stăpân şi fără lege, haite de lupi pe patru picioare şi cetele de tâlhari ale lordului fulgerului. Dondarion te-ar spânzura bucuros, de acelaşi copac cu Ţapul.

Harrenhalul era singurul loc unde Lordul Vargo putea spera să te ascundă, însă

aici oamenii mei şi ai lui Ser Aenys, cu Freyii lui, sunt mai numeroşi decât Bravii Camarazi. Fără îndoială, se temea că aş putea să te trimit înapoi la Ser Edmure, la Riverrun… sau şi mai rău, la propriul tău tată.

Mutilându-te, a vrut să înlăture ameninţarea sabiei tale, să câştige un trofeu sinistru, pe care să-l trimită tatălui tău şi, în acelaşi timp, să scadă valoarea ta pentru mine. Căci el e omul meu, aşa cum eu sunt omul Regelui Robert. Astfel, nelegiuirea lui este nelegiuirea mea, sau aşa ar putea părea în ochii tatălui tău. Şi de aici mica mea… problemă. Îl fixă pe Jaime cu ochii săi palizi, fără să

clipească, în aşteptare, rece.

Înţeleg.

— Vrei să te absolv de vină. Să-i spun tatălui meu că nu ai nici o legătură cu acest ciot. Jaime râse. Lordul meu, trimite-mă la Cersei şi voi cânta cel mai dulce cântec pe care l-ai putea dori, despre blândeţea pe care mi-ai arătat-o. Ştia că orice altceva ar fi răspuns, Bolton l-ar fi dat înapoi pe

mâna ţapului. De-aş avea mână, ţi-aş da în scris. Cum am fost schilodit de mercenarul pe care propriul meu tată l-a adus la Westeros şi cum am fost salvat de nobilul Lord Bolton.

— Am să mă încred în cuvântul tău, ser.

Asta nu mi-e dat să aud prea des.

— Cât de curând mi s-ar putea îngădui să plec? Şi cum te gândeşti să mă treci de lupii ăştia şi de tâlhari şi de oamenii lui Karstark?

— Vei pleca atunci când spune Qyburn că eşti în stare, cu o escortă puternică

de oameni aleşi pe sprânceană, sub comanda căpitanului meu Walton. Picioare-de-Oţel i se spune. Un soldat cu un devotament de fier. Walton te va duce viu şi nevătămat până la Debarcaderul Regelui.

— Cu condiţia ca fiicele Doamnei Catelyn să fie înapoiate, la rândul lor, vii şi nevătămate, zise fetişcana. Lordul meu, protecţia omului tău, Walton, e binevenită, dar fetele sunt în sarcina mea.

Lordul Dreadfortului îi aruncă o privire plictisită.

— Fetele nu trebuie să te mai preocupe, domniţă. Lady Sansa e soţia piticului, doar zeii îi mai pot despărţi acum.

— Soţia lui? făcu Brienne, îngrozită. Pezevenghiul? Dar… a jurat în faţa întregii curţi, înaintea zeilor şi a oamenilor…

Cât e de inocentă! La drept vorbind, Jaime era la fel de surprins, dar îşi ascundea mai bine sentimentele. *Sansa Stark. Această căsătorie ar trebui să*

aducă un zâmbet pe chipul lui Tyrion. Îşi aminti cât de fericit fusese fratele său cu fiica arendaşului… timp de două săptămâni.

— Ce a jurat sau ce n-a jurat piticul nu mai contează acum, zise Lordul Bolton.

Pentru tine, cel mai puţin.

Fetişcana părea rănită. Poate că, în sfârşit, când Lordul Bolton făcu semn străjerilor săi, simţi ghearele de oţel ale

capcanei.

— Ser Jaime îşi va continua drumul spre Debarcaderul Regelui. Mă tem că despre tine n-am spus nimic. Ar fi exagerat din partea mea să-l lipsesc pe Lordul Vargo de ambele sale trofee. Lordul Dreadfortului întinse mâna să mai ia o prună.

De-aş fi în locul tău, domniţă, m-aş preocupa mai puţin de Casa Stark şi mai mult de safire.

TYRION

Un cal nechează nerăbdător în spatele lui, din mijlocul mantiilor aurii oprite de-a latul drumului. Tyrion auzea şi tusea Lordului Gyles. Nu-l ceruse pe Gyles, după cum nu-i ceruse pe Ser Addam sau pe Jalannar Xho sau pe vreunul dintre ceilalţi, dar nobilul său tată socotise că Doran Martell ar putea să le-o ia în nume de rău dacă doar un pitic ar veni să-l escorteze peste Apa Neagră.

Joffrey ar fi trebuit să-i întâmpine el însuşi pe dornisheni, cugetă el în timp ce stătea în aşteptare, *dar fără doar şi poate, ar fi stricat totul.* În ultimul timp, regele spunea întruna mici glume despre dornishenii pe care i-a cules din mâinile oştenilor lui Mace Tyrell. *De câţi dornisheni e nevoie ca să potcovească un cal?*

De nouă. Unul să pună potcoavele şi opt să ridice calul. Pe undeva, Tyrion nu credea că Doran Martell ar gusta o asemenea glumă.

Le vedea flamurile fluturând în timp ce călăreţii ieşeau din desişul verde al pădurii, într-o lungă coloană învăluită în praf. De aici până la râu, mai rămăseseră

doar copaci negri, desfrunziţi, o moştenire a bătăliei. *Prea multe flamuri,* gândi el cu amărăciune, privind cenuşa ridicându-se sub copitele cailor ce se apropiau, aşa cum se ridicase sub copitele avangărzii Tyrellilor când l-a izbit pe Stannis în 109

flanc. *Martell a adus jumătate dintre lorzii de la Dome, după cum se vede.*

Încercă să găsească în asta un avantaj, dar nu reuşi.

— Câte flamuri numeri? îl întrebă pe Bronn. Cavalerul mercenar îşi umbri ochii.

— Opt... nu, nouă.

Tyrion se întoarse în şa.

— Pod, vino încoace. Descrie blazoanele pe care le vezi şi spune ce casă
reprezintă fiecare.

Podrick Payne îşi aduse calul mai aproape. Purta stindardul regal, cerbul şi leul lui Joffrey, şi se lupta cu povara lui. Bronn purta stindardul lui Tyrion, leul Lannisterilor, auriu pe fond purpuriu.

Se înalţă, îşi dădu seama Tyrion, când Pod se ridică în şa ca să vadă mai bine.

În curând mă va întrece, la fel ca toţi ceilalţi. Băiatul studia cu sârguinţă
heraldica dornisheană, la porunca lui Tyrion, dar ca întotdeauna, era emoţionat.

— Nu văd. Vântul le mişcă.

— Bronn, spune-i băiatului ce vezi.

Bronn arăta astăzi ca un adevărat cavaler, în jiletcă şi mantie nouă, cu lanţul învăpăiat la gât.

— Un soare roşu pe fond portocaliu, cu o suliţă în spate, anunţă el.

— Martell, zise Podrick Payne, vizibil uşurat. Casa Martell din Sunspear, stăpâne. Prinţul de la Dorne.

— Şi calul meu l-ar fi recunoscut, zise Tyrion sec. Spune-i altul, Bronn.

— Văd o flamură purpurie cu trei ghemotoace galbene.

— Lămâi? întrebă Pod încrezător. Un câmp purpuriu presărat cu lămâi? Pentru Casa Dalt? Of, pentru Lemonwood.

— S-ar putea. Lângă el e o pasăre mare, neagră, pe fond galben. Cu ceva roz sau alb în gheare, greu de spus, cu flamura fluturând.

— Vulturul de la Black Mont ţine un prunc în gheare. Casa Blackmont de la Blackmont, ser.

Bronn râse.

— Iar citeşti cărţi? Cărţile îţi vor distruge ochiul sabiei, băiete. Văd şi un craniu. Un stindard negru.

— Craniul încoronat al Casei Manwoody, alb şi auriu pe fond negru. Cu fiecare răspuns, Pod părea tot mai sigur. Casa

Manwoody de la Kingsgrave.

— Trei păianjeni negri?

— Sunt scorpioni, ser. Casa Qorgyle de la Sandstone, trei scorpioni negri pe fond roşu.

— Roşu şi galben, cu o linie crestată între ele.

— Flăcările de la Hellholt. Casa Uller.

Tyrion era impresionat. *Băiatul nu e prost deloc, odată ce-şi dezleagă limba.*

— Continuă, Pod, îl îndemnă el. Dacă-i nimereşti pe toţi, am să-ţi fac un dar.

110

— O plăcintă cu felii roşii şi negre, zise Bronn. Cu o mână de aur în mijloc.

— Casa Allyrion de la Graţia Zeilor.

— O găină roşie care parcă mănâncă un şarpe.

— Gargalenii de la Ţărmul de Sare. Un cocoşel, ser, nu o găină. Roşu, cu un şarpe în cioc.

— Foarte bine! exclamă Tyrion.

Încă unul, băiete. Bronn scrută rândurile Dornishenilor care se apropiau.

— Ultimul e o pană aurie pe un fond de carouri verzi.

— Un condei auriu, ser. Jordayne de la Tor.

Tyrion râse.

— Nouă, toate bune. Nici eu însumi nu le-aş fi putut numi.

Era o minciună, dar voia să-l încurajeze pe băiat, căci avea mare nevoie de asta.

Martell aduce cu el câţiva însoţitori redutabili. Nici una dintre casele pe care le numise Pod nu era neînsemnată. Nouă dintre cei mai mari lorzi ai Dornului veneau pe drumul regelui, ei sau moştenitorii lor. Cumva, Tyrion nu credea că

făcuseră atât drum doar ca să vadă ursul dansator. Era un mesaj. *Şi nu unul care să-mi placă.* Se întrebă dacă fusese o greşeală să o trimită pe Myrcella la Sunspear.

— Stăpâne, zise Pod uşor sfios, nu văd nici o lectică.

Tyrion îşi întoarse brusc capul. Băiatul avea dreptate.

— Doran Martell călătoreşte întotdeauna în lectică, adăugă Pod. O lectică

sculptată, cu perdele de mătase, împodobite cu sori.

Tyrion auzise aceleaşi poveşti. Prinţul Doran era trecut de cincizeci de ani şi suferea de gută. *Poate c-a vrut să ajungă mai repede,* îşi spuse el. *Poate că s-a temut că lectica lui ar fi o ţintă prea ispititoare pentru tâlharii din păduri sau că*

s-ar fi dovedit prea împovărătoare în trecătorile înalte ale Drumului Oaselor.

Poate că se simte mai bine.

Atunci de ce era atât de tulburat? Aşteptarea era insuportabilă.

— Sus steagurile, tună el. Le vom ieşi în întâmpinare.

Dădu pinteni calului. Bronn şi Pod îl urmară, unul în stânga, celălalt în dreapta. Când dornishenii îi văzură venind, îşi zoriră caii, cu flamurile fluturând.

De şeile împodobite le atârnau îndrăgitele scuturi rotunde din metal, iar mulţi cărau snopi de suliţe scurte sau arcuri duble dornishene, din cele pe care le mânuiau atât de bine de pe cai.

Erau trei feluri de dornisheni, remarcase primul Rege Daeron. Dornishenii de sare, care locuiau de-a lungul coastelor, dornishenii de nisip, din deserturi şi din lungile văi ale râurilor şi dornishenii de piatră, care îşi ridicau fortăreţe în trecătorile şi pe culmile Munţilor Roşii. Dornishenii de sare aveau cel mai mult sânge rhoynishez, cei de piatră, cel mai puţin.

Toate cele trei categorii păreau bine reprezentate în alaiul lui Doran.

111

Dornishenii de sare erau sprinteni şi negricioşi, cu pielea netedă, măslinie, şi părul negru fluturând în vânt. Dornishenii de sare erau şi mai tuciurii, cu feţele arse de soarele fierbinte al Dornului.

Îşi înfăşurau eşarfe lungi, viu colorate, în jurul coifurilor, să-i ferească de arşiţa soarelui. Dornishenii de piatră erau cei

mai voinici şi cei mai frumoşi, fii ai andalilor şi ai Primilor Oameni, cu părul castaniu sau blond, cu feţe care se umpleau de pistrui sau se pârleau la soare, în loc să se bronzeze.

Lorzii purtau veşminte de mătase şi satin, cu cingători bătute cu nestemate şi mâneci largi, vaporoase. Armurile lor erau smălţuite şi încrustate cu aramă

şlefuită, argint strălucitor şi aur roşu, moale. Veneau călare pe cai roşii şi aurii şi câţiva albi ca zăpada, toţi supli şi ageri, cu gâturi lungi şi capete înguste, frumoase. Legendarii cai de nisip ai Dornului erau mai mici decât obişnuiţii cai de luptă şi nu puteau purta povara unor asemenea armuri, dar se spunea că erau în stare să gonească o zi şi o noapte întreagă şi încă o zi, fără să obosească.

Căpetenia dornishenilor călărea un armăsar negru ca păcatul, cu coama şi coada de culoarea focului. Stătea în şa de parcă acolo s-ar fi născut, înalt, suplu, mlădios. O mantie de mătase roşiatică îi flutura de pe umeri, iar cămaşa îi era placată cu şiruri suprapuse de discuri de aramă care sclipeau ca o mie de bănuţi noi. Coiful înalt, aurit, etala un soare de aramă pe frunte, iar scutul rotund, atârnat la spate, înfăţişa, pe suprafaţa-i lustruită de metal, soarele şi suliţa Casei Martell.

Un soare al Casei Martell, gândi Tyrion, dând pinteni calului, *dar cu zece ani prea tânăr şi prea voinic şi mult prea fioros.* Ştia deja cu ce avea de-a face. *De câţi dornisheni e nevoie ca să înceapă un război?* se întrebă el. *Doar de unul.* Cu toate acestea, nu avea altceva de făcut decât să zâmbească:

— Bine-aţi venit, lorzii mei. Am fost înştiinţaţi de sosirea voastră şi Înălţimea Sa, Regele Joffrey, ne-a rugat să vă întâmpinăm în numele lui. Nobilul meu tată, Mâna Regelui, vă transmite şi el complimente. Simula o amabilă nedumerire.

Care dintre voi este Prinţul Doran?

— Sănătatea precară îi cere fratelui meu să rămână la Sunspear. Prinţişorul îşi scoase coiful. Avea faţa ridată şi posomorâtă, cu sprâncene subţiri, arcuite deasupra ochilor mari, negri şi lucitori, ca nişte lacuri de ulei de huilă. Doar câteva fire argintii împestriţau părul negru care îi cobora pe frunte, într-o şuviţă la fel de ascuţită ca nasul. *Un dornishean de sare, negreşit.* Prinţul Doran m-a trimis să-i ţin locul în consiliul Regelui Joffrey, dacă Înălţimea Sa îmi îngăduie.

— Înălţimea Sa va fi deosebit de onorat să aibă parte de sfatul unui luptător atât de vestit ca Prinţul Obeyn din Dorne, zise Tyrion, gândind: *Asta va însemna sânge în canale.* Iar nobilii tăi tovarăşi sunt bine-veniţi şi ei.

— Dă-mi voie să ţi-i prezint, lordul meu de Lannister. Ser Deziel Dalt de la Lemonwood, Lordul Tremond Gargalen, Lordul Harmen Uller şi fratele său, Lordul Ulwyck, Ser Ryon Allyrion şi fiul lui natural, Ser Daemon Sand, Bastardul de la Graţia Zeilor, Lordul Dagos Manwoody, fratele lui, Ser Myles şi fiii lui, 112

Mors şi Dickon, Ser Arron Qorgyle. Şi să nu se creadă vreodată că le-aş neglija pe doamne. Myria Jordayne, moştenitoare a Torului, Lady Larra Blackmont, fiica ei Jynessa, fiul ei Perros. Ridică o mână subţire către o femeie cu părul negru, din spate, făcându-i semn să se apropie. Iar aceasta este Ellaria Sand, ţiitoarea mea.

Tyrion îşi înăbuşi un suspin. *Ţiitoarea lui şi o bastardă. Cersei va sări până-n tavan dacă vrea s-o aducă la nuntă.* Dacă ar surghiuni-o într-un colţ întunecat, sub salieră, sora lui ar risca urgia Viperei Roşii. Dacă ar aşeza-o lângă el, la masa mare, toate celelalte doamne de pe dais s-ar putea simţi jignite. *Oare Prinţul Doran vrea să provoace un conflict?*

Prinţul Oberyn îşi conduse calul prin faţa dornishenilor săi.

— Ellaria, lorzi, doamne şi cavaleri, iată ce mult ne iubeşte Regele Joffrey.

Înălţimea Sa a fost atât de curtenitor încât l-a trimis pe unchiul său Pezevenghi să

ne conducă la curte.

Bronn râse pe înfundate, iar Tyrion fu nevoit să se prefacă amuzat:

— Nu singur, lorzii mei. Ar fi o sarcină prea mare pentru un omuleţ ca mine.

Însoţitorii lui se apropiaseră şi veni rândul lui Tyrion să le rostească numele.

Permiteţi-mi să vi-i prezint pe Ser Flement Brax, moştenitor de Hornvale, Lordul Gyles de Rosby, Ser Addam Marbrand, Lord Comandant al Gărzii Oraşului, Jalabhar Xho, Prinţ al Văii Florii Roşii. Ser Harys Swyft, socrul unchiului meu Kevan, Ser Merlon Crakehal, Ser Philip Foote şi Ser Bronn de Apa Neagră, doi eroi ai recentelor noastre lupte împotriva rebelului Stannis Baratheon. Şi scutierul meu, tânărul Podrick din Casa Payne. Numele răsunau frumos pe buzele lui Tyrion, dar cei ce le purtau nu erau nici pe departe la fel de distinşi sau de redutabili precum cei care-l însoţeau pe Prinţul Oberyn, după cum ştiau foarte bine amândoi.

— Lordul meu, spuse Lady Blackmont, drumul a fost lung şi prăfos. Ne-am bucura dacă am putea să ne odihnim şi să ne spălăm. Putem să ne continuăm drumul către oraş?

— Îndată, doamna mea. Tyrion întoarse capul calului şi-l strigă pe Ser Addam Marbrand. Mantile aurii care formau cea mai mare parte a gărzii sale de onoare îşi întoarseră sprintene caii la ordinul lui Ser Addam şi coloana porni către râu şi către Debarcaderul Regelui, aflat dincolo de el.

Oberyn Nymeros Martell, murmură Tyrion în barbă, pornind la drum lângă el.

Vipera Roşie a Domului. Şi ce naiba am eu de făcut cu el?

Îl cunoştea numai din auzite, desigur... dar reputaţia lui era înfricoşătoare. Pe când nu avea mai mult de şaisprezece ani, Prinţul Oberyn fusese găsit în pat cu ţiitoarea bătrânului Lord Yronwood, un bărbat voinic, aprig şi iute la mânie. A urmat un duel, dar ţinând seama de tinereţea şi de sângele

nobil al prinţului, a fost un duel până la prima picătură de sânge. Amândoi au fost răniţi, onoarea reparată.

Cu toate acestea, Prinţul Oberyn şi-a revenit curând, în timp ce rănile Lordului Yronwood s-au infectat şi i-au adus moartea. După aceea, oamenii şuşoteau că

Oberyn a luptat cu o sabie otrăvită, iar de atunci cu toţii, prieteni şi duşmani deopotrivă, i-au spus Vipera Roşie.

Asta se întâmplase cu mulţi ani în urmă, desigur. Băiatul de şaisprezece ani era acum un bărbat de patruzeci şi legenda lui se întunecase considerabil. Umblase prin Oraşele Libere, învăţând arta otrăvitorilor şi poate meşteşuguri şi mai întunecate, dacă zvonurile puteau fi crezute. Studiase la Citadelă, reuşind să

adune şase zale din colanul de maester, dar apoi se plictisise. Fusese soldat în Ţinuturile Discordiei, dincolo de marea îngustă, o vreme alături de Fiii Secunzi, înainte de a-şi forma propria companie. Turnirurile lui, bătăliile lui, duelurile lui, caii lui, poftele lui trupeşti... se spunea că se culca şi cu bărbaţi, şi cu femei şi că

adusese pe lume fete bastarde în întreg Dornul. Oamenii le numeau *şerpoaice de nisip.* Din câte auzise Tyrion, Prinţul Oberyn nu zămislise nici un fiu.

Şi, desigur, îl mutilase pe moştenitorul Highgardenului.

Nici un om din Cele Şapte Regate n-ar putea fi mai puţin binevenit la o nuntă

a Tyrellilor, gândi Tyrion. Să-l trimiţi pe Prinţul Oberyn la Debarcaderul Regelui, în timp ce oraşul îi găzduia încă pe Lordul Mace Tyrell, pe doi dintre fiii săi şi o mie dintre oştenii lor, era o provocare la fel de periculoasă ca Prinţul Oberyn însuşi. *Un cuvânt greşit, o glumă neinspirată, o privire, atât va fi de ajuns şi aliaţii noştri de seamă vor sări unul la beregata celuilalt.*

— Noi ne-am mai întâlnit, îi zise voios Prinţul din Dome lui Tyrion, în timp ce călăreau alături pe drumul regelui, pe

lângă câmpurile înnegrite şi scheletele copacilor. Dar nu mă aştept să-ţi aminteşti. Erai chiar mai mic decât eşti acum.

Glasul lui avea o undă batjocoritoare care îi displăcea, dar Tyrion n-avea de gând să se lase provocat.

— Când a fost asta, lordul meu? întrebă el cu amabil interes.

— O, cu mulţi, mulţi ani în urmă, când tatăl meu domnea la Dorne şi nobilul tău tată era Mâna unui rege diferit. *Nu atât de diferit pe cât crezi,* cugetă Tyrion.

Asta s-a petrecut când am vizitat Casterly Rock cu mama, cu consortul ei şi sora mea Elia. Aveam, oh, paisprezece sau cincisprezece ani, cam aşa. Elia era cu un an mai mare. Fratele şi sora ta aveau opt sau nouă ani, după câte îmi amintesc, iar tu abia te născuseşi.

Un moment ciudat pentru vizite. Mama lui Tyrion murise născându-l, astfel că, probabil, Martellii găsiseră Casterly Rock copleşit de durere. Pe tatăl său, mai cu seamă. Lordul Tywin vorbea arareori despre soţia lui, dar Tyrion îşi auzise unchii povestind despre dragostea celor doi. Pe vremea aceea, tatăl său era Mâna lui Aerys şi mulţi spuneau că Lordul Tywin era stăpân peste Cele Şapte Regate, dar Lady Joanna era cea care-l stăpânea pe el. „N-a mai fost acelaşi om după ce a murit ea, Pezevenghiule”, i-a spus odată unchiul său Gery. Ce a fost mai bun în el a murit odată cu ea. Gerion era cel mai mic dintre cei patru fii ai Lordului Tyros Lannister şi unchiul preferat al lui Tyrion.

Dar el nu mai era, pierise peste mări şi ţări şi Tyrion însuşi o înmormântase pe 114

Lady Joanna.

— Casterly Rock a fost pe placul tău?

— Nicidecum. Tatăl tău ne-a ignorat cât timp am fost acolo, după ce i-a poruncit lui Ser Kevan să se ocupe de noi. Cămăruţa pe care mi-au dat-o avea un pat de puf şi covoare myrisheze pe jos, dar era întunecoasă şi fără ferestre, ca o temniţă, după cum i-am spus Eliei la momentul acela. Cerul vostru era prea cenuşiu, vinurile prea dulci, femeile prea

virtuoase, mâncarea prea insipidă... iar tu ai fost cea mai mare dezamăgire dintre toate.

— Abia mă născusem, ce aşteptai de la mine?

— *Enormitate,* răspunse prinţul cu părul negru. Erai mic, dar renumit. Ne aflam în Oraşul Vechi când te-ai născut şi nimeni nu mai vorbea decât despre monstrul care se născuse la Debarcaderul Regelui şi despre ce ar putea să

prevestească un astfel de semn pentru regat.

— Foamete, molimă şi război, fără doar şi poate. Tyrion schiţă un zâmbet amar. Întotdeauna este foamete, molimă şi război. O, şi iarnă şi lunga noapte fără

sfârşit.

— Toate astea şi, în plus, căderea tatălui tău. Am auzit un frate cerşetor spunând că Lordul Tywin îşi arogase puteri mai mari decât Regele Aerys, însă

numai un zeu e menit să se ridice deasupra regelui.

Tu ai fost blestemul lui, o pedeapsă trimisă de zei, ca să-i arate că nu e mai bun decât oricare altul.

— Eu mă străduiesc, dar el refuză să înveţe. Tyrion oftă. Dar continuă, te rog.

Ador poveştile cu cap şi coadă.

— Nu-i de mirare, de vreme ce se spune că aveai şi tu aşa ceva: aveai o coadă

tare şi răsucită, ca de purcel. Şi după câte am auzit, un cap monstruos, imens, cât jumătate din trupul tău. Te-ai născut cu o chică neagră şi, pe lângă asta, cu barbă, ochi piezişi şi gheare de leu. Aveai dinţi atât de lungi încât nu puteai închide gura şi între picioare aveai organe femeieşti pe lângă cele bărbăteşti.

— Viaţa ar fi mult mai simplă dacă bărbaţii ar putea să şi-o tragă singuri, nu crezi? Şi pot să-mi imaginez câteva situaţii în care ghearele şi dinţii s-ar dovedi de folos. Oricum, încep să înţeleg natura nemulţumirii tale.

Bronn râse pe sub mustaţă, dar Oberyn se mulţumi să zâmbească.

— Poate că nu te-am fi văzut defel, dacă n-ar fi fost sora ta. Nu erai niciodată

prezent la masă sau în sala mare, deşi uneori, noaptea, auzeam un copil urlând jos, în adâncurile castelului. Aveai, într-adevăr, o voce monstruos de puternică, asta trebuie să recunosc. Plângeai ore în şir şi nimic nu te liniştea, decât ţâţa unei femei.

— Valabil şi acum, la drept vorbind.

De data aceasta Prinţul Oberyn râse cu poftă.

— Avem gusturi comune. Lordul Gargalen mi-a spus cândva că speră să

moară cu o sabie în mână, la care eu i-am răspuns că aş prefera să mă duc pe 115

lumea cealaltă cu un sân în mâna mea.

Tyrion afişă un zâmbet larg.

— Şi ce spuneai despre sora mea?

— Cersei i-a promis Eliei să ni te arate. În ziua dinaintea plecării, în timp ce mama mea şi tatăl tău discutau între patru ochi, ea şi cu Jaime ne-au dus jos, în camera ta. Doica a încercat să ne alunge, dar Cersei nu s-a lăsat intimidată. „E al meu”, a spus ea, „iar tu nu eşti decât o vacă de lapte, nu-mi spui tu ce să fac. Taci din gură sau îi spun tatălui meu să-ţi taie limba. O vacă n-are nevoie de limbă, doar de ugere.”

— Alteţa Sa a deprins drăgălăşenia la o vârstă fragedă, remarcă Tyrion, amuzat de imaginea surorii sale revendicându-l drept al ei. Nu s-a mai grăbit să

mă revendice de atunci, zeii îmi sunt martori.

— Cersei ţi-a desfăcut până şi scutecele, ca să ne putem uita mai bine, continuă prinţul din Dorne. Aveai, într-adevăr, un ochi pieziş şi nişte puf negru pe cap. Poate că aveai capul mai mare decât mulţi alţii… dar nici urmă de coadă, de barbă, nici de dinţi sau gheare şi nu aveai între picioare decât un cocoşel mic şi roz. După toate minunatele şoapte, Osânda Lordului Tywin s-a dovedit a fi doar un bebeluş hidos şi roşu, cu picioare pipernicite. Elia chiar a gângurit, aşa cum fac fetele la vederea bebeluşilor. Sunt sigur că ai auzit aşa

ceva. Acelaşi sunet pe care-l scot când văd pisoi şi căţeluşi jucăuşi. Cred că-i venea să te alăpteze, aşa urât cum erai. Când am constatat că eşti un monstru amărât, sora ta mi-a răspuns:

„Mi-a omorât mama” şi ţi-a răsucit cocoşelul atât de tare, încât am crezut că o să

ţi-l smulgă. Ai ţipat, dar Cersei ţi-a dat drumul abia când fratele tău Jaime a zis:

„Lasă-l în pace, îl doare.” „Nu contează”, ne-a spus ea. „Toată lumea zice că o să

moară curând. N-ar fi trebuit să trăiască nici atât.”

Soarele strălucea cu putere deasupra lor. Era o zi plăcută, caldă pentru toamnă, dar la auzul acestor vorbe, trupul lui Tyrion fu străbătut de un frison, din cap până-n picioare. *Dulcea mea surioară.* Îşi scărpină crusta nasului şi îi arătă

dornisheanului o mostră de „privire piezişă”. *De ce mi-ar spune o asemenea poveste? Mă încearcă sau pur şi simplu mă strânge de mădular, aşa cum a făcut Cersei, ca să mă audă ţipând?*

— Să nu uiţi să-i spui povestea asta tatălui meu. Îl va încânta la fel de mult ca pe mine. Partea cu coada, în special. Chiar am avut coadă, dar mi-a retezat-o.

Prinţul Oberyn chicoti.

— Ai devenit mai distractiv de când nu ne-am mai întâlnit.

— Dar, dar intenţia mea era să devin mai înalt.

— Dacă tot vorbim despre distracţie, am auzit o poveste bizară de la administratorul Lordului Buckler. Susţinea că ai pus o taxă pe banii de cheltuială

ai femeilor.

— E o taxă pe prostituţie, preciza Tyrion, iritat din nou. *Şi a fost ideea idioată*

a tatălui meu. Doar un gologan pentru fiecare… act. Mâna Regelui s-a gândit că

asta ar putea să contribuie la îmbunătăţirea moravurilor oraşului. *Şi, pe lângă*

asta, să plătească nunta lui Joffrey. Desigur, Tyrion se alesese cu toate reproşurile pentru asta. Bronn zicea că oamenii îi spun *gologanul piticului.*

„Desfă-ţi picioarele acum, pentru pitic”, strigau în bordeluri şi crâşme, dacă era să

dea crezare mercenarilor.

— O să am grijă să-mi fie punga plină de gologani. Chiar şi un prinţ trebuie să-şi plătească taxele.

— De ce ai avea nevoie să mergi la bordel? Aruncă o privire către locul unde Ellaria Sand venea călare, printre celelalte femei. Te-ai săturat de amanta ta pe drum?

— Niciodată. Împărţim prea multe. Prinţul Oberyn ridică din umeri. Totuşi, n-am împărţit niciodată o blondă frumoasă şi Ellaria e curioasă. Ai cunoştinţă despre o asemenea făptură?

— Sunt un om însurat. *Deşi nu m-am culcat cu soţia mea.* Nu mai frecventez târfele. *Dacă nu vreau să le văd spânzurate.*

Oberyn schimbă brusc subiectul:

— Se spune că la nunta regelui vor fi servite şaptezeci şi şapte de feluri de mâncare.

— Ţi-e foame, prinţe?

— Mi-e foame de multă vreme. Dar nu de mâncare. Spune-mi, rogu-te, *dreptatea* când va fi servită?

— Dreptatea. *Da, de aceea se află aici. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat.*

Ai fost apropiat de sora ta?

— Când eram copii, Elia şi cu mine eram de nedespărţit, ca fratele tău cu sora ta.

O, zei, sper că nu!

— Războaiele şi căsătoriile ne-au dat multă bătaie de cap, Prinţe Oberyn. Mă

tem că nimeni n-a avut încă timpul să se ocupe de crime vechi de şaisprezece ani, oricât de îngrozitoare au fost. O

vom face, desigur, îndată ce vom putea. Orice ajutor pe care îl putem primi de la Dorne pentru a reinstaura pacea regelui n-ar face decât să grăbească începutul investigaţiilor tatălui meu…

— Piticule, zise Vipera Roşie, pe un ton care devenise mult mai puţin cordial, scuteşte-mă de minciunile Lannisterilor. Ne iei drept oi sau drept proşti? Fratele meu nu e un om însetat de sânge, dar nici n-are somn de şaisprezece ani. Jon Arryn a venit la Sunspear la un an după ce Robert a preluat tronul şi poţi fi sigur că a fost cercetat îndeaproape. Hm, şi încă alţi o sută. N-am venit aici pentru o mascaradă de *investigaţie.* Am venit să caut dreptate pentru Elia şi copiii ei şi o voi găsi. Începând cu idiotul de Gregor Clegane… dar, cred, fără să termin cu el.

Înainte de a muri, Enormitatea care Călăreşte îmi va spune de unde a primit ordinele. Te rog asigură-l pe nobilul tău tată de asta. Zâmbi. Un bătrân septon susţinea cândva că sunt o dovadă vie a bunătăţii zeilor. Ştii de ce, Pezevenghiule?

— Nu, mărturisi Tyrion.

— Păi, dacă zeii ar fi fost cruzi, m-ar fi făcut primul născut al mamei mele, iar pe Doran al treilea. Vezi tu, eu sunt un om însetat de sânge. Şi cu mine ai de-a face acum, nu cu fratele meu răbdător, prudent şi bolnav de gută.

Tyrion vedea soarele sclipind pe Izvorul Apei Negre, la un kilometru depărtare şi, în zare, pe zidurile, pe turnurile şi dealurile Debarcaderului Regelui. Aruncă o privire peste umăr, către alaiul fastuos care îi urma pe drumul regelui.

— Vorbeşti ca un om cu o oaste măreaţă în spate, spuse el, deşi nu văd mai mult de trei sute. Zăreşti oraşul acolo, la nord de râu?

— Mormanul de gunoi pe care îl numiţi Debarcaderul Regelui?

— Chiar acela.

— Nu doar îl văd, dar îl şi miros acum.

— Atunci adulmecă bine, lordul meu. Umple-ţi nările. Vei descoperi că o jumătate de milion de oameni duhnesc mai tare ca trei sute. Simţi mirosul mantiilor aurii? Sunt aproape cinci sute. Oştenii devotaţi ai tatălui meu trebuie să

fie şi ei vreo douăzeci de mii. Şi mai sunt şi trandafirii. Trandafirii miros atât de plăcut, nu-i aşa? Mai ales când sunt aşa de mulţi. Cincizeci, şaizeci, şaptezeci de mii de trandafiri în oraş sau în taberele de la marginea lui. Nu pot spune exact câţi au rămas, dar sunt, oricum, mai mulţi decât m-aş osteni să număr.

Martell ridică din umeri.

— În Dornul de demult, dinainte de a ne uni cu Daeron, se spunea că toate florile se înclină în faţa soarelui. Dacă trandafirii încearcă să mă înţepe, am să-i calc bucuros în picioare.

— Aşa cum l-ai călcat pe Willas Tyrell?

Dornisheanul nu reacţiona aşa cum era de aşteptat.

— Am primit o scrisoare de la Willas, acum mai puţin de o jumătate de an.

Împărtăşim acelaşi interes pentru carnea bună de cal. Nu mi-a purtat niciodată

pică pentru ceea ce s-a întâmplat în arenă. I-am lovit platoşa, cinstit, dar piciorul i s-a agăţat în şa şi a căzut, iar calul lui s-a prăbuşit peste el. După aceea i-am trimis un maester, dar tot ce a putut face a fost să salveze piciorul băiatului. Genunchiul n-a putut fi vindecat. Dacă ar fi să învinuim pe cineva, acela ar fi tatăl său nechibzuit. Willas Tyrell era necopt, verde ca veşmintele pe care le purta şi nu avea ce să caute acolo. Grasul Floricel l-a aruncat în turnir la o vârstă prea fragedă, întocmai cum a făcut şi cu ceilalţi doi. Voia un nou Leo Longthorn şi s-a ales cu un infirm.

— Unii spun că Ser Loras e mai bun decât a fost vreodată Leo Longthorn, zise Tyrion.

— Micul trandafir al lui Renly? Mă îndoiesc.

— Îndoieşte-te cât vrei, spuse Tyrion, dar Ser Loras a învins mulţi cavaleri iscusiţi, printre care şi fratele meu

Jaime.

— Prin *învins* vrei să spui *doborât de pe cal,* într-un turnir. Spune-mi pe cine a 118

omorât în luptă, dacă vrei să mă înspăimânţi.

— Pe Ser Robar Royce şi Ser Emmon Coy, de pildă. Şi se spune că a dat dovadă de mare vitejie la Apa Neagră, luptând alături de fantoma Lordului Renly.

— Aşadar, aceiaşi oameni care au văzut faptele de vitejie au văzut şi fantoma, nu? Dornisheanul râse încet.

Tyrion îl privi îndelung.

— La Chataya, pe Strada Mătăsii, vei găsi mai multe fete care s-ar putea să-ţi fie pe plac. Dancy are părul de culoarea mierii. Părul lui Marie e auriu deschis.

Te-aş sfătui s-o ţii pe una sau pe alta lângă tine în orice clipă, lordul meu.

— În orice clipă? Prinţul Oberyn ridică o sprânceană subţire, neagră. Şi de ce, bunule Pezevenghi?

— Ziceai că vrei să mori cu un sân în mână.

Tyrion porni în galop către şlepurile care aşteptau pe malul sudic al Apei Negre. Îndurase tot ce avea de gând să îndure din ceea ce trecea drept spirit dornishean. *Tata ar fi trebuit să-l trimită, până la urmă, pe Joffrey. Ar fi putut să-l întrebe pe Prinţul Oberyn dacă ştie care e diferenţa dintre un dornishean şi o balegă de vacă.* Asta îl făcu să zâmbească fără să vrea. Va trebui să fie de faţă

când Vipera Roşie îi va fi prezentat regelui.

ARYA

Omul de pe acoperiş muri primul. Stătea ghemuit lângă horn, la două sute de metri depărtare, o umbră abia zărită în întunericul dinaintea zorilor, dar când cerul începu să se lumineze, se mişcă, se întinse şi se ridică. Săgeata lui Anguy îl nimeri în piept. Se prăvăli ca o cârpă pe panta abruptă de ardezie şi căzu în faţa porţii septului.

Măştile postaseră acolo doi străjeri, dar torţa îi orbise şi haiducii reuşiseră să se furişeze aproape. Kyle şi Notch sloboziră săgeţile deodată. Un străjer se prăbuşi cu o săgeată în gâtlej, celălalt cu una în burtă. Cel de-al doilea scăpă torţa şi focul i se ridică pe trup. Ţipă, cu hainele cuprinse de vâlvătaie, şi cu asta atacul din umbră luă sfârşit. Thoros scoase un strigăt şi haiducii porniră asaltul în forţă.

Arya privea de pe cal, de pe creasta împădurită care domina septul, moara, berăria, grajdurile şi întinderea pustie de ierburi, copaci pârjoliţi şi noroi care îi înconjura. Acum copacii erau aproape goi, iar cele câteva frunze brune, veştede care se mai agăţau de crengi nu reuşeau să-i stăvilească privirea. Lordul Beric îi lăsase pe Spânul Dick şi pe Mudge să-i păzească. Arya ura să fie lăsată în urmă, ca un *copil* prost, dar cel puţin, Gendry fusese reţinut şi el. Era război, iar în război trebuia să te supui.

La răsărit, orizontul strălucea în nuanţe de roz şi auriu, iar sus, o semilună se zărea printre norii ce goneau pe cer. Vântul bătea rece, iar Arya auzea iureşul apei 119

şi pârâitul roţii mari de lemn a morii. Un miros reavăn de ploaie plutea în aerul dimineţii, dar nici o picătură nu cădea încă. Prin aburii primilor zori zburau săgeţi aprinse, lăsând în urmă panglici palide de foc şi lovind, cu zgomot surd, zidurile de lemn ale septului. Câteva trecură prin ferestrele oblonite şi, curând, lujeri subţiri de fum se ridicară dinspre obloanele sfărâmate.

Două Măşti se năpustiră dinspre sept, umăr lângă umăr, cu topoarele în mâini.

Anguy şi ceilalţi arcaşi aşteptau. Unul dintre bărbaţi muri pe loc. Celălalt reuşi să

se ferească, astfel că săgeata îi sfârtecă doar umărul. Continuă să se apropie, clătinându-se, până când alte două săgeţi îl găsiră, una după alta, atât de repede încât era greu de spus care lovise prima. Săgeţile lungi îi străpunseră platoşa de parcă ar fi fost din mătase, nu din oţel. Se prăbuşi. Anguy avea săgeţi cu vârful subţire şi cu vârful gros. Un vârf de ac putea străpunge chiar şi o platoşă grea de fier. *Voi învăţa să trag cu arcul,* gândi Arya. Îi plăcea să lupte cu sabia, dar îşi dădea seama la ce foloseau săgeţile.

Pe zidul vestic al septului se ridicau flăcări şi un fum gros se revărsa printr-un geam deschis. Un arbaletist myrishez îşi iţi capul pe o altă fereastră, scoase o săgeată şi se lăsă jos, să reîncarce. Arya auzea zgomot de luptă şi dinspre grajduri, strigăte amestecate cu nechezatul cailor şi zăngănitul oţelului. *Omorâţi-i pe toţi,* gândi ea înverşunată. Îşi muşcă buza atât de tare încât simţi gust de sânge.

Omorâţi-i, până la unul.

Arbaletistul îşi făcu din nou apariţia, dar îndată ce trase, trei săgeţi îi şuierară

pe lângă cap. Una i se lovi de coif, zornăind. Bărbatul dispăru cu arbaletă cu tot.

Arya vedea flăcări la mai multe dintre ferestrele de la etajul al doilea. Între fum şi ceţurile dimineţii, aerul era un abur mişcător, negru şi alb. Anguy şi ceilalţi arcaşi se furişau mai aproape, să ţintească mai bine.

Apoi septul erupse, iar Măştile clocoteau ca nişte furnici furioase. Doi ibbanezi se năpustiră pe poartă, ridicându-şi în faţă scuturile înnegrite, zdrenţuite, iar în spatele lor venea un Dothraki cu un *arakh* mare şi curbat în mână şi clopoţei în păr, urmat de trei mercenari volanteni cu trupurile acoperite de tatuaje fioroase.

Alţii ieşeau pe ferestre, sărind pe pământ. Arya văzu un bărbat luând o săgeată în piept, cu un picior peste pervazul ferestrei, şi îi auzi ţipătul în cădere. Fumul se îngroşa. Săgeţi de tot felul zburau în toate direcţiile. Watty căzu cu un geamăt, cu arcul alunecându-i din mână. Kyle încerca să potrivească o nouă săgeată în arc când un bărbat în zale negre îi trecu o săgeată prin burtă. Arya îl auzi pe Lordul Beric strigând. Din şanţuri şi dintre copaci, ceata sa se revărsă, cu săbiile în mâini.

Arya văzu mantia galbenă, strălucitoare, a lui Lem fluturându-i în urmă, în timp ce trecea călare peste bărbatul care îl omorâse pe Kylie. Thoros şi Lordul Beric erau pretutindeni, cu săbiile vârtejuri de foc. Preotul roşu lovi un scut de piele până când acesta zbură în bucăţi, în timp ce calul său îi izbea inamicul în faţă. Un Dothraki ţipă şi îl atacă pe lordul fulgerului, dar sabia înflăcărată făcu un salt, ieşind în întâmpinarea *arakhului.* Armele se atinseră, se răsuciră şi se atinseră din 120

nou. Pe urmă părul Dothraki era în flăcări şi, un moment mai târziu, omul era mort. Arya îl zări şi pe Ned, luptând cot la cot cu lordul fulgerului. *Nu-i drept, e doar puţin mai mare decât mine, ar fi trebuit să mă lase să lupt.*

Bătălia nu dură foarte mult. Bravii Camarazi care mai rămăseseră în picioare muriră curând sau îşi aruncară săbiile. Doi dintre Dothraki reuşiră să încalece şi să

fugă, dar asta numai fiindcă Lordul Beric îi lăsase în pace.

— Lăsaţi-i să ducă vorba înapoi la Harrenhal, spuse el, cu sabia învăpăiată în mână. Astfel, Lordul Lipitorilor şi ţapul lui vor mai avea parte de câteva nopţi de nesomn.

Jack Norocosul, Harwin şi Merrit din Moontown se avântară vitejeşte în sept, în căutare de prizonieri. Câteva clipe mai târziu, ieşiră prin fum şi flăcări, cu opt fraţi în straie maro, unul dintre ei atât de slăbit încât Merrit trebuia să-l care pe după un umăr. Cu ei se afla şi un septon. Era pleşuv şi adus de spate, dar purta o cămaşă neagră de zale peste veşmintele cenuşii.

— L-am găsit ascuns sub treptele beciului, zise Jack, tuşind.

Văzându-l, Thoros zâmbi:

— Eşti Utt.

— *Septonul* Utt. Un om al zeilor.

— Ce zeu şi-ar dori unul ca tine? mârâi Lem.

— Am păcătuit, se tângui septonul. Ştiu, ştiu. Iartă-mă, Tată. O, amarnic am păcătuit.

Arya şi-l amintea pe Septonul Utt de când fusese la Harrenhal. Shagwell Bufonul spunea că se jelea mereu şi cerea îndurare, de fiecare dată după ce omora un băiat. Uneori, chiar le cerea celorlalte Măşti să-l biciuiască. Cu toţii găseau asta foarte amuzant.

Lordul Beric îşi înfipse sabia înapoi în teacă, înăbuşind flăcările.

— Daţi-le celor muribunzi lovitura de graţie, iar pe ceilalţi legaţi-i de mâini şi de picioare, pentru judecată, porunci el şi ceilalţi se supuseră.

Judecata se desfăşură în grabă. Diverşi haiduci ieşiră în faţă să povestească despre faptele pe care le săvârşiseră Bravii Camarazi: oraşe şi sate prădate, recolte pârjolite, femei siluite şi apoi ucise, bărbaţi mutilaţi şi torturaţi. Câţiva vorbiră despre băieţii pe care Septonul Utt îi executase. În tot acest timp, septonul se văicări şi se rugă.

— Sunt o trestie plăpândă, îi spuse el Lordului Beric. Mă rog Războinicului să-mi dea putere, dar zeii m-au făcut slab. Ai milă de slăbiciunea mea. Băieţii, dragii de ei… n-am vrut să le fac nici un rău…

În curând, Septonul Utt atârna de gât, sub un ulm înalt, legănându-se încet, gol ca în ziua în care a venit pe lume. Ceilalţi Bravi Camarazi îl urmară, unul câte unul. Câţiva se împotriviră, lovind cu picioarele şi zvârcolindu-se, când laţul li se strângea în jurul gâtului. Unul dintre arbaletişti ţipă întruna, cu un accent vâscos, myrishez:

— Eu soldat, eu soldat.

Un altul se oferi să le arate unde pot găsi aur, un al treilea le spuse ce bun tâlhar ar putea el să fie. Fiecare în parte fu dezbrăcat, legat şi spânzurat. Tom Şaptecoarde le cântă un cântec de îngropăciune cu harpa lui de lemn, iar Thoros îl imploră pe Stăpânul Luminii să le ardă sufletele până în veacul vecilor.

Un copac al măştilor, gândi Arya, privindu-i cum se bălăbăneau, cu pielea palidă pictată în roşu de flăcările septului aprins. Ciorile se apropiau deja, ivite ca din senin. Le auzea croncănind şi cârâind una la alta şi se întreba ce-şi spuneau.

Arya nu se temuse de Septonul Utt la fel de mult cât se temuse de Rorge, de Muşcător şi de alţii şi alţii de la Harrenhal, dar se bucura că era mort. *Ar fi, trebuit să-l spânzure şi pe Câine sau să-i taie capul.* În schimb, spre dezgustul ei, haiducii trataseră braţul ars al lui Sandor Clegane, îi înapoiaseră sabia, calul şi armura şi îl eliberaseră, la câţiva kilometri de peşteră. Nu-i luaseră decât aurul.

Septul se prăbuşi curând, într-un vaier de fum şi flăcări, când zidurile nu mai putură să sprijine povara acoperişului greu de ardezie. Cei opt fraţi în veşminte maro priveau cu resemnare. Doar ei mai rămăseseră, explică fratele cel mai în vârstă, care purta un ciocănel de fier atârnat la gât, de o sfoară, semn al devoţiunii faţă de Fierar.

— Înainte de război am fost patruzeci şi patru, iar acesta a fost un loc prosper.

Aveam o duzină de vaci de lapte şi un taur, o sută de stupi, o vie şi o livadă cu meri. Dar când au venit leii, ne-au luat tot vinul, tot laptele şi toată mierea şi ne-au pârjolit via. După aceea… am pierdut şirul celor care ne-au călcat. Falsul septon a fost doar ultimul. A venit şi un monstru… i-am dat tot argintul nostru, dar el era sigur că ascundem aur, aşa că oamenii lui au început să ne omoare, unul câte unul, ca să-l facă pe Fratele Mai Mare să vorbească.

— Cum aţi supravieţuit voi opt? întrebă Anguy Arcaşul.

— Mi-e ruşine, răspunse bătrânul. Eu sunt răspunzător. Când mi-a venit rândul să mor, le-am spus unde era ascuns aurul nostru.

— Frate! zise Thoros din Myr. Nu trebuie să-ţi pară rău decât că nu le-ai spus mai repede.

În noaptea aceea, fraţii se adăpostiră în berăria de lângă pârâu. Gazdele lor aveau o tainiţă pentru mâncare sub grajduri, astfel că luară împreună o cină

frugală: pâine de ovăz, ceapă şi o supă apoasă de varză care avea un vag gust de usturoi. Arya găsi o bucată de morcov plutind în strachina ei şi se socoti norocoasă. Fraţii nu-i întrebară cine sunt. *Ştiu,* gândi Arya.

Cum ar putea să nu ştie? Lordul Beric purta fulgerul pe platoşă, pe scut şi pe mantie, iar Thoros avea veşminte roşii, sau ce mai rămăsese din ele. Unul dintre fraţi, un tânăr neofit, avu îndrăzneala să-i spună preotului roşu să nu se roage la falsul său zeu atât timp cât se afla sub acoperişul lor.

— La naiba! făcu Mantie-de-Lămâie. E şi zeul nostru şi ne sunteţi datori pentru vieţile voastre nenorocite. Şi ce e fals la el? Poate că Fierarul tău e în stare 122

să repare o sabie ruptă, dar poate el să vindece un om rănit?

— Ajunge, Lem! porunci Lordul Beric. Sub acoperişul lor, le vom respecta regulile.

— Soarele nu va uita să răsară dacă sărim peste o rugăciune sau două, îl aprobă Thoros, împăciuitor. Ştiu ce vorbesc.

Lordul Beric nu mâncă. Arya nu-l văzuse niciodată mâncând, deşi din când în când bea câte o cupă cu vin. Nici să doarmă nu părea. Ochiul său bun se închidea adesea, parcă de oboseală, dar când îi vorbeai, se deschidea dintr-odată. Lordul Hotarelor îşi purta şi acum mantia neagră, jerpelită, şi platoşa zdrobită, cu smalţul fulgerului ciobit. Nu-şi scotea platoşa nici când dormea. Oţelul negru, mat, ascundea rana cumplită pe care i-o pricinuise Câinele, tot

aşa cum fularul gros de lână îi ascundea cercul întunecat de la gât. Dar nimic nu-i acoperea capul spart, adâncit la tâmplă, sau scobitura roşie, aspră, din locul unde cândva se aflase un ochi, ori conturul craniului pe sub pielea feţei.

Arya îl privea temătoare, amintindu-şi toate poveştile ce se spuneau pe seama lui la Harrenhal. Lordul Beric întoarse capul şi îi făcu semn să se apropie.

— Te sperii, copila mea?

— Nu. Îşi muşcă buza. Doar… ei, bine… credeam că Clegane te-a omorât, dar…

— O rană, spuse Lem Mantie-de-Lămâie. O rană cumplită, da, dar Thoros a vindecat-o. N-a existat vreodată vindecător mai bun.

Lordul Beric se uită la Lem cu o privire ciudată în ochiul său bun şi fără nici una în celălalt, doar cicatrici şi sânge uscat.

— N-a existat vindecător mai bun, îl aprobă el, obosit. Lem, cred că e timpul să se schimbe garda. Fii bun şi ocupă-te de asta.

— Da, stăpâne. Mantia mare, galbenă, a lui Lem flutură în urma lui când ieşi cu paşi mari în noaptea vântoasă.

— Chiar şi oamenii viteji se orbesc uneori, când le e frică să vadă, zise Lordul Beric după plecarea lui Lem. Thoros, de câte ori m-ai readus la viaţă?

Preotul roşu îşi plecă fruntea.

— R’hllor e cel care te readuce la viaţă, lordul meu. Stăpânul Luminii. Eu nu sunt decât unealta lui.

— De câte ori? insistă Lordul Beric.

— De şase, răspunse Thoros, fără tragere de inimă. Şi de fiecare dată este mai greu. Ai devenit nesăbuit, stăpâne. E moartea atât de dulce?

— Dulce? Nu, prietene. Nu e dulce.

— Atunci n-o socoti aşa. Lordul Tywin îşi comandă oastea din ariergardă, Lordul Stannis tot aşa. Ar fi înţelept dacă ai face la fel. O a şaptea moarte ar putea însemna sfârşitul pentru amândoi.

Lordul Beric atinse punctul de deasupra urechii sale stângi, unde tâmpla îi era adâncită.

123

— Uite cum mi-a spart capul Lordul Barron Crakehall cu buzduganul. Îşi desfăcu fularul, dezvăluind vânătaia neagră care îi înconjura gâtul. Uite urma pe care mi-a lăsat-o manticora la Cascadele Repezi. A înhăţat un biet crescător de albine şi pe nevasta lui, crezând că sunt oamenii mei, şi a vestit în gura mare că îi va spânzura pe amândoi, dacă nu mă predau. Când m-am predat, i-a spânzurat oricum. Şi pe mine, între ei. Ridică un deget către scobitura roşie a ochiului său: Aici, Muntele mi-a vârât pumnalul prin vizieră. Un zâmbet obosit îi flutură pe buze. Asta a fost a treia oară când am murit de mâna lui Sandor Clegane. S-ar crede că m-aş fi putut învăţa minte…

Arya ştia că era o glumă, dar Thoros nu râse. Aşează o mână pe umărul Lordului Beric.

— Mai bine să nu te obişnuieşti cu asta.

— Mă pot obişnui cu un lucru pe care abia dacă mi-l amintesc? Cândva, am avut un castel la Hotare, iar acolo era o femeie cu care urma să mă însor, dar astăzi n-aş putea nici să găsesc acel castel, nici să-ţi spun ce culoare avea părul femeii. Cine m-a făcut cavaler, prietene? Care au fost mâncărurile mele preferate?

Totul se îndepărtează. Uneori, cred că m-am născut în iarba însângerată din acel crâng al cenuşii, cu gustul focului în gură şi o gaură în piept. Eşti mama mea, Thoros?

Arya se holba la preotul myrishez cu părul răvăşit, zdrenţe rozalii şi bucăţi de armură veche. O mirişte încărunţită îi acoperea pielea căzută de sub bărbie. Nu prea semăna cu vrăjitorul din poveştile Bătrânei Nan, dar chiar şi aşa…

— Ai putea să readuci la viaţă un om fără cap? întrebă Arya. Doar o singură

dată, nu de şase ori. Ai putea?

— Nu fac vrăji, copilă. Doar rugăciuni. Prima oară, trupul nobilului lord a fost găurit şi în gură avea sânge. Aşadar, când bietul lui piept sfâşiat a încetat să se mai mişte, i-am dat sărutul bunului zeu şi l-am trimis în drumul său. Mi-am umplut gura cu foc şi i-am suflat flăcări prin gât, către plămâni, către inimă şi suflet. *Ultimul sărut* i se spune şi de multe ori i-am văzut pe vechii preoţi acordându-l slujitorilor Stăpânului când erau pe moarte. L-am dat şi eu o dată sau de două ori, aşa cum trebuie să facă toţi preoţii. Dar niciodată înainte să văd trupul unui mort cutremurându-se, cuprins de flăcări, nici înainte să-i văd ochii deschizându-se. Nu eu am fost cel care l-a readus, domniţa mea. A fost Stăpânul.

R’hllor încă n-a terminat cu el. Viaţa este căldură, căldura este foc, iar focul e al Zeului şi numai al Lui.

Arya îşi simţea ochii umplându-se de lacrimi. Thoros folosise multe cuvinte, dar ele, toate, însemnau doar *nu,* ea atâta înţelegea.

— Tatăl tău a fost un om bun, spuse Lordul Beric. Harwin mi-a povestit multe despre el. De dragul lui, aş renunţa bucuros la răscumpărare, dar avem prea disperată nevoie de aur.

Arya îşi muşcă buza. *E adevărat, presupun.* Aurul Câinelui i-l dăduse lui 124

Barbă-Verde şi Hăitaşului, să cumpere provizii la sud de Mander, asta ştia.

— Ultima recoltă a ars, cea de acum e inundată, iar iarna va veni curând peste noi, l-a auzit ea spunând, când i-a trimis la drum. Oamenii au nevoie de grâne şi seminţe şi ne trebuie săbii şi cai. Prea mulţi dintre oamenii mei călăresc catâri, cai de povară sau de căruţă, împotriva unor duşmani călare pe gonaci sau cai de luptă.

Dar Arya nu ştia cât ar plăti Robb pentru ea. Acum era rege, nu băiatul pe care-l lăsase la Winterfell, cu zăpada topindu-i-se în păr. Iar dacă ştia ce făcuse, dacă aflase

despre grăjdar şi despre străjerul de la Harrenhal şi toate celelalte...

— Şi dacă fratele meu nu vrea să mă răscumpere?

— De ce ai crede asta? întrebă Lordul Beric.

— Păi, răspunse Arya, părul mi-e încâlcit, unghiile murdare şi picioarele bătătorite. Pe Robb nu l-ar interesa, probabil, toate astea, dar pe mama ei, da.

Lady Catelyn dorise întotdeauna ca ea să fie ca Sansa, să cânte, să danseze şi să

coasă şi să o asculte. Doar gândindu-se la asta, începu să-şi pieptene părul cu degetele, dar era numai smocuri şi vârtejuri şi Arya nu reuşi decât să smulgă

câteva fire. Am distrus rochia pe care mi-a dat-o Lady Smallwood şi nu cos prea bine. Îşi frământă buza. Nu cos *foarte bine,* vreau să spun. Septa Mordane spunea că am mâini de fierar.

Gendry pufni.

— Mâinile astea micuţe şi delicate? strigă el. N-ai putea nici să ţii ciocanul.

— Aş putea, dacă aş vrea, se repezi ea.

Thoros chicoti.

— Fratele tău va plăti, copilă. Nu-ţi face griji în privinţa asta.

— Da, dar dacă nu plăteşte? insistă ea.

Lordul Beric oftă.

— Atunci te voi trimite o vreme la Lady Smallwood, sau poate la castelul meu de la Blackhaven. Dar nu va fi nevoie, sunt sigur. N-am puterea să te înapoiez tatălui tău, nu mai mult decât Thoros, dar pot cel puţin să am grijă să te întorci teafără în braţele mamei tale.

— *Juri?* îl întrebă ea. Yoren mi-a promis şi el că mă duce acasă, numai că, în loc de asta, a fost omorât.

— Pe onoarea mea de cavaler, zise solemn lordul fulgerului.

Ploua când Lem se întoarse la berărie, înjurând printre dinţi, cu apa şiroindu-i pe mantia galbenă şi băltind pe

podea. Anguy şi Jack Norocosul stăteau lângă uşă, jucând zaruri, dar orice joc jucau, Jack cel chior nu avea noroc defel. Tom înlocui una dintre corzile harpei sale de lemn şi cântă *Lacrimile mamei, Când nevasta lui Willum era udă, Lordul Harţe a plecat într-o zi ploioasă* şi pe urmă *Ploile din Castamere.*

Şi cine eşti, de vrei a mă-nclina?
făcu semeţul lord, plin de mirare.
125
Eu unul nu văd altceva,
doar o pisică de altă culoare.
Cu blană roşie sau aurie,
gheare tot are orice leu,
iar ale mele-s lungi, se ştie,
ca ale tale, lordul meu.
Grăi astfel, grăi astfel,
al nostru Lord din Castamere,
Dar ploaia plânge peste-al său castel
şi nimeni n-o ascultă în tăcere.
Da, ploaia plânge peste-al său castel,
şi nici un suflet n-o ascultă în tăcere.

În cele din urmă, Tom isprăvi toate cântecele despre ploaie şi lăsă harpa deoparte. După aceea, doar ploaia însăşi se mai auzea răpăind pe acoperişul de ardezie al berăriei. Jocul de zaruri se sfârşi şi Arya se muta de pe un picior pe altul, ascultându-l pe Merrit plângându-se că, pe drum, calul său îşi pierduse o potcoavă.

— Aş putea să ţi-l potcovesc eu, se oferi Gendry, din senin. Am fost doar ucenic, dar stăpânul meu zicea că mâna mea e făcută să ţină barosul. Ştiu să

potcovesc cai, să peticesc armuri şi să îndrept platoşe. Sunt sigur că aş putea face şi săbii.

— Ce vrei să spui, băiete? întrebă Harwin.

— Voi fi fierarul vostru. Gendry plecă un genunchi în faţa Lordului Beric: Dacă mă vrei, stăpâne, aş putea fi de folos. Am făcut unelte şi cuţite şi, o dată, am făcut un coif care n-a

ieşit aşa de rău. Unul dintre oamenii Muntelui mi l-a furat, când am fost capturat.

Arya îşi muşcă buza. *Vrea să mă părăsească şi el.*

— Te-ai descurca mai bine dacă l-ai sluji pe Lordul Tully la Riverrun, zise Lordul Beric. Nu te pot plăti pentru munca ta.

— Nu m-a plătit nimeni niciodată. Eu vreau o fierărie, ceva de mâncat şi un loc unde să pot dormi. Atât îmi ajunge, stăpâne.

— Un fierar poate să fie bine primit aproape oriunde. Un armurier priceput, chiar mai mult. De ce alegi să rămâi cu noi?

Arya îl privi pe Gendry schimonosindu-şi faţa nătângă, dus pe gânduri.

— Tot ce ai spus la peşteră, că sunteţi oamenii şi fraţii lui Robert. Mi-a plăcut.

Mi-a plăcut că l-ai judecat pe Câine. Lordul Bolton nu făcea decât să spânzure oamenii sau să-i decapiteze, iar Lordul Tywin şi Ser Amory erau la fel. Prefer să

fiu fierarul vostru.

— Avem o grămadă de armuri care trebuie reparate, stăpâne, îi reaminti Jack Lordului Beric. Pe cele mai multe le-am luat de pe cadavre şi au găuri pe unde a 126

intrat moartea.

— Cât eşti de nătărău, băiete, zise Lem. Suntem *proscrişi.* Drojdia societăţii, majoritatea, în afară de nobilul lord. Să nu crezi nici că va fi ca în cântecele prosteşti ale lui Tom. Nu vei fura nici un sărut prinţeselor, nici nu vei participa la un turnir în armură furată. Dacă ni te alături, vei sfârşi cu un ştreang de gât sau cu capul cocoţat deasupra unei porţi de castel.

— Tot asta îţi vor face şi ţie, replică Gendry.

— Da, adevărat, zise voios Jack Norocosul. Ciorile ne aşteaptă pe toţi.

Stăpâne, băiatul pare destul de curajos şi avem, într-adevăr, nevoie de ceea ce ne oferă. Jack zice să-l iei.

— Şi asta repede, sugeră Harwin, chicotind. Până nu-i trece febra şi nu-şi bagă

minţile în cap.

Un zâmbet palid trecu peste buzele Lordului Beric.

— Thoros, sabia mea.

De data aceasta, lordul fulgerului nu învăpăie sabia, ci doar o aşează pe umărul lui Gendry.

— Gendry, juri în faţa zeilor şi a oamenilor să-i aperi pe cei care nu se pot apăra singuri, să ocroteşti toate femeile şi copiii, să-ţi asculţi căpeteniile, seniorul şi regele, să lupţi cu vitejie la nevoie şi să îndeplineşti şi alte sarcini care ţi se dau, oricât de dificile, de umile sau de primejdioase ar putea fi?

— Jur, stăpâne.

Lordul Hotarelor mută sabia de pe umărul drept pe umărul stâng al lui Gendry şi spuse:

— Ridică-te, Ser Gendry, cavaler al peşterii, şi fii bine-venit în frăţia noastră.

Dinspre uşă se auzi un râs aspru, hârâitor.

Ploaia îi şiroia pe trup. Braţul ars îi era înfăşurat în frunze şi pânză şi legat strâns la piept, cu o bucată aspră de sfoară, dar arsurile mai vechi, care îi lăsaseră

semne pe faţă, sclipeau negre şi lucioase în lumina micului lor foc.

— Mai faci cavaleri, Dondarion? zise intrusul, cu un mârâit. Ar trebui să te ucid din nou pentru asta.

Lordul Beric îl înfruntă cu răceală:

— Speram să nu te mai văd, Clegane. Cum ai reuşit să dai de noi?

— N-a fost greu. Faceţi destul fum ca să puteţi fi văzuţi tocmai de la Oraşul Vechi.

— Ce s-a ales de santinelele pe care le-am postat?

Gura lui Clegane zvâcni.

— Orbii ăia? S-ar putea să-i fi omorât pe amândoi. Ce-ai face dacă ar fi aşa?

Anguy întinse arcul. Notch făcea acelaşi lucru.

— Chiar aşa de mult îţi doreşti să mori, Sandor? întrebă Thoros. Trebuie să fii nebun sau beat ca să ne urmăreşti aici.

— Beat cu apă de ploaie? Nu mi-aţi lăsat aur nici cât să cumpăr o cupă de vin, 127

ticăloşilor.

Anguy scoase o săgeată.

— Suntem tâlhari. Tâlharii fură. Aşa zic cântecele. Dacă-l rogi frumos, Tom s-ar putea să-ţi cânte şi ţie unul. Fii recunoscător că nu te-am omorât.

— Hai şi încearcă, Arcaşule. O să-ţi iau tolba şi o să-ţi vâr săgeţile în fundul ăla pistruiat.

Anguy înălţă arcul, dar Lordul Beric ridică o mână înainte ca el să apuce să

tragă.

— De ce ai venit aici, Clegane?

— Să-mi iau înapoi ceea ce-mi aparţine.

— Aurul tău?

— Ce altceva? Nu ca să am plăcerea să te văd pe tine, te asigur. Acum eşti mai urât decât mine. Şi, se pare, eşti un cavaler hoţ.

— Ţi-am dat un bilet pentru aurul tău, zise calm Lordul Beric. O promisiune că voi plăti, când se termină războiul.

— M-am şters la fund cu hârtia ta. Vreau aurul.

— Nu-l avem. L-am trimis la sud, cu Barbă-Verde şi cu Hăitaşul, să cumpere grâne şi seminţe de pe cuprinsul Manderului.

— Să-i hrănim pe toţi cei cărora le-ai pârjolit tu recoltele, adăugă Gendry.

— Asta-i povestea acum? Sandor Clegane râse din nou. Întâmplător, tocmai asta aveam şi eu de gând să fac cu el. Să hrănesc o gloată de ţărani flămânzi şi pe plozii lor jigăriţi.

— Minţi, zise Gendry.

— Văd că băiatul a prins glas. De ce să-i crezi pe ei şi nu pe mine? Nu din cauza mutrei mele, aşa-i? Clegane aruncă o privire către Arya. Ai s-o faci cavaler şi pe ea, Dondarion? Primul cavaler fetiţă de opt ani?

— Am *doisprezece,* minţi Arya în gura mare şi aş putea fi cavaler dacă aş vrea.

Aş fi putut să te omor, numai că Lem mi-a luat cuţitul. Şi acum se înfuria când îşi aducea aminte.

— Spune-i asta lui Lem, nu mi te văicări mie. Apoi vârâ-ţi coada între picioare şi fugi. Ştii ce fac câinii cu lupii?

— Data viitoare chiar am să te omor! Am să-l omor şi pe fratele tău!

— Nu. Ochii lui întunecaţi se îngustară. Asta n-ai să faci. Se întoarse din nou către Lordul Beric: Ce-ai zice să-mi faci calul cavaler? Nu îşi face niciodată

treburile în castel şi nu loveşte cu picioarele mai mult decât alţii. Merită să fie cavaler. Dacă nu cumva ai de gând să-l furi şi pe el.

— Mai bine încalecă pe calul ăla şi te du, îl ameninţă Lem.

— O să plec numai cu aurul meu. Propriul vostru zeu m-a declarat nevinovat…

— Stăpânul Luminii ţi-a redat viaţa, afirmă Thoros din Myr. Nu te-a proclamat reîncarnarea lui Baelor cel Binecuvântat.

Preotul roşu scoase sabia din teacă şi Arya văzu că Jack şi Merrit făcuseră la fel. Lordul Beric avea încă sabia pe care o folosise ca să-l ridice pe Gendry în rang de cavaler. *Poate că de data asta o să-l omoare.*

Gura Câinelui zvâcni din nou.

— Nu sunteţi decât nişte pungaşi ordinari.

Lem îi aruncă o privire furioasă:

— Prietenii tăi lei năvălesc peste un sat, iau toată mâncarea şi toţi banii pe care-i găsesc şi numesc asta *scotocire.* Lupii la fel, noi de ce nu? Nimeni nu te-a jefuit, Câine. Ai fost doar *scotocit.*

Sandor Clegane le privi feţele, pe rând, ca şi cum ar fi încercat să şi le întipărească în memorie. Apoi ieşi în întunericul şi ploaia ce turna cu găleata, fără

să mai scoată un cuvânt. Haiducii aşteptară, întrebători.

— Mai bine mă duc să văd ce a făcut cu santinelele noastre. Înainte de a ieşi, Harwin aruncă din prag o privire precaută, să se asigure că Clegane nu pândeşte după uşă.

— Cum naiba a reuşit, totuşi, ticălosul ăla să pună mâna pe atâta aur? întrebă

Lem, ca să frângă tensiunea.

Anguy ridică din umeri.

— A câştigat turnirul Mâinii. La Debarcaderul Regelui. Arcaşul rânji. M-am ales şi eu cu o avere frumuşică, dar pe urmă le-am întâlnit pe Dancy, Jeyne şi pe Alayaya. M-au învăţat ce gust are lebăda friptă şi cum să mă scald în vin de Arbor.

— Ai risipit-o pe toată, nu? râse Harwin.

— Nu chiar pe toată. Mi-am cumpărat cizmele astea şi acest minunat pumnal.

— Trebuia să-ţi fi cumpărat o bucată de pământ şi să faci dintr-o lebădă din aia friptă femeie cinstită, zise Jack Norocosul. Să fi crescut niscaiva napi şi niscaiva fii.

— Ferească-mă Războinicul! Mare păcat ar fi fost să transform tot aurul ăla în napi.

— Mie-mi plac napii, făcu Jack, ofensat. Nu mi-ar strica nişte piure de napi chiar acum.

Thoros din Myr nu luă în seamă zeflemeaua.

— Câinele a pierdut mai mult decât câţiva saci de bani, reflectă el. Şi-a pierdut şi stăpânul, şi adăpostul. La Lannisteri nu se poate întoarce, tânărul Lup nu l-ar accepta niciodată, nici fratele lui nu l-ar primi cu braţele deschise. Aurul era tot ce-i mai rămăsese, aşa mi se pare.

— La naiba! exclamă Watty Morarul. Atunci o să vină negreşit să ne omoare în somn.

— Nu. Lordul Beric îşi vârâse sabia în teacă. Sandor Clegane ne-ar omorî bucuros pe toţi, dar nu în somn. Anguy, mâine rămâi în spate, cu Dick Spânul.

Dacă-l mai vezi pe Clegane adulmecând pe urmele noastre, omoară-i calul.

— E un cal bun, protestă Anguy.

— Da, zise Lem. Pe nemernicul de călăreţ ar trebui să-l omoram. De cal ne-am putea folosi.

— Sunt de aceeaşi părere, interveni Notch. Lasă-mă să trag câteva săgeţi în Câine, să-l descurajez puţin.

Lordul Beric scutură din cap.

— Clegane şi-a câştigat viaţa în peşteră, n-am să i-o răpesc.

— Stăpânul meu e înţelept, le spuse Thoros celorlalţi. Fraţilor, un duel judiciar e un lucru sfânt. M-aţi auzit rugându-l pe R'hllor să întindă o mână şi i-aţi văzut degetul de foc înhăţând sabia Lordului Beric, tocmai când era gata să pună capăt luptei. Se pare că Stăpânul Luminii încă n-a terminat cu Câinele lui Joffrey.

Curând, Harwin se întoarse în berărie.

— Picioare-de-Mămăligă doarme dus, dar e nevătămat.

— Stai să vezi când pun mâna pe el, zis el. O să-i mai fac un cep. Ar fi putut să

ne omoare pe toţi.

Nimeni nu se odihni prea liniştit în noaptea aceea, ştiind că Sandor Clegane era afară, în întuneric, pe undeva pe aproape. Arya se cuibări lângă foc, la căldurică, dar somnul nu venea. Scoase moneda pe care i-o dăduse Jaqen H'ghar şi o strânse în palmă, în timp ce stătea culcată sub mantia sa. O făcea să se simtă

puternică, amintindu-şi cum văzuse fantoma din Harrenhal. Pe atunci putea ucide cu o şoaptă.

Dar Jaqen nu mai era. O părăsise. *Plăcintă Fierbinte m-a părăsit şi el, iar acum Gendry.* Lommy murise, Yoren murise, Sirio Forel murise, până şi tatăl ei murise, iar Jaqen îi dăduse un bănuţ idiot de fier şi dispăruse. *Valar morgbulis,* şopti ea încetişor, strângând pumnul atât de puternic încât marginile tari ale monedei îi săpau în palmă. *Ser Gregor, Dunsen, Polliver, Raff cel Dulce, Gâdilătorul şi Câinele. Ser Ilyn, Regele Joffrey, Regina Cersei.* Arya încercă să-şi imagineze cum ar arăta morţi, dar îi era greu să-şi aducă în minte

chipurile lor. Pe Câine îl vedea. Şi pe fratele lui, Muntele. Iar chipul lui Joffrey n-avea să-l uite niciodată, sau pe al mamei sale… Dar Raff şi Dunsen şi Polliver erau cu toţii învăluiţi în ceaţă şi chiar Gâdilătorul, care avea o înfăţişare atât de comună.

Somnul o răpi, în cele din urmă, dar în toiul nopţii Arya se trezi din nou, tremurând. Focul arsese până la jăratic. Mudge stătea lângă uşă şi un alt străjer se plimba afară. Ploaia se oprise şi Arya auzea lupii urlând. *Atât de aproape,* gândi ea, *şi atât de mulţi.* Se auzeau de parcă ar fi fost de jur împrejurul grajdurilor, cu zecile, poate sute. *Sper să-l mănânce pe Câine.* Îşi amintea ce spusese el despre lupi şi câini.

În zori, Septonul Utt se legăna încă sub copac, dar fraţii în maro erau afară, în ploaie, cu lopeţi, săpând gropi pentru ceilalţi morţi. Lordul Beric le mulţumi pentru găzduire şi mâncare şi le dădu un sac cu cerbi de argint, să-i folosească

pentru reconstrucţie. Harwin, Luke Pasămite şi Watty Morarul porniră în 130

cercetare, dar nu găsiră nici lupi, nici câini.

În timp ce Arya îşi strângea şaua în chingă, Gendry se apropie să-şi ceară

iertare. Arya puse un picior în scăriţă şi săltă în şa, ca să-l poată privi de sus. *Ai fi putut face săbii la Riverrun pentru fratele meu,* gândi ea, dar spuse:

— Dacă vrei să fii un idiot de cavaler proscris şi să sfârşeşti spânzurat, de ce mi-ar păsa mie? Eu voi fi la Riverrun, răscumpărată, cu fratele meu.

În ziua aceea, din fericire, nu plouă deloc şi în sfârşit, înaintară bine.

BRAN

Turnul se înălţa deasupra insulei, cu geamănul său oglindit în apele albastre şi liniştite. Când vântul bătea, valuri mici se unduiau pe suprafaţa lacului, alergând unul după altul, ca nişte băieţi la joacă. De-a lungul malului creşteau stejari, unul lângă altul, cu un covor de ghinde împrăştiate dedesubt. Dincolo de ei se afla satul sau ce mai rămăsese din el.

Era primul deal pe care-l văzuseră de când părăsiseră poalele munţilor. Meera o luase înainte, să se asigure că nimeni nu se ascundea printre ruine. Furişându-se printre stejari şi meri, cu năvodul şi harponul în mână, sperie trei cerbi roşii, care se îndepărtară în salturi prin pădure. Vară zări scânteia de mişcare şi se repezi îndată pe urmele lor. Bran privi lupul străvechi gonind şi, pentru o clipă, nu-şi dori nimic altceva decât să-şi lepede pielea şi să alerge cu el, dar Meera le făcea semn să se apropie. Fără tragere de inimă, se întoarse cu spatele la Vară şi îl îndemnă pe Hodor să intre în sat. Jojen păşea alături de ei.

Bran ştia că de aici şi până la Zid ţinutul era acoperit de pajişti – pârloage şi coline, fâneţe înalte şi rovine. Ar fi mult mai uşor de străbătut decât munţii înalţi, dar atâta întindere deschisă o neliniştea pe Meera.

— Mă simt dezbrăcată, mărturisi ea. N-ai unde să te ascunzi.

— Al cui e ţinutul? îl întrebă Jojen pe Bran.

— Al Rondului de Noapte, răspunse el. Acesta este Darul. Noul Dar, la nord de Darul lui Brandon. Maester Luwin îl învăţase istoria locului: Brandon Constructorul le-a dat fraţilor în negru tot pământul de la sud de Zid, pe o distanţă

de o sută cincizeci de kilometri. Pentru… *întreţinere şi subzistenţa.* Era mândru că-şi mai amintea expresia aceea. Unii maesteri spun că a fost un alt Brandon, nu

Constructorul, dar tot Darul lui Brandon rămâne. Mii de ani mai târziu, Buna Regină Alysanne a vizitat Zidul, călare pe dragonul ei, Aripă-de-Argint, şi Rondul de Noapte i s-a părut atât de curajos încât i-a cerut Bătrânului Rege să dubleze întinderea terenurilor. Şi acela a fost Noul Dar. Bran flutură o mână: Aici. Tot ce vedeţi.

Satele nu erau locuite de ani buni. Toate casele erau năruite. Până şi hanul. Nu fusese niciodată mare lucru de capul lui, dar acum din el nu mai rămăseseră decât 131

hornul de piatră şi două ziduri crăpate, care se înălţau prin desişul de meri. Unul creştea direct prin sala comună, unde podeaua era acoperită de un covor de frunze ude, maronii, şi mere putrede. Aerul era încărcat de mirosul lor, o miasmă grea, de cidru, care te copleşea. Meera înţepă câteva mere cu harponul ei pentru broaşte, căutând vreunul bun de mâncat, dar erau toate prea stricate şi viermănoase.

Era un loc liniştit, paşnic, calm şi plăcut la vedere, dar Bran era de părere că un han părăsit era trist, iar Hodor părea să simtă acelaşi lucru.

— Hodor? făcu el, cumva nedumerit. Hodor? Hodor?

— Pământul e bun. Jojen luă o mână de praf, frecându-l între degete. Un sat, un han, o cetate robustă în mijlocul lacului, toţi merii ăştia… dar unde sunt oamenii, Bran? De ce ar fi părăsit un loc ca acesta?

— Se temeau de sălbatici, răspunse Bran. Sălbaticii vin peste Zid sau prin munţi, să atace, să jefuiască şi să le ia femeile. Bătrâna Nan zicea că, dacă te prind, fac din craniul tău un pocal de băut sânge. Rondul de Noapte nu mai e atât de puternic precum era pe vremea lui Brandon şi a Reginei Alysanne, astfel că

acum răzbat mai mulţi. Locurile cele mai apropiate de Zid au fost atât de des atacate, încât oamenii s-au mutat la sud, în munţi sau în ţinuturile Umberului, la est de drumul regelui. Oamenii Mareluijon sunt şi ei atacaţi, dar nu atât de des ca aceia care locuiau la Dar.

Jojen Reed întoarse capul încet, ascultând o muzică pe care numai el o putea auzi.

— Trebuie să ne adăpostim aici. Vine furtuna. O furtună năprasnică.

Bran ridică privirea spre cer. Fusese o zi frumoasă, senină, de toamnă, însorită

şi aproape caldă, dar acum spre vest se adunau, într-adevăr, nori negri, iar vântul părea că se stârneşte.

— Hanul n-are acoperiş, doar două ziduri, sublime el. Ar trebui să mergem până la cetate.

— Hodor, zise Hodor. Poate că era de acord.

— N-avem barcă, Bran. Meera scormonea aiurea printre frunze, cu harponul ei de prins broaşte.

— Este un drum. Un drum de pietre, ascuns sub apă. Am putea trece pe jos.

Ei, în orice caz, ar putea; el ar trebui să meargă în spatele lui Hodor, dar cel puţin ar rămâne uscat.

Fraţii Reed schimbară o privire.

— De unde ştii? întrebă Jojen. Ai mai fost aici, prinţul meu?

— Nu. Mi-a spus Bătrâna Nan. Cetatea are o coroană de aur, vezi? Arătă peste apele lacului. Sus, în jurul crenelurilor, se vedeau pete de vopsea aurie. Acolo a dormit Regina Alysanne, aşa că au vopsit merloanele cu auriu, în cinstea ei.

— Un drum de pietre? Jojen scrută lacul. Eşti sigur?

— Sigur, zise Bran.

Meera îi dădu de urmă destul de uşor, după ce ştiu ce să caute: o cărare de piatră, lată de un metru, ducând direct în larg. Îi conduse cu grijă, pas cu pas, cercetând-o cu harponul, în faţa ei. Vedeau locul unde poteca ieşea din apă, urcând către insulă şi transformându-se într-un şir scurt de trepte care duceau către poarta cetăţii.

Cărarea, treptele şi poarta erau în linie dreaptă, ceea ce te făcea să te gândeşti că drumul de pietre era drept, dar nu era aşa. Sub apă, mergea în zigzag, ocolind insula o treime

din lungime, înainte de a se întoarce, şerpuind. Cotiturile erau înşelătoare şi cărarea lungă însemna că oricine se apropia era expus multă vreme săgeţilor de foc venite dinspre turn. Pietrele ascunse erau lipicioase şi alunecoase.

De două ori, Hodor se clătină, gata să cadă, şi strigă disperat *Hodor!* înainte de a-şi recăpăta echilibrul. A doua oară Bran se sperie îngrozitor. Dacă Hodor cădea în apă, cu el în coş, s-ar putea îneca, mai cu seamă dacă namila de grăjdar îşi pierdea cumpătul şi uita de Bran, aşa cum se întâmpla uneori. *Poate că ar fi trebuit să rămânem la han, sub măr,* gândi el, dar era deja prea târziu.

Din fericire, nu mai fu o a treia oară şi apa nu trecu niciodată de brâul lui Hodor, deşi fraţii Reed erau adânciţi până la piept. Şi în scurt timp, erau pe insulă, urcând treptele fortăreţei. Poarta era încă solidă, deşi cu trecerea anilor, scândurile grele de stejar se deformaseră şi nu mai putea fi închisă bine. Meera o împinse, dând-o în lături, cu balamalele ruginite de fier huruind. Grinda uşii era joasă.

— Apleacă-te, Hodor, zise Bran şi Hodor se aplecă, dar nu suficient ca Bran să

nu se lovească la cap. M-a durut, se plânse el.

— Hodor, zise Hodor, îndreptându-se.

Se pomeniră într-o cămăruţă întunecoasă, în care cu greu încăpeau toţi patru.

Nişte trepte săpate în zidul interior al turnului şerpuiau în sus, la stânga şi în jos, la dreapta, în spatele unor gratii de fier. Bran ridică privirea şi zări alte zăbrele, chiar deasupra capului. *O mortieră.* Era bucuros că nu era nimeni deasupra lor, să

le toarne ulei încins în cap.

Grilajele erau zăvorâte, iar zăbrelele de fier erau roşii de rugină. Hodor apucă

uşa din stânga şi o smuci, gemând de efort. Nu se întâmplă nimic. Încercă să

împingă, fără mai mult succes. Scutură gratiile, izbi cu picioarele, se repezi în ele şi le zăngăni, lovi balamalele cu

pumnul său imens, până când aerul deveni plin de praf de rugină, dar uşa de fier nu se clintea. Cea care ducea jos, către beci, nu se dovedi mai prietenoasă.

— N-avem cum să intrăm, zise Meera, ridicând din umeri.

Mortiera era chiar deasupra capului lui Bran, cum stătea el în coş, pe spatele lui Hodor. Ridică mâinile şi înhaţă zăbrelele, să le încerce. Când trase în jos, grilajul ieşi din tavan într-o cascadă de rugină şi pietre sfărâmate.

— *HODOR!* ţipă Hodor. Grilajul greu de fier îi mai dădu o lovitură în cap lui Bran, prăbuşindu-se zgomotos lângă picioarele lui Jojen, când prinţul se descotorosi de el.

133

Meera râse:

— Ia te uită, prinţe, eşti mai puternic decât Hodor.

Bran roşi.

Cu grilajul înlăturat, Hodor reuşi să-i ridice pe Meera şi Jojen prin mortiera ce se deschidea din tavan. Copiii mlaştinilor îl apucară pe Bran de braţe şi îl traseră

în sus, după ei. Partea cea mai grea era să-l urce pe Hodor. Era prea greu ca să-l ridice aşa cum făcuseră cu Bran. În cele din urmă, Bran îi spuse să caute nişte pietre mari. Insula nu ducea lipsă de ele, iar Hodor le stivui destul de sus ca să se caţere pe marginea sfărâmată a deschizăturii şi să treacă prin ea.

— Hodor, gâfâi el bucuros, zâmbindu-le celor trei.

Se pomeniră într-un labirint de celule mici, întunecoase şi goale, dar Meera explora locul până când găsi drumul înapoi la scări. Cu cât urcau mai mult, cu atât era mai lumină. La cel de-al treilea nivel, zidul gros era străpuns de găuri pentru săgeţi, la cel de-al patrulea avea ferestre, iar la al cincilea nivel şi cel mai înalt se afla o încăpere mare, circulară, cu uşi boltite, care se deschideau către nişte balcoane mici de piatră, în trei direcţii. În cea de-a patra direcţie se afla o mică

privată, cocoţată deasupra unui burlan de scurgere care ducea direct în lac.

Când ajunseră pe acoperiş, cerul nu se mai vedea, iar spre vest norii erau negri.

Vântul bătea cu atâta putere încât ridică mantia lui Bran, făcând-o să fluture, pocnind.

— Hodor, zise Hodor, auzind zgomotul.

Meera se învârtea în cerc.

— Mă simt ca un uriaş înălţat peste lume.

— La Gât există copaci de două ori mai înalţi, îi reaminti fratele ei.

— Da, dar au în jurul lor alţi copaci, la fel de înalţi, zise Meera. Lumea se îngustează în Gât, iar cerul e cu mult mai mic. Uite... simţi vântul, frăţioare? Şi uită-te ce mare a devenit lumea.

Era adevărat, de aici, de sus, vedeai până hăt, departe. Spre sud se înălţau dealurile de la poale, cu munţii cenuşii şi verzi dincolo de ele. Câmpiile unduitoare ale Noului Dar se întindeau în toate celelalte direcţii, cât vedeai cu ochii.

— Speram că de aici vom putea vedea Zidul, zise Bran, dezamăgit. A fost o prostie, probabil că suntem încă la două sute cincizeci de kilometri depărtare.

Doar vorbind despre asta se simţea obosit şi, în acelaşi timp, înfrigurat. Jojen, ce-o să facem când ajungem la Zid? Unchiul meu spunea mereu că e foarte mare.

Înalt de două sute de metri şi atât de gros la bază încât porţile sunt mai mult ca nişte tuneluri prin gheaţă. Cum o să trecem, ca să găsim cioara cu trei ochi?

— Am auzit că de-a lungul Zidului sunt castele părăsite, răspunse Jojen.

Fortăreţe construite de Rondul de Noapte, dar acum au rămas goale. Unul dintre ele s-ar putea să ne conducă dincolo de Zid.

Castelele-fantomă le numea Bătrâna Nan. Maester Luwin îl pusese odată pe 134

Bran să înveţe numele fiecărui fort aflat de-a lungul Zidului. Fusese greu. Erau nouăsprezece despre care vorbea toată lumea, dar niciodată nu fuseseră locuite mai mult de

şaptesprezece în acelaşi timp. La ospăţul organizat în cinstea vizitei Regelui Robert la Winterfell, Bran le înşirase numele, pentru unchiul său Benjen, de la est la vest şi apoi de la vest la est. Benjen Stark a râs şi a spus:

— Le ştii mai bine decât mine, Bran. Probabil că tu ar trebui să fii Prim-Cercetaş. Eu o să rămân aici în locul tău.

Dar asta se întâmplase înainte ca Bran să cadă. Înainte să devină infirm. Când se trezise din somn, schilodit, unchiul său era deja plecat înapoi la Castelul Negru.

— Unchiul meu zicea că uşile erau astupate cu gheaţă şi pietre, ori de câte ori un castel trebuia abandonat, spuse Bran.

— Atunci va trebui să le deschidem, zise Meera. Asta îl neliniştea.

— N-ar trebui să facem asta. Ar putea pătrunde lucruri rele din partea cealaltă.

Ar trebui să mergem pur şi simplu la Castelul Negru şi să-i cerem Lordului Comandant să ne lase să trecem.

— Prinţe, zise Jojen, trebuie să ocolim Castelul Negru, aşa cum am ocolit drumul regelui. Sunt sute de oameni acolo.

— Oameni ai Rondului de Noapte, insistă Bran. Ei jură să nu se amestece în războaie şi treburi de felul acesta.

— Da, zise Jojen, dar un om gata să se lepede de jurământul său e destul ca să

le vândă oamenilor de fier sau lui Bolton Bastardul secretul tău. Şi nu putem fi siguri că Rondul ar fi de acord să ne lase să trecem. S-ar putea să hotărască să ne ţină sau să ne trimită înapoi.

— Dar tatăl meu a fost un prieten al Rondului, iar unchiul meu este Prim-Cercetaş. El ar putea să ştie unde sălăşluieşte cioara cu trei ochi. Şi Jon e şi el la Castelul Negru. Bran spera să-l revadă pe Jon. Şi pe unchiul său. Ultimul frate în negru care venise la Winterfell zicea că Benjen Stark dispăruse într-o misiune de cercetare, dar cu siguranţă va fi reuşit să găsească până acum drumul spre casă.

Pun rămăşag că Rondul ne-ar da şi cai, continuă el.

— Linişte! Jojen îşi umbri ochii cu o mână şi privi în zare, către soarele ce apunea. Priviţi. E ceva… un călăreţ, cred. Voi îl vedeţi?

Bran îşi umbri ochii şi el, dar chiar şi aşa, fu nevoit să şi-i mijească. La început nu văzu nimic, până când o mişcare îl făcu să se întoarcă. La început crezu că ar putea fi Vară, dar nu. *Un bărbat călare.* Era mult prea departe ca să desluşească

altceva.

— Hodor? Hodor îşi aşezase şi el o mână deasupra ochilor, numai că se uita în altă direcţie. Hodor?

— Nu se grăbeşte, zise Meera, dar se îndreaptă spre satul ăsta, pare-mi-se.

— Mai bine am intra, înainte să ne vadă, sugeră Jojen.

— Vară e lângă sat, obiectă Bran.

— Vară o să se descurce, îl asigură Meera. Nu e decât un om pe un cal obosit.

Câţiva stropi mari începură să răpăie pe piatră în timp ce se retrăgeau la nivelul de dedesubt. Intrară la ţanc, căci după câteva clipe, începu să plouă de-a binelea. Chiar şi prin zidurile groase auzeau stropii biciuind luciul lacului. Stăteau pe jos, în camera goală, circulară, în întunericul ce se strângea în jurul lor.

Balconul dinspre nord dădea către satul părăsit. Meera se strecură afară, pe burtă, să se uite peste lac şi să vadă ce se întâmplase cu călăreţul.

— Se adăposteşte în ruinele hanului, le spuse ea când reveni. Se pare că face un foc în cămin.

— Mi-aş dori să putem avea şi noi un foc, zise Bran. Mi-e frig. Pe scări în jos este nişte mobilă ruptă, am văzut-o. Am putea să-l punem pe Hodor s-o taie în bucăţi şi să ne încălzim.

Lui Hodor îi plăcea ideea.

— Hodor, făcu el plin de speranţă.

Jojen scutură din cap.

— Focul înseamnă fum. Din turnul ăsta, fumul ar putea văzut de departe.

— Dacă ar fi cine să-l vadă, îl contrazise sora sa.

— În sat e un om.

— Unul singur.

— Un singur om ar fi de ajuns să-l dea pe Bran pe mâna duşmanilor săi, dacă e cine nu trebuie. Încă mai avem jumătate de raţă de ieri. Ar trebui s-o mâncăm.

Mâine dimineaţă, bărbatul îşi va vedea de drum, iar noi vom face acelaşi lucru.

Jojen avu câştig de cauză, ca de obicei. Meera împărţi raţa în patru. O prinsese în năvodul ei, cu o zi înainte, pe când pasărea încerca să se ridice din mlaştina în care o surprinsese. Rece nu era la fel de gustoasă cum fusese de pe frigare, fierbinte şi crocantă, dar cel puţin le astâmpără foamea. Bran şi Meera împărţiră

pieptul, în timp ce Jojen mâncă pulpa, iar Hodor devoră aripa şi piciorul, mormăind „Hodor” şi lingându-şi unsoarea de pe degete după fiecare muşcătură.

Era rândul lui Bran să spună o poveste, aşa că le istorisi despre un alt Brandon Stark, cel căruia i se spunea Brandon Constructorul de Nave, care călătorise dincolo de Marea Apusului.

Se lăsase înserarea când raţa şi povestea se sfârşiră, iar ploaia continua să cadă.

Bran se întrebă cât de departe rătăcise Vară şi dacă prinsese vreunul dintre cerbi.

O umbră cenuşie scălda turnul, preschimbându-se, încet, în beznă. Hodor deveni agitat şi se plimbă o vreme, înconjurând cu paşi mari zidurile şi oprindu-se să se uite în privată de fiecare dată când ajungea în dreptul ei, ca şi cum n-ar fi ştiut bine ce era acolo. Jojen stătea în dreptul balconului nordic, ascuns în umbre, privind noaptea şi ploaia de afară. Undeva, spre nord, un fulger despică cerul, luminând încăperea pentru o clipă. Hodor sări, scâncind speriat, Bran numără

până la opt, aşteptând tunetul. Când acesta veni, Hodor strigă:

— *Hodor!*

Sper că Vară nu e şi el speriat, gândi Bran. Câinii din adăposturile 136

Winterfellului se speriau întotdeauna de tunete, întocmai ca Hodor. *Ar trebui să*

mă duc să văd, să-l liniştesc…

Fulgerul scapără din nou şi de data aceasta tunetul veni când Bran ajunse la şase.

— *Hodor!* ţipă Hodor din nou. *HODOR! HODOR!* Îşi înhăţă sabia, ca şi cum ar fi vrut să se lupte cu furtuna.

Jojen spuse:

— Taci, Hodor. Bran, spune-i să nu ţipe. Poţi să-i iei sabia, Meera?

— Pot să încerc.

— *Sst,* Hodor, făcu Bran. Taci acum. Gata cu *hodoritul.* Stai jos.

— Hodor! Îi dădu Meerei sabia lungă, destul de supus, dar chipul îi era o mască de nedumerire.

Jojen se întoarse în beznă şi cu toţii îl auziră suspinând.

— Ce-i? întrebă Meera.

— E cineva în sat.

— Cel pe care l-am văzut mai înainte?

— Nu, alţii. Înarmaţi. Am văzut un topor şi suliţe… Niciodată nu mai răsunase glasul lui Jojen într-atât ca un glas de copil. I-am văzut în lumina fulgerului.

Mişcându-se pe sub copaci.

— Câţi?

— O grămadă. Prea mulţi ca să-i poţi număra.

— Călare?

— Nu.

— Hodor! Hodor părea înfricoşat. Hodor! Hodor!

Bran era şi el puţin speriat, deşi nu voia să recunoască în faţa Meerei.

— Şi dacă vin aici?

— N-o să vină! Fata se aşează lângă el. De ce ar veni?

— Să se adăpostească. Glasul lui Jojen era îndârjit. Dacă nu cumva se opreşte ploaia. Meera, n-ai putea coborî să zăvorăşti poarta?

— N-am putut nici măcar s-o închid. Lemnul e prea deformat. Dar nu vor trece de porţile alea de fier.

— Ar putea. Ar putea să spargă zăvorul sau balamalele. Sau să urce prin mortiera, aşa cum am făcut noi.

Un fulger brazdă cerul şi Hodor scânci. Apoi un bubuit de tunet străbătu lacul.

— HODOR! răcni el, ducându-şi mâinile la urechi şi împleticindu-se în cerc prin întuneric. HODOR! HODOR! HODOR!

— NU! îi strigă Bran. Fără HODORIT!

Dar în zadar.

— HOOOOODOR! gemu Hodor. Meera încercă să-l prindă şi să-l liniştească, dar era prea puternic. O dădu la o parte cu o simplă ridicare a umărului.

HOOOOOODOOOOOOR! răcni băiatul de la grajduri, în timp ce fulgerul 137

acoperea din nou cerul. Şi acum până şi Jojen ţipa: ţipa la Bran şi Meera, să-l facă

pe Hodor să tacă.

— Taci din gură! zise Bran cu glas ascuţit, speriat, întinzându-se zadarnic după piciorul lui Hodor, când acesta dădu buzna pe lângă el, întinzându-se, *întinzându- se.*

Hodor se clătină şi închise gura. Îşi mişcă încet capul, dintr-o parte în alta, se lăsă pe podea şi se aşează cu picioarele încrucişate. Când tunetul bubui, Hodor nu dădu nici un semn că-l aude. Cei patru stăteau în turnul întunecat, neîndrăznind nici să respire.

— Bran, ce ai făcut? şopti Meera.

— Nimic. Bran îşi scutură capul. Nu ştiu. Dar ştia. *Am încercat să ajung la el aşa cum ajung la Vară.* Fusese Hodor pentru o clipă. Asta îl speria.

— Se întâmplă ceva dincolo de lac, zise Jojen. Mi s-a părut că văd un om arătând către turn.

N-o să mă tem. Era Prinţul Winterfellului, fiul lui Eddard Stark, aproape bărbat în toată firea şi om-lup, pe deasupra, nu vreun ţânc, ca Rickon. *Vară nu s-ar teme.*

— Probabil nu sunt decât nişte Umberi, sugeră el. Sau ar putea fi din casele Knott sau Norrey, coborâţi din munţi, sau poate chiar fraţi din Rondul de Noapte.

Purtau mantii negre, Jojen?

— Noaptea toate mantiile sunt negre, Alteţă. Şi fulgerul a venit şi a trecut prea repede ca să-mi dau seama cu ce erau îmbrăcaţi.

Meera era precaută:

— Dacă ar fi fraţi în negru, ar fi călare, nu-i aşa?

Bran se gândise la altceva.

— Nu contează, spuse el cu aplomb. N-ar putea să ajungă până la noi, nici dacă ar vrea. Doar dacă ar avea o barcă sau ar şti despre drumul de pietre.

— Drumul de pietre? Meera îi ciufuli părul şi-l sărută pe frunte. Dulcele nostru prinţişor! Are dreptate, Jojen, n-au cum să ştie despre drumul de pietre. Chiar dacă ar şti, n-ar reuşi să-l găsească noaptea, pe ploaie.

— Noaptea se va sfârşi, totuşi. Dacă rămân până dimineaţă… Jojen lăsă

urmarea nerostită. După câteva clipe, spuse: întreţin focul pe care l-a aprins primul.

Un fulger brazdă cerul şi turnul fu scăldat în lumină, conturându-le siluetele în umbră. Hodor se legăna înainte şi înapoi, zumzăind.

În acea secundă strălucitoare, Bran simţi teama lui Vară. Închise doi ochi şi deschise un al treilea, şi pielea lui de băiat îi alunecă de pe trup, ca o mantie, în timp ce lăsa turnul în urmă…

… pomenindu-se afară, în ploaie, cu burta plină de carne de cerb, ascunzânduse în desiş când cerul se despică şi bubui deasupra lui. Mirosul de mere putrede şi frunze ude

aproape că acoperea mirosul de om, dar era acolo. Auzea zornăit şi 138

fâsâit de piele tăbăcită, vedea oameni mişcându-se pe sub copaci. Un bărbat bâjbâia prin preajmă cu un băţ în mână, cu o piele trasă peste cap, să-l orbească şi să-l asurzească. Lupul îl ocoli, pe departe, în spatele unei tufe ţepoase, îmbibate de apă, şi pe sub crengile goale ale unui măr. Îi auzea vorbind şi acolo, în spatele mirosurilor de ploaie şi de frunze, de cal şi de om, se furişă mirosul greu al fricii...

JON

Pământul era presărat cu ace de pin şi frunze căzute, un covor verde şi brun, încă îmbibat de apă de pe urma ploilor recente. Mustea sub picioare. Imenşi stejari desfrunziţi, sequoia înalţi şi oştiri de pini îi împresurau. Pe muntele ce se înălţa deasupra lor se afla un alt turn circular, străvechi şi pustiu, năpădit de muşchi verde şi gros, aproape până la vârf.

— Cine l-a construit, aşa, numai din piatră? îl întrebă Ygritte. Vreun rege?

— Nu, doar cei care locuiau aici.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Au murit sau au plecat. Darul lui Brandon fusese cultivat timp de mii de ani, însă pe măsură ce Rondul se rărise, erau tot mai puţine mâini să lucreze pământul, să îngrijească albinele, să planteze livezile, astfel că sălbăticia pusese stăpânire pe multe dintre câmpuri şi castele. În Noul Dar fuseseră sate şi cetăţi, iar dările de pe urma lor, plătite în natură şi în mână de lucru, le asigurau fraţilor în negru o parte din hrană şi din îmbrăcăminte. Dar şi acestea pieriseră, în cea mai mare parte.

— Au fost nebuni să părăsească un asemenea castel, zise Ygritte.

— E doar un turn. A fost locuit cândva de vreun lord mărunt şi câţiva oameni ai lui. Când veneau năvălitorii, aprindeau o făclie de pe acoperiş. Winterfellul are turnuri de trei ori mai înalte.

Ygritte îl privea de parcă ar fi crezut că născoceşte toate astea.

— Cum pot oamenii să ridice construcţii atât de înalte, fără uriaşi care să urce pietrele?

Legenda spunea că Brandon Constructorul *folosise* uriaşi la zidirea Winterfellului, dar Jon nu voia să amestece

lucrurile.

— Oamenii pot clădi mult mai sus de atât. În oraşul vechi, există un turn mai înalt decât Zidul. Jon îşi dădea seama că nu-l crede. *De-aş putea să-i arăt Winterfellul… să-i dăruiesc o floare din grădinile de sticlă, s-o ospătez în Sala Mare şi să-i arăt regii de piatră, pe tronurile lor. Ne-am putea scălda în iazurile fierbinţi şi ne-am putea iubi la poalele copacului inimii, sub privirea vechilor zei.*

Visul era dulce… dar Winterfellul nu avea să fie niciodată al lui. Aparţinea fratelui său, Regele Nordului. El era un Snow, nu un Stark. *Bastard, sperjur şi* 139

trădător…

— Poate că după aceea ne vom întoarce aici, să trăim în turn, spuse ea. Ai vrea asta, Jon Snow? După?

După. Cuvântul îl împungea ca o suliţă. *După cucerire. După ce sălbaticii sparg Zidul…*

Nobilul său tată vorbise cândva despre înălţarea unor noi lorzi şi aşezarea lor în cetăţile abandonate, ca scut împotriva sălbaticilor. Planul ar fi cerut ca Rondul să cedeze o bună parte din Dar, însă unchiul său Benjen fusese de părere că

Lordul Comandant putea fi convins să accepte, atât timp cât noii lorzi ar plăti dări către Castelul Negru, în loc de Winterfell.

— Totuşi, e un vis pentru primăvară, spusese Lordul Eddard. Nici măcar promisiunea pământului nu va atrage pe nimeni spre nord, cu iarna în faţă.

Dacă iarna ar fi venit şi ar fi plecat mai repede, lăsând locul primăverii, poate că aş fi fost ales să stăpânesc peste unul dintre aceste turnuri, în numele tatălui meu. Dar Lordul Eddard era mort, fratele lui, Benjen, dispărut, iar scutul pe care-l visaseră împreună nu avea să fie făurit.

— Pământul acesta aparţine Rondului, zise Jon.

Nările Ygrittei se lărgiră.

— Nu locuieşte nimeni aici.

— Năvălitorii tăi i-au alungat.

— Înseamnă că au fost laşi. Dacă voiau pământul, ar fi trebuit să rămână şi să

lupte.

— Poate că erau obosiţi de atâta luptă. Obosiţi să-şi zăvorască uşile în fiecare noapte, întrebându-se dacă Rattleshirt sau altul ca el va veni să le doboare, ca să le ia nevestele. Obosiţi să li se fure recoltele şi toate lucrurile de preţ pe care le-or fi avut. E mai uşor să te mişti departe de gheara năvălitorilor. *Dar dacă Zidul va cădea, tot Nordul va fi sub gheara năvălitorilor.*

— Nimic nu ştii, Jon Snow. Fiicele sunt luate, nu nevestele. *Voi* sunteţi cei care furaţi. Voi aţi luat în stăpânire lumea toată şi aţi construit Zidul ca să ţineţi oamenii afară.

— Oare? Uneori Jon uita cât de sălbatică era şi apoi ea îi reamintea. Cum aşa?

— Zeii au făcut pământul ca să-l împartă toţi oamenii. Numai că, atunci când regii au venit cu coroanele şi săbiile lor de oţel, au susţinut că e numai al lor.

Copacii mei, spuneau ei, *n-ai voie să mănânci merele. Pârâul meu, nu poţi pescui aici. Pădurea mea, nu poţi vâna. Pământul meu, apa mea, castelul meu, fiica mea, nu pune mâna, altfel ţi-o tai, dar poate, dacă îngenunchezi în faţa mea, te las să le miroşi puţin.* Ne numeşti pe noi hoţi, dar un hoţ trebuie să fie curajos, deştept şi iute. Un îngenuncheat nu trebuie decât să plece genunchiul.

— Harma şi Sacul de Oase nu vin după peşte sau după mere. Fură săbii şi topoare. Mirodenii, mătăsuri şi blănuri. Înhaţă orice gologan şi orice pocal bătut cu nestemate pe care îl găsesc, vara poloboace de vin, iarna butoaie cu carne de 140

vită, iar femei iau în orice anotimp şi le duc dincolo de Zid.

— Şi ce dacă? Aş prefera să fiu furată de un bărbat puternic decât să fiu dată

de tatăl meu vreunui lord molâu.

— Tu vorbeşti, dar de unde poţi să ştii? Dacă ai fi răpită de cineva pe care l-ai urî?

— Ar trebui să fie ager, şiret şi viteaz ca să mă fure pe mine. Aşa că fiii lui ar fi şi ei puternici şi isteţi. De ce aş urî un asemenea om?

— Poate că nu s-ar spăla niciodată şi ar duhni ca un urs.

— Atunci l-aş împinge într-un râu sau aş arunca peste el o vadră de apă.

Oricum, bărbaţii nu trebuie să miroasă frumos, ca florile.

— Ce e rău la flori?

— Nimic, pentru o albină. La culcare, vreau aşa ceva. Ygritte dădu să-l înhaţe de partea din faţă a pantalonilor. Jon o apucă de încheietură.

— Dar dacă bărbatul care te-ar fura ar bea prea mult? insistă el. Dacă ar fi brutal sau crud? O strânse mai puternic, ca să-şi întărească spusele. Dacă ar fi mai puternic decât tine şi i-ar plăcea să te bată până la sânge?

— I-aş tăia beregata în somn. Nimic nu ştii, Jon Snow. Ygritte se răsuci ca un tipar şi se eliberă.

Ştiu un singur lucru. Ştiu că eşti sălbatică până în măduva oaselor. Îi era uşor să uite asta uneori, când râdeau împreună sau când se sărutau. Dar apoi unul dintre ei spunea sau făcea ceva şi, dintr-odată, îşi amintea de zidul dintre lumile lor.

— Un bărbat poate să aibă o femeie sau poate să aibă un cuţit, îi spuse Ygritte, dar nici un bărbat nu le poate avea pe amândouă. Orice fetiţă învaţă asta de la mama ei. Îşi ridică bărbia, sfidătoare, şi îşi scutură părul roşu, des. Şi bărbaţii nu pot stăpâni pământul, aşa cum nu pot stăpâni marea sau cerul. Voi, îngenuncheaţii, credeţi că puteţi, dar Mance vă va arăta că nu e aşa.

Erau cuvinte măreţe, îndrăzneţe, dar sunau goale. Jon aruncă o privire peste umăr, să se asigure că Magnarul nu era pe aproape. Errok, Buboi şi Dan Cânepă

veneau la câţiva paşi în spatele lor, dar nu le acordau nici o atenţie. Buboi se plângea de fundul lui.

— Ygritte, spuse Jon cu glas scăzut. Mance nu poate câştiga acest război.

— Poate, insistă ea. Nimic nu ştii, Jon Snow. N-ai văzut niciodată oamenii liberi luptând.

Sălbaticii luptau ca nişte eroi sau ca nişte demoni, depinde pe cine întrebai, dar la sfârşit, se ajungea la acelaşi lucru. *Luptă cu un curaj nebunesc, fiecare căutând gloria.*

— Nu mă îndoiesc că sunteţi cu toţii foarte curajoşi, dar când vine vorba de război, disciplina învinge vitejia de fiecare dată. În cele din urmă, Mance va cădea, aşa cum s-a întâmplat cu fiecare Rege-de-Dincolo-de-Zid înaintea lui. Şi când va cădea, veţi muri. Toţi.

141

Ygritte părea atât de furioasă, încât Jon crezu că era gata să-l lovească.

— Toţi, spuse ea. Şi tu. Acum nu mai eşti cioară, Jon Snow. Am jurat că nu eşti, aşa că ai face bine să nu fii. Îl lipi de trunchiul unui copac şi-l sărută pe buze, chiar acolo, în mijlocul coloanei răsfirate. Jon îl auzi pe Grigg Ţapul îndemnând-o să-şi vadă de drum. Altcineva râse. Cu toate acestea, îi răspunse la sărut. Ygritte era îmbujorată. Eşti al meu, şopti ea. Al meu, aşa cum eu sunt a ta. Şi dacă murim, murim. Toţi oamenii trebuie să moară, Jon Snow. Dar mai întâi vom trăi.

— Da. Glasul lui era răguşit. Mai întâi vom trăi.

Ygritte zâmbi larg, arătându-i dinţii strâmbi pe care Jon ajunsese cumva să-i iubească. *Sălbatică până în măduva oaselor,* gândi el din nou, cu o senzaţie de durere tristă în stomac. Îşi îndoi degetele mâinii cu care ţinea sabia şi se întrebă ce ar face Ygritte dacă i-ar citi inima. L-ar trăda dacă ar ruga-o să-l asculte şi i-ar spune că încă e fiul lui Ned Stark şi omul Rondului de Noapte? Spera că nu, dar nu îndrăznea să-şi asume riscul. Prea multe vieţi atârnau de sosirea lui la Castelul Negru, înainte ca Magnarul… Presupunând că ar găsi prilejul să scape de sălbatici.

Coborâseră faţa sudică a Zidului la Garda Apei Cenuşii, abandonată de o sută

de ani. O porţiune din scările imense de piatră se prăbuşise cu un secol în urmă, dar chiar şi aşa, coborârea era mult mai uşoară decât urcuşul. De acolo, Styr pătrunsese în Dar adânc, ca să evite obişnuitele patrule ale Rondului. Grigg Ţapul îi conduse dincolo de puţinele sate locuite care mai rămăseseră în aceste locuri.

Văzură câteva turnuri circulare care împungeau cerul ca nişte degete de piatră, dar nici ţipenie de om. Mărşăluiră printre munţii uzi şi reci, pe câmpiile bătute de vânt, neurmăriţi, nevăzuţi.

Nu trebuie să te împotriveşti, orice ţi s-ar cere, îi spusese Halfhand. *Mergi cu ei, mănâncă împreună cu ei, luptă alături de ei, cât timp va fi nevoie.* Călărise cale lungă şi bătuse cu piciorul încă pe atât, dar încă nu aveau încredere în el. Zi şi noapte Thennii îl păzeau, atenţi la orice semn de trădare. Nu putea fugi şi în curând avea să fie prea târziu.

Luptă cu ei, îi spusese Qhorin, înainte să-i dea Ghearei Lungi propria sa viaţă... dar până acum nu fusese nevoie. *Dacă vărs sângele unui frate, sunt pierdut. Atunci trec Zidul pentru totdeauna şi cale de întoarcere nu mai e.*

După fiecare zi de marş, Magnarul îl chema să-i pună întrebări tăioase, iscoditoare, despre Castelul Negru, despre garnizoana şi apărarea lui. Jon minţea acolo unde îndrăznea şi de câteva ori făcuse pe prostul, dar Grigg Ţapul şi Errok ascultau şi ei şi ştiau destule, astfel că Jon era prevăzător. O minciună prea sfruntată l-ar fi trădat.

Dar adevărul era cumplit. Castelul Negru era lipsit de apărare. Singura lui pavăză era Zidul însuşi. Nu avea nici măcar palisade de lemn sau şanţuri de pământ. „Castelul” nu era altceva decât un mănunchi de turnuri şi fortăreţe, dintre care două treimi se prăbuşeau în ruină. Cât despre garnizoană, Bătrânul Urs luase 142

două sute de soldaţi cu el, în misiune. Oare se întorsese vreunul? Jon n-avea cum să ştie. Vor fi rămas patru sute la

castel, dar cei mai mulţi erau constructori sau administratori, nu cercetaşi.

Thennii erau luptători încercaţi şi mai disciplinaţi decât marea majoritate a sălbaticilor. Fără doar şi poate, de asta îi alesese Mance. Printre apărătorii Castelului Negru se numărau orbul Maester Aemon şi slujitorul său, pe jumătate orb, Clydas, ciungul Doran Noyce, beţivul Septon Cellador, surdul Dick Folland, Hobb Trei-Degete, bucătarul, bătrânul Ser Wynton Stout, precum şi Halder şi Broscoiul şi Pyp şi Albert şi ceilalţi băieţi care se antrenaseră cu Jon. Iar la comanda lor se afla, desigur, îmbujoratul Bowen Marsh, dolofanul Lord Administrator, care fusese făcut castelan în absenţa Lordului Mormont. Edd cel Trist îi spunea uneori lui Marsh „Bătrâna Rodie”, ceea ce i se potrivea întocmai cum i se potrivea „Bătrânul Urs” lui Mormont.

— El e omul pe care îl vreţi în frunte când duşmanii sunt pe câmpul de luptă, zicea Edd cu obişnuitul său glas mohorât. O să vi-i numere pe toţi. Un adevărat demon al numărătorii, omul ăsta.

Dacă Magnarul loveşte Castelul Negru prin surprindere, va fi masacru. Băieţi măcelăriţi în paturile lor, înainte să-şi dea seama că sunt sub asediu. Jon trebuia să-i prevină, dar cum? Nu fusese trimis niciodată să caute hrană sau să vâneze, nici nu i se îngăduia să stea singur de strajă. În plus, se temea pentru Ygritte. N-o putea lua cu el, dar dacă o părăsea, o va face oare Magnarul să plătească pentru trădarea lui? *Două inimi care bat ca una…*

Îşi petreceau fiecare noapte sub aceleaşi blănuri şi Jon adormea cu capul ei pe piept, cu părul ei roşu gâdilându-i bărbia. Mirosul ei devenise parte din el. Dinţii ei strâmbi, sânul ei, când îl cuprindea în palmă, gustul gurii ei… toate acestea erau bucuria şi disperarea lui. În multe nopţi zăcea cu trupul cald al Ygrittei alături, întrebându-se dacă nobilul său tată fusese la fel de tulburat din pricina mamei sale, oricine o fi fost ea. *Ygritte a întins o cursă şi Mance Rayder m-a împins în ea.*

Fiecare zi petrecută în mijlocul sălbaticilor îi făcea misiunea tot mai grea. Va trebui să găsească o cale să-i trădeze, iar când o va găsi, aceşti oameni vor muri.

Nu voia prietenia lor mai mult decât voia iubirea Ygrittei. Şi, totuşi... Thennii vorbeau Limba Veche şi arareori îi adresau lui Jon vreun cuvânt, dar cu oamenii lui Jarl era altfel, cei care escaladaseră Zidul. Jon începea să-i cunoască fără să

vrea: sfrijitul, tăcutul Errok şi volubilul Grigg, Ţapul, băieţii Quort şi Bodger, Dan Cânepă, sforarul. Cel mai rău dintre toţi era Del, un tânăr cu faţă de cal, de vârsta lui Jon, care vorbea despre fecioara pe care visa s-o răpească.

— E norocoasă, ca Ygritte a ta. Sărutată de foc.

Jon era nevoit să-şi muşte limba. Nu voia să audă despre iubita lui Del sau despre mama lui Bodger, despre locul de lângă mare de unde venea Henk Coiful, despre cum tânjea Grigg să viziteze oamenii verzi de pe Insula Chipurilor sau

cum s-a urcat Deget într-un copac, cu un elan pe urmele lui. Nu voia să audă despre furunculul de pe fundul lui Buboi, despre câtă bere putea să bea Stone Prichindel sau cum frăţiorul lui Quort îl implorase să nu plece cu Jarl. Quort nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani, deşi îşi răpise deja o nevastă şi aştepta un copil.

— Poate c-o să se nască în vreun castel, se făIea băiatul. În castel, ca un lord.

Era fascinat de „castelele” văzute, care, de fapt, erau turnuri de veghe.

Jon se întreba unde se afla Nălucă acum. Oare se dusese la Castelul Negru sau alerga prin păduri, cu vreo haită de lupi? Nu-l simţea, nici măcar în vise. Era ca şi cum o parte din trup i-ar fi fost ciuntită. Se simţea singur, chiar şi cu Ygritte dormind alături. Nu voia să moară singur.

În după-amiaza aceea, copacii începuseră să se împuţineze, iar ei mărşăluiau către est, peste câmpii domoale. În jurul lor, iarba creştea înaltă până la brâu, iar

straturi de grâu sălbatic se legănau uşor în bătaia vântului, dar în cea mai mare parte, ziua fusese caldă şi însorită. Însă către amurg, norii începură să se adune dinspre vest. Curând, înghiţiră soarele portocaliu şi Lem prevesti o furtună cumplită. Mama lui era o vrăjitoare a pădurilor, aşa că toţi sălbaticii erau de acord că

Lem avea darul de a prezice vremea.

— E un sat pe aproape, îi spuse Grigg Ţapul Magnarului. Trei, patru kilometri.

Ne-am putea adăposti acolo.

Styr se învoi îndată.

Se înnoptase de-a binelea şi furtuna se dezlănţuise cu furie când ajunseră la locul cu pricina. Satul era aşezat pe malul unui lac şi zăcea părăsit de atâta vreme, încât majoritatea caselor se năruiseră. Până şi micul han din lemn care, pesemne, fusese cândva pentru drumeţi o privelişte îmbietoare, era acum pe jumătate distrus şi fără acoperiş. *Slab adăpost ne vom găsi aici,* gândi Jon. Ori de câte ori cerul era luminat de fulgere, vedea un turn circular de piatră înălţându-se pe o insulă în largul lacului, însă fără bărci, nu aveau cum să ajungă acolo.

Errok şi Del o luaseră înainte, să scotocească ruinele, dar Del se întoarse aproape imediat. Styr opri coloana şi trimise o duzină dintre Thennii lui la trap, mai departe, cu suliţele în mâini. Jon apucase deja să o vadă şi el: sclipirea unui foc, înroşind hornul hanului. *Nu suntem singuri.* Teama i se cuibări în suflet, ca un şarpe. Auzi nechezatul unui cal şi pe urmă strigăte. *Mergi cu ei, mănâncă*

împreună cu ei, luptă alături de ei, spusese Qhorin.

Dar lupta se sfârşise.

— Nu e decât unul, anunţă Errok la întoarcere. Un bătrân cu un cal.

Magnarul strigă ordine în Limba Veche şi douăzeci dintre Thenni se împrăştiară, delimitând un perimetru în jurul satului, în timp ce alţii porniră să

cerceteze casele, ca să se asigure că nu se mai ascundea nimeni printre buruieni şi pietre prăbuşite. Ceilalţi se îngrămădiră în hanul fără acoperiş, îmbrâncindu-se ca să ajungă cât mai aproape de foc. Crengile rupte pe care le ardea bătrânul păreau 144

să producă mai degrabă fum, dar orice strop de căldură era bine-venit într-o noapte atât de furtunoasă. Doi dintre Thenni îl doborâseră pe bătrân la pământ şi îi căutau prin lucruri. Un altul ţinea calul, în timp ce alţi trei îi scotoceau în desagile de şa.

Jon se îndepărtă. Un măr putred i se strivi sub călcâi. *Styr o să-l omoare.*

Magnarul declarase asta încă de la Garda Apei Cenuşii. Toţi îngenuncheaţii pe care aveau să-i întâlnească vor fi osândiţi pe loc la moarte, ca nu cumva să dea alarma. *Mergi cu ei, mănâncă împreună cu ei, luptă alături de ei.* Asta însemna că trebuia să stea mut şi neajutorat în timp ce ei tăiau beregata unui om bătrân?

Aproape de marginea satului, Jon se întâlni faţă în faţă cu unul dintre străjerii postaţi de Styr. Thennul mormăi ceva în Limba Veche şi îşi îndreptă sabia către han. *Treci înapoi la locul tău,* ghici Jon mesajul. *Dar unde?*

Se îndreptă către apă şi descoperi un loc aproape uscat lângă zidul de chirpici al unui bordei care se prăbuşise în cea mai mare parte. Acolo îl găsi Ygritte aşezat, privind lacul biciuit de ploaie.

— Cunosc locul ăsta, îi spuse, când Ygritte se aşeză lângă el. Turnul ăla…

priveşte în vârful lui data viitoare când e luminat de fulger şi spune-mi ce vezi.

— Bine, dacă vrei, se învoi ea, iar apoi adăugă: Unii dintre Thenni spun că au auzit zgomote dintr-acolo. Ţipete, zic ei.

— Tunete.

— Ei zic că ţipete. Poate sunt fantome. Cetatea avea, într-adevăr, un aer sumbru, bântuit, aşa cum se înălţa acolo

neagră, înfruntând furtuna, pe insula ei pietroasă, biciuită de ploaie şi înconjurată de ape.

— Am putea merge să aruncăm o privire, sugeră el. Mă îndoiesc că o să fim mult mai uzi decât suntem acum.

— Să înotăm pe furtună? Ygritte râse la auzul unei asemenea idei. E un truc ca să mă faci să mă dezbrac, Jon Snow?

— Mai am nevoie de trucuri pentru asta? o tachina el. Sau nu ştii să înoţi? Jon era un bun înotător. Deprinsese această pricepere pe când era copil, în şanţul mare al Winterfellului.

Ygritte îi lovi braţul cu pumnul.

— Nimic nu ştii, Jon Snow. Sunt pe jumătate peşte, trebuie să ştiu să înot.

— Jumătate peşte, jumătate capră, jumătate cal. Ai prea multe jumătăţi, Ygritte. Jon clătină din cap. N-ar trebui să înotăm, dacă e locul la care mă gândesc eu. Am putea păşi.

Ygritte se dădu în spate şi îl privi.

— Să umblăm pe apă? Ce vrăjitorie mai e şi asta?

— Nici o vrăji… dădu el să spună, când un fulger imens coborî din cer şi atinse luciul lacului. Pentru o clipită, lumea se lumină ca ziua. Bubuitul tunetului fu atât de puternic, încât Ygritte icni şi îşi astupă urechile.

— Te-ai uitat? o întrebă Jon, în timp ce sunetul se îndepărta, rostogolindu-se, 145

şi noaptea se cufunda iarăşi în beznă. Ai văzut?

— Galben, răspunse ea. Asta ai vrut să spui? Unele dintre pietrele din vârf sunt galbene.

— Li se spune merloane. Au fost pictate în auriu, demult. Aceasta este Coroana Reginei.

Peste lac, turnul era din nou negru, o siluetă întunecată, abia zărită.

— Acolo a locuit o regină? întrebă Ygritte.

— Acolo a poposit o regină, pentru o noapte. Povestea i-o spusese Bătrâna Nan, dar Maester Luwin o confirmase în cea mai mare parte. Alysanne, soţia Regelui Jaehaerys Conciliatorul. I se spune Bătrânul Rege fiindcă a domnit

vreme îndelungată, dar era tânăr când a venit pe Tronul de Fier. În vremurile acelea, avea obiceiul să călătorească prin tot regatul. Când a venit la Winterfell, şi-a adus cu el regina, şase dragoni şi jumătate din suită. Regele avea de discutat cu Străjerul Nordului, iar Alysanne se plictisea, aşa că s-a urcat călare pe dragonul ei, Aripă-de-Argint, şi a pornit în zbor spre nord, să vadă Zidul. Satul acesta a fost unul dintre locurile unde s-a oprit. După aceea, oamenii din popor au pictat vârful fortăreţei lor după asemănarea coroanei de aur pe care o purtase regina când şi-a petrecut noaptea în mijlocul lor.

— N-am văzut niciodată un dragon.

— Nimeni n-a văzut. Ultimul dragon a murit acum o sută de ani sau mai bine.

Dar toate astea s-au petrecut înainte.

— Regina Alysanne, zici?

— Buna Regină Alysanne, aşa i se spunea. Şi unul dintre castelele de la Zid a primit numele ei. Poarta Reginei. Înainte de vizita ei, i se spunea Poarta Zăpezii.

— Dacă a fost aşa de bună, ar fi trebuit să doboare Zidul ăla.

Nu, gândi el. *Zidul apără regatul. De Ceilalţi... şi de voi, de neamul tău, iubita mea.*

— Am mai avut un prieten care visa la dragoni. Un pitic. Mi-a spus...

— *JON SNOW!* Unul dintre Thenni era deasupra lor, încruntându-se: *Magnar vrea.*

Jon se gândi că putea fi acelaşi om care îl găsise afară din peşteră, în noaptea dinainte să escaladeze Zidul, dar nu era sigur. Se ridică în picioare. Ygritte îl urmă, ceea ce îl făcea întotdeauna pe Styr să se încrunte, dar ori de câte ori încerca s-o alunge, ea îi reamintea că era o femeie liberă, nu o îngenuncheată.

Venea şi pleca după pofta inimii.

Îl găsiră pe Magnar sub pomul care creştea prin podeaua camerei principale.

Prizonierul lui stătea în genunchi lângă cămin, înconjurat de suliţe şi săbii de bronz. Îl urmări pe Jon apropiindu-se, dar nu scoase nici o vorbă. Ploaia şiroia pe ziduri şi răpăia pe ultimele frunze care atârnau în pom, în timp ce fumul se ridica, în vârtejuri groase, dinspre foc.

— Trebuie să moară, zise Styr Magnarul. Fă-o, cioară.

Bătrânul tăcea. Doar se uita la Jon, care stătea neclintit între sălbatici. Prin ploaie şi fum, luminat de flăcări, n-ar fi putut vedea că Jon era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Numai mantia-i din blană de oaie nu era neagră. *Sau oare vedea?*

Jon scoase Sabia Lungă din teacă. Ploaia scaldă oţelul, iar lumina focului trasă, deodată, o linie portocalie de-a lungul tăişului. *Un foc atât de mic să-l coste pe un om viaţa.* Îşi aminti ce spusese Qhorin Halfhand când zăriseră focul de la Trecătoarea Ţipătului. *Aici, sus, focul înseamnă viaţă, dar poate însemna şi moarte.* Dar asta era sus, între Colţii de Gheaţă, în sălbăticia fără de lege de dincolo de Zid. Aici era Darul, aflat sub protecţia Rondului de Noapte şi sub puterea Winterfellului. Orice om ar trebui să fie liber să facă un foc, fără să moară

pentru asta.

— De ce şovăi? întrebă Styr. Omoară-l şi gata!

Nici măcar atunci ostaticul nu scoase o vorbă. „Îndurare”, ar fi putut spune, sau „Nu, vă rog, nu v-am făcut nici un rău!” Ar fi putut spune o mie de lucruri, ar fi putut să plângă sau să-şi invoce zeii. Dar nici un cuvânt nu l-ar fi salvat acum.

Probabil că ştia asta. Aşa că rămânea tăcut şi îl privea pe Jon, acuzator sau rugător.

Nu trebuie să te împotriveşti, orice ţi-ar cere. Mergi cu ei, mănâncă împreună

cu ei, luptă alături de ei... Dar acest bătrân nu opusese nici un fel de rezistenţă.

Avusese ghinion, atâta tot. Cine era, de unde venea, încotro se îndrepta pe calul lui deşelat… nimic din toate acestea nu contau.

E un om bătrân, îşi spuse Jon. *Are cincizeci de ani, poate şaizeci. A avut parte de o viaţă mai lungă decât cei mai mulţi. Thennii îl vor omorî oricum, nimic din ceea ce aş putea spune sau face nu-l va salva.* Sabia Lungă atârna mai greu decât plumbul în mâna sa, prea grea s-o ridice. Omul continua să se uite lung la el, cu ochi mari şi negri, ca nişte fântâni. *Voi cădea în acei ochi şi mă voi îneca.*

Magnarul îl privea şi el, iar Jon aproape că simţea gustul neîncrederii. *Omul e mort.*

Ce importanţă are dacă mâna mea e cea care-l ucide? Dintr-o lovitură, ar isprăvi, repede şi frumos. Sabia Lungă era făurită din oţel valyrian. *Ca Gheaţa.*

Jon îşi aminti o altă moarte, îşi aminti dezertorul îngenuncheat, ameţeala, strălucirea sângelui pe zăpadă… sabia fratelui său, cuvintele tatălui său, chipul tatălui său…

— Fă-o, Jon Snow! îl îndemnă Ygritte. Trebuie. Ca să dovedeşti că nu eşti cioară, ci om liber.

— Un om bătrân, lângă un foc?

— Şi Orell stătea lângă un foc. L-ai ucis fără să clipeşti. În clipa aceea, Ygritte îl privi cu asprime. Ai vrut să mă omori şi pe mine, până când ai văzut că sunt femeie. Şi dormeam.

— A fost altceva. Eraţi soldaţi… santinele.

— Da, şi voi, ciorile, voiaţi să treceţi neobservaţi. Aşa cum vrem noi acum. E

acelaşi lucru. Omoară-l.

Jon se întoarse cu spatele la bătrân.

— Nu.

Magnarul se apropie, înalt, rece şi ameninţător.

— Eu spun da. Aici eu poruncesc.

— Tu le porunceşti Thennilor, nu oamenilor liberi.

— Nu văd nici un om liber. Văd o cioară şi o nevastă de cioară.

— Nu sunt nevastă de cioară. Ygritte îşi smulse pumnalul din teacă.

Cu trei paşi repezi, smuci capul bătrânului de păr şi îi despică beregata de la o ureche la alta. Nici în moarte, bărbatul nu ţipă.

— Nimic nu ştii, Jon Snow! îi strigă ea, aruncând cuţitul însângerat la picioarele lui.

Magnarul spuse ceva în Limba Veche. Poate că le ceruse Thennilor să-l omoare, dar Jon n-avea să ştie niciodată. Un fulger se prăbuşi din cer, un fulger albastru-alburiu care atinse vârful turnului de pe lac. Îi simţeau parcă furia, iar tunetul care urmă cutremură noaptea.

Şi moartea se pogorî tiptil printre ei.

Fulgerul îl orbi, dar Jon reuşi să zărească, pentru o clipă, umbra grăbită, înainte de a auzi ţipătul. Primul Thenn muri aşa cum murise bătrânul, cu sângele ţâşnindu- i din gâtlejul sfârtecat. Apoi lumina pieri şi silueta se îndepărtă

învârtindu-se, mârâind, şi un alt om se prăbuşi în întuneric. Se auzeau înjurături, ţipete, urlete de durere. Jon îl văzu pe Bubos făcând câţiva paşi împleticiţi înapoi şi doborând trei oameni în spatele lui. *Nălucă,* se gândi înnebunit, preţ de o clipă.

Nălucă a sărit Zidul. Dar apoi fulgerul preschimbă noaptea în zi şi Jon văzu lupul cocoţat pe pieptul lui Del, cu sângele revărsându-i-se negru dintre fălci. *Cenuşiu, e cenuşiu.*

Întunericul se lăsă odată cu tunetul. Thennii loviră cu suliţele, când lupul sări printre ei. Iapa bătrânului se ridică pe picioarele din spate, lovind cu copitele, înnebunită de mirosul măcelului. Jon avea încă sabia Lungă în mână. Dintr-odată, Jon Snow îşi dădu seama că nu se va întâlni cu o ocazie mai bună.

Doborî primul om când se întoarse către lup, îl ucise pe al doilea, îl spintecă pe al treilea. Prin nebunia dezlănţuită, auzi pe cineva strigându-i numele, dar n-ar fi putut spune

dacă era Ygritte sau Magnarul. Thennul, luptându-se să potolească

animalul, nu-l observă. Sabia Lungă era uşoară ca o pană. Jon lovi piciorul omului, din spate, simţind cum oţelul muşcă din carne, până la os. Când sălbaticul căzu, iapa o luă la goană, dar Jon reuşi cumva s-o înhaţe de coamă cu mâna liberă

şi sări pe spatele ei. O mână se închise peste cotul lui, şi atunci lovi cu sabia, văzând chipul lui Bodger topindu-se într-o baie de sânge. Calul se cabra, lovind cu putere. O copită nimeri un Thenn direct în tâmplă, cu un pârâit.

Şi apoi goneau. Jon nu făcea nici un efort să conducă iapa. Nu făcea decât să

se ţină pe spatele ei, în timp ce se avântau prin noroi, prin ploaie şi tunete.

Ierburile ude îi biciuiau faţa şi o suliţă îi zbură pe lângă o ureche. *Dacă animalul se împiedica şi îşi rupe un picior, mă vor ajunge din urmă şi mă vor omorî,* gândi el, dar vechii zei erau cu el şi iapa nu se împiedică. Fulgerele cutremurau bolta întunecată a cerului şi tunetele se rostogoleau peste câmpii. Ţipetele se îndepărtară, stingându-se în spatele lui.

Mult mai târziu, ploaia se opri. Jon se pomeni singur într-o mare de iarbă

neagră, înaltă. Durerea îi cutremura şoldul drept. Când privi în jos, văzu cu surprindere o săgeată ţâşnindu-i din coapsă. *Când s-a întâmplat asta?* Apucă

strâns de săgeată şi o smuci, dar vârful era prea adânc înfipt în carnea piciorului, iar când trăgea de ea durerea era cumplită. Încercă să se gândească la nebunia de la han, dar nu-şi putea aminti decât *fiara, sfrijită şi cenuşie şi înfricoşătoare. Era prea mare pentru un lup obişnuit. Un lup străvechi, aşadar. Aşa trebuie să fi fost.*

Nu mai văzuse niciodată un animal mişcându-se atât de repede. *Ca un vânt cenuşiu...* Era oare posibil ca Robb să se fi întors în Nord?

Jon clătină din cap. Nu avea răspunsuri. Îi era prea greu să se gândească... la lup, la bătrân, la Ygritte, la toate acestea.

Cu mare dificultate, alunecă de pe spatele iepei. Piciorul rănit i se îndoi sub el şi Jon fu nevoit să-şi înghită un ţipăt. *Va fi un chin.* Săgeata trebuia să iasă şi nu se alegea cu nimic dacă mai aştepta. Jon strânse în palmă capătul săgeţii, trase adânc aer în piept şi împinse. Gemu, apoi înjură. Îl durea atât de tare, încât fu nevoit să

se oprească. *Sângerez ca un porc măcelărit,* gândi el, dar n-avea ce să facă până

când nu scotea săgeata. Se crispa şi încercă iarăşi... dar curând se opri din nou, tremurând. *Încă o dată.* De data aceasta ţipă, dar când termină, capul săgeţii îi ieşea prin partea din faţă a piciorului. Cum trecuse prin asta fără să leşine, nu-şi dădea seama.

Pe urmă zăcu pe pământ, strângându-şi trofeul în mână şi sângerând în tăcere, prea vlăguit ca să se mişte. După o vreme, îşi dădu seama că, dacă nu se forţa să

se clintească, ar putea să sângereze până ce va muri. Jon se târî până la pârâul unde se adăpa iapa, îşi spălă coapsa în apa rece şi o legă strâns cu o fâşie smulsă

din mantie. Spălă şi săgeata, răsucind-o în mâini. Oare penele săgeţii erau gri sau albe? Săgeţile Ygrittei erau cu pene gri de gâscă. *Oare a tras în mine, în timp ce fugeam?* Jon n-o putea învinui pentru asta. Se întreba dacă pe el îl ţintise sau calul. Dacă iapa s-ar fi prăbuşit, soarta lui ar fi fost pecetluită.

— Noroc că piciorul meu i-a ieşit în cale, murmură el.

Mai zăbovi o vreme, lăsând iapa să pască. Nu se îndepărtase prea mult. Asta era bine. Şchiop, cu un picior rănit, n-ar fi prins-o niciodată. Abia reuşi să se ridice şi să încalece. *Cum am încălecat-o oare înainte, fără hăţuri şi şa?* Aceasta era o altă întrebare la care nu putea răspunde.

Tunetele bubuiau în depărtare, dar deasupra lui, norii se împrăştiau. Jon cercetă cerul până când descoperi Dragonul

de Gheaţă, apoi întoarse iapa către 149
nord, spre Castelul Negru. Durerea ce-i zvâcnea în muşchiul coapsei îl făcu să se cutremure când dădu pinteni iepei ce aparţinuse bătrânului. *Merg acasă,* îşi spuse.

Dar dacă era adevărat, de ce se simţea atât de pustiit?

Călări până în zori, cu stelele privindu-l de sus, ca nişte ochi.

DAENERYS

Iscoadele ei Dothraki îi spuseseră cum era, dar Dany voia să vadă cu ochii ei.

Ser Jorah Mormont o însoţea, străbătând împreună o pădure de mesteceni şi urcând o creastă abruptă de gresie.

— Destul de aproape, o preveni el, pe creastă. Dany îşi struni iapa şi privi peste câmpii, către locul unde oastea yunkishezã se întindea în calea ei.

Barbă-Albă o învăţase cum poate să-şi numere cel mai uşor duşmanii.

— Cinci mii, zise ea, după o clipă.

— Aş zice la fel. Ser Jorah îi arătă cu degetul: Aceia, din flancuri, sunt mercenari. Lăncieri şi arcaşi călare, cu săbii şi topoare pentru lupta corp la corp.

Fiii Secunzi în aripa stângă, Ciorile Furtunii la dreapta. Cam cinci sute de oameni din fiecare. Vezi flamurile?

Harpia din Yunkai ţinea în gheare un bici şi un colan de fier, în loc de o bucată

de lanţ. Dar mercenarii îşi fluturau propriile flamuri sub cele ale oraşului pe care îl slujeau: la dreapta, patru ciori între fulgere încrucişate, la stânga, o sabie frântă.

— În centru sunt yunkaii înşişi, remarcă Dany. Ofiţerii lor nu se deosebeau de astapori de la distanţă: aveau coifuri înalte, strălucitoare, şi mantii cusute cu discuri sclipitoare de aramă. Cei pe care îi conduc sunt soldaţi sclavi?

— În mare parte. Dar nu se compară cu Cei Nepătaţi. Yunkaii sunt cunoscuţi pentru pregătirea sclavilor pentru plăceri, nu a luptătorilor.

— Ce spui acolo? Putem înfrânge această oaste?

— Cu uşurinţă, răspunse Jorah.

— Dar nu fără vărsare de sânge. Cărămizile Astaporului fuseseră scăldate în sânge din belşug în ziua când oraşul

căzuse, dar puţin fusese al ei sau al oamenilor ei. Poate că reuşim să câştigăm o bătălie aici, dar cu un asemenea preţ

nu putem cuceri oraşul.

— Există întotdeauna acest risc, *Khaleesi.* Astaporul a fost slab şi vulnerabil.

Yunkaiul e bine păzit.

Dany rămase pe gânduri. Oastea de sclavi părea neînsemnată pe lângă propria ei oştire, dar mercenarii erau călare. Călătorise prea mult timp cu Dothrakii ca să

nu ştie ce puteau face războinicii călare cu pedestraşii. *Nepătaţii le-ar putea ţine piept, dar oamenii mei liberi ar fi măcelăriţi.*

— Stăpânilor de sclavi le place să vorbească, zise Dany. Trimite vorbă că aş

vrea să-i ascult în seara asta, în cortul meu. Şi invită-i pe căpitanii companiilor de 150

mercenari să mă viziteze. Dar nu împreună.

Ciorile Furtunii la amiază, Fiii Secunzi două ore mai târziu.

— Cum ţi-e voia, zise Ser Jorah. Dar dacă nu vin…

— Vor veni. Vor fi curioşi să vadă dragonii şi să audă ce aş avea de spus, iar cei isteţi vor considera că e o bună ocazie să-mi măsoare puterea. Îşi întoarse iapa argintie. Îi aştept în pavilionul meu.

Un cer de ardezie şi un vânt zburdalnic o conduseră pe Dany înapoi la oastea sa. Şanţul adânc care avea să înconjoare tabăra era deja pe jumătate săpat, iar pădurea era plină de Nepătaţi care tăiau crengi de mesteceni, ca să cioplească din ele ţăruşi. Eunucii nu puteau dormi în tabăra nefortificată, sau cel puţin aşa insistase Viermele Cenuşiu. Era acolo, supraveghindu-le munca. Dany se opri o clipă, să-i vorbească.

— Yunkaiul şi-a pregătit leii pentru luptă.

— Asta e bine, Înălţimea Ta. Oamenii noştri sunt însetaţi de sânge.

Când le poruncise Celor Nepătaţi să-şi aleagă ofiţeri din rândul lor, Viermele Cenuşiu fusese ales, cu o majoritate zdrobitoare, pentru cel mai înalt grad. Dany îl numise pe Ser Jorah deasupra lui, să-l pregătească pentru rolul de comandant, iar cavalerul exilului spunea că, până în prezent, tânărul eunuc se dovedise aspru, dar drept, iute la minte, neobosit şi cu totul intransigent în grija sa pentru detalii.

— Înţelepţii Stăpâni au adunat o oştire de sclavi, să ne iasă în întâmpinare.

— Un sclav din Yunkai învaţă despre cele şapte suspine şi cele şaisprezece puncte ale plăcerii, Înălţimea Ta. Cei Nepătaţi învaţă cum să mânuiască cele trei suliţe. Înălţimea Ta, Viermele Cenuşiu speră să-ţi dovedească.

Unul dintre primele lucruri pe care Dany le făcuse după căderea Astaporului a fost abolirea obiceiului de a da Nepătaţilor noi nume în fiecare zi. Majoritatea celor născuţi liberi reveniseră la numele lor de la naştere, aceia care şi le mai aminteau, cel puţin. Alţii îşi luaseră nume de eroi sau zei şi, uneori, de arme, pietre preţioase sau chiar flori, ajungându-se astfel la câteva nume de soldaţi foarte ciudate pentru urechile lui Dany. Viermele Cenuşiu rămăsese Viermele Cenuşiu. Când l-a întrebat de ce, el a răspuns:

— E un nume norocos. Numele cu care omul ăsta s-a născut era blestemat.

Acela a fost numele pe care omul ăsta l-a purtat când a fost luat ca sclav. Dar Vierme Cenuşiu e numele pe care omul ăsta l-a tras în ziua în care Daenerys l-a făcut liber.

— Dacă începe bătălia, fie ca Viermele Cenuşiu să-şi arate şi înţelepciunea, şi curajul, îi spuse Dany. Cruţă orice sclav care fuge sau îşi aruncă arma. Cu cât ucidem mai puţini, cu atât rămân mai mulţi să ni se alăture mai târziu.

— Omul o să-şi amintească.

— Ştiu. Să vii la prânz la cortul meu. Vreau să fii acolo, cu ceilalţi ofiţeri ai mei, când voi trata cu căpitanii mercenarilor.

Dany îşi zori iapa către tabără, în interiorul perimetrului pe care îl delimitaseră

151

Cei Nepătaţi, corturile se înălţau în şiruri ordonate, cu pavilionul înalt, auriu, al lui Dany în mijloc. O a doua tabără se afla în apropiere de a ei, de cinci ori mai mare, răsfirată şi dezordonată. Această a doua tabără nu avea tranşee, nici corturi, nici santinele, nici şiruri de cai. Cei care aveau cai sau catâri dormeau lângă animale, de teamă să nu le fie furate. Capre, oi şi câini înfometaţi hoinăreau în voie printre cete de femei, copii şi bătrâni. Dany lăsase Astaporul în mâinile unui consiliu format din foşti sclavi conduşi de un vraci, un cărturar şi un preot. Oameni înţelepţi cu toţii, gândi ea, şi drepţi. Dar chiar şi aşa, zeci de mii preferaseră s-o urmeze la Yunkai decât să rămână în Astapor. *Le-am dat oraşul şi cei mai mulţi dintre ei au fost prea speriaţi ca să-l ia.*

Oastea pestriţă de sclavi eliberaţi o copleşea numeric pe a ei, dar îi era mai mult povară decât sprijin. Poate că unul dintr-o sută avea un măgar, o cămilă sau un bou. Majoritatea purtau arme furate din armurăria vreunui stăpân de sclavi, dar numai unul din zece era destul de puternic să lupte şi nici unul dintre ei nu era antrenat. Mâncau tot ce le ieşea în cale, ca nişte lăcuste în sandale. Dar Dany nu avea inima să-i abandoneze, aşa cum o îndemnaseră Ser Jorah şi călăreţii ei de sânge. *Le-am spus că sunt liberi. Nu le pot spune acum că nu sunt liberi să mi se alăture.* Privi fumul care se ridica dinspre focurile lor şi-şi înghiţi un suspin. Poate că avea cei mai buni pedestraşi din lume, dar îi avea şi pe cei mai răi.

Arstan Barbă-Albă stătea în faţa cortului ei, în timp ce Vânjosul Belwas şedea cu picioarele încrucişate pe iarba de alături, mâncând o strachină de smochine. În timpul marşului, misiunea de a o păzi cădea pe umerii lor. Pe Jhogo, Aggo şi Rakharo îi făcuse căpitanii ei, şi în momentul de faţă avea nevoie de ei mai mult ca să-i comande pe Dothraki decât s-o apere pe ea. *Khalasarul* ei era mic, vreo treizeci de

luptători călare, cei mai mulţi băieţi fără cosiţe şi bătrâni cocârjaţi. Dar erau toţi călăreţii pe care îi avea şi nu putea risca să rămână fără ei. Cei Nepătaţi puteau fi cea mai bună infanterie din întreaga lume, după cum susţinea Ser Jorah, dar Dany avea nevoie şi de iscoade, şi de călăreţi.

— Yunkaii vor război, îi spuse Dany lui Barbă-Albă în pavilion. Irri şi Jhiqui aşternuseră pe jos covoare, iar Missandei aprinsese un beţişor parfumat, ca să

îndulcească aerul prăfos. Drogon şi Rhaegal dormeau pe nişte perne, încolăciţi, dar Viserion stătea cocoţat pe marginea băii ei goale.

— Missandei, ce limbă vorbesc aceşti yunkai? Valyriana?

— Da, Înălţimea Ta, răspunse copila. Un alt dialect decât cel din Astapor, dar destul de apropiat ca să-l înţelegi. Stăpânii de sclavi îşi spun înţelepţii Stăpâni.

— Înţelepţi? Dany se aşează pe o pernă, cu picioarele încrucişate, iar Viserion îşi desfăcu aripile albe cu auriu şi zbură, fâlfâind, lângă ea. Vom vedea cât sunt de înţelepţi, zise ea, scărpinând capul solzos al dragonului, în spatele coarnelor.

Ser Jorah Mormont se întoarse o oră mai târziu, însoţit de trei căpitani ai Ciorilor Furtunii. Purtau pene negre pe coifurile lustruite şi susţineau că sunt cu toţii egali în rang şi autoritate. Dany îi cercetă, în timp ce Irri şi Jhiqui turnau 152

vinul. Prendahl na Ghezn era un ghiscari îndesat, cu o faţă lătăreaţă şi un păr negru, care încărunţea. Sallor cel Pleşuv avea o cicatrice şerpuită pe obrazu-i palid, qartheean, iar Daario Naharis era bălţat chiar şi pentru un tyroshi. Barba îi era tăiată în trei colţuri şi vopsită în albastru, de aceeaşi culoare cu ochii şi cu părul cârlionţat care îi cădea până la guler. Mustaţa-i ascuţită era vopsită în auriu.

Hainele îi erau în toate nuanţele de galben. O vaporoasă dantelă myrisheză, de culoarea untului, i se revărsa de la guler şi de la manşete, pe tunică avea cusute medalioane de aramă în formă de păpădie, iar pe cizmele înalte până la

coapse i se încolăceau cusături cu fir de aur. Mănuşile din velur moale, auriu, erau vârâte în centura din inele aurite, iar unghiile îi erau vopsite în albastru.

Însă cel care vorbi în numele mercenarilor fu Prendhal na Ghezn.

— Ai face bine să-ţi duci gloata în altă parte, zise el. Ai luat Astaporul prin vicleşug, dar Yunkaiul nu va cădea atât de uşor.

— Cinci sute de Ciori ale Furtunii împotriva a zece mii de Nepătaţi, zise Dany.

Eu sunt doar o fetişcană şi nu pricep treburile războiului, dar şansele voastre de izbândă mi se par slabe.

— Ciorile Furtunii nu umblă singure, zise Prendhal.

— Ciorile Furtunii nu umblă defel. Ele zboară la primul tunet. Poate c-ar trebui să zburaţi de pe acum. Am auzit că mercenarii sunt renumiţi pentru nestatornicia lor. La ce bun să fiţi voi neclintiţi, când Fiii Secunzi se dau în lături?

— Asta nu se va întâmpla, insistă Prendhal impasibil. Şi dacă s-ar întâmpla, n-ar avea nici o importanţă. Fiii Secunzi nu înseamnă nimic. Luptăm alături de bărbaţii neclintiţi ai Yunkaiului.

— Luptaţi alături de nişte muieratici înarmaţi cu suliţe. Când întoarse capul, cei doi clopoţei din păr îi sunară încet. După ce începe lupta, să nu vă gândiţi să

cereţi cruţare. Dar de vă alăturaţi mie acum, veţi păstra aurul pe care yunkaii vi l-au plătit şi, în plus, vă voi da o parte din pradă şi mari recompense mai târziu, când voi ajunge în regatul meu. Luptaţi pentru înţelepţii Stăpâni şi plata voastră

va fi moartea. Vă închipuiţi că Yunkaiul îşi va deschide porţile când Nepătaţii mei vă vor măcelări sub zidurile lor?

— Femeie, ragi ca un măgar şi vorbeşti numai aiureli.

— *Femeie?* Dany chicoti. Asta vrea să fie o insultă? Ţi-aş întoarce palma dacă

te-aş lua drept bărbat? Dany îl privi în ochi. Sunt Daenerys Născută din Furtună, din Casa Targaryen, Cea

Neagră, Mamă a Dragonilor, *khaleesi* pentru călăreţii lui Drogo şi Regină a Celor Şapte Regate ale Westerosului.

— Nu eşti decât târfa unui lord călăreţ. Când vă vom înfrânge, o să fii hrană

pentru armăsarul meu.

Vânjosul Belwas scoase *arakhul.*

— Vânjosul Belwas îi va dărui micuţei regine limba lui urâtă, dacă o doreşte.

— Nu, Belwas. Aceşti oameni sunt sub escorta mea. Zâmbi. Răspunde-mi la o întrebare: Ciorile de Furtună sunt sclave sau libere?

— Suntem o frăţie de oameni liberi, declară Sallor.

— Bine. Dany se ridică în picioare. Atunci mergeţi înapoi şi povestiţi-le fraţilor voştri ce am spus. S-ar putea ca unii să prefere să soarbă din aur şi glorie decât din moarte. Vreau răspunsul vostru până mâine.

Căpitanii Ciorilor Furtunii se ridicară la unison.

— Răspunsul nostru este nu, glăsui Prendahl na Ghezn. Tovarăşii lui îl urmară

afară din cort... însă ieşind, Daario Naharis aruncă o privire înapoi şi înclină

capul, luându-şi politicos rămas-bun.

Două ore mai târziu, comandantul Fiilor Secunzi sosi singur. Se dovedi a fi un Braavosi cu ochi verzi şi barbă stufoasă, roşie-aurie, care îi ajungea aproape până

la brâu. Numele lui era Mero, dar îşi zicea Bastardul Titanului.

Mero dădu îndată vinul pe gât, se şterse la gură cu dosul palmei şi o privi lacom pe Dany.

— Am impresia că m-am culcat cu sora ta geamănă într-un bordel, când eram acasă. Sau tu erai?

— Cred că nu. Mi-aş aminti un om atât de măreţ, n-am nici o îndoială.

— Da, aşa este. Nici o femeie nu l-a uitat vreodată pe Bastardul Titanului.

Bărbatul din Braavos îşi ridică pocalul, ca să i-l umple Jhiqui. Ce-ai zice să-ţi scoţi hainele alea şi să vii pe genunchii mei? Dacă mă satisfaci, s-ar putea să-i aduc pe Fiii Secunzi de partea ta.

— Dacă îi aduci pe Fiii Secunzi de partea mea, s-ar putea să nu te castrez.

Bărbatul voinic râse.

— Fetiţo, a mai fost o femeie care a încercat să mă castreze cu dinţii. Acum nu-i mai are, dar sabia mea e la fel de lungă şi de groasă cum a fost întotdeauna.

Vrei să ţi-o arăt?

— Nu-i nevoie. După ce ţi-o taie eunucii mei, o voi putea cerceta după bunul plac. Dany luă o sorbitură de vin. E adevărat că sunt doar o fetişcană şi nu cunosc căile războiului. Explică-mi cum propui să înfrângi zece mii de Nepătaţi cu cei cinci sute de oameni ai tăi. Aşa neştiutoare cum sunt, şansele mi se par foarte slabe.

— Fiii Secunzi au avut de-a face cu şanse mai mici de izbândă şi au câştigat.

— Fiii Secunzi au avut de-a face cu şanse mai mici de izbândă şi au fugit. La Qohor, din faţa Celor Trei Mii. Sau negi?

— Asta a fost acum o veşnicie, înainte ca la comanda Fiilor Secunzi să se afle Bastardul Titanului.

— Aşadar, de la tine îşi iau curajul? Dany se întoarse către Ser Jorah: Când începe bătălia, pe el să-l omori primul.

Cavalerul exilului zâmbi:

— Bucuros, Înălţimea Ta.

— Desigur, îi spuse Daenerys lui Mero, aţi putea fugi din nou. Nu vă vom opri. Luaţi-vă aurul yunkishez şi plecaţi.

— De l-ai fi văzut vreodată pe Titanul din Braavos, copilă nesăbuită, ai şti că

nu are coadă, ca să şi-o vâre între picioare.

— Atunci rămâneţi şi luptaţi pentru mine.

— Meriţi asta, e adevărat, zise bărbatul din Braavos, şi te-aş lăsa bucuros să-mi săruţi sabia, dacă aş fi liber. Dar am luat banii yunkailor şi mi-am dat cuvântul sfânt.

— Banii pot fi înapoiaţi, spuse ea. Vă voi plăti tot pe atât şi ceva în plus. Mai am şi alte oraşe de cucerit şi mă aşteaptă un regat întreg, la capătul lumii.

Slujeşte-mă cu credinţă şi Fiii Secunzi nu vor mai trebui niciodată să lupte pentru altcineva.

Comandantul se trase de barba roşie, deasă.

— Tot pe atât şi ceva în plus şi poate, pe deasupra, un sărut, ce zici? Sau mai mult decât un sărut? Pentru un bărbat atât de măreţ ca mine?

— Poate.

— Cred că-mi va plăcea gustul limbii tale.

Simţea furia lui Ser Jorah. *Ursului meu negru nu-i place vorbăria asta despre sărutat.*

— Gândeşte-te în noaptea asta la ce ţi-am spus. Aş putea să primesc răspunsul tău mâine?

— Da. Bastardul Titanului rânji. Aş putea să iau o carafă din vinul ăsta excelent, să-l duc căpitanilor mei?

— Poţi să iei un butoi. E din beciurile Bunilor Stăpâni ai Astaporului şi am căruţe întregi.

— Atunci dă-mi o căruţă. Un semn al preţuirii tale?

— Eşti tare însetat.

— Sunt tare peste tot. Şi am mulţi fraţi. Bastardul Titanului nu bea singur, *Khaleesi.*

— Fie, o căruţă, dacă promiţi că veţi bea în sănătatea mea.

— S-a făcut, tună el. S-a făcut şi s-a făcut! Trei toasturi vom închina în cinstea ta şi vei primi răspunsul la răsăritul soarelui.

Dar când Mero plecă, Arstan Barbă-Albă spuse:

— Omul acela are o reputaţie proastă, chiar şi în Westeros. Să nu te laşi păcălită de purtarea lui, Înălţimea Ta. În seara asta va bea în sănătatea ta, iar dimineaţă te va silui.

— De data asta bătrânul are dreptate, interveni Ser Jorah. Fiii Secunzi sunt vechi luptători şi nu lipsiţi de vitejie, dar sub comanda lui Mero au devenit aproape la fel de răi ca Bravii Camarazi. Omul e la fel de periculos pentru cei ce-l tocmesc ca şi pentru duşmanii săi. De asta se află aici. Nici unul dintre Oraşele Libere nu-l mai vrea.

— Nu reputaţia lui mă interesează, ci cei cinci sute de cai. Cum stăm cu Ciorile Furtunii? Avem vreo speranţă de acolo?

— Nu, răspunse pe şleau Ser Jorah. Acel Prendahl are sânge de ghiscari.

Probabil că a avut rude în Astapor.

— Păcat. Ei, bine, poate că nu va trebui să luptăm. Să aşteptăm şi să vedem ce au de spus yunkaii.

Emisarii yunkailor sosiră la apusul soarelui. Cincizeci de bărbaţi călare pe superbi cai negri, iar unul pe o cămilă albă, mare. Coifurile erau de două ori mai înalte decât capetele lor, ca să nu turtească formele bizare, întortocheate şi înalte, ale părului lor uleiat de dedesubt. Îşi vopseau fustele de pânză şi tunicile în galben intens şi îşi coseau pe mantii discuri de aramă.

Bărbatul de pe cămila albă îşi zicea Grazdan mo Eraz. Deşirat şi musculos, avea un zâmbet şters, ca acela pe care-l afişase Kraznys până în clipa când Dragon i-a pârjolit faţa. Părul îi era trecut printr-un corn de unicorn care îi ţâşnea de pe frunte, iar *tokarul* îi era tivit cu dantelă aurie, myrishezã.

— Străvechi şi glorios este Yunkaiul, regele oraşelor, îi spuse el lui Dany, când îi ieşi în întâmpinare. Zidurile noastre sunt puternice, nobilii noştri mândri şi aprigi, oamenii noştri neînfricaţi. Prin venele noastre curge sângele strămoşului nostru Ghis, al cărui imperiu dăinuia de multă vreme când Valyria era doar un prunc de ţâţă. Ai fost înţeleaptă că te-ai aşezat la vorbă, *Khaleesi.* Nu vei avea parte de o victorie uşoară aici.

— Prea bine. Nepătaţii mei se vor desfăta cu puţină luptă. Îi aruncă o privire Viermelui Cenuşiu, care clătină aprobator

din cap.

Grazdan ridică din umeri, într-un gest exuberant.

— Dacă sânge doreşti, atunci să curgă! Am auzit că ţi-ai eliberat eunucii.

Libertatea înseamnă pentru un Nepătat cât o tichie pentru un peşte. Îi zâmbi Viermelui Cenuşiu, dar eunucul era ca o stană de piatră. Pe cei ce supravieţuiesc îi vom face sclavi din nou şi-i vom folosi să luăm înapoi Astaporul din mâinile prostimii. Putem să te facem sclavă şi pe tine, n-ai frică! În Lys şi Tyrosh există

case ale plăcerii unde bărbaţii ar plăti frumuşel ca să se culce cu ultima dintre Targaryeni.

— Mă bucur să constat că ştii cine sunt, zise Dany cu blândeţe.

— Mă mândresc cu cunoştinţele mele despre vestul sălbatic şi nesăbuit.

Grazdan îşi desfăcu mâinile, într-un gest împăciuitor. Şi totuşi, de ce să ne spunem vorbe pripite? E adevărat că ai comis sălbăticii în Astapor, dar noi, yunkaii, suntem oamenii cei mai iertători. Nu cu noi ai tu vrajbă, Înălţimea Ta. De ce să-ţi iroseşti puterile împotriva trainicelor noastre ziduri, când ai nevoie de fiecare om ca să recâştigi tronul tatălui tău în îndepărtatul Westeros? Yunkaiul îţi urează succes în această străduanie. Şi, ca să-ţi dovedesc că este adevărat, ţi-am adus un dar. Bătu din palme şi două dintre escortele sale se apropiară, ducând un cufăr greu de cedru, legat cu bronz şi aur. Îl aşezară la picioarele ei. Cincizeci de mii de coroane de aur, anunţă Grazdan cu glas domol. Ai tăi, ca gest de prietenie, din partea înţelepţilor Stăpâni ai Yunkaiului. Aurul primit în dar e mai bun decât 156

cel cumpărat cu sânge, nu-i aşa? Îţi spun aşadar, Daenerys Targaryen, ia cufărul acesta şi te du.

Dany împinse capacul cufărului cu un picior delicat. Era plin cu bani de aur, întocmai cum spusese emisarul. Luă o mână de monede şi le lăsă să-i alunece printre degete. Străluceau, căzând de-a valma.

Erau noi, majoritatea, stanţate cu piramida în trepte pe o faţă şi cu harpia din Ghis pe cealaltă.

— Foarte frumos. Mă întreb câte cufere din acestea voi găsi când voi pune stăpânire pe oraşul vostru.

Bărbatul râse înfundat:

— Nici unul, căci una ca asta nu se va întâmpla.

— Am şi eu un dar pentru voi. Trânti capacul cufărului. Trei zile. În dimineaţa celei de-a treia, trimiteţi-vă sclavii. Toţi. Fiecare bărbat, femeie şi copil va primi o armă şi atâtea haine, mâncare, monede şi alte obiecte câte va putea duce. Pe acestea le vor putea alege după bunul plac dintre lucrurile stăpânilor lor, ca plată

pentru anii în care i-au slujit. După ce toţi sclavii vor pleca, veţi deschide porţile şi le veţi îngădui Nepătaţilor mei să intre şi să scotocească oraşul, să se asigure că

nimeni n-a mai rămas în sclavie. Dacă faceţi asta, Yunkaiul nu va fi pârjolit sau prădat şi nimeni nu se va atinge de vreunul dintre oamenii voştri. Înţelepţii Stăpâni vor avea pacea pe care o doresc şi se vor fi dovedit cu adevărat înţelepţi.

Ce spui?

— Spun că eşti nebună.

— Oare? Dany ridică din umeri şi rosti: *Dracarys.* Dragonii răspunseră.

Rhaegal şuieră şi scoase fum pe nări, Viserion se năpusti, iar Drogon scuipă o flacără roşie-neagră. Atinse mâneca *tokarului* lui Grazdan şi, într-o clipită, mătasea se aprinse. Pe covor se împrăştiară monede de aur când emisarul se împiedică de cufăr, înjurând cât îl ţinea gura şi lovindu-şi braţul, până când Barbă-Albă aruncă o carafă cu apă peste el, să stingă flăcările.

— Ai jurat că voi fi în siguranţă, se tângui yunkaiul.

— Toţi yunkaii se văicăresc aşa pentru un *tokar* pârlit? Am să-ţi cumpăr altul nou dacă-ţi trimiţi sclavii în trei zile. Altminteri, Drogon are să-ţi dea un sărut mai fierbinte. Dany

îşi încreţi nasul. Te-ai murdărit. Ia-ţi aurul şi du-te şi ai grijă ca înţelepţii Stăpâni să primească mesajul meu.

Grazdan mo Eraz îndreptă spre ea un deget:

— Vei regreta aroganţa asta, târfă! Liliecii ăştia mici n-o să te apere, te asigur!

Vom umple aerul de săgeţi dacă se apropie de Yunkai. Crezi că e aşa de greu să

omori un dragon?

— Mai greu decât să omori un sclav. Trei zile, Grazdan. Spune-le. La sfârşitul celei de-a treia, voi fi în Yunkai, fie că îmi deschideţi porţile, fie că nu.

Întunericul se lăsase când yunkaii părăsiră tabăra. Se anunţa o noapte întunecată, fără lună, fără stele, cu un vânt rece, umed, bătând dinspre vest. O

minunată noapte neagră, gândi Dany. Focurile ardeau de jur împrejurul ei, mici stele portocalii risipite peste deal şi peste câmpie.

— Ser Jorah, spuse ea, cheamă-mi călăreţii de sânge. Dany se aşeză pe un maldăr de perne, aşteptându-i, cu dragonii lângă ea. Când se adunară, spuse: O

oră după miezul nopţii ar trebui să fie suficient.

— Da, *Khaleesi,* zise Rhakaro. Suficient pentru ce?

— Să ne pregătim atacul.

Ser Jorah Mormont se încruntă:

— Le-ai spus mercenarilor…

— … că vreau răspunsul lor până mâine. N-am promis nimic pentru noaptea asta. Ciorile Furtunii dezbat probabil oferta mea. Fiii Secunzi vor fi beţi de vinul pe care i l-am dat lui Mero. Iar yunkaii cred că au la dispoziţie trei zile. Îi vom ataca la adăpostul întunericului.

— Au, fără doar şi poate, iscoade care ne urmăresc.

— Iar în întuneric, vor vedea sute de focuri arzând, zise Dany. Asta, dacă văd ceva.

— *Khaleesi,* zise Jhogo, mă ocup eu de iscoadele astea. Nu sunt călăreţi, sunt doar sclavi călare.

— Chiar aşa, fu ea de acord. Cred că trebuie să atacăm din trei părţi. Viermele Cenuşiu îi va lovi din dreapta şi din stânga, în timp ce căpitanii mei vor pătrunde, cu călăreţii, prin mijloc. Sclavii călare nu vor rezista niciodată unui atac al Dothrakilor. Dany zâmbi. Negreşit, sunt doar o fetişcană şi nu mă pricep la război. Ce părere aveţi, lorzii mei?

— Cred că eşti sora lui Rhaegar Targaryen, zise Ser Jorah, cu umbra unui zâmbet melancolic.

— Da, întări Arstan Barbă-Albă, şi o adevărată regină.

Avură nevoie de o oră ca să pună la punct toate detaliile. *Acum începe partea cea mai primejdioasă,* gândi Dany, când căpitanii ei plecară la treburile lor. Nu putea decât să se roage ca întunericul nopţii să-i ascundă pregătirile de ochii duşmanului.

Aproape de miezul nopţii, Dany trase o sperietură când Ser Jorah dădu buzna, trecând pe lângă Vânjosul Belwas.

— Cei Nepătaţi au prins un mercenar încercând să se furişeze în tabăra noastră.

— Un spion? Asta o înspăimântă. Dacă au prins unul, câţi alţii au putut scăpa?

— Susţine că venea cu daruri. E bufonul galben, cu părul albastru.

Daario Naharis.

— El? Atunci am să-l ascult.

Când cavalerul exilului îl aduse înaintea ei, Dany se întrebă dacă mai existaseră vreodată doi oameni atât de diferiţi. Omul din Tyrosh era blond, pe când Ser Jorah era tuciuriu, subţire; cavalerul era vânjos, înzestrat cu bucle, pe

când celălalt era pleşuv, dar avea pielea netedă, în vreme ce Mormont era păros.

Iar cavalerul ei purta veşminte simple, dar pe lângă celălalt, un cocoş părea ponosit, cu toate că, pentru această vizită, aruncase o mantie grea, neagră, peste strălucitoarele sale straie galbene. Ducea un sac greu atârnat de un umăr.

— *Khaleesi,* strigă el. Aduc daruri şi veşti bune. Ciorile de Piatră sunt ale tale.

Un dinte de aur îi licări în gură, când zâmbi. La fel şi Daario Naharis!

Dany era sceptică. Dacă acest Tyroshi venise să spioneze, declaraţia lui putea fi doar o încercare disperată de a-şi salva pielea.

— Ce-au avut de spus la acestea Prendhal na Ghezn şi Sallor?

— Mai nimic. Daario deşertă sacul şi capetele lui Sallor Pleşuvul şi al lui Prendahl na Ghezn se rostogoliră pe covor. Darul meu pentru regina dragonilor.

Viserion adulmecă sângele ce se prelingea din gâtul lui Prendhal şi revărsă o pală de foc care lovi în plin faţa celui mort, înnegrind şi pârjolind obrajii storşi de sânge. Drogon şi Rhaegal începură să se agite la mirosul de carne friptă.

— Tu ai făcut asta? întrebă Dany scârbită.

— Nimeni altul. Dacă dragonii ei îl sâcâiau, o ascundea bine. După câtă

atenţie le acorda, ar fi putut fi trei pisoi care se jucau cu un şoarece.

— De ce?

— Pentru că eşti aşa de frumoasă.

Avea mâini mari şi puternice, şi ceva din ochii săi albaştri, necruţători, şi din nasul lui mare, coroiat, amintea de ferocitatea unei superbe păsări de pradă.

Prendhal vorbea prea mult şi spunea prea puţin. Veşmintele sale, aşa bogate cum erau, fuseseră greu încercate: cizmele îi erau pătate de sare, lacul de pe unghii îi era ciobit, dantela pătată de sudoare şi Dany putea vedea că tivul mantiei i se destrăma. Iar Sallor se scobea în nas de parcă mucii i-ar fi fost de aur. Bărbatul stătea cu mâinile încrucişate la încheieturi, cu palmele aşezate pe mânerele armelor sale, un *arakh* Dothraki curbat, la şoldul stâng şi un stilet myrishez la dreapta. Plăselele lor reprezentau două femei de aur, goale şi destrăbălate.

— Te pricepi să foloseşti armele alea frumoase? îl întrebă Dany.

— Prendhal şi Sallor ţi-ar confirma, dacă morţii ar putea vorbi. Nu socotesc nici o zi ca fiind trăită dacă n-am iubit o femeie, n-am ucis un duşman şi n-am mâncat o mâncare bună... iar zilele pe care le-am trăit sunt nenumărate ca stelele de pe cer. Fac din măcel o lucrare de artă, şi mulţi jongleri şi dansatori ai focului s-au rugat zeilor, cu lacrimi în ochi, să poată fi pe jumătate la fel de ageri şi pe sfert la fel de graţioşi ca mine. Ţi-aş spune numele tuturor celor pe care i-am ucis, dar înainte să isprăvesc, dragonii ar creşte mari cât castelele, zidurile Yunkaiului s-ar nărui, prefăcându-se în praf galben, şi iarna ar veni, ar pleca şi ar veni din nou.

Dany râse. Îl plăcea fanfaronada acestui Daario Naharis.

— Scoate sabia şi jură să mă slujeşti.

Cât ai clipi, *arakhul* lui Daario ieşi din teacă. Gestul lui de supunere fu la fel 159

de excesiv ca tot ce făcea, o năvalnică prăbuşire care îl aduse cu faţa la picioarele ei.

— Sabia mea îţi aparţine. Viaţa mea îţi aparţine. Dragostea mea îţi aparţine.

Sângele, trupul meu, cântecele mele, toate sunt ale tale. Trăiesc şi mor la porunca ta, frumoasă regină.

— Atunci trăieşte, zise Dany, şi luptă pentru mine în noaptea asta.

— N-ar fi înţelept, regina mea. Ser Jorah îi aruncă lui Daario o privire aspră, rece. Ţine-l aici până ce bătălia e câştigată.

Dany cumpăni o clipă, apoi îşi scutură capul.

— Dacă ne poate da Ciorile Furtunii, atacul prin surprindere e asigurat.

— Şi dacă te trădează, atacul e pierdut.

Dany îşi plecă privirea, uitându-se din nou la mercenar. Acesta îi oferi un zâmbet care o făcu să roşească şi să-şi întoarcă ochii.

— N-o va face.

— De unde ştii?

Dany arătă către grămezile de carne înnegrită pe care dragonii le mâncau însângerate, bucată cu bucată. Aş numi asta o dovadă de sinceritate. Daario Naharis, pregăteşte-ţi Ciorile Furtunii să-i atace pe yunkai din spate, când începe lupta. Te poţi întoarce în siguranţă?

— Dacă mă opresc, o să le spun că iscodeam şi n-am văzut nimic. Bărbatul din Tyrosh se ridică în picioare, se înclină şi se năpusti afară.

Ser Jorah rămase în urma lui.

— Înălţimea Ta, spuse el fără ocolişuri, asta a fost o greşeală. Nu ştim nimic despre acest om…

— Ştim că este un mare luptător.

— Un mare limbut, vrei să spui.

— Ne aduce Ciorile Furtunii. *Şi are ochi albaştri.*

— Cinci sute de mercenari pe care nu te poţi bizui.

— Nu te poţi bizui pe nimeni în vremuri tulburi ca acestea, îi reaminti Dany.

Şi voi mai fi trădată de două ori, o dată pentru aur şi o dată în dragoste.

— Daenerys, am de trei ori vârsta ta, zise Ser Jorah. Am văzut cât de perfizi sunt oamenii. Foarte puţini sunt demni de încredere, iar Daario Naharis nu se numără printre ei. Până şi barba îi e vopsită.

Asta o înfurie.

— În timp ce tu ai o barbă cinstită, asta vrei să-mi spui? Eşti singurul om în care trebuie să mă încred toată viaţa?

Ser Jorah se îmbăţoşă.

— N-am spus asta.

— O spui în fiecare zi. Pyat Pree e un mincinos. Xaro e un intrigant, Belwas un fanfaron. Arstan un asasin… crezi că sunt tot o fecioară neprihănită, care nu e în stare să audă cuvintele din spatele cuvintelor?

— Înălţimea Ta…

— Mi-ai fost cel mai bun prieten de care am avut parte, un frate mai bun decât mi-a fost vreodată Viserys. Eşti primul din Garda mea Regală, comandantul oştirii mele, cel mai preţios sfetnic, mâna mea dreaptă. Te respect, te cinstesc şi te preţuiesc, dar nu te doresc, Jorah Mormont, şi m-am săturat de strădaniile tale de a înlătura orice alt bărbat din preajma mea, ca să fiu nevoită să mă bizui numai şi numai pe tine. Asta nu e de folos şi nu mă va face să te iubesc mai mult.

La primele ei cuvinte, Mormont roşise, dar când Dany termină, era palid din nou. Stătea neclintit ca o stâncă.

— Dacă aşa porunceşte regina mea, zise el, scurt şi rece.

Dany era destul de înfierbântată pentru amândoi.

— Da, aşa porunceşte, răspunse ea. *Porunceşte.* Acum du-te şi vezi de Nepătaţii tăi, ser. Ai o bătălie de purtat. Şi de câştigat.

După ce îl văzu plecat, Dany se aruncă pe perne, lângă dragonii ei. Nu avusese de gând să fie atât de aspră cu Ser Jorah, dar suspiciunile lui nesfârşite treziseră, în cele din urmă, dragonul din ea.

Mă va ierta, îşi spuse. *Sunt stăpâna lui.* Dany se pomeni întrebându-se dacă

Ser Jorah avea dreptate în privinţa lui Daario. Se simţi dintr-odată foarte singură.

Mirri Maz Duur îi prevestise că nu va aduce niciodată pe lume un copil viu. *Casa Targaryen se va sfârşi cu mine.* Asta o întrista.

— Voi trebuie să fiţi copiii mei, le spuse dragonilor, cei trei copii aprigi ai mei. Arstan zice că dragonii trăiesc mai mult decât oamenii, aşa că voi veţi dăinui şi după moartea mea.

Drogon îşi întinse gâtul, s-o ciugulească de mână. Avea dinţii foarte ascuţiţi, dar nu-i ciupea niciodată pielea când se jucau aşa. Dany râse şi-l smotoci până

când dragonul ţipă, plesnindu-şi coada ca un bici. *E mai lungă decât înainte,* observă Dany, *iar mâine va fi şi mai*

lungă. Cresc repede acum, şi când vor fi mari, voi avea aripi să zbor. Călare pe un dragon, şi-ar putea conduce ea însăşi oamenii în bătălie, aşa cum făcuse în Astapor, dar deocamdată erau prea mici ca să-i suporte povara.

Peste tabără se aşternuse liniştea când miezul nopţii veni şi trecu. Dany rămase în pavilionul ei, cu slujnicele, în timp ce Arstan Barbă-Albă şi Vânjosul Belwas stăteau de strajă. *Aşteptarea e partea cea mai grea.* Să stea în cortul ei fără să facă

nimic, în timp ce bătălia se purta fără ea, asta o făcea să se simtă din nou aproape copil.

Orele se târau pe lângă ea cu pasul melcului. Chiar şi după ce Jhiqui îi luă

încordarea de pe umeri, Dany era prea neliniştită ca să doarmă. Missandei se oferi să-i cânte un cântec de leagăn al Oamenilor Paşnici, dar Dany îşi scutură capul.

— Adu-mi-l pe Arstan, îi ceru ea.

Când bătrânul veni, Dany era cuibărită în blana ei de *hrakkar,* al cărei miros înecăcios îi amintea de Drogo.

— Nu pot să dorm când oamenii mor pentru mine, Barbă-Albă. Mai spune-mi despre fratele meu, Rhaegar, dacă vrei. Mi-a plăcut o poveste pe care mi-ai zis pe vas, despre cum s-a hotărât să devină războinic.

— Înălţimea Ta e amabilă să spună asta.

— Viserys susţinea că fratele nostru a câştigat multe turniruri.

Arstan îşi plecă creştetul cărunt, cu respect.

— Nu se cuvine să tăgăduiesc vorbele Înălţimii Sale…

— Dar? întrebă tăios Dany. Spune-mi, îţi poruncesc.

— Vitejia Prinţului Rhaegar era de netăgăduit, însă rareori a intrat în arenă. Nu i-a plăcut niciodată cântecul săbiilor, aşa cum i-a plăcut lui Robert sau lui Jaime Lannister. Era un lucru pe care trebuia să-l facă, o sarcină pe care lumea i-o încredinţase. O îndeplinea cum se cuvine, căci făcea totul

cum se cuvine. Aşa era firea lui. Dar nu-i făcea nici o plăcere. Se spune că îşi iubea mai mult harpa decât suliţa.

— Dar, cu siguranţă, a câştigat câteva turniruri, zise Dany dezamăgită.

— În tinereţe, Alteţa Sa s-a descurcat strălucit într-un turnir de la Capătul Furtunii, învingându-i pe Lordul Steffon Baratheon, pe Lordul Jason Mallister, Vipera Roşie din Dorne, şi un cavaler misterios care s-a dovedit a fi infamul Simon Toyne, căpetenie a proscrişilor din pădurea regelui. A rupt douăsprezece suliţe împotriva lui Ser Arthur Dayne în ziua aceea.

— Aşadar, a fost campion?

— Nu, Înălţimea Ta. Onoarea aceea i-a revenit unui alt cavaler al Gărzii Regelui, care l-a doborât pe Prinţul Rhaegar de pe cal în ultima încleştare.

Dany nu voia să audă despre Rhaegar doborât de pe cal.

— Dar ce turniruri a câştigat fratele meu?

— Înălţimea Ta... Bătrânul şovăi. A câştigat cel mai mare turnir dintre toate.

— Care anume? vru să ştie Dany.

— Turnirul pe care l-a organizat Lordul Whent la Harrenhal, sub Ochiul Zeilor, în anul falsei primăveri. Un eveniment remarcabil. Pe lângă obişnuitele lupte, a avut loc un turnir după modelul vechi, între şapte echipe de cavaleri, dar şi trasul cu arcul, aruncarea cu toporul, o cursă de cai. Un turnir al cântăreţilor, o reprezentaţie de pantomimă şi multe ospeţe şi voie bună. Lordul Whent era mână

largă, căci era bogat. Generozitatea pe care o vestise a atras sute de concurenţi.

Chiar şi tatăl tău, regele, care nu părăsise de mulţi ani Fortăreaţa Roşie, a venit la Harrenhal. Cei mai mari lorzi şi cei mai vestiţi campioni din Cele Şapte Regate au sosit la turnir, iar Prinţul Pietrei Dragonului i-a întrecut pe toţi.

— Dar acela a fost turnirul în care au încoronat-o pe Lyanna Stark regina iubirii şi a frumuseţii, zise Dany. Prinţesa Elia, soţia lui, era acolo, şi totuşi fratele meu i-a dat coroana

fetei Stark şi mai târziu i-a răpit-o logodnicului ei. Cum a putut face asta? Atât de rău se purta cu el femeia Dothraki?

— Nu e locul unuia ca mine să spună ce a fost în inima fratelui tău, Înălţimea 162

Ta. Prinţesa Elia era o doamnă bună şi graţioasă, dar sănătatea i-a fost mereu şubredă.

Dany îşi strânse blana de leu în jurul umerilor.

— Viserys a spus odată că e vina mea, fiindcă m-am născut prea târziu. Îşi amintea că negase asta cu înverşunare, mergând până într-acolo încât îi spusese lui Viserys că era vina lui, că nu se născuse fată. O bătuse cu cruzime pentru insolenţa aceea. Zicea că, dacă m-aş fi născut mai devreme, Rhaegar s-ar fi însurat cu mine în locul Eliei şi totul ar fi fost altfel. Dacă Rhaegar ar fi fost fericit cu soţia lui, n-ar mai fi avut nevoie de fata Stark.

— Poate că aşa este, Înălţimea Ta. Barbă-Albă rămase tăcut un moment. Dar nu sunt sigur că Rhaegar era omul care să poată fi fericit.

— Îl faci să pară atât de acru, protestă Dany.

— Nu, nu acru, dar… Prinţul Rhaegar avea o anumită melancolie, un sentiment al…

— Spune, îl îndemnă ea. Un sentiment al…

— … fatalităţii. A fost născut în suferinţă, regina mea, şi umbra aceea a atârnat deasupra lui câte zile a avut.

Viserys îi vorbise o singură dată despre naşterea lui Rhaegar. Probabil că

povestea îl întrista prea mult.

— Era bântuit de umbra Castelului Verii, nu-i aşa?

— Da. Şi totuşi, Castelul Verii era locul care îi plăcea prinţului cel mai mult.

Mergea acolo din când în când, întovărăşit doar de harpa lui. Nici măcar cavalerii Gărzii Regale nu-l însoţeau acolo. Îi plăcea să doarmă în castelul părăginit, sub cerul înstelat şi, ori de câte ori se întorcea, aducea cu el un cântec. Când îl auzeai cântând la harpa-i înaltă cu coarde de argint, cântând despre amurgul regilor, despre lacrimi şi moarte, nu

puteai decât să simţi că despre el cânta şi despre cei pe care-i iubea.

— Dar Uzurpatorul? Cânta şi el cântece triste?

Arstan râse înfundat.

— Robert? Lui Robert îi plăceau cântecele care îl făceau să râdă, cu cât mai deocheate cu atât mai bine. Nu cânta decât când era beat, iar atunci cânta *Un butoi de bere* sau *Cincizeci şi patru de poloboace* sau *Ursul roşu şi frumoasa fecioară.* Robert era mult mai…

Ca unul, dragonii îşi ridicară capetele şi ţipară.

— Cai! Dany sări în picioare, strângându-şi blana de leu în jurul trupului.

Afară, îl auzi pe Vânjosul Belwas strigând ceva şi pe urmă alte glasuri şi tropot de cai. Irri, du-te să vezi cine…

Cortul se deschise şi Ser Jorah Mormont intră. Era plin de praf şi împroşcat de sânge, dar altminteri nu ieşise foarte răvăşit din bătălie. Cavalerul exilului îngenunche în faţa lui Dany şi spuse:

— Înălţimea Ta, îţi aduc victoria. Ciorile Furtunii au trecut de partea noastră, 163

sclavii au fugit, iar Fiii Secunzi erau prea beţi ca să lupte, întocmai cum ai spus.

Două sute de morţi, în cea mai mare parte yunkai. Sclavii lor au coborât suliţele şi au fugit, iar mercenarii s-au predat. Avem câteva mii de prizonieri.

— Şi pierderile noastre?

— O duzină sau nici atât.

Abia atunci îşi îngădui să zâmbească.

— Ridică-te, bunul, viteazul meu urs. Grazdan a fost capturat? Sau Bastardul Titanului?

— Grazdan s-a dus la Yunkai să transmită condiţiile tale. Ser Jorah se ridică în picioare. Mero a fugit, când şi-a dat seama că Ciorile de Piatră au trădat. Am trimis oameni pe urmele lui. Ar trebui să-l prindă repede.

— Foarte bine, zise Dany. Mercenari sau sclavi, cruţă-i pe toţi care îmi jură

credinţă. Dacă dintre Fiii Secunzi ni se alătură destui, păstrează compania intactă.

În ziua următoare, mărşăluiră ultimii cincisprezece kilometri până la Yunkai.

Oraşul era construit din cărămizi galbene în loc de cărămizi roşii, altminteri era întruchiparea Astaporului, cu aceleaşi ziduri sfărâmate, aceleaşi piramide înalte, în trepte, şi o harpie mare deasupra porţilor. Zidul şi turnurile mişunau de arcaşi şi aruncători. Ser Jorah şi Viermele Cenuşiu îşi desfăşuram oamenii, Irri şi Jhiqui ridicară pavilionul, iar Dany se aşează şi aşteptă.

În dimineaţa celei de-a treia zile, porţile oraşului se deschiseră şi un şir de sclavi începu să iasă. Dany îşi încalecă iapa, să-i întâmpine. În timp ce treceau, micuţa Missandei le spunea că îi datorau libertatea lui Daenerys Targaryen, Născută din Furtună, Cea Nearsă, Regina Celor Şapte Regate ale Westerosului şi Mamă a Dragonilor.

— *Mhysa!* o strigă un bărbat cu pielea arsă de soare. Avea un copil pe umeri, o fetiţă, şi ea striga acelaşi nume cu glasu-i subţirel.

— *Mysha! Mysha!*

Dany se uită întrebătoare la Missandei.

— Ce strigă?

— E în ghiscari, limba veche, pură. Înseamnă „Mamă!”

Dany simţi o uşurare în piept. *Nu voi aduce niciodată pe lume un copil viu,* îşi aminti ea. Mâna îi tremură când o ridică. Probabil zâmbea, căci bărbatul zâmbi şi strigă din nou, iar ceilalţi i se alăturară:

— *Mhysa! MYSHA!* Toţi îi zâmbeau, întinzând mâinile, îngenunchind în faţa ei.

Maela! îi spuneau unii, în timp ce alţii strigau: *Aella!* Sau *Qathei* sau *Tato,* dar în orice limbă, toate aceste cuvinte însemnau *Mamă. Îmi spun Mamă!*

Strigătele se înmulţiră, deveniră tot mai răsunătoare, atât de răsunătoare încât îi speriară iapa. Animalul se dădu în spate, îşi scutură capul şi bătu din coada argintie. Strigătele

răsunară, zguduind parcă zidurile galbene ale Yunkaiului. Alţi şi alţi sclavi se revărsau pe porţile oraşului, cu fiecare clipă şi, pe măsură ce se 164

apropiau, preluau strigătele. Acum fugeau către ea, împingându-se, împiedicânduse, vrând să-i atingă mâna, să mângâie coama calului ei, să-i sărute picioarele.

Bieţii ei călăreţi de sânge nu puteau să-i ţină pe toţi la distanţă şi până şi Vânjosul Belwas mârâia şi mormăia disperat.

Ser Jorah o îndemnă să plece, dar Dany îşi aminti un vis pe care îl avusese în Casa Celor Nemuritori.

— Nu-mi vor face nici un rău, îi spuse. Sunt copiii mei, Jorah.

Apoi râse, dădu pinteni calului şi se îndreptă către ei, cu clopoţeii din păr cântând dulcea victorie. Porni la trap, apoi într-un galop mic, pe urmă ţâşni, cu cosiţele fluturând în urma ei. Sclavii eliberaţi îi făcură loc să treacă. *Mamă!*

strigau din o sută de piepturi, o mie, zece mii. *Mamă!* scandau atingându-i picioarele cu degetele, în timp ce gonea pe lângă ei. *Mamă, Mamă, Mamă!*

ARYA

Când Arya văzu conturul dealului înalt profilându-se în zare, auriu în soarele după-amiezii, ştiu îndată. Făcuseră cale întoarsă până la Inima Avântată.

Până la apusul soarelui, erau în vârf, aşezându-şi tabăra la loc ferit. Arya înconjură cercul buştenilor de copaci ai inimii, împreună cu Ned, scutierul Lordului Beric, şi cei doi se urcară pe unul dintre ei, privind cum ultimele raze de lumină se topesc către vest. De acolo, de sus, Arya vedea o furtună dezlănţuită

spre nord, dar Inima Avântată se înălţa deasupra norilor. Deasupra vântului nu se înălţa, însă; iar rafalele erau atât de puternice încât i se părea că în spatele ei se află cineva, trăgând-o de mantie. Dar când se întoarse, nu zări pe nimeni.

Fantome, îşi aminti ea. *Inima Avântată e bântuită.*

Aprinseră un foc mare în vârful dealului şi Thoros din Myr se aşeză cu picioarele încrucişate lângă el, adâncindu-şi privirea în flăcări, ca şi cum nimic altceva n-ar mai fi existat pe lume.

— Ce face? îl întrebă Arya pe Ned.

— Uneori vede ceva în flăcări, îi răspunse scutierul. Trecutul. Viitorul. Lucruri care se întâmplă undeva, departe.

Arya se uită în flăcări cu ochii mijiţi, să vadă dacă poate desluşi ceea ce vedea preotul, dar ochii începură să-i lăcrimeze şi, la scurt timp, îşi mută privirea.

Gendry se uita şi el la preotul roşu.

— Chiar poţi vedea acolo viitorul? întrebă el pe neaşteptate.

Thoros întoarse capul, suspinând.

— Nu aici. Nu acum. Dar în unele zile, da, când Stăpânul Luminii îmi trimite viziuni.

Gendry părea neîncrezător.

— Stăpânul meu zicea că eşti un beţiv şi un şarlatan, cel mai rău preot care s-a 165

pomenit vreodată.

— Urât din partea lui. Thoros râse pe înfundate. Adevărat, dar urât. Cine era acest stăpân al tău? Te-am cunoscut, băiete?

— Îmi făceam ucenicia la maestrul armurier Tobho Mott, pe Strada Oţelului.

Îţi cumpărai săbiile de la el.

— Întocmai. Mă taxa dublu faţă de cât valorau, apoi mă mustra că le aprind.

Thoros râse. Stăpânul tău avea dreptate. Nu eram un preot foarte cuvios. Am fost cel mai mic dintre opt fraţi, aşa că tatăl meu m-a dat în grija Templului Roşu, dar n-a fost calea pe care aş fi ales-o eu. Am spus rugăciunile şi am rostit descântecele, dar nu mă sfiam să dau năvală prin bucătării şi, din când în când, găseau fete în patul meu. Fete foarte rele, nu ştiam niciodată cum au ajuns acolo. Dar aveam talent la limbi. Iar când mă uitam în flăcări, ei, bine, din când în când vedeam ceva. Chiar şi aşa, le dădeam mai multă bătaie de cap decât valoram, aşa că m-au trimis la Debarcaderul Regelui, să duc celor şapte regate ignorante ale Westerosului Lumina Stăpânului. Regele Aerys iubea focul atât de mult încât s-ar fi putut converti. Din păcate, piromanţii lui cunoşteau trucuri mai bune decât mine. Regele Robert ţinea la mine, totuşi. Prima oară când am intrat într-un turnir, cu sabia înflăcărată în mână, calul lui Kevan Lannister s-a ridicat pe picioarele din spate şi l-a aruncat jos, iar Alteţa Sa a râs cu atâta poftă încât am crezut că o să se spargă. Preotul roşu zâmbi: Totuşi, nu aşa se tratează o sabie. Stăpânul tău avea dreptate şi în privinţa asta.

— Focul mistuie. Lordul Beric stătea în spatele lor şi ceva din glasul lui îl reduse dintr-odată la tăcere pe Thoros. Mistuie şi când isprăveşte nu mai rămâne nimic. Nimic.

— Beric. Dragul meu prieten. Preotul atinse antebraţul lordului fulgerului. Ce spui?

— Nimic din ceea ce nu am mai spus. De şase ori, Thoros? De şase ori e prea mult. Se îndepărtă dintr-odată.

În noaptea aceea, vântul urla aproape ca un lup, iar departe, spre vest, câţiva lupi adevăraţi se luau la întrecere cu el. Notch, Anguy şi Merrit din Oraşul Lunii erau de strajă. Ned, Gendry şi mulţi alţii dormeau duşi, când Arya zări silueta mică şi palidă furişându-se în spatele cailor, cu părul alb, moale, fluturându-i sălbatic, în timp ce se sprijinea într-un toiag noduros. Femeia nu putea fi mai înaltă de un metru. Ochii îi străluceau în lumina focului, roşii ca ochii lupului lui Jon. *Tot o fantomă a fost şi el.* Arya se furişă mai aproape şi se lăsă în genunchi, să privească.

Thoros şi Lem erau cu Lordul Beric, când femeia pitică se aşează nepoftită

lângă foc. Se uită la ei, mijindu-şi ochii ca nişte cărbuni aprinşi.

— Cenuşa şi Lămâia vin să mă onoreze din nou, împreună cu Alteţa Sa, Lordul Leşurilor.

— Un nume de rău augur. Te-am rugat să nu-l mai foloseşti.

— Da, m-ai rugat. Dar duhneşti a moarte proaspătă, lordul meu. Femeia avea un singur dinte. Daţi-mi vin sau o să plec. Oasele-mi sunt bătrâne. Încheieturile mă dor când se stârnesc vânturile, iar aici, sus, vânturile bat neîncetat.

— Un creiţar de argint pentru visele tale, doamna mea, zise Lordul Beric, cu solemnă curtoazie. Şi încă unul, dacă ai veşti pentru noi.

— Nu pot mânca un creiţar de argint. O ploscă de vin pentru visele mele, iar pentru veşti, un sărut de la marele mocofan în mantie galbenă. Micuţa femeie chicoti. Da, un sărut mustos, cu niţică limbă. A trecut prea mult, prea mult. Gura lui va avea gust de lămâie, iar a mea de oase. Sunt prea bătrână.

— Da, se plânse Lem. Prea bătrână pentru vin şi săruturi. N-ai să capeţi de la mine decât un lat de sabie, baborniţă!

— Părul îmi cade în smocuri şi nimeni nu m-a mai sărutat de o mie de ani. E

greu să fii atât de bătrân. Ei, bine, atunci mă mulţumesc şi cu un cântec. Un cântec de la Tom de Şapte, pentru veştile mele.

— Îţi vei primi cântecul de la Tom, îi promise Lordul Beric. Îi înmâna plosca de vin chiar el.

Femeia pitică bău cu nesaţ, cu vinul şiroindu-i pe bărbie. Când coborî plosca, se şterse la gură cu dosul palmei sale zbârcite şi spuse:

— Vin acru pentru veşti acre, ce ar putea fi mai nimerit? Regele e mort, e o veste destul de proastă pentru voi?

Aryei i se opri inima în gât.

— Care afurisit de rege e mort, cotoroanţo? vru să ştie Lem.

— Cel ud. Regele kraken, lorzii mei. L-am visat mort şi a murit, şi calmarii de fier se întorc acum unul împotriva celuilalt. O, şi Lordul Hoster Tully e mort, dar asta ştiaţi, nu-i aşa? În castelul regilor, ţapul şade singur şi înfrigurat, în timp ce marele câine se pogoară asupra lui. Femeia pitică mai luă o duşcă zdravănă de vin, storcând plosca în timp ce şi-o ridica la buze.

Marele câine. Oare se referea la Câinele Clegane? Sau poate la fratele lui, Muntele care Călăreşte. Arya nu era sigură. Purtau acelaşi blazon, trei câini negri pe un câmp galben. Jumătate dintre oamenii cărora le dorea moartea îi aparţineau lui Ser Gregor Clegane: Polliver, Dunsen, Raff cel Dulce, Gâdilătorul şi Ser Gregor însuşi. *Poate că Lordul Beric îi va spânzura pe toţi.*

— Am visat un lup urlând în ploaie, dar nimeni nu-i auzea durerea, zicea femeia pitică. Am visat un zăngănit atât de puternic încât credeam că-mi explodează capul: tobe şi goarne, fluiere şi ţipete, dar sunetul cel mai trist era al clopoţeilor. Am visat o fecioară la un ospăţ, cu şerpi purpurii

în păr, picurându-şi veninul din colţi. Iar mai târziu am visat din nou acea fecioară omorând un uriaş

sălbatic, într-un castel de zăpadă. Pitica întoarse brusc capul şi zâmbi prin întuneric, direct spre Arya: Nu te poţi ascunde de mine, copilă. Acum haide mai aproape.

Degete de gheaţă îi coborâră pe ceafă. *Teama taie mai adânc decât o sabie,* 167

şopti ea.

— Te văd, copilă-lup. Copilă însângerată. Credeam că Lordul Beric e cel care miroase a moarte... începu să suspine, scuturându-şi trupul mic. Eşti crudă să vii pe dealul meu, crudă. M-am hrănit cu suferinţă la Castelul Verii, n-am nevoie de a ta. Pleacă de aici, inimă întunecată. *Pleacă!*

În glasul ei era atâta teamă, încât Arya făcu un pas înapoi, întrebându-se dacă

femeia era nebună. Thoros protestă:

— Nu face nimic rău.

Lem Mantie-de-Lămâie îşi duse degetul la nasu-i spart.

— Nu fii atât de sigur de asta.

— Pleacă mâine, cu noi, o asigură Lordul Beric pe micuţa femeie. O ducem la Riverrun, la mama ei.

— Nu, zise pitica. Nu o duceţi. Peştele Negru e stăpân acum peste râuri. Dacă

pe mama ei o vreţi, căutaţi-o la Gemeni. Căci va avea loc o nuntă. Râse din nou pe înfundate. Uită-te în flăcările tale, preot rozaliu, şi vei vedea. Dar nu acum, nu aici. Nu vei vedea nimic aici. Locul acesta aparţine încă vechilor zei... mai zăbovesc aici, ca mine, împuţinată şi sleită, dar încă nu moartă. Şi nici nu iubesc flăcările. Căci stejarul îşi aminteşte ghinda, ghinda visează stejarul, buturuga trăieşte în amândoi. Şi îşi amintesc când au venit Primii Oameni cu foc în pumni.

Îşi termină vinul din patru înghiţituri lungi, azvârli plosca deoparte şi arătă cu băţul către Lordul Beric: Acum îmi vreau plata. Vreau cântecul pe care mi l-ai promis.

Şi astfel, Lem îl trezi pe Tom Şaptecoarde care dormea sub blănurile sale şi îl aduse căscând lângă foc, cu harpa-i de lemn în mână.

— Acelaşi cântec ca înainte? întrebă el.

— O, da. Cântecul lui Jenny a mea. Mai e vreun altul?

Şi astfel cântă şi femeia pitică închise ochii, legănându-se încet, înainte şi înapoi, murmurând cuvintele şi plângând. Thoros o apucă pe Arya cu putere de mână şi o trase deoparte.

— Las-o să-şi savureze cântecul în linişte, zise el. E tot ce i-a mai rămas.

N-aveam de gând să-i fac nimic, gândi Arya.

— Ce a vrut să spună cu Gemenii? Mama e la Riverrun, nu-i aşa?

— A fost. Preotul roşu se scarpină sub bărbie. O nuntă, a zis. Vom vedea.

Oriunde ar fi, Lordul Beric o va găsi.

Nu după mult timp, cerul se deschise. Un fulger pârâi şi un tunet se rostogoli peste dealuri, iar ploaia începu să cadă în straturi opace. Femeia pitică dispăru la fel de neaşteptat cum apăruse, iar tâlharii strânseră crengi şi ridicară adăposturi improvizate.

Plouă noaptea întreagă, iar în zori, Ned, Lem şi Watty Morarul se treziră cu frisoane. Watty dădea afară tot ce mânca, iar micul Ned avea febră şi frisoane şi pielea cleioasă la atingere. Notch îi spuse Lordului Beric că la jumătate de zi de 168

mers călare către nord se afla un sat părăsit. Puteau găsi acolo un adăpost mai bun, un loc unde să aştepte să treacă ploile cele mai grele. Aşadar, se târâră înapoi în şa şi îşi zoriră caii în josul dealului înalt.

Ploile nu cedau. Înaintară peste câmpuri şi păduri, traversând pâraie umflate, unde apa năvalnică ajungea până la pântecele cailor. Arya îşi trase gluga pe cap şi se cocoşă, udă până la piele şi tremurând, dar hotărâtă să nu se

dea bătută. Merrit şi Mudge tuşeau la fel de rău ca Watty, iar bietul Ned părea tot mai nefericit cu fiecare kilometru.

— Când îmi port coiful, ploaia bate pe oţel şi mă doare capul, se plânse el. Dar când mi-l scot, mi se udă părul, mi se lipeşte de faţă şi îmi intră în gură.

— Ai un cuţit, îi sugeră Gendry. Dacă părul te sâcâie aşa de mult, rade-ţi afurisitul de cap.

Nu-l place pe Ned. Scutierul i se părea destul de simpatic Aryei, poate puţin timid, dar bun la suflet. Auzise întotdeauna că dornishenii sunt mărunţi şi oacheşi, cu ochi mici şi negri, dar Ned avea ochii mari şi albaştri, de un albastru atât de intens încât păreau violeţi. Iar părul său era blond-deschis, mai mult ca cenuşa decât ca mierea.

— De când eşti scutierul Lordului Beric? întrebă ea, ca să-i îndepărteze gândurile de la propria lui suferinţă.

— M-a luat paj când s-a căsătorit cu mătuşa mea. Ned tuşi. Aveam şapte ani, dar când am împlinit zece, m-a făcut scutier. Am câştigat o dată un premiu, întrun turnir.

— Eu n-am învăţat niciodată să mânuiesc suliţa, dar la sabie te-aş putea bate, zise Arya. Ai omorât pe cineva?

Asta păru să-l sperie.

— Am doar doisprezece ani.

Eu am omorât un băiat când aveam opt. Îi stătea pe buze, dar se gândi că era mai bine să tacă.

— Dar ai fost la război.

— Da. Nu părea prea mândru de asta. Am fost la Vadul Măştilor. Când Lordul Beric a căzut în râu, eu l-am tras sus pe mal, ca să nu se înece, şi am stat deasupra lui cu sabia. Dar n-am fost nevoit să lupt. Din trup îi ţâşnea o suliţă ruptă, aşa că

nimeni nu ne-a deranjat. Când ne-am regrupat, Gergen cel Verde m-a ajutat să-l ridic pe lordul fulgerului înapoi pe cal.

Arya îşi amintea de grăjdarul de la Debarcaderul Regelui. După el fuseseră

străjerul, căruia îi tăiase beregata la Harrenhal, şi oamenii lui Ser Amroy, la fortăreaţa aceea de lângă lac. Nu ştia dacă Weese şi Chiswyck trebuia puşi la socoteală, sau cei care muriseră din pricina supei de nevăstuică... Dintr-odată, se simţea foarte tristă.

— Pe tata îl chema tot Ned.

— Ştiu. L-am văzut la turnirul Mâinii. Voiam să mă duc să-i vorbesc, dar nu-169

mi trecea prin minte ce i-aş putea spune. Ned tremura sub mantia sa, o bucată de pânză îmbibată în apă, de un purpuriu palid. Ai fost la turnir? Am văzut-o acolo pe sora ta. Ser Loras Tyrell i-a dat un trandafir.

— Mi-a povestit. Totul părea atât de îndepărtat. Prietena ei, Jeyne Poole, s-a îndrăgostit de Lordul Beric.

— Era promis mătuşii mele. Ned părea stânjenit. Dar asta a fost înainte.

Înainte ca el să...

... moară? gândi ea, în timp ce glasul lui Ned se stinse într-o tăcere nefirească.

Copitele cailor pleoscăiau, smulgându-se din noroi.

— Domniţă? vorbi Ned într-un târziu. Ai un frate bastard... Jon Snow?

— E la Zid, în Rondul de Noapte. *Poate ar trebui să merg la Zid, nu la Riverrun. Lui Jon nu i-ar păsa pe cine am omorât sau dacă m-am pieptănat...*

Jon seamănă cu mine, chiar dacă e bastard. Obişnuia să-mi ciufulească părul şi să-mi spună surioară. De Jon îi era cel mai dor. Se întrista doar rostindu-i numele. De unde ştii de Jon?

— E fratele meu de lapte.

— Frate? Arya nu înţelegea. Tu eşti din Dorne. Cum poţi fi de un sânge cu Jon?

— Fraţi de *lapte.* Nu de sânge. Nobila mea mamă n-a avut lapte când eram mic, aşa că a trebuit să mă alăpteze Wylla.

Arya nu pricepea nimic.

— Cine e Wylla?

— Mama lui Jon Snow. Nu ţi-a spus niciodată? Ne-a slujit ani de-a rândul.

Dinainte ca eu să mă nasc.

— Jon nu şi-a cunoscut mama. Nici măcar numele nu i l-a ştiut. Arya îi aruncă

lui Ned o privire bănuitoare. O cunoşti? Cu adevărat? *Oare îşi bate joc de mine?*

Dacă minţi, îţi turtesc faţa.

— Wylla a fost doica mea, repetă el solemn. Jur pe onoarea Casei mele.

— Tu ai o Casă? Era o întrebare prostească; era cavaler, fireşte că avea o Casă.

Cine *eşti?*

— Domniţă? Ned părea stânjenit. Sunt Edric Dayne, Lord… Lord de Starfall.

În spatele lor, Gendry gemu.

— Lorzi şi domniţe, declamă el pe un ton plin de dezgust. Arya culese în treacăt un măr pădureţ scofâlcit de pe o creangă şi îl aruncă spre el, făcându-l să

ricoşeze de capul lui tare de taur.

— Au, făcu el. M-a durut. Îşi pipăi pielea de deasupra ochiului. Ce fel de domniţă aruncă în oameni cu mere pădureţe?

— O domniţă rea, răspunse Arya, cuprinsă dintr-odată de remuşcări. Se întoarse din nou către Ned: îmi pare rău că n-am ştiut cine eşti. Lordul meu.

— Greşeala îmi aparţine, domniţă. Era foarte politicos.

Jon are mamă. Wylla, numele ei este Wylla. Va trebui să-l ţină minte, ca să i-l 170

poată spune lui Jon, data viitoare când se vor întâlni. Se întreba dacă îi va mai spune „surioară”. *Nu mai sunt aşa de mică. Va trebui să-mi spună altfel.* Poate că, odată ajunsă la Riverrun, îi va putea scrie o scrisoare, să-i povestească ce-i spusese Ned Dayne.

— Era un Arthur Dayne, îşi aminti ea. Cel căruia i se zicea Sabia Dimineţii.

— Tatăl meu a fost fratele cel mai mare al lui Ser Arthur. Lady Ashara era mătuşa mea. Dar n-am cunoscut-o. S-a aruncat în mare, din vârful Sabiei de Piatră, înainte ca eu să vin pe lume.

— De ce a făcut aşa ceva? întrebă Arya, înfiorată. Ned părea rezervat. Poate că

se temea că va azvârli şi în el cu ceva.

— Nobilul tău tată n-a pomenit niciodată de ea? întrebă el. Lady Ashara Dayne, de la Starfall?

— Nu. O cunoştea?

— Înainte ca Robert să devină rege. I-a întâlnit pe tatăl şi pe fraţii tăi la Harrenhal, în anul falsei primăveri.

— Oh. Arya nu ştia ce altceva să spună. Dar de ce a sărit în mare?

— Avea inima rănită.

Sansa ar fi oftat şi ar fi vărsat o lacrimă pentru dragostea adevărată, dar Arya se gândi doar că era o prostie. Dar nu-i putea spune asta lui Ned.

— I-a frânt-o cineva?

Ned şovăi.

— Poate că nu sunt eu în măsură…

— *Spune-mi.*

O privi încurcat.

— Mătuşa mea Allyria zice că Lady Ashara şi tatăl tău s-au îndrăgostit la Harrenhal…

— Nu-i adevărat. O iubea pe nobila mea mamă.

— Sunt sigur de asta, domniţă, dar…

— A fost singura pe care a iubit-o.

— Atunci pe bastardul ăla l-o fi găsit sub o frunză de varză, mormăi Gendry, din spatele lor.

Arya şi-ar fi dorit să mai aibă un măr pădureţ, ca să i-l arunce în faţă.

— Tatăl meu avea *onoare,* se răsti ea furioasă. Şi, oricum, nu vorbeam cu tine.

De ce nu te întorci la Septul de Piatră să-i tragi clopotele fetei ăleia?

Gendry trecu peste această remarcă.

— Cel puţin tatăl tău şi-a *crescut* bastardul, nu ca al meu. Nici măcar nu ştiu cum îl cheamă. Vreun beţivan puturos, pun rămăşag, ca toţi ceilalţi pe care mama i-a târât după ea acasă, de la crâşmă. De câte ori se înfuria pe mine, spunea: „Dacă

tatăl tău ar fi aici, ţi-ar trage o mamă de bătaie.” Asta e tot ce ştiu despre el.

Gendry scuipă. Ei, bine, de-ar fi acum aici, poate că i-aş trage eu o mamă de bătaie. Dar e mort, presupun, iar tatăl tău e mort şi el, ce contează cu cine se 171

culca?

Pentru Arya conta, deşi n-ar fi putut spune de ce. Ned încerca să-şi ceară scuze fiindcă o supărase, dar ea nu voia să audă nimic. Dădu pinteni calului şi îi lăsă în urmă pe amândoi. Anguy Arcaşul mergea la câţiva paşi în faţă. Când îl ajunse din urmă, Arya îl întrebă:

— Dornishenii mint, nu-i aşa?

— Sunt renumiţi pentru asta. Arcaşul rânji. Desigur, ei spun acelaşi lucru despre noi, oamenii hotarelor. Care-i necazul acum? Ned e băiat bun…

— E doar un mincinos idiot.

Arya părăsi cărarea, sări peste un buştean putrezit şi traversă albia unui pârâu, fără să se sinchisească de strigătele tâlharilor în spatele ei. *Nu vor decât să-mi spună alte şi alte minciuni.* Se gândi cum ar fi să scape de ei, dar erau prea mulţi şi cunoşteau prea bine ţinutul. La ce folos să fugi, dacă te prind?

În cele din urmă, Harwin ajunse lângă ea.

— Unde crezi că mergi, domniţă? N-ar trebui să fugi. Sunt lupi în pădurile astea şi lucruri şi mai rele.

— Nu mi-e frică, zise ea. Ned a zis…

— Da, mi-a spus. Lady Ashara Dayne. E o poveste veche. Am auzit-o cândva la Winterfell, când nu eram mai mare decât eşti tu acum. Prinse căpăstrul cu putere şi îi întoarse

calul. Mă îndoiesc că e adevărată. Dar dacă este, ce-i cu asta?

Când Ned a întâlnit-o pe această domniţă din Dorne, Brandon, fratele lui, era încă

în viaţă şi el era cel logodit cu Lady Catelyn, deci nu e nici o pată pe onoarea tatălui tău. Nimic nu înfierbântă sângele mai mult ca un turnir, aşa că, poate, câteva cuvinte au fost şoptite într-un cort la ceas de noapte, cine să ştie? Cuvinte sau săruturi, poate mai mult, dar ce-i rău în asta? Venise primăvara, sau cel puţin aşa credeau, şi nici unul dintre ei nu era logodit.

— Dar ea s-a sinucis, zise Arya, nesigură. Ned spune că a sărit din vârful unui turn, în mare.

— Aşa a fost, recunoscu Harwin, în timp ce o conducea pe drumul de întoarcere, dar de durere, bag mâna-n foc. Pierduse un frate, Sabia Dimineţii.

Clătină din cap. Las-o uitării, domniţa mea. Sunt morţi cu toţii. Las-o uitării… şi, te rog, când ajungem la Riverrun, nu-i spune nimic mamei tale.

Satul era acolo unde promisese Notch că va fi. Se adăpostiră într-un grajd mare de piatră. Îi mai rămăsese doar jumătate din acoperiş, dar asta însemna că

avea cu o jumătate de acoperiş mai mult decât oricare altă clădire din sat. *Nu e un sat, sunt doar pietre înnegrite şi oase uscate.*

— Lannisterii i-au omorât pe cei care locuiau aici? întrebă Arya, în timp ce-l ajuta pe Anguy să usuce caii.

— Nu. Îi arătă: Priveşte cât de gros creşte muşchiul pe pietre. Nimeni nu le-a clintit de multă vreme. Şi acolo, din zid creşte un pom, vezi? Locul ăsta a fost pârjolit de mult.

— Cine a făcut-o, atunci? întrebă Gendry.

— Hoster Tully. Notch era un bărbat slab şi gârbovit, cu părul cărunt, născut prin partea locului. A fost satul Lordului Goodbrook. Când Riverrunul s-a declarat de partea lui Robert, Goodbrook i-a rămas credincios regelui, aşa că

Lordul Tully a năvălit asupra lui cu foc şi sabie. După Trident, fiul lui Goodbrook a făcut pace cu Robert şi cu Lordul Hoster, dar asta nu le-a fost de folos celor morţi.

Se aşternu tăcerea. Gendry îi aruncă Aryei o privire ciudată, apoi se întoarse, să-şi ţesale calul. Afară, ploaia şiroia, şiroia.

— Eu zic că avem nevoie de un foc, declară Thoros. Noaptea e neagră şi plină

de spaime. Şi udă, hm? Mult prea udă.

Jack Norocosul tăie nişte lemne dintr-un staul, în timp ce Notch şi Merrit adunară paie, să facă focul. Thoros însuşi aprinse scânteia şi Lem vântură flăcările cu mantia-i mare şi galbenă, până când începură să vâjâie şi să se răsucească. În curând, înăuntru era aproape zăpuşeală. Thoros se aşeză în faţa focului, cu picioarele încrucişate, devorând flăcările cu ochii, întocmai cum făcuse în vârful Inimii Avântate. Arya îl urmări îndeaproape şi o dată îi văzu buzele mişcându-se şi i se păru că-l aude murmurând „Riverrun”. Lem se plimba încoace şi încolo, tuşind, cu o umbră lungă urmărindu-l pas cu pas, în timp ce Tom de Şapte îşi scoase cizmele şi îşi masă picioarele.

— Trebuie să fiu nebun să mă întorc la Riverrun, se plânse cântăreţul. Casa Tully nu i-a purtat niciodată noroc bătrânului Tom. Lysa m-a trimis pe drumul muntelui, când oamenii lunii mi-au luat aurul şi calul şi toate hainele pe deasupra.

Încă mai sunt cavaleri în Vale care povestesc cum am venit pe jos, la Poarta Însângerată, doar cu harpa să-mi ascundă goliciunea. M-au pus să cânt *De ziua băiatului* şi *Regele fără curaj* înainte să deschidă poarta aia. Singura mea consolare a fost că trei dintre ei au murit râzând. Nu m-am mai întors la Eyrie de atunci şi nu voi mai cânta *Regele fără curaj* nici pentru tot aurul de la Casterly…

— *Lannisteri,* anunţă Thoros. Răgete în roşu şi auriu. Se ridică în picioare şi se duse la Lordul Beric. Lem şi Tom li se alăturară fără să piardă vremea. Arya nu desluşea ce

spuneau, dar cântăreţul n-o pierdea din ochi şi, o dată, Lem se înfurie atât de tare încât lovi cu pumnul în perete. Atunci Lordul Beric îi făcu semn să se apropie. Era ultimul lucru pe care voia să-l facă, dar Harwin îi aşează o mână pe şale şi o împinse. Arya făcu doi paşi şi şovăi, îngrozită.

— Lordul meu. Aşteptă să vadă ce avea de spus Lordul Beric.

— Spune-i, îi porunci lui Thoros lordul fulgerului. Preotul roşu se aşează pe vine, lângă ea.

— Domniţă, spuse el, Stăpânul Luminii mi-a oferit o viziune despre Riverrun.

O insulă într-o mare de foc, se pare. Flăcările erau lei săltători, cu gheare lungi şi purpurii. Şi cum mai răgeau! O mare de Lannisteri, domniţa mea. Riverrunul va fi în curând atacat.

Arya se simţea de parcă ar fi lovit-o în stomac.

— *Nu!*

— Draga mea, zise Thoros, flăcările nu mint. Uneori le citesc greşit, orb nebun ce sunt. Dar nu de data aceasta, cred. Lannisterii vor ataca în curând Riverrunul.

— Robb îi va înfrânge. Arya avea un aer încăpăţânat. Îi va înfrânge, aşa cum a mai făcut.

— Fratele tău ar putea fi plecat, zise Thoros. La fel şi mama ta. Nu i-am văzut în flăcări. Nunta aceea despre care vorbea bătrâna, o nuntă la Gemeni… Ea are un fel al ei de a afla lucrurile. Copacii inimii îi şoptesc la ureche, atunci când doarme. Dacă zice ea că mama ta e plecată la Gemeni…

Arya se întoarse către Tom şi Lem:

— Dacă nu m-aţi fi prins, aş fi fost acolo. Aş fi fost acasă.

Lordul Beric nu acordă nici un fel de atenţie izbucnirii ei.

— Domniţă, zise el cu obosită curtoazie, l-ai recunoaşte pe fratele bunicului tău dacă l-ai vedea? Brynden Tully, zis Peştele Negru. El te-ar recunoaşte, cumva?

Arya îşi scutură capul, nefericită. Îşi auzise mama vorbind despre Ser Brynden Peştele Negru, dar dacă îl întâlnise

vreodată, asta se întâmplase pe când era prea mică să-şi poată aduce aminte.

— Slabe şanse ca Peştele Negru să plătească bani buni pentru o fată pe care n-o cunoaşte, zise Tom. Cei din Casa Tully sunt oameni ursuzi, bănuitori. Ar putea crede că-i vindem o marfă măsluită.

— Îl vom convinge, insistă Lem Mantie-de-Lămâie. *Ea* îl va convinge sau Harwin. Riverrunul e cel mai aproape. Aş zice s-o ducem acolo, să luăm aurul şi să scăpăm naibii de ea.

— Şi dacă leii ne prind în castel? întrebă Tom. Nu le-ar plăcea nimic mai mult decât să-l atârne pe lordul fulgerului într-o cuşcă, în vârful castelului de la Casterly Rock.

— N-am de gând să fiu capturat, zise Lordul Beric. Un ultim cuvânt rămase plutind în aer, nerostit. *Viu.* Cu toţii îl auzeau, chiar şi Arya, deşi nu îi atinsese niciodată buzele. Totuşi, nu îndrăznim să mergem orbeşte acolo. Vreau să ştiu unde sunt oştirile, lupii şi leii, toţi. Sharma va şti ceva, iar maesterul Lordului Vance va şti şi mai mult. Castelul Ghindei nu e departe. Lady Smallwood ne va adăposti o vreme, în timp ce vom trimite înainte iscoade, ca să afle…

Vorbele lui îi bubuiră în urechi, ca bătăile unei tobe şi, dintr-odată, era mai mult decât putea ea suporta. Voia la Riverrun, nu la Castelul Ghindei, voia la mama ei, la fratele ei Robb, nu la Lady Smallwood sau la vreun unchi pe care nu-l cunoscuse. Răsucindu-se, se năpusti spre uşă şi când Harwin încercă s-o apuce de braţ, se răsuci şi se îndepărtă, repede ca un şarpe.

Afară din grajduri, ploaia continua să cadă şi fulgere îndepărtate luminau cerul spre apus. Arya alerga cât putea de repede. Nu ştia încotro se îndreaptă, doar că

voia să fie singură, departe de toate glasurile, departe de cuvintele lor goale şi promisiunile încălcate. *N-am vrut decât să merg la Riverrun.* Era numai vina ei, fiindcă îi luase pe Gendry şi pe Plăcintă Fierbinte cu ea când părăsise Harrenhalul. S-ar fi descurcat mai bine singură. Dacă ar fi

fost singură, n-ar fi prins-o tâlharii, iar acum ar fi fost cu Robb şi cu mama ei. *N-au fost niciodată*

haita mea. Dacă ar fi fost, nu m-ar fi părăsit. Trecu valvârtej printr-o baltă

mocirloasă.

Cineva o striga pe nume. Harwin, probabil, sau Gendry, dar tunetul înăbuşi glasul, rostogolindu-se peste dealuri, cu o clipită în urma fulgerului. *Lordul fulgerului,* gândi ea cu furie. Probabil că nu putea muri, dar putea minţi.

Undeva în depărtare, la stânga ei, un cal nechează. Arya nu se îndepărtase mai mult de cincizeci de metri de grajduri, dar era deja udă până la oase. Se piti după

colţul uneia dintre casele prăbuşite, sperând că zidurile acoperite de muşchi o vor feri de ploaie şi aproape că dădu peste una dintre santinele. O mână înmănuşată în zale se închise peste braţul ei.

— Mă *doare,* se plânse ea, zvârcolindu-se. Lasă-mă. Aveam de gând să merg înapoi. Eu…

— Înapoi? Râsul lui Sandor Clegane era ca fierul râcâind piatra. La naiba, fetiţă-lup. Eşti *a mea.*

Avu nevoie de o singură mână ca s-o ridice şi s-o târască spre calul care îl aştepta. Ploaia rece îi biciuia pe amândoi şi îneca ţipetele ei şi Arya nu se putea gândi decât la întrebarea pe care i-o pusese cândva: *Ştii ce le fac câinii lupilor?*

JAIME

Deşi febra persista cu încăpăţânare, ciotul i se vindeca frumos şi Qyburn spunea că braţul îi era în afara oricărui pericol. Jaime era nerăbdător să se vadă

plecat, să lase în urmă Harrenhalul, Măştile însângerate şi pe Brienne de Tarth. O

femeie adevărată îl aştepta în Fortăreaţa Roşie.

— Îl trimit pe Qyburn să aibă grijă de tine pe drumul până la Debarcaderul Regelui, îl anunţă Roose Bolton în dimineaţa plecării. Nutreşte speranţa deşartă că

tatăl tău va obliga Citadela să-i înapoieze colanul, drept mulţumire.

— Toţi avem speranţe deşarte. Dacă face să-mi crească mâna la loc, tatăl meu îl va numi Mare Maester.

Walton Picioare-de-Oţel se afla la comanda escortei lui Jaime: aspru, răstit, brutal, un simplu soldat în fundul sufletului. Jaime avusese parte de asemenea comandanţi toată viaţa. Oamenii precum Walton erau gata să ucidă la porunca stăpânului lor, să siluiască atunci când, după o bătălie, sângele le-ar da în clocot, dar odată războiul terminat, se întorceau la casele lor, schimbau suliţa cu sapa, se însurau cu fiicele vecinilor şi creşteau cârduri de plozi. Asemenea oameni se 175

supuneau fără cârtire, dar cruzimea profundă, ticăloasă, a Bravilor Camarazi le era străină.

Ambele grupuri părăsiră Harrenhalul în aceeaşi dimineaţă, sub un cer cenuşiu şi rece care prevestea ploaie. Ser Aenys Frey pornise cu trei zile în urmă, îndreptându-se către nord-est, spre drumul regelui. Bolton avea de gând să meargă

pe urmele lui.

— Apele Tridentului sunt umflate, îi spuse lui Jaime. Chiar şi la vadul rubinului, traversarea va fi dificilă. O să-i

transmiţi caldele mele salutări tatălui tău?

— Dacă i le transmiţi şi tu lui Robb Stark pe ale mele.

— Negreşit.

Câţiva Bravi Camarazi se adunaseră în curte, să-i vadă plecând. Jaime se îndreptă călare către locul unde stăteau.

— Zollo, ce frumos din partea ta să mă conduci. Pyg. Timeon. O să-mi duceţi dorul? O ultimă glumă, Shagwell? Să-mi lumineze calea? Şi, Rorge, ai venit să

mă săruţi la despărţire?

— Cară-te naibii, ciungule, făcu Rorge.

— Dacă insişti. Dar fii fără teamă, mă voi întoarce. Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile. Jaime îşi întoarse calul şi reveni lângă Walton Picioare-de-Oţel şi cei două sute de oameni ai săi.

Lordul Bolton îl îmbrăcase ca pe un cavaler, preferând să ignore mâna lipsă

care făcea ca asemenea straie de războinic să pară un travesti. Jaime pornea la drum cu sabia şi pumnalul la cingătoare, cu scutul şi coiful atârnate de şa şi cu zale sub cămaşa maro. Dar nu era aşa de nătărău să poarte leul Lannisterilor pe braţe, nici blazonul alb care îi revenea de drept, ca Frate Jurat al Gărzii Regale.

Găsise un scut vechi în armurărie, zdrobit şi crăpat, cu vopseaua sfărâmată lăsând totuşi să se vadă o mare parte din liliacul negru al Casei Lothston, pe un fond argintiu şi auriu. Lothstonii stăpâniseră Harrenhalul înainte de Casa Whent şi fuseseră o familie puternică pe vremuri, însă muriseră cu ani în urmă, astfel că nu avea cine să protesteze că le purta însemnele. Nu urma să fie vărul nimănui, duşmanul nimănui, sabia nimănui… pe scurt, nimeni.

Plecară pe poarta mică dinspre răsărit a Harrenhalului şi se despărţiră de Roose Bolton şi oastea lui zece kilometri mai departe, cotind spre sud, să urmeze o vreme drumul lacului. Walton avea de gând să ocolească drumul regelui cât de mult putea, preferând cărările fermierilor şi potecile sălbatice de lângă Ochiul Zeului.

— Drumul regelui ar fi mai iute. Jaime era nerăbdător să se întoarcă la Cersei cât mai repede cu putinţă. Dacă se grăbeau, ar putea chiar să ajungă la timp pentru nunta lui Joffrey.

— Nu vreau necazuri, zise Picioare-de-Oţel. Nu se ştie cu cine ne putem întâlni pe drumul regelui.

— Cu nimeni de care trebuie să te temi, fără doar şi poate. Ai două sute de oameni.

— Da, dar alţii ar putea avea mai mulţi. Stăpânul a zis să te duc nevătămat la tatăl tău şi asta am de gând să fac.

Am mai fost pe drumul ăsta, cugetă Jaime cinci kilometri mai încolo, când trecură pe lângă o moară părăsită, lângă lac. Acum creşteau buruieni pe locul unde, cândva, fiica morarului îi zâmbise sfioasă şi morarul însuşi îi strigase:

„Turnirul e în partea cealaltă, ser!” *De parcă n-aş fi ştiut!*

Regele Aerys făcuse din învestirea lui Jaime un adevărat spectacol. Îşi rostise jurămintele în faţa pavilionului regelui, îngenunchind pe iarba verde, îmbrăcat în armură albă, în timp ce jumătate din regat era cu ochii aţintiţi asupra lui. Când Ser Gerald Hightower îl ridicase în picioare şi îi aşezase mantia albă pe umeri, se stârnise un vuiet pe care Jaime şi-l amintea şi acum, după atâţia ani. Dar chiar în aceeaşi noapte, Aerys se acrise, declarând că nu are nevoie de şapte gărzi regale aici la Harrenhal. Jaime a primit ordin să se întoarcă la Debarcaderul Regelui să-i păzească pe regină şi pe micul Prinţ Viserys, care rămăseseră acolo. Chiar şi când Taurul Alb s-a oferit să preia el însuşi acea misiune, ca Jaime să poată concura în turnirul Lordului Whent, Aerys a refuzat.

— Nu va dobândi nici o glorie aici, a spus regele. E al meu acum, nu al Lordului Tywin. Va sluji după cum socotesc eu de cuviinţă. Eu sunt regele. Eu poruncesc, iar el se va supune.

Atunci a înţeles Jaime pentru prima oară. Nu prin iscusinţa sa de a mânui sabia sau scutul îşi câştigase mantia albă, nici prin vreo faptă de vitejie săvârşită

împotriva Frăţiei Pădurii Regelui. Aenys îl alesese ca să-l înciudeze pe tatăl său, să-l lipsească pe Lordul Tywin de moştenitor.

Chiar şi acum, după atâţia ani, gândul era amar. Iar în ziua aceea, călărind spre sud înveşmântat în mantia-i nouă, albă, să păzească un castel gol, se simţise aproape copleşit. Şi-ar fi sfâşiat mantia atunci şi acolo, dacă ar fi putut, dar era prea târziu. Rostise cuvintele, sub privirile regatului, iar Garda Regelui era un jurământ pe viaţă.

Qyburn îl ajunse din urmă.

— Te supără mâna?

— Lipsa ei mă supără.

Dimineţile erau cele mai grele. În vise, Jaime era un om întreg şi, în fiecare dimineaţă când se trezea, zăcea culcat, pe jumătate treaz, şi-şi simţea degetele mişcându-se. *A fost un coşmar,* şoptea o parte din el, refuzând să creadă, chiar şi acum; *doar un coşmar.* Dar apoi deschidea ochii.

— Înţeleg că aseară ai avut un oaspete, zise Qyburn. Sper că ţi-a plăcut.

Jaime îl privi cu răceală.

— Nu mi-a spus cine o trimite.

Maesterul zâmbi cu modestie.

— Febra aproape că îţi trecuse şi m-am gândit că poate ţi-ar prinde bine puţină

mişcare. Pia e chiar pricepută, nu eşti de aceeaşi părere? Şi aşa de… dornică.

Aşa fusese, într-adevăr. Se strecurase înăuntru pe uşă şi afară din haine atât de iute, încât Jaime avusese impresia că încă visa.

Abia când femeia i s-a furişat sub pături, aşezând mâna lui cea sănătoasă pe pieptul ei, Jaime s-a simţit stârnit. *Era şi ea o făptură drăgălaşă.*

— Eram un nod de fată când ai venit la turnirul Lordului Whent şi regele ţi-a dat mantia, a mărturisit ea. Erai atât de frumos, înveşmântat în alb, şi toată lumea spunea ce cavaler

viteaz eşti. Uneori, când sunt cu vreun bărbat, închid ochii şi îmi închipui că deasupra mea eşti tu, cu pielea ta netedă şi buclele aurii. Dar n-am crezut niciodată cu adevărat că te voi avea.

Nu fusese uşor s-o alunge, după asta, dar Jaime o făcuse. *Am o femeie,* îşi reaminti el.

— Trimiţi fete tuturor celor pe care-i doftoriceşti? îl întrebă pe Qyburn.

— Mai des mi le trimite mie Lordul Vargo. Îi place să le examinez înainte…

ei, bine, e de ajuns să spun că, o dată, a iubit nechibzuit şi nu mai vrea s-o facă din nou. Dar n-ai teamă, Pia e sănătoasă. După cum e şi fecioara ta din Tarth.

Jaime îi aruncă o privire tăioasă:

— Brienne?

— Da. O fată voinică, fata aia. Şi fecioria îi e încă neatinsă. Aşa era aseară, cel puţin.

— El te-a trimis s-o examinezi?

— Desigur. Este… Cusurgiu, să zicem?

— E vorba de răscumpărare? întrebă Jaime. Tatăl ei cere vreo dovadă că e încă

fecioară?

— N-ai auzit? Qyburn ridică din umeri. A venit o pasăre de la Lordul Selwyn.

Ca răspuns la a mea. Luceafărul de Seară oferă trei sute de dragoni celor care îi vor înapoia fiica nevătămată. I-am spus Lordului Vargo că nu există nici un fel de safire la Tarth, dar nici nu vrea să audă. E convins că Luceafărul de Seară vrea să-l înşele.

— Trei sute de dragoni e o răscumpărare frumuşică pentru un cavaler. Ţapul ar trebui să ia ce i se dă.

— Ţapul e Lord de Harrenhal şi Lordul de Harrenhal nu se tocmeşte.

Vestea îl irită, deşi bănuia că ar fi trebuit să-şi dea seama că asta urma.

Minciuna te-a apărat o vreme, fătucă. Fii mulţumită cu atât.

— Dacă fecioria îi e la fel de tare ca restul, atunci ţapul îşi va rupe mădularul încercând s-o străpungă, mustăci el.

Brienne era destul de robustă să reziste la câteva violuri, după judecata lui Jaime, dar dacă se împotrivea cu prea multă îndârjire, Vargo Hoat ar putea începe să-i scurteze mâinile şi picioarele. *Şi de ce mi-ar păsa mie? Aş putea avea mână*

şi acum, dacă ea m-ar fi lăsat să iau sabia vărului meu fără să se comporte 178

prosteşte. Aproape că-i tăiase chiar el piciorul, cu acea primă lovitură, dar după

aceea, ea îi oferise mai mult decât ar fi vrut. *S-ar putea ca Hoat să nu ştie ce straşnic de puternică e. Ar face bine să se ferească, altfel o să-i muşte beregata aia uscată, şi n-ar fi drăguţ?*

Compania lui Qyburn începea să-l obosească. Jaime porni la trap către capul coloanei. Un nordic rotofei, o fărâmă de om pe nume Nage, păşea în faţa lui Walton cu un steag de pace, o flamură vărgată în culorile curcubeului, cu şapte cozi lungi, pe un toiag, cu o stea cu şapte colţuri în vârf.

— Voi, oamenii Nordului, n-ar trebui să aveţi alt fel de steag al păcii? îl întrebă Jaime pe Walton. Ce înseamnă pentru voi Cei Şapte?

— Zei ai Sudului, răspunse omul, însă de pacea Sudului avem nevoie ca să te ducem în siguranţă la tatăl tău.

Tatăl meu. Jaime se întreba dacă Lordul Tywin primise cererea de răscumpă-

rare a Ţapului, cu sau fără mâna lui putrezită. *Cât preţuieşte un luptător fără*

mâna cu care ţine sabia? Jumătate din aurul de la Casterly Rock? Trei sute de dragoni? Sau nimic? Tatăl său nu se lăsase niciodată copleşit de sentimente. Tatăl lui Tywin Lannister, Lordul Tytos, aruncase o dată în temniţă un purtător de flamuri răzvrătit, Lordul Tarbeck. Redutabila

Lady Tarbeck răspunsese capturând trei Lannisteri, printre care tânărul Stafford, a cărui soră era logodită cu vărul Tywin.

„Trimite-l înapoi pe stăpânul şi iubitul meu, altfel cei trei vor da socoteală

pentru orice i se va întâmpla”, scrisese ea la Casterly Rock. Tânărul Tywin îi sugerase tatălui său să-i facă pe plac, înapoindu-i-l pe Lordul Tarbeck în trei bucăţi. Dar Lordul Tytos era un leu mai blând, aşa că Lady Tarbeck a mai câştigat câţiva ani pentru lordul ei nătărău, iar Stafford s-a însurat, a avut copii şi a continuat să facă gafă după gafă, până la Oxcross. Însă Tywin Lannister a rezistat, etern ca zidurile de la Casterly Rock. *Iar acum, pe lângă un pitic, ai un fiu schilod, lordul meu. Cum vei mai urî asta…*

Drumul îi conduse printr-un sat pârjolit. Trecuse un an sau mai bine de când aşezarea fusese arsă. Bordeiele erau înnegrite şi fără acoperişuri, dar toate câmpurile din împrejurimi erau năpădite de buruieni înalte până la brâu. Picioare-de-Oţel anunţă oprirea, să-şi poată adăpa caii. *Mi-e cunoscut şi locul acesta,* gândi Jaime, aşteptând lângă fântână. Pe locul unde acum nu mai erau decât câteva temelii şi un horn, se aflase un han, iar el intrase să bea o cană de bere. O

slujitoare cu ochi negri îi adusese brânză şi mere, dar hangiul îi refuzase banii.

— E o onoare să am un cavaler al Gărzii Regelui sub acoperişul meu, ser, îi spusese omul. E o poveste pe care o s-o spun nepoţilor mei.

Jaime privi hornul ţâşnind printre buruieni şi se întrebă dacă bărbatul avusese parte de acei nepoţi. *Le-a spus, oare, că Regicidul i-a băut cândva berea şi a mâncat din merele şi brânza lui, sau i-a fost ruşine că a hrănit unul de teapa mea?* Nu avea să afle niciodată; cei ce pârjoliseră hanul îi omorâseră probabil şi 179

nepoţii.

Simţea degetele-fantomă încleştându-se. Când Picioare-de-Oţel spuse că poate ar trebui să facă un foc şi ia o îmbucătură, Jaime a scuturat din cap:

— Nu-mi place locul ăsta. Ne continuăm drumul.

Spre seară, se îndepărtaseră de lac, înaintând pe o cărare brăzdată de făgaşe, printr-o pădure de stejari şi ulmi. Ciotul lui Jaime pulsa fără viaţă când Picioare-de-Oţel hotărî să poposească. Din fericire, Qyburn adusese un burduf cu vinul viselor. În timp ce Walton stabilea gărzile, Jaime se întinse lângă foc şi sprijini de o buturugă o blană de urs răsucită, drept pernă pentru cap. Fătuca i-ar fi spus că

trebuie să mănânce înainte de a dormi, ca să se înzdrăvenească, dar era mai mult obosit decât flămând. Închise ochii, sperând s-o viseze pe Cersei. În timpul febrei, toate visele erau atât de vii…

Era singur şi fără apărare, înconjurat de duşmani, cu zidurile de piatră

strângându-se în jurul lui. Casterly Rock, înţelese. Îi simţea povara imensă

deasupra capului. Era acasă. Era acasă şi întreg.

Ridică mâna dreaptă şi îşi îndoi degetele, să le simtă puterea. Era la fel de plăcut ca o partidă de amor. La fel de plăcut ca o luptă cu sabia. *Patru degete lungi şi unul mare.* Visase că e mutilat, dar nu era aşa. Sentimentul de uşurare îl ameţea. *Mâna mea, mâna mea bună.* Nimic nu-l putea atinge, atât timp cât era un om întreg.

În jurul lui se aflau o mulţime de siluete înalte, întunecate, în sutane cu glugă

ascunzându-le feţele. În mâini aveau suliţe.

— Cine sunteţi? întrebă el. Ce căutaţi la Casterly Rock?

Nu-i dădură nici un răspuns, doar îl înţepară cu vârfurile săbiilor. Nu avea de ales, trebuia să coboare. Coborî printr-un culoar şerpuit, cu trepte înguste săpate direct în piatră, jos, tot mai jos. *Trebuie să urc,* îşi spuse, *să urc, nu să cobor. De ce cobor?* Sub pământ, îl aştepta osânda, ştia asta cu certitudinea unui vis. Ceva întunecat şi înfricoşător pândea

acolo, ceva care îl aştepta. Jaime încercă să se oprească, dar suliţele lor îl îmboldiră. *De-aş avea sabia, nimic nu m-ar putea răni.*

Treptele se curmară dintr-odată, într-o beznă răsunătoare. Jaime simţea în faţa lui o întindere nesfârşită. Se opri brusc, clătinându-se la marginea neantului. O

suliţă îl împunse în şale, aruncându-l în abis. Ţipă, dar prăbuşirea dură doar o clipă. Ateriza în patru labe, pe nisipul moale scăldat de valuri. În măruntaiele castelului, erau peşteri pline de apă, dar aceasta îi era străină.

— Ce loc e ăsta?

— Locul tău. Glasul răsună, cu ecou. Erau o sută de glasuri, o mie, glasurile tuturor Lannisterilor de la Lann cel Iscusit, care trăise la începutul vremurilor.

Dar, mai cu seamă, era glasul tatălui său, iar lângă Lordul Tywin stătea sora lui, palidă şi frumoasă, cu o torţă aprinsă în mână. Joffrey era şi el acolo, fiul pe care îl aduseseră pe lume împreună, iar în spatele lor, alte umbre întunecate, cu părul 180

auriu.

— Soră, de ce ne-a adus tata pe noi aici?

— Pe noi? Acesta e locul tău, frate. Aceasta e bezna ta.

Torţa ei era singura lumină din peşteră. Torţa ei era singura lumină din lume.

Sora lui se întoarse, dând să plece.

— Rămâi cu mine, se rugă Jaime. Nu mă lăsa singur aici. Dar plecau cu toţii.

Nu mă lăsaţi în întuneric. Ceva înfricoşător sălăşluia acolo. *Daţi-mi măcar sabia.*

— Ţi-am dat o sabie, spuse Lordul Tywin.

Era la picioarele lui. Jaime bâjbâi sub apă, până când mâna i se închise pe mâner. *Nimic nu mă poate răni, atât timp cât am o sabie.* Când ridică sabia, un deget palid de foc licări pe vârful lamei şi se scurse pe muchie, oprindu-se la o palmă de mâner. Focul luă culoarea oţelului şi continuă să ardă cu o lumină

albastră-argintie, iar întunericul se retrase. Ghemuindu-se, ascultând, Jaime se mişca în cerc, gata să întâmpine orice ar fi ieşit din beznă. Apa îi intră în cizme, până la glezne, muşcător de rece. *Fereşte-te de apă,* îşi spuse. *Poate sunt vietăţi în ea, capcane ascunse…*

Din spatele lui se auzi un pleoscăit puternic. Jaime se răsuci în direcţia sunetului… dar lumina palidă i-o dezvălui doar pe Brienne de Tarth, cu mâinile legate în lanţuri grele.

— Am jurat să te apăr, zise fetişcana, înverşunată. Am făcut un legământ.

Goală, îşi ridică mâinile către Jaime. Ser, te rog. Dacă vrei să fii aşa de bun.

Lanţurile de oţel se desfăcură ca mătasea.

— O sabie, ceru Brienne, şi sabia apăru, cu tot cu teacă şi centură. Fata şi-o prinse în jurul taliei groase. Lumina era atât de palidă încât Jaime abia o zărea, deşi nu-i despărţeau nici doi metri. *În lumina asta, aproape că ar putea fi o frumuseţe,* gândi el. *În lumina asta, aproape că ar putea fi un cavaler.* Sabia Briennei se aprinse şi ea, o flacără albastră-argintie. Întunericul se mai retrase puţin.

— Vei trăi atât cât ard flăcările, o auzi pe Cersei spunând. Când mor ele, trebuie să mori şi tu.

— *Soră!* strigă el. Rămâi cu mine. *Rămâi.* Nu se auzi nici un răspuns, doar sunetul de paşi îndepărtându-se.

Brienne îşi mişca sabia lungă înainte şi înapoi, privind flăcările argintii pâlpâind, licărind. Sub picioarele ei, pe suprafaţa apei negre ca smoala, strălucea imaginea oglindită a sabiei aprinse. Brienne era la fel de voinică şi de înaltă cum şi-o amintea, dar lui Jaime i se părea că acum avea un trup mai femeiesc.

— Oare au închis aici un urs? Brienne se mişca, încet şi anevoios, cu sabia în mână; păşea, se întorcea, asculta. Fiecare pas stârnea câte un mic pleoscăit. Un leu al peşterilor? Lupi străvechi? Vreun urs? Spune-mi, Jaime. Ce sălăşluieşte aici?

Ce sălăşluieşte în întuneric?

— Osânda. *Nici un urs* – ştia. *Nici un leu.* Doar osânda. În lumina rece, 181

albastră-argintie a săbiilor, fetişcana voinică părea palidă şi fioroasă.

— Nu-mi place locul ăsta.

— Nici eu nu mă înnebunesc după el.

Săbiile formau o mică insulă de lumină, dar de jur împrejurul lor se întindea un ocean nesfârşit de întuneric.

— Am picioarele ude.

— Ne-am putea întoarce pe unde ne-au adus. Dacă te-ai urca pe umerii mei, nu ţi-ar fi greu să atingi gura tunelului.

Apoi aş putea s-o urmăresc pe Cersei. Îşi simţea mădularul întărindu-se la gândul acesta şi se întoarse, ca Brienne să nu observe.

— Ascultă. Fetişcana îi aşează o mână pe umăr, iar el începu să tremure, la atingerea neaşteptată. *E caldă.* Vine cineva. Brienne ridică sabia, arătând spre stânga lui: Acolo.

Jaime privi în întuneric, până când văzu şi el. Ceva se mişca prin beznă, dar nu putea desluşi ce…

— Un bărbat călare. Nu, doi. Doi călăreţi, umăr lângă umăr.

— Aici, sub Casterly Rock? Era absurd. Dar, într-adevăr, doi călăreţi se apropiau, pe cai palizi, oameni şi cai deopotrivă purtând armuri. Caii de luptă

ieşiră din întuneric, apropiindu-se încet. *Nu scot nici un sunet,* îşi dădu seama Jaime. *Nici pleoscăit, nici zăngănit de zale, nici tropot de copite.* Şi-l aminti pe Eddard Stark, călărind de la un capăt la altul al sălii tronului lui Aerys, învăluit în linişte. Doar ochii îi vorbeau, ochi de stăpân, reci, cenuşii şi plini de reproş.

— Tu eşti, Stark? strigă Jaime. Arată-te, nu m-am temut niciodată de tine cât ai trăit, nu mă tem de tine mort.

Brienne îi atinse braţul.

— Sunt mai mulţi.

Îi văzu. I se părea că purtau armuri de zăpadă şi că de pe umeri le fluturau panglici de ceaţă. Vizierele coifurilor erau

închise, dar Jaime Lannister nu trebuia să le vadă chipurile ca să-i recunoască.

Cinci îi fuseseră fraţi: Oswell Whent şi Jon Dany. Lewyn Martell, un prinţ din Dorne. Taurul Alb, Gerold Hightower. Ser Arthur Dayne, Sabia Dimineţii. Şi pe lângă ei, încununat de neguri şi durere, cu părul lung revărsându-i-se pe spate, venea călare Rhaegar Targaryen, Prinţul Pietrei Dragonului şi moştenitor de drept al Tronului de Fier.

— Nu mă înspăimântaţi, le strigă Jaime, întorcându-se, în timp ce ei se despărţeau, la stânga şi la dreapta lui. Nu ştia în ce parte să se uite. Mă voi lupta cu voi, unul câte unul şi cu toţi deodată. Dar cine se va duela cu fătuca? Se înfurie când e lăsată pe dinafară.

— Am jurat să-l apăr, îi spuse ea umbrei lui Rhaegar. Am făcut un jurământ sacru.

— Cu toţii am făcut jurăminte, răspunse Ser Arthur Dayne, cu tristeţe.

182

Umbrele descălecară de pe caii lor fantomatici. Când scoaseră săbiile lungi din teacă, nu se auzi nici un sunet.

— Avea de gând să pârjolească oraşul, spuse Jaime. Să-i lase lui Robert doar cenuşă.

— A fost regele tău, zise Darry.

— Ai jurat să-l aperi, zise Whent.

— Şi copiii, şi pe ei, zise Prinţul Lewyn.

Prinţul Rhaegar ardea cu o lumină rece, când albă, când roşie, când întunecată.

— Mi-am lăsat nevasta şi copiii în mâinile tale.

— Nu mi-am închipuit că le va face vreun rău. Sabia lui Jaime ardea acum cu mai puţină strălucire. Eram cu regele…

— Îl omorai pe rege, zise Ser Arthur.

— Îi tăiai beregata, zise Prinţul Lewyn.

— Regele pe care ai jurat să-l aperi cu preţul vieţii, zise Taurul Alb.

Flăcările care ardeau în jurul sabiei se stingeau, pâlpâind, şi Jaime îşi aminti vorbele lui Cersei. *Nu.* Groaza îşi încleşta o

mână pe gâtul lui. Apoi sabia i se întunecă şi doar sabia Briennei ardea, în timp ce nălucile se năpusteau spre el.

— Nu, spuse el. Nu, nu, nu. *Nuuuuuuuuuu!*

Cu inima spărgându-i pieptul, Jaime se trezi dintr-odată, pomenindu-se în noaptea înstelată, în mijlocul unui crâng de copaci. Avea gura amară şi tremura asudat, cuprins de fierbinţeală şi de friguri în acelaşi timp. Când îşi coborî privirea către mâna sabiei, văzu că încheietura i se oprea în pielea şi pânza înfăşurate cu grijă în jurul unui ciot hidos. Îşi simţi lacrimile ţâşnindu-i din ochi. *Am simţit-o.*

Am simţit puterea în degete şi pielea aspră a mânerului sabiei. Mâna mea...

— Lordul meu. Qyburn îngenunche lângă el, cu chipu-i patern zbârcit de îngrijorare. Ce e? Te-am auzit strigând.

Walton Picioare-de-Oţel stătea deasupra lor, înalt şi mohorât.

— Ce e? De ce ai ţipat?

— Un vis... doar un vis. Jaime îşi roti privirea, pierdut pentru o clipă. Eram în întuneric, dar aveam iarăşi mâna. *Nu există un asemenea loc sub Casterly Rock,* gândi el. Simţea o durere şi un gol în stomac, iar capul îi bubuia acolo unde şi-l culcase pe buturugă.

Oyburn îi atinse fruntea.

— Încă ai puţină febră.

— Un vis al febrei. Jaime întinse mâna. Ajută-mă.

Picioare-de-Oţel îl luă de mâna bună şi îl trase în picioare.

— Mai vrei o cană din vinul viselor? întrebă Qyburn.

— Nu. Am visat destul în noaptea asta. Se întreba cât mai era până în zori. Pe undeva, ştia că dacă ar închide ochii, s-ar întoarce în acel loc întunecat.

— Laptele macului, atunci? Şi ceva pentru febră? Eşti încă slăbit, lordul meu.

Trebuie să dormi. Să te odihneşti.

Acesta e ultimul lucru pe care am de gând să-l fac. Lumina lunii licărea palidă

pe buturuga pe care Jaime îşi odihnise capul. Muşchiul care o acoperea era atât de gros încât până atunci nu observase, dar acum vedea că lemnul era alb. Îi amintea de Winterfell şi de copacul inimii al lui Ned Stark. *N-a fost el,* gândi Jaime. *Nu, n-a fost el nici o clipă.* Dar buturuga era moartă, la fel şi Stark şi toţi ceilalţi.

Prinţul Rhaegar şi Ser Arthur şi copiii. *Şi Aerys. Aerys e cel mai mort dintre toţi.*

— Crezi în fantome, Maester? îl întrebă pe Qyburn. Chipul bărbatului căpătă

un aer straniu.

— Odată, la Citadelă, am intrat într-o cameră pustie şi am văzut un scaun gol.

Dar ştiam că acolo fusese o femeie, doar cu o clipă înainte. Perna era lăsată acolo unde şezuse, locul era cald şi parfumul ei zăbovea în aer. Dacă ne lăsăm mirosul în urma noastră, când părăsim o încăpere, cu siguranţă ceva din sufletele noastre trebuie să rămână când părăsim această viaţă. Qyburn îşi desfăcu mâinile. Dar arhimaesterilor nu le plăcea felul meu de a gândi. Ei, bine, lui Marwyn îi plăcea, dar el era singurul. Jaime îşi trecu degetele prin păr.

— Walton, zise el, înşeuează caii, vreau să merg înapoi.

— Înapoi? Picioare-de-Oţel îl privi neîncrezător.

Crede că am înnebunit. Şi probabil că aşa şi este.

— Am uitat ceva la Harrenhal.

— Acum îi aparţine Lordului Vargo Hoat. Lui şi Măştilor însângerate.

— Ai de două ori oamenii lui.

— Dacă nu te predau tatălui tău, aşa cum mi s-a poruncit, Lordul Bolton îmi va pune pielea în băţ. Ne continuăm drumul spre Debarcaderul Regelui.

Cândva, Jaime s-ar fi împotrivit cu un zâmbet şi o ameninţare, însă ciungii nu inspiră prea multă teamă. Se întreba ce ar face fratele său. *Tyrion ar găsi o cale.*

— Lannisterii mint, Walton. Lordul Bolton nu ţi-a spus asta?

Bărbatul se încruntă bănuitor.

— Şi ce dacă mi-a spus?

— Dacă nu mă duci înapoi la Harrenhal, cântecul pe care am să i-l cânt tatălui meu s-ar putea să nu fie cel pe care Lordul Dreadfortului şi-ar dori să-l audă. S-ar putea chiar să spun că Bolton a fost cel care a poruncit să mi se taie mâna, iar Walton Picioare-de-Oţel cel care a ridicat sabia.

Walton îl privea cu gura căscată.

— Dar n-a fost aşa.

— Nu, dar pe cine va crede tatăl meu? Jaime se strădui să zâmbească aşa cum zâmbea când nimic în lume nu-l înspăimânta. Ar fi mult mai uşor dacă ne-am întoarce pur şi simplu. În scurt timp ne-am vedea iarăşi de drum şi aş cânta un cântec atât de dulce la Debarcaderul Regelui, încât nu ţi-ai crede urechilor. Ai primi o fată şi o pungă grasă cu aur, drept mulţumire.

— Aur? Lui Walton îi surâdea ideea. Cât aur?

Al meu este!

— Păi, tu cât ai vrea?

Şi, până când soarele se ivi pe cer, erau la jumătatea drumului înapoi către Harrenhal.

Jaime îşi zorea calul cu mai mult zel decât în ziua precedentă, iar Picioare-de-Oţel şi nordicii lui erau forţaţi să ţină pasul cu el. Chiar şi aşa, ajunseră la castelul de lângă lac abia la prânz. Sub un cer mohorât, care vestea ploaie, zidurile imense şi cele cinci turnuri impunătoare se înălţau negre şi ameninţătoare. *Pare atât de pustiu.* Zidurile erau goale, porţile închise şi zăvorâte. Dar sus, deasupra turnului de pază, un singur steag atârna pleoştit. *Ţapul negru din Qohor,* îşi spuse Jaime. Îşi făcu mâinile pâlnie, strigând:

— Voi de acolo! Deschideţi porţile sau am să le dobor.

Abia când Qyburn şi Picioare-de-Oţel îşi alăturară glasurile, pe metereze, deasupra lor, se ivi un cap. Se holbă în jos, la ei, apoi dispăru. La scurt timp după

aceea, auziră bariera-ghilotină ridicându-se. Porţile se dădură în lături şi Jaime Lannister ţâşni călare dincolo de ziduri, fără să arunce o privire către ferestrele de tragere, când trecu pe sub ele. Se temuse că ţapul s-ar putea să nu-i primească, dar se părea că Bravii Camarazi îi priveau tot ca pe nişte aliaţi. *Nătărăi.*

Curtea exterioară era pustie, doar grajdurile lungi, cu acoperişuri de ardezie, dădeau semne de viaţă, dar pe Jaime nu caii îl interesau în clipa aceea. Îşi struni armăsarul, rotindu-şi privirea. Auzea zgomote de undeva din spatele Turnului Fantomelor şi oameni strigând pe mai multe limbi. Picioare-de-Oţel şi Qyburn îl flancau.

— Ia ce-ţi trebuie şi s-o ştergem, zise Walton. Nu vreau necazuri cu Măştile.

— Spune-le oamenilor tăi să-şi ţină mâinile pe mânerele săbiilor şi Măştile nu vor dori ele să aibă necazuri cu voi. Doi la unu, ai uitat? Capul lui Jaime se întoarse dintr-odată, la auzul unui hohot îndepărtat, slab, dar feroce. Hohotul de râs se lovi de zidurile Harrenhalului şi se revărsă ca marea. Dintr-odată, ştiu ce se întâmplă. *Oare am ajuns prea târziu?* Stomacul i se întoarse pe dos şi Jaime înfipse pintenii în pântecele calului, traversând în galop curtea exterioară, pe sub un pod arcuit de piatră, în jurul Turnului Plângerii şi prin Curtea de Calcar.

O aruncaseră în groapa ursului.

Regele Harren cel Negru îşi amenajase până şi groapa ursului cu extravaganţă.

Groapa avea zece metri de la un capăt la altul şi cinci în adâncime, avea pereţii pietruiţi, fundul acoperit cu nisip şi era înconjurată de şase rânduri de bănci de marmură. Bravii Camarazi ocupau doar un sfert din locuri, observă Jaime când săltă cu stângăcie din şa. Mercenarii erau atât de absorbiţi de spectacol, încât doar cei de vizavi îi observară.

Brienne era îmbrăcată în aceeaşi rochie strâmtă pe care o purtase la cina Lordului Bolton. Fără scut, fără platoşă, fără zale, nici măcar piele fiartă, doar satin roz şi dantelă

myrishează. Pesemne Ţapul o găsea mai nostimă în straie femeieşti. Jumătate din rochie îi atârna în zdrenţe, iar din braţul drept îi picura 185

sânge, unde o zgâriase ursul.

Cel puţin i-au dat o sabie. Fetişcana o ţinea cu o singură mână, mişcându-se într-o parte, încercând să păstreze o oarecare distanţă între ea şi urs. *Nu e bine.*

Arena e prea mică. Trebuia să atace, să facă o mişcare iute, să isprăvească repede cu el. Oţelul bun venea de hac oricărui urs. Dar fetişcana era prea speriată ca să se apropie. Măştile o potopeau cu injurii şi aluzii obscene.

— Asta nu e treaba noastră, îl preveni Picioare-de-Oţel. Lordul Bolton a spus că fătuca e a lor, să facă de acum cu ea ce poftesc.

— O cheamă Brienne. Jaime coborî treptele, pe lângă o duzină de mercenari uluiţi. Vargo Hoat se aşezase în loja lordului, în rândul din faţă. Lord Vargo, strigă Jaime peste vacarm.

Bărbatul din Qohor aproape că-şi vărsă vinul.

— *Regicidule?* Avea un bandaj grosolan pe partea stângă a feţei, cu pânza pătată de sânge în dreptul urechii.

— Scoate-o de acolo.

— Nu te băga, Regicidule, dacă nu vrei să te mai alegi cu încă un ciot. Flutură

o cupă cu vin. Amica ta m-a muşcat de ureche. Nu e de mirare că tatăl ei nu vrea să răscumpere o asemenea ciudată.

Un răget îl făcu pe Jaime să se întoarcă. Ursul se ridica, înalt de trei metri.

Gregor Clegane cu blană, gândi el, *deşi probabil mai deştept.* Însă fiara nu avea îndemânarea Muntelui, cu monstruoasa lui sabie cu două tăişuri.

Urlând de furie, animalul dezveli o gură plină de dinţi mari, galbeni, apoi se prăbuşi înapoi în patru labe, năpustindu-se către Brienne. *Acum e şansa ta,* gândi Jaime. *Loveşte! Acum!*

Ea lovi zadarnic cu vârful sabiei. Ursul se retrase, apoi porni spre ea, mormăind. Brienne alunecă spre stânga şi întinse din nou sabia către capul animalului. De data aceasta, ursul ridică o labă, să o dea la o parte.

E prevăzător, îşi dădu seama Jaime. *A mai luptat împotriva altor oameni. Ştie că săbiile şi suliţele îl pot răni. Dar asta nu-l va ţine la distanţă multă vreme.*

— Omoară-l! strigă el, dar glasul i se pierdu printre toate celelalte strigăte.

Brienne nu dădea nici un semn că l-ar fi auzit. Se mişca în jurul gropii, rămânând cu spatele la perete. *Prea aproape. Dacă ursul o ţintuieşte de zid...*

Fiara se întorcea stângace, prea departe şi prea repede. Ageră ca o pisică, Brienne schimbă direcţia. *Asta-i fătuca pe care o ştiam.* Făcu un salt, dându-i ursului o lovitură peste spate. Răcnind, animalul se ridică din nou în două labe.

Brienne se retrase. *Unde e sângele?* Apoi, dintr-odată, înţelese. Jaime se întoarse către Hoat:

— I-ai dat o sabie pentru turnir.

Ţapul răgi ca un măgar, scuipându-l cu vin şi salivă.

— Bineînţeles!

— Am să-i plătesc eu afurisita de răscumpărare. Aur, safire, ce-oi fi vrând.

Scoate-o de acolo.

— O vrei? Du-te după ea.

Aşa şi făcu.

Jaime îşi aşează mâna cea bună pe balustrada de marmură şi sări înăuntru, rostogolindu-se când ateriza pe nisip. La auzul bufniturii, ursul se întoarse, adulmecând, urmărind cu prudenţă acest nou intrus. Jaime se ridică în picioare.

Păi şi ce naiba fac eu acum? Îşi umplu pumnul de nisip.

— Regicidule! o auzi pe Brienne exclamând, uluită.

— Jaime. Se ridică, aruncându-i ursului nisipul în faţă. Animalul lovi aerul cu laba şi răcni ca apucat.

— Ce faci aici?

— O prostie. Treci în spatele meu. Ocoli animalul aşezându-se între Brienne şi urs.

— Treci tu în spate. Eu am sabia.

— O sabie fără vârf şi fără tăiş. *Treci în spatele meu!*

Jaime ochi ceva pe jumătate îngropat în nisip şi înhaţă obiectul cu mâna cea bună. Se dovedi a fi o mandibulă de om, cu bucăţi de carne verzui, mişunând de viermi, atârnând încă de ea. *Încântător,* gândi el, întrebându-se a cui era faţa pe care o ţinea în mână. Ursul se apropia, aşa că Jaime îşi luă avânt şi azvârli osul, carnea şi viermii în capul lui. Rată cu mai bine de un metru. *Ar trebui să-mi tai şi mâna stângă, după cât mi-e de folositoare.*

Brienne încercă să ţâşnească în faţa lui, dar Jaime o doborî de pe picioare.

Căzu în nisip, strângând în mână sabia nefolositoare. Jaime se aşează călare peste ea, iar ursul atacă.

Se auzi un zbârnâit şi o săgeată se înfipse dintr-odată sub ochiul stâng al animalului. Din gura-i deschisă se prelingeau sânge şi salivă şi o altă săgeată îl nimeri în picior. Ursul mormăi, ridicându-se pe labele din spate. Îi văzu din nou pe Jaime şi pe Brienne şi porni, clătinându-se, către ei. Alte săgeţi zburară, pătrunzând prin blană şi carne. De la o distanţă atât de mică, arcaşii n-aveau cum să rateze. Săgeţile loveau cu putere de buzdugan. Dar ursul mai făcu un pas.

Bietul animal, nătâng şi curajos. Când fiara dădu cu laba spre el, Jaime săltă

într-o parte, ţipând şi lovind nisipul cu picioarele. Ursul se întoarse să-l urmărească pe cel care-l chinuia şi se mai alese cu două săgeţi în spate. Scoase un ultim, huruitor, răcnet, se lăsă pe labele din spate, se întinse pe nisipul pătat de sânge şi muri.

Brienne căzu înapoi în genunchi, strângând sabia, cu respiraţia întretăiată.

Arcaşii lui Walton Picioare-de-Oţel îşi învârteau arbaletele şi le reîncărcau, în timp ce Măştile însângerate înjurau cât îi

ţinea gura, ameninţându-i. Jaime văzu că

Rorge şi Trei Degete aveau săbiile scoase, iar Zollo îşi desfăcea biciul.

— Mi-aţi omorât ursul, ţipă Vargo Hoat.

— Şi o să-ţi aplic acelaşi tratament, dacă îmi faci necazuri, i-o întoarse 187

Picioare-de-Oţel. O luăm pe fătucă.

— O cheamă Brienne, preciza Jaime. Brienne, fecioara din Tarth. *Eşti* încă

fecioară, nădăjduiesc.

Faţa ei lătăreaţă roşi:

— Da.

— O, bine, zise Jaime. Nu salvez decât fecioare. Iar lui Hoat îi spuse: Îţi vei primi răscumpărarea. Pentru amândoi. Un Lannister îşi plăteşte datoriile. Acum adu nişte frânghii şi scoate-ne de aici.

— La naiba! răcni Rorge. Omoară-i, Hoat! Sau vei regreta amarnic că n-ai făcut-o!

Bărbatul din Qohor şovăi. Jumătate dintre oamenii lui erau beţi, pe când nordicii erau treji ca lumina zilei şi de două ori mai mulţi. Unii dintre arbaletişti reîncărcaseră deja.

— Scoate-i, zise Hoat, iar apoi către Jaime: Am ales să fiu milostiv. Spune-i tatălui tău asta.

— Aşa voi face, lordul meu. *Nu că îţi va folosi la ceva.* Abia când erau la doi kilometri de Harrenhal şi departe de ţinta arcaşilor de pe ziduri, Walton Picioare-de-Oţel îşi revărsă mânia.

— Eşti nebun, Regicidule? Aveai de gând să mori? Nimeni nu poate să se lupte cu un urs cu mâinile goale.

— O mână goală şi un ciot gol, îl corectă Jaime. Dar am sperat că veţi omorî fiara înainte să mă omoare ea pe mine. Altfel, Lordul Bolton te-ar fi jupuit ca pe o portocală, nu?

Picioare-de-Oţel îl înjură fără menajamente, făcându-l Lannister neghiob, apoi dădu pinteni calului şi se îndepărtă în galop, spre capătul coloanei.

— Ser Jaime? Chiar şi în satin roz şi murdar şi dantelă sfâşiată, Brienne arăta mai mult ca un bărbat în straie femeieşti decât ca o adevărată femeie. Îţi sunt recunoscătoare, dar… erai deja departe. De ce te-ai întors?

Zeci de răspunsuri sarcastice îi trecură prin minte, unul mai crud decât celălalt, dar Jaime se mulţumi să ridice din umeri.

— Te-am visat, spuse el.

CATELYN

Robb îşi luă rămas-bun de la tânăra lui regină de trei ori. O dată în pădurea zeilor, în faţa copacului inimii, sub ochii zeilor şi ai oamenilor. A doua oară sub poarta-ghilotină, când Jeyne se despărţi de el cu o lungă îmbrăţişare şi un sărut şi mai lung. Şi în cele din urmă, cu o oră înainte de Piatra Răsucită, când fata veni în galop, călare pe un cal înspumat, rugându-l pe tânărul rege s-o ia cu el.

Catelyn văzu că Robb era mişcat de gestul ei, dar în aceeaşi măsură, stânjenit.

188

Era o zi umedă şi cenuşie, începuse să burniţeze şi ultimul lucru de care avea nevoie era să-şi oprească trupele din marş, ca el să poată sta în ploaie, consolându-şi tânăra nevastă înlăcrimată în faţa unei jumătăţi din oştirea lui. *Îi vorbeşte cu blândeţe,* gândi Catelyn, privindu-i împreună, *dar în spatele vorbelor sale se ascunde mânia.*

Cât timp regele şi regina au stat de vorbă, Vântul Cenuşiu le-a dat târcoale, oprindu-se doar ca să-şi scuture apa de pe blană şi să mârâie la ploaie. După ce, într-un târziu, Robb îl dădu lui Jeyne un ultim sărut, trimise o duzină de oşteni s-o escorteze înapoi la Riverrun şi apoi încalecă, Vântul Cenuşiu o zbughi înainte, iute ca o săgeată slobozită din arc.

— Regina Jeyne are o inimă iubitoare, după câte văd, îi zise lui Catelyn Lothar Frey Şchiopul. Ca surorile mele, de altfel. Aş pune rămăşag că Roslin dansează

chiar în acest moment în jurul Gemenilor, cântând *Lady Tully, Lady Tully, Lady* Roslin *Tully.* Până mâine, va ţine lângă obraz bucăţi de pânză roşie cu albastru, să-şi imagineze cum va arăta cu mantia de mireasă. Se întoarse în şa, să-i zâmbească lui Edmure: Dar eşti neobişnuit de tăcut, Lord Tully. Mă întreb cum te simţi.

— Cam ca la Moara de Piatră, înainte să sune cornul de război, zise Edmure, doar pe jumătate în glumă.

Lothar râse din toată inima.

— Să sperăm că nunta ta se va sfârşi cu bine, lordul meu.

Şi zeii să ne apere dacă nu. Catelyn îşi vârî pintenii în trupul calului, lăsându-i pe fratele ei şi pe Lothar Ologul unul în compania celuilalt.

Ea fusese cea care insistase ca Jeyne să rămână la Riverrun, când Robb ar fi preferat s-o aibă în preajma lui. Se putea foarte bine ca Lordul Walder să

interpreteze absenţa reginei de la nuntă ca pe o nouă sfidare, dar prezenţa ei ar fi fost un alt fel de insultă, sare pe rana bătrânului.

— Walder Frey are o limbă ascuţită şi o memorie bună, îşi prevenise ea fiul.

Nu mă îndoiesc că eşti destul de puternic să înduri reproşurile unui om bătrân, ca preţ al loialităţii sale, însă ai prea mult din tatăl tău ca să poţi să stai cu mâinile-n sân când o insultă pe Jeyne în faţă.

Robb nu putea s-o contrazică. *Dar în acelaşi timp, îmi poartă pică pentru asta,* gândi Catelyn obosită. *Deja îi duce dorul, şi o parte din el mă învinuieşte pe mine pentru absenţa ei, deşi ştie că sfatul meu a fost înţelept.*

Dintre cei şase reprezentanţi ai Casei Westerling care veniseră cu fiul ei de la Crag, doar unul rămăsese lângă el: Ser Raynald, fratele lui Jeyne şi purtător de flamuri al regelui. Robb îl trimisese pe Rolph Spicer, unchiul lui Jeyne, să-l ducă

pe tânărul Martyn Lannister la Dintele de Aur, chiar în ziua când primise acceptul Lordului Tywin de a face schimb de ostatici. Era o mişcare abilă. Fiul ei era izbăvit de teama pentru siguranţa lui Martyn, Galhart Glover era uşurat să audă că

fratele său Robert fusese îmbarcat pe o corabie la Duskendale, Ser Rolph avea o 189

misiune importantă şi onorabilă… iar Vântul Cenuşiu era din nou lângă rege.

Unde îi e locul.

Lady Westerling rămăsese la Riverrun cu copiii ei: Jeyne, Eleyna, surioara acesteia şi micul Rollam, scutierul lui Robb, care se plânsese amarnic că trebuia să rămână acasă. Dar şi asta era înţelept. Olyvar Frey fusese mai înainte scutierul lui Robb şi, fără doar şi poate, avea să fie prezent la nunta surorii sale. Să-i plimbe înlocuitorul pe sub nas ar fi fost pe cât de nechibzuit, pe atât de crud. Cât despre Ser Raynald, era un tânăr cavaler plin de voioşie, care jura că nici o insultă din partea lui Walder Frey nu l-ar putea provoca. *Şi să ne rugăm ca doar insulte să*

avem de înfruntat.

Dar Catelyn avea temerile ei în privinţa aceasta. După Trident, nobilul ei tată

nu mai avusese niciodată încredere în Walder Frey, iar Catelyn nu uitase asta.

Regina Jeyne va fi mai protejată în spatele zidurilor înalte şi puternice ale Riverrunului, cu Peştele Negru lângă ea. Robb chiar crease pentru el un nou titlu, cel de Păzitor al Hotarelor Sudului. Ser Brynden ar apăra Tridentul ca nimeni altul.

Pe de altă parte, lui Catelyn avea să-i lipsească faţa colţuroasă a unchiului său, iar lui Robb – sfatul lui. Ser Brynden jucase un rol în fiecare victorie a fiului ei. În locul lui, comanda cercetaşilor şi a escortelor o preluase Galhard Glover. Un om de nădejde, devotat şi credincios, dar fără strălucirea Peştelui Negru.

În urma paravanului de cercetaşi ai lui Glover, linia de marş a lui Robert se întindea pe mai mulţi kilometri. Marelejon era în fruntea avangărzii. Catelyn călătorea în coloana principală, înconjurată de cai de război călăriţi de bărbaţi în armuri de oţel. Apoi venea convoiul de bagaje, o procesiune de căruţe încărcate cu mâncare, nutreţ, echipamente, daruri de nuntă, împreună cu răniţii prea slabi

ca să meargă pe jos, sub ochiul vigilent al lui Ser Wendel Maderly şi al cavalerilor Portului Alb. În urma lor se târau turme de oi şi de capre, cirezi de vite costelive, după care venea, târşâindu-şi picioarele, un mic alai de vivandiere. Iar mai în spate se afla Robin Flint, cu ariergarda. Nu era nici un duşman în urma lor, pe sute de kilometri, dar Robb nu voia să-şi asume nici un risc.

Trei mii cinci sute erau, trei mii cinci sute de oameni care fuseseră însângeraţi la Pădurea Şoaptelor, care-şi înroşiseră săbiile în Bătălia Câmpurilor, la Oxcross, Ashemark şi Crag şi pe tot cuprinsul munţilor plini de aur din ţinutul de vest al Lannisterilor. Cu excepţia micului alai de prieteni ai fratelui său Edmure, lorzii Tridentului rămăseseră să apere ţinuturile riverane, în timp ce regele pornea să

recucerească Nordul. La capătul drumului, îi aşteptau mireasa lui Edmure şi următoarea bătălie a lui Robb… *Iar pe mine, doi fii morţi, un pat gol şi un castel plin de năluci.* Era o perspectivă sumbră. *Brienne, unde eşti? Adu-mi fetele înapoi, Brienne. Adu-le tefere înapoi.*

Burniţa care îi însoţise se transformă spre amiază într-o ploaie măruntă şi continuă până după căderea serii. În ziua următoare, oamenii Nordului nu văzură

soarele defel, ci înaintară sub cerul de plumb, cu glugile trase pe cap, ca să-şi ferească ochii de ploaie. Ploua neîncetat, preschimbând drumurile în mocirlă şi câmpurile în mlaştini, umflând apele râurilor şi desfrunzind copacii. În răpăiala continuă, oamenii nu se mai osteneau să flecărească, aşa că vorbeau numai când aveau ceva de spus, iar asta se întâmpla destul de rar.

— Suntem mai puternici decât părem, doamna mea, îi spuse Lady Maege Mormont, care mergea alături de ea. Catelyn se apropiase de Lady Maege şi de fiica ei cea mai mare, Dacey. Se dovediseră mai înţelegătoare decât majoritatea în privinţa lui Jaime Lannister. Fiica era înaltă şi deşirată, mama scundă şi îndesată, dar se îmbrăcau la fel, în

zale şi piele, cu ursul negru al Casei Mormont pe scut şi pe tunică. După gustul lui Catelyn, era o îmbrăcăminte ciudată pentru o doamnă, dar Dacey şi Lady Maege dădeau impresia că se simt mai în largul lor chiar decât fata din Tarth, atât ca luptători, cât şi ca femei.

— Am luptat alături de Tânărul Lup în fiecare bătălie, zise zglobie Dacey Mormont. N-a pierdut nici una până acum.

Nu, dar a pierdut toate celelalte, gândi Catelyn, însă nu era nimerit s-o spună

cu voce tare. Oamenii Nordului nu duceau lipsă de curaj, însă erau departe de casă, cu prea puţine să-i susţină în afară de încrederea în tânărul lor rege.

Încrederea trebuia păstrată cu orice preţ. *Trebuie să fiu mai puternică,* îşi spuse.

Trebuie să fiu puternică pentru Robb. Dacă voi cădea pradă disperării, durerea mă va mistui. Totul depindea de această căsătorie. Dacă Edmure şi Roslin erau mulţumiţi unul cu celălalt, dacă întârziatul Lord Frey putea fi îmbunat şi îşi punea din nou puterea în slujba lui Robb… *Chiar şi atunci, ce şansă vom avea, prinşi între Lannister şi Greyjoy?* Era o întrebare la care Catelyn nu îndrăznea să se gândească, deşi Robb era preocupat aproape numai de ea. Îl vedea cum cerceta hărţile, ori de câte ori se opreau, în căutarea unui plan care i-ar putea aduce Nordul înapoi.

Fratele ei Edmure avea alte griji.

— Voi ce credeţi, toate fiicele Lordului Walder seamănă cu el? întrebă el, stând în pavilionul său înalt, vărgat, alături de Catelyn şi prietenii săi.

— Cu mame diferite, unele fete n-au cum să fie decât frumoase, zise Marq Piper, dar ce motiv ar avea mizerabilul bătrân să-ţi dea ţie una drăguţă?

— Chiar nici un motiv, răspunse Edmure ursuz. Era mai mult decât putea suporta Catelyn.

— Cersei Lannister e frumoasă, zise ea cu asprime. Ai fi mai înţelept să te rogi ca mireasa ta să fie puternică şi sănătoasă, cu capul limpede şi inima credincioasă.

Şi cu asta îi părăsi.

Edmure i-o luă în nume de rău. În ziua următoare, o evită cu totul în timpul drumului, preferând compania lui Marq Piper, a lui Lymond Goodbrook, Patrek Mallister şi a tânărului Vances. *Ei nu-l dojenesc, decât în glumă,* îşi spuse Catelyn, când trecură în goană pe lângă ea în după-amiaza aceea, fără o vorbă.

191

Am fost întotdeauna prea dură cu Edmure, iar acum suferinţa îmi aspreşte fiecare cuvânt. Îşi regreta izbucnirea. Cădea destulă ploaie din cer şi fără ca ea să

aducă mai multă. Şi chiar era un lucru atât de îngrozitor să-ţi doreşti o soţie drăguţă? Îşi aminti propria dezamăgire copilărească din prima clipă când l-a zărit pe Eddard Stark. Şi-l imaginase ca o versiune mai tânără a fratelui său Brandon, dar se înşelase. Ned era mai scund şi mai urât la faţă şi atât de posomorât! Vorbea destul de curtenitor, dar în spatele cuvintelor Catelyn simţea o răceală care se bătea cap în cap cu firea lui Brandon, a cărui veselie fusese la fel de nestăpânită

ca furia. Chiar şi când Ned i-a luat fecioria, dragostea lor a fost mai aproape de datorie decât de pasiune. *Dar l-am zămislit pe Robb în noaptea aceea, am adus pe lume, împreună, un rege. Iar după război, la Winterfell, am avut parte de dragostea pe care şi-ar dori-o orice femeie, după ce am descoperit inima bună şi blândă din spatele chipului solemn al lui Ned. Nu există nici un motiv ca Edmure să nu găsească acelaşi lucru la Roslin a lui.*

După cum au vrut zeii, drumul îi duse prin Pădurea Şoaptelor, unde Robb câştigase prima lui mare victorie. Urmară cursul pârâului şerpuit din albia acelei văi înguste, strâmte, aşa cum făcuseră oamenii lui Jaime Lannister în acea noapte hotărâtoare. *Era mai cald atunci,* îşi aminti Catelyn, *copacii erau încă verzi şi pârâul nu ieşise din matcă.* Acum frunzele căzute sufocau pârâul şi se îngrămă-

deau în mormane ude printre pietre şi rădăcini, iar copacii care ascunseseră

cândva oastea lui Robb îşi schimbaseră veşmântul verde cu frunze de un galben mohorât, cu pete maronii şi un roşu care îi amintea de rugină şi sânge uscat. Doar pinii şi molizii purtau încă straie verzi, ţâşnind spre pântecele norilor ca nişte suliţe înalte şi întunecate.

Nu numai copacii au murit de atunci, cugetă ea. În noaptea Pădurii Şoaptelor, Ned era încă în viaţă, în celula sa de sub Muntele lui Aegon. Bran şi Rickon erau la adăpost, în spatele zidurilor Winterfellului. *Iar Theon Greyjoy lupta de partea lui Robb şi se făle*a *cum fusese cât pe ce să-şi încrucişeze sabia cu Regicidul. Mai bine ar fi făcut-o. Dacă în locul fiilor Lordului Karstark ar fi murit Theon, câte rele ar fi fost evitate?*

Când traversară câmpul de luptă, Catelyn zări urme ale măcelului: un coif răsturnat, plin de apă, o suliţă despicată, oasele unui cal. Câteva mormane de piatră fuseseră ridicate peste trupurile unora dintre oamenii care căzuseră aici, dar păsările de pradă le vizitaseră deja. În mijlocul talmeş-balmeşului de pietre, zări o pânză viu colorată şi bucăţi dintr-un metal strălucitor. O dată, văzu un chip holbându-se la ea, forma unui craniu care începea să iasă de sub carnea neagră, înmuiată.

Asta o făcu să se întrebe unde ajunsese să se odihnească Ned. Surorile tăcute îi duseseră osemintele la Nord, escortate de Hallis Mollen şi o mică gardă de onoare. Ajunsese vreodată Ned la Winterfell, să fie înhumat lângă fratele lui, Brandon, în criptele întunecate de sub castel? Sau poarta se închisese la Moat 192

Cailin, înainte ca Hal şi surorile tăcute să poată trece?

Trei mii cinci sute de drumeţi şerpuiau de-a lungul văii, prin inima Pădurii Şoaptelor, dar rareori se simţise Catelyn Stark mai singură. Cu fiecare pas, era mai departe de Riverrun şi se pomeni întrebându-se dacă va mai revedea castelul vreodată. Sau era pierdut pe vecie, ca atâtea altele?

Cinci zile mai târziu, iscoadele lor se întoarseră să-i anunţe că apele umflate luaseră cu ele podul de lemn de la Fairmarket. Galhart Glover şi doi dintre oamenii săi mai îndrăzneţi încercaseră să-şi treacă înot caii peste năvalnica Furcă

Albastră, la Ramsford. Doi cai fuseseră traşi la fund şi se înecaseră, împreună cu unul dintre călăreţi. Cât despre Glover, el reuşise să se agate de o piatră până când a fost scos afară.

— Râul n-a mai fost aşa de umflat din primăvară, zise Edmure. Şi dacă mai continuă să plouă, se va umfla şi mai mult.

— Există un pod mai încolo, în amonte, lângă Pietrele Vechi, îşi aminti Catelyn, care străbătuse adesea ţinuturile acestea, împreună cu tatăl ei. E mai vechi şi mai mic, dar dacă mai e încă în picioare...

— S-a dus, doamna mea, o întrerupse Galhart Glover. Dus de ape, chiar înainte de cel de la Fairmarket.

Robb se uită la Catelyn:

— Mai e vreun alt pod?

— Nu. Iar vadurile sunt de netrecut. Încercă să-şi amintească. Dacă nu putem trece Furca Albastră, va trebui s-o ocolim, prin Şapte Pâraie şi Mlaştinile Cotoroanţei.

— Mocirle şi drumuri proaste, îi preveni Edmure. Vom înainta încet, dar vom ajunge, presupun.

— Lordul Walder ne va aştepta, nu mă îndoiesc, zise Robb. Lothar i-a trimis o pasăre de la Riverrun, ştie că venim.

— Da, dar omul e irascibil şi suspicios din fire, zise Catelyn. Ar putea să ia această întârziere drept o insultă intenţionată.

— Prea bine, am să-i cer iertare şi pentru întârzierea noastră. Voi fi un rege jalnic, cerându-mi scuze la fiecare două vorbe. Robb strânse din buze. Sper că

Bolton trece Tridentul înainte să înceapă ploile. Drumul regelui duce direct către nord, va avea parte de un marş

uşor. Chiar şi pe jos, ar trebui să ajungă la Gemeni înaintea noastră.

— Şi când oamenii lui se vor alătura alor tăi, după ce-l vezi pe fratele meu însurat, ce urmează? îl întrebă Catelyn.

— Nordul. Robb îl scarpină pe Vânt Cenuşiu după ureche.

— Pe drumul dintre mlaştini? Spre Moat Cailin?

Robb îi zâmbi enigmatic.

— Asta ar fi o variantă, răspunse el, iar Catelyn ştiu, din tonul său, că nu avea de gând să spună mai mult. *Un rege înţelept nu-şi divulgă secretele,* îşi reaminti 193

ea.

Ajunseră la Pietrele Vechi după încă opt zile de ploaie neîncetată şi poposiră

pe dealul care se înălţa deasupra Furcii Albastre, între ruinele fortăreţei vechilor regi riverani. Fundaţiile dăinuiseră printre buruieni, indicând locurile unde se aflaseră cândva zidurile şi turnurile principale, dar oamenii locului îşi luaseră de mult tălpăşiţa, cu cea mai mare parte a pietrelor, să-şi ridice hambarele, septele şi fortăreţele. Cu toate acestea, în mijlocul a ceea ce cândva fusese curtea castelului, un sepulcru mare, sculptat în piatră, era încă în picioare, pe jumătate ascuns de iarba veştedă, înaltă până la brâu, în mijlocul unui morman de cenuşă.

Capacul mormântului fusese sculptat după înfăţişarea bărbatului ale cărui oase se odihneau dedesubt, dar ploaia şi vântul îşi făcuseră treaba. Regele purtase barbă, asta se vedea, dar altminteri chipul său era neted şi şters, doar cu vagi sugestii ale gurii, nasului, ochilor şi coroanei din jurul tâmplelor. Mâinile i se împreunau pe mânerul unui ciocan de război din piatră, care îi era aşezat pe piept.

Cândva, ciocanul trebuie să fi fost gravat cu rune care îi spuneau numele şi povestea, dar secolele tociseră toate acestea. Piatra era crăpată şi sfărâmată la colţuri, decolorată ici şi colo de pete albe de licheni, în timp ce peste picioarele regelui, aproape până la piept, se întindeau trandafiri sălbatici.

Acolo îl găsi Catelyn pe Robb, întunecat, în amurg, doar cu Vântul Cenuşiu alături. Ploaia se oprise în sfârşit şi Robb avea capul descoperit.

— Castelul acesta are un nume? întrebă el cu glas şoptit, când ea se apropie.

— Pietrele Vechi îi spunea toată lumea, de când eram eu mică, dar fără

îndoială, a avut vreun alt nume când era încă reşedinţa regilor.

Poposise aici cândva, cu tatăl ei, în drumul către Seagard. *Petyr era şi el cu noi...*

— Există un cântec, îşi aminti el. *Jenny de la Pietrele Vechi, cu flori în păr.*

— La sfârşit, rămânem cu toţii doar cântece. Dacă suntem norocoşi.

Se jucase de-a Jenny în ziua aceea, chiar îşi împletise flori în păr. Iar Petyr se prefăcuse că e Prinţul Libelulelor. Catelyn nu avea pe atunci mai mult de doisprezece ani, iar Petyr era doar un băieţel.

Robb cercetă sepulcrul.

— Al cui e mormântul?

— Aici zace Tristifer, Al Patrulea Pe Numele Său, Rege al Râurilor şi al Munţilor. Tatăl său îi spusese odată povestea. A domnit de la Trident până la Gât, cu mii de ani înainte de Jenny şi prinţul ei, în vremurile când regatele Primilor Oameni se prăbuşeau unul după altul în faţa năvălirii andalilor. Ciocanul Dreptăţii i se spunea. A purtat o sută de bătălii şi a câştigat nouăzeci şi nouă, sau cel puţin aşa zic cântăreţii, iar când l-a ridicat, acest castel a fost cel mai puternic din Westeros. Catelyn aşează o mână pe umărul fiului său. A murit în a o suta bătălie, când şapte regi andali şi-au unit forţele împotriva lui. Cel de-al cincilea Tristifer nu l-a egalat şi în curând regatul a pierit, iar apoi castelul şi, în sfârşit, ultimul 194

moştenitor din linia lor. Cu Tristifer al Cincilea, a murit Casa Mudd, care stăpânise ţinuturile riverane o mie de ani

înainte de venirea andalilor.

— Moştenitorul său i-a înşelat aşteptările. Robb îşi trecu o mână peste piatra aspră, mâncată de vremi. Sperasem s-o las pe Jeyne însărcinată… am încercat destul de des, dar nu sunt sigur…

— Nu se întâmplă întotdeauna de prima oară. *Deşi mie mi s-a întâmplat.* Poate nici a suta oară. Eşti foarte tânăr.

— Tânăr şi rege, spuse el. Un rege trebuie să aibă un moştenitor. Dacă e să

mor în următoarea bătălie, regatul nu trebuie să moară odată cu mine. După lege, Sansa este următoarea pe linia succesiunii, aşa că Winterfellul şi Nordul îi vor reveni ei. Gura i se încleşta.

Ei şi nobilului ei soţ, Tyrion Lannister. Nu pot îngădui asta. Nu *voi* îngădui asta. Nordul nu trebuie să încapă niciodată pe mâna acelui pitic.

— Nu, fu de acord Catelyn. Trebuie să numeşti un alt moştenitor până când Jeyne îţi dăruieşte un fiu. Chibzui o clipă. Tatăl tatălui tău nu are fraţi sau surori, dar fratele lui a avut o soră care s-a măritat cu un fiu mai mic al Lordului Raymar Royce, din ramura tânără. Au avut trei fiice şi toate s-au măritat cu lorzi mărunţi din Vale. Un Waynwoo şi un Corbray, cu siguranţă. Cel mai tânăr… să fi fost un Templeton, dar…

— Mamă. Era o anumită asprime în tonul lui Robb. Tu uiţi. Tatăl meu a avut patru fii.

Nu uitase, nu voise să se gândească la asta, dar era pusă în faţa faptului împlinit.

— Un Snow nu e un Stark.

— Jon e mai degrabă Stark decât vreun lord mărunt din Vale, care n-a văzut în viaţa lui Winterfellul.

— Jon e un frate al Rondului de Noapte, care a jurat să nu-şi ia soţie şi să nu aibă copii. Veşmintele negre se îmbracă pe viaţă.

— La fel jură şi cavalerii Gărzii Regale. Asta nu i-a împiedicat pe Lannisteri să le smulgă mantiile albe lui Ser

Barristan Selmy şi lui Ser Boros Blount, când n-au mai avut nevoie de ei. Dacă trimit Rondului o sută de oameni în locul lui Jon, pun prinsoare că vor găsi o cale să-l elibereze de jurăminte.

E hotărât. Catelyn ştia cât de încăpăţânat putea fi fiul ei.

— Un bastard nu poate moşteni.

— Nu, dacă nu e recunoscut printr-un decret regal, zise Robb. În privinţa asta există mai multe precedente decât în cea a eliberării de jurământ a unui Frate Jurat.

— Precedente, zise ea cu amărăciune. Da, Aegon al patrulea şi-a recunoscut bastarzii pe patul de moarte. Şi câtă durere, suferinţă, cât război şi câte crime au izvorât de aici? Ştiu că ai încredere în Jon. Dar Jon poate avea încredere în fiii săi? Sau în fiii *lor?* Pretendenţii Blackfyre le-au făcut necazuri Targaryenilor timp 195

de cinci generaţii, până când Barristan Viteazul l-a omorât pe ultimul pe insulele Stepstones. Dacă-l recunoşti pe Jon, n-ai cum să-l mai faci bastard înapoi. Dacă se căsătoreşte şi are copii, nici unul dintre fiii pe care-i vei avea cu Jeyne nu va fi în siguranţă.

— Jon nu s-ar atinge niciodată de un fiu al meu.

— Nu, cum nu s-a atins nici Theon Greyjoy de Bran şi de Rickon.

Vântul Cenuşiu sări pe mormântul Regelui Tristifer, dezvelindu-şi dinţii.

Chipul lui Robb era rece.

— Asta e pe cât de nedrept, pe atât de crud. Jon nu e Theon.

— Roagă-te să fie aşa. La surorile tale te-ai gândit? Cum rămâne cu drepturile *lor?* Sunt de acord că nu trebuie să lăsăm Nordul să cadă în mâna Pezevenghiului, dar cu Arya cum rămâne? După lege, ea urmează după Sansa… propria ta soră, din sânge regesc…

— *… şi moartă.* Nimeni n-a văzut-o sau n-a auzit de ea de când l-au decapitat pe tata. De ce te minţi? Arya nu mai este, aşa cum nu mai sunt nici Bran sau Rickon, şi o vor

omorî pe Sansa după ce piticul îi face un copil. Jon e singurul frate care-mi rămâne. Dacă mor fără descendenţi, vreau ca el să-mi urmeze ca Rege al Nordului. Sperasem că mă vei susţine.

— Nu pot, spuse ea. În orice alte privinţe, Robb. Dar nu în această… această

nebunie. Nu-mi cere aşa ceva.

— Nu trebuie. Eu sunt regele.

Robb se întoarse şi se îndepărtă. Iar Vântul Cenuşiu sări jos de pe mormânt şi porni, în salturi, pe urmele lui.

Ce am făcut? se întrebă Catelyn obosită, stând singură lângă mormântul de piatră al lui Tristifer. *Prima dată îl înfurii pe Edmure, iar acum pe Robb, dar n-am făcut decât să rostesc adevărul. Sunt oare bărbaţii atât de fragili încât nu suportă să-l audă?* Ar fi putut să plângă atunci, dacă n-ar fi început cerul să-şi verse lacrimile în locul ei. Nu avu de ales decât să se întoarcă la cort şi să stea acolo, în tăcere.

În ziua următoare, Robb era pretutindeni şi în fiece loc, călărind în fruntea avangărzii cu Marelejon, în recunoaştere cu Vântul Cenuşiu, alergând înapoi la Robin Flint, cu ariergarda lui. Oamenii spuneau cu mândrie că regele lor lup era primul care se trezea în zori şi ultimul care se culca noaptea, dar Catelyn se întreba dacă fiul ei dormea vreodată. *Devine la fel de uscăţiv şi de flămând ca lupul străvechi.*

— Doamna mea, îi spuse Maege Mormont, într-o dimineaţă, în timp ce înaintau prin ploaia măruntă, eşti atât de posomorâtă. Îţi lipseşte ceva?

Nobilul meu soţ e mort, la fel şi tatăl meu. Doi dintre fiii mei au fost ucişi, una din fiicele mele a fost dată de soţie unui pitic perfid, să-i poarte în pântece pruncii nevolnici, cealaltă a dispărut şi e probabil moartă, iar ultimul meu fiu şi unicul meu frate sunt amândoi supăraţi pe mine. Ce mi-ar putea lipsi? Dar era un 196

adevăr mai crud decât ar fi vrut să audă Lady Maege.

— E o ploaie afurisită, zise Catelyn în schimb. Multe am îndurat şi alte primejdii şi suferinţe ne aşteaptă. Trebuie să le înfruntăm cu curaj, cu goarnele răsunând şi flamurile fluturând măreţe. Dar ploaia asta ne doboară. Flamurile atârnă pleoştite şi îmbibate de ploaie, oamenii se cuibăresc sub mantiile lor şi abia dacă schimbă o vorbă. Numai o ploaie afurisită vrea să ne îngheţe inimile când avem atâta nevoie ca ele să ardă fierbinţi.

Dacey Mormont ridică privirea către cer.

— Prefer să mă potopească ploaia decât săgeţile.

Catelyn zâmbi fără să vrea.

— Mă tem că eşti mai curajoasă decât mine. Toate femeile din Insula Urşilor sunt războinice atât de neînfricate?

— Ursoaice, da, răspunse Lady Maege. Trebuie să fim. În vremurile de demult, veneau oamenii de fier să ne atace, în corăbiile lor lungi, sau sălbaticii de la Ţărmul îngheţat. Bărbaţii erau plecaţi mai tot timpul la pescuit. Soţiile pe care le lăsau în urmă erau nevoite să se apere, pe ele şi copiii lor, altfel erau răpite.

— Pe poarta noastră, zise Dacey, se află sculptată o femeie în blană de urs, cu un copil la sân, culcat pe un braţ. În cealaltă mână ţine o secure de război. Nu e o doamnă adevărată femeia aceea, dar întotdeauna mi-a fost dragă.

— Nepotul meu Jorah a adus o dată acasă o doamnă adevărată, zise Lady Maege. O câştigase într-un turnir. Cât mai ura sculptura aceea!

— Da, şi toate celelalte, adăugă Dacey. Avea părul ca aurul tors, acea Lynesse.

Pielea ca laptele. Dar mâinile ei delicate nu erau făcute pentru securi.

— Nici sfârcurile pentru alăptat, zise mama ei, fără ocolişuri.

Catelyn ştia despre cine vorbeau. Jorah Mormont îşi aducea cea de-a doua soţie la Winterfell, la festivaluri, iar o dată au rămas pentru două săptămâni, îşi amintea cât de tânără era Lady Lynesse, cât de frumoasă şi cât de

nefericită. Într-o noapte, după mai multe cupe de vin, îi mărturisise lui Catelyn că Nordul nu era locul potrivit pentru o Hightower din Oraşul Vechi.

— A existat şi o Tully din Riverrun care simţea cândva acelaşi lucru, îi răspunsese ea cu blândeţe, încercând s-o consoleze, dar cu timpul, a găsit aici multe lucruri pe care le-a putut iubi.

Toate s-au dus acum, cugetă Catelyn. *Winterfellul şi Ned, Bran şi Rickon, Sansa, Arya, toate au pierit.* Doar Robb mai rămăsese. Avea, până la urmă, prea mult din Lynesse Hightower şi prea puţin din clanul Stark? *Aş vrea să fi învăţat să mânuiesc un topor, poate că aşa aş fi fost în stare să-i apăr mai bine.*

Trecea zi după zi şi ploaia nu se oprea. Străbătură tot drumul până la Furca Albastră, dincolo de Cele Şapte Pâraie, unde râul se despletea într-o ţesătură de râuleţe şi pâraie, pe urmă prin Mlaştina Vrăjitoarei, unde mocirlele verzi, sclipitoare, aşteptau să-i înghită pe cei imprudenţi şi unde terenul moale trăgea de copitele cailor ca un prunc înfometat de ţâţa mamei. Drumul era mai mult decât 197

anevoios. Fură nevoiţi să abandoneze în mlaştini jumătate din căruţe, împărţindu-le încărcătura între catâri şi caii de povară.

Lordul Jason Mallister îi ajunse din urmă în mijlocul Mlaştinilor Cotoroanţei.

Rămăsese mai mult de o oră până la lăsarea întunericului, când sosi cu coloana sa, dar Robb ordonă îndată aşezarea taberei, iar Ser Raynald Westerling veni s-o conducă pe Catelyn la cortul regelui. Îşi găsi fiul aşezat lângă un mangal, cu o hartă pe genunchi. Vântul Cenuşiu dormea la picioarele lui. Marelejon era cu el, împreună cu Galhart Glover, Maege Mormont, Edmure şi un bărbat pe care Catelyn nu-l cunoştea, un bărbat trupeş, chel, cu un aer slugarnic. *Nu e lord,* îşi dădu ea seama îndată ce dădu cu ochii de străin. *Nici măcar războinic.*

Jason Mallister se ridică, cedându-i lui Catelyn locul. Părul lui avea aproape tot atâtea fire albe câte castanii, dar Lordul de Seagard era încă un bărbat chipeş, înalt şi subţire, cu o faţă cizelată, proaspăt bărbierită, pometi înalţi şi ochi aprigi, albaştri-cenuşii.

— Lady Stark, e întotdeauna o plăcere. Aduc veşti bune, nădăjduiesc.

— Avem nevoie disperată de aşa ceva, lordul meu. Se aşează, ascultă ploaia răpăind zgomotos pe canavaua de deasupra capului.

Robb aşteptă ca Ser Raynald să închidă clapa cortului.

— Zeii ne-au auzit rugăciunile, lorzii mei. Lordul Jason l-a adus pe căpitanul *Myrahamului,* un neguţător din Oraşul Vechi. Căpitane, povesteşte-le ce mi-ai spus.

— Da, Înălţimea Ta. Îşi linse buzele groase cu nervozitate. Ultimul port în care am poposit înainte de Seagard a fost Lordsport, de pe Insula Pyke. Oamenii de fier m-au ţinut acolo mai bine de un an, aşa au făcut. Din porunca Regelui Balon.

Numai că, ei, bine, fără să mai lungesc vorba, acum e mort.

— Balon Greyjoy? Inima lui Catelyn se opri o clipă în loc. Vrei să ne spui că

Balon Greyjoy e mort?

Micul căpitan zdrenţăros încuviinţă.

— Ştii cum e construit Castelul Pyke, pe un promontoriu, şi o parte pe stâncile şi insulele din larg, cu poduri între ele? După cum am auzit eu povestea la Lordsport, bătea un vânt dinspre vest, cu ploaie şi tunete, şi bătrânul Rege Balon traversa unul dintre poduri, când s-a stârnit un vânt şi l-a făcut fărâme. Regele a ieşit la mal două zile mai târziu, cu trupul umflat şi zdrobit. Crabii îi mâncaseră

ochii, aşa am auzit.

Marelejon râse.

— Crabi regi, nădăjduiesc, să se delecteze cu aşa o piftie regală, nu?

Căpitanul clătină din cap.

— Da, dar asta nu e totul, nu. Se aplecă, apropiindu-se: *Fratele* s-a întors.

— Victarion? întrebă mirat Galhart Glover.

— Euron. I se spune Ochiul Ciorii. Un pirat mai negru decât s-a pomenit vreodată. Era plecat de ani de zile, dar nici n-a apucat Lordul Balon să se răcească

bine, că şi-a şi făcut apariţia, intrând în Lordsport cu *Tăcerea* lui. Vele negre, carenă roşie şi un echipaj de muţi. Făcuse drumul până la Ashai şi înapoi, după

câte am auzit. Dar oriunde o fi fost, acum e acasă şi a intrat direct în Pyke, unde şi-a aşezat fundul pe Stânca Mării şi l-a înecat pe Lordul Botley într-un butoi cu apă de mare când a protestat. Aşa stăteau lucrurile când am alergat la *Myraham* şi am ridicat ancora pe furiş, sperând să pot scăpa cât timp situaţia era tulbure. Şi aşa am făcut şi iată-mă aici.

— Căpitane, zise Robb când bărbatul isprăvi, ai mulţumirile mele şi nu vei rămâne nerăsplătit. Lordul Jason te va duce înapoi la corabia ta după ce termină.

Aşteaptă afară, rogu-te.

— Aşa voi face, Înălţimea Ta. Aşa voi face.

Îndată ce bărbatul părăsi pavilionul regelui, Marelejon începu să râdă, dar Robb îl reduse la tăcere cu o privire.

— Euron Greyjoy nu e ceea ce se poate numi rege, de-ar fi să fie adevărate doar jumătate din cele povestite de Theon despre el. Theon e moştenitorul de drept, dacă nu e mort… dar Victarion dispune de Flota de Fier. Nu-mi vine a crede că va rămâne la Moat Cailin, în timp ce Euron Ochiul Ciorii şade pe Stânca Mării. *Trebuie* să se întoarcă.

— Există şi o fiică, îi reaminti Galhart Glover. Cea care are în stăpânire Deepwood Motte, precum şi soţia şi copilul lui Robert.

— Dacă rămâne la Deepwood Motte, asta e *tot* ce poate spera să stăpânească, zise Robb. Ceea ce este valabil pentru fraţi este şi mai valabil pentru ea. Va trebui să meargă acasă,

să-l dea afară pe Euron şi să-şi revendice tronul. Fiul lui Catelyn se întoarse către Jason Mallister: Ai o flotă la Seagard?

— O flotă, Înălţimea Ta? Jumătate de duzină de corăbii lungi şi două galere de război. Suficient ca să-mi apăr propriile ţărmuri împotriva năvălitorilor, dar n-aş

putea spera să pot înfrunta Flota de Fier în luptă.

— Nici nu ţi-aş cere-o. Oamenii de fier vor porni către Pyke, presupun. Theon mi-a spus cum gândesc oamenii lui. Fiecare căpitan e rege pe puntea sa. Vor voi cu toţii să aibă un cuvânt de spus în privinţa succesiunii. Lordul meu, am nevoie de două dintre corăbiile tale lungi, să dea ocol Capului Vulturilor şi să meargă pe Gât în sus, către Straja Apei Cenuşii.

Lordul Jason şovăi.

— Zeci de pâraie străbat pădurea udă, toate cu apele mici, nămoloase şi neexplorate. Nici măcar nu le-aş numi râuri. Canalele îşi schimbă cursul mereu.

Găseşti acolo nesfârşite bancuri de nisip, capcane şi încrengături de copaci putreziţi. Iar Golful Apei Cenuşii se deplasează. Cum să-l poată găsi corăbiile mele?

— Mergi în amonte arborând flamurile mele. Oamenii mlaştinilor te vor găsi.

Vreau două corăbii, să dublez şansele ca mesajele mele să ajungă la Howland Reed. Lady Maege va fi pe una dintre ele. Galhart pe a doua. Se întoarse către cei 199

doi pe care-i numise: Veţi duce scrisori către acei lorzi ai mei care rămân în Nord, dar toate ordinele pe care le vor cuprinde vor fi false, în caz că aveţi ghinionul să

fiţi prinşi. Dacă se întâmplă asta, trebuie să le spuneţi că vă îndreptaţi către nord.

Înapoi la Insula Ursului sau spre Ţărmul Stâncos. Bătu cu degetul pe hartă. Moat Cailin este cheia. Lordul Balon ştia asta, de aceea l-a trimis pe fratele său Victarion acolo, cu nucleul dur al oştirii Greyjoy.

— Cu sau fără gâlcevi pentru tron, oamenii de fier nu sunt aşa de nechibzuiţi încât să abandoneze Moat Cailin, zise Lady Maege.

— Nu, o aprobă Robb. Victarion va lăsa acolo cea mai bună parte a garnizoanei sale, presupun. Dar fiecare om pe care îl ia cu el va însemna cu un om mai puţin de înfruntat. Şi va lua mulţi dintre căpitanii lui, fiţi siguri de asta.

Conducătorii. Va avea nevoie de asemenea oameni care să vorbească în numele lui, dacă speră să se aşeze pe Stânca Mării.

— Nu poţi să ataci pe drumul dintre mlaştini, Înălţimea Ta, zise Galhart Glover. Căile de acces sunt prea înguste. Nu ai cum să te desfăşori. Nimeni n-a cucerit vreodată Moat Cailin.

— Dinspre sud, punctă Robb. Dar noi putem să atacăm simultan dinspre nord şi vest şi să-i lovim pe oamenii de fier pe la spate, în timp ce ei resping, pe drumul dintre mlaştini, ceea ce vor crede că e asaltul meu principal. Atunci avem o şansă.

După ce îmi unesc forţele cu Lordul Bolton şi Casa Frey, voi avea mai mult de douăsprezece mii de oameni. Vreau să-i împart în trei batalioane care să

pornească pe drumul dintre mlaştini la o distanţă de o jumătate de zi. Dacă

Greyjoyii au ochi la sud de Gât, îmi vor vedea întreaga armată năvălind către Moat Cailin. Roose Bolton va avea ariergarda, în timp ce eu voi comanda trupele centrale. Marejon, tu vei ataca Moat Cailin cu avangarda. Atacul tău trebuie să fie atât de cumplit încât oamenii de fier să nu aibă răgazul să se întrebe dacă se furişează cineva în spatele lor, dinspre nord.

Marelejon râse înfundat.

— Oamenii tăi ar face bine să se furişeze repede, altfel ai mei se vor căţăra pe zidurile alea şi vor cuceri Moat Cailin înainte să apuci să-ţi arăţi faţa. Ţi-l voi oferi în dar când veţi ajunge sus, cu pas de melc.

— E un dar pe care l-aş primi bucuros, zise Robb.

Edmure se încruntă.

— Vorbiţi despre un atac pe la spate, dar cum vă gândiţi să ajungeţi la nord de ei?

— Prin Gât există cărări care nu sunt trecute pe hartă, unchiule. Cărări cunoscute doar de oamenii mlaştinilor – poteci înguste şi drumuri acoperite de apă prin stufăriş, care nu pot fi străbătute decât cu barca. Se întoarse către cei doi mesageri ai săi: Spuneţi-i lui Howland Reed că trebuie să-mi trimită călăuze la două zile după ce voi porni pe drumul mlaştinilor. Să le trimită la batalionul *central,* unde flutură stindardul meu. Trei oştiri vor pleca de la Gemeni, însă doar 200

două vor ajunge la Moat Cailin. Batalionul meu se va risipi în Gât, pentru a se reuni pe Râul Febra. Dacă ne mişcăm iute după nunta unchiului meu, putem fi pe poziţii până la sfârşitul anului. Vom ataca Moat Cailin din trei părţi în prima zi a noului secol, când oamenii de fier se vor trezi cu capetele bubuind din pricina miedului pe care-l vor fi dat pe gât în seara precedentă.

— Îmi place planul ăsta, zise Marelejon. Zău că-mi place.

Galhart Glover se şterse la gură.

— Există riscuri. Dacă oamenii mlaştinilor te trădează…

— Nu vom sta mai rău ca înainte. Dar nu mă vor trăda. Tatăl meu ştia cât preţuieşte Howland Reed. Robb înfăşură harta şi abia apoi se uită la Catelyn: Mamă.

Catelyn se încorda.

— Pentru mine ai vreun rol în toate acestea?

— Rolul tău e să rămâi teafără. Călătoria noastră prin Gât va fi primejdioasă şi nimic nu ne aşteaptă în Nord în afară de luptă. Dar Lordul Mallister a avut amabilitatea de a se oferi să te apere la Seagard, până când se sfârşeşte războiul.

Te vei simţi bine acolo, ştiu.

Să-mi fie aceasta pedeapsa pentru că l-am înfruntat în privinţa lui Jon Snow?

Sau pentru că sunt femeie ori, mai rău, mamă? Abia după o clipă îşi dădu seama că o priveau cu toţii. *Ştiu,* înţelese ea. Catelyn n-ar fi trebuit să se mire. Nu-şi făcuse prieteni eliberându-l pe Regicid şi nu o dată îl auzise pe Marelejon spunând că femeile n-aveau ce căuta pe câmpul de luptă.

Trebuie că furia îi înroşise faţa, căci Galhart Glover interveni înainte ca ea să

rostească vreun cuvânt:

— Doamna mea, Regele e înţelept. E mai bine să nu vii cu noi.

— Seagard se va lumina de prezenţa ta, Lady Catelyn, zise Lordul Jason Mallister.

— Vreţi să mă faceţi prizonieră, spuse ea.

— Oaspete de seamă, insistă Lordul Jason.

Catelyn se întoarse către fiul ei:

— Nu vreau să-l jignesc pe Lordul Jason, zise ea pe un ton oficial, dar dacă nu pot merge mai departe cu voi, prefer să mă întorc la Riverrun.

— Mi-am lăsat soţia la Riverrun. Vreau ca mama mea să fie în altă parte.

Dacă-ţi păstrezi toate comorile într-o singură vistierie, nu faci decât să uşurezi misiunea celor care te jefuiesc. După nuntă, vei merge la Seagard, aceasta este porunca mea regală. Robb se ridică şi, cât ai clipi, soarta ei era pecetluită. Regele luă o bucată de pergament: încă o chestiune. Lordul Balon a lăsat haos în urma lui, să sperăm. Nu voi face acelaşi lucru. Dar încă nu am un fiu, fraţii mei Bran şi Rickon sunt morţi, iar sora mea este măritată cu un Lannister. Am chibzuit îndelung asupra urmaşului meu. Vă poruncesc acum, ca lorzi loiali şi cinstiţi, să

vă puneţi sigiliile pe acest document, ca martori la decizia mea.

201

Un adevărat rege, gândi Catelyn, înfrântă. Nu putea decât să spere că şi capcana pe care o pregătise pentru Moat

Cailin va funcţiona la fel de bine ca aceea în care tocmai o prinsese pe ea.

SAMWELL

Copacul Alb, gândi Sam. *Te rog, să fie Copacul Alb.* Îşi amintea Copacul Alb.

Copacul Alb se afla pe hărţile pe care le desenase el, în drumul lor spre nord.

Dacă satul acesta era Copacul Alb, ştia unde se aflau. *Te rog, trebuie să fie.* Îşi dorea asta atât de mult, încât, pentru scurtă vreme, îşi uită picioarele, îşi uită

durerea de gambe şi de şale şi degetele îngheţate pe care nu şi le mai simţea. Uită

chiar şi de Lordul Mormont şi de Craster, de arătări şi de Ceilalţi. *Copacul Alb,* se rugă Sam oricărui zeu care l-ar putea auzi.

Însă toate satele sălbaticilor semănau între ele. În mijlocul acestuia creştea un uriaş copac al inimii... dar un copac alb nu însemna neapărat *Copacul Alb.* Nu fuseseră copacii inimii de la Copacul Alb mai mari decât acesta? Poate că şi-l amintea greşit. Faţa gravată în trunchiul alb ca osul era lungă şi tristă. Din ochi i se prelingeau lacrimi roşii de sevă uscată. *Aşa a arătat când am venit la nord?*

Sam nu-şi putea aminti.

În jurul copacului se aflau câteva colibe cu o singură încăpere, cu acoperişuri de pământ, un conac construit din bârne şi năpădit de muşchi, o fântână de piatră, un ţarc de oi... dar nici oi, nici oameni. Sălbaticii plecaseră să i se alăture lui Mance Rayder, la Colţii de Gheaţă, luând cu ei tot ce aveau, în afară de aceste case. Sam era recunoscător pentru asta. Noaptea se apropia cu paşi repezi şi se bucura să poată dormi sub un acoperiş, măcar o dată. Era atât de obosit încât i se părea că merge de o viaţă. Cizmele îi erau distruse şi toate băşicile de pe picioare i se spărseseră, transformându-se în bătături, însă acum avea noi băşici sub bătături şi degetele de la picioare îi îngheţau.

Dar Sam ştia că n-avea de ales decât să umble sau să moară. Gilly era încă

slăbită după naştere şi, în plus, îşi ducea copilul în braţe. Avea nevoie de cal mai mult decât el. Cel de-al doilea cal le murise la trei zile de Fortăreaţa lui Craster.

Fusese o minune că rezistase şi atât, biata iapă înfometată. Greutatea lui Sam îi venise probabil de hac. Ar fi putut să încerce să încalece doi pe un cal, dar Sam se temea că se va repeta aceeaşi poveste. *E mai bine să merg pe jos.*

Sam o lăsă pe Gilly în conac să facă focul, în timp ce el îşi vâra capul prin colibe. Ea se pricepea mai bine la aprinsul focului; Sam nu părea să izbutească

niciodată să aprindă vreascurile, iar ultima oară când încercase să stârnească o scânteie cu o bucată de cremene şi o lamă de oţel, reuşise să se taie cu cuţitul.

Gilly îi legase rana, oprindu-i sângele, dar mâna îi era înţepenită şi dureroasă

şi mai neîndemânatică decât fusese înainte. Ştia că ar trebui să-şi spele rana, să

schimbe bandajul, dar îi era frică să se uite la ea. În plus, era atât de frig încât ura să-şi scoată mănuşile.

Sam nu ştia ce spera să găsească în bordeiele goale. Poate că sălbaticii lăsaseră

ceva mâncare în urma lor. Trebuia să arunce o privire. Jon cercetase colibele de la Copacul Alb, în drumul lor spre nord. Într-una dintre ele, auzi foşnet de şobolani dintr-un colţ întunecat, dar altminteri, nu se găsea nimic în nici una dintre ele, în afară de paie vechi, mirosuri la fel şi nişte cenuşă lângă găurile de fum.

Se întoarse la copacul inimii şi îi cercetă o clipă chipul cioplit. *Nu e chipul pe care l-am văzut,* recunoscu el. *Copacul nu e nici pe jumătate cât cel de la Copacul Alb.* Ochii roşii plângeau cu lacrimi de sânge şi nici asta nu-şi amintea.

Se prăbuşi, greoi, în genunchi.

— Vechi zei, ascultaţi-mi ruga. Zeii tatălui meu au fost Cei Şapte, dar eu în faţa voastră mi-am rostit jurămintele atunci când am intrat în Rondul de Noapte.

Ajutaţi-ne acum. Mă tem că ne-am rătăcit. Ne e foame şi atât de frig! Nu ştiu în care zei cred acum... vă rog, dacă sunteţi aici, ajutaţi-ne. Gilly are un copilaş.

Nu ştia ce altceva să spună. Întunericul se adâncea, iar frunzele copacului inimii foşneau încet, unduindu-se ca o mie de mâini roşii de sânge. Dacă zeii lui Jon îl auziseră sau nu, asta nu putea să spună.

Când ajunse înapoi în conac, focul ardea. Gilly stătea lângă el, cu blănurile desfăcute şi pruncul la sân. *E la fel de înfometat ca noi toţi,* gândi Sam. Bătrâna şterpelise mâncare pentru ei din cămările lui Craster, dar deja o mâncaseră

aproape pe toată. Sam fusese un vânător fără şansă chiar şi la Horn Hill, unde vânatul era din belşug şi unde avea câini şi hăitaşi să-l ajute. Aici, în această

nesfârşită pădure pustie, şansele să prindă ceva erau şi mai îndepărtate. Eforturile lui de a pescui în lacuri şi râuri pe jumătate îngheţate fuseseră, de asemenea, jalnice eşecuri.

— Cât mai avem, Sam? întrebă Gilly. E încă departe?

— Nu aşa departe. Nu mai departe decât a fost până acum. Sam se scutură, dându-şi jos raniţa din spate, se aşeză cu greutate şi încercă să-şi încrucişeze picioarele. Spatele îl durea atât de rău din cauza umblatului, încât i-ar fi plăcut să

se sprijine de unul dintre pilonii sculptaţi în lemn care susţineau acoperişul, dar focul era în mijlocul încăperii, sub gaura de fum, şi Sam tânjea după căldură chiar mai mult decât după comoditate. În câteva zile ar trebui să ajungem.

Sam avea hărţile, dar dacă acesta nu era Copacul Alb, atunci nu le erau prea mult de folos. *Am mers prea departe spre est, ocolind lacurile alea,* cugetă el, *dar poate prea departe spre vest, când am încercat să refac drumul.* Începea să urască

lacurile şi râurile. Aici, sus, nu întâlneau niciodată poduri plutitoare sau punţi, ceea ce însemna că erau nevoiţi să ocolească lacurile şi să caute, până departe, locuri pe unde puteau trece apa. Era mai uşor să urmăreşti o potecă decât să

străbaţi pădurea, mai uşor să înconjuri o creastă decât să o escaladezi. *Dacă*

Bannen sau Dywen ar fi cu noi, ne-am afla deja la Castelul Negru, încălzindu-ne 203

picioarele în sala comună. Dar Bannen era mort, iar Dywen era plecat cu Grenn, cu Edd cel Trist şi cu ceilalţi.

Zidul măsoară cinci sute de kilometri în lungime şi două sute în înălţime, îşi reaminti Sam. Dacă mai continuau să meargă spre sud, *trebuia* să-l găsească, mai devreme sau mai târziu. Şi era convins că se îndreptaseră spre sud. Ziua se orienta după soare, iar în nopţile senine puteau urmări coada Dragonului de Gheaţă, deşi nu călătoriseră prea mult pe timp de noapte, de când murise cel de-al doilea cal.

Chiar şi când era lună plină, pe sub copaci era prea întuneric şi ar fi fost foarte uşor ca Sam sau ultimul cal să-şi rupă un picior. *Trebuie să fim departe la sud acum, trebuie să fim.*

Însă nu era la fel de sigur cât de departe spre est sau spre vest putuseră să

rătăcească. Aveau să ajungă la Zid, da... într-o zi sau în două săptămâni, nu putea fi mai departe de atât, negreşit, negreşit... dar *unde?* Poarta de la Castelul Negru trebuia s-o găsească, singura cale de a pătrunde dincolo de Zid, pe o distanţă de mai bine de cinci sute de kilometri.

— Zidul e atât de mare cum spunea Craster? întrebă Gilly.

— Mai mare. Sam încerca să pară vesel. Atât de mare încât nici măcar nu poţi zări castelele ascunse în spatele lui. Dar sunt acolo, vei vedea. Zidul e în întregime din gheaţă, dar castelele sunt din piatră şi lemn. Au turnuri înalte şi beciuri adânci şi un imens palat, cu un foc mare care arde în cămin zi şi noapte. E

atât de cald acolo, Gilly, că n-o să-ţi vină să crezi.

— Aş putea sta lângă foc? Eu şi feciorul? Nu mult, doar până ce ne încălzim bine?

— Poţi să stai lângă foc cât doreşti. Şi vei avea mâncare şi băutură. Vin fierbinte cu mirodenii şi o strachină de tocană de vânat cu ceapă şi pâinea lui Hobb scoasă din cuptor, atât de fierbinte încât te va arde la degete. Sam îşi scoase o mănuşă, ca să-şi mişte degetele lângă flăcări, şi în curând regretă. Îi amorţiseră

de frig, dar pe măsură ce începea să şi le simtă îl dureau atât de tare încât îi venea să ţipe. Uneori, unul dintre fraţi cântă, continuă el, ca să-şi mute gândul de la durere. Dareon cântă cel mai bine, dar l-au trimis la Eastwatch. Dar mai e Halder.

Şi Broscoiul. Numele lui adevărat este Todder, dar arată ca o broască, aşa că i-am spus Broscoiul. Îi place să cânte, dar are o voce îngrozitoare.

— Tu cânţi? Gilly îşi rearanjă blănurile şi mută copilul de la un sân la celălalt.

Sam roşi.

— Eu… eu ştiu câteva cântece. Când eram mic, îmi plăcea să cânt. Şi dansam, dar nobilului meu tată nu i-a plăcut niciodată să fac asta. Zicea că, dacă vreau să

ţopăi de colo-colo, ar trebui s-o fac în curte, cu o sabie în mână.

— Ai putea să cânţi un cântec de la sud? Pentru copilaş?

— Dacă vrei. Sam cumpăni o clipă. E un cântec pe care septonul nostru ni-l cânta, mie şi surorii mele, când eram mici şi era timpul să mergem la culcare.

Cântecul Celor Şapte se numeşte. Îşi drese glasul şi începu să cânte cu glas 204

domol:

Tatăl, cu dârzul chip al său,
stă şi desparte binele de rău.
El îţi măsoară, lung sau scurt, destinul tău,
şi îi iubeşte pe copii.

Mama, cea care viaţă dăruieşte,
pe fiece soţie ocroteşte,
orice durere alungă, când zâmbeşte,
şi îi iubeşte pe ai săi copii.
Războinicul vrăjmaşul îl goneşte,
oriunde am fi, de rele ne fereşte.
Cu lancea, sabia şi scutul el loveşte,
şi îi păzeşte pe copii.
Baba, bătrână şi-nţeleaptă,
vede ’nainte soarta ce ne aşteaptă.
Lumina ei arată calea dreaptă
şi îi călăuzeşte pe copii.
Fierarul zi şi noapte fierul bate,
s-aducă-n lumea omului dreptate.
Cu al său baros, în flăcări luminate,
trudeşte pentru ai săi copii.
Fecioara dănţuieşte avântat,
trăind în ochii oricărui bărbat.
cu zâmbetu-i, să zboare păsările a-nvăţat
şi dă speranţe micilor copii.
Cei Şapte Zei care ne-au zămislit
ascultă glasul nostru pribegit.
Închideţi ochii – nu v-aţi prăbuşit,
zeii vă văd, copii.
Închideţi ochii – nu v-aţi prăbuşit,
zeii vă văd, copii.

Sam îşi aminti ultima oară când cântase cântecul acesta, împreună cu mama sa, ca să-l adoarmă pe micul Dickon. Tatăl său le auzise glasurile şi dăduse buzna, 205

furios.

— Nu mai vreau să aud asta! i-a zis Lordul Randyl soţiei sale, cu asprime. Ai distrus un băiat cu cântecele alea dulci, de septon. Ai de gând să faci acelaşi lucru şi cu pruncul ăsta? Apoi s-a uitat la Sam, zicând: Du-te şi cântă-le surorilor tale, dacă ţii neapărat să cânţi. Nu vreau să te apropii de fiul meu.

Pruncul lui Gilly adormise. Era o făptură atât de mică şi de liniştită, încât Sam se temea pentru el. Nici măcar n-avea nume. O întrebase pe Gilly despre asta, iar ea îi spusese că aducea ghinion să dai nume unui copil înainte să împlinească doi ani. Muriseră atât de mulţi.

Îşi vârî sânul înapoi sub blănuri.

— A fost frumos, Sam. Cânţi bine.

— Ar trebui să-l auzi pe Dareon. Are glasul dulce ca miedul.

— Am băut cel mai dulce mied în ziua când Craster m-a făcut soţia lui. Era vară atunci şi nu era aşa de frig. Gilly îl privi nedumerită: Ai cântat doar despre şase zei? Craster ne spunea mereu că voi, cei din sud, aveţi şapte.

— Şapte, o aprobă el, dar nimeni nu cântă despre Străin. Chipul Străinului era chipul morţii. Şi numai pomenindu-l, Sam se simţea tulburat. Ar trebui să

mâncăm ceva. O îmbucătură, două.

Nu mai rămăsese nimic, în afară de câteva bucăţi de sângerete, tari ca piatra.

Sam tăie câteva felii subţiri pentru fiecare. Îl durea încheietura din pricina efortului, dar îi era îndeajuns de foame ca să nu se dea bătut. Dacă mestecai destul o felie, se înmuia şi avea un gust bun. Nevestele lui Craster preparaseră sângere-tele cu usturoi.

După ce terminară, Sam se scuză şi se îndepărtă, să se uşureze şi să-şi caute calul. Un vânt muşcător bătea dinspre nord şi frunzele copacilor foşneau în jurul lui. Ca să-şi adape iapa, trebui să spargă pojghiţa de gheaţă ce acoperea pârâul.

Mai bine aş duce-o înăuntru. Nu voia să se trezească în zori descoperind că iapa lor îngheţase peste noapte. *Gilly şi-ar continua drumul, chiar dacă s-ar întâmpla aşa ceva.* Fata era foarte curajoasă, nu ca el. Ar fi vrut să ştie ce va face la Castelul Negru cu ea. Gilly spunea mereu cum i-ar putea fi soţie dacă el ar vrea, dar fraţii în negru nu-şi luau soţii. În plus, el era un Tarly de Horn Hill, nu s-ar putea însura

niciodată cu o sălbatică. *Va trebui să mă gândesc la ceva. Dacă*

ajungem vii la Zid, restul nu mai contează. Nu mai contează câtuşi de puţin.

Să ducă iapa la conac fu destul de uşor. S-o treacă dincolo de uşă se dovedi mai greu, dar Sam insistă. Gilly dormea deja când reuşi să bage animalul înăuntru. Priponi calul într-un colţ, puse câteva lemne pe foc, îşi scoase mantia grea şi se cuibări sub blănuri, lângă femeia sălbatică. Mantia lui era destul de mare să-i acopere pe toţi trei şi să le păstreze căldura trupurilor.

Gilly mirosea a lapte, a usturoi şi a blană veche, mucegăită, dar Sam se obişnuise cu asta. Miroseau bine, din punctul lui de vedere. Îi plăcea să doarmă

lângă ea. Îl făcea să-şi amintească de vremuri de mult apuse, când împărţise, la 206

Horn Hill, un pat imens cu două dintre surorile lui. Totul se sfârşise când Lordul Randyl hotărâse că asta îl făcea pe Sam moale ca o fată. *Însă dormind singur, în cămăruţa mea rece, nu m-am întărit.* Se întreba ce ar spune tatăl său dacă l-ar vedea acum. *L-am ucis pe unul dintre Ceilalţi, tată,* se imagina spunându-i. *L-am străpuns cu un pumnal de obsidian şi acum Fraţii Juraţi îmi spun Ucigaşul.* Dar, chiar şi în visele sale cu ochii deschişi, Lordul Randyl nu făcea decât să se încrunte, neîncrezător.

În noaptea aceea îl bântuiră vise ciudate. Se afla acasă la Horn Hill, la castel, dar tatăl lui nu era acolo. Era castelul lui Sam acum. Jon Snow era cu el. Şi Lordul Mormont, Bătrânul Urs şi Grenn şi Edd cel Trist şi Pyp şi Broscoiul şi toţi ceilalţi fraţi de la Rond, dar în locul veşmintelor negre, erau îmbrăcaţi în haine viu colorate. Sam stătea la masa mare şi îi ospăta pe toţi, tăind felii groase dintr-o friptură, cu sabia mare, *Nenorocirea Inimii,* a tatălui său. Aveau plăcinte dulci de mâncat şi vin cu miere de băut, erau cântece şi dansuri şi tuturor le era cald. Când ospăţul luă sfârşit, nu urcă să se culce în dormitorul stăpânului, locuit de tatăl şi mama sa, ci

în camera pe care o împărţise cândva cu surorile lui. Numai că în locul lor, în patul imens şi moale îl aştepta Gilly, acoperită doar cu o blană mare, lăţoasă, cu laptele şiroindu-i din piept.

Se trezi brusc, cuprins de friguri şi de spaimă.

Din foc mai rămăseseră doar tăciunii roşii, care ardeau mocnit. Aerul însuşi părea îngheţat, atât era de frig. În colţul său, iapa necheza, lovind bârnele cu picioarele din spate. Gilly stătea lângă foc, strângându-şi copilul la piept. Sam se ridică în capul oaselor, ameţit, răspândind aburi palizi din gura deschisă. Conacul era întunecat, negru, cu umbre şi mai negre. I se ridică părul pe mâini.

Nu e nimic, îşi spuse. *Mi-e doar frig, atâta tot.*

Pe urmă, lângă uşă, una dintre umbre se mişcă. O umbră mare.

Încă visez, se rugă Sam. *O, să dorm, să fie un coşmar! E mort, e mort. L-am văzut murind.*

— A venit după copil, scânci Gilly. Îi simte mirosul. Un prunc nou-născut miroase a viaţă. A venit după viaţă.

Silueta imensă, întunecată, se aplecă în pragul uşii, păşi în încăpere şi se apropie clătinându-se. În lumina slabă a focului, umbra deveni Micul Paul.

— Pleacă, strigă Sam cu glas răguşit. Nu te vrem aici. Mâinile lui Paul erau de cărbune, faţa de lapte, ochii aveau o strălucire albastră, amară. Barba îi era albă de promoroacă, iar pe umărul său stătea cocoţat un corb, ciugulindu-i obrazul, mâncându-i carnea albă, moartă. Vezica lui Sam cedă şi simţi căldura şiroindu-i pe picior.

— Gilly, potoleşte iapa şi du-o afară. Fă cum îţi spun.

— Tu…, începu ea.

— Eu am cuţitul. Pumnalul de obsidian. Îl scoase pe bâjbâite, ridicându-se în picioare. Primul pumnal i-l dăduse lui Grenn, dar din fericire, înainte de a fugi de 207

la Fortăreaţa lui Craster, îşi amintise să ia pumnalul Lordului Mormont. Îl strânse cu putere, îndepărtându-se de foc, de Gilly şi de copil. Paul? Ar fi vrut să pară

curajos, dar glasul îi sună ca un scâncet. Micule Paul. Mă recunoşti? Sunt Sam, grasul Sam, Sam Speriatul, m-ai salvat în pădure. M-ai dus în spate când n-am putut să mai fac nici un pas. Nimeni altul n-ar fi făcut asta, dar tu ai făcut-o. Sam păşi înapoi, cu pumnalul în mână, scâncind. *Cât sunt de laş.* Să nu ne faci nici un rău, Paul. Te rog. De ce ai vrea tu să ne faci rău?

Gilly se târî îndărăt, pe podeaua tare de pământ. Arătarea întoarse capul, să se uite la ea, dar Sam strigă:

— NU!

Şi arătarea se întoarse. Corbul de pe umăr smulse o fâşie de carne de pe obrazul său palid, descompus. Sam ţinea pumnalul în faţa lui, răsuflând ca foalele unui fierar. În partea cealaltă a încăperii, Gilly ajunse lângă iapă. *Zei, daţi-mi curaj!* se rugă Sam. O *dată în viaţă, daţi-mi puţin curaj. Doar cât să aibă timp să*

fugă.

Micul Paul porni către el. Sam se dădu în spate, până când atinse un perete de bârne. Strânse pumnalul cu ambele mâini, să-l ţină nemişcat. Arătarea nu părea să

se teamă de sticla dragonului. Probabil că nu ştia ce era. Înainta încet, dar Micul Paul nu fusese niciodată iute, nici când era viu. În spatele lui, Gilly murmura să

liniştească iapa, încercând s-o ducă spre uşă. Dar animalul simţise probabil o adiere din mirosul rece, ciudat, al arătării. Dintr-odată, se opri cabrându-se, lovind aerul îngheţat cu picioarele. Paul se răsuci în direcţia sunetului şi păru să-şi piardă

interesul pentru Sam.

N-avea timp să gândească, să se roage sau să se teamă. Samwell Tarly se năpusti înainte şi înfipse pumnalul în spatele Micului Paul. Corbul scoase un ţipăt şi se avântă în aer.

— Eşti mort! ţipă Sam, lovind cu pumnalul. Eşti mort, eşti mort! Împlânta pumnalul şi ţipa, iar şi iar, despicând fâşii adânci în mantia neagră, grea, a Micului Paul. Cioburi de

sticlă zburau pretutindeni, în timp ce lama de obsidian lovea zalele de oţel de sub mantia de lână.

Urletele lui Sam răspândeau un abur alb în aerul negru. Azvârli mânerul nefolositor şi făcu un pas grăbit în spate, în timp ce Micul Paul se răsucea, înainte să poată scoate celălalt cuţit, pumnalul de oţel, pe care-l purtau toţi fraţii, mâinile negre ale arătării i se închiseră sub bărbie. Degetele lui Paul erau atât de reci încât îl ardeau parcă. Săpau adânc în carnea moale a gâtului lui Sam. *Fugi, Gilly, fugi,* dădu să strige, dar când deschise gura, se auzi doar un sunet gâtuit.

Bâjbâind, degetele sale găsiră, în cele din urmă, pumnalul de oţel, dar când îl înfipse în pântecele arătării, vârful se lovi de zalele de fier şi pumnalul căzu, învârtindu-se, din mâna lui Sam. Degetele Micului Paul strângeau fără milă şi începură să răsucească. *O să-mi smulgă capul,* gândi Sam cu disperare, îşi simţea gâtul îngheţat, plămânii cuprinşi de flăcări. Izbi cu pumnii şi trase de încheieturile

arătării, dar în zadar. Îl lovi pe Paul între picioare, fără folos. Lumea se strânse în două stele albastre, cu o durere insuportabilă şi un frig atât de năprasnic, încât lacrimile îi îngheţară în ochi. Sam se zvârcoli şi se smuci cu disperare... şi apoi se prăbuşi în faţă.

Micul Paul era mare şi vânjos, dar Sam era mai greu decât el, iar arătările erau stângace, văzuse asta la Pumn. Mişcarea neaşteptată îl trimise pe Paul, clătinânduse, cu un pas în spate, iar omul viu şi cel mort se prăbuşiră, încleştaţi. Impactul desprinse o mână de pe gâtul lui şi Sam reuşi să tragă repede aer în piept, înainte ca degetele negre, îngheţate, să se întoarcă. Gustul de sânge îi umplu gura. Îşi răsuci capul, căutând pumnalul din priviri şi văzu o lumină mohorâtă, portocalie.

Focul! Mai rămăseseră doar tăciunii şi cenuşa, dar... Nu putea respira, nu putea gândi... Sam se întoarse pe o parte, trăgându-l pe Micul Paul după el... braţele i se loviră de podeaua de pământ, bâjbâind, încercând să apuce,

împrăştiind cenuşa, până când, în sfârşit, găsiră ceva fierbinte... o bucată de lemn înnegrit, mocnind roşu şi portocaliu înăuntru... Degetele i se închiseră în jurul lui şi izbi gura lui Paul cu atâta putere încât îi simţi dinţii sfărmându-se.

Cu toate acestea, degetele arătării nu se descleştară. Ultimele gânduri ale lui Sam se îndreptară către mama care îl iubise şi tatăl pe care-l dezamăgise.

Încăperea se învârtea în jurul lui, când văzu dâra de fum ridicându-se dintre dinţii sparţi ai lui Paul. Atunci faţa mortului izbucni în flăcări şi mâinile dispărură.

Sam trase aer în piept şi se îndepărtă, rostogolindu-se vlăguit. Arătarea ardea, cu promoroaca picurându-i din barbă, în timp ce carnea de dedesubt se înnegrea.

Sam auzi corbul ţipând, dar Paul nu scoase nici un sunet. Când gura i se deschise, din ea ţâşniră doar flăcări. Iar ochii... *S-a dus, strălucirea albastră s-a dus.*

Se târî până la uşă. Aerul era atât de rece încât îl durea să-l respire, dar era o durere atât de plăcută! Ieşi din conac.

— Gilly! strigă el. Gilly, l-am omorât. Gil...

Stătea cu spatele lipit de copacul inimii, cu băieţelul în braţe. Era înconjurată

de arătări. Erau o duzină, douăzeci, mai multe... unele fuseseră cândva sălbatici şi purtau încă piei şi blănuri... dar şi mai multe fuseseră fraţii lui. Sam îi văzu pe Lark Sisterman, pe Picioare Moi, pe Ryles. Chistul de pe gâtul lui Chett era negru, furunculele erau acoperite de o peliculă subţire de gheaţă. Iar cel de colo semăna cu Hake, deşi nu puteai fi sigur, căci îi lipsea o jumătate din cap.

Despicaseră biata iapă şi îi scoteau măruntaiele cu mâini roşii, picurând de sânge.

Din pântecele ei se ridicau aburi palizi.

Sam scânci:

— Nu-i drept...

Drept. Corbul coborî pe umărul lui. *Drept, drept, drept.* Îşi fâlfâi aripile şi ţipă, împreună cu Gilly. Arătările aproape o

acopereau. Sam auzi frunzele roşii ale copacului inimii foşnind, şoptind într-o limbă pe care nu o cunoştea. Însăşi lumina stelelor părea să clipească, iar pretutindeni în jurul lor copacii gemeau şi pârâiau.

209

Sam se făcu alb ca laptele covăsit şi ochii i se lărgiră, ca două farfurii. *Corbi!*

Erau în copacul inimii, cu sutele, cu miile, cocoţaţi pe crengile albe ca osul, iţindu-se printre frunze. Îi vedea deschizând ciocurile când ţipau, îi vedea desfăcându-şi aripile negre. Ţipând, fâlfâind, coborâră asupra arătărilor, în nori furioşi. Se îngrămădeau în jurul capului lui Chett, ciugulindu-i ochii, mişunau pe trupul lui Sisterman ca muştele, smulgeau bucăţi de carne din capul zdrobit al lui Hake. Erau atât de mulţi încât, când ridică privirea, Sam nu putu să vadă luna.

Fugi, spuse pasărea de pe umărul lui. *Fugi, fugi, fugi.*

Sam o luă la goană, cu nori de aburi ţâşnindu-i din gură. De jur împrejurul lui, arătările loveau aripile negre şi ciocurile ascuţite care le atacau, căzute într-o stranie tăcere, fără un geamăt, fără un ţipăt. Dar pe Sam corbii îl ignorau. O apucă

pe Gilly de mână şi o trase de lângă copacul inimii.

— Trebuie să plecăm.

— Dar unde? Gilly gonea în urma lui, strângându-şi copilul în braţe. Ne-au omorât calul, cum să…

— *Frate!* Strigătul răzbătu prin noapte, prin ţipetele a o mie de corbi. Sub copaci, un bărbat înfofolit din cap până-n picioare în straie marmorate, negre şi gri, stătea călare pe un elan. *Aici!* strigă călăreţul. O glugă îi umbrea faţa.

Poartă veşminte negre. Sam o zori pe Gilly către el. Elanul era imens, un elan frumos, înalt de trei metri în dreptul umerilor, cu o pereche de coarne aproape la fel de mari. Animalul îngenunche, să-i lase să încalece.

— Aici, zise călăreţul, întinzând o mână înmănuşată şi trăgând-o pe Gilly în spatele lui. Apoi veni rândul lui Sam.

— Mulţumirile mele, pufăi el. Dar când luă mâna întinsă, îşi dădu seama că

omul nu purta mănuşi. Mâna îi era neagră şi rece, cu degete tari ca piatra.

ARYA

Când ajunseră în vârful crestei şi văzură râul, Sandor Clegane trase cu putere de frâiele calului şi înjură.

Ploaia cădea din cerul negru de fier, înţepând şuvoiul verde şi maroniu cu o mie de săbii. *Trebuie să fie lat de un kilometru şi jumătate,* gândi Arya. Zeci de copaci îşi iţeau vârfurile din apele învolburate, cu crengile întinse spre cer, ca braţele unor oameni pe cale să se înece. Covoare groase de frunze ude sufocau linia ţărmului, iar mai departe, în râu, zări ceva palid şi umflat, un cerb sau poate un cal mort, purtat cu iuţeală în josul apei. În aer plutea şi un sunet, un huruit gros, aproape neauzit, ca sunetul pe care îl scoate un câine înainte de a mârâi.

Arya se foi în şa şi simţi armura Câinelui săpându-i în spate. Braţele lui o înconjurau: la stânga, mâna arsă, pe care o îmbrăcase într-o apărătoare de fier, dar îl văzuse dezbrăcându-se şi carnea de dedesubt era încă jupuită şi supura. Dar 210

dacă arsurile îl dureau, Sandor Clegane nu dădea nici un semn.

— Aceasta e Apa Neagră? Călăriseră atât de mult prin ploaie şi întuneric, prin păduri neumblate şi sate fără nume, încât Arya nu mai avea nici un indiciu unde se aflau.

— E un râu pe care trebuie să-l trecem, asta e tot ce trebuie să ştii. Din când în când, Clegane îi răspundea, dar o prevenise să nu lungească vorba. O prevenise în multe privinţe, în acea primă zi.

— Data viitoare când mă loveşti, îţi leg mâinile la spate, îi spusese el. Data viitoare când încerci să fugi, te leg de picioare. Mai ţipă, mai urlă sau mai muşcă-

mă încă o dată, şi am să-ţi vâr un căluş în gură. Putem merge amândoi călare sau te pot arunca pe spatele calului, legată fedeleş, ca o purcea dusă la tăiere. Tu alegi.

Alesese să călărească, dar prima oară când poposiseră, a aşteptat până când l-a crezut adormit şi a căutat un bolovan colţuros, să-i zdrobească ţeasta hidoasă.

Tăcută ca o umbră, şi-a spus furişându-se către el, dar asta n-a fost suficient.

Câinele nu dormea, de fapt. Sau poate se trezise. Oricum ar fi fost, ochii i s-au deschis, gura i-a zvâcnit şi i-a luat piatra, ca unui copil. Tot ce a putut face Arya a fost să-l lovească cu picioarele.

— De data asta te iert, a spus el, aruncând piatra în tufişuri. Dar dacă eşti aşa de proastă să mai încerci din nou, îţi arăt eu ţie.

— De ce nu mă omori pur şi simplu, aşa cum ai făcut cu Mycah? i-a strigat Arya. Era încă obraznică pe atunci, mai mult furioasă decât speriată.

I-a răspuns înhăţând-o de pieptul tunicii şi ridicând-o până la două degete de faţa lui.

— Data viitoare când mai pomeneşti numele ăsta, o să te bat aşa de tare încât o să-ţi doreşti să te omor.

După acea întâmplare, o înfăşură în ţolul calului său în fiecare noapte când se ducea la culcare şi o lega cu frânghii peste piept şi peste picioare. Era legată

strâns de tot, ca un bebeluş în faşă.

Trebuie să fie Apa Neagră, hotărî Arya, privind cum ploaia biciuia râul.

Clegane era câinele lui Joffrey; cu siguranţă o ducea înapoi la Fortăreaţa Roşie, s-o dea reginei şi lui Joffrey. Îşi dorea să iasă soarele, ca să-şi poată da seama încotro se îndreptau. Cu cât se uita mai mult la muşchiul de pe copaci, cu atât era mai nedumerită. *Apa Neagră nu era atât de largă la Debarcaderul Regelui, dar asta a fost înainte de ploi.*

— Vadurile vor fi dispărut toate, zise Sandor Clegane şi nici nu m-aş osteni să

încerc să trec apa înot.

Nu-i chip s-o treci, gândi ea. *Lordul Beric ne va prinde, fără doar şi poate.*

Clegane îşi vlăguise armăsarul mare, negru, făcând de trei ori cale întoarsă ca să

scape de urmăritori, o dată chiar străbătând un kilometru şi jumătate prin mijlocul unui pârâu umflat… dar Arya încă se aştepta să dea cu ochii de tâlhari ori de câte ori întorcea capul. Încercase să-i ajute, scrijelindu-şi numele pe trunchiurile 211

copacilor când se ducea în tufişuri să se uşureze, dar a patra oară o prinsese şi cu asta se încheiase. *Nu contează,* îşi spuse Arya. *Thoros mă va găsi în flăcările lui.*

Numai că n-o găsise. Nu încă, în orice caz, iar odată trecuţi dincolo de râu…

— Oraşul Harroway nu poate fi departe, zise Câinele. Acolo grajdurile Lordului Roote adăpostesc calul de apă cu două capete al Bătrânului Rege Andahar. Poate că el ne va trece apa.

Arya nu auzise niciodată de Bătrânul Rege Andahar. Nici nu văzuse vreun cal cu două capete, mai cu seamă unul care putea alerga pe apă, dar ştia că nu are rost să pună întrebări. Îşi muşcă limba şi rămase neclintită, în timp ce Câinele îşi întoarse armăsarul şi porni la trap de-a lungul crestei, în aval. Cel puţin, în felul acesta ploaia îi lovea din spate. Se săturase s-o înţepe în ochi, orbind-o, şiroindu-i pe obraji, ca un şuvoi de lacrimi. *Lupii nu plâng niciodată,* îşi reaminti.

Nu putea să fie trecut cu mult de amiază, dar cerul era întunecat ca în amurg.

Nu văzuseră soarele de mai multe zile decât putea număra. Arya era udă până în măduva oaselor, o durea carnea de atâta şezut în şa, îi curgea nasul şi se simţea rău. Avea şi febră şi uneori tremura nestăpânit, dar când îi spuse că e bolnavă, Câinele nu făcu decât să mârâie la ea.

— Şterge-te la nas şi ţine-ţi gura, îi spuse. Acum Clegane dormea în şa jumătate din timp, lăsându-şi armăsarul să urmeze drumul de ţară brăzdat de făgaşe sau cărarea pe care se aflau. Animalul era un hăitaş, aproape la fel de mare

ca un cal de luptă, dar mult mai ager. *Străinul,* îi zicea Câinele. Arya încercase să-l fure o dată, când Clegane se uşura lângă un copac, crezând că poate să-şi ia tălpăşiţa înainte ca el s-o prindă. Străinul fusese cât pe ce s-o muşte de faţă. Cu stăpânul lui era blând ca un bătrân cal castrat, dar altminteri avea un temperament la fel de negru ca înfăţişarea. Arya nu mai văzuse un cal atât de ager, să muşte sau să dea cu piciorul.

Călăriră ore în şir pe malul râului, sărind peste doi afluenţi noroioşi înainte de a ajunge la locul despre care vorbise Sandor Clegane.

— Oraşul Lordului Harroway, zise el, iar pe urmă, când îl zări, adăugă: *Şapte draci!*

Oraşul era inundat şi pustiu. Apele umflate îşi ieşiseră din matcă. Din Harroway nu mai rămăseseră decât ultimul nivel al hanului de chirpici, acoperişul în şapte ape al unui sept scufundat, două treimi dintr-un turn circular de piatră, câteva acoperişuri putrede de stuf şi o pădure de hornuri.

Dar Arya văzu că din turn ieşea fum, iar sub o fereastră boltită, o barcă mare, cu fundul drept, era legată strâns cu un lanţ. Ambarcaţiunea avea o duzină de furcheţi şi două capete de cai sculptate în lemn, unul în faţă, unul în spate. *Calul cu două capete,* îşi dădu ea seama. Chiar în mijlocul punţii se afla o casă de lemn cu un acoperiş de pământ, iar când Câinele îşi făcu mâna pâlnie şi strigă, doi oameni ieşiră val-vârtej. Un al treilea se ivi la fereastra turnului circular, strângând în mână o arbaletă încărcată.

— *Ce vrei?* strigă el peste apele murdare şi învolburate.

— *Ia-ne şi pe noi,* îi răspunse Câinele.

Bărbaţii de pe vasul plutitor se sfătuiră. Unul dintre ei, un bărbat cu părul cărunt, cu braţe vânjoase şi adus de spate, se apropie de parapet.

— *O să te coste.*

— *Atunci o să plătesc.*

Cu ce? se întrebă Arya. Tâlharii îi luaseră lui Clegane aurul, dar poate că

Lordul Beric îi lăsase nişte bani de argint sau de aramă. O traversare cu podul plutitor n-ar trebui să coste mai mult decât câţiva bani de aramă…

Oamenii se sfătuiră din nou. În cele din urmă, cel adus de spate se întoarse şi strigă. Alţi şase apărură, trăgându-şi glugile peste frunte, să se ferească de ploaie.

Alţii şi alţii ieşiră pe fereastra fortăreţei şi săriră jos pe punte. Jumătate dintre ei semănau cu cel adus de spate destul de bine ca să-i fie rude. Câţiva desfăcură

lanţurile şi luară în mâini prăjini înalte, iar ceilalţi strecurară vâsle grele, late, prin furcheţi. Podul plutitor săltă şi începu să se strecoare încet către mal, cu vâslele lovind apa uşor, în ambele părţi. Sandor Clegane porni în josul dealului, să-i iasă

în cale.

Când pupa se izbi de coasta dealului, marinarii deschiseră o uşă largă de sub capul de cal sculptat şi întinseră o scândură grea de stejar. Străinul se opri la marginea apei, dar Câinele vârî pintenii în coastele calului şi îl îndemnă să treacă

pasarela. Bărbatul cocârjat îi aştepta pe punte.

— Cam umezeală pentru tine, ser? îl întrebă el zâmbind.

Gura Câinelui zvâcni.

— De barca ta am nevoie, nu de spiritele tale afurisite. Descăleca şi o trase pe Arya jos, lângă el. Unul dintre vâslaşi întinse mâna după căpăstrul Străinului.

N-aş face asta în locul tău, îl preveni Clegane, în timp ce animalul lovea cu picioarele. Bărbatul făcu un salt în spate, alunecă pe puntea udă de ploaie şi căzu în fund, înjurând.

Marinarul adus de spate nu mai zâmbea.

— Putem să vă trecem apa, zise el ursuz. O să te coste un gologan de aur. Şi încă unul pentru cal. Un al treilea pentru băiat.

— Trei dragoni? Clegane izbucni într-un râs răguşit, lătrător. Cu trei dragoni aş putea cumpăra nenorocitul de pod plutitor.

— Poate că anul trecut ai fi putut. Dar cu râul ăsta, voi avea nevoie de ajutoare la prăjini şi la vâsle doar ca să avem grijă să nu fim duşi de ape la zeci de leghe în larg. Ai de ales. Trei dragoni sau îţi înveţi calul ăla blestemat să umble pe apă.

— Îmi plac tâlharii cinstiţi. Fie, cum vrei tu. Trei dragoni… după ce ajungem teferi pe malul nordic.

— Îi capăt acum sau nu plecăm. Bărbatul întinse o mână groasă, noduroasă, cu palma în sus.

Clegane îşi zornăi sabia lungă, clătinând lama în teacă.

— Iată alegerea ta: aur pe malul nordic sau sabie la sud.

Marinarul ridică privirea către chipul Câinelui. Arya îşi dădea seama că nu-i era pe plac ce vedea. Avea o duzină de oameni în spatele lui, oameni puternici, înarmaţi cu vâsle şi prăjini din lemn tare, dar nici unul dintre ei nu sărea să-l ajute.

Împreună, l-ar putea nimici pe Sandor Clegane, însă ar pierde probabil trei, patru oameni înainte să-l doboare.

— De unde să ştiu că eşti bun de plată? întrebă omul cocârjat, după o clipă.

Nu e, îi veni Aryei să strige. Însă îşi muşcă buza.

— Pe onoarea mea de cavaler, zise Câinele, cu un aer grav.

Nici măcar nu e cavaler. Dar nici asta nu spuse.

— Asta e de ajuns. Marinarul scuipă. Haideţi, atunci, trebuie să vă trecem dincolo înainte să se întunece. Leagă calul, nu vreau să se sperie pe drum. În cabină e un mangal, dacă tu şi fiul tău vreţi să vă încălziţi.

— *Nu sunt fiul lui,* izbucni Arya furioasă. Asta era chiar mai rău decât să fie luată drept băiat. Era atât de furioasă încât era cât pe ce să le spună cine era de fapt, numai că

Sandor Clegane o înhaţă de guler şi o azvârli pe punte, cu o singură

mână.

— De câte ori trebuie să-ţi spun să închizi gura aia spurcată? O scutură atât de tare încât îi clănţăniră dinţii, pe urmă o lăsă să cadă. Treci înăuntru şi usucă-te, cum a zis omul ăla.

Arya se supuse. Mangalul mare de fier arunca sclipiri roşii, umplând încăperea de o căldură mohorâtă, sufocantă. Era plăcut să stea lângă el, să-şi încălzească

mâinile şi să se usuce niţel, dar îndată ce simţi puntea mişcându-se sub picioare, se repezi afară pe uşa din faţă.

Calul cu două capete îşi dădu drumul încet în valuri, strecurându-se printre hornurile şi acoperişurile înecatului Harroway. O duzină de oameni trudeau la vâsle, în timp ce alţi patru mânuiau prăjinile lungi pentru a împinge ambarcaţiunea atunci când ajungeau prea aproape de o stâncă, un copac sau o casă scufundată. Bărbatul gârbovit era la cârmă. Ploaia lovea scândurile netede ale punţii şi sălta de pe capetele de cai sculptate, de la pupa şi de la prora.

Bărbatul cu arbaleta stătea încă la fereastra turnului circular. Arya îl văzu. Ochii lui o urmăreau, în timp ce podul plutitor aluneca la poalele turnului. Arya se întreba dacă bărbatul era acel Lord Roote despre care pomenise Câinele. *Nu prea seamănă a lord.* Dar nici ea nu prea arăta a domniţă.

Odată ajunşi în umbra turnului şi ieşiţi în largul râului, curentul deveni mai puternic. Prin perdeaua gri de ploaie, Arya desluşi un stâlp mare de piatră pe malul celălalt, care, cu siguranţă, indica locul unde avea să se oprească podul plutitor, dar nici nu apucă să-l zărească bine că îşi dădu seama că se îndepărtau de el, în josul râului. Bărbaţii vâsleau mai viguros acum, luptându-se cu furia râului.

Pe lângă ei treceau de-a valma frunze şi crengi rupte, atât de iute de parcă ar fi fost trase dintr-un scorpion de luptă.

Bărbaţii cu prăjinile se aplecau şi împingeau 214

tot ce le ieşea în cale. Vântul sufla mai puternic aici. Ori de câte ori întorcea capul, să privească în aval, ploaia îi biciuia faţa, în bătaia vântului. Străinul necheza şi dădea din picioare, în timp ce puntea se clătina sub el.

Dacă aş sări peste parapet, râul m-ar duce înainte ca Sandor Clegane să-şi dea măcar seama că am dispărut. Aruncă o privire peste umăr şi-l văzu luptându-se cu animalul său speriat, încercând să-l potolească. Nu avea să mai întâlnească vreodată o ocazie mai bună să scape de el. *Dar poate mă înec.* Jon îi spunea că înoată ca un peşte, dar chiar şi un peşte ar putea să aibă necazuri în râul acesta. Totuşi, poate era mai bine să se înece decât să ajungă la Debarcaderul Regelui. Se gândi la Joffrey şi se strecură către prora. Râul era mocirlos şi biciuit de ploaie, semănând mai mult cu o supă decât cu o apă. Arya se întrebă cât de rece putea să fie. *N-aş putea fi mult mai udă decât sunt acum.* Aşeză o mână pe parapet.

Dar la auzul unui strigăt neaşteptat, capul i se întoarse brusc, înainte să apuce să sară. Marinarii se năpusteau înainte, cu prăjinile în mâini. În prima clipă, Arya nu înţelese ce se întâmplă. Apoi văzu: un pom smuls din rădăcini, imens şi întunecat, venea direct spre ei. Un talmeş-balmeş de rădăcini şi crengi ieşeau din apă, ca braţele întinse ale unui kraken imens. Vâslaşii loveau apa cu frenezie, încercând să evite coliziunea care ar fi putut să-i răstoarne sau să-i scufunde.

Bătrânul schimbase direcţia şi calul de la prora sălta în josul apei, dar prea încet.

Cu sclipiri negre şi maronii, copacul gonea către ei, ca un berbec.

Nu putea fi la mai mult de trei metri de prora lor când doi dintre barcagii reuşiră să-l prindă cumva cu prăjinile lor lungi. Una dintre prăjini se rupse şi pârâitul lung, de lemn crăpat, răsună de parcă podul plutitor s-ar fi despicat sub picioarele lor. Dar cel de-al doilea bărbat reuşi să împingă

trunchiul cu putere, cât să-l îndepărteze din calea lor. Copacul alunecă pe lângă podul plutitor, cu crengile zgâriind, ca nişte gheare, capul de cal. Numai că, tocmai când se părea că

scăpaseră, una dintre ramurile de sus ale monstrului îi lovi fulgerător, cu o bufnitură surdă. Podul plutitor se cutremură, iar Arya alunecă, aterizând, dureros, pe un genunchi. Bărbatul cu prăjina ruptă nu fu la fel de norocos. Îl auzi ţipând, în timp ce se prăbuşea peste parapet. Apoi năvalnica apă maronie se închise deasupra lui şi omul dispăru, până când Arya se ridică în picioare. Unul dintre ceilalţi barcagii înhaţă un colac de sfoară, dar nu mai avea cui să-l arunce.

Probabil că va ieşi la mal undeva în josul râului, încercă să-şi spună Arya, dar gândul i se părea greu de crezut. Îi pierise toată pofta de înot. Când Sandor Clegane o strigă să se întoarcă înăuntru până ce nu-i trage o mamă de bătaie, Arya se supuse fără cârtire. Podul plutitor se căznea să-şi reia direcţia de mers, luptându-se cu un râu care se străduia din răsputeri să-i ducă spre mare.

Când, în sfârşit, ajunseră la mal, se aflau la trei kilometri în aval faţă de locul obişnuit de acostare. Ambarcaţiunea se izbi de mal cu atâta putere, încât cealaltă

prăjină pocni şi ea, iar Arya aproape că se prăbuşi din nou de pe picioare. Sandor 215

Clegane o ridică pe spatele Străinului, ca pe un fulg. Barcagiii îi priveau cu ochi ceţoşi, vlăguiţi, toţi în afară de bărbatul gârbovit, care întinse mâna.

— Şase dragoni, ceru el. Trei pentru drum şi trei pentru omul pe care l-am pierdut.

Sandor Clegane scotoci în pungă şi aşeză o bucată sfărâmată de pergament în palma barcagiului.

— Ţine, ia zece.

— Zece? Barcagiul era nedumerit. Asta ce mai e?

— Biletul unui om mort, care face nouă mii de dragoni sau cam aşa ceva.

Câinele săltă în şa lângă Arya, zâmbindu-i mojic.

— Zece sunt ai tăi. După restul mă voi întoarce într-o zi, aşa că vezi să nu-i cheltui.

Bărbatul privi pergamentul cu ochii mijiţi.

— Scris! Ce să fac cu scrisul? Mi-ai promis aur. Pe onoarea ta de cavaler, ai spus.

— Cavalerii n-au nici o onoare. Era timpul să afli, bătrâne.

Câinele dădu pinteni Străinului şi porni la galop prin ploaie. Barcagiii înjurară

în urma lor şi vreo doi aruncară cu pietre. Clegane ignoră pietrele şi cuvintele deopotrivă şi, în scurt timp, se pierdură în umbra copacilor, cu râul un vuiet îndepărtat în urma lor.

— Podul plutitor nu va trece înapoi până dimineaţă, zise el, şi şleahta aia n-o să mai ia promisiuni de hârtie de la următorii nătărăi care le vor ieşi în cale. Dacă

prietenii tăi ne urmăresc, va trebui să fie înotători ai naibii de buni.

Arya se făcu mică şi nu scoase o vorbă. *Valar morghulis,* gândi ea posomorâtă.

Serllyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei, Dunsen, Polliver, Raff cel Dulce, Ser Gregor şi Gâdilătorul. Şi Câinele, Câinele, Câinele.

Când ploaia se opri şi norii se destrămară, Arya tremura şi strănuta atât de rău, încât Clegane se hotărî să poposească peste noapte şi chiar încercă să facă un foc.

Dar lemnul pe care îl adunară se dovedi prea ud. Oricât se strădui, nu reuşi să

aprindă scânteia. În cele din urmă, lovi totul cu piciorul, scârbit.

— Şapte draci afurisiţi, înjură el. Urăsc focurile.

Se aşezară sub un stejar, pe nişte pietre ude, ascultând răpăitul domol al ploii care picura de pe frunze, în timp ce îmbucară o cină rece, compusă din pâine tare, brânză mucegăită şi cârnaţi afumaţi. Câinele tăie carnea cu pumnalul şi îşi îngustă

ochii când o surprinse pe Arya uitându-se la cuţit.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte.

— Nu-mi trecea, minţi ea.

Câinele mârâi, arătându-i ce părere avea despre asta, dar îi dădu o felie groasă

de cârnat. Arya o molfăi cu dinţii, fără să-l scape din ochi.

— N-am bătut-o niciodată pe sora ta, zise Câinele. Dar pe tine o să te bat, dacă

mă faci. Nu mai căuta mijloace prin care să mă omori. N-o să-ţi folosească la 216

nimic.

Nu avea ce să răspundă la asta. Continua să mestece cârnatul şi să se uite la el cu ochi reci. *Dură ca piatra,* îşi spuse.

— Cel puţin mă priveşti în faţă. Nu mă supăr, micuţă lupoaică. Îţi place ce vezi?

— Nu. E toată arsă şi urâtă.

Clegane îi întinse o bucată de brânză în vârful pumnalului.

— Eşti o prostuţă. La ce ţi-ar folosi dacă ai scăpa de mine? Ai fi prinsă de cineva şi mai rău.

— Ba nu, insistă ea. Nu există nimeni mai rău.

— Nu l-ai cunoscut pe fratele meu. Gregor a omorât o dată un om fiindcă

sforăia. Omul lui. Când rânji, partea arsă a feţei i se strânse, strâmbându-i gura într-un mod ciudat, dizgraţios. Nu avea buze pe partea aceea, şi doar un ciot de ureche.

— L-am cunoscut pe fratele tău foarte bine. Poate că Muntele era mai rău, acum că Arya se gândea la asta. Pe el, pe Dunsen şi Polliver şi pe Raff cel Dulce şi pe Gâdilător.

Câinele părea surprins.

— Şi cum a ajuns nepreţuita fetiţă a lui Ned Stark să-i cunoască pe unii de teapa lor? Gregor nu-şi aduce niciodată şobolanii la curte.

— Îi cunosc din sat. Arya mancă brânza şi se întinse după o bucată de pâine uscată. Satul de lângă lac, unde ne-au prins pe Gendry, pe mine şi pe Plăcintă

Fierbinte. L-au prins şi pe Lommy Mâini-Verzi, dar Raff cel Dulce l-a omorât fiindcă era rănit la picior.

Gura lui Clegane zvâcni.

— V-a prins? Fratele meu v-a prins? Asta îl făcu să râdă; un râs amar, jumătate murmur, jumătate mârâit. Gregor habar n-a avut pe cine a pus mâna, nu-i aşa? N-avea cum, altfel te-ar fi târât, ţipând şi dând din picioare, înapoi la Debarcaderul Regelui şi te-ar fi aruncat în poala lui Cersei. O, ce drăguţ! Am să-i spun asta, negreşit, înainte să-i scot inima din piept.

Nu era prima oară când vorbea despre uciderea Muntelui.

— Dar e fratele tău, zise Arya neîncrezătoare.

— N-ai avut nici un frate pe care îţi venea să-l omori? Râse din nou. Sau poate o soră? Probabil că atunci zări ceva pe chipul ei, căci se apropie: Sansa. Am dreptate, nu-i aşa? Lupoaica vrea s-o omoare pe frumoasa pasăre.

— Nu! i-o reteză Arya. Vreau să te omor pe tine.

— Fiindcă ţi-am tăiat micul prieten în două? Am omorât mult mai mulţi, n-avea grijă! Crezi că asta mă face vreun monstru. Ei, bine, poate că da, însă am şi salvat viaţa surorii tale. În ziua în care gloata a tras-o de pe cal, mi-am croit drum cu sabia şi am adus-o înapoi la castel, altfel ar fi avut aceeaşi soartă ca Lollys Stokeworth. Şi mi-a cântat. Nu ştiai asta, aşa-i? Sora ta mi-a cântat un 217

cântecel dulce.

— Minţi, zise ea îndată.

— Nu ştii nici pe jumătate din câte crezi că ştii. Apa Neagră? Unde naiba crezi că ne aflăm? Unde crezi că mergi?

Batjocura din glasul lui o făcu să şovăie.

— Înapoi la Debarcaderul Regelui, răspunse Arya. Mă duci la Joffrey şi la regină.

Era greşit, îşi dădu ea seama dintr-odată, doar din felul în care Câinele formulase întrebările. Dar trebuia să spună *ceva.*

— Lupoaică mică, oarbă şi proastă. Glasul lui era aspru şi tăios ca un zăngănit de oţel. La naiba cu Joffrey, la naiba cu

regina şi la naiba cu monstrul ăla căruia îi zice frate. Am isprăvit cu oraşul lor, am isprăvit cu Garda lor Regală. Am isprăvit cu Lannisterii. Ce treabă are un câine cu leii, te-ntreb eu? Întinse mâna după

ploscă şi înghiţi cu nesaţ. Ştergându-se la gură, îi întinse Aryei plosca şi spuse: Râul era Tridentul, fetiţo. *Tridentul,* nu Apa Neagră. Fă-ţi harta în cap, dacă eşti în stare. Mâine ar trebui să ajungem la drumul regelui. După aceea, vom înainta repede, direct până la Gemeni. Eu voi fi cel care te va duce în faţa mamei tale. Nu nobilul lord al fulgerului sau şarlatanul de preot înflăcărat, monstrul ăla. Câinele rânji la vederea expresiei de pe chipul ei. Crezi că amicii tăi tâlhari sunt singurii care ştiu să miroasă o răscumpărare? Dondarion mi-a luat aurul, aşa că eu i te-am luat pe tine. Valorezi de două ori cât au furat ei de la mine, aş zice. Poate chiar mai mult, dacă te-aş vinde Lannisterilor, aşa cum te temi, dar n-am s-o fac. Până

şi un câine se satură să fie lovit cu piciorul. Dacă acest Tânăr Lup are minte măcar cât o broască râioasă, mă va face lord şi mă va implora să intru în slujba lui. Are *nevoie* de mine, deşi s-ar putea să n-o ştie încă. Poate că am să-l omor şi pe Gregor pentru el. I-ar plăcea.

— Nu te va lua niciodată, îi răspunse ea cu dispreţ. Nu pe tine.

— Atunci o să înhaţ atâta aur cât pot duce, o să-i râd în nas şi o să-mi iau tălpăşiţa. Dacă nu mă vrea, ar fi înţelept să mă omoare, dar n-o va face. Seamănă

prea mult cu tatăl său, din câte am auzit. Ţine-ţi gura şi fă cum îţi spun şi poate vom ajunge la timp pentru afurisita de nuntă a unchiului tău.

JON

lapa era sfârşită, dar Jon nu putea s-o lase să se odihnească. Trebuia să ajungă

la Zid înaintea Magnarului. Ar fi dormit în şa, dacă ar fi avut, dar aşa, îi era oricum destul de greu să se ţină călare şi cât era treaz. Piciorul rănit îl durea şi mai rău. Nu îndrăznea să se odihnească îndeajuns ca să-l lase să se vindece. În schimb, rana i se deschidea de fiecare dată când încăleca.

Când urcă o movilă şi văzu drumul regelui şerpuind mocirlos în faţa lui către 218

nord, peste dealuri şi câmpii, mângâie gâtul iepei şi spuse:

— Acum nu mai trebuie decât să urmăm drumul, fetiţo. În curând, Zidul.

Piciorul îi era ţeapăn ca lemnul şi febra îl ameţise atât de tare încât de două ori se pomeni mergând în direcţia greşită.

În curând, Zidul. Şi-i imagină pe prietenii săi bând vin cu mirodenii, în sala comună. Hobb la oalele sale, Donai Noye la forjă, Maester Aemon în camerele lui de sub stâncărie. *Şi Bătrânul Urs? Sam, Grenn, Edd cel Trist, Dywen cu dinţii lui de lemn...* Jon nu putea decât să se roage să fi scăpat câţiva de la Pumn.

Se gândea mult şi la Ygritte. Îşi amintea mirosul părului ei, căldura trupului ei... şi expresia de pe chipul ei când a despicat gâtul bătrânului. *Ai greşit s-o iubeşti,* îi şopti un glas. *Ai greşit s-o părăseşti,* insistă un altul. Se întreba dacă

tatăl său fusese sfâşiat în acelaşi fel când îi părăsise mama, pentru a se întoarce la Lady Catelyn. *Îi jurase credinţă Doamnei Stark, iar eu am jurat credinţă*

Rondului de Noapte.

Aproape că trecu de Oraşul Cârtiţei, atât de năucit de febră, încât nu-şi dădu seama unde se afla. Cea mai mare parte din sat era ascunsă sub pământ, doar cu o mână de

colibe desluşindu-se în lumina scăpărătoare a lunii. Bordelul era o şură

nu mai mare decât o latrină, cu felinarul roşu scârţâind în vânt, un ochi injectat de sânge care privea prin întuneric. Jon descăleca lângă grajdul învecinat, aproape prăvălindu-se de pe spinarea calului şi trezind doi flăcăi cu strigătele sale.

— Am nevoie de un cal odihnit, cu şa şi hăţuri, le spuse pe un ton care nu lăsa loc de discuţii. Îi aduseră ce le ceruse şi, în plus, un burduf de vin şi o jumătate de pâine neagră. Treziţi satul, le spuse el. Preveniţi-i. La sud de Zid sunt sălbatici.

Strângeţi-vă lucrurile şi porniţi spre Castelul Negru. Îşi caţără trupul pe spatele calului negru pe care i-l dăduseră, scrâşnind din dinţi în faţa durerii din picior, şi porni în goană către nord.

Când stelele începeau să pălească pe cerul răsăritului, Zidul apăru în faţa lui, înălţându-se deasupra copacilor şi a aburilor dimineţii. Lumina lunii sclipea palidă

pe suprafaţa gheţii. Îşi zori calul, urmând drumul alunecos, noroios, până când zări turnurile de piatră şi palatele din lemn ale Castelului Negru, îngrămădite ca nişte jucării stricate sub imensa costişă de gheaţă. Zidul revărsa sclipiri rozalii şi purpurii, cu primele raze ale zorilor.

Nici o santinelă nu-l opri când trecu pe lângă clădirile exterioare. Nimeni nu ieşi să-i taie calea. Castelul Negru părea o ruină, la fel ca Garda Apei Cenuşii.

Buruieni brune, sfărâmicioase, creşteau prin crăpăturile pietrelor de pavaj ale curţilor. Un strat vechi de zăpadă învelea acoperişurile Cazărmilor de Cremene şi zăcea în mormane lângă zidul dinspre nord al Turnului lui Hardin, unde dormise Jon înainte să devină administratorul Bătrânului Urs. Degete de funingine se întindeau pe Turnul Lordului Comandant, acolo unde fumul se revărsase pe ferestre. După incendiu, Mormont se mutase în Turnul Regelui, dar Jon nu vedea nici acolo vreo lumină. De jos, nu-şi putea da seama dacă pe Zid, la două sute de 219

metri deasupra lui, patrulau santinele, dar nu vedea pe nimeni pe imensa scară în zigzag care urca pe faţada sudică a gheţii, ca un fulger de lemn.

Din hornul armurăriei se ridica fum, doar un firicel aproape invizibil pe cerul cenuşiu al nordului, dar era îndeajuns. Jon descăleca şi se îndreptă, şchiopătând, către el. Căldura se revărsa pe uşa deschisă ca răsuflarea fierbinte a verii.

Înăuntru, ciungul Donai Noye îşi muncea foalele lângă foc. La auzul zgomotului, ridică privirea:

— Jon Snow?

— Nimeni altul. În ciuda febrei, a oboselii, a piciorului, a Magnarului, a bătrânului, a Ygrittei, a lui Mance, în ciuda tuturor celor întâmplate, Jon zâmbi.

Era plăcut să fie înapoi, era plăcut să-l vadă pe Noye, cu burdihanul lui şi mâneca suflecată, cu maxilarul acoperit de o mirişte neagră, zburlită.

Fierarul lăsă foalele din mână.

— Faţa ta…

Aproape că uitase de faţa lui.

— Un om-fiară a încercat să-mi scoată ochiul.

Noye se încruntă.

— Cu sau fără cicatrici, e o faţă pe care nu credeam s-o revăd. Am auzit că

te-ai dus la Mance Rayder.

Jon se agăţă de uşă, ca să se ţină pe picioare.

— Cine v-a spus asta?

— Jarman Buckwell. S-a întors acum două săptămâni. Iscoadele lui susţin că

te-au văzut cu ochii lor, călărind alături de coloana de sălbatici, îmbrăcat în mantie din piele de oaie. Noye îl ţintui cu privirea. Văd că ultima parte e adevărată.

— Totul e adevărat, mărturisi Jon. De la început până la sfârşit.

— Atunci ar trebui să scot sabia, să te omor?

— Nu. Executam nişte ordine. Ultimul ordin al lui Qhorin Halfhand. Noye, unde e garnizoana?

— Apără Zidul de amicii tăi sălbatici.

— Da, dar unde?

— Peste tot. Harma Cap-de-Câine a fost văzută la Woodswatch-by-the-Pools, Rattleshirt la Gorganul Lung, Plângătorul lângă Hotarul Gheţii. De la un capăt la altul al Zidului… sunt aici, sunt acolo, urcă lângă Poarta Reginei, lovesc porţile Străjii Cenuşii, se masează lângă Eastwatch… dar cum zăresc o mantie neagră, au dispărut. În ziua următoare sunt în altă parte.

Jon îşi înghiţi un geamăt.

— Trucuri. Mance vrea să ne împrăştiem, nu-ţi dai seama? *Iar Bowen Marsh i-a făcut pe plac.* Poarta e aici. Atacul e aici.

Noye traversă încăperea.

— Piciorul ţi-e baltă de sânge.

Jon îşi coborî privirea plictisit. Era adevărat. Rana i se deschisese din nou.

— O săgeată…

— Săgeata unui sălbatic. Nu era o întrebare. Noye avea o singură mână, dar plesnea de muşchi. O strecură sub braţul lui Jon, sprijinindu-l. Eşti alb ca varul şi mai şi arzi pe deasupra. Te duc la Aemon.

— N-avem timp. La sud de Zid sunt sălbatici. Urcă dinspre Coroana Reginei, să deschidă poarta.

— Câţi? Noye îl trecu pe Jon dincolo de uşă.

— O sută douăzeci, bine înarmaţi pentru nişte sălbatici. Cu armuri de bronz şi ceva arme de oţel. Câţi au rămas aici?

— Vreo patruzeci, răspunse Donai Noye. Cei schilozi şi infirmi şi câţiva băieţi aflaţi încă în perioada de pregătire.

— Dacă Marsh e plecat, pe cine a numit castelan?

Armurierul râse.

— Pe Ser Wynton, zeii să-l apere. Ultimul cavaler din castel şi din împrejurimi. Problema e că Stout a uitat, se pare, şi nimeni nu se grăbeşte să-i amintească. Bănuiesc că

n-avem alt comandant în afară de mine. Cel mai jigărit dintre schilozi.

Asta, cel puţin, era de bine. Armurierul ciung era pragmatic, dur şi călit în război. Ser Wynton Stout, pe de altă parte... ei, bine, el era cercetaş de optsprezece ani şi îşi pierduse şi puterea, şi minţile. O dată, adormise la cină şi aproape că se înecase în strachina cu supă de mazăre.

— Unde ţi-e lupul? îl întrebă Noye în timp ce traversau curtea.

— Nălucă. A trebuit să-l părăsesc când am escaladat Zidul. Am sperat că va găsi drumul încoace.

— Îmi pare rău, băiete. N-a dat nici un semn. Urcară, şchiopătând, spre uşa maesterului, în fortăreaţa lungă de lemn de sub stâncărie. Armurierul lovi uşa cu piciorul. *Clydas!* După o clipă, un omuleţ îndesat, rotofei, în straie negre, se uită

afară. Ochii săi mici şi roz se lărgiră când dădură de Jon.

— Aşază-l culcat pe băiat. Îl aduc pe maester.

În şemineu ardea focul şi aerul din încăpere era aproape sufocant. Căldura îl moleşi. De îndată ce Naye îl întinse pe spate, Jon închise ochii, ca lumea să nu se mai învârtă. Auzea corbii cârâind nemulţumiţi în stâncăria de deasupra. *Snow,* zicea o pasăre. *Snow, snow, snow.* Asta era mâna lui Sam, îşi aminti Jon. Oare şi Samwell Tarly ajunsese teafăr acasă, sau doar păsările?

Maester Aemon nu se lăsă mult aşteptat. Înainta încet, cu o mână pătată pe braţul lui Clydas, apropiindu-se cu paşi mici, târşâiţi. În jurul gâtului său subţire atârna colanul greu, cu zalele de aur şi argint sclipind printre cele de fier, plumb, cositor şi alte metale de rând.

— Jon Snow, zise el, trebuie să-mi spui tot ce ai văzut şi tot ce ai făcut, după

ce te înzdrăveneşti. Donai, pune oala cu vin pe foc, la fel şi fiarele mele. Le vreau 221

încinse. Clydas, voi avea nevoie de cuţitul tău bun, ascuţit.

Maesterul avea mai mult de o sută de ani; era zbârcit, fragil, spân şi orb de-a binelea. Dar dacă ochii săi lăptoşi nu vedeau nimic, mintea îi era la fel de ascuţită

ca întotdeauna.

— Se apropie sălbaticii, îi spuse Jon în timp ce Clydas trecea o lamă în susul unui crac al pantalonilor săi, tăind pânza groasă, neagră, scorţoasă de sângele vechi şi îmbibată în cel nou. Dinspre sud. Am escaladat Zidul…

Maester Aemon mirosi bandajul improvizat al lui Jon după ce Clydas îl tăie.

— Noi?

— Eram cu ei. Qhorin Halfhand mi-a dat ordin să mă alătur sălbaticilor. Jon tresări când degetul maesterului începu să cerceteze rana, lovind şi apăsând.

Magnarul din Thenn… *Aaah,* mă doare. Strânse din dinţi. Unde e Bătrânul Urs?

— Jon… îmi vine greu să-ţi spun, dar Lordul Comandant a fost ucis la Fortăreaţa lui Craster, de mâinile Fraţilor Juraţi.

— Fra… Oamenii noştri? Cuvintele lui Aemon îi aduceau mai multă durere decât degetele sale. Jon şi-l amintea pe Bătrânul Urs aşa cum îl văzuse ultima dată, stând în faţa cortului său, cu corbul pe un braţ, croncănind după grăunţe.

Mormont mort? Se temuse de asta de când văzuse urmările bătăliei de la Pumn, dar lovitura nu era mai puţin zdrobitoare. Ce s-a întâmplat? Cine s-a întors împotriva lui?

— Garth din Oraşul Vechi, Ollo Ciungul, Jungher… tâlhari, laşi şi criminali, toată şleahta. Ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta. Rondul nu mai e ce-a fost. Prea puţini oameni cinstiţi, ca să ţină haimanalele la respect. Donai Naye întoarse cuţitul maesterului în foc. O duzină de oameni de nădejde s-au întors. Edd cel Trist, Uriaşul, prietenul tău Zimbrul. Am auzit povestea de la ei.

Doar o duzină! Două sute de oameni plecaseră de la Castelul Negru cu Lordul Comandant Mormont, două sute dintre cei mai destoinici bărbaţi ai Rondului.

— Asta înseamnă că Marsh e Lord Comandant? Bătrâna Rodie era un om prietenos şi un Prim Administrator sârguincios, dar era cu totul nepotrivit să

înfrunte o oaste a sălbaticilor.

— Deocamdată, până când putem să facem o alegere, răspunse Maester Aemon. Clydas, adu-mi carafa.

O *alegere!* Cu Qhorin Halfhand şi Jaremy Rykker morţi amândoi şi cu Ben Stark încă dispărut, cine mai rămânea? Nu Bowen Marsh sau Wynton Stout, asta era sigur. Oare Thoren Smallwood supravieţuise la Pumn? Sau Ser Ottyn Wythers? *Nu, va fi Cotter Pyke sau Ser Denys Mallister.* Dar care, totuşi?

Comandanţii de la Turnul Umbrei şi de la Eastwatch erau oameni de nădejde, dar mult diferiţi. Ser Denys era curtenitor şi prudent, galant pe măsura anilor ce-i avea în plus. Pyke, mai tânăr, bastard, cu limba ascuţită şi din cale-afară de îndrăzneţ.

Mai rău, cei doi se dispreţuiau. Bătrânul Urs îi ţinea departe unul de altul, la cele două capete ale Zidului. Jon ştia că Mallisterii erau neîncrezători până în măduva 222

oaselor faţă de oamenii de fier.

Un junghi de durere îi aminti de propriile-i suferinţe. Maesterul îl strânse de mână.

— Clydas îţi aduce laptele macului. Jon încercă să se ridice.

— N-am nevoie…

— Ba da, zise ferm Aemon. O să doară.

Donai Noye traversă camera şi-l împinse pe Jon înapoi pe spate.

— Stai locului, altfel te leg.

Chiar şi cu un singur braţ, fierarul îl manevra ca pe un copil. Clydas se întoarse cu o carafă verde şi o cupă rotunjită de piatră. Maester Aemon o umplu ochi.

— Bea asta.

În chinurile sale, Jon îşi muşcase buza. Simţea gustul sângelui amestecat cu poţiunea vâscoasă, înecăcioasă. Se

abţinu cu greu să nu vomite.

Clydas aduse un lighean cu apă fierbinte şi Maester Aemon îi spălă rana de sânge şi puroi. Oricât de blând era bătrânul, lui Jon îi venea să ţipe la cea mai mică atingere.

— Oamenii Magnarului sunt disciplinaţi şi au armuri de bronz, le spuse Jon.

Vorbitul îl ajuta să-şi mute gândul de la picior.

— Magnar e un lord din Skagos, zise Noye. Când am venit eu prima oară la Zid, la Eastwatch erau skagoseni. Îmi amintesc că i-am auzit vorbind despre el.

— Cred că Jon a folosit cuvântul *Magnar* cu sensul celălalt, preciza Maester Aemon, nu ca nume de familie, ci ca titlu. Vine din Limba Veche.

— Înseamnă stăpân, îl aprobă Jon. Styr este Magnarul unui loc numit Thenn, la nordul îndepărtat al Colţilor de Gheaţă. Are o sută de oameni ai lui şi douăzeci de luptători care cunosc Gâtul aproape la fel de bine ca noi. Dar Mance n-a găsit cornul încă, asta e ceva. Cornul Iernii, asta căuta de-a lungul Apei Laptelui.

Maester Aemon se opri, cu cârpa în mână.

— Cornul Iernii e o legendă străveche. Regele-de-Dincolo-de-Zid chiar crede că există aşa ceva?

— Toţi cred, răspunse Jon. Ygritte spunea că au deschis o sută de morminte…

morminte de cavaleri şi de eroi, pe tot cuprinsul văii Apei Laptelui, dar n-au…

— Cine e Ygritte? întrebă ţintit Noye.

— O femeie dintre oamenii liberi. Cum putea să le-o descrie pe Ygritte? *E*

caldă şi isteaţă şi amuzantă şi poate să sărute un bărbat sau să-i taie beregata. E

cu Styr, dar nu e… e tânără, doar o fetişcană la drept vorbind, sălbatică, dar *ea…*

A ucis un bătrân pentru că făcea un foc. Îşi simţea limba grea şi împleticită.

Laptele macului îi întuneca minţile. Mi-am încălcat jurămintele cu ea. N-am vrut, dar... *A fost o greşeală. A fost o greşeală s-o iubesc, o greşeală s-o părăsesc...*

N-am fost destul de puternic. Halfhand mi-a poruncit: mergi cu ei, urmăreşte-i, nu trebuie să şovăi... Eu... Capul îi căzu, de parcă ar fi fost umplut cu lână udă.

223

Maester Aemon mirosi din nou rana lui Jon. Pe urmă puse cârpa însângerată

înapoi în lighean şi spuse.

— Donai, cuţitul fierbinte, te rog. Voi avea nevoie de tine să-l ţii nemişcat.

N-o să ţip, îşi spuse Jon când văzu lama strălucind ca para focului. Dar încalcă

şi acest jurământ. Donai Noye îl ţinu apăsat, în timp ce Clydas conduse mâna maesterului. Jon nu se clinti, însă izbi cu pumnul în masă, iar şi iar şi iar. Durerea era atât de copleşitoare încât se simţea mic şi slab şi neajutorat înăuntrul ei, un prunc scâncind în întuneric. *Ygritte,* gândi el când simţi duhoarea de carne arsă în nări şi auzi propriul ţipăt răsunându-i în urechi. *Ygritte, am fost nevoit.* Pentru o fracţiune de secundă, durerea începu să se stingă. Dar pe urmă fierul atinse carnea din nou şi Jon leşină.

Când pleoapele i se deschiseră, era îmbrăcat în lână groasă şi plutea. N-avea cum să se mişte, dar asta n-avea nici o importanţă. O vreme, visă că Ygritte era cu el, îl îngrijea cu mâini blânde. În cele din urmă, închise ochii şi dormi.

A doua trezire nu mai fu atât de blândă. Camera era întunecată, dar sub pături durerea revenise, o pulsaţie în picior care răsucea un cuţit fierbinte la cea mai mică mişcare. Jon află asta pe pielea lui, când încercă să vadă dacă mai avea picior. Gâfâind, îşi înghiţi un urlet şi strânse din nou pumnul.

— Jon? O lumânare îşi făcu apariţia şi un chip bine-cunoscut îl privea de sus, cu urechile lui mari. N-ar trebui să

te mişti.

— Pyp? Jon întinse mâna şi celălalt băiat îi apucă palma şi i-o strânse. Te credeam plecat…

— … cu Bătrâna Rodie? Nu, crede că sunt prea mic şi necopt. Grenn e şi el aici.

— Sunt şi eu aici. Grenn se apropie pe cealaltă parte a patului. Am adormit.

Jon avea gâtlejul uscat.

— Apă, gâfâi el. Grenn îi aduse apă şi i-o ridică la buze. Am văzut Pumnul, zise Jon, după o lungă înghiţitură. Sângele şi caii morţi… Noye zicea că o duzină

s-au întors… cine?

— Dywen s-a întors. Uriaşul. Edd cel Trist, Donnel Hill cel Dulce, Ulmer, Lew Stângaciul, Garth Pană-Cenuşie, încă patru sau cinci. Eu.

— Sam?

Grenn îşi feri privirea.

— L-a ucis pe unul dintre Ceilalţi, Jon. Am văzut. L-a înjunghiat cu pumnalul acela din sticla dragonului pe care i l-ai făcut tu şi am început să-i spunem Sam Ucigaşul. Nu-i plăcea.

Sam Ucigaşul. Jon nu-şi putea imagina pe cineva mai puţin potrivit în rolul de luptător decât Sam Tarly.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— L-am părăsit. Grenn părea nefericit. L-am scuturat şi am ţipat la el, chiar l-am pălmuit peste faţă. Uriaşul a încercat să-l ridice în picioare, dar a fost prea 224

greu. Îţi aduci aminte, în timpul antrenamentelor, cum se ghemuia la pământ şi rămânea acolo, scâncind? La Fortăreaţa lui Craster nici măcar nu scâncea.

Jungher şi Ollo scotoceau zidurile în sus şi-n jos, căutând de mâncare, Garth şi Garth se luptau, unii siluiau nevestele lui Craster. Edd cel Trist s-a gândit că gaşca lui Jungher îi va omorî pe toţi cei loiali, ca să nu spună ce au făcut şi erau doi contra unu. L-am lăsat pe Sam cu Bătrânul Urs. Nu se *clintea,* Jon.

Erai fratele lui, aproape că spuse. *Cum l-ai putut lăsa între sălbatici şi criminali?*

— S-ar putea să fie încă în viaţă, adăugă Pyp. S-ar putea să ne surprindă pe toţi şi să apară mâine călare pe drum.

— Cu capul lui Mance Rayder, da. Jon îşi dădea seama că Grenn se străduia să

pară vesel. Sam Ucigaşul.

Jon încercă să se ridice din nou. Fu o greşeală, la fel ca prima dată. Ţipă, înjurând.

— Grenn, du-te şi trezeşte-l pe Maester Aemon, zise Pyp. Spune-i că Jon mai are nevoie de nişte lapte de mac.

Da, gândi el.

— Nu, spuse el. Magnarul…

— Ştim, îl întrerupse Pyp. Santinelele de la Zid au primit ordin să stea cu ochii spre sud, iar Donai Noye a trimis câţiva oameni pe Creasta Furtunii să vegheze drumul regelui. Maester Aemon a trimis păsări la Eastwatch şi la Turnul Umbrei.

Maester Aemon se apropie de pat cu paşi târşâiţi, sprijinindu-se cu o mână de umărul lui Grenn.

— Jon, ia-o uşurel. E bine că te-ai trezit, dar trebuie să-ţi acorzi timp să te vindeci. Am opărit rana cu vin fiert şi am închis-o cu o cataplasmă de urzici, seminţe de muştar şi pâine mucegăită, dar dacă nu te odihneşti…

— Nu pot. Jon se lupta cu durerea, încercând să se ridice. Mance va fi aici în curând… mii de oameni, uriaşi, mamuţi… aţi trimis vorbă la Winterfell? La rege?

Sudoarea îi picura de pe frunte. Închise o clipă ochii.

Grenn îi aruncă lui Pyp o privire ciudată.

— Nu ştie.

— Jon, zise Maester Aemon, o sumedenie de lucruri s-au petrecut câtă vreme ai lipsit, şi puţine dintre ele bune. Balon Greyjoy s-a încoronat din nou şi şi-a trimis corăbiile împotriva Nordului. Regii se înmulţesc ca buruienile oriunde te întorci şi am trimis apeluri către toţi, dar nu vine nimeni. Au treburi mai presante pentru săbiile lor, iar noi suntem

departe şi uitaţi… Cât despre Winterfell… Jon, fii tare… Winterfellul nu mai există…

— Nu mai există? Jon se holbă la ochii albi ai lui Aemon şi la chipul său zbârcit. Fraţii mei sunt la Winterfell. Bran şi Rickon…

Maesterul îi atinse fruntea.

— Îmi pare rău, Jon. Fraţii tăi au murit la porunca lui Theon Greyjoy, după ce 225

a luat în stăpânire Winterfellul în numele tatălui său. Când purtătorii de flamuri ai tatălui tău ameninţau să-l recucerească, Greyjoy a dat foc castelului.

— Fraţii tăi au fost răzbunaţi, interveni Grenn. Fiul lui Bolton i-a ucis pe toţi oamenii de fier şi se zice că îl jupoaie pe Theon Greyjoy, bucată cu bucată, pentru ce a făcut.

— Îmi pare rău, Jon. Pyp îl strânse de umăr. Tuturor ne pare.

Lui Jon nu-i plăcuse niciodată Theon Greyjoy, dar fusese pupilul tatălui lor.

Un nou spasm de durere îi smuci piciorul şi următorul lucru pe care îl ştiu era că

se afla din nou culcat pe spate.

— Trebuie să fie o greşeală, insistă el. La Coroana Reginei am văzut un lup străvechi, un lup *cenuşiu… cenuşiu… m-a recunoscut.* Dacă Bran era mort, oare era posibil ca o parte din el să continue să trăiască în lupul său, aşa cum trăia Orell în trupul vulturului său?

— Bea asta.

Grenn îi duse cupa la buze. Jon bău. Mintea îi era încă plină de lupi şi vulturi, de râsetele fraţilor săi. Feţele de deasupra lui începură să se înceţoşeze şi să

dispară. *Nu pot fi morţi. Theon n-ar fi, făcut una ca asta. Iar Winterfellul… granit cenuşiu, stejar şi fier, ciori învârtindu-se în jurul turnurilor, abur ridicându-se din iazurile fierbinţi ale pădurii zeilor, regii de piatră aşezaţi pe tronurile lor…*

cum se putea ca Winterfellul să dispară?

Când trecu în lumea viselor, se pomeni iarăşi acasă, bălăcindu-se în iazurile fierbinţi, sub imensul copac alb al inimii care avea chipul tatălui său. Ygritte era cu el, râzându-i, lepădându-şi veşmintele până când era goală ca un nou-născut, încercând să-l sărute, dar el nu putea, nu sub privirile tatălui său. Era sânge din sângele Winterfellului, un om al Rondului de Noapte. *Nu voi aduce pe lume un bastard,* îi spuse Ygrittei. *Nu voi face asta. Nu.* „Nimic nu ştii, Jon Snow”, şopti ea, cu pielea topindu-i-se în apa fierbinte, cu carnea desprinzându-i-se de pe oase, până când numai craniul şi scheletul ei mai rămăseseră şi iazul fierbea vâscos şi roşu.

CATELYN

Auziră Furca Verde înainte s-o vadă, un murmur nesfârşit, ca mârâitul unei fiare uriaşe. Râul era un torent în clocot, cu jumătate mai lat decât fusese anul trecut, când Robb îşi divizase aici oastea şi jurase să ia o Frey de soţie, dacă va fi lăsat să treacă. *Atunci avea nevoie de Lordul Walder şi de podul său, iar acum are nevoie şi mai mult.* Catelyn privea cu inima plină de îndoieli apele verzi, întunecate, în trecerea lor învolburată. *N-avem cum să traversăm cu pasul, nici să*

înotăm şi ar putea să treacă o lună până când apele se vor retrage.

Când se apropiară de Gemeni, Robb îşi puse coroana pe cap şi îi chemă pe 226

Catelyn şi Edmure alături de el. Ser Raynald Westerling îi purta stindardul, lupul străvechi al Casei Stark pe un fundal alb ca gheaţa.

Turnurile porţii se iviră prin ploaie ca nişte fantasme, apariţii gri, înceţoşate, care se întrupau cu fiecare pas. Fortăreaţa Freyilor nu era formată dintr-un singur castel, ci din două; imagini în oglindă, din piatră udă, înălţându-se pe ambele maluri ale apei şi unite de un imens pod arcuit. Din mijlocul podului se ridica Turnul Apei, cu râul curgând iute, de-a dreptul pe sub el. În maluri fuseseră tăiate canale, formând şanţuri care făceau din fiecare geamăn o insulă. Ploile transformaseră şanţurile în lacuri cu apă mică.

Dincolo de apele tumultuoase, Catelyn vedea mii de oameni care-şi aşezaseră

tabăra în jurul castelului dinspre răsărit, cu flamurile atârnând din vârful lăncilor, în faţa corturilor, ca tot atâtea pisici înecate. Din pricina ploii, era cu neputinţă să

le desluşească însemnele şi culorile. Cele mai multe erau cenuşii, aşa i se părea, dar sub un asemenea cer, lumea întreagă părea cenuşie.

— Robb, aici trebuie să calci în vârful picioarelor, îşi sfătui ea fiul. Lordul Walder are pielea subţire şi limba ascuţită şi unii dintre fiii săi vor fi semănând, fără doar şi poate, cu tatăl lor. Nu trebuie să te laşi provocat.

— Îi cunosc pe Frey, mamă. Ştiu cât i-am jignit şi câtă *nevoie* am de ei. Voi fi dulce ca un septon.

Catelyn se foi stânjenită în şa.

— Dacă ni se serveşte ceva la sosire, sub nici un chip să nu refuzi. Ia ceea ce ţi se oferă, bea şi mănâncă în văzul tuturor. Dacă nu ni se oferă nimic, cere pâine şi brânză şi o cupă cu vin.

— Sunt mai mult ud decât înfometat…

— Robb, *ascultă-mă.* După ce i-ai mâncat pâinea şi sarea, ai drepturile oaspetelui şi sub acoperişul lui vei fi sub protecţia legilor ospitalităţii.

Robb părea mai mult amuzat decât speriat.

— Am o oaste să mă apere, mamă. N-am nevoie să mă încred în pâine şi sare.

Dar dacă Lordului Walder îi face plăcere să-mi servească tocană de cioară

înăbuşită în viermi, voi mânca şi voi mai cere o porţie.

Patru Frey porniră dinspre poarta vestică, înfăşuraţi în mantii grele din lână

groasă, gri. Catelyn îl recunoscu pe Ser Ryman, fiul răposatului Ser Stevron, care fusese întâiul născut al Lordului Walder. Cu tatăl său mort, Ryman era moştenitorul Gemenilor. Faţa pe care o zărea sub glugă era cărnoasă, mare şi nătângă. Ceilalţi trei erau, pesemne, fiii lui, strănepoţii Lordului Walder.

Edmure îi confirmă supoziţiile.

— Edwyn e cel mai mare. Cel slab, cu aer bătos. Bărbatul vânos, cu barbă, e Walder cel Negru, un individ periculos. Petyr e la margine, flăcăul cu faţa nenorocită. Fraţii lui îi spun Petyr Băşicuţă. E doar cu un an sau doi mai mare decât Robb, dar Lordul Walder l-a însurat la zece ani cu o femeie

care avea de trei ori vârsta lui. Zei, sper că Roslin nu seamănă cu el.

227

Se opriră să-şi lase oaspeţii să se apropie. Flamura lui Robb atârna pleoştită, iar răpăitul monoton al ploii se îngemăna cu năvala apelor umflate ale Furcii Verzi care îi însoţea, în dreapta. Vântul Cenuşiu ţâşni în faţă, cu coada întinsă, privind cu ochii între-deschişi, de un auriu întunecat. Când ajunse la câţiva metri de grupul Freyilor, Catelyn îl auzi mârâind, un huruit înfundat, care se confunda cu iureşul râului. Robb îl privi speriat.

— Vânt Cenuşiu, la mine. La *mine!*

În loc să-l asculte, lupul străvechi făcu un salt înainte, arătându-şi colţii.

Calul lui Ser Ryman se dădu în spate, cu un nechezat de spaimă, iar cel al lui Petyr Băşicuţă se cabra, aruncându-l la pământ. Doar Walder cel Negru reuşi să-şi ţină calul în frâu. Apucă mânerul sabiei.

— *Nu!* strigă Robb. Vânt Cenuşiu, aici! *Aici!*

Catelyn se năpusti printre lupul străvechi şi cai.

Când trecu prin faţa Vântului Cenuşiu, noroiul ţâşni de sub copitele iepei sale.

Lupul se întoarse şi abia apoi păru să-l audă pe Robb strigându-l.

— Aşa îşi răscumpără un Stark greşelile? urlă Walder cel Negru, cu sabia scoasă din teacă. Jalnic salut, aş zice, să-ţi asmuţi lupul împotriva noastră.

Ser Ryman descălecase, să-l ajute pe Petyr Băşicuţă să se ridice în picioare.

Flăcăul era înnoroiat, dar teafăr.

— Am venit să-mi prezint scuzele pentru jignirea pe care am adus-o Casei tale şi să-mi văd unchiul însurat. Robb sări jos din şa. Petyr, ia calul meu. Al tău e hăt, departe.

Petyr se uită la tatăl său şi spuse:

— Pot călări cu oricare dintre fraţii mei. Freyii nu schiţară nici un gest de reverenţă.

— Ai întârziat, declară Ser Ryman.

— Ploile ne-au întârziat, răspunse Robb. Am trimis un corb.

— Nu văd femeia.

Prin *femeia,* Ser Ryman voia să spună Jeyne Westerling, ştiau cu toţii. Lady Catelyn zâmbi, scuzându-se:

— Regina Jeyne a fost ostenită după atâta drum, ser. Fără îndoială vă va vizita când lucrurile se vor mai aşeza.

— Bunicul meu va fi nemulţumit.

Deşi Walder cel Negru vârâse sabia în teacă, tonul nu-i era mai prietenos.

— I-am povestit multe despre ea şi doreşte să o vadă cu ochii lui.

Edwyn îşi drese glasul:

— Avem camere pregătite pentru tine în Turnul Apei, Înălţimea Ta, îi spuse el lui Robb, cu o amabilitate rezervată. La fel pentru Lordul Tully şi Lady Stark.

Lorzi tăi stegari sunt, de asemenea, bine-veniţi să doarmă sub acoperişul nostru şi să participe la ospăţul de nuntă.

— Şi oamenii mei? întrebă Robb.

— Nobilul meu bunic regretă că nu poate nici să hrănească, nici să găzduiască

o oaste atât de numeroasă. Nu ne e uşor să le asigurăm cele necesare nici propriilor noştri oşteni. Cu toate acestea, oamenii tăi nu vor fi neglijaţi. Dacă vor trece apa şi îşi vor aşeza tabăra lângă a noastră, vom aduce butoaie destule cu vin şi bere ca să poată bea cu toţii în sănătatea Lordului Edmure şi a miresei sale. Am ridicat pe malul celălalt trei corturi mari de ospăţ, să-i adăpostească de ploaie.

— Nobilul tău tată e cât se poate de generos. Oamenii mei îi vor fi recunoscători. Au străbătut cale lungă prin ploaie.

Edmure Tully se apropie călare.

— Când îmi voi cunoaşte logodnica?

— Te aşteaptă înăuntru, îl asigură Edwyn Frey. Sunt sigur că o vei ierta dacă-ţi va părea sfioasă. A aşteptat această zi cu nerăbdare, biata fată. Dar poate că ar trebui să continuăm această conversaţie la adăpost?

— Desigur. Ser Ryman încalecă din nou, ajutându-l pe Petyr Băşicuţă să urce pe cal, în spatele lui. Fiţi buni şi urmaţi-mă, tatăl meu vă aşteaptă. Întoarse calul înapoi către Gemeni.

Edmure se alinie lângă Catelyn.

— Întârziatul Lord Frey ar fi putut găsi de cuviinţă să ne întâmpine în persoană, se plânse el. Sunt seniorul lui şi viitorul ginere, iar Robb e rege.

— Când vei avea tu nouăzeci şi unu de ani, frăţioare, să vezi ce dornic o să fii să călăreşti prin ploaie. Însă Catelyn se întreba dacă acesta era adevărul întreg.

Lordul Walder se plimba, de obicei, într-o lectică acoperită, care l-ar fi ferit în mare parte de ploaie. O *lipsă de politeţe deliberată?* Dacă era aşa, putea fi prima dintr-un lung şir care abia începea.

Alte necazuri urmară la poartă. Vântul Cenuşiu se proţăpi în mijlocul podului basculant, îşi scutură blana de apă şi urlă către bariera-ghilotină. Robb fluieră

nerăbdător.

— Vânt Cenuşiu! Ce-i? Vânt Cenuşiu, la mine!

Dar lupul străvechi nu făcu decât să-şi arate colţii. *Nu-i place locul ăsta,* gândi Catelyn. Robb fu nevoit să se lase pe vine şi să-i vorbească blând, până când lupul se învoi să treacă pe sub bariera-ghilotină. Lothan Ologul şi Walder Rivers se apropiaseră între timp.

— De sunetul apei se teme, zise Rivers. Animalele sălbatice ştiu să se ferească

de râurile umflate. Să-l chem pe îngrijitorul nostru de câini?

— E lup străvechi, nu câine, preciza Robb, şi e periculos pentru oamenii în care nu are încredere. Ser Raynald, rămâi cu el. N-o să-l duc în castelul Lordului Walder aşa.

Abilă mişcare, gândi Catelyn. *Robb îi ţine şi pe cei din familia Westerling departe de ochii Lordului Walder.*

Guta şi oasele fragile îl chinuiau pe bătrânul Walder Frey. Îl găsiră sprijinit în jilţul său, cu o pernă sub el şi acoperit cu o mantie de hermină. Tronul lui era din 229

stejar negru, cu spătarul sculptat în forma unor robuste turnuri gemene, unite printr-un pod arcuit, atât de masiv încât îmbrăţişarea lui îl făcea pe bătrân să pară

un copil grotesc. Înfăţişarea Lordului Walder avea ceva de vultur sau mai degrabă

de nevăstuică perfidă. Capul său pleşuv, pătat de bătrâneţe, ţâşnea dintre umerii sfrijiţi, pe un gât lung şi roz. Pielea lăsată îi atârna sub bărbia retrasă, avea ochii înlăcrimaţi şi întunecoşi, iar gura-i ştirbă se mişca fără încetare, înghiţind aerul gol, aşa cum un prunc suge la pieptul mamei.

Cea de-a opta Lady Frey stătea lângă jilţul Lordului Walder. La picioarele lui se afla o versiune oarecum mai tânără a lui, un bărbat de cincizeci de ani, gârbovit, slab, ale cărui veşminte scumpe din lână albastră şi satin gri erau în mod ciudat accentuate de o coroană şi un colan, împodobite cu mici clopoţei de alamă.

Asemănarea dintre ei era izbitoare, cu excepţia ochilor. Ai Lordului Walder erau mici, înceţoşaţi şi bănuitori, ai celuilalt, mari, afabili şi goi. Catelyn îşi aminti că

una dintre odraslele Lordului Walder adusese pe lume un nătâng, cu mulţi ani în urmă. În timpul vizitelor trecute, Lordul de Crossing avusese întotdeauna grijă

să-l ascundă. *Întotdeauna a purtat o coroană de bufon sau e o batjocură la adresa lui Robb?* Era o întrebare pe care nu îndrăznea s-o pună.

Fii ai familiei Frey, fiice, copii, nepoţi, soţi, soţii şi servitori umpleau restul încăperii. Dar cel care vorbi fu bătrânul.

— Ştiu că mă veţi ierta de nu voi îngenunchea. Picioarele nu mă mai ascultă ca odinioară, deşi ce atârnă între ele mă slujeşte destul de bine, *eh.* Gura i se deschise într-un

zâmbet ştirb, în timp ce se uita la coroana lui Robb: Unii ar spune că e un rege sărac cel care poartă o coroană de bronz, Înălţimea Ta.

— Bronzul şi fierul sunt mai trainice decât aurul şi argintul, răspunse Robb.

Vechii Regi ai Iernii purtau o asemenea coroană-sabie.

— Puţin le-a folosit când au venit dragonii. *Eh.* Acel *eh* părea să-i placă

nătângului, care-şi legăna capul într-o parte şi în alta, zornăindu-şi coroana şi colanul. Sire, zise Lordul Walder, iartă-i lui Aegon al meu gălăgia. N-are minte nici cât un om al mlaştinilor şi n-a mai întâlnit până acum un rege. E unul dintre fiii lui Stevron. Îi spunem Clopoţel.

— Ser Stevron a pomenit de el, lordul meu. Robb îi zâmbi nătângului. Îmi pare bine să te cunosc, Aegon. Tatăl tău a fost un om viteaz.

Clopoţel îşi sună clopoţeii. O dâră subţire de salivă i se prelinse dintr-un colţ al gurii, când zâmbi.

— Nu-ţi răci gura regală de pomană. E ca şi cum ai vorbi cu o oală de noapte.

Lordul Walder îşi mută privirea către ceilalţi. Ei, bine, Lady Catelyn, văd că te-ai întors la noi. Şi tânărul Ser Edmure, învingătorul de la Moara de Piatră. Lord Tully acum. Va trebui să nu uit asta. Eşti cel de-al cincilea Lord Tully pe care-l cunosc. Le-am supravieţuit celorlalţi patru, *eh?* Mireasa ta e pe aici pe undeva.

Bănuiesc că vrei s-o vezi.

— Aş vrea, lordul meu.

— Atunci, voia ţi se va împlini. Dar îmbrăcată. E o fată sfioasă şi e fecioară.

N-o vei vedea goală până după nuntă. Lordul Walder chicoti. *Eh.* Destul de curând, destul de curând. Îşi înălţă gâtul, privind împrejur: Benfrey, du-te şi adu-o pe sora ta. Mişcă-te repede, Lordul Tully a bătut cale lungă de la Riverrun. Un tânăr cavaler îmbrăcat cu o tunică în carouri se

înclină şi plecă, iar bătrânul se întoarse la Robb: Şi unde ţi-e soţia, Înălţimea Ta? Frumoasa Regină Jeyne. E din, Casa Westerling, de la Crag, după câte am auzit, *eh?*

— Am lăsat-o la Riverrun, lordul meu. Era prea obosită ca să mai călătorească, după cum i-am spus şi lui Ser Ryman.

— Asta mă întristează nespus. Voiam s-o văd cu slabii mei ochi. Toţi voiam, *eh.* Nu-i aşa, doamna mea?

Lady Frey, palidă şi firavă, păru uimită că i se cerea să vorbească.

— D-da, stăpâne. Ne-am dorit cu toţii atât de mult să-i aducem omagiile noastre Reginei Jeyne. Trebuie să fie frumoasă.

— E foarte frumoasă, doamna mea. În glasul lui Robb era o neclintire de gheaţă, care îi amintea Catelynei de tatăl lui.

Bătrânul fie n-o auzi, fie refuză să-i acorde vreo atenţie.

— Mai frumoasă decât fata mea, *eh?* Cum altfel ar fi putut chipul şi trupul ei să-l facă pe rege să-şi uite promisiunile solemne?

Robb îndură reproşul cu demnitate.

— Cuvintele nu pot îndrepta asta, ştiu, dar am venit să-mi prezint scuzele pentru ofensa adusă Casei tale şi să-ţi cer iertare, lordul meu.

— Scuze, *eh?* Da, ai jurat. Îmi amintesc. Sunt bătrân, dar nu uit asemenea lucruri. Nu ca unii regi, se pare. Tinerii nu-şi mai amintesc nimic când dau cu ochii de un chip drăgălaş şi o pereche de sâni tari ca piatra, nu-i aşa? La fel am fost şi eu. Unii ar putea spune că încă sunt, *ehe-he.* Totuşi, s-ar înşela, ca şi tine.

Dar acum ai venit să-ţi repari greşeala. Însă fetele mele sunt cele pe care le-ai jignit. Poate că lor ar trebui să le ceri iertare, Înălţimea Ta. Fiicele mele fecioare.

Ia uită-te puţin la ele. Când îşi mişcă degetul, un val de feminitate se depărta de zid, aliniindu-se în faţa daisului. Clopoţel dădu şi el să se ridice, cu clopoţeii zornăind vesel, dar Lady Frey îl înhaţă de mânecă şi îl trânti la loc. Lordul

Walder făcu prezentările: Fiica mea Arwyn, spuse el despre o fată de paisprezece ani.

Shirei, cea mai tânără fiică legitimă a mea. Ami şi Marianne îmi sunt nepoate. Pe Ami am măritat-o cu Ser Pate, dar Muntele l-a ucis pe mocofan, aşa că m-am ales cu ea înapoi. Aceea e Cersei, dar noi îi spunem Albinuţa. Mama ei e din Oraşul Albinelor. Şi alte nepoate. Una e Walda, iar celelalte… ei, bine, au nume, oricare ar fi…

— Eu sunt Merry, nobile bunic, zise una dintre fete.

— Tu eşti gălăgioasă, asta-i sigur. Lângă Gălăgioasa e fiica mea, Tyta. Pe urmă o altă Walda, Alyx, Marissa… eşti Marissa? Aşa mă gândeam şi eu. Nu e întotdeauna chealã. Maesterul a ras-o în cap, dar jură că în curând îi va creşte

părul înapoi. Gemenele sunt Serra şi Sarra. Privi cu ochi mijiţi în jos, către una dintre fetele mai mici. *Eh,* eşti altă Walda?

Fata nu putea să aibă mai mult de patru ani.

— Eu sunt Walda lui Ser Aemon Rivers, nobile străbunic. Făcu o reverenţă.

— Tu de când ai început să vorbeşti? Nu că ar fi de aşteptat să ai ceva înţelept de spus. Tatăl tău n-a avut niciodată. În plus, e bastard, *eh?* Pleacă. N-am vrut aici decât fete Frey. Pe Regele Nordului nu-l interesează marfa de duzină. Lordul Walder aruncă o privire către Robb, în timp ce Clopoţel îşi clătina capul, sunându-şi clopoţeii. Iată-le, toate fecioare. Mă rog, şi o văduvă, dar unora le place mai mult o femeie începută. Ai fi putut s-o ai pe oricare dintre ele.

— Ar fi fost o alegere imposibilă, lordul meu, zise Robb, curtenitor. Sunt toate încântătoare.

Lordul Walder pufni.

— Şi unii mai spun că eu am ochii slabi. Unele or să se descurce binişor, bănuiesc. Altele… mă rog, n-are importanţă. N-au fost destul de bune pentru Regele Nordului, *eh?* Iar acum, ce aveai de spus?

— Doamnele mele. Robb părea îngrozitor de stânjenit, dar ştiuse că momentul acesta trebuia să sosească şi îl înfrunte fără să clipească. Toţi oamenii trebuie să-şi ţină jurămintele, mai cu seamă regii. Am jurat să mă însor cu una dintre voi şi mi-am încălcat jurământul. Nu e vina voastră. N-am făcut asta ca să vă jignesc, ci fiindcă iubeam o alta. Nici un cuvânt nu poate să îndrepte lucrurile, ştiu, dar am venit în faţa voastră să vă cer iertare, ca Freyii de la Crossing şi Casa Stark de la Winterfell să poată fi din nou prieteni.

Fetele mai mici se foiau nerăbdătoare. Cele mai mari aşteptau reacţia Lordului Walder, pe tronul său negru de stejar. Clopoţel se legănă înainte şi înapoi, cu clopoţeii sunându-i pe colan şi pe coroană.

— Bine, zise Lordul de Crossing. A fost foarte bine, Înălţimea Ta. Nici un cuvânt nu poate îndrepta lucrurile, *eh?* Bine zis, bine zis. Sper că la ospăţul de nuntă nu vei refuza să dansezi cu fetele mele. Ai bucura inima unui bătrân, *eh?* Îşi legănă capul zbârcit, rozaliu, în sus şi-n jos, cam în acelaşi fel cum făcea nepotul său nătâng, deşi Lordul Walder nu purta clopoţei. Şi iat-o, Lord Edmure. Fiica mea, Roslin, bobocul meu cel mai de preţ, *eh.*

Ser Benfrey o conduse în sala tronului. Semănau destul de mult ca să fie fraţi buni. Judecând după vârsta lor, amândoi erau copii ai celei de-a şasea Lady Frey –

o Rosby, parcă, îşi amintea Catelyn.

Roslin era scundă pentru vârsta ei, cu pielea atât de albă încât părea că tocmai de ridicase dintr-o baie de lapte. Avea un chip drăgălaş, cu o bărbie mică, un nas delicat şi ochi mari, căprui. Un păr des, castaniu, îi cădea în valuri până la talia atât de subţire încât Edmure ar fi putut s-o cuprindă cu palmele. Din cauza corsajului de dantelă al rochiei sale bleu, sânii i se înfăţişau mici, dar bine proporţionaţi.

— Înălţimea Ta. Fata se aşează în genunchi. Lord Edmure, sper că nu sunt o dezamăgire pentru tine.

Departe de asta, gând Catelyn. Chipul fratelui său se luminase la vederea ei.

— Eşti o încântare pentru mine, domniţa mea, zise Edmure. Şi vei fi mereu, nu mă îndoiesc.

Roslin avea o mică strungăreaţă între dinţii din faţă, care o făcea zgârcită cu zâmbetele, dar despărţitura era aproape drăgălaşă. *E chiar drăguţă,* gândi Catelyn, *dar e atât de mică şi se trage din ramura Rosby.* Cei din familia Rosby nu fuseseră niciodată robuşti. Catelyn prefera de departe conformaţia altora dintre fetele din sală, fiice sau nepoate, nu era sigură. Ele aveau un aer de Crakehall, iar cea de-a treia soţie a Lordului Walder fusese din Casa aceea. *Şolduri largi, ca să*

poată purta copii, sâni mari, ca să-i alăpteze, braţe puternice, să-i ţină. Cei din Casa Crakehall au fost întotdeauna bine legaţi şi vânjoşi.

— Stăpânul meu e bun, îi zise Lady Roslin lui Edmure.

— Domniţa mea e frumoasă. O luă de mână şi o ridică în picioare. Dar de ce plângi?

— De bucurie, răspunse fata. Plâng de bucurie, stăpâne.

— *Ajunge!* izbucni Lordul Walder. Poţi să plângi şi să şuşoteşti după ce te măriţi, *eh.* Benfred, condu-o pe sora ta înapoi în camerele ei, trebuie să se pregătească pentru nuntă. Şi pentru patul nupţial, *eh,* partea cea mai dulce. Pentru tot, pentru tot. Gura i se încleşta şi i se descleştă. Vom avea muzică, o muzică

nespus de dulce, şi vin, *eh,* va curge vinul roşu şi vom îndrepta unele greşeli. Dar acum sunteţi obosiţi. Şi uzi, de-mi stropiţi toată podeaua. Vă aşteaptă focurile şi vinul fierbinte cu mirodenii, şi băile, dacă vreţi. Lothar, condu-i pe oaspeţii noştri către apartamentele lor.

— Trebuie să-mi trec oamenii peste râu, stăpâne, zise Robb.

— N-o să se piardă, se plânse Lordul Walder. Au mai trecut apa, nu-i aşa?

Când aţi venit dinspre nord, aţi vrut să treceţi, iar eu v-am lăsat şi n-aţi spus bogdaproste, *eh?* Dar n-ai decât. Du-l pe fiecare de mână, dacă pofteşti, n-am eu treabă.

— *Stăpâne!* Catelyn aproape uitase. Nişte mâncare ar fi cât se poate de bine-venită. Am străbătut cale lungă prin ploaie.

Gura lui Walder Frey se încleşta şi se descleştă.

— Mâncare, *eh?* O bucată de pâine, niţică brânză, poate un cârnat.

— Nişte vin să alunece pe gât, adăugă Robb. Şi puţină sare.

— Pâine şi sare. *Eh.* Desigur, desigur. Bătrânul bătu din palme şi servitorii intrară, aducând carafe cu vin şi tăvi cu pâine, brânză şi unt. Lordul Walder luă el însuşi o cupă de vin roşu, ridicând-o cu mâna-i pătată. Oaspeţii mei, spuse el.

Onoraţii mei oaspeţi. Fiţi bine-veniţi sub acoperişul meu şi la masa mea.

— Îţi mulţumim pentru ospitalitate, lordul meu, îi răspunse Robb. Edmure îl îngână, împreună cu Marelejon, Ser Marq Piper şi ceilalţi. Băură din vinul lui şi 233

mâncară din pâinea şi untul lui. Catelyn gustă vinul, ciuguli nişte pâine şi se simţi mult mai liniştită. *Acum vom fi în siguranţă,* gândi ea.

Ştiind cât de meschin putea fi bătrânul, se aşteptase ca odăile lor să fie sumbre şi întunecate. Dar se părea că Freyii făcuseră pregătiri mai mult decât îndestulătoare. Camera nupţială era mare şi somptuos mobilată, dominată de un pat mare de puf, cu piloni sculptaţi în forma unor turnuri de castel. Draperiile erau în culorile Casei Tully, roşu şi albastru, un gest de curtoazie. Covoare parfumate acopereau duşumeaua de lemn, iar fereastra înaltă, cu obloane, dădea către sud.

Camera lui Catelyn era mai mică, dar elegant mobilată şi confortabilă, cu un foc arzând în şemineu. Lothar Ologul îi asigură că Robb va avea o întreagă suită, aşa cum i se cuvenea unui rege.

— Dacă doriţi ceva, nu trebuie decât să-i spuneţi unuia dintre străjerii mei.

Lothar se înclină şi se retrase, şchiopătând din greu în timp ce-şi croia drum în josul scărilor şerpuitoare.

— Ar trebui să ne punem propriii străjeri, îi spuse Catelyn fratelui ei.

Se gândea că s-ar odihni mai bine dacă ar avea oameni ai caselor Stark şi Tully în faţa uşilor. Întâlnirea cu Lordul Walder nu fusese atât de neplăcută pe cum se temuse, dar aştepta cu nerăbdare ca totul să se isprăvească. *Câteva zile încă şi Robb va pleca la luptă, iar eu către o confortabilă captivitate la Seagard.* Lordul Jason avea să fie cât se poate de îndatoritor, nu se îndoia câtuşi de puţin, dar perspectiva o deprima.

Auzea jos tropotul cailor, în timp ce coloana lungă de călăreţi îşi croia drum peste pod, de la castel la castel. Pietrele uruiau sub roţile căruţelor încărcate.

Catelyn se duse la fereastră şi privi afară, la oastea lui Robb ce se ivea dinspre geamănul estic.

— Ploaia pare că se potoleşte.

— Acum, că suntem înăuntru. Edmure stătea în faţa focului, lăsând căldura să-i inunde trupul. Ce părere ai despre Roslin?

Prea mică şi fragilă. Va duce sarcinile greu. Dar fratele ei părea încântat de fată, aşa că nu spuse decât:

— Dulce.

— Cred că m-a plăcut. De ce plângea?

— E o fecioară în ajunul nunţii sale. Câteva lacrimi sunt fireşti.

Lysa vărsase lacuri de lacrimi în dimineaţa nunţii, dar reuşise să aibă ochii uscaţi şi să fie strălucitoare când Jon Arryn i-a aşezat pe umeri mantia roşie cu albastru.

— E mai drăguţă decât am îndrăznit să sper. Edmure ridică o mână înainte ca sora lui să apuce să vorbească. Ştiu că sunt lucruri mai importante, scuteşte-mă de predică, preoteaso. Dar, oricum… le-ai văzut pe unele dintre celelalte

fete pe care le-a înşirat Frey? Pe cea cu ticul acela? Suferă de boala tremuratului? Şi gemenele alea aveau mai multe cratere şi erupţii pe feţele lor decât Petyr Băşicuţă. Când 234

le-am văzut, am fost sigur că Roslin va fi cheală şi chioară, cu mintea lui Clopoţel şi firea lui Walder cel Negru. Dar pare pe cât de drăguţă, pe atât de blândă.

Edmure părea nedumerit. De ce nu m-a lăsat bătrâna şopârlă să aleg, dacă nu avea de gând să-mi vâre pe gât vreo hidoasă?

— Predilecţia ta pentru chipurile drăgălaşe e bine cunoscută, îi reaminti Catelyn. Probabil că Lordul Walder vrea într-adevăr să fii mulţumit de mireasa ta.

Sau, mai degrabă, n-a vrut să te împiedici de un furuncul şi să-i dai toate planurile peste cap. Ori poate că Roslin e preferata bătrânului. Lordul Riverrunului e o partidă mult mai bună decât pot spera majoritatea fiicelor sale.

— Adevărat. Dar fratele ei părea că se îndoieşte încă. E posibil ca fata să fie stearpă?

— Lordul Walder vrea ca nepotul lui să moştenească Riverrunul. La ce i-ar folosi să-ţi dea o nevastă stearpă?

— Ar scăpa de o fiică pe care n-ar lua-o nimeni altcineva.

— Asta nu i-ar fi de mare folos. Walder Frey e un om perfid, nu prost.

— Totuşi… este posibil?

— Da, cedă Catelyn, cu jumătate de gură. Există boli pe care o fată le poate avea în copilărie, lăsând-o incapabilă să aibă copii. Dar nu avem nici un motiv să

credem că Roslin a avut o asemenea boală. Îşi roti privirea prin cameră. Freyii ne-au primit mai bine decât mă aşteptam, la drept vorbind.

Edmure râse.

— Câteva vorbe usturătoare şi câteva priviri necuviincioase. Pentru el asta înseamnă curtoazie. Mă aşteptam ca bătrâna şopârlă să urineze în vinul nostru şi să ne facă să-i lăudăm soiul ales.

Gluma o tulbură pe Catelyn într-un mod ciudat.

— Te rog să mă scuzi acum, aş vrea să-mi schimb hainele astea ude.

— Cum doreşti. Edmure căscă. Poate c-am să trag un pui de somn vreo oră.

Catelyn se retrase în camera ei. Cufărul cu haine pe care şi-l adusese de la Riverrun fusese dus sus şi aşezat la picioarele patului. După ce se dezbrăcă şi-şi atârnă hainele ude lângă foc, îmbrăcă o rochie caldă de lână în culorile Tully, roşu şi albastru, îşi spălă şi-şi pieptănă părul, îl lăsă să se usuce şi apoi porni în căutarea Freyilor.

Tronul de stejar negru al Lordului Walder era gol când intră în sală, dar câţiva dintre fiii lui stăteau la un pahar, lângă foc. Lothar Ologul se ridică greoi, când o zări.

— Lady Catelyn, credeam că te odihneşti. Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Aceştia sunt fraţii tăi? întrebă Catelyn.

— Fraţi, fraţi vitregi, cumnaţi şi nepoţi. Raymund şi cu mine am avut aceeaşi mamă. Lordul Lucius Vypren e soţul surorii mele vitrege, Lythene, iar Ser Damon e fiul lor. Pe fratele meu vitreg, Ser Hosteen, cred că-l cunoşti. Iar aceştia sunt Ser Leslyn Haigh şi fiii lui, Ser Harys şi Ser Donnel.

— Îmi pare bine să vă cunosc. Ser Perwyn e prin preajmă? El m-a escortat la Capătul Furtunii şi înapoi, când Robb m-a trimis să vorbesc cu Lordul Renly.

Aşteptam cu nerăbdare să-l reîntâlnesc.

— Perwyn e plecat, răspunse Lotham Ologul. Îi voi transmite complimentele tale. Ştiu că va regreta că nu te-a întâlnit.

— Se va întoarce la timp pentru nunta lui Roslin, nu-i aşa?

— Aşa spera, zise Lothan Ologul, dar cu ploile astea... Ai văzut cum curg râurile, doamna mea?

— Da, într-adevăr, îl aprobă Catelyn. Mă întreb dacă ai fi atât de bun să mă

conduci la maesterul vostru.

— Nu te simţi bine, doamna mea? întrebă Ser Hosteen, un bărbat vânjos, cu maxilarul puternic, pătrat.

— Probleme femeieşti. Nimic care să te îngrijoreze, ser.

Lothar, curtenitor ca de obicei, o conduse afară din încăpere, apoi în sus, câteva trepte, şi peste podul acoperit către o altă scară.

— Îl vei găsi pe Maester Brenett în turnuleţul din vârf, doamna mea.

Catelyn se aşteptase ca maesterul să fie tot un fiu al lui Walder Frey, însă după

înfăţişare, nu părea. Brenett era un bărbat masiv, gras, pleşuv, cu bărbie dublă şi nu prea curat, judecând după găinaţul de corb care îi păta mânecile veşmântului, însă părea destul de binevoitor. Când îi spuse despre grijile pe care şi le făcea Edmure în privinţa fertilităţii lui Roslin, maesterul râse înfundat.

— Nobilul tău frate n-are de ce să se teamă, Lady Catelyn. E mică, n-o să te contrazic, şi îngustă în şolduri, dar mama ei a fost sănătoasă şi Lady Bethany i-a dăruit Lordului Walder câte un copil în fiecare an.

— Câţi au ajuns să iasă din scutece? îl întrebă ea fără ocolişuri.

— Cinci. Îi numără pe degetele-i dolofane ca nişte cârnăciori. Ser Perwyn, Ser Benfrey, Maester Willamen, care şi-a rostit jurămintele anul trecut şi acum îl slujeşte pe Lordul Hunter din Vale. Olyvar, care i-a fost scutier fiului tău. Şi Lady Roslin, mezina. Patru băieţi şi o fată. Lordul Edmure va avea la fii de nu va mai şti ce să facă.

— Sunt sigură că asta îi va plăcea. Aşadar, fata era, pesemne, şi fertilă, nu numai frumoasă la înfăţişare. *Asta îl va linişti pe Edmure.* Lordul Walder nu-i lăsase fratelui ei nici un motiv să se plângă, după câte îşi putea da seama.

Catelyn nu se întoarse în camera ei după ce îl părăsi pe maester. Se duse în odaia lui Robb. Îi găsi pe Robin Flint şi Ser Wendel Manderly cu el, împreună cu Marelejon şi fiul

acestuia, care continua să fie numit Miculjon, deşi dădea semne că-l va întrece la înălţime pe tatăl său. Erau cu toţii uzi. Un alt bărbat, încă şi mai ud, stătea în faţa focului, într-o mantie rozalie tivită cu blană albă.

— Lord Bolton, spuse ea.

— Lady Catelyn, răspunse el, cu glas sleit. E o plăcere să te văd din nou, chiar şi în vremuri atât de dificile.

— Eşti bun că spui asta. Catelyn simţea tristeţe în odaie. Până şi Marelejon părea posomorât şi abătut. Se uită la feţele lor mohorâte şi întrebă: Ce s-a întâmplat?

— Lannisteri la Trident, răspunse Ser Wendel, nefericit. Fratele meu e din nou capturat.

— Iar Lordul Bolton ne-a adus veşti noi de la Winterfell, adăugă Robb. Ser Rodrik nu e singurul bărbat destoinic care a murit. Cley Cerwin şi Leobald Tallhart au fost şi ei ucişi.

— Cley Cerwin era doar un copil, zise ea, întristată. E adevărat, aşadar? Au murit cu toţii şi Winterfellul a pierit?

Ochii palizi ai lui Bolton îi întâlniră pe ai ei.

— Oamenii de fier au pârjolit şi castelul, şi oraşul iernii. Fiul meu Ramsay i-a dus înapoi la Dreadfort pe unii dintre oamenii tăi.

— Bastardul tău a fost acuzat de fărădelegi cumplite, îi reaminti cu asprime Catelyn. Crimă, viol şi altele şi mai rele.

— Da, o aprobă Roose Bolton. Sângele lui e mânjit, asta nu poate fi negat. Dar e un bun luptător, pe cât de neînfricat, pe atât de iscusit. Când oamenii de fier i-au omorât pe Ser Rodrik şi Tallhart, şi curând după aceea pe Leobald, lui Ramsay i-a revenit sarcina să conducă bătălia şi a făcut-o. Jură că nu-şi va vârî sabia în teacă

atâta vreme cât un singur Greyjoy mai rămâne în nord. Probabil că asemenea servicii ar putea răscumpăra, într-o oarecare măsură, fărădelegile pe care le-a comis, îndemnat de sângele lui de bastard. Ridică din umeri. Sau nu. Când se va sfârşi războiul, Înălţimea Sa trebuie să cumpănească şi să

judece. Până atunci, sper să am un fiu de sânge nobil cu Lady Walda.

E un om rece, îşi dădu seama Catelyn, nu pentru prima oară.

— A pomenit Ramsay de Theon Greyjoy? vru să ştie Robb. A fost ucis şi el sau a fugit?

Roose Bolton scoase o bucată zdrenţuită de piele din buzunarul de la centură.

— Fiul meu a trimis asta cu scrisoarea lui.

Ser Wendel îşi întoarse capul gras în altă parte. Robin Flint şi Miculjon Umber schimbară o privire, iar Marelejon fornăi ca un taur.

— Aia e... piele? întrebă Robb.

— Pielea lui Theon Greyjoy, de pe degetul mic al mâinii sale stângi. Fiul meu e crud, recunosc. Şi totuşi... ce înseamnă niţică piele faţă de vieţile celor doi prinţişori? Ai fost mama lor, doamna mea. Pot să-ţi ofer acest... mic semn al răzbunării noastre.

O parte din ea voia să strângă la inimă oribilul trofeu, dar se strădui să reziste.

— Pune-o deoparte, te rog.

— Jupuirea lui Theon nu-mi va aduce fraţii înapoi, zise Robb. Îi vreau capul, nu pielea.

— E singurul fiu al lui Balon Greyjoy rămas în viaţă, zise Lordul Bolton cu 237

glas domol, ca şi cum ei ar fi uitat, iar acum e rege de drept al Insulelor de Fier.

Un rege captiv preţuieşte mult ca ostatic.

— Ostatic? Lady Catelyn se zbârli la auzul cuvântului. Se făcea adesea schimb de ostatici. Lord Bolton, sper că nu sugerezi să-l *eliberăm* pe cel care mi-a ucis fiii.

— Oricine dobândeşte Jilţul de Piatră îl va voi pe Theon mort, sublinie Bolton.

Chiar şi în lanţuri, are mai multe drepturi decât oricare dintre unchii săi.

Păstrează-l, zic eu, şi cere concesii de la oamenii de fier, în schimbul executării sale.

Robb cântări cele auzite, fără tragere de inimă, dar în cele din urmă clătină

aprobator din cap.

— Da. Foarte bine. Ţineţi-l în viaţă, atunci. Deocamdată. Ţineţi-l la loc sigur, la Dreadfort, până când recucerim Nordul.

Catelyn se întoarse din nou spre Roose Bolton.

— Ser Wendel a spus ceva despre Lannisteri pe Trident?

— A spus, doamna mea. Eu sunt de vină. Am întârziat prea mult până să

părăsesc Harrenhalul. Aenys Frey a plecat cu multe zile înaintea mea şi a traversat Tridentul la vadul rubiniu, deşi nu fără dificultate. Dar când am ajuns noi, râul era un torent. N-am avut de ales decât să-mi trec oamenii cu bărci mici, din care aveam prea puţine. Două treimi din oaste era pe malul nordic când Lannisterii i-au atacat pe cei ce încă aşteptau să treacă. Oameni ai caselor Norrey, Locke şi Burley în special, cu Ser Wylis Manderl cu ai săi cavaleri ai Portului Alb în ariergardă. Eu eram pe malul celălalt al Tridentului, fără să-i pot ajuta. Ser Wylis şi-a adunat oamenii cum a putut, dar Gregor Clegane a atacat cu cavaleria grea şi i-a împins în râu. Tot atâţia s-au înecat câţi au fost ucişi de sabie. Şi mai mulţi au fugit, iar ceilalţi au fost luaţi prizonieri.

Veştile despre Gregor Clegane erau întotdeauna proaste, cugetă Catelyn. Va trebui Robb să mărşăluiască din nou spre sud, să-l înfrunte? Sau venea Muntele încoace?

— Asta înseamnă că Clegane e dincoace de râu?

— Nu. Glasul lui Bolton era blând, dar ferm. Am lăsat şase sute de oameni la vad. Lăncieri de la râuri, din munţi şi de la Cuţitul Alb, o sută de arcaşi Hornwood, câţiva călăreţi liberi şi cavaleri rătăcitori şi o oaste puternică de oameni ai caselor Stout şi Cerwyn, ca întăriri. Ronnel Stout şi Ser Kyle Condon au comanda. Ser Kylee a fost mâna dreaptă a răposatului Lord Cerwyn, după cum sunt sigur că ştii,

doamna mea. Leii nu înoată mai bine decât lupii. Atât timp cât apele sunt umflate, Ser Gregor nu va trece.

— Ultimul lucru de care avem nevoie e Muntele în spatele nostru, când pornim pe drumul dintre mlaştini, zise Robb. Te-ai descurcat bine, lordul meu.

— Eşti prea bun, Înălţimea Ta. Am suferit pierderi grele la Furca Verde, iar Glover şi Tallhart şi mai grele, la Duskendale.

238

— *Duskendale.* Cuvântul sună ca o înjurătură pe buzele lui Robb. Robert Glover va da socoteală pentru asta când îl voi întâlni, te asigur.

— O nebunie, fu de acord Lordul Bolton, dar Glover şi-a pierdut cumpătul după ce a aflat că Deepwood Motte a căzut. Aşa se întâmplă uneori, când eşti cuprins de teamă şi durere.

Duskendale era o poveste veche şi răsuflată, pe Catelyn o îngrijorau bătăliile ce urmau de acum încolo.

— Câţi oameni i-ai adus fiului meu? îl întrebă pe Roose Bolton fără ocolişuri.

Ochii lui stranii, spălăciţi, o cercetară o clipă, înainte de a răspunde.

— Vreo cinci sute de călăreţi şi trei mii de pedestraşi, doamna mea. Oameni de la Dreadfort, în cea mai mare parte, şi unii de la Karhold. Acum, că loialitatea Casei Karstark e atât de nesigură, m-am gândit că ar fi cel mai bine să-i ţin aproape. Regret că nu sunt mai mulţi.

— Ar trebui să fie destui, zise Robb. Vei prelua comanda ariergărzii mele, Lord Bolton. Am de gând să pornesc spre Gât îndată ce unchiul meu se va însura.

Mergem acasă.

ARYA

Iscoadele călare ajunseră la ei la o oră de Furca Verde, în timp ce carul se târa pe un drum noroios.

— Ţine-ţi capul plecat şi gura închisă, o avertiză Câinele, când cei trei se avântară către ei – un cavaler şi doi scutieri cu armuri uşoare, călare pe buiestraşi iuţi. Clegane plesni cu biciul animalele înhămate, o pereche de cai bătrâni care cunoscuseră şi vremuri mai bune. Carul pârâia şi trosnea, cu noroiul ţâşnind din şanţurile adânci ale drumului, la fiecare mişcare a celor două roţi imense de lemn.

Străinul îi urma, legat de căruţă.

Uriaşul gonaci nărăvaş nu purta nici armură, nici hamuri, iar Câinele însuşi era îmbrăcat în haine murdare din pânză aspră, verde, şi o pelerină cenuşie, cu o glugă care îi înghiţea capul. Când îşi ţinea ochii plecaţi, nu i se zărea faţa, doar albul ochilor ce priveau iscoditor. Arăta ca un ţăran zdrenţăros. Un ţăran *voinic,* totuşi. Iar Arya ştia că, pe sub veşmintele de pânză, purta piele fiartă şi zale uleiate. Ea arăta ca un fiu de ţăran, sau poate de porcar. Iar în spatele lor se aflau patru butoaie turtite cu carne sărată de porc şi unul cu picioare de porc afumate.

Călăreţii se despărţiră şi le dădură ocol, să-i cerceteze înainte de a se apropia.

Clegane opri carul, punându-se răbdător la dispoziţia lor. Cavalerul purta suliţă şi sabie, în timp ce scutierii aveau arcuri lungi, însemnele de pe pieptarele lor erau versiuni mai mici ale blazonului cusut pe cămaşa stăpânului lor, o furcă neagră

peste o diagonală aurie, pe fond ruginiu. Arya se gândise să-şi dezvăluie identitatea în faţa primelor iscoade care aveau să le iasă în cale, dar mereu îşi 239

închipuise oameni cu mantii cenuşii, cu lupul străvechi pe piept. Poate că ar fi riscat şi dacă ar fi purtat uriaşul

Umberilor sau pumnul Gloverilor, dar nu ştia cine era acest cavaler al furcii, nici pe cine slujea. Obiectul care semăna cel mai mult cu o furcă, pe care-l văzuse vreodată la Winterfell, era tridentul Lordului Manderly.

— Aveţi treabă la Gemeni? întrebă cavalerul.

— Carne sărată pentru ospăţul de nuntă, dacă ţi-e pe plac, ser. Câinele îşi mormăi răspunsul cu ochii plecaţi, cu faţa ascunsă.

— Carnea sărată nu mi-e pe plac niciodată. Cavalerul furcii îi aruncă lui Clegane doar o privire fugitivă şi nu-i acordă Aryei nici o atenţie, dar se uită lung la Străin. Armăsarul nu era un cal de plug, asta era limpede dintr-o privire. Unul dintre scutieri fu cât pe ce să sfârşească în noroi când imensul gonaci negru dădu să-i muşte calul.

— Cum te-ai ales cu animalul ăsta? întrebă cavalerul furcii.

— Doamna mi-a spus să-l aduc, ser, zise umil Clegane. E un dar de nuntă

pentru tânărul Lord Tully.

— Care doamnă? Pe cine slujeşti?

— Bătrâna Lady Whent, ser.

— Crede că poate răscumpăra Harrenhalul cu un cal? Zei, există vreun nătărău mai mare decât un nătărău bătrân? Dar le făcu semn să treacă: Vedeţi-vă de drum, atunci.

— Da, stăpâne.

Câinele îşi pocni din nou biciul şi bătrânii cai îşi reluară drumul istovitor.

Roţile se adânciseră în noroi în timpul popasului şi trecu o vreme până când animalele reuşiră să le urnească din loc. Până atunci, iscoadele călare erau deja plecate. Clegane le aruncă o ultimă privire şi mârâi.

— Ser Donnel Haigh, spuse el. I-am luat mai mulţi cai decât pot număra. Şi armuri. O dată, era cât pe ce să-l omor într-un duel.

— Atunci, cum de nu te-a recunoscut? întrebă Arya.

— Cavalerii sunt nişte tontălăi şi ar fi fost sub demnitatea lui să se uite de două

ori la un ţărănoi netrebnic. Plesni caii cu biciul. Ţine-ţi ochii plecaţi, vorbeşte cuviincios şi spune întruna *ser,* şi cei mai mulţi cavaleri nici nu te vor vedea. Îi interesează mai mult caii decât oamenii de rând. Poate că pe Străin l-ar fi recunoscut, dacă m-ar fi văzut vreodată călărindu-l.

Dar ţi-ar fi recunoscut faţa. Arya nu se îndoia de asta. Arsurile lui Sandor Clegane nu erau uşor de uitat, odată ce le vedeai. Nici nu-şi putea ascunde cicatricile în spatele coifului, atât timp cât acesta avea forma unui cap de câine mârâitor.

De aceea aveau nevoie de car şi de picioarele afumate de porc.

— N-am să mă las târât în lanţuri în faţa fratelui tău, îi spusese Câinele, şi nici n-aş vrea să-mi croiesc drum cu sabia printre oamenii lui, ca să ajung la el. Aşa că

240

jucăm un mic joc.

Un ţăran întâlnit din întâmplare pe drumul regelui le oferise carul, caii, veşmintele şi butoaiele, dar nu de bunăvoie. Câinele le luase cu vârful sabiei.

Când ţăranul l-a înjurat, numindu-l tâlhar, i-a răspuns:

— Nu fur, îmi fac provizii. Fii recunoscător că-ţi poţi păstra izmenele. Acum scoate-ţi cizmele. Sau ţi le scot eu, cu tot cu picioare. Tu alegi. Ţăranul era la fel de voinic ca Clegane, dar alesese să-şi scoată cizmele şi să-şi păstreze picioarele.

Înserarea îi găsi tot înaintând cu greu către Furca Verde şi castelele gemene ale Lordului Frey. *Aproape că am ajuns,* gândi Arya. Ştia că ar trebui să fie emoţionată, dar avea iarăşi un nod în stomac. Poate că doar febra o chinuia, dar poate că nu. Noaptea trecută avusese un vis urât, un vis *înfricoşător.* Nu-şi putea aminti ce visase, dar sentimentul o urmărise ziua întreagă. Nu făcuse decât să

devină mai puternic. *Teama taie mai adânc decât o sabie.* Trebuia să fie puternică

acum, aşa cum îi spusese fratele ei. Între ea şi mama ei nu se aflau decât o poartă

de castel, un râu şi o armată... dar era armata lui Robb, aşadar nu era un pericol real. Sau era?

Roose Bolton era, însă, unul de-ai lor, Lordul Lipitorilor îi spuneau tâlharii.

Asta o tulbura. Fugise de la Harrenhal ca să scape de Bolton şi de Măştile însângerate, şi fusese nevoită să taie gâtul unuia dintre străjeri ca să evadeze. Oare ştia că ea făcuse asta? Sau îi învinuia pe Gendry ori pe Plăcintă Fierbinte? Oare îi spusese mamei sale? Ce ar face dacă vedea-o? *Probabil nici nu m-ar recunoaşte.*

Semăna mai degrabă cu un şobolan înecat decât cu paharnicul unui lord. Un şobolan înecat *băiat.* Câinele îi ciopârţise şuviţe întregi de păr cu două zile în urmă. Era un frizer chiar mai prost decât Yoren şi o lăsase pe jumătate chelă

într-o parte. *Nici Robb nu mă va recunoaşte, pun rămăşag. Nici măcar mama.* Era doar o fetiţă când o văzuse ultima oară, în ziua când Lordul Eddard Stark părăsise Winterfellul.

Auziră muzica înainte de a vedea castelul, răpăitul îndepărtat al tobelor, sunetul metalic al goarnelor, şuierul subţire al fluierelor dincolo de vuietul râului şi de răpăitul ploii pe creştetele lor.

— Am pierdut cununia, zise Câinele, dar pare-se că ospăţul nu s-a terminat.

Voi scăpa de tine curând.

Nu, eu voi scăpa de tine, gândi Arya.

Drumul îi dusese până atunci spre nord-vest, dar acum cotea către vest, între o livadă de meri şi un câmp de porumb culcat de ploaie la pământ. Trecură de ultimul dintre meri, ajungând în vârful unei movile, şi castelul, râul şi câmpurile li se înfăţişară toate deodată. Erau mii de cai şi mii de oameni, cei mai mulţi învârtindu-se în jurul celor trei corturi imense care stăteau alături, cu faţa la porţile

castelului, ca nişte palate mari de pânză. Robb îşi aşezase tabăra departe de ziduri, pe un teren mai înalt, mai uscat, dar Furca Verde îşi ieşise din matcă şi chiar îşi revendicase câteva corturi aşezate la întâmplare.

241

Muzica de la castele se auzea mai tare aici. Sunetul tobelor şi al goarnelor se rostogolea peste câmpuri. Dar muzicanţii din castelul mai apropiat cântau alt cântec decât cei din castelul de pe celălalt mal, astfel că părea mai degrabă o bătălie, decât un cântec.

— Nu sunt prea buni, remarcă Arya.

Câinele scoase un sunet care ar fi putut fi un râset.

— Te asigur că există femei bătrâne şi surde în Lannisport, care se plâng şi ele de gălăgie. Am auzit că lui Walder Frey i-au slăbit ochii, dar n-a zis nimeni nimic despre afurisitele lui de urechi.

Arya se pomeni dorindu-şi să fie ziuă. Cu soarele pe cer, în bătaia vântului, ar fi putut vedea mai bine flamurile. S-ar fi uitat după lupul străvechi al Casei Stark, sau poate după securea de război a Cerwynilor sau pumnul Gloverilor. Dar în întunericul nopţii, toate flamurile păreau gri.

Ploaia se domolise. Era acum o ţârâială mocnită, aproape un abur, dar răpăiala lăsase flamurile ude ca nişte cârpe de vase, îmbibate de apă, de nerecunoscut.

Un şir de care şi căruţe fuseseră aşezate de-a lungul perimetrului, formând o barieră de lemn împotriva oricărui atac. Acolo îi opriră străjerii. Felinarul pe care îl ducea comandantul lor revărsa destulă lumină ca Arya să poată vedea că mantia omului era roz, pătată cu lacrimi roşii. Oamenii din subordinea lui aveau cusut în dreptul inimii blazonul Lordului Lipitorilor, omul jupuit al Dreadfortului. Sandor Clegane le servi aceeaşi poveste pe care le-o spusese iscoadelor călare, dar sergentul lui Bolton era un obstacol mai greu de trecut decât Ser Donnel Haigh.

— Saramura de porc nu e o carne potrivită pentru ospăţul de nuntă al unui lord, zise el dispreţuitor.

— Am şi picioare afumate, ser.

— Nu pentru ospăţ, nici pomenealã. Ospăţul e la jumătate. Iar eu sunt un om al Nordului, nu vreun papă-lapte de cavaler din sud.

— Mi s-a spus să-l caut pe administrator. Sau pe bucătar…

— Castelul e închis. Lorzii nu trebuie deranjaţi. Sergentul chibzui o clipă. Poţi descărca lângă corturile de nuntă, acolo. Îi făcu semn cu o mână înmănuşată în zale. Berea face foame, iar bătrânul Frey nu va simţi lipsa câtorva picioare de porc. Oricum, n-are dinţi pentru aşa ceva. Întreabă de Sedgekins, va şti ce are de făcut cu voi.

Urlă un ordin şi oamenii săi împinseră una dintre căruţe, ca să le facă loc să

treacă.

Biciul Câinelui îndemnă caii către cort. Nimeni nu părea să se sinchisească de ei. Trecură de-a valma printre pavilioanele viu colorate, cu pereţii uzi luminaţi de lămpile şi mangalurile dinăuntru, ca nişte felinare fermecate. Roz şi aurii şi verzi străluceau, vărgate şi pestriţe şi în carouri, cu blazoane cu păsări şi animale, şevroane şi stele, roţi şi arme. Arya zări un cort galben cu şase ghinde: trei, două, una. *Lordul Smallwood,* ştiu ea, amintindu-şi de îndepărtatul Castel al Ghindei şi 242

de doamna care îi spusese că e drăguţă.

Dar la fiecare pavilion de mătase strălucitoare erau două duzini de postav sau pânză, opace şi întunecate. Erau şi corturi de cazarmă, mari cât să adăpostească

patruzeci de pedestraşi, dar şi acelea păreau mici pe lângă cele trei corturi mari pentru ospăţ. După toate aparenţele, oamenii petreceau de ore în şir. Arya auzea toasturi strigate şi cupe ciocnite, amestecate cu obişnuitele zgomote ale unei tabere, cu nechezatul cailor, lătratul câinilor şi huruitul căruţelor în întuneric, râsete şi înjurături, zăngănit de oţel şi pârâit de lemn. Muzica răsuna tot mai tare, pe măsură ce se apropiau de castel, dar dincolo de ea

era un sunet mai grav, mai întunecat: râul, apele umflate ale Furcii Verzi, răgind ca un leu în vizuina lui.

Arya se învârtea şi se răsucea, încercând să vadă totul dintr-odată, sperând să

zărească un blazon al lupului străvechi, un cort în alb şi gri, un chip pe care-l cunoştea de la Winterfell. Nu vedea decât străini. Se holbă la un om care se uşura în tufişuri, dar nu era Burtă-de-Bere. Văzu o fată pe jumătate dezbrăcată ţâşnind veselă dintr-un cort, dar cortul era albastru-deschis, nu gri, cum crezuse la început, iar bărbatul care fugea după ea purta o pisică sălbatică pe jiletcă, nu un lup. Sub un copac, patru arcaşi întindeau corzi cerate prin crestăturile arcurilor, dar nu erau oamenii tatălui ei. Un maester le tăie calea, dar era prea tânăr şi prea slab ca să fie Maester Luwin. Arya ridică privirea către Gemeni, cu ferestrele înalte ale turnurilor sclipind domol acolo unde erau aprinse lumini. Prin pâcla ploii, castelele aveau un aer fantomatic şi misterios, ca nişte arătări din poveştile bătrânei Nan, dar nu erau Winterfellul.

Lângă corturile de ospăţ, îmbulzeala era mai mare. Clapele largi erau date la o parte şi oamenii intrau şi ieşeau, cu cornuri de băut şi halbe în mâini, unii cu flori de câmp. Arya aruncă o privire înăuntru, în timp ce Câinele o conduse pe lângă

primul dintre cele trei, şi văzu sute de oameni îngrămădindu-se pe bănci şi înghesuindu-se în jurul butoaielor cu mied, bere şi vin. Nu era loc să te mişti înăuntru, dar nici unul nu părea să se sinchisească. Cel puţin erau uscaţi şi încălziţi. Arya, înfrigurată şi udă, îi invidia. Unii chiar cântau. Ploaia mărunţă, ceţoasă, răspândea aburi în preajma intrării, din pricina căldurii care se revărsa dinăuntru.

— În cinstea Lordului Edmure şi a lui Lady Roslin, auzi un glas strigând.

Băură cu toţii şi cineva ţipă:

— Pentru Tânărul Lup şi Regina Jeyne.

Cine e Regina Jeyne? se întrebă Arya în treacăt. Singura regină pe care o cunoştea era Cersei.

În faţa corturilor de ospăţ fuseseră săpate gropi pentru foc, adăpostite sub bolţi de lemn împletit şi piei care ţineau ploaia la distanţă, atât timp cât bătea drept în jos. Dar vântul sufla dinspre râu, astfel că ploaia măruntă intra oricum, destul cât să facă focurile să şuiere şi să se zvârcolească. Mirosurile o făceau pe Arya să

saliveze.

243

— N-ar trebui să ne oprim? îl întrebă pe Sandor Clegane. În corturi sunt oameni al Nordului. Îi cunoştea după bărbi, după feţe, după mantiile din piele de urs şi de focă, după toasturile pe jumătate auzite şi cântecele pe care le cântau.

Oameni ai caselor Karstark şi Umber şi ai altor clanuri ale munţilor. Bag mâna-n foc că sunt pe aici şi oameni ai Winterfellului.

Oamenii tatălui său, oamenii Tânărului Lup, lupii străvechi ai Casei Stark.

— Fratele tău trebuie să fie în castel, zise Clegane. Şi mama ta. Vrei să-i vezi sau nu?

— Da, răspunse ea. Unde e Sedgekins? Sergentul le spusese să întrebe de Sedgekins.

— Sedgekins poate să-şi bage un vătrai încins în fund. Clegane îşi scutură

biciul, trimiţându-l cu un şuier prin ploaia domoală, să muşte din coapsa calului.

Pe fratele tău îl vreau eu.

CATELYN

Tobele bubuiau, bubuiau, bubuiau, şi tâmplele ei bubuiau odată cu ele.

Fluierele se tânguiau şi flautele cântau în triluri dinspre galeria muzicanţilor, din partea de jos a sălii, viorile scârţâiau, goarnele sunau, cimpoaiele ţiuiau un ritm săltăreţ, dar bubuitul tobelor le întrecea pe toate. Sunetul se lovea de grinzile tavanului, în timp ce, dedesubt, oaspeţii mâncau, beau şi strigau de-a valma.

Walder Frey trebuie să fie surd ca o piatră, dacă numeşte asta muzică. Catelyn sorbea o cupă cu vin şi-l privea pe Clopoţel ţopăind în ritmul *Alysannei.* Cu asemenea muzicanţi, cântecul ar fi putut foarte bine să fie şi *Ursul şi frumoasa fecioară.*

Afară, ploaia continua să cadă, dar înăuntru aerul era greu şi fierbinte. Un foc trosnea în cămin, iar şiruri de torţe ardeau fumegând în suporturile de pe pereţi.

Dar cea mai mare parte a căldurii venea de la trupurile nuntaşilor, atât de înghesuiţi pe bănci, încât fiecare om care încerca să-şi ridice cupa la gură îşi înghiontea vecinul în coaste.

Chiar şi pe dais erau mai îngrămădiţi decât i-ar fi plăcut lui Catelyn. Fusese aşezată între Ser Ryman Frey şi Roose Bolton şi nările îi erau pline de mirosul amândurora. Ser Ryman bea ca şi cum vinul din Westeros era pe sfârşite şi îl transpira pe tot. Se îmbăiase în apă cu lămâie, după câte îşi dădea ea seama, dar nici o lămâie nu putea acoperi o sudoare atât de acră. Roose Bolton avea un miros mai dulceag, dar nu mai plăcut. Prefera să bea vin cu mirodenii în locul celui obişnuit sau al miedului şi mânca puţin.

Catelyn nu-l putea învinui pentru lipsa poftei de mâncare. Ospăţul începuse cu supă de praz, urmată de o salată de fasole verde, ceapă şi sfeclă, ştiucă înăbuşită

în lapte de migdale, munţi de napi care se răciseră înainte de a ajunge pe masă, 244

piftie de creier de viţel şi o zeamă de carne aţoasă de vită. Era un meniu sărăcăcios pentru masa unui rege, iar creierul de viţel îi întorcea lui Catelyn stomacul pe dos. Cu toate acestea, Robb mânca fără să se plângă, iar fratele ei era prea absorbit de mireasa lui ca să se sinchisească.

N-ai bănui că Edmure s-a plâns de Roslin tot drumul de la Riverrun la Gemeni. Soţul şi soţia mâncau din aceeaşi farfurie, beau din aceeaşi cupă şi schimbau săruturi caste printre sorbituri. Edmure refuza majoritatea felurilor de mâncare cu un gest al mâinii. Nu-l putea învinui. Îşi amintea foarte puţin despre mâncarea servită la propria ei nuntă. *Oare am gustat-o măcar? Sau mi-am petrecut tot timpul privind chipul lui Ned şi întrebându-mă cine era?*

Zâmbetul bietei Roslin era neclintit, ca şi cum cineva i l-ar fi cusut pe faţă. *Ei, bine, e fată măritată, dar căsătoria urmează abia de acum să se consume.* Robb şedea între Alyx Frey şi Frumoasa Walda, două dintre cele mai nubile fete ale familiei Frey.

— La nuntă, sper că nu vei refuza un dans cu fiicele mele, îi spusese Walder Frey. Ai bucura inima unui om bătrân.

Inima lui putea fi foarte bucuroasă aşadar, căci Robb îşi făcuse datoria ca un rege. Dansase cu fiecare dintre fete, cu mireasa lui Edmure şi cu cea de-a opta Doamnă Frey, cu văduva Ami şi cu Grasa Walda, soţia lui Roose Bolton, cu gemenele Serra şi Sarra, cu feţele lor pline de coşuri, chiar şi cu Shirei, mezina Lordului Walder, care trebuie să fi avut cel mult şase ani. Catelyn se întreba dacă

Lordul de Crossing era satisfăcut sau va găsi pricină de supărare pentru toate celelalte fiice şi nepoate care nu apucaseră să danseze cu regele.

— Surorile tale dansează foarte bine, îi spuse ea lui Ser Ryman Frey, încercând să fie amabilă.

— Sunt mătuşi şi verişoare. Ser Ryman luă o înghiţitură de vin, cu sudoarea şiroindu-i de pe obraji în barbă.

Un bărbat morocănos şi beţiv, gândi Catelyn. Poate că întârziatul Lord Frey era zgârcit când venea vorba să-şi hrănească oaspeţii, dar la băutură nu se scumpea. Berea, vinul şi miedul curgeau în valuri, ca râul de afară. Marelejon era deja beat criţă, Merrett, fiul Lordului Walder, bea cot la cot cu el, dar Ser Whalen Frey îşi pierduse cunoştinţa încercând să ţină pasul cu ei. Catelyn ar fi preferat ca Lordul Umber să fie treaz, dar a-i spune Mareluijon să nu bea era ca şi cum i-ai fi cerut să nu respire câteva ore.

Miculjon Umber şi Robin Flint stăteau aproape de Robb, de o parte şi de alta a Frumoasei Walda şi a lui Alyx. Nici unul dintre ei nu bea cu Patrek Mallister şi Dancey Mormont: erau străjerii fiului său în seara aceasta. O nuntă nu era o bătălie, dar existau întotdeauna pericole atunci când oamenii erau băuţi, iar un rege nu trebuia să rămână niciodată nepăzit. Catelyn se bucura de asta şi se bucura chiar mai mult de tecile care atârnau pe pereţi. *Nimeni nu are nevoie de sabie ca să mănânce piftie din creier de viţel.*

245

— Toată lumea credea că soţul meu o va alege pe Frumoasa Walda, îi spuse Lady Walda Bolton lui Ser Wendel, strigând ca să acopere muzica.

Grasa Walda era un ghemotoc de fată, rotund şi rozaliu, cu ochi albaştri, spălăciţi, păr galben, moale, şi un fund imens, dar glasul îi era un chiţăit tremurat.

Era greu să ţi-o imaginezi la Dreadfort, cu faţa ei rozalie şi capa din blană de veveriţă.

— Dar nobilul meu bunic i-a oferit lui Roose ca zestre greutatea miresei sale în argint, aşa că Lordul Bolton m-a ales pe mine. Guşa fetei tremura când râdea.

Cântăresc cu şase pietre mai mult decât Frumoasa Walda, dar atunci a fost prima oară când m-am bucurat. Acum sunt Doamna Bolton, iar verişoara mea e încă

fecioară şi în curând va împlini *nouăsprezece ani,* sărăcuţa.

Catelyn observă că Lordul Dreadfortului nu acorda nici o atenţie trăncănelii.

Uneori gusta câte o bucăţică de ici, o lingură de colo, rupând din pâine cu degete scurte şi puternice, dar mâncarea îl lăsa rece. Bolton rostise un toast în cinstea nepoţilor Lordului Walder la începutul ospăţului, amintind că Walder şi Walder erau în grija fiului său bastard. După felul cum îl privise chiorâş bătrânul, trăgând aer pe gură, Catelyn înţelese că Lordul Frey auzise ameninţarea nerostită.

A mai existat vreodată o nuntă mai puţin veselă? se întrebă Catelyn, amintindu-şi de biata ei Sansa şi de căsătoria ei cu Pezevenghiul. *Mamă, ai milă*

de ea. Are un suflet blând. Căldura, fumul şi gălăgia îi făceau rău. Muzicienii din galerie puteau fi ei mulţi şi zgomotoşi, dar nu erau prea înzestraţi. Catelyn mai luă

o înghiţitură de vin şi îi îngădui unui paj să-i umple din nou cupa. *Câteva ore încă*

şi partea cea mai grea se va sfârşi. Mâine, pe vremea asta, Robb avea să fie plecat către o altă bătălie, de data aceasta cu oamenii de fier, la Moat Cailin.

Ciudat cum o asemenea perspectivă era pentru Catelyn aproape o uşurare. *Îşi va câştiga bătălia. Câştigă toate bătăliile, şi oamenii de fier nu au rege. În plus, Ned i-a fost un bun profesor.* Tobele bubuiau. Clopoţel ţopăi încă o dată pe lângă ea, dar muzica era atât de puternică, încât abia îi auzi clopoţeii.

Peste toată hărmălaia, răsună dintr-odată mârâitul unor câini care se băteau pentru o bucată de carne. Se rostogoliră pe podea, năpustindu-se şi muşcând, în hohotele de râs ale celor prezenţi. Cineva aruncă peste ei o carafă de bere şi câinii se despărţiră. Unul se apropie, şchiopătând, de dais. Gura ştirbă a Lordului Walder se deschise într-un râs lătrător când câinii uzi leoarcă se scuturară, împroşcând cu bere şi păr spre trei dintre nepoţii săi.

La vederea câinilor, Catelyn simţi din nou lipsa Vântului Cenuşiu, dar lupul străvechi al lui Robb nu era nicăieri.

Lordul Walder refuzase să-l lase înăuntru.

— Din câte am auzit, animalului tău sălbatic îi place carnea de om, *eh?*

spusese bătrânul. Sfârtecă beregate, da. Nu-mi trebuie asemenea bestii la nunta lui Roslin, printre femei şi copii, toţi micuţii mei nevinovaţi.

— Vântul Cenuşiu nu e un pericol pentru ei, lordul meu, protestase Robb, atât timp cât sunt eu aici.

— Ai fost şi la porţile mele, nu-i aşa? Când lupul mi-a atacat nepoţii pe care i-am trimis în întâmpinarea ta. Am auzit totul, să nu crezi că nu, *eh.*

— N-a păţit nimeni nimic…

— Nimic, zice regele? Nimic? Petyr a căzut de pe cal. *A căzut.* Mi-am pierdut o soţie în acelaşi fel, căzând. Gura i se încleşta şi i se descleştă. Sau a fost doar o stricată? Mama Bastardului Walder, da, acum îmi amintesc. A căzut de pe cal şi şi-a rupt gâtul. Ce ar fi făcut Înălţimea Ta dacă Petyr şi-ar fi rupt gâtul, *eh?* Mi-ar mai fi oferit încă o scuză în schimbul nepotului meu? Nu, nu, nu. Oi fi tu rege, nu zic ba, Regele Nordului, *eh,* dar sub acoperişul meu eu sunt stăpân. Ori lupul, ori nunta, sire. Nu le poţi avea pe amândouă.

Catelyn îşi dădea seama că fiul ei fusese furios, dar cedase cu toată curtoazia de care era în stare. *Dacă îi face plăcere Lordului Walder să-mi servească tocană*

de cioară înăbuşită cu viermi, îi spusese, *voi mânca şi voi mai cere o strachină.*

Şi aşa făcuse.

Marelejon o mai vârâse sub masă pe una dintre progeniturile Lordului Walder, Petyr Băşicuţă de data aceasta. *Băiatul e de trei ori mai mic, la ce se aştepta?*

Lordul Umber se şterse la gură, se ridică în picioare şi începu să cânte.

— *A fost odat’ un urs, un urs, UN URS! Negru, maro şi plin de păr!*

Glasul lui nu suna rău deloc, dar era îngroşat de băutură. Din nefericire, vioriştii, toboşarii şi flautiştii de la galerie cântau *Flori de primăvară,* care se potrivea cu versurile de la *Ursul şi frumoasa fecioară* ca o porţie de melci într-o strachină cu terci. Până şi bietul Clopoţel îşi acoperi urechile, la auzul cacofoniei.

Roose Bolton murmură câteva cuvinte, prea încet ca să fie auzite, şi porni în căutarea unei private. Sala era o hărmălaie de oaspeţi şi servitori care intrau şi ieşeau. Un al doilea ospăţ, pentru cavaleri şi lorzii de rang oarecum mai mărunt, îi ţinea isonul în celălalt castel. Lordul Walder îşi exilase fiii bastarzi şi pe odraslele lor pe celălalt mal al râului, astfel că nordicii lui Robb începuseră să vorbească

despre un „ospăţ al bastarzilor”. Unii dintre oaspeţi se furişau să vadă dacă

bastarzii se distrau mai bine decât ei. Unii se aventurau, poate, până la tabere.

Freyii le puseseră la dispoziţie căruţe întregi cu vin şi mied, ca soldaţii de rând să

poată bea în cinstea uniunii dintre Riverrun şi Gemeni.

Robb se aşează pe locul gol al lui Bolton.

— Încă puţin şi s-a isprăvit cu farsa asta, mamă, îi spuse el cu glas scăzut, în timp ce Marelejon cânta despre fecioara cu miere în păr. Walder cel Negru a fost blând ca un mieluşel, o dată în viaţă. Iar unchiul Edmure pare mulţumit de mireasa lui. Ser Ryman?

Ser Ryman Frey clipi şi spuse:

— Sire. Da?

— Sperasem să-l rog pe Olyvar să-mi fie scutier când pornim spre nord, zise Robb, dar nu-l văd aici. Să fie la celălalt ospăţ?

— Olyvar? Ser Ryman clătină din cap. Nu. Nu Olyvar. Plecat… plecat de la 247

castel. Datoria.

— Înţeleg. Tonul lui Robb sugera contrariul. Când văzu că Ser Ryman nu-i mai spune nimic, regele se ridică din nou în

picioare. Îmi acorzi un dans, mamă?

— Mulţumesc, dar nu. Era ultimul lucru de care avea nevoie, după cum îi bubuia capul. Fără îndoială, una dintre fiicele Lordului Walder ar fi încântată să-ţi fie parteneră.

— O, fără îndoială. Zâmbetul lui era resemnat.

Muzicanţii cântau *Lănci de fier,* în timp ce Marelejon intona *Feciorul plin de viaţă. Cineva ar trebui să le facă cunoştinţă, armonia ar putea avea de câştigat.*

Catelyn se întoarse din nou către Ser Ryman.

— Am auzit că unul dintre verii tăi e cântăreţ.

— Alesander, fiul lui Symond. Alyx e sora lui. Ridică o cupă către locul unde fata dansa cu Robin Flint.

— Alesander va cânta pentru noi în noaptea asta?

Ser Ryman o privi chiorâş.

— El nu. E plecat. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se ridică, clătinându-se, în picioare. Scuzele mele, doamnă, scuzele mele. Catelyn îl privi împleticindu-se către uşă.

Edmure o săruta pe Roslin şi îi strângea mâna. În altă parte, Ser Marq Piper şi Ser Danwell Frey jucau un joc de băutură. Lothar Ologul îi spunea ceva amuzant lui Ser Hosteen, unul dintre cei mai tineri Frey jongla cu pumnalele pentru un grup de fete hlizite, iar Clopoţel stătea pe podea, lingându-şi vinul de pe degete.

Servitorii aduceau platouri imense de argint cu mormane de bucăţi suculente şi rozalii de carne de miel, felul cel mai apetisant de mâncare pe care-l văzuseră

toată seara. Iar Robb o conducea pe Dacey Mormont într-un dans.

Când purta rochie în loc de armură, fiica mai mare a Doamnei Maege era chiar drăguţă, înaltă şi mlădioasă, cu un zâmbet sfios care îi lumina faţa prelungă. Era plăcut să vezi că era la fel de graţioasă pe ringul de dans ca în curtea de antrenament. Catelyn se întrebă dacă Lady Maege ajunsese la Gât. Îşi luase celelalte două fiice cu ea, însă Dacey, ca tovarăşă de luptă a lui Robb, alesese să

rămână alături de el. *Are darul lui Ned de a inspira loialitate.* Olyvar Frey îi fusese şi el devotat fiului ei. Nu spusese Robb că Olyvar voise să rămână cu el chiar şi *după* ce se căsătorise cu Jeyne?

Aşezat între turnurile de stejar negru, Lordul de Crossing bătea din palmele-i pătate. Zgomotul pe care îl făceau era atât de slab, încât nici măcar cei de pe dais nu-l auzeau, dar Ser Aenys şi Ser Hosteen îl văzură şi începură să-şi lovească

cupele de masă. Lotnar Ologul li se alătură, apoi Marq Piper şi Ser Danwell şi ser Raymund. Curând, jumătate dintre oaspeţi bubuiau. În cele din urmă, până şi ceata de muzicieni din galerie băgă de seamă. Fluierele, tobele şi viorile tăcură pe rând.

— Înălţimea Ta, îi strigă Lordul Walder lui Robb, septonul şi-a rostit 248

rugăciunile, s-au spus câteva cuvinte şi Lordul Edmure mi-a înveşmântat fiica iubită în mantia peştelui, dar cei doi nu sunt încă soţ şi soţie. Sabia are nevoie de teacă, *eh,* iar cununia de un pat nupţial. Ce zici, sire? E timpul să-i conducem la culcare?

Vreo douăzeci dintre fiii şi nepoţii lui Walder Frey începură să-şi lovească din nou cupele de masă, strigând:

— La culcare! La culcare! *La culcare cu ei!*

Roslin pălise. Catelyn se întreba dacă fata era înspăimântată de perspectiva de a-şi pierde fecioria sau de ritualul însuşi. Cu atâtea rude, nu avea cum să fie străină de acest obicei, dar era cu totul altfel când erai tu însuţi în situaţia de a fi condus la pat. În noaptea nunţii lui Catelyn, Jory Cassel îi sfâşiase rochia în graba de a o vedea dezbrăcată, iar Desmond Greii, beat, se scuzase întruna pentru orice glumă deocheată, doar pentru a face o alta. Când Lordul Dustin o văzuse goală, îi spusese lui Ned că sânii ei erau îndeajuns să-l facă să-şi dorească să nu fi fost niciodată înţărcat. *Bietul de el,* gândi Catelyn. Plecase spre sud cu Ned şi nu se mai întorsese. Catelyn se întreba câţi dintre bărbaţii prezenţi în seara aceasta aveau să fie morţi

înainte ca anul să se sfârşească. *Prea mulţi, mă tem.* Robb ridică o mână.

— Dacă socoţi că a sosit momentul, Lord Walder, haideţi să-i ducem la culcare, negreşit.

Un urlet de aprobare îi întâmpină verdictul. Sus, în galerie, muzicanţii îşi luară

din nou fluierele şi goarnele şi viorile şi începură să cânte *Regina şi-a scos sandaua, regele şi-a scos coroana.* Clopoţel începu să ţopăie de pe un picior pe altul, cu coroana zornăind.

— Am auzit că bărbaţii Tully au păstrăvi între picioare în loc de cocoşei, strigă

Alyx Frey, cât o ţinea gura. E nevoie de o râmă să-i facă să se ridice?

La care Marq Piper dădu replica:

— Am auzit că femeile Frey au două porţi în loc de una.

Iar Alyx zise:

— Da, dar amândouă sunt zăvorâte pentru mititei ca tine.

Urmă un hohot de râs, până când Patrek Mallister se cocoţă pe o masă, ca să

propună un toast pentru peştele cu un singur ochi al lui Edmure.

— Şi ce mai ştiucă vânjoasă are! decretă el.

— Nu, bag mâna-n foc că e plevuşcă, strigă Grasa Walda de lângă Catelyn.

Apoi se porni din nou strigătul general:

— *La culcare! La culcare!*

Oaspeţii se învălmăşeau pe dais, în frunte cu cel mai beat, ca întotdeauna.

Bărbaţii şi băieţii o înconjurară pe Roslin şi o ridicară în aer, în timp ce fetele şi mamele din sală îl ridicară pe Edmure în picioare şi începură să-l tragă de haine.

Edmure râdea şi le răspundea cu glume deocheate, dar muzica era prea zgomotoasă ca sora lui să-l audă. Dar pe Marelejon îl auzi: 249

— Dă-mi mie o mireasă ca asta, urlă el, croindu-şi drum cu coatele printre ceilalţi bărbaţi şi săltând-o pe Roslin pe un umăr. Uită-te la micuţa asta. N-are pic de carne pe ea.

Lui Catelyn îi era milă de fată. Majoritatea mireselor încercau să întoarcă

gluma sau cel puţin să se prefacă amuzate, dar Roslin era încremenită de spaimă, agăţându-se de Marelejon de parcă s-ar fi temut să n-o scape. *Şi plânge,* îşi dădu seama Catelyn, în timp ce-l privea pe Ser Marq Piper scoţând unul dintre pantofii miresei. *Sper că Edmure va fi blând cu biata făptură.* O muzică săltăreaţă, deocheată, continua să se reverse dinspre galerie. Acum regina zilei îşi scotea rochia, iar regele tunica.

Ştia că se putea alătura mulţimii de femei din jurul fratelui ei, dar n-ar fi făcut decât să le strice distracţia. Ultimul lucru de care avea poftă acum era obscenitatea. Edmure avea să-i ierte absenţa, nu se îndoia de asta. Era mai amuzant să fii dezbrăcat şi dus în pat de o gloată de femei vesele, pline de viaţă, decât de o soră ursuză şi îndurerată.

În timp ce bărbatul şi fecioara erau scoşi din sală, cu o trenă de veşminte în urma lor, Catelyn văzu că nici Robb nu plecase. Walder Frey era destul de irascibil ca să vadă în asta o insultă la adresa fiicei sale. *Ar trebui să se alăture ritualului, dar se cuvine oare să-i spun asta?* Catelyn se crispă, până când observă că mai rămăseseră şi alţii. Petyr Băşicuţă şi Ser Whalen Frey continuau să

doarmă cu capetele pe masă. Merrett Frey îşi mai turnă o cupă cu vin, în timp ce Clopoţel umbla de colo-colo ciugulind din farfuriile celor plecaţi. Ser Wendel Manderly ataca pătimaş un copan de miel. Şi, desigur, Lordul Walder era mult prea vlăguit ca să-şi părăsească jilţul fără ajutor. *Dar se aşteaptă ca Robb să*

meargă. Aproape că îl auzea pe bătrân întrebând de ce Înălţimea Sa nu voia să-i vadă fiica dezbrăcată. Tobele bubuiau din nou, bubuiau, bubuiau şi iarăşi bubuiau.

Dacey Mormont, care părea singura femeie rămasă în sală, în afară de Catelyn, se apropie de Edwyn Frey şi îl atinse uşor pe braţ, şoptindu-i ceva la ureche.

Edwyn se smuci cu o violenţă nepotrivită.

— Nu, spuse el, mult prea tare. M-am săturat de dans deocamdată.

Dacey păli şi se îndepărtă. Catelyn se ridică încet în picioare. *Ce-a fost asta?*

Îndoiala îi strânse inima, acolo unde, cu o clipă înainte, fusese doar oboseală. *Nu e nimic,* încercă să-şi spună, *vezi pitici în stiva de lemne, ai ajuns o femeie nebună, bolnavă de durere şi de frică.* Dar ceva se zărise probabil pe chipul ei.

Chiar şi Ser Wendel Manderly observă.

— Îţi lipseşte ceva? întrebă el, cu copanul de miel în mână.

Catelyn nu-i răspunse. În schimb, se duse după Edwyn Frey. Cântăreţii din galerie îi aduseseră, în sfârşit, pe mire şi pe mireasă în veşmintele în care veniseră

pe lume. Fără o clipă de răgaz, începură să cânte un cântec diferit. Nimeni nu fredona cuvintele, dar Catelyn recunoscu *Ploile din Castamere.* Edwyn se grăbea către uşă. Ea mergea şi mai repede, condusă de muzică. Şase paşi mari şi îl ajunse 250

din urmă. *Şi cine eşti, de vrei a mă-nclina? făcu semeţul lord, plin de mirare.* Îl înhaţă pe Edwyn de braţ, îl întoarse şi simţi o răceală în tot trupul când atinse zalele de fier de sub mâneca lui de mătase.

Catelyn îl plesni atât de tare încât îi sparse buza. *Olyvar,* gândi ea, şi *Perwyn, Alesander, toţi absenţi. Şi Roslin plângea…*

Edwyn Frey o îmbrânci. Muzica îneca toate sunetele, lovindu-se, cu ecou, de ziduri, de parcă pietrele însele ar fi cântat. Robb îi aruncă lui Edwyn o privire furioasă şi îi ţinu calea… şi se clătină, dintr-odată, când o săgeată îi răsări sub umăr. Dacă a ţipat atunci, sunetul a fost înghiţit de goarne şi

viori. Catelyn zări o a doua săgeată străpungând piciorul lui Robb şi îl văzu căzând. Sus, în galerie, jumătate dintre muzicanţi aveau arbalete în mâini în loc de tobe şi lăute. Alergă

către fiul ei, până când simţi o împunsătură în şale şi podeaua tare de piatră se ridică, izbind-o.

— *Robb!* ţipă ea. Îl văzu pe Marelejon Umber doborând tăblia unei mese de lemn de pe picioare. Săgeţile loveau lemnul cu zgomot surd, una două trei, în timp ce Marelejon trânti masa peste regele său. Robin Flint era înconjurat de Frey, cu pumnalele ridicându-se şi căzând. Ser Wendel Manderly se ridică cu greu în picioare, cu copanul de miel în mână. O săgeată îi pătrunse în gura deschisă şi îi ieşi prin ceafă. Ser Wendel se prăbuşi cu faţa în jos, doborând masa şi azvârlind cupele, carafele, străchinile, farfuriile, napii, sfecla, cu vinul săltând, împrăştiindu-se pe podea.

Spatele lui Catelyn era în flăcări. *Trebuie să ajung la el.* Miculjon îl ciomăgea pe Ser Ryman Frey peste faţă cu un picior de miel. Dar când întinse mâna după

sabie, o săgeată îl doborî în genunchi. *Cu blană roşie sau aurie, un leu gheare tot are.* Îl văzu pe Lucas Blackwood spintecat de Ser Hosteen Frey. Unul dintre Vance era lovit pe la spate de Walder cel Negru, în timp ce se lupta cu Ser Harys Haigh. *Iar ale mele-s lungi, se ştie, ca ale tale, lordul meu.* Săgeţile îi doborâră pe Donnel Locke, Owen Norrey şi încă o duzină. Tânărul Ser Benfrey o înhăţase pe Dacey Mormont de braţ, dar Catelyn o văzu înşfăcând cu cealaltă mână o carafă

cu vin, izbindu-l direct în faţă şi alergând spre uşă. Se dădu în lături înainte să

ajungă la ea. Ser Ryman Frey năvăli în sală, înveşmântat în oţel din cap până-n picioare. O duzină de oşteni Frey se îmbulziră în prag, în spatele lui. Erau înarmaţi cu baltage grele.

— *Îndurare!* strigă Catelyn, dar goarnele şi tobele şi zăngănitul de oţel îi înăbuşiră ruga. Ser Ryman îngropa

capul toporului său în pântecele lui Dacey.

Oamenii se revărsau deja înăuntru şi pe celelalte uşi, oameni înveşmântaţi în mantii lăţoase de blană, cu arme în mâini. *Oameni ai Nordului!* Îi luă drept salvatori preţ de o secundă, până când unul dintre ei izbi capul Miculuijon cu două lovituri nemiloase de topor. Speranţa se stinse ca o lumânare în vânt.

În mijlocul măcelului, Lordul de Crossing stătea pe tronul lui sculptat de stejar, privind cu lăcomie.

Pe jos, la câţiva metri, se afla un pumnal. Poate că alunecase acolo când Miculjon doborâse masa de pe picioare sau poate căzuse din mâna unui muribund.

Catelyn se târî către el. Mâinile şi picioarele îi erau de plumb şi în gură simţea gustul sângelui. *Îl voi ucide pe Walder Frey,* îşi spuse. Clopoţel era mai aproape de cuţit, ascuns sub o masă, dar nu făcu decât să se dea înapoi când Catelyn înhaţă

arma. *Îl voi ucide pe bătrân, cel puţin atâta pot să fac.*

Apoi tăblia mesei pe care Miculjon o azvârlise peste Robb se mişcă şi fiul ei se căzni să se ridice în picioare. Avea o săgeată mai jos de umăr, una în picior şi o a treia în piept. Lordul Walder ridică o mână şi instrumentele tăcură, toate în afară

de tobă. Catelyn auzea zgomot îndepărtat de luptă şi, mai aproape, urletul sălbatic al unui lup. *Vânt Cenuşiu,* îşi aminti ea, prea târziu.

— *Eh,* croncăni Lordul Walder. Regele Nordului se ridică. Se pare că ţi-am omorât câţiva oameni, Înălţimea Ta. O, dar o să-ţi cer scuze, asta-i va învia pe toţi, *eh?*

Catelyn înhaţă un smoc din părul lung şi cenuşiu al lui Clopoţel, târându-l afară din ascunzătoare.

— Lord Walder! strigă ea. *LORD WALDER! Toba* bătea rar şi sonor, *bum, bum, bum.* Ajunge! *Ajunge,* am spus. Ai răscumpărat trădarea cu trădare, pune-i capăt. Când îşi apăsă pumnalul pe gâtul lui Clopoţel, amintirea camerei de

boală a lui Bran îi reveni în minte, cu atingerea oţelului pe propriul ei gât. Toba suna *bum, dum, bum, dum, dum, dum.* Te rog, zise ea. E fiul meu. Întâiul meu născut şi jur că vom uita asta… vom uita tot ce-ai făcut aici. Ţi-o jur pe zeii vechi şi noi…

nu ne vom răzbuna… Lordul Walder o privea neîncrezător.

— Numai un nebun ar crede asemenea baliverne. Mă iei drept nebun, doamna mea?

— Te iau drept tată. Ţine-mă ostatică. Pe Edmure la fel, dacă nu l-ai omorât.

Dar lasă-l pe Robb să plece.

— Nu. Glasul lui Robb era o şoaptă. Mamă, nu…

— Ba da. Robb, ridică-te. Ridică-te şi ieşi, te rog, *te rog.* Salvează-te… dacă

nu pentru mine, pentru Jeyne.

— Jeyne? Robb se agăţă de marginea mesei şi se căzni să se ridice în picioare.

Mamă, spuse el. Vântul Cenuşiu…

— Du-te la el. Acum. Robb, *ieşi de aici.*

Lordul Walder mârâi.

— Şi de ce l-aş lăsa să facă asta?

Catelyn apăsă lama cuţitului mai adânc în gâtul lui Clopoţel. Nătângul îşi rostogoli ochii către ea, într-o implorare mută. O duhoare îngrozitoare îi năvăli în nări, dar Catelyn nu îi acordă atenţie mai mult decât bubuitului neiertător, neîncetat, al tobei, *bum, dum, bum, dum, bum, dum.* Ser Ryman şi Walder cel Negru o încolţeau pe la spate, dar nu-i păsa. Puteau să-i facă ce voiau: s-o întemniţeze, s-o siluiască, s-o omoare, nu avea nici o importanţă. Trăise prea mult 252

şi Ned o aştepta. Pentru Robb se temea ea.

— Pe onoarea mea de Tully, îi spuse Lordului Walder, pe onoarea mea de Stark, dau viaţa băiatului pentru a lui Robb. Fiu pentru fiu. Mâna îi tremura atât de tare, încât făcea să răsune clopoţeii lui Clopoţel.

Bum, răsuna toba, *bum, dum, dum, dum.* Buzele bătrânului se strânseră şi se descleştară. Cuţitul tremura în mâna lui Catelyn, alunecos de sudoare.

— Fiu pentru fiu, *eh,* repetă el. Dar acela mi-e nepot... însă nu mi-a fost niciodată de prea mare folos.

Un bărbat în armură întunecată şi mantie trandafirie, pătată de sânge, se apropie de Robb.

— Jaime Lannister îţi trimite salutări. Îşi înfipse sabia lungă în inima lui Robb şi o răsuci.

Fiul ei îşi încălcase cuvântul, dar Catelyn şi-l ţinu pe al ei. Trase cu putere de părul lui Aegon şi îi tăie gâtul, până când lama atinse osul. Sângele îi ţâşni fierbinte pe degete. Clopoţeii sunau, sunau, sunau şi toba bătea *bum, dum, bum.*

Într-un sfârşit, cineva îi luă cuţitul. Lacrimile o ardeau ca oţetul, şiroindu-i pe obraji. Zece corbi sălbatici îi răzuiau faţa cu gheare ascuţite, sfâşiindu-i bucăţi de carne, săpând brazde adânci care se înroşeau de sânge. Îi simţea gustul pe buze.

Doare atât de tare, gândi ea. *Copiii noştri, Ned, toţi dragii noştri copii.*

Rickon, Bran, Arya, Sansa, Robb... Robb... te rog, Ned, te rog, fă să înceteze, fă

să înceteze durerea... Lacrimile albe şi cele roşii se împreunară în vreme ce faţa ei era sfârtecată şi zdrenţuită, faţa pe care o iubise Ned. Catelyn Stark ridică

mâinile şi privi sângele prelingându-i-se pe degetele lungi, peste încheieturi, sub mânecile rochiei. Viermi roşii, leneşi, i se târau pe braţe şi pe sub veşminte. *Mă*

gâdilă. Asta o făcu să râdă, până la ţipăt.

— Nebună, zise cineva. Şi-a pierdut minţile.

Iar un altul spuse:

— Pune-i capăt.

Şi o mână o înhaţă de păr, întocmai cum făcuse ea cu Clopoţel, iar Catelyn gândi: *Nu, te rog. Nu-mi tăia părul. Lui Ned îi place părul meu.* Apoi lama îi ajunse la gât şi muşcătura ei era roşie şi rece.

ARYA

Corturile pentru ospăţ erau acum în urma lor. Pleoscăiseră prin noroiul ud şi iarba călcată în picioare, ieşind din lumină şi întorcându-se în întuneric. Arya vedea torţele mişcându-se pe ziduri, cu flăcările dansând, unduite de vânt. Lumina sclipea mohorâtă pe zalele şi coifurile ude. Alte torţe se deplasau pe podul întunecat de piatră care unea Gemenii, o întreagă coloană ce se desfăşura de pe malul vestic până la cel estic.

253

— Castelul nu e închis, zise Arya dintr-odată. Sergentul spusese că va fi, dar se înşelase. Bariera-ghilotină se ridica sub ochii ei şi podul basculant fusese deja coborât peste canalul umflat de ape. Se temuse că străjerii Lordului Frey vor refuza să-i lase să intre. Pentru o clipă, îşi muşcă buza, neîndrăznind să

zâmbească.

Câinele dădu pinteni calului, atât de neaşteptat, încât Arya aproape căzu din car.

— Şapte iaduri blestemate, îl auzi înjurând, în timp ce roata din stânga începu să se afunde în noroiul moale. Carul se înclină încet. Dă-te *jos!* răcni Clegane, izbindu-şi podul palmei în umărul ei, ca s-o împingă într-o parte. Arya ateriza uşor, aşa cum o învăţase Syrio, şi săltă dintr-odată în picioare, cu faţa plină de noroi.

— *De ce ai făcut asta?* ţipă ea.

Câinele sărise şi el. Smulse bancheta din partea din faţă a carului şi înhaţă

centura sabiei pe care o ascunsese dedesubt.

Abia atunci auzi Arya călăreţii năvălind pe porţi, într-un râu de oţel şi foc, cu tropotul de tunet al cailor trecând podul, aproape înăbuşit de bubuitul tobelor din castel. Oameni şi cai purtau armuri şi fiecare al zecelea ducea o

torţă. Ceilalţi aveau topoare, baltage cu capete ascuţite şi lame grele care sfârtecau oasele şi zdrobeau armurile.

Undeva, departe, auzi un lup urlând. Nu era un sunet foarte puternic, pe lângă

zgomotul taberei, pe lângă muzica şi vuietul ameninţător al râului învolburat, dar Arya îl desluşi. Numai că poate nu cu urechile îl auzise. Sunetul îi înfiora trupul, ca un pumnal, ascuţit de furie şi suferinţă. Alţi şi alţi călăreţi ieşeau din castel, o coloană groasă, fără sfârşit, cavaleri, scutieri şi călăreţi liberi, torţe şi baltage. Şi din spatele lor se auzea hărmălaie.

Când Arya privi împrejur, văzu că erau doar două corturi imense de ospăţ, unde mai înainte fuseseră trei. Cel din mijloc se prăbuşise. Preţ de o clipă, nu înţelese ce vedea. Apoi zări flăcările ridicându-se din cortul căzut, iar acum şi celelalte două se prăvăleau, cu pânza uleiată, grea, coborând peste oamenii de dedesubt. Un stol de săgeţi de foc licări ca fulgerul prin aer. Cel de-al doilea cort luă foc, pe urmă al treilea. Ţipetele deveniseră atât de puternice, încât Arya desluşea cuvintele peste muzică. Siluete întunecate se mişcau prin faţa flăcărilor, cu oţelul armurilor strălucind portocaliu din depărtare.

O bătălie, înţelese Arya. *E o bătălie. Şi călăreţii…*

Apoi nu mai avu timp să privească corturile. Cu râul inundând malurile, apele negre, învolburate, de la capătul podului ajungeau până la burta cailor, dar călăreţii se avântară prin ele fără să le pese, îndemnaţi de sunetul muzicii. La un moment dat, acelaşi cântec se auzea dinspre ambele castele. *Cunosc cântecul ăsta,* îşi dădu Arya seama dintr-odată. Tom de Şapte îl cântase pentru ei, în noaptea aceea ploioasă când tâlharii se adăpostiră în berărie, cu fraţii. *Şi cine eşti,* 254

de vrei a mă-nclina? făcu semeţul lord, plin de mirare.

Călăreţii Frey se căzneau să înainteze prin noroi şi buruieni, dar unii dintre ei văzuseră carul. Arya privi cum

trei călăreţi se desprind din coloana principală, tropăind prin apele de la mal. *Eu unul nu văd altceva, doar o pisică de altă culoare.*

Clegane dezlegă Străinul, tăind funia dintr-o singură mişcare, şi săltă pe spinarea lui. Gonaciul ştia ce aştepta de la el. Îşi ciuli urechile şi porni în goană

către caii de luptă care năvăleau. *În mantie roşie sau aurie, gheare tot are orice leu. Iar ale mele-s lungi, se ştie, ca ale tale, lordul meu.* Arya se rugase de sute şi mii de ori să moară Câinele, dar acum... avea o piatră în mână, lipicioasă de noroi, şi nici măcar nu-şi amintea când o ridicase. *În cine s-o arunc?*

Arya sări la primul zăngănit de metal, când Clegane pară prima lovitură de baltag. În timp ce era ocupat cu primul om, cel de-al doilea îl ocoli şi dădu să-l lovească peste şale. Străinul se rotea, astfel că Clegane nu încasă lovitura decât în treacăt, atât cât să-i facă o despicătură mare în cămaşa lăbărţată de ţăran, dezvăluindu-i zalele de dedesubt. *E unul singur contra trei.* Arya strângea încă

piatra în mână. *Sigur îl vor omorî.* Se gândi la Mycah, băiatul măcelarului, care fusese prietenul ei un timp atât de scurt.

Apoi văzu al treilea călăreţ venind spre ea. Arya se aşeză în spatele carului.

Teama taie mai adânc decât o sabie. Auzea tobele şi goarnele de război şi fluierele, armăsarii tropăind, ţipătul oţelului pe oţel, dar toate sunetele păreau atât de îndepărtate. Nu mai exista nimic în afară de călăreţul care se apropia şi de baltagul din mâna lui. Purta o bluză peste armură şi vedea cele două turnuri care îl desemnau ca fiind un Frey. Nu înţelegea. Unchiul ei se însura cu fiica Lordului Frey, Freyii erau prietenii fratelui său.

— *Nu!* ţipă ea, când bărbatul veni pe după căruţă, dar el nu o luă în seamă.

Când o atacă, Arya aruncă piatra, aşa cum aruncase cândva mărul pădureţ spre Gendry. Îl nimerise pe Gendry

direct între ochi, dar de data aceasta ţinti greşit şi piatra ricoşa în tâmpla bărbatului. Era suficient să-i întrerupă atacul, dar nimic mai mult. Arya se retrase, ţâşnind peste pământul mlăştinos, în vârful picioarelor, punând din nou carul între ei. Cavalerul o urmă la trap, doar beznă în spatele despicăturii din dreptul ochilor. Nici măcar nu-i ciobise coiful. Ocoliră o dată, de două ori, a treia oară. Cavalerul o înjură.

— *Nu poţi fugi la nesfâr…*

Capul securii îl prinse direct în ceafă, zdrobindu-i coiful şi craniul de dedesubt şi doborându-l din şa, cu faţa în jos. În spatele lui se afla Câinele, călare încă pe Străin. *Cum te-ai ales cu un topor?* întrebă ea în gând, înainte de a vedea. Unul dintre ceilalţi Frey era prins sub calul său muribund, înecându-se într-o băltoacă.

Cel de-al treilea bărbat zăcea lăbărţat pe spate, nemişcat. Nu purta grumăjer şi un sfert de metru de sabie frântă îi ţâşnea de sub bărbie.

— Adu-mi coiful, mârâi Clegane.

255

Era îndesat pe fundul unui sac cu mere uscate din spatele carului, după

picioarele de porc afumate. Câinele îl înhaţă din aer, cu o sigură mână, apoi şi-l coborî pe cap, iar acolo unde cu o clipă înainte fusese un om se mai afla doar un câine de oţel, mârâind la flăcări.

— Fratele meu…

— Mort, îi strigă el. Crezi că i-au măcelărit oamenii şi pe el l-au lăsat în viaţă?

Uită-te. *Uită-te,* la naiba!

Tabăra devenise un câmp de luptă. *Nu, hruba unui măcelar.* Flăcările care cuprinseseră corturile de ospăţ se înălţau către cer. Unele dintre corturile de cazarmă ardeau şi ele, alături de zeci de pavilioane de mătase. *Dar ploaia plânge peste al său castel şi nimeni n-o ascultă în tăcere.* Văzu doi cavaleri doborând un om care fugea. Un butoi de

lemn se prăvăli peste corturile aprinse şi se dezmembra, iar flăcările se ridicară de două ori mai sus. *O catapultă,* înţelese ea.

Aruncau din castel cu ulei sau cu smoală sau cu altceva.

— Vino cu mine. Clegane îi întinse o mână. Trebuie să scăpăm de aici. Acum.

Străinul îşi scutura capul nerăbdător. Cântecul se sfârşise. Doar o tobă singuratică

se mai auzea, cu bătăile sale lente, monotone, răsunând peste râu ca bubuiturile unei inimi monstruoase. Cerul negru plângea, râul mârâia, oamenii blestemau şi mureau. Arya avea noroi între dinţi şi faţa îi era udă. *Ploaie. E doar ploaie. Atâta tot.*

— Am *ajuns,* strigă ea. Glasul îi sună firav şi speriat, un glas de fetiţă. Robb e în castel. Şi mama. Chiar şi poarta e deschisă. Nu mai ieşea nici un Frey. *Am venit atâta drum.* Trebuie s-o luăm pe mama.

— Căţeluşă nătângă. Flăcările licăreau pe botul coifului său, făcând dinţii de oţel să strălucească. Dacă intri acolo, nu mai ieşi. Poate că Freyii te vor lăsa să

săruţi cadavrul mamei tale.

— Poate reuşim s-o *salvăm…*

— Poate reuşeşti tu. Eu nu mi-am încheiat socotelile cu viaţa. Se apropie de ea, înghesuind-o cu spatele la car. Rămâi sau pleacă, lupoaico. Trăieşte sau mori.

Mama ta…

Arya se răsuci şi ţâşni către poartă. Bariera-ghilotină cobora, încet. *Trebuie să*

fug mai repede. Dar noroiul o încetinea, şi apoi apa. *Fugi repede ca un lup.* Podul basculant începuse să se ridice, cu apa şiroind în valuri, cu noroiul căzând în cheaguri grele. *Mai repede.* Auzi un pleoscăit zgomotos şi întoarse capul. Văzu Străinul gonind în urma ei, împroşcând apa cu fiecare pas. Văzu şi baltagul, încă

ud de sânge şi creieri. Şi Arya fugea. Acum nu pentru fratele ei, nici măcar pentru mama ei, ci pentru ea. Fugea

mai repede decât fugise vreodată, cu capul aplecat şi picioarele înspumând apele râului, fugea de el aşa cum probabil fugise Mycah.

Toporul o izbi în ceafă.

256

TYRION

Cinau singuri, aşa cum făceau atât de des.

— Mazărea e prea fiartă, îndrăzni soţia lui să remarce la un moment dat.

— N-are importanţă, răspunse el. Şi carnea de oaie e la fel.

Era o glumă, dar Sansa o luă drept critică.

— Îmi pare rău, stăpâne.

— De ce? Ar trebui să-i pară rău bucătarului. Nu ţie. Mazărea nu e în atribuţiile tale, Sansa.

— Mie... mie îmi pare rău că nobilul meu soţ e nemulţumit.

— Oricare ar fi nemulţumirea pe care o simt, n-are nici o legătură cu mazărea.

Îi am pe Joffrey şi pe sora mea să mă nemulţumească, pe nobilul meu tată şi trei sute de dornisheni afurisiţi.

Îl instalase pe Prinţul Oberyn, cu lorzii săi, într-o aripă care dădea spre oraş, cât mai departe de Tyrelli cu putinţă, fără să-i dea afară cu totul din Fortăreaţa Roşie. Dar nici aşa nu erau destul de departe.

Avuseseră loc deja încăierări în Fundătura Puricilor, de pe urma cărora unul dintre oştenii Tyrellilor murise şi doi dintre cei ai Lordului Gargalen se opăriseră, şi fusese o confruntare urâtă în curte, când mama zbârcită a lui Mace Tyrell o numise pe Ellaria Sand „târfa şarpelui”. De fiecare dată când se nimerea să-l vadă

pe Oberyn Martell, prinţul întreba când se va face dreptate. Mazărea prea fiartă

era ultima grijă a lui Tyrion, dar găsea inutil să-şi împovăreze tânăra soţie cu toate acestea. Sansa avea destule dureri ale ei.

— Mazărea e numai bună, îi spuse el scurt. Boabele de mazăre sunt rotunde, ce altceva poate aştepta cineva de la mazăre? Uite, mai cer o porţie, dacă asta îi face plăcere doamnei mele. Făcu semn cu mâna şi Podrick Payne îi puse atât de multă mazăre în farfurie, încât Tyrion nu-şi mai vedea carnea de oaie. *Asta a fost o prostie,* îşi spuse. *Acum trebuie s-o mănânc pe toată, altfel o s-o ia de la capăt cu regretele.*

Cina luă sfârşit într-o tăcere încordată, aşa cum se întâmpla adesea cu mesele lor. După aceea, în timp ce Pod strângea cupele şi farfuriile, Sansa îi ceru lui Tyrion permisiunea să viziteze pădurea zeilor.

— Cum doreşti. Se obişnuise cu rugăciunile nocturne ale soţiei sale. Se ruga şi în septul regal şi adesea aprindea lumânări pentru Mamă, pentru Fecioară şi pentru Babă. La drept vorbind, Tyrion găsea excesivă toată această pioşenie, dar în locul ei, poate că ar apela şi el la ajutorul zeilor. Mărturisesc că ştiu puţine despre vechii zei, adăugă el, încercând să se facă plăcut. Poate că într-o zi ai vrea să

mă luminezi. Aş putea chiar să te însoţesc.

— Nu, izbucni Sansa fără să stea pe gânduri. Eşti… eşti bun că te oferi, dar…

nu sunt ritualuri, stăpâne. Nu sunt preoţi sau cântece sau lumânări. Doar copaci şi rugăciune tăcută. Te-ai plictisi.

— Fără îndoială, ai dreptate. *Mă cunoaşte mai bine decât credeam.* În schimb, foşnetul frunzelor ar putea fi mai plăcut decât un septon care fornăie despre cele şapte aspecte ale graţiei. Tyrion îi făcu semn să plece. Nu te voi tulbura.

Îmbracă-te gros, doamna mea, vântul e aspru acolo, în pădure.

Era ispitit s-o întrebe pentru ce se ruga, dar Sansa era atât de supusă, încât poate chiar i-ar fi spus, şi Tyrion nu credea că voia să ştie.

După plecarea ei, se întoarse la treabă, încercând să dea de urma unor dragoni de aur prin labirintul catastifelor lui

Degeţel. Petyr Baelish nu crezuse în aurul pus deoparte, să se prăfuiască, asta era sigur, dar cu cât Tyrion încerca mai abitir să-i desluşească socotelile, cu atât mai tare îl durea capul. Era foarte bine să vorbeşti despre înmulţirea dragonilor în loc să-i închizi în vistierie, dar unele dintre aceste speculaţii duhneau mai rău ca un peşte vechi de o săptămână. *Nu l-aş fi lăsat aşa de repede pe Joffrey să-i arunce pe Oamenii încornoraţi peste ziduri, dacă aş fi ştiut câţi dintre nemernici se împrumutaseră de la coroană.* Va trebui să-l trimită

pe Bronn să le caute moştenitorii, dar se temea că acest demers avea să se dovedească la fel de inutil ca încercarea de a stoarce argint dintr-un peşte argintiu.

Când veni chemarea nobilului său tată, fu prima oară când Tyrion îşi amintea să se fi bucurat că-l vede pe Ser Boros Blout. Închise recunoscător catastiful, stinse lampa de ulei, îşi legă o mantie peste umeri şi străbătu castelul cu pas legănat, până la Turnul Mâinii. Vântul era aspru, întocmai cum o prevenise pe Sansa, iar în aer plutea miros de ploaie. Poate că, după ce Lordul Tywin va termina cu el, ar fi bine să meargă în pădurea zeilor, s-o ducă pe Sansa acasă, înainte să se ude până la piele.

Dar toate acestea îi ieşiră dintr-odată din minte când intră în solariul Mâinii, găsindu-i pe Cersei, Ser Kevan şi Marele Maester Pycelle adunaţi în jurul Lordului Tywin şi al regelui. Joffrey numai că nu sărea în sus de bucurie, iar Cersei avea un mic zâmbet infatuat, deşi Lordul Tywin părea la fel de încrâncenat ca întotdeauna. *Mă întreb dacă ar reuşi să zâmbească, chiar dacă ar vrea.*

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tyrion.

Tatăl său îi întinse un sul de pergament. Cineva îl îndreptase, dar încă avea tendinţa să se răsucească.

— *Roslin a prins un păstrăv gras,* suna mesajul. *Fraţii ei i-au dat două piei de lup, ca dar de nuntă.* Tyrion întoarse pergamentul, să cerceteze sigiliul rupt.

Ceara era gri-argintie şi în ea erau întipărite turnurile gemene ale Casei Frey. Oare Lordul de Crossing îşi imaginează că e poetic? Sau mesajul e menit să ne zăpăcească? mârâi Tyrion. Păstrăvul o fi Edmure Tully, pieile…

— E mort. Joffrey părea atât de mândru şi de fericit, încât ai fi zis că-l jupuise pe Robb Stark cu mâna lui.

Prima oară Greyjoy şi acum Stark. Tyrion se gândi la soţia lui copilă, care se ruga în pădurea zeilor chiar în clipa aceea. *Se roagă, fără îndoială, la zeii tatălui său, cerându-le să-i aducă fratelui ei victoria şi să-i ocrotească mama.* Se părea

că zeii vechi nu plecau urechea la rugăciuni mai mult decât cei noi. Poate că asta ar trebui să-l liniştească.

— Regii cad ca frunzele toamnei, spuse el. S-ar părea că micul nostru război se câştigă de la sine.

— Războaiele nu se câştigă de la sine, Tyrion, zise Cersei, cu o dulceaţă

otrăvitoare în glas. Nobilul nostru tată a câştigat acest război.

— Nu e nimic câştigat atât timp cât avem duşmani pe câmp, îi preveni el.

— Lorzii riverani nu sunt proşti, argumentă regina. Fără oamenii Nordului nu pot spera să ţină piept forţelor pe care le-au unit Highgardenul, Casterly Rock şi Dornul. Cu siguranţă vor alege supunerea în locul pierzaniei.

— Majoritatea, fu de acord Lordul Tywin. Riverrunul rămâne, dar atâta vreme cât Walder Frey îl ţine pe Edmure Tully ostatic, Peştele Negru nu îndrăzneşte să

ameninţe. Jason Mallister şi Tytos Blackwood vor continua să lupte de dragul onoarei, dar Freyii pot să-i ţină în loc pe Mallisteri la Seagard, iar Jonos Bracken, cu îndemnul potrivit, poate fi lămurit să se întoarcă împotriva Casei Blackwood.

În cele din urmă, vor pleca genunchiul, da. Am de gând să le fac oferte generoase.

Oricare castel care ni se predă va fi cruţat, mai puţin unul.

— Harrenhalul? întrebă Tyrion, care îşi cunoştea tatăl.

— Ar fi bine ca regatul să scape de aceşti Bravi Camarazi. I-am poruncit lui Ser Gregor să treacă prin sabie castelul.

Gregor Clegane. Era ca şi cum tatăl său ar fi avut de gând să-l stoarcă până la ultima pepită de aur, înainte să-l dea pe mâna justiţiei dornishene. Bravii Camarazi aveau să ajungă nişte capete în vârf de ţepuşe, iar Degeţel va străbate Harrenhalul fără o singură pată de sânge pe hainele-i fine de mătase. Se întreba dacă Petyr Baelish ajunsese deja la Vale. *Dacă zeii sunt buni, a dat o furtună*

peste el şi a naufragiat. Dar când fuseseră zeii atât de buni?

— Ar trebui ucişi cu toţii, hotărî Joffrey pe neaşteptate. Casele Mallister, Blackwood şi Bracken, toţi. Sunt trădători. Îi vreau morţi, bunicule. Nu vreau nici un fel de *ofertă generoasă.* Regele se întoarse către Marele Maester Pycelle. Şi mai vreau capul lui Robb Stark. Scrie-i Lordului Frey şi spune-i. E o poruncă

regală. Am să i-l servesc Sansei la ospăţul meu de nuntă.

— Sire, zise Ser Kevan revoltat, doamna e acum mătuşa ta prin căsătorie.

— A fost o glumă. Cersei zâmbi. Joffrey n-a vorbit serios.

— Ba da, insistă Joffrey. A fost un trădător şi îi vreau capul afurisit. Am s-o oblig pe Sansa să-l sărute.

— Nu. Glasul lui Tyrion era răguşit. N-o mai poţi chinui pe Sansa. Înţelege asta, monstrule.

Joffrey rânji.

— Tu eşti monstrul, unchiule.

— Oare? Tyrion îşi înălţă capul. Poate c-ar trebui să-mi vorbeşti mai blând, atunci. Monştrii sunt fiare periculoase, şi în momentul de faţă se pare că regii mor 259

ca muştele.

— Aş putea porunci să ţi se smulgă limba pentru asta, zise micul rege, roşind.

Eu sunt regele.

Cersei aşează o mână ocrotitoare pe umărul fiului ei.

— Lasă-l pe pitic să ameninţe cât vrea, Joff. Vreau ca nobilul meu tată şi unchiul meu să vadă cu cine au de-a face.

Lordul Tywin ignoră această remarcă. I se adresă lui Joffrey:

— Aerys a simţit şi el nevoia să le reamintească oamenilor că e rege. Şi se spune că îi plăcea şi lui să rupă limbile. Ai putea să-l întrebi despre asta pe Ser Ilyn Payne, chiar dacă nu vei primi nici un răspuns.

— Ser Ilyn n-a îndrăznit niciodată să-l înfrunte pe Aerys aşa cum l-a înfruntat Pezevenghiul tău pe Joff, zise Cersei. L-ai auzit. „Monstru” i-a zis Înălţimii Sale.

Şi l-a ameninţat…

— Taci, Cersei. Joffrey, când duşmanii te sfidează, trebuie să le răspunzi cu oţel şi foc. Dar când cad în genunchi, trebuie să-i ajuţi să se ridice în picioare.

Altminteri, nimeni nu va mai pleca vreodată genunchiul în faţa ta. Iar orice om care trebuie să spună „Eu sunt regele” nu e un rege adevărat. Aeryn n-a înţeles niciodată asta, dar tu vei înţelege. După ce câştigăm războiul, vom reinstaura pacea şi dreptatea regelui. Singurul lucru care trebuie să te preocupe este fecioria domniţei Margaery Tyrell.

Joffrey avea aerul acela ursuz şi îmbufnat al lui. Cersei îl ţinea strâns de umăr, dar probabil că ar fi trebuit să-l strângă de gât. Băiatul îi surprinse pe toţi. În loc să se retragă în cochilia lui, Joff se îndreptă sfidător şi spuse:

— Vorbeşti despre Aerys, bunicule, dar ţi-era frică de el.

Vai mie, nu-i aşa că a devenit interesant? gândi Tyrion.

Lordul Tywin îşi cercetă nepotul în tăcere, cu pepite aurii licărindu-i în ochii verzui.

— Joffrey, cere-i iertare bunicului, zise Cersei. Băiatul se eliberă din strânsoare.

— De ce-aş face-o? Toată lumea ştie că e adevărat. Tatăl meu a câştigat toate bătăliile. L-a ucis pe Prinţul Rhaegar şi i-a luat coroana, în timp ce tatăl tău se ascundea sub Casterly Rock. Băiatul îi aruncă bunicului său o privire dispreţuitoare. Un rege *puternic* acţionează cu îndrăzneală, nu doar vorbeşte.

— Mulţumesc pentru această învăţătură, Înălţimea Ta, zise Lordul Tywin cu o politeţe atât de rece încât ar fi putut îngheţa urechile celor ce-l ascultau. Ser Kevan, văd că regele e obosit. Te rog, condu-l înapoi în dormitorul său. Pycelle, ce zici de o poţiune uşoară, să-l ajute pe rege să doarmă liniştit?

— Vinul viselor, stăpâne?

— Nu vreau nici un vin al viselor, protestă Joffrey.

Lordul Tywin ar fi dat mai multă atenţie unui şoricel care chiţcăia într-un colţ.

— Vinul viselor e nimerit. Cersei, Tyrion, rămâneţi. Ser Kevan îl apucă

260

hotărât pe Joffrey de braţ şi îl scoase pe uşă, unde aşteptau doi străjeri ai Gărzii Regale. Marele Maester Pycelle se repezi după ei, atât cât îi îngăduiau picioarele-i bătrâne şi tremurătoare. Tyrion rămase pe loc.

— Tată, îmi cer scuze, zise Cersei, când uşa se închise. Joff a fost întotdeauna încăpăţânat, te-am prevenit…

— E o mare diferenţă între încăpăţânat şi prost. „Un rege puternic acţionează

cu îndrăzneală.” Cine i-a spus asta?

— Nu eu, te asigur, făcu Cersei. Cel mai probabil e ceva ce a auzit din gura lui Robert…

— Partea cu tine ascunzându-te sub Casterly Rock sună a Robert, într-adevăr.

Tyrion nu voia ca Lordul Tywin să uite partea aceea.

— Da, acum îmi amintesc, zise Cersei. Robert îi spunea *adesea* lui Joff că un rege trebuie să fie îndrăzneţ.

— Şi tu ce-i spuneai, mă rog? N-am dus un război ca să văd un Robert al Doilea pe Tronul de Fier. Mi-ai dat de înţeles că băiatul nu ţinea deloc la tatăl său.

— Şi de ce ar fi ţinut? Robert îl ignora. L-ar fi *bătut* dacă i-aş fi îngăduit. Bruta aia cu care m-ai silit să mă mărit l-a lovit o dată atât de tare, încât i-a spart doi dinţi de lapte, doar pentru o trăsnaie cu o pisică. I-am spus că-l voi omorî în somn dacă mai face asta şi n-a mai făcut-o niciodată, dar din când în când spunea unele lucruri…

— Se pare că lucruri care trebuiau spuse. Lordul Tywin flutură două degete spre ea, o concediere bruscă: Pleacă.

Ea se îndepărtă, clocotind.

— Nu Robert al Doilea, punctă Tyrion. Aerys al Treilea.

— Băiatul are treisprezece ani. Mai e timp. Lordul Tywin se apropie de fereastră.

Nu se simţea în apele lui; era mai supărat decât voia să arate.

— Are nevoie de o lecţie dură.

Tyrion îşi primise propria lecţie aspră la treisprezece ani. Aproape că îi era milă de nepotul lui. Pe de altă parte, o merita mai mult ca oricine.

— Gata cu Joffrey, spus el. Războaiele se duc cu condeie şi corbi, nu aşa ai spus? Trebuie să te felicit. De când puneţi asta la cale, tu şi Walder Frey?

— Îmi displace cuvântul ăla, răspunse Lordul Tywin băţos.

— Iar mie îmi displace să fiu lăsat în beznă.

— N-avea nici un rost să-ţi spun. Nu erai implicat.

— Lui Cersei i s-a spus? vru să ştie Tyrion.

— Nu i s-a spus nimănui, în afara celor care au avut un rol de jucat. Şi li s-a spus doar cât aveau nevoie să ştie. Ar trebui să ştii că nu există altă cale de a păstra un secret – aici, mai cu seamă. Scopul meu era să ne descotorosim de un duşman puternic, cât mai lesne cu putinţă, nu să-ţi satisfac curiozitatea sau s-o fac pe sora ta să se simtă importantă. Închise obloanele, încruntându-se. Eşti abil, 261

Tyrion, dar adevărul curat e că *vorbeşti* prea mult. Limba aia slobodă a ta îţi va aduce pieirea.

— Ar fi trebuit să-l laşi pe Joffrey să mi-o scurteze, sugeră Tyrion.

— Ai face bine să nu mă ispiteşti, zise Lordul Tywin. Nu mai vreau să aud nimic despre asta. M-am gândit cum l-am putea aduce pe Oberyn Martell, cu alaiul lui, la sentimente mai bune.

— O, e ceva ce mi-e îngăduit să ştiu, sau trebuie să plec, ca să vă puteţi continua discuţia?

Tatăl său ignoră pişcătura.

— Prezenţa Prinţului Oberyn aici e regretabilă. Fratele lui e un om prudent, un om *cumpătat,* subtil, calculat, chiar indolent într-o oarecare măsură. E un bărbat care cântăreşte consecinţele fiecărui cuvânt şi ale fiecărei fapte. Dar Oberyn a fost întotdeauna pe jumătate nebun.

— E adevărat că a încercat să ridice Dornul pentru Viserys?

— Nimeni nu vorbeşte despre asta, dar, da, Corbii zburau şi călăreţii călăreau.

Cu ce mesaje secrete, n-am ştiut niciodată. Jon Arryn a pornit pe mare către Sunspear, să ducă înapoi oasele Prinţului Lewyn, a stat de vorbă cu Prinţul Doran şi a pus capăt tuturor discuţiilor despre război. Dar Robert n-a mai mers la Dorne după aceea, iar Prinţul Oberyn arareori l-a părăsit.

— Ei, bine, acum e aici, cu jumătate din nobilimea din Dorne după el, şi devine pe zi ce trece mai nerăbdător, zise Tyrion. Poate că ar trebui să-i arătăm bordelurile de la Debarcaderul Regelui, asta i-ar abate atenţia. Fiecare misiune cu unealta ei, nu aşa merg lucrurile? Unealta mea îţi aparţine, tată. Să nu se spună

vreodată că n-am răspuns atunci când Casa Lannister şi-a sunat goarnele.

Gura Lordului Tywin se încleşta.

— Foarte nostim. Să poruncesc să ţi se coasă haine de bufon şi o pălărioară cu clopoţei?

— Dacă le-aş purta, mi s-ar îngădui să spun tot ce vreau despre Înălţimea Sa, Regele Joffrey?

Lordul Tywin se aşează şi zise:

— Am fost obligat să îndur nebuniile tatălui meu. N-am să le îndur pe ale tale.

Ajunge!

— Prea bine, dacă mă rogi aşa de frumos. Vipera Roşie n-o să ne roage frumos, mă tem… nici nu se va mulţumi doar cu capul lui Ser Gregor.

— Un motiv în plus să nu i-l dăm.

— *Să nu…?* Tyrion era uluit. Credeam că ne-am înţeles că pădurile sunt pline de fiare sălbatice.

— Fiare mai mici. Lordul Tywin îşi împreună degetele sub bărbie. Ser Gregor ne-a slujit bine. Nici un alt cavaler din regat nu inspiră o asemenea spaimă

duşmanilor noştri.

— Ser Oberyn *ştie* că Ser Gregor a fost cel care…

— Nu ştie nimic. A auzit poveşti. Vorbe spuse prin grajduri şi bârfe de bucătărie. N-are nici cea mai mică dovadă. Cu siguranţă, Ser Gregor nu are de gând să i se confeseze. Intenţionez să-l ţin departe, cât timp dornishenii sunt la Debarcaderul Regelui.

— Şi când Oberyn va cere dreptatea pentru care a venit?

— Îi voi spune că Ser Amroy Lorch i-a ucis pe Elia şi copiii ei, răspunse Lordul Tywin cu calm. Şi tu la fel, dacă te întreabă.

— Ser Amroy Lorch e mort, făcu Tyrion hotărât.

— Întocmai. Vargo Hoat s-a îngrijit să fie sfâşiat de un urs, după căderea Harrenhalului. Asta trebuie să fie suficient de înfiorător ca să-l astâmpere până şi pe Oberyn Martell.

— Poate că tu numeşti asta dreptate…

— Este dreptate. Ser Amroy a fost cel care mi-a adus trupul fetei, dacă vrei să

ştii. A găsit-o ascunsă sub patul tatălui său, ca şi cum ar fi crezut că Rhaegar o mai poate apăra. Prinţesa Elia şi pruncul ei erau în odaia copiilor, cu un etaj mai jos.

— Ei, bine, e o poveste, iar Ser Amroy n-are cum s-o nege. Ce-i vei spune lui Oberyn când va întreba cine i-a dat lui Lorch ordinele?

— Ser Amroy a acţionat de capul lui, în speranţa că va intra în graţiile noului rege. Ura lui Robert faţă de Rhaegar nu era un secret.

Ar putea să ţină, fu nevoit Tyrion să recunoască, *dar şarpele nu va fi mulţumit.*

— Departe de mine gândul să-ţi pun la îndoială isteţimea, tată, dar în locul tău, chiar cred că l-aş fi lăsat pe Robert Baratheon să-şi păteze mâinile de sânge.

Lordul Tywin se holba la el ca la unul care-şi pierduse minţile.

— Atunci chiar meriţi straiele pestriţe. Ne-am alăturat târziu cauzei lui Robert.

Era necesar să ne demonstrăm loialitatea. Când am aşezat acele trupuri în faţa tronului, nimeni n-ar fi putut pune la îndoială că ne-am lepădat de Casa Targaryen pentru vecie. Iar uşurarea lui Robert a fost evidentă. Aşa nătărău cum era, chiar şi el ştia că odraslele lui Rhaegar trebuia să moară, dacă voia ca tronul lui să fie vreodată sigur. Dar el se credea erou, iar eroii nu omoară copii. Tatăl său ridică

din umeri. Te asigur, a fost prea multă cruzime la mijloc. N-ar fi fost nevoie să se atingă de Elia, asta a fost curată nebunie. Singură nu însemna nimic.

— Atunci, de ce a omorât-o Muntele?

— Pentru că nu i-am spus s-o cruţe. Mă îndoiesc să fi pomenit de ea măcar.

Aveam griji mai presante. Avangarda lui Ned Stark gonea la sud de Trident, iar eu mă temeam că vom ajunge să ne încrucişăm săbiile. Iar Aerys l-ar fi putut omorî pe Jaime, fără alt motiv decât duşmănia. De asta mă temeam cel mai mult.

De asta şi de ce ar putea face Jaime însuşi. Strânse un pumn. Nici nu pricepeam încă bine cu cine am de-a face, ştiam doar că Gregor Clegane e uriaş şi teribil în luptă. Violul… nici chiar tu n-ai fi în stare să mă acuzi că am dat *acea* poruncă, 263

îndrăznesc să sper. Ser Amroy a fost aproape la fel de animalic şi cu Rhaenys.

L-am întrebat după aceea de ce i-au trebuit atâtea lovituri ca să omoare o fată

de… doi ani? Trei? A zis că l-a lovit cu picioarele şi nu se mai oprea din ţipat.

Dacă Lorch ar fi avut măcar jumătate din mintea cu care zeii înzestrează o sfeclă, ar fi putut s-o liniştească pe fată cu câteva cuvinte dulci şi apoi ar fi folosit o pernă moale de mătase. Gura îi zvâcni cu dezgust. Era un om sângeros.

Dar tu nu, tată. Tywin Lannister nu e sângeros defel.

— Pe Robb Stark l-a omorât cu o pernă moale de mătase?

— A fost o săgeată, la nunta lui Edmure Tully. Băiatul era prea prevăzător pe câmpul de luptă. Îşi ţinea oamenii rânduiţi şi se înconjura de călăreţi liberi şi gărzi de corp.

— Aşa că Lordul Walder l-a ucis sub propriul lui acoperiş, la propria lui masă?

Tyrion strânse un pumn. Cu Lady Catelyn ce s-a întâmplat?

— Ucisă şi ea, aş zice. *O pereche de piei de lup.* Frey intenţionase s-o ţină

prizonieră, dar probabil ceva a mers anapoda.

— Asta s-a ales de dreptul oaspetelui.

— Mâinile lui Walder Frey sunt pătate de sânge, nu ale mele.

— Walder Frey e un bătrân perfid care trăieşte ca să-şi dezmierde nevasta şi să

clocească toate jignirile pe care le-a suferit. N-am nici o îndoială că el a născocit planul ăsta hidos, dar n-ar fi îndrăznit vreodată una ca asta fără să i se fi promis protecţie.

— Presupun că tu l-ai fi cruţat pe băiat şi i-ai fi spus Lordului Frey că n-ai nevoie de sprijinul lui. Asta l-ar fi aruncat pe bătrânul nebun direct înapoi în braţele lui Stark şi ţi-ar fi adus încă un an de război. Explică-mi şi mie de ce e mai nobil să ucizi zece mii de oameni în bătălie decât o duzină la masă. Când Tyrion nu dădu nici un răspuns, tatăl său continuă: Preţul a fost mic, oricum ai lua-o.

Coroana îi va acorda lui Ser Emmon Frey Riverrunul, odată ce Peştele Negru se va preda. Lancel şi Daven trebuie să se însoare cu fete Frey, Joy se va mărita cu unul dintre fiii naturali ai Lordului Walder când va fi destul de mare, iar Roose Bolton devine Păzitor al Nordului şi o ia acasă pe Arya Stark.

— Arya Stark. Tyrion îşi lungi gâtul. Şi Bolton? Aş fi putut să-mi dau seama că Frey n-ar fi avut curajul să acţioneze singur. Dar Arya… Varys şi Ser Jacelyn au căutat-o mai mult de o jumătate de an. Arya Stark e cu siguranţă moartă.

— Aşa a fost şi Renly, până la Apa Neagră.

— Ce înseamnă asta?

— Poate că Degeţel a reuşit acolo unde tu şi Varys aţi dat greş. Bolton o va mărita pe fată cu fiul lui bastard. Vom lăsa Dreadfortul să lupte împotriva oamenilor de fier timp de câţiva ani şi vom vedea dacă poate să şi-i aducă pe ceilalţi purtători de flamuri ai Casei Stark sub călcâi. La primăvară, toţi vor fi la capătul puterilor, gata să plece genunchiul. Nordul îi va reveni fiului tău, prin Sansa Stark… dacă vei găsi vreodată în tine destulă bărbăţie să zămisleşti unul.

Să nu uiţi, nu numai Joffrey are de luat o feciorie.

N-am uitat, deşi sperasem că tu, da.

— Şi când îţi închipui că va fi Sansa în culmea fertilităţii? îşi întrebă Tyrion tatăl pe un ton ce picura acid. Înainte sau după ce-i spun cum i-au omorât ai mei mama şi fratele?

DAVOS

Preţ de o clipă, regele parcă n-ar fi auzit. În faţa veştii, Stannis nu arătă nici mulţumire, nici furie, nici neîncredere. Nici măcar uşurare. Se uita ţintă la Masa Pictată, cu dinţii încleştaţi.

— Eşti sigur? întrebă el.

— N-am văzut cadavrul, nu, Majestatea Ta, zise Salladhor Saan. Dar în oraş, leii ţopăie şi dansează. *Nunta Roşie,* îi spun oamenii din popor. Jură că Lordul Frey a pus să i se taie capul băiatului şi, în loc, i-a cusut un cap de lup, cu o coroană bătută în cuie peste urechi. Nobila lui mamă a fost ucisă şi ea şi aruncată

goală în râu.

La o nuntă, gândi Davos. *În timp ce stătea la masa ucigaşului, ca oaspete sub acoperişul său. Aceşti Freyi sunt blestemaţi.* Simţea din nou miros de sânge ars şi auzea lipitoarea sâsâind şi prăjindu-se pe cărbunii încinşi ai mangalului.

— Urgia Stăpânului a fost cea care l-a ucis, declară Ser Axell Florent. A fost mâna lui R’hllor.

— *Slavă Stăpânului Luminii,* incantă Regina Selyse, o femeie uscăţivă, aspră, cu urechi mari şi o umbră de păr deasupra buzei.

— Să fie mâna lui R’hllor pătată şi tremurătoare? întrebă Stannis. Pare mai degrabă lucrarea lui Walder Frey decât a vreunui zeu.

— R’hllor îşi alege uneltele de care are nevoie. Rubinul de la gâtul lui Melisandre strălucea roşiatic. Misterioase sunt căile lui, dar nici unui om nu-i este îngăduit să se împotrivească voinţei sale înflăcărate.

— *Nici un om nu i se poate împotrivi,* strigă regina.

— Taci, femeie. Acum nu eşti în faţa focului. Stannis cercetă Masa Pictată.

Lupul nu lasă în urmă nici un moştenitor, krakenul prea mulţi. Leii îi vor devora, dacă nu… Saan, voi avea nevoie de cele mai iuţi corăbii ale tale, să ducă mesageri către Insulele de Fier şi Portul Alb. Voi oferi iertare. Felul în care îşi păcănea dinţii arăta cât de puţin îi plăcea acel cuvânt. Iertare deplină celor ce se căiesc pentru trădare şi jură credinţă regelui lor de drept. Trebuie să vadă…

— Nu vor vedea. Glasul lui Melisandre era blând, îmi pare rău, Înălţimea Ta.

Nu s-a sfârşit aici. Mai mulţi falşi regi se vor ridica, să înhaţe coroanele celor care au murit.

— Mai mulţi? Stannis arăta de parcă îi venea s-o strângă de gât. Mai mulţi 265

uzurpatori? Mai mulţi trădători?

— Am văzut în flăcări.

Regina Selyse veni lângă rege.

— Stăpânul Luminii a trimis-o pe Melisandre să te conducă spre glorie. Dă-i ascultare, rogu-te. Flăcările sfinte ale lui R’hllor nu mint.

— Există minciuni şi minciuni. Chiar şi când aceste flăcări spun adevărul, sunt pline de capcane, pare-mi-se.

— O furnică, auzind cuvintele unui rege, s-ar putea să nu le înţeleagă, zise Melisandre, şi toţi oamenii sunt furnici în faţa chipului înflăcărat al zeului. Dacă

uneori am luat un avertisment drept profeţie sau o profeţie drept avertisment, greşeala aparţine cititorului, nu cărţii. Dar asta ştiu cu siguranţă: mesagerii şi iertarea nu-ţi vor sluji acum mai mult decât lipitorile. Trebuie să dai regatului un semn. Un semn care să-ţi dovedească puterea.

— *Puterea?* Regele pufni. Am o mie trei sute de oameni la Piatra Dragonului, alţi trei sute la Capătul Furtunii. Îşi trecu mâna peste Masa Pictată. Restul Westerosului e în mâna vrăjmaşilor mei. N-am altă flotă în afară de cea a lui Salladhor Saan. N-am bani să tocmesc mercenari. Nici o perspectivă de pradă sau glorie cu care să ademenesc călăreţii liberi de partea cauzei mele.

— Nobile soţ, interveni Regina Selyse. Ai mai mulţi oameni decât a avut Aegon, cu trei sute de ani în urmă. Nu-ţi lipsesc decât dragonii.

Stannis îi aruncă o privire întunecată.

— Nouă *maegi* au traversat marea ca să clocească cuibul cu ouă al lui Aegon al Treilea. Baelor cel Binecuvântat s-a rugat deasupra cuibului său timp de o jumătate de an. Aegon al Patrulea a construit dragoni din lemn şi fier. Aerion Brightflame a băut foc sălbatic ca să se transforme. *Maegii* au dat greş, rugăciunile Regelui Baelor au rămas fără răspuns, dragonii de lemn au ars, iar Prinţul Aerion a murit urlând în chinuri.

Regina Selyse era de neclintit.

— Nimic din toate acestea n-a fost alegerea lui R’hllor. Nici o cometă roşie n-a strălucit pe cer, vestind venirea lor. Nimeni n-a mânuit Aducătoarea de Lumină, sabia eroilor. Şi nici unul dintre ei n-a plătit preţul. Lady Melisandre îţi va spune, stăpâne. Numai cu moarte poate fi plătită viaţa.

— Băiatul? Regele aproape că scuipă cuvintele.

— Băiatul, îl aprobă regina.

— Băiatul, repetă Ser Axell.

— Eram sătul până peste cap de acest băiat nenorocit, înainte să se fi născut măcar, se plânse regele. Doar numele lui e un răget în urechile mele şi un nor negru peste sufletul meu.

— Dă-mi-l mie şi nu va mai trebui să-i auzi vreodată numele, îi promise Melisandre.

Nu, dar îl vei auzi ţipând când îl va arde. Davos nu scoase nici un cuvânt. Era 266

mai înţelept să nu vorbească până când nu-i poruncea regele.

— Dă-mi-l pe băiat pentru R’hllor, continuă femeia roşie, şi profeţia străveche se va împlini. Dragonul tău se va trezi şi îşi va întinde aripile pietroase. Regatul va fi al tău.

Ser Axell se lăsă pe un genunchi.

— Te implor în genunchi, sire. Trezeşte dragonul de piatră şi fă-i pe trădători să tremure. Asemenea lui Aegon, ai început ca Lord al Pietrei Dragonului.

Asemenea lui Aegon, vei birui. Fă-i pe cei nestatornici şi necredincioşi să-ţi simtă

flăcările.

— Propria ta soţie te imploră şi ea, nobile soţ. Regina Selyse îngenunche în faţa regelui, cu mâinile împreunate, ca în rugăciune. Robert şi Delena ne-au pângărit patul şi au atras un blestem asupra căsniciei noastre. Băiatul este fructul putred al păcatului lor. Ridică această umbră de pe pântecele meu şi îţi voi zămisli mulţi fii cu sânge nobil, ştiu asta. Îşi aruncă braţele în jurul picioarelor lui. Nu e decât un copil, născut din pofta fratelui tău şi ruşinea verişoarei mele.

— E sânge din sângele meu. Dă-mi drumul, femeie. Regele Stannis aşează o mână pe umărul ei, desprinzându-se cu greu din încleştare. Poate că Robert a blestemat într-adevăr patul nostru conjugal, dar mi-a jurat că n-a avut nici o clipă

intenţia să mă dezonoreze, că a fost beat şi n-a ştiut în care odaie intra în noaptea aceea. Dar ce contează? Băiatul n-are nici o vină, oricare ar fi adevărul.

Melisandre puse mâna pe braţul regelui.

— Stăpânul Luminii îi iubeşte pe cei nevinovaţi. Nu există ofrandă mai preţioasă. Din sângele regelui său şi din focul lui neprihănit, un dragon se va naşte.

Stannis nu respinse atingerea lui Melisandre, aşa cum făcuse cu regina. Femeia roşie era tot ce nu era Selyse: tânără, voluptuoasă, de o stranie frumuseţe, cu faţa ei în formă de inimă, părul arămiu şi ochii roşii, nepământeşti.

— Ar fi un lucru minunat să văd piatra prinzând viaţă, recunoscu Stannis, printre dinţi. Şi să călăresc un dragon… îmi amintesc cum, prima dată când tata m-a dus la curte, Robert a trebuit să mă ţină de mână. Nu cred că aveam mai mult de patru ani, ceea ce înseamnă că el avea cinci sau

şase. După aceea, am căzut de acord că regele era la fel de nobil pe cât erau dragonii de fioroşi. Stannis pufni.

Ani mai târziu, tatăl nostru ne-a spus că Aerys se tăiase în ţepii tronului în dimineaţa aceea, aşa că Mâna îi luase locul. Cel care ne impresionase atât de mult era Tywin Lannister. Degetele îi atinseră suprafaţa mesei, trasând uşor o linie peste dealurile pictate. Robert a dat jos de pe pereţi craniile de dragon, când a preluat coroana, dar n-a putut suporta să le ştie distruse. Aripi de dragon peste Westeros... ar fi aşa o...

— Înălţimea Ta! Davos se apropie. Aş putea vorbi?

Stannis îşi închise gura cu atâta putere, încât dinţii îi păcăniră.

— Lordul meu de Rainwood. De ce crezi că te-am făcut Mână, dacă nu ca să

vorbeşti? Regele fluturǎ un braţ. Spune ce doreşti.

O, Războinicule, dă-mi curaj.

— Ştiu puţine despre dragoni şi încă şi mai puţine despre zei... dar regina a vorbit despre blesteme. Nimeni nu e mai blestemat decât cel care varsă sânge din sângele lui, în ochii zeilor şi ai oamenilor.

— Nu există nici un zeu în afară de R'hllor şi de Celălalt, al cărui nume nu trebuie să-l rostim. Gura lui Melisandre era o linie roşie, aspră. Şi numai oamenii mărunţi blestemă ceea ce nu cunosc.

— Eu sunt un om mărunt, recunoscu Davos, aşa că spune-mi, doamna mea, de ce ai nevoie de acest Edric Storm ca să trezeşti marele dragon de piatră? Era hotărât să rostească numele băiatului cât mai des.

— Numai cu moarte poate fi plătită viaţa, lordul meu. Un dar mare cere un sacrificiu mare.

— Şi care e măreţia unui copil bastard?

— În venele lui curge sânge regal. Ai văzut ce poate face chiar şi un strop din acel sânge...

— Te-am văzut arzând nişte lipitori.

— Şi doi falşi regi au murit.

— Robb Stark a fost ucis de Lordul Walder de la Crossing şi am auzit că

Balon Greyjoy a căzut de pe un pod. Pe cine au omorât lipitorile tale?

— Pui la îndoială puterea lui R'hllor?

Nu. Davos îşi amintea prea bine umbra mişcătoare care ieşise din pântecele ei în noaptea aceea, în adâncurile Capătului Furtunii, mâinile negre împingându-i coapsele. *Trebuie să am mare grijă, altfel aş putea fi vizitat şi eu de vreo umbră.*

— Chiar şi un contrabandist ştie să numere trei cepe. Îţi mai lipseşte un rege, doamna mea.

Stannis pufni într-un râs fornăit.

— Te-a prins, doamna mea. Doi nu înseamnă trei.

— Cu siguranţă, Înălţimea Ta. Un rege ar putea muri din întâmplare chiar acum… dar trei? Dacă Joffrey va muri în plină putere, înconjurat de oştirile sale şi de Garda Regală, asta n-ar fi dovada vie a puterii Stăpânului Luminii?

— S-ar putea. Regele vorbea de parcă şi-ar fi smuls cu greu fiecare cuvânt.

— Sau nu. Davos se străduia din răsputeri să-şi ascundă teama.

— Joffrey *va muri,* decretă Regina Selyse, senină în siguranţa ei.

— S-ar putea să fie mort deja, adăugă Ser Axell.

Stannis îi privi plictisit:

— Sunteţi ciori dresate, să-mi croncăniţi pe rând? Ajunge!

— Soaţe, ascultă-mă…, se rugă regina.

— De ce? Doi nu înseamnă trei. Regii ştiu să numere, aşa cum ştiu şi contrabandiştii. Puteţi pleca. Stannis le întoarse spatele.

Melisandre o ajută pe regină să se ridice în picioare. Selyse ieşi băţoasă din 268

încăpere, cu femeia roşie după ea. Ser Axell mai zăbovi cât să-i arunce lui Davos o ultimă privire. *O privire urâtă, pe*

un chip urât, gândi el, întâlnindu-i ochii.

După ce plecară toţi ceilalţi, Davos îşi drese glasul. Regele ridică privirea.

— De ce mai eşti aici?

— Sire, în legătură cu Edric Storm…

Stannis făcu un gest scurt:

— Scuteşte-mă.

Davos insistă.

— Fiica ta îşi face lecţiile împreună cu el şi se joacă în fiecare zi cu el în Grădina lui Aegon.

— Ştiu asta.

— I s-ar frânge inima dacă…

— Ştiu şi asta.

— De l-ai vedea…

— L-am văzut. Seamănă cu Robert. Da, şi îl venerează. Să-i spun de câte ori s-a gândit preaiubitul lui tată la el? Fratelui meu îi plăcea cum se fac copiii, dar după naştere, îl deranjau.

— Întreabă de tine în fiecare zi, el…

— Mă înfurii, Davos. Nu mai vreau să aud nimic despre acest bastard.

— Îl cheamă Edric Storm, sire.

— Ştiu cum îl cheamă. A mai existat vreodată un nume atât de nimerit?

Vesteşte că e bastard de obârşie nobilă, şi furtuna pe care o aduce. Edric Storm.

Iată, l-am rostit. Eşti mulţumit, nobile lord?

— Edric…, începu Davos.

— … e doar *un băiat.* Poate fi cel mai bun băiat care s-a născut vreodată şi tot nu contează. Datoria mea e faţă de regat. Îşi trecu mâna peste Masa Pictată. Câţi băieţi locuiesc în Westeros? Câte fete? Câţi bărbaţi, câte femei? Întunericul îi va devora pe toţi, zice ea. Noaptea fără de sfârşit. Vorbeşte despre profeţii… un erou renăscut din mare, dragoni vii născuţi din piatră seacă… vorbeşte despre semne şi

jurăminte care arată spre mine. N-am cerut niciodată asta, aşa cum n-am cerut să

fiu rege. Dar îndrăznesc, oare, să n-o iau în seamă? Scrâşni din dinţi. Nu ne alegem singuri destinele. Dar trebuie… trebuie să ne facem datoria, nu? Mari sau mici, trebuie să ne facem datoria. Melisandre jură că m-a văzut în flăcări, înfruntând întunericul cu Aducătoarea de Lumină în mână. *Aducătoarea de Lumină!* Stannis râse dispreţuitor. Străluceşte frumos, te asigur, dar la Apa Neagră această sabie fermecată nu m-a slujit mai bine ca orice oţel de rând. Un dragon ar fi schimbat soarta bătăliei. Cândva, Aegon a stat aici, ca mine, privind această masă. Crezi că astăzi l-am numi Aegon *Cuceritorul,* dacă n-ar fi avut dragoni?

— Înălţimea Ta, spuse Davos, preţul…

— *Ştiu care este preţul!* Aseară, privind focul din acel cămin, am văzut şi eu 269

ceva în flăcări. Am văzut un rege cu o coroană de foc pe frunte, arzând… arzând, Davos. Propria coroană îi mistuia carnea, transformând-o în cenuşă. Crezi că am nevoie de Melisandre să-mi spună ce înseamnă asta? Sau de tine? Regele se mişcă

şi umbra lui căzu peste Debarcaderul Regelui. Dacă Joffrey va muri… Ce înseamnă viaţa unui bastard faţă de un regat?

— Totul, răspunse Davos încet.

Stannis îl privi, cu fălcile încleştate.

— Pleacă! zise în cele din urmă, până ce nu mă faci să te arunc înapoi în temniţă.

Uneori, vânturile furtunii bat cu atâta putere, încât omul e nevoit să-şi strângă

pânzele.

— Da, Înălţimea Ta. Davos făcu o plecăciune, dar se părea că Stannis îl uitase deja.

Era frig în curte când părăsi Toba de Piatră. Un vânt zburdalnic sufla dinspre est, făcând flamurile să plesnească fluturând zgomotos de-a lungul zidurilor.

Davos simţea în aer mirosul sării. *Marea.* Îi plăcea acel miros. Îi aprindea dorinţa de a păşi din nou pe punte, ridicând pânza şi pornind spre sud, către Marya şi cei doi micuţi ai săi. Se gândea acum la ei aproape în fiecare zi, iar seara şi mai mult. O parte din el nu-şi dorea altceva decât să-l ia pe Devan şi să meargă

acasă. *Nu pot. Nu încă. Acum sunt lord şi Mâna Regelui, n-am voie să-l dezamăgesc.*

Îşi ridică ochii, privind zidurile. În loc de merloane, o mie de monştri şi garguie îl priveau de pe ziduri, fiecare diferit de toţi ceilalţi: balauri, grifoni, demoni, manticore, minotauri, cerberi şi o mie de făpturi care mai de care mai ciudate se iveau de pe meterezele castelului, ca şi cum ar fi crescut acolo. Iar dragonii erau pretutindeni. Marele Castel era un dragon culcat pe burtă. Oamenii intrau prin gura lui deschisă. Bucătăriile erau un dragon ghemuit, cu fumul şi aburul cuptoarelor ieşindu-i pe nări. Turnurile erau dragoni aplecaţi deasupra zidurilor sau pregătiţi să-şi ia zborul. Şarpele înaripat părea să ţipe sfidător, în timp ce Turnul Dragonului Mării privea senin peste valuri. Dragoni mai mici încadrau poarta. Gheare de dragon ieşeau din ziduri, înhăţând torţele, aripi mari de piatră îmbrăţişau fierăria şi armurăria, iar cozile formau arcade, poduri şi scări exterioare.

Davos auzise adesea spunându-se că vrăjitorii Valyriei nu ciopleau şi nu şlefuiau ca zidarii obişnuiţi, ci prelucrau piatra cu foc şi magie, cu uşurinţa cu care un olar putea modela lutul. Dar acum se întreba: *Dacă erau dragoni adevăraţi, prefăcuţi cumva în piatră?*

— Dacă femeia roşie îi aduce la viaţă, castelul se va prăbuşi, presupun. Ce fel de dragoni sunt plini de odăi, de scări şi mobilă? Şi ferestre. Şi hornuri. Şi private.

Davos se întoarse, descoperindu-l pe Salladhor Saan lângă el.

— Asta înseamnă că mi-ai iertat trădarea, Salla?

Bătrânul prinţ clătină un deget spre el.

— Iertare, da. Uitare, nu. Tot aurul acela de pe Insula Cleştelui, care ar fi putut fi al meu – numai gândul mă stoarce şi mă îmbătrâneşte. Când voi muri sărac lipit, Lord Ceapă, nevestele şi concubinele mele te vor blestema. Lordul Celtigar avea multe neveste de soi, de care acum sunt lipsit, un vultur de mare pe care-l dresase să-i zboare de pe mână şi un corn fermecat cu care-şi chema krakenii din adâncuri. Foarte folositor ar fi un asemenea corn, să-i doborâm pe Tyroshi şi alte fiinţe sâcâitoare. Dar am eu cornul ăsta, să-l suflu? Nu, fiindcă regele s-a găsit să

facă din vechiul meu prieten Mâna lui. Îl luă pe Davos de braţ şi spuse: Oamenii reginei nu te iubesc, prietene. Am auzit că o anume Mână îşi face singur tovarăşi.

E adevărat, da?

Ai auzit prea multe, bătrâne prinţ. Un contrabandist ar face bine să cunoască

oamenii, la fel ca ritmurile mării, altfel nu va avea mult de trăit. Oamenii reginei rămâneau, poate, adepţi înfocaţi ai Stăpânului Luminii, dar oamenii de rând ai Pietrei Dragonului se întorceau la zeii pe care-i cunoşteau de o viaţă. Spuneau că

Stannis e vrăjit, că Melisandre îl îndepărtase de Cei Şapte, făcându-l să se închine unui demon din umbră, şi… ceea ce era cel mai rău… că ea şi zeul ei îi înşelaseră.

Şi existau cavaleri şi lorzi mărunţi care gândeau la fel. Davos îi căutase, alegându-i cu aceeaşi grijă cu care cândva îşi alegea echipajele. Ser Gerald Gower luptase cu dârzenie pe Apa Neagră, dar apoi fusese auzit spunând că R’hllor trebuie să fie un zeu neputincios, să-şi lase adepţii alungaţi de un pitic şi un om mort. Ser Andrew Eastermont era vărul regelui şi îl slujise ca scutier ani de zile.

Bastardul de la Cântecul Nopţii fusese la comanda ariergărzii care îl ajutase pe Stannis să ajungă la adăpost, pe galerele lui Salladhor Saan, dar el îl slăvea pe Războinic, cu o credinţă pe măsura temperamentului său năvalnic.

Oameni ai regelui, nu ai reginei. Dar nu era bine să se laude cu ei.

— Un anume pirat din Lys mi-a spus că un bun contrabandist stă ascuns, îi răspunse Davos prudent. Pânze negre, vâsle tăcute şi un echipaj care ştie să-şi ţină

limba.

Lyseanul râse.

— Un echipaj fără limbă e chiar mai bun. Muţi vânjoşi, puternici, care nu ştiu să scrie şi să citească. Dar pe urmă deveni serios: Mă bucur să ştiu că are cineva grijă de tine, prietene. Crezi că regele i-l va da pe băiat preotesei roşii? Un singur dragon mic ar putea pune capăt acestui război mare.

Din obişnuinţă, Davos întinse mâna după talismanul său, dar oasele degetelor nu-i mai atârnau la gât şi nu găsi acolo nimic.

— N-o va face, zise Davos. Nu poate să facă rău propriei sale rude.

— Lordul Renly s-ar bucura să audă asta.

— Lordul Renly a fost un trădător în armură. Edric Storm nu se face vinovat de nici o fărădelege, Înălţimea Sa e un om drept.

Salla ridică din umeri:

— Vom vedea. Sau *tu* vei vedea. Cât despre mine, mă întorc pe mare. Chiar în clipa asta, Apa Neagră ar putea fi străbătută de contrabandişti ticăloşi, care speră

să scape fără plata dărilor ce se cuvin stăpânului lor. Îi dădu lui Davos o palmă

peste spate: Ai grijă. Tu cu prietenii tăi muţi. Ai ajuns atât de mare acum, dar cu cât omul urcă mai sus, cu atât are mai mult de căzut.

Davos reflectă asupra acestor vorbe în timp ce urca treptele în Turnul Dragonului Mării, către camerele maesterului, de sub stâncărie. Nu avea nevoie să-i spună Salla că urcase prea sus. *Nu ştiu să scriu, nu ştiu să citesc, lorzii mă*

dispreţuiesc şi nu ştiu nimic despre cârmuire. Cum pot fi Mâna Regelui? Locul meu e pe puntea unei corăbii, nu în turnul unui castel.

Îi spusese asta lui Maester Pylos.

— Eşti un bun căpitan, i-a răspuns maesterul. Un căpitan îşi cârmuieşte corabia, nu-i aşa? Trebuie să străbată ape înşelătoare, să ridice velele când vântul e prielnic, să ştie când se apropie furtuna şi cum s-o înfrunte mai bine. E aproape acelaşi lucru.

Pylos fusese bine intenţionat, dar asigurările lui sunau goale.

— Nu e deloc acelaşi lucru, protestase Davos. Un regat nu e o corabie… şi ăsta e un lucru bun, altfel acest regat s-ar scufunda. Mă pricep la lemn, la sfoară şi la apă, da, dar la ce-mi foloseşte asta acum? Unde găsesc eu vântul care să-l poarte pe Regele Stannis către tronul său?

Maesterul a râs auzind acestea.

— Vezi, tocmai l-ai găsit, lordul meu. Vorbele sunt vânt, ştii bine, iar tu le-ai spulberat pe ale mele cu judecata-ţi sănătoasă. Cred că Înălţimea Sa ştie ce-i poţi oferi.

— Ceapă, i-a răspuns Davos posomorât. Asta îi pot oferi. Mâna Regelui ar trebui să fie un lord de viţă nobilă, un om înţelept şi învăţat, un comandant de oşti sau un mare cavaler…

— Ser Ryam Redwyne a fost cel mai mare cavaler al vremurilor sale şi una dintre cele mai proaste Mâini care a slujit vreodată un rege. Rugăciunile Septonului Murmison au făcut miracole, dar când a ajuns Mână, jumătate din regat s-a rugat pentru moartea lui. Lordul Butterwell era renumit pentru înţelepciunea sa, Myles Smallwood pentru curaj, Ser Otto Hightower pentru învăţătură, dar ca Mâini, au eşuat cu toţii. Cât despre obârşie, regii dragoni alegeau adesea Mâini de un sânge cu ei, ceea ce a dus la rezultate la fel de diferite ca Baelor Sfarmă-Lance de Maegor cel Crud. În schimb, tu îl ai pe Septonul Barth, fiul fierarului, cules de Bătrânul Rege din biblioteca Fortăreţei Roşii, care a dat regatului patruzeci

de ani de pace şi belşug. Pylos a zâmbit: Citeşte-ţi istoria, Lord Davos, şi vei vedea că îndoielile tale sunt fără temei.

— Cum să citesc istoria, când nu ştiu să citesc?

— Oricine poate învăţa să citească, lordul meu, i-a răspuns Maester Pylos. Nu e nevoie de nici o vrajă, nici de obârşie nobilă. Îl învăţ tainele cititului pe fiul tău, 272

din porunca regelui. Lasă-mă să te învăţ şi pe tine.

Era o ofertă binevoitoare şi nicidecum una pe care s-o poată refuza. Şi astfel, în fiecare zi, Davos se îndrepta către camerele maesterului, sus, în vârful Dragonului Mării, să se încrunte peste suluri, pergamente şi tomuri mari de piele, încercând să desluşească noi şi noi cuvinte. Eforturile îi dădeau adesea dureri de cap, făcându-l, pe deasupra, să se simtă mai nătărău decât Chip Peticit. Fiul lui, Devan, nu împlinise încă doisprezece ani, dar îl întrecea de departe, iar pentru Prinţesa Shireen şi Edric Storm, cititul părea la fel de firesc ca respiratul. Cu toate acestea, nu se dădea bătut. Era Mâna Regelui acum şi Mâna Regelui trebuia să

citească.

Scările înguste, şerpuitoare, ale Dragonului Mării fuseseră un supliciu pentru Maester Cressen după ce-şi rupsese şoldul. Davos simţea şi acum lipsa bătrânului.

Se gândea că probabil şi Stannis o simţea. Pylos părea deştept, sârguincios şi bine intenţionat, dar era nespus de tânăr şi regele nu i se destăinuia aşa cum i se destăinuise Maesterului Cressen. Bătrânul fusese cu Stannis vreme atât de îndelungată… *Până când a intrat în conflict cu Melisandre şi a murit pentru asta.*

În capul scărilor, Davos auzi un sunet uşor de clopoţei, care nu putea decât să

vestească prezenţa lui Chip Peticit. Bufonul îşi aştepta prinţesa în faţa uşii maesterului, ca un câine credincios. Puhav, cu umerii căzuţi, cu faţa lătăreaţă

tatuată în carouri pestriţe, roşii şi verzi, Chip Peticit purta un coif confecţionat dintr-o pereche de coarne de cerb prinse pe o găleată de tinichea. O duzină de clopoţei

atârnau de coarne şi sunau când se mişca... adică fără încetare, de vreme ce bufonul nu stătea locului nici o clipă. Zornăia şi zăngănea oriunde îl duceau paşii. Nu era de mirare că Maester Pylos îl alungase de la lecţiile lui Shireen.

— În apă, peştele mare mănâncă peştele mic, murmură bufonul la vederea lui Davos. Îşi legăna capul şi clopoţeii sunau şi zornăiau şi cântau. Ştiu, eu ştiu, oh, oh, oh.

— Aici, sus, peştele tânăr îl învaţă pe cel bătrân, zise Davos, care nu se simţea niciodată mai bătrân ca atunci când se aşeza la lecţie şi încerca să citească. Poate că altfel ar fi stat lucrurile dacă dascăl i-ar fi fost bătrânul Maester Cressen, dar Pylos era destul de tânăr ca să-i fie fiu.

Îl găsi pe maester aşezat la masa lui lungă de lemn, înţesată de cărţi şi suluri, faţă în faţă cu trei copii. Prinţesa Shireen stătea între cei doi băieţi. Chiar şi după

atât timp, Davos era nespus de încântat să-şi vadă odrasla în compania unei prinţese şi a bastardului unui rege. *Devan va fi lord acum, nu doar cavaler.*

Lordul de Rainwood. Davos era mai mândru de asta decât de faptul că purta el însuşi titlul. *Ştie şi să citească. Citeşte şi scrie, ca şi cum i-ar fi în sânge.* Pylos nu avea decât cuvinte de laudă pentru sârguinţa lui, iar maestrul armurier spunea şi el că Devan dovedea talent la mânuitul sabiei şi al lăncii.

— Fraţii mei s-au înălţat în Palatul Luminii, să şadă lângă Stăpân, spusese Devan când tatăl lui îi povestise despre moartea celor patru fraţi mai mari ai săi.

Mă voi ruga pentru ei noaptea, în faţa focurilor, şi pentru tine, tată, ca să fii călăuzit de lumina Stăpânului până la sfârşitul zilelor tale.

— Bună dimineaţa, îl salută băiatul.

Seamănă atât de mult cu Dale la vârsta lui, gândi Davos. Fără îndoială, fiul lui cel mai mare nu se îmbrăcase niciodată atât de elegant ca Devan, în straiele lui de scutier, dar avea aceiaşi ochi sinceri, căprui, aceeaşi pleată moale, castanie.

Bărbia şi obrajii lui Devan erau acoperiţi de un puf galben, care ar fi ruşinat o piersică adevărată, dar băiatul era nespus de mândru de „barba” lui. *Întocmai cum era, cândva, Dale.* Devan era cel mai mare dintre cei trei copii de la masă.

Cu toate acestea, Edric Storm era cu o palmă mai înalt şi mai lat în piept şi umeri. Semăna cu tatăl său în privinţa asta şi, pe deasupra, nu pierdea nici un antrenament de dimineaţă, cu sabia şi scutul. Cei destul de bătrâni să-i fi cunoscut pe Robert şi Renly când erau copii spuneau că bastardul semăna mai mult cu ei decât Stannis: părul negru ca tăciunele, ochii albaştri ca marea, gura, maxilarul, pometii. Doar urechile aminteau că mama lui era o Florent.

— Da, bună dimineaţa, lordul meu, repetă Edric Storm. Băiatul putea să fie nestăpânit şi trufaş, dar maesterii, castelanii şi maeştrii armurieri îl învăţaseră

bunele maniere. Vii de la unchiul meu? Ce face Înălţimea Sa?

— Bine, minţi Davos. La drept vorbind, regele avea un aer răvăşit, bântuit, însă Davos nu vedea rostul să-l împovăreze pe băiat cu temerile lui. Sper că nu v-am tulburat lecţia.

— Tocmai am terminat, lordul meu, îl asigură Maester Pylos.

— Citeam despre Regele Daeron întâiul. Prinţesa Shireen era o fetiţă tristă, dulce şi blândă, departe de a fi frumoasă. Moştenise de la Stannis maxilarul pătrat şi de la Selyse urechile familiei Florent, iar zeii, în cruda lor înţelepciune, găsiseră

de cuviinţă să contribuie la urâţenia ei îmbolnăvind-o în leagăn de vărsat-de-vânt.

Boala îi lăsase pielea de pe un obraz şi jumătate din gât gri, crăpată şi cornoasă, deşi îi cruţase atât viaţa, cât şi vederea. S-a dus la război şi a cucerit Dornul. I se spunea Tânărul Dragon, zise fata.

— Slăvea falşi zei, adăugă Devan, dar altminteri a fost un rege bun şi viteaz în luptă.

— E adevărat, fu de acord Edric Storm, dar tatăl meu a fost şi mai viteaz.

Tânărul Dragon n-a câştigat niciodată trei bătălii în aceeaşi zi.

Prinţesa îl privi cu ochii mari.

— Unchiul Robert a câştigat trei bătălii în aceeaşi zi?

Bastardul încuviinţă.

— S-a întâmplat când a venit pentru prima oară acasă, să-şi adune flamurile.

Lorzii Grandison, Cafferen şi Fell puseseră la cale să-şi unească forţele la Castelul Verii şi să mărşăluiască spre Capătul Furtunii, dar el a aflat de planul lor de la un informator şi a pornit îndată, cu toţi cavalerii şi scutierii săi. Când complotiştii au ajuns la Castelul Verii, unul după altul, i-a învins pe rând pe fiecare, înainte să-şi 274

poată uni forţele. L-a omorât pe Lordul Fell în lupta de la om la om şi l-a capturat pe fiul său, Silveraxe.

Devan se uită către Pylos:

— Aşa s-a întâmplat?

— Aşa *am spus,* nu? zise Edric Storm, înainte ca maesterul să apuce să

răspundă. I-a zdrobit pe toţi trei şi a luptat cu atâta vitejie, încât Lordul Grandison şi Lordul Cafferen au devenit după aceea oamenii lui, la fel şi Silveraxe. Nimeni nu l-a înfrânt vreodată pe tatăl meu.

— Edric, nu se cuvine să te făleşti, zise Maester Pylos. Regele Robert a suferit înfrângeri ca oricare altul. Lordul Tyrell l-a învins la Ashford şi a pierdut multe turniruri.

— Dar a câştigat mai multe decât a pierdut. Şi l-a ucis pe Prinţul Rhaegar pe Trident.

— Asta aşa e, fu de acord maesterul. Dar acum trebuie să-mi îndrept atenţia către Lordul Davos, care a aşteptat atât de răbdător. Vom mai citi mâine despre Regele Daeron şi *Cucerirea Dornului.*

Prinţesa Shireen şi băieţii îşi luară politicos rămas-bun. După ce plecară, Maester Pylos se apropie de Davos.

— Lordul meu, poate că ţi-ar plăcea să încerci şi tu un fragment din *Cucerirea Dornului.* Împinse cartea subţire, legată în piele, peste masă. Regele Daeron a scris cu o simplitate elegantă, iar sângele, bătăliile şi curajul abundă în istorisirea lui. Fiul tău e pur şi simplu captivat.

— Fiul meu n-are pur şi simplu nici doisprezece ani. Eu sunt Mâna Regelui.

Dă-mi altceva de citit, dacă eşti bun.

— Cum pofteşti, lordul meu. Maester Pylos scotoci pe masă, desfăşurând şi apoi lăsând la o parte mai multe suluri de pergament. Nu avem scrieri noi. Poate că una veche…

Davos gusta o poveste bună, ca oricine, dar bănuia că Stannis nu-l numise Mână ca să se distreze. Cea dintâi datorie a sa era să-l ajute pe rege să domnească

şi pentru asta trebuia să desluşească slovele pe care le aduceau corbii. Un lucru se învaţă cel mai uşor făcându-l, descoperise el; vele sau suluri, era acelaşi lucru.

— Poate că asta e ce ne trebuie. Pylos îi întinse o scrisoare.

Davos netezi micul pătrat de pergament boţit şi privi cu ochii mijiţi literele minuscule, greu de citit. Cititul obosea ochii, atâta lucru învăţase încă de la început. Uneori se întreba dacă Citadela oferea un premiu maesterului cu scrisul cel mai mărunt. Pylos se amuzase la auzul unei asemenea idei, dar…

— *Către cei… cinci regi,* citi Davos, şovăind puţin la *cinci,* pe care nu-l văzuse scris prea des. *Regele… de… regele… de dinspre?*

— *Dincolo,* îl corectă maesterul.

Davos se strâmbă:

— *Regele-de-Dincolo-de-Zid vine… vine spre sud. Conduce o… o… tare…*

— *Mare.*

— *… o mare armată de săi… sălba… sălbatici. Lordul M… Mmmor…*

Mormont a trimis un... corb de lapă... pă...

— *Pădurea. Pădurea Bântuită.* Pylos sublinie cuvintele cu vârful degetului.

— *... pădurea bântuită. E ata... atacat?*

— Da.

Mulţumit, continuă să silabisească:

— *Al... alte păsări au venit de atunci, fără vreo veste. Ne... temem...*

Mormont ucis cu toată... putoarea... nu, *puterea lui. Ne temem că Mormont a fost ucis cu toată puterea lui...* Davos îşi dădu seama dintr-odată ce anume citea.

Întoarse scrisoarea pe dos, văzu că sigiliul de ceară era negru. E de la Rondul de Noapte. Maester, Regele Stannis a văzut scrisoarea asta?

— I-am adus-o lui Ser Alester când am sosit aici. Atunci el era Mâna.

Credeam că a discutat-o cu regina. Când l-am întrebat dacă vrea să trimitem un răspuns, mi-a spus să nu fiu nătărău. Înălţimii Sale nu-i ajung oamenii pentru propriile bătălii, nu are nici unul de irosit cu sălbaticii, mi-a spus el.

Era adevărat. Iar povestea cu cei cinci regi l-ar fi înfuriat, negreşit, pe Stannis.

— Doar un muritor de foame cerşeşte pâine de la un milog, murmură el.

— Ce spuneai, lordul meu?

— O vorbă pe care mi-a zis-o cândva soţia mea. Davos bătu darabana pe masă

cu degetele-i scurte. Prima oară când văzuse Zidul fusese mai tânăr decât Devan, slujind la bordul *Pisicii Tărcate,* sub comanda lui Roro Uhoris, un tyroshi cunoscut pe tot cuprinsul mării înguste sub numele de Bastardul Orb, deşi nu era nici orb, nici fiu nelegitim. Roro navigase pe lângă Skogos, în Marea Tremurătoare, vizitând o sută de golfuleţe care nu mai văzuseră vreodată o corabie de negoţ. Aducea oţel, săbii, topoare, coifuri, cămăşi de zale, schimbându-le pe blănuri, fildeş, chihlimbar şi obsidian. Când *Pisica Tărcată*

se întorcea la sud, având calele pline, în Golful Focilor s-au ivit trei galere negre, care au mânat-o către Eastwatch. Au pierdut toată marfa, iar Bastardul şi-a pierdut capul, pentru fărădelegea de a vinde arme sălbaticilor.

Davos făcuse şi el negoţ la Eastwatch în vremurile sale de contrabandist. Fraţii în negru erau inamici aprigi, dar buni muşterii pentru o corabie cu marfa potrivită.

Însă, chiar dacă le luase banii, n-a uitat niciodată cum se rostogolise capul Bastardului Orb pe puntea *Pisicii Tărcate.*

— Am întâlnit câţiva sălbatici, când eram doar un băieţandru, îi spuse lui Maester Pylos. Erau tâlhari cinstiţi, dar când venea vorba de tocmeală, erau perfizi. Unul a şters-o cu slujnica de pe corabia noastră.

Una peste alta, păreau oameni ca oricare, unii buni, alţii mârşavi.

— Oamenii sunt oameni, fu de acord Maester Pylos. Ne întoarcem la lectura noastră, nobilă Mână?

Sunt Mâna Regelui, da. Putea fi Stannis Regele Westerosului cu numele, dar, 276

în fapt, era Regele Mesei Pictate. Stăpânea peste Piatra Dragonului şi Capătul Furtunii şi avea o alianţă din ce în ce mai instabilă cu Salladhor Saan, dar asta era tot. Cum putuse Rondul să caute la el ajutor? *Poate că nu ştiu cât e de slab, cât de vană este cauza lui.*

— Regele n-a văzut niciodată scrisoarea asta, eşti convins? Nici Melisandre?

— Nu. Să le-o înfăţişez? După atât timp?

— Nu, răspunse Davos fără şovăire. Ţi-ai făcut datoria când i-ai dat-o lui Ser Alester. *Dacă Melisandre avea cunoştinţă de scrisoare...* Ce spusese? *Cel al cărui nume nu trebuie rostit mărşăluieşte cu oastea lui, Davos Seaworth. Se apropie frigul şi noaptea fără de sfârşit...* Iar Stannis văzuse ceva în flăcări, un cerc de torţe în zăpadă, în mijlocul urgiei.

— Lordul meu, nu te simţi bine? întrebă Pylos.

Sunt îngrozit, Maester, i-ar fi putut spune. Davos îşi amintea o poveste pe care i-o spusese Salladhor Saan, despre cum Azor Ahai oţelise Aducătoarea de Lumină, vârând-o în inima soţiei pe care o iubea. *Şi-a ucis soţia, ca să lupte cu întunericul. Dacă Stannis este Azor Ahai renăscut, asta înseamnă că Edric Storm trebuie să joace rolul lui Nissa Nissa?*

— Mă gândeam, Maester. Iartă-mă. *Ce e rău dacă un rege sălbatic cucereşte Nordul?* Nu că Stannis ar fi avut Nordul în stăpânire. Nu era de aşteptat ca Înălţimea Sa să-i apere pe cei ce refuzaseră să-l recunoască drept rege. Dă-mi altă

scrisoare, zise el dintr-odată. Aceasta e prea…

— … dificilă, sugeră Pylos.

Se apropie frigul, şoptise Melisandre, *şi noaptea fără de sfârşit.*

— Tulburătoare, zise Davos. Prea… tulburătoare. Dă-mi alta, te rog.

JON

Se treziră în fumul ridicat din Oraşului Cârtiţei, care ardea. În vârful Turnului Regelui, Jon Snow stătea sprijinit în cârja căptuşită pe care i-o dăduse Maester Aemon, privind dâra de fum înălţându-se. Styr pierduse orice speranţă să ia Castelul Negru pe nepregătite, din clipa în care fugise Jon, dar chiar şi aşa, n-ar fi trebuit să-şi vestească apropierea atât de făţiş. *Poate că ne veţi omorî, dar nimeni nu va fi măcelărit în patul lui. Măcar atâta am făcut!*

Piciorul îl durea cumplit când îşi lăsa greutatea pe el. În dimineaţa aceea, avusese nevoie de ajutorul lui Clydas să-şi îmbrace veşmintele negre, proaspăt spălate, şi să-şi lege bocancii, iar când a fost gata, îi venea să se înece în laptele macului. În schimb, s-a mulţumit cu o jumătate de cupă de vin al viselor, o bucăţică de coajă de răchită şi o cârjă. Flacăra ardea în vârful Crestei Furtunii şi Rondul de Noapte avea nevoie de fiecare om.

— Pot să lupt, a susţinut el cu tărie, când au încercat să-l împiedice.

277

— Piciorul ţi-e vindecat, aşa-i? a mârâit Noye. Atunci n-o să te deranjeze dacă

ţi-l lovesc niţel?

— Aş prefera să te abţii. Piciorul mi-e ţeapăn, dar pot să umblu şontâc de colo-colo şi pot să lupt, dacă ai nevoie de mine.

— Am nevoie de fiecare om care ştie care capăt al suliţei trebuie să-l înfigă în sălbatici.

— Capătul ascuţit. Jon îşi amintea că-i spusese cândva ceva asemănător surioarei sale.

Noye şi-a scărpinat bărbia ţepoasă.

— S-ar putea să te descurci. Te punem pe un turn, cu un arc, dar dacă pici naibii de acolo, să nu vii la mine plângând.

Vedea drumul regelui, şerpuind pe câmpiile veştejite şi pietroase şi peste dealurile golaşe. Magnarul avea să se apropie pe drumul acela, cu Thennii mărşăluind în urma lui, cu topoare şi suliţe în mâini şi cu scuturi de bronz şi piele pe spate. *Grigg Ţapul, Quort, Buboi şi ceilalţi vor veni şi ei. Şi Ygritte.* Sălbaticii nu-i fuseseră niciodată prieteni, nu-i *lăsase,* dar ea…

Simţea junghiul durerii acolo unde săgeata ei îi trecuse prin carnea şi muşchiul coapsei. Îşi amintea ochii bătrânului şi sângele negru ce-i ţâşnea din gâtlej în timp ce furtuna pârâia în înaltul cerului. Dar cel mai bine îşi amintea peştera, trupul ei gol în lumina torţei, gustul gurii ei deschise sub apăsarea gurii lui. *Ygritte, stai deoparte. Du-te spre sud, ascunde-te într-unul dintre acele turnuri care-ţi plăceau atât de mult. Aici nu vei găsi decât moarte.*

În capătul celălalt al curţii, un arcaş căţărat pe acoperişul Cazărmilor de Cremene îşi desfăcuse pantalonii şi urina printr-un crenel. *Mully,* ştiu el după

pleata lui portocalie, unsuroasă. Oameni în negru se zăreau şi pe alte acoperişuri şi turnuri, dar nouă din zece erau din paie. Donai Noye le spunea santinele-sperietori. *Numai că ciorile suntem noi,* cugetă Jon, *şi majoritatea suntem destul de speriaţi.*

Oricum s-ar fi numit, santinelele de paie fuseseră ideea lui Maester Aemon.

Aveau în magazii mai multe perechi de pantaloni şi tunici decât oameni care să le îmbrace, şi atunci de ce să nu le umple cu paie, să le aşeze o mantie pe umeri şi să

le pună de strajă? Noye le aşezase în vârful fiecărui turn şi la jumătate dintre ferestre. Unele chiar ţineau suliţe în mâini sau aveau arbalete vârâte sub braţ.

Sperau ca Thennii să le vadă de departe şi să ajungă la concluzia că aveau de-a face cu un castel prea bine păzit ca să fie atacat.

Jon împărţea acoperişul Turnului Regelui cu şase sperietori de ciori şi doi fraţi adevăraţi, în carne şi oase.

Surdul Dick Follard stătea lângă un crenel, curăţând şi uleind metodic mecanismul arbaletei sale, ca roata să se învârtă uşor, în timp ce băiatul din Oraşul Vechi se plimba agitat de colo-colo, de-a lungul parapeţilor, făcându-şi de lucru cu hainele oamenilor de paie. *Poate are impresia că vor lupta mai bine dacă sunt aranjaţi aşa cum trebuie. Sau poate că aşteptarea asta îi* 278

macină nervii, întocmai cum mi-i macină şi mie.

Băiatul susţinea că are optsprezece ani, mai mult decât Jon, însă era crud ca iarba primăverii. Satin îi spunea, chiar dacă era îmbrăcat în lâna şi zalele Rondului de Noapte. Era numele pe care-l căpătase în bordelul în care se născuse şi crescuse. Era frumuşel ca o fată, cu ochii săi negri, pielea delicată şi zulufii ca pana corbului. Dar o jumătate de an la Castelul Negru îi întărise mâinile şi Noye zicea că se descurca binişor cu arbaleta. Dar dacă avea curajul să înfrunte ceea ce urma…

Jon se folosea de cârjă ca să se plimbe, şchiopătând. Turnul Regelui nu era cel mai înalt turn al castelului – semeaţă, supla şi părăginita Lance deţinea această

onoare, deşi Othell Yarwyck fusese auzit spunând că se putea prăbuşi în orice clipă. Şi nici cel mai puternic nu era Turnul Regelui – Turnul Străjilor, de lângă

drumul regelui, era mai greu de doborât. Însă era destul de înalt, destul de rezistent şi bine poziţionat în spatele Zidului, cu vedere spre poartă şi spre piciorul scării de lemn.

Prima oară când văzuse Castelul Negru cu ochii lui, Jon se întrebase de ce ar fi cineva atât de nesăbuit încât să construiască un castel fără ziduri. Cum putea fi apărat?

— Nu poate, îi spusese unchiul său. Tocmai despre asta e vorba. Rondul de Noapte e legat prin jurământ să nu ia parte la vrăjmăşiile regatelor. Cu toate acestea, anumiţi Lorzi Comandanţi, mai mult trufaşi decât înţelepţi, au uitat de jurăminte şi aproape că ne-au distrus pe toţi cu ambiţiile lor. Lordul Comandant Runcel Hightower a încercat să lase Rondul moştenire fiului său bastard. Lordul Comandant

Rodrik Flint s-a gândit să se facă Rege-de-Dincolo-de-Zid. Tristan Mudd, Nebunul Marq Rankenfell, Robin Hill… Ştiai că, acum şase sute de ani, comandanţii de la Poarta Zăpezii şi de la Fortul Nopţii au pornit război *unul împotriva celuilalt?* Iar când Lordul Comandant a încercat să-i oprească, şi-au unit forţele să-l omoare? Lordul Stark din Winterfell a fost nevoit să tranşeze problema… şi capetele amândurora. Ceea ce nu i-a fost greu, căci *cetăţile lor nu puteau fii apărate.* Rondul de Noapte a avut nouă sute nouăzeci şi şase de Lorzi Comandanţi înaintea lui Jeor Mormont, cei mai mulţi, oameni curajoşi şi de onoare… dar am avut parte şi de laşi şi de nesăbuiţi, şi de tirani şi de nebuni.

Supravieţuim fiindcă lorzii şi regii Celor Şapte Regate ştiu că nu reprezentăm o ameninţare pentru ei, oricine ar fi în fruntea noastră. Singurii noştri duşmani sunt la nord, iar la nord avem Zidul.

Numai că acum acei duşmani au trecut Zidul şi se apropie dinspre sud, cugetă

Jon, *iar lorzii şi regii Celor Şapte Regate ne-au uitat. Suntem prinşi între ciocan şi nicovală.* Fără un zid, Castelul Negru nu putea fi apărat. Donai Noye ştia asta mai bine ca oricine.

— Castelul nu le foloseşte la nimic, spusese armurierul adresându-se micii sale garnizoane. Bucătăriile, sala comună, grajdurile, chiar şi turnurile… n-au decât să

le ia pe toate. Golim armurăria şi mutăm cât putem din rezerve sus, pe Zid, şi ne postăm în preajma porţii.

Astfel, Castelul Negru avea, în sfârşit, un fel de zid, o baricadă în formă de semilună, înaltă de trei metri, făcută din tot ce aveau: lăzi cu piroane şi butoaie cu carne de oaie în saramură, coşuri, baloţi de pânză neagră, stive de buşteni, lemne tăiate, ţepuşe ascuţite în foc şi saci peste saci de grâne. Fortificaţia improvizată

împrejmuia două dintre cele mai importante obiective: poarta către nord şi piciorul imensei scări de lemn în zigzag

care se agăţa de faţa Zidului, suind ca un fulger tremurat, sprijinit de grinzi de lemn mari cât trunchiurile de copaci, înfipte adânc în gheaţă.

Jon vedea cum ultimele cârtiţe îşi continuau lungul urcuş, zorite de fraţii lui.

Grenn ducea un băieţel în braţe, în timp ce Pyp, două şiruri de trepte mai jos, lăsa un bătrân să se sprijine de umărul lui. Sătenii cei mai bătrâni aşteptau încă

întoarcerea cuştii. Văzu o mamă trăgând după ea doi copii, câte unul de fiecare mână, iar un băiat mai mare trecu în goană pe lângă ea, pe scări în sus. Mai sus cu şaptezeci de metri, Su Cer Senin şi Lady Meliana (care nu era o lady, toţi prietenii ei erau de acord) stăteau pe un podeţ, privind spre sud. Din locul unde se aflau, vedeau mai bine fumul decât Jon, fără doar şi poate. Jon se întreba ce se va întâmpla cu sătenii care hotărâseră să nu fugă. Întotdeauna se găseau câţiva prea încăpăţânaţi, prea proşti sau prea curajoşi ca să fugă, câţiva care preferau să lupte, să se ascundă sau să plece genunchiul. Poate că Thennii îi vor cruţa.

Ar trebui să-i atacăm noi primii, gândi Jon. *Cu cincizeci de cercetaşi călare, am putea să-i spulberăm pe drum.* Dar nu aveau cincizeci de cercetaşi şi nici pe jumătate atâţia cai. Garnizoana nu se întorsese încă şi nu aveau cum să ştie când se va întoarce, sau măcar dacă fraţii călare trimişi de Noye o găsiseră.

Noi suntem garnizoana, îşi spuse Jon, *şi bine ne mai şade!* Fraţii pe care Bowen Marsh îi lăsase în urmă erau bătrâni, infirmi şi băieţandri, întocmai cum îl prevenise Donai Noye. Pe câţiva îi vedea pe scări, urcând butoaie, pe alţii la baricade: bătrânul trupeş Kegs, domol ca întotdeauna, Gheată-Desperecheată

săltând vioi pe piciorul său de lemn, Uşurel, cu minţile rătăcite, care se credea reîncarnarea lui Florian Nebunul, Dilly din Dorne, Tânărul Henly (bine trecut de cincizeci de ani), Bătrânul Henly (trecut de şaptezeci), Hal Pletosul, Pătatul Pate din Iazul Fecioarelor. Vreo doi îl zăriră pe Jon

privindu-i de pe Turnul Regelui şi îi făcură semn cu mâna. Alţii întoarseră privirea. *Încă mă consideră trădător.*

Asta îi lăsa un gust amar, dar nu-i putea învinui. În definitiv, era bastard. Toată

lumea ştia că bastarzii sunt uşuratici şi schimbători din fire, născuţi fiind din minciună şi desfrânare. Şi îşi făcuse la Castelul Negru tot atâţia duşmani câţi prieteni… Rast era unul. Jon îl ameninţase o dată că, dacă mai continua să-l chinuie pe Samwell Tarly, îl va asmuţi pe Nălucă să-i sfârtece beregata, iar Rast nu uita asemenea lucruri. Chiar în clipa aceea, grebla frunzele uscate, făcând mormane sub scări, dar din când în când se oprea să-i arunce lui Jon o privire 280

ameninţătoare.

— Nu! răcni Donai Noye, la trei dintre oamenii Oraşului Cârtiţei, aflaţi undeva mai jos. Smoala merge la elevator, uleiul urcă pe scări până sus, săgeţile pentru arbalete la al patrulea, al cincilea şi al şaselea palier, suliţele la primul şi la al doilea. Untura îngrămădiţi-o sub scară, da, acolo, în spatele scândurilor. Butoaiele cu carne sunt pentru baricadă. *Acum, ţărani puturoşi. ACUM!*

Are glas de conducător, gândi Jon. Tatăl său spunea mereu că în luptă

plămânii unui căpitan erau la fel de importanţi ca mâna lui dreaptă.

— Nu contează cât de viteaz sau de strălucit e un om, dacă nu-şi face ordinele auzite, le-a spus fiilor săi Lordul Eddard, astfel că Robb şi Jon obişnuiau să urce pe turnurile Winterfellului, strigând unul la altul, peste curte. Donai Noye i-ar fi acoperit pe amândoi. Toate cârtiţele erau îngrozite de el, şi pe bună dreptate, de vreme ce ameninţa întruna să le taie capetele.

Trei sferturi dintre săteni urmaseră avertismentul lui Jon, venind să se refugieze la Castelul Negru. Noye decretase că fiecare bărbat care era încă destul de puternic să ţină în mână o suliţă sau să ridice un topor îl va ajuta să apere

baricada. Altfel, n-aveau decât să se ducă acasă şi să-şi încerce norocul cu Thennii. Îşi golise armurăria ca să-i înarmeze cum se cuvine. Le dăduse topoare mari, cu două tăişuri, pumnale ascuţite, săbii lungi, ghioage, buzdugane.

Îmbrăcaţi în pieptare din piele şi în cămăşi de zale, cu jambiere să le apere picioarele şi grumăjere ca să le ţină capetele pe umeri, câţiva dintre ei chiar arătau a soldaţi. *Dacă lumina e slabă. Şi dacă eşti saşiu.*

Noye pusese, de asemenea, la muncă femeile şi copiii. Cei prea tineri ca să

lupte urmau să care apă şi să se îngrijească de focuri, moaşa din Oraşul Cârtiţei îi va ajuta pe Clydas şi Maester Aemon cu răniţii, iar Hobb Trei Degete avea dintr-odată mai multe ajutoare la frigări, la învârtitul în oale şi la tăiatul cepei decât avea nevoie. Două dintre târfe se oferiseră chiar să lupte şi se arătaseră

destul de pricepute cu arbaleta ca să capete un loc pe scări, la doisprezece metri în sus.

— E frig. Satin stătea cu mâinile vârâte la subsuori, sub mantie. Avea obrajii învăpăiaţi.

Jon se strădui să zâmbească.

— Frig e la Colţii de Gheaţă. Asta e o zi răcoroasă de toamnă.

— Atunci, sper să nu văd niciodată Colţii de Gheaţă. Am cunoscut cândva, în Oraşul Vechi, o fată căreia îi plăcea să-şi pună gheaţă în vin. Cred că acolo e locul cel mai nimerit pentru gheaţă. În vin. Satin aruncă o privire către sud şi se încruntă. Crezi că santinelele de paie i-au alungat, lordul meu?

— Putem spera.

Era posibil, bănuia Jon… dar mai degrabă sălbaticii se opriseră pur şi simplu pentru niţel jaf şi viol în Oraşul Cârtiţei. Sau poate că Styr aştepta căderea nopţii, ca să înainteze la adăpostul întunericului.

Orele prânzului veniră şi trecură, fără urmă de Thenni pe drumul regelui. Dar Jon auzi zgomot de paşi în turn şi Owen Tolomacul se ivi dintr-odată prin trapă, roşu la faţă din pricina urcuşului. Avea un coş cu chifle dulci sub un braţ, o roată

de brânză sub celălalt şi un sac de ceapă atârnându-i de o mână.

— Hobb a zis să vă hrănesc, în caz că nu vă puteţi mişca de aici o vreme.

Sau poate că s-a gândit că e ultima noastră masă.

— Spune-i că-i mulţumim, Owen.

Dick Follard era complet surd, dar nasul îi funcţiona de minune. Chiflele erau calde din cuptor când începu să scotocească în coş, alegând una. Găsi şi o bucată

de unt şi întinse puţin pe chiflă cu cuţitul.

— Stafide, anunţă el fericit. Şi nuci. Vorbea îngălat, dar era uşor de înţeles, odată ce te obişnuiai cu el.

— O poţi lua şi pe a mea, zise Satin. Nu mi-e foame.

— Mănâncă, îi spuse Jon. N-ai de unde să ştii când vei mai avea ocazia. Luă şi el două chifle. Nucile erau de fapt alune şi, în plus, stafidele erau bucăţi de mere uscate.

— Vor veni astăzi sălbaticii, Lord Snow? întrebă Owen.

— Vei afla dacă vin, răspunse Jon. Ascultă cornul.

— Două semnale. Două înseamnă sălbatici. Owen era înalt, cu părul cânepiu, prietenos. Era neobosit la muncă şi surprinzător de îndemânatic când venea vorba de lucrat lemnul, de reparat catapultele sau alte treburi de felul acesta, dar aşa cum era gata să spună oricui, în fragedă pruncie mama lui îl scăpase în cap şi jumătate din minte i se scursese printr-o ureche.

— Ţii minte unde să te duci? îl întrebă Jon.

— Trebuie să mă duc la scări, mi-a zis Donai Noye. Trebuie să urc la al treilea palier şi să trag cu arbaleta în sălbatici, dacă încearcă să treacă peste barieră. Al treilea palier, unu, doi, trei. Capul i se bălăbănea în sus şi-n jos. Dacă sălbaticii

atacă, regele va veni să ne ajute, aşa-i? E un luptător puternic, Regele Robert.

Negreşit o să vină. Maester Aemon i-a trimis o pasăre.

N-avea rost să-i spună că Robert Baratheon era mort. Ar uita, aşa cum uitase şi înainte.

— Maester Aemon a trimis o pasăre, îl aprobă Jon. Asta păru să-l bucure pe Owen.

Maester Aemon trimisese o mulţime de corbi... nu către un singur rege, ci către patru. *Sălbatici la porţi,* zicea mesajul. *Regatul în primejdie. Trimiteţi tot ce puteţi la Castelul Negru.* Până la Oraşul Vechi şi până la Citadelă zburaseră corbii şi către zeci de lorzi puternici, în castelele lor. Cel mai mult îşi puneau nădejdea în lorzii Nordului, aşa că într-acolo trimisese Aemon două păsări. Către Umberi şi către Boltoni, la Castelul Cerwyn şi la Castelul lui Torrhen, la Karhold şi la Deepwood Motte, în Insula Ursului, la Vechiul Castel şi la Garda Văduvei, Portul Alb, Barrowton şi Rills, către citadela munţilor peste care stăpânea Casa Liddle, 282

către Casele Burley, Norrey, Harclay şi Wull, către toţi aceştia păsările negre duseseră stăruitoarea rugăminte. *Sălbatici la poartă. Nordul în pericol. Veniţi cu toate forţele.*

Ei, bine, vor fi având corbii aripi, dar lorzii şi regii n-au. Dacă era să vină

vreun ajutor, nu va veni astăzi.

Când dimineaţa lăsă loc după-amiezii, fumul se risipi şi cerul se înseninã din nou. *Nici un nor,* gândi Jon. Era un lucru bun. Ploaia şi ninsoarea le-ar fi pecetluit soarta.

Clydas şi Maester Aemon aduseră cuşca-troliu sus, la adăpost pe creasta Zidului, împreună cu majoritatea femeilor din Oraşul Cârtiţei. Oameni în negru se plimbau fără astâmpăr pe turnuri, strigând unul la altul peste curte. Septonul Cellador rostea o rugăciune împreună cu oamenii de pe baricadă, implorându-l pe Războinic să le dea putere. Surdul Dick Follard se cuibărise în mantie şi dormea.

Satin străbătuse sute de kilometri în cerc, de jur împrejurul crenelurilor. Zidul plângea, iar soarele trecea tiptil

peste cerul albastru, fără nori. Spre seară, Owen Tolomacul se întoarse cu o pâine neagră şi o găleată din cea mai bună friptură de oaie a lui Hobb, înăbuşită cu bere şi ceapă. Când terminară de mâncat, soarele era jos, la apus, iar umbrele erau alungite şi negre pe tot cuprinsul castelului.

— Aprinde focul, îi spuse Jon lui Satin, şi umple cazanul cu ulei.

Coborî scările, să zăvorască uşa, încercând să-şi mai dezmorţească piciorul.

Era o greşeală şi îşi dădu seama îndată, dar strânse cârja şi îşi văzu de treabă. Uşa către Turnul Regelui era din stejar cu drugi de fier. Ar fi putut să-i întârzie pe Thenni, dar n-avea cum să-i oprească, dacă voiau să intre. Jon trase zăvorul, trecu pe la privată – putea fi ultima lui şansă – şi începu să urce şontâc, înapoi către acoperiş, strâmbându-se de durere.

Spre vest, cerul avea o culoare sângerie, dar deasupra capului era de un albastru-cobalt, bătând în violet, iar stelele începeau să răsară. Jon se aşeză între două merloane, tovarăş doar cu un străjer de paie, şi privi Armăsarul galopând pe cer. Sau era Lordul Coarnelor? Se întrebă unde era Nălucă în clipa aceea. Se întrebă şi despre Ygritte şi îşi spuse că, dacă o ţinea aşa, o să-şi piardă minţile.

Satin îşi udă pantalonii când cornul sună, dar Jon preferă să-i lase impresia că

nu observă.

— Du-te şi scutură-l de umăr pe Dick, îi spuse băiatului din Oraşul Vechi, altfel e în stare să doarmă până ce se termină lupta.

— Mi-e frică. Faţa lui Satin avea o paloare fantomatică.

— Şi lor le este. Jon îşi sprijini cârja de un merlon şi îşi luă arcul, îndoind lemnul de tisă neted şi gros, pentru a trece o coardă prin locaş. Să nu iroseşti nici o săgeată dacă nu eşti sigur că poţi nimeri ţinta, spuse el, după ce Satin îl trezi pe Dick. Avem aici o rezervă îndestulătoare, dar îndestulătoare nu înseamnă

inepuizabilă. Şi ca să reîncarci, păşeşte în spatele unui merlon, nu încerca să te ascunzi după o sperietoare. Sunt din paie şi săgeţile vor trece direct prin ele.

283

Lui Dick Follard nu se osteni să-i spună nimic. Putea să citească pe buze când era lumină destulă şi nu se sinchisea de ce spuneai, dar ştia totul dinainte.

Îşi ocupară poziţiile în trei părţi ale turnului circular. Jon îşi atârnă tolba la centură şi scoase o săgeată. Era neagră, cu pene gri. Când o potrivi în arc, îşi aminti ce spusese Theon Greyjoy după o partidă de vânătoare.

— Mistreţul poate să-şi păstreze colţii şi ursul ghearele, declarase el, zâmbind în felul său. Nimic nu se compară cu o pană gri de gâscă.

Jon nu fusese niciodată un vânător nici pe jumătate la fel de iscusit ca Theon, dar nici nu era străin de mânuitul arcului. În preajma armurăriei se furişau siluete întunecate, dar Jon nu le vedea destul de bine ca să-şi irosească o săgeată. Auzi strigăte îndepărtate şi văzu arcaşii de pe Turnul Străjilor trăgând în jos cu săgeţi.

Era prea departe pentru el. Dar când zări, la cincizeci de metri, trei umbre desprinzându-se de vechile grajduri, păşi către crenel, îşi ridică arcul şi întinse coarda. Alergau, aşa că îi urmări aşteptând, aşteptând…

Săgeata şuieră uşor când părăsi coarda. O clipă mai târziu, se auzi un geamăt şi, dintr-odată, doar două umbre mai traversau curtea în salturi. Alergau cât puteau de repede, dar Jon scosese deja din tolbă a doua săgeată. De data aceasta se grăbi prea tare şi rată. Sălbaticii dispărură până când se pregăti din nou. Căută

o altă ţintă şi descoperi patru, alergând în jurul carcasei goale a Turnului Lordului Comandant. Lumina lunii licări pe suliţele şi topoarele lor şi pe înfiorătoarele podoabe de pe scuturi: cranii şi oase, şerpi, gheare de urs, chipuri demonice, contorsionate. *Oameni liberi,* ştiu Jon. Thennii aveau scuturi din piele fiartă, neagră, cu marginile şi

protuberanţa de bronz, dar ale lor erau simple şi neîmpodobite. Acestea erau scuturile mai uşoare, împletite, ale celorlalţi năvălitori.

Jon trase pana de gâscă în dreptul urechii, ochi şi eliberă săgeata, pe urmă

potrivi o alta, întinse arcul şi trase din nou. Prima săgeată nimeri scutul cu gheară

de urs, a doua un gât. Sălbaticul ţipă, prăbuşindu-se. Auzi în stânga zbârnâitul gros al arbaletei lui Dick Surdul şi, o clipă mai târziu, pe cea a lui Satin.

— Am nimerit unul! ţipă băiatul cu glas răguşit. L-am nimerit în piept!

— Mai nimereşte încă unul! îi strigă Jon. Acum nu mai trebuia să-şi caute ţinte, doar să le aleagă. Doborî un arcaş sălbatic în timp ce-şi potrivea arcul, pe urmă trimise o săgeată către bărbatul care lovea cu toporul poarta de intrare în Turnul lui Hardin. Acum rată, dar săgeata vibrând în stejarul uşii îl făcu pe sălbatic să se răzgândească. Abia când acesta o luă la goană, Jon îl recunoscu: era Buboi. O fracţiune de secundă mai târziu, bătrânul Mully trase o săgeată de pe Turnul Cazărmii în piciorul lui Buboi, care se îndepărtă de-a buşilea, lăsând în urma lui o dâră de sânge. *Acum n-o să se mai plângă de furuncul,* gândi Jon.

Când tolba i se goli, se duse după alta şi se mută lângă un alt crenel, umăr lângă umăr cu Surdul Dick Follard. Jon trăgea trei săgeţi la fiecare săgeată a lui Dick, dar acesta era avantajul arcurilor. Unii susţineau că arbaleta te apără mai

bine, însă era înceată şi incomod de reîncărcat. Auzea sălbaticii strigând unul la altul şi, undeva către vest, un corn de război sună. În lume nu mai existau decât umbra şi lumina lunii, iar timpul devenise o repetare nesfârşită a aceloraşi gesturi: potriveşte, întinde, trage. Săgeata unui sălbatic sfârtecă gâtul omului de paie de lângă el, dar Jon Snow nici nu băgă de seamă. *Ajutaţi-mă să trimit o singură*

săgeată fără greş în trupul Magnarului din Thenn, se rugă el la zeii tatălui său.

Măcar Magnarul era un duşman pe care-l putea urî. *Daţi-mi-l pe Styr.*

Degetele începuseră să-i înţepenească, degetul mare îi sângera, dar potrivi săgeata, întinse arcul şi trase. Privirea îi fu atrasă de o vâlvătaie şi se întoarse, văzând uşa sălii comune în flăcări. În doar câteva clipe, întregul castel de lemn ardea. Ştia că Hobb Trei-Degete şi ajutoarele sale din Oraşul Cârtiţei erau în siguranţă, pe creasta Zidului, şi totuşi, se simţi ca şi cum cineva i-ar fi tras un pumn în stomac.

— JON! răcni Dick Surdul, cu glasul său îngălat. Armurăria!

Îi vedea pe acoperiş. Unul avea o torţă. Dick săltă pe crenel, să poată ţinti mai bine, îşi ridică arbaleta pe umăr şi trimise o săgeată zbârnâitoare către omul cu torţa. Rată.

Însă arcaşul aflat mai jos îşi nimeri ţinta.

Follard nu scoase nici un sunet, doar se prăvăli cu capul înainte, peste parapet.

Erau treizeci de metri până la curtea de dedesubt. Jon auzi bufnitura în timp ce se uita pe după un străjer de paie, încercând să vadă de unde venise săgeata. La nici trei metri de trupul lui Dick Surdul, zări un scut de piele, o mantie zdrenţuită, o claie de păr roşu, des. *Sărutată de foc,* gândi el, *norocoasă.* Îşi ridică arcul, dar degetele refuzau să i se desfacă, iar în clipa următoare fata dispăru la fel de repede cum apăruse. Jon se răsuci, înjurând, şi trimise o săgeată către oamenii de pe acoperişul armurăriei, dar îi pierdu şi pe ei.

Între timp, grajdurile dinspre est erau în flăcări şi dinspre staule se revărsa un fum negru, amestecat cu smocuri de paie aprinse. Când acoperişul se prăbuşi, flăcările se ridicară vuind atât de răsunător, încât aproape că acoperiră cornii de război ai Thennilor. Cincizeci de Thenni tropăiau pe drumul regelui, încolonaţi, cu scuturile ridicate deasupra capului.

Alţii mişunau prin grădina de legume, prin curtea de piatră, în jurul vechii fântâni secate. Trei doborâseră uşile de la apartamentele Maesterului Aemon, pătrunzând în cetatea de lemn de sub stâncărie, iar în vârful Turnului Tăcerii se ducea o luptă disperată, săbii lungi împotriva topoarelor de bronz. Nimic din toate acestea nu conta. *Dansul continuă,* gândi Jon.

Se apropie şontâc de Satin şi îl înhaţă de umăr.

— Hai cu mine! ţipă el. Împreună, se îndreptară către parapetul dinspre nord, de unde se vedeau poarta şi zidul de buşteni, butoaie şi saci de grâne al lui Donai Noye. Thennii ajunseră acolo înaintea lor. Purtau coifuri, iar pe cămăşile lungi de piele aveau cusute discuri subţiri de bronz. Mulţi mânuiau topoare de bronz, însă

285

câţiva aveau topoare din piatră. Alţii, mai mulţi, ţineau în mâini suliţe scurte, cu capete în formă de frunză, care sclipeau roşietice în lumina grajdurilor în flăcări.

Strigau în Limba Veche în timp ce atacau baricada, lovind cu suliţele, legănându-şi topoarele, împrăştiind grânele şi sângele cu acelaşi elan, sub ploaia de săgeţi a arcaşilor şi arbaletiştilor postaţi de Donai Noye pe scară.

— Ce facem? strigă Satin.

— Îi omoram, îi strigă înapoi Jon, cu o săgeată neagră în mână.

Nici un arcaş n-ar fi putut spera la o ţintă mai uşoară. Thennii stăteau cu spatele la Turnul Regelui, atacând bariera în formă de semilună, căţărându-se peste saci şi butoaie, pentru a ajunge la oamenii în negru. Din întâmplare, Jon şi Satin îşi aleseră aceeaşi ţintă. Tocmai ajunsese în vârful baricadei, când o săgeată

de arc i se înfipse în gât şi una de arbaletă între omoplaţi. O clipă mai târziu, o sabie lungă îl lovi în burtă şi omul căzu peste cel din spatele lui. Jon întinse mâna după tolbă şi o găsi din nou goală. Satin ridica arbaleta. Jon îl lăsă acolo şi plecă

după alte săgeţi, dar nu apucă să facă mai mult de trei paşi că trapa se deschise dintr-odată în faţa lui. *La naiba, nici măcar n-am auzit uşa scârţâind.*

N-avea timp să gândească, să-şi facă planuri sau să strige după ajutor. Jon aruncă arcul, întinse mâna peste umăr, smulse Gheara Lungă din teacă şi îi îngropa lama în fruntea primului cap care se ivi pe acoperişul turnului. Bronzul nu era un obstacol pentru oţelul valyrian. Lovitura tăie direct prin coif şi adânc în ţeasta Thennului, care se prăbuşi de unde venise. După urlete, Jon îşi dădu seama că mai erau şi alţii în spatele lui. Se retrase şi îl strigă pe Satin. Următorul om care reuşi să ajungă sus se alese cu o săgeată de arbaletă în obraz. Dispăru şi el.

— Uleiul, zise Jon.

Satin clătină aprobator din cap. Înhăţară mănuşile căptuşite pe care le lăsaseră

lângă foc, ridicară cazanul greu cu ulei fierbinte şi îl turnară prin trapă, peste Thennii de dedesubt. Jon nu auzise niciodată ceva mai îngrozitor decât acele răcnete, iar Satin părea în pragul leşinului. Jon închise trapa cu piciorul, aşeză

cazanul greu de fier peste ea şi îl scutură zdravăn pe băiatul cu chip frumos:

— Vomită mai târziu. *Vino!*

Lipsiseră de lângă parapet doar câteva clipe, dar jos, totul se schimbase. O

duzină de fraţi în negru şi câţiva oameni din Oraşul Cârtiţei stăteau încă deasupra lăzilor şi a butoaielor, dar sălbaticii mişunau de-a lungul semilunii, împingându-i înapoi. Jon văzu un sălbatic vârându-şi suliţa în burta lui Rast şi ridicându-l în aer cu putere. Tânărul Henly era mort, Bătrânul Henly pe moarte, înconjurat de duşmani. Îl vedea pe Uşurel răsucindu-se şi lovind cu sabia, râzând ca un nebun, sărind de pe un butoi pe altul, cu mantia fluturând. Un topor de bronz îl nimeri chiar sub genunchi şi râsul i se transformă într-un ţipăt bolborosit.

— Îi înfrâng, zise Satin.

— Nu, făcu Jon, sunt înfrânţi!

Totul se petrecu repede. O cârtiţă o luă la fugă şi pe urmă o alta şi în scurt timp 286

toţi sătenii îşi aruncau armele şi părăseau baricada. Fraţii erau prea puţini ca să

reziste singuri. Jon îi privi încercând să formeze un şir, ca să se retragă în ordine, dar Thennii trecură peste ei cu săbii şi topoare, şi apoi fugeau şi ei. Dilly din Dorne alunecă şi căzu cu faţa în jos şi un sălbatic îi înfipse o suliţă între omoplaţi.

Kegs, mişcându-se încet şi gâfâind, aproape că ajunse la piciorul scării, când un Thenn îl prinse de pulpana mantiei şi îl trase... dar o săgeată de arbaletă îl doborî înainte ca toporul lui să cadă.

— L-am nimerit, triumfă Satin, în timp ce Kegs se îndreptă către scară

clătinându-se şi începu să urce treptele de-a buşilea.

Poarta e pierdută. Donai Noye o zăvorâse, dar era acolo, la îndemâna sălbaticilor, cu drugii de fier aruncând sclipiri roşii în lumina focului, cu tunelul rece şi negru în spate. Nimeni nu se întorsese s-o apere. Singurul loc sigur rămânea creasta Zidului, la două sute cincizeci de metri în sus pe scara întortocheată de lemn.

— La ce zei te rogi? îl întrebă Jon pe Satin.

— La Cei Şapte, răspunse băiatul din Oraşul Vechi.

— Roagă-te, atunci. Roagă-te la zeii tăi noi, iar eu o să mă rog la zeii mei vechi. Acum venea momentul decisiv.

Cu zăpăceala de la trapă, Jon uitase să-şi umple tolba. Se întoarse, şchiopătând, o umplu şi îşi luă arcul. Cazanul nu se clintise de când îl lăsaseră

acolo, aşa că, deocamdată, păreau în siguranţă. *Dansul continuă, iar noi îl urmărim de la galerie,* gândi el, întorcându-se şontâc. Satin trăgea în sălbaticii de pe trepte, apoi se ghemuia în spatele unui merlon să-şi reîncarce arbaleta. *O fi el frumuşel ca o fată, dar e iute.*

Adevărata bătălie se ducea pe scări. Noye aşezase suliţaşi pe primele două

paliere, dar fuga sătenilor îi speriase şi li se alăturaseră, gonind în sus, către al treilea palier, cu Thennii în spatele lor, omorându-i pe cei rămaşi în urmă. Arcaşii şi arbaletiştii de pe palierul de sus încercau să tragă peste capetele lor. Jon potrivi o săgeată, întinse arcul şi trase, văzând mulţumit cum unul dintre sălbatici se rostogoleşte pe scări. Căldura focurilor făcea Zidul să plângă, iar flăcările dansau şi sclipeau pe gheaţă. Scările se clătinau sub paşii oamenilor ce alergau să se salveze.

Din nou, Jon potrivi săgeata, întinse arcul şi trase, dar singurul arcaş era el şi singurul arbaletist era Satin, iar sălbaticii erau şaizeci-şaptezeci la număr. Thenni tropăind în sus pe scări, omorând în calea lor, îmbătaţi de victorie. La cel de-al patrulea palier, trei fraţi în mantii negre stăteau umăr la umăr, cu săbiile în mâini, şi lupta începu din nou, pentru scurt timp. Erau doar trei şi în curând valul de sălbatici îi mătură, iar sângele lor şiroi pe scări.

— Niciodată nu e omul mai vulnerabil în luptă decât atunci când fuge, îi spusese cândva lui Jon Lordul Eddard. Un om care fuge e pentru un soldat ca un animal rănit. Îi stârneşte pofta de sânge.

Arcaşii de la palierul al cincilea o luară la goană înainte ca sălbaticii să ajungă

la ei. Era o debandadă. O debandadă roşie.

— Adu torţele, îi spuse Jon lui Satin.

Lângă foc erau aşezate grămadă patru torţe, cu capetele înfăşurate în cârpe uleiate. Mai erau acolo şi o duzină de săgeţi. Băiatul din Oraşul Vechi vârî o torţă

în foc, până când se aprinse cu flăcări strălucitoare, iar pe celelalte le aduse sub braţ, neaprinse. Părea din nou speriat, şi avea de ce. Jon era speriat şi el.

Atunci îl văzu pe Styr. Magnarul escalada baricada, călcând peste sacii sparţi de grâne, peste butoaiele

sfărâmate, peste trupuri de prieteni şi duşmani deopotrivă. Armura lui de bronz cu solzi arunca sclipiri întunecate în lumina torţei. Styr îşi scosese coiful, să scruteze scena triumfului său, şi bastardul chel, fără urechi, zâmbea. În mână avea o suliţă lungă din lemnul copacului inimii, cu un cap de bronz împodobit. Când văzu poarta, arătă spre ea cu suliţa şi strigă ceva în Limba Veche, adresându-se celor câţiva Thenni din preajma lui. *Prea târziu,* gândi Jon. *Dacă ţi-ai fi condus oamenii peste baricadă, poate că ai fi reuşit să salvezi câţiva.*

Sus, un corn de război sună, un sunet lung şi grav. Nu de pe creasta Zidului, ci de la al nouălea palier, la şaptezeci de metri înălţime, unde se afla Donai Noye.

Jon potrivi o săgeată de foc în arc, iar Satin o aprinse cu torţa. Păşi către parapet, întinse arcul, ochi şi trase. Săgeata ţâşni, lăsând în urma ei un alai de panglici învăpăiate şi, cu o bufnitură, îşi atinse ţinta, trosnind. Nu pe Styr.

Treptele. Sau mai exact, butoaiele mari şi mici şi sacii pe care Donai Noye îi stivuise *sub* trepte, la primul palier, butoaiele cu untură şi ulei de lampă, sacii cu frunze şi cârpe uleiate, buştenii crăpaţi, scoarţa de copac şi talaşul.

— Încă o dată, zise Jon. Încă o dată, încă o dată.

Alţi arcaşi trăgeau şi ei de pe fiecare turn, unii trimiţându-şi săgeţile în arcuri înalte, pentru a se prăbuşi în faţa Zidului. Când rămaseră fără săgeţi de foc, Jon şi Satin începură să aprindă torţele şi să le arunce de pe creneluri.

Sus, deasupra lor, un alt foc înflorea. Vechile trepte de lemn înghiţiseră uleiul ca un burete, iar Donai Noye le îmbibase cu totul, de la cel de-al nouălea palier până jos, la al şaptelea. Jon nu putea decât să spere că ai lor reuşiseră să ajungă la loc sigur înainte ca Noye să arunce torţele. Fraţii în negru, cel puţin, cunoşteau planul, dar sătenii nu.

Vântul şi focul isprăviră treaba. Jon nu avea altceva de făcut decât să

privească. Cu flăcări deasupra şi flăcări dedesubt, sălbaticii nu aveau unde să

fugă. Unii îşi continuară urcuşul şi muriră. Alţii începură să coboare şi muriră.

Câţiva rămaseră pe loc. Muriră şi ei. Mulţi săriră de pe trepte înainte să-i cuprindă

flăcările şi muriră căzând. Vreo douăzeci de Thenni erau încă îngrămădiţi între focuri când gheaţa se crăpă din pricina căldurii şi partea de jos a scării, o treime întreagă, se prăbuşi împreună cu tone şi tone de gheaţă. Aceea a fost ultima oară

când Jon l-a văzut pe Styr, Magnarul Thennilor. *Zidul se apără singur,* gândi el.

Jon îl rugă pe Satin să-l ajute să coboare în curte. Piciorul rănit îl durea atât de tare încât abia putea să umble, chiar şi cu cârja.

— Adu torţa, îi spuse băiatului din Oraşul Vechi. Trebuie să caut pe cineva. Pe trepte fuseseră mai cu seamă Thenni. Cu siguranţă câţiva dintre oamenii liberi scăpaseră. Oamenii lui Mance, nu ai Magnarului. Poate că ea era printre ei.

Astfel, coborâră peste cadavrele celor care încercaseră să treacă prin trapă. Jon bâjbâia prin întuneric, cu cârja sub un braţ şi cu celălalt pe după umerii unui băiat din bordelul Oraşului Vechi.

Din grajduri şi din sala comună nu mai rămăsese decât cenuşa fumegândă, dar focul continua să-şi reverse furia asupra zidului, urcând treaptă cu treaptă, palier cu palier. Din când în când, se auzeau un vaier şi apoi un pârâit şi o altă bucată de gheaţă se desprindea de Zid, prăbuşindu-se. Aerul era încărcat de cenuşă şi cristale de gheaţă.

Îl găsi pe Quort mort şi pe Degete-de-Piatră murind. Găsi şi câţiva Thenni, morţi sau agonizând. Thenni pe care nu-i cunoscuse niciodată cu adevărat. Îl găsi pe Buboi, vlăguit din pricina sângelui pe care-l pierduse, dar încă în viaţă.

Pe Ygritte o găsi răşchirată pe un petic de zăpadă învechită, sub Turnul Lordului Comandant, cu o săgeată între

sâni. Pe faţă i se aşternuseră cristale de gheaţă şi, în lumina lunii, părea că poartă o mască argintie, sclipitoare.

Jon văzu că săgeata era neagră, dar avea pene albe de raţă. *Nu e a mea,* îşi spuse, *nu e o săgeată a mea.* Dar se simţea de parcă ar fi fost. Când îngenunche lângă ea în zăpadă, ochii i se deschiseră.

— Jon Snow, zise Ygritte, foarte încet. Glasul ei suna ca şi cum săgeata i-ar fi nimerit un plămân. *Asta* e un castel adevărat? Nu doar un turn?

— Da.

Jon îi luă mâna.

— Bine, şopti ea. Voiam să văd un castel adevărat, înainte… înainte să…

— Vei vedea o sută de castele, îi promise el. Bătălia s-a terminat. Maester Aemon te va îngriji. Îi atinse părul. Eşti sărutată de foc, ai uitat? Norocoasă.

N-ajunge o săgeată ca să te omoare. Aemon ţi-o va scoate, te va bandaja şi-ţi va da nişte lapte de mac pentru dureri.

Ygritte zâmbi.

— Îţi aminteşti peştera? Ar fi trebuit să rămânem acolo, ţi-am spus.

— Ne vom întoarce în peşteră, spuse el. N-o să mori, Ygritte. Nu.

— Oh. Ygritte îi cuprinse obrazul în palmă. Nimic nu ştii, Jon Snow, suspină

ea şi muri.

BRAN

— E doar un alt castel gol, zise Meera Reed, privind peste pustiul de pietriş, 289

dărâmături şi buruieni.

Nu, gândi Bran. *E Cetatea Nopţii şi aici e capătul lumii.* În munţi, nu se putuse gândi decât să ajungă la Zid şi să găsească cioara cu trei ochi, dar acum erau aici şi sufletul îi era plin de spaime. Visul pe care-l avusese... visul pe care *Vară* îl avusese... *Nu, nu trebuie să mă gândesc la acel vis.* Nici măcar nu le spusese fraţilor Reed, deşi cel puţin Meera părea să simtă că era ceva în neregulă. Dacă nu vorbea despre el, poate că va reuşi să uite că l-a visat, şi pe urmă se va dovedi că

nu era adevărat, iar Robb şi Vântul Cenuşiu vor fi încă...

— Hodor.

Hodor se mişcă şi Bran se mişcă împreună cu el. Mergeau de ore şi ore. *Cel puţin el nu se teme.* Lui Bran îi era frică de locul acesta şi aproape la fel de frică

s-o recunoască în faţa fraţilor Reed. *Sunt prinţ al Nordului, un Stark din Winterfell, aproape bărbat în toată firea. Trebuie să fiu curajos ca Robb.*

Jojen îşi ridică privirea spre el, cu ochii săi de un verde întunecat.

— Nu e nimic aici, Alteţă. N-avem ce să păţim.

Bran nu era atât de sigur. Cetatea Nopţii apărea în unele dintre cele mai înfricoşătoare poveşti ale Bătrânei Nan. Aici domnise Regele Nopţii, înainte ca numele lui să fie şters din amintirea oamenilor. Aici era locul unde Bucătarul Şobolan îi servise regelui andalilor plăcinta lui cu carne de prinţ şi şuncă, unde străjuiseră cele şaptezeci şi nouă de santinele, unde tânăra şi curajoasa Dany Flint fusese siluită şi apoi ucisă. Acesta era castelul unde Regele Sherrit îşi rostise blestemul asupra vechilor andali, unde ucenicii înfruntaseră

năluca ce li se arăta noaptea, unde orbul Symeon Ochi-de-Stele văzuse câinii iadului luptându-se.

Toporul Nemilos străbătuse odinioară aceste curţi şi escaladase aceste turnuri, măcelărindu-şi fraţii în întuneric.

Toate acestea se petrecuseră, într-adevăr, cu sute şi mii de ani în urmă, şi poate că unele nu se întâmplaseră niciodată. Maester Luwin spunea mereu că poveştile Bătrânei Nan n-ar trebui înghiţite pe de-a-ntregul. Dar o dată, când unchiul său a venit să-i viziteze tatăl, Bran l-a întrebat despre Cetatea Nopţii. Benjen Stark n-a spus că poveştile erau adevărate, dar nici că nu erau. Doar a ridicat din umeri, zicând:

— Am părăsit Cetatea Nopţii acum două sute de ani. De parcă acesta ar fi fost un răspuns.

Bran se forţă să privească împrejur. Era o dimineaţă rece, dar senină, cu soarele strălucind pe cerul albastru, fără nori, însă lui Bran nu-i plăceau *zgomotele.*

Tremurând printre turnurile sfărâmate, vântul scotea un şuier zbuciumat, zidurile gemeau şi apoi se linişteau, şi Bran auzea şobolanii râşcâind pe sub podelele castelului. *Copiii Bucătarului Şobolan, fugind de tatăl lor.* Curţile erau mici păduri, unde copaci ţepoşi îşi atingeau crengile goale unele de altele şi frunzele moarte mişunau ca gândacii peste peticele de zăpadă îngălbenită. Pe 290

locul unde se aflaseră grajdurile creşteau pomi, iar prin gaura din acoperişul boltit al bucătăriei îşi făcea loc un copac al inimii, alb şi chircit. Nici măcar Vară nu se simţea în largul lui acolo. Bran se strecură în pielea lui, doar pentru o clipă, să

adulmece locul. Nici mirosul nu-i plăcea.

Şi nu aveau pe unde să pătrundă.

Bran îi prevenise. Le spusese iar şi iar, dar Jojen Reed insistase să vadă cu ochii lui. Avusese un vis verde, zicea, şi visele lui verzi nu minţeau. *Dar nici nu deschid porţi,* gândi Bran.

Poarta care străjuia Cetatea Nopţii fusese zăvorâtă din ziua în care fraţii în negru îşi încărcaseră catârii şi caii şi plecaseră către Lacul Adânc.

Bariera-ghilotină fusese coborâtă, lanţurile care o ridicau, luate, tunelul blocat cu pietre şi moloz, care îngheţaseră laolaltă, devenind de nepătruns, ca Zidul însuşi.

— Ar fi trebuit să-l urmărim pe Jon, zise Bran când văzu tunelul. Se gândea adesea la fratele lui vitreg, din noaptea când Vară îl văzuse îndepărtându-se călare prin furtună. Ar fi trebuit să găsim drumul regelui şi să ne ducem la Castelul Negru.

— E riscant, prinţe, spuse Jojen. Ţi-am spus de ce.

— Dar sunt *sălbatici.* Au ucis un om şi voiau să-l omoare şi pe Jon. Jojen, erau o sută.

— Aşa ai spus tu. Noi suntem patru. L-ai ajutat pe fratele tău, dacă a fost el cu adevărat, dar era să-l pierzi pe Vară.

— Ştiu, zise Bran nefericit.

Lupul străvechi omorâse trei sălbatici, poate patru, dar fuseseră prea mulţi.

Când s-au strâns cu toţii în jurul bărbatului înalt, fără urechi, Bran a încercat să se furişeze prin ploaie, dar o săgeată a ţâşnit spre el şi junghiul neaşteptat de durere l-a făcut să iasă din pielea lupului şi să reintre în propria lui piele. După ce, în sfârşit, furtuna s-a potolit, s-au cuibărit unul în altul, în întuneric, fără foc, vorbindu-şi puţin şi numai în şoaptă, ascultând răsuflarea grea a lui Hodor şi întrebându-se dacă sălbaticii ar putea încerca să traverseze lacul în zori. Bran a pornit după Vară de mai multe ori, dar durerea pe care a găsit-o în trupul lupului l-a alungat înapoi, aşa cum o oală încinsă te face să-ţi retragi mâna, chiar dacă

vrei s-o apuci. Numai Hodor dormise în noaptea aceea, zvârcolindu-se şi murmurând *Hodor, hodor.* Bran era îngrozit la gândul că Vară murea undeva, în întuneric. *Vă rog, zei vechi, aţi luat Winterfellul, mi-aţi luat tatăl şi picioarele, vă*

rog nu-l luaţi şi pe Vară. Şi vegheaţi asupra lui Jon Snow şi alungaţi-i pe sălbatici.

Nici un copac al inimii nu creştea pe insula aceea stâncoasă de pe lac, dar cumva, vechii zei trebuie să-l fi auzit. Sălbaticii nu s-au grăbit să plece în dimineaţa următoare. Au dezbrăcat trupurile morţilor şi pe al bătrânului pe care îl omorâseră, au prins câţiva peşti din lac şi apoi a urmat un moment înspăimântător, când trei dintre ei au găsit drumul de pietre şi au pornit în larg… dar acolo unde 291

cărarea se întorcea, au pierdut-o şi doi s-ar fi înecat dacă nu i-ar fi scos ceilalţi afară. Bărbatul înalt şi pleşuv a răcnit la ei, cu vorbele răsunându-i peste apă, într-o limbă pe care nici măcar Jojen n-o cunoştea, şi puţin mai târziu şi-au adunat scuturile şi suliţele şi au pornit spre nord-est, pe acelaşi drum pe care o luase Jon.

Bran ar fi vrut să plece şi el, să-l caute pe Vară, dar Jojen l-a oprit.

— Mai rămânem o noapte, i-a spus el, să ne ţinem departe de sălbatici. Doar nu vrei să-i mai întâlneşti.

Târziu în după-amiaza aceea, Vară s-a întors de pe unde s-o fi ascuns, târându-şi piciorul din spate. A mâncat o parte din hoiturile de la han, alungând ciorile, pe urmă a înotat către insulă. Meera i-a scos săgeata frântă din picior şi i-a frecat rana cu seva unor plante pe care le-a găsit crescând la baza turnului. Lupul străvechi şchiopăta şi acum, dar lui Bran i se părea că tot mai puţin în fiecare zi.

Zeii îl auziseră.

— Poate c-ar trebui să căutăm alt castel, îi sugeră Meera fratelui său. Poate că

în altă parte putem intra pe poartă. Aş putea să plec în cercetare, dacă vrei, aş

merge mai repede de una singură.

Bran îşi scutură capul.

— Dacă mergi spre est, acolo e Lacul Adânc, pe urmă Poarta Reginei. La vest se află Hotarul Gheţii. Toate vor fi la fel, numai că mai mici. Toate porţile sunt zăvorâte, în afară de cele de la Castelul Negru, Eastwatch şi Turnul Umbrei.

La acestea, Hodor spuse *Hodor,* iar fraţii Reed schimbară o privire.

— Aş putea măcar să mă urc pe creasta Zidului, hotărî Meera, poate că văd ceva de acolo, de sus.

— Ce ai putea spera să vezi? întrebă Jojen.

— *Ceva,* răspunse Meera şi de data asta era de neclintit.

Eu ar trebui să mă urc. Bran îşi ridică privirea, uitându-se la Zid şi se imagină

escaladându-l pas cu pas, vârându-şi degetele în crăpăturile gheţii şi săpându-şi sprijin cu vârfurile picioarelor. Asta îl făcu să zâmbească, uitând o clipă de toate, de vise, de sălbatici şi de Jon – de *toate.* Când era mic, escaladase zidurile Winterfellului şi fiecare turn, dar nici unul nu fusese atât de înalt. Şi erau numai din piatră. Zidul *părea* de piatră, gri şi plin de scobituri, dar când norii se împrăştiau şi soarele îşi revărsa altfel lumina peste el, se transforma dintr-odată, înfăţişându-se alb şi albastru şi sclipitor. Era capătul lumii, aşa spunea mereu Bătrâna Nan. Dincolo de el sălăşluiau monştri, uriaşi şi vampiri, dar nu puteau răzbate atât timp cât Zidul se înălţa neclintit. *Vreau să stau sus, cu Meera,* gândi Bran. *Vreau să stau sus şi să văd.*

Dar era un băiat infirm, cu picioare nevolnice, aşa că nu putea decât să

privească de jos cum Meera urca în locul lui.

Meera nu se *căţăra* cu adevărat, aşa cum se căţărase el. Nu făcea decât să urce nişte trepte pe care Rondul de Noapte le cioplise cu sute şi mii de ani în urmă. Şi-l amintea pe Maester Luwin spunând că Cetatea Nopţii era singurul castel unde 292

treptele erau tăiate în gheaţa Zidului însuşi. Sau poate unchiul Benjen spusese asta. Castelele mai noi aveau scări de lemn sau de piatră sau lungi urcuşuri de pământ şi pietriş. *Gheaţa e prea înşelătoare.* Unchiul lui era cel care-i spusese asta. Zicea că stratul exterior al Zidului plângea uneori cu lacrimi de gheaţă, deşi mijlocul rămânea îngheţat,

tare ca piatra. Probabil că treptele se topiseră şi îngheţaseră la loc de mii de ori, de când ultimul frate în negru părăsise castelul, şi de fiecare dată când se întâmpla aşa, se strâmbau puţin şi deveneau mai netede şi mai periculoase.

Şi mai mici. *E aproape ca şi cum Zidul le-ar înghiţi înapoi.* Meera Reed avea mersul sigur, dar înainta încet, păşind de pe o treaptă pe alta. În două locuri, unde treptele aproape dispăruseră, se lăsă în patru labe. *Când va coborî va fi şi mai rău,* gândi Jon, urmărind-o. Oricum, îşi dorea să fi fost el acolo, sus. Când ajunse în vârf, urcând de-a buşilea pe cioturile de gheaţă care erau tot ce mai rămăsese din treptele de sus, Meera se făcu nevăzută.

— Când o să coboare? îl întrebă Bran pe Jojen.

— Când va fi gata. O să vrea să se uite bine... la Zid şi la ce e dedesubt. Ar trebui să facem acelaşi lucru aici, jos.

— Hodor? făcu Hodor, neîncrezător.

— Poate găsim ceva, stărui Jojen.

Sau poate ne găseşte ceva pe noi. Dar Bran nu putea spune asta, nu voia ca Jojen să-l creadă laş.

Aşadar, porniră să exploreze, cu Jojen Reed în frunte, Bran în coşul său, pe spatele lui Hodor, şi Vară, cu pas domol pe lângă ei. O dată, lupul străvechi se năpusti pe o uşă întunecată şi se întoarse, o clipă mai târziu, cu un şobolan între dinţi. *Bucătarul Şobolan,* gândi Bran, dar avea altă culoare şi nu era mai mare decât o pisică. Bucătarul Şobolan era alb şi aproape cât o purcea...

Cetatea Nopţii avea o mulţime de uşi întunecate şi o puzderie de şobolani.

Bran îi auzea vânzolindu-se prin beciuri şi cămări şi prin labirintul de tuneluri negre ca smoala care le legau. Jojen voia să meargă să scotocească acolo, jos, dar Hodor spuse *Hodor,* iar Bran *nu.* Jos, în bezna de sub Cetatea Nopţii, se aflau lucruri mai rele decât şobolanii.

— Pare un loc foarte vechi, spuse Jojen, când coborâră într-o galerie unde lumina soarelui scapără săgeţi prăfoase prin ferestrele goale.

— De două ori mai vechi decât Castelul Negru, răspunse Bran, amintindu-şi.

A fost primul castel de la Zid şi cel mai mare.

Dar totodată, era primul castel părăsit, încă de pe vremea Bătrânului Rege.

Chiar şi pe atunci era gol pe trei sferturi şi prea costisitor de întreţinut. Buna Regină Alysanne a propus ca Rondul să-l schimbe cu un castel mai mic şi mai nou, într-un loc aflat la doar zece kilometri spre est, unde Zidul ocolea ţărmul unui frumos lac verde. Lacul Adânc a fost plătit cu giuvaierele reginei şi construit de oamenii trimişi la nord de Bătrânul Rege, şi fraţii în negru au lăsat Cetatea 293

Neagră pe seama şobolanilor.

Dar asta se întâmplase cu două secole în urmă. Acum Lacul Adânc era gol ca şi castelul pe care îl înlocuise, iar Cetatea Nopţii…

— Sunt fantome aici, zise Bran. Hodor mai auzise toate aceste poveşti, dar poate că Jojen nu. *Fantome bătrâne,* dinainte de Bătrânul Rege, chiar de dinainte de Aegon Dragonul. Şaptezeci şi nouă de dezertori care au plecat la sud, să se facă haiduci. Unul dintre ei era mezinul Lordului Ryswell, aşa că, atunci când au ajuns la ţinutul gorganelor, au căutat adăpost în castelul lui. Dar Lordul Ryswell i-a luat prizonieri şi i-a trimis înapoi la Cetatea Nopţii. Lordul Comandant a ordonat să fie săpate gropi pe creasta Zidului, i-a vârât pe dezertori în ele şi i-a acoperit de vii cu gheaţă. Au suliţe şi corni şi cu toţii stau cu faţa spre nord. Li se spune cele şaptezeci şi nouă de santinele. În viaţă, şi-au părăsit posturile, astfel că

în moarte straja lor nu se sfârşeşte niciodată. Ani mai târziu, când Lordul Ryswell era bătrân, pe moarte, a cerut să fie dus la Cetatea Nopţii, ca să îmbrace veşmintele negre şi să stea lângă fiul său. Îl trimisese înapoi la Zid de dragul onoarei, dar încă îl iubea, aşa că a venit să stea de strajă împreună cu el.

Îşi petrecură o jumătate de zi scotocind prin castel. Unele turnuri se prăbuşiseră, iar altele păreau periculoase, dar urcară în clopotniţă (clopotele dispăruseră) şi în stâncărie (păsările dispăruseră). Sub berărie, descoperiră o cramă cu butoaie imense de stejar care sunau goale sub loviturile lui Hodor.

Găsiră şi o bibliotecă (rafturile şi lăzile erau distruse, cărţile dispărute, iar şobolanii erau pretutindeni). Găsiră o temniţă umedă şi întunecoasă, cu celule mari cât să adăpostească cinci sute de prizonieri, dar când Bran se agăţă de una dintre zăbrelele ruginite, aceasta i se sfarmă în mână. Din sala mare mai rămăsese doar un perete crăpat, baia părea să se scufunde în pământ, şi o imensă tufă de mărăcini pusese stăpânire pe curtea din faţa armurăriei, unde, odinioară, fraţii în negru trudiseră cu suliţa, scutul şi sabia. Armurăria şi fierăria erau încă în picioare, dar pânzele de păianjen, şobolanii şi praful luaseră locul săbiilor, foalelor şi nicovalei. Uneori Vară auzea sunete la care Bran părea surd, sau îşi dezvelea colţii către nimic, zburlindu-şi blana de pe ceafă… dar Bucătarul Şobolan nu-şi făcu apariţia, nici cele şaptezeci şi nouă de santinele, nici Toporul Nemilos. Bran se simţea uşurat. *Poate că e doar un vechi castel gol şi părăginit.*

Când Meera se întoarse, soarele era doar răsuflarea unei săbii deasupra dealurilor dinspre apus.

— Ce ai văzut? o întrebă fratele ei, Jojen.

— Am văzut o pădure bântuită, răspunse ea pe un ton melancolic. Munţi sălbatici cât vezi cu ochii, acoperiţi de copaci pe care nici o secure nu i-a atins vreodată. Am văzut lumina soarelui sclipind pe luciul unui lac şi norii adunându-se dinspre apus. Am văzut petice de zăpadă întărită şi ţurţuri lungi ca nişte ţepuşe. Am văzut chiar şi un şoim zburând în cercuri. Cred că m-a văzut şi el. I-am făcut semn cu mâna.

— Ai văzut o cale de coborâre? întrebă Jojen.

Meera clătină din cap.

— Nu, e o pantă abruptă, iar gheaţa e atât de netedă... Poate c-aş fi în stare să

cobor, dacă aş avea o sfoară bună şi un topor să-mi tai sprijin pentru mâini, dar...

— ... dar nu şi noi, termină Jojen.

— Nu, întări sora lui. Eşti sigur că ăsta e locul pe care l-ai văzut în vis? Poate că suntem în alt castel.

— Nu, ăsta e. E o poartă aici.

Da, gândi Bran, *dar e blocată cu pietre şi gheaţă.*

Pe măsură ce soarele cobora, umbrele turnurilor se alungeau şi vântul sufla tot mai tare, stârnind prin curte frunzele moarte, uscate. Amurgul care se lăsa îi aduse lui Bran în minte altă poveste a Bătrânei Nan, povestea Regelui Nopţii. Fusese cel de-al treisprezecelea bărbat din fruntea Rondului de Noapte, spunea ea, un luptător care nu ştia ce-i teama.

— Şi asta era greşeala lui, adăuga ea de fiecare dată, căci orice om trebuie să

cunoască teama. O femeie i-a adus pierzania, o femeie pe care o zărise de pe Zid, cu pielea albă ca lumina lunii şi ochii asemeni stelelor albastre. Netemându-se de nimic, a urmărit-o, a prins-o şi a iubit-o, dar pielea ei era rece ca gheaţa, iar când i-a dat sămânţa lui, i-a dat şi sufletul.

A adus-o la Cetatea Nopţii, a proclamat-o regină, şi cu nemaivăzute vrăjitorii i-a prins pe Fraţii Juraţi în mrejele lui. Timp de treisprezece ani au domnit cei doi, Regele Nopţii şi regina lui moartă, până când, în cele din urmă, un Stark de la Winterfell şi Joramun al sălbaticilor şi-au unit forţele să elibereze Rondul de vrajă. După căderea lui, când s-a descoperit că aducea ofrande Celorlalţi, toate mărturiile care pomeneau de Regele Nopţii au fost distruse, iar numele lui interzis.

— Unii spun că era un Bolton, încheia mereu Bătrâna Nan. Unii spun că era un Magnar din Skogos, alţii că era Umber Flint sau Norrey Stone. Unii vor să te facă

să crezi că era un Woodfoot, dintre cei care stăpâneau Insula Ursului înainte de venirea oamenilor de fier. Dar nu. A fost un Stark, fratele celui care l-a doborât.

Apoi îl ciupea întotdeauna pe Bran de nas, asta nu va uita niciodată. A fost un Stark de Winterfell şi, cine ştie? Poate că îl chema *Brandon.* Poate că a dormit chiar în patul ăsta, chiar în camera asta.

Nu, gândi Bran, *dar a umblat în castelul ăsta, unde vom dormi la noapte.*

Ideea nu-l încânta defel. În lumina zilei, Regele Nopţii era un om oarecare, spunea mereu Bătrâna Nan, dar noaptea era numai şi numai a lui. *Şi se întunecă.*

Fraţii Reed hotărâră că urmau să doarmă în bucătărie, un octogon de piatră cu o cupolă spartă. Părea să fie un adăpost mai bun decât oricare dintre celelalte clădiri, chiar dacă, sub imensa fântână din mijloc, podeaua din plăci de ardezie era străpunsă de un copac al inimii chircit, care creştea pieziş către gaura din acoperiş, întinzându-şi crengile albe ca osul către soare. Era un arbore ciudat, mai

295

subţire decât orice alt copac al inimii pe care-l văzuse vreodată, şi fără chip, dar pe Bran îl făcea să se simtă de parcă vechii zei erau, în sfârşit, cu el.

Dar era singurul lucru care îi plăcea la acea bucătărie. Acoperişul era la locul lui în cea mai mare parte, ceea ce însemna că vor rămâne uscaţi, dacă va fi să

plouă din nou, dar nu credea că vor ajunge să se *încălzească* vreodată aici. Simţea frigul strecurându-se prin podea. Nici umbrele nu-i plăceau, nici imensele cuptoare de cărămidă care îi înconjurau ca nişte guri deschise şi nici cârligele ruginite pentru carne ori zgârieturile şi petele pe care le vedea pe masa de măcelărie de lângă unul dintre pereţi. *Acolo, Bucătarul Şobolan l-a tăiat pe prinţ*

în bucăţi, iar plăcinta a copt-o într-unul din aceste cuptoare.

Însă fântâna îi plăcea cel mai puţin. Avea un diametru de mai bine de patru metri, toată din piatră, cu *trepte* zidite pe dinăuntru care coborau, de jur împrejur, în beznă. Pereţii erau umezi şi acoperiţi de silitră, dar nici unul dintre ei nu putea să vadă apa de la fund, nici măcar Meera, cu ochii ei ageri de vânător.

— Poate că nu are fund, zise Bran, şovăitor.

Hodor aruncă o privire peste marginea fântânii, care-i ajungea până la genunchi, şi spuse:

— *HODOR!*

Cuvântul reverberă în adâncul fântânii: *Hodorhodorhodorhodor,* din ce în ce mai slab, *hodorhodorhodorhodor,* până când ajunse mai puţin de o şoaptă. Hodor privi speriat. Apoi râse şi se aplecă să scoată o plăcuţă de ardezie din podea.

— Hodor, nu! strigă Bran, însă prea târziu. Hodor o azvârli peste marginea fântânii. N-ar fi trebuit să faci asta. Nu ştii ce e acolo, jos. Ai putea să răneşti ceva, sau… sau să trezeşti ceva.

Hodor îl privi cu inocenţă.

— Hodor?

Jos, departe, departe, departe, auziră sunetul pietrei întâlnind apa. Nu fusese un *bâldâbâc,* nu tocmai. Mai mult un *gogâlţ,* ca şi cum ce-o fi fost acolo jos ar fi deschis o gură îngheţată, tremurătoare, înghiţind piatra lui Hodor. Ecouri vagi străbătură fântâna şi, pentru o clipă, Bran crezu că aude ceva mişcându-se, zvârcolindu-se în apă.

— Poate că n-ar trebui să stăm aici, zise el neliniştit.

— Lângă fântână? întrebă Meera. Sau în Cetatea Nopţii?

— Da, răspunse Bran.

Fata râse şi îl trimise pe Hodor afară să adune lemne. Vară ieşi după el. Era deja aproape întuneric şi lupul străvechi voia să vâneze.

Hodor se întoarse cu braţele încărcate de lemne uscate şi crengi rupte. Jojen Reed îşi luă cremenea şi cuţitul şi începu să aprindă focul, în timp ce Meera curăţa peştele pe care îl

prinsese în ultimul pârâu pe care-l traversaseră. Bran se întreba câţi ani trecuseră de când fusese pregătită ultima cină în bucătăriile Cetăţii Nopţii. Se întrebă şi cine o pregătise, deşi era, poate, mai bine să nu ştie.

296

Când flăcările ardeau frumuşel, Meera puse peştele pe foc. *Măcar nu e plăcintă cu carne.* Bucătarul Şobolan îl gătise pe fiul regelui andalilor într-o plăcintă mare cu ceapă, morcovi, ciuperci, mult piper şi multă sare, o felioară de şuncă şi un vin roşu, dornishean. Pe urmă i l-a servit tatălui său, care i-a lăudat gustul şi a mai cerut o porţie. După aceea, zeii l-au transformat pe bucătar într-un monstruos şobolan alb, care nu putea să-şi mănânce decât propriii pui. De atunci, rătăcea prin Cetatea Nopţii, devorându-şi copiii, fără să-şi poată potoli vreodată

foamea.

— Nu pentru crimă l-au blestemat zeii, spusese Bătrâna Nan, ci pentru că i-a servit regelui andalilor o plăcintă din carnea fiului său. Omul are dreptul la răzbunare. Dar el a ucis un *oaspete* sub acoperişul său şi asta zeii nu pot ierta.

— Ar trebui să ne culcăm, decretă Jojen solemn, după ce se saturară. Focul ardea mocnit. Îl aţâţă cu un băţ. Poate că o să am un alt vis verde, să ne arate calea.

Hodor era deja ghemuit şi sforăia încetişor. Din când în când, se zvârcolea sub mantia lui şi scotea un scâncet care ar fi putut fi „Hodor”. Bran se cuibări mai aproape de foc. Căldura era plăcută şi trosnetul domol al flăcărilor îl liniştea, dar somnul întârzia să vină. Afară, vântul trimitea oştiri de frunze moarte în marş, peste curte, zgâriind uşor la uşi şi la ferestre. Sunetele îl făceau să se gândească la poveştile Bătrânei Nan. Aproape că putea auzi santinelele fantomatice, strigându-se una pe alta din vârful Zidului şi fluturându-şi cornii fantomatici de război. Lumina palidă a lunii cobora pieziş prin gaura tavanului boltit, pictând crengile copacului inimii care se întindeau către acoperiş, încercând parcă să

prindă luna şi s-o tragă jos, în fântână. *Vechi zei,* se rugă Bran, *dacă mă auziţi, nu-mi trimiteţi nici un vis în noaptea asta. Sau faceţi să fie un vis frumos.* Zeii nu răspunseră.

Bran se forţă să închidă ochii. Poate chiar dormi puţin, sau poate doar picotea, plutind aşa cum se întâmplă când eşti pe jumătate treaz, pe jumătate adormit, încercând să nu se gândească la Toporul Nemilos, la Bucătarul Şobolan sau la făptura care venea în noapte.

Apoi auzi zgomotul.

Ochii i se deschiseră. *Ce-a fost asta?* Îşi ţinu respiraţia. *Oare am visat? Am avut un coşmar?* Nu voia să-i trezească pe Jojen şi pe Meera doar pentru un vis urât, dar... *iată...* un freamăt uşor, departe... *Frunze, sunt frunzele lovindu-se de ziduri şi foşnind... sau vântul, ar putea să fie vântul...* Dar sunetul nu venea de afară. Bran simţi cum începe să i se ridice părul de pe mâini. *Sunetul e înăuntru, e aici, cu noi şi se aude tot mai tare.* Se ridică într-un cot, ascultând. *Era* vânt şi, da, frunzele foşneau, dar sunetul acesta era altceva. *Paşi.* Ceva se apropia. Ceva se apropia.

Nu erau santinelele, ştia. Santinelele nu părăseau niciodată Zidul. Dar puteau fi alte fantome, altele, chiar mai înfricoşătoare. Îşi aminti ce spunea Bătrâna Nan de-297

spre Toporul Nemilos, cum îşi scotea cizmele şi umbla desculţ prin castel, în întuneric, fără nici un sunet care să-ţi spună unde se află, doar cu picăturile de sânge care-i cădeau de pe secure, de pe cot şi din barba roşie. Sau poate nu era Toporul Nemilos, poate că era făptura care venea noaptea. Toţi ucenicii o văzuseră, zicea Bătrâna Nan, dar după aceea, când îi povestiseră Lordului Comandant, fiecare o descrisese altfel. *Şi trei au murit într-un an, iar al patrulea a înnebunit şi, o sută de ani mai târziu, când făptura a venit din nou, ucenicii au fost văzuţi târşâindu-şi picioarele după ea, toţi în lanţuri.*

Dar asta era doar o poveste. Nu făcea decât să se sperie singur. Nu exista nici o făptură care vine noaptea, aşa îi spusese Maester Luwin. Dacă o asemenea creatură existase

vreodată, dispăruse de mult din această lume, asemeni uriaşilor şi dragonilor. *Nu e nimic,* gândi Bran.

Dar sunetele erau mai puternice acum.

Vine dinspre fântână, îşi dădu el seama. Asta îl sperie şi mai mult. Ceva urca de sub pământ, urca, ieşind din întuneric. *Hodor a trezit făptura. A trezit-o cu bucata aia afurisită de ardezie şi acum vine.* Îi era greu să audă peste sforăitul lui Hodor şi bubuitul propriei inimi. Oare sunetul acela era sângele picurând de pe un topor? Sau era zornăitul îndepărtat al unor lanţuri fantomatice? Bran ascultă

încordat. *Paşi.* Cu siguranţă, erau paşi, fiecare puţin mai sonor decât cel dinainte.

Dar nu-şi putea da seama câţi. Sunetele aveau ecou în fântână. Nu auzea picurat, nici lanţuri, ci altceva… un sunet şuierat, subţire, ca un scâncet de durere şi o respiraţie grea, înăbuşită. Dar sunetul paşilor era cel mai puternic. Paşii se apropiau.

Bran era prea speriat ca să ţipe. Din foc nu mai rămăseseră decât câţiva tăciuni care ardeau mocnit, iar prietenii lui dormeau cu toţii. Era cât pe ce să-şi lepede pielea şi să pornească după lupul său, dar Vară era hăt, departe. Nu-şi putea lăsa prietenii lipsiţi de ajutor în întuneric, să înfrunte primejdia necunoscută ce ieşea din fântână. *Le-am spus să nu venim aici,* gândi el nefericit. *Le-am spus că sunt fantome. Le-am spus că trebuia să mergem la Castelul Negru.*

Paşii sunau apăsaţi. Înceţi, greoi, frecându-se de podea. *Trebuie să fie imens.*

Toporul Nemilos era un om voinic în povestea Bătrânei Nan, iar făptura care venea noaptea era monstruoasă. La Winterfell, Sansa îi spusese că, dacă se ascunde sub pătură, demonii întunericului nu-l pot atinge. Era gata s-o facă acum, dar apoi îşi aminti că era prinţ şi aproape bărbat în toată firea.

Bran se târî pe podea, trăgându-şi picioarele moarte după el, până când reuşi s-o atingă pe Meera pe picior. Fata se

trezi îndată. Nu mai cunoscuse pe nimeni care să se trezească atât de repede ca Meera Reed sau care să fie atât de iute. Bran îşi duse un deget la buze, dându-i de înţeles să nu vorbească. Meera auzi sunetul îndată, se vedea pe chipul ei. Auzea şi ea paşii, scâncetul îndepărtat, respiraţia grea.

Se ridică în picioare fără o vorbă şi îşi înhaţă arma. Cu harponul de prins 298

broaşte în mâna dreaptă şi cu marginile năvodului atârnându-i din stânga, se furişă

desculţă către fântână. Jojen continua să doarmă, neştiutor, iar Hodor mormăia şi se vânzolea în somnu-i agitat. Meera înainta ţinându-se în umbră, ocolind raza de lună, uşor, ca o pisică. Bran n-o scăpa din ochi, chiar dacă abia mai zărea strălucirea palidă a harponului ei. *N-o pot lăsa să înfrunte singură făptura,* gândi el. Vară era departe, dar…

… îşi lepădă pielea şi intră în pielea lui Hodor.

Nu era la fel ca atunci când se strecura în pielea lupului. Asta era atât de uşor, acum, că se gândea. Cu Hodor era mai greu, ca şi cum ai încerca să-ţi vâri cizma stângă pe piciorul drept. Nu se potrivea, iar cizma era *speriată,* cizma nu ştia ce se întâmplă, cizma respingea piciorul. Simţi gust de vomă în fundul gâtului lui Hodor şi asta aproape că-l făcu să se retragă. Se zvârcoli, îşi împinse trupul, se ridică şi îşi trase picioarele sub el – picioarele lui imense, puternice – şi se ridică.

Stau în picioare. Făcu un pas. *Merg.* Era o senzaţie atât de ciudată, încât fu cât pe ce să cadă. Se vedea pe sine, pe podeaua rece de piatră, o fiinţă mică şi infirmă, însă acum nu era infirm. Înhaţă sabia lui Hodor. Răsufla zgomotos, ca foalele unui fierar.

Dinspre fântână se auzea un plânset, un scrâşnet tăios, care îi străpungea trupul, ca un cuţit. O siluetă neagră, imensă, se ridică în întuneric şi porni, clătinându-se, către conul de lumină, iar pe Bran îl cuprinse o spaimă atât de profundă, încât, înainte să se *gândească* măcar să scoată

sabia lui Hodor, aşa cum intenţionase, se pomeni din nou pe podea, cu Hodor urlând *Hodor hodor HODOR,* aşa cum făcuse în turnul de pe lac, ori de câte ori fulgerul strălucea. Dar făptura care venea prin noapte urla şi ea, trăgând sălbatic de năvodul Meerei. Bran văzu harponul ţâşnind din beznă, iar făptura se clătină şi căzu, luptându-se cu năvodul. Plânsetul din fântână continua să se audă, chiar mai puternic acum. Pe podea, făptura neagră dădea din mâini şi se lupta, ţipând:

— *Nu, nu, nu face asta, te rog. NU...*

Meera stătea deasupra lui, cu lumina lunii aruncând sclipiri de argint pe dinţii harponului său.

— Cine eşti? întrebă ea.

— Sunt SAM, suspină făptura neagră. Sam, Sam, sunt Sam, dă-mi drumul, m-ai *înjunghiat...*

Se rostogoli prin balta de lumină, dând din mâini şi din picioare, în mrejele năvodului Meerei. Hodor continua să ţipe:

— Hodor hodor hodor.

Jojen puse vreascuri pe foc şi suflă, până când flăcările se ridicară, trosnind.

Apoi se făcu lumină şi Bran văzu femeia palidă şi trasă la faţă, lângă buza fântânii, înfofolită în blănuri şi piei, sub o imensă mantie neagră, încercând să

liniştească pruncul care-i plângea în braţe. Făptura de pe podea întindea o mână

prin năvod, încercând să-şi apuce pumnalul, dar ochiurile nu-l lăsau. Nu era vreo 299

fiară monstruoasă, nici măcar Toporul Nemilos într-o baie de sânge, ci doar un bărbat mare şi gras, îmbrăcat în lână neagră, blană neagră, piele neagră şi zale negre.

— E un frate în negru, zise Bran. Meera, e de la Rondul de Noapte.

— Hodor? Hodor se lăsă pe vine, uitându-se la bărbatul prins în plasă. Hodor, ţipă el din nou.

— Rondul de Noapte, da. Grăsanul continua să răsufle greu, ca foalele unui fierar. Sunt un frate al Rondului de Noapte. Avea o sfoară sub bărbie, ţinându-i capul ridicat, în timp ce alta îi săpa adânc în obraji. Sunt o cioară, vă rog. Daţi-mi drumul. Dintr-o dată, Bran deveni nedumerit.

— Eşti cioara cu trei ochi? *Nu poate fi cioara cu trei ochi.*

— Nu cred. Grăsanul îşi rostogoli ochii, dar avea numai doi. Nu sunt decât Sam. Samwell Tarly. Daţi-mi drumul, mă doare. Începu din nou să se zvârcolească.

Meera scoase un sunet de dezgust.

— Nu te mai foi, că-mi strici năvodul. Te arunc înapoi în fântână. Stai locului şi o să te desfac.

— Tu cine eşti? o întrebă Jojen pe fata cu pruncul în braţe.

— Gilly, răspunse ea. De la numele florii.1 El e Sam. N-am vrut să vă speriem.

Legănă copilul şi îi murmură, până când acesta se opri din plâns.

Meera îl descâlcea pe grăsanul frate în negru. Jojen se duse la fântână şi se uită

în jos.

— De unde aţi venit?

— De la Fortăreaţa lui Craster, răspunse fata. Tu eşti acela?

Jojen se întoarse ca s-o privească.

— Acela?

— Zicea că nu e Sam acela, explică ea. Că era altcineva, spunea. Cel pe care fusese trimis să-l găsească.

— Cine zicea? întrebă Bran.

— Mâini-Reci, răspunse Gilly cu glasul stins.

Meera desfăcu un capăt al năvodului şi grăsanul reuşi să se ridice în capul oaselor. Tremura şi îşi trăgea sufletul.

— Zicea că sunt oameni, gâfâi el. Oameni în castel. Dar n-am ştiut că o să fiţi chiar în capul scărilor. N-am ştiut că o să aruncaţi un năvod şi o să mă înjunghiaţi în burtă. Îşi atinse pântecele cu o mână neagră, înmănuşată. Sângerez? Nu văd.

— A fost doar o înţepătură, ca să te dobor de pe picioare, zise Meera. Hai, dă-mi voie să mă uit. Se lăsă pe un genunchi şi îl pipăi în jurul ombilicului. Porţi *zale!* Nici măcar n-am ajuns până la piele.

— Bine, dar m-a durut, se plânse Sam.

— Eşti *într-adevăr frate al Rondului de Noapte?* îl întrebă Bran.

1 *Gillyflower* – „garofiţă” (n. tr.).

Când clătină din cap, guşa grăsanului tremură. Avea pielea palidă şi ofilită.

— Sunt doar administrator. Am grijă de corbii Lordului Mormont. Pentru o clipă, avu aerul că-i venea să plângă. Dar i-am pierdut la Pumn. A fost vina mea.

Tot din vina mea ne-am rătăcit. Nici măcar n-am putut găsi Zidul. E lung de cinci sute de kilometri şi înalt de două sute cincizeci de metri şi nu l-am putut găsi!

— Ei, bine, l-ai găsit acum, zise Meera. Ridică-ţi fundul de pe jos, îmi vreau năvodul înapoi.

— Cum aţi trecut de Zid? întrebă Jojen, în timp ce Sam se căznea să se ridice în picioare. Fântâna duce la un râu subteran, de acolo veniţi? Nici măcar nu sunteţi uzi.

— Este o poartă, răspunse grasul Sam. O poartă secretă, pe fundul fântânii.

Poarta Neagră i se spune.

Fraţii Reed schimbară priviri.

— Găsim poarta asta pe fundul fântânii? vru să se asigure Jojen.

Sam îşi scutură capul.

— Voi nu. Trebuie să vă duc eu.

— De ce? întrebă Meera. Dacă există o poartă…

— N-o veţi găsi. Iar dacă o găsiţi, nu se va deschide. Nu pentru voi. Este *Poarta Neagră.* Sam se trase de mâneca din lână neagră, decolorată: Numai un om al Rondului de Noapte o poate deschide, aşa spunea el. Un Frate Jurat, care şi-a rostit legămintele.

— Spunea *el?* Jojen se încruntă. Acest… Mâini-Reci?

— Ăsta nu era numele lui adevărat, explică Gilly, legănându-şi copilul. Noi i-am spus aşa, Sam şi cu mine. Avea mâinile reci ca gheaţa, dar ne-a salvat de oamenii morţi, el cu corbii lui, şi ne-a adus aici, călare pe elanul lui.

— Elanul lui? întrebă Bran, cuprins de uimire.

— Elanul lui? întrebă Meera uluită.

— *Corbii* lui? se miră Jojen.

— Hodor? făcu Hodor.

— Era verde? vru să ştie Bran. Avea coarne?

Grăsanul era nedumerit:

— Elanul?

— *Mâini-Reci,* zise Bran nerăbdător. Oamenii verzi nu călăresc elani, aşa spunea Bătrâna Nan. Dar uneori au şi ei coarne.

— Nu era un om verde. Purta veşminte negre, ca fraţii Rondului, dar era palid ca o *creatură,* cu mâini atât de reci încât la început m-am speriat. Dar creaturile au ochi albaştri şi nu au limbă sau au uitat cum s-o folosească. Grăsanul se întoarse către Jojen: Probabil ne aşteaptă. Ar trebui să mergem. Aveţi ceva mai gros de îmbrăcat? La Poarta Neagră e frig, iar dincolo de Zid e şi mai frig. Voi…

— De ce n-a venit cu tine? Meera făcu semn către Gilly şi copilaşul ei: *Ei* au venit cu tine, el de ce nu? De ce nu l-ai adus şi pe el prin Poarta Neagră?

— El… nu poate.

— De ce?

— Zidul. Zidul nu e numai gheaţă şi piatră, zicea. Există vrăji ţesute în el…

vrăji vechi şi puternice. Nu poate trece dincolo de Zid.

Atunci se lăsă o linişte adâncă în bucătăria castelului. Bran auzea flăcările trosnind domol, vântul stârnind frunzele în noapte, copacul uscăţiv al inimii pârâind, cu crengile întinse către lună. *Dincolo de porţi sălăşluiesc monştrii, uriaşii şi vampirii,* îşi amintea vorbele Bătrânei Nan, *dar nu*

pot trece, atât timp cât Zidul se înalţă neclintit. Aşa că dormi, micul meu Bran, puiul meu. N-ai de ce să te temi. Nu e nici un monstru aici.

— Nu eu sunt cel pe care ţi-a spus să-l aduci, îi zise Jojen Reed grăsanului Sam, cu veşmintele-i negre, pătate şi lăbărţate. *El este!*

— Oh! Sam îşi coborî privirea către el, neîncrezător. Poate că abia atunci îşi dădea seama că Bran era infirm. Eu nu… Nu sunt destul de puternic să te duc în spate, eu…

— Mă poate duce Hodor. Bran arătă către coşul său. Mă cară în spate, cu coşul.

Sam se holba la el.

— Tu eşti fratele lui Jon Snow. Cel care a căzut…

— Nu, interveni Jojen. Băiatul acela e mort.

— Nu spune, îl preveni Bran. Te rog.

La început, Sam păru nedumerit, dar în cele din urmă continuă:

— Eu… eu pot păstra un secret. Şi Gilly. Când se uită la ea, fata încuviinţă.

Jon… Jon a fost şi fratele meu. A fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, dar a plecat cu Qhorin Halfhand la Colţii de Gheaţă şi nu s-a mai întors.

Îl aşteptam la Pumn, când… când…

— Jon e aici, zise Bran. Vară l-a văzut. Era cu nişte sălbatici, dar au omorât un om şi Jon i-a luat calul şi a fugit. Bag mâna-n foc că s-a dus la Castelul Negru!

Sam se uită la Meera cu ochii mari:

— Eşti sigură că era Jon? L-ai văzut?

— Eu sunt Meera, răspunse Meera, zâmbind. Vară e…

O umbră se desprinse de pe bolta crăpată de deasupra lor şi sări jos, prin lumina lunii. Chiar şi cu piciorul rănit, lupul ateriza uşor şi tăcut ca un fulg de nea. Gilly scoase un ţipăt speriat şi îşi strânse pruncul la piept cu atâta putere, încât acesta începu să plângă din nou.

— Nu-ţi face nimic, spuse Bran. *El* e Vară.

— Jon zicea că toţi aveaţi lupi. Sam îşi scoase o mănuşă. Pe Nălucă îl ştiu.

Întinse o mână tremurătoare, cu degete albe, moi şi dolofane ca nişte cârnăciori.

Vară se apropie, îi adulmecă degetele şi îi linse mâna.

În clipa aceea Bran se hotărî:

— Mergem cu tine.

— Toţi? Sam părea surprins să audă asta.

Meera ciufuli părul lui Bran.

— E prinţul nostru.

Vară înconjură fântâna, adulmecând. Se opri în dreptul primei trepte şi întoarse privirea către Bran. *Vrea să meargă.*

— Gilly o să fie în siguranţă dacă o las aici până când mă întorc? întrebă Sam.

— Aşa ar trebui, răspunse Meera. Poate să stea lângă focul nostru.

Jojen spuse:

— Castelul e gol.

Gilly îşi roti privirea.

— Craster obişnuia să ne spună poveşti despre castele, dar n-am ştiut că sunt aşa de mari.

Asta e doar bucătăria. Bran se întrebă ce părere va avea Gilly când va vedea Winterfellul, dacă îl va vedea vreodată.

În câteva minute îşi adunară lucrurile şi îl urcară pe Bran în coşul de nuiele, pe spatele lui Hodor. Când erau gata de plecare, Gilly îşi alăpta copilul lângă foc.

— Să te întorci după mine, îi spuse ea lui Sam.

— Îndată ce pot, îi promise el, pe urmă mergem într-un loc cald.

Când auzi asta, o parte din Bran se întrebă ce făcea. *Oare eu am să mai ajung vreodată într-un loc cald?*

— O iau eu înainte. Cunosc drumul. Sam şovăi în faţa scărilor. Numai că sunt atâtea *trepte!* oftă el, înainte de a începe să coboare. Jojen îl urmă, apoi Vară, Hodor cu Bran în spate. Meera rămase ultima, cu harponul şi năvodul ei.

Aveau de străbătut un drum lung, în adâncul fântânii. Sus, fântâna era scăldată

în lumina lunii, dar, cu fiecare întoarcere, devenea tot mai mică şi mai întunecată.

Paşii lor răsunau pe treptele ude şi clipocitul apei se auzea din ce în ce mai tare.

— Ar fi trebuit să aducem torţe? întrebă Jojen.

— Ochii ţi se vor obişnui. Ţine o mână pe perete şi n-o să cazi.

Fântâna devenea tot mai întunecată şi mai rece cu fiecare întoarcere. Când, în cele din urmă, Bran îşi înălţă capul, gura fântânii nu era mai mare decât o unghie.

— *Hodor!* şopti Hodor. *Hodorhodorhodorhodorhodorhodor,* îi răspunse în şoaptă fântâna. Sunetul apei era aproape, dar când se uită în jos, Bran nu văzu decât beznă.

După o întoarcere sau două, Sam se opri dintr-odată. Era la un sfert de tură

depărtare de Bran şi de Hodor şi cu doi metri mai jos, dar Bran abia îl zărea.

Totuşi, vedea uşa. *Poarta Neagră* o numise Sam, dar nu era neagră defel.

Era din lemn alb de copac al inimii şi pe ea era cioplit un chip.

Lemnul răspândea o strălucire albă ca laptele şi ca lumina lunii, atât de palidă

încât părea că nu atinge nimic dincolo de uşa propriu-zisă, nici măcar pe Sam, care stătea chiar în faţa ei. Chipul era bătrân şi palid, zbârcit şi ofilit. *Pare mort.*

Avea gura închisă, ochii la fel, obrajii traşi şi fruntea ofilită, bărbia căzută. *Dacă*

un om ar putea trăi o mie de ani fără să moară, doar să îmbătrânească, poate că

faţa lui ar ajunge să arate aşa.

Uşa deschise ochii. Erau albi şi ei. Şi orbi.

— Cine eşti? întrebă uşa şi fântâna şopti: *Cine-cine-cine-cine-cine-cine.*

— Sunt sabia din întuneric, răspunse Samwell Tarly. Sunt păzitorul de pe ziduri. Sunt focul care arde oprind frigul, lumina care aduce zorile, goarna care-i trezeşte pe cei adormiţi. Sunt scutul care păzeşte tărâmul oamenilor.

— Treci, atunci, spuse uşa. Buzele i se deschiseră, largi, mai largi şi tot mai largi, până când nu mai rămase decât o gură imensă, căscată în mijlocul unui cerc de zbârcituri. Sam se dădu la o parte şi îi făcu semn lui Jojen să treacă înaintea lui.

Vară îl urmă, adulmecând, apoi veni rândul lui Bran. Hodor se aplecă, dar nu destul. Buza de sus a uşii se frecă de creştetul capului lui Bran şi o picătură de apă

căzu şi i se prelinse încet pe nas. Era ciudat de caldă şi sărată ca o lacrimă.

304

DAENERYS

Oraşul Meereen era la fel de mare ca Astaporul şi Yunkaiul la un loc. Asemeni oraşelor sale surori, era construit din cărămidă, însă în vreme ce Astaporul era roşu şi Yunkaiul galben, Meereenul era construit din cărămizi de mai multe culori. Zidurile erau mai înalte decât ale Yunkaiului şi într-o stare mai bună, presărate cu bastioane şi străjuite de turnuri înalte de apărare la fiecare colţ. În spatele lor, profilându-se imensă pe cerul albastru, se zărea Marea Piramidă, o construcţie monstruoasă, înaltă de aproape trei sute de metri, cu o harpie de bronz în vârf.

— Harpia e o făptură laşă, zise Daario Naharis, când o văzu. Are inimă de femeie şi picioare de găinuşă. Nu e de mirare că fiii ei se ascund în spatele zidurilor.

Dar eroul nu se ascundea. Ieşi călare pe porţile oraşului, în armură cu solzi de aramă şi jais şi călare pe un cal alb de luptă, a cărui armură vărgată, în roz şi alb, se potrivea cu mantia de mătase care flutura pe umerii eroului. Era înarmat cu o lance lungă de patru metri, cu spirale roz şi albe, iar

părul îi era aranjat, coafat şi pomădat în forma unor coarne mari, răsucite, de berbec. Se plimba călare dintr-o parte în alta, sub zidurile din cărămizi multicolore, provocându-i pe atacatori să

trimită un campion care să-l înfrunte în duel.

Călăreţii ei de sânge erau atât de dornici să meargă să se lupte cu el, încât aproape că se luară la bătaie.

— Sânge din sângele meu, le spuse Dany, locul vostru este aici, lângă mine.

Omul acesta e o muscă bâzâitoare, nimic mai mult. Ignoraţi-l, în curând va pleca.

Aggo, Jhogo şi Rakharo erau războinici neînfricaţi, dar erau tineri şi prea valoroşi ca să rişte să-i piardă. Ei ţineau *khalasarul* unit şi, în plus, erau cele mai bune iscoade ale sale.

— Ai procedat înţelept, îi spuse Ser Jorah, în timp ce priveau din faţa pavilionului ei. Lasă-l pe nătărău să se plimbe de colo-colo strigând, până când îşi ologeşte calul. Nu ne face nici un rău.

— Ba da, ne face, sublinie Arstan Barbă-Albă. Războaiele nu se câştigă doar cu săbii şi suliţe, ser. Două oştiri egale se pot întâlni, dar una se va risipi şi va fugi, iar alta va rămâne învingătoare. Eroul aprinde curajul în inimile oamenilor lui şi sădeşte sămânţa îndoielii în inimile noastre.

Ser Jorah pufni:

— Şi dacă ar fi să piardă campionul nostru, ce fel de sămânţă ar sădi lucrul ăsta?

— Cel ce se teme de luptă nu dobândeşte nici o victorie, ser.

— Nu e vorba de luptă. Porţile Meereenului nu se vor deschide nici dacă acel 5

nătărău va cădea. De ce să riscăm în zadar viaţa unui om?

— Pentru onoare, aş zice.

— Am auzit destul. Numai ciorovăiala lor îi mai lipsea lui Dany, pe lângă

toate necazurile care o măcinau. Meereenul ridica probleme mult mai grave decât un erou în roz şi alb care striga insulte şi Dany nu se putea lăsa tulburată. Oastea ei număra mai bine de optzeci de mii de oameni, după Yunkai, dar dintre ei, soldaţi erau mai puţin de o pătrime. Ceilalţi… ei, bine, Ser Jorah îi numea guri cu picioare, şi curând aveau să moară de foame.

Marii Stăpâni ai Meereenului se retrăseseră din faţa oştirii lui Dany, culegând tot ce au putut culege şi arzând ce n-au mai apucat. Câmpuri pârjolite şi fântâni otrăvite o întâmpinaseră la tot pasul. Dar, lucrul cel mai rău dintre toate, pironiseră câte un copil de sclav pe fiecare stâlp al drumului de coastă de la Yunkai. Îi pironiseră de vii, cu maţele atârnând şi arătând, fiecare, cu mâna întinsă

drumul către Meereen. Mergând în fruntea avangărzii sale, Daario dăduse ordine ca toţi copiii să fie coborâţi de pe stâlpi înainte ca Dany să-i vadă, însă îndată ce a aflat, ea le revocase.

— *Vreau* să-i văd, spusese ea. Vreau să-i văd şi să-i număr, să mă uit la chipurile lor. Şi vreau să-mi amintesc.

Până când ajunseseră la Meereen, pe coasta de sare de lângă râu, numărase o sută şaizeci şi trei. *Voi cuceri acest oraş,* îşi jură încă o dată.

Eroul în roz şi alb îi ocăra pe atacatori de o oră, batjocorindu-le bărbăţia, mamele, soţiile şi zeii. Apărătorii oraşului îl încurajau de pe ziduri.

— Numele lui este Oznak zo Pahl, îi spuse Oacheşul Ben Plumm, când sosise pentru consiliul de război. Plumm era noul comandant al Fiilor Secunzi, ales prin votul celorlalţi mercenari. Am fost cândva garda de corp a unchiului său, înainte să mă alătur Fiilor Secunzi. Marii Stăpâni, ce mai adunătură de viermi! Femeile erau frumuşele, dar te putea costa viaţa să te uiţi cum nu trebuie la cine nu trebuie.

Am cunoscut un bărbat, Scab, căruia Oznak ăsta i-a scos ficatul. Susţinea c-a apărat onoarea unei femei, da, zicea că Scab o siluise cu privirea. Cum să violezi o fată cu privirea,

te-ntreb eu? Dar unchiul lui Oznak e cel mai bogat om din Meereen, iar tatăl lui e comandantul gărzii oraşului, aşa că am fost nevoit să fug ca un şobolan, înainte să mă omoare şi pe mine.

Îl priviră pe Oznak zo Pahl descălecând de pe calul lui alb de luptă, desfăcându-şi veşmintele, scoţându-şi bărbăţia şi îndreptând un şuvoi de urină în direcţia crângului de măslini unde, printre pomii pârjoliţi, era aşezat pavilionul auriu al lui Dany. Încă se uşura când Daario Naharis se apropie, cu *arakhul* în mână.

— Să-i tai chestia aia şi să i-o îndes pe gură, Înălţimea Ta? Dintele de aur îi strălucea prin barba-i albastră, în furculiţă.

— Oraşul i-l vreau eu, nu bărbăţia pricăjită. Însă Dany începea să se înfurie.

Dacă voi mai ignora multă vreme purtarea lui, oamenii mei mă vor socoti slabă.

6

Dar pe cine putea să trimită? Avea nevoie de Daario la fel de mult ca de călăreţii ei de sânge. Fără extravagantul Tyroshi, n-avea nici o autoritate asupra Ciorilor de Piatră, dintre care o mulţime fuseseră de partea lui Prendhal na Ghezn şi Sallor Pleşuvul.

Sus, pe zidurile Meereenului, ocările erau mai zgomotoase şi sute de susţinători urmau acum exemplul eroului lor, urinând printre parapete, pentru a-şi arăta dispreţul faţă de atacatori. *Urinează pe sclavi, ca să ne arate cât de puţin se tem de noi,* gândi ea. *N-ar îndrăzni aşa ceva dacă în faţa porţilor s-ar afla un khalasar Dothraki.*

— Trebuie să răspundem acestei provocări, repetă Arstan Barbă-Albă.

— Vom răspunde, spuse Dany, în timp ce eroul îşi vâra mădularul înapoi în pantaloni. Spune-i Vânjosului Belwas că am nevoie de el.

Îl găsiră pe uriaşul eunuc tuciuriu în umbra pavilionului ei, mâncând un cârnat.

Îl termină din trei muşcături, îşi şterse mâinile unsuroase de pantaloni şi îl trimise pe Arstan Barbă-Albă după cele necesare. Bătrânul scutier ascuţea *arakhul* lui Belwas în fiecare seară şi îl ungea cu ulei roşu. Când Barbă-Albă i-l aduse, Vânjosul Belwas îi cercetă lama cu ochii mijiţi, mormăi, îl vârî înapoi în teacă şi îşi legă centura la brâu. Arstan îi adusese şi scutul, un disc rotund de oţel, nu mai mare decât o farfurie, pe care eunucul prefera să-l ţină în mână decât să şi-l lege pe antebraţ, aşa cum obişnuiau să facă luptătorii din Westeros.

— Caută ficat şi ceapă, Barbă-Albă, îi ceru Belwas. Nu pentru acum, ci pentru după. Vânjosului Belwas i se face foame când ucide.

Nu aşteptă răspunsul, ci părăsi cu pas legănat crângul de măslini, îndreptânduse către Oznak zo Pahl.

— De ce el, *Khaleesi?* o întrebă Rakharo. E gras şi prost.

— Vânjosul Belwas a fost sclav aici, în arenele de luptă. Dacă nobilul Oznak va fi învins de unul ca el, Marii Stăpâni vor fi făcuţi de ruşine, iar dacă iese învingător… ei, bine, va fi o victorie măruntă pentru unul cu sânge atât de nobil, una cu care Meereenii nu se vor putea mândri.

Şi spre deosebire de Ser Jorah, de Daario, de Oacheşul Ben şi de cei trei călăreţi de sânge ai ei, eunucul nu conducea trupe, nu organiza bătălii şi nici nu-i dădea sfaturi. *Nu face nimic altceva decât să mănânce, să se fudulească şi să ţipe la Arstan.* Belwas era omul de care Dany se putea lipsi cel mai uşor. Şi era timpul să afle ce fel de protector îi trimisese Magister Illyrio.

Un murmur de entuziasm străbătu liniile ei de atac când Belwas fu zărit îndreptându-se greoi către oraş, iar dinspre zidurile şi turnurile Meereenului se auziră strigăte şi cuvinte de ocară. Oznak zo Pahl încalecă din nou şi aşteptă, cu lancea vărgată ridicată. Calul îşi scutură capul agitat şi lovi pământul nisipos cu copitele. Aşa masiv cum era, eunucul părea pirpiriu pe lângă eroul călare.

— Un adevărat cavaler ar descăleca, remarcă Arstan.

Oznak zo Pahl coborî lancea şi atacă.

7

Belwas se opri, cu picioarele depărtate. Într-o mână îşi ţinea scutul mic şi rotund, în cealaltă *arakhul* curbat pe care Arstan i-l îngrijea cu atâta sârguinţă.

Deasupra *sashului* de mătase galbenă pe care şi-l legase la brâu, pântecele lui mare, tuciuriu, şi pieptu-i lăsat se înfăţişau dezgolite. Nu purta armură, doar o vestă de piele cu ţinte, atât de minusculă încât nu-i acoperea nici măcar sfârcurile.

— Ar fi trebuit să-i dăm cămaşă de zale, spuse Dany, neliniştită dintr-odată.

— Zalele n-ar face decât să-l încetinească, o linişti Ser Jorah. În arenele de luptă nimeni nu poartă armuri. Mulţimea vine să vadă sânge.

Praful zbură de sub copitele calului alb de luptă. Oznak se năpusti către Vânjosul Belwas, cu mantia vărgată fluturându-i pe umeri. Întreg oraşul Meereen părea să-l susţină cu strigăte. Prin comparaţie, îndemnurile năvălitorilor păreau răzleţe şi firave; Nepătaţii ei stăteau în şiruri tăcute, privind cu feţe împietrite.

Belwas părea şi el cioplit în piatră. Stătea în calea calului, cu vesta întinsă pe spatele-i lat. Lancea lui Oznak era ridicată în dreptul pieptului. Vârful ei strălucitor de oţel licărea în lumina soarelui. O *să-l împungă,* îşi zise Dany…

când eunucul se răsuci într-o parte. Şi cât ai clipi, călăreţul era în spatele lui, rotindu-se, ridicând lancea. Belwas nu schiţă nici un gest. Meereenii de pe ziduri strigau şi mai tare.

— Ce face? întrebă Dany.

— Face spectacol pentru mulţime, îi explică Ser Jorah. Oznak îşi conduse calul în jurul lui Belwas, într-un cerc larg, apoi îi dădu pinteni şi atacă din nou. Şi iar Belwas aşteptă, pe urmă se răsuci şi împinse vârful suliţei. Dany auzea râsul bubuitor al eunucului răsunând peste câmpie, când eroul trecu pe lângă el.

— Lancea e prea lungă, constată Ser Jorah. Belwas nu are altceva de făcut decât să se ferească de vârful ei. În loc să încerce să-l împungă aşa de frumos, nătărăul ar trebui să treacă direct peste el cu calul.

Oznak zo Pahl atacă a treia oară, iar acum Dany îşi dădea seama că eroul alerga *pe lângă* Belwas, ca un cavaler în turnir, nu *spre* el, ca un Dothraki doborând un inamic. Terenul drept, fără denivelări, îi permitea atacatorului să

prindă viteză, dar în acelaşi timp, îl ajuta pe eunuc să se ferească de lancea incomodă, lungă de patru metri.

Eroul în roz şi alb al Meereenului încercă să anticipeze de astă dată, şi îşi aruncă lancea într-o parte, în ultima secundă, ca să-l prindă pe Vânjosul Belwas când se ferea. Dar şi eunucul anticipase şi se lăsă pe vine, în loc să se răsucească

într-o parte. Lancea trecu peste capul lui, fără să-l rănească. Şi dintr-odată Belwas se rostogoli, mişcându-şi *arakhul* ascuţit într-un arc de argint. Auziră calul de luptă nechezând, când lama îl muşcă de picioare, şi în clipa următoare animalul cădea, cu eroul prăbuşindu-se din şa.

Dintr-odată se lăsă tăcerea peste parapetele de cărămidă ale Meereenului.

Acum cei care ţipau şi aclamau erau oamenii lui Dany.

Oznak se desprinse de lângă cal cu un salt şi reuşi să-şi scoată sabia înainte ca 8

Vânjosul Belwas să se arunce asupra lui. Oţelul răsună pe oţel, prea iute şi năvalnic ca Dany să poată urmări loviturile. Trecură doar câteva secunde până

când, rănit, pieptul lui Belwas era scăldat în sânge, iar Oznak zo Pahl avea un *arakh* implântat direct între coarnele de berbec. Eunucul smulse lama şi despărţi capul eroului de trup, tăindu-i beregata din trei lovituri sălbatice. Îl ridică, arătându-l Meereenilor, apoi îl azvârli către porţile oraşului, lăsându-l să salte şi să se rostogolească pe nisip.

— Atât s-a ales de eroul din Meereen, zise Daario, râzând.

— O victorie fără sens, îi atrase atenţia Ser Jorah. Nu vom cuceri Meereenul omorându-i apărătorii unul câte unul.

— Nu, fu de acord Dany, dar sunt mulţumită că l-am omorât pe acesta.

Oamenii de pe ziduri începură să tragă cu arbaletele în Belwas, dar săgeţile fie nu ajungeau până la el, fie zburau inofensive în toate părţile. Eunucul întoarse spatele potopului de oţel, îşi coborî pantalonii, se lăsă pe vine şi îşi trimise fecalele în direcţia oraşului. Se şterse cu mantia vărgată a lui Oznak şi îi scurtă

calului agonia, înainte de a-şi târşâi picioarele înapoi către crângul de măslini.

Atacatorii îl întâmpinară cu glasuri răguşite, îndată ce ajunse în tabără.

Dothrakii lui Dany aclamau şi strigau, iar Cei Nepătaţi înălţară în văzduh un zăngănit sonor, lovindu-şi suliţele de scuturi.

— Bravo, îi spuse Ser Jorah, iar Oacheşul Ben îi aruncă eunucului o prună

coaptă, zicând:

— Un fruct dulce pentru o luptă dulce.

Până şi slujnicele Dothraki aveau cuvinte de laudă:

— Ţi-am împleti părul şi ţi-am atârna clopoţei în el, Vânjosule Belwas, zise Jhiqui, dar, din păcate, nu ai nici un fir de păr de împletit.

— Vânjosul Belwas n-are nevoie de clopoţei sunători. Eunucul mâncă pruna lui Ben din patru muşcături mari şi aruncă sâmburele cât colo. Vânjosul Belwas are nevoie de ficat cu ceapă.

— O să-l primeşti, spuse Dany. Vânjosul Belwas e rănit.

Pântecele îi era roşu, cu sângele şiroindu-i din rana de sub piept.

— E o nimica toată. Îl las pe fiecare să mă taie o dată, înainte de a-l omorî. Se lovi peste burta însângerată. Numără tăieturile şi vei şti câţi oameni a omorât Vânjosul Belwas.

Însă Dany îl pierduse pe Khal Drogo în urma unei astfel de răni şi nu avea de gând s-o lase netratată. O trimise pe Missandei să caute un anume sclav eliberat din Yunkai, renumit pentru priceperea lui în arta tămăduirii. Belwas urlă şi se văicări, însă Dany îl dojeni, numindu-l bebeluş mare şi chel, până când îl lăsă pe vraci să-i tamponeze rana cu oţet, să i-o coasă şi să-i lege pieptul cu fâşii de pânză

înmuiată în vin. Abia apoi îşi conduse Dany căpitanii şi comandanţii în pavilion, pentru consiliul de război.

— Trebuie să cuceresc acest oraş, le spuse ea, stând cu picioarele încrucişate 9

pe un maldăr de perne, cu dragonii în jurul ei. Irri şi Jhiqui turnară vin. Are grânarele pline până la refuz. Pe terasele piramidelor cresc smochini, curmali şi măslini, iar în beciurile lor zac îngropate butoaie cu peşte sărat şi carne afumată.

— Şi cufere grase cu aur, argint şi nestemate, le reaminti Daario. Să nu uităm de nestemate.

— Am aruncat o privire către zidurile dinspre coastă şi nu văd nici un loc vulnerabil, interveni Ser Jorah Mormont. Dacă am avea timp, am putea să săpăm sub un turn şi să facem o breşă, dar ce mâncăm până atunci? Rezervele noastre sunt pe sfârşite.

— Nici un punct vulnerabil în zidurile *dinspre coastă?* întrebă Dany.

Meereenul se înălţa pe o limbă de nisip şi piatră, unde apele molcome şi maronii ale Skahazadhanului se revărsau în Golful Sclavilor. Zidul nordic al oraşului se întindea pe malul râului, cel vestic pe ţărmul golfului. Asta înseamnă că am putea ataca dinspre râu sau dinspre mare?

— Cu trei corăbii? O să-i cerem Căpitanul Groleo să cerceteze cu atenţie zidul, de-a lungul râului, dar dacă nu e dărăpănat, n-o să facem decât să murim mai uzi.

— Şi dacă am construi turnuri de asediu? Fratele meu Viserys povestea despre asemenea turnuri. Ştiu că pot fi făcute.

— Din lemn, Înălţimea Ta, îi explică Ser Jorah. Stăpânii de sclavi au ars fiecare copac pe o distanţă de o sută de kilometri de locul unde ne aflăm. Fără

lemn, nu avem berbeci să zdrobim zidurile, nu avem scări să trecem dincolo de ele, nu avem turnuri de atac, nici ţestoase. Putem, fără îndoială, să atacăm porţile cu topoarele, dar…

— Ai văzut capetele de bronz de deasupra porţilor? întrebă Oacheşul Ben Plumm. Şiruri de capete de harpii, cu gurile deschise? Meereenii pot să toarne ulei încins prin gurile alea şi să-ţi prăjească luptătorii în faţa porţilor.

Daario Naharis îi zâmbi Viermelui Cenuşiu.

— Poate că Nepătaţii ar trebui să mânuiască topoarele. Uleiul încins nu e pentru voi decât o baie călduţă, din câte am auzit.

— Nu e adevărat. Viermele Cenuşiu nu-i întoarse zâmbetul. Oamenii ăştia nu simt arsurile ca alţii, dar un asemenea ulei orbeşte şi ucide. Însă Cei Nepătaţi nu se tem de moarte. Dă-ne berbeci şi vom doborî aceste porţi sau vom muri încercând.

— Aţi muri, spuse Oacheşul Ben.

La Yunkai, când preluase comanda Fiilor Secunzi, susţinea că trecuse prin o sută de bătălii.

— Dar nu voi spune că am luptat vitejeşte în toate. Există mercenari bătrâni şi mercenari curajoşi, dar nici un bătrân mercenar curajos.

Dany îşi dădea seama că era adevărat. Oftă.

— N-o să irosesc vieţile Celor Nepătaţi, Vierme Cenuşiu. Poate că vom înfrânge oraşul prin înfometare.

10

Ser Jorah o privi nefericit:

— Vom muri noi de foame cu mult înaintea lor, Înălţimea Ta. Nu găsim nimic de mâncare aici, nici nutreţ pentru catâri şi cai. Nici apa acestui râu nu-mi place.

Oraşul îşi revarsă murdăria în Skahazadhan, dar îşi scoate apa de băut din fântâni adânci. Am fost deja înştiinţaţi

despre molimi în tabere, febră şi pecingine şi trei cazuri de dizenterie. Vor mai fi şi altele, dacă rămânem aici. Marşul i-a slăbit pe sclavi.

— Sclavi eliberaţi, îl corectă Dany. Nu mai sunt sclavi.

— Sclavi sau liberi, sunt înfometaţi şi în curând se vor îmbolnăvi. Oraşul are mai multe provizii decât noi şi poate să şi le reînnoiască pe calea apei. Cele trei corăbii ale tale nu sunt suficiente să le oprească accesul şi pe mare şi pe râu.

— Atunci, care e sfatul tău, Ser Jorah?

— N-o să-ţi placă.

— Dar vreau să-l aud.

— Cum ţi-e voia. Eu zic: lasă oraşul ăsta în pace. Nu poţi elibera toţi sclavii din lume, *Khaleesi.* Războiul tău este la Westeros.

— N-am uitat Westerosul. Dany îl visa în unele nopţi – tărâmul fabulos pe care nu-l văzuse niciodată. Dar dacă las vechile ziduri de cărămidă ale Meereenului să mă înfrângă atât de uşor, cum voi putea vreodată să cuceresc marile castele de piatră ale Westerosului?

— Aşa cum a făcut-o Aegon, spuse Ser Jorah. Cu foc. Până când ajungem în Cele Şapte Regate, dragonii tăi vor creşte mari. Şi vom avea turnuri de asediu şi berbeci, toate câte ne lipsesc aici… dar drumul peste Ţinuturile Verii Lungi e îndelungat şi anevoios şi ne aşteaptă pericole pe care nu le putem prevedea. Te-ai oprit la Astapor să cumperi o armată, nu să începi un război. Păstrează-ţi suliţele şi săbiile pentru Cele Şapte Regate, regina mea. Lasă Meereenul în seama Meereenilor şi porneşte spre vest, către Pentos.

— Înfrântă? zise Dany, zbârlindu-se.

— Când laşii se ascund în spatele zidurilor înalte, ei sunt cei înfrânţi, *Khaleesi,* zise Ko Jhogo.

Ceilalţi călăreţi de sânge le ţinură isonul.

— Sânge din sângele meu, spuse Rakharo, când laşii se ascund şi pârjolesc hrana şi nutreţul, un mare *khal* trebuie să caute duşmani mai curajoşi. E lucru ştiut.

— E lucru ştiut, îl îngână Jhiqui, în timp ce turna în cupe.

— Nu pentru mine. Dany punea mare preţ pe sfatul lui Ser Jorah, dar să lase Meereenul neatins era mai mult decât putea înghiţi. Nu putea uita copiii agăţaţi pe stâlpi, păsările care le sfâşiau intestinele, braţele lor sfrijite arătând către drumul de coastă. Ser Jorah, spui că nu mai avem mâncare. Dacă pornesc spre vest, cum pot să-mi hrănesc sclavii eliberaţi?

— Nu poţi. Îmi pare rău, *Khaleesi.* Trebuie să se hrănească singuri sau să

moară de foame. Mulţi, foarte mulţi vor pieri pe drum, da. Va fi greu, dar n-avem cum să-i salvăm. Trebuie să lăsăm ţinutul ăsta pârjolit departe în urma noastră.

Dany lăsase un alai de cadavre în urma ei când traversase pustiul roşu. Era o privelişte pe care nu voia s-o mai vadă.

— Nu, spuse ea. N-o să-mi conduc oamenii la moarte. *Copiii mei.* Trebuie să

existe o cale să pătrundem în acest oraş.

— Cunosc eu o cale. Oacheşul Ben Plumm îşi mângâie barba pestriţă, cu fire albe şi gri. Canalele.

— Canalele? Ce vrei să spui?

— Canale mari de cărămidă se revarsă în Skahazadhan, ducând murdăria oraşului. Ar putea să fie o cale de intrare, pentru câţiva. Aşa am fugit eu din Meereen după ce Scab şi-a pierdut capul. Oacheşul Ben se strâmbă. Mirosul nu m-a părăsit niciodată. Uneori îl visez.

Ser Jorah îl privi neîncrezător.

— E mai uşor să ieşi decât să intri, mi s-ar părea mie. Aceste canale se deşartă

în râu, zici? Asta ar însemna că gurile sunt chiar sub ziduri.

— Şi închise cu porţi de fier, mărturisi Oacheşul Ben, dar unele au ruginit cu totul, altfel m-aş fi înecat în rahat. Odată intrat, e un urcuş lung şi mizerabil, într-un întuneric negru ca smoala, printr-un labirint de cărămizi, unde omul se poate

pierde pe vecie. Murdăria nu îţi ajunge niciodată mai jos de brâu şi ţi se poate ridica deasupra capului, judecând după petele pe care le-am văzut pe pereţi.

Şi acolo, jos, sunt şi fiinţe. Şobolani mai mari decât ai văzut vreodată şi încă

altele, şi mai rele. Scârboase.

Daario Naharis râse.

— Mai scârboase decât tine, când ai ieşit târâş afară? Dacă vreun om ar fi destul de nebun să încerce aşa ceva, fiecare stăpân de sclavi din Meereen l-ar mirosi din clipa în care şi-ar face apariţia. Oacheşul Ben ridică din umeri.

— Înălţimea Sa a întrebat dacă există vreo cale de intrare, aşa că i-am spus…

însă Ben Plumm nu mai intră în canalele alea încă o dată, nici pentru tot aurul din Cele Şapte Regate. Dar dacă sunt alţii care vor să încerce, n-au decât.

Aggo, Jhogo şi Viermele Cenuşiu încercară cu toţii să vorbească deodată, dar Dany ridică mâna, făcând linişte.

— Aceste canale nu par promiţătoare. Ştia că Viermele Cenuşiu şi-ar conduce Nepătaţii prin canale, dacă aşa i-ar porunci. Nici călăreţii ei de sânge nu s-ar lăsa mai prejos. Dar nici unul dintre ei nu era potrivit pentru o asemenea misiune.

Dothrakii erau călăreţi, iar forţa Celor Nepătaţi consta în disciplina lor pe câmpul de luptă. *Pot, oare, să trimit oameni să moară în întuneric, pe baza unei speranţe atât de vagi?*

— Trebuie să mă mai gândesc la asta. Întoarceţi-vă la treburile voastre.

Căpitanii ei se înclinară şi o lăsară cu slujnicele şi dragonii. Dar în timp ce Oacheşul Ben ieşea, Viserion îşi desfăcu aripile alburii şi zbură alene spre capul 12

lui. Una dintre aripi îl lovi pe mercenar în faţă. Dragonul alb ateriza greoi, cu un picior pe capul bărbatului şi cu unul pe umăr, ţipă şi îşi luă din nou zborul.

— Te place, Ben, spuse Dany.

— Ba bine că nu, râse Oacheşul Ben. Am şi eu un strop de sânge de dragon în vene, să ştii.

— Tu? Dany era uluită. Plumm era mercenarul tipic, o corcitură prietenoasă.

Avea o faţă mare, tuciurie, nasul turtit şi capul acoperit de un păr cărunt, lânos, iar mama lui Dothraki îl înzestrase cu ochii mari, negri, migdalaţi. Susţinea că e puţin din Braavosi, un pic din Insulele Verii, niţel ibbanez, un pic din Qohor, puţin Dothraki, puţin dornishean şi puţin din Westeros, dar era prima oară când Dany auzea de sânge Targaryen. Îl aruncă o privire iscoditoare şi întrebă:

— Cum se poate una ca asta?

— Ei, bine, spuse Oacheşul Ben, a existat un vechi Plumm în Regatele Apusului, care s-a căsătorit cu o prinţesă a dragonilor. Bunica mi-a spus povestea.

Acel Plumm a trăit pe vremea Regelui Aegon.

— Care dintre ei? întrebă Dany. În Westeros au domnit cinci regi Aegon.

Fiul fratelui ei ar fi fost al şaselea, dar oamenii Uzurpatorului îi zdrobiseră

capul de zid.

— Cinci, chiar aşa? Ei, bine, aici e încurcătura. N-aş putea să-ţi spun al câtelea, regina mea. Dar acest Plumm din vechime era lord, trebuie să fi fost un individ renumit pe vremea lui, faima întregului ţinut. Fapt este că – să-mi fie cu iertare, Înălţimea Ta – avea un mădular lung de două sute de centimetri.

Cei trei clopoţei din cosiţa lui Dany sunau în timp ce râdea.

— Vrei să spui douăzeci, bănuiesc.

— Două sute, întări Oacheşul Ben. Dacă erau douăzeci, cine ar mai fi vrut să

vorbească despre el acum, Înălţimea Ta?

Dany chicoti ca o fetiţă.

— Bunica ta susţinea că a văzut cu ochii ei această minunăţie?

— Asta n-a făcut-o baborniţa. Era pe jumătate ibbaneză, pe jumătate din Qohor, n-a fost niciodată la Westeros, probabil că i-a spus bunicul meu. L-a omorât un Dothraki oarecare, înainte ca eu să mă nasc.

— Şi de unde avea bunicul tău asemenea informaţii?

— Una dintre acele poveşti de adormit copiii, presupun. Oacheşul Ben ridică

din umeri. Mă tem că asta e tot ce ştiu despre Aegon cel Fără Număr sau despre măreaţa bărbăţie a Lordului Plumm. Mai bine mă duc să-mi văd de Fiii mei.

— Aşa să faci, îi spuse Dany.

După ce Oacheşul Ben plecă, se întinse înapoi pe perne.

— Dacă ai fi mare, îi spuse ea lui Drogon, scărpinându-l între coarne, aş zbura cu tine peste ziduri şi ai topi harpia aia până ce s-ar face zgură.

Dar aveau să treacă ani până când dragonii ei vor creşte destul de mari să poată

fi călăriţi. *Iar când vor creşte, cine-i va călări?* Dragonul are trei capete, dar eu 13

am doar unul. Se gândi la Daario. *Dacă vreun un bărbat ar putea silui o femeie cu privirea...*

Fără doar şi poate, era şi ea la fel de vinovată. Dany se pomenea aruncându-i ocheade bărbatului Tyroshi, când căpitanii ei veneau la consiliu, iar uneori, noaptea, îşi amintea cum îi sclipea dintele de aur când zâmbea. Asta, şi ochii lui.

Ochii lui albaştri, strălucitori. Pe drumul dinspre Yunkai, Daario îşi făcuse obiceiul să-i aducă în fiecare seară, când îşi făcea raportul, câte o floare sau o mlădiţă de la cine ştie ce plantă... s-o ajute să cunoască ţinutul, zicea. Răchitele, trandafiri întunecaţi, mentă sălbatică, vinariţe, ferigi, măturici, scaieţi, aurul harpiei... *Şi a încercat să mă cruţe de imaginea copiilor morţi.* N-ar fi trebuit să

facă asta, dar a fost bine intenţionat. Iar Daario Naharis o făcea să râdă, ceea ce Ser Jorah nu reuşea niciodată.

Dany încercă să-şi imagineze cum ar fi dacă l-ar lăsa pe Daario s-o sărute, aşa cum o făcuse Jorah pe corabie. Gândul o emoţiona şi o tulbură, în acelaşi timp. *E*

un risc prea mare. Mercenarul Tyroshi nu era un om bun, îşi dădea seama fără

să-i spună nimeni. Dincolo de zâmbete şi glume, era un om periculos, chiar crud.

Sallor şi Pendhal se treziseră într-o dimineaţă parteneri cu el; în noaptea următoare, Daario îi dăruise lui Dany capetele lor. *Khal Drogo ştia şi el să fie crud, şi n-a existat pe lume om mai periculos ca el.* Cu toate acestea, ajunsese să-l iubească. *Oare pe Daario l-aş putea iubi? Ce s-ar întâmpla dacă l-aş lua în patul meu? Ar deveni unul dintre capetele dragonului?* Ştia că Ser Jorah s-ar înfuria, dar el era cel care spusese că trebuie să-şi ia doi soţi. *Poate c-ar trebui să*

mă căsătoresc cu amândoi şi cu asta, basta.

Dar acestea erau gânduri nebuneşti. Avea un oraş de cucerit şi nu visând la sărutările şi ochii albaştri ai unui mercenar putea să spargă zidurile Meereenului.

Sunt sângele dragonului, îşi reaminti Dany. Gândurile i se învârteau în cercuri, ca un şobolan încercând să-şi prindă coada. Dintr-odată, nu mai putu suporta să stea nici o clipă închisă între pereţii pavilionului. *Vreau să simt vântul pe faţă şi mirosul mării.*

— Missandei, strigă ea, pune să mi se pregătească armăsarul. Şi calul tău.

Micuţa tălmăcitoare se înclină.

— Cum porunceşte Înălţimea Ta. Să chem călăreţii de sânge să ne escorteze?

— Îl luăm cu noi pe Arstan. N-am de gând să părăsesc tabăra.

Nu avea duşmani printre copiii ei. Iar bătrânul scutier nu va vorbi prea mult, aşa cum ar face Belwas, nici nu se va uita la ea ca Daario.

Crângul de măslini pârjoliţi în care îşi ridicase pavilionul se afla lângă mare, între tabăra Dothrakilor şi cea a

Nepătaţilor. După ce caii fură înşeuaţi, Dany şi cei doi însoţitori ai săi porniră de-a lungul coastei, îndepărtându-se de oraş. Chiar şi aşa, simţea Meereenul în spate, râzându-şi de ea. Când privi peste umăr, îl văzu acolo, cu soarele după-amiezii strălucind pe harpia de bronz din vârful Marii Piramide. Curând, înăuntrul oraşului, stăpânii de sclavi aveau să se tolănească, în 14

tokarurile lor cu marginile împodobite, să se ospăteze cu miel şi măsline, căţeluşi nenăscuţi, alunari cu miere şi alte delicatese, în timp ce, afară, copiii ei erau înfometaţi. O furie sălbatică o cuprinse deodată. *Îi voi doborî,* jură ea.

În timp ce treceau de ţăruşii şi gropile care înconjurau tabăra eunucilor, Dany îi auzi pe Viermele Cenuşiu şi sergenţii lui făcând, cu una dintre companii, o serie de exerciţii cu scuturi, săbii scurte şi suliţe. Soldaţii dintr-o altă companie se îmbăiau în mare, cu goliciunea acoperită doar de bucăţi de pânză albă. Observase că eunucii erau foarte curaţi. Unii dintre mercenari miroseau de parcă nu s-ar fi spălat şi nu şi-ar fi schimbat hainele de când pierduse tatăl ei Tronul de Fier, dar Cei Nepătaţi se spălau în fiecare seară, chiar dacă mărşăluiau toată ziua. Când nu aveau apă la dispoziţie, se curăţau cu nisip, aşa cum făceau Dothrakii.

Eunucii îngenunchează în calea ei, ridicându-şi pumnii încleştaţi la piept. Dany le răspunse la salut. Era ora fluxului şi valurile se revărsau, înspumate, la picioarele calului ei. Dany vedea corăbiile aşteptând în larg. *Belarion* plutea cel mai aproape; marea corabie, cunoscută cândva sub numele de *Saduleon,* cu velele strânse. Mai departe se aflau galerele *Meraxes* şi *Vhagar,* numite înainte *Farsa lui Joso* şi *Soarele Verii.* Acestea îi aparţineau, de fapt, lui Magister Illyrio, nu erau nicidecum ale ei, şi totuşi Dany le dăduse nume noi fără să stea pe gânduri.

Nume de dragoni şi, mai mult de atât, în bătrâna Valyrie, înainte de Urgie, Balerion, Meraxes şi Vhagar fuseseră zei.

La sud de tărâmul ordonat al ţepuşelor, al gropilor, al antrenamentelor şi al eunucilor care se îmbăiau, se afla

tabăra eliberaţilor ei, un loc mult mai gălăgios şi mai haotic. Dany îi înarmase pe foştii sclavi cum putuse mai bine, cu arme din Astapor şi Yunkai, iar Ser Jorah organizase luptătorii în patru companii puternice, dar aici nu vedea pe nimeni antrenându-se. Trecură pe lângă un foc de vreascuri, unde se adunaseră o sută de oameni să frigă hoitul unui cal. Dany simţea mirosul cărnii şi auzea grăsimea sfârâind, în timp ce băieţii întorceau frigările, însă

priveliştea o făcu doar să se încrunte.

Copiii alergau după cai, sărind şi râzând. În loc de saluturi, glasurile o strigau din toate părţile, într-o învălmăşeală de limbi. Unii dintre sclavii eliberaţi îi spuneau *mamă,* în timp ce alţii cerşeau daruri sau favoruri. Unii se rugau la zei necunoscuţi s-o binecuvânteze, în timp ce alţii îi cereau ei să-i binecuvânteze. Ea le zâmbea, întorcându-se în stânga şi-n dreapta, atingându-le mâinile când le ridicau, lăsându-i pe cei care îngenuncheau să-i atingă piciorul. Mulţi dintre sclavii eliberaţi credeau că atingerea ei le aduce noroc. *Dacă asta le dă curaj, n-au decât să mă atingă,* gândi ea. *Grele încercări îi mai aşteaptă.*

Dany se oprise să vorbească cu o femeie însărcinată care voia ca Mama Dragonilor să dea nume copilului ei, când cineva o înhaţă de încheietura mâinii stângi. Întorcându-se, zări un bărbat înalt, jerpelit, cu capul ras şi chipul ars de soare.

— Mai încet, începu ea să spună, dar înainte de a apuca să termine, bărbatul o 15

trase cu putere, doborând-o din şa. Pământul se ridică şi-i tăie, dintr-o izbitură, răsuflarea, în timp ce armăsarul ei necheza şi se dădea înapoi. Uluită, Dany se rostogoli pe o parte şi se ridică într-un cot…

… şi atunci văzu sabia.

— Iată purceaua trădătoare, spuse el. Ştiam că într-o bună zi vei veni să-ţi laşi picioarele sărutate. Capul îi era chel ca un pepene, nasul roşu, cu pielea cojită, însă Dany cunoştea glasul acela şi ochii verzui. O să încep prin a-ţi tăia

sânii. Ca prin vis, Dany o auzi pe Missandei strigând după ajutor. Un sclav eliberat se apropie, dar nu făcu decât un pas. O lovitură fulgerătoare şi căzu în genunchi, cu sângele şiroindu-i pe faţă. Mero îşi şterse sabia de pantaloni. Cine urmează?

— Eu. Arstan Barbă-Albă sări din şa şi se aşeză deasupra ei, cu vântul sărat răvăşindu-i părul alb ca neaua, cu ambele mâini pe toiagul său înalt, din lemn tare.

— Bunicule, îl avertiză Mero, dă-te la o parte până când nu-ţi rup băţul în două

şi ţi-l bag în…

Bătrânul făcu o fandare, cu un capăt al toiagului, îl trase înapoi şi răsuci capătul celălalt mai repede decât i-ar fi venit lui Dany să creadă. Clătinându-se, Bastardul Titanului se dădu înapoi, scuipând sânge şi dinţi sparţi din gura-i zdrobită. Barbă-Albă se postă în faţa lui Dany. Toiagul izbi coastele lui Mero, azvârlindu-l cât colo. Arstan sări într-o parte, pară o lovitură arcuită, săltă

ferindu-se de o a doua, prinse o a treia din zbor. Mişcările erau atât de iuţi, încât Dany abia le putea urmări. Missandei o ridică în picioare când auzi un pârâit.

Crezu că se rupsese toiagul lui Arstan, până când văzu osul crăpat ţâşnind din gamba lui Mero. În cădere, Bastardul Titanului se răsuci şi se năpusti înainte, trimiţând vârful sabiei direct în pieptul bătrânului. Barbă-Albă împinse lama deoparte, cu un gest aproape dispreţuitor, şi izbi celălalt capăt al toiagului în tâmpla bărbatului voinic. Mero se prăbuşi răşchirat, cu sângele ieşindu-i, în bulbuci, din gură şi şiroindu-i pe trup. O clipă mai târziu, sclavii eliberaţi năvăliră

asupra lui. Cuţite şi pietre şi pumni furioşi se ridicau şi coborau frenetic.

Dany se întoarse, scârbită. Era mai speriată acum decât în momentele când se întâmplase totul. *M-ar fi omorât.*

— Înălţimea Ta. Arstan îngenunche. Sunt om bătrân şi m-am făcut de ruşine.

N-ar fi trebuit să ajungă atât de aproape încât să te înhaţe. Am fost slab. Nu l-am recunoscut fără barbă şi fără păr.

— După cum nu l-am recunoscut nici eu. Dany trase adânc aer în piept, încercând să-şi oprească tremuratul. *Duşmani pretutindeni.* Du-mă înapoi la cortul meu. Te rog.

Când sosi Mormont, Dany era cuibărită sub pielea ei de leu, sorbind o cupă de vin cu mirodenii.

— Am aruncat o privire asupra zidului dinspre râu, începu Ser Jorah. E puţin mai înalt decât celelalte şi la fel de puternic. Iar Meereenii au aprins zeci de focuri sub parapeţi…

16

Ea îl întrerupse.

— Ai fi putut să mă avertizezi că Bastardul Titanului a evadat.

Ser Jorah se încruntă.

— N-am socotit că e nevoie să te sperii, Înălţimea Ta. Am oferit o recompensă

pentru capul lui…

— Dă-i-o lui Barbă-Albă. Mero a fost cu noi tot drumul de la Yunkai. Şi-a ras barba şi s-a ascuns printre sclavii eliberaţi, aşteptând prilejul să se răzbune. Arstan l-a omorât.

Ser Jorah se uită lung la bătrân.

— Un scutier cu un toiag l-a omorât pe Mero din Braavos, aşa stau lucrurile?

— Un toiag, confirmă Dany, dar Arstan nu mai e scutier. Ser Jorah, este dorinţa mea să fie făcut cavaler.

— Nu.

Refuzul răspicat era oricum o surpriză. Dar şi mai ciudat, el veni de la amândoi bărbaţii deodată. Ser Jorah scoase sabia.

— Bastardul Titanului a fost un om primejdios. Şi se pricepea să omoare. Cine eşti, bătrâne?

— Un cavaler mai bun decât tine, ser, răspunse Arstan cu răceală.

Cavaler? Dany era nedumerită.

— Spuneai că eşti scutier.

— Am fost, Înălţimea Ta. Se lăsă pe un genunchi. Am fost scutierul Lordului Swann în tinereţe şi, la porunca lui Magister Illyrio, l-am slujit şi pe Vânjosul Belwas. Nu te-am minţit, regina mea. Dar sunt adevăruri pe care le-am tăinuit şi pentru asta şi pentru toate celelalte păcate ale mele nu pot decât să-ţi cer iertare.

— Ce adevăruri ai tăinuit? Lui Dany nu-i plăcea asta. Spune-mi! Acum!

Bătrânul îşi plecă creştetul.

— La Qarth, când m-ai întrebat cum mă cheamă, ţi-am spus că mi se spune Arstan. Era adevărat, mulţi mi-au spus aşa, pe când Belwas şi cu mine ne îndreptam spre est, să te căutăm. Dar nu este adevăratul meu nume.

Dany era mai mult nedumerită decât furioasă. *M-a păcălit, întocmai cum m-a prevenit Jorah, dar tocmai mi-a salvat viaţa.*

Ser Jorah se făcu roşu ca racul.

— Mero şi-a ras barba, dar tu ţi-ai lăsat-o să crească, nu-i aşa? Nu e de mirare că îmi păreai atât de cunoscut…

— Îl cunoşti? îl întrebă Dany pe cavalerul exilului.

— L-am văzut de mai multe ori… de la distanţă, cel mai des, alături de fraţii lui sau călărind în vreun turnir. Dar nu era om în Cele Şapte Regate să nu-l cunoască pe Barristan cel Viteaz. Aşează vârful sabiei pe gâtul bătrânului.

Khaleesi, în faţa ta stă îngenuncheat Ser Barristan Selmy, Lord Comandant al Gărzii Regale, care a trădat Casa ta, punându-se în slujba Uzurpatorului Robert Baratheon.

17

Bătrânul cavaler nici nu clipi.

— Cioara îi spune corbului că e negru, iar tu vorbeşti de trădare.

— Ce cauţi aici? îl întrebă Dany. Dacă te-a trimis Robert să mă omori, de ce mi-ai salvat viaţa? *L-a slujit pe Uzurpator. A trădat memoria lui Rhaegar şi l-a lăsat pe Viserys să*

trăiască şi să moară în exil. Dar dacă mă voia moartă, n-ar fi trebuit decât să stea deoparte... Vreau să aud tot adevărul acum, pe onoarea ta de cavaler. Eşti omul Uzurpatorului sau al meu?

— Al tău, dacă mă vrei. Ser Barristan avea lacrimi în ochi. Da, am avut parte de îndurarea lui Robert. L-am slujit în Garda Regală şi în consiliu. L-am slujit alături de Regicid şi alţii aproape la fel de răi, care au pângărit mantia albă pe care o purtam. Nu există nici o scuză pentru asta. Poate că aş fi şi acum în slujba Debarcaderului Regelui dacă băiatul ticălos de pe Tronul de Fier nu m-ar fi alungat, mi-e ruşine s-o recunosc. Dar când mi-a luat mantia pe care Taurul Alb mi-o aşezase pe umeri şi a trimis oameni să mă omoare, chiar în aceeaşi zi, a fost ca şi cum mi-ar fi smuls un văl de pe ochi. Atunci mi-am dat seama că trebuie să-mi găsesc adevăratul rege şi să mor slujindu-l...

— Îţi pot împlini această dorinţă, mârâi Ser Jorah, întunecat.

— Linişte, porunci Dany. Vreau să-l ascult până la capăt.

— Poate că trebuie să mor ca un trădător, continuă Ser Barristan. Dacă e aşa, nu voi muri singur. Înainte de a primi iertarea lui Robert, am luptat împotriva lui la Trident. Tu erai de cealaltă parte a baricadei, Mormont, nu-i aşa? Barbă-Albă

nu aşteptă răspunsul, Înălţimea Ta, îmi pare rău că te-am înşelat. Era singura cale de a-i împiedica pe Lannisteri să afle că sunt alături de tine. Eşti urmărită, aşa cum a fost fratele tău. Lordul Varys a raportat ani de zile fiecare mişcare pe care o făcea Viserys. Cât timp am făcut parte din micul consiliu, am auzit o sută de asemenea rapoarte. Şi din ziua în care te-ai măritat cu Khal Drogo, ai mereu în preajmă un informator, care-ţi vinde secretele, care-i şopteşte Păianjenului la ureche, pentru aur şi promisiuni.

Doar nu vrea să spună...

— Te înşeli. Dany se uită la Jorah Mormont. Spune-i că se înşală. Nu există

nici un informator. Ser Jorah, spune-i. Am trecut împreună marea Dothraki şi deşertul roşu… Inima i se zbătea ca o pasăre în colivie. Spune-i, Jorah. Spune-i că

i s-a părut.

— Lua-te-ar Ceilalţi, Selmy. Ser Jorah îşi azvârli sabia lungă pe covor.

Khaleesi, asta a fost doar la început, înainte să te cunosc… înainte să te iubesc…

— *Să nu rosteşti acel cuvânt!* Dany făcu un pas în spate. *Cum ai putut?* Ce ţi-a promis Uzurpatorul? Aur, asta a fost? Cei Nemuritori îi spuseseră că va mai fi trădată de două ori, o dată pentru aur, o dată în dragoste. Spune-mi ce ţi s-a promis?

— Varys spunea… că aş putea merge acasă. Îşi plecă fruntea.

Voiam să te duc acasă! Dragonii îi simţeau furia. Viserion ţipă şi fumul i se 18

ridică gri din nări. Drogon bătu aerul cu aripile-i negre, iar Rhaegar întoarse capul şi scuipă foc. *Ar trebui să rostesc cuvântul şi să-i pârjolesc pe amândoi.* Oare nu exista nimeni în care să se poată încrede, nimeni care s-o apere?

— Toţi cavalerii din Westeros sunt la fel de mincinoşi ca voi doi? Ieşiţi, înainte ca dragonii mei să vă prăjească pe amândoi. Oare cum miroase un mincinos prăjit? Mai urât decât canalele Oacheşului Ben? *Afară!*

Ser Barristan se ridică încet, înţepenit. Pentru prima oară îşi arăta vârsta.

— Unde să mergem, Înălţimea Ta?

— În iad, să-l slujiţi pe Regele Robert. Dany simţi lacrimi fierbinţi pe obraji.

Drogon ţipă, lovind cu coada într-o parte şi în alta. Lua-v-ar Ceilalţi pe amândoi.

Plecaţi, dispăreţi pe vecie, amândoi. Data viitoare când vă mai văd feţele, vă tai capetele de trădători. Dar nu putea să rostească aceste cuvinte. *M-au trădat. Dar m-au salvat. Dar au minţit.* Plecaţi… *Ursul meu, ursul meu puternic şi*

fioros, ce-o să mă fac fără el? Şi bătrânul, prietenul fratelui meu. Plecaţi… plecaţi…

Unde?

Şi în clipa aceea ştiu.

TYRION

Tyrion se îmbrăcă pe întuneric, ascultând respiraţia domoală a soţiei sale dinspre patul pe care îl împărţeau. *Visează,* gândi el, când Sansa murmură

încetişor ceva – un nume, poate, deşi şoptise prea încet ca să-şi dea seama – şi se întoarse pe o parte. Ca soţ şi soţie, împărţeau un pat matrimonial, dar asta era tot.

Până şi lacrimile şi le păstrează pentru sine.

Se aşteptase la suferinţă şi furie când îi spusese despre moartea fratelui ei, dar chipul Sansei rămăsese atât de neclintit încât, pentru o clipă, se temuse că n-a înţeles. Abia mai târziu, cu o uşă grea de stejar între ei, o auzise plângând. Tyrion s-a gândit atunci să se ducă la ea, s-o consoleze cum putea. *Nu,* a trebuit el să-şi reamintească, *nu va căuta alinare la un Lannister.* Tot ce putea face era s-o ferească de cele mai urâte detalii cu privire la Nunta Roşie, pe măsură ce acestea soseau de la Gemeni. Hotărâse că nu era nevoie ca Sansa să audă cum trupul fratelui ei fusese sfârtecat şi mutilat, nici cum cadavrul mamei sale fusese despuiat şi aruncat în Furca Verde, batjocorindu-se astfel, cu sălbăticie, obiceiurile de înmormântare ale Casei Tully. Ultimul lucru de care fata avea nevoie era să-i mai pună paie pe focul coşmarurilor ei.

Dar nu era suficient. Îi aşezase mantia pe umeri şi jurase s-o protejeze, dar asta era o glumă la fel de crudă precum coroana pe care Freyii o aşezaseră pe capul lupului străvechi al lui Robb Stark, după ce i l-au cusut de trupul decapitat. Sansa ştia şi asta. Felul în care îl privea, răceala cu care se urca în pat... Când era în preajma ei, Tyrion nu uita nici o clipă cine era, sau *ce* era. După cum nici ea nu 19

uita. Continua să meargă, noapte de noapte, în pădurea zeilor, să se roage, iar Tyrion se întreba dacă se ruga pentru moartea lui. Îşi pierduse casa, locul în această lume, îi

pierduse pe toţi cei pe care-i iubise şi în care avusese încredere.

Vine iarna, vestea sloganul Casei Stark, şi într-adevăr, venise pentru ei, în toată

puterea cuvântului. *Dar pentru Casa Lannister vara e în toi. Atunci de ce îmi e aşa de frig?*

Îşi trase cizmele pe picioare, îşi legă mantia cu o broşa în formă de cap de leu şi se furişă afară, în holul luminat de torţe. Măcar atâta se putea spune despre căsnicia lui: îi îngăduise să scape din Fortăreaţa lui Maegor. Acum, că era om însurat, nobilul său tată fusese de acord că se impunea să aibă o locuinţă mai potrivită, iar Lordul Gyles se pomenise pe nepusă masă deposedat de spaţioasele sale apartamente din vârful Turnului Bucătăriei. Erau, într-adevăr, apartamente superbe, cu dormitoare mari şi un salon adecvat, o baie şi un budoar pentru soţia lui şi cămăruţe alăturate pentru Pod şi cameristele Sansei. Până şi odăiţa lui Bronn de lângă scară avea un fel de fereastră. *Ei, bine, mai degrabă o gaură de tragere, dar lasă lumina să treacă.* Bucătăria principală a castelului era tocmai în partea cealaltă a curţii, era adevărat, dar Tyrion găsea acele sunete şi mirosuri infinit mai plăcute decât să împartă Fortăreaţa lui Maegor cu sora lui. Cu cât era nevoit s-o vadă pe Cersei mai rar, cu atât avea să fie mai fericit.

Tyrion auzea sforăitul Brellei, când trecu pe lângă odăiţa ei. Shae se plângea de asta, dar părea un preţ destul de mic de plătit. Propunerea venise din partea lui Varys. În tinereţe, se ocupase de casa din oraş a Lordului Renly, ceea ce o învăţase din plin să fie oarbă, surdă şi mută.

Aprinzând o lumânare, Tyrion îşi croi drum către scara servitorilor şi coborî.

Etajele de dedesubt erau tăcute şi nu auzea decât zgomotul propriilor lui paşi.

Coborî până la parter şi mai jos, intrând într-o pivniţă întunecată, cu tavanul boltit de piatră. Aproape tot castelul avea legături subterane şi Turnul Bucătăriilor nu făcea

excepţie. Tyrion străbătu, cu pas legănat, un culoar lung şi întunecat, până

când găsi uşa pe care o căuta şi intră.

Înăuntru, tigvele dragonilor îl aşteptau. La fel şi Shae.

— Credeam că stăpânul m-a uitat. Rochia îi era agăţată de un dinte negru, aproape la fel de înalt ca ea, iar Shae stătea în gura dragonului, goală. *Belarion,* gândi el. Sau era Vhagar? Craniile de dragoni semănau toate între ele.

Numai văzând-o se înfierbântă.

— Ieşi de acolo.

— Nu vreau. Zâmbi cu zâmbetul ei cel mai neruşinat. Ştiu că stăpânul vrea să

mă culeagă din gura dragonului.

Dar când el se apropie, Shae se aplecă şi suflă în lumânare.

— Shae... Tyrion întinse mâinile, dar ea se răsuci şi se eliberă.

— Trebuie să mă prinzi. Vocea venea din stânga lui. Stăpânul s-o fi jucat, desigur, de-a monştrii şi fecioarele, când a fost mic.

20

— Vrei să spui că sunt un monstru?

— Aşa cum sunt şi eu fecioară. Era în spatele lui, păşind uşor. Dar oricum trebuie să mă prinzi.

O prinse în cele din urmă, dar numai fiindcă ea îl lăsă. Când i se strecură în braţe, Tyrion era deja îmbujorat şi fără suflu de atâta alergătură printre ţestele de dragoni. Dar uită de toate când îi simţi sânii mici lipindu-i-se de faţă, în întuneric, sfârcurile tari mângâindu-i buzele şi cicatricea din locul unde îi fusese nasul.

Tyrion o trase jos, pe podea.

— Uriaşul meu, gâfâi ea, când o pătrunse. Uriaşul meu a venit să mă salveze.

După aceea, în timp ce zăceau îmbrăţişaţi printre craniile de dragoni, Tyrion îşi odihni capul pe umărul ei, respirând mirosul proaspăt, dulce, al părului ei.

— Ar trebui să-i dai vinul viselor, zise Shae, aşa cum face Lady Tanda cu Lollys. O cupă înainte de culcare şi am putea face dragoste în pat, lângă ea, fără

să se trezească. Chicoti. Poate că ar trebui, o dată. Nu i-ar plăcea stăpânului. Mâna ei îi găsi umărul şi începu să-i maseze muşchii. Gâtul ţi-e tare ca piatra. Ce te frământă?

Tyrion nu-şi putea vedea degetele în faţa ochilor, dar îşi numără ofurile pe ele:

— Soţia. Sora. Nepotul. Tatăl. Tyrellii. Trebui să treacă la mâna cealaltă: Varys, Pycelle, Degeţel, Vipera Roşie din Dome. Ajunsese la ultimul deget.

Chipul care se uită la mine din apă când mă spăl.

Shae îi sărută nasul mutilat.

— Un chip curajos. Un chip blând şi un chip bun. Aş vrea să-l pot vedea în clipa asta.

Toată dulcea inocenţă a lumii era în glasul ei. *Inocenţă? Nătărăule, e o târfă, tot ce ştie despre bărbaţi e mădularul pe care-l au între picioare. Prostule, prostule.*

— Mai bine tu, decât eu. Tyrion se ridică. Ne aşteaptă o zi lungă pe amândoi.

N-ar fi trebuit să stingi lumânarea aia. Cum o să ne găsim hainele?

Shae râse.

— Poate că va trebui să plecăm dezbrăcaţi.

Şi, dacă suntem văzuţi, nobilul meu tată te va spânzura. Angajând-o pe Shae printre slujitoarele Sansei, avea un pretext să-i vorbească, dar Tyrion nu se amăgea că erau în siguranţă. Varys îl avertizase.

— I-am croit lui Shae un trecut fals, dar era menit pentru Lollys şi Lady Tanda. Sora ta e mai bănuitoare din fire. Dacă mă întreabă ce ştiu…

— O să-i spui o minciună isteaţă.

— Nu, o să-i spun că fata e o vivandieră cu care te-ai ales înainte de Furca Verde şi pe care ai adus-o la Debarcaderul Regelui împotriva poruncii tatălui tău.

N-o s-o mint pe regină.

— Ai mai minţit-o şi altă dată. Să-i spun asta?

Eunucul oftase.

21

— Asta mă răneşte mai adânc decât un pumnal, stăpâne. Te-am slujit cu devotament, dar trebuie s-o slujesc şi pe sora ta, când pot. Cât crezi că m-ar lăsa să trăiesc dacă nu i-aş mai fi de folos în nici un fel? Eu n-am nici un mercenar fioros să mă apere, nici un frate viteaz să mă răzbune, doar câteva păsărele care îmi ciripesc la ureche. Cu şoaptele acelea trebuie să-mi cumpăr viaţa în fiecare zi.

— Să mă ierţi dacă n-o să-ţi plâng de milă.

— Te voi ierta, dar şi tu trebuie să mă ierţi dacă nu plâng pentru Shae.

Mărturisesc, nu pricep ce are femeia asta, de face un om inteligent ca tine să se poarte atât de nesăbuit.

— Poate ai pricepe, dacă n-ai fi eunuc.

— Aşa stau lucrurile? Un bărbat poate să aibă minte sau o bucată de carne între picioare, dar nu le poate avea pe amândouă? Varys râse pe înfundate. Atunci poate că ar trebui să fiu recunoscător că am fost tăiat.

Păianjenul avea dreptate. Tyrion bâjbâi prin bezna bântuită de dragoni, după

haine, simţindu-se năpăstuit. Riscul pe care şi-l asuma îl făcea să fie mereu încordat ca un arc şi mai era şi sentimentul de vinovăţie. *La naiba cu vinovăţia,* gândi el, trăgându-şi tunica peste cap. *De ce aş fi vinovat? Soţia mea nu mă vrea în nici un fel, cu atât mai puţin partea din mine care pare s-o vrea pe ea.* Poate că

ar trebui să-i spună despre Shae. Nu era primul bărbat care avea o ţiitoare. Însuşi atât-de-onorabilul tată al Sansei îi dăduse un frate bastard. După cât o cunoştea, soţia lui ar putea fi încântată să afle că se culca cu Shae, atât timp cât asta o ferea de atingerea lui nedorită.

Nu, nu îndrăznesc. Cu sau fără jurăminte, nu se putea încrede în soţia lui.

Poate că era fecioară între picioare, dar nu era atât de nevinovată când venea vorba de trădare. O dată îi dezvăluise lui Cersei planurile propriului ei tată. Şi fetele de vârsta ei nu erau cunoscute pentru discreţie.

Singura cale sigură era să scape de Shae. *Aş putea s-o trimit la Chataya,* cugetă Tyrion, fără tragere de inimă. În bordelul Chatayei, Shae ar avea toate mătăsurile şi pietrele preţioase pe care le-ar putea dori, şi cei mai onorabili clienţi de sânge nobil. Ar fi o viaţă de departe mult mai bună decât cea pe care o ducea când o găsise.

Sau, dacă se săturase să-şi câştige pâinea pe cont propriu, ar putea aranja o căsătorie. *Bronn, poate?* Mercenarul nu se dăduse niciodată în lături să mănânce din farfuria stăpânului său, iar acum era cavaler, o partidă mai bună decât ar putea spera. *Sau Ser Tallad?* Tyrion îl observase privind-o pe Shae cu jind, nu o dată.

De ce nu? E înalt, puternic, plăcut la înfăţişare, din cap până-n picioare un tânăr cavaler înzestrat. Desigur, Tallad o cunoştea pe Shae doar ca tânără cameristă a doamnei, slujnică la castel. *Dacă s-ar însura cu ea şi ar afla pe urmă că e o târfă…*

— *Stăp'ne,* unde eşti? Te-au mâncat dragonii?

— Nu, aici sunt. Bâjbâi într-un craniu de dragon. Am găsit un pantof, dar cred 22

că e al tău.

— Stăpânul pare foarte solemn. Te-am nemulţumit?

— Nu, răspunse el laconic. Întotdeauna mă mulţumeşti. *Şi de aici ne vine pericolul.* Visa uneori, în asemenea momente, să o alunge, dar asta nu dura niciodată mult. Tyrion o zări vag, prin semiîntuneric, trăgându-şi un ciorap de lână pe piciorul suplu. *Văd.* O lumină slabă se strecura prin şirul de ferestre lungi şi înguste aşezate sus, pe zidul beciului. Craniile dragonilor Targaryen se iveau în jurul lor din întuneric, negre, înconjurate de gri.

— Ziua vine prea repede. O nouă zi. Un nou an. Un nou secol. *Am supravieţuit Furcii Verzi şi Apei Negre. Pot foarte*

bine să supravieţuiesc nunţii Regelui Joffrey.

Shae înhaţă rochia de pe colţul de dragon şi şi-o trase peste cap.

— Urc eu prima. Va trebui s-o ajut pe Brella să pregătească apa pentru baie.

Se aplecă să-i dea un ultim sărut pe frunte. Uriaşul meu Lannister. Te iubesc atât de mult.

Şi eu te iubesc, draga mea. Poate că era o târfă, dar merita mai mult decât avea el să-i ofere. *O voi mărita cu Ser Tallad. Pare un om cumsecade. Şi înalt...*

SANSA

A fost un vis aşa de frumos! gândi Sansa, buimacă. Se făcea că era la Winterfell, alergând prin pădurea zeilor, cu Lady a ei. Tatăl ei era acolo, şi fraţii ei, toţi bine, sănătoşi. *Dacă visul ar putea deveni realitate...*

Aruncă la o parte cuverturile. *Trebuie să fiu curajoasă.* Agonia avea să se sfârşească în curând, într-un fel sau în altul. *Dacă Lady ar fi aici, nu mi-ar fi frică.* Dar Lady murise. Robb, Bran, Rickon, Arya, tatăl şi mama ei, până şi Septa Mordane. *Toţi sunt morţi, în afară de mine.* Acum era singură pe lume.

Nobilul ei soţ nu era lângă ea, dar se obişnuise cu asta. Tyrion dormea prost şi se trezea adesea înainte de primii zori. De obicei îl găsea în salon, aplecat lângă o lumânare, pierdut în vreun sul vechi de pergament sau în vreo carte legată în piele. Uneori, mirosul pâinii de dimineaţă dinspre cuptoare îl ducea în bucătărie, iar alteori urca în terasa-grădină sau hoinărea singur pe Aleea Trădătorului.

Trase obloanele şi începu să tremure, cu braţele străbătute de fiori. Norii se adunau la răsărit, străpunşi de razele soarelui. *Par două castele uriaşe plutind pe cerul dimineţii.* Sansa le desluşea zidurile de piatră, turnurile înalte şi fortificaţiile.

Flamuri himerice fluturau în vârful turnurilor, gata să atingă stelele ce păleau văzând cu ochii. În spatele lor, soarele urca pe cer şi Sansa le privi trecând de la negru la gri, în mii de nuanţe de trandafiriu, roşu şi auriu. Curând vântul le adună

şi nu mai era decât un singur castel în loc de două.

Auzi uşa deschizându-se şi slujnicele îi aduseră apa fierbinte pentru baie.

Amândouă erau noi în slujba ei. Tyrion zicea că slujnicele ei mai vechi erau toate spioanele lui Cersei, întocmai cum bănuise şi Sansa întotdeauna.

— Veniţi să vedeţi, le spuse ea. Pe cer e un castel. Fetele se apropiară, să se uite.

— E din aur. Shae avea părul scurt şi negru şi ochii îndrăzneţi. Făcea tot ce i se cerea, dar uneori îi arunca Sansei o privire cât se poate de insolentă. Un castel cu totul din aur, iată o privelişte pe care mi-ar plăcea s-o văd.

— Un castel, aşa-i? Brella îşi miji ochii. Turnul ăla se prăbuşeşte, pare-mi-se.

E numai ruine, adică.

Sansa nu voia să audă de turnuri prăbuşite şi castele distruse. Închise obloanele şi spuse:

— Regina ne aşteaptă la micul dejun. Nobilul meu soţ e în salon?

— Nu, stăpână, zise Brella. Nu l-am văzut.

— Poate că s-a dus să-şi vadă tatăl, afirmă Shae. Poate că Mâna Regelui are nevoie de sfatul lui.

Brella strănută.

— Lady Sansa, vrei, probabil, să intri în cadă înainte să se răcească apa.

Sansa o lăsă pe Shae să-i scoată cămaşa de noapte peste cap şi intră în cada mare de lemn. Îi venea să ceară o cupă cu vin, să se calmeze. Cununia urma să

aibă loc la prânz, în Marele Sept al lui Baelor, în partea cealaltă a oraşului. Iar seara, ospăţul avea să se ţină în sala tronului. O mie de invitaţi şi şaptezeci şi şapte de feluri de mâncare, cu muzicanţi şi jongleri şi comedianţi. Dar prima dată

era micul dejun în Sala de Bal a Reginei, pentru Lannisteri şi bărbaţii Tyrell –

femeile Tyrell vor lua micul dejun cu Margaery – şi vreo sută de cavaleri şi lorzi mărunţi. *Au făcut din mine o Lannister,* gândi Sansa cu amărăciune.

Brella o trimise pe Shae să mai aducă apă fierbinte, în timp ce ea o spăla pe Sansa pe spate.

— Tremuri, doamna mea.

— Apa nu e destul de caldă, minţi Sansa.

Slujnicele o îmbrăcau când îşi făcu apariţia Tyrion, urmat de Podrick Payne.

— Eşti încântătoare, Sansa. Se întoarse către scutierul său: Pod, fii bun şi toarnă-mi o cupă cu vin.

— Vom avea vin la micul dejun, lordul meu, zise Sansa.

— Avem vin aici. Doar nu te aştepţi să dau ochii treaz cu sora mea. E un nou secol, doamna mea. Cel de-al treisutelea an de la Aegon Cuceritorul. Piticul luă

cupa cu vin roşu din mâna lui Pod şi o ridică: Pentru Aegon. Ce individ norocos.

Două surori, două neveste şi trei dragoni mari, ce altceva şi-ar mai putea dori un bărbat? Se şterse la gură cu dosul palmei.

Sansa observă că veşmintele Pezevenghiului erau murdare şi şifonate; arătau de parcă ar fi dormit în ele.

— Nu te schimbi în haine curate, nobile soţ? Tunica ta cea nouă e foarte 24

frumoasă.

— *Tunica* e frumoasă, da. Tyrion aşează cupa deoparte. Haide, Pod, să vedem dacă putem găsi nişte haine care să mă facă să par mai puţin pitic. Nu vreau s-o fac de ruşine pe nobila mea soţie.

Când se întoarse, la scurt timp, Pezevenghiul era destul de prezentabil şi chiar puţin mai înalt. Şi Podrick Payne se schimbase şi arăta aproape ca un adevărat scutier în clipa aceea, deşi un coş mare şi roşu de sub nas strica efectul veşmintelor sale mov, albe şi aurii. *E un băiat atât de timid!* La început, Sansa se ferise de scutierul lui Tyrion; era un Payne, văr cu Ser Ilyn Payne, care îi decapitase tatăl. Cu toate acestea, îşi dăduse curând seama că lui Pod îi era la fel de frică de ea cum îi era ei de vărul lui. Ori de câte ori îi

vorbea, chipul lui dobândea cea mai alarmantă nuanţă de roşu.

— Violetul, auriul şi albul sunt culorile Casei Payne, Podrick? îl întrebă

politicoasă.

— Nu, adică da. Băiatul roşi. Culorile. Blazonul nostru este în carouri violet şi albe, doamna mea. Cu monede aurii. În pătrate. Violet şi alb. De amândouă.

— Există o poveste în spatele acelor monede, interveni Tyrion. Fără îndoială, Pod le-o va încredinţa degetelor tale de la picioare. Dar în clipa asta suntem aşteptaţi în Sala de Bal a Reginei. Mergem?

Sansa fu ispitită să ceară permisiunea să nu participe. *Aş putea să-i spun că*

mă doare stomacul sau că mi-a venit ciclul. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să

se urce înapoi în pat şi să tragă draperiile. *Trebuie să fiu curajoasă, ca Robb,* îşi spuse în timp ce-l luă de braţ, ceremonioasă, pe nobilul ei soţ.

În Sala de Bal a Reginei mâncară turte cu miere umplute cu mure şi nuci, costiţă afumată, şuncă, peşti argintii prăjiţi în pesmet, pere de toamnă şi un fel de mâncare Dothraki, cu ceapă, brânză, bucăţi de ouă şi ardei iuţi.

— Nimic nu e mai bun ca un mic dejun copios ca să-ţi deschidă apetitul pentru cele şaptezeci şi şapte de feluri de mâncare de la ospăţul ce ne aşteaptă, remarcă

Tyrion, în timp ce farfuriile erau umplute. Pe masă se aflau carafe cu lapte, carafe cu mied şi carafe cu vin dulce, uşor, ca mâncarea să alunece mai bine. Muzicanţii se plimbau printre mese, cântând din flaut, din fluier şi din scripcă, în timp ce Dontos galopa de colo-colo pe mătura lui, iar Băiatul Lunii pârţâia din obraji şi cânta cântece deşucheate despre oaspeţi.

Sansa observă că Tyrion abia se atingea de mâncare, în schimb băuse mai multe cupe de vin. Ea gustă puţin din ouăle Dothraki, dar gura îi luă foc de la ardeiul iute. În rest,

doar ciuguli din fructe, din peşte şi din turtele cu miere. De fiecare dată când Joffrey o privea, stomacul i se zbătea atât de tare încât se simţea de parcă ar fi înghiţit un liliac.

Când mâncarea fu luată de pe masă, regina îi înmâna lui Joff mantia pe care avea s-o aşeze pe umerii lui Margaery.

— E mantia pe care am îmbrăcat-o când Robert m-a făcut soţia sa, aceeaşi 25

mantie pe care mama mea, Lady Joanna, a purtat-o când s-a măritat cu nobilul meu tată.

După părerea Sansei, arăta jerpelită, dar la drept vorbind, poate că era aşa din cauză că fusese atât de mult folosită.

Apoi sosi vremea darurilor. În Reach era obiceiul ca darurile pentru mire şi mireasă să fie oferite în dimineaţa nunţii. A doua zi, aveau să primească alte cadouri, ca soţ şi soţie, dar cele de astăzi erau pentru fiecare în parte.

De la Jalabhar Xho, Joffrey primi un arc mare din lemn auriu şi o tolbă cu săgeţi lungi cu pene verzi şi stacojii, de la Lady Tanda o pereche de cizme moi de călărie, de la Ser Kevan o superbă şa de turnir din piele roşie, de la Prinţul Oberyn din Dorne o broşa roşie, în formă de scorpion, pinteni de argint de la Ser Addam Marbrand, un pavilion din mătase roşie de la Lordul Mathis Rowan. Lordul Paxter Redwyne îi aduse o frumoasă machetă de lemn a galerei de război cu două

sute de vâsle care tocmai se construia la Arbor.

— Dacă Înălţimii Tale i-ar plăcea, se va numi *Vitejia Regelui Joffrey,* spuse el, iar Joff dădu de înţeles că îi plăcea, într-adevăr, foarte mult.

— O voi face nava mea comandant, când voi merge la Piatra Dragonului, să-l ucid pe Stannis, unchiul meu trădător, spuse el.

Astăzi o face pe regele curtenitor. Sansa ştia că Joffrey putea să fie galant când îi convenea, dar se părea că îi convenea din ce în ce mai rar. Într-adevăr, toată

curtoazia sa dispăru când Tyrion îi oferi darul lor, o imensă carte veche intitulată

Vieţile celor patru regi legată în piele, cu anluminuri superbe. Regele o frunzări fără interes.

— Şi ce este aceasta, unchiule?

O carte. Sansa se întrebă dacă Joffrey îşi mişca buzele groase de vierme, când citea.

— Relatarea Marelui Maester Kaeth despre domniile lui Daeron Tânărul Dragon, a lui Baelor cel Binecuvântat, Aegon cel Nevrednic şi Daeron cel Bun, răspunse micul ei soţ.

— O carte pe care orice rege ar trebui s-o citească, Înălţimea Ta, interveni Ser Kevan.

— Tatăl meu n-a avut timp de cărţi. Joffrey azvârli tomul peste masă. Dacă ai citi mai puţin, Unchiule Pezevenghi, poate că Lady Sansa ar avea deja un prunc în pântece. Râse. Iar când regele râde, curtenii râd împreună cu el. Nu te întrista, Sansa, după ce o las pe Regina Margaery însărcinată, o să-ţi vizitez dormitorul şi o să-i arăt unchiului meu cum se face.

Sansa roşi. Îi aruncă o privire nelinişti tă lui Tyrion, temându-se de ce ar putea spune. Situaţia ar fi putut deveni la fel de neplăcută ca atunci când sosise momentul să fie duşi în dormitor, la propria lor nuntă.

Dar de data aceasta, piticul îşi umplu gura cu vin în loc de vorbe.

Lordul Mance Tyrell se apropie să-şi aducă darul, un potir de aur înalt de un 26

metru, cu două toarte arcuite, frumos ornamentate, şi şapte chipuri sclipind de nestemate.

— Şapte chipuri pentru cele şapte regate ale Înălţimii Tale, explică tatăl miresei. Le arătă cum fiecare chip purta însemnul uneia dintre marile Case: leul de rubin, trandafirul de smarald, cerbul de onix, păstrăvul de argint, şoimul de jad albastru, soarele de opal şi lupul străvechi din sidef.

— O cupă minunată, spuse Joffrey, dar cred că va trebui să scoatem lupul şi să

punem în locul lui un calmar.

Sansa îl ignoră, prefăcându-se că nu l-a auzit.

— La ospăţ, Margaery şi cu mine va trebui să bem, nu glumă, tată socrule.

Joffrey ridică potirul deasupra capului, ca toată lumea să-l poată admira.

— Cupa aia afurisită e la fel de înaltă ca mine, murmură Tyrion, cu glas scăzut. Dacă bea jumătate, Joff o să cadă sub masă.

Foarte bine, gândi Sansa. *Poate o să-şi rupă gâtul.*

Lordul Tywin aşteptă până la sfârşit ca să-i ofere regelui darul său: o sabie lungă. Teaca era făurită din lemn de cireş, aur şi piele roşie uleiată, bătută cu capete de leu din aur. Sansa observă că leii aveau ochi de rubine. Sala de bal amuţi când Joffrey scoase sabia din teacă şi o ridică deasupra capului. Încreţiturile roşii şi negre din oţel sclipeau în lumina dimineţii.

— Superb, exclamă Mathis Rowan.

— O sabie demnă de un cântec, sire, spuse Lordul Redwyne.

— O sabie de rege, spuse Ser Kevan Lannister.

Regele Joffrey arăta de parcă ar fi vrut să omoare pe cineva, acolo şi atunci, atât era de entuziasmat. Spintecă aerul şi râse.

— O sabie măreaţă trebuie să aibă un nume măreţ, lorzii mei. Cum s-o numesc?

Sansa îşi aduse aminte de Colţul Leului, sabia pe care Arya i-o aruncase în Trident, şi de Mâncătoarea de Inimi, cea pe care o obligase s-o sărute înainte de bătălie. Se întrebă dacă o va pune pe Margaery s-o sărute pe aceasta.

Oaspeţii strigau nume pentru noua sabie. Joff refuză o mulţime, până când auzi unul care-i plăcea.

— *Bocetul Văduvei!* strigă el. Da, va face multe văduve. Spintecă aerul din nou. Iar când o să-l înfrunt pe unchiul meu Stannis, o să-i frâng sabia fermecată în două. Joff încercă o lovitură verticală, obligându-l pe Ser Balon Swann să facă un pas grăbit înapoi. La vederea chipului său, sala răsună de râsete.

— Fii cu băgare de seamă, Înălţimea Ta, îl atenţiona Ser Addam Marbrand.

Oţelul valyrian e deosebit de tăios.

— Îmi amintesc. Cu o sălbatică lovitură cu două mâini, Joffrey coborî Bocetul Văduvei pe cartea pe care i-o dăruise Tyrion. Coperta groasă de piele se despică.

Ascuţită, v-am spus eu. Oţelul valyrian nu mi-e străin.

Avu nevoie de câteva lovituri ca să taie în bucăţi tomul gros şi, când isprăvi, 27

răsufla greu. Sansa simţea cum soţul ei se luptă cu furia, când Ser Osmund Kettleblack strigă:

— Sire, mă rog să nu îndrepţi niciodată sabia aceea cumplită către mine.

— Ai grijă să nu-mi dai nici un motiv, ser. Joffrey azvârli de pe masă o bucată

din *Vieţile celor patru regi* cu vârful sabiei, pe urmă vârî Bocetul Văduvei în teacă.

— Înălţimea Ta, grăi Ser Garlan Tyrell. Poate că nu ştiai. În tot Westerosul au existat doar patru exemplare din cartea aceea ilustrată de Kaeth cu mâna lui.

— Acum sunt trei. Joffrey îşi desfăcu vechea centură de sabie şi şi-o puse pe cea nouă. Tu şi Sansa îmi sunteţi datori cu un dar mai bun, Unchiule Pezevenghi.

Asta e deja bucăţi.

Tyrion se holba la nepotul său cu ochii lui saşii.

— Poate un cuţit, sire. Pe potriva sabiei tale. Un pumnal din acelaşi preţios oţel valyrian... cu un mâner din os de dragon, ce zici?

Joff îi aruncă o privire aspră.

— Tu... da, un pumnal pe potriva sabiei mele, bine. Clătină din cap. Un... un mâner de aur, incrustat cu rubine. Osul de dragon e prea comun.

— Cum ţi-e voia, Înălţimea Ta.

Tyrion mai bău o cupă de vin. După câtă atenţie îi acorda Sansei, ar fi putut fi singur în salonul său. Dar când sosi timpul să plece la cununie, o luă de mână.

În timp ce traversau curtea, Prinţul Oberyn din Dorne veni lângă ei, cu ibovnica lui cu părul negru.

Sansa îi aruncă acesteia o privire curioasă. Era o femeie de rând, nemăritată, şi îi născuse prinţului două fiice bastarde, dar nu se temea s-o privească în ochi nici pe regină. Shae îi spusese că Ellaria venera o zeiţă lyseană a iubirii.

— Era aproape o târfă când a găsit-o, stăpână, îi destăinuise slujnica ei, iar acum e aproape o prinţesă.

Sansa nu mai fusese niciodată atât de aproape de femeia din Dorne. *Nu e cu adevărat frumoasă,* gândi ea, *dar are ceva care atrage privirea.*

— Am avut cândva marele noroc să văd exemplarul *Vieţii celor patru regi* care se găseşte la Citadelă, îi spunea Prinţul Oberyn soţului ei. Ilustraţiile sunt minunate, dar Kaeth a fost prea îngăduitor cu Regele Viserys.

Tyrion îl privi cu asprime.

— Prea îngăduitor? După părerea mea, îl nedreptăţeşte în mod ruşinos pe Viserys. Cartea ar fi trebuit să se numească *Vieţile celor cinci regi.*

Prinţul râse.

— Viserys n-a domnit nici două săptămâni.

— A domnit mai mult de un an, îl corectă Tyrion.

Oberyn ridică din umeri.

— Un an sau două săptămâni, ce contează? Şi-a otrăvit propriul nepot ca să

urce pe tron şi pe urmă n-a făcut nimic.

28

— Baelor a murit de foame, postind, preciza Tyrion. Unchiul său l-a slujit cu credinţă ca Mână, aşa cum l-a slujit, înaintea lui, pe Tânărul Dragon. Poate că

Viserys n-a domnit decât un an, dar a stăpânit treisprezece, în timp ce Daeron se războia şi Baelor se ruga. Tyrion se strâmbă. Şi dacă, într-adevăr, şi-a înlăturat nepotul, poţi să-l învinuieşti? Cineva trebuia să salveze regatul de nebuniile lui Baelor.

Sansa era stupefiată.

— Dar Baelor cel Binecuvântat a fost un mare domnitor. A străbătut Calea Oaselor desculţ, ca să facă pace cu Dornul, şi l-a salvat pe Cavalerul Dragon din groapa cu şerpi. Viperele nu l-au muşcat fiindcă era pur şi sfânt.

Prinţul Oberyn râse.

— Dacă ai fi viperă, doamna mea, ţi-ar veni să muşti un bolnav anemic ca Baelor cel Binecuvântat? Eu aş prefera să-mi păstrez colţii pentru cineva mai suculent…

— Prinţul meu glumeşte cu tine, Lady Sansa, spuse Ellaria Sand. Septonilor şi cântăreţilor le place să spună că şerpii nu l-au muşcat pe Baelor, dar adevărul e cu totul altul. A fost muşcat de zeci de ori şi ar fi trebuit să moară din cauza asta.

— Dacă ar fi murit, Viserys ar fi domnit o mulţime de ani, spuse Tyrion, şi poate Cele Şapte Regate ar fi fost mai câştigate. Unii cred că Baelor avea minţile răvăşite de la atâta venin.

— Da, spuse Prinţul Oberyn, dar în Fortăreaţa asta Roşie a ta n-am văzut nici un şarpe. Atunci, ce explicaţie ai pentru Joffrey?

— Prefer să mă abţin. Tyrion îşi înclină capul, ceremonios. Vă rugăm să ne scuzaţi. Lectica ne aşteaptă. Piticul o ajută pe Sansa să urce şi se caţără cu stângăcie în urma ei. Fii bună şi trage draperiile, doamna mea.

— Trebuie, lordul meu? Sansa nu voia să fie închisă în spatele draperiilor. E o zi atât de frumoasă.

— Oamenii de treabă de la Debarcaderul Regelui s-ar putea să arunce în noi cu bălegar, dacă mă văd pe mine în lectică. Fă-ne amândurora o favoare. Trage draperiile.

Sansa îi dădu ascultare. Rămaseră pe loc o vreme, în timp ce aerul se încălzea, devenind sufocant.

— Mi-a părut rău pentru cartea ta, stăpâne, se forţă ea să spună.

— A fost cartea lui Joffrey. Ar fi putut învăţa câte ceva, dacă ar fi citit-o.

Tyrion părea tulburat. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să prevăd…

multe lucruri.

— Poate că pumnalul o să-i placă mai mult.

Când piticul se strâmbă, cicatricea i se strânse şi i se răsuci.

— Băiatul îşi merită pumnalul, ce părere ai? Din fericire, Tyrion nu aşteptă

răspunsul ei. Joff s-a certat cu fratele tău Robb la Winterfell. Spune-mi, au existat tensiuni şi între Bran şi Înălţimea Sa?

29

— Bran? Întrebarea o nedumerea. Înainte să cadă, vrei să spui? Trebuia să

încerce să-şi amintească. Totul se petrecuse atât de demult. Bran era un băiat dulce, toată lumea îl iubea. Se lupta cu Tommy, cu săbii de lemn, îmi amintesc, dar numai în joacă.

Tyrion căzu din nou într-o tăcere posomorâtă. Sansa auzi de afară zornăit îndepărtat de lanţuri: bariera-ghilotină se ridica. O clipă mai târziu, se auzi un scârţâit şi lectica se puse în mişcare, legănat. Lipsită de priveliştea drumului, alese să-şi studieze mâinile împreunate, conştientă de privirea stânjenitoare a soţului ei.

De ce mă priveşte aşa?

— Ţi-ai iubit fraţii, aşa cum îl iubesc eu pe Jaime.

Să fie vreo cursă a Lannisterilor, ca să mă îndemne la trădare?

— Fraţii mei au fost trădători şi au murit ca nişte trădători. E trădare să iubeşti un trădător?

Micuţul ei soţ pufni.

— Robb a ridicat sabia împotriva regelui său de drept. După lege, asta l-a făcut trădător. Ceilalţi au murit prea tineri ca să ştie ce e trădarea. Se scarpină la nas.

Sansa, ştii ce s-a întâmplat cu Bran la Winterfell?

— Bran a căzut. Se căţăra peste tot şi, până la urmă, a căzut. Întotdeauna ne-am temut de asta. Iar Theon Greyjoy l-a omorât, dar asta s-a întâmplat mai târziu.

— Theon Greyjoy. Tyrion oftă. Nobila ta mamă m-a acuzat cândva… ei, bine, nu te voi împovăra cu detaliile urâte. M-a acuzat pe nedrept. Nu i-am făcut nici un rău fratelui tău Bran. Şi n-am de gând să-ţi fac nici ţie.

Ce *aşteaptă să spun?*

— Mă bucur să ştiu asta, lordul meu.

Voia ceva de la ea, dar Sansa nu ştia ce anume. *Arată ca un copil flămând, dar n-am mâncare să-i dau. De ce nu mă lasă în pace?*

Tyrion îşi scarpină din nou crusta de pe nas, un obicei urât care atrăgea atenţia asupra chipului său pocit.

— Nu m-ai întrebat niciodată cum a murit Robb sau nobila ta mamă.

— Aş… aş prefera să nu ştiu. Aş avea coşmaruri.

— Atunci, n-o să mai spun nimic.

— Eşti… eşti bun.

— O, da, spuse Tyrion. Sunt întruchiparea bunătăţii. Şi ştiu ce înseamnă

coşmarurile.

TYRION

Noua coroană cu care tatăl său înzestrase Credinţa era de două ori mai înaltă

decât cea pe care o zdrobise gloata, o splendoare de cristal şi aur. Toate culorile 30

curcubeului scânteiau şi străluceau, cu fiecare mişcare a Înaltului Septon, dar Tyrion era nevoit să se întrebe cum putea bărbatul să poarte pe cap o asemenea povară. Şi până şi el trebuia să fie de acord că Joffrey şi Margaery erau un adevărat cuplu regal, văzându-i unul lângă altul între statuile înalte, poleite cu aur, ale Tatălui şi Mamei.

Mireasa era încântătoare, în mătase sidefie şi dantelă myrisheză, cu poalele rochiei împodobite cu modele florale din perle naturale. Ca văduvă a lui Renly, ar fi putut să poarte culorile Casei Baratheon, însă li se înfăţişase ca Tyrell, în mantie de fecioară, cu o sută de trandafiri de brocart cusuţi pe catifea verde.

Tyrion se întrebă dacă era, într-adevăr, fecioară. *Nu că Joffrey şi-ar putea da seama.*

Regele arăta aproape la fel de frumos ca mireasa lui în tunica-i trandafirie, pe sub o mantie din catifea purpurie, cu blazonul cerbului şi al leului. Coroana i se odihnea pe bucle, auriu peste auriu. *Eu i-am salvat afurisita aia de coroană.*

Tyrion se mută de pe un picior pe altul. Nu putea sta locului. *Prea mult vin.* Ar fi trebuit să se gândească să se uşureze înainte de a ieşi din Fortăreaţa Roşie.

Noaptea de nesomn pe care o petrecuse cu Shae se făcea şi ea simţită, dar cel mai mult îşi dorea să-şi strângă de gât nobilul nepot.

Oţelul valyrian nu mi-e străin, se fălise băiatul. Septonii nu mai conteneau să

vorbească despre Tatăl Ceresc care ne judecă pe toţi. *Dacă Tatăl ar fi atât de bun să se prăbuşească şi să-l*

zdrobească pe Joff ca pe un gândac, poate chiar i-aş crede.

Ar fi trebuit să-şi dea seama de mult. Jaime nu era omul care să trimită pe altcineva să omoare în locul lui, iar Cersei era prea şireată să folosească un cuţit care ar fi putut s-o dea în vileag, însă Joff, micul nemernic arogant, rău şi prost…

Tyrion îşi aminti cum, într-o dimineaţă rece, coborâse pe treptele exterioare din biblioteca Winterfellului, găsindu-l pe Prinţul Joffrey glumind cu Câinele despre uciderea lupilor.

— Trimite un câine să omoare un lup, spunea el.

Dar nici măcar Joffrey nu fusese atât de nesăbuit ca să-i poruncească lui Sandor Clegane să omoare un fiu al lui Eddard Stark; Câinele s-ar fi dus direct la Cersei. În schimb, băiatul îşi găsise omul în mijlocul şlehtei respingătoare de călăreţi liberi, neguţători şi vivandiere care se lipiseră de alaiul regelui, în drumul spre nord. *Un idiot scârbos, dornic să-şi rişte viaţa ca să intre în graţiile regelui şi să se aleagă cu niscaiva monede.* Tyrion se întreba a cui fusese ideea de a aştepta plecarea lui Robb de la Winterfell ca să-i taie lui Bran beregata. *A lui Joff, probabil. Fără îndoială, credea că asta era culmea isteţimii.*

Pumnalul prinţului avea mânerul incrustat cu nestemate şi lama gravată cu aur, parcă îşi amintea Tyrion. Cel puţin, Joff nu fusese atât de prost să-l folosească pe acela. În schimb, scotocise printre armele tatălui său. Robert Baratheon era un om de o nesăbuită generozitate şi i-ar fi dat fiului său orice pumnal ar fi cerut… dar 31

Tyrion bănuia că băiatul îl luase pur şi simplu. Robert venise la Winterfell însoţit de un lung alai de cavaleri şi slujitori, cu o caleaşca imensă şi un şir de căruţe încărcate cu bagaje. Fără îndoială, vreun slujitor prevăzător se îngrijise ca armele regelui să fie cu el, în caz că ar dori vreuna dintre ele.

Arma pe care Joff o alesese era simplă şi tăioasă. Fără aur, fără nestemate pe plasele, fără argint incrustat în lamă. Regele Robert nu o folosea niciodată şi probabil uitase că o

are. Însă oţelul valyrian era ascuţit... destul de ascuţit să taie prin piele, carne şi muşchi dintr-o singură, iute lovitură. *Oţelul valyrian nu mi-e străin.* Dar îi fusese, nu-i aşa? Altfel nu ar fi fost niciodată atât de nesăbuit să

aleagă cuţitul lui Degeţel.

Motivul continua să-i scape. *Simplă cruzime, poate?* Nepotul lui avea aşa ceva cu prisosinţă. Tyrion se stăpânea cu greu să nu dea afară tot vinul pe care-l băuse, să nu-şi ude pantalonii sau amândouă. Se foia chinuit. Ar fi trebuit să-şi ţină gura la micul dejun. *Acum băiatul ştie că ştiu. Gura asta mare îmi va aduce moartea, pot să jur.*

Cele şapte jurăminte fură rostite, cele şapte binecuvântări invocate şi cele şapte promisiuni ale celor doi făcute. După ce răsună cântecul de nuntă şi după ce, la întrebarea septonului, nimeni nu contestă cununia, sosi momentul schimbului de mantii. Tyrion se mută de pe un picior pipernicit pe altul, încercând să vadă

printre tatăl său şi unchiul Kevan. *Dacă zeii sunt drepţi, Joff se va face de râs.* Se strădui să nu se uite la Sansa, altfel ochii i-ar fi trădat amărăciunea. *Ai fi putut să*

îngenunchezi, la naiba! Ar fi fost chiar aşa de greu să îndoi genunchii ăia de Stark şi să mă laşi să-mi păstrez un strop de demnitate?

Mace Tyrell înlătură cu gingăşie mantia de fecioară a fiicei sale, în timp ce Joffrey primi mantia împăturită din mâna fratelui său Tommen şi o desfăcu, fluturând-o. Regele băiat era, la cei treisprezece ani ai săi, la fel de înalt ca mireasa lui la cei şaisprezece ai ei. Nu avea nevoie să se caţere pe spatele unui bufon. O îmbrăcă pe Margaery cu mantia de purpură şi aur şi se aplecă să i-o lege la gât. Şi, cât ai clipi, fata trecu de sub protecţia tatălui ei sub cea a soţului. *Dar de Joff cine o s-o apere?* Tyrion aruncă o privire către Cavalerul Florilor, care stătea în mijlocul Gărzii Regale. *Ar fi bine să-ţi ţii sabia bine ascuţită, Ser Loras.*

— Cu acest sărut îmi zălogesc iubirea, declară Joffrey cu glas sonor. Când Margaery îi repetă cuvintele, regele o trase

mai aproape şi o sărută lung şi apăsat.

Lumini de curcubeu dansau din nou în jurul coroanei Înaltului Septon, în timp ce îi declară solemn pe Joffrey din Casele Baratheon şi Lannister şi pe Margaery Tyrell un singur trup, o singură inimă şi un singur suflet.

Bine, s-a terminat. Acum hai să ne întoarcem în afurisitul de castel ca să pot să mă uşurez.

Ser Loras şi Ser Meryn conduceau procesiunea, în armurile lor albe cu solzi şi mantiile ca neaua. În urma lor venea Prinţul Tommen, presărând petale de trandafir dintr-un coş, în faţa regelui şi a reginei. După cuplul regal, urmau

32

Regina Cersei şi Lordul Tyrell, apoi mama miresei, braţ la braţ cu Lordul Tywin.

Regina Ghimpilor venea, cu pas legănat, în urma lor, cu o mână sprijinită pe braţul lui Ser Kevan Lannister şi cealaltă pe baston şi cu străjerii ei gemeni imediat în spate, în caz că s-ar prăbuşi. Apoi veneau Garlan Tyrell şi nobila lui soţie şi abia pe urmă erau ei.

— Doamna mea. Tyrion îi oferi Sansei braţul. Ea îl acceptă, îndatoritoare, dar Tyrion îi simţea încordarea în timp ce traversau culoarul împreună. Sansa nu-şi coborî nici măcar o singură dată privirea către el.

Tyrion auzi uralele afară, chiar înainte de a ajunge în faţa uşilor. Mulţimea o iubea pe Margaery atât de mult încât era dornică să-l iubească iarăşi până şi pe Joffrey. Fusese a lui Renly, chipeşul prinţ care îi iubise atât de mult încât ieşise din mormânt, să-i vadă. Şi belşugul Highgardenului venise cu Margaery, revărsându-se dinspre sud, pe drumul rozelor, împreună cu ea. Nătărăii nu păreau să-şi aducă aminte că tocmai Mace Tyrell închisese drumul rozelor la început, aducând nenorocita de foamete. Păşiră afară, în aerul răcoros al toamnei.

— Credeam că n-o să mai scăpăm niciodată, remarcă Tyrion.

Atunci Sansa nu avu de ales şi se uită la el.

— Eu… da, stăpâne. Cum spui. Părea tristă. Dar a fost o ceremonie aşa de frumoasă!

Spre deosebire de a noastră.

— A fost lungă, atât pot să spun. Trebuie să mă întorc la castel, să mă uşurez.

Tyrion îşi scarpină ciotul nasului. Mai bine aş fi născocit o misiune care să mă

ducă departe de oraş; Degeţel a fost isteţ.

Joffrey şi Margaery stăteau, înconjuraţi de Garda Regală, în capul treptelor care dădeau spre piaţa mare de marmură. Ser Addam şi mantiile sale aurii ţineau mulţimea la distanţă, iar statuia lui Baelor cel Binecuvântat îi privea de sus, cu mărinimie. Tyrion nu avea de ales decât să se aşeze la rând, cu ceilalţi, ca să

felicite mirii. Sărută degetele lui Margaery şi îi ură numai fericire. Noroc că mai erau şi alţii care-şi aşteptau rândul în spatele lor, aşa că nu era cazul să

zăbovească prea mult.

Lectica îi aştepta în soare şi dincolo de draperii era foarte cald. Când se puseră

în mişcare, Tyrion se sprijini într-un cot, iar Sansa rămase privindu-şi mâinile. *E*

la fel de frumoasă ca fata Tyrell. Avea părul arămiu, ca frunzele toamnei, ochii de un albastru intens, culoarea Casei Tully. Suferinţa îi dădea un aer bântuit, vulnerabil, care o făcea şi mai frumoasă. Îi venea s-o atingă, să treacă dincolo de scutul ei de curtoazie. Oare asta îl făcu să vorbească? Sau doar nevoia de a uita de băşica-i plină până la refuz?

— Mă gândeam că, atunci când drumurile vor fi sigure din nou, am putea merge la Casterly Rock. *Departe de Joffrey şi de sora mea.* Cu cât se gândea mai mult la ceea ce făcuse Joffrey cu *Vieţile celor patru regi,* cu atât era mai tulburat.

A fost un mesaj acolo, o, da. Mi-ar plăcea să-ţi arăt Galeria de Aur şi Gura Leului 33

şi Sala Eroilor, unde Jaime şi cu mine ne jucam când eram copii. De jos, se aude vuietul mării…

Sansa îşi ridică fruntea încet. Tyrion ştia ce vedea: fruntea lui bombată, de brută, ciotul aspru al nasului, cicatricea roz, crăpată, de pe obraz şi ochii săi saşii.

Ochii ei erau mari şi albaştri şi goi.

— Voi merge oriunde doreşte nobilul meu soţ.

— Speram că ţi-ar face plăcere, doamna mea.

— Îmi va face plăcere să-i fac pe plac nobilului meu soţ.

Gura lui Tyrion se încleşta. *Ce omuleţ jalnic mai eşti! Credeai că dacă*

bolboroseşti despre Gura Leului o poţi face să zâmbească? Când ai făcut vreodată o femeie să zâmbească altfel decât cu aur?

— Nu, a fost o idee prostească. Numai un Lannister poate iubi Casterly Rock.

— Da, lordul meu. Cum doreşti.

Tyrion auzea poporul strigând numele Regelui Joffrey. *În trei ani, băiatul acela crud va fi bărbat şi va domni de capul lui... şi orice pitic cu puţină minte va fi departe de Debarcaderul Regelui.* Oraşul Vechi, poate. Sau chiar Oraşele Libere. Îşi dorise dintotdeauna să vadă Titanul din Braavos. *Poate că asta i-ar face plăcere Sansei.* Îi vorbi cu blândeţe despre Braavos şi întâlni un zid de politeţe posacă, rece ca gheaţa şi neclintită ca Zidul pe care îşi purtase paşii cândva, în nord. Era obosit. Atunci, ca şi acum.

Petrecură restul drumului în tăcere. După o vreme, Tyrion se pomeni sperând că Sansa va spune ceva, măcar un cuvânt, dar ea nu vorbi. Când lectica se opri în curtea castelului, Tyrion îl lăsă pe unul dintre rândaşi s-o ajute pe Sansa să

coboare.

— Suntem aşteptaţi la ospăţ într-o oră, doamna mea. Mă întorc în scurt timp.

Se îndepărtă, cu picioarele înţepenite. În partea opusă a curţii, auzi râsul sacadat al lui Margaery, când Joffrey o săltă din şa. *Într-o bună zi, băiatul va fi la fel de înalt şi de puternic ca Jaime,* gândi el, *iar eu voi fi tot un pitic sub*

picioarele lui. Şi într-o zi, s-ar putea să mă scurteze şi mai mult.

Găsi o privată şi suspină recunoscător, în timp ce scăpa de vinul de dimineaţă.

Erau momente când era la fel de plăcut să te uşurezi ca atunci când erai cu o femeie, iar acesta era unul dintre ele. Şi-ar fi dorit să se poată uşura de îndoieli şi vinovăţii la fel de simplu.

Podrick Payne îl aştepta în faţa apartamentelor sale.

— Ţi-am scos tunica nouă. Nu aici. Pe pat. În dormitor.

— Da, acolo ţinem patul. Sansa era probabil acolo, îmbrăcându-se pentru ospăţ. Şi Shae. Vin, Pod.

Tyrion îşi sorbea vinul pe bancheta de la geam, cu gândul la haosul din bucătăriile de dedesubt. Soarele nu atinsese încă vârful castelului, dar simţea miros de pâine coaptă şi carne rumenită. În curând, invitaţii se vor revărsa în sala tronului, plini de nerăbdare. Avea să fie o seară măreaţă, menită nu doar să

unească Highgardenul şi Casterly Rock, dar şi să vestească puterea şi bogăţia lor, ca avertisment pentru oricine s-ar mai gândi să se opună domniei lui Joffrey.

Dar cine ar fi atât de nebun să conteste acum domnia lui Joffrey, după cele ce pătimiseră Stannis Baratheon şi Robb Stark? În ţinuturile riverane continuau luptele, dar pretutindeni laţul se strângea. Ser Gregor Clegane traversase Tridentul şi cucerise vadul rubinului, apoi capturase Harrenhalul aproape la fel de uşor.

Seagardul se predase în faţa lui Walder Frey cel Negru, Lordul Randyll Tarly era stăpân peste Iazul Fecioarelor, Duskendale şi drumul regelui. În vest, Ser Daven Lannister îşi unise forţele cu Ser Forley Prester la Dintele de Aur, mărşăluind împreună către Riverrun. Ser Ryman Frey venea dinspre Gemeni cu două mii de oşteni, să li se alăture. Iar Paxter Redwyne susţinea că flota lui va porni în curând dinspre Arbor, să-şi înceapă lunga călătorie în jurul Dornului

şi prin Treptele de Piatră. Atunci vor fi de zece ori mai mulţi decât piraţii lyseeni ai lui Stannis.

Bătălia pe care maesterii o numeau Războiul Celor Cinci Regi era pe sfârşite.

Mace Tyrell fusese auzit plângându-se că Lordul Tywin nu-i lăsase nici o victorie.

— Stăpâne? Pod era lângă el. Nu te schimbi? Ţi-am scos tunica. Pe pat. Pentru ospăţ.

— Ospăţ, zise ursuz Tyrion. Ce ospăţ?

— Ospăţul de nuntă. Pod nu sesizase, bineînţeles, sarcasmul. Regele Joffrey şi Lady Margaery. Regina Margaery, vreau să zic.

Tyrion hotărî să se îmbete criţă în seara asta.

— Prea bine, tinere Pod. Hai să mă îmbraci în haine de sărbătoare.

Când intrară în dormitor, Shae îi aranja Sansei părul. *Bucurie şi suferinţă,* gândi el, văzându-le acolo, împreună. *Râs şi plâns.* Sansa purta o rochie din satin argintiu, tivită cu blană de veveriţă, cu mâneci lungi până la pământ, căptuşită cu postav moale, violet. Shae îi prinsese părul cu măiestrie într-o plasă delicată de argint, licărind de nestemate vineţii. Era mai frumoasă ca niciodată, deşi mânecile acelea lungi de satin îi revărsau tristeţea.

— Lady Sansa, îi spuse el, în seara asta vei fi cea mai frumoasă femeie din sala tronului.

— Nobilul meu soţ e prea bun.

— Doamna mea, spuse Shae, visătoare. N-aş putea veni să servesc la masă?

Îmi doresc atât de mult să văd porumbeii zburând din plăcintă!

Sansa o privi şovăitoare.

— Regina şi-a ales toţi servitorii.

— Iar sala va fi prea ticsită. Tyrion fu nevoit să-şi stăpânească iritarea. Dar muzicanţii o să umble prin tot castelul, iar în curtea exterioară vor fi mese cu mâncare şi băutură pentru toată lumea. Îşi cercetă tunica nouă, din

mătase purpurie, cu umeri căptuşiţi şi mâneci bufante, despicate pentru a lăsa să se vadă

satinul negru de dedesubt. *O haină frumoasă. Nu-i lipseşte decât un bărbat frumos care s-o poarte.* Haide, Pod, ajută-mă să mă îmbrac.

35

Mai bău o cupă de vin în timp ce se îmbrăca, pe urmă îşi luă soţia de braţ şi părăsiră împreună Turnul Bucătăriilor pentru a se alătura fluviului de mătase, satin şi catifea care se revărsa către sala tronului. Unii dintre invitaţi intraseră

pentru a-şi căuta locurile pe bănci. Alţii se învârteau în faţa uşilor, bucurându-se de căldura neobişnuită a după-amiezii. Tyrion o conduse pe Sansa prin mulţime, să îndeplinească formalităţile necesare.

Se pricepe la asta, gândi el, urmărind-o cum îi spunea Lordului Gyles că nu mai tuşeşte atât de urât, complimentând-o pe Elinor Tyrell pentru rochia ei şi întrebându-l pe Jallabar Xho despre obiceiurile de nuntă din Insulele Verii. Vărul lui, Ser Lancel, fusese adus de Ser Kevan. Era prima oară după bătălie când îşi părăsea patul de suferinţă. *Arată ca o fantomă.* Lancel încărunţise, avea părul sârmos şi era slab ca un ţâr. Fără sprijinul tatălui său, s-ar fi prăbuşit cu siguranţă.

Cu toate acestea, când Sansa îi lăudă vitejia şi spuse cât de mult se bucura să-l vadă înzdrăvenindu-se, atât Lancel, cât şi Ser Kevan jubilară. *I-ar fi fost lui Joffrey o regină bună şi o soţie şi mai bună, dacă ar fi avut înţelepciunea s-o iubească.* Se întreba dacă nepotul lui era capabil să iubească pe cineva.

— Arăţi, într-adevăr, minunat, copilă, îi spuse Sansei Lady Olenna Tyrell, apropiindu-se de ei, într-o rochie de brocart care trebuie să fi fost mai grea decât făptura care o purta. Dar vântul ţi-a răvăşit părul. Micuţa femeie întinse mâna şi îi aranja şuviţele rebele, vârându-le la loc şi potrivind plasa de păr. Mi-a părut foarte rău să aud de pierderile pe care le-ai suferit, zise ea, trecându-şi degetele prin părul Sansei.

Fratele tău a fost un trădător cumplit, ştiu, dar dacă începem să

omoram oamenii la nunţi, vor ajunge să se teamă şi mai mult de căsătorie. Aşa, acum e mai bine. Lady Olenna zâmbi. Mă bucur să pot spune că voi pleca la Highgarden poimâine. Dar, mulţumesc, m-am cam săturat de oraşul ăsta puturos.

Poate că ţi-ar plăcea să mă însoţeşti, pentru o scurtă vizită, cât timp bărbaţii sunt plecaţi la război. O să-mi fie atât de dor de Margaery a mea şi de toate doamnele ei încântătoare! Compania ta ar fi o dulce alinare.

— Eşti prea bună, doamna mea, răspunse Sansa, dar locul meu e alături de nobilul meu soţ.

Lady Olenna îi acordă lui Tyrion un zâmbet ştirb, zbârcit.

— O, iartă o bătrână necugetată, n-am vrut să-ţi răpesc încântătoarea soţie. Am presupus că vei fi plecat în fruntea unei armate a Lannisterilor împotriva vreunul duşman perfid.

— O armată de dragoni şi cerbi. Vistiernicul trebuie să rămână la curte, să se îngrijească de plata tuturor oştirilor.

— Negreşit, dragorii şi cerbi, foarte înţelept. Şi gologanii piticului. Am auzit de aceşti gologani ai piticului. Fără doar şi poate, e o corvoadă să-i colectezi.

— Las colecta pe seama altora, doamna mea.

— O, chiar aşa? Aş fi crezut că poate vrei să te ocupi personal de ei. Nu putem lăsa coroana să fie păgubită de gologanii piticului, nu-i aşa?

— Ferească zeii! Tyrion începea să se întrebe dacă nu cumva Lordul Luthor Tyrell se aruncase intenţionat în prăpastia aia. Acum, scuză-ne, Lady Olenna, trebuia să fim deja la locurile noastre.

— Şi eu. Şaptezeci şi şapte de feluri de mâncare, dacă nu mă înşel. Nu găseşti că e puţin exagerat, lordul meu? Eu, una, n-o să mănânc mai mult de două, trei îmbucături, dar noi doi suntem pirpirii, nu-i aşa? Mângâie părul Sansei încă o

dată, spunând: Ei, bine, du-te şi încearcă să fii mai veselă. Dar unde s-or fi dus gărzile mele? Stângul, Dreptul, unde sunteţi? Haideţi şi ajutaţi-mă să urc pe dais.

Cu toate că mai era încă o oră până ce avea să se însereze, sala tronului era o revărsare de lumină, cu torţele arzând în fiecare suport. Oaspeţii se ridicau la mese, când vestitorii anunţau numele şi titlurile lorzilor şi doamnelor, strigându-le intrarea. Paji în livrele regale îi conduceau de-a lungul culoarului larg din mijlocul sălii. Galeria de sus era înţesată de muzicanţi: toboşari, flautişti şi cântăreţi din fluier, harpe, corni şi timpane.

Tyrion o înhaţă pe Sansa de braţ, făcând-o să meargă cu paşi mari, legănaţi. Le simţea ochii aţintiţi asupra lui, oprindu-se la noua cicatrice care îl făcea şi mai urât decât înainte. *N-au decât să se uite,* gândi el, săltând pe scaun. *N-au decât să*

se holbeze şi să şuşotească până ce se satură, n-o să stau ascuns de dragul lor.

Regina Ghimpilor intră în urma lor, târşâindu-şi picioarele, cu paşi minusculi.

Tyrion se întrebă care dintre ei arăta mai ridicol, el alături de Sansa, ori bătrânica zbârcită între străjerii ei gemeni, înalţi de doi metri.

Joffrey şi Margaery intrară în sala tronului călare pe o pereche de cai albi de luptă. Pajii alergau în faţa lor, presărând petale de trandafir sub copite. Regele şi regina se schimbaseră pentru ospăţ. Joffrey purta pantaloni în dungi roşii şi negre şi o tunică de brocart, cu mâneci negre de satin şi ţinte de onix. Margaery înlocuise rochia sobră pe care o purtase în sept cu una mult mai decoltată, din brocart verzui, cu un corset strâmt care îi dezgolea umerii şi partea de sus a sânilor mici. Despletit, părul castaniu i se revărsa pe umerii albi şi pe spate, până

aproape la talie. Pe frunte purta o coroană subţire de aur. Avea un zâmbet dulce şi sfios. O *fată încântătoare,* gândi Tyrion, *şi o soartă mai bună decât merită*

nepotul meu.

Garda Regală îi escortă pe dais, către locurile de onoare din umbra Tronului de Fier, împodobit pentru această ocazie cu fâşii lungi de mătase, din auriul Baratheonilor, purpuriul Lannisterilor şi verdele Tyrellior. Cersei o îmbrăţişa pe Margaery şi o sărută pe obraji. Lordul Tywin făcu acelaşi lucru, urmat de Lancel şi Ser Kevan. Joffrey primi sărutări iubitoare de la tatăl miresei sale şi de la noii săi cumnaţi, Loras şi Garlan. La nunta lui, nimeni nu păruse dornic să-l sărute pe Tyrion. Când regele şi regina se aşezară, Înaltul Septon se ridică şi rosti o rugăciune. *Cel puţin nu fonfăie aşa de tare ca ultimul,* se consolă Tyrion.

El şi Sansa fuseseră aşezaţi departe, la dreapta regelui, lângă Ser Garlan Tyrell şi soţia lui, Lady Leonette. Alţii stăteau mai aproape de Joffrey, lucru pe care un 37

om mai irascibil l-ar fi luat drept insultă, dat fiind că Tyrion fusese până de curând Mâna Regelui. Tyrion nu s-ar fi supărat nici dacă ar fi fost o sută.

— Să curgă vinul în cupe! decretă Joffrey, după ce zeii primiră ce li se cuvenea. Paharnicul turnă o carafă întreagă de vin de Amber în potirul auriu de nuntă pe care i-l dăruise Lordul Tyrell în dimineaţa aceea. Regele fu nevoit să-l ridice cu ambele mâini.

— În sănătatea soţiei şi reginei mele!

— *Margaery!* îi răspunse întreaga adunare. *Margaery! Margaery! În sănătatea reginei! O* mie de cupe se ciocniră şi ospăţul începu în toată puterea cuvântului. Tywin Lannister bău cu ceilalţi, golindu-şi cupa la acel prim toast şi făcând semn să-i fie umplută din nou, îndată ce se aşează.

Primul fel de mâncare fu o supă-cremă de ciuperci, cu melci în unt, servită în boluri aurite. Tyrion abia se atinsese de micul dejun şi vinul i se urcase deja la cap, astfel că mâncarea era bine-venită. Termină repede. *Unul e gata, mai sunt şaptezeci şi şase. Şaptezeci şi şapte de feluri de mâncare, în timp ce în oraş mai există copii care mor de foame şi bărbaţi care ar face moarte de om pentru o ridiche.*

Poate că nu i-ar mai iubi pe Tyrelli nici pe jumătate dacă ne-ar vedea acum. Sansa gustă o lingură de supă şi împinse castronul.

— Nu e pe placul tău, doamna mea? întrebă Tyrion.

— Vor fi atâtea feluri, nobile soţ. Am stomacul mic. Începu să se joace nervoasă cu părul, privind peste masă, către locul unde şedea Joffrey cu regina lui.

Oare şi-ar dori să fie în locul lui Margaery? Tyrion se încruntă. *Până şi un copil ar trebui să fie mai înţelept.* Îşi întoarse privirea, căutând să-şi abată atenţia, dar oriunde se uita vedea femei, femei frumoase şi fericite, care aparţineau altor bărbaţi: Margaery, desigur, zâmbind dulce în timp ce bea împreună cu Joffrey din potirul mare cu şapte feţe. Mama ei, Lady Alerie, cu părul argintiu şi chipul frumos, încă semeaţă lângă Mace Tyrell. Cele trei tinere verişoare ale reginei, vesele ca nişte păsări. Bruneta soţie din Myr a Lordului Merryweather, cu ochii ei negri, mari şi scânteietori. Ellaria Sand, printre dornisheni (Cersei le rezervase o masă întreagă, chiar sub dais, într-un loc de mare onoare, dar cât mai departe de Tyrelli cu putinţă), râzând la ceva ce-i spusese Vipera Roşie.

Şi mai era o femeie, care stătea aproape la piciorul celei de-a treia mese din stânga… probabil soţia unuia dintre Fossoway, însărcinată. Frumuseţea ei delicată

nu era în nici un fel diminuată de pântec, şi nici plăcerea de a mânca şi a petrece.

Tyrion privi cum soţul ei îi dădea bucăţele de mâncare din farfuria lui. Beau din aceeaşi cupă, mâna lui se odihnea blând pe pântecele ei, un gest tandru şi protector.

Se întrebă ce-ar spune Sansa dacă s-ar apleca şi ar săruta-o chiar în clipa aceea.

S-ar crispa, cel mai probabil. Sau ar îndura cu curaj, cum îi era datoria. *E nespus de frumoasă soţia asta a mea.* Dacă i-ar spune că-i vrea fecioria la noapte, ar 38

îndura supusă şi asta şi nu ar plânge mai mult decât ar trebui.

Mai ceru vin. Când îl primi, se servea deja al doilea fel, plăcintă cu carne de porc, ananas şi ouă. Sansa nu luă decât o muşcătură din bucata ei, în timp ce vestitorii îl chemau pe cel de-al şaselea dintre cei şapte cântăreţi.

Hamish Harpistul, cu barba lui căruntă, anunţă că va cânta „pentru urechile zeilor şi ale oamenilor, un cântec nemaiauzit până acum în toate cele Şapte Regate”. Îl intitulase *Drumul Lordului Renly.*

Îşi trecu degetele peste coardele harpei sale înalte, umplând încăperea cu sunetul ei dulce.

— *De pe tronul oaselor, Stăpânul Morţii îşi coborî privirea asupra lordului ucis,* începu Hamish, şi continuă să povestească cum Renly, căindu-se că

încercase să fure coroana nepotului său, refuzase să i se predea Stăpânului Morţii şi se întorsese pe tărâmul viilor, să apere regatul de fratele lui.

Şi, pentru asta, bietul Symon a sfârşit într-o oală, cugetă Tyrion. Regina Margaery era cu ochii în lacrimi la sfârşitul cântecului, când umbra viteazului Lord Renly zbura către Highgarden, să arunce o ultimă privire asupra chipului adevăratei sale iubiri.

— Lordul Renly nu s-a căit în viaţa lui pentru nimic, îi spuse Pezevenghiul Sansei, dar după părerea mea, Hamish tocmai a câştigat o lăută de aur.

Harpistul le oferi şi câteva cântece cunoscute. *Un trandafir de aur* era pentru Tyrelli, fără doar şi poate, aşa cum *Ploile din Castamere* era menit să-l linguşească pe tatăl său. *Mamă, Fecioară şi Babă* îl încântă pe Înaltul Septon, iar *Soţia mea* le plăcu fetiţelor cu inimi romantice şi, fără îndoială, câtorva băieţei.

Tyrion asculta cu o jumătate de ureche, gustând clătite cu porumb şi terci fierbinte de ovăz cu bucăţele de curmale, mere şi portocale şi ciugulind cu dinţii o coastă

de mistreţ.

După aceea, felurile de mâncare şi momentele distractive se succedară cu o uluitoare risipă, stropite din belşug cu vin

şi bere. Hamish îi părăsi, iar în locul lui veni un urs bătrân şi pipernicit care dansă stângaci în sunet de fluier şi tobă, în timp ce nuntaşii mâncau păstrăv prăjit în migdale zdrobite. Băiatul Lunii se urcă

pe catalige şi porni cu paşi mari printre mese, în urmărirea lui Butterbumps, bufonul gras şi grotesc al Lordului Tyrell, în timp ce lorzii şi doamnele mâncau friptură de bâtlan şi plăcinte cu brânză şi ceapă. Câţiva jongleri Pentoshi făcură

roata carului, se ridicară în mâini, legănară farfurii pe picioarele goale şi se cocoţară unul pe umerii celuilalt, formând o piramidă. Isprăvile lor erau însoţite de crabi prăjiţi cu mirodenii iuţi, din est, platouri pline de halci de miel înăbuşit în lapte de migdale, cu morcovi, ridichi şi ceapă, şi tarte cu peşte, scoase din cuptor, servite atât de fierbinţi că te ardeau la degete.

Atunci vestitorii anunţară un alt cântăreţ, Collio Quaynis din Tyrosh, care avea o barbă purpurie şi un accent ridicol, întocmai cum îi asigurase Symon. Collio începu cu o versiune proprie a *Dansului Dragonilor,* care era, mai degrabă, un 39

cântec pentru doi cântăreţi, bărbat şi femeie. Tyrion rezistă până la sfârşit, cu o porţie dublă de terci cu miere şi ghimbir şi mai multe cupe cu vin. O baladă

chinuitoare despre doi îndrăgostiţi aflaţi pe moarte, în mijlocul Urgiei din Valyria, care ar fi fost mai pe placul auditoriului dacă Collio n-ar fi cântat-o în Valyriana Cultă, pe care majoritatea invitaţilor nu o cunoşteau. Dar *Bessa Hangiţa* îi recâştigă cu versurile sale deocheate. La masă se serveau cocoşei în pene, rumeniţi întregi şi umpluţi cu curmale, în timp ce Collio chemă un toboşar, făcu o plecăciune adâncă în faţa Lordului Tywin şi începu să cânte *Ploile din Castamere.*

Dacă trebuie să ascult şapte variante, s-ar putea să mă duc în Fundătura Puricilor şi să-i cer iertare tocanei. Tyrion se întoarse către soţia sa:

— Aşadar, pe care-l preferi?

Sansa clipi:

— Lordul meu?

— Dintre cântăreţi. Care ţi-a plăcut mai mult?

— Eu… îmi pare rău, lordul meu. N-am fost atentă.

Nici de mâncat nu mânca.

— Sansa, îţi lipseşte ceva? Îl luase gura pe dinainte şi, dintr-odată, se simţi ca un prost. *Toate rudele ei au fost măcelărite, e măritată cu mine şi eu o întreb ce-i lipseşte.*

— Nu, lordul meu. Îşi feri privirea, prefăcându-se, neconvingător, interesată de Băiatul Lunii care îl lovea pe Ser Dontos cu curmale.

Patru maeştri piromanţi chemau fiare sălbatice din flăcări, să se sfâşie cu gheare de foc, în timp ce servitorii aşezau pe masă castroane de *Blandissory,* un amestec de supă de vită cu vin fiert, îndulcit cu miere şi presărat cu migdale opărite şi bucăţi de clapon. Apoi veniră nişte cântăreţi din fluier, câini dresaţi, înghiţitori de săbii, cu mazăre cu unt, nuci tăiate şi castroane de argint cu carne de lebădă în sos de şofran şi piersici.

— Nu iarăşi lebădă, bodogăni Tyrion, amintindu-şi de cina cu sora lui, din ajunul bătăliei. Un jongler învârti în aer câteva săbii şi topoare, în timp ce bucăţi de sângerete la frigare erau aduse sfârâind pe mese, o alăturare pe care Tyrion o socoti nespus de iscusită, deşi, probabil, nu tocmai de bun-gust.

Vestitorii suflară în goarne.

— Vi-l prezentăm acum pe Galyeon din Cuy, care va cânta pentru lăuta de aur.

Galyeon era un bărbat cu pieptul larg, barba neagră şi capul pleşuv şi un glas de tunet care răsună în toate colţurile sălii tronului. Adusese nu mai puţin de şase muzicanţi să cânte cu el.

— Nobili lorzi şi frumoase doamne, în seara asta vă voi cânta un singur cântec, anunţă el. Este cântecul Apei Negre, despre cum a fost salvat regatul.

Toba începu să bată încet, amenințător.

— *Sus, în turn, sta dus pe gânduri,* începu Galyeon, *lordu-ntunecat în negru-i* 40

castel.

— *Negru-i era părul şi sufletul la fel,* incantară muzicanţii la unison. Intră un fluier.

— *Din sânge şi ranchiună se hrănea şi cupa cu venin el şi-o umplea,* cântă

Galyeon. *Cândva, al meu frate avea şapte regate, îi spuse el urâtei sale hoaşte.*

Voi lua ce-a avut şi tot va fi al meu. Iar fiul său pumnalu-mi va cunoaşte.

— *Un mândru cavaler, cu păr de aur moale,* cântară muzicanţii săi, în sunet de harpă şi de fluier.

— Dacă voi mai fi vreodată Mână, spuse Tyrion în gura mare, primul lucru pe care-l voi face va fi să spânzur cântăreţii.

Lady Leonette râse cristalin lângă el, iar Ser Garlan se aplecă să-i spună:

— O faptă de vitejie necântată nu preţuieşte mai puţin.

— *Lordul întunecat oştirea-şi chemă, precum ciorile toţi se-adunară. Şi însetaţi de sânge se-mbarcară...*

— ... şi nasul bietului Tyrion îl tăiară, continuă Tyrion.

Lady Leonette chicoti.

— Poate că ar trebui să fii cântăreţ, lordul meu. Te pricepi la fel de bine la versuri ca Galyeon.

— Nu, doamna mea, spuse Ser Garlan. Nobilul Lannister e născut să

înfăptuiască lucruri măreţe, nu să le cânte. Dacă n-ar fi fost lanţul lui şi focul sălbatic, vrăjmaşul ar fi acum pe malul celălalt. Iar dacă brutele lui Tyrion n-ar fi ucis cele mai multe din iscoadele lui Stannis, n-am fi fost niciodată în stare să-l luăm pe nepregătite.

Vorbele sale îl făcură pe Tyrion să se simtă ridicol de recunoscător şi îl ajutară

să se potolească cât timp îşi cântă Galyeon balada nesfârşită despre vitejia băiatului rege şi a mamei sale, regina de aur.

— N-a făcut asta niciodată, izbucni Sansa pe neaşteptate.

— Să nu crezi niciodată ce auzi într-un cântec, doamna mea. Tyrion făcu semn unui slujitor să le umple cupele cu vin.

Curând, era noapte dincolo de ferestrele înalte şi Galyeon continua să cânte.

Balada lui avea şaptezeci şi şapte de versuri, deşi păreau mai degrabă o mie. *Unul pentru fiecare oaspete din sală.* Tyrion îndură ultimele douăzeci de versuri cu ajutorul vinului, rezistând impulsului de a-şi astupa urechile cu ciuperci. După ce cântăreţul îşi făcu plecăciunile, unii dintre oaspeţi erau deja destul de beţi ca să

înceapă să dea ei înşişi un spectacol involuntar. Marele Maester Pycelle adormi în timp ce dansatoarele din Insulele Verii se învârteau şi se răsuceau în rochii croite din pene viu colorate şi mătase fumurie. Pe când la masă erau aduse rondele de elan umplute cu brânză cu mucegai, unul dintre cavalerii Lordului Rowan răni un dornishean. Mantiile aurii îi târâră pe amândoi afară, unul să putrezească în temniţă, iar celălalt să fie cusut de Maester Ballabar.

Tyrion cocheta cu o cremă de zahăr ars, cu chimen, cuişoare şi lapte de 41

migdale, când Regele Joffrey se ridică dintr-odată în picioare, clătinându-se.

— Să vină cavalerii mei regali! strigă el cu glasul îngroşat de vin, bătând din palme.

Nepotul meu e mai beat decât mine, gândi Tyrion, în timp ce mantiile aurii deschideau uşile mari de la capătul sălii. Din locul unde se afla, nu putea să vadă

decât vârfurile a două lănci vărgate, când doi călăreţi intrară, unul lângă altul. Un val de râsete îi urmări pe culoarul central, către rege. *Probabil sunt călare pe ponei,* conchise Tyrion… până când îi văzu în întregime.

Cavalerii erau doi pitici. Unul călărea un câine gri, urât, cu picioarele lungi şi fălcile atârnate. Celălalt călărea o scroafă imensă, bălţată. Armurile de lemn pictate trosneau când micii cavaleri săltau în şa. Scuturile erau mai mari decât ei şi se luptau bărbăteşte cu lăncile lor în timp ce înaintau, bocănind, legănându-se într-o parte şi în alta şi stârnind hohote de râs. Unul dintre cavaleri era îmbrăcat în aur din cap până-n picioare, cu un cerb negru pictat pe scut, celălalt purta haine gri şi albe, cu blazonul lupului. Animalele pe care le călăreau erau înveşmântate la fel.

Tyrion privi de-a lungul daisului, la toate chipurile surâzătoare. Joffrey era roşu, cu răsuflarea tăiată, Tommen ţipa şi sărea în sus şi-n jos, pe locul lui, Cersei chicotea politicoasă şi până şi Lordul Tywin părea oarecum amuzat. Dintre toţi cei de la masa de onoare, numai Sansa Stark nu zâmbea. Ar fi putut s-o iubească

pentru asta, dar la drept vorbind, ochii fetei erau departe, ca şi cum nici nu vedea cavalerii groteşti venind spre ea.

Piticii nu sunt de vină, hotărî Tyrion. *Când vor termina, o să-i laud şi o să le dau o pungă grasă de arginţi. Iar mâine, voi afla cine a plănuit acest moment vesel şi o să mă ocup de un alt fel de mulţumiri.*

Când piticii se opriră sub dais să-l salute pe rege, cavalerul lup îşi scăpă scutul.

Când se aplecă să-l ridice, cavalerul cerb îşi pierdu echilibrul şi îl plesni peste spate. Cavalerul lup căzu de pe purcea şi lancea se prăbuşi, nimerind în capul inamicului. Piticii se zvârcoliră pe podea, înlănţuiţi. Când se ridicară, încercară

amândoi să urce pe spatele câinelui. Urmară strigăte şi îmbrânceli. În cele din urmă, încălecară din nou, numai că de data aceasta, fiecare pe animalul celuilalt, cu alt scut în mână şi cu faţa spre spate.

Le luă ceva timp să rezolve încurcătura, dar în cele din urmă ţâşniră fiecare în alt capăt al sălii şi îşi întoarseră caii, faţă în faţă. Lorzii şi doamnele hohoteau şi chicoteau, iar

omuleţii se întâlniră, cu trosnete şi pârâituri, şi lancea cavalerului lup izbi coiful cavalerului cerb, smulgându-i capul de pe umeri. Capul se răsuci în aer, împroşcând sânge, şi căzu în poala Lordului Gyles. Piticul decapitat se plimbă, clătinându-se, printre mese, fluturându-şi mâinile. Câinii lătrau, femeile ţipau, iar Băiatul Lunii se dădea în spectacol, legănându-se periculos, înainte şi înapoi, pe catalige, până când Lordul Gyles scoase un pepene roşu, picurând, din coiful zdrobit, moment în care cavalerul cerb îşi îţi capul din armură şi o altă

42

furtună de râsete cutremură sala. Cavalerii aşteptară ca râsetele să se stingă, îşi dădură ocol, făcând schimb de insulte savuroase, şi erau pe cale să se depărteze unul de altul, pentru o nouă confruntare, când câinele îşi azvârli cavalerul pe podea şi se sui călare pe scroafă. Purceaua mare guiţă chinuită, în timp ce nuntaşii guiţau în hohote de râs, mai cu seamă când cavalerul cerb sări pe cavalerul lup, îşi lăsă jos pantalonii şi începu să se bâţâie frenetic.

— Mă predau! Mă predau! urlă piticul de jos. Bunule cavaler, vâră-ţi sabia în teacă.

— O vâr, o vâr, dacă nu mai mişti teaca, răspunse piticul de deasupra, spre deliciul tuturor.

Lui Joffrey îi ţâşnea vinul pe ambele nări. Gâfâind, se ridică în picioare, cât pe ce să doboare potirul cu două toarte.

— Un campion, strigă el. Avem un campion! Văzând că regele vorbeşte, mesenii începură să se potolească. Piticii se descleştară, aşteptând fără doar şi poate mulţumirile regale. Dar nu un *adevărat* campion, spuse Joff. Un adevărat campion iese învingător în *toate* înfruntările. Regele se urcă pe masă. Cine mai vrea să-l înfrunte pe campion? Cu un zâmbet vesel, se întoarse către Tyrion: *Unchiule!* Vei apăra onoarea regatului meu, nu-i aşa? Poţi să călăreşti purceaua!

Râsetele îl izbiră ca un val. Tyrion Lannister nu-şi amintea când se ridicase, nici când se urcase pe scaun, dar se

pomeni cocoţat pe masă. Sala era o ceaţă de chipuri contorsionate, luminate de torţe. Îşi strâmbă faţa în cel mai hidos zâmbet batjocoritor pe care îl văzuseră vreodată Cele Şapte Regate.

— Înălţimea Ta! strigă el. Voi călări purceaua, dar numai dacă tu călăreşti câinele!

Joff se încruntă, zăpăcit.

— Eu? Nu sunt pitic. De ce eu?

Te-ai ars, Joff.

— Păi, fiindcă eşti singurul bărbat din sală pe care sunt sigur că-l pot învinge.

N-ar fi putut spune ce a fost mai dulce: clipa de tăcere uluită, hohotul de râs care i-a urmat sau furia oarbă de pe chipul nepotului său. Piticul sări jos, satisfăcut, şi când privi înapoi, Ser Osmund şi Ser Merryn îl ajutau pe Joffrey să

coboare şi el. Când o văzu pe Cersei privindu-l cu duşmănie, Tyrion îi trimise o bezea.

Fu o adevărată uşurare când muzicanţii începură să cânte. Micii cavaleri îşi conduseră purceaua şi câinele afară din sală, oaspeţii se întoarseră la străchinile lor cu cremă de zahăr ars, iar Tyrion mai ceru o cupă cu vin. Dar brusc simţi mâna lui Ser Garlan pe mânecă.

— Lordul meu, fereşte-te, îl preveni cavalerul. Regele.

Tyrion se întoarse. Joffrey era aproape lângă el, roşu la faţă şi clătinându-se, cu vinul revărsându-se peste marginea potirului de nuntă pe care îl ducea cu amândouă mâinile.

43

— Înălţimea Ta, fu tot ce mai apucă să spună, înainte ca regele să-i răstoarne potirul deasupra capului. Vinul i se revărsă pe faţă într-un torent roşu.

Îi scaldă părul, îi înţepă ochii, îi arse rana, îi şiroi pe obraji şi îmbibă catifeaua tunicii sale noi.

— Îţi place? îl zeflemisi Joffrey.

Ochii lui Tyrion aruncau văpăi. Îşi şterse faţa cu dosul mânecii şi clipi, încercând să-şi limpezească privirea.

— A fost urât din partea ta, sire, îl auzi pe Ser Garlan spunând.

— Ba deloc, Ser Garlan. Tyrion nu putea îngădui ca lucrurile să degenereze şi mai mult, nu aici, cu jumătate din regat cu ochii aţintiţi asupra lor. Nu orice rege s-ar gândi să onoreze un umil slujitor servindu-l din propriul potir regal. Păcat că

vinul s-a vărsat.

— Nu s-a vărsat, spuse Joffrey, prea necioplit ca să accepte retragerea pe care i-o oferea Tyrion. Şi nu te *serveam.*

Regina Margaery îşi făcu apariţia dintr-odată, lângă Joffrey.

— Dragul meu rege, îl imploră fata Tyrell, haide, întoarce-te la locul tău, un alt cântăreţ aşteaptă.

— Alaric din Elysen, interveni Lady Olenna Tyrell, sprijinindu-se în toiag, fără să-i acorde piticului îmbibat în vin mai multă atenţie decât îi acordase nepoata ei. Sper că ne va cânta *Ploile din Castamere.* A trecut o oră de când nu l-am mai auzit şi am uitat cum sună.

— Iar Ser Addam vrea să ţină un toast, adăugă Margaery. Te rog, Înălţimea Ta.

— Nu mai am vin, declară Joffrey. Cum pot să închin cupa, dacă nu am vin?

Unchiule Pezevenghi, poţi să mă serveşti. Dacă nu vrei să te întreci în turnir, vei fi paharnicul meu.

— Aş fi deosebit de onorat.

— *Nu este o onoare!* răcni Joffrey. Apleacă-te şi ridică-mi potirul. Tyrion se supuse, dar când întinse mâna să apuce o toartă, Joff lovi potirul, printre picioarele lui. *Ridică-l!* Eşti la fel de stângaci pe cât eşti de urât? Tyrion fu nevoit să se târască pe sub masă, ca să găsească potirul. Bun. Acum umple-l cu vin. Ceru o carafă de la o slujitoare şi umplu cupa pe trei sferturi. În genunchi, piticule.

Îngenunchind, Tyrion ridică potirul greu, întrebându-se dacă avea să facă o a doua baie, dar regele îl luă cu o

singură mână, bău cu nesaţ şi îl aşeză pe masă. Acum te poţi ridica, unchiule.

Picioarele îi erau amorţite când încercă să se ridice şi fu cât pe ce să se prăbuşească. Tyrion fu nevoit să se sprijine de un scaun ca să se îndrepte. Ser Garlan îi întinse o mână, Joffrey râse, iar Cersei i se alătură. Pe urmă ceilalţi. Nu vedea cine, dar îi auzea.

— Înălţimea Ta. Glasul Lordului Tywin era impecabil, nealterat de băutură.

Soseşte plăcinta de nuntă. E nevoie de sabia ta.

— Plăcinta? Joffrey îşi luă regina de mână. Vino, doamna mea, vine plăcinta.

Nuntaşii se aşezară, strigând şi aplaudând şi ciocnindu-şi cupele cu vin, în timp ce plăcinta imensă străbătea încet sala, adusă de şase bucătari radioşi.

Măsura doi metri în diametru, rumenă şi aurie, şi din interior se auzeau ţipete şi bufnituri.

Tyrion se dădu înapoi în scaun. Nu-i mai lipsea decât să se găinăţeze pe el un porumbel, ca ziua să fie perfectă. Vinul îi trecuse prin tunică şi prin pantaloni şi simţea umezeala pe piele. Ar fi trebuit să se schimbe, dar nimeni nu putea să plece până la momentul ceremoniei nupţiale. Până atunci mai erau încă vreo douăzeci, treizeci de feluri de mâncare, după socoteala lui.

Regele Joffrey şi regina lui întâmpinară plăcinta lângă dais. Când Joff scoase sabia din teacă, Margaery aşeză o mână pe braţul lui, să-l împiedice.

— Bocetul Văduvei nu e o sabie pentru tăiat plăcinte.

— Adevărat. Regele Joffrey ridică glasul: Ser Ilyn, sabia ta.

Din umbrele din fundul sălii, îşi făcu apariţia Ser Ilyn Payne. *Spectrul la ospăţ,* gândi Tyrion, privind cum Dreptatea Regelui înaintează cu paşi mari, sfrijit şi aspru. Fusese prea mic ca să-l cunoască pe Ser Ilyn înainte de a-şi pierde limba.

Trebuie c-a fost alt om pe vremea aceea, dar acum tăcerea face parte din el, la fel ca ochii aceia goi, ca zalele ruginite şi ca sabia mare de pe spate.

Ser Ilyn se înclină în faţa regelui şi a reginei, întinse mâna peste umăr şi scoase la iveală doi metri de argint strălucitor, împodobit cu rune. Îngenunche, oferindu-i lui Joffrey măreaţa sabie, cu mânerul înainte. Stropi de foc roşu licăriră din ochii rubinii de pe mâner, o bucată de obsidian sculptată în forma unui craniu rânjit.

Sansa se foi în scaun.

— Ce sabie este aceea? Pe Tyrion îl usturau încă ochii din pricina vinului.

Clipi şi se uită din nou. Sabia mare a lui Ser Ilyn era la fel de lungă şi la fel de lată

ca Gheaţa, dar era prea argintie. Oţelul valyrian era întunecat, mai fumuriu în esenţa sa. Sansa îl apucă de braţ: Ce a făcut Ser Ilyn cu sabia tatălui meu?

Ar fi trebuit să-i înapoiez Gheaţa lui Robb Stark, gândi Tyrion. Îi aruncă o privire tatălui său, dar Lordul Tywin se uita la rege.

Joffrey şi Margaery îşi împreunară mâinile, ridicând sabia şi coborând-o înapoi, într-un arc argintiu. Când crusta plăcintei se despică, porumbeii ţâşniră

într-un vârtej de pene albe, năvălind în toate direcţiile, fâlfâind către ferestre şi grinzi. Un vuiet de încântare se înălţă de pe bănci, iar cântăreţii din fluier şi flaut din galerie începură un cântec însufleţit. Joff îşi luă soţia în braţe şi o învârti vesel.

Un servitor aşează o felie de plăcintă fierbinte în faţa lui Tyrion şi o acoperi cu o lingură de cremă de lămâie. Porumbeii erau bine făcuţi în plăcintă, dar nu-i găsea mai apetisanţi decât pe cei vii, care fâlfâiau prin sală. Sansa nu mânca nici ea.

— Eşti palidă ca o nălucă, doamna mea, spuse Tyrion. Ai nevoie de o gură de

aer rece, iar eu am nevoie de altă tunică. Se ridică şi-i întinse mâna: Vino.

Dar înainte de a reuşi să se retragă, Joffrey era iarăşi lângă el.

— Unchiule, unde te duci? Eşti paharnicul meu, ai uitat?

— Trebuie să mă schimb cu haine curate, Înălţimea Ta. Îmi îngădui să plec?

— Nu. Îmi place cum arăţi aşa. Mai toarnă-mi. Potirul regelui se afla pe masă, acolo unde îl lăsase.

Tyrion fu nevoit să se caţere înapoi în scaun ca să ajungă la el. Joff i-l smulse din mâini şi bău cu nesaţ, gâlgâind, cu vinul şiroindu-i roşu pe bărbie.

— Stăpâne, spuse Margaery, ar trebui să ne întoarcem la locurile noastre.

Lordul Buckler vrea să rostească un toast în cinstea noastră.

— Unchiul meu nu şi-a mâncat plăcinta de porumbel. Cu potirul într-o mână, Joff şi-o vârî pe cealaltă în plăcintă. Aduce ghinion să nu mănânci plăcinta, îl dojeni el, umplându-şi gura cu carne fierbinte şi iute de porumbel. Vezi, e bună.

Scuipând bucăţi de coajă, tuşi şi se mai servi cu un pumn. Dar e seacă. Trebuie udată. Joff luă o înghiţitură de vin şi tuşi din nou, mai violent. Vreau să văd… să

te văd călărind pe… purceaua aia, unchiule. Vreau… Cuvintele i se opriră în gâtlej, într-un acces de tuse.

Margaery îl privi cu îngrijorare.

— Înălţimea Ta?

— E… plăcinta… nimic… Joff mai luă o sorbitură, sau cel puţin încercă, dar împroşcă tot vinul, cuprins de un nou acces de tuse. Faţa i se înroşea. Eu… nu pot… Potirul îi alunecă din mână şi vinul sângeriu şiroi pe dais.

— Se sufocă, zise Regina Margaery, cu răsuflarea întretăiată.

Bunica îi veni alături.

— Ajutaţi-l pe bietul băiat, ţipă Regina Ghimpilor, cu un glas de zece ori mai viguros decât trupul ei. *Imbecililor!* Aveţi de gând să staţi cu toţii cu gura căscată?

Ajutaţi-vă regele!

Ser Garlan îl îmbrânci pe Tyrion şi începu să-l lovească pe Joffrey cu pumnii în spate. Ser Osmund Kettleblack sfâşie gulerul regelui. Un sunet subţire, înfricoşător, ieşi din gâtlejul băiatului, sunetul unui om care încearcă să soarbă un râu cu paiul, pe urmă se opri, şi asta era şi mai înfricoşător.

— Întoarce-ţi-l cu capul în jos, urlă Mace Tyrell la toată lumea şi la nimeni.

Întoarce-ţi-l, scuturaţi-l de călcâie.

Un alt glas striga:

— Apă, daţi-i nişte apă!

Înaltul Septon începu să se roage cu voce tare. Marele Maester Pycelle chemă

pe cineva să-l ajute să meargă în apartamentele lui, să aducă o poţiune. Joffrey începu să se zgârie pe gât, săpând în carne cu unghiile scobituri însângerate. Sub piele, muşchiul se zărea tare ca piatra. Prinţul Tommen ţipa şi plângea.

O să moară, îşi dădu seama Tyrion. Se simţea ciudat de calm, deşi toţi demonii iadului se dezlănţuiau în jurul lui. Îl loveau din nou pe Joff peste spate, 46

dar faţa nu contenea să i se înnegrească. Câinii lătrau, copiii plângeau, bărbaţii îşi strigau unul altuia sfaturi inutile. Jumătate dintre nuntaşi erau în picioare, unii îmbrâncindu-se, ca să vadă mai bine, alţii alergând spre uşi, grăbiţi să scape de acolo.

Ser Meryn deschise gura regelui şi îi vârî o lingură pe gât. În clipa aceea, ochii băiatului întâlniră ochii lui Tyrion. *Are ochii lui Jaime.* Numai că pe Jaime nu-l văzuse niciodată atât de speriat. *Băiatul are doar treisprezece ani.* Joffrey scotea un sunet sec, cloncănit, încercând să vorbească. Ochii îi ieşeau, albi, din orbite, cuprinşi de groază. Ridică mâna...

încercând să-l atingă pe unchiul său sau arătând spre el… *îţi cere iertare sau crede că-l pot salva?*

— Nuuuu, se jeli Cersei. Tată, ajută-l, cineva să-l ajute, fiul meu, fiul meu…

Tyrion se pomeni gândindu-se la Robb Stark. *Nunta mea arată cu mult mai bine, dacă stau să mă gândesc.* Se uită să vadă reacţia Sansei, însă în sală era prea mare zăpăceală şi n-o putea zări. Dar ochii îi căzură pe potirul de nuntă, uitat pe podea. Se duse să-l ridice. Pe fundul lui, mai era o jumătate de deget de vin roşu.

Tyrion îl cercetă o clipă, pe urmă îl turnă pe podea.

Margaery Tyrell plângea în braţele bunicii, iar bătrâna îi spunea:

— Fii tare, fii tare.

Majoritatea muzicanţilor fugiseră, dar un ultim flautist din galerie cânta un cântec funebru. În fundul sălii tronului, oamenii se încăierau în preajma uşilor şi se călcau în picioare. Mantiile aurii ale lui Ser Addam interveniră să restabilească

ordinea. Nuntaşii se repezeau cu capul înainte afară, în noapte, unii plângând, alţii clătinându-se şi vomitând, iar alţii albi de spaimă. Lui Tyrion îi trecu tardiv prin minte că era, poate, înţelept să plece şi el.

Când o auzi pe Cersei urlând, ştiu că se terminase.

Ar trebui să plec. Acum. În schimb, se apropie de ea cu pasu-i legănat.

Sora lui stătea într-o baltă de vin, legănând trupul fiului ei. Rochia îi era sfâşiată şi pătată, faţa albă ca varul. Un câine negru şi slab se furişă lângă ea, adulmecând cadavrul lui Joffrey.

— Băiatul a murit, Cersei, spuse Lordul Tywin. Aşează o mână înmănuşată pe umărul fiicei sale şi unul dintre străjeri alungă câinele. Dă-i drumul acum. Lasă-l în pace.

Cersei nu-l auzi. Fu nevoie de doi străjeri să-i descleştеze degetele, ca trupul lui Joffrey Baratheon să poată să alunece moale şi fără viaţă pe podea.

Înaltul Septon îngenunche lângă el.

— Tată din Ceruri, judecă-l drept pe regele nostru Joffrey, incantă el, începând o rugăciune pentru cel mort. Margaery Tyrell plângea cu sughiţuri, iar Tyrion o auzi pe mama ei, Lady Alerie, spunând:

— S-a înecat, draga mea. S-a înecat cu plăcinta. Nu eşti tu de vină. S-a înecat.

Am văzut cu toţii.

— Nu s-a înecat. Glasul lui Cersei era tăios ca sabia lui Ser Ilyn. Fiul meu a 47

fost otrăvit. Se uită la cavalerii în alb care stăteau neajutoraţi în jurul ei. Gărzi Regale, faceţi-vă datoria.

— Doamna mea, protestă Ser Loras Tyrell, şovăind.

— Arestează-l pe fratele meu, porunci ea. El a făcut asta, piticul. El şi soţioara lui. Ei l-au ucis pe fiul meu. Pe regele vostru. *Luaţi-i! Luaţi-i pe amândoi!*

SANSA

Departe, în celălalt capăt al oraşului, un clopot începu să bată. Sansa se simţea ca într-un vis.

— Joffrey e mort, le spuse copacilor, să vadă dacă asta o va trezi.

Nu era mort când părăsise ea sala tronului. Dar era în genunchi şi îşi sfâşia pielea, încercând cu disperare să respire. Priveliştea era insuportabilă şi Sansa fugise plângând. Lady Tanda fugea şi ea.

— Ai o inimă bună, doamna mea, îi spusese. Nu orice fată ar plânge aşa pentru un bărbat care a părăsit-o şi a măritat-o cu un pitic.

O inimă bună. Am o inimă bună. Un râs isteric i se ridică din gâtlej, dar Sansa îl înăbuşi. Clopotele sunau încet, a jale. Sunau, sunau, sunau. La fel sunaseră şi pentru Regele Robert. Joffrey era mort, era mort, mort, mort. De ce plângea, când îi venea să danseze? Erau lacrimi de bucurie?

Îşi găsi hainele acolo unde le ascunsese cu două nopţi înainte. Fără slujnice s-o ajute, îi luă mai mult decât ar fi trebuit să-şi dezlege panglicile rochiei. Mâinile îi erau ciudat de neîndemânatice, deşi nu era aşa de speriată cum ar fi putut să fie.

— Zeii sunt cruzi că l-au luat atât de tânăr şi frumos, la propria-i nuntă, îi spusese Lady Tanda.

Zeii sunt drepţi, gândi Sansa. Robb murise tot la o nuntă. Pentru Robb plângea ea. *Pentru el şi pentru Margaery.* Biata Margaery, de două ori măritată şi de două

ori văduvă. Sansa îşi scoase o mânecă, lăsă rochia să cadă şi ieşi din ea. O

împacheta, o înghesui în scorbura unui stejar şi scutură rochia pe care o ascunsese acolo. *Îmbracă-te gros,* o prevenise Ser Dontos, *şi îmbracă-te în culori întunecate.* Nu

avea haine negre, aşa că alesese o rochie groasă, din lână maro.

Dar corsajul era împodobit cu perle. *Mantia le va acoperi.* Mantia era verde-închis, cu o glugă mare pe care, deocamdată, o lăsă pe spate. Îşi pregătise şi pantofi, simpli şi robuşti, fără tocuri şi cu botul pătrat. *Zeii mi-au auzit rugăciunile,* gândi ea. Se simţea ameţită, ca într-un vis. *Pielea mi s-a transformat în porţelan, în fildeş, în oţel.* Mâinile i se mişcau greoi, înţepenite, de parcă nu i-ar mai fi despletit părul până atunci. Pentru o clipă, îşi dori s-o fi avut pe Shae lângă

ea, să-i desfacă plasa de păr.

Când o dezlegă, părul lung şi arămiu i se revărsă pe spate şi peste umeri. Plasa din fir de argint îi atârna pe degete, cu metalul subţire sclipind delicat, cu pietrele 48

negre în lumina lunii. *Ametiste negre din Asshai.* Unul lipsea. Sansa ridică plasa, s-o cerceteze. Era o pată întunecată în scobitura argintie, de unde căzuse piatra.

Spaima o cuprinse dintr-odată. Inima îi bubuia să-i spargă pieptul şi, pentru o clipă, îşi ţinu răsuflarea. *De ce mi-e atât de frică, e doar un ametist, un ametist negru din Asshai, nimic mai mult. Probabil nu era prins bine, atâta tot. Nu era prins bine şi a căzut, iar acum e pe undeva prin sala tronului sau în curte, dacă*

nu cumva...

Ser Dontos spusese că plasa ei de păr era vrăjită, că o va duce acasă. Îi spusese că trebuie s-o poarte în noaptea aceasta, la nunta lui Joffrey. Sârma de argint i se strângea pe degete. Degetul mare trecea şi iar trecea peste orificiul unde fusese piatra. Încercă să se oprească, dar degetele nu erau ale ei. Degetul mare îi era atras în gaura aceea, aşa cum limba e atrasă către o măsea lipsă. *Ce fel de vrajă?*

Regele era mort, regele crud, care fusese prinţul ei viteaz cu o mie de ani în urmă.

Dacă Dontos o minţise în privinţa plasei de păr, oare o minţise şi cu celelalte?

Dacă nu vine? Dacă nu există nici o corabie, nici o barcă pe râu, nici o scăpare?

Ce se va întâmpla atunci cu ea?

Auzi foşnet de frunze şi îşi îndesă plasa de argint adânc în buzunarul mantiei.

— Cine-i acolo? strigă ea. Pădurea zeilor era întunecoasă şi clopotele îl conduceau pe Joff la mormânt.

— Eu. Ieşi de sub copaci, clătinându-se, beat. O apucă de braţ, să se sprijine.

Dulce Jonquil, am venit. Florian al tău a venit, nu te teme.

Sansa se retrase.

— Ai spus că trebuie să port plasa de păr. Plasa argintie cu… ce fel de pietre sunt astea?

— Ametiste. Ametiste negre din Asshai, doamna mea.

— Nu sunt ametiste, aşa-i? Aşa-i? M-ai minţit.

— Ametiste negre, jură el. Purtau vrajă în ele.

— Purtau *crima* în ele!

— Uşurel, doamna mea, uşurel. Nu crimă. S-a înecat cu plăcinta de porumbel.

Dontos râse înfundat. O, gustoasă plăcintă. Argint şi pietre, asta a fost tot. Argint şi pietre şi vrajă.

Clopotele sunau funebru şi sunetul vântului era ca *şuieratul lui* când încercase să tragă o gură de aer.

— L-ai otrăvit. Tu. Ai luat o piatră din părul meu…

— Sst, o să ne omori pe amândoi. N-am făcut nimic. Haide, trebuie să plecăm, o să te caute. Soţul tău a fost arestat.

— Tyrion? exclamă ea, uluită.

— Ai alt soţ? Pezevenghiul, unchiul pitic. Cersei crede că el a făcut-o. O

înhaţă pe Sansa de mână şi o trase. Pe aici, nu mai e mult, nu te teme.

Sansa îl urmă fără împotrivire. *N-am putut suporta niciodată plânsul femeilor,* îi spusese Joff cândva, dar acum mama lui era singura femeie care plângea. În 49

poveştile Bătrânei Nan, spiriduşii făureau lucruri magice, care puteau împlini dorinţele. *Oare mi-am dorit să moară?* se întrebă ea, înainte să-şi aducă aminte că

era prea mare ca să mai creadă în spiriduşi.

— Tyrion l-a otrăvit?

Ştia că soţul ei pitic îşi ura nepotul. Oare ar fi fost în stare să-l omoare? *Ştia, oare, despre plasa mea de păr, despre ametistele negre? El i-a adus vin lui Joff.*

Cum puteai face pe cineva să se înece punându-i un ametist în vin? *Dacă e mâna lui Tyrion, vor crede că am fost şi eu implicată,* îşi dădu ea seama, înfiorată. Cum să nu? Erau soţ şi soţie, iar Joff îi omorâse tatăl şi îşi bătuse joc de moartea fratelui ei. *Un singur trup, o singură inimă, un singur suflet.*

— Taci acum, draga mea, spuse Dontos. Afară din pădurea zeilor, n-avem voie să scoatem nici un sunet. Trage-ţi gluga şi ascunde-ţi faţa. Sansa clătină din cap şi se supuse.

Era atât de beat încât uneori Sansa trebuia să-i ofere braţul, ca să nu cadă.

Clopotele sunau în celălalt capăt al oraşului, şi altele şi altele li se alăturau. Stătea cu capul plecat şi se ţinea în umbră, în spatele lui Dontos. Coborând treptele şerpuitoare, se prăbuşi în genunchi şi vomită. *Bietul meu Florian,* gândi ea, în timp ce Dontos se ştergea la gură cu o mânecă largă. *Îmbracă-te în culori întunecate,* îi spusese, însă el, sub mantia maro de lână, purta vechea cămaşă cu dungi orizontale, roz şi roşii, sub o fâşie neagră cu trei coroane de aur, blazonul Casei Hollard.

— De ce îţi porţi cămaşa? Joff a decretat că eşti condamnat la moarte dacă eşti prins vreodată îmbrăcat în hainele de cavaler... El... oh... Nimic din ceea ce decretase Joff nu mai conta.

— Am vrut să fiu cavaler. Pentru asta, cel puţin. Dontos se ridică în picioare şi o luă de braţ. Vino, taci acum. Fără întrebări.

Îşi continuară drumul, coborând scările şerpuitoare şi traversând o curte mică, adâncită. Ser Dontos urni o uşă grea şi aprinse o lumânare. Erau într-un culoar lung. Pe pereţi atârnau armuri goale, întunecate şi pline de praf, cu coifurile acoperite de şiruri de solzi care se întindeau până pe spate. În timp ce trecea în goană pe lângă ele, flacăra lumânării mărea şi contorsiona umbra fiecărui solz.

Cochiliile de cavaleri se transformă în dragoni, gândi ea.

O altă scară îi duse către o uşă de stejar, întărită cu fier.

— Ţine-te tare acum, Jonquil a mea, aproape ai ajuns. Când Dontos ridică

drugul şi deschise uşa, Sansa simţi o briză rece pe faţă. Trecu prin zidul gros de patru metri şi apoi era afară din castel, în vârful unei stânci. Jos era râul, deasupra cerul şi unul era mai negru decât celălalt.

— Trebuie să coborâm, îi spuse Ser Dontos. Jos ne aşteaptă un om care ne va duce cu barca la corabie.

— O să cad. Bran a căzut şi lui îi plăcea să se caţere.

— Nu, n-o să cazi. Există un fel de scară, o scară secretă, săpată în piatră. Uite, 50

o simţi, doamna mea? Dontos se lăsă pe genunchi împreună cu ea şi o puse să se aplece peste marginea prăpastiei, bâjbâind cu degetele până când găsi o scobitură

tăiată în stâncă. Aproape ca nişte trepte.

Chiar şi aşa, drumul era lung.

— *Nu pot.*

— Trebuie.

— Altă cale nu mai este?

— Asta e calea. Nu va fi aşa de greu pentru o femeie tânără şi puternică, aşa cum eşti tu. Ţine-te bine, nu te uita niciodată în jos şi o să ajungi cât ai clipi. Ochii îi străluceau. Bietul tău Florian e gras şi bătrân şi beat. Mie ar trebui să-mi fie frică. Am căzut de pe cal, nu-ţi aminteşti? Aşa a început totul. Eram beat şi am căzut de pe cal, iar Joffrey mi-a vrut capul netot. Dar tu m-ai salvat. M-ai *salvat,* draga mea.

Plânge, îşi dădu ea seama.

— Iar acum m-ai salvat tu pe mine.

— Numai dacă o să cobori. Dacă nu, suntem morţi amândoi.

El a fost, gândi Sansa. *El la omorât pe Joffrey.* Trebuia să coboare, nu numai pentru ea, dar şi pentru el.

— Ia-o tu înainte, ser. Dacă avea să se prăbuşească, nu voia să-i cadă în cap, doborând-o de pe stâncă, împreună cu el.

— Cum doreşti, doamna mea. Îi dădu un sărut mustos, îşi azvârli cu stângăcie piciorul peste buza prăpastiei, bâjbâind până când găsi un punct de sprijin.

Lasă-mă să cobor puţin şi vino după mine. O să vii, nu? Trebuie să juri?

— O să vin, promise ea.

Ser Dontos dispăru. Îl auzea gâfâind, când începu să coboare. Sansa ascultă

dangătul clopotului, numărând fiecare bătaie. La zece, se lăsă uşor peste marginea stâncii, căutând cu vârfurile picioarelor, până când găsi un punct de sprijin.

Zidurile castelului se înălţau măreţe şi ameninţătoare deasupra capului ei şi, pentru o clipă, nu îşi dori altceva decât să urce înapoi şi să alerge în camerele ei călduroase din Turnul Bucătăriilor. *Fii curajoasă,* îşi spuse. *Fii curajoasă, ca doamna dintr-un cântec.*

Nu îndrăznea să se uite în jos. Îşi ţinea ochii pe faţa stâncii, atentă la fiecare pas, înainte să-l facă pe următorul. Piatra era aspră şi rece. Uneori îşi simţea degetele alunecând, iar locurile de sprijin pentru mâini nu erau la distanţe egale, aşa cum i-ar fi plăcut. Clopotele nu se opreau. Înainte de a ajunge la jumătatea drumului, braţele îi tremurau şi era convinsă că va cădea. *Încă un pas,* îşi spuse, *încă un pas.* Trebuia să se mişte. Dacă se oprea, nu va mai porni niciodată şi zorile o vor găsi agăţată de stâncă, îngheţată de frică. *Încă un pas şi încă unul.* Nu se aştepta să atingă pământul. Se împiedică şi căzu, cu inima bubuind. Când se rostogoli pe spate, privind în sus, de unde venise, o

cuprinse ameţeala şi degetele îi săpară în noroi. *Am reuşit. Am reuşit. N-am căzut. Am coborât şi acum mă duc* 51

acasă.

Ser Dontos o ridică în picioare.

— Pe aici. Încet acum, încet, încet. Dontos se ţinu în umbrele negre şi adânci de la poalele stâncilor. Din fericire, nu aveau mult de mers. La cincizeci de metri în josul râului, un bărbat îi aştepta într-o barcă mică, pe jumătate ascunsă de rămăşiţele unei galere care eşuase acolo şi arsese. Dontos se apropie de el şchiopătând şi gâfâind: Oswell?

— Fără nume, spuse bărbatul. Treceţi în barcă. Stătea aplecat deasupra vâslelor, un om bătrân, înalt şi greoi, cu părul lung, alb, nasul mare, coroiat şi ochii umbriţi de o glugă. Înăuntru. Repede, mormăi el. Trebuie să plecăm.

Când amândoi erau în barcă, bărbatul cu glugă vârî vâslele în apă şi se puse în mişcare, ducându-i către canal. În urma lor, clopotele continuau să vestească

moartea băiatului rege. Râul întunecat era numai al lor.

Cu lovituri ritmice, domoale, îşi croiră drum în josul râului, alunecând peste galera scufundată, pe lângă catarge zdrobite, carene arse şi vâsle sfărâmate. Palele ramelor fuseseră acoperite, astfel că înaintau aproape fără sunet. Un abur se ridica deasupra apei. Sansa vedea meterezele crenelate ale unuia dintre turnurile Pezevenghiului înălţându-se deasupra apei, dar lanţul imens fusese coborât şi trecură nestingheriţi prin locul unde arseseră o mie de oameni. Ţărmul se îndepărtă, ceaţa se îngroşă, sunetul clopotelor începu să se piardă. În cele din urmă, până şi luminile dispărură, pierdute undeva în urma lor. Erau în Golful Apei Negre şi lumea nu mai era decât o apă neagră, un abur risipit de vânt, şi călăuza lor tăcută, aplecată peste vâsle.

— Cât de departe trebuie să mergem? întrebă ea.

— Fără vorbă. Vâslaşul era bătrân, dar mai puternic decât părea şi glasul îi era fioros. În mod straniu, chipul lui avea ceva cunoscut, dar Sansa nu-şi putea da seama ce.

— Nu departe. Dontos îi luă mâna într-a lui şi o mângâie cu blândeţe.

Prietenul tău e aproape, te aşteaptă.

— *Fără vorbă,* mârâi din nou vâslaşul. Apa duce sunetul, Ser Bufon.

Ruşinată, Sansa îşi muşcă buza şi se cuibări în tăcere. Pluteau, pluteau, pluteau.

La răsărit, pe cer licăreau primele raze ale dimineţii, când Sansa văzu, în sfârşit, silueta fantomatică în întunericul din faţa lor, o galeră de negoţ cu pânzele strânse, înaintând încet, cu un singur rând de vâsle. Când se apropiară, văzu emblema galerei, un triton cu o coroană de aur care sufla într-un corn mare de scoică. Auzi un glas strigând şi galera săltă încet.

Când trecură pe lângă ea, o scară de funii căzu peste parapet. Călăuza lăsă

vâslele şi o ajută să se ridice în picioare.

— Sus, acum. Haide, fetiţo, aşa.

Sansa îi mulţumi, dar nu primi nici un alt răspuns decât un mormăit. Era mult 52

mai uşor să urce scara de funie decât să coboare stânca. Vâslaşul Oswell o urmă

îndeaproape, în vreme ce Ser Dontos rămase în barcă.

Doi mateloţi aşteptau lângă parapet, s-o ajute să urce pe punte. Sansa tremura.

— Îi e frig, auzi pe cineva spunând. Bărbatul îşi scoase mantia şi i-o aşează pe umeri. Aşa, acum e mai bine, doamna mea? Linişteşte-te, ce-a fost mai rău a trecut.

Cunoştea acel glas. *Dar el e la Vale,* gândi ea. Lângă el se afla Ser Lothor Brune, cu o torţă în mână.

— Lord Petyr! strigă Dontos din barcă. Trebuie să mă întorc, înainte să le treacă prin minte să mă caute.

Petyr Baelish se sprijini de parapet.

— Dar mai întâi poate că vrei să-ţi primeşti plata. Zece mii de dragoni, aşa-i?

— Zece mii. Dontos se şterse la gură cu dosul mânecii. Cum ai promis, lordul meu.

— Ser Lothor, recompensa.

Lothor Brune îşi cobori torţa. Trei bărbaţi înaintară către copastie, ridicară

arbaletele şi traseră. Când Dontos ridică privirea, o săgeată îl nimeri în piept, trecând prin coroana din stânga a cămăşii sale. Celelalte două îi sfârtecară

beregata şi pântecele. Totul se petrecu atât de repede, încât nici Dontos, nici Sansa nu apucară să ţipe. Când se sfârşi, Lothor Brune azvârli torţa peste trupul lui Dontos. Mica barcă ardea cu o vâlvătaie, în timp ce galera se îndepărta.

— L-aţi *omorât!* Agăţându-se de parapet, Sansa se întoarse şi vomită. Scăpase de Lannisteri şi dăduse peste alţii, şi mai răi?

— Doamna mea, murmură Degeţel, n-are rost să-ţi iroseşti lacrimile pentru un asemenea om. Era un beţivan şi nu era prietenul nimănui.

— Dar m-a *salvat.*

— Te-a vândut, pentru zece mii de dragoni. Dispariţia ta va atrage bănuiala că

te faci vinovată de moartea lui Joffrey. Mantiile aurii o să te urmărească şi eunucul o să-şi zornăie punga. Dontos... ei, bine, l-ai auzit. Te-a vândut pentru aur şi, după ce l-ar fi băut, te-ar fi vândut din nou. O pungă de dragoni cumpără

tăcerea unui om pentru o vreme, dar o săgeată bine plasată o cumpără pentru vecie. Zâmbi cu tristeţe. Tot ce-a făcut a făcut la porunca mea. N-am îndrăznit să

mă apropii de tine în văzul lumii. Când am auzit cum i-ai salvat viaţa la turnirul lui Joff, am ştiut că va fi iscoada perfectă.

Sansei îi era rău.

— Zicea că e Florianul meu.

— Îţi aminteşti cumva ce ţi-am spus în ziua aceea, când tatăl tău s-a aşezat pe Tronul de Fier?

Momentul îi reveni în minte, viu.

— Mi-ai spus că viaţa nu e un cântec. Că într-o bună zi voi învăţa asta, cu suferinţă. Sansa îşi simţea ochii plini de lacrimi, dar dacă plângea pentru Ser 53

Dontos Hollard, pentru Joff, pentru Tyrion sau pentru ea, asta nu putea să spună.

Totul e doar *minciună,* la nesfârşit, totul şi toată lumea?

— Aproape toată lumea. Cu excepţia ta şi a mea, desigur. Zâmbi. *Vino în pădurea zeilor la noapte, dacă vrei să mergi acasă.*

— Biletul… tu ai fost?

— Trebuia să fie pădurea zeilor. Nici un alt loc din Fortăreaţa Roşie nu e ferit de ciripitorii eunucului… sau de micii şobolani, cum le spun eu. În pădurea zeilor sunt copaci în loc de ziduri. Cerul deasupra capului, în loc de tavan. Rădăcini şi pământ în loc de podele. Şobolanii n-au unde să fugă. Şobolanii trebuie să se ascundă, altfel oamenii îi înţeapă cu săbiile. Lordul Petyr o luă de braţ. Îngăduie-mi să te conduc la cabina ta. Ai avut o zi lungă şi chinuitoare, ştiu. Trebuie să fii foarte obosită.

Micuţa barcă nu mai era decât o dâră de fum, iar focul din urma lor se pierdea în marea scăldată în lumina răsăritului. Cale de întoarcere nu era, singurul ei drum ducea înainte.

— Foarte obosită, recunoscu ea.

În timp ce o conducea, Lordul Petyr spuse:

— Povesteşte-mi despre nuntă. Regina s-a străduit mult. Cântăreţii, jonglerii, ursul dansator… micuţul tău soţ s-a amuzat de cavalerii mei pitici?

— Ai tăi?

— Am fost nevoit să trimit la Braavos după ei şi să-i ascund într-un bordel, până la nuntă. Numai efortul a fost mai mare decât cheltuiala. E surprinzător cât de greu este să ascunzi un pitic, iar Joffrey… Poţi conduce un rege la apă, dar cu Joff trebuie să pleoscăi şi să stropeşti ca să-şi dea seama că o poate bea. Când i-am povestit despre mica mea surpriză, Înălţimea Sa a spus:

— De ce ai vrea nişte pitici urâţi la nuntă? Urăsc piticii. A trebuit să-l iau pe după umeri şi să-i şoptesc: Nu aşa de mult cum îi va urî unchiul tău.

Puntea se legăna sub picioarele lor, iar Sansei i se părea că lumea însăşi se clatină.

— Ei cred că Tyrion l-a otrăvit pe Joffrey. Ser Dontos zicea că l-au arestat.

Degeţel zâmbi:

— O să-ţi şadă bine ca văduvă, Sansa.

Gândul acesta îi făcu stomacul să tremure. Poate că nu va mai fi nevoită să

împartă niciodată patul cu Tyrion. Asta îşi dorise... nu-i aşa?

Cabina era scundă şi înghesuită, dar pe priciul îngust fusese aşezată o saltea de puf, ca să-l facă mai comod, iar deasupra se afla un maldăr de blănuri groase.

— E modestă, ştiu, dar o să te simţi destul de confortabil. Degeţel arătă către un cufăr de cedru aflat sub hublou. O să găseşti înăuntru haine curate. Rochii, lenjerie, ciorapi groşi, o mantie. Numai lână şi pânză, mă tem. Nedemne de o fecioară atât de frumoasă, dar sunt curate şi o să-ţi ţină de cald până când putem găsi ceva mai de soi.

A pregătit toate astea pentru mine.

— Lordul meu, eu... nu înţeleg... Joffrey ţi-a dat Harrenhalul, te-a făcut Lord Suprem al Tridentului... de ce...

— De ce să-i fi dorit moartea? Degeţel ridică din umeri. N-am avut nici un motiv. De altminteri, sunt la o mie de leghe depărtare, în Vale. E bine să-ţi ţii mereu duşmanii în ceaţă. Dacă nu sunt niciodată siguri cine eşti sau ce vrei, nu vor şti niciodată ce urmează să faci. Uneori, cea mai simplă cale să-i încurci e să

faci mişcări care n-au nici un rost sau care chiar să pară că sunt împotriva ta. Ţine minte asta, Sansa, când vei ajunge să joci jocul.

— Care... joc?

— Singurul joc. Jocul tronurilor. Îi dădu la o parte o şuviţă de păr. Eşti destul de mare să afli că mama ta şi cu mine am fost mai mult decât prieteni. A fost o vreme când Cat era tot ce-mi doream pe lume. Am îndrăznit să visez la viaţa pe care puteam s-o avem şi la copiii pe care mi i-ar putea dărui… dar era o fiică a Riverrunului şi a lui Hoster Tully. *Familie, Datorie, Onoare,* Sansa. *Familie, Datorie, Onoare* însemna că nu puteam avea mâna ei niciodată. Dar ea mi-a dat ceva mai de preţ, un dar pe care o femeie îl poate oferi o singură dată. Cum aş

putea să-i întorc spatele fiicei ei? Într-o lume mai bună, ai fi putut fi a mea, nu a lui Eddard Stark. Fiica mea devotată şi iubitoare… Uită de Joffrey, draga mea. De Dontos, de Tyrion, de toţi. Nu te vor mai tulbura niciodată. Acum eşti în siguranţă, asta e tot ce contează. Eşti cu mine, în siguranţă, şi te îndrepţi spre casă.

JAIME

Regele e mort, îi spuseră, fără să ştie că Joffrey fusese nu numai suveranul, ci şi fiul lui.

— Pezevenghiul i-a tăiat beregata cu un pumnal, spuse un negustor, la hanul de la marginea drumului unde poposiseră să înnopteze. I-a băut sângele dintr-un potir mare de aur. Bărbatul nu-l recunoştea pe cavalerul ciung, bărbos, cu un liliac mare pe scut, ca nici unul dintre ei de altfel, aşa că spunea lucruri pe care, poate, dacă ar fi ştiut cu cine are de-a face, le-ar fi păstrat pentru sine.

— A fost otrăvit, susţinea hangiul. Faţa i s-a înnegrit ca o prună.

— Fie ca Tatăl să-l judece drept, murmură un septon.

— Soţia piticului a luat parte la crimă, împreună cu el, jura un arcaş în livreaua Lordului Rowan. După aceea, a dispărut de la castel într-un nor de pucioasă, şi un fantomatic lup străvechi a fost zărit dând târcoale Fortăreţei Roşii, cu sângele picurându-i din fălci.

Jaime rămase tăcut tot timpul, lăsând cuvintele să treacă peste el, cu un corn cu bere uitat în mâna lui bună. *Joffrey. Sângele meu. Primul meu născut.* Încercă

să-şi aducă în minte chipul băiatului, dar trăsăturile lui se transformau întruna în 55

trăsăturile lui Cersei. *Jeleşte acum, cu părul răvăşit şi ochii roşii de plâns, cu gura tremurând când încearcă să vorbească. Va plânge din nou când mă va vedea, deşi se va lupta să-şi stăpânească lacrimile.* Sora lui plângea rareori, şi asta numai când era cu el. Nu putea suporta ca alţii să o considere slabă. Numai în faţa geamănului ei îşi arăta rănile. *Va aştepta de la mine alinare şi răzbunare.*

În ziua următoare, la insistenţele lui Jaime, înaintară mult. Fiul îi murise şi sora lui avea nevoie de el.

Când văzu oraşul în faţa ochilor, cu turnurile de veghe înălţându-se întunecate pe cerul asfinţitului, Jaime Lannister se apropie la trap de Walton Picioare-de-Oţel, aflat în spatele lui Nage cu steagul lui de pace.

— Ce-o fi cu duhoarea asta îngrozitoare? se plânse omul Nordului.

Moarte gândi Jaime, dar spuse:

— Fum, sudoare şi rahat. Pe scurt, Debarcaderul Regelui. Dacă ai nasul fin, poţi mirosi şi trădarea. N-ai mai mirosit niciodată un oraş?

— Am mirosit Portul Alb. N-a duhnit aşa.

— Portul Alb nu e Debarcaderul Regelui, după cum fratele meu, Tyrion, nu e Gregor Clegane.

Nage îi conduse în susul unei coline. Steagul lui de pace cu şapte cozi se înălţa şi se răsucea în vânt, cu steaua-i în şapte colţuri strălucind în vârful suportului. În curând, Jaime avea să-i vadă pe Cersei, pe Tyrion şi pe tatăl lor. *Să fie oare cu putinţă ca fratele meu să-l fi ucis pe Joffrey?* I se părea greu de crezut.

Era neobişnuit de calm. Ştia că, de obicei, bărbaţii erau înnebuniţi de durere când le murea un fiu. Îşi smulgeau părul din cap, blestemau zeii şi jurau să se răzbune. De ce, atunci, el simţea atât de puţin? *Băiatul a trăit şi a murit considerându-l pe Robert Baratheon tatăl lui.*

Într-adevăr, Jaime fusese de faţă la naşterea lui Joffrey, dar nu-l ţinuse niciodată în braţe.

— Ce impresie ar face una ca asta? îl atenţionase Cersei, când femeile îi lăsaseră singuri. Rău destul că Joff seamănă cu tine, nu mai e nevoie să te şi fuduleşti cu el. Jaime cedase fără să se împotrivească măcar. Copilul era o mică

făptură urlătoare care cerea prea mult din timpul lui Cersei, din dragostea lui Cersei, din sânii lui Cersei. Robert Baratheon n-avea decât să-l păstreze!

Iar acum e mort. Şi-l imaginã pe Joff zăcând nemişcat şi rece, cu faţa înnegrită

de otravă, şi tot nu simţea nimic. Probabil că era un monstru, aşa cum se spunea.

Dacă Tatăl s-ar pogorî din Ceruri să-i dea înapoi ori fiul, ori mâna, Jaime ştia ce ar alege. În definitiv, mai avea un fiu şi sămânţă destulă pentru încă mulţi alţii.

Dacă Cersei mai vrea un copil, o să i-l dăruiesc... dar de data asta, o să-l ţin în braţe şi lua-i-ar Ceilalţi pe cei cărora nu le place asta. Robert putrezea în mormântul lui, iar Jaime era sătul de minciuni.

Se răsuci dintr-odată şi porni înapoi la galop, s-o caute pe Brienne. *Numai zeii ştiu de ce mă ostenesc! E cea mai ursuză fiinţă pe care am avut ghinionul s-o* 56

întâlnesc. Fetişcana venea în spate şi la câţiva paşi într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să arate că nu era cu ei. Îi găsiseră pe drum haine bărbăteşti: o tunică ici, o pelerină colea, o pereche de pantaloni şi o mantie cu glugă, până şi o platoşă

veche de fier. Părea că se simte mai bine îmbrăcată ca un bărbat, dar nimic n-o putea face frumoasă. *Nici fericită.* După ce părăsiseră Harrenhalul, obişnuita-i îndărătnicie de catâr începuse în curând să-şi reintre în drepturi.

— Îmi vreau armele şi armura înapoi, insistase ea.

— O, negreşit, hai să-ţi recuperăm lucrurile, replicase Jaime. Coiful, mai cu seamă. Am fi cu toţii mai fericiţi dacă ţi-ai ţine gura închisă şi viziera coborâtă.

Atâta lucru putea să facă Brienne, dar tăcerea ei posomorâtă începuse în curând să-l indispună aproape la fel de mult ca nesfârşitele tentative ale lui Qyburn de a se face plăcut. *O, zei, n-aş fi crezut că îmi va lipsi vreodată*

compania lui Ser Cleos Frey. Începea să-şi dorească s-o fi lăsat, până la urmă, pe Brienne în groapa ursului.

— Debarcaderul Regelui, anunţă Jaime, când o găsi. Călătoria noastră s-a sfârşit, domniţă. Ţi-ai ţinut jurământul şi m-ai adus la Debarcaderul Regelui.

Întreg, doar cu câteva degete şi o mână lipsă.

Ochii ei priveau nepăsători.

— Asta a fost doar jumătate din jurământul meu. I-am spus Doamnei Catelyn că îi voi aduce fiicele înapoi. Sau măcar pe Sansa. Iar acum…

Nici măcar nu l-a întâlnit vreodată pe Robb Stark, dar durerea ei e mai profundă decât a mea. Sau poate că pe Lady Catelyn o jelea. Erau la Brindlewood când aflaseră *acea* veste, de la un butoiaş de cavaler cu faţa roşie, pe nume Ser Bertram Beesbury, care avea ca blazon trei stupi pe un fond vărgat, cu dungi negre şi galbene. Beesbury le-a spus că un grup de oşteni ai Lordului Piper trecuseră prin Brindlewood doar cu o zi înainte, gonind către Debarcaderul Regelui, sub un steag de pace.

— Cu tânărul lup mort, Piper găsea inutil să continue lupta. Fiul lui e prizonier la Gemeni.

Brienne rămăsese cu gura căscată, ca o vacă gata să se înece în timp ce rumegă, astfel că îi revenise lui Jaime misiunea de a smulge povestea despre Nunta Roşie.

— Orice mare lord are purtători de flamuri nesupuşi, care îl pizmuiesc pentru poziţia lui, i-a spus el după aceea. În cazul tatălui meu, au fost Casele Reyne şi Tarberck. Tyrelii au Casa Florent, Hoster Tully l-a avut pe Walder Frey. Numai puterea îi ţine pe astfel de oameni la locul lor. Îndată ce miros slăbiciunea… În Epoca Eroilor, Boltonii obişnuiau să-i jupoaie pe cei din Casa Stark şi să-şi facă

mantii din pielea lor.

Brienne păruse atât de nefericită încât Jaime aproape că se pomenise dorindu-şi s-o consoleze.

Din ziua aceea, Brienne era, parcă, surdă. Nici măcar când îi spunea „fătucă”

nu reuşea să-i smulgă vreo reacţie. *Puterea a părăsit-o.* Femeia aruncase cu o piatră în Robin Ryger, înfruntase ursul cu o sabie boantă, îl muşcase pe Vargo Hoat de ureche şi se luptase cu Jaime până ce îl istovise… dar acum era zdrobită, vlăguită.

— O să vorbesc cu tatăl meu să te trimită înapoi la Tarth, dacă îţi convine, îi spuse el. Sau dacă preferi să rămâi, s-ar putea să-ţi găsesc un loc la curte.

— Ca doamnă de companie a reginei? întrebă ea mâhnită.

Jaime îşi aminti imaginea ei în rochia roz de satin şi încercă să nu-şi închipuie ce ar putea spune sora lui despre o asemenea doamnă de companie.

— Poate un post în Garda Oraşului…

— N-o să slujesc alături de sperjuri şi criminali.

Atunci de ce te-ai mai ostenit să-ţi iei sabie? ar fi putut întreba Jaime, dar îşi înghiţi cuvintele.

— Cum vrei tu, Brienne.

Cu o singură mână, îşi întoarse calul şi se îndepărtă.

Poarta Zeilor era deschisă când ajunseră în dreptul ei, dar o duzină de care erau aliniate de-a lungul drumului, încărcate cu poloboace de cidru, butoaie cu mere, baloţi de fân şi unii dintre cei mai mari dovleci pe care-i văzuse Jaime vreodată.

Aproape fiecare căruţă avea străjerii ei, ostaşi ce purtau blazoanele unor lorzi mărunţi, mercenari în zale şi piele fiartă, sau, uneori, doar fiul îmbujorat al vreunui fermier, strângând în mână o suliţă butucănoasă, cu vârful ascuţit. Jaime le zâmbi, trecând la trap pe lângă ei. La poartă, mantiile aurii adunau bani de la fiecare căruţaş, înainte de a face semn căruţelor să treacă.

— Ce-i asta? vru să ştie Picioare-de-Oţel.

— Trebuie să plătească pentru dreptul de a vinde în interiorul oraşului. Din porunca Mâinii Regelui şi a maestrului vistiernic.

Jaime privi lungul şir de care, căruţe şi cai încărcaţi.

— Şi stau la rând să plătească?

— Aici se pot face bani frumoşi acum, că s-a terminat cu luptele, le spuse vesel morarul din cea mai apropiată căruţă. Oraşul e sub stăpânirea Lannisterilor.

Bătrânul Lord Tywin de la Rock. Se spune că scoate argint prin dos.

— Aur, îl corectă Jaime. Iar Degeţel îl face din gălbenele, pot să jur.

— Pezevenghiul e acum vistiernic, zise căpitanul porţii. Sau a fost, până când l-au arestat fiindcă l-a omorât pe rege. Bărbatul îi cercetă bănuitor pe oamenii Nordului. Voi cine sunteţi?

— Oamenii Lordului Balon. Am venit să vorbim cu Mâna Regelui.

Căpitanul îi aruncă o privire lui Nage, cu steagul lui de pace.

— Să plecaţi genunchiul, vrei să spui. Nu sunteţi primii. Luaţi-o drept înainte către castel şi vedeţi să nu faceţi tărăboi. Le făcu semn să treacă şi reveni la căruţe.

Dacă Debarcaderul Regelui jelea moartea regelui său copil, Jaime n-ar fi avut 58

cum să-şi dea seama. Pe Strada Seminţelor, un cerşetor în straie jerpelite se ruga în gura mare pentru sufletul lui Joffrey, dar trecătorii nu-i acordau mai multă

atenţie decât unui oblon stricat bălăngănindu-se în vânt. În rest, mişunau obişnuitele mulţimi, mantii aurii în zale negre, ucenici de brutari vânzând tarte, chifle şi plăcinte fierbinţi, târfe aplecate pe fereastră, cu corsajele pe jumătate desfăcute, şanţuri cu iz de fecale. Trecură pe lângă cinci bărbaţi care încercau să

tragă un cal mort din capătul unei fundături, iar în altă parte, pe lângă un jongler învârtind cuţite prin aer, spre deliciul unui grup de copii şi soldaţi ai Casei Tyrell, beţi.

Străbătând străzile cunoscute, cu două sute de oameni ai Nordului, un maester fără colan şi o urâţenie de femeie alături, Jaime descoperi că trecea neobservat.

Nu ştia dacă trebuia să fie iritat sau amuzat.

— Nu mă cunosc, îi spuse lui Walton Picioare-de-Oţel, în timp ce traversau Piaţa Cârpaciului.

— Ţi-ai schimbat înfăţişarea şi camarazii, spuse omul Nordului, iar acum au un nou Regicid.

Porţile Fortăreţei Roşii erau deschise, dar o duzină de mantii aurii, înarmate cu suliţe, le tăiară calea. Coborâră vârfurile cuţitelor când Picioare-de-Oţel se apropie la trap, însă Jaime îl recunoscu pe cavalerul alb care era în fruntea lor.

— Ser Meryn.

Ochii obosiţi ai lui Ser Meryn Trant se lărgiră.

— Ser Jaime?

— Ce bine e să te ţină minte cineva. Dă oamenii ăştia la o parte.

Trecuse multă vreme de când mai sărise cineva să-i dea ascultare atât de repede. Jaime uitase cât de mult îi plăcea.

În curtea exterioară, mai dădură peste doi străjeri din Garda Regelui, care nu purtaseră mantii albe ultima dată când slujise Jaime aici. *Tipic pentru Cersei, să*

mă numească Lord Comandant şi pe urmă să-mi aleagă camarazii fără să mă

consulte.

— Cineva mi-a dat doi fraţi noi, după câte văd, spuse el, descălecând.

— Avem această onoare, ser. Cavalerul Florilor strălucea atât de frumos şi de pur în solzii săi albi de mătase încât, prin contrast, Jaime se simţea ca un obiect vechi şi ponosit.

Jaime se întoarse către Meryn Trant:

— Ser, n-ai reuşit să-i înveţi pe fraţii noştri noi care le sunt obligaţiile.

— Care obligaţii? întrebă Meryn Trant, bătând în retragere.

— Să-l ţină pe rege în viaţă. Câţi monarhi ai pierdut de când am plecat din oraş? Doi, nu-i aşa?

Apoi Ser Balon observă ciotul.

— *Mâna ta...*

Jaime se forţă să zâmbească:

— Acum lupt cu stânga. E mult mai incitant. Unde-l pot găsi pe nobilul meu tată?

— În solariu, cu Lordul Tyrell şi Prinţul Oberyn.

Mace Tyrell şi Vipera Roşie coc pâine împreună. Din ce în ce mai ciudat.

— E şi regina cu ei?

— Nu, stăpâne, răspunse Ser Balon. O poţi găsi în sept, rugându-se lângă

trupul Regelui Joff…

— *Tu?*

Jaime văzu că ultimul dintre oamenii Nordului descălecase şi acum Loras Tyrell o observase pe Brienne.

— Ser Loras. Brienne stătea încurcată, cu căpăstrul în mână.

Lordul Tyrell se îndreptă spre ea cu paşi mari:

— De ce? întrebă el. Spune-mi de ce. A fost bun cu tine, ţi-a dat o mantie curcubeu. De ce ai vrut să-l omori?

— Nu l-am omorât eu. Mi-aş fi dat viaţa pentru el.

— Ţi-o vei da. Ser Loras scoase sabia din teacă.

— N-am fost eu.

— Emmon Cuy a jurat că tu ai fost, cu ultima suflare.

— A fost afară din cort, el n-a văzut…

— N-a fost nimeni în cort, în afară de tine şi de Lady Stark. Susţii că bătrâna a putut tăia prin oţel călit?

— A fost o *umbră.* Ştiu că pare o nebunie, dar… Îl ajutam pe Renly să-şi îmbrace armura şi lumânările s-au stins şi apoi era sânge peste tot. Lady Catelyn spunea că a fost Stannis. Um… umbra lui. N-am avut nici un amestec, pe onoarea mea…

— N-ai nici o onoare. Scoate sabia. Nu vreau să se spună că te-am ucis în timp ce erai cu mâna goală.

Jaime se aşează între ei.

— Vâră sabia în teacă, ser.

Ser Jorah îl ocoli.

— Eşti nu doar criminală, dar şi laşă, Brienne? Aşa ai fugit, cu mâinile pătate de sângele lui? *Scoate sabia,*

femeie!

— Mai bine ai spera să n-o facă. Jaime îi tăie calea din nou. Altfel s-ar putea să avem de dus cadavrul tău la groapă. Fătuca e vânjoasă ca Gregor Clegane, deşi nu aşa de drăguţă.

— Nu te amesteca. Ser Jorah îl dădu la o parte.

Jaime îl înhaţă pe băiat cu mâna întreagă şi îl smuci:

— Sunt *Lordul Comandant* al Gărzii Regale, ţânc arogant! Comandantul tău, atât timp cât porţi mantia albă. *Acum vârâ afurisita de sabie în teacă,* altfel ţi-o iau eu şi ţi-o arunc într-un loc unde nici măcar Renly n-a ajuns!

Băiatul ezită o clipită, destul ca Ser Balon Swann să spună: 60

— Fă cum spune Lordul Comandant, Loras.

Atunci, câteva mantii aurii scoaseră săbiile şi asta îi îndemnă pe oamenii Dreadfortului să facă la fel. *Minunat,* gândi Jaime, *nici nu apuc bine să descalec, că ne şi pomenim cu o baie de sânge în curtea castelului.*

Ser Loras Tyrell îşi vârî sabia în teacă.

— N-a fost aşa de greu, ce zici?

— Cer să fie arestată. O arătă cu degetul: Lady Brienne, te acuz de moartea Lordului Renly Baratheon.

— Dacă veni vorba, spuse Jaime, fătuca are onoare. Mai multă decât am văzut la tine. Şi s-ar putea chiar să spună adevărul. Te asigur, nu e ceea ce s-ar numi deşteaptă, dar până şi calul meu ar putea născoci o minciună mai bună, dacă crezi că asta a avut ea de gând. Totuşi, fiindcă insişti… Ser Balon, escorteaz-o pe Lady Brienne în celula din turn şi ţine-o acolo sub pază. Şi găseşte o cazarmă potrivită

pentru Picioare-de-Oţel şi oamenii lui, până când tatăl meu va putea să-i primească.

— Da, lordul meu.

Ochii mari şi albaştri ai Briennei erau plini de durere când Balon Swann şi o duzină de mantii aurii o escortară către celulă. *Ar trebui să-mi trimiţi bezele, fătucă,* îi venea să-i spună. De ce toată lumea îi răstălmăcea orice nenorocit de

gest? *Aerys. Totul mi se trage de la Aerys.* Jaime îi întoarse fetişcanei spatele şi traversă curtea cu paşi mari.

Un alt cavaler în armură albă păzea porţile septului regal, un bărbat înalt, cu barba neagră, umeri laţi şi nasul coroiat. Când îl văzu pe Jaime, afişă un zâmbet acru şi spuse:

— Şi tu unde crezi că mergi?

— În sept. Jaime îşi ridică ciotul, arătând. Ala de acolo. Vreau s-o văd pe regină.

— Înălţimea Sa e în doliu. Şi de ce ar vrea regina să-l vadă pe unul ca tine?

Fiindcă sunt iubitul ei şi tatăl fiului ei ucis, îi venea să spună.

— Tu cine naiba eşti?

— Un cavaler al Gărzii Regale, şi ai face bine să înveţi cum să te porţi, ciungule, altfel îţi tai şi mâna cealaltă şi o s-ajungi să-ţi sorbi terciul de dimineaţă.

— Sunt fratele reginei, ser.

Cavalerului alb i se păru amuzant.

— Ai evadat, nu? Şi ai mai crescut niţel, stăpâne?

— Celălalt frate, nătărăule. Şi Lord Comandant al Gărzii Regale. Acum dă-te la o parte sau o să-ţi doreşti s-o fi făcut.

Nătărăul îl privi lung de data aceasta:

— Eşti… Ser Jaime. Se îndreptă. Scuzele mele, milord. Nu te-am recunoscut.

Am onoarea să fiu Ser Osmund Kettleblack.

Şi unde e onoarea aici?

61

— Vreau să fiu singur cu sora mea. Vezi să nu intre nimeni altcineva în sept, ser. Dacă suntem deranjaţi, o să-ţi tai capul ăla afurisit.

— Da, ser, precum spui. Ser Osmund deschise uşa.

Cersei era îngenuncheată în faţa altarului Fecioarei. Catafalcul lui Joffrey fusese aşezat sub cel al Străinului, zeul care-i conducea pe cei proaspăt căsătoriţi către lumea cealaltă. Mirosul de tămâie plutea greu în aer, şi o sută de

lumânări ardeau, înălţând spre ceruri o sută de rugăciuni. *Iar Joff s-ar putea să aibă nevoie de fiecare.*

Sora lui privi peste umăr.

— Cine e? spuse ea, iar apoi: Jaime? Se ridică în picioare, cu ochii scăldaţi în lacrimi. Eşti tu cu adevărat? Dar nu veni spre el. *Ea nu vine niciodată la mine,* gândi Jaime. *Întotdeauna a aşteptat să vin eu la ea. Ea dăruieşte, dar eu trebuie să cer.* Ar fi trebuit să vii mai devreme, şopti ea, când o luă în braţe. De ce n-ai putut veni mai devreme, să ai grijă de el? Băiatul meu…

Băiatul nostru.

— Am venit cât de repede am putut. Se smulse din îmbrăţişare şi făcu un pas în spate. Acolo de unde vin eu, e război, surioară.

— Eşti aşa de slab. Şi părul tău, părul tău auriu…

— Părul o să-mi crească la loc. Jaime ridică ciotul.

Trebuie să vadă. Dar asta nu.

Ochii lui Cersei se lărgiră.

— Stark…

— Nu, asta a fost isprava lui Vargo Hoat.

Numele nu însemna nimic pentru ea.

— Cine?

— Ţapul din Harrenhal. Pentru scurt timp. Cersei întoarse capul să privească

la catafalcul lui Joffrey. Regele mort fusese îmbrăcat într-o armură aurită, care semăna în mod bizar cu cea a lui Jaime. Viziera coifului era închisă, dar coiful oglindea lumânările, aruncând sclipiri molatice, astfel că băiatul strălucea mândru şi viteaz în moarte. Lumina lumânărilor deştepta focuri şi în rubinele care împodobeau corsajul rochiei de doliu a lui Cersei. Părul îi cădea pe umeri, despletit.

— L-a omorât, Jaime. Întocmai cum m-a ameninţat. Într-o zi, când o să cred că

sunt apărată şi fericită, îmi va preface bucuria în gust de cenuşă, aşa a spus.

— Tyrion a spus asta? Jaime refuzase în tot acest timp să creadă. Să ucizi sânge din sângele tău era mai grav decât să ucizi un rege, în ochii zeilor şi ai oamenilor. *Ştia că băiatul e al meu. L-am iubit pe Tyrion, am fost bun cu el.* Ei, bine, cu o singură excepţie… dar el nu ştia adevărul. *Sau ştia?* De ce ar fi vrut să-l omoare pe Joff?

— Pentru o târfă. Cersei îi apucă mâna cea bună şi o strânse în mâna ei. Mi-a spus c-o va face. Joff ştia. În timp ce murea, a arătat către criminal. Către 62

monstrul ăla perfid care ţi-e frate. Cersei sărută degetele lui Jaime. O să-l omori de dragul meu, nu-i aşa? O să-l răzbuni pe fiul nostru.

Jaime se retrase.

— E fratele meu. Îi vârî ciotul în faţă, dacă nu apucase, cumva, să i-o vadă. Şi nu sunt în stare să omor pe nimeni.

— Mai ai încă o mână, aşa-i? Nu-ţi cer să-l învingi pe Câine într-o bătălie.

Tyrion e un *pitic* închis într-o celulă. Străjile te vor lăsa să treci.

Gândul îi întoarse stomacul pe dos.

— Trebuie să aflu mai multe despre asta. Despre cum s-a întâmplat.

— Vei afla, îl asigură Cersei. Va fi o judecată. Când vei auzi tot ce-a făcut, o să-l vrei mort, la fel de mult ca mine. Îi atinse faţa. Am fost pierdută fără tine, Jaime. M-am temut că clanul Stark îmi va trimite capul tău. N-aş fi suportat asta.

Îl sărută. Un sărut uşor, doar o atingere a buzelor, dar Jaime o simţea tremurând când o cuprinse în braţe. Nu sunt întreagă fără tine.

Nu era tandreţe în sărutul pe care i-l întoarse el, doar patimă. Gura ei se deschise.

— Nu, şopti Cersei, când gura lui îi coborî spre gât, nu aici. Septonii…

— Lua-i-ar Ceilalţi pe septoni. O sărută din nou, o sărută în tăcere, o sărută

până când gemu. Atunci Jaime răsturnă lumânările şi o ridică pe altarul Mamei, ridicându-i fustele şi furoul de mătase de dedesubt. Cersei îi izbi pieptul cu pumni neputincioşi, murmurând ceva despre risc, despre pericol, despre tatăl lor, despre septoni, despre mânia zeilor. El n-o auzi. Îşi dezlegă pantalonii, urcă deasupra ei şi-i desfăcu picioarele albe, goale. Îşi vârî mâna între coapsele ei, pe sub lenjerie.

Când i-o sfâşie, văzu că sângerează, dar nu avea nici o importanţă.

— Grăbeşte-te, şoptea ea, acum, repede, repede, acum, fă-o acum, acum.

Jaime, Jaime, Jaime. Mâinile ei îl ajutară. Da, spuse Cersei, când o pătrunse, fratele meu, iubitul meu frăţior, da, aşa, da, eşti al meu, eşti acasă, acum eşti acasă, eşti acasă. Îi sărută urechea şi îi mângâie părul scurt, ţepos. Jaime se pierdu în carnea trupului ei. Simţea inima lui Cersei bătând în acelaşi ritm cu inima lui şi sângele ud, amestecat cu sămânţa, când se împreunară.

Dar îndată ce terminară, regina spuse:

— Lasă-mă să mă ridic, dacă suntem descoperiţi aşa…

Fără tragere de inimă, Jaime se rostogoli într-o parte şi o ajută să coboare de pe altar. Marmura palidă era pătată de sânge. Jaime îl şterse cu mâneca, apoi se aplecă să ridice lumânările pe care le răsturnase. Din fericire, se stinseseră toate în cădere. *Dacă septul ar fi luat foc, poate că nici n-aş fi observat.*

— A fost o nebunie. Cersei îşi aranja rochia. Cu tata în castel… Jaime, trebuie să avem grijă.

— M-am săturat să am grijă. Targaryenii se căsătoreau între ei, frate şi soră, noi de ce n-am face la fel? Fii soţia mea, Cersei. Ridică-te în faţa regatului şi spune că pe mine mă vrei. Vom face nuntă şi vom avea un alt fiu, în locul lui

Joffrey.

Cersei se dădu înapoi.

— Nu e deloc amuzant.

— Mă auzi râzând?

— Ţi-ai lăsat minţile la Riverrun? În glasul ei era o undă de iritare. Tronul lui Tommen vine de la Robert, ştii asta.

— Va avea Casterly Rock, nu e destul? Lasă-l pe tata să şadă pe tron. Eu doar pe tine te vreau.

Dădu să-i atingă obrazul. Obiceiurile vechi se uită greu şi Jaime ridică mâna dreaptă. Cersei se retrase din faţa ciotului.

— *Nu...* nu vorbi aşa. Mă sperii, Jaime. Nu fi prost. Un singur cuvânt greşit ne va costa totul. Ce ţi-au făcut?

— Mi-au tăiat mâna.

— Nu, nu e numai asta, eşti *schimbat.* Cersei făcu un pas în spate. Vorbim mai târziu. Sau mâine. Slujnicele Sansei Stark sunt într-o celulă din turn. Trebuie să le interoghez... Ar trebui să te duci la tata.

— Am străbătut o mie de leghe să vin la tine şi am pierdut cea mai bună parte din mine pe drum. Nu-mi spune să plec!

— *Lasă-mă,* repetă ea şi se întoarse.

Jaime se legă la pantaloni şi făcu aşa cum îi poruncise. Deşi era obosit, nu putea să caute un pat. Cu siguranţă, tatăl său aflase deja că s-a întors.

Turnul Mâinii era păzit de străjerii de casă ai Lannisterilor, care îl recunoscură

îndată.

— Zeii sunt buni că ni te-au adus înapoi, ser, zise unul, deschizându-i uşa.

— Zeii n-au nici un amestec. Catelyn Stark m-a trimis înapoi. Ea şi Lordul Dreadfortului.

Urcă scările şi năvăli în solariu neanunţat, găsindu-şi tatăl aşezat lângă foc.

Lordul Tywin era singur, lucru pentru care Jaime era recunoscător. N-avea nici un chef în clipa asta să-şi fluture mâna schilodită în faţa lui Mace Tyrell sau a Viperei Roşii, cu atât mai puţin în faţa celor doi laolaltă.

— Jaime, spuse Lordul Tywin, ca şi cum ultima oară s-ar fi văzut la micul dejun. Lordul Bolton m-a făcut să cred că te pot aştepta mai devreme. Am sperat că vei ajunge la nuntă.

— Am fost oprit din drum. Jaime închise uşa. Sora mea s-a autodepăşit, după

câte am auzit. Şaptezeci şi şapte de feluri de mâncare şi un regicid, aşa nuntă nu s-a mai pomenit. De când ştii că sunt liber?

— Mi-a spus eunucul, la câteva zile după evadarea ta. Am trimis oameni în ţinuturile riverane, să te caute. Gregor Clegane, Samwell Spicer, fraţii Plumm.

Varys a dat şi el de veste, dar mai discret. Am convenit că, dacă ştiu cât mai puţini că eşti liber, cu atât mai puţini te vor vâna.

— Varys a pomenit despre asta? Se apropie de foc, ca tatăl lui să poată vedea.

64

Lordul Tywin sări din scaun, şuierând printre dinţi.

— *Cine ţi-a făcut asta?* Dacă Lady Catelyn crede…

— Lady Catelyn mi-a ţinut o sabie la gât şi m-a obligat să jur că-i voi înapoia fiicele. Asta a fost isprava ţapului tău. Vargo Hoat, Lordul de Harrenhal.

Lordul Tywin întoarse privirea, dezgustat.

— Nu mai este. Ser Gregor i-a luat castelul. Mercenarii l-au părăsit pe căpitanul lor de odinioară, aproape până la ultimul, şi unii dintre oamenii Doamnei Whent au deschis o uşă lăturalnică. Clegane l-a găsit pe Vargo stând singur în Sala Celor O Sută de Inimi, pe jumătate nebun de durere şi fierbinţeli, din pricina unei răni care se infectase. Urechea, după câte am aflat.

Jaime nu-şi putu stăpâni râsul. *Ce drăguţ! Urechea!* Abia aştepta să-i spună

Briennei, deşi fătucii nu i se va părea atât de amuzant.

— A murit deja?

— Mai are puţin. I-au tăiat mâinile şi picioarele, dar Clegane pare amuzat de felul cum bolboroseşte.

Zâmbetul lui Jaime se acri.

— Dar Bravii Companioni?

— Cei câţiva care au rămas la Harrenhal au murit. Ceilalţi s-au împrăştiat. Se vor îndrepta spre porturi, te asigur, sau vor încerca să-şi piardă urma în păduri.

Ochii i se întoarseră la ciotul lui Jaime şi gura i se încleşta de furie.

— O să le luăm capetele. Până la unul. Poţi să foloseşti sabia cu mâna stângă?

Abia mă pot îmbrăca dimineaţa. Jaime ridică mâna cu pricina, ca s-o cerceteze tatăl său.

— Cinci degete, seamănă cu cealaltă. De ce n-ar funcţiona?

— Bine. Tatăl lui se aşează. Asta e bine. Am un dar pentru tine. Cu ocazia întoarcerii tale. După ce mi-a spus Varys…

— Dacă nu e o mână nouă, mai poate aştepta. Jaime se aşează pe scaunul din faţa tatălui său. Cum a murit Joffrey?

— Otravă. Planul a fost să pară că s-a înecat cu o bucăţică de mâncare, dar am poruncit să i se disece gâtul şi maesterii nu au găsit nimic.

— Cersei susţine că a fost mâna lui Tyrion.

— Fratele tău i-a dat regelui vinul otrăvit, l-au văzut o mie de oameni.

— A fost un gest nesăbuit.

— L-am arestat pe scutierul lui Tyrion. Şi pe slujnicele soţiei sale. Vom vedea dacă au ceva să ne spună. Mantiile aurii ale lui Ser Addam o caută pe fata Stark, iar Varys a pus pe capul ei o recompensă. Dreptatea regelui va fi împlinită.

Dreptatea regelui.

— Ai fi în stare să-ţi execuţi propriul fiu?

— E acuzat de regicid şi de uciderea unei rude. Dacă e nevinovat, n-are de ce să se teamă. Mai întâi trebuie să analizăm dovezile în favoarea şi împotriva lui.

Dovezile. În acest oraş de mincinoşi, Jaime ştia ce fel de dovezi se vor găsi.

— Renly a murit şi el în mod misterios, când Stannis avea nevoie de asta.

— Lordul Renly a fost ucis de una dintre străjile lui, o femeie din Tarth.

— Datorită acelei femei din Tarth mă aflu eu aici. Am azvârlit-o într-o temniţă, ca să-l liniştesc pe Ser Loras, dar mai degrabă aş crede în fantoma lui Renly decât că i-a făcut ea vreun rău. Dar Stannis…

— Cu otravă a fost ucis Joffrey, nu cu vrăjitorii. Lordul Tywin aruncă din nou o privire către ciotul lui Jaime. Nu poţi sluji în Garda Regelui fără mâna dreaptă…

— Pot, îl întrerupse el. Şi o voi face. Există antecedente. O să caut în Cartea Albă şi o să le găsesc, dacă vrei. Ciung sau întreg, un cavaler al Gărzii Regale slujeşte pe viaţă.

— Cersei a pus capăt acestei rânduieli când l-a înlocuit pe Ser Barristan din pricina vârstei. Darul potrivit pentru Credinţă îl va lămuri pe Înaltul Septon să te dezlege de jurăminte. Ce-i drept, sora ta a fost nesăbuită că l-a îndepărtat pe Selmy, dar acum, că a deschis porţile…

— … cineva trebuie să le închidă la loc. Jaime se ridică. M-am săturat ca femeile de viţă nobilă să arunce în mine cu rahat, tată. Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau să fiu Lord Comandant, dar se pare că sunt. Am o datorie…

— Da, ai. Lordul Tywin se ridică, la rândul lui. O datorie faţă de Casa Lannister. Moşteneşti Casterly Rock. Acolo îţi este locul. Tommen trebuie să te însoţească, pupil şi scutier al tău fiind. Acolo va învăţa să fie un Lannister şi îl vreau cât mai departe de mama lui. Vreau să-i găsesc lui Cersei un soţ. Oberyn Martell, poate, dacă îl conving pe Lordul Tyrell că această uniune nu primejduieşte Highgardenul. Şi e timpul să te căsătoreşti şi tu. Tyrellii insistă

acum ca Margaery să se mărite cu Tommen, dar dacă ar fi să te propun pe tine în schimb…

— NU! Jaime auzise cât putea suporta. Nu, mai mult decât putea suporta. Era scârbit, scârbit de lorzi şi de minciuni, scârbit de tatăl lui, de sora lui, scârbit de toate

urzelile afurisite. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. De câte ori trebuie să-ţi spun, ca să

auzi? *Oberyn Martell?* E un infam şi nu numai fiindcă îşi otrăveşte sabia. Are mai mulţi bastarzi decât Robert şi se culcă şi cu băieţi. Şi dacă ai impresia, preţ de o clipă rătăcită, că m-aş însura cu văduva lui Joffrey…

— Lordul Tyrell jură că fata e încă fecioară.

— Din partea mea n-are decât să fie. *Nu o vreau şi nu vreau Casterly Rock-ul tău!*

— Eşti fiul meu…

— Sunt cavaler al Gărzii Regale. *Lordul Comandant* al Gărzii Regale. Şi asta e *tot* ce am de gând să fiu.

Lumina focului arunca sclipiri aurii în barba aspră ce încadra faţa Lordului Tywin. O venă îi pulsa pe gât, dar nu vorbi. Şi nu vorbi. Şi nu vorbi.

Liniştea încordată continuă până când deveni mai mult decât putea Jaime 66

suporta.

— Tată…, începu el.

— Nu eşti fiul meu. Lordul Tywin îşi întoarse faţa. Spui că eşti Lordul Comandant al Gărzii Regale şi numai atât. Foarte bine, ser. Du-te la datoria ta.

DAVOS

Glasurile lor se înălţau ca firele de cenuşă, învârtejindu-se pe cerul violet al înserării.

— Scoate-ne din întuneric, o, Stăpâne. Revarsă focul în inimile noastre, ca să

putem păşi pe cărarea ta de lumină.

Focul ardea în amurg, o fiară uriaşă, strălucitoare, a cărei lumină portocalie, mişcătoare, arunca peste curte umbre înalte, de şapte metri. De-a lungul zidurilor Pietrei Dragonului, armata de garguie şi personaje groteşti părea să se trezească la viaţă.

Davos privi în jos de la o fereastră boltită a balconului. O privea pe Melisandre ridicându-şi mâinile, parcă pentru a îmbrăţişa flăcările tremurătoare.

— R'hllor, cânta ea, cu glas puternic şi limpede, tu eşti lumina ochilor noştri, focul inimilor noastre, căldura trupurilor noastre. Al tău este soarele care ne încălzeşte zilele, ale tale stelele care ne veghează în întunericul nopţii.

— *Stăpân al Luminii, apără-ne. Noaptea e neagră şi plină de spaime.* Regina Selyse dădea tonul replicilor, cu chipu-i ascuţit plin de fervoare.

Regele Stannis stătea lângă ea, cu vârfurile coroanei sale roşii-aurii licărind la fiecare mişcare a capului. *E cu ei, dar nu le aparţine,* gândi Davos. Prinţesa Shireen era între ei şi petele gri, marmorate, de pe faţa şi gâtul fetei păreau aproape negre în lumina focului.

— *Stăpân al Luminii, apără-ne,* cântă regina. Regele nu răspunse împreună cu ceilalţi. Îşi adâncea privirea în flăcări. Davos se întreba ce vedea acolo. *O altă*

viziune a războiului care va veni? Sau ceva mai apropiat?

— R'hllor, care ne-ai dat viaţă, îţi mulţumim, cântă Melisandre. R'hllor, care ne-ai dat zi, îţi mulţumim.

— *Îţi mulţumim pentru soarele care ne încălzeşte,* răspunseră într-un glas Regina Selyse şi ceilalţi închinători. *Îţi mulţumim pentru stelele care ne veghează. Îţi mulţumim pentru focurile şi pentru torţele noastre, care îndepărtează întunericul sălbatic.* Lui Davos i se părea că erau mai puţine glasuri decât în noaptea precedentă, mai puţine feţe îmbujorate de lumina portocalie din jurul focului. Dar oare mâine vor fi şi mai puţine… sau mai multe?

Glasul lui Ser Axell Florent răsuna puternic, ca o trâmbiţă. Stătea cu pieptul dezgolit, cu picioarele desfăcute, cu lumina flăcărilor spălându-i faţa, ca o monstruoasă limbă portocalie. Davos se întreba dacă Ser Axell îi va mulţumi la

sfârşit. Ceea ce aveau să înfăptuiască în seara aceasta putea să-l facă Mâna Regelui, aşa cum visase.

Melisandre strigă:

— Îţi mulţumim pentru Stannis, prin graţia ta regele nostru! Îţi mulţumim pentru focul alb, imaculat, al bunătăţii sale, pentru sabia roşie a dreptăţii din mâna lui, pentru dragostea pe care o poartă celor credincioşi. Călăuzeşte-l şi apără-l, R’hllor, şi dă-i putere să-şi zdrobească vrăjmaşii.

— *Dă-i putere,* răspunseră Regina Selyse, Ser Axell, Devan şi ceilalţi. *Dă-i curaj. Dă-i înţelepciune.*

Pe când era copil, septonii îl învăţaseră pe Davos să se roage Babei pentru înţelepciune, Războinicului pentru curaj, Fierarului pentru putere. Însă acum Mamei i se ruga, să-l apere pe Devan, iubitul său fiu, de zeul-demon al femeii roşii.

— Lord Davos? Ar fi bine să ne pregătim. Ser Andrew îi atinse uşor cotul.

Lordul meu?

Titlul încă îi suna ciudat în urechi, dar Davos se îndepărtă de fereastră.

— Da, e timpul. Stannis, Melisandre şi oamenii reginei aveau să-şi facă

rugăciunile încă o oră sau mai mult. Preoteasa roşie aprindea focurile în fiecare zi, în amurg, ca să-i mulţumească lui R’hllor pentru ziua care tocmai de încheia şi să-l roage să trimită iarăşi soarele a doua zi dimineaţă, alungând întunericul. *Un contrabandist trebuie să cunoască ritmurile mării şi să ştie cum să le folosească.*

Atât era el la sfârşitul zilei, nimic mai mult. Davos contrabandistul. Mâna ciuntită

i se ridică la gât, căutându-şi punga aducătoare de noroc, dar nu găsi nimic. O

coborî iute şi grăbi pasul.

Însoţitorii lui se ţineau aproape, potrivindu-şi paşii după ai lui. Bastardul de la Cântecul Nopţii avea o faţă ciupită de vărsat şi un aer de cavaler jerpelit. Ser Gerald Gower era voinic, grosolan şi blond; Ser Andrew Estermont era cu un cap mai înalt, avea o barbă ascuţită şi sprâncene castanii, stufoase. Fiecare dintre ei era om bun în felul lui, gândea Davos. *Şi în curând vor fi cu toţii morţi, dacă ceea ce facem în noaptea asta nu merge bine.*

— Focul este o fiinţă vie, îi spusese femeia roşie când îi ceruse să-l înveţe cum să vadă viitorul în flăcări. Se mişcă întruna, se schimbă... ca o carte ale cărei litere saltă şi dansează când încerci să le citeşti. E nevoie de ani de antrenament să

desluşeşti formele, deosebind ceea ce va fi de ceea ce ar putea fi sau a fost. Chiar şi atunci, e greu, *greu.* Voi nu înţelegeţi asta, voi, oamenii din ţinuturile apusului.

Atunci Davos o întrebase cum se făcea că Ser Axell deprinsese şiretlicul atât de repede, dar Melisandre doar zâmbise enigmatic, spunând:

— Orice pisică poate să se holbeze în foc şi să vadă un şoarece la joacă.

Davos nu-i minţise pe oamenii regelui în privinţa asta sau în alta.

— S-ar putea ca femeia roşie să vadă ce avem de gând, îi prevenise el.

— Atunci ar trebui să începem prin a o omorî pe ea, îi îndemnase Lewys zis 68

Precupeaţa. Ştiu un loc unde o putem pândi, patru dintre noi, cu săbii ascuţite…

— Ne-aţi osândi pe toţi, i-a răspuns Davos. Maester Cressen a încercat s-o omoare şi ea a ştiut imediat. Din flăcări, presupun. Mi se pare că simte îndată

orice pericol la adresa ei, dar cu siguranţă nu poate vedea *totul.* Dacă o ignorăm, s-ar putea să scăpăm neobservaţi.

— E dezonorant să te ascunzi şi să te furişezi, obiectase Ser Triston de Tally Hill, care fusese omul lui Sunglass înainte ca Lordul Gunces să ardă în focurile Melisandrei.

— Dar ţi se pare mai onorant să arzi? îl întrebase Davos. L-ai văzut pe Lordul Sunglass murind. Asta vrei? N-am nevoie acum de oameni de onoare. Am nevoie de tâlhari. Sunteţi cu mine sau nu.

Erau. Slavă zeilor, erau.

Maester Pylos îl ajuta pe Edric Storm să dezlege tainele socotitului, când Davos dădu uşa în lături. Ser Andrew era în spatele lui. Ceilalţi rămăseseră să

păzească uşa beciului şi scara. Maesterul se întrerupse:

— Ajunge pentru astăzi, Edric.

Băiatul era nedumerit de această întrerupere.

— Lord Davos, Lord Andrew, făceam adunări.

Ser Andrew zâmbi:

— Uram adunările când eram de vârsta ta, puştiule.

— Edric, spuse Maester Pylos, acum fugi şi ia-ţi mantia. Mergi cu Lordul Davos.

— Serios? Edric se ridică în picioare. Unde mergem? Gura i se strânse cu încăpăţânare. Nu mă duc să mă rog la Stăpânul Luminii. Eu sunt omul Războinicului, ca tata.

— Ştim, zise Davos. Haide, flăcăule, n-avem timp de pierdut.

Edric îmbrăcă o mantie groasă, cu glugă, din lână nevopsită. Maester Pylos îl ajută să şi-o lege şi îi trase gluga

pe cap, să-i ascundă faţa.

— Vii cu noi, Maester? întrebă băiatul.

— Nu. Pylos îşi atinse colanul din multe metale pe care îl purta la gât. Locul meu e aici, la Piatra Dragonului. Acum du-te cu Lordul Davos şi să-i dai ascultare. E Mâna Regelui, nu uita. Ce ţi-am spus eu despre Mâna Regelui?

— Mâna vorbeşte cu glasul regelui.

Tânărul maester zâmbi:

— Aşa este. Du-te acum.

Davos nu avusese îndoieli în privinţa lui Pylos. Poate că-i purtase pică fiindcă

luase locul lui Maester Cressen. Dar acum nu putea decât să-i admire curajul.

Asta l-ar putea costa şi pe el viaţa.

În faţa apartamentului maesterului, Ser Gerald Gower aştepta lângă scări.

Edric Storm îl privi curios. În timp ce coborau, întrebă:

— Unde mergem, Lord Davos?

— La apă. Te aşteaptă o corabie.

Băiatul se opri.

— O corabie?

— Una dintre corăbiile lui Salladhor Saan. Salla e un bun prieten al meu.

— Merg şi eu cu tine, vere, îl linişti Ser Andrew. N-ai de ce te teme.

— Nu mă *tem,* răspunse indignat Edric. Numai că... Shireen vine şi ea?

— Nu, răspunse Davos. Prinţesa trebuie să rămână aici, cu tatăl şi cu mama ei.

— Atunci trebuie s-o văd, explică Edric. Să-mi iau rămas-bun. Altfel o să fie tristă.

Nu la fel de tristă ca atunci când te-ar vedea arzând.

— N-avem timp, zise Davos. O să-i spun prinţesei că te-ai gândit la ea. Şi poţi să-i scrii când ajungi acolo unde te duci.

Băiatul se încruntă.

— Eşti sigur că trebuie să plec? De ce vrea unchiul să mă trimită de la Piatra Dragonului? L-am supărat? N-am vrut. Avea din nou acel aer încăpăţânat. Vreau să-l văd pe unchiul meu. Vreau să-l văd pe Regele Stannis.

Ser Andrew şi Ser Gerald schimbară priviri.

— N-avem timp pentru asta, vere, spuse Ser Andrew.

— Vreau să-l văd, insistă Edric, mai tare.

— El nu vrea să te vadă. Davos trebuia să spună ceva ca să-l urnească pe băiat.

Eu sunt Mâna, vorbesc cu glasul lui. Trebuie să mă duc la rege şi să-i spun că nu vrei să faci ce ţi se spune? Ştii cât l-ar înfuria asta? L-ai văzut vreodată furios pe unchiul tău? Îşi scoase mănuşa şi îi arătă băiatului cele patru degete pe care Stannis i le scurtase. Eu l-am văzut.

Era o minciună sfruntată. Stannis Baratheon nu arătase pic de furie când îi tăiase Cavalerului Ceapă degetele, ci doar un simţ neclintit al dreptăţii. Dar Edric Storm nu venise încă pe lume în vremea aceea şi n-avea de unde să ştie. Şi ameninţarea avu efectul scontat.

— N-ar fi trebuit să facă asta, spuse băiatul, dar îl lăsă pe Davos să-l ia de mână şi să-l conducă pe scări în jos.

Bastardul de la Cântecul Nopţii li se alătură lângă uşa beciului. Străbătură cu pas iute curtea şi coborâră câteva trepte, sub coada de piatră a unui dragon îngheţat. Lewys zis Precupeaţa şi Omer zis Mură îi aşteptau la poarta din spate, cu doi străjeri legaţi fedeleş la picioarele lor.

— Barca? îi întrebă Davos.

— E acolo, răspunse Lewys. Patru vâslaşi. Galera e ancorată imediat după

promontoriu. *Nebunul Prendos.*

Davos chicoti. O *corabie ce poartă numele unui nebun. Dar se potriveşte.*

Salla avea o doză din umorul negru al piraţilor.

Se lăsă pe un genunchi în faţa lui Edric Storm.

— Trebuie să te las acum, spuse el. Te aşteaptă o barcă, să te ducă la o galeră.

Apoi vei străbate marea. Eşti fiul lui Robert, aşa că ştiu că vei fi curajos, orice s-ar întâmpla.

— Voi fi. Numai că… Băiatul şovăi.

— Priveşte-o ca pe o aventură, lordul meu. Davos încerca să pară voios şi fără

griji. E începutul marii aventuri a vieţii tale. Fie ca Războinicul să te apere!

— Şi fie ca Tatăl să te judece drept, Lord Davos! Băiatul ieşi pe poarta din spate, împreună cu vărul său, Ser Andrew. Ceilalţi îi urmară, toţi în afară de Bastardul de la Cântecul Nopţii. *Fie ca Tatăl să mă judece drept,* gândi Davos neliniştit. Însă judecata regelui îl preocupa acum.

— Ăştia doi? întrebă Ser Rolland despre străjeri, după ce închise şi zăvori poarta.

— Du-i într-o pivniţă, răspunse Davos. Îi poţi dezlega după ce Edric ajunge destul de departe.

Bastardul clătină scurt din cap. Nu mai era nimic de spus, partea cea mai uşoară trecuse. Davos îşi trase mănuşa, dorindu-şi să nu-şi fi pierdut norocul.

Fusese mai bun şi mai curajos cu punga de oase la gât. Îşi trecu degetele scurtate prin păru-i rar, castaniu, întrebându-se dacă era cazul să se tundă. Trebuia să fie prezentabil când i se înfăţişa regelui.

Piatra Dragonului nu mai păruse niciodată atât de întunecată şi de înfricoşătoare. Davos înainta încet, iar sunetul paşilor săi se lovea, cu ecou, de zidurile negre şi de dragonii întunecaţi. *Dragoni de piatră care nu se vor trezi niciodată, nădăjduiesc.* Toba de Piatră se înălţa imensă în faţa lui. Străjerii de la porţi îşi despărţiră suliţele când se apropie. *Nu pentru Cavalerul Ceapă, ci pentru Mâna Regelui.* Davos intra, cel puţin, ca Mână a Regelui. Se întreba ce va fi când va ieşi. *Dacă voi mai ieşi vreodată…*

Treptele păreau mai multe şi mai abrupte decât înainte, sau poate era doar obosit. *Mama nu m-a zămislit pentru*

asemenea misiuni. Se ridicase prea sus şi prea repede, iar aici, în vârful muntelui, aerul era prea rarefiat ca să-l poată

respira. Copil fiind, visase la bogăţii, dar asta fusese demult. Mai târziu, când crescuse, nu-şi dorise decât câteva pogoane de pământ mănos, un castel în care să

îmbătrânească şi o viaţă mai bună pentru fiii săi. Bastardul Orb îi spunea adesea că un contrabandist isteţ nu se întinde mai mult decât îi e plapuma, nici nu atrage prea mult atenţia asupra lui. *Câteva pogoane, un acoperiş de lemn, un „ser”*

înaintea numelui, ar fi trebuit să fiu mulţumit. Dacă va supravieţui acestei nopţi, îl va lua pe Devan şi va pleca acasă, la Capul Mâniei şi la buna lui Marya. *Vom plânge împreună moartea fiilor noştri, îi vom creşte pe cei vii, să devină oameni de nădejde, şi nu vom mai vorbi despre regi.*

Sala Mesei Pictate era întunecată şi goală când intră Davos. Regele era, pesemne, la focuri, cu Melisandre şi oamenii reginei. Îngenunche şi aprinse un foc în şemineu, ca să alunge frigul din camera circulară şi umbrele înapoi în cotloanele lor. Apoi dădu ocol încăperii, trecând pe la fiecare fereastră în parte, 71

dând la o parte draperiile grele de catifea şi deschizând obloanele de lemn. Vântul intră, încărcat de mirosul sărat al mării, fâlfâindu-i mantia maro, simplă.

La fereastra dinspre nord, se sprijini de pervaz să respire aerul rece al nopţii, sperând să zărească vela ridicată a *Nebunului Prendos,* dar marea părea neagră şi goală, cât vedeai cu ochii. *S-a îndepărtat deja?* Nu putea decât să se roage ca galera să fie departe, şi băiatul cu ea. Luna se strecura printre norii risipiţi în înaltul cerului şi Davos vedea stele cunoscute: Galera, plutind spre apus, Felinarul Babei, patru stele strălucitoare care înconjurau un abur auriu. Norii ascundeau aproape în întregime Dragonul de Gheaţă, lăsând să se vadă numai ochiul albastru care indica Nordul. *Cerul e plin de stelele contrabandiştilor.* Îi erau vechi prieteni stelele acelea; Davos spera că erau de bun augur.

Dar când îşi coborî privirea de la cer către meterezele castelului, nu mai era atât de sigur. Aripile dragonilor de piatră aruncau imense umbre negre, în lumina focului nopţii. Încercă să-şi spună că nu erau decât nişte sculpturi, reci şi lipsite de viaţă. *Acesta a fost cândva adăpostul lor. Un adăpost al dragonilor şi al lorzilor dragoni, reşedinţa Casei Targaryen.* Targaryenii erau sângele vechii Valyrii…

Vântul străbătu încăperea cu un suspin şi flăcările din şemineu izbucniră, într-un vârtej. Davos ascultă buturugile trosnind şi pârâind. Când plecă de lângă

fereastră, umbra se întinse în faţa lui şi căzu peste Masa Pictată, ca o sabie. Davos rămase acolo vreme îndelungată, aşteptând. Le auzi cizmele pe treptele de piatră, urcând. Glasul regelui sosi înaintea lui.

— … nu e acolo, spunea.

— Trei înseamnă trei, veni răspunsul lui Melisandre. Îţi jur, Înălţimea Ta, l-am văzut murind şi am auzit plânsul mamei sale.

— În foc. Stannis şi Melisandre intrară pe uşă împreună. Flăcările sunt înşelătoare. Ce este, ce va fi, ce poate fi. Nu-mi poţi spune sigur…

— Înălţimea Ta. Davos făcu un pas înainte. Lady Melisandre a văzut adevărul.

Nepotul tău Joffrey e mort.

Regele nu se arătă surprins să-l găsească lângă Masa Pictată.

— Lord Davos, spuse el. N-a fost nepotul meu. Deşi ani de zile am crezut că

este.

— S-a înecat cu nişte mâncare, la propria sa nuntă, continuă Davos. S-ar putea să fi fost otrăvit.

— Este al treilea, spuse Melisandre.

— Ştiu să număr, femeie. Stannis păşi de-a lungul mesei, trecând de Oraşul Vechi şi de Arbor, îndreptându-se către Insulele Scutului şi gura Manderului.

Nunţile au devenit mai primejdioase decât bătăliile, s-ar părea. Cine l-a otrăvit?

Se ştie?

— Se spune că unchiul său. Pezevenghiul.

Stannis scrâşni din dinţi.

— Un om periculos. Am aflat asta la Apa Neagră. De unde ai această

72

informaţie?

— Lysenii încă fac negoţ la Debarcaderul Regelui. Salladhor Saan n-are nici un motiv să mă mintă.

— Aşa mă gândesc şi eu. Regele îşi trecu degetele peste masă. Joffrey…

Odată, îmi amintesc, era o pisică… bucătarii obişnuiau să-i dea resturi de mâncare şi capete de peşte. Cineva i-a spus băiatului că are pui în burtă, gândindu-se că

poate îşi doreşte unul. Joffrey a despicat biata fiinţă cu un pumnal, să vadă dacă

era adevărat. Când a găsit pisoii, i-a adus să i-i arate tatălui său. Robert l-a plesnit atât de tare încât am crezut că l-a omorât. Regele Stannis îşi scoase coroana şi o aşeză pe masă. Pitic sau lipitoare, acest ucigaş a adus servicii regatului. Acum trebuie să trimită după mine.

— Ba nu, spuse Melisandre. Joffrey are un frate.

— Tommen. Regele îi rosti numele în silă.

— Îl vor încorona pe Tommen şi vor domni în numele lui.

Stannis strânse un pumn.

— Tommen e mai blând decât Joffrey, dar e născut din acelaşi incest. Un alt monstru în devenire. O altă lipitoare pe trupul regatului. Westerosul are nevoie de o mână de bărbat, nu de copil.

Melisandre se apropie.

— Salvează-l, sire. Lasă-mă să trezesc dragonii de piatră. Sunt trei. Dă-mi-l pe băiat.

— Edric Storm, spuse Davos.

Stannis se întoarse către el, cu o furie rece:

— *Ştiu* cum îl cheamă. Scuteşte-mă de reproşurile tale. Nu-mi place mai mult decât ţie, dar am o datorie faţă de regat. Datoria mea... Se întoarse din nou spre Melisandre: Juri că nu există altă cale? Jură pe viaţa ta, căci, te asigur, vei muri după el, dacă minţi.

— Tu eşti cel care trebuie să-l înfrunte pe Celălalt. Cel a cărui venire a fost profeţită acum cinci mii de ani. Cometa roşie ţi-a fost vestitor. Eşti prinţul promis şi dacă tu dai greş, lumea se va prăbuşi cu tine. Melisandre se apropie de el, cu buzele-i roşii deschise, cu rubinul pâlpâind. Dă-mi-l pe băiat, şopti ea, iar eu îţi voi da regatul.

— Nu poate, spuse Davos. Edric Storm nu mai e.

— Nu mai e? Stannis se întoarse. Cum adică *nu mai e?*

— Se află la bordul unei galere lyseene, în largul mării. Davos privi chipul palid, în formă de inimă, al Melisandrei. Zări licărul de disperare, nesiguranţa aşternută dintr-odată. *N-a văzut!*

Ochii regelui erau vânătăi negre-albăstrii.

— Bastardul a fost luat de la Piatra Dragonului fără permisiunea mea? O

galeră, zici? Dacă acel pirat din Lys crede că se poate folosi de băiat ca să stoarcă

aur de la mine...

— E isprava Mâinii tale, sire. Melisandre îi aruncă lui Davos o privire cunoscătoare. Îl vei aduce înapoi, lordul meu. Îl vei aduce.

— Nu-mi stă în putere, spuse Davos. Şi nici ţie, doamna mea.

Ochii ei roşii îl făcură să se foiască.

— Ar fi trebuit să te las în întuneric, ser. Ştii ce ai făcut?

— Mi-am făcut datoria.

— Unii ar putea s-o numească trădare. Stannis se duse la fereastră, să

privească afară, în noapte. *Oare caută corabia?* Te-am ridicat din noroi, Davos.

Părea mai mult decât furios. Am sperat prea mult, aşteptând de la tine loialitate?

— Patru dintre fiii mei au murit pentru tine pe Apa Neagră. Aş fi putut să mor şi eu. Ai loialitatea mea, pe vecie. Davos se gândise mult la cuvintele pe care le rosti apoi; ştia că viaţa lui atârna de ele: Înălţimea Ta, m-ai pus să jur că-ţi voi da sfatul meu cinstit şi că mă voi supune cu grăbire, că voi apăra regatul împotriva vrăjmaşilor tăi, că *îi voi apăra pe oamenii tăi.* Edric Storm nu este unul dintre oamenii tăi? Unul dintre cei pe care am jurat să-i apăr? Mi-am ţinut jurământul.

Cum poţi numi asta trădare?

Stannis îşi scrâşni dinţii din nou.

— N-am cerut niciodată coroana aceasta. Aurul e rece şi greu pe capul meu, dar atâta vreme cât *sunt* regele, am o datorie... Dacă trebuie să sacrific un copil în flăcări ca să scap un milion de întuneric... *Sacrificiul...* nu e niciodată uşor, Davos. Altfel nu e cu adevărat un sacrificiu. Spune-i, doamna mea.

Melisandre grăi:

— Azor Ahai şi-a călit Aducătoarea de Lumină în sângele din inima iubitei sale soţii. Dacă un om care are o mie de vaci îi dăruieşte una zeului, asta nu înseamnă nimic. Dar un om care îi oferă singura vacă pe care o are...

— Vorbeşte despre vaci, îi spuse Davos regelui. Eu vorbesc despre un băiat, prietenul fiicei tale, fiul fratelui tău...

— Un fiu de rege, cu puterea sângelui regesc în vene. Rubinul sclipea ca o stea roşie la gâtul Melisandrei. Crezi că l-ai salvat pe băiat, Cavaler Ceapă? Când noaptea lungă se va aşterne, Edric Storm va fi împreună cu ceilalţi, oriunde s-ar ascunde. Şi propriii tăi fii. Bezna şi frigul vor cuprinde pământul. Te amesteci în treburi pe care nu le înţelegi.

— Multe nu înţeleg, recunoscu Davos. N-am susţinut niciodată altceva.

Cunosc mările şi râurile şi contururile coastelor, ştiu unde sunt stânci şi unde se află bancuri de nisip. Cunosc golfuri ascunse, unde o corabie poate să acosteze nevăzută. Şi ştiu că un rege îşi apără oamenii, sau nu e rege defel. Chipul lui Stannis se întunecă.

— Mă batjocoreşti în faţă? Trebuie să-mi învăţ datoria de rege de la un contrabandist de ceapă?

Davos îngenunche:

— Dacă te-am jignit, ia-mi capul. Voi muri aşa cum am trăit: omul tău devotat.

74

Dar mai întâi ascultă-mă. Ascultă-mă de dragul cepelor pe care ţi le-am adus, de dragul degetelor pe care mi le-ai luat.

Stannis îşi scoase Aducătoarea de Lumină din teacă. Strălucirea ei inundă

încăperea.

— Spune ce vrei, dar spune repede. Pe gâtul regelui, muşchii se profilau ca nişte corzi.

Davos scotoci în mantie şi scoase o bucată mototolită de pergament. Părea o foiţă neînsemnată, dar era singurul scut pe care îl avea.

— Mâna unui rege trebuie să ştie să scrie şi să citească. Maester Pylos m-a învăţat.

Netezi scrisoarea pe genunchi şi începu să citească la lumina sabiei fermecate.

JON

Se visă la Winterfell, şchiopătând pe lângă regii de piatră, aşezaţi pe tronurile lor. Ochii lor gri de granit se întorceau să-l urmărească şi degetele lor gri de granit se strângeau pe tecile săbiilor ruginite pe care le ţineau în poală. *Nu eşti un Stark,* îi auzea murmurând, cu glasuri grave de granit. *Nu ai loc printre noi. Pleacă.* Se adânci în întuneric.

— Tată? strigă el. Bran? Rickon? Nimeni nu-i răspundea. Un vânt rece îi bătea pe ceafă. Unchiule? strigă el. Unchiule Benjen? Tată? Tată, te rog, ajută-mă! Sus, deasupra, auzi tobe. *În Sala Mare e ospăţ, dar nu sunt bine-venit acolo, nu sunt un Stark şi n-am ce căuta aici.* Cârja îi alunecă şi căzu în genunchi. Criptele se întunecau. *S-a stins o lumină, pe undeva.* Ygritte? şopti el. Iartă-mă, te rog. Dar nu era decât un lup străvechi, cenuşiu şi fantomatic, pătat de sânge, cu ochii aurii strălucind trişti în întuneric.

Odaia era întunecoasă şi patul tare sub el. Patul lui, îşi aminti, propriul lui pat din odaia de intendent, de sub camerele Bătrânului Urs. La drept vorbind, ar fi trebuit să-i aducă vise mai frumoase. Îi era frig, chiar şi sub blănuri. Nălucă

dormea cu el în această odaie, încălzindu-l, înainte ca Jon să pornească în misiune. Iar în sălbăticie, Ygritte dormise lângă el, sub blănuri. *Îi pierduse pe amândoi.* Pe Ygritte o îngropase chiar el, aşa cum ştia că şi-ar fi dorit, iar Nălucă… *Unde eşti?* Oare era mort şi *el,* oare asta însemnase visul lui, lupul însângerat în cripte? Însă lupul din vis fusese cenuşiu, nu alb. *Cenuşiu,* ca lupul lui Bran. Oare Thennii îl vânaseră şi îl omorâseră, după Coroana Reginei? Dacă

era aşa, îl pierduse pe Bran pe vecie.

Jon încerca să desluşească visul, când cornul sună.

Cornul Iernii, gândi el, încă năuc de somn. Dar Mance nu găsise cornul lui Joramun, aşa că nu putea să fie. Cornul

sună a doua oară, la fel de lung şi de grav.

Jon ştia că trebuie să se ridice şi să se ducă la Zid, dar era atât de greu…

75

Dădu blănurile la o parte şi se ridică. Durerea din picior se mai domolise parcă. Nu mai era insuportabilă. Dormise îmbrăcat cu tunica şi pantalonii, ca să-i ţină de cald, astfel că nu trebui decât să-şi tragă cizmele, să-şi pună centura de piele, zalele şi mantia. Cornul suflă din nou, de două ori, lung, şi Jon îşi atârnă

Gheara Lungă peste un umăr, îşi găsi cârja şi coborî şontâc pe scări.

Era în toiul nopţii, o noapte mohorâtă, cu frig muşcător. Fraţii lui se revărsau din turnuri şi fortificaţii, încheindu-şi centurile şi îndreptându-se către Zid. Jon îi căută pe Pyp şi pe Grenn, dar nu-i putu găsi. Poate că unul dintre ei era santinela care suflase cornul. *E Mace,* gândi el. *A venit, în sfârşit.* Era bine. *Vom duce o bătălie şi pe urmă ne vom odihni. Vii sau morţi, ne vom odihni.*

Pe locul unde fuseseră scările, doar un imens hăţiş de lemne sfărâmate şi gheaţă zdrobită mai rămăsese sub Zid. Acum îi ridica troliul, dar în cuşcă nu încăpeau mai mult de zece oameni o dată şi, când ajunse Jon, urca deja. Trebuia să aştepte să se întoarcă. Alţii aşteptau împreună cu el: Satin, Mully, Gheată

Desperecheată, Kegs, Hareth, cel voinic şi blond, cu dinţii săi de iepure. Toţi îi spuneau Calul. Fusese ajutor la grajduri, în Oraşul Cârtiţei, unul dintre puţinii care rămăseseră la Castelul Negru. Ceilalţi alergaseră înapoi la câmpurile şi la bordeiele lor sau la paturile din bordelul subteran. Dar Calul voise să îmbrace veşmintele negre, nătărăul cu dinţi de iepure. Zei rămase şi ea, târfa care se dovedise atât de pricepută în mânuitul arbaletei, iar Noye păstrase trei orfani al căror tată murise pe scări. Erau mici – nouă, opt şi cinci ani – dar nimeni altcineva nu se arătase dornic să-i ia.

În timp ce aşteptau întoarcerea cuştii, Clydas le aduse căni de vin cu mirodenii, iar Hobb Trei-Degete le împărţi felii groase de pâine neagră. Jon luă un colţ de pâine şi începu să-l molfăie.

— E Mance Rayder? întrebă Satin agitat.

— Putem spera.

Existau lucruri mai rele în întuneric decât sălbaticii. Jon îşi amintea vorbele pe care regele sălbaticilor le rostise la Pumnul Primilor Oameni, când stăteau în mijlocul acelei zăpezi trandafirii. *Când morţii se ridică, zidurile şi ţăruşii şi săbiile nu înseamnă nimic. Cu morţii nu te poţi lupta, Jon Snow. Nimeni nu ştie asta mai bine decât mine.* Numai gândindu-se, vântul i se părea puţin mai rece.

În cele din urmă, cuşca sosi zăngănind, atârnată la capătul lanţului lung. Se îngrămădiră înăuntru în tăcere şi închiseră uşa.

Mully smuci funia groasă de trei ori. O clipă mai târziu, începură să se ridice, cu hopuri la început, apoi mai lin. Nimeni nu vorbea. Când ajunse în vârf, cuşca săltă într-o parte şi ieşiră unul câte unul. Calul îi întinse o mână lui Jon, ajutându-l să coboare pe gheaţă. Frigul îl izbi în dinţi, ca un pumn.

Un şir de focuri ardeau pe creasta Zidului, în coşuri de fier, pe stâlpi mai înalţi decât un stat de om. Cuţitul rece al vântului stârnea şi răsucea flăcările, astfel că

lumina stranie, portocalie, se schimba mereu. Snopi de suliţe, de săgeţi pentru 76

arbalete sau scorpioni aşteptau la îndemână. Mormane de pietre se ridicau înalte de trei metri, cu butoaie mari de lemn pline cu smoală şi ulei, înşirate lângă ele.

Bowen Marsh lăsase Castelul Negru plin cu de toate, în afară de oameni. Vântul biciuia mantiile negre ale santinelelor de paie aşezate, cu suliţe în mâini, de-a lungul meterezelor.

— Sper că nu unul dintre ei a sunat cornul, îi spuse Jon lui Donai Noye, când ajunse lângă el.

— Ai auzit? întrebă acesta.

Erau vântul şi caii şi încă ceva.

— Un mamut, spuse Jon. S-a auzit un mamut.

Răsuflarea armurierului îngheţa îndată ce ieşea din nasu-i mare şi turtit. La Nord de Zid se afla marea de întuneric care părea să se întindă la nesfârşit. Jon desluşea palida sclipire roşiatică a unor focuri îndepărtate mişcându-se prin pădure. Era Mance, sigur ca lumina zilei. Ceilalţi nu aprindeau torţe.

— Cum putem lupta împotriva lor dacă nu-i putem vedea? întrebă Calul.

Donai Noye se îndreptă către cele două mari baliste pe care le reparase Bowen Marsh.

— Daţi-mi foc, răcni el.

Butoaie de smoală fură încărcate în grabă în aruncătoare şi aprinse cu o torţă.

Aţâţate de vânt, flăcările izbucniră într-o furie roşie, însufleţită.

— *ACUM!* răcni Noye. Contragreutatea se lăsă în jos, braţele aruncătoare se ridicară izbindu-se cu o bufnitură de bârnele căptuşite. Smoala fierbinte făcu un salt prin întuneric, aruncând o stranie lumină pâlpâitoare jos, pe pământ. Jon zări o clipă mamuţii înaintând greoi prin semiîntuneric şi la fel de repede îi pierdu. *O*

duzină, poate mai mulţi. Butoaiele loviră pământul şi explodară. Auziră un răget şi un uriaş răcni ceva în Limba Veche, cu glas de tunet străvechi. Jon simţi fiori pe şira spinării.

— *Încă o dată!* strigă Noye şi balistele fură încărcate din nou. Alte două

butoaie de smoală aprinsă trosniră prin întuneric şi se prăbuşiră în mijlocul inamicului. De data aceasta, unul dintre butoaie lovi un copac uscat, învăluindu-l în flăcări. *Nu sunt o duzină,* observă Jon, *ci o sută de mamuţi.*

Se apropie de marginea râpei. *Ai grijă,* îşi reaminti, *e cale lungă până jos.*

Alyn cel Roşu îşi suflă încă o dată cornul. *Aaaaahooooooooooooooooooo, aaaaahooooooooooo.* Iar acum sălbaticii îi răspundeau nu cu un singur corn, ci cu o mulţime, însoţite de tobe şi cimpoaie. *Am venit,* păreau să spună, *am venit să*

vă zdrobim Zidul, să vă luăm pământurile şi armele şi fiicele. Vântul şuiera, balistele pârâiau şi bufneau, butoaiele zburau. În spatele uriaşilor şi al mamuţilor, Jon văzu oameni înaintând către Zid, cu arcuri şi topoare. Erau douăzeci sau douăzeci de mii? În întuneric, n-avea cum să-şi dea seama. *Asta e bătălia orbilor, dar Mance are cu câteva mii mai mulţi ca noi.*

— Poarta! strigă Pyp. Sunt la POARTĂ!

77

Zidul era prea mare ca să fie asediat prin orice mijloace convenţionale: prea înalt pentru scări sau turnuri de asediu, prea gros pentru berbeci. Nici o catapultă

nu putea să arunce o piatră destul de mare ca să-l zdrobească, iar dacă încercai să-i dai foc, gheaţa topită stingea flăcările. Putea fi escaladat, aşa cum făcuseră

sălbaticii lângă Garda Apei Cenuşii, dar numai dacă erai puternic, agil şi sigur pe picioare. Însă, chiar şi atunci, puteai sfârşi ca Jarl, înfipt într-un copac. *Trebuie să*

cucerească poarta, altfel nu pot trece.

Dar poarta era un tunel întortocheat prin gheaţă, mai mic decât orice poartă de castel din Cele Şapte Regate, atât de îngust încât năvălitorii ar trebui să înainteze, cu caii de căpăstru, într-un singur rând. Trei porţi de fier închideau tunelul interior, fiecare zăvorâtă, legată cu lanţuri şi apărată de o gură de atac.

Poarta exterioară era din stejar gros de două palme, legat cu drugi de fier greu de străpuns. *Dar Mance are mamuţi,* îşi reaminti Jon. *Şi uriaşi.*

— Trebuie să fie frig acolo, jos, spuse Noye. Ce ziceţi să-i mai încălzim, flăcăi? O duzină de vase cu ulei de lampă erau aliniate la marginea Zidului. Pyp alergă de-a lungul şirului,

cu o torţă în mână, aprinzându-le. Owen Tolomacul mergea în urma lui, aruncându-le peste margine, unul câte unul. Limbi gălbui de foc se răsuceau în jurul lor, prăbuşindu-se. Când ultimul dispăru, Grenn lovi cu piciorul saboţii care sprijineau un butoi cu smoală, trimiţându-l de-a rostogolul peste marginea prăpastiei. Jos, sunetele se transformată în ţipete şi răcnete, o muzică dulce pentru urechile lor.

Cu toate acestea, tobele continuau să bată, balistele se cutremurau, bubuind, iar sunetul cimpoaielor se unduia în noapte, ca trilul unor nemaivăzute păsări uriaşe.

Septonul Cellador începu să cânte şi el, cu glas tremurător şi îngroşat de vin.

Blândă mamă, milostivă,
de război ai noştri fii fereşte,
opreşte săgeţi şi săbii
şi zile mai bune le...

Donai Noye se întoarse spre el:

— Dacă vreun bărbat de aici îşi lasă sabia, am să-i arunc fundul zbârcit direct de pe Zid, începând cu tine, septonule. *Arcaşi!* Avem vreun afurisit de arcaş?

— Aici! strigă Satin.

— Şi aici, zise Mully. Dar cum să-mi caut ţinta? E întuneric ca-n burta porcului. Unde sunt?

Noye arătă către nord.

— Dacă sloboziţi destule săgeţi, s-ar putea să nimeriţi câţiva. Sau măcar să-i speriaţi. Privi de jur împrejurul cercului de feţe luminate de flăcări. Am nevoie de doi arcaşi şi doi suliţaşi să mă ajute să apăr tunelul, dacă sparg poarta. Mai mult de zece ieşiră în faţă şi fierarul alese patru. Jon, până ce mă întorc, Zidul e al tău.

78

În primul moment, Jon avu impresia că n-a auzit bine. I se păruse că Noye îi lăsa lui comanda.

— Lordul meu?

— Lord? Sunt fierar. Am spus: Zidul e al tău.

Sunt alţii mai vârstnici, îi venea să spună, *mai pricepuţi decât mine. Eu încă*

sunt crud ca iarba primăverii. Sunt rănit şi sunt acuzat de dezertare. Gura i se uscase ca iasca.

— Am înţeles, reuşi el să îngaime.

Mai târziu, Jon avea să-şi amintească noaptea aceea ca pe un vis. Umăr la umăr cu santinelele de paie, strângând arcuri şi arbalete în mâinile pe jumătate îngheţate, arcaşii lui lansaseră sute de săgeţi împotriva unor duşmani nevăzuţi.

Din când în când, o săgeată a sălbaticilor zbura spre ei, drept răspuns. Jon trimise oameni către catapultele mici şi acestea umplură aerul cu pietre colţuroase, cât pumnul unui uriaş, dar bezna le înghiţea aşa cum ar înghiţi un om o mână de nuci.

Mamuţii tropăiau în întuneric, glasuri ciudate strigau în limbi şi mai ciudate, iar Septonul Cellador se ruga pentru venirea zorilor, atât de tare şi atât de beat încât Jon fu ispitit să-l arunce peste marginea Zidului cu mâna lui. Auziră un mamut dându-şi ultima suflare la picioarele lor şi zăriră un altul împleticindu-se, în flăcări, prin pădure, călcând în picioare copaci şi oameni deopotrivă. Vântul bătea din ce în ce mai rece. Hobb aduse sus cuşca plină de căni cu supă fierbinte de ceapă, iar Owen şi Clydas le duseră arcaşilor, la locurile lor, ca să le poată da pe gât între două săgeţi. Zei se postă printre ei, cu arbaleta. Orele de aruncări şi şocuri repetate slăbiră ceva la balista din dreapta şi contragreutatea se prăbuşi, brusc şi catastrofal, răsucindu-şi într-o parte braţul aruncător, cu un pârâit distrugător. Balista din stânga continua să funcţioneze, dar sălbaticii învăţară

repede să ocolească locul unde cădea încărcătura acestuia.

Ar trebui să avem douăzeci de baliste, nu două, şi ar trebui montate pe sănii şi platforme rotative, ca să le putem mişca. Era un gând zadarnic. La fel de bine şi-ar fi putut dori să mai aibă o mie de oameni, sau poate un dragon, sau trei.

Donai Noye nu se întoarse, nici vreunul dintre cei care coborâseră cu el să

păzească tunelul acela negru şi rece. *Zidul este al meu,* îşi reamintea Jon, ori de câte ori simţea că puterile îl părăsesc. Luase şi el un arc în mână, dar degetele îi erau îndărătnice şi înţepenite, aproape îngheţate. Febra îi revenise şi piciorul îi tremura incontrolabil, implântându-i în trup un cuţit încins de durere. *Încă o săgeată şi mă odihnesc,* îşi spusese de zeci de ori. *Încă una şi gata.* De fiecare dată când tolba i se golea, unul dintre orfanii-cârtiţe îi aducea o alta. *Încă o tolbă*

şi am terminat. Nu putea să mai fie mult până în zori.

Când se făcu dimineaţă, nici unul dintre ei nu-şi dădu bine seama, la început.

Lumea era încă întunecată, dar negrul se transformase în gri şi siluetele începeau să se ivească, abia desluşite, în umbră. Jon îşi coborî arcul, să privească noianul de nori grei care acopereau cerul răsăritului. Zărea o lumină strălucind în spatele 79

lor, dar probabil era doar un vis. Potrivi o altă săgeată.

Atunci soarele răsări printre nori, trimiţând suliţe de lumină peste câmpul de luptă. Jon rămase cu răsuflarea tăiată, scrutând brazda de pământ care se întindea între Zid şi marginea pădurii. Într-o jumătate de noapte o transformaseră într-un pustiu de iarbă înnegrită, băltoace de smoală, piatră sfărâmată şi cadavre. Hoitul unui mamut ars atrăgea deja ciorile. Pe pământ zăceau şi uriaşi morţi, dar în spatele lor…

Cineva gemu în stânga lui şi Jon îl auzi pe Septonul Cellador spunând:

— Mamă, ai milă, oh. Oh, oh, oh, *Mamă, ai milă.*

În umbra copacilor se aflau toate fiinţele sălbatice din lume: năvălitori şi uriaşi, oameni-lup şi oameni-fiare, oameni ai munţilor şi oameni ai mărilor, canibali ai râurilor de gheaţă, oameni ai peşterilor, cu feţe pictate, care trase de câini de la Ţărmul îngheţat, oameni ai tribului Copitaţilor, cu

tălpile ca pielea fiartă, toate ciudatele popoare sălbatice pe care Mance le adunase ca să

zdrobească Zidul. *Nu e pământul vostru,* îi venea lui Jon să le strige. *N-aveţi ce căuta aici. Plecaţi.* Parcă îl auzea pe Tormund Năpasta-Uriaşilor râzând la auzul acestor vorbe. „Nimic nu ştii, Jon Snow”, ar fi spus Ygritte. Îşi încordă mâna sabiei, îndoind şi dezdoind degetele, deşi ştia foarte bine că aici, sus, nu se va ajunge la săbii.

Era înfrigurat, avea febră şi, dintr-odată, povara arcului deveni prea mult pentru el. Bătălia cu Magnarul fusese o nimica toată, îşi dădu el seama, şi lupta de noapte mai puţin decât nimic, doar o probă, un pumnal în întuneric, să încerce să-i ia pe nepregătite. Adevărata bătălie abia acum începea.

— N-am ştiut că sunt atât de mulţi, zise Satin.

Jon ştiuse. Îi mai văzuse, dar nu aşa, nu adunaţi într-o oştire. În marş, coloana sălbaticilor se întindea pe mulţi kilometri, ca un vierme uriaş, dar niciodată nu-i vedeai pe toţi deodată. Însă acum…

— Iată-i că vin, spuse cineva cu glas răguşit. Mamuţii se aflau în mijlocul liniei de atac, o sută sau mai mulţi, cu uriaşi pe spinări, cu ciomege sau topoare mari de piatră. Alţi mamuţi veneau în urma lor, împingând un trunchi de copac pe roţi mari de lemn, cu capetele ascuţite. *Un berbece,* gândi el deprimat. Dacă, dedesubt, poarta era încă întreagă, câteva sărutări de la obiectul acela o vor face în curând fărâme. De fiecare parte a grupului de mamuţi venea un val de călăreţi în armuri din piele fiartă, cu lănci călite în foc, o mulţime de arcaşi alergând, sute de pedestraşi cu suliţe, praştii, ciomege şi scuturi de piele.

Carele de oase de la Ţărmul îngheţat se apropiau zornăind în cele două

flancuri, săltând peste pietre şi peste rădăcini, trase de uriaşi câini albi. *Furia sălbăticiei,* gândi Jon, ascultând ţiuitul cimpoaielor, lătratul câinilor, urletul mamuţilor, oamenii liberi fluierând şi ţipând, uriaşi răgind în Limba Veche.

Tobele lor răsunau ca bubuitul de tunet.

Simţea disperarea pretutindeni în jurul lui.

80

— Trebuie să fie o sută de mii, se jeli Satin. Cum putem opri atât de mulţi?

— Zidul îi va opri, se auzi Jon spunând. Se întoarse şi repetă, mai tare: Zidul îi va opri. *Zidul se apără.* Cuvinte goale, dar simţea nevoia să le rostească, aproape tot atât de mult pe cât fraţii lui aveau nevoie să le audă. Mance vrea să ne descurajeze prin desfăşurarea lui de forţe. Ne crede *proşti?* Acum striga, uitând de picior, şi fiecare om îl asculta. Carele, călăreţii, toţi acei nebuni pedeştri… ce vor face aici, sus? Aţi văzut careva un mamut escaladând un zid? Râse, iar Pyp şi Owen şi alţi câţiva râseră cu el. Nu sunt *nimic,* sunt mai puţin decât fraţii noştri de paie, nu ne pot ajunge, nu ne pot face nici un rău şi nu ne sperie, nu-i aşa?

— *NU!* strigă Grenn.

— Ei sunt acolo, jos, iar noi suntem aici, sus, continuă Jon, şi atât timp cât apărăm poarta, nu pot trece. *Nu pot trece!* Acum toţi strigau, răcnindu-i înapoi propriile-i cuvinte, fluturându-şi în aer săbiile şi arcurile, cu obrajii îmbujoraţi.

Jon îl văzu pe Kegs stând cu un corn de război vârât sub braţ. Frate, îi spuse, dă

semnalul de luptă.

Cu un zâmbet larg, Kegs îşi duse cornul la buze şi suflă de două ori lung, ceea ce însemna *sălbatici.* Alţi corni preluară chemarea, până când Zidul însuşi părea să se cutremure şi ecoul acelor gemete guturale acoperi toate celelalte sunete.

— Arcaşi, zise Jon când cornii tăcură, veţi ţinti în uriaşii de lângă berbecele ăla, fiecare dintre voi. Trageţi la comanda mea, nu înainte, URIAŞUL ŞI BERBECELE. Vreau să văd o ploaie de săgeţi asupra lor la fiecare pas, dar vom aştepta până ce vor ajunge destul de aproape. Oricine iroseşte o săgeată va trebui să coboare şi s-o aducă înapoi, m-aţi auzit?

— Eu da, strigă Owen Tolomacul. Eu te-am auzit, Lord Snow.

Jon râse, râse ca un om beat sau ca un nebun şi ceilalţi râseră cu el. Carele şi călăreţii care goneau în flancuri erau acum mult înaintea celor din mijloc.

Sălbaticii nu străbătuseră o treime din distanţa dintre pădure şi Zid, dar linia lor de atac se risipea.

— Încărcaţi balista cu ţepuşe, ordonă Jon. Owen, Kegs, îndreptaţi catapultele către centru. Scorpionii încărcaţi-i cu suliţele şi trageţi la comanda mea. Arătă

către băieţii din Oraşul Cârtiţei: Tu, tu şi tu, staţi aproape cu torţe.

Arcaşii sălbatici trăgeau în timp ce înaintau; făceau un salt înainte, se opreau, trăgeau, apoi alergau încă zece metri. Erau atât de mulţi încât aerul era în permanenţă plin de săgeţi, toate căzând, în mod jalnic, mult prea aproape. *Ce pierdere,* gândi Jon. Se *vede lipsa lor de disciplină.* Arcurile mai mici, din corn şi lemn, ale sălbaticilor, erau umilite de arcurile lungi, din lemn de tisă, ale Rondului de Noapte, iar sălbaticii încercau să tragă în oameni aflaţi la două sute cincizeci de metri deasupra lor. *Lăsaţi-i să tragă,* spusese Jon. Aşteptaţi. Ţineţi. Mantiile fluturau în spatele lor. Vântul bate din faţă, bătaia va fi mai scurtă. Aşteptaţi. *Mai aproape, mai aproape.* Fluierele se jeleau, tobele bubuiau, săgeţile sălbaticilor zbârnâiau şi cădeau.

81

— ÎNTINDEŢI!

Jon îşi ridică arcul şi trase săgeata lângă ureche. Satin făcu acelaşi lucru, urmat de Grenn, Owen Tolomacul, Gheată Desperecheată, Jack Bulwer cel Negru, Arron şi Emrick. Zei îşi ridică arbaleta la umăr. Jon urmărea berbecul înaintând, cu mamuţii şi uriaşii apropiindu-se, cu mişcări greoaie, de o parte şi de alta. Erau atât de mici încât i se părea că ar putea să-i zdrobească pe toţi cu o singură mână.

De-ar fi mâna mea destul de mare! Pe câmpul masacrului veneau. O sută de ciori se ridicară de pe hoiturile mamuţilor morţi, când sălbaticii trecură bubuind pe lângă ele. Mai aproape şi mai aproape, până când…

— TRAGEŢI! Săgeţile negre şuierară, coborând ca nişte şerpi cu aripi. Jon nu aşteptă să vadă unde loveau. Întinse mâna după o a doua săgeată îndată ce prima îi părăsi arcul. *POTRIVIŢI. ÎNTINDEŢI. TRAGEŢI.* Imediat ce săgeata zbură, găsi o alta. *POTRIVIŢI. ÎNTINDEŢI. TRAGEŢI.* Iar şi apoi iar. Jon ordonă intervenţia balistei şi auzi pârâitul şi bufnitura grea când o sută de arici de oţel porniră

învârtindu-se prin aer. *Catapulte!* strigă el. *Scorpioni. Arcaşi, trageţi în voie.*

Săgeţile sălbaticilor loveau acum în Zid, la treizeci de metri mai jos. Un al doilea uriaş se răsuci şi se clătină. *Potriviţi, întindeţi, trageţi.* Un mamut se ciocni de altul, lângă el, azvârlind uriaşii la pământ. *Potriviţi, întindeţi, trageţi.* Jon văzu că

berbecele era praf şi pulbere, iar uriaşii care îl împinseseră, morţi sau în agonie.

Săgeţi de foc! strigă el. Vreau să văd berbecele ăla arzând. Răgetele mamuţilor răniţi şi urletele bubuitoare ale uriaşilor se amestecau cu sunetul tobelor şi al cimpoaielor, într-o muzică îngrozitoare, însă arcaşii continuau să întindă arcurile şi să tragă, de parcă ar fi fost cu toţii surzi, ca răposatul Dick Folland. Poate că

erau pleava ordinului, dar erau oamenii Rondului de Noapte sau atât de aproape încât nu mai conta. *De asta nu vor trece.*

Unul dintre mamuţi căpiase, lovind sălbaticii cu trompa şi strivind arcaşii sub picioare. Jon întinse din nou arcul şi lansă încă o săgeată către spatele păros al fiarei, ca s-o întărâte. La est şi la vest, flancurile oştirii sălbaticilor ajunseseră la Zid, fără să întâmpine rezistenţă. Carele se opreau sau se întorceau, în timp ce călăreţii umblau de colo-colo fără ţintă, la poalele peretelui înalt de gheaţă.

— *La poartă!* veni un strigăt. Poate că era Gheată Desperecheată. *Mamuţi la poartă!*

— Foc! răcni Jon. Grenn, Pyp!

Grenn azvârli arcul cât colo, răsturnă un butoi cu ulei şi îl rostogoli către marginea Zidului, unde Pyp îi smulse dopul, îndesă înăuntru o pânză răsucită şi o aprinse cu o torţă. Îl aruncară împreună. Treizeci de metri mai jos, se lovi de Zid şi izbucni, umplând aerul de doage sfărâmate şi ulei aprins. Grenn rostogolea deja al doilea butoi pe buza râpei, iar Kegs aducea unul şi el. Pyp le aprinse pe amândouă.

— *L-am nimerit!* strigă Satin, întinzându-şi gâtul atât de departe încât Jon fu sigur că era gata să cadă. *L-am nimerit, l-am nimerit. L-am NIMERIT!* Auzea 82

vuietul focului. Un uriaş în flăcări îşi făcu apariţia, împleticindu-se şi rostogolindu-se pe pământ.

Apoi, dintr-odată, mamuţii se întorceau, fugeau din calea fumului şi a flăcărilor, izbindu-se, în spaima lor, de cei din spate. O luară şi aceştia înapoi, iar sălbaticii şi uriaşii se învălmăşeau, dându-se la o parte din calea lor. În clipa următoare, tot centrul de atac se prăbuşea. Călăreţii din flancuri se văzură

abandonaţi şi hotărâră să se retragă şi ei, fără ca vreunul să verse măcar o picătură

de sânge. Până şi carele se îndepărtau scârţâind, fără să fi făcut nimic altceva decât să răspândească spaimă şi mult zgomot. *Nu sunt uşor de zdrobit,* gândi Jon Snow, privindu-le cum se îndepărtează clătinându-se. Tobele tăcuseră toate. *Îţi place melodia asta, Mance? Îţi place gustul Nevestei dornisheanului?*

— Avem vreun rănit? întrebă el.

— Nenorociţii mi-au nimerit piciorul. Gheată Desperecheată smulse săgeata şi o flutură deasupra capului. Cel de lemn.

Se stârni un val de urale răguşite. Zei îl prinse pe Owen de mâini, îl învârti şi îi dădu un sărut lung şi lipicios în văzul tuturor. Încercă să-l sărute şi pe Jon, dar el o apucă de umeri şi o împinse blând, dar ferm, spunând:

— Nu. *Am terminat cu sărutările.* Dintr-odată, se simţi prea ostenit să se mai ţină pe picioare şi durerea îl chinuia

cumplit, de la genunchi până-n măruntaie.

Bâjbâi după cârjă. Pyp, ajută-mă să merg la cuşcă. Grenn, Zidul e al tău.

— *Eu?* făcu Grenn.

— *El?* se miră Pyp.

Era greu de spus care dintre ei era mai îngrozit.

— Dar, se bâlbâi Grenn, d-dar ce fac dacă sălbaticii atacă din nou?

— Îi opreşti, îi spuse Jon.

Pe când coborau în cuşcă, Pyp îşi scoase coiful şi îşi şterse fruntea.

— Sudoare îngheţată. Există ceva mai dezgustător ca sudoarea îngheţată?

Râse. Zei, nu cred că mi-a mai fost vreodată atât de foame. Aş fi în stare să

mănânc un zimbru întreg, jur. Crezi că Hobb ni-l va găti pe Grenn? Când văzu faţa lui Jon, zâmbetul i se stinse pe buze. Ce te supără? Piciorul?

— Piciorul, îl aprobă Jon. Şi să vorbească era un efort.

— Deci nu bătălia? Am câştigat bătălia.

— Întreabă-mă după ce văd poarta, zise Jon înverşunat. *Vreau un foc, o mâncare fierbinte, un pat cald şi ceva să nu mă mai doară piciorul,* îşi spuse. Dar prima dată trebuia să verifice tunelul şi să afle ce se întâmplase cu Donai Noye.

După lupta cu Thennii, le luase aproape o zi întreagă să cureţe poarta interioară de gheaţă şi grinzi sfărâmate. Pate Pătatul, Kegs şi câţiva dintre ceilalţi constructori discutaseră aprins dacă ar trebui să lase resturile acolo, ca obstacol în calea lui Mance. Dar asta ar fi însemnat să renunţe la apărarea tunelului şi Noye nici nu voise să audă aşa ceva. Cu oameni la gurile de atac, şi arcaşi şi suliţaşi în spatele fiecărei porţi interioare, câţiva fraţi hotărâţi ar putea ţine la distanţă de o 83

sută de ori mai mulţi sălbatici, ridicându-le în cale mormane de cadavre. Nu voia să-l lase pe Mance Rayder să treacă nestingherit prin zidul de gheaţă. Aşadar, cu

târnăcoape, lopeţi şi funii, dăduseră la o parte treptele sfărâmate şi săpaseră din nou drum către poartă.

Jon aşteptă lângă zăbrelele reci de fier. Pyp se duse la Maester Aemon după

cheia de rezervă. În mod surprinzător, maesterul însuşi se întoarse cu el, însoţit de Clydas, cu un felinar.

— Să mă cauţi după ce isprăvim, îi spuse bătrânul lui Jon, în timp ce Pyp bâjbâia să desfacă lanţurile. Trebuie să-ţi schimb pansamentul şi să-ţi aplic o compresă nouă şi probabil că o să mai vrei nişte vin de vise pentru durere.

Jon încuviinţă fără vlagă. Uşa se dădu în lături. Pyp îi conduse înăuntru, urmat de Clydas, cu felinarul. Tot ce putea face Jon era să ţină pasul cu Maester Aemon.

Gheaţa se strângea în jurul lor, simţea frigul strecurându-i-se în oase şi povara Zidului deasupra capului. Era ca şi cum cobora în gâtlejul unui dragon de gheaţă.

Tunelul coti o dată şi încă o dată. Pyp descuie o a doua poartă de fier. Îşi continuară drumul, cotind din nou din nou şi văzând lumina în faţa lor, palidă şi înceţoşată, prin stratul de gheaţă. *E rău,* ştiu Jon îndată. *Foarte rău.* Apoi Pyp spuse:

— Este sânge pe jos.

Acolo, pe ultimii şapte metri ai tunelului, se luptaseră şi muriseră. Uşa exterioară, din stejar şi fier, fusese ciopârţită, spartă şi, în cele din urmă, smulsă

din balamale, şi unul dintre uriaşi trecuse prin rămăşiţele ei. Felinarul revărsă

peste scena sinistră o lumină roşiatică, mohorâtă. Pyp se întoarse să vomite, iar Jon îl invidie pe Maester Aemon, că era orb.

Noye şi oamenii lui aşteptaseră înăuntru, în spatele unei porţi grele de fier, asemeni celor două pe care tocmai le deschisese Pyp. Cei doi arbaletişti reuşiseră

să slobozească o duzină de săgeţi către uriaşul care se apropia de ei. Atunci, probabil, suliţaşul ieşise în faţă, înjunghiind uriaşul printre zăbrele. Dar acesta găsise puterea să se întindă, să răsucească mâna lui Pate Pătatul,

să înşface poarta de fier şi să depărteze gratiile. Pe podea zăceau împrăştiate zale de lanţuri rupte.

Un uriaş. Toate astea au fost făcute de un singur uriaş.

— Sunt morţi cu toţii? întrebă Maester Aemon cu glasul moale.

— Da. Donai a fost ultimul. Sabia lui Noye era adânc îngropată în beregata uriaşului, până la jumătate. Armurierul i se păruse întotdeauna lui Jon un bărbat atât de voinic! Dar strâns în braţele masive ale uriaşului, părea aproape un copil.

Uriaşul i-a zdrobit coloana. Nu ştiu care a murit primul. Luă felinarul şi se apropie să se uite mai bine. Mag. *Eu sunt ultimul dintre uriaşi.* Simţea tristeţea în jurul lui, dar n-avea timp pentru tristeţe. A fost Mag cel Puternic. Regele uriaşilor.

Avea nevoie de soare. Era prea frig şi prea întuneric în tunel şi duhoarea de sânge şi de moarte era sufocantă. Jon îi înapoie felinarul lui Clydas, se strecură pe lângă cadavre şi printre gratiile contorsionate şi păşi către lumină, să vadă ce se 84

află dincolo de uşa sfărâmată.

Trupul uriaş al unui mamut mort bloca parţial drumul. Unul dintre colţii bestiei îl agăţă mantia şi o sfâşie, în timp ce îşi croia drum pe lângă el. Alţi trei uriaşi zăceau afară, pe jumătate îngropaţi sub piatră şi smoală întărită. Vedea locurile unde focul topise Zidul, unde plăci mari de gheaţă se desprinseseră din pricina căldurii şi se prăbuşiseră pe pământul înnegrit. Privi în sus, spre locul de unde veniseră. *De aici, pare imens, de parcă stă să te strivească.*

Jon se întoarse înăuntru, unde îl aşteptau ceilalţi.

— Trebuie să reparăm poarta exterioară cât putem de bine şi pe urmă să

blocăm porţiunea asta de tunel. Dărâmături, bucăţi de gheaţă, orice. Până la cea de-a doua poartă, dacă reuşim. Ser Wynton va trebui să preia comanda, el e ultimul cavaler care a mai rămas, dar trebuie să acţioneze *acum,* uriaşii se vor întoarce dintr-o clipă în alta. Trebuie să-i spunem…

— Spune-i ce vrei, zise Maester Aemon cu blândeţe. Va zâmbi, va clătina din cap şi va uita. Cu treizeci de ani în urmă, lui Ser Wynton i-au lipsit doar câteva voturi să devină Lord Comandant. Ar fi făcut treabă bună. Acum zece ani, încă ar fi fost capabil. Dar nu mai e. Ştii asta, Jon, aşa cum ştia şi Donai. Era adevărat.

— Atunci preia tu comanda, îi spuse Jon maesterului. Eşti de-o viaţă la Zid, oamenii te vor asculta. Trebuie să închidem poarta.

— Eu mi-am rostit jurămintele şi am primit colanul de maester. Ordinul meu slujeşte, Jon. Noi dăm sfaturi, nu ordine.

— Cineva trebuie…

— Tu. Tu trebuie să conduci.

— Nu.

— Ba da, Jon. Nu trebuie să fie pentru mult timp. Doar până când se întoarce garnizoana. Donai te-a ales pe tine şi, înaintea lui, Qhorin Halfhand. Lordul Comandant Mormont te-a făcut administratorul lui. Eşti un fiu al Winterfellului, nepot al lui Benjen Stark. Trebuie să fii tu sau nimeni altul. Zidul e al tău, Jon Snow.

ARYA

Simţea golul înlăuntrul ei în fiecare dimineaţă când se trezea. Nu era foame, deşi uneori era şi asta. Era o *văgăună,* un vid acolo unde-i fusese inima, acolo unde sălăşluiseră fraţii şi părinţii ei. Şi o durea capul. Nu atât de rău ca la început, dar încă destul de rău. Dar Arya se obişnuise cu asta şi măcar cucuiul i se retrăgea. Dar golul din interior rămânea la fel. *Golul nu va trece niciodată,* îşi spunea înainte de a adormi.

În unele dimineţi, nu-i venea să se trezească defel. Se cuibărea sub mantie, cu ochii strânşi, şi se străduia să adoarmă la loc. Dacă ar fi lăsat-o Câinele în pace, ar 85

fi putut dormi toată ziua şi toată noaptea.

Şi ar fi visat. Asta era partea cea mai plăcută, visul. Visa lupi aproape în fiecare noapte. O haită mare de lupi, cu ea în frunte. Era mai mare decât toţi, mai puternică, mai ageră, mai iute. Puteau întrece caii şi leii în goana lor. Când îşi dezgolea colţii, până şi oamenii fugeau din calea ei. Nu era flămândă niciodată şi blana îi ţinea de cald chiar şi când vântul bătea rece. Iar fraţii şi surorile ei erau cu ea, fără număr, fioroşi şi teribili şi *ai ei.* N-aveau s-o părăsească niciodată.

Dar dacă nopţile ei erau ale lupilor, zilele erau ale Câinelui. Sandor Clegane o obliga să se scoale în fiecare dimineaţă, fie că voia, fie că nu. O înjura cu glasul lui răguşit sau o trăgea în picioare, scuturând-o. O dată, îi deşertase un coif plin cu apă rece direct în cap. Arya a sărit în sus, împroşcând apa şi tremurând şi a încercat să-l lovească, dar el nu a făcut decât să râdă.

— Usucă-te şi hrăneşte afurisiţii de cai, i-a zis, iar ea s-a supus.

Aveau acum doi, Străinul şi o iapă roşcată căreia Arya îi dăduse numele de Laşa, fiindcă Sandor spunea că probabil

fugise de la Gemeni, întocmai ca ei doi.

O găsiseră rătăcind singură pe un câmp, în dimineaţa de după măcel. Era o iapă

destul de bună, dar Arya nu putea iubi o făptură laşă. *Străinul ar fi luptat.* Cu toate acestea, o îngrijea cum ştia ea. Era mai bine aşa decât să călărească

împreună cu Clegane. O fi fost ea fricoasă, dar pe de altă parte, Laşa era tânără şi puternică. Arya se gândea că ar putea să-l depăşească pe Străin, la nevoie.

Câinele nu o mai urmărea îndeaproape, ca înainte. Uneori parcă nici nu-i păsa dacă Arya rămânea cu el sau pleca şi noaptea nu o mai lega în mantie. *Într-o noapte, o să-l omor în somn,* îşi spunea Arya, dar n-o făcu. *Într-o zi, o să fug călare pe Laşa şi n-o să ne poată ajunge,* gândea ea, dar nici asta nu făcu. Unde să se ducă? Winterfellul pierise. Fratele bunicului ei era la Riverrun, dar nu o cunoştea, după cum nici ea nu-l cunoştea pe el. Poate că Lady Smallwood ar primi-o la Castelul Ghindei, dar poate că nu. Pe lângă asta, nici măcar nu era sigură că ar putea *găsi* Castelul Ghindei. Uneori se gândea că ar putea să se întoarcă la hanul Sharnei, dacă nu cumva fusese luat de viituri. Ar putea rămâne cu Plăcintă Fierbinte sau poate că acolo ar găsi-o Lordul Beric. Anguy ar învăţa-o să mânuiască arcul şi ar putea să hoinărească alături de Gendry, făcându-se şi ea haiduc, ca Wenda Căprioara Albă din cântece.

Dar toate astea erau aiureli, ca un vis pe care l-ar fi putut avea Sansa. Plăcintă

Fierbinte şi Gendry o părăsiseră fără să stea pe gânduri, iar Lordul Beric şi haiducii lui nu voiau decât răscumpărarea, aşa cum voia şi Câinele. Nici unul dintre ei n-o dorea prin preajmă. *N-au fost niciodată haita mea, nici măcar Plăcintă Fierbinte şi Gendry. Am fost proastă să cred aşa, doar o fetiţă proastă şi nicidecum lup.*

Aşadar, rămase cu Câinele. Călătoreau în fiecare zi, fără să înnopteze de două

ori în acelaşi loc, ocolind pe cât puteau oraşele, satele şi castelele. O dată, îl întrebă pe Sandor Clegane unde mergeau.

86

— Departe, răspunse el. E tot ce trebuie să ştii. Nu mai faci doi bani pentru mine şi nu vreau să te aud smiorcăindute. Ar fi trebuit să te las să fugi în castelul ăla blestemat.

— Ar fi trebuit, îl aprobă ea, gândindu-se la mama ei.

— Ai fi moartă acum, dacă te-aş fi lăsat. Ar trebui să-mi mulţumeşti, să-mi cânţi un cântecel frumos, aşa cum a făcut sora ta.

— Şi pe ea ai lovit-o cu toporul?

— Te-am lovit cu *latul* toporului, căţeluşă prostuţă. Dacă te-aş fi lovit cu tăişul, şi acum ar mai pluti pe Furca Verde bucăţi din capul tău. Închide-ţi gura aia afurisită. Dacă aş avea niţică judecată, te-aş da pe mâna surorilor tăcute. Ele taie limbile fetelor care vorbesc prea mult.

Nu era corect să spună una ca asta. Până atunci, Arya abia dacă scosese o vorbă. Treceau zile întregi până să spună vreunul dintre ei ceva. Ea era prea pustiită ca să vorbească, iar Câinele prea furios. Îi simţea mânia, i-o vedea pe chip, în felul cum i se încleşta şi i se strâmba gura, în privirile pe care i le arunca.

Ori de câte ori îşi lua toporul ca să taie vreun lemn pentru foc, aluneca într-o furie rece, izbind sălbatic copacul sau vreascul sau creanga ruptă, până când aveau de douăzeci de ori mai multe surcele şi lemne de foc decât era nevoie. Uneori era atât de ostenit după aceea, încât se culca şi adormea imediat, fără ca măcar să

aprindă focul. Acelea erau nopţile când Arya se uita cel mai mult la topor. *Pare îngrozitor de greu, dar sunt sigură că l-aş putea ridica.* Şi nu cu latul l-ar lovi.

Uneori, în pribegirile lor, zăreau alţi oameni: ţărani pe câmpurile lor, porcari cu porci, o lăptăreasă ducându-şi vaca, un scutier purtând un mesaj pe un drum râpos. Nici cu ei nu voia să vorbească Arya. Era ca şi cum trăiau într-o ţară

îndepărtată şi vorbeau o limbă ciudată, necunoscută; n-aveau nimic de-a face cu ea şi nici ea cu ei.

În plus, nu era bine să fie văzuţi. Din când în când, pe drumurile şerpuite de ţară treceau coloane de călăreţi, cu turnurile gemene ale Casei Frey fluturând pe flamurile lor.

— Vânează nordici răzleţiţi, îi spunea Câinele, după ce treceau. Ori de câte ori auzi tropot de copite, apleacă-ţi iute capul, nu e de aşteptat să fie un prieten.

Într-o zi, într-o scorbură de pământ săpată de rădăcinile unui stejar căzut, dădură nas în nas cu un alt supravieţuitor al Gemenilor. Blazonul de pe pieptul lui înfăţişa o fecioară rozalie dansând într-un vârtej de mătase. Le spuse că era omul lui Ser Marq Piper, arcaş, dar că îşi pierduse arcul. Umărul stâng al bărbatului era umflat şi răsucit în locul unde se unea cu braţul. O lovitură de buzdugan, spunea el, îi zdrobise umărul şi îi vârâse zalele adânc în carne.

— Un om al Nordului, asta era, se tângui el. Blazonul lui era un om însângerat şi, când l-a văzut pe al meu, a făcut o glumă: un bărbat roşu şi o fecioară roz, poate c-ar trebui să se împreuneze. Eu am băut pentru Lordul Bolton al lui, el a băut pentru Ser Marq şi împreună am băut pentru Lordul Edmure şi Lady Roslin 87

şi pentru Regele Nordului. Şi pe urmă m-a omorât.

Ochii îi străluceau febril când spusese asta şi Arya îşi dădea seama că era adevărat. Umărul îi era umflat grotesc, iar puroiul şi sângele îi pătaseră toată

partea stângă a corpului. Şi răspândea o anumită duhoare. *Miroase ca un cadavru.*

Omul le ceru nişte vin.

— Dacă aş fi avut vin, l-aş fi băut eu, îi spuse Câinele. Pot să-ţi dau apă şi darul îndurării.

Arcaşul îl privi vreme îndelungată înainte de a spune:

— Eşti câinele lui Joffrey.

— Sunt propriul meu câine acum. Vrei apa?

— Da. Bărbatul înghiţi în sec. Şi îndurarea. Te rog.

Trecuseră pe lângă un iaz, cu puţin timp înainte.

Sandor îi dădu Aryei coiful lui şi îi spuse să-l umple, aşa că fata se târî înapoi la marginea apei. Noroiul i se revărsa peste vârfurile ghetelor. Folosi capul de câine pe post de găleată. Apa şiroi prin scobiturile pentru ochi, dar pe fundul coifului mai rămase destulă.

Când Arya reveni, arcaşul îşi întoarse faţa în sus şi ea îi turnă apa în gură.

Bărbatul bău cu nesaţ, mai repede decât putea ea să toarne, iar ceea ce nu putea înghiţi îi şiroia pe obraji, spre crusta maronie de sânge din mustăţi, până când lacrimi trandafirii îi atârnau în barbă. După ce toată apa se scurse, bărbatul înhaţă

coiful şi linse oţelul.

— Bună, spuse el, deşi mi-aş fi dorit să fie vin. Voiam vin.

— Şi eu. Câinele îşi vârî pumnalul în pieptul bărbatului aproape cu tandreţe, apăsând vârful, cu toată greutatea trupului, prin cămaşă, zale şi hainele vătuite de dedesubt. În timp ce scotea pumnalul şi îl ştergea de veşmintele bătrânului, se uită

la Arya. Acolo e inima, fetiţo. Aşa se omoară un om.

Aşa e un fel de a omorî un om.

— Îl îngropăm?

— De ce? se miră Sandor. Lui nu-i pasă, iar noi nu avem lopată. Lasă-l pe seama lupilor şi a câinilor sălbatici. Fraţii tăi şi ai mei. Îi aruncă o privire aspră: Dar mai întâi îl jefuim.

Erau doi cerbi de argint în traista arcaşului şi aproape treizeci de gologani.

Pumnalul lui avea o frumoasă piatră roz pe mâner. Câinele cântări cuţitul în mână, pe urmă i-l întinse Aryei. Ea îl apucă de mâner, şi-l vârî la cingătoare şi se simţi ceva mai bine. Nu era *Acul,* dar era din oţel. Bărbatul mort avea şi o tolbă, dar fără arc, săgeţile nu le erau de mare folos. Cizmele erau prea mari pentru Arya şi prea mici pentru Câine, aşa că le lăsară acolo. Arya îi luă şi coiful, chiar dacă îi cobora aproape până peste nas, încât trebuia să-l lase pe spate ca să vadă.

— Trebuie să fi avut şi un cal, altfel n-ar fi scăpat, spuse Clegane privind împrejur, dar a dispărut, aş zice. Cine ştie de când stătea aici.

Când ajunseră la poalele Munţilor Lunii, ploaia aproape că se oprise şi Arya 88

văzu soarele şi luna şi stelele şi i se păru că se îndreptau spre est.

— Unde mergem? întrebă din nou.

De data aceasta, Câinele îi răspunse:

— Ai o mătuşă la Eyrie. Poate că vrea să-ţi răscumpere fundul sfrijit, deşi numai zeii ştiu de ce ar face-o. După ce găsim drumul principal, îl putem urma până când ajungem la Poarta însângerată.

Mătuşa Lysa. Gândul o lăsă pe Arya cu sufletul pustiu. Pe mama o voia, nu pe sora mamei ei. N-o cunoştea mai mult decât îşi cunoştea unchiul, Peştele Negru.

Ar fi trebuit să intrăm în castel. Nu ştiau, de fapt, dacă mama ei murise. Sau Robb. Nu-i văzuseră murind sau aşa ceva. Poate că Lordul Frey doar îi luase ostatici. Poate că erau legaţi în lanţuri, în temniţă, sau poate că Freyii îi duceau la Debarcaderul Regelui, ca să le taie Joffrey capetele. *Nu ştiau.*

— Ar trebui să ne întoarcem, hotărî ea dintr-odată. Nu poate fi moartă. Trebuie s-o ajutăm.

— Credeam că sora ta e cea cu mintea plină de cântece, mârâi Câinele.

Într-adevăr, Frey ar fi putut s-o lase în viaţă pe mama ta, pentru răscumpărare.

Dar nu-mi trece prin cap să mă întorc ca s-o smulg din castel de unul singur.

— Nu de unul singur. Vin şi eu.

Câinele scoase un sunet care era aproape un hohot de râs.

— Asta o să-l bage în sperieţi pe bătrân.

— Ţi-e frică de moarte, asta e, zise ea înciudată.

Acum Clegane râse cu adevărat.

— Moartea nu mă sperie. Doar focul. Acum taci din gură, sau îţi tai limba cu mâna mea şi le scutesc pe surorile tăcute de osteneală. Noi la Vale avem treabă.

Arya nu credea că ar fi într-adevăr în stare să-i taie limba. Nu era decât un fel de a spune, aşa cum spunea Ochi Roşii că o s-o bată până la sânge. Cu toate astea, nu avea de gând să-l pună la încercare. Sandor Clegane nu era Ochi Roşii. Ochi Roşii nu tăia oamenii în două şi nici nu-i lovea cu toporul. Nici măcar cu latul toporului.

În seara aceea, adormi gândindu-se la mama ei şi întrebându-se dacă ar trebui să-l omoare pe Câine în somn şi s-o salveze pe Lady Catelyn de una singură.

Când închise ochii, văzu chipul mamei sale în dosul pleoapelor. *E atât de aproape încât parcă-i simt mirosul…*

… şi atunci îi simţi mirosul. Era îndepărtat, dincolo de alte mirosuri, dincolo de muşchi şi noroi şi apă, de duhoarea de ierburi putrezind şi oameni putrezind.

Păşi încet pe pământul moale de la malul râului, se apropie, cu un salt, să se adape şi îşi înălţă capul, adulmecând. Cerul era cenuşiu, acoperit de nori, râul era verde şi plin de obiecte plutitoare. Morţii colcăiau în valuri, unii mişcându-se încă, împinşi de ape, iar alţii fuseseră aruncaţi pe maluri. Fraţii şi surorile ei mişunau în jurul lor, sfâşiind carnea fragedă.

Ciorile erau şi ele prezente, ţipând la lupi şi umplând aerul de pene. Sângele 89

lor era mai fierbinte, iar una dintre surorile ei se repezise la o cioară şi o muşcase de aripă. Voia să guste sângele, să audă oasele trosnind între dinţi, să-şi umple burta cu carne caldă în loc de carne rece. Îi era foame şi carne era peste tot, dar ştia că nu poate să mănânce.

Mirosul era mai puternic acum. Ciuli urechile şi ascultă mârâielile haitei, ţipetele ciorilor furioase, vâjâitul aripilor şi susurul apei. Undeva, în depărtare, auzea caii şi strigătele muribunzilor, dar ei nu contau. Doar mirosul conta.

Adulmecă aerul din nou. Era acolo. Şi acum vedea şi ea: ceva alb şi palid plutind în josul râului, răsucindu-se când trecea peste un ciot. Stufărişul i se apleca în cale.

Împroşcă zgomotos apele de la mal şi se aruncă în valurile mai adânci, înspumându-le cu picioarele. Curentul era puternic, dar ea era şi mai puternică, înota, adulmecând. Râul răspândea mirosuri grele şi ude, însă nu acestea o atrăgeau. Înota către dâra roşie de sânge rece, către miasma dezgustătoare a morţii. O vâna, aşa cum vânase adesea o căprioară roşie prin păduri şi în cele din urmă o găsi şi fălcile i se închiseră în jurul unui braţ alb. Îl scuturâ, făcându-l să se mişte, dar în gură nu avea decât moarte şi sânge. Era obosită şi tot ce mai putea face era să tragă trupul la mal. În timp ce-l târa prin mocirlă, unul dintre frăţiorii ei se apropie, adulmecând prada, cu limba atârnându-i din gură. Îl alungă cu un mârâit, altfel şi-ar fi înfipt colţii. Abia apoi se opri să-şi scuture apa de pe blană.

Trupul alb zăcea în noroi, cu faţa în jos, cu carnea moartă zbârcită şi palidă, cu sângele rece şiroindu-i din gâtlej. *Ridică-te,* gândi ea. *Ridică-te şi mănâncă şi aleargă cu noi.*

Întoarse capul la auzul tropotelor de cai. *Oameni.* Veneau împotriva vântului, aşa că nu le simţise mirosul, dar acum erau aproape lângă ea. Călăreţi cu aripi fâlfâitoare, negre, galbene şi roz şi gheare lungi şi subţiri. Câţiva dintre fraţii ei mai mici îşi arătară colţii, să apere hrana pe care o găsiseră, dar ea se năpusti la ei, făcându-i să se împrăştie. Asta era legea sălbăticiei. Căprioarele, iepurii şi ciorile fugeau din calea lupilor, iar lupii fugeau din calea oamenilor. Îşi abandonă trofeul alb şi rece în noroi, unde îl târâse, şi fugi, fără să simtă nici o ruşine.

Când se iviră zorile, Câinele nu trebui să strige la Arya sau s-o scuture ca s-o trezească. De data aceasta se trezise înaintea lui şi chiar adăpase caii. Mâncară în tăcere, până când Sandor spuse:

— În legătură cu mama ta…

— Nu contează, răspunse Arya cu glasul stins. Ştiu că e moartă. Am văzut-o într-un vis.

Câinele o privi vreme îndelungată, apoi clătină din cap. Nu mai vorbiră despre asta. Îşi continuară drumul, către munţi.

Pe culmile mai înalte, dădură peste un sat mic şi izolat, înconjurat de sequoia verzi-cenuşii şi pini înalţi, albăstrii, iar Clegane hotărî să rişte să se apropie.

— Avem nevoie de mâncare, spuse el, şi de un acoperiş deasupra capului.

90

N-au cum să ştie ce s-a întâmplat la Gemeni şi, cu puţin noroc, n-o să mă

recunoască.

Sătenii construiau o palisadă de lemn în jurul caselor şi, când dădură cu ochii de umerii laţi ai Câinelui, le oferiră mâncare, adăpost şi chiar bani, în schimbul ajutorului.

— Dacă aveţi şi vin, mă învoiesc, mârâi el.

În cele din urmă, se mulţumi cu bere şi în fiecare seară bea până când adormea.

Dar visul său de a i-o vinde pe Arya Doamnei Arryn muri acolo.

— Mai sus e gheaţă, iar trecătorile din munţi sunt înzăpezite, spuse bătrânul satului. Dacă nu îngheţaţi sau nu muriţi de foame, atunci vă vor prinde pisicile-năluci sau urşii peşterilor. Mai sunt şi clanurile. Oamenii Arşi sunt fără

frică de când Timett Chiorul s-a întors de la război. Şi, acum o jumătate de an, Gunthor, fiul lui Gurn, a coborât cu ciorile de piatră, atacând un sat la nici doisprezece kilometri de aici. Au luat până la ultima femeie şi ultimul grăunte şi au omorât jumătate dintre bărbaţi. Au *oţel* acum, săbii bune şi haine de zale şi pândesc drumul – Ciorile de Piatră, Şerpii Laptelui şi Fiii Ceţurilor, toţi. Poate că

ai reuşi să omori câţiva, dar până la urmă ţi-ar veni de hac şi ar fugi cu fiica ta.

Nu sunt fiica lui, ar fi putut să strige Arya, dacă n-ar fi fost aşa de obosită. Nu mai era fiica nimănui. Nu era nimeni. Nici Arya, nici Nevăstuica, nici Nan, nici Arry şi nici Porumbiţa, nici măcar Cap Bubos. Era doar o fată care ziua fugea cu un câine şi noaptea visa lupi.

Satul era liniştit. Aveau saltele de paie şi destul de puţini păduchi, mâncarea era simplă, dar săţioasă şi aerul mirosea a pin. Cu toate acestea, Arya hotărî în curând că-l ura. Sătenii erau laşi. Nici unul nu-l privea pe Câine în faţă, cel puţin nu pentru mult timp. Câteva dintre femei încercară s-o îmbrace în rochie şi s-o pună să croşeteze, dar ea nu voia aşa ceva. Şi mai era şi o fată care se tot ţinea de capul ei, cea mai mare fiică a satului. Era de o vârstă cu Arya, însă era doar un copil. Plângea când îşi julea un genunchi şi ducea cu ea peste tot o păpuşă

caraghioasă de cârpă. Păpuşa voia să semene cu un oştean, aşa că fata îi spunea Domnul Soldat şi se făcea că el o apăra.

— Pleacă, îi spusese Arya de o sută de ori. Lasă-mă în pace.

Dar fata se încăpăţâna, aşa că Arya i-a luat păpuşa, i-a sfâşiat-o şi i-a scos cârpele din burtă.

— Acum *chiar* arată ca un soldat, i-a spus ea, înainte s-o arunce într-un pârâu.

După aceea, fata a încetat s-o mai bată la cap şi Arya îşi petrecea timpul îngrijindu-se de Laşa şi de Străin sau plimbându-se prin pădure. Uneori găsea câte un băţ şi cosea, aşa cum ştia ea să coasă cu *Acul,* dar apoi îşi amintea de cele întâmplate la Gemeni şi îl lovea de un copac până când se rupea.

— Poate c-ar trebui să rămânem aici o vreme, îi spuse Câinele, după două

săptămâni. Era beat de bere, dar mai mult melancolic decât somnoros. Nu vom 91

ajunge niciodată la Eyrie, iar Freyii caută probabil şi acum supravieţuitori în ţinuturile riverane. Se pare că aici, cu

năvala clanurilor, au nevoie de săbii. Ne putem odihni, poate chiar vom găsi o cale să-i trimitem mătuşii tale o scrisoare.

Când auzi una ca asta, chipul Aryei se întunecă. Nu voia să rămână acolo, dar nici nu avea unde să plece. În dimineaţa următoare, când Câinele se duse să taie copaci şi să care buşteni, Arya se cuibări înapoi în pat.

Dar după ce treaba fu terminată şi palisada înaltă de lemn era gata, bătrânul satului le spuse limpede că nu mai aveau ce căuta acolo.

— La iarnă, abia o să avem de mâncare pentru ai noştri, le explică el. Iar tu…

un om ca tine aduce sânge cu el…

Gura lui Sandor se încleşta.

— Deci ştii cine sunt.

— Da. Pe aici nu vin călători, e adevărat, dar ne ducem în pieţe şi la târguri.

Am auzit de câinele Regelui Joffrey.

— Când o să vă viziteze Ciorile de Piatră, s-ar putea să vă bucuraţi să aveţi un câine.

— Poate. Bărbatul şovăi, pe urmă prinse curaj şi adăugă: Dar se spune că ţi-ai pierdut curajul la Apa Neagră. Se spune…

— Ştiu ce se spune. Glasul lui Sandor suna ca două fierăstraie frecându-se unul de altul. Plăteşte-mă şi plecăm.

Când plecară, Câinele avea o pungă plină cu gologani, o ploscă de bere acră şi o sabie nouă. Era o sabie foarte veche, la drept vorbind, dar pentru el era nouă. În schimbul ei, îi dădu proprietarului baltagul pe care îl luase de la Gemeni, cel cu care-i făcuse Aryei cucuiul la ceafă. Berea se termină în mai puţin de o zi, dar Clegane îşi ascuţea sabia în fiecare seară, înjurându-l pe cel care i-o dăduse pentru fiecare pată de rugină şi fiecare crăpătură. *Dacă şi-a pierdut curajul, ce-i pasă*

dacă are sabia ascuţită? Nu era o întrebare pe care Arya să îndrăznească să i-o pună, dar se gândea mult la ea. De asta fugise de la Gemeni şi o târâse după el?

Întorşi în ţinuturile riverane, descoperiră că ploile se potoliseră şi puhoaiele începuseră să se retragă. Câinele o luă spre sud, înapoi către Trident.

— Mergem la Riverrun, îi spuse Aryei în timp ce frigea un iepure pe care-l prinsese. Poate că Peştele Negru vrea să-şi cumpere o lupoaică.

— Nu mă cunoaşte. Nici măcar n-o să ştie dacă sunt eu într-adevăr. Arya obosise să se tot îndrepte către Riverrun de ani de zile, fără să ajungă vreodată

acolo. De fiecare dată când se îndrepta către Riverrun, sfârşea într-un loc mai rău.

N-o să-ţi dea nici o răscumpărare. Probabil n-o să facă decât să te spânzure.

— E liber să încerce. Se întoarse şi scuipă.

Nu vorbeşte ca şi cum şi-ar fi pierdut curajul.

— Ştiu unde am putea merge, spuse Arya. Îi mai rămăsese fratele ei. *Jon o să*

mă vrea, chiar dacă nimeni altcineva nu mă vrea. Dar drumul era lung şi nu credea că putea ajunge singură la el. Nu fusese în stare nici să ajungă la Riverrun.

92

Am putea să mergem la Zid.

Râsul lui Sandor era pe jumătate un mârâit.

— Micuţa lupoaică vrea să intre în Rondul de Noapte, nu-i aşa?

— Fratele meu e la Zid, spuse ea cu încăpăţânare.

Gura Câinelui zvâcni.

— Zidul e la cinci mii de kilometri de aici. Ar trebui să trecem de afurisiţii de Frey doar ca să ajungem la Gât. Sunt lei-şopârle în acele mlaştini, care mănâncă

lupi în fiecare dimineaţă. Şi dacă am ajunge, într-adevăr, la Nord cu pielea întreagă, în jumătate dintre castele sunt oameni de fier şi o mie de nenorociţi de nordici.

— Ţi-e frică de ei? întrebă Arya. Ţi-ai pierdut curajul să lupţi?

În primul moment, avu impresia că o s-o lovească. Dar iepurele era deja rumenit, cu pielea sfârâind şi unsoarea picurând în foc. Sandor îl scoase de pe frigare, îl rupse cu mâinile lui mari şi aruncă jumătate în poala Aryei.

— Nu mi-am pierdut nimic, spuse el smulgând un picior, dar nu dau doi bani pe tine şi pe fratele tău. Am şi eu un frate.

TYRION

— Tyrion, spuse obosit Ser Kevan Lannister, dacă, într-adevăr, nu te faci vinovat de moartea lui Joffrey, n-ar trebui să-ţi fie greu să dovedeşti asta la judecată.

Tyrion se întoarse de la fereastră.

— Cine mă va judeca?

— Dreptatea este a tronului. Regele a murit, dar tatăl tău rămâne tot Mână. De vreme ce acuzatul e propriul său fiu, iar victima, nepotul lui, le-a cerut Lordului Tyrell şi Prinţului Oberyn să te judece.

Asta era departe de a-l linişti pe Tyrion. Mace Tyrell fusese socrul lui Joffrey, chiar dacă pentru scurt timp, iar Vipera Roşie era… ei, bine, un şarpe.

— Mi se va îngădui să cer duelul judiciar şi un campion să-mi dovedească

nevinovăţia?

— Cu siguranţă, dacă aşa ţi-e voia. Dar ar trebui să ştii că sora ta are de gând să-l numească pe Gregor Clegane campionul ei, în cazul unui asemenea duel.

Javra îmi parează mişcările înainte să le fac. Păcat că nu a ales un Kettleblack. Bronn ar isprăvi repede cu oricare dintre cei trei fraţi, dar Muntele Care Călăreşte era altă mâncare de peşte.

— Va trebui să mă mai gândesc. *Trebuie să vorbesc cu Bronn, repede.* Nu voia să se gândească la cât l-ar putea costa asta. Bronn nu era deloc modest când venea vorba de pielea lui.

— Cersei are martori împotriva mea?

— Tot mai mulţi pe zi ce trece.

— Atunci trebuie să-mi găsesc martori şi eu.

— Spune-mi pe cine vrei şi Ser Addam va trimite Garda să-i aducă la judecată.

— Aş prefera să mi-i găsesc singur.

— Eşti acuzat de regicid şi de uciderea unei rude. Chiar îţi închipui că îţi va fi îngăduit să te plimbi în voie? Ser Kevan arătă către masă. Ai pană, cerneală şi pergament. Scrie numele martorilor pe care îi ceri şi voi face tot ce-mi stă în putere să-i aduc, ai cuvântul meu de Lannister. Dar nu vei părăsi acest turn, decât ca să mergi la judecată.

Tyrion nu voia să se înjosească milogindu-se.

— Scutierului meu îi vei îngădui să se plimbe? Tânărului Podrick Payne?

— Cu siguranţă, dacă asta ţi-e voia. O să ţi-l trimit.

— Aşa să faci. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, iar *acum* ar fi cel mai bine.

Se îndreptă către masa de scris. Dar când auzi uşa deschizându-se, se întoarse şi spuse: Unchiule?

Ser Kevan se opri.

— Da?

— N-am făcut-o eu.

— Aş vrea să te pot crede, Tyrion.

Când uşa se închise, Tyrion Lannister se ridică în scaun, ascuţi o pană şi luă o coală albă de pergament. *Cine îmi va lua apărarea?* Înmuie pana în călimară.

Coala de pergament era încă neatinsă când, ceva mai târziu, îşi făcu apariţia Podrick Payne.

— Stăpâne, spuse băiatul.

Tyrion lăsă pana deoparte.

— Caută-l pe Bronn şi adu-l la mine. Spune-i că e vorba de aur, mai mult aur decât a visat vreodată, şi vezi să nu te întorci fără el.

— Da, stăpâne, vreau să zic, nu, n-o să mă întorc. Fără el.

Pod plecă.

Nu se întoarse până la apusul soarelui şi nici până la răsăritul lunii. Tyrion adormi pe bancheta de la geam, trezindu-se înţepenit în zorii zilei. Un slujitor îi aduse micul dejun, terci şi mere, împreună cu un corn de bere. Mancă la

masă, cu pergamentul alb în faţa lui. O oră mai târziu, slujitorul reveni să ia strachina.

— L-ai văzut pe scutierul meu? îl întrebă Tyrion. Omul clătină din cap.

Oftând, se întoarse la masă şi înmuie din nou pana în cerneală. *Sansa,* scrise el pe coala de pergament. Rămase cu privirea ţintă la nume, cu dinţii atât de încleştaţi încât îl dureau.

Presupunând că Joffrey nu se înecase pur şi simplu cu mâncarea, ceea ce până

şi lui Tyrion i se părea greu de crezut, Sansa trebuie să-l fi otrăvit. *Joff şi-a pus pur şi simplu cupa în poala ei şi îi dăduse motive cu duiumul.* Orice îndoieli pe care Tyrion le-ar fi putut avea dispăruseră odată cu ea. *Un singur trup, o singură*

inimă, un singur suflet. Gura îi zvâcni. *N-a stat pe gânduri să arate cât de puţin însemnau pentru ea acele jurăminte, nu-i aşa? Dar la ce te aşteptai, piticule?*

Şi totuşi… De unde să fi avut Sansa otravă? Nu-i venea să creadă că fata acţionase singură. *Oare chiar vreau s-o găsesc?* Oare judecătorii ar crede că soţia copilă a lui Tyrion a otrăvit un rege fără ca soţul ei să ştie? *Eu n-aş crede.* Cersei ar susţine că săvârşiseră crima împreună.

Totuşi, a doua zi îi dădu unchiului său pergamentul. Ser Kevan se încruntă:

— Lady Sansa e singurul tău martor?

— O să mă mai gândesc şi la alţii, cu timpul.

— Ai face bine să te gândeşti la ei acum. Vor să înceapă judecata peste trei zile.

— E prea devreme. M-aţi închis aici, sub pază, cum să găsesc martori pentru nevinovăţia mea?

— Surorii tale nu i-a fost greu să găsească martori pentru vinovăţia ta. Ser Kevan înfăşură pergamentul. Ser Addam a trimis oameni în căutarea soţiei tale.

Varys a oferit o sută de cerbi de argint pentru orice informaţie despre ea şi o sută

de dragoni de aur pentru cine o găseşte. Dacă fata poate fi găsită, va fi găsită şi o să ţi-o aduc. Nu văd de ce ar fi rău ca un soţ şi o soţie să împartă aceeaşi celulă şi să-şi ofere unul altuia mângâiere.

— Eşti nespus de bun. Mi-ai văzut scutierul?

— Ţi l-am trimis ieri. N-a venit?

— Ba da, mărturisi Tyrion, dar apoi a plecat.

— O să ţi-l trimit din nou.

Dar Podrick Payne reveni abia a doua zi dimineaţă. Intră şovăitor, cu teama întipărită pe chip. Bronn venea în urma lui. Cavalerul mercenar purta un pieptar cu ţinte de argint, o mantie grea de călărie, iar la cingătoare îi atârna o pereche de mănuşi frumoase de piele.

O singură privire către chipul lui Bronn îi întoarse lui Tyrion stomacul pe dos.

— Ţi-a luat cam mult.

— Băiatul m-a implorat, altfel n-aş fi venit. Sunt aşteptat la cină la Castelul Stokeworth.

— Stokeworth? Tyrion sări jos din pat. Şi mă rog, ce cauţi tu la Stokeworth?

— O mireasă. Bronn zâmbi ca un lup contemplând un mieluşel rătăcit.

Poimâine mă însor cu Lollys.

— Lollys? *Perfect, al naibii de perfect.* Fiica nătângă a Doamnei Tanda se alege cu un cavaler drept soţ şi un tată, acolo, pentru bastardul pe care-l poartă în pântece, iar Ser Bronn de la Apa Neagră mai urcă o treaptă. Toată treaba duhnea de la o poştă a Cersei. Sora mea ticăloasă ţi-a vândut o iapă şchioapă. Fata e slabă

de minte.

— Dacă m-ar interesa isteţimea, m-aş însura cu tine.

— Lollys e însărcinată cu copilul altuia.

— Şi când îl dă afară, o s-o las însărcinată cu al meu.

— Nici măcar nu e moştenitoare la Stakeworth, sublinie Tyrion. Are o soră

mai mare, Falyse. O soră *măritată.*

— Măritată de zece ani şi încă stearpă, zise Bronn. Nobilul ei soţ îi ocoleşte patul. Se spune că preferă fetele mari.

— Ar putea să prefere caprele şi tot n-ar conta. Pământurile vor fi oricum moştenite de soţia lui, după moartea Doamnei Tanda.

— Dacă nu cumva moare Falyse înaintea mamei sale.

Tyrion se întreba dacă Cersei avea habar ce fel de şarpe îi dăduse la sân Doamnei Tanda. *Şi dacă ar şti, i-ar păsa?* Atunci, de ce ai mai venit?

Bronn ridică din umeri.

— Mi-ai spus cândva că, dacă mi-ar cere cineva vreodată să te vând, ai dubla acel preţ.

Da.

— Şi acum ce vrei, două soţii sau două castele?

— Câte o bucată din fiecare mi-ar fi de ajuns. Dar dacă vrei să-l omor pe Sandor Clegane pentru tine, ar fi bine să fie un castel al naibii de mare.

Cele Şapte Regate erau pline de fecioare de obârşie nobilă, dar până şi cele mai trecute, mai sărace şi mai urâte fete bătrâne din regat ar refuza să se mărite cu o lepădătură ca Bronn. *Doar dacă ar fi slabă la trup şi slabă la minte, cu un bastard în pântece, după ce a fost siluită de zeci de ori.* Lady Tanda căutase cu atâta disperare să-i găsească fiicei sale un soţ, încât o vreme alergase până şi după

Tyrion, iar asta fusese *înainte* ca jumătate din Debarcaderul Regelui să-şi fi făcut poftele cu ea. Fără îndoială, Cersei îndulcise cumva oferta, iar Bronn era acum cavaler, ceea ce-l făcea o partidă potrivită pentru mezina unei case mărunte.

— Momentan, duc o lipsă acută de castele şi fecioare de viţă nobilă, recunoscu Tyrion. Dar pot să-ţi ofer aur şi recunoştinţă, ca până acum.

— Aur am. Cu recunoştinţa ce pot cumpăra?

— S-ar putea să fii surprins. Un Lannister chiar îşi plăteşte datoriile.

— Sora ta e şi ea o Lannister.

— Nobila mea soţie e moştenitoarea Winterfellului. Dacă ies din asta cu capul pe umeri, s-ar putea ca într-o bună zi să domnesc peste Nord, în numele ei. Ţi-aş

putea da şi ţie o bucată măricică.

— Dacă şi cu parcă, făcu Bronn. Recunoaşte, Pezevenghiule. Dacă ar trebui să

alegi să te culci cu Lollys sau să te lupţi cu Muntele, ţi-ai da jos pantalonii şi ţi-ai scoate mădularul cât ai clipi.

Mă cunoaşte prea bine. Tyrion încercă o altă abordare:

— Am auzit că Ser Gregor a fost rănit la Furca Roşie şi încă o dată la Duskendale. Rănile s-ar putea să-l încetinească.

Bronn păru iritat.

— Iute n-a fost el niciodată. Doar înfiorător de mare şi înfiorător de puternic.

Te asigur, e mai ager decât te-ai aştepta de la unul de dimensiunile lui. Are o mână monstruos de lungă şi nu pare să simtă loviturile ca oricare altul.

— Te sperie atât de mult? întrebă Tyrion, sperând să-l întărâte.

— Dacă nu m-ar speria, aş fi un nătărău. Bronn ridică din umeri. Poate că l-aş

putea omorî. Aş putea să dansez în jurul lui până când ar fi atât de obosit încât n-ar mai putea nici să ridice sabia. Să-l dobor cumva de pe picioare. Când cineva e la pământ, nu mai contează cât e de mare. Dar, oricum, e riscant. Un pas greşit şi sunt mort. De ce mi-aş pune pielea la bătaie? Îmi placi destul de mult, aşa urât şi ticălos cum eşti… dar dacă aş lupta pentru tine, aş pierde oricum. Fie mi-ar scoate Muntele maţele, fie l-aş omorî eu şi aş pierde Castelul Stokeworth. Eu îmi vând sabia, n-o dau pe degeaba. Nu-mi eşti frate, ce naiba!

— Nu, zise Tyrion cu tristeţe. Nu-ţi sunt. Flutură o mână. Du-te, atunci.

Aleargă la Stokeworth şi la Lady Lollys. Îţi doresc să găseşti mai multă plăcere în patul tău conjugal decât am găsit eu în al meu.

Bronn şovăi în faţa uşii.

— Ce-o să faci, Pezevenghiule?

— O să-l omor pe Gregor cu mâna mea. Aşa-i că o să iasă un cântec vesel?

— Sper că o să-l aud. Bronn rânji pentru ultima oară şi ieşi din odaie, din castel, din viaţa lui.

Pod se apropie târşâindu-şi picioarele.

— Îmi pare rău.

— De ce? E vina ta că Bronn e un pungaş insolent şi negru la suflet?

Întotdeauna a fost un pungaş insolent şi negru la suflet. Asta mi-a plăcut la el.

Tyrion îşi turnă o cupă de vin şi o luă cu el pe bancheta de lângă fereastră. Afară

era o zi cenuşie şi ploioasă, dar oricum părea mai veselă decât perspectivele lui.

Ar fi putut să-l trimită pe Podrick Payne în căutarea lui Shagga, dar în adâncul pădurii regelui erau atâtea ascunzători încât uneori tâlharii puteau să scape fără să

fie prinşi cu zecile de ani. *Iar uneori Pod găseşte greu şi bucătăria, când îl trimit după brânză.* Timett fiul lui Timett se întorsese, probabil, în Munţii Lunii. Şi orice i-ar fi spus lui Bronn, o luptă între Tyrion şi Sandor Clegane ar fi o farsă

mai grotescă decât turnirul piticilor pus la cale de Joffrey. Nu avea de gând să

moară cu hohote de râs răsunându-i în urechi. *Cam asta s-a ales din duelul judiciar.*

Ser Kevan îl vizită din nou în ziua aceea şi încă o dată a doua zi. Sansa nu fusese găsită, îl informă politicos unchiul său. Nici Ser Dontos, bufonul, care dispăruse în aceeaşi noapte. Mai avea Tyrion vreun martor pe care voia să-l

aducă? Nu. *Cum naiba pot să dovedesc că n-am otrăvit eu vinul, când o mie de oameni m-au văzut umplând cupa lui Joffrey?*

Nu dormi deloc în noaptea aceea.

Zăcu în întuneric, privind baldachinul şi numărând năluci. O văzu pe Tysha zâmbind în timp ce-l săruta, o văzu pe Sansa goală şi tremurând de frică. Îl văzu 97

pe Joffrey, cu unghiile înfipte în beregată, cu sângele şiroindu-i pe gât, cu faţa înnegrindu-se. Văzu ochii lui Cersei, zâmbetul lacom al lui Bronn, zâmbetul lasciv al lui Shae. Nici măcar gândul la Shae nu-i făcea plăcere. Se mângâie de unul singur, sperând că poate să-şi ridice mădularul şi să-l satisfacă şi că apoi s-ar odihni mai bine, dar în zadar.

Şi pe urmă se revărsară zorile şi veni timpul ca judecata lui să înceapă.

În dimineaţa aceea, după el nu veni Ser Kevan, ci Ser Addam Marbrand, cu o duzină de mantii aurii.

Tyrion îşi luase micul dejun, ouă, şuncă prăjită şi friganele, şi se îmbrăcase în cele mai bune haine ale lui.

— Ser Addam, spuse el, credeam că tatăl meu o să trimită Garda Regală să mă

escorteze la judecată. Încă sunt un membru al familiei regale, nu-i aşa?

— Eşti, lordul meu, dar mă tem că aproape toţi cei din Garda Regală sunt martori împotriva ta. Lordul Tywin a considerat că nu e potrivit să-ţi fie străjeri.

— Ferească zeii să facem ceva *nepotrivit.* Te rog, ia-o înainte.

Avea să fie judecat în sala tronului, unde murise Joffrey. În timp ce Ser Addam îl conducea dincolo de uşile înalte de bronz pe covorul lung, simţea ochii aţintiţi asupra lui. Sute de oameni se îngrămădiseră înăuntru să-l vadă judecat. Cel puţin spera că de asta veniseră. *Din câte ştiu, sunt cu toţii martori împotriva mea.*

O zări pe Regina Margaery sus, la balcon, palidă şi frumoasă în hainele ei de doliu. *De două ori măritată şi de*

două ori văduvă, la numai şaisprezece ani.

Mama ei stătea, înaltă, lângă ea, bunicul, scund, în partea cealaltă, cu doamnele ei de onoare şi cavalerii tatălui ei ocupând restul balconului.

Daisul era tot acolo, sub tronul gol, deşi totul, în afară de o singură masă, fusese îndepărtat. În spatele mesei stăteau trupeşul Mace Tyrell, cu o mantie aurie peste veşmintele verzi, şi uscăţivul Prinţ Oberyn Martell, gătit în haine vărgate, cu dungi portocalii, galbene şi stacojii. Lordul Tywin Lannister stătea între ei. *Poate că mai am o speranţă.* Cei doi bărbaţi, unul din Dorne, celălalt din Highgarden, se dispreţuiau. *Dacă aş putea găsi o cale să mă folosesc de asta...*

Înaltul Septon începu cu o rugăciune, cerându-i Tatălui Ceresc să-i călăuzească

spre dreptate. Când isprăvi, tatăl lui pământesc se aplecă şi întrebă:

— Tyrion, l-ai omorât pe Regele Joffrey?

Nu vrea să piardă nici o secundă.

— Nu.

— Ei, bine, suntem uşuraţi, remarcă sec Oberyn Martell.

— Atunci, l-a omorât Sansa Stark? întrebă Lordul Tywin.

În locul ei, eu aş fi făcut-o. Cu toate acestea, oriunde ar fi fost Sansa Stark şi oricare ar fi fost rolul ei în această întâmplare, rămânea soţia lui. Îi aşezase mantia ocrotirii pe umeri, deşi fusese nevoit să se urce pe spatele unui bufon pentru asta.

— Zeii l-au omorât pe Joffrey. S-a înecat cu plăcinta de porumbel.

Lordul Tywin roşi.

— Dai vina pe bucătari?

— Pe ei sau pe porumbei. Dar nu mă amesteca pe mine.

Tyrion auzi râsete nervoase şi ştiu că făcuse o greşeală. *Vezi cum îţi foloseşti limba, pitic nebun, înainte să-ţi sapi cu ea mormântul.*

— Există martori împotriva ta, spuse Lordul Tywin. O să-i ascultăm pe ei la început. Pe urmă poţi să-ţi prezinţi propriii martori. Vei vorbi doar cu permisiunea noastră.

Tyrion nu putea decât să clatine aprobator din cap. Ser Addam îi spusese adevărul. Primul chemat fu Ser Balon Swann din Garda Regală.

— Nobilă Mână, începu el, după ce Înaltul Septon îl puse să jure că va spune adevărul şi numai adevărul, am avut onoarea să lupt alături de fiul tău pe puntea de corăbii. E un om curajos, în ciuda staturii sale, şi nu-mi vine să cred că a făcut aşa ceva.

Un murmur străbătu sala şi Tyrion se întrebă ce fel de joc juca Cersei. *De ce să aducă un martor care mă crede nevinovat?* Află în curând. Ser Balon vorbi, fără tragere de inimă, despre felul în care îl îndepărtase pe Tyrion de Joffrey în ziua răzmeriţei:

— Într-adevăr, l-a lovit. A fost o răbufnire de furie, nimic mai mult. O furtună

de vară. Gloata era să ne omoare pe toţi.

— Pe vremea Targaryenilor, cel ce lovea pe cineva de sânge regesc îşi pierdea mâna pe care a ridicat-o, remarcă Vipera Roşie din Dorne. Oare piticului i-a crescut mâna la loc sau voi, mantiile albe, aţi uitat care vă este datoria?

— Era el însuşi de sânge regesc, răspunse Ser Balon. Şi în plus, era Mâna Regelui.

— Nu, interveni Lordul Tywin. Era *reprezentant* al Mâinii, înlocuindu-mă pe mine.

Ser Meryn Trant era încântat să se desfăşoare în locul lui Ser Balon, când îi luă

locul ca martor.

— L-a doborât pe rege la pământ şi a început să-l lovească cu picioarele.

Striga că e o nedreptate că Înălţimea Sa a scăpat teafăr din mâinile mulţimii.

Tyrion începu să priceapă planul surorii sale. *A adus un om cunoscut pentru cinstea lui şi a stors de la el tot ce se*

putea. Fiecare martor care va urma va spune o poveste şi mai urâtă, până când voi părea mai odios decât Maegor cel Crud şi Aerys Nebunul la un loc, cu niţeluş din Aegon cel Netrebnic, pentru savoare.

Ser Meryn continuă relatând cum îl împiedicase Tyrion pe Joffrey s-o pedepsească pe Sansa Stark.

— Piticul l-a întrebat dacă ştie ce s-a întâmplat cu Aerys Targaryen. Când Ser Boros a vorbit în apărarea regelui, Pezevenghiul l-a ameninţat că o să-l omoare.

Următorul veni Blount însuşi, repetând nefericita poveste. Chiar dacă îi purta pică lui Cersei fiindcă îl înlăturase din Garda Regală, Ser Boros rosti cuvintele pe 99

care ea voia să le audă.

Tyrion nu mai putea să tacă.

— Spune judecătorilor ce *făcea* Joffrey, de ce nu le spui?

Bărbatul masiv şi guşat îi aruncă o privire duşmănoasă.

— Le-ai cerut brutelor tale să mă omoare dacă deschid gura, asta o să le spun.

— Tyrion, zise Lordul Tywin. Vei vorbi numai când îţi vom spune noi. E un avertisment.

Tyrion cedă, clocotind.

Următorii fură cei trei fraţi Kettleblack, fiecare pe rând. Osney şi Osfryd le povestiră despre cina cu Cersei, dinaintea Bătăliei de la Apa Neagră, şi despre ameninţările pe care le proferase Tyrion.

— I-a spus Înălţimii Sale că are de gând s-o facă să sufere, zise Ser Osfryd.

S-o facă să sufere.

Ser Osney îl completă cu detalii:

— A spus că va aştepta ziua când ea va fi fericită şi îi va transforma bucuria în cenuşă.

Nici unul dintre ei nu pomeni de Alayaya.

Ser Osmund Kettleblack, întruchiparea cavalerismului în armura sa imaculată

din solzi şi mantia albă de lână, jură că Regele Joffrey ştia de mult că unchiul său Tyrion voia să-l omoare.

— S-a întâmplat în ziua când am primit mantia albă, le spuse el judecătorilor.

Acel viteaz băiat mi-a spus: Ser Osmund, păzeşte-mă bine, căci unchiul meu nu mă iubeşte. Vrea să fie rege în locul meu.

Asta era mai mult decât putea să înghită Tyrion.

— *Mincinosule!* Făcu doi paşi în faţă, înainte ca mantiile aurii să-l târască

înapoi.

Lordul Tywin se încruntă.

— Trebuie să te legăm de mâini şi de picioare, ca pe un tâlhar la drumul mare?

Tyrion scrâşni din dinţi. *A doua greşeală, nătărăule, nătărăule, nătărău pitic.*

Ţine-ţi gura sau eşti osândit.

— Nu, iertaţi-mă, lorzii mei. Minciunile lui m-au înfuriat.

— Adevărurile lui, vrei să spui, zise Cersei. Tată, te rog să-l pui în lanţuri, spre binele vostru. Vezi cum e.

— Văd că e un pitic, răspunse Prinţul Oberyn. În ziua în care o să mă tem de mânia unui pitic, o să mă înec într-un butoi de vin.

— N-avem nevoie de lanţuri. Lordul Tywin aruncă o privire spre fereastră şi spuse: S-a făcut târziu. Vom continua mâine.

În noaptea aceea, singur în celula lui din turn, cu o coală alb de pergament şi o cupă de vin, Tyrion începu să se gândească la soţia lui. Nu la Sansa, ci la *prima* lui soţie, Tysha. *Soţia târfă, nu soţia lup.* Dragostea ei fusese doar o prefăcătorie, însă el o crezuse şi asta îl făcuse fericit. *Dă-mi minciuni dulci şi păstrează-ţi* 100

adevărurile amare. Îşi bău vinul şi se gândi la Shae. Mai târziu, când Ser Kevan îi făcu vizita nocturnă, Tyrion îi ceru să-l aducă pe Varys.

— Crezi că eunucul va vorbi în favoarea ta?

— N-am cum să ştiu până nu discut cu el. Fii bun şi trimite-l la mine, unchiule.

— Cum pofteşti.

Maester Ballabar şi Frenken deschiseră cea de-a doua zi a judecăţii. Jurau că

disecaseră nobilul cadavru al Regelui Joffrey şi nu găsiseră nici o bucăţică de plăcintă de porumbel, nici de altă mâncare, oprită în gâtlejul regal.

— De otravă a murit, lorzii mei, spuse Ballabar, în timp ce Frenken îl aproba, clătinând grav din cap.

Pe urmă îl aduseră pe Marele Maester Pycelle, sprijinindu-se cu putere într-un toiag strâmb şi tremurând când păşea, cu câteva firişoare de păr alb încolţind pe gâtu-i lung de găină. Era prea slăbit ca să stea în picioare, aşa că judecătorii fură

de acord să i se aducă un scaun şi o masă. Pe masă fură aşezate câteva vase mici.

Pycelle fu încântat să le numească pe fiecare.

— Pălărie-gri, zise el, cu glas tremurător, de la ciupercă otrăvitoare.

Umbra-nopţii, somnul-dulce, dansul-demonilor. Asta e ochi-orb. Sângele văduvei, aşa se numeşte asta, din cauza culorii. O poţiune nemiloasă, închide intestinele şi băşica udului, până când omul se îneacă în propria lui otravă. Aici avem năpasta-lupilor, venin de basilisc, iar astea sunt lacrimi-din-Lys. Da. Le cunosc pe toate. Acest Pezevenghi, Tyrion Lannister, le-a furat din apartamentul meu, când m-a întemniţat pe nedrept.

— *Pycelle!* strigă Tyrion, riscând să stârnească mânia tatălui său, ar fi putut vreuna dintre aceste otrăvuri să sufoce un om?

— Nu. Pentru asta ai nevoie de o otravă rară. Pe când eram copil, la Citadelă, dascălii mei o numeau simplu *strangulatorul.*

— Dar această otravă rară n-a fost descoperită, nu-i aşa?

— Nu, lordul meu. Pycelle clipi. Ai folosit-o tu pe toată ca să omori cel mai nobil copil pe care zeii l-au lăsat vreodată pe acest pământ.

Furia îi copleşea raţiunea.

— Joffrey a fost crud şi nesăbuit, dar nu l-am omorât eu. Tăiaţi-mi capul, dacă

vreţi, dar n-am avut nici un amestec în moartea nepotului meu.

— *Linişte!* strigă Lordul Tywin. Ţi-am spus de trei ori. Data viitoare o să te legăm şi o să-ţi punem căluş în gură.

După Pycelle, urmă o procesiune obositoare şi nesfârşită. Lorzi şi doamne şi nobili cavaleri, de neam sau de obârşie modestă, fuseseră cu toţii prezenţi la nuntă, îl văzuseră cu toţii pe Joffrey înecându-se, cu faţa înnegrindu-se ca o prună

dornisheană. Lordul Redwyne, Lordul Celtigar şi Ser Flement Brax îl auziseră pe Tyrion ameninţându-l pe rege; doi servitori, un jongler, Lordul Gyles, Ser Hobber Redwyne şi Ser Philip Foote îl urmăriseră umplând potirul de nuntă; Lady 101

Merryweather jura că îl văzuse pe Pezevenghi aruncând ceva în vinul regelui, în timp ce Joff şi Margaery tăiau plăcinta de porumbel; bătrânul Estermont, tânărul Peckledon, cântăreţul Galyeon din Cuy şi scutierii Moros şi Jothos Slynt relatară

cum Tyrion ridicase potirul în timp ce Joff murea şi cum turnase ultima picătură

de vin otrăvit pe podea.

Când mi-am făcut atât de mulţi duşmani? Lady Merryweather era doar o străină. Tyrion se întreba dacă era oarbă sau vândută. Singurul lucru bun era că

Galyeon din Cuy nu-şi făcu relatarea pe muzică, altfel ar fi fost o mărturie de şaptezeci şi şapte de versuri.

Când unchiul său îl vizită în seara aceea, după cină, se comportă rece şi distant. *Crede şi el că sunt vinovat.*

— Ai martori pentru noi? îl întrebă Ser Kevan.

— Nu, propriu-zis, nu. Dacă nu cumva mi-ai găsit soţia.

Unchiul său clătină din cap.

— S-ar părea că judecata merge foarte prost pentru tine.

— O, ţi se pare? Nici n-am observat. Tyrion îşi pipăi cicatricea. Varys n-a venit.

— Nici n-o să vină. Mâine va depune mărturie împotriva ta.

Încântător.

— Înţeleg. Se foi în scaun. Sunt curios să ştiu. Unchiule, ai fost întotdeauna un om cinstit. Ce anume te-a convins?

— De ce să furi otrăvurile lui Pycelle, dacă nu ca să le foloseşti? răspunse fără

ocolişuri Ser Kevan. Iar Lady Merryweather a văzut…

— … nimic. N-a avut ce să vadă. Dar cum să dovedesc asta? Cum să dovedesc *orice* închis aici, în turn?

— Poate că a sosit momentul să mărturiseşti.

Chiar şi prin zidurile groase ale Fortăreţei Roşii, Tyrion auzea ploaia curgând neîntrerupt.

— Ce ai spus, unchiule? Aş putea jura că m-ai îndemnat să mărturisesc.

— Dacă ţi-ai recunoaşte vina în faţa tronului şi te-ai căi pentru crima săvârşită, Lordul Tywin ar renunţa la sabie. Ţi s-ar îngădui să îmbraci veşmintele negre.

Tyrion îi râse în faţă.

— Aceleaşi condiţii i le-a oferit Cersei lui Eddard Stark. Ştim cu toţii cum s-a sfârşit povestea.

— Tatăl tău n-a fost implicat.

Măcar atât era adevărat.

— Castelul Negru colcăie de criminali, hoţi şi violatori, spuse Tyrion, dar nu-mi amintesc să fi întâlnit vreun regicid cât am fost acolo. Te aştepţi să cred că, dacă mărturisesc că mi-am ucis regele şi nepotul, tatăl meu se va mulţumi să

clatine din cap şi să mă trimită la Zid, cu haine groase de lână? Tyrion hohoti din toţi bojocii.

— N-a vorbit nimeni de iertare, spuse aspru Ser Kevan. O mărturisire ar linişti lucrurile. Din acest motiv tatăl tău m-a trimis cu oferta lui.

— Mulţumeşte-i frumos în numele meu, spuse Tyrion, dar spune-i că, momentan, n-am poftă de mărturisiri.

— Dacă aş fi în locul tău, mi-aş schimba pofta. Sora ta îţi vrea capul, iar Lordul Tyrell, cel puţin, e dispus să i-l dea.

— Aşadar, unul dintre judecători m-a condamnat deja, fără să audă nici o vorbă în apărarea mea? Se aştepta la asta. Voi fi, totuşi, lăsat să vorbesc şi să-mi prezint martorii?

— Nu ai nici un martor, îi reaminti unchiul său. Tyrion, dacă eşti vinovat de această ticăloşie, Zidul este o soartă mai bună decât meriţi. Iar dacă eşti nevinovat... în Nord se duc războaie, ştiu, dar tot ar fi un loc mai sigur pentru tine decât Debarcaderul Regelui, indiferent de rezultatul acestui proces. Gloata e convinsă că eşti vinovat. Dacă ai avea nesăbuinţa să te aventurezi afară, pe străzi, te-ar sfâşia bucată cu bucată.

— Văd cât de mult te întristează această perspectivă.

— Eşti fiul fratelui meu.

— Ai putea să-i reaminteşti *lui* asta.

— Crezi că ţi-am îngădui să îmbraci veşmintele negre dacă nu ai fi sânge din sângele lui şi al Joannei? Tywin ţi se pare un om aspru, ştiu, dar nu e mai aspru decât trebuie să fie. Tatăl nostru a fost blând şi prietenos, dar atât de slab încât purtătorii lui de flamuri îl batjocoreau când stăteau la un pahar. Unii găseau de cuviinţă să-l sfideze pe faţă. Alţi lorzi au împrumutat de la noi aur şi nu s-au ostenit să-l înapoieze. La curte, făceau glume pe seama leilor fără colţi. Până şi ţiitoarea lui l-a furat. O târfă ca oricare, şi s-a servit din bijuteriile mamei noastre.

Lui Tywin i-a revenit misiunea să repună Casa Lannister la locul cuvenit.

Întocmai cum i-a revenit misiunea de a conduce acest regat, când nu avea mai mult de douăzeci de ani. A purtat această grea povară timp de *douăzeci* de ani şi n-a ajuns decât reprezentantul unui rege nebun. În locul onoarei pe care o merita, a fost obligat să sufere umilinţe fără număr,

dar a reuşit să dea Celor Şapte Regate pace, belşug şi dreptate. E un om drept. Ai fi înţelept să te încrezi în el.

Tyrion clipi uluit. Ser Kevan fusese întotdeauna puternic, impasibil, pragmatic; nu-l auzise niciodată vorbind cu o asemenea înflăcărare.

— Îl iubeşti.

— E fratele meu.

— Am… am să mă gândesc la ce mi-ai spus.

— Gândeşte-te bine, atunci. Şi repede.

Nu se gândi la nimic altceva în noaptea aceea, dar a doua zi dimineaţă nu era deloc mai hotărât dacă putea să aibă încredere în tatăl său. Un slujitor îi aduse terci cu miere, dar nu simţea decât un gust amar când se gândea la mărturisire.

Îmi vor spune regicid până la sfârşitul vieţii. O mie de ani sau mai mult, dacă îşi 103

va mai aminti cineva de mine, voi fi piticul monstruos care şi-a ucis tânărul nepot la nunta lui. Gândul îl înfurie atât de tare, încât azvârli castronul şi lingura în capătul celălalt al încăperii, lăsând o dâră de terci pe perete. Ser Addam Marbrand o privi curios, când veni să-l conducă la judecată, dar avu bunăvoinţa să

nu întrebe nimic.

— Lordul Varys, anunţă vestitorul, maestru al şoptitorilor.

Pudrat, ferchezuit, mirosind a apă de trandafiri, Păianjenul îşi frecă mâinile fără încetare cât timp vorbi. *Se şterge pe mâini de viaţa mea,* gândi Tyrion, ascultând relatările îndurerate ale eunucului despre felul în care Pezevenghiul uneltise să-l îndepărteze pe Joffrey de sub paza Câinelui şi cum vorbise cu Bronn despre beneficiile pe care le-ar aduce domnia lui Tommen. *Jumătăţile de adevăr valorează mai mult decât minciunile sfruntate.* Şi spre deosebire de ceilalţi, Varys avea documente, pergamente umplute sârguincios cu notiţe, detalii, date, conversaţii întregi. Atât de multe mărturii, încât lecturarea lor dură o zi întreagă, şi toate îl condamnau. Varys confirmă vizita nocturnă a lui Tyrion în camerele Marelui Maester Pycelle şi

furtul poţiunilor şi otrăvurilor, confirmă ameninţarea la adresa lui Cersei din seara cinei lor, confirmă tot, în afară de otrăvirea însăşi.

Când Prinţul Oberyn îl întrebă cum putea să ştie fără să fie prezent la toate acele întâmplări, eunucul chicoti şi spuse:

— Mi-au spus micile mele ciripitoare. Treaba lor este să ştie. Şi a mea.

Cum să iau la întrebări o mică ciripitoare? se întrebă Tyrion. *Ar fi trebuit să*

pun să i se taie eunucului capul din prima zi când am sosit la Debarcaderul Regelui. Ducă-se pe pustii. Şi eu, pentru că m-am încrezut, cât de puţin, în el.

— Am auzit tot? îşi întrebă Lordul Tywin fiica, în timp ce Varys părăsea sala tronului.

— Aproape, răspunse Cersei. Te rog să-mi îngădui să aduc un ultim martor în faţa voastră, mâine.

— Cum doreşti, spuse Lordul Tywin.

O, bine, gândi Tyrion înnebunit. *După această farsă de judecată, execuţia va veni aproape ca o uşurare.*

În noaptea aceea, stând lângă fereastră cu o cupă de vin în mână, auzi glasuri dincolo de uşă. *Ser Kevan a venit după răspunsul meu,* gândi el îndată, dar cel care intră nu era unchiul lui.

Tyrion se ridică, făcând o plecăciune batjocoritoare în faţa Prinţului Oberyn.

— Le este îngăduit judecătorilor să-i viziteze pe acuzaţi?

— Prinţilor le este îngăduit să meargă unde poftesc. Sau cel puţin aşa le-am spus paznicilor tăi.

Vipera Roşie se aşează.

— Tatăl meu va fi nemulţumit.

— Fericirea lui Tywin Lannister n-a fost niciodată în fruntea preocupărilor mele. Ce bei acolo, vin de la Dorne?

— De la Arbor.

Oberyn se strâmbă.

— Apă roşie. L-ai otrăvit?

— Nu. Tu?

Prinţul zâmbi.

— Toţi piticii au limba aşa de ascuţită? Cineva o să ţi-o taie într-una din zilele astea.

— Nu eşti primul care-mi spune asta. Poate că ar trebui să mi-o tai singur, se pare că-mi aduce numai necazuri.

— Am remarcat şi eu. Cred că, până la urmă, aş putea să beau puţin din sucul de struguri al lui Redwyne.

— Cum doreşti. Tyrion îi oferi o cupă. Bărbatul luă o sorbitură, o plimbă în gură şi înghiţi.

— E bun, deocamdată. O să-ţi trimit mâine nişte vin tare, dornishean. Mai luă

o sorbitură. Am găsit târfa aia cu părul auriu pe care o căutam.

— Aşadar, ai dat de casa Chatayei?

— Acolo m-am culcat cu fata cu pielea tuciurie, Alayaya pare-mi-se că o cheamă. Excelentă, în ciuda dungilor de pe spate. Dar târfa la care mă referam e sora ta.

— Te-a sedus deja? întrebă Tyrion, fără să se mire.

Oberyn râse zgomotos.

— Nu, dar o va face, dacă îi accept preţul. Regina a făcut chiar aluzii la căsătorie. Înălţimea Sa are nevoie de alt soţ, şi cine ar fi mai bun decât prinţul Dornului? Ellaria crede că ar trebui să accept. Numai gândul la Cersei în patul nostru o înfierbântă, desfrânata. Şi nici măcar n-ar trebui să plătim gologanul piticului. Tot ce-mi cere sora ta este un cap, puţin cam mare şi fără nas.

— Şi? făcu Tyrion, aşteptând.

În loc de răspuns, Prinţul Oberyn îşi învârti vinul în pahar şi spuse:

— Când Tânărul Dragon a cucerit Dornul, cu multă vreme în urmă, după

înfrângerea de la Sunspear, l-a lăsat pe Lordul Highgardenului să ne conducă.

Acest Tyrell se plimba cu alaiul său de la o cetate la alta, vânând rebelii şi asigurându-se că genunchiul nostru rămâne plecat. Venea în forţă, cucerea un castel, stătea o lună şi pornea mai departe către următorul castel. Îi stătea în obicei să scoată lorzii din camere şi să se culce în paturile lor. Într-o noapte, s-a pomenit sub un baldachin greu de catifea. Lângă pernă atârna un şnur, în caz că voia să

cheme o slujitoare. Îl plăceau femeile dornishene acestui Lord Tyrell, şi cine-l poate învinui? Aşadar, a tras de şnur şi, când a făcut asta, baldachinul de deasupra lui s-a desfăcut şi o sută de scorpioni roşii i-au căzut în cap. Moartea lui a aprins un foc care s-a răspândit curând pe tot cuprinsul Dornului, năruind toate victoriile Tânărului Dragon în două săptămâni. Oamenii îngenuncheaţi s-au ridicat şi s-au eliberat.

105

— Ştiu povestea, spuse Tyrion. Ce-i cu ea?

— Doar atât. Dacă voi găsi vreodată un şnur deasupra patului meu şi o să trag de el, aş prefera să cadă toţi scorpionii pe mine decât să mă aleg cu regina, în toată frumuseţea ei nudă.

Tyrion rânji.

— Cel puţin atât avem în comun.

— Fără doar şi poate, trebuie să-i fiu recunoscător surorii tale pentru multe lucruri. Dacă n-ar fi fost acuzaţiile ei la ospăţ, s-ar fi putut foarte bine să mă

judeci tu acum pe mine în loc să te judec eu. Ochii prinţului îl priveau cu tainică

desfătare. În definitiv, cine se pricepe mai bine la otrăvuri decât Vipera Roşie din Dorne? Cine are motive mai întemeiate să vrea să-i ţină pe Tyrelli departe de coroană? Iar cu Joffrey în mormânt, după legea dornisheană, Tronul de Fier îi revine surorii sale Myrcella care, din întâmplare, este logodită cu nepotul meu, datorită ţie.

— Legea dornisheană nu se aplică. Tyrion fusese atât de prins în capcana propriilor lui probleme, încât nu se gândise

nici o clipă la succesiune. Tatăl meu îl va încorona pe Tommen, poţi fi sigur de asta.

— S-ar putea, într-adevăr, să-l încoroneze pe Tommen aici, la Debarcaderul Regelui. Ceea ce nu înseamnă că fratele meu nu o poate încorona la Sunspear pe Myrcella. Oare tatăl tău va porni război împotriva nepoatei tale în numele nepotului tău? Dar sora ta? Ridică din umeri. Poate că ar trebui să mă însor cu Regina Cersei, până la urmă, cu condiţia să-şi sprijine fiica în defavoarea fiului.

Crezi că ar face-o?

Niciodată, îi venea lui Tyrion să spună, dar cuvântul i se opri în gâtlej. Lui Cersei nu-i plăcuse niciodată faptul că era exclusă de la putere pe motiv că era femeie. *Dacă legea dornisheană s-ar aplica în vest, ea ar moşteni de drept Casterly Rock.* Ea şi Jaime erau gemeni, dar Cersei venise prima pe lume şi asta era de ajuns. Luptând pentru cauza Myrcellei, ar lupta pentru cauza ei.

— Nu ştiu cum ar putea să aleagă sora mea între Tommen şi Myrcella, recunoscu el. Dar n-are importanţă. Tatăl meu nu-i va oferi niciodată această

opţiune.

— Tatăl tău, spuse Vipera Roşie, s-ar putea să nu trăiască veşnic.

Ceva din felul în care rostise asta îi ridică lui Tyrion părul pe ceafă.

Dintr-odată, se gândi din nou la Elia şi la tot ce spusese Oberyn când traversau împreună câmpul pârjolit. *Vrea capul care a rostit cuvintele, nu doar mâna care a coborât sabia.*

— Nu e înţelept să pomeneşti despre trădare în Fortăreaţa Roşie, prinţul meu.

Ciripitoarele ascultă.

— N-au decât. E trădare să spui că un om e muritor? *Valar morghulis,* se spunea în Valyria în vechime. *Orice om trebuie să moară.* Şi Urgia a venit şi a dovedit că este adevărat. Prinţul din Dorne se duse la geam să privească afară, în 106

întuneric. Se spune că nu ai nici un martor să ne înfăţişezi.

— Speram că o singură privire asupra chipului meu dulce e de ajuns ca să vă

lămurească pe toţi de nevinovăţia mea.

— Te înşeli, lordul meu. Grasul Floricel din Highgarden e chiar convins de vinovăţia ta şi hotărât să te vadă murind. Scumpa lui Margaery a băut şi ea din potir, după cum ne-a amintit de o sută de ori.

— Şi tu? întrebă Tyrion.

— Rareori oamenii sunt ceea ce par. Tu pari atât de vinovat, încât sunt convins de nevinovăţia ta. Cu toate acestea, probabil că vei fi condamnat. Dreptatea e un lucru rar prin părţile astea. Nu s-a găsit pentru Elia, Aegon sau Rhaenys. De ce s-ar găsi pentru tine? Probabil că adevăratul ucigaş al lui Joffrey a fost mâncat de un urs. Se pare că asta se întâmplă destul de des la Debarcaderul Regelui. Oh, stai, ursul era la Harrenhal, acum îmi amintesc.

— Asta e jocul pe care-l jucăm? Tyrion îşi frecă cicatricea de la nas. N-avea nimic de pierdut spunându-i Prinţului Oberyn adevărul. *A existat* un urs la Harrenhal şi într-adevăr l-a omorât pe Ser Amroy Lorch.

— Ce păcat de el, spuse Vipera Roşie. Şi de tine. Mă întreb dacă toţi oamenii fără nas mint aşa de prost.

— Nu mint. Ser Amroy a tras-o pe Prinţesa Rhaenys de sub patul tatălui ei şi a înjunghiat-o de moarte. Avea cu el câţiva soldaţi, dar nu le ştiu numele. Se aplecă, apropiindu-se de Vipera Roşie: Gregor Clegane a fost cel care a zdrobit de zid capul Prinţului Aegon şi a siluit-o pe sora ta Elia, cu mâinile mânjite de sânge şi creieri.

— Asta ce mai e? Adevărul, de la un Lannister? Oberyn zâmbi cu răceală.

Tatăl tău a dat porunca, da?

— Nu. Rosti minciuna fără şovăire, fără să se întrebe vreo clipă de ce o făcuse.

Dornisheanul ridică o sprânceană subţire, neagră.

— Ce fiu devotat! Şi o minciună atât de neconvingătoare. Lordul Tywin a fost cel care i-a adus în faţa Regelui Robert pe copiii surorii mele, înfăşuraţi în mantii purpurii.

— Poate că ar trebui să ai discuţia asta cu tatăl meu. El a fost acolo. Eu mă

aflam la Casterly Rock şi eram încă atât de mic încât cred că pe vremea aceea îmi foloseam mădularul dintre picioare doar ca să mă uşurez.

— Da, dar acum eşti aici şi oarecum în dificultate, aş zice. Nevinovăţia ta poate să sară în ochi precum cicatricea pe care o porţi pe faţă, dar asta nu te va salva. După cum nu te va salva nici tatăl tău. Prinţul Dornului zâmbi. Dar eu aş

putea.

— Tu? Tyrion îl privi atent. Eşti un judecător din trei. Cum m-ai putea salva?

— Nu în calitate de judecător, ci de campion.

107

JAIME

O carte albă era aşezată pe o masă albă, într-o cameră albă.

Camera era circulară, cu tapiserii din lână albă atârnate pe pereţii văruiţi în alb.

Era primul etaj din Turnul Sabiei Albe, o construcţie suplă, cu patru niveluri, ridicată într-un colţ al zidului castelului, cu vedere către golf. Beciul boltit adăpostea arme şi armuri, iar cel de-al doilea şi al treilea nivel, odăiţele austere ale celor şase fraţi ai Gărzii Regale.

Una dintre acele odăi fusese a lui, de optsprezece ani, dar în dimineaţa aceasta îşi mutase lucrurile la etajul de sus, care era îi era dedicat în întregime Lordului Comandant. Şi camerele acelea erau modeste, chiar dacă spaţioase, şi se aflau deasupra zidurilor exterioare, ceea ce însemna că va avea vedere la mare. O *să-mi placă,* gândi el. *Priveliştea şi toate celelalte.*

Palid ca odaia în care se afla, Jaime stătea lângă carte, în veşmintele albe ale Gărzii Regale, aşteptându-şi Fraţii Juraţi.

La şold îi atârna o sabie lungă.

La şoldul celălalt. Îşi purtase întotdeauna sabia la şoldul stâng şi o scotea din teacă de-a curmezişul. În dimineaţa aceasta, o atârnase la şoldul drept, ca să poată

face acelaşi gest cu mâna stângă, dar greutatea ei i se părea ciudată acolo şi, când încercase să scoată sabia, întreaga mişcare i se păruse stângace şi nefirească. Nici hainele nu i se potriveau. Îmbrăcase veşmintele de iarnă ale Gărzii Regale, o tunică şi pantaloni din lână albită şi o mantie grea, dar toate păreau să-i atârne pe trup.

Jaime îşi petrecea zilele la judecata fratelui său, stând departe, spre capătul sălii. Fie că Tyrion nu-l văzuse acolo, fie nu-l recunoscuse, dar asta nu era de mirare. Jumătate dintre curteni păreau să nu-l mai cunoască. *Sunt un străin în propria mea Casă.* Fiul său era mort, tatăl îl dezmoştenise, iar sora lui… nu-i îngăduise nici măcar o dată să fie singur cu ea, după acea primă zi din septul regal, unde zăcea Joffrey printre lumânări. Chiar şi atunci când îi purtaseră trupul prin oraş către cripta din Marele Sept al lui Baelor, Cersei păstrase o distanţă

prudentă.

Îşi roti încă o dată privirea prin Camera Circulară. Pereţii erau acoperiţi cu tapiserii din lână albă, iar deasupra patului se aflau un scut alb şi două săbii lungi, încrucişate. Scaunul de sub masă era din stejar negru, vechi, cu perne din piele albită de vită. *Uzate de fundurile afurisite ale lui Barristan cel Viteaz şi Ser Gerald Hightower, de Prinţul Aemon, Cavalerul Dragon, Ser Ryam Redwyne şi Demonul din Darry, de Duncan cel Înalt şi Palidul Grifon Alyn Cunnington.* Ce căuta Regicidul într-o companie atât de selectă?

Şi totuşi, era acolo.

Masa era din lemn de copac al inimii, alb ca osul, cioplită în forma unui imens scut sprijinit pe trei armăsari albi. Tradiţia era ca Lordul Comandant să stea în capul mesei, iar fraţii câte trei pe fiecare latură, în rarele ocazii când se adunau 108

toţi cei şapte. Cartea aşezată lângă cotul lui era voluminoasă, lungă de o jumătate de metru şi lată de trei palme, groasă de o mie de pagini, cu un pergament alb prins între copertele de piele albită şi cu cotorul şi închizătorile din aur. *Cartea Fraţilor* era titlul ei oficial, dar cel mai des era numită pur şi simplu Cartea Albă.

Între copertele Cărţii Albe stătea scrisă istoria Gărzii Regale. Fiecare cavaler care o slujise avea câte o pagină în care îi erau trecute pentru posteritate numele şi faptele. Sus, în colţul din stânga al fiecărei pagini era desenat în culori vii scutul pe care îl purtase în momentul în care fusese ales. Jos, în colţul din dreapta, era scutul Gărzii Regale, alb ca zăpada, imaculat, fără blazon. Scuturile din colţul de sus erau diferite, iar cele din josul paginii erau toate la fel. În spaţiul dintre ele, erau scrise faptele de viaţă şi de arme ale fiecăruia. Desenele heraldice şi anluminurile erau realizate de septoni trimişi de la Marele Sept al lui Baelor de trei ori pe an, dar era datoria Lordului Comandant să actualizeze datele.

Datoria mea, acum. După ce va învăţa să scrie cu mâna stângă, adică. Cartea Albă era rămasă mult în urmă. Trebuiau adăugate morţile lui Ser Mandon Moore şi Ser Preston Greenfield, la fel şi scurtul şi sângerosul serviciu în Garda Regală

al lui Sandor Clegane. Trebuiau începute noi pagini, pentru Balon Swann, Ser Osmund Kettleblack şi Cavalerul Florilor. *Va trebui să chem un septon să le deseneze scuturile…*

Ser Barristan Selmy îl precedase pe Jaime ca Lord Comandant. Scutul din colţul de sus al paginii sale înfăţişa armele Casei Selmy: trei spice de grâu galbene pe un fond maroniu. Ser Barristan îşi luase răgazul să-şi înregistreze propria destituire, înainte să plece de la castel.

Ser Barristan din Casa Selmy. Primul născut al lui Ser Lyonel Selmy de la Castelul Recoltei. Scutier al lui Ser Manfred Swann. Poreclit „ Taurul” la vârsta de zece ani, când

a îmbrăcat o armură împrumutată, făcându-şi apariţia, ca un cavaleri misterios, în turnirul de la Blackheaven, când a fost înfrânt şi demascat de Duncan, Prinţul de Dragonflies. Ridicat la rang de cavaler la vârsta de şaisprezece ani, de Regele Aegon al V-lea Targaryen, după ce a săvârşit măreţe fapte de vitejie în calitate de cavaler misterios în turnirul de la Debarcaderul Regelui, învingându-i pe Prinţul Duncan cel Scund şi pe Ser Duncan cel Înalt, Lord Comandant al Gărzii Regale. L-a omorât în duel pe Maelyn Monstruosul, ultimul dintre Pretendenţii Casei Blackfyre, în timpul Războiului Regilor de Nouă Parale.

I-a înfrânt pe Lormelle Lance Lungă şi pe Cedrik Storm, Bastardul de la Poarta de Aramă. Numit în Garda Regală la douăzeci şi opt de ani, de Lordul Comandant Gerold Hightower. A apărat palisada împotriva tuturor competitorilor în turnirul de la Podul de Argint. Învingător în turnirul de la Iazul Fecioarelor. L-a salvat pe Regele Aerys al II-lea în timpul Rezistenţei de la Duskendale, în ciuda unei răni la piept, pricinuite de o 109

săgeată. A răzbunat moartea Fratelui său Jurat, Ser Gwayn Gaunt. Le-a salvat pe Lady Jeyne Swann şi septa ei din mâinile Frăţiei Pădurii Regelui, învingându-i pe Simeon Toyne şi pe Cavalerul Zâmbitor şi omorându-l pe primul. În turnirul din Oraşul Vechi, l-a învins şi l-a demascat pe misteriosul Cavaler al Scutului Negru, dezvăluindu-l drept Bastardul din Castelul Munţilor. Unic campion în turnirul Lordului Stejford de la Capătul Furtunii, unde i-a doborât de pe cal pe Lordul Robert Baratheon, Prinţul Oberyn Martell, Lordul Leyton Hightower, Lordul Jon Cunnington, Lordul Jason Mallister şi Prinţul Rhaegar Targaryen. Rănit de săgeată, suliţă şi sabie în Bătălia de la Trident, unde a luptat alături de Fraţii săi Juraţi şi de Rhaegar, Prinţ de Piatra Dragonului. Iertat şi numit Lord Comandant al Gărzii Regale de Regele Robert I Baratheon. Prezent în garda de onoare care a adus-o pe Lady Cersei din Casa Lannister la Debarcaderul Regelui, să se mărite cu Regele Robert. A

condus atacul de la Vechiul Wyk, în timpul Rebeliunii lui Balon Greyjoy. Campion în turnirul de la Debarcaderul Regelui, la vârsta de cincizeci şi şapte de ani.

Demis din serviciul Regelui Joffrey I Baratheon la şaizeci şi unu de ani, din motive de vârstă înaintată.

Prima parte a ilustrei cariere a lui Ser Barristan fusese introdusă de Ser Gerold Hightower, cu un scris mare şi puternic. Scrisul mai mic şi mai elegant al lui Selmy continua cu relatarea episodului când fusese rănit la Trident.

Pagina lui Jaime era neînsemnată, prin comparaţie.

Ser Jaime din Casa Lannister. Întâiul fiu născut al Lordului Tywin şi al Doamnei Joanna de Casterly Rock. A luptat împotriva Frăţiei Pădurii Regelui ca scutier al Lordului Summer Crakehall. Ridicat în rang de cavaler la cincisprezece ani de Ser Arthur Dayne din Garda Regală, pentru faptele de vitejie de pe câmpul de luptă. Ales pentru Garda Regală

la cincisprezece ani de Regele Aerys al II-lea Targaryen. În timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui l-a omorât pe Regele Aerys al II-lea în faţa Tronului de Fier. Cunoscut după aceea drept „Regicidul”. Amnistiat de către Regele Robert I Baratheon. Membru al gărzii de onoare care a adus-o pe sora sa, Lady Cersei Lannister, la Debarcaderul Regelui ca să

se mărite cu Regele Robert. Campion în turnirul organizat la Debarcaderul Regelui cu ocazia nunţii lor.

Rezumată în felul acesta, viaţa lui părea un lucru mărunt şi neînsemnat. Ser Barristan ar fi putut să menţioneze, cel puţin, câteva dintre celelalte victorii ale sale în turniruri. Iar Ser Gerold ar fi putut scrie câteva cuvinte în plus despre faptele pe care le săvârşise când Ser Arthur Dayne a înfrânt Frăţia Pădurii 110

Regelui. Salvase viaţa Lordului Summer când Ben Pântecosul era cât pe ce să-i zdrobească ţeasta, deşi tâlharul îi scăpase. Şi i-a apărat pe ai lui împotriva Cavalerului Zâmbitor, chiar dacă Ser Arthur a fost cel care l-a omorât. *Ce*

mai luptă a fost aceea, şi ce mai inamic! Cavalerul Zâmbitor era un dement, un amestec de cruzime şi cavalerism, dar el nu ştia ce înseamnă frica. *Şi Dayne, cu Zorile în mână...* Sabia tâlharului avea atât de multe zgârieturi la sfârşit încât Ser Arthur se oprise să-l lase să ia alta.

— Sabia aceea albă a ta o vreau, i-a spus cavalerul tâlhar când au reluat lupta, cu toate că sângera, plin de răni.

— Atunci o vei avea, ser, i-a răspuns Sabia Dimineţii şi a pus capăt luptei.

Viaţa era mai simplă în vremurile acelea, gândi Jaime, *la fel şi oamenii, căci săbiile se făceau din cel mai bun oţel.* Sau asta era fiindcă avea pe atunci doar cincisprezece ani? Erau cu toţii în mormânt acum, Sabia Dimineţii şi Cavalerul Zâmbitor, Taurul Alb şi Prinţul Lewyn, Ser Oswell Whent cu umorul lui negru, zelosul Ser Darry, Simeon Toyne cu Frăţia Pădurii Regelui, bătrânul Summer Crakehall. *Şi eu, băiatul care am fost... mă întreb când am murit? Când am îmbrăcat mantia albă? Când am despicat beregata lui Aerys?* Băiatul acela dorise să fie Ser Arthur Dayne, dar, în schimb, devenise la un moment dat Cavalerul Zâmbitor.

Când auzi uşa deschizându-se, închise Cartea Albă şi se ridică să-i întâmpine pe Fraţii Juraţi. Ser Osmund Kettleblack sosi primul. Îi zâmbi larg lui Jaime, ca şi cum ar fi fost vechi tovarăşi de arme.

— Ser Jaime, spuse el, dacă ai fi arătat aşa în seara aceea, te-aş fi recunoscut pe dată.

— Oare? Jaime se îndoia. Servitorii îl îmbăiaseră, îl bărbieriseră şi îi periaseră

părul. Când s-a uitat în oglindă, nu l-a mai văzut pe bărbatul care traversase ţinuturile riverane cu Brienne... dar nici pe el nu s-a văzut. Avea obrajii supţi şi scofâlciţi şi cearcăne la ochi. *Arăt ca un bătrân.* Stai lângă scaunul tău, ser.

Kettleblack se conformă. Ceilalţi Fraţi Juraţi sosiră unul după altul.

— Cavaleri, rosti Jaime pe un ton ceremonios, după ce se adunară cu toţii.

Cine-l păzeşte pe rege?

— Fraţii mei, Ser Osney şi Ser Osfryd, răspunse Osmund.

— Şi fratele meu, Ser Garlan, adăugă Cavalerul Florilor.

— Va fi în siguranţă?

— Da, lordul meu.

— Luaţi loc, atunci.

Erau vorbe rituale. Înainte ca întâlnirea celor şapte să poată începe, trebuia asigurată protecţia regelui.

Ser Boros şi Ser Meryn se aşezară la dreapta lui Jaime, lăsând între ei scaunul gol al lui Ser Arys Oakeheart, care era plecat la Dorne. Ser Osmund, Ser Balon şi Ser Loras îşi ocupară locurile, în stânga. *Vechiul şi noul.* Jaime se întreba dacă

asta însemna ceva. Existaseră vremuri în istoria sa când Garda Regală fusese scindată, mai cu seamă şi cu mai multă înverşunare în perioada Dansului Dragonilor. Trebuia să se teamă şi el de asta?

I se părea ciudat să stea pe scaunul Lordului Comandant, unde şezuse atâţia ani Barristan cel Viteaz. *Şi încă şi mai ciudat să stau aici infirm.* Cu toate acestea, era locul lui, iar acum Garda Regală îi aparţinea. *Cei şapte ai lui Tommen.*

Jaime îi avusese tovarăşi pe Meryn Trant şi pe Boros Blount ani de zile. Erau luptători destul de buni, însă Trant era viclean şi crud, iar Blount, un sac de ifose.

Ser Balon Swann era mai potrivit pentru mantia sa şi, desigur, Cavalerul Florilor era aşa cum trebuia să fie un cavaler. Cel de-al cincilea om era pentru el un necunoscut, acest Osmund Kettleblack.

Se întreba ce ar avea de spus despre ei Ser Arthur Dayne. *„Cum a ajuns Garda să decadă într-atât?” probabil, sau „A fost mâna mea”, iar eu ar trebui să răspund: „Eu am deschis uşa şi n-am făcut nimic atunci când au început să*

pătrundă paraziţii.”

— Regele e mort, începu Jaime. Fiul surorii mele, un băiat de treisprezece ani, ucis la propria nuntă, în propriul său castel. Toţi cinci aţi fost de faţă. Toţi cinci îl *păzeaţi.* Şi totuşi, e mort. Aşteptă să vadă ce aveau de spus, dar nici unul dintre ei nu-şi drese măcar glasul. *Băiatul Tyrell e furios şi Balon Swann ruşinat,* constată

el. Din partea celorlalţi trei, Jaime nu simţea decât indiferenţă. Fratele meu a făcut asta? îi întrebă el fără ocolişuri. Tyrion mi-a otrăvit nepotul?

Ser Balon se foi stânjenit în scaun. Ser Boros îşi strânse pumnul. Ser Osmund ridică apatic din umeri. Cel care, într-un târziu, răspunse fu Meryn Trant:

— Tyrion a umplut cu vin potirul lui Joffrey. Probabil că atunci a strecurat otrava.

— Eşti sigur că vinul a fost otrăvit?

— Ce altceva? făcu Ser Boros Blount. Pezevenghiul a golit drojdiile pe podea.

De ce, dacă nu ca să verse vinul care i-ar fi putut dovedi vinovăţia?

— Ştia că vinul era otrăvit, întări Ser Meryn.

Ser Balon Swann se încruntă.

— Pezevenghiul n-a fost singur pe dais. Departe de aşa ceva. La ora aceea, era plin de oameni care stăteau în picioare şi mişunau de colo-colo, schimbând locurile între ei, strecurându-se către privată, servitorii intrau şi ieşeau… iar regele şi regina tocmai tăiaseră plăcinta de nuntă, toţi ochii erau asupra lor şi asupra acelor porumbei blestemaţi. Nimeni nu se uita la cupa de vin.

— Cine mai era pe dais? întrebă Jaime.

Ser Meryn răspunse:

— Familia regelui, familia miresei, Marele Maester Pycelle, Înaltul Septon…

— Iată-ţi criminalul, sugeră Ser Osmund Kettleblack, cu un zâmbet viclean.

Mult prea evlavios, bătrânul! Mie nu mi-a plăcut niciodată. Râse.

— Nu, răspunse Cavalerul Florilor, fără să zâmbească. Sansa Stark l-a otrăvit.

112

Uitaţi cu toţii că sora mea a băut din acelaşi potir. Sansa Stark era singura persoană din sală care ar fi avut motive să vrea moartea lui Margaery şi, în acelaşi timp, a regelui. Otrăvind potirul de nuntă, putea spera să-i omoare pe amândoi. Şi de ce să fi fugit după aceea, dacă nu fiindcă era vinovată?

E logic ce spune. S-ar putea ca Tyrion să fie nevinovat. Dar nimeni nu reuşise s-o găsească pe fată. Poate că Jaime ar trebui să se ocupe de asta personal. Pentru început, ar fi bine să afle cum a ieşit din castel. *Varys ar trebui să ştie câte ceva.*

Nimeni nu cunoştea Fortăreaţa Roşie mai bine ca eunucul.

Dar asta mai putea aştepta. În momentul de faţă, Jaime avea treburi mai presante.

„Zici că eşti Lord Comandant al Gărzii Regale”, îi spusese tatăl său. „Du-te şi fă-ţi datoria.”

Cei cinci nu erau fraţii pe care i-ar fi ales el, dar erau fraţii pe care îi avea.

Sosise momentul să-i ia în primire.

— Oricine a făcut-o, Joffrey e mort şi Tronul de Fier îi aparţine acum lui Tommen. Am de gând să-l văd pe tron până când îi încărunţeşte părul de pe cap şi îi cad dinţii din gură. Şi asta nu de la otravă. Jaime se întoarse către Ser Boros Blount. Bărbatul se îngrăşase în ultimii ani, dar avea oase destul de zdravene ca să-i poarte greutatea.

— Ser Boros, arăţi ca unul căruia îi place mâncarea. De aici înainte vei gusta tot ce mănâncă sau bea Tommen.

Ser Osmund Kettleblack râse zgomotos, iar Cavalerul Florilor zâmbi, dar Ser Boros se făcu roşu ca racul.

— Nu sunt degustător, sunt cavaler al Gărzii Regale!

— Da, din păcate. Cersei n-ar fi trebuit să-l dezbrace pe Ser Boros de mantia albă, dar tatăl lor nu făcuse decât să

întregească ruşinea, dându-i-o înapoi. Sora mea mi-a spus cât de repede l-ai predat pe nepotul meu mercenarilor lui Tyrion.

Nădăjduiesc că morcovii şi mazărea ţi se vor părea mai puţin ameninţătoare. Când fraţii tăi juraţi se vor antrena în curte cu sabia şi scutul, tu te poţi antrena cu lingura şi strachina. Lui Tommen îi plac la nebunie plăcintele cu mere. Ai grijă să

nu le şterpelească vreun mercenar.

— Tu-mi vorbeşti mie aşa? *Tu?*

— Ar fi trebuit să mori înainte să-i laşi să-l ia pe Tommen.

— Cum ai murit tu apărându-l pe Aerys, ser? Ser Boros se ridică în picioare clătinându-se şi apucă mânerul sabiei. N-o s-o fac… n-o să îndur una ca asta. Tu ar trebui să fii degustătorul, pare-mi-se. La ce altceva e bun un schilod?

Jaime zâmbi.

— Ai dreptate. Sunt la fel de nepotrivit să-l păzesc pe rege ca tine. Aşa că

scoate sabia cu care te fuduleşti şi vom vedea cum se descurcă cele două mâini ale tale împotriva uneia singure, a mea. La sfârşit, unul dintre noi va fi mort, iar Garda Regelui va avea de câştigat. Jaime se ridică. Sau, dacă preferi, te poţi

întoarce la îndatoririle tale.

— *Hah!* Ser Boros horcai şi scuipă o flegmă verde la picioarele lui Jaime, apoi se îndepărtă, cu sabia rămasă în teacă.

E laş şi asta e bine. Deşi Ser Boros era gras, îmbătrânea şi nu se remarcase niciodată, l-ar fi putut face fărâme. *Dar Boros nu ştie asta şi nici ceilalţi nu trebuie să afle. De bărbatul care am fost se temeau, de cel ce sunt le-ar fi milă.*

Jaime se aşează la loc şi se întoarse către Kettleblack:

— Ser Osmund, nu te cunosc. Mi se pare ciudat. Am luptat în turniruri, întreceri şi bătălii pe tot cuprinsul Celor Şapte Regate. Cunosc fiecare cavaler rătăcitor, fiecare călăreţ liber şi fiecare scutier ridicat în rang, mai mult sau

mai puţin iscusit, care a încercat vreodată să rupă o lance în arene. Cum se face, aşadar, că de tine n-am auzit, Ser Osmund?

— N-aş putea să spun, lordul meu. Ser Osmund avea un zâmbet larg pe faţă, de parcă el şi Jaime ar fi fost vechi tovarăşi de arme care jucau o şaradă. Dar sunt soldat, nu cavaler de turnir.

— Unde ai luptat, înainte să te găsească sora mea?

— Ici şi colo, lordul meu.

— Am fost la sud, în Oraşul Vechi, şi la nord, la Winterfell. Am fost în vest, la Lannisport, şi în est, la Debarcaderul Regelui. Dar n-am fost niciodată la Ici şi nici la Colo. În lipsa degetului, Jaime arătă cu ciotul către nasul coroiat al lui Ser Osmund. Te mai întreb încă o dată: *Unde ai luptat?*

— La Treptele de Piatră. Puţin în Ţinuturile Discordiei. Acolo se duc mereu războaie. Am fost alături de Vitejii Bărbaţi. Am luptat pentru Lys şi o vreme pentru Tyrosh.

Ai luptat pentru cine te-a plătit.

— Cum ai ajuns cavaler?

— Pe un câmp de luptă.

— Cine te-a ridicat în rang?

— Ser Robert… Stone. E mort acum, lordul meu.

— Negreşit. Ser Robert Stone putea să fi fost vreun bastard din Vale, care-şi vânduse sabia în Ţinuturile Discordiei. Pe de altă parte, putea fi doar un nume plăsmuit de Ser Osmund, din numele unui rege mort şi al unui castel. *Ce-a avut Cersei în cap când i-a dat ăstuia mantia albă?*

Măcar Kettleblack ştia, probabil, să mânuiască sabia şi scutul. Mercenarii erau rareori cei mai onorabili dintre oameni, dar trebuia să fie iscusiţi ca să rămână în viaţă.

— Prea bine, ser, spuse Jaime. Poţi pleca.

Rânjetul bărbatului reveni. Plecă ţanţoş.

— Ser Meryn. Jaime îi zâmbi cavalerului ursuz, cu părul ruginiu şi ochi încercănaţi. Am auzit spunându-se că Joffrey se folosea de tine ca s-o pedepsească pe Sansa Stark. Întoarse Cartea Albă cu o singură mână. Uite, 114

arată-mi unde scrie în jurămintele noastre că trebuie să batem femeile şi copiii.

— Am făcut ce mi-a poruncit Înălţimea Sa. Jurăm să ne supunem.

— De azi înainte o să-ţi temperezi supunerea. Sora mea este Regină Regentă.

Tatăl meu e Mâna Regelui. Eu sunt Lord Comandant al Gărzii Regale. Ascultă-ne pe noi. Pe nimeni altcineva.

Chipul lui Ser Meryn căpătă un aer îndârjit.

— Ne ceri să nu ne supunem regelui?

— Regele are opt ani. Prima noastră îndatorire este să-l *apărăm,* inclusiv de el însuşi. Foloseşte-ţi tărtăcuţa aia urâtă pe care o porţi sub coif. Dacă Tommen vrea să-i pui şaua pe cal, ascultă-l. Dacă îţi spune să omori calul, vino la mine.

— Da. Cum porunceşti, lordul meu.

— Liber. În timp ce Ser Meryn se îndepărta, Jaime se întoarse către Ser Balon Swann: Ser Balon, te-am urmărit mânuind suliţa de nenumărate ori şi am luptat alături de tine sau împotriva ta în turniruri. Am auzit că ţi-ai dovedit vitejia de o sută de ori în Bătălia de la Apa Neagră. Garda Regală e onorată de prezenţa ta.

— Onoarea e de partea mea. Ser Balon părea obosit.

— Vreau să-ţi pun o singură întrebare. Ne-ai slujit cu devotament, este adevărat… dar Varys îmi spune că fratele tău i s-a alăturat lui Renly şi apoi lui Stannis, în vreme ce nobilul tău tată a ales să nu-şi adune oştirile, rămânând în spatele zidurilor Coifului de Piatră pe tot parcursul bătăliei.

— Tatăl meu e un om bătrân, lordul meu. Trecut de patruzeci de ani. Pentru el, vremea războaielor a trecut.

— Şi fratele tău?

— Donnel a fost rănit în bătălie şi i s-a predat lui Ser Elwood Harţe. După

aceea a fost răscumpărat şi i-a jurat credinţă Regelui Joffrey, ca mulţi alţi prizonieri.

— Într-adevăr, remarcă Jaime. Dar, oricum… Renly, Stannis, Joffrey, Tommen… cum de i-a omis pe Balon Greyjoy

şi Robb Stark? Ar fi putut să fie primul om din regat care a jurat credinţă în faţa tuturor celor şase regi.

Stânjeneala lui Ser Balon era evidentă.

— Donnel a greşit, dar acum este omul lui Tommen. Ai cuvântul meu.

— Nu Ser Donnel cel Statornic mă preocupă. Ci tu! Jaime se aplecă: Ce ai face dacă Ser Donnel şi-ar da sabia unui alt uzurpator şi ar năvăli într-o zi în sala tronului? Unde te-ai afla tu, înveşmântat în alb din cap până-n picioare, între rege şi fratele tău? Ce ai face?

— Eu… Lordul meu, asta nu se va întâmpla niciodată.

— Mie mi s-a întâmplat, spuse Jaime. Swann îşi şterse fruntea cu mâneca tunicii sale albe. N-ai nici un răspuns?

— Lordul meu. Ser Balon îşi îndreptă spatele. Pe sabia şi pe onoarea mea, pe numele tatălui meu, jur… n-am să fac ceea ce ai făcut tu.

Jaime râse.

115

— Bine, întoarce-te la îndatoririle tale… şi spune-i lui Ser Donnel să îşi prindă

o giruetă la scut.

Şi pe urmă rămase singur cu Cavalerul Florilor.

Suplu ca o sabie, sprinten şi vioi, Ser Loras Tyrell purta o tunică imaculată de pânză, pantaloni albi de lână, o cingătoare aurie şi o mantie frumoasă de mătase pe umeri, prinsă cu un trandafir auriu. Părul îi cădea în bucle castanii, mătăsoase, avea ochii căprui, strălucind de insolenţă. *Are impresia că e într-un turnir şi că*

tocmai i-a venit rândul.

— Şaptesprezece ani şi deja cavaler al Gărzii Regale, remarcă Jaime. Trebuie să fii mândru. Prinţul Aemon, Cavalerul Dragon, a avut tot şaptesprezece ani când a fost numit. Ştiai asta?

— Da, lordul meu.

— Şi ştiai că eu am avut *cincisprezece?*

— Şi asta, lordul meu. Zâmbi.

Lui Jaime nu-i plăcea defel zâmbetul acela.

— Am fost mai bun decât tine, Ser Loras. Am fost mai voinic şi mai puternic şi mai iute.

— Iar acum eşti mai bătrân, spuse băiatul. Lordul meu.

Jaime nu-şi putu stăpâni râsul. *E prea absurd. Tyrion ar râde fără milă de mine dacă m-ar putea auzi în clipa asta, luându-mă la întrecere cu un băieţandru ca el.*

— Mai bătrân şi mai înţelept, ser. Ai avea ce să înveţi de la mine.

— Aşa cum ai învăţat tu de la Ser Boros şi Ser Meryn.

Săgeata aceea lovi prea aproape de ţintă.

— Am învăţat de la Bivolul Alb şi de la Barristan cel Viteaz, izbucni Jaime.

Am învăţat de la Ser Arthur Dayne, Sabia Dimineţii, care v-ar fi putut omorî pe toţi cinci cu mâna stângă, în timp ce se ajuta cu dreapta să urineze. Am învăţat de la Prinţul Lewyn din Dorne, de la Ser Oswell Whent şi Ser Jonothor Darry, oameni destoinici cu toţii.

— Oameni morţi cu toţii.

E ca mine, îşi dădu seama Jaime. *Îmi vorbesc mie însumi, aşa cum eram, plin de aroganţă şi cavalerism găunos. Aşa se întâmplă dacă eşti prea bun prea devreme.*

Ca într-un duel, uneori era cel mai bine să încerci o altă tactică.

— Se zice că ai luptat remarcabil în bătălie… aproape la fel de bine ca năluca lui Renly de lângă tine. Un Frate Jurat nu are secrete faţă de Lordul lui Comandant. Spune-mi, ser, cine purta armura lui Renly?

În primul moment, Loras Tyrell lăsă impresia că e pe cale să refuze, dar în cele din urmă îşi aminti de jurămintele sale.

— Fratele meu, răspunse el ursuz. Renly era mai înalt decât mine şi mai lat în piept. Armura lui îmi era prea mare, dar lui Garlan îi venea tocmai bine.

— Şi a cui a fost ideea acestei mascarade, a ta sau a lui?

— Lordul Degeţel a sugerat-o. Spunea că îi va înspăimânta pe oştenii ignoranţi ai lui Stannis.

— Şi aşa a fost. *Şi pe unii cavaleri şi lorzi mărunţi.* Ei, bine, le-aţi oferit cântăreţilor subiect de inspiraţie. Cred că asta nu e de condamnat. Cu Renly ce aţi făcut?

— L-am îngropat cu mâinile mele, într-un loc pe care mi l-a arătat chiar el când eram scutier la Capătul Furtunii. Nimeni nu-l va găsi vreodată acolo, să-i tulbure somnul. Îl privi pe Jaime sfidător: O să-l apăr pe Regele Tommen cu toată

puterea mea, ţi-o jur. O să-mi dau viaţa pentru el, dacă va fi nevoie. Dar nu-l voi trăda niciodată pe Renly, nici cu vorba, nici cu fapta. El a fost regele care ar fi trebuit să fie. A fost cel mai bun dintre ei.

Poate cel mai bine îmbrăcat, gândi Jaime, dar de data aceasta nu spuse nimic.

Aroganţa lui Ser Loras dispăruse în clipa în care începuse să vorbească despre Renly. *A răspuns cinstit. E mândru şi recalcitrant şi plin de ifose, dar nu e prefăcut. Nu încă.*

— Cum spui tu. Încă un lucru şi te poţi întoarce la treburile tale.

— Da, lordul meu?

— Brienne de Tarth e şi acum închisă în turn.

Gura băiatului se încleşta.

— O celulă neagră ar fi mai potrivită.

— Eşti sigur că asta merită?

— Merită moartea. I-am spus lui Renly că o femeie nu are ce căuta în Garda Curcubeului. A câştigat turnirul printr-un şiretlic.

— Parcă-mi amintesc de un alt cavaler căruia îi plăceau şiretlicurile. A călărit o dată pe o iapă în călduri împotriva unui inamic călare pe un armăsar nărăvaş. Ce fel de şiretlic a folosit Brienne?

Ser Loras roşi.

— A făcut un salt... Nu contează. A câştigat, îi recunosc acest merit. Înălţimea Sa i-a aşezat o mantie curcubeu pe

umeri. Iar ea l-a ucis. Sau l-a lăsat să moară.

— E o mare diferenţă. *Diferenţa dintre crima mea şi ruşinea lui Boros Blount.*

— A jurat să-l apere. Ser Emmon Cuy, Ser Robar Royce, Ser Parmen Crane au jurat şi ei. Cum a putut cineva să se apropie de el, cu ea în cort şi ceilalţi afară?

Dacă nu cumva au fost complici.

— Aţi fost cinci la nunta lui Joffrey, sublinie Jaime. Cum a putut să moară?

Dacă nu cumva aţi fost complici.

Ser Loras îşi îndreptă spatele, bătos.

— N-am avut ce să facem.

— Fătuca zice acelaşi lucru. Plânge după Renly, ca tine, te asigur. Eu nu am plâns niciodată după Aerys. Brienne este urâtă şi încăpăţânată ca un catâr. Dar nu e destul de isteaţă ca să fie mincinoasă. Şi e devotată până la absurd. A jurat că

mă va aduce la Debarcaderul Regelui şi iată-mă aici. Mâna asta pe care am pierdut-o… ei, bine, a fost vina mea, în egală măsură. Având în vedere tot ce a făcut pentru mine, n-am nici o îndoială că ar fi luptat pentru Renly, dacă ar fi avut cu cine. Dar cu o umbră? Jaime îşi scutură capul. Scoate sabia, Ser Loras.

Arată-mi cum te-ai lupta cu o umbră. Mi-ar plăcea să văd asta.

Ser Loras nu se clinti.

— A fugit, spuse el. Împreună cu Catelyn Stark. L-au lăsat într-o baltă de sânge şi au fugit. De ce ar fi făcut-o, dacă nu erau vinovate? Privea ţintă masa.

Renly mi-a dat comanda avangărzii. Altfel, l-aş fi ajutat eu să-şi îmbrace armura.

Adesea îmi încredinţa mie această sarcină. Ne-am… ne-am rugat împreună în seara aceea. L-am lăsat cu ea. Ser Parmen şi Ser Emmon îi păzeau cortul, iar Ser Robar Royce era şi el acolo. Ser Emmon a jurat că Brienne a… deşi…

— Da? îl îndemnă Jaime, simţindu-i îndoiala.

— Grumăjerul era tăiat cu totul. O singură lovitură, printr-un grumăjer de oţel.

Armura lui Renly era cea mai bună, din cel mai tare oţel. Cum a putut Brienne să

facă asta? Am încercat şi eu şi n-am reuşit. E înfiorător de puternică pentru o femeie, dar până şi Muntele ar fi avut nevoie de un topor greu. Şi de ce să-l îmbrace cu armura şi *apoi* să-i taie gâtul? Îi aruncă lui Jaime o privire nedumerită.

Dar, dacă nu ea… cum să fi fost o *umbră?*

— Întreab-o pe ea. Jaime luase o decizie. Du-te în celula ei. Pune-i întrebările care te frământă şi ascultă-i răspunsurile. Dacă vei rămâne convins că ea l-a omorât pe Lordul Renly, voi avea grijă să dea socoteală. Alegerea va fi a ta.

Acuz-o sau elibereaz-o. Nu-ţi cer decât s-o judeci drept, pe onoarea ta de cavaler.

Ser Loras se ridică în picioare.

— Aşa voi face. Pe onoarea mea de cavaler.

— Am terminat, atunci.

Mai tânărul bărbat porni spre uşă. Dar în dreptul ei, se întoarse:

— Renly o considera ridicolă. O femeie în zale, dându-se drept cavaler.

— Dacă ar fi văzut-o vreodată în satin roz şi dantelă myrisheză, nu s-ar mai fi plâns.

— L-am întrebat de ce o ţinea aproape, dacă o considera atât de grotescă. Mi-a răspuns că toţi ceilalţi cavaleri voiau câte ceva de la el, castele, onoruri sau bogăţii, dar că Brienne nu voia decât să-şi dea viaţa pentru el. Când l-am văzut plin de sânge, ea dispărută şi cei trei neatinşi… dacă ea e nevinovată, atunci Ser Robar şi Emmon… Îi era greu să rostească vorbele.

Jaime nu se gândise nici o clipă la asta.

— Şi eu aş fi făcut ca tine, ser. Minciuna veni uşor, dar Ser Loras păru recunoscător pentru ea.

După ce plecă, Lordul Comandant rămase singur în camera albă, dus pe gânduri. Cavalerul Florilor fusese atât de înnebunit de durere la moartea lui Renly încât omorâse doi dintre Fraţii Juraţi, dar lui Jaime nu-i trecuse prin minte să facă

acelaşi lucru cu cei cinci care nu reuşiseră să-l apere pe Joffrey. *Era fiul meu, fiul meu neştiut... Ce sunt eu, dacă nu ridic mâna care mi-a mai rămas ca să răzbun propriul meu sânge, propria mea sământă?* Ar trebui să-l omoare măcar pe Ser Boros, doar ca să scape de el.

Îşi privi ciotul şi se strâmbă. *Trebuie să fac ceva în privinţa asta.* Dacă

răposatul Ser Jacelyn a putut să poarte o mână de fier, el ar trebui să aibă una de aur. *Poate că lui Cersei i-ar plăcea. O mână de aur, să-i mângâie părul de aur şi s-o strângă cu putere la piept.*

Dar mâna mai putea aştepta. Prima dată trebuia să se ocupe de alte treburi.

Avea alte datorii de plătit.

SANSA

Scara care urca pe teugă era abruptă şi şubredă, aşa că Sansa acceptă mâna lui Lothor Brune. *Ser Lothor,* trebui să-şi reamintească. Fusese ridicat la rangul de cavaler, pentru vitejia de care dăduse dovadă în Bătălia de la Apa Neagră. Deşi un cavaler adevărat n-ar purta pantalonii aceia maro, peticiţi, nici cizmele scâlciate şi nici acel pieptar de piele crăpată, cu pete de apă. Un bărbat cu faţa pătrată, nasul turtit şi un smoc de păr cărunt, dezlânat, Brune vorbea rareori. *Dar e mai puternic decât pare.* Îşi dădea seama după uşurinţa cu care o ridicase, ca pe un fulg.

Dincolo de prora *Regelui Merlan* se întindea un ţărm pustiu şi stâncos, bătut de vânturi, lipsit de vegetaţie şi neprimitor. Chiar şi aşa, era o privelişte bine-venită.

Îşi croiau de multă vreme drum spre uscat. Ultima furtună îi aruncase departe de orice fâşie de pământ şi spulberase valurile peste marginile galerei cu atâta putere încât Sansa fusese convinsă că aveau să se înece cu toţii. Îl auzise pe bătrânul Oswell spunând că doi oameni fuseseră măturaţi peste bord şi un altul căzuse de pe catarg şi-şi frânsese gâtul.

Sansa îndrăznise foarte rar să iasă pe punte. Mica ei cabină era umedă şi rece, dar fusese bolnavă aproape tot drumul… bolnavă de spaimă, bolnavă de febră sau de rău de mare… nu putea să ţină nimic în stomac şi somnul îi venea greu. Ori de câte ori închidea ochii, îl vedea pe Joffrey trăgându-se de guler, zgâriindu-şi pielea netedă a gâtului, murind cu fărâmituri de plăcintă pe buze şi pete de vin pe tunică. Iar vântul care şuiera printre saule îi amintea de sunetul ţiuit pe care îl scosese Joffrey încercând să tragă aer în piept. Uneori îl visa şi pe Tyrion.

— N-a făcut nimic, i-a spus ea odată lui Degeţel, când a vizitat-o în cabină, să

vadă dacă se simte mai bine.

— Nu l-a ucis pe Joffrey, e adevărat, dar mâinile piticului sunt departe de a fi curate. A mai avut o soţie înaintea ta, ştiai asta?

— Mi-a spus.

— Şi ţi-a spus că, după ce s-a plictisit de ea, le-a dat-o cadou străjerilor tatălui 119

său? Cu timpul, poate că ar fi făcut acelaşi lucru şi cu tine. N-are rost să verşi nici o lacrimă pentru Pezevenghi, doamna mea.

Vântul îi trecea degete de sare prin păr şi Sansa tremura. Chiar şi atât de aproape de mal, tangajul corăbiei îi întorcea stomacul pe dos. Avea nevoie disperată de o baie şi de haine curate. *Arăt, probabil, ca un cadavru şi miros a vomă.*

Lordul Petyr veni sus, lângă ea, vesel ca întotdeauna.

— Bună dimineaţa. Aerul sărat e înviorător, nu ţi se pare? Întotdeauna îmi face poftă de mâncare. O cuprinse prieteneşte pe după umeri. Te simţi bine? Eşti palidă.

— E doar stomacul. Răul de mare.

— Niţel vin ţi-ar face bine. O să-ţi dăm o cupă, îndată ce ajungem la ţărm.

Petyr arătă către un vechi turn de cremene, profilat pe cerul cenuşiu şi mohorât, cocoţat pe o stâncă biciuită de talazuri, încântător, nu-i aşa? Mă tem că nu putem ancora în siguranţă nicăieri. O să ne ducem la mal cu barca.

— Aici? Sansa nu voia să debarce acolo. Degetele erau un loc sinistru, aşa auzise, şi turnuleţul acela avea un aer pustiu şi deprimant. N-aş putea să rămân pe corabie până când mergem la Portul Alb?

— De aici, *Regele* coteşte spre est, către Braavos. Fără noi.

— Dar… lordul meu, ai spus… ai spus că mergem acasă.

— Şi iat-o acolo, aşa nenorocită cum o vezi. Casa mea străveche. Mă tem că

n-are nici un nume. Reşedinţa unui mare lord ar trebui să poarte un nume, nu eşti de acord? Winterfell, Eyrie,

Riverrun, acelea sunt *castele.* Acum sunt Lord de Harrenhal. Sună bine. Dar ce am fost înainte? Lord de Căcărează de Oaie şi Stăpân al Dreadfortului? Lipseşte un ceva anume. Ochii săi gri-verzui o priviră cu inocenţă. Pari nedumerită. Credeai că mergem la Winterfell, draga mea?

Winterfellul a fost cucerit, pârjolit şi prădat. Toţi cei pe care i-ai cunoscut şi i-ai iubit sunt morţi. Puţinii oameni ai Nordului care nu au căzut în mâna oamenilor de fier se războiesc între ei. Până şi Zidul e sub asediu. Winterfellul a fost casa copilăriei tale, Sansa, dar nu mai eşti un copil. Eşti femeie în toată firea şi trebuie să ai propriul tău cămin.

— Dar nu aici, spuse ea îngrozită. Arată atât de…

— … mic şi mohorât şi sărăcăcios? E toate astea şi nici măcar atât. Degetele sunt un loc încântător, dacă se întâmplă să fii o piatră. Dar, nu te teme, n-o să

stăm mai mult de două săptămâni. Bănuiesc că mătuşa ta a pornit deja să ne întâlnească. Zâmbi. Lady Lysa şi cu mine ne vom căsători.

— Vă căsătoriţi? Sansa era năucită. Tu şi mătuşa mea?

— Lordul de Harrenhal şi Doamna de Eyrie. *Spuneai că o iubeşti pe mama.*

Dar, desigur, Lady Catelyn era moartă şi, chiar dacă îl iubise în taină pe Lordul Petyr şi îi dăruise fecioria, acum nu mai conta.

— Eşti atât de tăcută, doamna mea, remarcă Petyr. Eram convins că vei dori să

mă feliciţi. E lucru mare ca un băiat născut stăpân peste pietre şi căcăreze de oaie să se însoare cu fiica lui Hoster Tully şi văduva lui Jon Arryn.

— Eu… mă rog să aveţi ani lungi împreună şi mulţi copii şi să fiţi foarte fericiţi unul alături de celălalt. Trecuseră ani de când o văzuse ultima oară pe sora mamei sale. *Va fi bună cu mine, de dragul mamei, cu siguranţă. E de un sânge cu mine.* Şi Valea lui Arryn era frumoasă, aşa spuneau toate

cântecele. Poate că nu va fi atât de îngrozitor să rămână acolo o vreme.

Lothor şi bătrânul Oswell vâsliră până la mal. Sansa se cuibări în mantie, la prora, cu gluga trasă pe cap, s-o apere de vânt, întrebându-se ce o aştepta. Câţiva servitori îşi făcură apariţia dinspre turn, ieşindu-le în întâmpinare: o femeie bătrână şi uscăţivă şi una grasă, între două vârste, doi moşnegi cu părul alb şi o fată de doi sau trei ani, cu urcior la un ochi. Când îl recunoscură pe Lordul Petyr, îngenunchează pe pietre.

— Oamenii mei, spuse el. Pe copilă n-o cunosc. Vreun alt bastard al Kellei, presupun. Ea naşte tot la câţiva ani.

Cei doi moşnegi intrară în apă până la coapse, s-o ridice pe Sansa din barcă

fără să-şi ude rochia. Oswell şi Lothor îşi croiră drum prin valuri, către ţărm, aşa cum făcu şi Degeţel. O sărută pe bătrână pe obraz şi femeii mai tinere îi zâmbi larg:

— Asta a cui mai e, Kella?

Femeia grăsană râse.

— Nu-ţi pot spune exact, stăpâne. Nu sunt femeia care să refuze pe cineva.

— Şi toţi flăcăii de prin partea locului îţi sunt recunoscători, nu mă-ndoiesc.

— Mă bucur că eşti acasă, stăpâne, zise unul dintre bătrâni. Părea să aibă cel puţin optzeci de ani, dar purta o armură de solzi şi o sabie lungă la şold. Cât timp vei sta în reşedinţă?

— Cât mai puţin posibil, Bryen, nu te teme. E locuibilă acum, după părerea ta?

— Dacă am fi ştiut că vii, am fi aşternut pe jos paie proaspete, stăpâne, zise bătrâna. E aprins un foc de bălegar.

— Nimic nu mă face să mă simt mai *acasă* decât un foc de bălegar. Petyr se întoarse către Sansa: Grisel a fost doica mea, dar acum se ocupă de castel. Umfred e administratorul meu, iar Bryen… parcă te-am numit căpitan al gărzii ultima oară

când am fost aici.

— Aşa e, stăpâne. Ai spus şi că o să mai aduci oameni, dar n-ai făcut-o. Eu şi câinii suntem singurii care stăm de veghe.

— Şi vă descurcaţi foarte bine, sunt sigur. Nimeni n-a fugit cu vreo piatră sau vreo căcărează de oaie, după câte văd. Petyr reveni la femeia grasă: Kella se îngrijeşte de măreţele mele turme. Câte oi am în momentul de faţă, Kella?

Femeia se gândi o clipă:

— Douăzeci şi trei, stăpâne. Au fost douăzeci şi nouă, dar câinii lui Bryen au omorât una şi pe celelalte le-am tăiat şi am pus carnea la sărat.

— Ah, oaie rece în saramură. Chiar că sunt acasă. Când o să mănânc ouă de pescăruş la micul dejun şi supă de alge, n-o să mai am nici o îndoială.

— Dacă vrei, stăpâne, spuse bătrâna Grisel.

Lordul Petyr se strâmbă.

— Haideţi să vedem dacă locuinţa mea arată la fel de jalnic pe cât îmi amintesc. Îi conduse de-a lungul ţărmului, peste pietre alunecoase, acoperite de alge putrezite. La poalele turnului de cremene se plimbau câteva oi, păscând iarba firavă care creştea între ţarcul lor şi grajdul cu acoperiş de paie. Sansa păşea cu grijă, ferindu-se de bobitele care erau peste tot.

Pe dinăuntru, turnul părea şi mai mic. O scară deschisă de piatră înconjura zidul interior, de la pivniţă până la acoperiş. Fiecare nivel era format dintr-o singură încăpere. Slujitorii dormeau şi îşi duceau traiul în bucătăria de la parter, împărţind spaţiul cu un mastif uriaş vărgat şi câţiva câini ciobăneşti. Deasupra se afla o sală sărăcăcioasă, iar mai sus, dormitorul. Turnul nu avea ferestre, doar găuri de tragere încastrate în zidul exterior, din loc în loc, de-a lungul scării şerpuite. Deasupra şemineului atârnau o sabie ruptă şi un scut sfărâmat din lemn, cu vopseaua crăpată şi scorojită.

Blazonul pictat pe scut îi era necunoscut Sansei: un cap gri de piatră cu ochi învăpăiaţi, pe un fond verzui.

— Scutul bunicului meu, îi explică Petyr, când o văzu privindu-l cu insistenţă.

Tatăl lui era născut în Braavos şi a venit în Vale ca mercenar, tocmit de Lordul Corbray, aşa că bunicul, când a fost făcut cavaler, şi-a luat drept blazon capul Titanului.

— E foarte fioros, remarcă Sansa.

— Chiar prea fioros pentru un ins prietenos ca mine, spuse Petyr. Prefer de departe mierla mea.

Owell făcu încă două drumuri în larg, la *Regele Merlan,* să descarce provizii.

Printre lucrurile pe care le aduse la mal erau mai multe butoaie cu vin. Petyr îi turnă Sansei o cupă, aşa cum îi promisese.

— Uite, doamna mea, sper că asta o să-ţi liniştească stomacul.

Cu pământul sub picioare, stomacul i se liniştise deja, dar Sansa ridică

ascultătoare pocalul cu ambele mâini şi luă o sorbitură. Vinul era foarte bun, un vin vechi, de Arbor, bănuia. Avea gust de stejar, de fructe şi de nopţi fierbinţi de vară. Aromele îi înfloreau în gură, ca bobocii sub soare. Se ruga să-l poată ţine în stomac. Lordul Petyr era atât de amabil şi nu voia să strice totul vomitând pe el.

O cerceta pe deasupra pocalului său, cu ochii lui verzi-cenuşii plini de... Era amuzament sau altceva? Sansa nu era sigură.

— Grisel, o strigă el pe bătrână, adu sus nişte mâncare. Ceva uşor, doamna mea are stomacul deranjat. Nişte fructe, poate. Oswell a adus de pe *Rege* nişte portocale şi nişte rodii.

— Da, stăpâne.

— Aş putea să fac şi o baie? întrebă Sansa.

— Am s-o pun pe Kella să scoată nişte apă, doamna mea.

Sansa mai luă o sorbitură de vin şi încercă să se gândească la o conversaţie politicoasă, dar Lordul Petyr o scuti de efort. După ce Grisel şi ceilalţi servitori plecară, îi spuse:

— Lysa nu va veni singură. Înainte de a sosi, trebuie să stabilim cine eşti.

— Cine...? Nu înţeleg.

— Varys are informatori peste tot. Dacă Sansa Stark va fi văzută în Vale, eunucul va afla cât ai clipi şi asta ar crea nefericite complicaţii. Deocamdată nu eşti în siguranţă să fii Sansa. Aşa că va trebui să le spunem oamenilor Lysei că

eşti fiica mea naturală.

— Naturală? Sansa era îngrozită. Adică o bastardă?

— Păi n-ai avea cum să fii copila mea legitimă. N-am fost însurat niciodată, asta se ştie foarte bine. Cum vrei să te cheme?

— Eu... aş putea să port numele mamei mele...

— Catelyn. Puţin prea bătător la ochi... dar numele mamei mele ar merge.

Alayne. Îţi place?

— Alayne e un nume frumos. Sansa spera să nu-l uite. Dar n-aş putea fi, să

zicem, fiica legitimă a vreunui cavaler din slujba ta? Poate că a murit vitejeşte pe câmpul de luptă şi...

— N-am nici un cavaler viteaz în slujba mea, Alayne. O asemenea poveste ar atrage întrebări nedorite, aşa cum un cadavru atrage ciorile. Dar e nepoliticos să-ţi vâri nasul în obârşia copiilor nelegitimi ai cuiva. Aşadar, cine eşti?

— Alayne... Stone să fie? Când el încuviinţă, Sansa întrebă: Cine e mama mea?

— Kella.

— Te rog, nu, spuse ea ofensată.

— Glumeam. Mama ta a fost o femeie nobilă din Braavos, fiica unui mare negustor. Ne-am întâlnit în Gulltown, când mă ocupam de port. A murit născându-te pe tine şi te-a lăsat în seama Credinţei. Am câteva cărţi religioase, dacă vrei să

te uiţi peste ele. Învaţă să dai citate din ele. Nimic nu descurajează

mai mult întrebările nedorite ca un şuvoi de miorlăieli evlavioase. În orice caz, când ai crescut, ai decis că nu vrei să devii preoteasă şi mi-ai scris mie. Atunci am aflat pentru prima oară de existenţa ta. Îşi trecu degetele prin barbă: Crezi că poţi să ţii minte toate astea?

— Sper. Va fi ca şi cum am juca un joc, nu-i aşa?

— Îţi plac jocurile, Alayne?

Trebuia să se obişnuiască încetul cu încetul cu noul nume.

— Jocuri? Eu… presupun că depinde…

Grisel reveni înainte să apuce să spună mai mult, legănând o tavă mare. O

aşează între ei. Erau mere, pere şi rodii, nişte struguri mohorâţi, o imensă portocală

roşie. Bătrâna adusese şi o pâine rotundă şi o bucată de unt. Petyr tăie o rodie în două cu pumnalul său, oferindu-i Sansei jumătate.

— Ar trebui să încerci să mănânci, doamna mea.

— Mulţumesc, lordul meu. Seminţele de rodie erau atât de sâcâitoare! Sansa alese o pară şi luă o muşcătură mică şi delicată. Era foarte coaptă. Zeama i se prelinse pe bărbie.

Lordul Petyr scoase o sămânţă de rodie cu vârful pumnalului.

— Trebuie să-ţi fie nespus de dor de tatăl tău, ştiu. Lordul Eddard a fost un om curajos, cinstit şi loial… dar un jucător fără speranţă. Îşi duse sămânţa la gură cu vârful pumnalului. La Debarcaderul Regelui există două feluri de oameni.

Jucătorii şi piesele.

— Iar eu am fost o piesă? Sansa se temea de răspuns.

— Da, dar nu te lăsa tulburată de asta. Eşti încă o copilă. Orice bărbat e o piesă

la început şi aşa e orice fecioară. Chiar şi cei care cred că sunt jucători. Mâncă

încă o sămânţă. Cersei, de pildă. Se crede şireată, dar de fapt este extrem de previzibilă. Puterea ei se bizuie pe frumuseţe, obârşie şi bogăţii. Numai prima dintre acestea e cu adevărat a ei şi în curând o va pierde. Îmi va fi milă de ea atunci. Vrea putere, dar nu are habar cum s-o întrebuinţeze atunci când o obţine.

Toată lumea vrea ceva, Alayne. Şi, când ştii ce vrea un om, ştii cine este şi cum să-l mânuieşti.

— Aşa cum l-ai mânuit pe Ser Dontos să-l otrăvească pe Joffrey? Sansa ajunsese la concluzia că nu putea fi decât Dontos.

Degeţel râse.

— Ser Dontos cel Roşu a fost o ploscă de vin cu picioare. Nu i s-ar fi putut încredinţa niciodată o sarcină de asemenea proporţii. Ar fi stricat toată treaba sau m-ar fi trădat. Nu, Dontos nu a avut altceva de făcut decât să te scoată din castel… şi să se asigure că vei purta plasa argintie de păr.

Ametistele negre.

— Dar… dacă nu Dontos, cine? Ai alte… piese?

— Ai putea să răscoleşti tot Debarcaderul Regelui şi n-ai găsi un singur om cu o mierlă cusută pe piept, dar asta nu înseamnă că n-am prieteni. Petyr se duse lângă scări: Oswell, vino aici şi las-o pe Lady Sansa să se uite la tine.

Bătrânul îşi făcu apariţia câteva clipe mai târziu, zâmbind şi făcând plecăciuni.

Sansa îl privi şovăielnică.

— Ce ar trebui să văd?

— Îl cunoşti? întrebă Petyr.

— Nu.

— Uită-te mai bine.

Sansa cercetă faţa ridată, tăbăcită, a bătrânului, nasul coroiat, părul alb, mâinile imense, noduroase. Ceva i se părea cunoscut, dar fu nevoită să-şi scuture capul.

— Nu ştiu. Nu l-am mai văzut niciodată pe Oswell înainte să ajung în barca lui, sunt sigură.

Oswell rânji, dezvăluind o gură plină de dinţi strâmbi.

— Nu, dar poate că doamna i-a întâlnit pe cei trei fii ai mei.

„Cei trei fii” şi zâmbetul acela…

— *Kettleblack!* Sansa făcu ochii mari. Eşti un Kettleblack.

— Da, doamna mea, dacă nu ţi-e cu supărare.

— Şi-a ieşit din piele de bucurie. Lordul Petyr îl concedie, fluturându-şi mâna, şi se întoarse la rodia lui, în timp ce Oswell îşi târşâia picioarele pe scări în jos.

Spune-mi, Alayne, ce este mai periculos, un pumnal învârtit de un duşman sau unul ascuns, lipit de spatele tău de cineva pe care nici măcar nu-l vezi?

— Pumnalul ascuns.

— Eşti fată isteaţă. Zâmbi, cu buzele-i subţiri roşii de la seminţele de rodie.

Când Pezevenghiul i-a alungat străjerii, regina i-a cerut lui Ser Lancel să-i angajeze mercenari. Lancel i-a găsit pe fraţii Kettleblack, ceea ce l-a încântat pe nobilul tău bărbăţel, de vreme ce feciorii erau în slujba lui, prin omul său, Bronn.

Petyr chicoti. Însă eu am fost cel care i-am spus lui Oswell să-şi ducă fiii la Debarcaderul Regelui, când am auzit că Bronn caută mercenari. Trei pumnale ascunse, Alayne, acum perfect plasate.

— Aşadar, unul dintre fraţii Kettleblack a pus otrava în cupa lui Joffrey? Ser Osmund fusese aproape de rege toată noaptea, îşi amintea.

— Am spus eu asta? Lordul Petyr tăie portocala roşie în două cu pumnalul şi îi întinse Sansei o jumătate. Flăcăii sunt mult prea ipocriţi ca să facă parte dintr-un asemenea plan… iar Osmund a devenit dubios de când a intrat în Garda Regală.

Găsesc că mantia aceea albă schimbă oamenii. Chiar şi un om ca el. Îşi ridică

bărbia şi stoarse portocala roşie, astfel că sucul îi şiroi în gură. Ador sucul, dar detest degetele lipicioase, se plânse el,

ştergându-se pe mâini. Mâini curate, Sansa. Orice faci, ai grijă să ai mâinile curate.

Sansa luă cu lingura nişte suc din jumătatea ei de portocală.

— Dar dacă n-au fost fraţii Kettleblack şi n-a fost Ser Dontos… Tu nici măcar nu erai în oraş şi nu se poate să fi fost Tyrion…

— Gata cu ghicitul, draga mea.

Sansa scuturǎ capul.

— Eu nu…

Petyr zâmbi.

— Aş pune prinsoare că în seara aceea, la un moment dat, cineva ţi-a spus că

plasa ta de păr e strâmbă şi ţi-a îndreptat-o.

Sansa duse o mână la gură:

— Doar nu vrei să spui… voia să mă ia la Highgarden, să mă mărite cu nepotul ei…

— Gentilul, piosul şi inimosul Willas Tyrell. Fii bucuroasă că ai scăpat, te-ar fi 125

plictisit de moarte. Dar bătrâna nu e plicticoasă, trebuie să recunosc. O fioroasă

hoaşcă bătrână nici pe departe atât de plăpândă cum se preface. Când am venit la Highgarden să negociez pentru mâna lui Margaery, l-a lăsat pe nobilul ei fiu să

facă pe grozavul, în timp ce ea punea întrebări ţintite despre caracterul lui Joffrey.

L-am ridicat în slăvi, fără doar şi poate… iar în timpul ăsta oamenii mei răspândeau poveşti îngrijorătoare printre slujitorii Tyrellilor. Aşa se joacă jocul.

Tot eu am infiltrat ideea ca Ser Loras să îmbrace veşmintele albe. Nu am *sugerat-o,* asta ar fi fost prea cusut cu aţă albă. Dar oamenii mei au răspândit poveşti înfiorătoare despre cum gloata l-a omorât pe Ser Preston Greenfield şi a violat-o pe Lady Lollys. Şi au strecurat câţiva arginţi armatei de cântăreţi ai lui Tyrell, ca să cânte despre Ryam Redwyne, Serwyn de la Scutul-Oglindă şi Prinţul

Aemon Cavalerul Dragon. O harpă poate fi la fel de periculoasă ca o sabie, în mâinile potrivite. Mace Tyrell chiar a crezut că a fost ideea lui să-l introducă pe Ser Loras în Garda Regală, ca parte a contractului de căsătorie. Cine ar fi putut s-o apere mai bine pe fiica lui decât minunatul ei frate? Şi asta îl uşura de misiunea dificilă de a încerca să găsească pământuri şi o mireasă pentru un al treilea fiu, ceea ce nu e niciodată uşor, iar în cazul lui Ser Loras era de două ori mai dificil. Una peste alta, Lady Olenna nu avea de gând să-l lase pe Joff să-i facă

vreun rău nepreţuitei sale nepoate, dar, spre deosebire de fiul ei, ea şi-a dat seama că dincolo de florile şi gătelile sale, Ser Loras era la fel de încrâncenat ca Jaime Lannister. Amestecă-i pe Joffrey, Margaery şi Loras în aceeaşi oală şi vei avea ingredientele pentru o tocană de regicid. Bătrâna a mai înţeles şi altceva. Fiul ei era hotărât s-o facă pe Margaery regină, iar pentru asta avea nevoie de un rege…

dar nu avea nevoie de *Joffrey.* Vom avea o altă nuntă în curând, aşteaptă şi o să

vezi. Margaery se va mărita cu Tommen. Îşi va păstra coroana regală şi fecioria, chiar dacă ea nu le vrea în mod deosebit nici pe una, nici pe alta, dar ce contează?

Marea alianţă a vestului va fi păstrată… pentru o vreme, cel puţin.

Margaery şi Tommen. Sansa nu ştia ce să spună. Îi plăcuse de Margaery Tyrell şi de mica ei bunică tăioasă. Se gândea cu nostalgie la Highgarden, atât de diferit de acest ţărm mohorât, cu grădinile şi muzicanţii lui şi barca de agrement de pe Mander. *Cel puţin aici sunt în siguranţă. Joffrey e mort, nu-mi mai poate face nici un rău, iar acum nu sunt decât o fată bastardă. Alayne Stone n-are nici un soţ şi nici o moştenire.* Şi mătuşa ei va sosi în curând. Lăsase în urmă lungul coşmar al Debarcaderului Regelui şi mascarada ei de căsnicie. Putea să-şi facă

aici un nou cămin, întocmai cum spusese Petyr.

Trecură opt zile lungi până când, în sfârşit, sosi Lysa Arryn. În cinci dintre ele plouă, iar Sansa rămase plictisită şi neliniştită lângă foc, alături de câinele bătrân şi orb. Era prea bolnav şi prea ştirb ca să mai facă rondul cu Bryen şi dormea aproape tot timpul, dar când Sansa l-a mângâiat, a scâncit şi i-a lins mâna, şi după

aceea au rămas cei mai buni prieteni. Când ploile se domoliră, Petyr o invită la plimbare în jurul domeniului său, ceea ce le luă mai puţin de o jumătate de zi.

126

Avea o mulţime de pietre, întocmai cum spusese. Într-un loc valurile ţâşneau printr-o gură de mină, ridicându-se la şapte metri în aer, iar în altă parte cineva cioplise pe un bolovan steaua noilor zei, în şapte colţuri. Petyr spunea că acela era unul dintre locurile unde au debarcat andalii când au venit peste mare să smulgă

Ţinutul Vale din mâinile Primilor Oameni.

Mai departe de ţărm, câteva familii locuiau în colibe de piatră, lângă o baltă de turbă.

— Supuşii mei, spuse Petyr, deşi doar cei mai în vârstă păreau să-l cunoască.

Pe pământul lui se afla şi peştera unui pustnic, dar nici urmă de pustnic. E mort acum, dar când eram copil, tatăl meu m-a dus să-l văd. Omul nu se spălase de patruzeci de ani, aşa că îţi poţi închipui cum mirosea, dar se spunea că are darul profeţiei. M-a pipăit puţin şi a spus că voi fi un om mare şi pentru asta tatăl meu i-a dat o ploscă cu vin. Petyr pufni. I-aş fi putut spune şi eu acelaşi lucru pentru o jumătate de cupă.

În cele din urmă, într-o zi cenuşie şi vântoasă, Bryen se întoarse în goană la turn, cu câinii lătrând în urma lui, să anunţe că se apropie călăreţii dinspre sud-est.

— Lysa, preciza Lord Petyr. Vino Alayne, haide să-i întâmpinăm.

Îşi îmbrăcară mantiile şi aşteptară afară. Călăreţii nu erau mai mult de douăzeci, o escortă modestă pentru Doamna de

Eyrie. Cu ea călătoreau trei fecioare şi o duzină de cavaleri ai casei, în cămăşi de zale şi platoşe. Adusese şi un septon şi un chipeş cântăreţ, cu un abur de mustaţă şi bucle lungi, nisipii.

Să fie asta mătuşa mea? Lady Lysa era cu doi ani mai tânără decât mama ei, dar această femeie arăta cu zece ani mai bătrână. Cosiţe roşcate, groase, îi cădeau până mai jos de talie, dar sub rochia scumpă de catifea, cu corsajul împodobit cu nestemate, trupul îi era ofilit şi umflat. Faţa îi era rozalie şi vopsită, sânii grei, mâinile şi picioarele groase. Era mai înaltă decât Degeţel şi mai grea, şi nu dădu dovadă de pic de graţie când descăleca, greoi şi stângaci.

Petyr îngenunche să-i sărute degetele.

— Micul consiliu al regelui m-a numit pe mine să te peţesc şi să te câştig, doamna mea. Crezi că ai putea accepta să-ţi fiu stăpân şi soţ?

Lady Lysa îşi ţuguie buzele şi îl ridică, plantându-i un sărut pe obraz.

— O, cred că aş putea fi lămurită. Chicoti. Ai adus daruri cu care să-mi topeşti inima?

— Pacea regelui.

— O, pace de rahat, ce altceva mi-ai adus?

— Pe fiica mea. Degeţel îi făcu semn Sansei să se apropie. Doamna mea, îngăduie-mi să ţi-o prezint pe Alayne Stone.

Lady Lysa nu părea prea încântată s-o vadă. Sansa făcu o plecăciune adâncă.

— O bastardă? o auzi pe mătuşa ei spunând. Petyr, n-ai fost cuminte? Cine a fost mama ei?

— Muierea a murit. Sperasem s-o duc pe Alayne la Eyrie.

— Şi ce să mă fac eu cu ea acolo?

— Am câteva idei, răspunse Lordul Petyr. Dar în clipa asta mă interesează mai mult ce aş putea face cu tine, doamna mea.

Toată asprimea se topi de pe chipul rotund şi rozaliu al mătuşii sale şi, pentru o clipă, Sansa avu impresia că va

începe să plângă.

— Dragul meu Petyr, mi-a fost aşa de dor de tine, nici nu ştii, n-ai cum să ştii!

Yohn Royce a iscat tot felul de necazuri, cerându-mi să-mi adun oştirile şi să

merg la război. Iar ceilalţi mişună în jurul meu, Hunter şi Corbray şi *îngrozitorul* Nestor Royce, toţi vor să se însoare cu mine şi să-mi ia fiul sub tutelă, dar nici unul dintre ei nu mă iubeşte cu adevărat. Numai tu, Petyr, te visez de atât timp!

— Şi eu pe tine, doamna mea. Îşi trecu un braţ pe după umerii ei şi o sărută pe gât. Când ne putem căsători?

— Acum, oftă Lysa. Mi-am adus septonul şi un cântăreţ şi mied pentru nuntă.

— Aici? Asta nu-i plăcea. Aş prefera să mă însor cu tine la Eyrie, în faţa întregii tale curţi.

— Curtea mea de rahat. Am aşteptat atât de mult, nu mai suport să aştept nici o clipă. Îl cuprinse cu braţele. În noaptea asta vreau să fiu în patul tău, dragul meu. Vreau să mai facem un copil, un frate pentru Robert sau o dulce surioară.

— Şi eu visez la asta, iubita mea. Însă avem multe de câştigat de pe urma unei nunţi mari, cu toţi cei din Vale…

— Nu. Lysa bătu din picior. Te vreau acum, chiar în noaptea asta. Şi trebuie să

te previn, după toţi aceşti ani de linişte şi şoapte, am de gând să *ţip* când mă

iubeşti. Am să ţip aşa de tare de o să se audă până în Eyrie.

— Aş putea să te iau în pat acum şi de nevastă mai târziu?

Lady Lysa chicoti ca o fetişcană.

— Oh, Petyr Baelish, mare pungaş mai eşti! Nu, am spus nu. Sunt Doamna de Eyrie şi îţi poruncesc să te însori cu mine în clipa asta.

Petyr ridică din umeri.

— Cum porunceşte doamna mea, atunci. În faţa ta sunt pierdut, ca întotdeauna.

Îşi rostiră jurămintele în decurs de o oră, sub bolta albastră a cerului, în timp ce soarele cobora spre apus. După aceea, sub micul turn de cremene fură aşezate mese de scânduri şi se ospătară cu prepeliţă, vânat şi friptură de mistreţ stropite cu un mied bun şi uşor. Când se furişă întunericul, aprinseră torţe şi cântăreţul Lysei cântă *Jurământul nerostit, Anotimpurile iubirii mele* şi *Două inimi care bat ca una.* Mai mulţi tineri cavaleri o invitară pe Sansa la dans. Mătuşa ei dansă şi ea, cu fustele învolburându-se când Petyr o învârtea în braţe. Miedul şi măritişul o întineriseră pe Lady Lysa. Râdea la orice, atât timp cât îşi ţinea soţul de mână, şi ochii îi străluceau ori de câte ori îl privea.

Când sosi vremea de culcare, cavalerii ei o duseră pe sus în turn, dezbrăcând-o şi strigând glume deocheate. *Tyrion m-a cruţat de asta,* îşi aminti Sansa. N-ar fi fost aşa de rău să fie dezbrăcată pentru un bărbat pe care îl iubea, de prieteni care 128

îi iubeau pe amândoi. *Dar de Joffrey…* Se cutremură.

Mătuşa ei adusese cu ea doar trei femei, aşa că insistară ca Sansa să le ajute să-l dezbrace pe Lordul Petyr şi să-l ducă în patul conjugal. Petyr se predă cu gentileţe şi cu o limbă ascuţită, întorcând replici pe măsură la toate câte i se spuneau. Când ajunseră cu el în turn, dezbrăcat, celelalte femei erau îmbujorate, cu panglicile desfăcute, jachetele răsucite şi fustele şifonate. Dar Degeţel nu făcea decât să-i zâmbească Sansei în timp ce-l duceau în dormitor, unde îl aştepta nobila lui soţie.

Lady Lysa şi Lordul Petyr aveau rezervat dormitorul de la al treilea nivel, dar turnul era mic… şi ţinându-se de cuvânt, mătuşa ei ţipă. Afară începuse să plouă, iar oaspeţii se îngrămădiseră în sala aflată cu un nivel mai jos, aşa că auziră

aproape fiecare cuvânt.

— Petyr, gemea mătuşa ei. Oh, Petyr, Petyr, dragă *Petyr,* oh, oh, oh. Aşa, Petyr, aşa. Eşti al meu. Cântăreţul Doamnei Lysa începu să cânte o versiune deocheată a *Cinei Stăpânei,* dar nici glasul, nici harpa lui nu puteau acoperi strigătele Lysei. Fă-mă mamă, Petyr, fă-mi încă un dulce copilaş. Petyr, Petyr, scumpul meu, scumpul meu *PEEEEEETYR.* Ultimul ei strigăt fu atât de puternic încât câinii începură să latre şi două dintre doamnele mătuşii sale îşi stăpâniră cu greu râsul.

Sansa coborî treptele şi ieşi în noapte. O ploaie măruntă cădea peste rămăşiţele ospăţului, dar aerul avea un miros proaspăt şi curat. Amintirea propriei nopţi a nunţii, alături de Tyrion, o însoţea. *În întuneric, sunt Cavalerul Florilor,* spusese el. *Aş putea să-ţi fiu un soţ bun.* Dar asta nu era decât o altă minciună Lannister.

Ştii, un câine poate să miroasă o minciună, îi spusese cândva Sandor Clegane.

Aproape că îi auzea glasul dogit. *Priveşte în jurul tău şi adulmecă bine. Cu toţii sunt mincinoşi aici, şi fiecare dintre ei e un mincinos mai priceput decât tine.* Se întreba ce se alesese de Câine. Ştia oare că Joffrey fusese omorât? I-ar păsa?

Fusese scutul prinţului ani şi ani de zile.

Rămase afară multă vreme. Când, într-un târziu, porni spre patul ei, udă şi înfrigurată, doar lumina palidă a unui foc de turbă licărea în sala întunecată. De sus nu se mai auzea nici un sunet. Tânărul cântăreţ şedea într-un colţ, cântându-şi în surdină un cântec domol. Una dintre slujnicele mătuşii sale se săruta în scaunul Lordului Petyr cu un cavaler, bâjbâind frenetic unul pe sub hainele celuilalt. Mai mulţi bărbaţi adormiseră, beţi, iar unul dintre ei se manifesta zgomotos în privată.

Sansa găsi bătrânul câine orb al lui Bryen în micul ei alcov de sub scări şi se culcă

lângă el. Animalul se trezi şi îi linse faţa.

— Câine bătrân şi trist, spuse ea, ciufulindu-i blana.

— Alayne. Cântăreţul mătuşii sale era deasupra ei. Dulce Alayne, sunt eu, Marillion. Te-am văzut venind din ploaie. Noaptea e răcoroasă şi udă, lasă-mă să

te încălzesc.

Bătrânul câine îşi înălţă capul şi mârâi, dar cântăreţul îi trase o scatoalcă, 129

făcându-l să se îndepărteze scheunând.

— Marillion? întrebă ea, nesigură. Eşti… bun că te-ai gândit la mine, dar…

iartă-mă, te rog. Sunt foarte obosită.

— Şi foarte frumoasă. Toată noaptea ţi-am compus cântece în mintea mea. Un cântecel pentru ochii tăi, o baladă pentru buze, un duet pentru sâni. Dar nu le voi cânta. Sunt nişte cântece umile, nedemne de o asemenea frumuseţe. Se aşează pe patul ei şi îi puse o mână pe picior. Lasă-mă, în schimb, să-ţi cânt cu trupul.

Sansa îi simţi răsuflarea.

— Eşti beat.

— Nu mă îmbăt niciodată. Miedul nu face decât să mă înveselească. Sunt în flăcări. Mâna i se strecură în sus, spre coapsă. Şi tu la fel.

— Lasă-mă în pace! Ţi-ai pierdut minţile.

— Îndurare. Cânt cântece de dragoste de ore în şir. Sângele îmi clocoteşte. Şi al tău, ştiu… bastardele sunt înfocate, ca nimeni altele. Mă doreşti?

— Sunt *fecioară,* protestă ea.

— Adevărat? O, Alayne, frumoasa mea fecioară, dă-mi darul purităţii tale! Le vei mulţumi zeilor pentru asta. Am să te fac să cânţi mai tare decât Lady Lysa.

Se smuci, înspăimântată.

— Dacă nu mă laşi, mătu… *tatăl* meu te va spânzura. Lordul Petyr.

— *Degeţel?* Cântăreţul chicoti. Lady Lysa ţine la mine şi sunt favoritul Lordului Robert. Dacă tatăl tău mă insultă, o să-l distrug cu un singur vers. Îi puse mâna pe un sân şi strânse. Hai să te scoatem din hainele astea ude. N-ai vrea

să le vezi sfâşiate, ştiu. Haide, scumpă domniţă, ascultă-ţi inima...

Sansa auzi sunetul oţelului pe piele.

— Cântăreţule, zise un glas răguşit, ai face bine să pleci, dacă vrei să mai cânţi vreodată.

Lumina era slabă, dar Sansa zări licărul palid al unui tăiş. Cântăreţul îl văzu şi el.

— Găseşte-ţi altă fetişcană...

Cuţitul scânteie şi Marillion ţipă:

— M-ai tăiat!

— Am să te tai şi mai rău, dacă nu pleci.

Şi cât ai clipi, Marillion se făcu nevăzut. Celălalt rămase, înălţându-se deasupra Sansei, în întuneric.

— Lordul Petyr a zis să am grijă de tine. Era glasul lui Lothor Brune. *Nu al Câinelui, nu. Bineînţeles că trebuie să fie Lothor...*

În noaptea aceea, Sansa abia puse geană pe geană. Se răsuci şi se zvârcoli întocmai cum făcuse pe *Regele Merlan.* Îl visă pe Joffrey murind, dar în timp ce se zgâria pe gât şi sângele îi şiroia pe degete, văzu cu oroare că era fratele ei, Robb. Şi visă noaptea nunţii ei, ochii lui Tyrion devorând-o, în timp ce se dezbrăca. Numai că în vis Tyrion era mai mare decât în realitate şi, când se urcă

în pat, avea doar o cicatrice, pe un obraz. *Vreau să-mi cânţi un cântec,* zise el cu glas hârâit, iar Sansa se trezi şi găsi bătrânul câine orb iarăşi lângă ea.

— Aş vrea să fii Lady, spuse ea.

A doua zi dimineaţă, Grisel urcă în dormitor, să le ducă stăpânului şi stăpânei o tavă cu pâine proaspătă cu unt, miere, fructe şi smântână. Se întoarse spunând că Alayne era chemată. Sansa era încă buimacă de somn şi, în primul moment, nu-şi aminti că ea era Alayne.

Lady Lysa era încă în pat, dar Lordul Petyr era în picioare, îmbrăcat.

— Mătuşa ta vrea să-ţi vorbească, îi spuse el Sansei, trăgându-şi o cizmă. I-am spus cine eşti.

Slavă zeilor.

— Eu… îţi mulţumesc, lordul meu.

Petyr îşi încălţă cealaltă cizmă.

— Mi-a ajuns cât am stat acasă. Plecăm la Eyrie în după-amiaza aceasta. Îşi sărută nobila soţie şi linse o picătură de miere de pe buzele ei, pe urmă porni pe scări în jos.

Sansa rămase la picioarele patului în care mătuşa ei mânca o pară, privind-o cu ochi iscoditori.

— Acum îmi dau seama, spuse Lady Lysa, punând cotorul deoparte. Semeni atât de mult cu Catelyn!

— Eşti bună că spui asta.

— Nu voiam să te flatez. La drept vorbind, semeni prea mult cu Catelyn.

Trebuie să facem ceva. Cred că trebuie să te facem brunetă, înainte să te ducem la Eyrie.

Să mă faceţi brunetă?

— Dacă doreşti, mătuşă Lysa.

— Să nu cumva să-mi spui aşa. Nici o vorbă despre prezenţa ta aici nu trebuie să ajungă la Debarcaderul Regelui. N-am de gând să-mi pun fiul în pericol.

Ciuguli din colţul unui fagure de miere. Prin grija mea, Ţinutul Vale n-a fost atins de acest război. Recoltele noastre sunt îmbelşugate, munţii ne apără şi Eyrie e de nepătruns. Chiar şi aşa, n-ar fi bine să atragem asupra noastră mânia Lordului Tywin. Lysa lăsă jos fagurele şi îşi linse mierea de pe degete. Petyr spune că ai fost măritată cu Tyrion. *Piticul* ăla netrebnic?

— M-au obligat să mă mărit cu el. Eu n-am vrut.

— Cum n-am vrut nici eu, spuse mătuşa sa. Jon Arryn nu era pitic, dar era bătrân. Poate că, văzându-mă acum, îţi vine greu să crezi, dar în ziua când m-am măritat, am eclipsat-o până şi pe mama ta. Dar Jon nu dorea decât săbiile tatălui meu în sprijinul preaiubiţilor săi fii. Ar fi trebuit să-l refuz, dar era atât de bătrân!

Cât putea să mai trăiască? Jumătate din dinţi îi căzuseră şi răsuflarea îi mirosea a brânză. Nu pot suporta un bărbat care duhneşte. Răsuflarea lui Petyr e mereu proaspătă... Ştii, el a fost primul bărbat pe care l-am sărutat vreodată. Tata spunea 131

că e de obârşie prea modestă, dar eu am ştiut cât de sus se va ridica. Jon i-a încredinţat colectarea dărilor din Gulltown, ca să-mi facă mie pe plac, dar când Petyr a sporit veniturile de zece ori, nobilul meu soţ şi-a dat seama cât era de deştept şi i-a dat şi alte sarcini, chiar l-a adus la Debarcaderul Regelui, făcându-l maestru vistiernic. Mi-a fost greu să-l văd în fiecare zi şi să fiu măritată cu omul acela bătrân şi rece. Jon îşi făcea *datoria* în dormitor, dar nu-mi putea dărui plăcere, aşa cum nu-mi putea dărui nici copii. Sămânţa îi era bătrână şi slabă. Toţi copiii mei au murit, în afară de Robert. Trei fete şi doi băieţi. Toţi dragii mei copilaşi mureau, dar bătrânul ăla îi dădea înainte, cu răsuflarea lui puturoasă. Aşa că, vezi tu, am suferit şi eu. Lady Lysa trase pe nas. Ştii, nu-i aşa, că biata ta mamă a murit?

— Mi-a spus Tyrion, răspunse Sansa. Mi-a spus că Freyii au omorât-o la Gemeni, împreună cu Robb.

Ochii Lysei se umplură dintr-odată de lacrimi.

— Suntem femei singure acum, tu şi cu mine. Te temi, copilă? Fii curajoasă, n-am s-o părăsesc niciodată pe fiica surorii mele. Ne leagă sângele. Îi făcu semn Sansei să se apropie. Poţi să mă săruţi pe obraz, Alayne.

Ascultătoare, Sansa se apropie şi îngenunche lângă patul ei. Mătuşa ei era învăluită într-un parfum dulce, deşi dincolo de el era un miros acriu, de lapte.

Obrazul ei avea gust de vopsele şi pudră.

Când Sansa făcu un pas înapoi, Lady Lysa o prinse de mână.

— Acum, spune-mi, zise ea aspru. Eşti însărcinată? Adevărul acum, îmi voi da seama dacă minţi.

— Nu, spuse ea, luată prin surprindere.

— *Eşti* femeie în toată firea, nu-i aşa?

— Da. Sansa ştia că acest adevăr nu putea fi tăinuit multă vreme la Eyrie.

Tyrion n-a... niciodată... Simţea roşeaţa năvălindu-i în obraji.

— Piticul era neputincios?

— Nu, era doar... a fost... *Bun?* Nu putea să spună asta, nu aici, nu acestei mătuşi care îl ura atât. El... el avea târfe, doamna mea. Aşa mi-a spus.

— Târfe? Lysa îi eliberă mâna. Bineînţeles că avea. Care femeie s-ar culca pentru altceva decât pentru aur cu o asemenea creatură? Ar fi trebuit să-l omor pe Pezevenghi când a fost sub puterea mea, dar m-a păcălit. E plin de viclenie, piticul. Mercenarul lui l-a ucis pe bunul meu Ser Vardis Egen. Catelyn n-ar fi trebuit să-l aducă aici, i-am spus. Şi a mai şi şters-o cu unchiul meu. A fost urât din partea ei. Peştele Negru era Cavalerul Porţii şi, de când ne-a părăsit, clanurile munţilor au devenit foarte îndrăzneţe. Dar Petyr va rezolva toate astea în curând.

Am să-l numesc Lord Protector al Ţinutului Vale. Mătuşa ei zâmbi pentru prima oară, aproape cu căldură. Poate că nu arată aşa de puternic şi de înalt ca unii, dar e mai vrednic decât toţi. Ai încredere în el şi fă ce-ţi spune.

— Aşa voi face, mătuşă... doamna mea.

Lady Lysa păru mulţumită de asta.

— L-am cunoscut pe Joffrey. Îl numea pe Robert al meu în fel şi chip şi, o dată, l-a lovit cu o sabie de lemn. Un bărbat îţi va spune că otrava e lipsită de onoare, dar onoarea unei femei e altfel. Mama ne-a zămislit în aşa fel încât să ne apărăm copiii şi singura noastră dezonoare este eşecul. Vei ştii asta, când vei avea un copil.

— Un copil? se miră Sansa, şovăitoare.

Lysa flutură o mână, nepăsătoare.

— Nu prea curând. Eşti prea tânără să fii mamă. Dar într-o zi, îţi vei dori copii.

Aşa cum îţi vei dori să te măriţi.

— Dar… *sunt* măritată, doamna mea.

— Da, dar în scurt timp vei fi văduvă. Bucură-te că Pezevenghiul a preferat târfele. Nu s-ar cuveni ca fiul meu să adune firimiturile piticului, dar, cum nu te-a atins niciodată… Cum ţi-ar plăcea să te măriţi cu vărul tău, Lordul Robert?

Gândul o indispuse. Nu ştia despre Robert Arryn decât că era un băieţel şi că

era bolnăvicios. *Nu cu mine vrea să-l însoare pe fiul ei, ci cu moştenirea mea.*

Nimeni nu se va căsători vreodată cu mine din dragoste. Dar învăţase să mintă cu uşurinţă: Eu… abia aştept să-l întâlnesc, doamna mea. Dar e încă un copil, nu-i aşa?

— Are opt ani. Şi nu e voinic. Dar e un băiat atât de bun, de ager şi de deştept!

Va fi un bărbat vrednic, Alayne. *Sămânţa e puternică,* mi-a spus nobilul meu soţ

înainte de a muri. Ultimele lui cuvinte. Zeii ne îngăduie uneori să vedem un crâmpei din viitor, când suntem pe moarte. Nu văd nici un motiv să nu vă

căsătoriţi, îndată ce ştim că soţul tău Lannister e mort. O căsătorie secretă, desigur. E cu neputinţă să se creadă că Lordul de Eyrie e însurat cu o bastardă. Nu s-ar cuveni. Corbii ar trebui să ne aducă vorbă de la Debarcaderul Regelui îndată

ce capul Pezevenghiului cade. Tu şi Robert vă puteţi căsători chiar a doua zi, n-ar fi drăguţ? Va fi bine pentru Robert să aibă o mică prietenă. La început, când am venit la Eyrie, s-a jucat cu fiii lui Vardis Egen. Şi cu fiii administratorului meu.

Dar erau mult prea necioplţi şi n-am avut încotro, a trebuit să-i alung. Citeşti bine, Alayne?

— Septa Mordane era destul de bună să spună aşa.

— Robert are ochii slabi, dar îi place la nebunie să i se citească, îi mărturisi Lady Lysa. Cel mai mult îi plac poveştile cu animale. Ştii cântecelul despre puiul care s-a deghizat în

vulpe? l-l cânt tot timpul, nu se plictiseşte de el niciodată. Şi îi place să se joace de-a saltul broaştei şi învârte-sabia şi vino-în-castelul-meu, dar trebuie să-l laşi întotdeauna să câştige. Aşa se şi cuvine, nu crezi? În definitiv, e Lordul de Eyrie, să nu uiţi niciodată asta! Eşti de viţă nobilă, şi cei din familia Stark au fost întotdeauna oameni mândri, dar Winterfellul a căzut, iar acum nu eşti decât o cerşetoare, aşa că lasă mândria deoparte. Recunoştinţa te-ar prinde mai bine, în situaţia de faţă. Da, şi supunerea. Fiul meu va avea o soţie 133

recunoscătoare şi supusă.

JON

Zi şi noapte răsunau topoarele.

Jon nu-şi putea aminti când dormise ultima oară. Când închidea ochii, visa lupte, când se trezea, lupta. Auzea bocănitul neîncetat al bronzului, al cremenii şi al oţelului fierbinte muşcând în lemn, până şi în Turnul Regelui, şi mai puternic atunci când încerca să se odihnească în adăpostul de pe creasta Zidului. Mance avea şi el baltage la treabă şi fierăstraie lungi, cu dinţi de os şi de cremene. Odată, pe când se pierdea într-un somn istovit, dinspre pădurea bântuită se auzi un pârâit puternic şi un sequoia se prăbuşi, într-un nor de praf şi ace.

Când Owen se apropie de el era treaz, zăcând fără somn sub un maldăr de blănuri, în adăpost.

— Lord Snow, spuse Owen, scuturându-l de umăr, se crapă de ziuă. Îi întinse o mână, să-l ajute să se ridice în picioare. Şi alţii se sculau, ciocnindu-se unul de altul când îşi trăgeau cizmele în picioare sau îşi legau centurile, în adăpostul strâmt. Nimeni nu vorbea.

Erau cu toţii prea obosiţi ca să vorbească. Puţini dintre ei părăsiseră vreodată

Zidul în ultimele zile. Asta presupunea un drum lung în sus şi în jos, în cuşcă.

Castelul Negru fusese lăsat în seama lui Maester Aemon, Ser Wynton Stout şi a altor câtorva, prea bătrâni şi prea plăpânzi ca să lupte.

— Am visat că a venit regele, zise bucuros Owen. Maester Aemon a trimis o pasăre, iar Regele Robert a venit cu toată oştirea lui. Se făcea că-i vedeam flamurile aurii.

Jon se strădui să zâmbească.

— Ar fi o privelişte nemaipomenită, Owen. Ignorând junghiul din picior, îşi aruncă o mantie neagră de blană pe umeri, îşi înhaţă cârja şi se duse pe Zid, să

înfrunte o nouă zi.

O pală de vânt îi răsfira părul lung şi castaniu, cu lujeri de gheaţă. La nici un kilometru spre nord, taberele sălbaticilor se deşteptau, cu degetele de fum ale focurilor zgâriind cerul palid al dimineţii. Îşi ridicaseră la marginea pădurii corturile de blănuri şi piei, chiar şi un adăpost de bârne şi crengi împletite. Spre est se zăreau şiruri de cai, spre vest mamuţi, oameni pretutindeni, ascuţindu-şi săbiile, potrivind vârfuri pe suliţele grosolane, punându-şi armurile primitive din piele şi corn şi os. Pentru fiecare om pe care îl vedea, Jon ştia că mai sunt alţi douăzeci, nevăzuţi, în pădure. Desişul le oferea un oarecare adăpost şi îi ascundea de ochii nesuferitelor ciori.

Arcaşii lor se furişau deja spre Zid, împingându-şi manteletele rulante.

— Iată, ne sosesc săgeţile de la micul dejun, anunţă vesel Pyp, ca în fiecare 134

dimineaţă.

E bine că poate face haz de necaz, gândi Jon. *Cineva trebuie să facă şi asta.*

Cu trei zile în urmă, una dintre acele săgeţi de la micul dejun îl nimerise pe Alyn cel Roşu din Pădurea Rozelor în picior. Îi puteai zări şi acum trupul, la poalele Zidului, dacă te osteneai să te apleci destul. Jon se gândi că era mai bine pentru ei să zâmbească la gluma lui Pyp decât să se gândească la cadavrul lui Alyn.

Manteletele erau scuturi de lemn înclinate, destul de mari ca să ascundă în spatele lor cinci oameni liberi. Arcaşii le împinseră până aproape, apoi îngenunchează în spatele lor să-şi slobozească săgeţile prin despicăturile făcute în lemn. Prima oară când sălbaticii le rostogoliseră în faţa lor, Jon ordonase oamenilor lui să tragă cu săgeţi de foc şi pârjolise câteva, dar după aceea Mance începuse să le acopere cu piei neargăsite. Nici toate săgeţile de foc din lume nu le mai puteau aprinde acum. Fraţii începuseră deja să facă prinsoare care dintre santinelele de paie avea să adune cele

mai multe săgeţi până la sfârşit. Edd cel Trist conducea cu patru, dar Othell Yarwyck, Tumberjon şi Watt de la Lacul Lung aveau şi ei câte trei fiecare. Tot Pyp era cel care începuse să dea nume sperietorilor după fraţii care nu mai erau printre ei.

— Aşa parcă suntem mai mulţi, spusese el.

— Mai mulţi cu săgeţi în burtă, se plânsese Grenn, dar obiceiul părea, într-adevăr, să-i îmbărbăteze pe fraţii lui, astfel că Jon le păstră numele şi lăsă

prinsoarea să continue.

La marginea Zidului, un ochi myrishez din bronz împodobit se sprijinea pe trei picioare fusiforme. Cândva, înainte ca propriii lui ochi să orbească, Maester Aemon îl folosise ca să scruteze stelele. Jon aplecă ţeava în jos, să arunce o privire asupra duşmanului. Chiar şi de la distanţa aceasta, nu putea să confunde imensul cort alb al lui Mance Rayder, cusut din blănuri de urşi albi. Ocheanul myrishez îi aducea pe sălbatici destul de aproape ca să le distingă chipurile. Nu era nici urmă de Mance în dimineaţa aceasta, însă Dalia, femeia lui, era afară, întreţinând un foc, în timp ce sora ei, Val, mulgea o capră lângă cort. Dalia părea atât de mare încât era de mirare că se putea mişca. *Copilul trebuie să vină cât de curând,* gândi Jon. Roti ochiul spre est şi cercetă printre corturi şi copaci, până

când descoperi ţestoasa. *Şi asta va veni cât de curând.* Sălbaticii jupuiseră unul dintre mamuţii morţi în timpul nopţii şi întindeau blana aspră şi însângerată peste carapacea ţestoasei, încă un strat peste blănuri de oaie şi piei. Ţestoasa avea o carapace rotunjită şi opt roţi imense, iar sub blănuri se afla o ramă solidă de lemn.

Când sălbaticii începuseră să o asambleze, Satin crezuse că aveau de gând să

construiască o corabie. *Şi nu s-a înşelat.* Ţestoasa era o carenă întoarsă cu susul în jos, deschisă la pupa şi la prora, o hardughie pe roţi.

— E gata, nu-i aşa? întrebă Grenn.

— Aproape. Jon împinse deoparte ochiul. Va veni astăzi, probabil. Aţi umplut butoaiele?

— Până la unul. Au îngheţat bocnă azi-noapte. Le-a verificat Pyp.

Grenn se schimbase foarte mult, din băiatul stângaci, butucănos, cu care se împrietenise Jon la început. Se înălţase cu un lat de palmă, pieptul şi umerii i se îngroşaseră şi nu-şi tunsese părul, nici nu-şi tăiase barba de la Pumnul Primilor Oameni. Arăta imens şi lăţos ca un zimbru, porecla pe care i-o dăduse Ser Alliser Thorne, în perioada de pregătire. Dar acum părea obosit. Când Jon îi spuse asta, Grenn clătină din cap:

— I-am auzit toată noaptea. N-am putut dormi, cu toate loviturile de topor.

— Atunci, du-te şi te culcă acum.

— N-am nevoie.

— Ba da. Te vreau odihnit. Hai, du-te, n-am de gând să te las să dormi în timpul bătăliei. Se strădui să zâmbească. Eşti singurul care poate urni butoaiele astea nenorocite.

Grenn se îndepărtă bombănind, iar Jon se întoarse la ochean, scrutând tabăra sălbaticilor. Din când în când, câte o săgeată îi trecea pe deasupra capului, dar se obişnuise să le ignore. Distanţa era mare şi unghiul prost, riscul să fie lovit era mic. Mance Rayder nu era de văzut în tabără nici acum, dar îl zări pe Tormund Năpasta Uriaşilor în preajma ţestoasei, împreună cu doi dintre fiii săi. Băieţii se luptau cu blana de mamut, în timp ce Tormund rodea un picior de capră fript şi răcnea ordine. În altă parte, îl descoperi pe Varamyr Şasepiei, omul-fiară, plimbându-se printre copaci cu pisica-nălucă păşind pe urmele lui.

Când auzi zornăitul lanţurilor de troliu şi geamătul de oţel al uşii de la cuşcă, ştia că trebuia să fie Hobb, care le aducea micul dejun, ca în fiecare dimineaţă.

Imaginea ţestoasei lui Mance îi tăiase lui Jon orice poftă de mâncare. Uleiul era pe sfârşite şi ultimul butoi cu smoală

fusese rostogolit de pe Zid cu două nopţi în urmă. În curând aveau să rămână şi fără săgeţi şi nu avea cine să facă altele. Iar cu o noapte în urmă, dinspre vest, de la Ser Denys Mallister, venise un corb. Se părea că Bowen Marsh îi vânase pe sălbatici tocmai până la Turnul Umbrei şi apoi mai departe, în întunecimile Defileului. La Podul Ţestelor, se întâlnise cu Plângătorul şi cu trei sute de sălbatici şi câştigase o bătălie sângeroasă. Dar fusese o victorie scumpă. Mai mult de o sută de fraţi ucişi, printre care Ser Endrew Tarth şi Ser Aladale Wynch. Bătrâna Rodie în persoană se întorsese la Turnul Umbrei, grav rănit. Maester Mullin îl îngrijea, dar avea să treacă o vreme până când se va putea întoarce la Castelul Negru.

Când a citit asta, Jon a trimis-o pe Zei în Oraşul Cârtiţei, călare pe cel mai bun cal al lor, să-i roage pe săteni să-i ajute să înarmeze Zidul. Nu se mai întorsese.

Când l-a trimis pe Mully după ea, el a revenit raportând că satul întreg era părăsit, până şi bordelul. Cel mai probabil, Zei se luase după ei, pe drumul regelui. *Poate că ar trebui să facem toţi acelaşi lucru,* cugetă Jon întunecat.

Se forţă să mănânce, fie că-i era foame, fie că nu. Era de ajuns că nu putuse să

doarmă, nu putea să continue şi fără mâncare. *În plus, s-ar putea să fie ultima* 136

mea masă. S-ar putea să fie ultima pentru toţi. Şi astfel, Jon avea stomacul plin de pâine, slănină, ceapă şi brânză când îl auzi pe Cal strigând:

— *VINE!*

Nimeni nu trebuia să întrebe ce venea. Şi nici Jon nu avu nevoie de ochiul myrishez al maesterului ca să o vadă ivindu-se dintre corturi şi copaci.

— De fapt nu prea seamănă cu o ţestoasă, comentă Satin. Ţestoasele nu au blană.

— Majoritatea n-au nici roţi, zise Pyp.

— Sună cornul de război! porunci Jon, iar Kegs suflă de două ori lung, să-i trezească pe Grenn şi pe ceilalţi care

dormeau după veghea de astă-noapte. Dacă

veneau sălbaticii, Zidul avea nevoie de fiecare om. *Avem şi aşa prea puţini, martori sunt zeii.* Jon se uită la Pyp, la Kegs şi Satin, la Cal şi Owen Tolomacul, la Tim Bâlbâitul şi la Mully, la Gheată Desperecheată şi la ceilalţi, încercând să

şi-i imagineze corp la corp cu o sută de sălbatici ţipând în bezna îngheţată a tunelului, doar cu câteva zăbrele de fier între ei. La asta avea să se ajungă, dacă nu puteau opri ţestoasa înainte să spargă poarta.

— E mare, spuse Calul.

Pyp plescăi din buze.

— Gândeşte-te la toată supa pe care o s-o facem din ea.

Gluma era născută moartă. Până şi Pyp avea glasul obosit. *Arată pe jumătate mort,* gândi Jon, *dar aşa arătăm toţi.* Regele-de-Dincolo-de-Zid avea atât de mulţi oameni încât putea să trimită asupra lor mereu alţi atacatori, dar aceeaşi mână de fraţi în negru trebuia să întâmpine fiecare asalt şi asta îi făcuse praf.

Jon ştia că oamenii de sub blănuri şi lemn împingeau din greu, cu umerii, încordându-se să ţină roţile în mişcare, dar după ce ţestoasa se va izbi de poartă, îşi vor înlocui sforile cu topoarele. Cel puţin, Mance nu-şi trimitea astăzi mamuţii.

Asta îl bucura pe Jon. Puterea lor extraordinară se irosea la Zid, iar dimensiunile lor nu făceau decât să-i transforme în ţinte uşoare. Ultimul murise încet, timp de o zi şi jumătate, iar mugetele lui de jale fuseseră greu de suportat.

Ţestoasa se strecura agale printre pietre, buşteni şi tufişuri. Atacurile precedente îi costaseră pe sălbatici o sută de vieţi sau mai multe. Majoritatea zăceau şi acum acolo unde căzuseră. În perioadele de acalmie, ciorile veneau şi le dădeau ocol, dar acum zburau ţipând. Nu le plăcea înfăţişarea acelei ţestoase mai mult decât lor.

Satin, Calul şi ceilalţi îl priveau pe Jon, aşteptându-i ordinele. Era atât de obosit încât nu mai ştia nici unul. *Zidul e al meu,* îşi reaminti.

— Owen, Calule, la catapulte. Kegs, tu şi Gheată Desperecheată, la scorpioni.

Ceilalţi, întindeţi arcurile. Săgeţi de foc. Să vedem dacă putem s-o ardem. Jon ştia că era, probabil, un gest inutil, dar tot era ceva, decât să stea cu mâinile încrucişate.

Greoaie şi înceată, ţestoasa era o ţintă bună, iar arcaşii şi arbaletiştii o 137

transformară curând într-un arici hodorogit de lemn… dar pieile ude o apărau, întocmai cum apăraseră manteletele, şi săgeţile de foc se stinseră aproape imediat după ce o loviră. Jon înjură în barbă.

— Scorpioni, ordonă el. Catapulte.

Săgeţile scorpionilor pătrunseră adânc în piei, dar nu reuşiră să facă mai mult rău decât săgeţile de foc. Pietrele săltară pe carapacea ţestoasei, lăsând adâncituri în straturile de piele. O piatră azvârlită dintr-o balistă ar fi zdrobit-o, poate, dar una dintre maşinării era şi acum stricată, iar sălbaticii ocoliseră pe departe zona unde cealaltă îşi arunca încărcătura.

— Jon, nu se opreşte, zise Owen Tolomacul.

Vedea asta şi singur. Pas cu pas, metru cu metru, ţestoasa se strecura mai aproape, rostogolindu-se, huruind şi legănându-se în timp ce traversa câmpul de măcel. După ce sălbaticii o vor izbi de Zid, le va oferi tot adăpostul de care aveau nevoie până când topoarele îşi croiau drum prin porţile exterioare, reparate în pripă, înăuntru, sub gheaţă, vor înlătura dărâmăturile din tunel în câteva ore, iar apoi nimic nu le va mai sta în cale, în afară de două porţi de fier, câteva cadavre pe jumătate îngheţate şi fraţii pe care Jon s-ar osteni să i-i trimită în cale, să lupte şi să moară în întuneric.

La stânga lui, catapulta scoase o bufnitură şi umplu aerul de pietre ce se roteau în zbor. Căzură pe ţestoasă ca o grindină şi ricoşară, inofensive, în toate părţile.

Arcaşii sălbatici continuau să tragă din spatele manteletelor. O săgeată se înfipse, cu un zgomot înăbuşit, în

capul unuia dintre oamenii de paie, iar Pyp spuse:

— Patru pentru Watt de la Lacul Lung. Avem egalitate. Dar următoarea săgeată şuieră pe lângă urechea lui. *Huo!* strigă el către cei de jos. Eu nu particip la concurs!

— Pieile nu se aprind, spuse Jon, pentru sine, ca şi pentru ceilalţi.

Singura lor speranţă era să încerce să zdrobească ţestoasa înainte să ajungă la Zid. Pentru asta, aveau nevoie de bolovani. Oricât de robustă ar fi fost ţestoasa, o bucată mare de stâncă prăbuşită direct deasupra ei, de la două sute cincizeci de metri înălţime, n-avea cum să nu producă anumite stricăciuni.

— Grenn, Owen, Kegs, e timpul.

De-a lungul adăpostului erau înşirate douăsprezece butoaie zdravene de stejar.

Erau pline de pietre sfărâmate, prundiş din cel pe care fraţii obişnuiau să-l împrăştie pe poteci, ca să poată păşi mai bine pe creasta Zidului. Cu o zi înainte, după ce văzuse oamenii liberi acoperind ţestoasa cu piei de oaie, Jon îi spusese lui Grenn să toarne apă în butoaie, oricât de mult ar dura. Apa avea să se strecoare printre pietrele sfărâmate, iar peste noapte, totul avea să îngheţe bocnă. Era lucrul cel mai asemănător cu un bolovan pe care-l puteau obţine.

— De ce trebuie să le îngheţăm? îl întrebase Grenn. De ce nu rostogolim pur şi simplu butoaiele, aşa cum sunt?

Jon îi răspunsese:

— Dacă, în coborâre, butoaiele s-ar zdrobi de Zid, ar exploda şi pietrişul s-ar împrăştia peste tot. Nu vrem să aruncăm o ploaie de pietricele peste ticăloşi.

Îşi propti umărul de unul dintre butoaie, împreună cu Grenn, în timp ce Kegs şi Owen se luptau cu un altul. Împreună, îl clătinară, să spargă gheaţa care se formase în jurul bazei.

— Cântăreşte o tonă, afurisitul, zise Grenn.

— Răstoarnă-l şi rostogoleşte-l, spuse Jon. Încet; dacă îţi trece peste picior, vei sfârşi ca Gheată Desperecheată.

Îndată ce butoiul fu culcat, Jon înhaţă o torţă şi o flutură deasupra Zidului, încoace şi încolo, destul cât să facă gheaţa să se topească puţin. Pelicula subţire de apă ajută butoiul să se rostogolească mai uşor. Prea uşor, de fapt. Fură cât pe ce să-l scape. Dar în cele din urmă, cu eforturile reunite ale celor patru, îşi rostogoliră bolovanul până la marginea Zidului şi îl ridicară din nou în picioare.

Aveau patru butoaie aliniate deasupra porţii, când Pyp strigă:

— Avem o ţestoasă la poartă!

Jon îşi sprijini piciorul rănit şi se aplecă peste zid, să se uite. *Împrejmuiri.*

Marsh ar fii trebuit să construiască împrejmuiri. Atâtea lucruri ar fi trebuit să

facă! Sălbaticii trăgeau uriaşii morţi din faţa porţii. Calul şi Mully aruncau cu pietre asupra lor, iar lui Jon i se păru că vede un om prăbuşindu-se, însă pietrele erau prea mici ca să aibă vreun efect asupra ţestoasei. Se întreba ce vor face oamenii liberi cu mamutul care le stătea în cale, dar pe urmă văzu. Ţestoasa era aproape cât un hambar, astfel că o împinseră pur şi simplu peste cadavru. Piciorul îi zvâcnea, dar Calul îl apucă de braţ şi îl trase înapoi la loc sigur.

— N-ar trebui să te apleci aşa, îi spuse băiatul.

— Ar fi trebuit să ridicăm împrejmuiri. Lui Jon i se părea că aude bubuitul topoarelor pe lemn, dar era probabil teama care îi răsuna în urechi. Se uită la Grenn: Dă-i drumul.

Grenn se duse în spatele unui butoi, se propti cu umărul în el, gemu şi începu să împingă. Owen şi Mully se apropiară să-l ajute. Împinseră butoiul cu o palmă

şi jumătate dincolo de margine, apoi încă pe atât. Şi dintr-odată, nu mai era.

Auziră bufnitura când se lovi de Zid şi apoi, mult mai tare, trosnetul şi pârâitul de lemn crăpat, urmat de urlete şi răcnete. Satin scoase un ţipăt de bucurie, iar Owen

Tolomacul începu să danseze în cercuri, în timp ce Pyp se aplecă şi strigă:

— Ţestoasa era înţesată cu iepuri. Uitaţi-vă la ei cum sar afară!

— Încă o dată, răcni Jon, iar Grenn şi Kegs îşi proptiră umerii în următorul butoi, trimiţându-l în văzduh.

Când isprăviră, partea din faţă a ţestoasei lui Mance era o ruină, zdrobită şi despicată, iar sălbaticii ieşeau prin celălalt capăt şi se îndreptau în goană către tabăra lor. Satin îşi scoase la iveală arbaleta şi trimise după ei câteva săgeţi, ca să-i vadă plecând mai repede. Grenn zâmbea în barbă. Pyp făcea glume, dar unii dintre ei aveau să moară astăzi.

139

Mâine, la noapte... Jon aruncă o privire către adăpost. Mai erau opt butoaie acolo unde, cu câteva clipe înainte, fuseseră douăsprezece. Atunci îşi dădu seama cât era de obosit şi cât de tare îl durea rana. *Trebuie să dorm. Măcar câteva ore.*

Ar putea să se ducă la Maester Aemon, după nişte vin al viselor, asta l-ar ajuta.

— Cobor la Turnul Regelui, le spuse el. Chemaţi-mă dacă Mance reuşeşte ceva. Pyp, Zidul e al tău.

— Al meu? făcu Pyp.

— Al lui? se miră Grenn.

Zâmbind, îi lăsă nedumeriţi şi coborî în cuşcă.

O cupă de vin al viselor îl ajută, într-adevăr. Somnul îl cuprinse îndată ce se întinse în patul îngust din odaia sa. Fu bântuit de vise ciudate, nedesluşite, pline de glasuri străine, strigăte şi ţipete şi de sunetul cornului de război, grav şi puternic, o singură notă bubuitoare care stăruia în aer.

Când se trezi, cerul era negru dincolo de gaura de tragere care îi servea drept fereastră, iar deasupra lui stăteau patru bărbaţi pe care nu îi cunoştea. Unul ţinea un felinar.

— Jon Snow, vorbi răstit cel mai înalt dintre ei, încalţă-te şi vino cu noi.

Primul lui gând năuc fu că Zidul căzuse, cumva, în timp ce dormea, că Mance Rayder mai trimisese uriaşi sau altă ţestoasă şi trecuse de poartă. Dar când se frecă la ochi, văzu că străinii erau înveşmântaţi în negru. *Sunt oameni ai Rondului de Noapte, îşi dădu el seama.*

— Unde să vin? Cine sunteţi?

Bărbatul înalt făcu un semn şi doi dintre ceilalţi îl traseră pe Jon din pat.

Călăuziţi de felinar, îl conduseră afară din odaie şi în sus pe scară, către solarul Bătrânului Urs. Acolo îl văzu pe Maester Aemon stând în picioare lângă foc, cu mâinile în jurul unui toiag de scorombar. Septonul Cellador era pe jumătate beat, ca de obicei, iar Ser Wynton Stout dormea pe bancheta de sub fereastră. Ceilalţi fraţi îi erau necunoscuţi. Toţi, în afară de unul.

Imaculat în mantia lui tivită cu blană, Ser Alliser Thorne se întoarse şi spuse:

— Iată-l pe trădător, lordul meu. Bastardul lui Ned Stark de Winterfell.

— Nu sunt trădător, Thorne, spuse Jon cu răceală.

— Vom vedea. În scaunul de piele din spatele mesei, unde îşi scria Bătrânul Urs scrisorile, şedea un bărbat mare, voinic, guşat, pe care Jon nu-l mai văzuse.

— Da, vom vedea, repetă el. Sper că n-o să negi că eşti Jon Snow. Fiul lui Ned Stark.

— *Lordul* Snow, îi place să-şi spună. Ser Alliser era un bărbat slab, uscăţiv, bine legat şi musculos, şi în clipa aceea ochii săi de cremene erau întunecaţi şi ironici.

— Tu eşti cel care mi-ai spus Lord Snow, îi aminti Jon. Lui Ser Alliser îi plăcea să poreclească băieţii pe care îi antrena, pe când era maestru de arme la Castelul Negru. Bătrânul Urs îl trimisese la Eastwatch-by-the-Sea. *Ceilalţi* 140

trebuie să fie oameni de la Eastwatch. Corbul a ajuns la Cotter Pyke şi ne-a trimis ajutoare. Câţi oameni aţi adus? îl întrebă pe bărbatul din spatele mesei.

— Eu pun întrebările, răspunse bărbatul guşat. Eşti acuzat de sperjur, laşitate şi dezertare, Jon Snow. Negi că ţi-ai abandonat fraţii, lăsându-i să moară la Pumnul Primilor Oameni, alăturându-te sălbaticului Mance Rayder, acest aşa-zis Rege-de-Dincolo-de-Zid?

— *Abandonat...?* Jon aproape că se înecă rostind cuvântul.

Atunci interveni Maester Aemon.

— Lordul meu, Donai Noye şi cu mine am discutat aceste probleme când Jon Snow a revenit printre noi, şi am fost mulţumiţi de explicaţiile lui.

— Ei, bine, *eu* nu sunt mulţumit, Maester, zise bărbatul guşat. Vreau să aud aceste *explicaţii* cu urechile mele. Da, le voi auzi!

Jon îşi înghiţi mânia.

— N-am abandonat pe nimeni. Am plecat de la Pumn cu Qhorin Halfhand, să

cercetăm Trecătoarea Ţipătului. M-am alăturat sălbaticilor din ordinul lui.

Halfhand se temea că Mance ar fi putut găsi Cornul Iernii…

— Cornul Iernii? Ser Alliser râse înfundat. Ţi s-a ordonat şi să le numeri snarcii, Lord Snow?

— Nu, dar le-am numărat *uriaşii* cât am putut de bine.

— *Ser,* ripostă guşatul. O să i te adresezi lui Ser Alliser cu *ser,* şi mie cu *lordul meu.* Sunt Janos Slynt, Lord de Harrenhal şi comandant aici, la Castelul Negru, până când se întoarce Bowen Marsh cu garnizoana lui. O se ne acorzi respect, da. N-o să stau să aud cum un cavaler de vază ca bunul Ser Alliser e batjocorit de un trădător. Negi că ai luat o femeie sălbatică în patul tău?

— Nu. Suferinţa lui Jon pentru pierderea Ygrittei era prea proaspătă ca să se lepede acum de ea. Nu, lordul meu.

— Presupun că tot Halfhand ţi-a poruncit să te destrăbălezi cu târfa aia nespălată, nu? întrebă Ser Alliser cu un zâmbet atotştiutor.

— *Ser.* Nu era o târfă, *ser.* Halfhand mi-a spus să nu mă împotrivesc, orice mi-ar cere sălbaticii, dar… n-o să neg că am mers dincolo de ceea ce ar fi trebuit să fac, că am… ţinut la ea.

— Atunci recunoşti că eşti un sperjur, constată Janos Slynt.

Jumătate din cei de la Castelul Negru vizitau Oraşul Cârtiţei din când în când, să caute comori îngropate în bordel. Jon ştia asta, dar n-avea de gând să o dezonoreze pe Ygritte comparând-o cu târfele din Oraşul Cârtiţei.

— Mi-am încălcat jurămintele cu o femeie. Asta recunosc. Da.

— Da, *lordul meu.* Când Slynt se înfuria, îi tremura guşa. Era vânjos, cum fusese Bătrânul Urs şi, cu siguranţă, avea să fie la fel de pleşuv, dacă ajungea la vârsta lui Mormont. Jumătate din păr îi căzuse deja, deşi nu putea să aibă mai mult de patruzeci de ani.

— Da, lordul meu, spuse Jon. Am mers cu sălbaticii şi am mâncat cu ei, aşa 141

cum mi-a ordonat Halfhand, şi am primit-o pe Ygritte sub blănurile mele. Dar, îţi jur, nu mi-am lepădat niciodată mantia neagră. Am fugit îndată ce am putut şi n-am ridicat niciodată braţul împotriva fraţilor mei sau a regatului.

Ochii mici ai Lordului Slynt îl cercetară.

— Ser Glendon, porunci el, adu-l pe celălalt ostatic. Ser Glendon era bărbatul înalt care îl trăsese pe Jon din pat. Alţi patru ieşiră cu el din încăpere, dar se întoarseră destul de repede cu ostaticul, un bărbat mic, pământiu şi zbârcit, legat în lanţuri la mâini şi la picioare. Avea sprâncenele împreunate, fruntea înaltă, în formă de inimă, şi o mustaţă care părea o dâră de noroi deasupra buzei, dar faţa îi era umflată şi plină de vânătăi şi aproape toţi dinţii îi fuseseră sparţi.

Oamenii de la Eastwatch îl azvârliră cu brutalitate pe podea. Lordul Slynt se încruntă la el.

— El e cel despre care ai vorbit?

Ostaticul clipi din ochii săi mici şi gălbui.

— Da. Până în clipa aceea, Jon nu-l recunoscuse pe Rattleshirt. *E alt om fără*

armura lui, gândi Jon. Da, repetă sălbaticul, el e laşul care l-a omorât pe Halfhand. Sus, la Colţii de Gheaţă s-a întâmplat, după ce am prins celelalte ciori şi le-am omorât, până la ultima. Am fi făcut acelaşi lucru şi cu el, numai că s-a milogit pentru viaţa lui de nimic. S-a oferit să ni se alăture, dacă-l primim.

Halfhand a jurat c-o să-l vadă întâi mort pe laşul ăsta, dar lupul l-a sfâşiat pe Qhorin în bucăţi şi el i-a tăiat beregata. Îi aruncă lui Jon un zâmbet ştirb şi scuipă

sânge la picioarele lui.

— Ei? zise aspru Janos Slynt. Negi asta? Sau susţii că Qhorin ţi-a ordonat să-l omori?

— Mi-a spus... Cuvintele îi veneau greu. Mi-a spus să fac *orice* îmi vor cere.

Slynt îşi roti ochii, privindu-i pe ceilalţi oameni de la Eastwatch din încăpere.

— Băiatul ăsta are impresia că am căzut în cap, dintr-o căruţă cu napi?

— Minciunile nu te vor salva acum, Jon Snow, îl avertiză Ser Alliser Thorne.

Vrem să auzim adevărul din gura ta, bastardule.

— V-am spus adevărul. Caii se prăpădeau şi Rattleshirt era în spatele nostru.

Qhorin mi-a spus să mă prefac că vreau să mă alătur sălbaticilor. *Nu trebuie să te împotriveşti, orice ţi-ar cere,* mi-a spus. Ştia că mă vor face să-l omor. Rattleshirt avea să-l omoare oricum, Halfhand ştia şi asta.

— Aşa că acum susţii că marele Qhorin Halfhand se temea de creatura asta?

Slynt se uită la Rattleshirt şi pufni.

— Toată lumea se teme de Stăpânul Oaselor, mârâi sălbaticul.

Ser Glendon îl lovi cu piciorul şi Rattleshirt căzu iarăşi în tăcere.

— N-am spus aşa ceva, insistă Jon.

Slynt lovi cu pumnul în masă.

— Te-am auzit! Lordul Alliser te-a dibuit bine, se pare. Minţi printre dinţii tăi de bastard. Ei, bine, n-o să tolerez asta! Poate că pe *fierarul* ăsta infirm l-ai 142

păcălit, dar nu pe Janos Slynt! O, nu, Janos Slynt nu înghite minciunile aşa de uşor. Credeai că am capul îndesat cu varză?

— Nu ştiu cu ce ţi-e îndesat capul, Lordul meu.

— Lordul Snow e, înainte de toate, arogant, remarcă Ser Alliser. L-a omorât pe Qhorin întocmai cum tovarăşii lui trădători l-au omorât pe Mormont. Nu m-ar surprinde să aflu că totul a făcut parte din acelaşi plan murdar. S-ar putea foarte bine ca şi Benjen Stark să fie implicat în toate astea. După câte ştim, chiar în clipa aceasta stă în cortul lui Mance Rayder. Ştii cum sunt cei din Casa Stark, lordul meu.

— Ştiu, zise Janos Slynt. Îi cunosc prea bine.

Jon îşi scoase mănuşa şi le arătă mâna arsă.

— M-am ars apărându-l pe Lordul Mormont de o creatură. Şi unchiul meu a fost un om de onoare. Nu şi-ar fi trădat niciodată jurămintele.

— Întocmai ca tine? îl luă în râs Ser Alliser.

Septonul Cellador îşi drese glasul.

— Lord Slynt, spuse el, acest băiat a refuzat să-şi spună jurămintele, aşa cum se cuvine, în sept, şi s-a dus dincolo de Zid, să le rostească în faţa unui copac al inimii. Zeii tatălui său, a spus, dar aceia sunt şi zeii sălbaticilor.

— Sunt zeii Nordului, septonule. Maester Aemon era politicos, dar ferm.

Lorzii mei, când Donai Noye a fost omorât, tânărul acesta, Jon Snow, a fost cel care a preluat comanda Zidului şi l-a apărat împotriva întregii furii a Nordului. A dat dovadă de curaj, devotament şi ingeniozitate. Dacă n-ar fi fost el, l-ai fi găsit aici pe Mance Rayder când ai fi venit, Lord Slynt. Îl

judecaţi greşit. Jon Snow a fost administratorul şi scutierul Lordului Mormont. A fost ales pentru misiunea aceasta fiindcă Lordul Comandant îl socotea un tânăr care promite mult. Ca şi mine.

— Promite? se miră Slynt. Ei, bine, promisiunile se pot dovedi false. Mâinile îi sunt pătate de sângele lui Qhorin Halfhand. Zici că Mormont avea încredere în el, dar ce-i cu asta? Ştiu ce înseamnă să fii trădat de oameni în care ai avut încredere. O, da. Şi cunosc şi felul de-a fi al lupilor. Îndreptă un deget către faţa lui Jon. Tatăl tău a murit ca un trădător.

— Tatăl meu a fost ucis. Pe Jon nu-l mai interesa ce îi făceau, dar nu avea de gând să îndure nici o minciună despre tatăl său.

Slynt se făcu roşu ca racul.

— Ucis? Ţânc obraznic! Regele Robert nici nu se răcise în groapă când Lordul Eddard a pornit împotriva fiului său. Se ridică în picioare; era un bărbat mai scund decât Mormont, dar cu pieptul şi braţele vânjoase şi un burdihan pe măsură. O

suliţă minusculă de aur cu vârful acoperit cu email roşu îi prindea mantia pe umăr.

Tatăl tău a murit de sabie, dar a avut sânge nobil, a fost Mâna Regelui. Pentru tine un ştreang va fi de ajuns. Ser Alliser, du-l pe acest trădător într-o celulă de gheaţă.

— Lordul meu e înţelept. Ser Alliser îl înhaţă pe Jon de braţ.

Jon se smulse din strânsoare şi îl apucă pe cavaler de gât cu atâta sălbăticie încât îl ridică de la podea. L-ar fi sugrumat dacă oamenii din Eastwatch nu ar fi intervenit. Thorne se dădu înapoi, clătinându-se, frecându-şi urmele pe care degetele lui Jon i le lăsaseră pe gât.

— Acum vedeţi şi voi, fraţii mei, băiatul e un sălbatic.

TYRION

Când se crăpă de ziuă, descoperi că numai gândul la mâncare îi repugna. *Până*

diseară, aş putea fi condamnat. Simţea o amăreală în stomac şi îl mânca nasul.

Tyrion se scarpină cu vârful cuţitului. *Un ultim martor de suportat, apoi e rândul meu.* Dar ce avea de făcut? Să nege totul? Să-i acuze pe Sansa şi Ser Dontos? Să

mărturisească, în speranţa că-şi va petrece tot restul vieţii la Zid? Să se lase în voia sorţii şi să se roage ca Vipera Roşie să-l înfrângă pe Ser Gregor Clegane?

Tyrion înfipse apatic cuţitul în bucata grasă şi cenuşie de cârnat, închipuindu-

şi că e sora lui. *E al naibii de frig la Zid, dar cel puţin aş scăpa de Cersei.* Nu se gândea că ar fi un cercetaş prea grozav, dar Rondul de Noapte avea nevoie şi de oameni deştepţi, nu numai de oameni puternici. Aşa îi spusese Lordul Comandant Mormont, când vizitase Castelul Negru. *Dar există acele jurăminte supărătoare.*

Asta ar însemna să pună capăt căsătoriei sale şi oricăror pretenţii pe care le-ar putea avea faţă de Casterly Rock, însă, oricum, nu părea sortit să se bucure nici de una, nici de alta. Şi parcă-şi amintea că într-un sat din apropiere se afla un bordel…

Nu era viaţa la care visase, dar era viaţă. Şi ca să o dobândească, nu avea altceva de făcut decât să se încreadă în tatăl său, să se ridice pe picioarele-i mici şi să spună: *Da, sunt vinovat, mărturisesc.* Asta era partea care îi punea un nod în stomac. Aproape că-şi dorea să fi săvârşit crima cu adevărat, dacă trebuia să tragă

ponoasele oricum.

— Stăpâne, zise Podrick Payne. Au venit, stăpâne. Ser Addam. Şi mantiile aurii. Aşteaptă afară.

— Pod, spune-mi adevărul, crezi că eu am făcut-o?

Băiatul şovăi. Când încercă să vorbească, nu reuşi decât să bolborosească, fără

vlagă.

Sunt condamnat. Tyrion oftă.

— Nu-i nevoie să-mi răspunzi. Mi-ai fost un bun scutier. Mai bun decât meritam. Orice s-ar întâmpla, îţi mulţumesc pentru devotamentul tău.

Ser Addam Marbrand aştepta în faţa uşii, cu şase mantii aurii. Se părea că în dimineaţa aceasta nu avea nimic de spus. *Alt om bun care mă crede criminal.*

Tyrion îşi adună toată demnitatea de care era capabil şi coborî treptele, cu mersu-i legănat. Simţea privirile tuturor asupra lui, în timp ce traversa curtea: gărzile de 144

pe ziduri, rândaşii din faţa grajdurilor, ajutoarele de la bucătărie, spălătoresele şi slujnicuţele. În sala tronului, cavalerii şi lorzii mărunţi se dădură la o parte, făcându-le loc să treacă şi şuşotind cu doamnele lor.

Îndată ce Tyrion îşi ocupă locul din faţa judecătorilor, un alt grup de mantii aurii o aduse înăuntru pe Shae.

O mână rece i se strânse în jurul inimii. *A trădat-o Varys,* gândi el. Apoi îşi aminti. *Nu, eu însumi am trădat-o. Ar fi trebuit s-o las în slujba lui Lollys.*

Bineînţeles că le-au interogat pe slujnicele Sansei, şi eu aş fi făcut la fel. Tyrion îşi scarpină cicatricea netedă din locul unde-i fusese nasul, întrebându-se de ce se ostenise Cersei. *Shae nu ştie nimic ce mi-ar putea face vreun rău.*

— Au pus totul la cale împreună, grăi Shae, acea fiinţă pe care o iubise.

Pezevenghiul şi Lady Sansa au plănuit totul, după moartea Tânărului Lup. Sansa voia răzbunare pentru fratele ei, iar Tyrion voia să aibă tronul. Urma să-şi omoare sora, iar apoi propriul tată, ca să poată să-i fie Mână Prinţului Tommen. Dar după

un an şi ceva, înainte ca Tommen să fie prea mare, l-ar fi omorât şi pe el, ca să-i ia coroana de pe cap.

— Cum e posibil să ştii toate astea? întrebă Prinţul Oberyn. De ce să-i fi divulgat Pezevenghiul asemenea planuri slujitoarei soţiei sale?

— Am auzit fără să vreau unele discuţii, răspunse Shae, iar stăpânei i-a mai scăpat câte ceva. Dar cele mai multe lucruri le-am auzit chiar de pe buzele lui.

N-am fost doar slujitoarea Doamnei Sansa. Am fost târfa lui de când se află aici, la Debarcaderul Regelui. În dimineaţa nunţii, m-a târât jos, unde se află craniile de dragoni, şi s-a culcat cu mine acolo, cu monştrii de jur împrejur, iar când am plâns, a spus că ar trebui să fiu mai recunoscătoare, că nu orice fată are norocul să

fie târfa regelui. Atunci mi-a zis cum plănuia să devină rege. Mi-a spus că bietul Joffrey nu va avea parte niciodată de mireasa lui aşa cum avea el parte de mine.

Atunci, Shae începu să plângă cu suspine. Nu mi-am dorit să fiu târfă, lorzii mei.

Urma să mă căsătoresc. Era scutier, un băiat bun şi viteaz, de viţă nobilă. Dar Pezevenghiul m-a văzut la Furca Verde şi l-a pus pe băiatul cu care voiam să mă

mărit în primul rând de atac, şi după ce a fost omorât, şi-a trimis brutele să mă

aducă în cortul lui. Shagga cel mare şi Timett, cel cu ochiul ars. Mi-a spus că, dacă nu-l satisfac, mă dă pe mâna lor, aşa că m-am supus. Apoi m-a adus în oraş, ca să fiu aproape când mă voia. M-a obligat să fac lucruri atât de ruşinoase…

Prinţul Oberyn o privi curios:

— Ce fel de lucruri?

— Lucruri *de nedescris.* Pe când lacrimile se rostogoleau încet pe obrajii frumoşi ai lui Shae, fiecare bărbat din sală voia, fără îndoială, s-o ia în braţe şi s-o aline. Cu gura şi… alte părţi, stăpâne. Toate părţile. Mă folosea în fel şi chip… şi obişnuia să mă pună să spun cât de mare era. *Uriaşul meu,* trebuia să-i spun.

Uriaşul meu Lannister.

Osmund Kettleblack izbucni primul în râs. Boros şi Meryn i se alăturară, apoi 145

Cersei, Ser Loras şi mai mulţi lorzi şi doamne decât putea număra. Hohotele nestăpânite făcură tavanul să răsune şi zguduiră Tronul de Fier.

— E adevărat, protestă Shae. Uriaşul meu Lannister. Hohotele se stârniră de două ori mai puternice.

Gurile erau strâmbe de râs, burţile tremurau. Unii râdeau atât de tare încât făceau bulbuci la nas.

V-am salvat pe toţi, gândi Tyrion. *Am salvat acest oraş ticălos şi toate vieţile voastre de nimic.* Erau sute de oameni în sala tronului şi toţi râdeau, în afară de tatăl lui. Sau aşa părea. Până şi Vipera Roşie chicotea, iar Mace Tyrell se prăpădea de râs, dar Lordul Tywin Lannister stătea între ei de parcă ar fi fost de piatră, cu degetele întinse sub bărbie.

Tyrion veni în faţă.

— *LORZII MEI!* strigă el. Trebuia să strige, ca să aibă vreo speranţă să fie auzit.

Tatăl său ridică o mână. Încetul cu încetul, sala se linişti.

— Luaţi-o pe târfa asta mincinoasă din faţa ochilor mei, spuse Tyrion, şi o să

vă ofer mărturisirea pe care o aşteptaţi.

Lordul Tywin clătină din cap şi făcu semn cu mâna. Shae părea îngrozită de mantiile aurii care se grupară în jurul ei. În timp ce o scoteau din sală, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Tyrion. Era ruşine sau spaimă ceea ce vedea în ei? Se întreba ce îi promisese Cersei. O *să primeşti ce ai cerut, aur sau giuvaiere,* gândi el privind-o cum se îndepărtează, *dar cât ai clipi te va trimite să distrezi mantiile aurii din cazărmi.*

Tyrion ridică privirea către ochii necruţători şi verzi ai tatălui său, cu pepitele lor de aur rece şi strălucitor.

— Vinovat, spuse el, atât de vinovat. Asta voiaţi să auziţi?

Lordul Tywin nu spuse nimic. Mace Tyrell clătină din cap. Prinţul Oberyn părea uşor dezamăgit.

— Recunoşti că l-ai otrăvit pe rege?

— Nimic de felul acesta, răspunse Tyrion. Pentru moartea lui Joffrey sunt nevinovat. Sunt vinovat de o crimă şi mai monstruoasă. Făcu un pas în faţa tatălui său: M-am născut. Am trăit. Sunt vinovat că sunt pitic, mărturisesc. Şi indiferent de câte ori m-a iertat tatăl meu, am persistat în infamia mea.

— E o nebunie, Tyrion, afirmă Lordul Tywin. Vorbeşte la subiect. Nu eşti judecat pentru că eşti pitic.

— Aici greşeşti, nobile tată. Am fost judecat toată viaţa pentru că sunt pitic.

— Nu ai nimic de spus în apărarea ta?

— Nimic. Doar atât: nu l-am omorât. Deşi acum îmi doresc s-o fi făcut. Tyrion se întoarse cu faţa către cei din sală, o mare de chipuri palide. Mi-aş dori să am destulă otravă pentru voi toţi. Mă faceţi să regret că nu sunt monstrul care aţi vrea să fiu, dar n-am ce face. Sunt nevinovat, dar nu îmi voi găsi dreptatea aici. Nu-mi 146

daţi de ales decât să apelez la zei. Cer duel judiciar.

— Ţi-ai pierdut minţile? îl întrebă tatăl său.

— Nu, mi le-am găsit. *Cer duel judiciar!*

Dulcea lui surioară era cât se poate de încântată.

— Are acest drept, lorzii mei, le reaminti ea judecătorilor. Să lăsăm zeii să

judece. Ser Gregor Clegane va lupta pentru Joffrey. S-a întors în oraş alaltăieri noapte, să-şi pună sabia în slujba mea.

Faţa Lordului Tywin era atât de întunecată încât, pentru o clipă, Tyrion se întrebă dacă nu cumva băuse şi el nişte vin otrăvit. Lovi cu pumnul în masă, prea furios ca să vorbească. Mace Tyrell fu cel care se întoarse către Tyrion, adresându-i întrebarea:

— Ai un campion care să-ţi apere nevinovăţia?

— Are, lordul meu. Prinţul Oberyn din Dorne se ridică în picioare. Piticul m-a convins.

Vacarmul era asurzitor. Tyrion se delecta în mod special cu îndoiala care licări dintr-odată în ochii lui Cersei. O sută

de mantii aurii reuşiră cu greu, lovind cu suliţele în podea, să potolească sala tronului. Până atunci, Lordul Tywin îşi revenise.

— Chestiunea se va rezolva mâine, declară el cu glas de fier. Eu m-am spălat pe mâini. Îi aruncă fiului său pitic o privire ameninţătoare şi rece, apoi ieşi din sală cu paşi mari, pe uşa regelui din spatele Tronului de Fier, cu fratele său Kevan alături.

Mai târziu, întors în celula sa, Tyrion îşi turnă o cupă de vin şi îl trimise pe Podrick Payne după brânză, pâine şi măsline. Se îndoia că putea înghiţi o mâncare mai grea în momentul de faţă. *Credeai că o să fiu umil, tată?* întrebă el umbra pe care lumânările o pictau pe perete. *Semăn prea mult cu tine în privinţa asta.* Se simţea ciudat de liniştit, acum că smulsese puterea de viaţă şi de moarte din mâinile tatălui său şi o pusese în mâinile zeilor. *Presupunând că există zei şi că*

se sinchisesc. Dacă nu, atunci sunt în mâini dornishene. Indiferent ce se va întâmpla, Tyrion avea satisfacţia că spulberase planurile Lordului Tywin. Dacă

câştiga Prinţul Oberyn, asta ar aţâţa Highgardenul împotriva dornishenilor.

Mace Tyrell l-ar vedea pe cel care îi schilodise fiul ajutându-l să scape de pedeapsa cuvenită pe piticul care fusese gata să-i otrăvească fiica. Iar dacă triumfa Muntele, Doran Martell ar putea cere să afle de ce fratele său a primit moarte în loc de dreptatea pe care i-o promisese Tyrion. Până la urmă, era posibil ca Dornul s-o încoroneze pe Myrcella.

Aproape că merita să moară, ştiind câte necazuri pricinuise. *Vei veni să vezi sfârşitul, Shae? Vei sta acolo, cu ceilalţi, privind cum Ser Ilyn îmi taie capul ăsta hidos? Îţi va fi dor de uriaşul tău Lannister după ce va muri?* Bău vinul, lăsă cupa deoparte şi începu să cânte vesel:

147

Prin oraş, printre străzi el călare venea, coborând din înalt, dintre munţi,

Pe alei şi pe scări şi prin pieţe trecea,
spre femeia cu şoapte fierbinţi.
O comoară ascunsă femeia-i era,
ruşinea şi dragostea lui,
Căci nici lanţ, nici cetate nimic nu-nsemna
pe lângă un dulce sărut.

Ser Kevan nu îl vizită în seara aceea. Era, probabil, cu Lordul Tywin, încercând să-i împace pe Tyrelli. *Mă tem că l-am văzut pentru ultima oară pe unchiul meu.* Îşi mai turnă o cupă de vin. Păcat că ceruse moartea lui Symon Gură

de Argint înainte de a afla toate cuvintele cântecului. Nu suna rău, la drept vorbind. Mai ales faţă de cele care aveau să fie scrise despre el, de acum înainte.

— *Căci o mână de galbeni e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei,* cântă

el. Poate că ar trebui să scrie chiar el celelalte versuri. Dacă apuca să trăiască atât.

În noaptea aceea, surprinzător, Tyrion Lannister dormi un somn lung şi adânc.

Se deşteptă la primele raze de lumină, odihnit şi cu poftă de mâncare şi înfulecă

pâine prăjită, caltaboş, plăcinte cu mere şi o porţie dublă de ouă fripte cu ceapă şi ardei iuţi din Dorne. Apoi ceru permisiunea paznicilor să îşi viziteze campionul.

Ser Addam îşi dădu consimţământul.

Tyrion îl găsi pe Prinţul Oberyn bând o cupă de vin roşu în timp ce îşi îmbrăca armura. Era ajutat de patru dintre cei mai tineri lorzi din Dorne.

— Bună dimineaţa, lordul meu, spuse prinţul. Doreşti o cupă de vin?

— Crezi că e bine să bei înainte de luptă?

— Întotdeauna beau înainte de luptă.

— Asta te-ar putea omorî. Mai rău, m-ar putea omorî *pe mine.*

Prinţul Oberyn râse.

— Zeii îi apără pe cei nevinovaţi. Eşti nevinovat, nădăjduiesc.

— Doar de uciderea lui Joffrey, recunoscu Tyrion. Sper că ştii într-adevăr ce te aşteaptă. Gregor Clegane este…

— … mare? Aşa am auzit.

— Are mai bine de doi metri şi trebuie să cântărească treizeci de pietre, e numai muşchi. Luptă cu o spadă pentru două mâini, dar poate s-o mânuiască şi cu una singură. Se ştie că a tăiat oameni în două cu o unică lovitură. Armura lui e atât de grea încât nici un om mai scund nu ar putea să-i suporte povara, darămite să se mişte în ea.

Prinţul Oberyn nu era impresionat.

— Am mai omorât oameni masivi. Trucul e să-i dobori de pe picioare. Odată

ajunşi la pământ, sunt morţi. Dornisheanul părea atât de vesel şi încrezător încât Tyrion aproape se linişti, până când Prinţul Oberyn se întoarse şi spuse: 148

— Daeron, suliţa mea!

Ser Daeron i-o aruncă şi Vipera Roşie o prinse din zbor.

— Ai de gând să-l înfrunţi pe Munte cu o *suliţă?* Asta îl făcu pe Tyrion să se simtă la fel de neliniştit ca la început. În bătălii, şirurile de suliţe strânse una lângă

alta formau un scut nemaipomenit, dar un duel cu un spadasin iscusit era cu totul altceva.

— Nouă, în Dorne, ne plac mult suliţele. În plus, e singurul mod de a-l împiedica să mă atingă. Uită-te, Lord Pezevenghi, dar nu pune mâna. Suliţa era din lemn de frasin rotunjit, lungă de doi metri şi jumătate, netedă, groasă şi grea.

Ultima jumătate de metru era din oţel: un cap de suliţă suplu, în formă de frunză, îngustându-se într-o ţepuşă primejdioasă. Marginile păreau destul de ascuţite pentru bărbierit. Când Oberyn o învârti între palme, marginile aruncară sclipiri negre. *Ulei? Sau otravă?* Tyrion hotărî că prefera să nu ştie.

— Sper că te descurci cu asta, zise el cu inima îndoită.

— Nu vei avea nici un motiv să te plângi. Dar Ser Gregor s-ar putea să aibă.

Oricât de groasă i-ar fi platoşa, la încheieturi vor fi spaţii goale. Sub coate şi genunchi, sub braţe... Voi găsi un loc unde să-l gâdil, îţi promit. Aşează suliţa deoparte. Se spune că un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile. Poate că o să

te întorci cu mine la Sunspear, după ce se termină măcelul de astăzi. Fratele meu Doran ar fi încântat să-l cunoască pe moştenitorul de drept de la Casterly Rock, mai cu seamă dacă ar aduce-o cu el pe încântătoarea lui soţie, Doamna de Winterfell.

Oare şarpele ăsta crede că am pitit-o pe Sansa pe undeva, ca pe o nucă? Ori că-mi fac provizii pentru iarnă? Dacă aşa stăteau lucrurile, Tyrion nu avea de gând să-i deschidă ochii.

— O călătorie la Dorne ar putea fi foarte plăcută, dacă mă gândesc la asta.

— Planifică-ţi o vizită lungă. Prinţul Oberyn îşi sorbi vinul. Tu şi cu Doran aveţi de discutat multe subiecte de interes comun. Muzica, negoţul, istoria, vinul, gologanul piticului... legile moştenirii şi ale succesiunii. Fără îndoială, sfatul unui unchi i-ar fi de folos Reginei Myrcella, în vremurile dificile care o aşteaptă.

Dacă Varys îşi avea ciripitorii prin preajmă, Oberyn le umplea urechile din belşug.

— Cred că o să beau, până la urmă, cupa aia cu vin, zise Tyrion. *Regina Myrcella?* Ar fi fost mai ademenitor dacă ar fi avut-o, într-adevăr, pe Sansa vârâtă

sub mantie. *Dacă Sansa s-ar declara în favoarea Myrcellei în detrimentul lui Tommen, oare Nordul ar urma-o?* Vipera făcea aluzie la trădare. Oare ar putea Tyrion într-adevăr să se ridice împotriva lui Tommen, împotriva propriului său tată? *Cersei ar scuipa sânge.* Poate că ar merita, fie şi numai pentru asta.

— Îţi aminteşti povestea pe care ţi-am spus-o la prima noastră întâlnire, Pezevenghiule? întrebă Prinţul Oberyn, în timp ce Bastardul de la Godsgrace îngenunche în faţa lui, să-i încheie armura de gambe. Eu şi sora mea nu am venit 149

la Casterly Rock numai ca să-ţi vedem coada. Eram într-un fel de expediţie. O

expediţie care ne-a dus la Starfall, la Arbor, în Oraşul Vechi, pe Insulele Scutului, la Crakehall şi în cele din urmă la Casterly Rock…, dar adevărata noastră

destinaţie era căsătoria. Doran era logodit cu Lady Mellario de Norvos, aşa că el a rămas pe post de castelan la Sunspear. Eu şi sora mea nu eram promişi. Eliei i s-a părut palpitant. Era la vârsta aventurilor şi sănătatea ei plăpândă nu-i îngăduise niciodată să călătorească prea mult. Eu preferam să mă distrez luându-i în râs pe peţitorii surorii mele. Unuia îi ziceam Micul Lord Ochi-Leneş, altuia Scutierul Buze-de-Calmar şi pe unul îl poreclisem Balena Umblătoare. Genul ăsta de distracţie. Singurul care era cât de cât prezentabil a fost tânărul Baelor Hightower.

Un flăcău frumuşel, iar sora mea a fost pe jumătate îndrăgostită de el, până când a avut ghinionul să scape vânturi în prezenţa noastră. L-am numit pe loc Baelor Vântosul şi, după aceea, Elia n-a mai putut să se uite la el fără să izbucnească în râs. Eram un tânăr monstruos, cineva ar fi trebuit să-mi taie limba aia ascuţită.

Da, îl aprobă Tyrion în tăcere. Baelor Hightower nu mai era tânăr, dar rămăsese moştenitorul Lordului Leyton. Bogat, frumos, un cavaler cu o reputaţie strălucită. *Baelor Zâmbet-Strălucitor* i se spunea acum. Dacă Elia s-ar fi măritat cu el în loc de Rhaegar Targaryen, poate că acum ar fi fost în Oraşul Vechi, cu copiii crescând în jurul ei. Tyrion se întreba câte vieţi fuseseră spulberate de acel vânt.

— Lannisportul a fost punctul final al călătoriei noastre, continuă Prinţul Oberyn, în timp ce Ser Aron Qorgyle îl ajuta să-şi îmbrace tunica de piele vătuiră

şi începu să i-o lege la spate. Ştiai că mamele noastre se cunoşteau de mult?

— Parcă îmi amintesc că au fost la curte împreună, când erau copile.

Companioane ale Prinţesei Rhaella?

— Întocmai. Eram convins că mamele noastre au copt împreună acest plan.

Scutierul Buze-de-Calmar şi cei din tagma lui şi diversele fecioare cu feţele pline de coşuri care au fost plimbate prin faţa mea erau doar migdalele dinaintea ospăţului, menite să ne deschidă apetitul. Felul principal urma să fie servit la Casterly Rock.

— Cersei şi Jaime.

— Ce pitic isteţ! Elia şi cu mine eram mai mari, desigur. Fratele şi sora ta nu puteau să aibă mai mult de opt sau nouă ani. Totuşi, o diferenţă de cinci-şase ani e destul de mică. Iar pe corabia noastră era o cabină goală, o cabină foarte frumoasă, ca una pe care ai păstra-o pentru o persoană de viţă nobilă. De parcă ar fi fost aranjat să aducem pe cineva cu noi înapoi la Sunspear. Un tânăr paj, poate.

Sau o însoţitoare pentru Elia. Nobila ta mamă avea de gând să-l logodească pe Jaime cu sora mea, sau pe Cersei cu mine. Poate ambele.

— Poate, spuse Tyrion. Dar tatăl meu…

— … stăpânea peste Cele Şapte Regate, dar acasă era sub stăpânirea nobilei sale soţii, sau cel puţin aşa spunea mereu mama mea. Prinţul Oberyn îşi ridică

braţele, ca Lordul Dagos Manwoody şi Bastardul din Godsgrace să-i poată trage cămaşa lungă de zale peste cap. În Oraşul Vechi am aflat despre moartea mamei tale şi despre copilul monstruos pe care-l născuse. Am fi putut să ne întoarcem, dar mama mea a ales să ne continuăm drumul. Ţi-am povestit cum am fost întâmpinaţi la Casterly Rock. Ceea ce nu ţi-am spus a fost că mama mea a aşteptat

atât cât se cuvenea, apoi a deschis discuţia cu tatăl tău despre scopul vizitei noastre. Ani mai târziu, pe patul de moarte, mi-a spus că Lordul Tywin ne refuzase fără menajamente. A informat-o că fiica lui îi era destinată Prinţului Rhaegar. Iar când i-a propus ca Jaime să se însoare cu Elia, tatăl tău te-a oferit pe tine în schimb.

— Ofertă pe care a considerat-o o insultă.

— *Era.* Chiar şi tu îţi poţi da seama, desigur.

— O, desigur. *Totul revine şi iar revine,* gândi Tyrion, *la mamele şi la taţii noştri şi la cei dinaintea lor. Suntem marionete care dansează pe sforile întinse de cei care au fost înaintea noastră şi, într-o zi, propriii noştri copii vor prelua sforile şi vor continua să danseze în locul nostru.* Ei, bine, Prinţul Rhaegar s-a însurat cu Elia din Dorne, nu cu Cersei Lannister de Casterly Rock. Aşa că s-ar părea că mama ta a câştigat lupta aceea.

— Aşa a crezut, fu de acord Prinţul Oberyn, dar tatăl tău nu e omul care să uite asemenea jigniri. Le-a dat cândva lecţia aceea Lordului şi Doamnei Tarbeck şi Casei Reyne din Castamere. Iar la Debarcaderul Regelui, i-a dat-o surorii mele.

Coiful, Dagos. Manwoody îi înmâna coiful înalt, auriu, cu un disc de aramă

montat pe frunte: soarele Dornului. Tyrion observă că viziera fusese îndepărtată.

Elia şi copiii ei au aşteptat mult timp să se facă dreptate. Prinţul Oberyn îşi puse mănuşile roşii din piele moale şi îşi luă din nou suliţa în mână. Dar astăzi o vor avea.

Pentru duel fusese aleasă curtea exterioară. Tyrion era nevoit să alerge şi să

ţopăie ca să ţină pasul cu Prinţul Oberyn. *Şarpele e nerăbdător,* gândi el. *Să*

sperăm că e şi veninos. Era o zi cenuşie şi vântoasă. Soarele se lupta să străpungă

norii, dar Tyrion nu ştia cine avea să câştige acea bătălie mai mult decât ştia cine avea s-o câştige pe cea de care

atârna viaţa lui.

O mie de oameni veniseră parcă să vadă dacă va trăi sau va muri. Erau înşiraţi pe zidurile castelului şi se înghionteau pe treptele donjoanelor şi ale turnurilor.

Priveau de la uşile grajdurilor, de la ferestre şi de pe poduri, din balcoane şi de pe acoperişuri. Iar curtea era înţesată. Erau atât de mulţi încât mantiile aurii şi cavalerii Gărzii Regale se vedeau nevoiţi să-i împingă înapoi ca să facă loc pentru duel. Unii aduseseră scaune, ca să stea mai comod, în timp ce alţii erau cocoţaţi pe butoaie. *Ar fi trebuit să facem asta la Groapa Dragonilor,* gândi morocănos Tyrion. *Am fi putut să cerem un gologan de fiecare şi am fi plătit şi nunta şi înmormântarea lui Joffrey.* Unii dintre spectatori aveau copii mici pe umeri, să

vadă mai bine. Când îl observară pe Tyrion, începură să strige şi să arate cu 151

degetul.

Cersei părea şi ea aproape o copilă, pe lângă Ser Gregor. În armura sa, Muntele arăta mai mare decât ai crede că poate fi un om. Pe sub cămaşa lungă şi galbenă, cu blazonul celor trei câini negri ai Casei Clegane, şi peste zale purta o platoşă grea din oţel cenuşiu, ciobită şi zgâriată în bătălii. Pe dedesubt, trebuia să

fie piele fiartă şi o tunică vătuită. Un coif mare, teşit, era prins de grumăjer, cu orificii în dreptul gurii şi nasului şi o deschizătură lungă pentru ochi. Creasta din vârf era un pumn de piatră.

Din capătul celălalt al curţii, Tyrion nu putea vedea dacă Ser Gregor era sau nu rănit. *Arată de parcă ar fi cioplit din piatră, cum stă acolo.* Spada îi era înfiptă în pământ, în faţa lui, aproape doi metri de metal zgâriat. Mâinile imense ale lui Ser Gregor, acoperite de mănuşi din oţel, cu un singur deget, ţineau garda de ambele părţi ale mânerului. Până şi ibovnica Prinţului Oberyn păli la vederea lui.

— Ai de gând să te lupţi cu *el?* îl întrebă Ellaria Sand cu glas răguşit.

— Am de gând să-l înfrâng, îi răspunse iubitul ei, fără griji.

Tyrion avea şi el îndoielile lui, acum când îi vedea în pragul luptei. Privindu-l pe Prinţul Oberyn, se pomeni dorindu-şi să fi fost Bronn cel care-l apără… sau, şi mai bine, Jaime. Vipera Roşie avea o armură uşoară, mănuşi, armuri de antebraţ, grumăjer, umerare şi un prohab de oţel. În rest, Oberyn era îmbrăcat în piele subţire şi mătăsuri vaporoase. Peste cămaşa de zale îşi purta armura de solzi, dar nici zalele, nici solzii nu-l puteau proteja nici pe sfert cât armura grea a lui Gregor. Cu viziera scoasă, coiful prinţului nu era cu nimic mai bun decât o cască, neavând nici măcar protecţie nazală. Scutul său rotund de oţel strălucea lustruit, înfăţişând soarele-şi-suliţa în aur roşu, aur galben, aur alb şi aramă.

Aş putea să dansez în jurul lui până când ar fi atât de obosit încât n-ar mai putea nici să ridice braţul, apoi l-aş doborî pe spate. Vipera Roşie părea să fie de aceeaşi părere cu Bronn. Numai că mercenarul fusese conştient de riscurile unei asemenea tactici. *Sper din tot sufletul că ştii ce faci, şarpe.*

Lângă Turnul Mâinii fusese ridicată o platformă, la jumătatea drumului dintre cei doi campioni. Acolo stăteau Lordul Tywin şi fratele lui, Ser Kevan. Prinţul Tommen nu se zărea. Pentru asta, cel puţin, Tyrion era recunoscător.

Lordul Tywin îi aruncă o privire fiului său pitic, apoi ridică mâna. Goarnele sunară, potolind mulţimea. Înaltul Septon ieşi în faţă, târşâindu-şi picioarele, cu coroana-i înaltă de cristal pe cap, şi se rugă ca Tatăl Ceresc să-i ajute în această

judecată şi ca Războinicul să dea putere braţului care luptă pentru o cauză

dreaptă. *Acela sunt eu,* îi veni lui Tyrion să strige, dar ceilalţi nu ar fi făcut decât să râdă şi era sătul de râsete până-n gât.

Ser Osmund Kettleblack îi aduse lui Clegane scutul, un obiect masiv din stejar greu, cu marginea din fier negru.

Când Muntele îşi strecură mâna stângă pe sub chingi, Tyrion văzu că dulăii lui Clegane fuseseră proaspăt pictaţi. În dimineaţa aceasta, Ser Gregor purta steaua cu şapte colţuri pe care andalii o aduseseră în 152

Westeros când traversaseră marea îngustă, să-i nimicească pe Primii Oameni, cu zeii lor cu tot. *Un gest evlavios, Cersei, dar mă îndoiesc că zeii vor fi impresionaţi.*

Erau cincizeci de metri între ei. Prinţul Oberyn se apropia repede, Ser Gregor greoi şi ameninţător. *Nu, pământul nu se cutremură când păşeşte,* gândi Tyrion.

Sunt doar bătăile inimii mele. Când cei doi ajunseră la zece metri unul de altul, Vipera Roşie se opri şi strigă:

— Ţi s-a spus cine sunt?

Ser Gregor mormăi printre dinţi:

— Un om mort.

Înainta, implacabil. Dornisheanul alunecă într-o parte.

— Sunt Oberyn Martell, un prinţ din Dorne, spuse el în timp ce Muntele se întorcea, să nu-l piardă din ochi. Prinţesa Elia a fost sora mea.

— Cine? întrebă Gregor Clegane.

Suliţa lungă a lui Oberyn lovi, dar Ser Gregor îi întâmpină vârful cu scutul, dând-o la o parte, şi se năpusti către prinţ, cu spada sclipind. Dornisheanul se răsuci, neatins. Suliţa ţâşni în faţă, Clegane o izbi cu spada, Martell o retrase brusc şi apoi împunse din nou. Metalul scârţâi pe metal când vârful suliţei alunecă

de pe pieptul Muntelui, spintecându-i cămaşa şi lăsând o zgârietură lungă şi strălucitoare în oţelul de dedesubt.

— Elia Martell, Prinţesa Dornului, şuieră Vipera Roşie. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii. Ser Gregor mârâi. Atacă greoi, lovind spre capul dornisheanului. Prinţul Oberyn îl evită cu uşurinţă. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii.

— Ai venit să vorbeşti sau să lupţi?

— Am venit să te aud mărturisind.

Vipera Roşie aplică o lovitură iute către pântecele Muntelui, fără nici un efect.

Gregor pară. Suliţa lungă izbi deasupra spadei. Ca limba unui şarpe, ţâşnea înainte şi înapoi, simulând un atac în jos şi lovind sus, lovind spre pântece, spre scut, spre ochi. *Muntele e, cel puţin, o ţintă mare,* gândi Tyrion. Prinţul Oberyn n-avea cum să-l rateze, deşi nici una dintre loviturile lui nu străpungea armura grea a lui Ser Gregor. Dornisheanul continua să-l înconjoare, împungându-l cu suliţa, apoi ţâşnind înapoi, obligându-l pe bărbatul masiv să se întoarcă şi iar să se întoarcă.

Clegane îl pierde din ochi. Coiful Muntelui avea o vizieră îngustă care-i limita serios câmpul vizual. Oberyn ştia să se folosească de asta, de lungimea suliţei şi de propria-i agerime.

Continuară aşa multă vreme. Se mişcau încoace şi încolo, de-a latul curţii, de jur împrejur, în spirale, Ser Gregor izbind în aer, în timp ce suliţa lui Oberyn îi lovea braţul, piciorul şi de două ori tâmpla. Scutul mare de lemn îşi lua şi el porţia de lovituri, până când un cap de câine îşi miji ochii de sub stea, iar în altă parte se ivi lemnul aspru de stejar. Din când în când, Clegane mârâia şi o dată Tyrion îl 153

auzi mormăind o înjurătură, dar în rest lupta într-o tăcere posomorâtă.

Nu şi Oberyn Martell.

— Ai siluit-o, striga el, fandând. Ai omorât-o, spunea el, parând o lovitură

arcuită a spadei lui Clegane. I-ai ucis copiii, striga el, izbind cu vârful suliţei în gâtul uriaşului, doar pentru a aluneca pe grumăjerul gros de oţel, cu un scârţâit.

— Oberyn se joacă cu el, spuse Ellaria Sand.

E un joc absurd, gândi Tyrion.

— Muntele e prea mare ca să fie jucăria cuiva. De jur împrejurul curţii, mulţimea de spectatori se strângea tot mai aproape de cei doi luptători, strecurându-se pas cu pas, ca să vadă mai bine. Gărzile regelui încercau să-i ţină

la distanţă, îmbrâncindu-i cu scuturile lor mari şi albe, dar erau sute de gură-cască

şi doar şase bărbaţi în armuri albe.

— Ai siluit-o. Prinţul Oberyn pară cu capul suliţei o lovitură sălbatică. Ai omorât-o. Trimise vârful suliţei către ochii lui Clegane, atât de repede încât uriaşul tresări. I-ai ucis copiii. Suliţa flutură într-o parte şi în jos, zgâriind platoşa Muntelui. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii. Suliţa era cu o jumătate de metru mai lungă decât spada lui Ser Gregor, mai mult decât suficient ca să-l ţină

la o distanţă stânjenitoare. Îi lovea scutul ori de câte ori Oberyn făcea un salt spre el, încercând să-i doboare capul suliţei, dar era ca şi cum ar fi încercat să taie aripile unei muşte. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii. Gregor încercă să se arunce asupra lui, dar Oberyn săltă într-o parte şi îl ocoli pe la spate. Ai siluit-o.

Ai omorât-o. I-ai ucis copiii.

— Taci. Mişcările lui Ser Gregor păreau ceva mai lente, iar spada lui nu se mai ridica chiar atât de mult ca la începutul duelului. Tacă-ţi gura aia afurisită!

— Ai siluit-o, spuse prinţul, mişcându-se spre dreapta.

— Ajunge! Ser Gregor făcu doi paşi mari şi îşi coborî spada deasupra capului lui Oberyn, dar dornisheanul se feri din nou.

— Ai omorât-o, spuse el.

— *TACI!*

Gregor se avântă cu capul înainte, chiar spre vârful suliţei, care îl izbi în partea dreaptă a pieptului, apoi alunecă într-o lateralã, cu un înfiorător scrâşnet de oţel.

Dintr-odată, Muntele era destul de aproape ca să atace, cu spada-i imensă sclipind într-o aură neagră de oţel. Mulţimea ţipa şi ea. Oberyn ratã prima lovitură şi aruncă suliţa, nefolositoare acum, că Muntele era dincolo de vârful ei.

Dornisheanul luă cea de-a doua lovitură în scut. Metalul întâlni metalul, cu un zăngănit asurzitor, azvârlind Vipera Roşie cât colo. Ser Gregor îl urmă, răcnind.

Nu foloseşte cuvinte, doar rage ca un animal, îşi zise Tyrion. Retragerea lui Oberyn deveni o fugă cu spatele, la doar câţiva centimetri de spada Muntelui, care-i lovea pieptul, braţele, capul.

În spatele lui se afla grajdul. Spectatorii ţipau şi se îmbrânceau, încercând să se ferească din cale. Unul dintre ei se împiedică în spatele lui Oberyn. Ser Gregor 154

izbi în jos, cu toată puterea. Vipera Roşie se trase într-o parte, rostogolindu-se.

Nefericitul băiat de la grajduri din spatele lui nu se mişcă la fel de repede. Când braţul i se ridică, să-şi apere faţa, sabia lui Gregor i-l tăie între cot şi umăr.

— *TACI!* răcni Muntele când auzi ţipătul băiatului şi, de data aceasta, îşi legănă sabia într-o parte, trimiţând capul băiatului de-a rostogolul pe jos, într-un şuvoi de sânge şi creieri. Sute de spectatori păreau să-şi fi pierdut dintr-odată

interesul faţă de vinovăţia lui Tyrion Lannister, judecând după felul în care se împingeau şi se îmbrânceau să scape din curte.

Dar Vipera Roşie din Dorne era înapoi în picioare, cu suliţa lungă în mână.

— Elia! îi strigă lui Ser Gregor. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii. Acum rosteşte-i numele.

Muntele se răsuci. Coif, scut, spadă, cămaşă, era împroşcat cu sânge din cap până-n picioare.

— Vorbeşti prea mult, mârâi el. Mă doare capul.

— Vreau să te aud spunând. A fost Elia din Dorne.

Muntele fornăi dispreţuitor, apropiindu-se şi, în clipa aceea soarele străpunse norii care ascundeau cerul încă de dimineaţă.

Soarele Dornului, îşi spuse Tyrion, însă prima mişcare o făcu Gregor Clegane, aşezându-se cu soarele în spate. *E un om redus şi brutal, dar are instincte de războinic.*

Vipera Roşie se ghemui, mijindu-şi ochii, şi îşi trimise iarăşi suliţa înainte. Ser Gregor lovi cu spada, însă mişcarea

prinţului fusese doar un tertip. Pierzându-şi echilibrul, făcu un pas în faţă, clătinându-se.

Prinţul Oberyn îşi înclină scutul ciobit de metal. O rază de lumină scânteie orbitor de pe lustrul de aur şi aramă, direct în deschizătura îngustă a coifului inamicului său. Clegane îşi ridică scutul, ferindu-se de lumina orbitoare. Suliţa Prinţului Oberyn sclipi ca un fulger şi găsi locul liber din armura grea, îmbinarea de sub braţ. Vârful străpunse zalele şi pielea fiartă. Gregor scoase un mârâit înăbuşit când dornisheanul răsuci suliţa şi o smulse afară.

— Elia. Spune! Elia din Dorne! Îl înconjura, cu suliţa pregătită pentru o nouă

lovitură. *Spune!*

Tyrion se ruga în felul lui: *Prăbuşeşte-te şi mori,* se ruga el. *La naiba, cazi şi mori.* Sângele care şiroia de sub braţul Muntelui era acum sângele lui şi probabil că sub platoşă se revărsa şi mai mult. Când Clegane încercă să facă un pas, îl lăsă

un genunchi. Tyrion avea impresia că se va prăbuşi.

Prinţul Oberyn îl înconjurase şi era acum în spatele lui.

— *ELIA DIN DORNE!* strigă el. Ser Gregor dădu să se întoarcă, dar prea încet şi prea târziu. De data aceasta, vârful suliţei îl străpunse prin spatele genunchiului, trecând prin straturile de zale şi piele dintre plăcile de armură ce-i acopereau coapsa şi gamba. Muntele se clătină, se legănă, apoi se prăbuşi cu faţa la pământ.

Spada uriaşă îi zbură din mână. Încet, greoi, se rostogoli pe spate.

155

Dornisheanul îşi azvârli scutul zdrobit, apucă suliţa cu ambele mâini şi se îndepărtă încet. În spatele lui, Muntele lăsă să-i scape un geamăt şi se ridică

într-un cot. Oberyn se răsuci, iute ca o pisică şi alergă către duşmanul căzut.

— *EEEEELLLLLIIIIIAAAAA!* răcni el, coborându-şi suliţa cu toată puterea asupra trupului aflat dedesubt. *Pârâitul* suliţei

din lemn de frasin fu aproape la fel de dulce ca urletul de furie al lui Cersei şi, pentru o clipă, Prinţul Oberyn căpătă

aripi. *Şarpele a sărit Muntele.* Jumătate de suliţă se înălţa din pântecele lui Clegane, iar Prinţul Oberyn se rostogoli, se ridică şi se scutură de praf. Azvârli suliţa ruptă şi luă spada duşmanului său. Dacă mori înainte de a-i rosti numele, ser, o să te urmăresc prin toate cele şapte iaduri, îl ameninţă el.

Ser Gregor încercă să se ridice. Suliţa ruptă îi străpunsese trupul şi îl ţintuia la pământ. Apucă suliţa cu ambele mâini, gemând, dar nu reuşi s-o smulgă. Sub el se întindea o baltă roşie de sânge.

— Mă simt dintr-odată mai nevinovat, îi spuse Tyrion Ellariei Sand, aflată

lângă el.

Prinţul Oberyn se apropie.

— *Spune numele!* Aşează un picior pe pieptul Muntelui şi ridică spada cu ambele mâini. Dacă intenţionase să-i taie lui Gregor capul sau să-i înfigă vârful prin vizieră, Tyrion nu avea să afle niciodată.

Mâna lui Clegane se întinse pe neaşteptate şi îl înhaţă pe dornishean pe după

genunchi. Vipera Roşie coborî spada într-o lovitură sălbatică, dar se dezechilibra şi tăişul nu făcu altceva decât să lase încă o urmă pe armura de antebraţ a Muntelui. Apoi spada era uitată, iar mâna lui Gregor se strângea şi se răsucea, trăgându-l pe dornishean peste el. Se luptară prin praf şi prin sânge, cu sabia ruptă

agitându-se într-o parte şi în alta. Tyrion văzu îngrozit că Muntele îl cuprinsese pe prinţ cu un braţ uriaş, trăgându-l aproape de pieptul lui, ca pe o iubită.

— Elia din Dorne, îl auziră cu toţii spunând pe Ser Gregor, când erau destul de aproape ca să se sărute. Glasul lui grav răsună în coif. I-am ucis plodul urlător. Îşi înfipse mâna liberă în faţa neapărată a lui Oberyn, înfigându-i degetele de oţel în ochi. *Apoi* am siluit-o. Clegane îşi vârî pumnul în gura dornisheanului, sfărâmându-i dinţii. Apoi i-am zdrobit capul

nenorocit. Aşa. Când îşi retrase pumnul uriaş, sângele de pe mănuşă părea să fumege în aerul rece al dimineţii. Se auzi un pârâit dezgustător. Ellaria Sand urlă îngrozită, iar lui Tyrion i se ridică

micul dejun în gât. Se pomeni în genunchi, vomând slănină şi cârnaţi şi plăcintă

cu mere şi acea porţie dublă de ouă fripte cu ceapă şi ardei iuţi dornisheni.

Nu-l auzi pe tatăl lui rostind cuvintele care îl condamnau. Poate că vorbele nu-şi aveau rostul. *Mi-am pus viaţa în mâinile Viperei Roşii, iar el a scăpat-o.*

Când îşi aminti, prea târziu, că şerpii nu aveau mâini, Tyrion începu să râdă

isteric.

Era la jumătatea drumului în jos, pe scara şerpuitoare, când îşi dădu seama că

mantiile aurii nu-l duceau în celula din turn.

— Sunt trimis în celulele negre, spuse el.

Nu se sinchisiră să-i răspundă. *De ce v-aţi răci gura de pomană cu un mort?*

DAENERYS

Dany îşi lua micul dejun sub curmalul care creştea pe terasa-grădină, privindu-şi dragonii hârjonindu-se pe lângă vârful Marii Piramide, unde se înălţase cândva harpia uriaşă de bronz. Meereenul avea vreo douăzeci de piramide mai mici, dar nici una dintre ele nu era nici pe jumătate atât de înaltă. Din locul acela, putea vedea tot oraşul: uliţele înguste şi întortocheate şi străzile largi de cărămidă, templele şi grânarele, cocioabele şi palatele, bordelurile şi băile, grădinile şi fântânile, marile cercuri roşii ale arenelor de luptă. Iar dincolo de ziduri era marea argintie, şerpuitorul Skahazadhan, dealurile brune, uscate, livezile pârjolite şi câmpurile înnegrite. Aici sus, în grădina ei, Dany se simţea uneori ca un zeu locuind pe cel mai înalt munte din lume.

Oare toţi zeii se simt atât de singuri? Cu siguranţă, unii se simţeau. Missandei îi povestise despre Stăpânul Armoniei, venerat de Poporul Paşnic. Era singurul zeu adevărat, spunea mica ei tălmăcitoare, zeul care a fost dintotdeauna şi va fi de-a pururi, cel care a făcut luna, stelele şi pământul şi toate fiinţele care sălăşluiesc pe ele. *Bietul Stăpân al Armoniei,* Dany îl compătimea. Trebuia să fie îngrozitor să fii singur pe vecie, înconjurat de stoluri de femei-fluture pe care le puteai crea şi nimici doar cu un cuvânt. Westerosul avea cel puţin şapte zei, dar Viserys îi spusese că unii septoni susţineau că aceştia erau doar întruchipări ale unui singur zeu, şapte faţete ale aceluiaşi cristal. Asta o zăpăcea. Auzise că

preoteasa roşie credea în doi zei, dar cei doi erau veşnic în război.

Missandei îi aduse ouă de raţă, cârnaţi de câine şi o jumătate de cupă de vin îndulcit, amestecat cu zeama de la o lămâie verde. Mierea atrăgea muştele, dar lumânările parfumate le alungau. Muştele nu erau atât de sâcâitoare

aici, sus, cum erau în celelalte părţi ale oraşului – iată încă un lucru care îi plăcea la piramidă.

— Trebuie să-mi amintesc să fac ceva cu muştele, zise Dany. La Naath sunt multe muşte, Missandei?

— La Naath sunt fluturi, răspunse tălmăcitoarea în Limba Comună. Doreşti vin?

— Nu, trebuie să-mi reunesc consiliul în curând. Dany se ataşase de Missandei, micuţa tălmăcitoare cu ochii mari, aurii, înţeleaptă pentru vârsta ei. *E*

şi curajoasă. Trebuia să fie, ca să îndure viaţa pe care a trăit-o. Spera că într-o bună zi va vedea acea legendară insulă a Naathului. Missandei spunea că Poporul Paşnic făcea muzică în loc de război. Nu omorau nici măcar animalele; mâncau numai fructe, niciodată carne. Spiritele-fluture ale Stăpânului Armoniei apărau insula împotriva tuturor celor care căutau să le facă vreun rău oamenilor paşnici.

157

Mulţi cuceritori veniseră la insula Naath, să-şi însângereze săbiile, însă cu toţii s-au îmbolnăvit şi au murit. *Dar spiritele-fluture nu-i apără când năvălesc corăbiile de sclavi.*

— Într-o bună zi, o să te duc acasă, Missandei, îi promise Dany. *Dacă i-aş fi făcut aceeaşi promisiune lui Jorah, oare m-ar mai fi vândut?* Îţi jur.

— Sclava e mulţumită să rămână cu tine, Înălţimea Ta. Naath mă va aştepta acolo mereu. Eşti bună cu sclav… cu mine.

— Şi tu cu mine. Dany o luă de mână. Haide, ajută-mă să mă îmbrac.

Jhiqui o ajută pe Missandei s-o îmbăieze, în timp ce Irri îi pregătea hainele.

Astăzi va purta o rochie de brocart violet şi o eşarfă argintie, iar pe cap, coroana cu trei capete de dragon pe care i-o dăruise în Qarth Frăţia Turmalinelor. Papucii erau tot

argintii, cu tocuri atât de înalte încât întotdeauna se temea să nu cadă.

Când era gata îmbrăcată, Missandei îi aduse oglinda de argint lustruit, să se privească. Dany se cercetă în tăcere. *Oare acesta e chipul unei cuceritoare?* După

părerea ei, arăta tot ca o fetiţă.

Nimeni nu-i spunea încă Daenerys Cuceritoarea, dar probabil va veni şi asta.

Aegon Cuceritorul câştigase Westerosul cu trei dragoni, dar ea luase Meereenul cu şobolani din canale şi un mădular de lemn, în mai puţin de o zi. *Sărmanul Groleo.* Dany ştia că omul plângea şi acum după corabia lui. Dacă o galeră de război putea zdrobi o altă corabie, de ce nu şi o poartă? La asta se gândise când le poruncise căpitanilor să-şi tragă corăbiile la mal. Catargele lor deveniseră berbeci şi un furnicar de oameni liberi le sfârtecaseră carenele, construind din ele mantelete, ţestoase, catapulte şi scări. Mercenarii dăduseră fiecărui berbec un nume deocheat. Şi astfel, arborele de proră al lui *Meraxes* – care mai înainte purtase numele de *Pozna lui Joso* – zdrobise poarta dinspre est. *Mădularul lui Joso,* îi ziceau. Lupta se dezlănţuise, crâncenă şi sângeroasă, aproape o zi întreagă

şi până târziu în noapte, când lemnul porţii a început să se crape şi capul de fier al lui *Meraxes,* un chip vesel de bufon, şi-a făcut loc cu mare zgomot.

Dany avusese de gând să conducă ea însăşi atacul, dar căpitanii ei spuseseră

într-un glas că ar fi o nebunie, iar căpitanii ei nu cădeau niciodată de acord în vreo privinţă. Aşadar, rămăsese în spate, pe calul ei, îmbrăcată într-o cămaşă lungă de zale. *Auzise* oraşul căzând de la doi kilometri depărtare, când strigătele sfidătoare ale apărătorilor se preschimbaseră în strigăte de spaimă. În clipa aceea, dragonii ei zbieraseră unul la altul, umplând aerul nopţii de flăcări. *Sclavii se ridică,* înţelese ea dintr-odată. *Şobolanii mei din canal le-au ros lanţurile.*

După ce ultima rezistenţă fusese zdrobită de Cei Nepătaţi şi atacul şi-a urmat cursul, Dany a intrat în oraş. Mormanele de morţi erau atât de înalte în faţa porţii sfărâmate, încât sclavii eliberaţi se căzniră aproape o oră să croiască drum pentru calul ei. Mădularul lui Joso şi marea ţestoasă de lemn care îl protejase, acoperite cu piei de cal, zăceau în părăsire dincolo de poartă. Dany trecea pe lângă clădiri arse şi ferestre sparte, pe străzi de cărămidă, unde canalele erau ticsite de trupurile 158

tari şi umflate ale morţilor. Sclavii o aclamau, întinzând spre ea mâini pătate de sânge şi strigând-o *Mamă!*

În piaţa din faţa Marii Piramide, oamenii Meereenului se îngrămădeau năpăstuiţi. În lumina dimineţii, numai mari nu arătau Marii Stăpâni. Fără

bijuteriile lor, fără *tokarurile* tivite, aveau un aer jalnic, o turmă de bătrâni cu mâinile zbârcite şi pielea pătată şi de tineri cu frizuri ridicole. Femeile lor erau fie fleşcăite şi cărnoase, fie uscate ca nişte vreascuri, cu feţele boite brăzdate de lacrimi.

— Îi vreau pe conducătorii voştri, le-a spus Dany. Predaţi-i şi ceilalţi vor fi cruţaţi.

— Câţi? a întrebat o femeie bătrână, suspinând. De câţi ai nevoie ca să ne cruţi pe noi?

— O sută şaizeci şi trei, a răspuns ea.

I-a ţintuit pe stâlpi de lemn în jurul pieţei, fiecare arătând cu mâna către următorul. Clocotea de furie când a dat porunca. Se simţea ca un dragon răzbunător. Dar mai târziu, când a trecut pe lângă oamenii ce mureau pe stâlpi, când le-a auzit gemetele şi le-a simţit mirosul de fecale şi sânge…

Dany puse oglinda deoparte, încruntându-se. *A fost drept. A fost. Am făcut-o pentru copii.*

Camera ei de audienţe era la nivelul de dedesubt, o încăpere răsunătoare, cu tavanul înalt şi pereţi din marmură violet. Cu toată grandoarea, era un loc rece.

Acolo se aflase un tron, un obiect extravagant, din lemn sculptat şi poleit cu aur, în forma unei harpii fioroase. Îl

privise lung, o singură dată, şi poruncise să
fie făcut surcele.

— N-o să stau în poala harpiei, le-a spus.

Şedea acum pe o bancă simplă din lemn de abanos. Era bună, însă îi auzise pe oamenii Meereenului spunând că nu era potrivită pentru o regină.

Călăreţii ei de sânge o aşteptau. În cosiţele uleiate le sunau clopoţei şi purtau giuvaierele şi aurul celor morţi. Meereenul era neînchipuit de bogat. Până şi mercenarii ei păreau sătui, cel puţin deocamdată. În capătul celălalt al încăperii se afla Viermele Cenuşiu, îmbrăcat în uniforma simplă a Celor Nepătaţi, sub braţ cu casca de bronz cu ţepuşă. Pe ei, cel puţin, se putea bizui, sau aşa spera… şi pe Oacheşul Ben Plumm, pe vânjosul Ben, cu părul lui alb-cenuşiu şi faţa ofilită, atât de iubit de dragonii ei. Şi pe Daario care strălucea în auriu, lângă el. Daario şi Ben Plumm, Viermele Cenuşiu, Irri, Jhiqui, Missandei… Privindu-i, Dany se întreba cine va fi următorul care o va trăda.

Dragonul are trei capete. Există doi oameni pe lume în care pot avea încredere, dacă îi pot găsi. Atunci nu voi fi singură. Vom fi trei împotriva lumii, ca Aegon şi surorile lui.

— Noaptea a fost aşa de liniştită cum mi s-a părut? întrebă Dany.

— Se pare că da, Înălţimea Ta, răspunse Oacheşul Ben Plumm.

159

Dany era mulţumită. Meereenul fusese prădat cu sălbăticie, aşa cum se întâmpla întotdeauna cu oraşele proaspăt cucerite, dar Dany hotărâse că toate acestea trebuiau să ia sfârşit acum, că oraşul era al ei. Decretase că criminalii vor fi spânzuraţi, că jefuitorilor li se va tăia o mână, iar violatorilor mădularul. Opt criminali se legănau pe ziduri, iar Cei Nepătaţi umpluseră un coş cu mâini însângerate şi viermi moi şi roşii, iar Meereenul era acum liniştit. *Dar pentru cât timp?*

O muscă îi bâzâia în jurul capului. Dany o alungă, iritată, dar musca reveni aproape imediat.

— Sunt prea multe muşte în oraşul ăsta.

Ben Plumm râse gutural.

— Dimineaţă am avut muşte în bere. Pe una am înghiţit-o.

— Muştele sunt răzbunarea morţilor. Daario zâmbi şi îşi mângâie şuviţa din mijlocul bărbii. Cadavrele fac viermi şi viermii adună muşte.

— Atunci ne vom descotorosi de cadavrele alea. Începând cu cele din piaţa de jos. Vierme Cenuşiu, te ocupi tu de asta?

— Regina porunceşte, omul ăsta se supune.

— Ar fi bine să aduci saci, pe lângă lopeţi, Vierme, îl sfătui Oacheşul Ben Plumm. Sunt cam răscoapte. Cad de pe maldărele alea, bucăţi bucăţele, şi mişună

de…

— Ştie. Ştiu şi eu. Dany îşi aminti oroarea pe care o simţise când văzuse acea Piaţă a Supliciului din Astapor. *Am făcut şi eu un lucru la fel de oribil, dar cu siguranţă au meritat. Justiţia aspră e tot justiţie.*

— Înălţimea Ta, spuse Missandei. Ghiscarii îşi înmormântează morţii de seamă în cripte, sub palatele lor. Dacă vrei să cureţi oasele şi să le înapoiezi rudelor, le vei face o favoare.

Văduvele mă vor blestema la fel.

— Aşa să fie. Dany îi făcu semn lui Daario: Câţi aşteaptă pentru audienţă în dimineaţa aceasta?

— Doi s-au prezentat să se încălzească sub strălucirea ta. Daario se alesese de pe urma jafului cu o garderobă nouă şi, ca să se potrivească, îşi revopsise în violet-închis barba în furculiţă şi părul cârlionţat. Ochii îi păreau acum şi mai violeţi, de parcă ar fi fost un valyrian rătăcit. Au sosit astă-noapte pe *Steaua Indigo,* o galeră de negoţ din îndepărtatul Qarth.

O *galeră de sclavi, vrei să zici.* Dany se încruntă.

— Cine sunt?

— Căpitanul *Stelei* şi unul care susţine că vorbeşte în numele Astaporului.

— Prima dată o să primesc solul.

Se dovedi a fi un bărbat palid, cu căutătură de dihor, cu şiraguri de perle şi fir de aur răsucit atârnându-i greu la gât.

— Luminăţia Ta! strigă el. Numele meu este Ghael. Aduc Mamei Dragonilor 160

salutul Regelui Cleon din Astapor. Cleon cel Mare.

Dany înţepeni.

— Am lăsat un consiliu să conducă Astaporul. Un vindecător, un învăţat şi un preot.

— Luminăţia Ta, acei tâlhari perfizi ţi-au înşelat încrederea. S-a dovedit că

unelteau să le redea Marilor Stăpâni puterea şi să pună oamenii în lanţuri. Cleon cel Mare le-a dat planurile în vileag şi le-a tăiat capetele dintr-o lovitură, iar oamenii recunoscători ai Astaporului l-au încoronat pentru curajul lui.

— Nobile Ghael, spuse Missandei, în dialectul Astaporului, este vorba despre acelaşi Cleon care a fost cândva sclavul lui Grazdan mo Ullhor?

Glasul ei era inocent, dar întrebarea îl nelinişti vizibil pe sol.

— Acelaşi, recunoscu el. Un om mare.

Missandei se aplecă, apropiindu-se de Dany.

— A fost măcelar în bucătăria lui Grazdan, îi şopti fata la ureche. Se spunea că

poate măcelări un porc mai repede ca oricine din Astapor.

Am dat Astaporului un rege măcelar. Pe Dany o cuprinse ameţeala şi ştia că

nu avea voie să-l lase pe sol să observe.

— Mă voi ruga ca Regele Cleon să domnească bine şi înţelept. Ce aşteaptă de la mine?

Ghael se frecă la gură.

— Poate că ar trebui să discutăm între patru ochi, Înălţimea Ta.

— N-am nici un secret faţă de căpitanii şi comandanţii mei.

— Cum ţi-e voia. Cleon cel Mare mi-a poruncit să transmit devotamentul lui faţă de Mama Dragonilor. Duşmanii tăi sunt duşmanii lui, zice el, în frunte cu înţelepţii Stăpâni din Yunkai. Propune un pact între Astapor şi Meereen împotriva Yunkaiului.

— Am jurat că yunkaii nu vor păţi nimic dacă îşi eliberează sclavii, îi aminti Dany.

— Nu putem avea încredere în aceşti câini din Yunkai, Luminăţia Ta. Chiar în clipa aceasta complotează împotriva ta. Au fost mobilizaţi noi recruţi, care pot fi văzuţi antrenându-se în afara zidurilor oraşului. Se construiesc corăbii de război, la Noul Ghis şi la Volantis, iar în vest au fost trimişi soli să încheie alianţe şi să

tocmească mercenari. Au trimis călăreţi în Vaes Dothrak, să năvălească asupra ta cu un *khalasar.* Cleon cel Mare mi-a poruncit să-ţi spun să nu te temi. Astaporul nu uită. Astaporul nu te va trăda. Ca să-şi dovedească fidelitatea, Cleon cel Mare îţi propune să pecetluiască alianţa voastră cu o căsătorie.

— O căsătorie? Cu mine?

Ghael zâmbi. Avea dinţii maro şi stricaţi.

— Cleon cel Mare îţi va dărui mulţi fii puternici.

Dany rămase fără cuvinte, dar micuţa Missandei îi veni în ajutor.

— Prima lui soţie i-a dăruit fii?

Solul o privi mâhnit.

— Are trei fiice cu prima lui soţie. Două dintre nevestele lui mai noi sunt însărcinate. Dar are de gând să le lase pe toate deoparte, dacă Mama Dragonilor va consimţi să-l ia de bărbat.

— Câtă mărinimie! spuse Dany. Mă voi gândi la tot ce mi-ai spus, lordul meu.

Dădu poruncă să i se pregătească lui Ghael camere pentru noapte, undeva mai jos, în piramidă.

Toate victoriile se transformă în cenuşă în mâinile mele, gândi ea. *Orice aş*

face, aduc numai moarte şi oroare. Când pe străzi va ajunge vorba despre cele petrecute la Astapor, cum negreşit se va întâmpla, zeci de mii de sclavi Meereenii proaspăt eliberaţi vor hotărî, fără doar şi poate, să o urmeze la vest, unde se ducea, temându-se de ceea ce i-ar putea aştepta dacă ar rămâne... deşi era posibil ca în marş să îi aştepte lucruri şi mai cumplite. Chiar dacă ar goli toate grânarele din oraş şi ar lăsa Meereenul să moară de foame, cum să hrănească atât de mulţi?

Drumul din faţa ei era plin de vicisitudini, sânge şi primejdii. Ser Jorah o prevenise. O prevenise în atâtea privinţe... el... *Nu, n-o să mă gândesc la Jorah Mormont. Să mai rabde puţin.*

— Am să-l primesc acum pe acel căpitan al galerei de negoţ, anunţă ea. Poate că are veşti mai bune.

Speranţa se dovedi deşartă. Căpitanul *Stelei Indigo* era din Qarth, aşa că vărsă

râuri de lacrimi când îl întrebă despre Astapor.

— Oraşul sângerează. Morţii putrezesc neîngropaţi pe străzi, fiecare piramidă

e o cazarmă, iar pieţele nu au de vânzare nici mâncare, nici sclavi. Şi bieţii copii!

Cuţitarii Regelui Cleaver au pus mâna pe toţi băieţii de viţă nobilă din Astapor, să

facă noi Nepătaţi de vânzare, deşi vor trece ani de zile până ce vor fi pregătiţi.

Ceea ce o mira pe Dany cel mai mult era cât de puţin surprinsă era. Îşi aminti de Eroeh, fata lhazarheană pe care încercase cândva s-o apere şi la ce se întâmplase cu ea. *În Meereen se va întâmpla la fel, după ce plec,* gândi ea. Sclavii din arenele de luptă, crescuţi şi antrenaţi să ucidă, se dovedeau deja nesupuşi şi arţăgoşi. Păreau să aibă impresia

că acum oraşul era al lor, cu tot cu fiecare bărbat şi fiecare femeie care îl locuia. Doi dintre ei fuseseră printre cei opt pe care îi spânzurase. *Nu mai am ce să fac,* îşi spuse.

— Ce vrei de la mine, căpitane?

— Sclavi, răspunse el. Galera mea geme de fildeş, chihlimbar, piele de zabral şi alte lucruri de preţ. Vreau să le schimb aici pe sclavi, să-i vând la Lys şi Volantis.

— N-avem nici un sclav de vânzare, răspunse Dany.

— Regina mea! Daario făcu un pas în faţă. Malul râului e plin de oameni ai Meereenului, care imploră să fie lăsaţi să se vândă acestui qartheean. Sunt mai mulţi ca muştele.

Dany era uluită.

— *Vor* să fie sclavi?

— Cei care vor sunt curtenitori şi de sânge nobil, dulce regină. Asemenea sclavi sunt preţuiţi. În Oraşele Libere, vor fi preceptori, scribi, sclavi pentru plăceri, chiar vindecători sau preoţi. Vor dormi în paturi moi, vor mânca pe săturate şi vor locui în palate. Aici au pierdut totul şi trăiesc în teamă şi sărăcie.

— Înţeleg. Probabil că nu era atât de uimitor, dacă poveştile despre Astapor erau adevărate. Dany chibzui o clipă: Fiecare bărbat care doreşte să se vândă ca sclav e liber s-o facă. Şi orice femeie. Ridică o mână: Dar nu pot să-şi vândă

copiii, şi nici un bărbat soţia.

— În Astapor, oraşul îşi lua zeciuiala de fiecare dată când un sclav îşi schimba stăpânul, îi spuse Missandei.

— Vom face la fel, hotărî Dany. Războaiele se câştigau cu aur, nu doar cu săbii. A zecea parte din preţ. În monede de aur sau argint. Sau în fildeş.

Meereenul n-are nevoie de şofran, cuişoare şi piei de zabral.

— Va fi precum porunceşti, glorioasă regină, spuse Daario. Ciorile mele de Piatră îţi vor strânge zeciuiala.

Dacă Ciorile de Piatră aveau să se ocupe de asta, cel puţin jumătate din aur se va pierde pe undeva. Dany ştia asta. Dar Fiii Secunzi nu erau cu nimic mai buni, iar Nepătaţii erau pe cât de incoruptibili pe atât de analfabeţi.

— Trebuie să ţinem catastife. Caută printre oamenii liberi câţiva care ştiu să

scrie, să citească şi să socotească.

Cu treaba isprăvită, căpitanul *Stelei Indigo* se înclină şi plecă. Dany se foi neliniştită pe banca ei de abanos. Îi era groază de ceea ce trebuia să urmeze, dar ştia că amânase deja prea mult. Yunkai şi Astapor, ameninţări de război, cereri în căsătorie şi peste toate, marşul… *Am nevoie de cavalerii mei. Am nevoie de săbiile lor şi am nevoie de sfatul lor.* Cu toate acestea, gândul de a-l vedea din nou pe Jorah Mormont o făcea să se simtă ca şi cum ar fi înghiţit o lingură plină

cu muşte: furioasă, agitată, scârbită. Aproape că le simţea bâzâindu-i prin burtă.

Sunt sângele dragonilor. Trebuie să fiu puternică. Trebuie să am flăcări în ochi când îi voi înfrunta, nu lacrimi.

— Spune-i lui Belwas să-i aducă pe cavalerii mei, porunci Dany, înainte să se poată răzgândi. Bunii mei cavaleri.

Vânjosul Belwas gâfâia din pricina urcuşului, când îi introduse pe uşă, cu câte o mână cărnoasă strânsă peste braţul fiecăruia dintre cei doi. Ser Barristan păşea cu fruntea sus, dar Ser Jorah privea ţintă podeaua de marmură în timp ce se apropia. *Unul e mândru, celălalt vinovat.* Bătrânul îşi răsese barba albă. Arăta cu zece ani mai tânăr fără ea. Dar ursul pleşuv părea mai bătrân ca înainte. Se opriră

brusc în faţa băncii. Vânjosul Belwas făcu un pas înapoi şi rămase cu braţele încrucişate peste pieptu-i brăzdat de cicatrici. Ser Jorah îşi drese glasul:

— *Khaleesi…*

Îi lipsise atât de mult glasul lui, dar trebuia să fie neînduplecată.

— Taci. O să-ţi spun eu când să vorbeşti. Se ridică în picioare. Când v-am trimis jos, în canale, o parte din mine a sperat că n-o să vă mai văd niciodată.

Părea un sfârşit potrivit pentru nişte mincinoşi, să se înece în scârnăvia stăpânilor de sclavi. Am crezut că se vor ocupa zeii de voi, dar v-aţi întors la mine. Bravii mei cavaleri din Westeros, un informator şi un trădător. Fratele meu v-ar fi spânzurat pe amândoi. Ştia că Viserys, cel puţin, ar fi făcut-o Nu ştia ce ar fi făcut Rhaegar. N-o să neg că m-aţi ajutat să cuceresc oraşul…

Gura lui Ser Jorah se încleşta.

— Noi am cucerit acest oraş pentru tine. Cu şobolani de canal.

— Taci, repetă ea…, deşi ceea ce spunea el *era* adevărat.

Pe când Mădularul lui Joso şi ceilalţi berbeci izbeau porţile oraşului şi arcaşii ei slobozeau stoluri de săgeţi de foc peste ziduri, Dany trimisese două sute de oameni de-a lungul râului, la adăpostul întunericului, să aprindă corăbiile din port.

Dar făcuse asta doar ca să ascundă adevăratul lor scop. În vreme ce corăbiile aprinse atrăgeau privirile apărătorilor de pe zidurile oraşului, câţiva înotători smintiţi au găsit gurile de canal şi au desfăcut un grilaj ruginit de fier. Ser Jorah, Ser Barristan, Vânjosul Belwas şi douăzeci de bravi ţicniţi s-au strecurat sub apa maronie, urcând prin tunelul de cărămidă, o ceată pestriţă de mercenari, Nepătaţi şi sclavi eliberaţi. Dany le spusese să aleagă doar bărbaţi care nu au familii… şi, de preferinţă, nici simţul mirosului.

Fuseseră pe cât de curajoşi pe atât de norocoşi. Trecuse o lună de la ultima ploaie zdravănă şi canalele erau pline doar până la coapse. Aveau şi lumină, căci înfăşuraseră torţele cu pânză uleiată, care le menţinea uscate. Câţiva dintre sclavii eliberaţi fuseseră înspăimântaţi de şobolanii uriaşi, până când Vânjosul Belwas a prins unul şi l-a rupt cu dinţii în două. Un om fusese omorât de o şopârlă mare şi palidă care s-a ridicat din apa întunecată, trăgându-l de picior, dar după

aceea, când au zărit din nou apa unduindu-se, Ser Jorah a măcelărit bestia cu sabia. De câteva ori se rătăciseră, dar după ce au ieşit la suprafaţă, Vânjosul Belwas i-a condus către arena de luptă cea mai apropiată, unde au surprins câteva gărzi şi au smuls sclavii din lanţuri. În decurs de o oră, jumătate dintre sclavii Meereenului se ridicaseră.

— Aţi ajutat la cucerirea acestui oraş, repetă ea cu încăpăţânare. Şi m-aţi slujit bine în trecut. Ser Barristan m-a salvat de Bastardul Titanului şi, în Qarth, de Omul Mâhnit. Ser Jorah m-a salvat de otrăvitor, în Vaes Dothrak, şi de călăreţii de sânge ai lui Drogo după ce soarele meu a murit. Atât de mulţi oameni îi doriseră moartea, încât uneori le pierdea şirul. Şi totuşi, m-aţi minţit, m-aţi înşelat, m-aţi trădat. Se întoarse către Ser Barristan: L-ai apărat mulţi ani pe tatăl meu, ai luptat alături de fratele meu pe Trident, dar l-ai părăsit pe Viserys când era în exil şi ai plecat genunchiul în faţa Uzurpatorului. De ce? Şi spune-mi *adevărul.*

— Unele adevăruri sunt greu de auzit. Robert era un… un bun cavaler…

galant, curajos… mi-a cruţat viaţa… şi viaţa multora… Prinţul Viserys era doar 164

un copil, ar fi trecut ani până când ar fi fost pregătit să domnească şi… iartă-mă, regina mea, dar mi-ai cerut adevărul… chiar copil fiind, fratele tău Viserys era adesea fiul tatălui tău, într-un fel în care Rhaegar nu era.

— Fiul tatălui său? Dany se încruntă. Ce înseamnă asta?

Bătrânul cavaler nu clipi.

— Tatăl tău era supranumit Regele Nebun din Westeros. Nu ţi-a spus nimeni asta?

— Mi-a spus Viserys. *Regele Nebun.* Uzurpatorul l-a numit aşa, Uzurpatorul şi câinii lui. *Regele Nebun.* Era o minciună.

— De ce să ceri adevărul, spuse blând Ser Barristan, dacă nu ai urechi să-l auzi? Şovăi, apoi continuă. Ţi-am spus că am folosit un nume fals ca Lannisterii să nu ştie că sunt alături de tine. Asta a fost mai puţin de jumătate din poveste, Înălţimea Ta. Adevărul e că am vrut să te urmăresc

o vreme, înainte să-ţi închin sabia mea. Să mă asigur că nu eşti…

— … fiica tatălui meu? Dacă nu era fiica tatălui ei, atunci cine era?

— … nebună, termină el. Dar nu văd nici o pată la tine.

— *Pată?* Dany se zbârli.

— Nu sunt maester, să-ţi dau citate din istorie, Înălţimea Ta. Săbiile sunt viaţa mea, nu cărţile. Dar orice copil ştie că Targaryenii au fost întotdeauna la hotarul nebuniei. Tatăl tău n-a fost primul. Regele Jaehaerys mi-a spus odată că nebunia şi măreţia sunt două feţe ale aceleiaşi monede. De fiecare dată când se năştea un Targaryen, spunea că zeii au aruncat moneda în aer şi lumea aşteaptă cu sufletul la gură să vadă pe ce parte va cădea.

Jaehaerys. Bătrânul îl cunoaşte pe bunicul meu. Asta o punea pe gânduri.

Aproape tot ce ştia despre Westeros era de la fratele ei, iar restul de la Ser Jorah.

Ser Barristan uitase probabil mai multe decât ştiuseră vreodată ceilalţi doi la un loc. *Omul acesta îmi poate spune de unde vin.*

— Aşadar, eu sunt o monedă în mâinile vreunui zeu, asta vrei să spui, ser?

— Nu, răspunse Ser Barristan. Eşti moştenitoarea de drept a Westerosului.

Până la sfârşitul zilelor mele voi rămâne cavalerul tău credincios, dacă mă vei socoti demn să mai port vreodată o sabie. Dacă nu, sunt mulţumit să rămân scutierul Vânjosului Belwas.

— Şi dacă hotărăsc că meriţi doar să fii bufonul meu? întrebă Dany cu dispreţ.

Sau poate bucătarul meu?

— Aş fi onorat, Înălţimea Ta, răspunse Selmy, cu o demnitate reţinută. Ştiu să

coc mere şi să fierb carne de vită ca nimeni altul şi am fript o mulţime de raţe deasupra unui foc de tabără. Sper că

îţi plac unse, cu pielea rumenită şi oasele cu sânge.

Asta o făcu să zâmbească.

— Ar trebui să fiu nebună să mănânc aşa ceva. Ben Plumm, haide şi dă-i sabia ta lui Ser Barristan.

Dar Barbă-Albă nu voia s-o ia.

— Mi-am aruncat sabia la picioarele lui Joffrey şi nu m-am mai atins de vreuna de atunci. Numai din mâna reginei mele voi mai accepta vreodată o sabie.

— Cum doreşti. Dany luă sabia din mâna Oacheşului Ben şi i-o întinse, cu mânerul înainte. Bătrânul o luă reverenţios. Îngenunchează, îi spuse Dany, şi jură

s-o pui în slujba mea. Ser Barristan se lăsă pe un genunchi şi aşează sabia în faţa ei, rostind cuvintele. Dany nici nu le auzi. *Cu el a fost uşor,* gândi ea. *Cu celălalt va fi mai greu.* Când termină cu Ser Barristan, se întoarse către Jorah Mormont: Iar acum tu, ser. Spune-mi adevărul.

Gâtul bărbatului voinic era roşu. Dacă de furie sau de ruşine, Dany nu ştia.

— Am încercat să-ţi spun adevărul de o sută de ori. Ţi-am spus că Arstan nu e ceea ce pare. Te-am prevenit că nu te poţi încrede în Xaro şi Pyat Pree. Te-am prevenit…

— M-ai prevenit împotriva tuturor, în afară de tine. Insolenţa lui o înfuria. *Ar trebui să fie mai umil. Ar trebui să-mi cerşească iertarea.* Să n-ai încredere în nimeni, decât în Jorah Mormont, aşa mi-ai spus… şi în tot acest timp erai unealta Păianjenului!

— Nu sunt unealta nimănui. Da, am luat aurul eunucului. Am învăţat câteva coduri şi am scris câteva scrisori, dar asta a fost tot…

— *Tot?* M-ai spionat şi m-ai vândut duşmanilor mei.

— O vreme. O spuse fără tragere de inimă. Apoi m-am oprit.

— Când? Când te-ai oprit?

— Am trimis un raport de la Qarth, dar…

— Qarth? Dany sperase că se sfârşise mult mai devreme. Ce ai scris de la Qarth? Că acum eşti omul meu, că nu mai vrei să ai de-a face cu urzelile lor? Ser Jorah n-o putea privi în ochi. Când a murit Khal Drogo, mi-ai cerut să merg cu tine la Yi Ti şi la Marea de Jad. A fost dorinţa ta sau a lui Robert?

— Am făcut-o ca să te apăr, zise el hotărât. Să te ţin *departe* de ei. Ştiam ce fel de şerpi sunt…

— *Şerpi?* Şi tu ce eşti, ser? Un gând cumplit o străfulgera. Le-ai spus că port în pântece copilul lui Drogo?

— *Khaleesi…*

— Să nu te gândeşti să negi, ser, zise aspru Ser Barristan. Am fost acolo când eunucul a anunţat consiliul şi Robert a decretat că Înălţimea Sa şi copilul ei trebuie să moară. Tu l-ai informat, ser. Chiar s-a vorbit că ai putea să duci tu fapta la îndeplinire, în schimbul unei amnistii.

— O minciună. Ser Jorah se întunecă la faţă. N-aş fi… Daenerys, eu am fost cel care te-a *oprit* să bei vinul.

— Da, şi cum de ştiai că vinul acela era otrăvit?

— Eu… doar am bănuit… caravana a adus o scrisoare de la Varys. Mă

prevenea că vor fi tentative. Voia să fii urmărită, da, dar nu să ai de suferit. Ser 166

Jorah îngenunche. Dacă nu le-aş fi spus eu, ar fi făcut-o altcineva. Ştii asta.

— Ştiu că m-ai trădat. Îşi atinse pântecele, unde murise fiul ei, Rhaego. Ştiu că

cineva a vrut să-mi otrăvească fiul din pricina ta. Asta *ştiu.*

— Nu… nu. Îşi scutură capul. N-am vrut niciodată… iartă-mă. Trebuie să mă

ierţi.

— *Trebuie?* Era prea târziu. *Ar fi trebuit să înceapă prin a-mi cere iertare.*

Nu-l putea ierta, aşa cum avusese de gând. Pe vânzătorul de vin îl târâse în spatele calului, până ce nu mai rămăsese nimic din el. Oare cel care îl adusese nu merita acelaşi

lucru? *Acesta e Jorah, ursul meu fioros, braţul drept care nu m-a părăsit niciodată. Fără el aş fi moartă, dar...* Nu te pot ierta, spuse ea. Nu pot.

— Pe bătrân l-ai iertat...

— El mi-a tăinuit adevăratul său nume. Tu mi-ai vândut secretele celor care mi-au omorât tatăl şi au furat tronul fratelui meu.

— Te-am apărat. Am luptat pentru tine. Am ucis pentru tine.

M-ai sărutat, gândi ea. *M-ai trădat.*

— Am coborât în canale, ca un şobolan. Pentru tine.

Poate că ar fi fost mai bine să mori acolo. Dany nu spuse nimic. Nu era nimic de spus.

— Daenerys, zise el. Te-am iubit.

Şi iată, asta era. *Trei trădări vei cunoaşte. Una pentru sânge, una pentru aur şi una în iubire.*

— Zeii nu fac nimic fără motiv, se spune. N-ai murit în luptă, asta înseamnă că

mai vor încă să te folosească. Eu, însă, nu. Nu te vreau în preajma mea. Eşti izgonit, ser. Întoarce-te la stăpânii tăi de la Debarcaderul Regelui şi ia-ţi amnistia, dacă poţi. Sau la Astapor. Fără îndoială, regele măcelar are nevoie de cavaleri.

— Nu. Întinse mana spre ea. Daenerys, te rog, ascultă-mă...

Îl plesni peste mână, îndepărtându-i-o.

— Să nu mai îndrăzneşti vreodată să mă atingi sau să-mi rosteşti numele. Ai timp până dimineaţă să-ţi strângi lucrurile şi să părăseşti acest oraş. Dacă eşti găsit în Meereen după ce se crapă de ziuă, o să-l pun pe Vânjosul Belwas să-ţi sucească gâtul. Aşa voi face. Crede-mă. Îi întoarse spatele, învolburându-şi fustele, *Nu suport să-i văd chipul.* Lua-ţi-l pe acest mincinos din faţa ochilor mei!

porunci ea. *Nu trebuie să plâng. Nu trebuie. Dacă plâng, o să-l iert.* Vânjosul Belwas îl înhaţă pe Ser Jorah de braţ şi îl târî afară. Când Dany aruncă o privire peste umăr, cavalerul păşea de parcă ar fi fost beat, încet şi clătinat. Privi în altă

parte, până când auzi uşile deschizându-se şi închizându-se. Apoi se prăbuşi pe banca de abanos. *Aşadar, s-a dus. Tatăl meu şi mama mea, fraţii mei, Ser Willen Darry, Drogo, care a fost soarele meu, fiul lui care a murit în pântecele meu, iar acum Ser Jorah...*

— Regina are o inimă bună, murmură Daario, prin barba lui violet, dar omul acela e mai periculos decât toţi cei de teapa lui Oznak şi Meros adunaţi la un loc.

167

Mâinile puternice ale lui Daario mângâiau mânerele armelor lui pereche, acele femei aurii deocheate. Nici nu trebuie să rosteşti cuvântul, lumina mea. Doar să

clatini uşor din cap, şi Daario al tău îţi va aduce căpăţâna lui urâtă.

— Lasă-l în pace. Socotelile au fost încheiate. Lasă-l să meargă acasă. Dany şi-l imagină înaintând printre bătrâni stejari noduroşi şi pini înalţi, trecând pe lângă mărăcini înfloriţi, pietre cenuşii năpădite de muşchi şi pâraie care curgeau reci ca gheaţa, pe coamele abrupte ale munţilor. Îl văzu intrând într-un castel construit din bârne mari, unde câinii dormeau lângă şemineu, iar mirosul de carne şi mied stăruia greu în aerul plin de fum. Deocamdată am terminat, le spuse Daenerys căpitanilor ei.

Abia se putu stăpâni să nu alerge pe scările largi de marmură. Irri o ajută să-şi dezbrace veşmintele de gală şi să se îmbrace mai comod: pantaloni bufanţi de lână, o tunică largă de postav, o vestă Dothraki pictată.

— Tremuri, *Khaleesi,* zise fata, îngenunchind să-i lege sandalele.

— Mi-e frig, minţi Dany. Adu-mi cartea pe care o citeam aseară. Voia să se piardă în cuvinte, în alte timpuri şi în alte locuri. Volumul gros legat în piele era plin de cântece şi poveşti din Cele Şapte Regate. Poveşti pentru copii, la drept vorbind, prea simple şi prea fanteziste ca să fie istorie adevărată. Toţi eroii erau înalţi şi frumoşi, iar pe trădători îi puteai recunoaşte după ochii lor vicleni. Cu toate acestea, îi

plăceau. Cu o seară înainte, citise despre cele trei prinţese închise de rege în turnul roşu, pentru păcatul de a fi frumoase.

Când slujitoarea îi aduse cartea, Dany găsi îndată pagina unde rămăsese, dar nu-i slujea la nimic. Se surprinse citind acelaşi pasaj de mai multe ori. *Ser Jorah mi-a dăruit această carte în ziua când m-am măritat cu Khal Drogo. Însă Daario are dreptate, n-ar fi trebuit să-l izgonesc. Ar fii trebuit să-l păstrez sau să-l omor.* Juca rolul de regină, dar pe undeva, se simţea tot ca o fetiţă speriată.

Viserys spunea mereu cât sunt de prostănacă. Oare chiar era nebun? Închise cartea. Încă ar fi putut să-l primească înapoi pe Ser Jorah, dacă voia. Sau să-l trimită pe Daario să-l omoare.

Dany fugi de această decizie, afară pe terasă. Îl găsi pe Rhaegal dormind lângă

iaz, un colac verde şi arămiu încălzindu-se la soare. Drogon era cocoţat în vârful piramidei, pe locul unde fusese harpia imensă de bronz înainte ca ea să

poruncească să fie dărâmată, îşi deschise aripile şi ţipă când o zări pe Dany.

Viserion nu era de văzut, dar când Dany se duse la parapet şi scrută orizontul, zări aripi palide în depărtare, fâlfâind deasupra râului. *Vânează. Sunt tot mai îndrăzneţi pe zi ce trece.* Totuşi, încă se neliniştea când zburau prea departe.

Într-o zi, unul dintre ei s-ar putea să nu se mai întoarcă, gândi ea.

— Înălţimea Ta?

Întoarse capul şi-l văzu pe Ser Barristan în spatele ei.

— Ce ai mai putea să vrei de la mine, ser? Te-am cruţat, te-am luat în slujba mea, acum lasă-mă puţin în pace.

— Iartă-mă, Înălţimea Ta. Voiam numai… acum că ştii cine sunt… Bătrânul ezită. Un cavaler al Gărzii Regale e în prezenţa regelui zi şi noapte. Din acest motiv, jurămintele

noastre ne cer să-i apărăm secretele aşa cum i-am apăra viaţa.

Dar secretele tatălui tău îţi aparţin acum ţie, împreună cu tronul său, iar... M-am gândit că, poate, ai avea să-mi pui întrebări.

Întrebări. Avea o sută de întrebări, o mie, zece mii. De ce nu găsea nici una?

— Tatăl meu a fost într-adevăr nebun? întrebă ea pe negândite. *De ce pun întrebarea asta?* Viserys spunea că discuţia asta despre nebunie e un şiretlic al Uzurpatorului...

— Viserys era un copil, iar regina îl ocrotea cât de mult putea. Tatăl tău a avut întotdeauna un dram de nebunie, mă gândesc acum. Însă era fermecător şi generos, aşa că greşelile îi erau trecute cu vederea. Domnia lui a început atât de promiţător... dar cu trecerea anilor, greşelile au devenit din ce în ce mai frecvente, până când... Dany îl întrerupse.

— Chiar crezi că trebuie să aud asta acum?

Ser Barristan rămase o clipă pe gânduri:

— Poate că nu. Nu acum.

— Nu acum, fu ea de acord. Într-o zi. Într-o zi trebuie să-mi spui tot. Cu bune şi rele. Există şi *ceva* bun de spus despre tatăl meu, nu-i aşa?

— Există, Înălţimea Ta. Despre el şi despre cei care au fost înaintea lui.

Bunicul tău Jaehaerys şi fratele lui, tatăl lor Aegon, mama ta... şi Rhaegar. Despre el, mai cu seamă.

— Mi-aş dori să-l fi cunoscut. Glasul ei era melancolic.

— Mi-aş dori să te fi cunoscut el pe tine, spuse bătrânul cavaler. Când vei fi pregătită, o să-ţi povestesc.

Dany îl sărută pe obraz şi-l trimise la treburile lui.

În seara aceea, slujitoarele ei îi aduseră carne de miel cu salată de ridichi şi morcovi, stropită cu vin, şi o pâine fierbinte şi rumenă, cu mierea picurând. Nu putu să mănânce nimic. *Oare Rhaegar a fost vreodată atât de obosit?* se întrebă

ea. *Dar Aegon, după cucerire?*

Mai târziu, când sosi vremea de culcare, Dany o luă pe Irri în pat cu ea, pentru prima dată de la întâmplarea de pe corabie. Dar chiar şi în timp ce tremura, eliberată, şi îşi încolăcea degetele în părul negru, bogat, al slujitoarei sale, îşi închipuia că era Drogo cel care o ţinea în braţe... numai că, nu se ştie cum, chipul lui se preschimba întruna în chipul lui Daario. *Dacă îl vreau pe Daario, nu trebuie decât să spun.* Zăcea cu picioarele lui Irri încolăcite printre ale ei. *Ochii lui păreau astăzi aproape violeţi...*

Dany avu vise negre în noaptea aceea şi se trezi de trei ori din coşmaruri pe jumătate uitate. A treia oară, era prea agitată ca să mai adoarmă. Lumina lunii se revărsa prin ferestrele înclinate, argintând podeaua de marmură. O adiere rece pătrundea prin uşa deschisă a terasei. Irri dormea dusă lângă ea, cu buzele uşor 169

despărţite, cu un sfârc negru ieşind deasupra cuverturilor de mătase. Pentru o clipă, Dany simţi ispita, însă pe Drogo îl dorea ea, sau poate pe Daario. Nu pe Irri.

Fata era dulce şi pricepută, dar toate sărutările ei aveau gust de datorie.

Se ridică, lăsând-o pe Irri dormind în lumina lunii. Jhiqui şi Missandei dormeau în paturile lor. Dany îşi trase pe ea o rochie şi păşi desculţă pe podeaua de marmură, ieşind pe terasă. Aerul era rece, dar îi plăcea să simtă iarba între degete şi foşnetul frunzelor şuşotind între ele. Valuri mici, stârnite de vânt, se alergau pe luciul micului iaz, făcând imaginea oglindită a lunii să tremure şi să

danseze.

Se sprijini de un parapet scund de cărămidă, privind în jos, peste oraş.

Meereenul dormea şi el. *Pierdut în vise despre vremuri mai bune, probabil.*

Noaptea acoperea străzile ca o pătură neagră, ascunzând cadavrele şi şobolanii gri care urcaseră din canale, ca să le mănânce, şi roiurile de muşte scârboase. Torţe îndepărtate

aruncau sclipiri galbene şi roşii, acolo unde străjerii îşi făceau rondul, iar ici şi colo vedea lumina palidă a felinarelor pâlpâind pe câte o alee. Poate că

acolo era şi Ser Jorah, conducându-şi încet calul către poartă. *Adio, bătrâne urs.*

Adio, trădătorule.

Era Daenerys Născută din Furtună, Mama Dragonilor, ucigaşa vrăjitorilor, eliberatoarea, şi nu exista nimeni pe lume în care putea avea încredere.

— Înălţimea Ta? Missandei stătea lângă umărul ei, în cămaşă de noapte şi cu sandale de lemn în picioare. M-am trezit şi am văzut că lipseşti. Ai dormit bine?

La ce te uiţi?

— La oraşul meu, răspunse Dany. Căutam o casă cu uşa roşie, dar noaptea toate uşile sunt negre.

— O uşă roşie? Missandei era nedumerită. Ce casă e asta?

— Nici o casă. Nu contează. Dany o luă de mână. Să nu mă minţi niciodată, Missandei. Să nu mă trădezi niciodată.

— Niciodată, promise Missandei. Priveşte, se luminează de ziuă.

Cerul devenise albastru de cobalt până la orizont şi, sub linia joasă a dealurilor dinspre răsărit, se zărea o strălucire palidă, aurie şi trandafirie. Privind soarele ridicându-se pe cer, Dany o ţinea pe Missandei de mână. Toate cărămizile cenuşii deveneau roşii şi galbene şi albastre şi verzi şi portocalii. Nisipurile stacojii ale arenelor de luptă se transformau în răni sângerânde sub ochii ei. În altă parte, cupola aurie a Templului Graţiilor sclipea orbitoare, iar stele de bronz licăreau de-a lungul zidurilor, acolo unde lumina soarelui la răsărit atingea ţepuşele coifurilor Celor Nepătaţi. Pe terasă, câteva muşte se mişcau leneşe. O pasăre începu să ciripească între crengile curmalului, iar apoi alte două. Dany îşi înălţă

capul, să le audă cântecul, dar în scurt timp, sunetele oraşului ce se deştepta îl înăbuşiră. *Sunetele oraşului meu.*

În dimineaţa aceea, preferă să îşi cheme căpitanii şi comandanţii în grădină

decât să coboare în sala de audienţe.

170

— Aegon Cuceritorul a trecut Westerosul prin foc şi sabie, iar apoi i-a adus pace, prosperitate şi dreptate. Dar eu nu am adus Golfului Sclavilor decât moarte şi distrugere. Am fost mai degrabă *Khal* decât regină, spulberând şi jefuind în calea mea şi plecând mai departe.

— N-avem de ce să mai rămânem, zise Oacheşul Ben Plumm.

— Înălţimea Ta, stăpânii de sclavi şi-au atras singuri osânda, zise Daario Naharis.

— Ai adus şi libertate, sublinie Missandei.

— Libertatea de a fi înfometat? întrebă Dany cu asprime. Libertatea de a muri?

Ce sunt eu, dragon sau harpie? *Sunt nebună? Am pata?*

— Dragon, spuse hotărât Ser Barristan. Meereenul nu e Westeros, Înălţimea Ta.

— Dar cum pot să domnesc peste şapte regate, dacă nu pot stăpâni un singur oraş? La aceasta, Ser Barristan nu avu nici un răspuns. Dany le întoarse spatele, privind din nou peste oraş. Copiii mei au nevoie de timp să se vindece şi să

înveţe. Dragonii mei au nevoie de timp să crească şi să-şi încerce aripile. Iar eu am nevoie de acelaşi lucru. Nu voi lăsa acest oraş să o ia pe urmele Astaporului.

Nu voi lăsa harpia din Yunkai să-i pună iarăşi în lanţuri pe cei pe care i-am eliberat. Se întoarse să le privească feţele. Nu voi pleca.

— Ce vei face, atunci, *Khaleesi?* întrebă Rakharo.

— Voi rămâne, spuse ea. Voi domni şi voi fi regină.

JAIME

Regele şedea în capul mesei, cocoţat pe un maldăr de perne, semnând fiecare document după ce îi era prezentat.

— Mai sunt doar câteva, Înălţimea Ta, îl înştiinţa Ser Kevan Lannister. Acesta este un ordin de confiscare împotriva Lordului Edmure Tully, prin care este deposedat de Riverrun şi de toate pământurile şi câştigurile sale, fiindcă s-a răzvrătit împotriva regelui nostru de drept. Există un decret similar împotriva unchiului său, Ser Brynden Tully, Peştele Negru.

Tommen le semnă pe rând, înmuind cu grijă pana şi iscălindu-se cu un scris mare, copilăresc.

Jaime privea de la capătul mesei, gândindu-se la toţi acei lorzi care aspirau la un loc în consiliul mic al regelui. *Din partea mea, îl pot avea pe al meu.* Dacă asta însemna putere, atunci de ce avea gust de lâncezeală? Nu se simţea prea puternic privindu-l pe Tommen înmuindu-şi la nesfârşit pana în cerneală. Se simţea plictisit.

Şi suferind. Fiecare muşchi de pe trup îl durea, coastele şi umerii îi erau numai vânătăi de pe urma loviturilor cu care se alesese prin bunăvoinţa lui Ser Addam 171

Marbrand. Se înfiora numai gândindu-se la asta. Nu putea decât să spere că omul îşi va ţine gura ferecată. Jaime îl cunoştea pe Marbrand de pe vremea când, copil fiind, slujea ca paj la Casterly Rock. Avea în el mai multă încredere decât în oricine. Destul ca să-i ceară să pună mâna pe scuturile şi săbiile de turnir. Voia să

ştie dacă putea lupta cu stânga.

Iar acum ştiu. Adevărul era mai dureros decât loviturile lui Ser Addam, şi loviturile fuseseră atât de crâncene încât abia se putuse îmbrăca de dimineaţă.

Dacă s-ar fi luptat de-a binelea, Jaime ar fi murit până acum de douăzeci de ori.

Părea atât de simplu să schimbi mâinile. Dar nu era. Orice impuls pe care îl avea era greşit. Trebuia să se *gândească* la orice, pe când înainte se mişcase pur şi simplu. Şi până se gândea el, Marbrand îl trosnea. Mâna lui stângă nu părea să

poată nici măcar *să ţină* o sabie cum se cuvine. Ser Addam îl dezarmase de trei ori, aruncându-i sabia cât colo.

— Acesta îi acordă amintitele pământuri, câştiguri şi castelul lui Ser Aemon Frey şi nobilei sale soţii, Lady Genna. Ser Kevan îi înfăţişă un alt teanc de pergamente şi Regele Tommen înmuie pana şi semnă. Acesta este un decret de recunoaştere a legitimităţii unui fiu natural al Lordului Roose Bolton de la Dreadfort. Iar acesta îl numeşte pe Lordul Bolton Păzitor al Nordului. Tommen înmuie, semnă, înmuie, semnă. Acesta îi acordă lui Ser Rolph Spicer dreptul asupra castelului Castamere şi îl ridică la rangul de lord. Tommen îşi mâzgăli numele.

Ar fi trebuit să mă duc la Ser Ilyn Payne, cugetă Jaime. Dreptatea Regelui nu îi era prieten, aşa cum îi era Marbrand, şi poate că l-ar fi bătut până la sânge... dar fără limbă, n-avea cum să se laude după aceea. Doar un cuvânt scăpat de Ser Addam la băutură era de ajuns ca toată lumea să afle în scurt timp cât de nevolnic devenise. *Lord Comandant al Gărzii Regale.* Era o farsă crudă... deşi nu chiar atât de crudă ca darul pe care i-l trimisese tatăl său.

— Aceasta este amnistia ta regală pentru Lordul Gawen Westerling, nobila lui soţie şi fiica lor Jeyne, prin care sunt primiţi înapoi la pacea regelui, explică Ser Kevan. Aceasta este o amnistie pentru Lordul Janos Bracken de la Stone Hedge.

Aceasta este o amnistie pentru Lordul Vance. Aceasta pentru Lordul Gooddbrook.

Aceasta pentru Lordul Mooton de la Iazul Fecioarelor.

Jaime se ridică în picioare.

— Se pare că stăpâneşti bine aceste chestiuni, unchiule. O să-l las pe rege în seama ta.

— Cum doreşti. Ser Kevan se ridică, la rândul lui. Jaime, ar trebui să te duci la tatăl tău. Ruptura asta dintre voi…

— … a creat-o el. Şi nici n-o s-o repare, dacă îmi trimite daruri de batjocură.

Spune-i asta, dacă poţi să-l smulgi de lângă Tyrelli atât timp.

Unchiul său îl privi mâhnit.

— Darul a fost din inimă. Ne-am gândit că te-ar putea încuraja…

— … să-mi crească o mână nouă? Jaime se întoarse către Tommen. Deşi avea buclele aurii ale lui Joffrey şi ochii verzi, noul rege nu avea altceva în comun cu regretatul său frate. Era predispus la îngrăşare, faţa îi era roz şi rotundă şi chiar îi plăcea să citească. *N-are încă nici nouă ani, acest fiu al meu. Mai are până să*

devină bărbat. Aveau să treacă şapte ani până când Tommen putea să domnească

prin puterile lui. Până atunci, nobilul său bunic va ţine frâiele regatului. Sire, întrebă Jaime. Îmi îngădui să plec?

— Cum pofteşti, Ser Unchiule. Tommen îşi întoarse privirea către Ser Kevan.

Acum pot să le sigilez, Unchiule-Mare? Apăsatul peceţii regale pe ceara fierbinte era ocupaţia lui preferată ca rege, până în prezent.

Jaime ieşi cu paşi mari din sala de consiliu. În faţa uşii îl găsi pe Ser Meryn Trant, stând băţos de strajă în armura sa albă de solzi şi mantia imaculată. *Dacă*

omul ăsta află cât sunt de neputincios, sau dacă Kettleblack ori Blout aud de asta…

— Rămâi aici până când termină Înălţimea Sa, spuse Jaime, apoi escortează-l înapoi la Fortăreaţa lui Maegor.

Trant îşi înclină capul.

— Cum ţi-e voia, lordul meu.

Curtea exterioară era înţesată şi zgomotoasă în dimineaţa aceea. Jaime se îndreptă către grajduri, unde un grup mare

de oameni îşi înşeuau caii.

— Picioare-de-Oţel! strigă el. Aşadar, pleci?

— Îndată ce încalecă domniţa, răspunse Walton Picioare-de-Oţel. Lordul Bolton ne aşteaptă. Iat-o că vine.

Un rândaş ieşea pe uşa grajdului ducând de căpăstru o frumoasă iapă sură. Pe spinarea ei călărea o fată uscăţivă, cu ochii adânciţi în orbite, înveşmântată într-o mantie grea. Mantia era cenuşie, ca rochia de dedesubt, şi tivită cu satin alb.

Broşa cu care se încheia pe piept avea forma unui cap de lup, cu ochi înguşti de opal. Părul lung, castaniu, al fetei flutura în vânt. Avea un chip frumos, gândi Jaime, dar ochii îi erau trişti şi obosiţi.

Când îl văzu, înclină capul.

— Ser Jaime, spuse ea cu glas subţire, neliniştit. Eşti amabil că mă conduci.

Jaime o cercetă cu atenţie.

— Aşadar, mă cunoşti?

Fata îşi muşcă buza.

— Poate că nu-ţi aminteşti, lordul meu, căci eram mică pe atunci… dar am avut onoarea să te întâlnesc la Winterfell, când Regele Robert a venit să-l viziteze pe tatăl meu, Lordul Eddard. Îşi plecă ochii mari, căprui şi murmură: Sunt Arya Stark.

Jaime nu se preocupase niciodată prea mult de Arya Stark, dar i se părea că

fata aceasta era mai mare.

— Am înţeles că eşti pe cale să te măriţi.

— Mă voi căsători cu fiul Lordului Bolton, Ramsay. Până acum a fost un Snow, dar Înălţimea Sa l-a făcut Bolton. Se spune că e foarte curajos. Sunt nespus de fericită.

Atunci de ce pari atât de speriată?

— Îţi doresc numai bucurii, domniţă. Jaime reveni la Picioare-de-Oţel: V-aţi primit plata promisă?

— Da, am şi împărţit-o. Omul Nordului rânji: Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile.

— Întotdeauna, întări Jaime, aruncându-i fetei o ultimă privire. Se întreba dacă

exista cât de cât o asemănare. Nu că ar fi contat. Adevărata Arya Stark era îngropată în vreun mormânt fără nume din Fundătura Puricilor, cel mai probabil.

Cu fraţii şi ambii ei părinţi morţi, cine ar îndrăzni să spună că fata aceasta e o impostoare?

— Drum bun, îi ură lui Walton Picioare-de-Oţel. Nage îşi ridică stindardul de pace şi oamenii Nordului formară o coloană dezlânată ca mantiile lor de blană şi ieşiră la trap pe poarta oraşului. Fata slabă pe iapa ei sură părea mică şi oropsită în mijlocul lor.

Câţiva dintre cai încă se fereau de pata întunecată de pe locul bătătorit unde pământul înghiţise sângele grăjdarului omorât de Gregor Clegane cu atâta stângăcie. Văzând-o, Jaime fu cuprins din nou de furie. Le spusese gărzilor regale să ţină gloata la distanţă, dar nătărăul de Ser Boros se lăsase absorbit de duel.

Nesăbuitul băiat avusese, desigur, partea lui de vină. La fel şi dornisheanul mort.

Iar Clegane era vinovat în primul rând. Lovitura care retezase braţul băiatului fusese nenoroc, dar cea de-a doua…

Ei, bine, Gregor plăteşte acum pentru asta. Marele Maester Pycelle îi îngrijea rănile, dar urletele care răsunau din camerele maesterului sugerau că vindecarea nu decurgea atât de bine cum ar fi trebuit.

— Carnea se necrozează şi rănile supurează, spusese Pycelle în faţa consiliului. Nici măcar viermii nu s-ar atinge de asemenea putreziciune.

Convulsiile sunt atât de violente încât a trebuit să-i pun căluş în gură ca să nu-şi muşte limba. Am tăiat cât de mult ţesut am îndrăznit şi am tratat putregaiul cu apă

fiartă şi drojdie, dar în zadar. Venele braţului i se înnegresc. Când i-am pus lipitori, toate au murit. Lorzii mei, trebuie să ştiu ce substanţă otrăvitoare a pus Prinţul Oberyn în vârful suliţei sale. Haideţi să-i reţinem pe ceilalţi dornisheni, până când vor fi mai cooperanţi.

Lordul Tywin îl refuzase.

— Vom avea destule necazuri din pricina morţii Prinţului Oberyn. N-am de gând să înrăutăţesc situaţia ţinându-i ostatici pe însoţitorii lui.

— Atunci mă tem că Ser Gregor ar putea să moară.

— Fără îndoială. Am jurat asta în scrisoarea pe care am trimis-o Prinţului Doran împreună cu trupul fratelui său. Dar trebuie să se vadă că sabia Dreptăţii 174

Regelui e cea care-l omoară, nu o suliţă otrăvită. Vindecă-l.

Marele Maester Pycelle a clipit deznădăjduit.

— Lordul meu…

— *Vindecă-l!* a repetat Lordul Tywin, vexat. Ştii că Lordul Varys a trimis pescari în apele din preajma Pietrei Dragonului. Au raportat că doar o oaste simbolică a mai rămas să apere insula. Lysenii au plecat din golf, şi cu ei cea mai mare parte a oştirii Lordului Stannis.

— Foarte bine, a declarat Pycelle. Stannis n-are decât să putrezească în Lys, zic eu. Numai bine scăpăm de el şi de ambiţiile lui.

— Ţi-ai pierdut minţile de tot când ţi-a tăiat Tyrion barba? Vorbim despre *Stannis Baratheon.* Omul va continua lupta până la ultima suflare şi încă o vreme după aceea. Dacă a plecat, asta nu poate să însemne decât că vrea să reînceapă

războiul. Probabil va debarca la Capătul Furtunii şi va încerca să-i incite pe lorzii furtunii. Dacă face asta, e terminat. Dar un om mai cutezător ar putea să-şi încerce norocul la Sunspear. Dacă reuşeşte să câştige Dornul de partea lui, ar putea să

prelungească acest război mulţi ani de acum înainte. Aşadar, n-o să-l jignim pe Martell şi mai mult, sub nici un

motiv. Dornishenii sunt liberi să plece, iar tu o să-l vindeci pe Ser Gregor.

Şi astfel, Muntele urla zi şi noapte. Lordul Tywin Lannister putea să-l intimideze şi pe Străin, după toate aparenţele.

Urcând scările şerpuitoare ale Turnului Sabiei Albe, Jaime îl auzea pe Ser Boros sforăind în odaia sa. Şi uşa lui Ser Balon era închisă; la noapte urma să fie de strajă la rege şi înainte de asta va dormi toată ziua. Lăsând la o parte sforăiturile lui Boros, turnul era foarte liniştit. Asta îi convenea lui Jaime de minune. *Ar trebui să mă odihnesc.* Cu o noapte înainte, după dansul cu Ser Addam, nu putuse să doarmă de durere.

Dar când păşi în dormitor, o găsi pe sora lui aşteptându-l.

Stătea lângă fereastra deschisă, privind peste zidurile exterioare, în largul mării. Adierea golfului îi dădea târcoale, fâlfâindu-i rochia pe lângă trup într-un fel care făcea inima lui Jaime să bată mai repede. Era albă rochia aceea, ca tapiseriile de pe pereţi şi cuverturile de pe pat. Şiraguri de smaralde mărunte împodobeau capetele mânecilor ei largi şi coborau în spirale pe corsaj. Smaralde mai mari erau prinse în plasa aurie în care era legat părul ei auriu. Rochia avea un decolteu adânc, dezgolindu-i umerii şi rotunjimile sânilor. *E atât de frumoasă.*

Nu-şi dorea nimic mai mult decât s-o ia în braţe.

— Cersei. Închise uşa fără zgomot. Ce-i cu tine aici?

— Unde altundeva să mă duc? Când se întoarse cu faţa spre el, avea lacrimi în ochi. Tata mi-a spus răspicat că nu mai sunt dorită în consiliu. Jaime, nu vorbeşti tu cu el?

Jaime îşi scoase mantia şi o atârnă de un cârlig din perete.

— Vorbesc cu Lordul Tywin în fiecare zi.

— Chiar trebuie să fii aşa de încăpăţânat? Nu vrea decât…

— … să mă oblige să ies din Garda Regală şi să mă trimită la Casterly Rock.

— Nu e neapărat un lucru atât de îngrozitor. Mă trimite şi pe mine înapoi la Casterly Rock. Mă vrea cât mai departe, ca să aibă mână liberă cu Tommen.

Tommen e fiul *meu,* nu al lui.

— Tommen e regele.

— E un copil! Un băieţel speriat care şi-a văzut fratele otrăvit la propria-i nuntă. Iar acum i se spune că trebuie să se însoare. Fata are de două ori vârsta lui şi e de două ori văduvă.

Jaime se lăsă uşurel în scaun, încercând să ignore durerea muşchilor zdrobiţi.

— Tyrellii insistă. Nu văd nici un rău în asta. Tommen e singur de când a plecat Myrcella la Dorne. Îi place s-o aibă în preajmă pe Margaery, cu doamnele ei. Lasă-i să se căsătorească.

— E fiul tău…

— E sămânţa mea. Nu mi-a spus niciodată tată. Aşa cum nu mi-a spus nici Joffrey. M-ai avertizat de o mie de ori să nu arăt niciodată un interes faţă de ei.

— Ca să-i protejez! Şi pe tine. Cum ar fi părut dacă fratele meu s-ar fi jucat de-a tatăl cu fiii regelui? Până şi Robert ar fi putut deveni suspicios.

— Ei, bine, acum e mai presus de suspiciune. Moartea lui Robert încă îi lăsa un gust amar lui Jaime. *Eu ar fi trebuit să-l omor, nu Cersei.* Mi-aş fi dorit să-l fi omorât cu mâinile mele. *Când încă mai aveam două.* Dacă mi-aş fi făcut din a ucide regi un obicei, cum îi plăcea lui să spună, te-aş fi putut lua de soţie, în văzul tuturor. Nu mi-e ruşine că te iubesc, doar de lucrurile pe care le-am făcut ca s-o ascund. Băiatul acela de la Winterfell…

— Ţi-am spus eu să-l arunci pe fereastră? Dacă te-ai fi dus la vânătoare, cum te-am rugat, nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar nu, tu trebuia să mă ai, nu puteai aştepta până ce ne întorceam în oraş.

— Am aşteptat destul. Nu suportam să-l văd pe Robert împleticindu-se către patul tău seară de seară, întrebându-

mă de fiecare dată dacă nu cumva în noaptea aia se va hotărî să-şi revendice drepturile de soţ. Dintr-odată, Jaime îşi aminti încă

un lucru care îl frământa în legătură cu Winterfellul. La Riverrun, Catelyn Stark părea convinsă că am trimis un tâlhar la drumul mare să-i taie beregata fiului ei.

Că i-am dat un pumnal.

— A, asta, zise ea dispreţuitoare. M-a întrebat şi Tyrion.

— *A fost* un pumnal. Cicatricile de pe mâinile Catelynei erau cât se poate de reale, mi le-a arătat. Ai…?

— O, nu fii absurd. Cersei închise fereastra. Da, am sperat că băiatul va muri.

Şi tu ai sperat la fel. Până şi Robert era de părere că ar fi cel mai bine. „Ne omoram caii când îşi rup un picior şi câinii când orbesc, dar suntem prea slabi să

arătăm aceeaşi milostenie copiilor infirmi.” Aşa mi-a spus. Era şi el orb în momentul acela. De băutură.

176

Robert! Jaime îl păzise pe rege destul ca să ştie că Robert Baratheon spunea la băutură lucruri pe care le-ar fi negat cu vehemenţă a doua zi.

— Eraţi singuri când a spus asta?

— Sper că nu crezi că i-a spus-o lui Ned Stark. Bineînţeles că eram singuri.

Noi şi copiii. Cersei îşi scoase plasa de păr şi o aşeză pe un stâlp al patului, apoi îşi scutură buclele aurii. Poate că Myrcella l-a trimis pe omul acela cu pumnalul, ce părere ai?

Voia să fie o glumă, dar nimerise drept la ţintă.

— Nu Myrcella. Joffrey.

Cersei se încruntă.

— Joffrey nu-l iubea pe Robb Stark, dar fratele lui mai mic nu însemna nimic pentru el. Iar Joffrey era şi el doar un copil.

— Un copil care tânjea după o mângâiere pe creştet de la beţivanul ăla pe care l-ai lăsat să creadă că e tatăl lui. Îi trecu prin minte un gând supărător. Tyrion era să moară din

cauza acestui pumnal nenorocit. Dacă ştia că totul a fost pus la cale de Joffrey, asta ar explica poate de ce…

— Nu mă interesează de ce, spuse Cersei. Poate să-şi ia motivele cu el în iad.

Dacă ai fi văzut cum a murit Joff… S-a luptat, Jaime, s-a luptat pentru fiecare gură de aer, dar parcă un spirit malefic îl strângea de gât. Atâta spaimă i se citea în ochi… Când era mic, fugea la mine când era speriat sau rănit, iar eu îl apăram.

Dar în noaptea aceea, n-am avut ce să fac. Tyrion l-a omorât în faţa mea, *iar eu n-am putut să fac nimic.* Cersei se prăbuşi în genunchi în faţa scaunului pe care şedea Jaime şi îi luă mâna întreagă în mâinile ei. Joff e mort, iar Myrcella e în Dorne. Tommen e tot ce mi-a mai rămas. Nu-l poţi lăsa pe tata să mi-l ia. Jaime, te rog!

— Lordul Tywin nu mi-a cerut aprobarea. Pot să vorbesc cu el, dar n-o să mă

asculte…

— Ba da, dacă vei fi de acord să părăseşti Garda Regală.

— N-o să părăsesc Garda Regală.

Sora lui îşi stăpânea cu greu lacrimile.

— Jaime, eşti cavalerul meu strălucitor. Nu mă poţi părăsi când am nevoie de tine mai mult ca oricând, îmi fură fiul, mă alungă… şi dacă nu-l opreşti, tata mă

va obliga să mă recăsătoresc.

Jaime n-ar fi trebuit să fie surprins, dar era. Vorbele ei erau o lovitură în stomac mai puternică decât oricare dintre cele de care se ocupase Addam Marbrand.

— Cine?

— Contează? Un lord sau altul. Unul de care tata consideră că are nevoie.

Nu-mi pasă. N-o să am un alt soţ. Tu eşti singurul bărbat pe care îl vreau în patul meu în fiecare noapte.

— Atunci *spune-i* asta!

Cersei îşi retrase mâinile.

— Iar vorbeşti aiureli. Vrei să ne despartă, aşa cum a făcut mama când ne-a prins jucându-ne? Tommen ar pierde tronul, Myrcella căsătoria… Aş vrea să-ţi fiu soţie, suntem făcuţi unul pentru altul, dar nu se poate, Jaime. Suntem fraţi.

— Targaryenii…

— *Noi nu suntem Targaryeni!*

— Mai încet! zise el batjocoritor. Dacă vorbeşti aşa de tare, o să-i trezeşti pe Fraţii mei Juraţi. Nu ne putem permite una ca asta, nu-i aşa? Lumea ar putea să

afle că ai venit să mă vezi.

— Jaime, suspină ea, crezi că eu nu vreau să fim împreună la fel de mult ca tine? Nu contează cu cine mă mărită, te vreau lângă mine, te vreau în patul meu, te vreau în mine. Nimic nu s-a schimbat între noi. Lasă-mă să-ţi dovedesc. Îi ridică tunica şi începu să-i dezlege pe bâjbâite şnururile pantalonilor. Jaime simţi cum trupul îi răspunde.

— Nu, spuse el, nu aici. Nu mai făcuseră asta niciodată în Turnul Sabiei Albe, cu atât mai puţin în camerele Lordului Comandant. Cersei, nu e locul potrivit.

— S-a întâmplat şi în sept. Nu e cu nimic altfel aici. Îi scoase mădularul şi se aplecă deasupra lui.

Jaime o împunse cu ciotul mâinii drepte.

— *Nu.* Nu aici, am spus. Se forţă să se ridice. Preţ de o clipă, văzu uluire în ochii ei verzi, strălucitori. Şi teamă. Apoi furia le înlocui. Cersei se dezmetici, se ridică în picioare şi îşi aranjă rochia.

— Mâna ţi-au ciopârţit-o la Harrenhal sau bărbăţia? Când îşi scuturã capul, părul i se revărsă pe umerii albi, dezgoliţi. Am fost o proastă că am venit. N-ai avut curajul să-l răzbuni pe Joffrey, de ce am crezut că l-ai apăra pe Tommen?

Spune-mi, dacă Pezevenghiul ţi-ar fi ucis toţi cei trei copii, asta te-ar fi scos din minţi?

— Tyrion n-o să se atingă de Tommen sau de Myrcella. Nici acum nu sunt convins că el l-a omorât pe Joffrey.

Gura lui Cersei zvâcni de furie.

— Cum poţi spune asta? După toate ameninţările…

— Ameninţările nu înseamnă nimic.

Tyrion jură că nu e vinovat.

— *O, jură,* despre asta e vorba? Iar piticii nu mint, aşa crezi tu?

— Pe mine, nu. Aşa cum nu m-ai minţi nici tu.

— O, scumpul meu nătărău. Te-a minţit de o mie de ori. Şi eu la fel. Îşi prinse părul la loc şi luă plasa de pe stâlpul patului, unde o atârnase. Crezi ce vrei. Micul monstru e închis într-o celulă neagră şi în curând Ser Ilyn îi va tăia capul. Poate că

ţi-ar plăcea să-l păstrezi ca amintire. Cersei aruncă o privire către pernă. Te poate veghea când dormi singur în patul ăla alb şi rece. Până când i se topesc ochii, bineînţeles.

— Ai face bine să pleci, Cersei. Mă enervezi.

— O, un infirm nervos. Ce înspăimântător! Râse. Păcat că Lordul Tywin Lannister n-are nici un fiu. Aş fi putut fi eu moştenitorul pe care şi-l dorea, dar îmi lipsea mădularul. Şi, că veni vorba, mai bine ţi l-ai vârî în pantaloni, arată

jalnic şi mic, cum îţi atârnă aşa.

Când rămase singur, Jaime îi urmă sfatul, bâjbâind cu o mână să-şi lege şnururile. Simţi o durere ascuţită în degetele-fantomă. *Am pierdut o mână, un tată, un fiu, o soră şi o iubită şi în curând voi pierde un frate. Şi cu toate acestea, aud întruna că Lannisterii au câştigat războiul.*

Jaime îşi îmbrăcă mantia şi coborî în camera comună, unde îl găsi pe Ser Boros bând o cupă de vin.

— Când îţi termini vinul, spune-i lui Ser Loras că sunt gata s-o primesc.

Ser Boros era prea laş ca să facă altceva decât să se încrunte.

— Eşti gata să primeşti pe cine?

— Tu spune-i atât lui Ser Loras.

— Da. Ser Boros îşi goli cupa. Da, Lord Comandant.

Dar Ser Boros trăgea de timp sau, poate, Cavalerul Florilor se dovedea greu de găsit. Trecură mai multe ore

până când sosiră, în sfârşit – tânărul suplu şi frumos şi fătuca mare şi urâtă. Jaime stătea singur în sala de consiliu, frunzărind Cartea Albă cu gândul aiurea.

— Lord Comandant, zise Ser Loras, ai vrut s-o vezi pe Fecioara din Tarth.

— Aşa e. Jaime le făcu semn cu mâna stângă să se apropie. Ai vorbit cu ea, presupun.

— Aşa cum mi-ai ordonat, lordul meu.

— Şi?

Flăcăul deveni încordat.

— Eu… s-ar putea să se fi întâmplat cum spune ea, ser. Că a fost Stannis. Nu pot fi sigur.

— Varys mi-a spus că şi castelanul de la Capătul Furtunii a murit în circumstanţe ciudate, zise Jaime.

— Ser Cortnay Penrose, zise Brienne cu tristeţe. Un om bun.

— Un om îndărătnic. Într-o zi s-a încăpăţânat să stea în calea Regelui Pietrei Dragonului. A doua zi a căzut dintr-un turn. Jaime se ridică. Ser Loras, vom mai vorbi despre asta mai târziu. Poţi s-o laşi pe Brienne cu mine.

Fătuca era la fel de urâtă şi de stângace ca întotdeauna, hotărî Jaime, când Tyrell îi lăsă singuri. Cineva o îmbrăcase iarăşi în straie femeieşti, dar rochia aceasta îi venea mult mai bine decât hidoasa cârpă roz pe care ţapul o obligase s-o îmbrace.

— Îţi sade bine în albastru, domniţa mea, remarcă Jaime. Ţi se potriveşte cu ochii. *Într-adevăr, are ochi nemaipomeniţi.*

Brienne se privi, fâstâcită.

179

— Septa Donyse a căptuşit corsajul, modelându-l în forma aceasta. Spunea că

tu mi-ai trimis-o. Brienne zăbovea lângă uşă, de parcă ar fi avut de gând să fugă

dintr-un moment în altul. Arăţi…

— Altfel. Jaime reuşi să schiţeze un zâmbet. Mai multă carne pe coastele astea şi mai puţini păduchi în păr, atâta tot. Ciotul e la fel. Închide uşa şi vino aici.

Brienne făcu întocmai.

— Mantia albă…

— … e nouă, dar nu sunt sigur c-o s-o mânjesc destul de curând.

— N-am vrut să… Voiam să spun că-ţi şade bine. Se apropie, şovăitoare.

— Jaime, e adevărat ce i-ai spus lui Ser Loras? Despre… Regele Renly şi despre umbră?

Jaime ridică din umeri.

— L-aş fi omorât pe Renly cu mâna mea, dacă ne-am fi întâlnit pe câmpul de luptă, ce-mi pasă mie cine i-a tăiat beregata?

— Ai spus că am onoare…

— Sunt afurisitul de Regicid, ai uitat? Când spun că ai onoare e ca şi când o târfă ar garanta pentru fecioria ta. Se lăsă pe spate şi îşi ridică privirea spre ea.

Picioare-de-Oţel se îndreaptă spre Nord, s-o ducă pe Arya Stark la Roose Bolton.

— I-ai dat-o *lui?* ţipă ea, îngrozită. Ai jurat faţă de Lady Catelyn…

— Cu o sabie la gât, dar nu contează. Lady Catelyn a murit. Nu i-aş putea reda fiicele, nici dacă le-aş avea. Iar fata pe care tatăl meu a trimis-o cu Picioare-de-Oţel nu era Arya Stark.

— Nu era Arya Stark?

— M-ai auzit bine. Nobilul meu tată a găsit o fată costelivă din Nord, mai mult sau mai puţin de o vârstă cu Arya şi având mai mult sau mai puţin acelaşi pigment. A îmbrăcat-o în alb şi gri, i-a dat un lup argintiu cu care să-şi prindă

mantia şi a trimis-o la bastardul lui Bolton. Ridică ciotul, arătând spre ea. Am vrut să-ţi spun asta înainte să alergi după ea s-o salvezi şi să-ţi dai viaţa pentru o cauză

nobilă. Te descurci binişor cu sabia, dar nu într-atât încât să te lupţi de una singură cu două sute de oameni.

Brienne clătină din cap.

— Când Lordul Bolton va afla că tatăl tău l-a plătit cu o monedă falsă…

— O, ştie. *Lannisterii mint,* ai uitat? N-are nici o importanţă. Fata asta îi serveşte scopul la fel de bine. Cine va spune că *nu e* Arya Stark? Toţi cei care i-au fost apropiaţi sunt morţi, în afară de sora ei, care a dispărut.

— De ce-mi spui mie toate astea, dacă sunt adevărate? Trădezi secretele tatălui tău.

Secretele Mâinii, gândi el. *Nu mai am tată.*

— Îmi plătesc datoriile ca orice leuşor cuminte. I-am promis Catelynei Stark fiicele… şi una dintre ele e încă în viaţă. S-ar putea ca fratele meu să ştie unde se află, dar oricum, nu vrea să spună. Cersei e convinsă că Sansa l-a ajutat să-l 180

omoare pe Joffrey.

Gura lui Brienne se strânse, îndârjită.

— N-am să cred că fata aceea blândă e o criminală. Lady Catelyn spunea că

are o inimă iubitoare. Fratele tău e vinovat. Ser Loras spunea că a fost o judecată.

— Două, de fapt. Vorbe şi săbii – şi unele, şi altele l-au părăsit. O nebunie.

Te-ai uitat de la fereastră?

— Celula mea dă spre mare. Dar am auzit strigătele.

— Prinţul Oberyn din Dorne e mort, Gregor Clegane pe moarte, iar Tyrion rămâne condamnat în faţa zeilor şi a oamenilor. Îl ţin într-o celulă neagră până

când îl execută.

Brienne îl privi:

— Tu nu crezi că e vinovat.

Jaime îi zâmbi obosit.

— Vezi, fătucă? Ne cunoaştem unul pe altul prea bine. Tyrion a vrut să fie ca mine de când a făcut primul pas, dar

nu mi-a semănat niciodată în privinţa regicidului. Sansa Stark l-a omorât pe Joffrey. Fratele meu a păstrat tăcerea ca s-o protejeze. Are asemenea accese de galanterie din când în când. Ultimul l-a costat nasul. Acesta îl va costa capul.

— Nu, spuse Brienne. N-a fost fiica stăpânei mele, nu se poate.

— Iată fătuca toantă şi căpoasă pe care o ştiam.

Fata roşi.

— Numele meu este…

— Brienne de Tarth. Jaime oftă. Am un dar pentru tine. Întinse mâna sub scaunul Lordului Comandant şi o scoase la iveală înfăşurată în falduri de catifea purpurie.

Brienne se apropie ca şi cum pachetul ar fi putut s-o muşte, întinse o mână

imensă, pătată de pistrui, şi ridică un colţ al materialului. Rubinele sclipiră în lumină. Luă comoara cu băgare de seamă, îndoi degetele în jurul mânerului de piele şi scoase încet sabia din teacă. Unduiri sângerii şi negre străluciră. Un deget de lumină oglindită trecu roşu de-a lungul tăişului.

— E oţel valyrian? N-am mai văzut niciodată asemenea culori.

— Nici eu. A fost o vreme când mi-aş fi dat mâna dreaptă ca să mânuiesc o asemenea sabie. Acum se pare că o asemenea sabie se iroseşte la mine. Ia-o.

Înainte de a apuca să refuze, Jaime continuă: O sabie atât de preţioasă merită un nume. Mi-ar face plăcere dacă ai putea s-o numeşti Devotata. Şi încă un lucru: sabia are un preţ.

Faţa ei se întunecă.

— Ţi-am spus că nu voi sluj…

— … fiinţe atât de ticăloase ca noi. Da, îmi amintesc. Ascultă-mă până la capăt, Brienne. Amândoi am făcut jurăminte în privinţa Sansei Stark. Cersei vrea ca fata să fie găsită şi omorâtă, chiar şi în fundul pământului…

Chipul urât al Briennei fremăta de furie.

— Dacă crezi că aş face vreun rău fiicei stăpânei mele pentru o sabie, tu…

— *Taci şi ascultă,* izbucni Jaime, înfuriat de presupunerea ei. Mai întâi vreau s-o găseşti pe Sansa şi s-o duci într-un loc sigur. Cum altfel să ne împlinim jurămintele idioate în faţa nepreţuitei şi moartei Lady Catelyn?

Fetişcana clipi.

— Credeam…

— Ştiu ce credeai. Dintr-odată, era sătul s-o mai vadă. *Behăie ca o oaie nenorocită.* Când Ned Stark a murit, Dreptatea Regelui a primit sabia lui, îi spuse Jaime. Dar tatăl meu a considerat că o asemenea armă era irosită pe un simplu călău. I-a dat lui Ser Ilyn o altă sabie şi a cerut ca Gheaţa să fie topită şi refăcută.

Metalul a ajuns pentru două săbii noi. În mâna ta se află una dintre ele. Aşadar, o vei apăra pe fiica lui Ned Stark cu oţelul sabiei lui Ned Stark, dacă asta are pentru tine vreo importanţă.

— Ser… îţi datorez o scu…

Jaime o întrerupse:

— Ia sabia aia afurisită şi pleacă, până ce nu mă răzgândesc. În grajduri găseşti o iapă murgă, urâtă ca tine, dar oarecum mai bine antrenată. Urmăreşte-l pe Walton Picioare-de-Oţel, caut-o pe Sansa sau du-te acasă la insula ta de safire, mie mi-e totuna. Nu mai vreau să te văd.

— Jaime.

— *Regicidule,* îi reaminti el. Mai bine ai folosi sabia aia ca să-ţi scoţi ceara din urechi, fătucă. Am terminat.

Cu încăpăţânare, Brienne insistă:

— Joffrey era…

— Regele meu. Las-o aşa.

— Ai spus că Sansa l-a omorât. De ce o aperi?

Pentru că Joff n-a însemnat pentru mine mai mult decât un jet de sămânţă

între picioarele lui Cersei. Şi pentru că merita să moară.

— Am făcut regi şi i-am doborât. Sansa Stark este ultima mea şansă la onoare.

Jaime afişă un zâmbet firav. În plus, regicizii trebuie să ţină unul cu altul. Ai de gând să pleci vreodată?

Mâna ei mare se strânse în jurul Devotatei.

— Da, o să plec. Şi o s-o găsesc pe fată şi o s-o apăr. De dragul nobilei sale mame. Şi al tău. Se înclină, ceremonioasă, se răsuci pe călcâie şi plecă.

Jaime rămase singur la masa albă, în timp ce umbrele se furişau în încăpere.

Când începu să se lase înserarea, aprinse o lumânare şi deschise Cartea Albă la pagina lui. Pană şi cerneală găsi într-un sertar. Sub ultimul rând al lui Ser Barristan, Jaime scrise, cu o mână stângace care ar fi putut fi pusă pe seama unui copil de şase ani pe care un maester tocmai îl învăţa primele litere.

Înfrânt în Pădurea Şoaptelor de Tânărul Lup Robb Stark, în timpul Războiului 182

Celor Cinci Regi. Ţinut ostatic la Riverrun şi răscumpărat în schimbul unei promisiuni neîndeplinite. Capturat din nou de Bravii Camarazi şi schilodit din ordinul lui Vargo Hoat, căpitanul lor, pierzându-şi mâna dreaptă sub sabia lui Zollo cel Gras. Adus la Debarcaderul Regelui prin grija Briennei, Fecioara din Tarth.

Când isprăvi, mai mult de trei sferturi din pagina lui rămânea să fie umplută, între leul auriu de pe scutul purpuriu din partea de sus şi scutul imaculat de jos.

Ser Gerold Hightower îi începuse relatarea, iar Ser Barristan Selmy o continuase, dar urmarea va trebui s-o scrie Jaime Lannister însuşi. Putea scrie ce voia, de acum înainte.

Orice voia…

JON

Vântul bătea sălbatic dinspre est, cu atâta putere încât cuşca grea se legăna ori de câte ori o rafală o prindea. Scârţâia pe lângă Zid, scuturând gheaţa de pe el şi fluturând mantia lui Jon printre zăbrele. Cerul era de ardezie, soarele doar o pată

palidă de lumină în spatele norilor. Peste câmpul măcelului vedea pâlpâind o mie de focuri, dar lumina lor părea mică şi neputincioasă împotriva întunericului şi a frigului.

O zi cumplită. Jon cuprinse zăbrelele cu mâinile înmănuşate şi se ţinu strâns când vântul izbi cuşca încă o dată. Când se uită direct în jos, printre picioare, pământul era pierdut în umbră, ca şi cum ar fi coborât într-o groapă fără fund. *Ei, bine, moartea este un fel de groapă fără fund, şi, când totul se va isprăvi, numele meu va fi umbrit pe vecie.*

Copiii bastarzi erau născuţi din desfrâu şi minciună, se spunea; firea lor era destrăbălată şi trădătoare. Cândva, Jon îşi pusese în gând să arate că nu era aşa, să-i dovedească nobilului său tată că putea să fie un fiu la fel de bun şi devotat ca Robb. *Am stricat totul.* Robb devenise un rege erou, iar Jon, dacă-şi va aminti cineva de el, va rămâne un trădător, un sperjur şi un ucigaş. Era bucuros că Lordul Eddard nu era în viaţă, să vadă această ruşine.

Ar fi trebuit să rămân în peştera aceea, cu Ygritte. Dacă exista o viaţă de apoi, spera să-i poată spune asta. *Mă va zgâria pe faţă, aşa cum a făcut vulturul, şi mă*

va ocări, făcându-mă laş, dar oricum îi voi spune. Îşi îndoi mâna sabiei, aşa cum îl învăţase Maester Aemon. Obiceiul devenise parte din el şi avea nevoie de degete flexibile ca să aibă o şansă cât de mică să-l omoare pe Mance Rayder.

Îl trăseseră afară în dimineaţa aceasta, după patru zile în gheaţă, închis într-o celulă de un metru şi jumătate pe un metru şi jumătate, prea scundă ca să poată sta în picioare, prea îngustă ca să se întindă pe spate. Aşa cum descoperiseră de mult administratorii, mâncarea şi carnea rezistau vreme îndelungată în cămările de 183

gheaţă săpate la poalele Zidului… dar prizonierii nu.

— Vei muri aici, Lord Snow, îi spusese Ser Alliser, chiar înainte de a închide uşa grea de lemn, şi Jon îl crezuse.

Dar în dimineaţa aceasta veniseră să-l scoată şi îl duseseră, tremurând şi scuturându-se, înapoi în Turnul Regelui, să stea încă o dată în faţa guşatului Janos Slynt.

— Maesterul ăla bătrân a spus că nu te pot spânzura, afirmase Janos Slynt. I-a scris lui Cotter Pyke şi chiar a avut impertinenţa să-mi arate scrisoarea. Spune că

nu eşti trădător.

— Aemon a trăit prea mult, lordul meu, l-a lămurit Ser Alliser. Minţile i s-au întunecat, la fel ca ochii.

— Da, a spus Slynt. Un orb cu un colan la gât, cine se crede?

Aemon Targaryen, a gândit Jon, *fiul unui rege şi fratele unui rege şi un posibil rege.* Dar nu spuse nimic.

— Cu toate acestea, a continuat Slynt, nu vreau să se spună că Janos Slynt a spânzurat un om pe nedrept. Nu vreau. Am hotărât să-ţi dau o ultimă şansă să

dovedeşti că eşti cinstit, aşa cum pretinzi, Lord Snow. O ultimă ocazie să-ţi faci datoria, da. Se ridică în picioare. Mance Rayder vrea să negocieze cu noi. Ştie că

nu mai are nici o şansă, acum că a venit Janos Slynt, aşa că vrea să discute acest Rege-de-Dincolo-de-Zid. Dar omul e laş şi nu vrea să vină la noi. Fără doar şi poate, ştie că l-aş spânzura. L-aş spânzura de picioare, în vârful Zidului, de o frânghie lungă de treizeci de metri. Dar nu va veni. Spune să-i trimitem un sol.

— Te trimitem pe tine, Jon Snow. Ser Alliser a zâmbit.

— Pe mine? Glasul lui Jon era vlăguit. De ce pe mine?

— Tu ai fost alături de ei, a spus Thorne. Mance Rayder te cunoaşte. Va fi mai dispus să aibă încredere în tine.

Era o idee atât de greşită, încât lui Jon îi venea să râdă.

— Aţi înţeles pe dos. Mance Rayder m-a suspectat încă de la început. Dacă

apar în tabăra lui îmbrăcat iarăşi în mantie neagră, venind din partea Rondului de Noapte, va şti că l-am trădat.

— A cerut un sol, i-l trimitem, a zis Slynt. Dacă eşti prea laş să dai ochii cu acest rege trădător, te putem duce înapoi în celula ta de gheaţă. De data aceasta fără blănuri, mă gândesc. Da.

— Nu-i nevoie, lordul meu, a spus Ser Alliser. Lordul Snow va face după cum îi cerem. Vrea să ne arate că nu e trădător. Vrea să arate că e un om devotat al Rondului de Noapte.

Thorne era de departe cel mai deştept dintre cei doi, îşi dădu seama Jon. Se vedea de la o poştă că fusese ideea lui. Jon era prins în capcană.

— Mă duc, a spus el scurt şi tăios.

— *Lordul meu,* i-a reamintit Janos Slynt. Ni te vei adresa cu…

— Mă duc, *lordul meu.* Dar faci o greşeală, *lordul meu.* Trimiţi pe cine nu 184

trebuie, *lordul meu.* Mance Rayder o să se înfurie numai când mă va vedea.

Lordul meu ar avea mai multe şanse dacă i-ar trimite…

— Termeni de pace? Ser Alliser a chicotit.

— Janos Slynt nu discută cu sălbaticii nelegiuiţi termeni de pace, Lord Snow.

Nu, aşa ceva nu face.

— Nu te trimitem să *discuţi* cu Mance Rayder, a precizat Ser Alliser. Te trimitem să-l omori.

Vântul şuiera printre gratii şi Jon Snow tremura. Piciorul îi pulsa, capul la fel.

Nu era în stare să omoare un pisoi, dar nu avea încotro. *Capcana are dinţi.*

Fiindcă Maester Aemon insista asupra nevinovăţiei lui Jon, Lordul Janos nu îndrăznea să-l lase în gheaţă, să moară. Aşa era mai bine.

— Onoarea noastră nu înseamnă mai mult decât viaţa noastră, atât timp cât regatul oamenilor este în siguranţă, îi spusese Qhorin Halfhand la Ghearele îngheţate. Trebuia să-şi amintească asta. Fie că îl omora pe Mance, fie că încerca şi eşua, oamenii liberi aveau să-l ucidă. Nici abandonul nu era posibil, dacă ar fi avut cumva asemenea intenţii: pentru Mance, era un mincinos dovedit şi un trădător.

Când cuşca se opri, cu o smucitură, Jon sări pe pământ şi clătină Gheara Lungă

de mâner, s-o slăbească din strânsoarea tecii. Poarta era la câţiva metri de picioarele lui, încă blocată de rămăşiţele ţestoasei, cu hoiturile mamuţilor putrezind înăuntru. Mai erau şi alte cadavre risipite printre butoaie sfărâmate, smoală întărită şi petice de iarbă pârjolită, toate în umbra Zidului. Jon nu avea nici un chef să zăbovească aici. Porni către tabăra sălbaticilor, pe lângă trupul unui uriaş mort cu capul zdrobit de o piatră. Un corb ciugulea creierul din craniul sfărâmat al uriaşului. Pasărea îşi ridică privirea când trecu pe lângă ea. *Snow,* ţipă

corbul. *Snow, Snow.* Apoi îşi deschise aripile şi îşi luă zborul.

Îndată ce porni mai departe, un călăreţ se desprinse din tabăra sălbaticilor şi porni spre el. Se întreba dacă era Mance, venind să negocieze pe teren neutru.

Poate că aşa ar fi mai uşor, deşi oricum nu va fi uşor. Dar când distanţa dintre ei se micşoră, Jon văzu că era un bărbat mic şi îndesat, cu brăţări de aur sclipindu-i pe braţele vânjoase şi cu o barbă albă răsfirată pe pieptu-i masiv.

— Hah! bubui Tormund când se întâlniră. Jon Snow cioara. M-am temut că

n-o să te mai vedem.

— Credeam că nu te temi de nimic, Tormund.

Sălbaticul rânji.

— Bine zis, flăcăule. Văd că mantia ţi-e neagră. Lui Mance n-o să-i placă asta.

Dacă ai venit să treci iarăşi de cealaltă parte, ai face mai bine să te urci înapoi pe Zidul ăla al tău.

— M-au trimis să tratez cu Regele-de-Dincolo-de-Zid.

— Să tratezi? Tormund izbucni în râs. Asta-i bună. Hah! Mance vrea să

vorbească, e adevărat. Dar n-aş crede că vrea să discute cu *tine.*

— Pe mine m-au trimis.

— Văd şi eu. Să mergem, atunci. Vrei să călăreşti?

— Pot merge pe jos.

— Ne-aţi dat ceva de furcă. Tormund îşi întoarse calul către tabăra sălbaticilor.

Tu şi fraţii tăi, n-am ce zice. Două sute de morţi şi o duzină de uriaşi. Mag însuşi s-a dus la poarta aia a voastră şi nu s-a mai întors.

— A murit de sabia unui om curajos pe nume Donai Noye.

— Aşa? A fost vreun mare lord, Donai Noye ăsta, nu-i aşa? Un cavaler sfrijit de-al vostru, cu izmene de oţel.

— Un fierar. Avea o singură mână.

— Un fierar ciung l-a ucis pe Mag cel Puternic? Hah! Trebuie c-a fost o luptă

pe cinste. Mance va face un cântec despre asta, să vezi numai! Tormund luă o ploscă de sub şa şi o destupă. Asta o să ne încălzească puţin. Pentru Donai Noye şi Mag cel Puternic! Luă o înghiţitură şi îi întinse plosca lui Jon.

— Pentru Donai Noye şi Mag cel Puternic. Plosca era plină cu mied, dar un mied aşa de tare, încât ochii lui Jon se umplură de lacrimi, iar prin piept îi şerpuiau cârcei de foc. După celula de gheaţă şi drumul lung în cuşca de fier, căldura era bine-venită.

Tormund luă plosca şi mai dădu pe gât o duşcă, apoi se şterse la gură.

— Magnarul din Thenn ne-a jurat c-o să deschidă larg poarta, iar noi nu va trebui decât să trecem cântând. Urma să doboare tot Zidul.

— A doborât o parte, zise Jon. În capul lui.

— Hah! făcu Tormund. Ei, bine, niciodată nu mi-a fost de prea mare folos Styr Magnarul. Când un om n-are barbă, nici păr şi nici urechi, n-ai de unde să-l apuci când lupţi. Îşi conducea încet calul, ca Jon să poată ţine pasul cu el. Ce-ai păţit la picior?

— O săgeată. Una de-a Ygrittei, cred.

— Asta da femeie. Azi te sărută, mâine te umple de săgeţi.

— E moartă.

— Da? Tormund clătină trist din cap. Păcat. Dacă aş fi fost cu zece ani mai tânăr, aş fi furat-o eu. Părul ăla al ei. Ei, bine, focurile cele mai fierbinţi se sting cel mai repede. Ridică plosca. Pentru Ygritte, cea sărutată de foc! Bău cu nesaţ.

— Pentru Ygritte, cea sărutată de foc, repetă Jon, când Tormund îi dădu iarăşi plosca. Bău cu şi mai mult nesaţ.

— Tu ai omorât-o?

— Fratele meu. Jon nu aflase niciodată care dintre ei şi spera că nici nu va afla.

— Ciori afurisite! Tormund vorbea pe un ton ţâfnos, dar ciudat de blând.

Sabie-Lungă a furat-o pe fiica mea, Munda. Piersicuţa mea. A luat-o chiar din cortul meu, cu toţi cei patru fraţi ai ei în preajmă. Toregg a dormit tot timpul, mocofanul, iar Torwynd… ei, bine, Torwynd Blegul, asta spune totul, nu-i aşa?

Dar cei mici i-au tras o chelfăneală.

— Şi Munda? întrebă Jon.

— E sânge din sângele meu, zise Tormund cu mândrie. I-a spart buza şi i-a muşcat o jumătate de ureche şi am auzit că are atâtea zgârieturi pe spate că nu poate nici măcar să-şi

poarte mantia. Dar Munda îl place destul de mult. Şi de ce nu? Nu se luptă cu sabia, ştii. N-a avut sabie niciodată. Atunci de unde crezi că

s-a ales cu numele ăsta? Hah!

Jon râse cu poftă. Chiar acum, chiar aici. Ygritte ţinea la Ryk Sabie-Lungă.

Jon spera că găsise puţină bucurie alături de Munda lui Tormund. Oricine trebuia să găsească puţină bucurie undeva.

„Nimic nu ştii, Jon Snow”, i-ar fi spus Ygritte. *Ştiu că o să mor,* gândi el. *Asta ştiu, cel puţin. „ Toţi bărbaţii mor”,* aproape o putea auzi spunând, *„şi toate femeile şi fiecare vietate care zboară sau înoată sau aleargă. Nu contează când mori, ci cum o faci, Jon Snow.” Ţie ţi-e uşor să vorbeşti,* îi răspunse Jon în gând.

Tu ai murit vitează în luptă, atacând castelul unui duşman. Eu o să mor trădător şi ucigaş. Şi moartea lui nici nu va veni iute, dacă nu cumva îi va ieşi în cale în vârful săgeţii lui Mance.

Curând ajunseră printre corturi. Era o tabără obişnuită a sălbaticilor, o harababură de focuri şi gropi de gunoaie, copii şi capre rătăcind în voie, oi behăind printre copaci, piei de cai agăţate la uscat. Nu aveau nici un plan, nici o ordine, nici o apărare. Dar peste tot erau bărbaţi şi femei şi animale.

Mulţi îl ignorară, dar la fiecare om care continua să-şi vadă de treabă, erau zece care se opreau să se holbeze, copii ghemuiţi lângă focuri, bătrâne în docare, oameni ai peşterilor, cu feţele pictate, luptători cu gheare şi şerpi şi felurite capete pe scuturi, cu toţii se întorceau să se uite. Jon văzu şi suliţaşe, cu părul lung fluturând în vântul cu miros de pin care suspina printre copaci.

Nu erau dealuri aici, dar cortul alb al lui Mance Rayder fusese înălţat pe o ridicătură de pământ stâncos, la marginea pădurii. Regele-de-Dincolo-de-Zid aştepta afară, cu mantia-i zdrenţuită, roşie cu negru, fluturând în vânt. Jon văzu că

Harma Cap de Câine era cu el, întoarsă din atacurile şi manevrele ei de la Zid, iar Varamyr Şasepiei era şi el acolo, însoţit de o pisică-nălucă şi doi lupi supli, cenuşii.

Când văzură pe cine trimisese Rondul, Harma întoarse capul şi scuipă, iar unul dintre lupii lui Varamyr îşi dezveli colţii, mârâind.

— Trebuie să fii foarte curajos sau foarte prost, Jon Snow, spuse Mance Rayder, să te întorci la noi îmbrăcat în mantia neagră.

— Ce altceva să poarte un om al Rondului de Noapte?

— Omoară-l, îl îndemnă Harma. Trimite-i trupul sus, în cuşca aia a lor, să le spună că vrem pe altcineva. Capul o să-l păstrez, să-mi fac din el stindard. Un trădător e mai rău decât un câine.

— V-am avertizat că e făţarnic. Tonul lui Varamyr era potolit, dar pisica-187

nălucă îl privea pe Jon cu nesaţ, cu ochii ei înguşti, cenuşii. Niciodată nu mi-a plăcut cum miroase.

— Vârâ-ţi ghearele la loc, fiară. Tormund Năpasta Uriaşilor sări jos de pe cal.

Băiatul a venit să asculte. Dacă pui laba pe el, poate c-o să mă aleg cu mantia aia de om-fiară pe care mi-o doream.

— Tormund Prietenul Ciorilor, mârâi Harma. Eşti un mare gogoman, bătrâne.

Omul-fiară avea faţa pământie, umerii rotunjiţi şi era chel; un şoricel de om cu ochi de lup.

— După ce îmblânzeşti un cal, oricine îl poate călări, spuse el cu glas domol.

După ce o fiară s-a unit cu un om, oricine poate să se strecoare în pielea ei şi s-o călărească. Orell se ofilea sub penele lui, aşa că mi-am însuşit eu vulturul. Dar apropierea funcţionează în ambele direcţii, omule-lup. Orell trăieşte acum în mine şi îmi şopteşte cât de mult te urăşte. Şi pot să plutesc deasupra Zidului şi să văd cu ochi de vultur.

— Aşadar, ştim, zise Mance. Ştim cât de puţini aţi fost când aţi oprit ţestoasa.

Ştim câţi au venit de la Eastwatch. Ştim cum vi s-au împuţinat proviziile. Smoala, uleiul, săgeţile, suliţele. Până şi scara voastră e distrusă, iar cuşca aia nu poate să

ridice decât câţiva. Ştim. Şi acum tu ştii că ştim. Deschise clapa cortului. Vino înăuntru. Ceilalţi, aşteptaţi afară.

— Cum? Chiar şi eu? se miră Tormund.

— *În special* tu. Întotdeauna.

Era cald înăuntru. Un foc mic era aprins sub găurile de fum şi un mangal ardea mocnit lângă maldărul de blănuri sub care zăcea Dalia, lividă şi transpirată. Sora ei o ţinea de mână. *Val,* îşi aminti Jon.

— Mi-a părut rău când a căzut Jarl, îi spuse el.

Val îl privi cu ochi verzi, palizi.

— Se căţăra întotdeauna prea repede.

Era la fel de frumoasă cum şi-o amintea, suplă, cu pieptul plin, mlădioasă ca o trestie, cu pometi înalţi şi un păr des de culoarea mierii, care i se revărsa până la brâu.

— Daliei i-a venit sorocul, îi explică Mance. Ea şi Val rămân aici. Ele ştiu ce vreau să-ţi spun.

Jon îşi păstra chipul neclintit ca gheaţa. *E odios să omori un om în propriul lui cort, în timpul armistiţiului. Trebuie să-l ucid în faţa soţiei sale, în timp ce li se naşte copilul?* Strânse mâna sabiei. Mance nu purta armură, dar avea şi el sabia atârnată la şoldul stâng. Şi mai erau şi alte arme în cort, pumnale şi cuţite, un arc şi o tolbă cu săgeţi, o suliţă cu capul de bronz, lângă acel mare şi negru…

… corn.

Jon îşi ţinu răsuflarea.

Un corn de război. Un corn de război al naibii de mare.

— Da, spuse Mance. Cornul Iernii, pe care l-a sunat odinioară Joramun, să

trezească uriaşii din pământ.

Cornul era imens, măsurând doi metri şi jumătate de-a lungul curburii şi atât de larg la gură încât ar fi putut să-şi vâre mâna înăuntru până la cot. *Dacă provine de la un*

zimbru, e cel mai mare zimbru care a existat vreodată. La început, crezu că benzile din jurul lui erau din bronz, dar când se apropie, îşi dădu seama că erau din aur. *Aur vechi, mai mult brun decât galben, şi gravat cu rune.*

— Ygritte spunea că n-ai reuşit să găseşti cornul.

— Credeai că numai ciorile ştiu să mintă? Mi-ai plăcut destul de mult, pentru un bastard… dar n-am avut niciodată încredere în tine. Încrederea mea trebuie câştigată.

Jon îl privi în faţă.

— Dacă ai avut în tot acest timp Cornul lui Joramun, de ce nu l-ai folosit? De ce te-ai ostenit să construieşti ţestoase şi să-i trimiţi pe Thenni să ne omoare în paturile noastre? Dacă acest corn e aşa cum spun cântecele, de ce nu sufli în el şi gata?

Cea care îi răspunse fu Dalia, Dalia cea însărcinată, zăcând sub maldărul de blănuri, lângă mangal.

— Noi, oamenii liberi, ştim lucruri pe care voi, îngenuncheaţii, le-aţi uitat.

Uneori calea cea mai scurtă nu e cea mai sigură, Jon Snow. Lordul cu Coarne a spus cândva că vrăjitoria este o sabie fără mâner. N-ai cum s-o apuci fără să te tai.

Mance îşi trecu o mână pe curbura uriaşului corn.

— Sperasem că Styr şi Jarl îi vor lua pe fraţii tăi pe nepregătite şi ne vor deschide poarta. Am îndepărtat garnizoana voastră prin atacuri simulate, descinderi şi diversiuni. Bowen Marsh a muşcat momeala, după cum ştiam, dar şleahta ta de schilozi şi orfani s-a dovedit mai îndărătnică decât ne aşteptam. Dar să nu crezi că ne-aţi oprit. Adevărul e că sunteţi prea puţini, iar noi prea mulţi. Aş

putea să continui atacul aici şi totuşi să trimit zece mii de oameni dincolo de Golful Focilor, cu plutele, să atace Eastwatch din spate. Aş putea lua cu asalt şi Turnul Umbrei. Cunosc împrejurimile mai bine ca oricine. Aş putea trimite oameni şi mamuţi să smulgă din temelii porţile castelelor pe care le-aţi abandonat, toate deodată.

— Atunci, de ce n-o faci? Jon ar fi putut scoate Gheara Lungă chiar atunci, dar voia să audă ce avea de spus sălbaticul.

— Din cauza sângelui, răspunse Mance Rayder. Aş putea câştiga în cele din urmă, da, dar m-aţi însângera şi oamenii mei au sângerat destul.

— N-ai suferit pierderi atât de grele.

— Nu din partea voastră. Mance Rayder cercetă chipul lui Jon. Ai văzut Pumnul Primilor Oameni. Ştii ce s-a întâmplat acolo. Ştii cu cine avem de-a face.

— Ceilalţi…

— Devin din ce în ce mai puternici pe măsură ce zilele se scurtează şi nopţile sunt mai reci. Mai întâi vă omoară pe voi, apoi trimit morţii voştri împotriva 189

noastră. Uriaşii n-au fost în stare să li se opună, nici Thennii, nici clanurile râului de gheaţă, nici Copitaţii.

— Nici tu?

— Nici eu. Era furie în acea recunoaştere, şi nespusă amărăciune. Raymun Barbă-Roşie, Bael Bardul, Gendel şi Gome, Lordul cu Coarne, cu toţii au venit la sud să cucerească, dar eu am venit cu coada între picioare, să mă ascund sub Zidul vostru. Atinse cornul din nou. Dacă sun Cornul Iernii, Zidul va cădea. Sau cel puţin aşa spun cântecele. Printre oamenii mei sunt unii care nu-şi doresc nimic mai mult.

— Dar dacă Zidul cade, spuse Dalia, ce-i mai poate opri pe *Ceilalţi?*

Mance îi zâmbi drăgăstos.

— Mi-am găsit o femeie înţeleaptă. O adevărată regină. Se întoarse din nou spre Jon: Du-te înapoi şi spune-le să deschidă porţile şi să ne lase să trecem. Dacă

o fac, o să le dau cornul şi Zidul va rămâne în picioare până la sfârşitul veacurilor.

Să deschidă porţile şi să-i lase să treacă. Uşor de spus, dar ce ar urma? Uriaşi aşezându-şi tabăra pe ruinele Winterfellului. Canibali în pădurea zeilor, căruţe străbătând

ţinuturile gorganelor, oameni liberi răpind fetele marangozilor şi argintarilor de la Portul Alb şi ale pescarilor de la Ţărmul Stâncos.

— Eşti un rege adevărat? întrebă Jon pe neaşteptate.

— N-am avut niciodată o coroană pe cap, nici nu m-am aşezat pe un afurisit de tron, dacă asta mă întrebi, răspunse Mance. Obârşia mea e cât se poate de umilă.

Nici un septon nu mi-a uns vreodată capul cu ulei. N-am nici un castel, iar regina mea poartă blănuri şi chihlimbar, nu mătăsuri şi safire. Sunt propriul meu campion, propriul meu bufon şi propriul meu harpist. Nu devii Rege-de-Dincolo-de-Zid fiindcă aşa a fost tatăl tău. Oamenii liberi nu urmează un nume şi nu vor să

ştie care frate s-a născut primul. Ei urmează luptători. Când am părăsit Turnul Umbrei, erau cinci oameni care se fuduleau cum că ar fi din plămadă regească.

Unul era Tormund, altul Magnarul. Pe ceilalţi trei i-am omorât când au dovedit că

preferă să lupte decât să se supună.

— Îţi poţi omorî duşmanii, spuse pe şleau Jon, dar poţi să-ţi stăpâneşti prietenii? Dacă-i lăsăm pe oamenii tăi să treacă, eşti destul de puternic să-i faci să

respecte pacea regelui şi să se supună legilor noastre?

— Legile cui? Ale Winterfellului şi ale Debarcaderului Regelui? Mance râse.

Când o să vrem legi, o să ni le facem singuri. Puteţi să vă păstraţi şi dreptatea regelui, şi dările lui. Eu vă ofer cornul, nu libertatea noastră. Nu vom îngenunchea în faţa voastră.

— Şi dacă refuzăm oferta? Jon nu avea nici o îndoială că aşa vor face. Poate că

Bătrânul Urs cel puţin ar fi stat să asculte, deşi s-ar fi împotrivit ideii de a lăsa treizeci sau patruzeci de mii de sălbatici să cutreiere în voie prin Cele Şapte Regate. Dar Alliser Thorne şi Janos Slynt vor respinge ideea de la bun început.

— Dacă refuzaţi, zise Mance Rayder, Tormund Năpasta Uriaşilor va suna 190

Cornul Iernii peste trei zile, în zori.

Putea să ducă mesajul la Casterly Rock şi să le spună despre corn, dar dacă îl lăsa pe Mance Rayder în viaţă, Lordul Janos Slynt şi Ser Alliser se vor folosi de asta ca dovadă că este un trădător. O mie de gânduri trecură prin mintea lui Jon.

Dacă aş putea distruge cornul, să-l zdrobesc aici şi acum... dar înainte să poată

să cugete la asta pe-ndelete, auzi geamătul grav al unui alt corn, înăbuşit de pereţii cortului. Mance îl auzi şi el. Încruntându-se, se duse la intrare. Jon îl urmă.

Cornul de război se auzea mai tare afară. Chemarea lui pusese în mişcare tabăra sălbaticilor. Trei Copitaţi trecură în goană pe lângă ei, cu suliţe lungi în mâini. Caii nechezau şi fornăiau, uriaşii strigau în Limba Veche şi până şi mamuţii erau agitaţi.

— Corn de cercetaş, îl anunţă Tormund pe Mance.

— Se apropie ceva. Varamyr stătea cu picioarele încrucişate pe pământul pe jumătate îngheţat, iar lupii lui îi dădeau ocol neliniştiţi. O umbră alunecă deasupra şi Jon ridică privirea, văzând aripile albastre-cenuşii ale vulturului. Vine dinspre est.

Când morţii se ridică, zidurile şi ţăruşii şi săbiile nu înseamnă nimic, îşi aminti el. *Cu morţii nu te poţi lupta, Jon Snow. Nimeni nu ştie asta mai bine decât mine.*

Harma se încruntă.

— Est? Arătările ar trebui să fie în spatele nostru.

— Est, repetă omul-fiară. *Se apropie ceva.*

— Ceilalţi? întrebă Jon.

Mance îşi scutură capul.

— Ceilalţi nu vin niciodată când soarele e pe cer. Peste câmpul măcelului huruiau care înţesate de oameni agitându-şi suliţele din os ascuţit. Suspină adânc.

Unde naiba cred că se duc? Quenn, adu-i pe nătărăii ăia înapoi unde le e locul.

Aduceţi-mi calul. Iapa, nu armăsarul. Am nevoie şi de armură. Mance aruncă o privire bănuitoare câte Zid. Pe parapeţii de gheaţă, soldaţii de paie stăteau şi adunau săgeţi, dar nu se vedea nici o mişcare. Harma, ia-ţi călăreţii. Tormund, caută-ţi fiii şi dă-mi trei rânduri de suliţe.

— Da, făcu Tormund, îndepărtându-se cu paşi mari.

Omul-fiară cu înfăţişare de şoricel închise ochii şi spuse:

— Îi văd. Vin de-a lungul pâraielor şi pe poteci.

— *Cine?*

— Oameni. Oameni călare. Oameni în oţel şi oameni în negru.

— Ciori. Mance rosti cuvântul ca pe o înjurătură. Se întoarse către Jon: Vechii mei fraţi credeau că mă prind cu pantalonii în vine dacă mă atacă în timp ce discutăm?

— Dacă au plănuit un atac, mie, unul, nu mi-au spus. Jon nu credea. Lordul Janos nu avea oamenii cu care să atace tabăra sălbaticilor. În plus, era în partea 191

cealaltă a Zidului, iar poarta era blocată cu dărâmături. *Avea în minte un alt soi de trădare, aici nu poate fi mâna lui.*

— Dacă mă minţi iarăşi, nu te vei întoarce viu acasă, îl ameninţă Mance.

Străjerii lui îi aduseseră calul şi armura. Jon văzu oameni alergând prin tabără, care încotro, unii grupându-se ca şi cum s-ar fi pregătit să atace Zidul, alţii strecurându-se în pădure, femei conducând docare către est, mamuţi rătăcind spre vest. Întinse mâna peste umăr şi scoase Sabia Lungă din teacă chiar în clipa când un şir răsfirat de cercetaşi se ivi la liziera pădurii, la trei sute de metri depărtare.

Purtau cămăşi negre de zale, coifuri negre şi mantii negre. Pe jumătate îmbrăcat în armură, Mance scoase sabia: N-ai ştiut nimic despre asta, aşa-i? îi spuse lui Jon cu răceală.

Încet, ca mierea într-o dimineaţă răcoroasă, cercetaşii alunecau către tabăra sălbaticilor, călcând cu grijă printre grămezi de mărăcini şi pâlcuri de copaci, peste rădăcini şi

pietre. Sălbaticii ţâşniră în întâmpinarea lor cu strigăte de război, agitând ciomege, săbii de bronz şi topoare de cremene, năpustindu-se către duşmanii din vechime. *Un strigăt, o lovitură şi o moarte de viteaz.* Jon îşi auzise fraţii vorbind despre felul de a lupta al oamenilor liberi.

— Poţi crede ce vrei, îi spuse Regelui-de-Dincolo-de-Zid, dar n-am ştiut nimic despre vreun atac.

Înainte ca Mance să apuce să răspundă, Harma trecu pe lângă ei ca o vijelie, cu treizeci de luptători în urma ei. Stindardul alerga în faţa ei, un cap de câine înfipt într-o suliţă, împroşcând sânge la fiecare pas. Mance o privi izbind cercetaşii în plin.

— S-ar putea să spui adevărul, zise el. Se pare că sunt oameni din Eastwatch.

Marinari pe cai. Cotter Pyke a avut întotdeauna mai mult curaj decât minte. L-a învins pe Lordul Oaselor la Gorganul Lung. S-ar putea să se fi gândit să facă la fel şi cu mine. Dacă aşa stau lucrurile, e un nătărău. N-are destui oameni, el…

— *Mance!* se auzi un strigăt. Era o iscoadă, ţâşnind dintre copaci pe un cal înspumat. *Mance,* mai sunt şi alţii, suntem înconjuraţi, oameni de fier, *fier,* o *oaste* de oameni de fier.

Înjurând, Mance săltă în şa.

— Varamyr, rămâi aici şi ai grijă de Dalia. Regele-de-Dincolo-de-Zid îndreptă

vârful sabiei către Jon. Şi mai pune câţiva ochi pe cioara asta. Dacă fuge, rupe-i gâtul.

— Da, aşa o să fac. Omul-fiară era mai scund cu un cap decât Jon, moale şi cu umerii căzuţi, dar pisica-nălucă îi putea scoate lui Jon maţele cu o singură labă.

Vin şi dinspre nord, îi spuse Varamyr. Mai bine du-te.

Mance îşi puse coiful cu aripi de corb. Oamenii lui erau deja călare.

— Cap de săgeată! ordonă Mance. La mine! Formaţi dispozitivul de atac. Dar când dădu pinteni iepei şi porni în

goană peste câmp, către cercetaşi, oamenii care alergau în urma lui numai în dispozitiv nu mai erau.

192

Jon făcu un pas către cort, cu gândul la Cornul Iernii, dar pisica-nălucă îi ţinu calea, dând din coadă. Nările fiarei fremătau şi de pe colţii curbaţi din faţă îi şiroia saliva. *Îmi miroase frica.* Ducea dorul Nălucii mai mult ca oricând. Cei doi lupi erau în spatele lui, mârâind.

— Flamuri, îl auzi pe Varamyr murmurând. Văd flamuri aurii, oh… Un mamut trecu pe lângă ei, trâmbiţând, cu şase arcaşi în turnul de lemn de pe spate.

Regele… nu…

Atunci omul-fiară îşi dădu capul pe spate şi ţipă.

Sunetul era cutremurător, strident, încărcat de durere. Varamyr căzu, răsucindu-se, şi pisica ţipă cu el… iar sus, sus pe cerul răsăritului, pe zidul de nori, Jon văzu vulturul *arzând.* Preţ de o clipă, străluci mai puternic decât o stea, învăluit în roşu şi auriu şi portocaliu, lovind sălbatic aerul cu aripile, ca şi cum ar fi vrut să fugă de durere. Zbură mai sus, şi mai sus, tot mai sus.

Ţipătul o scoase pe Val, albă ca varul, din cort.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? Lupii lui Varamyr se băteau, iar pisica-nălucă o luase la goană spre pădure, dar bărbatul continua să se zvârcolească la pământ.

Ce-i cu el? întrebă Val îngrozită. Unde e Mance?

— Acolo, îi arătă Jon. A plecat să lupte. Regele îşi conducea dispozitivul dezlânat spre un grup de cercetaşi, cu sabia scânteind.

— A plecat? Nu poate să plece, nu acum. A început.

— Lupta? Privi cum cercetaşii se risipeau în faţa capului de câine însângerat al Harmei. Sălbaticii urlau şi loveau şi goneau oamenii în negru înapoi în pădure.

Dar alţi oameni în negru ieşeau dintre copaci, o coloană călare. *Cavaleri pe cai de luptă,* observă Jon. Oamenii Harmei fură nevoiţi să se regrupeze şi să schimbe direcţia,

pentru a le ieşi în întâmpinare, dar mulţi dintre ei alergaseră prea departe.

— *Naşterea!* îi strigă Val.

Goarnele sunau de jur împrejur, tare şi strident. *Sălbaticii nu au goarne, doar corni de război.* Ştiau şi ei, la fel de bine: sunetul îi puse pe fugă pe oamenii liberi, care fugeau, unii să lupte, alţii să scape. Un mamut năvăli printr-o turmă de oi pe care trei bărbaţi se chinuiau s-o mâne către vest. Tobele băteau, iar sălbaticii alergau să se grupeze în careuri şi rânduri, dar se mişcau prea târziu, prea dezorganizat şi prea încet. Inamicul ieşea din pădure, dinspre est, dinspre nord-est şi dinspre nord, trei coloane mari pe cai grei de luptă, numai oţel negru, scânteietor, şi veşminte lucitoare de lână neagră. Nu erau oamenii de la Eastwatch, aceia nu fuseseră decât un şir de iscoade. O armată. *Regele!* Jon era la fel de uluit ca sălbaticii. Era cu putinţă să se fi întors Robb? Oare se pusese în mişcare, în sfârşit, băiatul de pe Tronul de Fier?

— Mai bine ai intra înapoi în cort, îi spuse Jon lui Val.

În cealaltă parte a câmpului, una dintre coloane năvălise peste Harma Cap de Câine. O alta spulberase flancul suliţaşilor lui Tormund, în timp ce el şi fiii lui încercau cu disperare să-l regrupeze. Dar uriaşii se căţărau pe mamuţii lor, iar 193

cavalerilor, pe caii lor în armuri, nu le plăcea asta deloc. Jon vedea gonacii şi caii de luptă nechezând şi împrăştiindu-se la vederea acelor munţi greoi. Dar şi tabăra sălbaticilor era cuprinsă de spaimă. Sute de femei şi copii fugeau din calea luptei, unii dintre ei nimerind chiar între copitele cailor. Văzu trei şarete ciocnindu-se când în calea lor apăru dintr-odată docarul unei bătrâne.

— Zei, şopti Val, o, zei, de ce fac asta?

— Intră în cort şi stai cu Dalia. Nu eşti în siguranţă aici.

Nici cortul nu era mult mai ferit, dar Val nu trebuia să audă asta.

— Trebuie să găsesc o moaşă, spuse ea.

— Tu eşti moaşa. Eu o să rămân aici până când se întoarce Mance.

Îl pierduse din ochi, dar acum îl vedea din nou, croindu-şi drum printr-un grup de călăreţi. Mamuţii risipiseră coloana centrală, dar celelalte două se strângeau ca nişte cleşti. La marginea estică a taberei, câţiva arcaşi îşi slobozeau săgeţile spre corturi. Văzu un mamut culegând un cavaler din şa şi azvârlindu-l la cincisprezece metri, cu o zvâcnire a trompei. Sălbaticii treceau ţipând pe lângă el: femei şi copii fugind din calea bătăliei, unii zoriţi din urmă de bărbaţi. Câţiva dintre ei îi aruncară lui Jon priviri întunecate, dar el ţinea Gheara Lungă în mână şi nimeni nu îl tulbură. Până şi Varamyr dădu bir cu fugiţii, târându-se pe mâini şi pe picioare.

Din ce în ce mai mulţi oameni se revărsau din pădure, dar acum nu doar cavaleri, ci şi călăreţi liberi, arcaşi călare şi oşteni cu cizme şi căşti, zeci de oameni, sute de oameni. O revărsare de flamuri flutura deasupra lor. Vântul le biciuia sălbatic şi Jon nu le vedea blazoanele, dar zări un cal de mare, un câmp de păsări, un cerc de flori. Şi galben, atât de mult galben, flamuri galbene cu blazon roşu. Ale cui erau însemnele acestea?

La est, la nord şi la nord-est văzu cete de sălbatici luptându-se vitejeşte, dar atacatorii îi călcau în picioare.

Oamenii liberi continuau să fie mai numeroşi, dar atacatorii aveau armuri de oţel şi cai grei de luptă. În toiul bătăliei, Jon îl zări pe Mance, ridicat în şa. Mantia lui în roşu şi negru şi coiful cu aripi de corb îl făceau uşor de reperat. Avea sabia ridicată şi oamenii se regrupau în jurul lui, când un dispozitiv de cavaleri îi spulberă cu suliţe şi săbii şi baltage. Iapa lui Mance se cabra, dând din picioare, şi o suliţă îi străpunse pieptul. Apoi valul de oţel trecu peste el.

S-a sfârşit, gândi Jon. *Sunt înfrânţi.* Sălbaticii fugeau, aruncându-şi armele.

Copitaţii şi oamenii peşterilor şi Thennii în solzi de bronz, fugeau cu toţii. Mance dispăruse, cineva flutura capul

Harmei în vârful unui ţăruş. Rândurile lui Tormund se împrăştiaseră. Doar uriaşii pe mamuţii lor mai rezistau, insule păroase într-o mare de oţel roşu. Focurile treceau de la un cort la altul şi unii dintre pinii înalţi erau şi ei cuprinşi de vâlvătaie. Iar prin fum se apropia un alt dispozitiv de luptă în săgeată, format din călăreţi în armuri, pe cai îmbrăcaţi în zale. Deasupra lor fluturau cele mai mari flamuri de până atunci, stindardele 194

regale, cât nişte cearşafuri: unul galben, cu limbi de foc lungi şi ascuţite, care înfăţişa o inimă înflăcărată, iar altul, ca o coală de aur bătut, cu un cerb negru, săltând şi unduindu-se în vând.

Robert, gândi Jon, preţ de o clipă nebună, amintindu-şi de bietul Owen, dar când goarnele sunară din nou şi cavalerii năvăliră, numele pe care îl strigau era: *Stannis! Stannis! STANNIS!*

Jon se întoarse şi intră în cort.

ARYA

În faţa hanului, atârnate de o spânzurătoare putregăită, oasele unei femei se legănau, troncănind în vânt.

Cunosc hanul ăsta. Dar în faţa uşii nu se aflase o spânzurătoare, ultima oară

când înnoptase aici cu sora ei, Sansa, sub ochiul vigilent al Septei Mordane.

— Nu vrem să intrăm, hotărî Arya dintr-odată, s-ar putea să fie fantome.

— Ştii cât a trecut de când n-am mai băut o cupă cu vin? Sandor sări din şa. În plus, trebuie să aflăm în mâna cui e vadul rubinului. Rămâi cu calul, dacă vrei, pe mine mă doare-n cot.

— Şi dacă te recunosc? Sandor nu se mai ostenea să-şi ascundă faţa. Părea să

nu-i mai pese cine îl recunoştea. S-ar putea să vrea să te ia ostatic.

— Să-ncerce numai! Îşi clătină sabia lungă în teacă şi intră pe uşă.

Ocazie mai bună nici că se putea. Arya ar fi putut să fugă, călare pe Laşa, luând cu ea şi Străinul.

Îşi muşcă buza, apoi duse caii la grajduri şi intră în han, după el.

Îl cunosc. Tăcerea i-o spunea. Dar asta nu era partea cea mai rea. Îi cunoştea şi ea. Nu hangiul uscăţiv, nici femeile, nici slugile de lângă cămin. Dar pe ceilalţi.

Pe soldaţi. Îi cunoştea pe soldaţi.

— Îţi cauţi fratele, Sandor? Mâna lui Polliver era pe sub corsajul unei fete care-i şedea în poală, dar acum o scoase la vedere.

— Caut o cupă cu vin. Hangiu, o carafă de vin roşu. Clegane aruncă o mână de gologani pe podea.

— Nu vreau necazuri, ser, spuse hangiul.

— Atunci nu-mi spune *ser.* Gura îi zvâcni. Eşti surd, nătărăule? Am comandat vin. Când omul plecă în goană, Clegane strigă după el: *Două cupe!* Şi fata e însetată.

Nu sunt decât trei, gândi Arya. Polliver îi aruncă o privire fugară, iar băiatul de lângă el nu se uită la ea deloc, dar cel de-al treilea o privi lung şi atent. Era un bărbat de statură mijlocie, cu o înfăţişare atât de banală încât era greu de spus ce vârstă avea. *Gâdilătorul. Gâdilătorul şi Polliver, amândoi.* Băiatul era un scutier, judecând după vârstă şi îmbrăcăminte. Avea un coş mare şi alb într-o parte a 195

nasului şi câteva coşuri roşii pe frunte.

— Ăsta e căţeluşul rătăcit de care vorbea Ser Gregor? îl întrebă el pe Gâdilător. Cel care a făcut pipi pe el şi a fugit?

Gâdilătorul aşează o mână pe braţul băiatului şi scutură scurt şi puternic din cap. Arya înţelese foarte bine.

Scutierul nu înţelegea sau, poate, nu-i păsa.

— Ser spunea că frăţiorul lui şi-a vârât coada între picioare când bătălia s-a încins prea tare la Debarcaderul Regelui. Zicea că luat-o la fugă scâncind. Îi rânji Câinelui prosteşte, batjocoritor.

Clegane îl cercetă pe băiat şi nu scoase o vorbă. Polliver o aruncă pe fată din braţele lui şi se ridică în picioare.

— Feciorul e beat, spuse el. Oşteanul era aproape la fel de înalt ca Sandor Clegane, dar nu la fel de bine clădit. O barbă ascuţită îi acoperea fălcile şi guşa, deasă, neagră şi îngrijită, dar capul îi era mai mult pleşuv. Nu rezistă la băutură, atâta tot.

— Atunci n-ar trebui să bea.

— Căţeluşul nu mă spe… începu băiatul, până când Gâdilătorul îi răsuci urechea între degetul mare şi arătător. Cuvintele i se preschimbară într-un schelălăit de durere.

Hangiul se întoarse valvârtej cu două cupe de vin şi o carafă, pe o tavă

cositorită. Sandor duse carafa la gură. Arya îi vedea muşchii gâtului trepidând în timp ce înghiţea cu nesaţ. Când o trânti la loc pe masă, jumătate din vin dispăruse.

— Acum poţi să torni. Ai face bine să ridici şi banii ăştia, sunt singurii pe care ai ocazia să-i vezi astăzi.

— Noi plătim când terminăm de băut, zise Polliver.

— Când terminaţi de băut o să-l gâdilaţi pe hangiu să vedeţi unde-şi ţine aurul.

Aşa cum faceţi întotdeauna.

Hangiul îşi aminti dintr-odată că are treabă la bucătărie. Obişnuiţii casei plecau şi ei, iar fetele dispăruseră. Singurul sunet din încăpere era trosnetul domol al focului în cămin. *Ar trebui să plecăm şi noi,* ştia Arya.

— Dacă-l căutaţi pe Ser, aţi venit prea târziu, spuse Polliver. A fost la Harrenhal, dar acum nu mai e. Regina a trimis după el. Arya observă că Polliver purta trei arme la cingătoare: o sabie lungă pe şoldul stâng, iar pe dreptul un pumnal şi o armă cu lama îngustă, prea lungă ca să fie un cuţit şi prea scurtă ca să

fie o sabie. Regele Joffrey a murit, ştii, adăugă el. Otrăvit la propria lui nuntă.

Arya se strecură mai aproape. *Joffrey e mort.* Parcă-l vedea, cu buclele lui blonde, cu zâmbetul răutăcios şi buzele groase şi moi. *Joffrey e mort.* Ştia că asta ar trebui s-o facă fericită, dar, cumva, se simţea goală pe dinăuntru. Joffrey era mort, dar dacă Robb era mort şi el, ce mai conta?

— De atât au fost în stare bravii mei fraţi din Garda Regală. Câinele pufni dispreţuitor. Cine l-a omorât?

— Se spune că Pezevenghiul. El şi soţioara lui.

— Care soţie?

— Am uitat că ai stat ascuns sub o piatră. Fata Nordului, fiica Winterfellului.

Am auzit că l-a omorât pe rege cu o vrajă şi după aceea s-a transformat într-un lup cu aripi mari de piele, ca un liliac, şi a fugit din turn pe fereastră. Dar l-a lăsat în urmă pe pitic, iar Cersei îi vrea capul.

Ce prostie, gândi Arya. *Sansa nu ştie decât cântece, nu vrăji, şi nu s-ar căsători niciodată cu Pezevenghiul.*

Câinele se aşează pe bancheta cea mai apropiată de uşă. Gura îi zvâcni, dar numai în partea arsă.

— Ar fi trebuit să-l cufunde în foc sălbatic şi să-l prăjească. Sau să-l gâdile până când se face luna neagră, îşi duse cupa la gură şi o goli dintr-o înghiţitură.

E de-al lor, gândi Arya, când văzu asta. Îşi muşcă limba atât de tare, încât simţi gust de sânge. *E întocmai ca ei. Ar trebui să-l omor în somn.*

— Ser Gregor a cucerit Harrenhalul? întrebă Sandor.

— N-a fost nevoie să se ostenească prea mult, răspunse Polliver. Mercenarii au fugit îndată ce au aflat că se apropie. Unul dintre bucătari ne-a deschis o poartă, ca să se răzbune pe Hoat că i-a tăiat piciorul. Chicoti. L-am lăsat în viaţă, ca să ne gătească şi împreună cu câteva slujnicuţe să ne încălzească paturile, iar pe ceilalţi i-am trecut prin sabie.

— Pe *toţi* ceilalţi?

— Ei, bine, Ser l-a lăsat pe Hoat, să-şi treacă vremea cu el.

Sandor întrebă:

— Peştele Negru e tot la Riverrun?

— Nu pentru multă vreme, răspunse Polliver. E sub asediu. Dacă nu cedează

castelul, Bătrânul Frey o să-l spânzure pe Edmure Tully. Singura luptă adevărată

se duce pentru Raventree. Casele Blackwood şi Bracken. Brackenii sunt ai noştri acum.

Câinele turnă o cupă de vin pentru Arya şi una pentru el şi o bău până la fund, uitându-se la foc.

— Păsărica a fugit, nu-i aşa? S-a aranjat al naibii de bine. A găinăţat în capul Pezevenghiului şi a zburat.

— O s-o găsească, zise Polliver. Şi dacă e nevoie de jumătate din aurul de la Casterly Rock.

— E frumuşică, am auzit, zise Gâdilătorul. Dulce ca mierea. Plescăi din buze şi zâmbi.

— Şi bine-crescută, fu de acord Câinele. O adevărată domniţă. Nu ca afurisita de soră-sa.

— Au găsit-o şi pe ea, zise Polliver. Pe soră. Se mărită cu bastardul lui Bolton, din câte am auzit.

Arya sorbi din vin, ca să nu-i poată vedea buzele. Nu pricepea despre ce 197

vorbea Polliver. *Sansa nu mai are altă soră.* Sandor Clegane râse cu poftă.

— Ce naiba e aşa de amuzant? vru să ştie Polliver.

Câinele nu se uită nici o clipă la Arya.

— Dacă aş fi vrut să ştii, ţi-aş fi spus. Sunt corăbii la Saltpans?

— La Saltpans? De unde să ştiu eu? Neguţătorii sunt înapoi la Iazul Fecioarelor. Am auzit că Randyll Tarly a ocupat castelul şi l-a închis pe Mooton într-o celulă din turn. De Saltpans n-am auzit nimic.

Gâdilătorul se aplecă spre el:

— Vrei să pleci pe mare fără să-ţi iei rămas-bun de la fratele tău? La auzul unei asemenea întrebări, Arya se înfiora. Ser ar prefera să te întorci la Harrenhal cu noi, Sandor. Pun rămăşag. Sau la Debarcaderul Regelui…

— La naiba cu asta. La naiba cu el. La naiba cu tine.

Gâdilătorul ridică din umeri, se îndreptă şi întinse o mână după cap, să se scarpine la ceafă. În clipa aceea, totul se petrecu parcă dintr-odată: Sandor se ridică în picioare clătinându-se, Polliver scoase sabia, iar mâna Gâdilătorului se mişcă iute, înceţoşată, azvârlind ceva argintiu, într-o străfulgerare, în încăpere.

Dacă Clegane nu s-ar fi mişcat, i-ar fi străpuns mărul gâtului. În schimb, doar îi atinse coastele şi se înfipse, vibrând, în peretele de lângă uşă. Atunci Câinele izbucni în râs, un râs rece şi dogit, venit parcă din fundul unei fântâni.

— Speram eu c-o să faceţi o mişcare nesăbuită. Sabia îi alunecă afară din teacă, tocmai la timp ca să pareze prima lovitură a lui Polliver.

Arya făcu un pas în spate, când începu lungul cântec al oţelului. Gâdilătorul se apropie, cu o sabie scurtă într-o mână şi un pumnal în cealaltă. Până şi scutierul îndesat, cu

părul castaniu, bâjbâia după mânerul sabiei. Arya îşi înhaţă cupa de pe masă şi i-o aruncă în faţă. Ţintise mai bine decât la Gemeni. Cupa îl lovi direct în coşul mare şi alb de pe nas şi băiatul se prăbuşi în fund.

Polliver era un luptător îndârjit şi metodic şi îl forţa pe Clegane să se retragă

pas cu pas, mişcându-şi sabia lungă cu o precizie cumplită. Loviturile Câinelui erau mai dezordonate, ripostele grăbite, picioarele încete şi şovăielnice. *E beat,* îşi dădu seama Arya, deznădăjduită. *A băut prea mult dintr-odată, fără să fi mâncat.*

Iar Gâdilătorul se strecura pe lângă zid, să ajungă în spatele lui. Arya înşfacă a doua cupă de vin, dar Gâdilătorul se mişcă mai iute decât scutierul şi îşi feri capul la timp. Îi aruncă o privire glacială şi ameninţătoare. *Este aur ascuns în sat?* îl auzea parcă întrebând. Nătărăul de scutier se agăţa de marginea mesei şi încerca să se ridice în genunchi. Arya începea să simtă gustul disperării în fundul gâtului.

Teama taie mai adânc decât o sabie. Teama taie...

Sandor gemu de durere. Partea arsă a feţei i se înroşi de la tâmplă până la obraz şi scoica urechii îi dispăruse. Asta părea să-l înnebunească. Îl împinse în spate pe Polliver, cu un atac furios, izbind cu bătrâna sabie hârbuită pe care o căpătase în munţi. Bărbosul se retrăgea, dar nici una dintre lovituri nu-l atingea măcar. Şi apoi Gâdilătorul sări peste o bancă, iute ca un şarpe, şi lovi ceafa 198

Câinelui cu sabia lui scurtă.

Îl omoară. Arya nu mai avea cupe, dar era ceva mai bun de aruncat. Scoase pumnalul pe care îl luaseră de la arcaşul mort şi încercă să-l azvârle către Gâdilător, aşa cum făcuse el. Dar era mai greu decât să arunci o piatră sau un măr pădureţ. Pumnalul se învârti în aer şi-l lovi în braţ, cu mânerul. *Nici măcar n-a simţit.* Era prea absorbit de Clegane.

Lovind cu sabia, Clegane se răsuci brusc într-o parte, câştigând un moment de răgaz. Sângele îi şiroia pe faţă şi

din tăietura de la ceafă. Ambii oameni ai Muntelui se năpusteau asupra lui, Polliver lovind spre cap şi umeri, iar Gâdilătorul ţâşnind să-l împungă în spate şi în burtă. Carafa grea de piatră era încă

pe masă. Arya o luă cu ambele mâini, dar în timp ce o înălţa, cineva o înhaţă de braţ. Carafa îi alunecă dintre degete şi se prăbuşi pe podea. Întoarsă cu forţa, Arya se pomeni nas în nas cu scutierul. *Proasto, ai uitat cu totul de el.* Coşul mare şi alb îi pocnise.

— Eşti căţeluşa căţeluşului? Ţinea sabia cu mâna dreaptă şi braţul ei cu stânga, dar Arya avea mâinile libere, aşa că îi smulse cuţitul de la cingătoare şi i-l vârî în burtă, răsucindu-l. Scutierul nu purta zale şi nici măcar piele fiartă. Cuţitul pătrunse uşor, ca Acul când îl omorâse pe băiatul de la grajduri, la Debarcaderul Regelui. Scutierul făcu ochii mari şi o lăsă de braţ. Arya ţâşni spre uşă şi smulse pumnalul Gâdilătorului din perete.

Polliver şi Gâdilătorul îl înghesuiseră pe Câine într-un colţ, în spatele unei bănci, şi unul dintre ei îi făcuse o rană urâtă şi roşie pe şold, pe potriva celorlalte pe care le mai avea. Sandor se sprijinea de perete, sângerând şi răsuflând zgomotos. Arăta de parcă abia se ţinea pe picioare, darămite să mai şi lupte.

— Aruncă sabia şi te ducem la Harrenhal, zise Polliver.

— Ca să termine treaba Ser Gregor cu mâna lui?

Gâdilătorul spuse:

— Poate că te lasă pe mâna mea.

— Dacă mă vreţi, haideţi şi luaţi-mă. Sandor se desprinse de lângă perete şi se aşează, pe jumătate ghemuit, în spatele băncii, cu sabia ridicată de-a latul pieptului.

— Crezi că nu putem? zise Polliver. Eşti beat.

— S-ar putea, zise Câinele. Dar tu eşti mort. Întinse piciorul şi ridică banca, izbindu-l pe Polliver în fluierul piciorului. Bărbatul bărbos reuşi cumva să rămână

în picioare, dar Câinele se aplecă sub plesnitura lui sălbatică şi îşi ridică sabia, într-o năprasnică lovitură cu

dosul palmei. Sângele ţâşni pe tavan şi pe pereţi.

Lama pătrunse în mijlocul feţei lui Polliver şi, când Câinele o smulse, jumătate din cap ieşi cu ea.

Gâdilătorul se dădu în spate. Arya îi adulmeca frica. Sabia scurtă din mâna lui părea dintr-odată aproape o jucărie pe lângă sabia lungă a Câinelui, şi nu avea nici armură. Se mişcă iute, cu paşi sprinteni, fără să-şi dezlipească ochii de la Sandor Clegane. Pentru Arya era cel mai uşor lucru din lume să se apropie în spatele lui 199

şi să-l înjunghie.

— Este aur ascuns în sat? strigă ea, implântându-i cuţitul în spate. Este argint?

Nestemate? Mai înfipse cuţitul de două ori. Este mâncare? Unde e Lordul Beric?

Era deja deasupra lui, încă lovind. Unde s-a dus? Câţi oameni avea cu el? Câţi cavaleri? Câţi arcaşi? Câţi, câţi, câţi, câţi, câţi, câţi? Este aur în sat?

Mâinile îi erau roşii şi năclăite când Sandor o smulse de acolo. Nu spuse decât:

— Ajunge.

Sângera ca un porc măcelărit şi îşi trăgea un picior.

— Mai e unul, îi aminti Arya.

Scutierul îşi scosese cuţitul din burtă şi încerca să oprească sângele cu mâinile.

Când Câinele îl ridică în picioare, ţipă şi începu să plângă în hohote, ca un copil.

— Îndurare, se smiorcăi el, te rog. Nu mă omorî. Mamă, ai milă.

— Ţi se pare că semăn cu afurisita de maică-ta? Nimic din înfăţişarea Câinelui nu mai era omenesc. L-ai omorât şi pe ăsta, îi spuse Aryei. I-ai înţepat maţele, s-a terminat cu el. Dar o să moară încet.

Băiatul nu părea să-l audă.

— Am venit pentru fete, şopti el… să mă facă bărbat, zicea Polly… oh, fetele, vă rog, duceţi-mă la castel… un

maester, duceţi-mă la un maester, tatăl meu are aur… doar pentru fete am venit… îndurare, ser.

Câinele îi trase o scatoalcă peste faţă, făcându-l să ţipe din nou.

— Să nu-mi spui *ser.* Se întoarse către Arya: Ăsta e al tău, lupoaico. Fă-o tu.

Ştia la ce se referea. Arya se duse lângă Polliver şi îngenunche în sângele lui, cât să-i desfacă centura. Lângă pumnal atârna o armă mai suplă, prea lungă să fie un cuţit, prea scurtă să fie sabia unui bărbat… dar în mâna ei era tocmai potrivită.

— Mai ţii minte unde e inima? o întrebă Câinele.

Arya clătină din cap. Scutierul îşi dădu ochii peste cap.

— Îndurare.

Acul i se strecură printre coaste şi îi făcu voia.

— Bine. Glasul lui Sandor era îngroşat de durere. Dacă ăştia umblau aici după

femei, înseamnă că Gregor are în mână şi vadul, la fel ca Harrenhalul. În orice clipă s-ar putea să mai apară căţei de-ai lui şi am omorât destui ticăloşi afurisiţi pentru o singură zi.

— Unde ne ducem? întrebă ea.

— La Saltpans. Se sprijini cu o mână puternică de umărul ei, ca să nu cadă. Ia nişte vin, lupoaico. Şi ia-le toţi banii, vom avea nevoie de ei. Dacă la Saltpans sunt corăbii, am putea ajunge la Vale pe mare. Gura îi zvâcni, în timp ce sângele continua să-i şiroiască din locul unde avusese urechea. Poate că Lady Lysa o să te mărite cu micul ei Robert. *Asta* da pereche. Începu să râdă, dar râsul i se preschimbă într-un geamăt.

Când sosi vremea să plece, avu nevoie de Arya să-l ajute să încalece pe Străin.

Îşi legase o fâşie de pânză la gât şi o alta în jurul şoldului şi luase mantia 200

scutierului, din cârligul de lângă uşă. Mantia era verde, cu o săgeată verde pe o diagonală albă, dar când Câinele o mototoli şi şi-o apăsă pe ureche, deveni curând roşie. Arya

se temea că se va prăbuşi îndată ce vor porni la drum, dar el reuşi să
se ţină în şa.

Nu puteau să rişte să dea nas în nas cu cei care ţineau vadul rubinului, astfel că, în loc să meargă mai departe pe drumul regelui, cotiră către sud-est, prin câmpuri năpădite de bălării, păduri şi mlaştini. Trecură ore până când ajunseră la malurile Tridentului. Arya observă că râul revenise, spăşit, la matca lui obişnuită.

Toată furia lui mocirloasă dispăruse odată cu ploile. *E obosit şi el,* gândi Arya.

Aproape de malul apei, găsiră nişte sălcii crescând dintr-o harababură de pietre roase de vreme, împreună, pietrele şi arborii formau un fel de fort natural unde se puteau ascunde şi de râu, şi de trecători.

— Aici e bine, zise Câinele. Adapă caii şi adună nişte lemne pentru foc. Când descăleca, trebui să se agate de o creangă, să nu cadă.

— N-o să se vadă fumul?

— Dacă vrea cineva să ne găsească, nu trebuie decât să urmărească sângele meu. Apă şi lemne. Dar prima dată adu-mi plosca aia cu vin.

După ce aprinse focul, Sandor îşi propti coiful deasupra flăcărilor, goli în el jumătate din ploscă şi se prăbuşi pe spate, pe o piatră acoperită de muşchi, ca şi cum n-ar fi avut de gând să se mai ridice niciodată. O puse pe Arya să spele mantia scutierului şi s-o taie fâşii. Ajunseră şi ele tot în coif.

— Dacă aş avea mai mult vin, aş bea până când aş fi mort pentru lume. Poate că ar trebui să te trimit înapoi la hanul ăla afurisit, să mai aduci o carafă, două.

— Nu, zise Arya.

N-ar fi în stare, nu? Dacă face asta, îl las aici şi plec.

Sandor râse când îi văzu teama de pe chip.

— Am glumit, lupoaico. O glumă nenorocită. Găseşte-mi un băţ cam aşa de lung şi nu prea gros. Şi spală-l de noroi. Nu pot să sufăr gustul de noroi.

Nu-i plăcură primele două beţe pe care i le aduse. Până când găsi unul care să-i fie pe plac, flăcările înnegriseră botul de câine până la ochi. Înăuntru, vinul fierbea cu furie.

— Ia cupa din sacul meu de dormit şi umple-o pe jumătate, îi spuse el. Bagă

de seamă, dacă verşi vinul ăla afurisit, chiar o să te trimit înapoi să aduci altul. Ia vinul şi toarnă-mi-l pe răni. Crezi că te descurci? Arya clătină din cap. Ce mai aştepţi atunci? mârâi el.

Prima oară când umplu cupa, Arya atinse oţelul, fierbinte cu încheieturile degetelor şi se arse atât de râu încât făcu băşici. Fu nevoită să-şi muşte buza ca să

nu ţipe. Câinele folosi băţul în acelaşi scop, strângându-l între dinţi în timp ce ea îi turna vinul pe răni. La început Arya se ocupă de rana de la şold, apoi de tăietura mai puţin adâncă de pe ceafă. Sandor îşi strânse mâna dreaptă în pumn şi izbi pământul când veni rândul piciorului. Când ajunse la gât, muşcă băţul atât de tare 201

încât îl rupse şi Arya trebui să-i găsească altul. Îi citea spaima în ochi.

— Întoarce capul. Picură vinul peste carnea roşie, zdrenţuită, unde-i fusese urechea, şi degete de sânge maro şi de vin roşu i se prelinseră pe bărbie. Atunci Câinele *ţipă,* în ciuda băţului. Apoi leşină de durere.

Mai departe Arya se descurcă după mintea ei. Pescui de pe fundul coifului fâşiile pe care le făcuseră din mantia scutierului şi îi legă rănile cu ele. Când ajunse la ureche, trebui să-i bandajeze jumătate de cap ca să-i oprească

sângerarea. Amurgul se lăsa peste Trident. Lasă caii să pască, apoi îi priponi pentru noapte şi se aşează cât putu mai comod în nişa dintre două pietre. Focul mai continuă să ardă o vreme, apoi se stinse. Arya privea luna printre crengile de deasupra capului.

— Ser Gregor Muntele, şopti ea, Dunsen, Raff cel Dulce, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei. I se părea curios să-i lase deoparte pe Polliver şi pe Gâdilător. Şi pe Joffrey. Se bucura

că era mort, dar îşi dorea să fi fost acolo, să-l vadă murind sau poate să-l omoare cu mâna ei. *Polliver zicea că l-au omorât Sansa şi Pezevenghiul.* Să fie, oare, cu putinţă? Pezevenghiul era un Lannister, iar Sansa…

Mi-aş dori să mă pot transforma într-un lup, să-mi crească aripi şi să zbor departe.

Dacă şi Sansa dispăruse, nu mai era nici un Stark în afară de ea şi de Jon, la Zid, la mii de kilometri depărtare, dar el era un Snow, iar mătuşile şi unchii aceia cărora Câinele voia să le-o vândă nu purtau nici ei numele de Stark. Nu erau *lupi.*

Sandor gemu şi Arya se rostogoli pe o parte să se uite la el. Sărise şi peste numele lui, acum îşi dădu seama. De ce făcuse asta? Încercă să se gândească la Mycah, dar îi era greu să-şi aducă aminte cum arăta. Nu-l cunoscuse foarte bine.

Tot ce făcea era să se joace cu mine cu săbiile.

— Câinele, şopti ea, şi *Valar morghulis.* Poate că până dimineaţă va fi mort…

Dar când lumina palidă a zorilor se strecură printre copaci, el fu cel care o trezi cu vârful cizmei. Arya se visase iarăşi lup, urmărind un cal liber, pe coama unui deal, cu haita în spatele ei, dar piciorul Câinelui o aduse înapoi tocmai când se apropiau să-l omoare.

Câinele era încă slăbit, cu fiecare mişcare înceată şi stângace. Stătea prăbuşit în şa şi transpira, iar urechea începu să-i sângereze prin bandaj. Trebuia să-şi adune toate puterile numai ca să nu cadă de pe spinarea Străinului. Dacă i-ar găsi oamenii Muntelui, Arya se îndoia că Clegane ar fi în stare să ridice sabia. Aruncă

o privire peste umăr, dar nu era nimic în urma lor, în afară de o cioară care zbura din pom în pom. Nu se auzea decât râul.

Cu mult înainte de prânz, Sandor Clegane se clătina. Mai rămăseseră multe ore de lumină când îi făcu semn să se oprească.

— Trebuie să mă odihnesc, fură singurele cuvinte pe care le spuse. De data aceasta, când descăleca, Clegane căzu. În loc să încerce să se ridice în picioare, se târî vlăguit sub un copac şi se sprijini de trunchi. La naiba! înjură el. La naiba!

202

Când o văzu pe Arya holbându-se la el, spuse: Te-aş jupui de vie pentru o cupă cu vin, fetiţo.

În loc de vin, ea îi aduse apă. Câinele bău puţin, se plânse că are gust de noroi şi alunecă într-un somn zgomotos, febril. Când îl atinse, pielea îi ardea. Arya mirosi bandajele, cum făcea uneori Maester Luwin când îi trata o tăietură sau o zgârietură. Faţa îi sângerase cel mai mult, dar rana de la şold îi mirosea ciudat.

Se întreba cât de departe era acest Saltpans şi dacă l-ar putea găsi de una singură. *Nici n-ar trebui să-l omor. Dacă aş pleca pur şi simplu şi l-aş lăsa aici, ar muri singur. Ar muri de febră şi ar rămâne acolo, sub copac, până în vecii vecilor.* Dar poate ar fi mai bine dacă l-ar ucide ea. Îl omorâse pe scutierul de la han şi el nu făcuse altceva decât s-o apuce de braţ. Câinele îl omorâse pe Mycah.

Pe Mycah şi pe alţii. Sunt sigură că a ucis o sută ca Mycah. Probabil ar fi omorât-o şi pe ea, dacă n-ar fi fost răscumpărarea.

Acul scânteie când ieşi din teacă. Polliver se îngrijise, cel puţin, ca sabia să fie bine ascuţită. Îşi răsuci trupul într-o parte, într-o poziţie de dansatoare pe apă, fără

să se gândească. Frunzele moarte îi fâşâiau sub picioare. *Iute ca un şarpe,* gândi ea. *Uşor ca mătasea verii.*

Ochii Câinelui se deschiseră.

— Mai ţii minte unde e inima? întrebă el cu o şoaptă răguşită.

Neclintită ca o stâncă rămase Arya.

— Eu… eu doar…

— *Nu minţi,* mârâi el. Urăsc mincinoşii. Şi mincinoşii laşi îi urăsc şi mai mult.

Haide, dă-i drumul. Când văzu că Arya nu face nici o mişcare, spuse: Ţi l-am omorât pe băiatul măcelarului. L-am tăiat aproape în două şi am râs după aceea.

Câinele scoase un sunet ciudat şi, în prima clipă, Arya nu-şi dădu seama că

plânge. Şi păsărica. Dulcea ta surioară. Am stat acolo, în mantia mea albă, şi i-am lăsat s-o bată. Am *luat* cântecul afurisit, nu mi l-a dat de bună voie. Am avut de gând s-o iau şi pe ea. Ar fi trebuit. Ar fi trebuit s-o siluiesc cu sălbăticie şi să-i smulg inima din piept, în loc să i-o las piticului. Un spasm de durere îi contorsiona faţa. Vrei să mă faci să te implor, căţea ce eşti? *Fă-o!* Darul îndurării... răzbună-l pe micul Michael...

— *Mycah.* Arya se îndepărtă. Nu meriţi darul îndurării.

Câinele o privi punând şaua pe spinarea Străinului, cu ochii strălucind de febră. Încercă de mai multe ori să se ridice şi s-o oprească. Dar când Arya încalecă, spuse:

— Un lup adevărat ar omorî un animal rănit.

Poate că te vor găsi nişte lupi adevăraţi, gândi Arya. *Poate că te vor adulmeca după ce apune soarele.* Atunci ar afla ce fac lupii cu câinii.

— N-ar fi trebuit să mă loveşti cu toporul, spuse ea. Ar fi trebuit s-o salvezi pe mama.

Întoarse calul şi se îndepărtă, fără să se uite nici măcar o dată înapoi.

203

Într-o dimineaţă senină, şase zile mai târziu, Arya ajunse într-un loc unde Tridentul începea să se lărgească şi aerul mirosea mai mult a sare decât a copaci.

Se ţinu aproape de malul apei, trecând pe lângă câmpuri şi ferme şi, puţin după

orele amiezii, în faţa ei se deschise un oraş. *Saltpans,* spera. Un mic castel domina oraşul, mai degrabă o citadelă, de fapt o singură fortăreaţă înaltă şi dreaptă, cu o curte exterioară şi zid de apărare. Majoritatea prăvăliilor, hanurilor şi crâşmelor din jurul portului fuseseră jefuite şi pârjolite.

Dar portul era acolo, iar spre est se întindea Golful Crabilor, cu apele sclipind albastre şi verzi în lumina soarelui. Şi erau corăbii.

Trei, gândi Arya, *sunt trei.* Două dintre ele erau doar galere de râu, cu pescaj mic, menite să străbată apele Tridentului. Cea de-a treia era mai mare, o corabie de negoţ a mării de sare, cu două rânduri de vâsle, prora aurită şi trei catarge înalte, cu pânzele-i violet strânse. Carena era tot violet. Arya coborî către docuri, călare pe Laşa, să o cerceteze de aproape. Într-un port străinii nu erau un lucru atât de neobişnuit ca în micile sate şi nimănui nu părea să-i pese cine era sau ce căuta acolo.

Am nevoie de argint. Când îşi dădu seama, îşi muşcă buza. Găsiseră un cerb şi o duzină de gologani asupra lui Polliver, opt arginţi la scutierul dolofan pe care îl omorâse ea şi doar câţiva sfanţi în punga Gâdilătorului. Dar Câinele îi spusese să-i scoată cizmele şi să-i taie hainele îmbibate de sânge şi găsise un cerb în fiecare vârf şi trei dragoni de aur cusuţi în căptuşeala pieptarului. Dar Sandor îi luase pe toţi.

N-a fost corect. Erau ai mei, la fel de mult ca ai lui. Dacă i-ar fi dat darul îndurării… dar nu i-l dăduse. Nu se putea întoarce, aşa cum nu putea să ceară

ajutor. *Dacă ceri ajutor, nu primeşti niciodată.* Trebuia s-o vândă pe Laşa şi să

spere că va căpăta destul.

Află de la un băiat de lângă docuri că grajdurile fuseseră arse, dar că

proprietăreasa lor făcea încă negoţ în spatele septului. Arya o găsi uşor, o femeie voinică, rob, duhnind a cai din cap până-n picioare. Îi plăcu Laşa din prima clipă, o întrebă pe Arya cum s-a ales cu ea şi rânji când îi auzi răspunsul.

— E o iapă de rasă, asta se vede de la o poştă, şi nu mă îndoiesc că a fost a unui cavaler, drăguţă, spuse ea. Dar cavalerul n-a fost un frate mort al tău. Fac negoţ la castel de ani buni, aşa că ştiu cum arată un om de viţă nobilă. Iapa e de rasă, dar tu nu. Vârî un deget în pieptul Aryei. Ai găsit-o

sau ai furat-o, n-are importanţă, dar aşa a fost. Numai aşa putea o nepieptănată ca tine să ajungă să

călărească un buiestraş.

Arya îşi muşcă buza.

— Asta înseamnă că n-o cumperi?

Femeia chicoti.

— Înseamnă că iei cât îţi dau, drăguţă. Altfel ne ducem împreună la castel şi sfârşeşti cu punga goală. Sau poate spânzurată, fiindcă ai furat calul vreunui 204

cavaler viteaz.

Câţiva localnici erau prin preajmă, văzându-şi de treburile lor, aşa că Arya ştia că nu putea s-o omoare pe femeie. Trebuia să-şi muşte buza şi să se lase trasă pe sfoară. Căpătă o pungă jalnic de uşoară şi, când ceru mai mult, pentru şa, căpăstru şi valtrap, femeia îi râse în nas.

Pe Câine nu l-ar fi înşelat niciodată, gândi ea pe lungul drum de întoarcere la docuri. Distanţa crescuse de câteva ori parcă, de când o străbătuse călare.

Galera violet era tot acolo. Dacă ar fi plecat cât timp era ea jefuită, asta ar fi fost mai mult decât putea îndura. Când ajunse, un butoi de mied era rostogolit în susul pasarelei. Când încercă să se ia după el, un matelot de pe punte strigă la ea într-o limbă pe care n-o cunoştea.

— Vreau să-l văd pe căpitan, îi spuse Arya. Matelotul nu făcu decât să strige mai tare. Dar agitaţia atrase atenţia unui bărbat îndesat, cu părul alb, îmbrăcat într-un surtuc de lână violet, care i se adresă în Limba Comună.

— Eu sunt căpitanul aici, spuse el. Ce vrei? Grăbeşte-te, copilă, trebuie să

prindem fluxul.

— Vreau să merg la Nord, la Zid. Uite, pot să plătesc. Îi întinse punga. Rondul de Noapte are un castel lângă mare.

— Eastwatch. Căpitanul îşi goli în palmă argintii şi se încruntă: Asta e tot ce ai?

Nu e de ajuns, înţelese Arya şi fără să i se spună. O citea pe chipul lui.

— N-am nevoie de cabină sau altceva, spuse ea. Aş putea dormi jos, în cală, sau…

— Ia-o de cameristă, zise în trecere un vâslaş, cu un balot de lână pe un umăr.

Poate să doarmă cu mine.

— Tacă-ţi gura! i-o reteză căpitanul.

— Aş putea lucra, zise Arya. Aş putea freca puntea. Am frecat scările unui castel cândva. Sau aş putea vâsli…

— Nu, spuse el, n-ai putea. Îi dădu banii înapoi. Şi ar fi acelaşi lucru dacă ai putea. N-avem ce căuta la Nord. Gheaţă şi război şi piraţi. Am văzut o grămadă

de corăbii de piraţi îndreptându-se spre nord, când am ocolit Capul Ghearei Sfărâmate, şi nu vrem să-i mai întâlnim. De aici, vâslim spre casă şi îţi sugerez să

faci la fel.

N-am nici o casă, gândi Arya. *N-am nici o haită. Iar acum nici măcar n-am cal.*

Căpitanul se întorcea cu spatele când Arya întrebă:

— Ce corabie e asta, lordul meu?

Făcu o pauză lungă şi îi zâmbi obosit:

— Aceasta este galera *Fiica Titanului* din Oraşul Liber Braavos.

— Aşteaptă, zise Arya dintr-odată. Mai am ceva. O vârâse pe sub hainele de corp, ca s-o ascundă, aşa că fu nevoită să sape adânc ca s-o găsească, în timp ce 205

vâslaşii râdeau, iar căpitanul aştepta cu vădită nerăbdare.

— Un ban de argint în plus nu contează, copilă, spuse el în cele din urmă.

— Nu e argint. Degetele i se închiseră pe ea. E fier. Ţine. O apăsă în mâna căpitanului – mica monedă de fier pe care i-o dăduse Jaqen H’ghar, atât de roasă

încât omul al cărui cap îl înfăţişa nu avea chip. *Probabil că nu valorează nimic, dar…*

Căpitanul o întoarse şi clipi, apoi se uită din nou la Arya:

— Asta… cum…

Jaqen îi spusese să rostească şi cuvintele. Arya îşi încrucişa braţele la piept.

— *Valar morghulis,* spuse ea, atât de tare de parcă ar fi ştiut ce înseamnă.

— *Valar dohaeris,* răspunse căpitanul, atingându-şi fruntea cu două degete.

Bineînţeles că vei avea o cabină.

SAMWELL

— Suge mai vârtos decât al meu. Gilly mângâia capul copilaşului, ţinându-l la sân.

— Îi e foame, zise femeia bălaie, Val, cea căreia fraţii în negru îi spuneau

„prinţesa sălbatică”. A trăit cu lapte de capră până acum şi cu poţiuni de la maesterul cel orb.

Băiatul nu avea încă un nume, aşa cum nu avea nici al lui Gilly. Aşa era obiceiul sălbaticilor. Se părea că nici măcar fiul lui Mance Rayder nu avea să

primească un nume până la vârsta de trei ani, dar Sam îi auzise pe fraţi spunându-i

„micul prinţ” şi „născut-în-bătălie”.

Privi copilul hrănindu-se la pieptul lui Gilly şi pe urmă îl privi pe Jon uitându-se. *Jon zâmbeşte.* Un zâmbet trist, dar, hotărât lucru, un zâmbet. Sam era bucuros să-l vadă. *E prima oară când îl văd zâmbind de când m-am întors.*

Străbătuseră pe jos distanţa de la Fortul Nopţii până la Lacul Adânc, de la Lacul Adânc la Poarta Reginei, pe o cărare îngustă, de la un castel la altul, fără să

piardă Zidul din ochi. La o zi şi jumătate de Castelul Negru, în timp ce-şi târşâiau picioarele, Gilly auzi cai în spatele lor şi se întoarse, văzând o coloană de călăreţi în negru venind dinspre vest.

— Fraţii mei, o asigurase Sam. Nimeni nu foloseşte drumul acesta în afară de Rondul de Noapte.

Se dovedise că era Ser Mallister de la Turnul Umbrei, împreună cu Bowen Marsh, rănit, şi supravieţuitorii luptei de la Podul Ţestelor. Când i-a văzut pe Dywen, pe Uriaş şi pe Edd Tollett cel Trist, Sam n-a mai putut şi a izbucnit în lacrimi.

De la ei aflase despre bătălia de la poalele Zidului.

— Stannis şi-a debarcat cavalerii la Eastwatch şi Cotter Pyke l-a condus pe 206

drumurile cercetaşilor, să-i atace pe sălbatici pe nepregătite, i-a spus Uriaşul. I-a nimicit. Mance Rayder a fost luat ostatic, o mie dintre cei mai buni oameni ai lui au fost ucişi, printre care şi Harma Cap de Câine. Ceilalţi s-au împrăştiat ca frunzele înaintea furtunii, după câte am auzit.

Zeii sunt buni, şi-a zis Sam. Dacă nu s-ar fi rătăcit, pe când îşi croia drum spre sud dinspre Fortăreaţa lui Craster, el şi cu Gilly ar fi putut nimeri direct în mijlocul bătăliei… sau măcar în tabăra lui Mance Rayder. Poate că asta ar fi fost destul de bine pentru Gilly şi pentru copilul ei, dar nu pentru Sam. Auzise toate poveştile despre ce făceau sălbaticii cu ciorile capturate. Se înfiora.

Însă nimic din ce-i spuseseră fraţii lui nu-l pregătise pentru ceea ce avea să

găsească la Castelul Negru.

Sala comună arsese din temelii şi scara mare de lemn era un maldăr de gheaţă

şi lemn ars. Donai Noye era mort, împreună cu Rast, Dick Surdul, Alyn cel Roşu şi atâţia alţii, dar castelul era mai ticsit decât îl văzuse vreodată; nu de fraţi în negru, ci de soldaţii regelui, mai mult de o mie. În Turnul Regelui se afla un rege, pentru prima oară de când se ştiau, iar flamurile fluturau pe Lance, pe Turnul lui Hardin, Garda Apei Cenuşii, Castelul Scutului şi pe alte clădiri care stăteau goale şi părăsite de ani şi ani.

— Cel mare, auriu cu cerbul negru, acela e stindardul regal al Casei Baratheon, i-a spus lui Gilly, care nu mai văzuse niciodată flamuri. Vulpea şi florile aparţin Casei Florent. Ţestoasa e pentru Estermont, peştele-sabie pentru Bar Emmon, iar trâmbiţele încrucişate sunt ale Casei Wensington.

— Sunt toate frumoase ca florile. Gilly a arătat cu degetul: îmi plac cele galbene, cu focul. Uite, şi câţiva dintre luptători au acelaşi lucru pe bluze.

— O inimă înflăcărată. Nu ştiu al cui e blazonul acela. Sam a aflat destul de curând.

— Oamenii *reginei,* i-a spuse Pyp – după care a scos un ţipăt şi a strigat: Fugiţi şi zăvorâţi uşile, flăcăi, e Sam Ucigaşul întors din mormânt, în timp ce Grenn îl strângea pe Sam atât de tare în braţe încât avea impresia că o să-i rupă

coastele – dar ar fi mai bine să nu te apuci să întrebi unde e regina. Stannis a lăsat-o la Eastwatch, cu fiica lor şi cu flota. N-a adus nici o femeie, în afară de cea roşie.

— Cea roşie? a întrebat Sam, nesigur.

— Melisandre din Asshai, i-a explicat Grenn. Vrăjitoarea regelui. Se zice că a ars un om de viu la Piatra Dragonului, ca Stannis să aibă vânt prielnic în călătoria spre Nord. A fost alături de el şi în bătălie şi i-a dat sabia fermecată. Aducătoarea de Lumină i se spune. Aşteaptă s-o vezi. Străluceşte de parcă ar avea o bucată de soare înăuntru. Se uită din nou la Sam şi flutură un zâmbet larg, prostesc şi neajutorat, încă nu-mi vine să cred că eşti aici.

Jon Snow zâmbise şi el când îl văzuse, dar era un zâmbet obosit, ca acela pe care îl afişa acum.

207

— Ai reuşit să te întorci, până la urmă, i-a spus el. Şi ai adus-o şi pe Gilly.

Te-ai descurcat bine, Sam.

Jon se descurcase şi el mai mult decât bine, după cum povestea Grenn. Cu toate acestea, capturarea Cornului Iernii şi a unui prinţ sălbatic nu fusese îndeajuns pentru Ser Alliser Thorne şi amicii lui, care îl numeau şi acum trădător.

Deşi Maester Aemon spunea că rana i se vindeca bine, Jon mai avea şi alte răni, mai adânci decât cele care se vedeau cu ochiul liber. *Plânge după fata lui sălbatică şi după fraţii lui.*

— E ciudat, îi zise el lui Sam. Craster nu l-a iubit deloc pe Mance, nici Mance pe Craster, dar acum fiica lui Craster îl hrăneşte pe fiul lui Mance.

— Am lapte, zise Gilly, cu glasul moale şi sfios. Al meu bea doar puţin. Nu e aşa de lacom ca ăsta.

Val, femeia sălbatică, se întoarse să-i privească.

— Am auzit oamenii reginei spunând că femeia roşie vrea să-l dea pe Mance focului, îndată ce se înzdrăveneşte.

Jon o privi obosit.

— Mance e dezertor din Rondul de Noapte. Pedeapsa pentru asta e moartea.

Dacă l-ar fi capturat Rondul, ar fi fost de mult spânzurat. Dar e ostaticul regelui şi nimeni nu ştie ce e în mintea lui, în afară de preoteasa roşie.

— Vreau să-l văd, spuse Val. Vreau să-i arăt fiul. Merită atâta lucru, înainte să-l omorâţi.

Sam încercă să-i explice:

— Nimeni nu are permisiunea să-l vadă, în afară de Maester Aemon, doamna mea.

— Dacă ar depinde de mine, Mance şi-ar putea ţine copilul în braţe. Zâmbetul lui Jon dispăruse. Îmi pare rău, Val. Jon se întoarse cu spatele. Sam şi cu mine trebuie să ne vedem acum de treburile noastre. Ei, bine, Sam trebuie, oricum.

Vom întreba dacă-l poţi vedea pe Mance. E tot ce-ţi pot promite.

Sam mai zăbovi cât să strângă uşor mâna lui Gilly şi să-i promită că se va întoarce după cină. Apoi porni în grabă după Jon. În faţa uşii erau străjeri, oameni ai reginei, cu suliţe. Jon era la jumătatea drumului pe scări în jos, dar se opri când îl auzi pe Sam gâfâind în urma lui.

— Eşti mai mult decât prieten cu Gilly, nu-i aşa?

Sam roşi.

— Gilly e bună. Bună şi blândă. Era fericit că lungul lui coşmar se sfârşise, fericit să fie înapoi printre fraţii lui, la Castelul Negru… dar în unele nopţi, singur în odaia lui, se gândea cât de caldă era Gilly când se cuibăreau împreună sub blănuri, cu copilaşul între ei. Ea… ea m-a făcut mai curajos, Jon. Nu *curajos,* dar… mai curajos.

— Ştii că n-o poţi păstra, îi spuse Jon cu blândeţe, cum nici eu n-aş fi putut rămâne cu Ygritte. Ai rostit jurămintele, Sam, ca mine. Ca noi toţi.

208

— Ştiu. Gilly spunea că mi-ar putea fi soţie, dar… i-am zis despre jurăminte şi ce înseamnă ele. Nu ştiu dacă s-a întristat sau s-a bucurat, dar eu i-am spus. Sam înghiţi în sec şi adăugă: Jon, ar putea exista onoare într-o minciună, dacă ar fi spusă… cu un scop nobil?

— Asta ar depinde de minciună şi de scop, bănuiesc. Se uită la Sam. Nu te-aş

sfătui. Nu eşti făcut să minţi, Sam. Roşeşti şi scânceşti şi te bâlbâi.

— Aşa e, zise Sam, dar într-o scrisoare aş putea să mint. Sunt mai bun cu o pană în mână. Am avut un… gând. M-am gândit că, poate, când lucrurile se liniştesc aici, cel mai bun lucru ar fi pentru Gilly… mă gândeam că aş putea s-o trimit la Horn Hill. La mama, la surorile şi la… la t-t-tata. Dacă Gilly ar spune că

pruncul e al meu… Roşea din nou. Mama mea l-ar primi, ştiu. Ar găsi un loc pentru Gilly, o slujbă, ceva, n-ar fi aşa de rău ca atunci când l-a slujit pe Craster.

Iar Lordul R-Randyll, el… el n-ar recunoaşte niciodată asta, dar s-ar putea să-i placă să creadă că am dăruit un bastard unei fete sălbatice. Cel puţin asta ar dovedi că sunt destul de bărbat să mă culc cu o femeie şi să fac un copil. Mi-a spus odată că sigur o să mor virgin, că nici o femeie n-ar… ştii tu… Jon, dacă aş

face asta, dacă aş scrie o minciună… ar fi un lucru bun? Viaţa pe care băiatul ar avea-o…

— Să crească bastard în castelul bunicului său? Jon ridică din umeri. Depinde în mare măsură de tatăl tău şi ce fel de băiat e acesta. Dacă seamănă cu tine…

— N-o să semene. Craster e tatăl lui. Adevărat. L-ai văzut, era tare ca o buturugă, iar Gilly e mai puternică decât pare.

— Dacă băiatul se va arata priceput cu sabia şi lancea, va avea un loc printre gărzile tatălui tău măcar, spuse Jon. S-a mai auzit de bastarzi deveniţi scutieri şi ridicaţi la rang de cavaleri. Dar ai face bine să te asiguri că Gilly poate să joace rolul în mod convingător. Din ce mi-ai povestit tu despre Lordul Randyll, mă

îndoiesc că i-ar plăcea să fie înşelat.

Alţi străjeri erau postaţi în faţa turnului. Dar aceştia erau oamenii regelui. Sam învăţase repede să-i deosebească. Oamenii regelui erau la fel de neciopliţi şi lipsiţi de evlavie ca orice alţi soldaţi, dar oamenii reginei erau fervenţi în devoţiunea lor faţă de Melisandre din Asshai şi Stăpânul Luminii.

— Mergi iarăşi în curtea de antrenamente? întrebă Sam în timp ce traversau curtea. E sănătos să te antrenezi aşa de mult, înainte să ţi se vindece piciorul bine?

Jon ridică din umeri:

— Ce altceva am de făcut? Marsh mi-a retras toate sarcinile, de teamă că sunt un trădător.

— Sunt numai câţiva care cred asta, îl asigură Sam. Ser Alliser şi prietenii lui.

Majoritatea fraţilor sunt de altă părere. Regele Stannis ştie şi el, bag mâna-n foc.

I-ai adus Cornul Iernii şi l-ai capturat pe fiul lui Mance Rayder.

— N-am făcut decât să-i apăr pe Val şi pe copil de jefuitori, când au fugit sălbaticii, şi să-i ţin acolo până când ne-au găsit cercetaşii. N-am *capturat* pe 209

nimeni. Regele Stannis îşi ţine bine oamenii în mână, asta se vede limpede. Îi lasă

să jefuiască niţeluş, dar n-am auzit decât de trei femei sălbatice siluite, iar cei care au făcut-o au fost cu toţii castraţi. Presupun c-ar fi trebuit să omor oamenii liberi pe când fugeau. Ser Alliser răspândeşte vorba că singura dată când am scos sabia, am făcut-o ca să-i apăr pe duşmanii

noştri. Zice că nu l-am omorât pe Mance Rayder fiindcă eram în cârdăşie cu el.

— E singurul care gândeşte aşa, zise Sam. Toată lumea ştie ce fel de om e Ser Alliser.

Cu obârşia sa nobilă, rangul de cavaler şi lungii ani petrecuţi în Rond, Ser Alliser Thorne putea să fie un candidat puternic la titlul de Lord Comandant, dar aproape toţi cei pe care-i antrenase de-a lungul anilor, ca maestru de arme, îl dispreţuiau. Numele lui fusese propus, desigur, dar fiind clasat abia al şaselea în prima zi şi pierzând voturi în cea de-a doua, Thorne se retrăsese pentru a-l sprijini pe Lordul Janos Slynt.

— Ceea ce ştie toată lumea e că Lordul Alliser este un cavaler cu descendenţă

nobilă şi un fiu legitim, în timp ce eu sunt bastardul care l-a omorât pe Qhorin Halfhand şi s-a culcat cu o suliţaşă. I-am auzit spunându-mi *omul-lup.* Cum să pot fi un om-lup fără un lup, te-ntreb eu? Gura i se crispa. Nici măcar nu mai visez cu Nălucă. Visez numai criptele şi regii de piatră pe tronurile lor. Uneori aud glasul lui Robb şi al tatălui meu, ca şi cum ar fi la un ospăţ. Dar între noi se află un zid şi ştiu că mie nu mi s-a pregătit nici un loc la masă.

Cei vii n-au ce căuta la ospăţul celor morţi. Lui Sam i se rupea inima că

trebuie să păstreze tăcerea. *Bran nu e mort,* îi venea să-i spună. *Nu e singur şi se îndreaptă spre nord, cu prietenii lui, pe spatele unui elan uriaş, să caute cioara cu trei ochi în adâncurile pădurii bântuite.* Părea o nebunie, şi uneori Sam Tarly avea impresia că visase, că plăsmuise totul din febră şi teamă şi foame… dar şi aşa ar fi scăpat o vorbă, dacă nu şi-ar fi dat cuvântul de onoare.

De trei ori jurase să păstreze secretul, o dată chiar în faţa lui Bran, o dată în faţa acelui băiat necunoscut, Jojen Reed, şi ultima oară în faţa lui Mâini-Reci.

— Lumea crede că băiatul e mort, îi spusese, la despărţire, salvatorul. Lasă-i oasele să se odihnească

netulburate. Nu vrem pe nimeni pe urmele noastre. Jură, Samwell al Rondului de Noapte. Jură pe viaţa pe care mi-o datorezi.

Nefericit, Sam se mută de pe un picior pe altul şi spuse:

— Lordul Janos nu va fi ales niciodată Lord Comandant. Era cea mai bună

alinare pe care i-o putea oferi lui Jon, singura alinare. Asta nu se va întâmpla.

— Sam, eşti un dulce naiv. Deschide ochii. Se întâmplă de zile în şir. Jon îşi dădu la o parte părul din ochi şi adăugă: N-oi fi ştiind eu nimic, dar asta ştiu.

Acum, lasă-mă, te rog, simt nevoia să lovesc pe cineva foarte tare cu sabia.

Sam nu avea ce face decât să-l privească îndreptându-se cu paşi mari către armurărie şi curtea de antrenamente. Acolo îşi petrecea Jon cele mai multe ceasuri de veghe. Cu Ser Edmure mort şi Ser Alliser dezinteresat, Castelul Negru nu avea 210

nici un maestru de arme, astfel că Jon preluase el sarcina de a lucra cu câţiva dintre recruţii novici: Satin, Calul, Robin-Hop, cu piciorul său strâmb, Aron şi Emrick. Şi când aceştia aveau sarcini de îndeplinit, se antrena singur, ore la rând, cu sabia, scutul şi suliţa, sau se lupta cu oricine se sinchisea să-i accepte provocarea.

Sam, eşti un dulce naiv, îi răsunau în urechi cuvintele lui Jon, tot drumul până

la fortăreaţa maesterului. *Deschide ochii. Se întâmplă de zile în şir.* Oare se putea să aibă dreptate? Pentru a deveni Lord Comandant al Rondului de Noapte, un candidat avea nevoie de voturile a două treimi dintre Fraţii Juraţi şi, după nouă

zile şi nouă votări, nimeni nu era nici măcar pe aproape. Lordul Janos câştiga, într-adevăr, teren, depăşindu-i încetul cu încetul mai întâi pe Bowen Marsh, apoi pe Othel Yarwyck, dar încă era mult în urma lui Ser Denys Mallister de la Turnul Umbrei şi a lui Cotter Pyke de la Eastwatch-by-the-Sea. *Unul*

dintre ei va fi cu siguranţă noul Lord Comandant, îşi spuse Sam.

Stannis postase gărzi şi în faţa porţilor maesterului. Înăuntru era zăpuşeală, iar încăperile erau înţesate de răniţi: fraţi în negru, oameni ai regelui şi oameni ai reginei, toţi grămadă. Clydas îşi târşâia picioarele printre ei, cu carafe cu lapte de capră şi vin al viselor, dar Maester Aemon nu se întorsese din vizita de dimineaţă

la Mance Rayder. Sam îşi agăţă mantia într-un cârlig şi se duse să dea o mână de ajutor. Dar nici în timp ce aducea şi turna şi schimba bandaje, cuvintele lui Jon nu-i dădeau pace: *Sam, eşti un dulce naiv. Deschide ochii. Se întâmplă de zile în şir.*

Trecu o oră bună până când putu cere permisiunea să plece să hrănească

păsările. În drum spre stâncărie, se opri să verifice însemnările cu numărătoarea din seara precedentă. La începutul votării, fuseseră propuse mai mult de treizeci de nume, dar majoritatea se retrăseseră îndată ce devenise limpede că nu aveau cum să câştige. Până aseară, mai rămăseseră şapte. Ser Denys Mallister adunase două sute treizeci de voturi, Cotter Pyke o sută optzeci şi şapte, Lordul Slynt şaptezeci şi patru, Othel Yarwyck şaizeci, Bowen Marsh patruzeci şi nouă, Hobb Trei-Degete cinci, iar Edd Toller cel Trist unul. *Pyp şi glumele lui idioate.* Sam frunzări primele socoteli. Ser Denys, Cotter Pyke şi Bowen Marsh erau cu toţii în cădere, începând din a treia zi, Othel Yarwyck dintr-a şasea. Doar Lordul Janos Slynt urca, zi după zi după zi.

Auzea corbii croncănind în stâncărie, aşa că lăsă hârtiile deoparte şi urcă

treptele, să-i hrănească. Văzu mulţumit că li se mai alăturaseră încă trei corbi.

— *Snow!* îi striga. *Snow, snow, snow.*

El îi învăţase asta. Chiar şi cu cei nou-veniţi, stâncăria părea deprimant de goală. Puţine dintre păsările pe care le trimisese Maester Aemon cu mesaje se întorseseră până

acum. *Dar una ajunsese la Stannis. Una găsise Piatra Dragonului şi un rege căruia încă îi păsa.* Sam ştia că departe, la sud, tatăl său adusese Casa Tarly în sprijinul băiatului de pe Tronul de Fier, dar nici Regele 211

Joffrey, nici micul Rege Tommen nu se puseseră în mişcare când Rondul de Noapte strigase după ajutor. *La ce folos un rege care nu-şi apără regatul,* gândi el mânios, amintindu-şi noaptea de la Pumnul Primilor Oameni şi drumul chinuitor către Fortăreaţa lui Craster, prin întuneric, spaimă şi ninsoare. Era adevărat, oamenii reginei îl stinghereau, dar ei măcar *veniseră.*

Seara, la cină, Sam îl căută pe Jon Snow, dar nu-l văzu nicăieri în pivniţa cavernoasă unde îşi luau acum cercetaşii masa. În cele din urmă se aşeză pe o bancă, lângă ceilalţi prieteni ai săi. Pyp îi povestea lui Edd cel Trist despre rămăşagul pe care îl făcuseră, să vadă care dintre soldaţii de paie putea strânge mai multe săgeţi ale sălbaticilor.

— Tu ai fost în frunte aproape tot timpul, dar în ultima zi, Watt de la Lacul Lung s-a ales cu trei săgeţi în piept, aşa că te-a întrecut.

— Eu nu câştig niciodată, se plânse Edd cel Trist. Dar lui Watt zeii i-au zâmbit întotdeauna. Când sălbaticii l-au doborât de pe Podul Ţestelor, s-a nimerit să cadă

într-un ochi adânc de apă. Cât de norocos trebuie să fii să ocoleşti toate pietroaiele alea?

— A căzut de sus? vru să ştie Grenn. A scăpat cu viaţă fiindcă a nimerit în ochiul de apă?

— Nu, răspunse Edd cel Trist. Era deja mort, de la toporul ăla în cap, dar a fost un noroc că n-a căzut pe pietre.

Hobb Trei-Degete le promisese fraţilor pulpă friptă de mamut în seara aceea, poate în speranţa de a mai smulge câteva voturi. *Dacă asta a avut în minte, ar fi trebuit să aleagă un mamut mai tânăr,* gândi Sam, scoţându-şi un zgârci dintre dinţi. Oftând, dădu mâncarea la o parte.

În curând, va avea loc o nouă votare şi tensiunea care plutea în aer era mai grea decât fumul. Cotter Pyke şedea

lângă foc, înconjurat de cercetaşii de la Eastwatch. Ser Denys Mallister era aproape de uşă, cu un grup mai mic de oameni de la Turnul Umbrei. *Janos Slynt are locul cel mai bun,* constată Sam, *la mijloc, între flăcări şi curentul de aer.* Se nelinişti văzându-l pe Bowen Marsh lângă el, palid şi tras la faţă, cu capul încă înfăşurat în bandajul de pânză, dar ascultând tot ce avea de spus Lordul Janos. Când le atrase atenţia prietenilor săi, Pyp spuse:

— Şi uite acolo, Lordul Alliser şuşoteşte cu Othell Yarwyck.

După masă, Maester Aemon se ridică, întrebând dacă vreunul dintre fraţi dorea să vorbească înainte de a-şi exprima voturile. Edd cel Trist se ridică în picioare, cu chipul împietrit şi mohorât, ca întotdeauna.

— Vreau doar să spun oricui mă va vota că aş fi, cu siguranţă, un Lord Comandant îngrozitor. Dar la fel stau lucrurile cu toţi ceilalţi.

Edd fu urmat de Bowen Marsh, care se ridică, sprijinindu-se cu o mână de umărul Lordului Slynt.

— Fraţi şi prieteni. Cer ca numele meu să fie retras de pe listă. Rana încă mă

supără şi mă tem că misiunea e prea grea pentru mine... dar nu şi pentru Lordul 212

Janos, care a fost la comanda mantiilor aurii de la Debarcaderul Regelui timp de mulţi ani. Haideţi să-i acordăm cu toţii sprijinul nostru.

Sam auzi murmure furioase din grupul lui Cotter Pyke, iar Ser Denys se uită la unul dintre tovarăşii lui şi clătină din cap. *E prea târziu, răul e făcut.* Se întreba unde era Jon şi de ce rămăsese deoparte.

Majoritatea fraţilor nu aveau ştiinţă de carte, aşa că obiceiul era să voteze aruncând mici obiecte într-unui dintre butoaiele mari şi burduhănoase de fier pe care Hobb Trei-Degete şi Owen Tolomacul le târâseră din bucătărie. Butoaiele erau aşezate într-un colţ, după o draperie grea, ca votanţii să-şi poată exprima opţiunea feriţi de ochii celorlalţi.

Aveai voie să laşi un prieten să voteze în locul tău, dacă erai la datorie, aşa că unii dintre fraţi aveau două monede, trei sau patru, iar Ser Denys şi Cotter Pyke votau pentru garnizoanele pe care le lăsaseră în urmă.

Când, în cele din urmă, în sală nu mai rămăseseră decât ei trei, Sam şi Clydas răsturnară butoiul în faţa lui Maester Aemon. O cascadă de scoici, pietre şi gologani se revărsă pe masă. Mâinile zbârcite ale lui Aemon sortau cu o surprinzătoare viteză, mutând scoicile aici, pietrele dincolo, gologanii într-o parte şi ocazionalele vârfuri de săgeţi, cuie şi ghinde laolaltă.

Sam şi Clydas numărară grămezile, fiecare ţinându-şi propria socoteală.

În seara aceasta, fu rândul lui Sam să anunţe primul rezultatele:

— Două sute trei pentru Ser Denys Mallister, spuse el. O sută şaizeci şi nouă

pentru Cotter Pyke. O sută treizeci şi şapte pentru Lordul Janos Slynt, şaptezeci şi două pentru Othell Yarwyck, cinci pentru Hobb Trei-Degete şi două pentru Edd cel Trist.

— Eu am avut o sută şaizeci şi opt pentru Cotter Pyke, zise Clydas. Ne lipsesc două voturi, după socoteala mea, şi unul după a lui Sam.

— Numărătoarea lui Sam e corectă, spuse Maester Aemon. Jon Snow n-a votat. N-are nici o importanţă. Nimeni nu se apropie.

Sam era mai mult uşurat decât dezamăgit. Chiar şi cu sprijinul lui Bowen Marsh, Lordul Janos era doar al treilea.

— Cine sunt ăştia cinci care votează întruna pentru Hobb Trei-Degete? se întrebă el.

— Fraţi care vor să-l vadă afară din bucătărie, răspunse Clydas.

— Ser Denys are cu zece voturi mai puţin decât ieri, le atrase atenţia Sam. Iar Cotter Pyke a pierdut aproape douăzeci. Asta nu e bine.

— Nu e bine pentru speranţele lor de a deveni Lorzi Comandanţi, cu siguranţă, spuse Maester Aemon. Dar s-ar putea ca până la urmă să fie bine pentru Rondul de Noapte. Asta nu e treaba noastră. Zece zile nu e chiar aşa de mult. A fost cândva o votare care a durat aproape doi ani, vreo şapte mii de voturi. Fraţii vor ajunge la o decizie când vor găsi de cuviinţă.

Da, gândi Sam, *dar ce decizie?*

213

Mai târziu, după câteva cupe de vin îndoit cu apă, în intimitatea odăii lui Pyp, limba lui Sam se dezlegă şi se pomeni gândind cu voce tare:

— Cotter Pyke şi Ser Denys Mallister pierd teren, dar între ei mai sunt aproape două treimi, le spuse el lui Pyp şi lui Grenn. Oricare ar fi bun ca Lord Comandant.

Cineva trebuie să-l convingă pe unul dintre ei să se retragă şi să-l sprijine pe celălalt.

— Cineva, făcu Grenn, cu îndoială. Dar cine?

— Grenn e aşa de tâmpit încât se gândeşte că acel *cineva* ar putea fi el, zise Pyp. Poate că, după ce termină cu Pyke şi Mallister, *cineva* ar trebui să-l convingă

pe Regele Stannis să se însoare cu Regina Cersei.

— Regele Stannis e însurat, obiectă Grenn.

— Spune şi tu Sam, ce să mă fac cu el? oftă Pyp.

— Cotter Pyke şi Ser Denys nu se plac, continuă Grenn cu încăpăţânare. Se ceartă pentru orice.

— Da, dar numai fiindcă au idei diferite despre ce e mai bine pentru Rond, punctă Sam. Dacă noi le-am explica…

— *Noi?* făcu Pyp. Cum ai trecut de la *cineva* la *noi?* Eu sunt maimuţa măscăriciului, ai uitat? Iar Grenn este, ei, bine, *Grenn.* Îi zâmbi lui Sam şi mişcă

din urechi. Însă tu… tu eşti fiul unui lord şi administratorul maesterului…

— Şi Sam Ucigaşul, adăugă Grenn. Ai omorât un Celălalt.

— *Sticla dragonului* l-a omorât, îi spuse, a suta oară, Sam.

— Fiul unui lord, administratorul unui maester şi Sam Ucigaşul, zise Pyp meditativ. Ai putea vorbi cu ei, cine ştie…

— Aş putea, zise Sam, posomorât ca Edd cel Trist, dacă n-aş fi prea laş să stau faţă în faţă cu ei.

JON

Jon îi dădu ocol lui Satin încet, pândind, cu sabia în mână, forţându-l să se întoarcă.

— Ridică scutul, spuse el.

— E prea greu, se plânse băiatul din Oraşul Vechi.

— E cât de greu trebuie ca să poată opri o sabie, spuse Jon. Acum ridică-l.

Făcu un pas înainte, spintecând aerul cu sabia. Satin săltă scutul tocmai la timp ca să prindă sabia la margine şi coborî iute propria armă, spre coastele lui Jon.

— Bine, zise Jon, când simţi lovitura în scut. Acum a fost bine. Dar trebuie să-ţi foloseşti tot trupul. Lasă-ţi greutatea pe sabie şi rezultatul va fi mai distrugător decât dacă-ţi foloseşti doar puterea braţului. Hai, încearcă încă o dată, loveşte spre mine, dar ţine scutul ăla ridicat, altfel o să-ţi sune capul ca un clopot…

214

Dar Satin făcu un pas înapoi şi îşi ridică viziera.

— Jon, spuse el, cu glas neliniştit.

Când se întoarse, o văzu acolo, în spatele lui, înconjurată de oamenii reginei.

Nu-i de mirare că s-a făcut atâta linişte în curte. O mai zărise pe Melisandre noaptea, la focuri sau învârtindu-se prin castel, dar niciodată atât de aproape. *E*

frumoasă, gândi el…, dar în ochii ei roşii era ceva mai mult decât neliniştitor.

— Doamna mea.

— Regele vrea să-ţi vorbească, Jon Snow.

Jon aruncă la pământ sabia de antrenament.

— Mi-ar putea fi îngăduit să mă schimb? Nu se cuvine să mă arăt aşa în faţa unui rege.

— Noi te vom aştepta pe creasta Zidului, spuse Melisandre.

Noi, auzi Jon, nu *el. E aşa cum se spune. Aceasta este adevărata lui regină, nu cea pe care a lăsat-o la Eastwatch.*

Îşi atârnă cămaşa de zale şi platoşa în armurărie, se întoarse în odaia lui, îşi lepădă hainele pătate de sudoare şi îmbrăcă un rând de veşminte negre, proaspăt spălate. Ştia că în cuşcă va fi frig şi va sufla vântul, iar sus, în vârful gheţii, va fi şi mai frig, aşa că alese o mantie groasă, cu glugă. La sfârşit, îşi luă Gheara Lungă

şi o puse pe spate.

Melisandre aştepta la poalele Zidului. Oamenii ei plecaseră.

— Ce doreşte Înălţimea Sa de la mine? o întrebă Jon, după ce intrară în cuşcă.

— Tot ce ai de dat, Jon Snow. E rege.

Melisandre închise uşa şi trase de sfoara de semnal. Troliul începu să se învârtă, ridicându-i. Era o zi senină şi Zidul plângea, cu degete lungi de apă

şiroind pe faţa lui şi scânteind în lumina soarelui. În cuşca strâmtă de fier, Jon simţea acut prezenţa femeii în roşu. *Până şi mirosul pe care îl răspândeşte e roşu.* Mirosul îi amintea de fierăria lui Mikken, un miros de fier înroşit, de fum şi de sânge. *Sărutată de foc,* gândi el, amintindu-şi de Ygritte. Vântul învolbură

veşmintele roşii ale Melisandrei, fluturându-le peste picioarele lui Jon.

— Nu ţi-e frig, doamna mea? o întrebă el.

Femeia roşie râse:

— Niciodată. Rubinul de la gât părea să pulseze în ritmul inimii ei. Focurile Stăpânului trăiesc în mine, Jon Snow. Uite. Îi atinse obrazul cu mâna, ţinând-o acolo, iar el simţea cât de fierbinte era. Aşa ar trebui să fie viaţa, îi spuse ea.

Numai moartea e rece.

Îl găsiră pe Stannis Baratheon singur pe marginea Zidului, privind gânditor peste câmpul unde îşi câştigase bătălia şi spre marea pădure verde de dincolo de el. Era îmbrăcat în pantalonii negri, tunica şi cizmele pe care le-ar fi

putut purta un frate al Rondului de Noapte. Numai mantia îl deosebea, o mantie grea, aurie, tivită cu blană neagră şi prinsă cu o agrafă în forma unei inimi înflăcărate.

— Ţi l-am adus pe Bastardul de la Winterfell, Înălţimea Ta, spuse Melisandre.

215

Stannis se întoarse să-l cerceteze. Sub fruntea lui grea se aflau doi ochi ca nişte lacuri albastre fără fund. O barbă neagră-albăstrie, tunsă scurt, îi acoperea obrajii supţi şi maxilarul puternic, fără să reuşească să-i ascundă faţa sfrijită. Dinţii îi erau încleştaţi. Avea gâtul şi umerii încordaţi, la fel şi mâna dreaptă. Jon îşi aminti ceva ce spusese Donai Noye despre fraţii Baratheon:

Robert a fost oţelul pur, Stannis e fier curat, negru, dur şi puternic, dar fragil cum devine fierul. Se va frânge înainte de a se încovoia. Îngenunche cu greu, întrebându-se de ce avea nevoie de el acest rege fragil.

— Ridică-te. Am auzit câte-n lună şi-n stele despre tine, Lord Snow.

— Nu sunt lord, sire. Jon se ridică. Ştiu ce ai auzit. Că sunt un laş şi un trădător. Că l-am ucis pe fratele meu Qhorin Halfhand, ca sălbaticii să-mi cruţe viaţa. Că m-am alăturat lui Mance Rayder şi mi-am luat o nevastă dintre sălbatici.

— Da. Toate acestea şi altele. Eşti om-lup, se spune, care-şi schimbă pielea, cutreierând noaptea în pielea unui lup. Regele Stannis zâmbi aspru. Cât din toate acestea e adevărat?

— Am avut un lup străvechi, pe Nălucă. L-am părăsit când am urcat Zidul, lângă Garda Apei Cenuşii, şi de atunci nu l-am mai văzut. Qhorin Halfhand mi-a ordonat să mă alătur sălbaticilor. Ştia că mă vor pune să-l omor, ca să-mi dovedesc loialitatea faţă de ei, şi mi-a spus să fac orice-mi vor cere. Femeia se numea Ygritte. Mi-am încălcat jurămintele cu ea, dar jur pe numele tatălui meu că

nu m-am lepădat niciodată de mantia neagră.

— Te cred, spuse regele.

Asta îl surprinse:

— De ce?

Stannis pufni.

— Îl cunosc pe Janos Slynt şi l-am cunoscut pe Ned Stark. Tatăl tău nu mi-a fost prieten, dar numai un nebun s-ar îndoi de onoarea şi de cinstea lui. Semeni cu el. Înalt de statură, Stannis se ridica deasupra lui Jon, dar era atât de sfrijit încât părea cu zece ani mai bătrân decât era. Ştiu mai multe decât ţi-ar putea trece prin minte, Jon Snow. Ştiu că tu ai fost cel care a găsit pumnalul de obsidian pe care fiul lui Randyll Tarly l-a folosit ca să-l ucidă pe Celălalt…

— Nălucă l-a găsit. Era înfăşurat într-o mantie de cercetaş şi îngropat sub Pumnul Primilor Oameni. Mai erau şi alte arme… capete de suliţe, vârfuri de săgeţi, toate din sticla dragonului.

— Ştiu că tu ai apărat poarta aici, spuse Regele Stannis. Altfel, aş fi ajuns prea târziu.

— Donai Noye a apărat poarta. A murit în tunel, luptându-se cu regele uriaşilor.

Stannis zâmbi larg.

— Noye mi-a făcut prima sabie. Şi ciocanul de război al lui Robert. Dacă zeii ar fi socotit de cuviinţă să-l cruţe, ar fi fost un Lord Comandant mai bun pentru 216

frăţia ta decât oricare dintre aceşti nătărăi care se ciorovăiesc acum pentru asta.

— Cotter Pyke şi Ser Denys Mallister nu sunt nătărăi, sire, spuse Jon. Sunt oameni de nădejde, capabili. Şi Othell Yarwyck, în felul lui. Lordul Mormont avea încredere în fiecare dintre ei.

— Lordul Mormont al tău se încredea prea uşor. Altfel n-ar fi murit aşa cum a murit. Dar despre tine vorbeam. N-am uitat că tu ne-ai adus acest corn fermecat şi că i-ai capturat pe soţia şi fiul lui Mance Rayder…

— Dalia a murit. Asta îl întrista şi acum pe Jon. Val e sora ei. N-a fost greu să-i capturez, Înălţimea Ta. Tu năvăliseşi cu oastea asupra sălbaticilor, iar omul-fiară pe care Mance îl

lăsase s-o păzească pe regină a înnebunit când vulturul a luat foc. Jon se uită la Melisandre: Unii spun că tu ai făcut asta.

Femeia roşie zâmbi, cu păru-i lung, arămiu, căzându-i peste faţă.

— Stăpânul Luminii are gheare de foc, Jon Snow.

Jon clătină din cap şi se întoarse din nou spre rege.

— Înălţimea Ta, ai pomenit despre Val. A cerut să-l vadă pe Mance Rayder, să-i arate fiul. Ar fi un... un gest de bunăvoinţă.

— Omul a dezertat din frăţia voastră. Toţi fraţii tăi insistă să fie omorât. De ce i-aş face o favoare?

Jon nu avea nici un răspuns pentru asta.

— Dacă nu pentru el, atunci pentru Val. De dragul surorii sale, mama copilului.

— Îţi place această Val?

— Abia dacă o cunosc.

— Am auzit că e frumoasă.

— Foarte frumoasă, recunoscu Jon.

— Frumuseţea poate fi înşelătoare. Fratele meu a învăţat lecţia aceasta de la Cersei Lannister. Ea l-a omorât, să n-ai nici o îndoială. Şi pe tatăl tău şi pe Jon Arryn. Regele se încruntă: Te-ai alăturat acestor sălbatici. Crezi că au vreun dram de onoare?

— Da, răspunse Jon, dar aşa cum o înţeleg ei, sire.

— Dar Mance Rayder?

— Da. Cred că da.

— Lordul Oaselor?

Jon şovăi:

— Rattleshirt îi spuneam. Perfid şi însetat de sânge. Dacă are vreun dram de onoare, o ascunde bine sub costumul lui de oase.

— Şi celălalt, Tormund cel cu multe nume, care ne-a scăpat după bătălie?

Răspunde-mi sincer.

— Tormund Năpasta Uriaşilor mi s-a părut a fi genul de om care poate fi un prieten bun şi un duşman aprig, Înălţimea Ta.

Stannis clătină scurt din cap.

217

— Tatăl tău a fost un om de onoare. Nu mi-a fost prieten, dar i-am văzut valoarea. Fratele tău a fost un rebel şi un trădător care voia să fure jumătate din regat, însă nimeni nu-i poate pune la îndoială curajul. Dar tu?

Vrea să-i spun că-l iubesc? Glasul lui Jon fu solemn şi oficial când spuse:

— Sunt un om al Rondului de Noapte.

— Vorbe. Vorbele sunt vânt. De ce crezi că am părăsit Piatra Dragonului şi am venit la Zid, Lord Snow?

— Nu sunt lord, sire. Ai venit pentru că te-am chemat în ajutor, nădăjduiesc.

Deşi n-aş putea spune de ce ţi-a luat atât de mult.

În mod surprinzător, Stannis zâmbi la aceasta.

— Eşti destul de îndrăzneţ ca să fii un Stark. Da, ar fi trebuit să vin mai devreme. Dacă n-ar fi fost Mâna mea, poate că n-aş fi venit deloc. Lordul Seaworth e un om de obârşie modestă, dar mi-a amintit care mi-e datoria, când nu mă puteam gândi decât la drepturile mele. Davos spunea că aşez căruţa înaintea calului. Încercam să cuceresc tronul ca să salvez regatul, când ar fi trebuit să

salvez regatul ca să cuceresc tronul. Stannis arătă către nord. Acolo voi găsi vrăjmaşul pe care sunt născut să-l înfrunt.

— Numele lui nu poate fi rostit, adăugă încet Melisandre. E Zeul Nopţii şi al Terorii, Jon Snow, iar aceste umbre pe zăpadă sunt făpturile lui.

— Am auzit că ai ucis unul dintre acele cadavre umblătoare ca să salvezi viaţa Lordului Mormont, spuse Stannis. S-ar putea ca acesta să fie şi războiul tău, Lord Snow. Dacă mă vei ajuta.

— Sabia mea e închinată Rondului de Noapte, Înălţimea Ta, răspunse Jon Snow cu băgare de seamă.

Asta nu-i plăcu regelui. Stannis scrâşni din dinţi şi spuse:

— Îţi cer mai mult decât o sabie.

Jon era nedumerit:

— Stăpâne?

— Am nevoie de Nord.

Nordul.

— Eu… Fratele meu Robb era Rege în Nord…

— Fratele tău a fost Lordul de drept al Winterfellului. Dacă ar fi rămas acasă

şi şi-ar fi făcut datoria, în loc să se încoroneze şi să plece să cucerească ţinuturile riverane, poate că ar fi şi astăzi în viaţă. Dar ce-a fost a fost. Tu nu eşti Robb, aşa cum nici eu nu sunt Robert.

Cuvintele aspre alungară orice urmă de simpatie pe care Jon ar fi putut s-o simtă pentru Stannis.

— Mi-am iubit fratele, spuse el.

— Şi eu pe al meu. Dar ei au fost ce-au fost, iar noi suntem ce suntem. Eu sunt singurul rege adevărat din Westeros, de la nord la sud. Iar tu eşti bastardul lui Ned Stark. Stannis îl cercetă cu ochii săi albaştri, întunecaţi. Tywin Lannister l-a numit 218

pe Roose Bolton Păzitor al Nordului, ca să-l răsplătească pentru că l-a trădat pe fratele tău. Oamenii de fier se luptă între ei de la moartea lui Balon Greyjoy, dar Moat Cailin, Deepwood Motte, Castelul lui Torrhen şi cea mai mare parte din Ţărmul Stâncos sunt încă în mâinile lor. Pământurile tatălui tău sângerează, iar eu n-am nici puterea, nici timpul necesar să-i oblojesc rănile. Este nevoie de un Lord al Winterfellului. Un Lord loial al Winterfellului.

Se uită la mine, gândi Jon, uluit.

— Winterfellul nu mai există. Theon Greyjoy l-a pârjolit.

— Granitul nu arde aşa de uşor, spuse Stannis. Castelul poate fi reconstruit, în timp. Nu zidurile fac un lord, ci omul. Nordicii tăi nu mă cunosc şi nu au nici un motiv să mă

iubească, dar voi avea nevoie de braţul lor în bătăliile ce vor veni.

Am nevoie de un fiu al lui Eddard Stark ca să-i aducă sub flamurile mele.

Vrea să mă facă Lord de Winterfell. Vântul sufla cu putere şi Jon se simţea atât de ameţit încât se temea că îl va doborî de pe Zid.

— Înălţimea Ta, spuse el, uiţi că sunt un Snow, nu un Stark.

— Tu eşti cel care uită, răspunse regele Stannis.

Melisandre aşează o mână caldă pe braţul lui Jon.

— Un rege poate să şteargă pata de pe numele unui bastard cu o simplă

atingere, Lord Snow.

Lord Snow. Aşa îi spusese şi Ser Alliser, ca să-i ia în râs obârşia de bastard.

Mulţi dintre fraţii săi începuseră să i se adreseze la fel, unii cu simpatie, alţii ca să-l rănească. Dar, dintr-odată, avea o altă rezonanţă în urechile lui Jon. Suna…

adevărat.

— Da, spuse el şovăitor, au mai fost regi care au legitimat bastarzi, dar… sunt frate al Rondului de Noapte, am îngenuncheat în faţa unui copac al inimii şi am jurat să nu am niciodată pământuri şi să nu zămislesc copii.

— Jon. Melisandre era atât de aproape încât îi simţea răsuflarea caldă. R’hllor este singurul zeu adevărat. Un jurământ făcut în faţa unui copac nu are mai multă

valoare decât unul pe care l-ai face pantofilor tăi. Deschide-ţi inima şi lasă lumina Stăpânului să pătrundă. Arde aceşti copaci ai inimii şi acceptă Winterfellul ca pe un dar al Stăpânului Luminii.

Pe când era copil, prea copil ca să înţeleagă ce însemna să fii bastard, Jon visa adesea că Winterfellul va fi, într-o zi, al lui. Mai târziu, când mai crescuse, se ruşinase de visele acelea. Winterfellul avea să fie moştenit de Robb şi apoi de fiii lui, sau de Bran sau de Rickon, dacă Robb rămânea fără

copii. Iar după ei veneau Sansa şi Arya. Chiar şi să viseze că va fi altfel i se părea necinstit, ca şi cum i-ar trăda în inima lui, dorindu-le moartea. *Nu mi-am dorit niciodată asta,* gândi el, stând în faţa regelui cu ochi albaştri şi a femeii roşii. *L-am iubit pe Robb, i-am iubit pe toţi... N-am dorit niciodată să li se întâmple nimic rău, dar li s-a întâmplat. Iar acum n-am mai rămas decât eu.* Nu trebuia decât să rostească un singur cuvânt şi va deveni Jon Stark şi nu va mai fi niciodată Snow. Nu trebuia 219

decât să-i jure credinţă regelui şi Winterfellul va fi al lui. Nu trebuia decât...

... să-şi încalce jurămintele din nou.

Iar de data asta nu ar mai fi doar un şiretlic. Ca să revendice castelul tatălui său, trebuia să se întoarcă împotriva zeilor tatălui său.

Regele Stannis rămăsese din nou cu privirea pierdută către nord, cu mantia-i aurie fluturând pe umeri.

— S-ar putea să mă înşel în privinţa ta, Jon Snow. Ştim amândoi ce se spune despre bastarzi. S-ar putea să-ţi lipsească onoarea tatălui tău sau priceperea fratelui tău în mânuitul armelor. Dar eşti arma pe care mi-a dat-o Stăpânul Luminii. Te-am găsit aici, aşa cum ai găsit tu sticla dragonului ascunsă sub Pumn, şi am de gând să te folosesc. Nici măcar Azor Ahai n-a câştigat războiul de unul singur. Am omorât o mie de sălbatici, am luat alţi o mie prizonieri, iar pe restul i-am împrăştiat. Acel Tormund Pumn-de-Tunet îi regrupează probabil chiar în clipa aceasta şi pune la cale un nou atac. Şi, cu cât ne însângerăm mai mult unul pe altul, cu atât vom fi mai slabi când va năvăli asupra noastră adevăratul duşman.

Jon ajunsese la aceeaşi concluzie.

— Cum spui, Înălţimea Ta. Se întreba unde voia regele să ajungă.

— În timp ce fraţii tăi se luptă care să devină conducător, am stat de vorbă cu Mance Rayder. Regele scrâşni din dinţi: Un bărbat încăpăţânat, acest Mance, şi mândru. Nu-mi va da

de ales decât să-l dăruiesc flăcărilor. Dar am mai luat şi alţi ostatici, alţi conducători. Cel care îşi spune Rattleshirt, câteva dintre căpeteniile clanurilor, Magnarul din Thenn. Fraţilor tăi nu le va plăcea, nu mai mult decât lorzilor tatălui tău, dar am de gând să le îngădui sălbaticilor să treacă dincolo de Zid… cei care îmi jură credinţă, jură să păstreze pacea şi legile regelui şi îl primesc pe Stăpânul Luminii ca zeu al lor. Chiar şi pe uriaşi, dacă genunchii lor mari se pot pleca. O să-i las să se stabilească la Dar, după ce îl smulg de la noul vostru Lord Comandant. Când se ridică vânturile reci, vom trăi şi vom muri împreună. E timpul să facem alianţe împotriva duşmanului nostru comun. Se uită

la Jon: Eşti de acord?

— Tatăl meu a visat să repopuleze Darul, mărturisi Jon. Vorbea adesea despre asta cu unchiul Benjen. *Dar nu s-a gândit niciodată să-l populeze cu uriaşi…*

Dar nici nu s-a alăturat sălbaticilor. Nu se amăgea, ştia că oamenii liberi vor fi supuşi neascultători şi vecini periculoşi. Cu toate acestea, când punea în balanţă

părul roşu al Ygrittei şi ochii albaştri ai creaturilor, alegerea era simplă.

— Sunt de acord.

— Bine, spuse Regele Stannis, căci calea cea mai sigură de a stabili o alianţă

este căsătoria. Am de gând să-l însor pe Lordul de Winterfell cu această prinţesă a sălbaticilor.

Probabil că Jon îi cunoştea prea bine pe sălbatici; nu-şi putu stăpâni râsul.

— Înălţimea Ta, spuse el, ostatică sau nu, dacă crezi că poţi pur şi simplu să

mi-o dai pe Val, mă tem că mai ai multe de învăţat despre femeile sălbatice.

Oricine vrea să se însoare cu ea, ar fi bine să se pregătească să se caţere pe geamul ei din turn şi s-o scoată de acolo de cingătoare.

— *Oricine?* Stannis îl măsură cu privirea. Asta înseamnă că n-o vei lua de nevastă? Te previn, face parte din preţul pe care trebuie să-l plăteşti dacă vrei numele şi castelul tatălui tău. E nevoie de asta, ca să ne asigurăm loialitatea noilor noştri supuşi. Mă refuzi, Jon Snow?

— Nu, răspunse Jon, pripit. Regele vorbea despre Winterfell şi Winterfellul nu era uşor de refuzat. Vreau să spun… totul a venit atât de repede, Înălţimea Ta. Aş

putea să-ţi cer un timp de gândire?

— Cum doreşti. Dar gândeşte-te repede. Nu sunt un om răbdător, după cum vor descoperi în curând fraţii tăi în negru. Stannis aşează o mână subţire şi descărnată pe umărul lui Jon. Să nu pomeneşti nimic despre discuţia noastră de astăzi. Nimănui. Dar când te întorci, nu trebuie decât să pleci genunchiul, să aşezi sabia la picioarele mele şi să-mi juri credinţă, şi te vei ridica Jon Stark, Lord de Winterfell.

TYRION

Când auzi zgomote prin uşa groasă de lemn a celulei sale, Tyrion Lannister se pregăti să moară.

Era şi timpul, gândi el. *Haide, haide, să se termine odată.* Se chinui să se ridice. Picioarele îi erau amorţite, cum stătuseră îndoite sub el. Le frecă, alungând furnicăturile ca nişte vârfuri de cuţit. *N-am de gând să mă clatin şi să mă*

împiedic de butucul călăului.

Se întrebă dacă îl vor omorî aici, în întuneric, sau îl vor târî prin oraş, ca Ser Ilyn Payne să-i reteze capul de pe umeri. După această farsă de proces, era posibil ca dulcea lui surioară şi iubitorul său tată să prefere să scape de el pe tăcute, decât să rişte o execuţie publică. *Aş putea să spun mulţimii câteva cuvinte bine alese, dacă mă lasă să vorbesc.* Dar ar fi ei oare atât de nesăbuiţi?

Când cheile zornăiră şi uşa celulei se dădu în lături, pârâind, Tyrion se lipi cu spatele de peretele umed, dorindu-şi să fi avut o armă. *Pot să muşc sau să lovesc cu picioarele. Aş muri cu gustul de sânge în gură, asta ar fi ceva.* Şi-ar fi dorit să

se poată gândi la nişte cuvinte înălţătoare. Nu era de aşteptat ca *Lua-v-ar naiba pe toţi!* să-i aducă un loc prea grozav în istorie.

Lumina torţei îi căzu pe faţă. Îşi umbri ochii cu palma.

— Intră, ţi-e frică de un pitic? Haide, fiu de târfă nenorocită! Glasul îi era răguşit, din pricina îndelungatei tăceri.

— Aşa se vorbeşte despre nobila noastră mamă? Omul se apropie, cu torţa în mâna stângă. Asta e mai înfiorătoare decât celula mea de la Riverrun, deşi nu chiar aşa de întunecată.

Pentru o clipă, lui Tyrion i se tăie respiraţia.

— Tu?

— Ei, bine, cea mai mare parte din mine. Jaime era tras la faţă, cu părul tuns scurt. Am lăsat o mână la Harrenhal. Aducerea Bravilor Camarazi peste marea îngustă n-a fost una dintre ideile cele mai bune idei ale tatălui nostru. Jaime ridică

braţul şi Tyrion văzu ciotul.

Un hohot de râs isteric ţâşni de pe buzele lui.

— O, zei! exclamă el. Jaime, îmi pare rău, dar... ferească zeii, uită-te la noi.

Ciungul şi Slutul fără nas, fraţii Lannister.

— Au fost zile când mâna mi-a mirosit atât de urât încât mi-aş fi dorit să nu am nas. Jaime coborî torţa şi lumina inundă chipul fratelui său. O rană

impresionantă.

Tyrion se retrase din faţa luminii orbitoare.

— M-au făcut să duc o bătălie fără fratele meu mai mare, să mă apere.

— Am auzit că era să arzi oraşul din temelii.

— O minciună sfruntată. Am aprins doar râul. Dintr-odată, Tyrion îşi aminti unde se afla şi de ce. Ai venit să mă omori?

— Zău că eşti ingrat. Poate c-ar trebui să te las să putrezeşti aici, dacă ai de gând să fii aşa de nepoliticos.

— Nu cred că asta e soarta pe care mi-a pregătit-o Cersei.

— Ei, nu, la drept vorbind. Vei fi decapitat mâine, pe vechile terenuri de turnir.

Tyrion râse din nou.

— Mâncare o să fie? Va trebui să mă ajuţi cu ultimele cuvinte, mintea îmi aleargă de colo-colo, ca un şobolan într-o pivniţă.

— Nu vei avea nevoie de ultimele cuvinte. Te salvez. Glasul lui Jaime era neobişnuit de solemn.

— Cine a spus că vreau să fiu salvat?

— Ştii, aproape că uitasem ce omuleţ sâcâitor eşti. Acum, că mi-ai amintit, cred că până la urmă o s-o las pe Cersei să-ţi taie capul.

— O, nu, nici vorbă. Ieşi din celulă, cu mersu-i legănat. E noapte sau zi acolo, sus? Am pierdut cu totul noţiunea timpului.

— Trei ceasuri după miezul nopţii. Oraşul doarme. Jaime vârî torţa înapoi în suport, pe zidul dintre celule.

Culoarul era atât de slab luminat, încât Tyrion fu cât pe ce să se împiedice de temnicerul lăbărţat pe podeaua rece de piatră. Îl împunse cu piciorul. E mort?

— Doarme. La fel şi ceilalţi trei. Eunucul le-a pus un somnifer în vin, dar nu cât să-i omoare, sau cel puţin aşa se jură. Ne aşteaptă lângă scară, îmbrăcat în robă de septon. Cobori în canale şi de acolo în râu. În golf te aşteaptă o galeră.

Varys are agenţi în Oraşele Libere, care vor avea grijă să nu duci lipsă de fonduri… dar încearcă să nu atragi atenţia. Cersei va trimite oameni pe urmele 222

tale, n-am nici o îndoială. Ai face bine să-ţi iei alt nume.

— Alt nume? O, desigur. Iar când Oamenii fără Chip vor veni să mă omoare, o să spun: Nu, mă confundaţi, eu sunt alt pitic cu cicatrice hidoasă.

Ambii Lannisteri râseră în faţa absurdităţii întregii situaţii. Apoi Jaime se lăsă

pe un genunchi şi îl sărută repede pe amândoi obrajii, atingând cu buzele fâşia încreţită a cicatricii.

— Îţi mulţumesc, frate, spuse Tyrion. Pentru viaţa mea.

— Era… o datorie mai veche. Glasul lui Jaime suna ciudat.

— O datorie? Nu pricep.

— Bine. Unele uşi e mai bine să rămână ferecate.

— O, zei, spuse Tyrion. Se ascunde în spate ceva sinistru şi urât? Ţi-a spus cineva, o dată, ceva crud despre mine? Voi încerca să nu plâng. Spune-mi.

— Tyrion…

Jaime se teme.

— Spune-mi, repetă el.

Fratele său îşi feri privirea.

— Tysha, spuse el cu glas pierit.

— Tysha? Stomacul i se strânse. Ce-i cu ea?

— N-a fost o târfă. N-am cumpărat-o niciodată pentru tine. A fost o minciună

pe care tata mi-a poruncit s-o spun. Tysha era… era ceea ce părea a fi. Fiica unui arendaş, întâlnită pe drum din întâmplare.

Tyrion auzea sunetele slabe ale propriei răsuflări, şuierând hârâit prin cicatricea nasului. Jaime nu-l putea privi în ochi. *Tysha.* Încercă să-şi aducă

aminte chipul ei. O *copilă, doar o copilă, nu mai mare decât Sansa.*

— Soţia mea, spuse el cu glas răguşit. S-a măritat cu mine.

— Pentru aur, spunea tata. Era dintr-o familie umilă, tu erai un Lannister de la Casterly Rock. Nu voia decât aurul tău, ceea ce nu o deosebea cu nimic de o târfă, aşa că… aşa că n-ar fi chiar o minciună, iar… tata spunea că ai nevoie de o lecţie aspră. Că vei avea de învăţat din ea şi mai târziu îmi vei mulţumi…

— Să-ţi mulţumesc? Tyrion avea glasul gâtuit. A dat-o pe mâna gărzilor lui. O

cazarmă plină de soldaţi. M-a obligat să… privesc. *Da, şi mai mult de atât… am participat şi eu… soţia mea…*

— N-am ştiut că va face asta, trebuie să mă crezi.

— O, chiar trebuie? mârâi Tyrion. De ce te-aş mai crede vreodată? Era *soţia* mea.

— Tyrion…

Îl lovi. Era o palmă, un dos de palmă, dar îşi puse în ea toată puterea, toată

spaima, toată furia, toată durerea. Jaime se chirci, pierzându-şi echilibrul.

Lovitura îl doborî la pământ.

— Eu… presupun c-o meritam.

— O, meriţi mai mult de atât, Jaime. Tu şi surioara mea şi tatăl nostru iubitor, 223

da. Nici nu-ţi pot spune ce meritaţi! Dar vă veţi primi răsplata, ţi-o jur. Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile. Tyrion se îndepărtă legănat, cât pe ce să se împiedice din nou de temnicer, în graba lui. Nici nu străbătu zece metri, că

dădu peste o poartă de fier care închidea coridorul. O, *zei!* Abia se putu stăpâni să

nu urle.

Jaime se apropie în spatele lui.

— Am cheile temnicerului.

— Atunci, foloseşte-le. Tyrion se dădu la o parte. Jaime descuie poarta, o deschise şi păşi dincolo.

Aruncă o privire înapoi, peste umăr.

— Vii?

— Nu cu tine. Tyrion păşi dincolo de poartă. Dă-mi cheile şi pleacă. O să-l găsesc singur pe Varys. Îşi înălţă capul şi se uită la fratele său, cu ochii lui desperecheaţi. Jaime, poţi lupta cu mâna stângă?

— Ceva mai prost decât tine, zise Jaime cu amărăciune.

— Bine, atunci o să ne potrivim, dacă ne mai întâlnim vreodată. Schilodul şi piticul.

Jaime îi întinse inelul de chei.

— Ţi-am spus adevărul. Îmi datorezi acelaşi lucru. Eşti vinovat? L-ai omorât?

Întrebarea era încă un cuţit care i se răsucea în rană.

— Eşti sigur că vrei să ştii? întrebă Tyrion. Joffrey ar fi fost un rege mai rău decât a fost vreodată Aerys. A furat pumnalul tatălui său şi i l-a dat unui tâlhar, să-i taie lui Brandon Stark beregata, ştiai asta?

— Eu… m-am gândit că era posibil.

— Ei, bine, un fiu seamănă cu tatăl său. Joff m-ar fi omorât şi pe mine, îndată

ce ar fi avut drepturi depline. Pentru crima de a fi mic şi urât, de care mă fac atât de vinovat.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Biet schilod nătărău şi orb. Trebuie să-ţi silabisesc toate nimicurile? Foarte bine. Cersei e o târfă mincinoasă. S-a culcat cu Lancel, cu Osmund Kettleblack şi probabil cu Băiatul Lunii, din câte ştiu eu. Iar eu sunt monstrul care se spune că

sunt. Da, l-am omorât pe fiul tău ticălos. Se forţă să rânjească. Era, probabil, o imagine hidoasă, în lumina palidă a torţei.

Jaime se întoarse fără un cuvânt şi plecă.

Tyrion îl privi îndepărtându-se, păşind apăsat, cu picioarele sale lungi, şi o parte din el voia să-l strige, să-i spună că nu era adevărat, să-i ceară iertare. Dar apoi, gândindu-se la Tysha, păstră tăcerea. Ascultă paşii îndepărtându-se până

când nu-i mai putu auzi, apoi porni, cu mersu-i legănat, să-l caute pe Varys.

Eunucul stătea la pândă în umbra unei scări şerpuitoare, îmbrăcat într-o robă

maro, mâncată de molii, cu o glugă care îi ascundea paloarea feţei.

— Ai întârziat, m-am temut că s-a întâmplat ceva, spuse când îl văzu pe 224

Tyrion.

— O, nu, îl asigură el, cu modulaţii otrăvite în glas. Ce ar fi putut să se întâmple? Îşi dădu capul pe spate, privind în sus: Am trimis după tine în timpul judecăţii.

— N-am putut veni. Oamenii reginei mă urmăreau zi şi noapte, n-am îndrăznit să te ajut.

— Mă ajuţi acum.

— Serios? Ah! Varys chicoti. Asta părea cu totul deplasat în locul acesta de piatră rece şi beznă răsunătoare. Fratele tău ştie să fie foarte convingător.

— Varys, eşti rece şi alunecos ca un limax, ţi-a spus vreodată cineva? Ţi-ai dat toată silinţa să mă omori. Poate c-ar trebui să-ţi întorc favoarea.

Eunucul oftă.

— Câinele credincios e lovit cu piciorul şi, oricum ar ţese, păianjenul nu e iubit niciodată. Dar dacă mă omori aici, mă tem pentru tine, lordul meu. S-ar putea să nu mai găseşti niciodată drumul. Ochii lui scânteiau în lumina schimbătoare a torţei, întunecaţi şi umezi. Tunelurile acestea sunt pline de capcane pentru cei neavizaţi.

Tyrion mârâi.

— *Neavizaţi?* Sunt cel mai avizat om din lume, tu m-ai ajutat să-mi dau seama de asta. Se scarpină la nas. Aşadar, spune-mi, vrăjitorule, unde e neprihănita mea soţie?

— N-am dat de urma ei la Debarcaderul Regelui, îmi pare rău s-o spun. Nici de Ser Dontos Hollard care, în mod firesc, ar fi trebuit să apară beat pe undeva până acum. Au fost văzuţi împreună pe scările şerpuitoare în noaptea când ea a dispărut. După aceea, nimic. A fost o adevărată nebunie atunci. Micile mele ciripitoare tac. Varys îl apucă uşor de mânecă, trăgându-l în casa scărilor. Lordul meu, trebuie să plecăm. Drumul tău coboară.

Asta, cel puţin, nu e o minciună. Tyrion începu să coboare legănat, în faţa eunucului, hârşâind cu călcâiele piatra aspră. Era foarte frig în casa scărilor, un frig umed, care-i pătrundea până în măduva oaselor, făcându-l să tremure.

— Ce parte a temniţei e asta? întrebă el.

— Maegor cel Crud a poruncit ca în castelul său temniţele să ocupe patru niveluri, răspunse Varys. La nivelul superior se află celule mari, unde criminalii de rând pot fi închişi împreună. Au ferestre înguste în partea de sus a zidurilor.

Nivelul al doilea are celule mai mici, unde sunt închişi prizonierii de viţă nobilă.

Acestea nu au ferestre, dar torţele de pe culoare le luminează printre gratii. La cel de-al treilea nivel, celulele sunt şi mai mici şi au uşile de lemn. Celulele negre li se spune. Acolo ai fost închis tu şi acolo a fost ţinut Eddard Stark, înaintea ta. Dar mai există încă un nivel, mai jos. Odată ajuns la acest al patrulea nivel, întemniţatul nu va mai vedea niciodată lumina soarelui, nu va auzi glas de om

şi nici nu mai respiră o clipă fără o durere cumplită. Maegor a folosit celulele de la 225

cel de-al patrulea nivel pentru tortură. Ajunseră la baza scărilor. O uşă neluminată

se deschise în faţa lor. Acesta este al patrulea nivel. Dă-mi mâna, lordul meu. E

mai sigur, în bezna de aici. Sunt lucruri pe care n-ai vrea să le vezi.

Tyrion şovăi o clipă. Varys îl mai trădase o dată. Cine ştie ce joc mai juca eunucul? Şi unde ar putea fi mai nimerit să ucizi un om decât jos, în întuneric, într-un loc despre care nimeni nu ştie că există? Poate nu i-ar găsi nimeni trupul, niciodată.

Pe de altă parte, ce putea să facă? Să urce înapoi pe scări şi să iasă pe poarta principală? Nu, asta n-ar merge. *Lui Jaime nu i-ar fi frică,* gândi Tyrion, înainte să-şi aducă aminte ce-i făcuse Jaime. Îl apucă pe eunuc de mână şi se lăsă condus prin întuneric, urmărind scârţâitul pieii pe piatră. Varys mergea repede, şoptind din când în când:

— Ai grijă, în faţă sunt trei trepte. Sau: Aici tunelul coboară, lordul meu.

Am sosit aici ca Mână a Regelui, trecând de porţile oraşului în fruntea oamenilor mei, cugetă Tyrion, *şi plec ca un şobolan care se furişează în întuneric, ţinându-se de mână cu un păianjen.*

În faţa lor se ivi o lumină, prea palidă ca să fie lumina zilei, care creştea pe măsură ce se apropiau grăbiţi. După o vreme, văzu că era o arcadă închisă de o altă poartă de fier. Varys scoase o cheie. Pătrunseră într-o mică încăpere circulară.

Camera avea încă cinci uşi, toate zăvorâte cu drugi de fier. În tavan era o deschidere spre care duceau un şir de trepte prinse în perete. Într-o parte se afla un mangal ornamentat, în forma unui cap de dragon. Cărbunii din gura căscată a fiarei arseseră, dar jarul lor mai strălucea cu o

lumină portocalie. Aşa slabă cum era, lumina era bine-venită după bezna tunelului.

Altminteri, camera de trecere era goală, dar pe podea era un mozaic reprezentând un dragon cu trei capete, din plăci roşii şi negre. Ceva îl sâcâi pe Tyrion, o clipă. Apoi îşi dădu seama. *Acesta e locul despre care mi-a spus Shae, când a adus-o Varys prima dată în patul meu.*

— Suntem sub Turnul Mâinii.

— Da. Balamalele îngheţate scârţâiră, împotrivindu-se, când Varys deschise o uşă închisă de multă vreme. Fulgi de rugină se răspândiră pe podea. Asta ne va duce afară, la râu.

Tyrion păşi încet către scară, apoi îşi trecu mâna peste treapta de jos.

— Asta mă va duce sus, în dormitorul meu.

— Dormitorul nobilului tău tată, acum. Privi în sus, prin culoarul vertical.

— Cât trebuie să urc?

— Lordul meu, eşti prea slăbit pentru asemenea nebunii şi, în plus, nu avem timp. Trebuie să mergem.

— Am treabă sus. Cât?

— Două sute treizeci de trepte, dar orice ai avea de gând…

— Două sute treizeci de trepte. Şi apoi?

— Tunelul din stânga, dar ascultă-mă…

— Şi cât mai e până la dormitor? Tyrion ridică un picior pe treapta de jos.

— Nu mai mult de douăzeci de metri. Ţine o mână pe zid în timp ce mergi.

Vei simţi uşile. Dormitorul e a treia. Oftă. E o nebunie, lordul meu. Fratele tău ţi-a dat viaţa înapoi. Vrei s-o arunci, împreună cu a mea?

— Varys, singurul lucru pe care îl preţuiesc mai puţin decât viaţa mea, în clipa asta, e viaţa ta. Aşteaptă-mă aici. Îi întoarse eunucului spatele şi începu să urce, numărând încet.

Treaptă după treaptă, urca în întuneric. La început, putea desluşi conturul vag al fiecărei trepte, când o prindea în mână, şi textura cenuşie a pietrei din spatele ei, dar pe măsură ce urca, negrul se îngroşa. *Paisprezece, cincisprezece, şaisprezece.* La treizeci, braţele îi tremurau din pricina efortului de a-şi ridica trupul. Se opri o clipă, să-şi tragă răsuflarea, şi aruncă o privire în jos. Un cerc de lumină difuză strălucea departe, acoperit pe jumătate de picioarele lui. Tyrion îşi reluă ascensiunea. *Treizeci şi nouă, patruzeci, patruzeci şi unu.* La cincizeci, picioarele îi ardeau. Scara era nesfârşită, istovitoare. *Şaizeci şi opt, şaizeci şi nouă, şaizeci şi…* La optzeci, spatele îl chinuia cumplit. Cu toate acestea, continuă să urce. N-ar fi putut spune de ce. *O sută treizeci şi unu, o sută treizeci şi doi.*

La două sute treizeci, culoarul vertical era negru ca smoala, dar *simţea* aerul cald care venea dinspre tunel, dinspre stânga, ca răsuflarea unui animal uriaş.

Bâjbâi cu un picior şi urcă de pe scară. Tunelul era chiar mai înghesuit decât culoarul vertical. Orice om de statură normală ar fi trebuit să înainteze în patru labe, dar Tyrion era destul de scund ca să meargă în picioare. *Măcar e un loc făcut pentru pitici.* Cizmele se târşâiau uşor pe piatră. Înainta încet, numărând paşii, pipăind golurile din perete. Curând, începu să audă glasuri, înăbuşite şi nedesluşite la început, apoi mai clare. Ascultă cu atenţie. Doi dintre străjerii tatălui său glumeau pe seama târfei Pezevenghiului, spunând ce plăcut ar fi să se culce cu ea şi cât de mult trebuia să-şi dorească un mădular adevărat în loc de cel pipernicit al piticului.

— Mai mult ca sigur, mădularul piticului are şi cocoaşă, zise Lum. Apoi se lansară într-o discuţie despre felul în care avea să moară Tyrion a doua zi. Va plânge ca o femeie şi va cerşi îndurare, o să vezi, insistă Lum, în timp ce Lester îşi închipuia că va înfrunta securea curajos ca un leu, fiind un Lannister, şi era gata să-şi pună cizmele zălog.

— Ah, poţi să faci ceva în cizmele tale, spuse Lum, ştii că nu s-ar potrivi niciodată în picioarele astea ale mele. Ştii ce, dacă o să câştig eu, îmi cureţi zalele afurisite timp de două săptămâni.

Pe o distanţă de câţiva metri, Tyrion auzi fiecare cuvânt al trăncănelii lor, dar când se îndepărtă, glasurile se stinseră repede. *Nu e de mirare că Varys n-a vrut să mă lase să urc scara aia blestemată,* gândi Tyrion, zâmbind în întuneric.

227

Ciripitoare, într-adevăr.

Ajunse la cea de-a treia uşă şi bâjbâi vreme îndelungată până când degetele îi atinseră un cârlig mic de fier, prins între două pietre. Când trase de el, se auzi un huruit uşor care, în liniştea aceea, suna ca o avalanşă, şi un careu de lumină

portocalie se deschise în stânga, la un pas de el.

Şemineul! Îi venea să râdă. Şemineul era plin de cenuşă şi în mijlocul lui ardea, cu o lumină portocalie, incandescentă, un buştean negru. Trecu atent pe lângă el, călcând iute, ca să nu-şi ardă cizmele, cu tăciunii trosnindu-i sub călcâie.

Când se pomeni în dormitorul care fusese cândva al lui, rămase pe loc, adulmecând liniştea. Oare tatăl lui îi auzise? Oare va întinde mâna după sabie şi va face tărăboi?

— Stăp’ne? se auzi un glas de femeie.

Asta m-ar fi putut răni cândva, pe când încă mai simţeam durerea. Primul pas fu cel mai greu. Când ajunse lângă pat, Tyrion dădu la o parte draperiile şi o văzu întorcându-se către el, cu un zâmbet adormit pe buze. Când îl zări pe el, zâmbetul pieri. Îşi trase păturile până la bărbie, ca şi cum ar fi putut s-o apere.

— Aşteptai pe cineva mai înalt, iubita mea? Ochii i se umplură de lacrimi mari.

— N-am vrut să spun toate lucrurile alea, regina m-a obligat. *Te rog!* Tatăl tău mă sperie aşa de tare! Se ridică în capul oaselor, lăsând păturile să-i alunece în poală. Era

goală, doar cu colierul la gât. Un lanţ din mâini aurii, fiecare ţinând-o pe următoarea.

— Doamna mea Shae, zise încet Tyrion. Cât am stat în celula neagră, aşteptând să mor, mi-am amintit întruna cât de frumoasă erai. În mătase sau pânză

sau fără veşminte…

— Stăpânul se întoarce curând. Ar trebui să pleci, sau… ai venit să mă iei cu tine?

— Ţi-a plăcut vreodată? Îi cuprinse obrajii între palme, amintindu-şi toate momentele când mai făcuse asta. Toate momentele când îşi furişase mâinile pe după talia ei, când i-a strâns în palmă sânii mici, când i-a mângâiat părul scurt şi negru, când i-a atins buzele, obrajii, urechile. Toate momentele când o desfăcuse cu un deget, atingându-i dulceaţa secretă şi făcând-o să geamă. Ţi-a plăcut vreodată atingerea mea?

— Mai mult ca orice, spuse ea, uriaşul meu Lannister.

Asta a fost cel mai rău lucru pe care l-ai fi putut spune, iubita mea.

Tyrion strecură o mână sub lanţul tatălui său şi răsuci. Zalele se strânseră, săpând în gâtul ei.

— *Căci o mână de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei,* spuse el.

Mai răsuci o dată mâinile reci, în timp ce mâinile calde îi ştergeau lacrimile.

După aceea, găsi pumnalul Lordului Tywin pe noptieră şi şi-l vârî la cingătoare. Un buzdugan cu cap de leu, o halebardă şi o arbaletă erau atârnate pe 228

pereţi. Halebarda ar fi fost greu de mânuit într-un castel, iar buzduganul era prea sus ca să ajungă la el, dar un cufăr mare, din lemn şi fier, fusese aşezat pe podea, exact sub arbaletă. Se caţără pe el, trase jos arbaleta şi o tolbă de piele plină de săgeţi, puse un picior pe trăgător şi apăsă până când coarda se întinse. Apoi vârî o săgeată în locaş.

Jaime îi explicase nu o dată cum se trage cu arbaleta. Dacă Lum şi Lester şi-ar fi făcut apariţia, întrerupându-şi

discuţiile, nu ar avea timp să reîncarce, dar ar putea măcar să-l ia pe unul dintre ei cu el în iad. Lum, dacă ar avea de ales. *Va trebui să-ţi cureţi singur zalele, Lum. Ai pierdut.*

Apropiindu-se de uşă, cu pas legănat, ascultă o clipă, apoi o deschise încet.

Într-o nişă de piatră ardea un felinar, aruncând o lumină gălbuie peste culoarul gol. Numai flacăra se mişca. Tyrion se strecură afară, ţinând arbaleta coborâtă pe picior.

Îl găsi pe tatăl său unde ştia că trebuia să-l găsească, aşezat în semiîntunericul privatei din turn, cu cămaşa de noapte ridicată în jurul şoldurilor. La auzul paşilor, Lordul Tywin ridică privirea.

Tyrion făcu o jumătate de plecăciune batjocoritoare.

— Lordul meu.

— Tyrion. Lordul Tywin nu dădu nici un semn că i-ar fi frică.

— Cine te-a eliberat din celulă?

— Mi-ar plăcea să-ţi spun, dar am făcut un jurământ solemn.

— Eunucul, hotărî tatăl său. O să-i iau capul pentru asta. Aceea e arbaleta mea? Las-o jos.

— O să mă pedepseşti dacă refuz, tată?

— Evadarea asta e o nebunie. Nu vei fi omorât, dacă de asta te temi. Încă

intenţionez să te trimit la Zid, dar n-o pot face fără consimţământul Lordului Tyrell. Lasă arbaleta jos şi ne întoarcem în camera mea să vorbim.

— Putem vorbi la fel de bine şi aici. Poate că nu vreau să mă duc la Zid, tată.

E al naibii de frig acolo şi cred că am avut parte de destulă răceală din partea ta.

Aşa că, spune-mi un lucru şi o să plec. O simplă întrebare. Îmi datorezi măcar atât.

— Nu-ţi datorez nimic.

— Mi-ai dat mai puţin de atât toată viaţa, dar asta îmi vei spune. Ce ai făcut cu Tysha?

— Tysha?

Nici măcar nu-şi aminteşte numele ei.

— Fata cu care m-am însurat.

— O, da. Prima ta târfă.

Tyrion îndreptă arbaleta către pieptul tatălui său.

— Data viitoare când mai rosteşti cuvântul ăla, te omor.

— N-ai curajul.

229

— Vrei să aflăm? E o vorbă de ocară şi se pare că îţi vine uşor pe buze. Tyrion agită nerăbdător arbaleta. Tysha. Ce ai făcut cu ea, după mica mea lecţie?

— Nu-mi amintesc.

— Mai încearcă. Ai pus s-o omoare?

Tatăl său strânse din buze.

— N-am avut nici un motiv, a înţeles unde îi e locul… şi a fost bine plătită

pentru munca ei, după câte-mi amintesc. Bănuiesc că administratorul a alungat-o.

Nu m-am gândit niciodată să întreb.

— A alungat-o *unde?*

Degetele lui Tyrion se încleştară. Arbaleta pârâi chiar în timp ce Lordul Tywin dădu să se ridice. Săgeata se strecură în trupul lui, jos, în pântece şi Lordul se prăbuşi înapoi, cu un geamăt. Săgeata se înfipsese adânc, până la pene. Sângele se prelingea în jurul ei, picurând în părul pubian şi peste coapsele goale.

— Ai tras în mine, zise el nevenindu-i să creadă, cu ochii sticlind uluiţi.

— Întotdeauna te-ai prins repede, lordul meu, spuse Tyrion. Probabil de-asta eşti Mâna Regelui.

— Tu… tu nu eşti… fiul meu.

— Aici te înşeli, tată. Ei, bine, eu cred că sunt tu în miniatură. Acum fă-mi o favoare: mori repede, am o corabie de prins.

O dată în viaţă, tatăl îl ascultă pe Tyrion. Dovada era mirosul greu care se răspândi dintr-odată, când în momentul

morţii, maţele i se goliră. *Ei, bine, era în locul potrivit pentru asta,* gândi Tyrion. Dar duhoarea care umplea privata era încă o dovadă că gluma ades repetată despre tatăl său era doar o altă minciună.

În cele din urmă, Lordul Tywin nu căca aur.

SAMWELL

Regele era furios. Sam îşi dădu seama imediat.

În timp ce fraţii în negru intrau, unul câte unul, şi îngenuncheau în faţa lui, Stannis dădu la o parte micul dejun – pâine tare, vită în saramură şi ouă fierte – şi îi privi cu răceală. Lângă el, femeia roşie, Melisandre, privea de parcă scena i s-ar fi părut amuzantă.

N-am ce căuta aici, gândi Sam încordat, când ochii ei roşii căzură asupra lui.

Cineva trebuie să-l ajute pe Maester Aemon să urce scara. Nu te uita la mine, eu sunt doar administratorul maesterului. Ceilalţi concurau pentru funcţia de comandant, lăsată liberă de Bătrânul Urs, toţi în afară de Bowen Marsh, care se retrăsese din competiţie, dar rămăsese castelan şi Lord Administrator. Sam nu înţelegea de ce părea femeia roşie atât de interesată de el.

Regele Stannis îi ţinu în genunchi pe fraţii în negru neobişnuit de mult timp.

— Ridicaţi-vă, spuse el într-un târziu. Sam îi oferi Maesterului Aemon umărul, 230

să-l ajute să se ridice în picioare.

Janos Slynt îşi drese glasul, curmând liniştea încordată.

— Înălţimea Ta, îngăduie-mi să-ţi spun cât de încântaţi suntem că ne-ai chemat aici. Când am văzut flamurile tale de pe creasta Zidului, am ştiut că

regatul e salvat. *Iată un om care nu-şi uită niciodată datoria,* i-am spus bunului Ser Alliser. *Un om puternic şi un adevărat rege.* Dă-mi voie să te felicit pentru victoria asupra sălbaticilor. Cântăreţii nu vor obosi s-o slăvească, nu mă

îndoiesc…

— N-au decât, izbucni Stannis. Scuteşte-mă de linguşeală, Janos, nu-ţi foloseşte la nimic. Se ridică în picioare şi-i privi aspru pe toţi. Lady Melisandre îmi spune că

nu v-aţi ales nici acum Lordul Comandant. Sunt profund nemulţumit. Cât mai trebuie să dureze această nebunie?

— Sire, interveni Bowen Marsh pe un ton umil, nimeni nu a reuşit încă să

acumuleze două treimi din voturi. Au trecut doar zece zile.

— Cu nouă zile mai mult decât trebuia. Am prizonieri de care trebuie să mă

ocup, un regat de cârmuit şi un război de purtat. Trebuie luate hotărâri, decizii care privesc Zidul şi Rondul de Noapte. Lordul vostru Comandant ar trebui să

aibă un cuvânt în toate acestea.

— Da, ar trebui, zise Janos Slynt. Dar trebuie spus, fraţii sunt simpli soldaţi.

Soldaţi, da! Şi Înălţimea Ta ştie, desigur, că soldaţii se simt cel mai bine când primesc ordine. Sunt dispuşi să beneficieze de îndrumarea ta regală, pare-mi-se.

Pentru binele regatului. Să-i ajuţi să aleagă cu înţelepciune.

Ideea îi contrarie pe unii dintre ceilalţi.

— Vrei ca regele să ne şi şteargă la fund? zise cu furie Cotter Pyke.

— Alegerea unui Lord Comandant e treaba Fraţilor Juraţi şi numai a lor, întări Ser Denys Mallister.

— Dacă aleg cu înţelepciune, nu mă vor alege pe mine, mormăi Edd cel Trist.

Maester Aemon, calm ca întotdeauna, spuse:

— Înălţimea Ta, Rondul de Noapte şi-a ales singur conducătorii, de când Brandon Constructorul a ridicat Zidul. Cu tot cu Jeor Mormont, am avut până

acum nouă sute nouăzeci şi şapte de Lorzi Comandanţi, fără întrerupere, fiecare ales de oamenii pe care avea să-i conducă, o tradiţie veche de multe mii de ani.

Stannis scrâşni din dinţi.

— Nu e dorinţa mea să vă primejduiesc drepturile şi obiceiurile. Cât despre *îndrumarea regală,* Janos, dacă te

gândeşti că ar trebui să le sugerez fraţilor tăi să
te aleagă pe tine, de ce nu ai curajul s-o spui?
Asta îl luă pe Lordul Janos pe nepregătite. Zâmbi şovăielnic şi începu să
năduşească, dar Bowen Marsh spuse de lângă el:
— Cine poate fi mai bun la comanda mantiilor negre decât un om care a fost cândva la comanda celor aurii, sire?
— Oricare dintre voi, aş zice. Chiar şi bucătarul. Regele îl privi pe Slynt cu 231
răceală. Janos n-a fost nici pe departe primul bărbat în mantie aurie care s-a lăsat cumpărat, te asigur, dar a fost cel dintâi care şi-a îngroşat punga vânzând posturi şi promovări. Până la sfârşit, cred că jumătate dintre ofiţerii Gărzii Oraşului îi plăteau o parte din soldă. Nu-i aşa, Janos?
Gâtul lui Slynt devenea stacojiu.
— Minciuni! Numai minciuni. Un bărbat puternic îşi face duşmani, ştii asta, Înălţimea Ta. Şi în spatele tău se şoptesc minciuni. Nimic n-a fost dovedit vreodată, nici un om n-a venit să spună…
— Doi oameni care erau pregătiţi să vorbească au murit pe neaşteptate când erau de gardă. Stannis îşi îngustă ochii. Să nu te joci cu mine, lordul meu. Am văzut dovada pe care a adus-o Jon Arryn în faţa consiliului mic. Dacă aş fi fost eu rege, ţi-ai fi pierdut mai mult decât funcţia, te asigur, dar Robert ţi-a trecut cu vederea micile scăpări. „Toţi fură”, mi-l amintesc spunând. „Mai bine un hoţ pe care-l ştim decât unul pe care nu-l ştim. Următorul ar putea fi şi mai rău.”
Cuvintele Lordului Petyr în gura fratelui meu, n-am nici o îndoială. Degeţel avea nas pentru aur şi sunt sigur că a aranjat lucrurile în aşa fel încât coroana să profite la fel de mult ca tine de pe urma corupţiei tale.
Guşa Lordului Slynt tremura, dar înainte de a apuca să protesteze din nou, Maester Aemon spuse:
— Înălţimea Ta, prin lege, păcatele şi greşelile trecute ale unui om se şterg când îşi rosteşte jurămintele şi devine frate al Rondului de Noapte.

— Sunt conştient de asta. Dacă se întâmplă ca Janos Slynt, aici de faţă, să fie tot ce Rondul poate oferi mai bun, o să scrâşnesc din dinţi şi o să-l înghit. Nu mă

interesează pe cine alegeţi, atât timp cât *faceţi o alegere.* Avem un război de purtat.

— Înălţimea Ta, spuse Denys Mallister, cu prudentă curtoazie. Dacă vorbeşti despre sălbatici…

— Nu despre ei. Şi ştii asta, ser.

— Şi trebuie să ştii că, deşi îţi suntem recunoscători pentru ajutorul pe care ni l-ai oferit împotriva lui Mance Rayder, nu putem să te sprijinim în lupta pentru tron. Rondul de Noapte nu se implică în războaiele celor Şapte Regate. De opt mii de ani…

— Vă cunosc istoria, Ser Denys, se răsti regele. Vă dau cuvântul meu, n-o să

vă cer să ridicaţi sabia împotriva nici unuia dintre rebelii şi uzurpatorii care mă

supără. Dar mă aştept să continuaţi să apăraţi Zidul aşa cum aţi făcut întotdeauna.

— Vom apăra Zidul până la ultimul om, spuse Cotter Pyke.

— Probabil eu, zise Edd cel Trist, pe un ton resemnat.

Stannis îşi încrucişă braţele.

— O să vă mai cer alte câteva lucruri. Lucruri pe care poate n-o să fiţi atât de grăbiţi să mi le oferiţi. Vreau castelele voastre. Şi vreau Darul.

Cuvintele acelea directe explodară în mijlocul fraţilor în negru ca un vas plin 232

cu foc sălbatic aruncat în mijlocul unui mangal. Marsh, Mallister şi Pyke încercară cu toţii să vorbească deodată. Regele Stannis îi lăsă să termine, apoi spuse:

— Am de trei ori mai mulţi oameni decât voi, pot să iau pământurile dacă

vreau, dar aş prefera s-o facem după lege, cu acordul vostru.

— Rondul de Noapte a primit Darul pentru vecie, Înălţimea Ta, sublinie Bowen Marsh.

— Ceea ce înseamnă că nu poate fi confiscat, cumpărat sau luat de la voi. Dar ceea ce a fost dăruit o dată poate fi dăruit şi a doua oară.

— Şi ce ai face tu cu Darul? vru să ştie Cotter Pyke.

— L-aş întrebuinţa cu mai mult folos decât voi. La fel şi castelele. Eastwatch, Castelul Negru şi Turnul Umbrei vor rămâne ale voastre. Întăriţi-le cu garnizoane, aşa cum aţi făcut dintotdeauna, dar pe celelalte trebuie să le iau pentru oştirile mele, dacă vrem să apărăm Zidul.

— N-ai destui oameni, protestă Bowen Marsh.

— Unele dintre castelele părăsite nu sunt decât ruine, spuse Othel Yarwiyck, Primul Constructor.

— Ruinele pot fi reconstruite.

— Reconstruite? se miră Yarwyck. Dar cine să facă asta?

— Asta e treaba mea. Voi avea nevoie de la voi de o listă care să prezinte în detaliu starea actuală a fiecărui castel şi ce ar trebui ca să fie reconstruit. Am de gând să le văd pe toate ocupate în decurs de un an, cu focurile de noapte arzând în faţa porţilor.

— Focuri de noapte? Bowen Marsh o privi neîncrezător pe Melisandre. Acum trebuie să aprindem focuri de noapte?

— Da. Femeia se ridică într-un vârtej de mătase stacojie, cu părul lung de aramă revărsat pe umeri. Săbiile singure nu pot ţine întunericul la distanţă. Doar Lumina Stăpânului poate să facă asta. Să n-aveţi nici o îndoială, bunii mei cavaleri şi fraţi viteji, războiul pe care am ajuns să-l luptăm nu e o ciorovăială

pentru pământuri şi onoruri. Este un război pentru viaţa însăşi, iar dacă îl pierdem, lumea întreagă va muri odată cu noi.

Sam îşi dădea seama că ofiţerii nu ştiau cum să înţeleagă asta. Bowen Marsh şi Othell Yarwyck schimbară priviri pline de îndoieli, Janos Slynt clocotea, Hobb Trei-Degete arăta de parcă ar fi preferat să se întoarcă la tăiatul morcovilor. Dar

cu toţii părură surprinşi să-l audă pe Maester Aemon murmurând:

— Despre războiul pentru lumină vorbeşti, doamna mea? Dar unde este prinţul promis?

— Se află în faţa ta, declară Melisandre, deşi tu nu ai ochi ca să-l poţi vedea.

Stannis Baratheon este Azor Ahai renăscut, luptătorul focului. Prin el, profeţiile se împlinesc. Cometa roşie străluceşte pe cer să-i vestească venirea, iar el poartă

Aducătoarea de Lumină, sabia roşie a eroilor.

233

Cuvintele ei păreau să-l stânjenească îngrozitor pe rege. Stannis scrâşni din dinţi şi spuse:

— M-aţi chemat şi am venit, lorzii mei. Acum trebuie să trăiţi sau să muriţi alături de mine. Ar fi bine să vă obişnuiţi cu asta. Făcu un gest precipitat. Asta e tot. Maester, rămâi o clipă. Şi tu, Tarly. Ceilalţi puteţi pleca.

Eu? gândi Sam uluit, în timp ce fraţii lui se înclinau şi ieşeau din încăpere. *Ce vrea oare cu mine?*

— Tu eşti cel care a ucis creatura în zăpadă, zise Regele Stannis, când rămaseră doar ei patru.

— Sam Ucigaşul, zâmbi Melisandre.

Sam simţi cum faţa i se roşeşte.

— Nu, doamna mea. Înălţimea Ta, vreau să spun, da. Sunt Samwell Tarly, da.

— Tatăl tău e un soldat destoinic, spuse Regele Stannis. L-a înfrânt o dată pe fratele meu, la Ashford. Mace Tyrell a fost încântat să revendice gloria acelei victorii, însă Lordul Randyll a fost cel care a hotărât soarta bătăliei, înainte ca Tyrell să ajungă pe câmpul de luptă. L-a omorât pe Lordul Cafferen cu sabia aceea valyriană a lui şi i-a trimis capul în dar lui Aerys. Regele îşi scarpină bărbia cu un deget. Nu eşti genul de fiu la care mă aşteptam de la un bărbat atât de viteaz.

— Eu… nu sunt genul de fiu pe care şi l-ar fi dorit, sire.

— Dacă n-ai fi îmbrăcat veşmintele negre, ai fi fost un ostatic folositor, zise Regele Stannis gânditor.

— Dar a îmbrăcat veşmintele negre, sire, sublinie Maester Aemon.

— Ştiu foarte bine, zise regele. Ştiu mai multe decât ai crede, Aemon Targaryen.

Bătrânul îşi plecă fruntea.

— Sunt doar Aemon, sire. Maesterii renunţă la numele Caselor lor când îşi făuresc colanele.

Regele clătină scurt din cap, vrând parcă să spună că ştia şi nu-i păsa.

— Am auzit că ai ucis creatura cu un pumnal de obsidian, îi spuse el lui Sam.

— D-da, Înălţimea Ta. Jon Snow mi l-a dat.

— Sticla dragonului. Râsul femeii roşii era melodios. *Foc îngheţat,* în limba Vechii Valyrii. Nu e de mirare că este năpasta acestor copii reci ai Celuilalt.

— La Piatra Dragonului, care mi-a fost reşedinţă, se găseşte mult obsidian în tunelurile din măruntaiele muntelui, îi spuse regele lui Sam. Bucăţi mari, bolovani, straturi. Cel mai mult era negru, după câte îmi amintesc, dar se găsea şi verde, roşu, chiar şi violet. I-am trimis vorbă lui Ser Rolland, castelanul meu, să

înceapă să-l extragă. Mă tem că n-o să mai fiu stăpân peste Piatra Dragonului multă vreme, dar poate că Stăpânul Luminii ne va dărui destul *foc îngheţat* ca să

ne înarmăm împotriva acestor creaturi, înainte să cadă castelul.

Sam îşi drese glasul.

— S-sire. Pumnalul… sticla dragonului, s-a sfărâmat când am încercat să

înjunghii creatura.

Melisandre zâmbi.

— Necromanţia pune în mişcare aceste creaturi, dar ele nu sunt decât carne moartă. Oţelul şi focul le vin de hac. Cei

pe care voi îi numiţi Ceilalţi sunt altceva.

— Demoni reci din zăpadă şi gheaţă, adăugă Stannis Baratheon. Străvechiul duşman. Singurul duşman care contează. Îl cercetă din nou pe Sam: Mi s-a spus că tu şi sălbatica aceea aţi trecut dincolo de Zid, printr-un fel de poartă vrăjită.

— P-poarta Neagră, se bâlbâi Sam. Sub Fortul Nopţii.

— Fortul Nopţii este cel mai mare şi cel mai vechi castel de la Zid, spuse Regele. Acolo intenţionez să-mi stabilesc reşedinţa, cât timp voi duce acest război. O să-mi arăţi poarta.

— Eu, spuse Sam, eu v-voi, dacă... *Dacă mai e acolo. Dacă se va deschide pentru un om care nu poartă veşmintele negre. Dacă...*

— O să mi-o arăţi, izbucni Stannis. O să-ţi spun eu când.

Maester Aemon zâmbi.

— Înălţimea Ta, mă întreb dacă, înainte de a pleca, ne-ai putea face marea onoare de a ne arăta sabia minunată de care am auzit cu toţii.

— Vrei să vezi Aducătoarea de Lumină? Un om *orb?*

— Sam va fi ochii mei.

Regele se încruntă.

— Toată lumea a văzut-o, de ce nu şi un orb? Centura şi teaca îi erau atârnate într-un cârlig, lângă şemineu. Luă jos centura şi scoase sabia lungă. Oţelul scrâşni pe lemn şi piele şi strălucirea se revărsă în încăpere, licărind, pâlpâind, un dans de lumini aurii, portocalii şi roşii, toate culorile sclipitoare ale focului.

— Spune-mi, Samwell. Maester Aemon îi atinse braţul.

— *Străluceşte,* spuse Sam cu glas şoptit. De parcă ar arde. Nu sunt flăcări, însă

oţelul e galben şi roşu şi portocaliu, numai sclipiri şi scântei, ca un răsărit de soare pe apă, dar mai frumos. Aş vrea s-o poţi vedea, Maester.

— Acum o văd, Sam. O sabie plină de lumină. Atât de frumoasă! Bătrânul se înclină ceremonios: Înălţimea Ta,

Doamna mea, vă mulţumesc nespus.

Când Regele Stannis vârî în teacă sabia strălucitoare, camera se cufundă parcă

în întuneric, deşi soarele se revărsa prin fereastră.

— Foarte bine, aţi văzut-o. Acum puteţi să vă întoarceţi la treburile voastre. Şi nu uitaţi ce am spus. Dacă fraţii voştri nu aleg un Lord Comandant în seara asta, voi avea grijă să-şi dorească s-o fi făcut.

Maester Aemon era dus pe gânduri în timp ce Sam îl ajuta să coboare îngusta scară şerpuitoare. Dar, când traversau curtea, spuse:

— N-am simţit nici o căldură. Tu ai simţit, Sam?

— Căldură? De la sabie? încercă să-şi amintească. Aerul vibra în jurul ei, ca deasupra unui mangal fierbinte.

— Cu toate acestea n-ai *simţit* nici o căldură, nu-i aşa? Şi teaca e din lemn şi fier, am dreptate? Am auzit sunetul când Înălţimea Sa a scos-o din teacă. Pielea era pârlită, Sam? Lemnul părea ars sau înnegrit?

— Nu, recunoscu Sam. Din câte am văzut eu, nu.

Maester Aemon clătină din cap. Ajunşi în apartamentele lui, îl rugă pe Sam să

aprindă un foc şi să-l ajute să se aşeze lângă şemineu.

— E greu să fii atât de bătrân, oftă el, făcându-se comod pe perne. Şi încă şi mai greu să fii atât de orb. Îmi lipseşte soarele. Îmi lipsesc cărţile. Mai cu seamă

cărţile. Aemon flutură o mână. Nu mai am nevoie de tine până când are loc alegerea.

— Alegerea... Maester, nu ai putea să faci ceva? Ceea ce a spus regele despre Lordul Janos...

— N-am uitat, spuse bătrânul, dar, Sam, eu sunt maester, am primit colanul şi am jurat. Datoria mea e să-l sfătuiesc pe Lordul Comandant, oricine ar fi el. Nu se cuvine să fiu văzut ţinând partea unui candidat împotriva altuia.

— Eu nu sunt maester, spuse Sam. N-aş putea să fac eu ceva?

Aemon îşi întoarse ochii albi, orbi, către chipul lui Sam şi schiţă un zâmbet.

— Păi, ştiu şi eu, Samwell… Ai putea?

Aş putea, gândi Sam. *Trebuie.* Şi trebuia să se ocupe de asta numaidecât. Dacă

mai întârzia, era sigur că îşi va pierde curajul. *Sunt un om al Rondului de Noapte,* îşi reaminti el, traversând grăbit curtea. *Sunt. Pot face asta.* Fusese o vreme când dârdâia şi scheuna numai dacă se uita Lordul Mormont la el, dar acela era vechiul Sam, înainte de Pumnul Primilor Oameni şi de Fortăreaţa lui Craster, înainte de creaturi şi de Mâini Reci şi de Celălalt, călare pe calul lui mort. Trebuie să fie aşa.

Cotter Pyke era cel mai fioros dintre cei doi comandanţi, aşa că Sam se duse mai întâi la el, cât era încă plin de curaj. Îl găsi în vechea Sală a Scutului, jucând zaruri cu trei dintre oamenii lui de la Eastwatch şi un sergent roşcovan care venise de la Piatra Dragonului cu Stannis.

Dar când Sam ceru permisiunea să-i vorbească, Pyke răcni un ordin şi ceilalţi luară zarurile şi monedele şi îi lăsară singuri.

Nu se putea spune despre Cotter Pyke că era chipeş, dar trupul de sub vesta sa cu ţinte şi pantalonii din pânză aspră era suplu, viguros şi puternic. Avea ochi mici, adânciţi în orbite, nasul turtit şi o şuviţă de păr pe frunte, ascuţită ca o sabie.

Faţa îi era ciupită de vărsat şi barba pe care şi-o lăsase ca să-şi ascundă cicatricile era subţire şi dezlânată.

— Sam Ucigaşul, spuse el, în loc de salut. Eşti sigur că ai împuns un Celălalt şi nu un cavaler de zăpadă al vreunui copil?

Nu începe bine.

— Sticla Dragonului l-a omorât, lordul meu, îi explică Sam, cu glas pierit.

— Da, fără doar şi poate. Ei, bine, să lăsăm asta, Ucigaşule. Te-a trimis Maester Aemon?

— Maesterul? Sam înghiţi. Eu… tocmai am plecat de la el, lordul meu. Nu era chiar o minciună, dar dacă Pyke alegea să înţeleagă greşit, poate se va arăta dispus să-l asculte cu mai multă atenţie. Sam trase adânc aer în piept şi îşi începu pledoaria.

Pyke îl întrerupse înainte să spună douăzeci de vorbe.

— Vrei să îngenunchez şi să sărut pulpana frumoasei mantii a lui Mallister, asta e? Aş fi putut să-mi dau seama. Voi, lorzii mărunţi, vă îngrămădiţi ca oile. Ei, bine, spune-i maesterului că ţi-a irosit timpul. Dacă e să se retragă cineva, acesta ar trebui să fie Mallister. Omul e al naibii de *bătrân* pentru munca asta. Îl votăm şi ne trezim că, peste un an, o luăm de la capăt să alegem pe altcineva.

— E bătrân, fu de acord Sam, dar are multă ex-experienţă.

— La stat în turn şi frunzărit hărţi, poate. Ce are de gând să facă? Să le scrie creaturilor scrisori? E cavaler, foarte bine, dar nu e *luptător* şi mă doare-n cot pe cine a doborât de pe cal în nu ştiu ce turnir, acum cincizeci de ani. Halfhand a dus toate bătăliile în locul lui, chiar şi un orb bătrân poate să vadă asta. Şi avem nevoie de un luptător mai mult ca oricând, cu regele ăsta afurisit pe cap. Astăzi vrea ruine şi câmpuri pustii, prea bine, dar ce o să vrea *Înălţimea Sa* mâine? Crezi că Mallister are curajul să i se împotrivească lui Stannis Baratheon şi târfei ăleia roşii? Râse. Eu nu cred.

— Aşadar, nu-l vei sprijini? zise Sam dezamăgit.

— Eşti Sam Ucigaşul sau Dick Surdul? Nu, nu-l voi sprijini. Pyke întinse un deget spre faţa lui. Pricepi, băiete? Nu-mi doresc funcţia asta afurisită şi nu mi-am dorit-o niciodată. Lupt mai bine pe o punte, nu pe un cal, iar Castelul Negru e prea departe de mare. Dar nici mort n-o să las Rondul de Noapte pe mâna acelui vultur ferchezuit de la Turnul Umbrei. Iar tu poţi să alergi la bătrân şi să-i spui asta, dacă întreabă. Se ridică. Piei din ochii mei.

Sam îşi adună tot curajul care îi mai rămăsese ca spună:

— D-dacă ar fi altcineva? Ai putea s-sprijini pe altcineva?

— Pe cine? Pe Bowen Marsh? Omul suflă şi-n iaurt, Othell e o slugă, face tot ce i se spune şi face bine, dar nimic mai mult. Slynt… ei, bine, oamenii lui îl plac, te asigur, şi aproape că ar merita să-l vârâm pe gâtul regal şi să vedem dacă

Stannis îl înghite. O broască râioasă prinde aripi şi se crede dragon. Pyke râse.

Cine mai rămâne, Hobb? Am putea să-l alegem pe el, presupun, dar atunci cine o să-ţi mai fiarbă carnea de oaie, Ucigaşule? Arăţi ca unul căruia-i place nenorocita lui de carne de oaie.

Nu mai era nimic de spus. Înfrânt, lui Sam nu-i mai rămase decât să-şi bălmăjească mulţumirile şi să plece. *Cu Ser Denys mă voi descurca mai bine,* încercă să se încurajeze, străbătând castelul. Ser Denys era un cavaler, un bărbat manierat, de viţă nobilă, şi îl tratase pe Sam cu amabilitate când îl găsise pe drum, împreună cu Gilly. *Ser Denys mă va asculta, trebuie să mă asculte.*

Comandantul Turnului Umbrei era născut în umbra Turnului Tunetului de la 237

Seagard şi era un Mallister din cap până-n picioare. Gulerul şi mânecile tunicii sale negre de catifea erau tivite cu blană de zibelină. Un vultur argintiu îşi strângea ghearele în faldurile adunate ale mantiei. Avea barba albă ca neaua, îşi pierduse aproape tot părul şi, într-adevăr, faţa îi era brăzdată de cute adânci. Cu toate acestea, încă avea graţie în mişcări şi dinţi în gură, iar anii nu-i slăbiseră nici ochii albaştri-cenuşii, nici curtoazia.

— Lordul meu Tarly, spuse el, când slujitorul i-l aduse pe Sam în Lance, unde stăteau oamenii de la Turnul Umbrei. Mă bucur să văd că ţi-ai revenit după

încercarea grea prin care ai trecut. Pot să-ţi ofer o cupă de vin? Nobila ta mamă e o Florent, după câte-mi amintesc. Într-o zi, va trebui să-ţi povestesc despre vremea când i-am doborât de pe cal pe amândoi bunicii tăi în acelaşi turnir.

Dar nu astăzi, ştiu că avem probleme mai arzătoare. Vii de la Maester Aemon, negreşit. Are vreun sfat să-mi transmită?

Sam luă o sorbitură de vin, alegându-şi cuvintele cu grijă.

— Un om care a primit colanul de maester şi a jurat… nu se cuvine să se creadă că a influenţat alegerea Lordului Comandant…

Bătrânul cavaler zâmbi.

— Fapt pentru care nu a venit la mine în persoană. Da, înţeleg foarte bine, Samwell. Aemon şi cu mine suntem amândoi oameni bătrâni şi ştiu cum merg treburile astea. Spune ce ai de spus.

Vinul era dulce şi Ser Denys ascultă pledoaria lui Sam, grav şi curtenitor, spre deosebire de Cotter Pyke. Dar când Sam isprăvi, bătrânul cavaler clătină din cap.

— Sunt de acord că ar fi o zi neagră în istoria noastră dacă un rege ar ajunge să

ne numească Lordul Comandant. Mai cu seamă regele acesta. N-are şanse să-şi păstreze mult timp coroana. Dar, sincer, Samwell, cel care ar trebui să se retragă e Pyke. Eu am mai mult sprijin decât el şi sunt mai potrivit pentru această funcţie.

— Aşa e, îl aprobă Sam, dar Cotter Pyke ar putea fi de folos. Se spune că s-a remarcat adesea pe câmpul de luptă. Nu voia să-l jignească pe Ser Denys ridicându-i în slăvi rivalul, dar cum altfel să-l convingă să se retragă?

— Mulţi dintre fraţii mei s-au remarcat pe câmpul de luptă. Nu e suficient.

Unele lucruri nu pot fi rezolvate cu securea de război. Maester Aemon înţelege asta, dar Cotter Pyke nu. Lordul Comandant al Rondului de Noapte este un *lord,* în primul şi în primul rând. Trebuie să ştie să trateze cu alţi lorzi… şi cu regii.

Trebuie să fie un om demn de respect. Ser Denys se apropie. Noi suntem fiii unor mari lorzi, tu şi cu mine. Cunoaştem importanţa obârşiei, a sângelui şi a educaţiei din copilărie, care nu poate fi niciodată înlocuită. La doisprezece

ani am fost scutier, la optsprezece cavaler şi campion la douăzeci şi doi. Am fost comandant la Turnul Umbrei timp de treizeci şi trei de ani. Sângele, obârşia şi educaţia m-au făcut vrednic să stau în faţa unor regi. Pyke... ei, bine, l-ai auzit azi-dimineaţă, întrebând dacă vrem ca Înălţimea Sa să ne şteargă la fund? Samwell, nu-mi stă în obicei să-mi vorbesc de rău fraţii, dar hai să fim cinstiţi... oamenii de fier sunt un 238

neam de hoţi şi piraţi, iar Cotter Pyke omora şi siluia pe când era încă doar un copil. Maester Harmure îi citeşte şi îi scrie scrisorile şi asta face de ani de zile.

Nu, oricât mi-ar fi de greu să-l dezamăgesc pe Maester Aemon, n-ar fi onorabil să

mă dau la o parte pentru Pyke de la Eastwatch.

De data aceasta Sam era pregătit:

— Dar pentru altcineva? Dacă ar fi cineva mai potrivit?

Ser Denys cumpăni o clipă:

— Nu mi-am dorit niciodată această onoare doar de dragul ei. Data trecută, m-am dat la o parte bucuros când a fost propus numele Lordului Mormont, întocmai cum am făcut pentru Lordul Qorgyle, la alegerile dinainte. Atât timp cât Rondul de Noapte rămâne pe mâini bune, eu sunt mulţumit. Dar Bowen Marsh nu e pe măsura acestei misiuni, nici Othel Yarwyck. Iar acest aşa-zis Lord de Harrenhal este odrasla unui măcelar ajutat de Lannisteri să parvină. Nu-i de mirare că e venal şi corupt.

— Ar mai fi cineva, sugeră Sam. Lordul Comandant Mormont avea încredere în el. La fel şi Donai Noye şi Qhorin Halfhand. Deşi obârşia lui nu e atât de nobilă

ca a ta, prin venele lui curge vechiul sânge. S-a născut şi a crescut într-un castel, a învăţat să mânuiască sabia şi spada de la un cavaler şi literele de la un maester al Citadelei. Tatăl său a fost lord, iar fratele lui, rege.

Ser Denys îşi mângâie barba lungă şi albă.

— Poate, spuse el, într-un târziu. E foarte tânăr, dar... poate. S-ar putea să se descurce, dar te asigur că eu aş fi

mai potrivit. Nu mă îndoiesc de asta. Aş fi alegerea cea mai înţeleaptă.

Jon a spus că există şi minciuni onorabile, dacă slujesc o cauză nobilă. Sam spuse:

— Dacă nu alegem un Lord Comandant în seara asta, Regele Stannis are de gând să-l numească pe Cotter Pyke. I-a spus-o lui Maester Aemon azi-dimineaţă, după ce aţi plecat cu toţii.

— Înţeleg. Ser Denys se ridică. Trebuie să mă mai gândesc. Mulţumesc, Samwell. Şi transmite-i mulţumirile mele lui Maester Aemon.

Când părăsi Lancea, Sam tremura. *Ce am făcut?* se întrebă el. Dacă îl vor prinde cu minciuna, vor... *Ce? Mă vor trimite la Zid? O să-mi scoată maţele? O*

să mă transforme în creatură? Dintr-odată, totul i se părea absurd. Cum putea să-i fie atât de frică de Cotter Pyke şi de Ser Denys Mallister când văzuse un corb mâncând faţa Micului Paul?

Pyke nu era încântat de întoarcerea lui.

— Iarăşi tu? Spune repede, că începi să mă plictiseşti.

— Mai am nevoie doar de o secundă, promise Sam. Ai spus că nu te vei retrage pentru Ser Denys, dar că ai putea s-o faci pentru altcineva.

— De data asta cine mai e, Ucigaşule? Tu?

— Nu. Un luptător. Donai Noye i-a încredinţat Zidul când au venit sălbaticii şi 239

a fost scutierul Bătrânului Urs. Singurul neajuns ar fi că este bastard.

Cotter Pyke izbucni în râs.

— Fir-ar să fie! Asta ar fi o suliţă în fundul lui Mallister, ce zici? S-ar putea să

merite, doar pentru asta. Cât de rău poate să fie flăcăul? Pufni. Totuşi, eu aş fi mai bun. Eu sunt omul de care este nevoie, orice nătărău poate să-şi dea seama.

— Orice nătărău, fu de acord Sam, chiar şi eu. Dar... ei, bine, n-ar trebui să-ţi spun asta, dar... Regele Stannis vrea

să ni-l impună pe Ser Denys, dacă nu alegem pe cineva în seara asta. L-am auzit spunându-i asta lui Maester Aemon, după ce voi, ceilalţi, aţi plecat.

JON

Iron Emmett era un tânăr cercetaş lung şi deşirat, care, prin rezistenţă, putere şi pricepere în mânuirea sabiei, era mândria Eastwatchului. Jon venea întotdeauna de la partidele lor de duel frânt de oboseală, iar a doua zi se trezea plin de vânătăi, adică exact ceea ce voia. N-avea ce să înveţe luptând cu Satin, Calul sau chiar Grenn.

Lui Jon îi plăcea să creadă că, de cele mai multe ori, dădea tot ce avea mai bun. Dar nu astăzi. Nu pusese geană pe geană în noaptea precedentă şi, după ce se zvârcolise o oră întreagă, renunţase la orice încercare, se îmbrăcase şi se plimbase pe creasta Zidului, până la răsăritul soarelui, frământat de propunerea lui Stannis Baratheon. Noaptea de nesomn se făcea simţită acum şi Emmett îl hărţuia fără

milă prin toată curtea, făcându-l să bată în retragere, lovitură după lovitură, izbindu-l când şi când cu scutul, ca să-i pună capac. Braţul îi amorţise sub şocul impactului şi sabia boantă de antrenament părea să devină mai grea cu fiecare clipă.

Era gata să coboare sabia şi să pună capăt duelului, când Emmett simula o lovitură joasă, după care, atacând sălbatic deasupra scutului, îl izbi pe Jon în tâmplă. Se clătină, cu coiful şi capul sunând amândouă, sub forţa impactului. Preţ

de o clipă, lumea pe care o zări printre gene era o ceaţă.

Şi apoi anii se risipiră şi era iarăşi la Winterfell, purtând o mantie vătuită de piele în loc de zale şi platoşă. Sabia era din lemn, iar în faţa lui era Robb, nu Iron Emmett.

În fiecare dimineaţă se antrenaseră împreună, încă de la primii paşi; Snow şi Stark, învârtindu-se şi lovind în dreapta şi-n stânga prin curţile Winterfellului, strigând şi râzând, plângând uneori, când nu era nimeni în preajmă să-i vadă. Nu mai erau doar nişte copii când se luptau, ci cavaleri şi eroi măreţi.

— Sunt Prinţul Aemon de Piatra Dragonului, striga Jon, iar Robb îi răspundea:

— Ei, bine, e un sunt Florian Nebunul. Altă dată, Robb spunea:

— Sunt Tânărul Dragon, iar Jon îi striga:

240

— Eu sunt Ser Ryam Redwyne.

În dimineaţa aceea, fusese rândul lui:

— Sunt Lordul de Winterfell! strigase el, ca de atâtea ori. Numai că de data aceasta, Robb îi răspunsese:

— Nu poţi fi Lordul de Winterfell, eşti bastard. Nobila mea mamă spune că nu poţi fi niciodată Lord de Winterfell.

Credeam că am uitat asta. Jon simţea în gură gustul sângelui, de pe urma loviturii.

Până la urmă, Halder şi Calul fură nevoiţi să-l smulgă de lângă Iron Emmett, unul de un braţ, altul de celălalt. Cercetaşul stătea ameţit pe pământ, cu scutul fărâme, cu viziera coifului căzută într-o parte şi sabia la şase metri depărtare.

— Jon, ajunge, striga Halder, e jos, l-ai dezarmat. *Ajunge!*

Nu. Nu ajunge. Nu ajunge niciodată. Jon lăsă sabia să-i cadă.

— Îmi pare rău, murmură el. Emmett, eşti rănit?

Iron Emmett îşi scoase scutul zdrobit.

— Ce parte n-ai înţeles din *Mă predau,* Lord Snow? Dar o spusese pe un ton plăcut. Emmett era un om prietenos şi îi plăcea cântecul săbiilor.

— Apără-mă, Războinicule! gemu el. Acum ştiu cum trebuie să se fi simţit Qhorin Halfhand.

Asta era prea mult. Jon se smulse din strânsoarea prietenilor săi şi se retrase în armurărie, singur. Urechile îi sunau şi acum de pe urma loviturilor lui Emmett. Se aşează pe bancă şi îşi îngropa capul în mâini. *De ce sunt aşa de furios?* se întrebă, dar era o întrebare prostească. *Lord de Winterfell. Aş putea fi Lord de Winterfell.*

Moştenitorul tatălui meu.

Dar chipul pe care îl văzu plutind în faţa lui nu era al lui Eddard, ci al lui Catelyn. Cu ochii ei albaştri şi gura aspră şi rece, semăna puţin cu Stannis. *Fier,* gândi el, *dar sfărâmicios.* Catelyn se uita la el aşa cum făcea la Winterfell ori de câte ori îl întrecea pe Robb la săbii, la socoteli sau la aproape orice. *Cine eşti tu?*

părea să spună mereu privirea ei. *Locul tău nu e aici. Ce cauţi aici?*

Prietenii lui erau tot afară, în curte, dar Jon nu avea nici un chef să dea ochii cu ei. Părăsi armurăria, coborând un şir abrupt de trepte de piatră către potecile viermilor, tunelurile care legau pe sub pământ fortificaţiile şi turnurile castelului.

Ajunse repede la băi, unde sări în apa rece, ca să-şi spele sudoarea, apoi se cufundă într-o cadă fierbinte. Căldura îi luă o parte din durere şi îl făcu să se gândească la iazurile noroioase ale Winterfellului, aburind şi bolborosind în pădurea zeilor. *Winterfell,* gândi el. *Theon l-a lăsat pârjolit şi distrus, dar l-aş*

putea reface. Cu siguranţă, tatăl său şi-ar fi dorit asta, şi Robb la fel. N-ar fi vrut niciodată să-şi ştie castelul lăsat în părăsire.

Nu poţi fi Lordul Winterfellului, eşti un bastard, îl auzi din nou pe Robb spunând. Iar regii de piatră îl mârâiau, cu limbi de granit. *N-ai ce căuta aici. Nu e locul tău.* Când închise ochii, Jon văzu copacul inimii, cu crengile lui albe, 241

frunzele roşii şi feţele solemne. Copacul inimii era inima Winterfellului, spunea mereu Eddard Stark... dar ca să salveze castelul, Jon ar trebui să smulgă inima aceea din rădăcinile-i străvechi şi s-o dea înfometatului zeu de foc al femeii roşii.

N-am nici un drept, gândi el. *Winterfellul aparţine vechilor zei.*

Glasurile ce răsunau, lovindu-se de tavanele boltite, îl readuseră la Castelul Negru.

— Nu ştiu, vorbea cineva cu vocea plină de îndoieli. Poate dacă l-aş cunoaşte mai bine... Lordul Stannis n-a avut prea

multe lucruri bune de zis despre el, vă
spun.

— Când a avut vreodată Stannis Baratheon ceva bun de zis despre cineva?

Glasul de cremene al lui Ser Alliser era inconfundabil. Dacă-l lăsăm pe Stannis să
ne aleagă Lordul Comandant, ne transformăm în purtătorii lui de flamuri şi doar cu numele mai rămâne Rond. Tywin Lannister nu e omul care să uite aşa ceva, şi ştiţi că, până la urmă, el va învinge. L-a învins deja o dată pe Stannis, la Apa Neagră.

— Lordul Tywin îl sprijină pe Slynt, spuse Bowen Marsh cu glas arţăgos, neliniştit. Îţi pot arăta scrisoarea lui, Othell. „Credinciosul nostru prieten şi slujitor”, aşa l-a numit.

Jon Snow se ridică dintr-odată în picioare şi cei trei bărbaţi îngheţară când auziră pleoscăitul apei.

— Lorzii mei, spuse el cu o politeţe rece.

— Ce faci aici, bastardule? întrebă Thorne.

— Baie. Dar nu vreau să vă stric urzelile. Jon ieşi din cadă, se şterse, se îmbrăcă şi îi lăsă să unelteaască.

Afară, descoperi că nu avea habar încotro se îndrepta. Trecu pe lângă ruina Turnului Lordului Comandant, unde cândva îl salvase pe Bătrânul Urs de un mort, pe lângă locul unde murise Ygritte cu acel zâmbet trist pe faţă, pe lângă

Turnul Regelui unde el, Satin şi Dick Follard Surdul îl aşteptaseră pe Magnar cu Thennii lui, pe lângă grămada de rămăşiţe înnegrite ale scării mari de lemn.

Poarta interioară era deschisă, aşa că Jon pătrunse în tunel, prin Zid. Simţea frigul în jurul lui, apăsarea rece a gheţii deasupra capului. Trecu de locul unde Donai Noye şi Mag cel Puternic se luptaseră şi muriseră împreună, prin noua poartă

exterioară, şi ieşi din nou în lumina palidă şi rece a soarelui.

Doar atunci îşi îngădui să se oprească, să tragă aer în piept, să gândească.

Othell Yarwyck nu era un om cu convingeri ferme, poate doar atunci când venea vorba de lemn, de piatră şi de mortar. Bătrânul Urs ştiuse asta. *Torne şi Marsh îl vor influenţa, Yarwyck îl va sprijini pe Lordul Janos şi Lordul Janos va fi ales Lord Comandant. Şi atunci mie ce-mi rămâne de ales, dacă nu Winterfellul?*

Vântul se lovea de Zid în vârtejuri, fluturându-i mantia. Simţea frigul ridicându-se din gheaţă aşa cum căldura se ridică din foc. Jon îşi trase gluga şi începu din nou să se plimbe. Se făcea târziu şi soarele cobora spre asfinţit. La o

sută de metri depărtare se afla tabăra unde Regele Stannis îşi închisese prizonierii sălbatici, înconjuraţi de şanţuri, ţăruşi ascuţiţi şi palisade înalte de lemn. La stânga lui erau trei gropi mari pentru foc, unde învingătorii arseseră trupurile tuturor oamenilor liberi care muriseră la poalele Zidului – uriaşi blănoşi şi mici Copitaţi deopotrivă. Câmpul de măcel era un pustiu de ierburi pârjolite şi smoală întărită, dar oamenii lui Mance îşi lăsaseră urmele peste tot: o piele sfâşiată care ar fi putut fi o bucată de cort, ghioaga unui uriaş, o roată de car, o suliţă ruptă, un maldăr de bălegar de mamut. La marginea pădurii bântuite, în locul unde se aflaseră

corturile, Jon găsi o buturugă de stejar şi se aşeză.

Ygritte mă voia sălbatic. Stannis mă vrea Lord de Winterfell. Dar eu ce vreau? Soarele se prelinse pe cer, cufundându-se în spatele Zidului, acolo unde cotea printre munţi, spre apus. Jon privi cum imensa întindere de gheaţă capătă

nuanţele roşii şi trandafirii ale asfinţitului. *Ce prefer: să fiu spânzurat ca un trădător, din ordinul lui Janos Slynt, sau să-mi lepăd jurămintele, să mă însor cu Val şi să devin Lord de Winterfell?* Părea o alegere uşoară, când o privea în felul acesta... deşi dacă Ygritte ar fi încă în viaţă, ar fi şi mai uşoară. Val îi era o străină. Nu era o femeie lipsită de farmec,

desigur, şi era sora celei care-i fusese regină lui Mance Rayder, dar…

Ar trebui s-o fur ca să-i câştig iubirea, dar s-ar putea să-mi dăruiască copii.

Într-o zi, aş putea să-mi ţin fiul în braţe, sânge din sângele meu. Jon nu îndrăznise niciodată să viseze la un fiu, de când hotărâse să-şi ducă viaţa la Zid.

I-aş putea pune numele de Robb. Val ar vrea să-l păstreze pe fiul surorii sale, dar l-am putea creşte la Winterfell împreună cu fiul lui Gilly. Sam n-ar fi nevoit să-şi spună minciuna. Am găsi un loc şi pentru Gilly, iar Sam ar putea veni s-o viziteze o dată sau de două ori pe an. Fiul lui Mance şi fiul lui Craster ar creşte ca fraţii, ca mine şi Robb.

Atunci Jon ştiu: şi-l dorea. Îşi dorea Winterfellul mai mult decât îşi dorise vreodată ceva. *L-am dorit dintotdeauna.* Era o foame care îi străbătea trupul, ascuţită ca o lamă făurită din sticla dragonilor. O foame… o simţea. De hrană

avea nevoie, de pradă, o căprioară roşie care răspândea miros de teamă sau un elan mândru şi sfidător. Simţea nevoia să ucidă şi să se sature cu carne proaspătă

şi sânge întunecat şi fierbinte. Gândindu-se, începu să saliveze.

Trecu un lung moment până când îşi dădu seama ce se întâmpla. Atunci sări în picioare.

— *Nălucă?* Se întoarse către pădure şi îl văzu, ieşind tiptil din amurgul verde, revărsându-şi răsuflarea caldă şi fierbinte din gura deschisă. *Nălucă!* strigă el şi lupul străvechi începu să fugă. Era mai slab decât fusese, însă mai mare şi singurul sunet pe care îl aducea cu el era foşnetul frunzelor moarte sub labe. Când ajunse lângă Jon, făcu un salt şi se prăbuşiră înlănţuiţi peste iarba veştedă şi umbrele lungi, cu stelele răsărind deasupra. O, zei, unde ai fost, lupule? întrebă el, când Nălucă încetă să-l tragă de braţ. Credeam că mi-ai murit, ca Robb, ca Ygritte 243

şi ca toţi ceilalţi. Nu te-am mai simţit deloc de când am urcat Zidul, nici măcar în vise. Lupul străvechi nu avea nici

un răspuns, dar îi lingea faţa cu limba-i aspră, în timp ce ochii, oglindind ultimele raze de lumină, îi scânteiau ca doi sori mari şi roşii.

Ochi roşii, îşi dădu Jon seama, *dar nu ca ai Melisandrei.* Lupul avea ochii copacului inimii. *Ochi roşii, gură roşie, blană albă. Sânge şi os, ca un copac al inimii. Aparţine vechilor zei lupul acesta.* Şi numai el, dintre toţi lupii străvechi, era alb. Şase pui găsiseră el şi Robb în zăpezile verii târzii, dintre care cinci erau gri, negri şi maro, pentru cei cinci copii Stark, şi unul alb, alb ca zăpada, pentru Snow.

Atunci îşi găsi răspunsul.

La poalele Zidului, oamenii reginei îşi aprindeau focurile de noapte. O văzu pe Melisandre ieşind din tunel cu regele alături, să rostească rugăciunile despre care credea că vor alunga întunericul.

— Haide, Nălucă. Îi spuse Jon lupului. Cu mine. Ţi-e foame, ştiu. Am simţit.

Alergară împreună către poartă, ocolind pe departe focurile, unde flăcările înalte îşi înfigeau ghearele în pântecele nopţii.

Oamenii regelui îşi făceau simţită prezenţa în curţile Castelului Negru. Se opreau când îl vedeau pe Jon trecând şi îl priveau cu gura căscată. Îşi dădea seama că nici unul dintre ei nu mai văzuse vreodată un lup străvechi, iar Nălucă era de două ori mai mare decât lupii obişnuiţi care colindau codrii verzi ai sudului.

Îndreptându-se către armurărie, Jon ridică în trecere privirea şi o văzu pe Val la fereastra ei din turn. *Îmi pare rău,* gândi el. *Nu sunt eu cel chemat să te răpească*

de acolo.

În curtea de antrenamente, dădu peste o duzină de oameni ai regelui, cu torţe şi suliţe lungi în mâini. Căpitanul lor se uită încruntat la Nălucă şi câţiva dintre oamenii lui îşi coborâră suliţele, dar cavalerul care era în fruntea lor spuse:

— Daţi-vă la o parte şi lăsaţi-i să treacă. Apoi i se adresă lui Jon: Ai întârziat la cină.

— Atunci nu-mi sta în cale, ser, răspunse Jon, iar bărbatul se supuse.

Auzea gălăgia în timp ce cobora, glasuri ridicate, înjurături, pe cineva lovind cu pumnul în masă. Jon intră în beciul boltit neobservat. Fraţii săi se îngrămădeau pe bănci, în jurul meselor, dar erau mai mulţi cei care stăteau în picioare şi strigau decât cei aşezaţi, şi nimeni nu mânca. Nu era mâncare. *Ce se petrece aici?* Lordul Janos Slynt răcnea despre trădare şi trădători, Iron Emmett stătea pe o masă cu pumnul strâns pe sabie, Hobb Trei-Degete înjura un cercetaş de la Turnul Umbrei… un bărbat din Eastwatch lovea cu pumnul în masă, iar şi iar, cerând linişte, însă reuşind doar să sporească hărmălaia ce răsuna în sala boltită.

Pyp îl zări primul pe Jon. Zâmbi văzându-l pe Nălucă, ridică două degete la gură şi fluieră, aşa cum numai un băiat al verii ştia să fluiere. Sunetul ascuţit spintecă vacarmul ca o sabie. Când Jon se apropie de mese, mai mulţi dintre fraţi 244

îl observară şi rămaseră tăcuţi. În pivniţă se răspândi un sâsâit, până când nu se mai auzeau decât călcâiele lui Jon ţăcănind pe podeaua de piatră şi trosnetul domol al buştenilor din vatră.

Ser Alliser Thorne spulberă tăcerea.

— Trădătorul ne onorează în sfârşit cu prezenţa sa. Lordul Janos era roşu la faţă şi tremura.

— *Fiara,* gâfâi el. Priviţi! Fiara care l-a sfâşiat pe Halfhand. Printre noi se află

un om-lup, fraţilor. UN OM-LUP! Această… această fiinţă nu e vrednică să ne conducă! *Omul-fiară* nu e vrednic să trăiască!

Nălucă îşi dezveli colţii, dar Jon îi aşeză o mână pe cap.

— Lordul meu, începu el, îmi spui şi mie ce se petrece aici?

Maester Aemon răspunse, din capătul celălalt al sălii:

— Numele tău a fost propus ca Lord Comandant, Jon. Era atât de absurd, încât Jon nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— De cine? întrebă el, căutându-şi prietenii din priviri. Trebuie să fie vreo glumă a lui Pyp, negreşit.

Dar Pyp ridică din umeri, iar Grenn îşi scutură capul. Cel care se ridică fu Edd cel Trist:

— De mine. Da, e un lucru îngrozitor de crud, dar mai bine tu decât eu.

Lordul Janos începu să bolborosească din nou.

— Este… este revoltător. Ar trebui să-l spânzurăm pe băiatul ăsta. Da! Să-l spânzurăm, zic eu. Să-l spânzurăm ca trădător şi om-lup, împreună cu amicul lui, Mance Rayder. Lord Comandant? N-o să accept una ca asta, n-o să tolerez!

Cotter Pyke se ridică în picioare.

— *Tu* nu tolerezi una ca asta? Poate că ai dresat tu mantiile alea aurii să-ţi lingă fundul blestemat, dar acum porţi o mantie neagră.

— Orice frate e liber să ne propună orice nume, dacă omul şi-a rostit jurămintele, interveni Ser Denys Mallister. Tollett are tot dreptul, lordul meu.

O duzină de oameni începură să vorbească deodată, fiecare încercând să-i acopere pe ceilalţi şi, în scurt timp, întreaga sală ţipa din nou. De data aceasta, Ser Alliser fu cel care ceru linişte, sărind pe masă şi ridicând mâinile.

— *Fraţilor!* strigă el, aşa nu ajungem nicăieri. Propun să votăm. Acest rege care a ocupat Turnul Regelui a postat oameni la toate uşile, să aibă grijă să nici nu mâncăm şi să nici nu plecăm până ce nu facem o alegere. Fie! Vom alege şi iarăşi vom alege, toată noaptea dacă e nevoie, până când vom avea un Lord Comandant… dar înainte să votăm, cred că Primul Constructor are ceva să ne spună.

Othell Yarwyck se ridică, încruntându-se. Vânjosul constructor îşi frecă bărbia ascuţită şi spuse:

— Ei, bine, eu mă retrag. Dacă m-aţi fi vrut, aţi avut zece ocazii să mă alegeţi.

Dar n-aţi făcut-o. Nu destui, în orice caz. Aveam de gând să spun că aceia dintre 245

voi care m-aţi susţinut ar trebui să-l voteze pe Lordul Janos…

Ser Alliser clătină din cap:

— Lordul Slynt e cea mai bună alegere…

— N-am terminat, Alliser, se plânse Yarwyck. Lordul Slynt a fost la comanda Gărzii Oraşului la Debarcaderul Regelui, ştim cu toţii, şi a fost Lord de Harrenhal…

— Nici măcar n-a *văzut* Harrenhalul, strigă Cotter Pyke.

— Oricum, acum că am ajuns aici, nu-mi amintesc de ce am crezut că Lordul Slynt ar fi o alegere atât de bună. Asta ar fi un fel de a-i da Regelui Stannis un pumn în gură şi nu văd la ce ne-ar folosi asta. S-ar putea ca Snow să fie mai bun.

E de mai multă vreme la Zid, e nepotul lui Ben Stark şi l-a slujit pe Bătrânul Urs ca scutier. Yarwyck ridică din umeri. Alegeţi pe cine vreţi, numai să nu fiu eu. Se aşează.

Jon observă că Lordul Janos devenise din roşu stacojiu, pe când Ser Alliser Thorne pălise. Bărbatul de la Eastwatch izbea cu pumnul în masă din nou, dar acum striga cerând butoiul. Câţiva dintre tovarăşii lui preluară strigătul:

— *Butoi!* răcneau ei într-un glas. *Butoi, butoi, BUTOI!*

Butoiul era în colţ, lângă şemineu, un obiect mare, negru şi pântecos, cu două

mânere imense şi un capac greu. Maester Aemon le spuse o vorbă lui Sam şi lui Clydas şi cei doi se duseră, apucară de mânere şi târâră butoiul lângă masă. Câţiva dintre fraţi se aşezau deja la rând în faţa butoiului, iar Clydas scoase capacul, gata să şi-l scape pe picior. Cu un ţipăt răguşit şi o bătaie din aripi, un corb imens ţâşni din butoi. Zbură în sus, căutând grinzile, poate, sau o fereastră ca să evadeze, dar în beci nu erau nici grinzi, nici ferestre. Corbul era prins în cursă. Croncănind zgomotos, înconjură sala, o dată, de două ori, de trei ori. Iar Jon îl auzi pe Samwell Tarly strigând:

— Cunosc pasărea asta! E corbul Lordului Mormont! Corbul poposi pe masă, în apropiere de Jon. *Snow,* croncăni el. Era un corb bătrân, murdar şi jerpelit.

Snow, zise din nou. *Snow, snow, snow.* Păşi până la capătul mesei, îşi desfăcu din nou aripile şi zbură pe umărul lui Jon.

Lordul Janos se aşeză, prăbuşindu-se cu o bufnitură, dar Ser Alliser făcu beciul să răsune de râsul său batjocoritor.

— Ser Piggy ne crede proşti pe toţi, fraţilor, spuse el. A învăţat pasărea acest mic şiretlic. Toate spun *snow,* mergeţi sus în stâncărie, să auziţi cu urechile voastre. Pasărea lui Mormont ştia mai multe cuvinte.

Pasărea îşi iţi capul şi se uită la Jon: *Boabe?* zise plină de speranţă. Când nu primi nici boabe, nici vreun răspuns, croncăni şi murmură: *Butoi? Butoi? Butoi?*

Au urmat vârfuri de săgeţi, un torent de vârfuri de săgeţi, un şuvoi de vârfuri de săgeţi, atâtea vârfuri de săgeţi câte să înece ultimele pietre şi scoici, împreună

cu toţi gologanii.

Când numărătoarea luă sfârşit, Jon se trezi înconjurat. Unii îl plesneau peste 246

spate, în timp ce alţii plecau genunchiul în faţa lui, de parcă ar fi fost un lord pe drept cuvânt. Satin, Owen Ologul, Halder, Broscoiul, Gheată Desperecheată, Uriaşul, Mully, Ulmer din Pădurea Regilor, Donnel Hill cel Dulce şi alţi zeci de fraţi se strânseră în jurul lui. Dywen îşi clănţăni dinţii de lemn şi spuse:

— O, zei, Lordul nostru Comandant are caş la gură.

Iron Emmett zise:

— Sper că asta nu înseamnă că, data viitoare când ne duelăm, nu pot să-ţi rup oasele, lordul meu.

Hobb Trei-Degete voia să ştie dacă Jon va mai mânca împreună cu ceilalţi sau dacă dorea să-i trimită mâncarea sus, în solariu.

Până şi Bowen Marsh veni să spună că ar fi bucuros să continue ca Lord Administrator, dacă asta era dorinţa Lordului Comandant.

— Lord Snow, îi strigă Cotter Pyke, dacă o rasoleşti, îţi smulg ficatul şi ţi-l mănânc crud, cu ceapă.

Ser Denys Mallister era mai curtenitor.

— N-a fost un lucru uşor ceea ce mi-a cerut tânărul Samwell, mărturisi bătrânul cavaler. Când a fost ales Lordul Qorgyle, mi-am zis: *Nu contează, e la Zid de mai mult timp decât tine, va veni şi vremea ta.* Când a fost să fie Lordul Mormont, m-am gândit: *E puternic şi neînduplecat, dar e bătrân, vremea ta mai poate încă sosi.* Dar tu eşti pe jumătate copil, Lord Snow, şi acum trebuie să mă

întorc în Turnul Umbrei ştiind că vremea mea nu va mai sosi niciodată. Zâmbi obosit. Să nu mă laşi să mor cu regrete. Unchiul tău a fost un om mare. Nobilul tău tată şi tatăl său, la fel. O să aştept cel puţin tot atât de la tine.

— Da, zise Cotter Pyke. Şi ai putea începe prin a le spune acelor oameni ai regelui că alegerea s-a încheiat şi ne vrem afurisita de cină.

Cină! strigă corbul. *Cină, cină.*

Oamenii regelui părăsiră uşile când aflară despre alegere, iar Hobb Trei-Degete şi câteva ajutoare o zbughiră spre bucătărie să aducă mâncarea. Jon nu voia să mănânce. Se plimbă prin castel, întrebându-se dacă visa, cu corbul pe umăr şi Nălucă la picior. Pyp, Grenn şi Sam se ţineau după el, sporovăind, dar nu auzi nici un cuvânt până când Grenn nu şopti:

— *Sam a făcut-o,* iar Pyp spuse:

— Sam *a făcut-o?*

Pyp adusese cu el o ploscă de vin. Înghiţi cu nesaţ şi cântă:

— Sam, Sam, Sam vrăjitorul, Sam minunatul, Sam uimitorul, el a făcut-o. Dar când ai ascuns corbul în butoi, Sam? Şi cum naiba ai fost sigur că o să zboare la Jon? Ar fi stricat totul dacă ar fi hotărât să coboare pe capul lui Janos Slynt.

— N-am avut nici o legătură cu pasărea, insistă Sam. Când a zburat din butoi, era să fac pe mine.

Jon râse, pe jumătate surprins că mai ştia cum să râdă.

— Sunteţi cu toţii o şleahtă de nebuni, ştiaţi?

— Noi? făcu Pyp. Ne spui *nouă* nebuni? Nu noi am fost aleşi cel de-al nouă

sute nouăzeci şi optulea Lord Comandant al Rondului de Noapte. Mai bine ai bea nişte vin, Lord Jon. Cred că o să-ţi trebuiască *o grămadă* de vin.

Jon Snow luă plosca din mâna lui şi trase o înghiţitură. Dar numai una. Zidul era al lui, noaptea era întunecoasă şi avea de înfruntat un rege.

SANSA

Se trezi dintr-odată, cu toţi nervii încordaţi. În prima clipă, nu-şi aminti unde era. Se visase mică, împărţind dormitorul cu sora ei, Arya. Dar cea pe care o auzea foindu-se în somn nu era sora, ci slujnica ei, şi acesta nu era Winterfellul, ci Eyrie. *Iar eu sunt Alayne Stone, o fată bastardă.* Camera era neagră şi rece, dar sub pături îi era cald. Zorile nu se iviseră încă. Uneori îl visa pe Ser Ilyn Payne şi se trezea cu inima bubuind, dar visul acesta nu fusese aşa. *Acasă. M-am visat acasă.*

Eyrie nu era acasă. Era mai mare decât Fortăreaţa lui Maegor şi, dincolo de zidurile lui albe, imaculate, nu erau decât munţii şi coborârea lungă şi primejdioasă pe lângă Cer şi Zăpadă şi Piatră, către Porţile Lunii din albia văii.

N-aveai unde să mergi şi erau puţine lucruri de făcut. Servitorii mai bătrâni spuneau că aceste săli răsunau de râsete când tatăl ei şi Robert Baratheon fuseseră

pupilii lui Jon Arryn, dar vremurile acelea erau de mult apuse. Mătuşa ei avea puţini slujitori şi rareori îngăduia vreunor oaspeţi să urce mai mult de Porţile Lunii. În afară de bătrâna ei cameristă, singurul tovarăş al Sansei era Lordul Robert, băiatul de opt ani, care părea de trei.

Şi Marillion. Veşnic Marillion. Când le cânta la cină, tânărul menestrel dădea adesea impresia că i se adresează direct Sansei. Mătuşa ei era departe de a fi încântată. Lady Lysa ţinea nespus de mult la Marillion şi izgonise două slujnice şi chiar un paj pentru că spuseseră minciuni despre el.

Lysa era la fel de singură ca ea. Proaspătul ei soţ părea să petreacă mai mult timp la poalele muntelui decât în vârf. Acum era plecat, fusese plecat în ultimele patru zile, întâlnindu-se cu Corbrayii. Din frânturi de discuţii, Sansa ştia că

purtătorii de flamuri ai lui Jon Arryn nu priveau cu ochi buni căsătoria Lysei şi îi purtau pică Lordului Petyr pentru autoritatea pe care o avea ca Lord Protector al Ţinutului Vale. Ramura mai vârstnică a Casei Royce era la un pas de revoltă

deschisă faţă de refuzul mătuşii sale de a i se alătura lui Robb în război, iar Casele Waynwood, Redfort, Belmore şi Templeton îi ofereau tot sprijinul. Clanurile munţilor erau şi ele greu de stăpânit, iar bătrânul Lord Hunter murise subit, încât cei doi fii mai tineri ai săi îl acuzau pe fratele lor mai mare că l-a omorât. Poate că

Valea lui Arryn fusese ferită de ororile războiului, dar nu era nici pe departe locul idilic pe care i-l prezentase Lady Lysa.

N-o să mai adorm, îşi dădu seama Sansa. *Prea multe gânduri mi se învălmăşesc în cap.* Împinse perna, fără nici o tragere de inimă, dădu păturile la o parte, se duse la fereastră şi deschise obloanele.

Ninsoarea cădea peste Eyrie.

Afară, fulgii pluteau uşori şi tăcuţi, ca amintirile. *Oare asta m-a trezit?* Un strat gros de zăpadă se aşternuse deja, ca o pătură, peste iarba din grădină, acoperind cu o pulbere albă tufişurile şi statuile şi împovărând crengile copacilor.

Priveliştea îi aminti de nopţile reci de odinioară, din lunga vară a copilăriei sale.

Ultima oară văzuse zăpadă în ziua când părăsise Winterfellul. *Era o ninsoare mai uşoară decât aceasta,* îşi aminti ea. *Fulgii se topeau în părul lui Robb, când m-a îmbrăţişat, iar Aryei i se desfăcea întruna în mâini bulgărele pe care încerca să-l facă.* O durea sufletul când îşi aducea aminte cât de fericită fusese în dimineaţa aceea. Hullen o ajutase să încalece şi plecase la drum cu fulgii de nea dansând în jurul ei, plecase să vadă lumea largă. *Credeam că balada mea începe în ziua aceea, însă era pe sfârşite.*

Sansa lăsă obloanele trase cât timp se dezbrăcă. Avea să-i fie frig, ştia, deşi grădina era împrejmuită de turnuri şi ferită de vânturile aspre ale munţilor, îmbrăcă lenjerie de mătase şi o cămaşă de pânză, iar pe deasupra, o rochie călduroasă din lână albastră de oaie. Două perechi de ciorapi, cizme care se legau sub genunchi, mănuşi grele de piele şi, în cele din urmă, o mantie cu glugă, din blană moale de vulpe albă.

Slujnica se cuibări sub pătură când zăpada începu să intre pe fereastră. Sansa deschise uşa încet şi îşi croi drum pe scara şerpuitoare. Când deschise uşa dinspre grădină, era atât de frumos încât îşi ţinu răsuflarea, ca să nu tulbure o armonie perfectă. Zăpada plutea coborând, coborând, într-o tăcere spectrală, şi se aşeza într-un strat gros, neatins, pe pământ. Toate culorile dispăruseră din lume. Era un loc în nuanţe de alb şi negru şi gri. Turnuri albe şi zăpadă albă şi statui albe, umbre negre şi copaci negri, cerul cenuşiu deasupra. *O lume pură,* gândi Sansa.

N-am ce căuta aici.

Cu toate acestea, păşi afară. Cizmele ei săpau urme adânci până la gleznă în stratul alb şi moale al zăpezii, dar nu scoteau nici un sunet. Sansa hoinări printre tufe îngheţate şi copaci subţiri şi negri, întrebându-se dacă visează. Fulgii îi atingeau faţa, uşor ca sărutările unui iubit, şi i se topeau pe obraji. În mijlocul grădinii, lângă statuia femeii înlăcrimate, care zăcea năruită şi pe jumătate îngropată în pământ, îşi întoarse faţa spre cer şi închise ochii. Simţea zăpada pe gene, gustul ei pe buze. Era gustul Winterfellului. Gustul inocenţei. Gustul viselor.

Când deschise ochii, era în genunchi. Nu-şi amintea când căzuse. I se părea că

cerul avea o nuanţă mai deschisă de gri. *Zorile,* gândi ea. *O nouă zi. O altă nouă*

zi. După vechile zile tânjea ea. Pentru ele se ruga. Dar cui să i se roage? Cândva, grădina fusese gândită ca o pădure a zeilor, dar pământul era prea arid şi prea

pietros ca un copac al inimii să poată prinde rădăcini. O *pădure a zeilor fără zei, pustie ca mine.*

Ridică o mână de zăpadă şi o strânse între degete. Grea şi udă, zăpada se lega uşor. Sansa începu să facă bulgări, modelându-i şi netezindu-i până când erau albi şi perfecţi. Îşi amintea o zăpadă de vară, la Winterfell, când Arya şi Bran o atacaseră când ieşea, într-o dimineaţă, din castel. Aveau fiecare o duzină de bulgări la îndemână, iar ea nu avea nici unul. Bran se cocoţase pe podul acoperit, unde nu-l putea ajunge, dar Sansa o alergase pe Arya prin grajduri şi prin bucătărie, până când rămăseseră amândouă fără suflu. Ar fi putut chiar s-o prindă, dar alunecase pe gheaţă. Sora ei s-a întors să vadă dacă era rănită. Văzând că nu era, a lovit-o în faţă cu un alt bulgăre, dar Sansa a înhăţat-o de picior, a tras-o jos şi i-a frecat părul cu zăpadă, până când a venit Jory şi le-a despărţit, râzând.

Ce vreau eu cu bulgării? Se uită la micul ei arsenal trist. *Nu e nimeni în care să-i arunc.* Îl lăsă să-i cadă din mână pe cel pe care tocmai îl făcea. *În schimb, aş*

putea face un cavaler de zăpadă, gândi ea. *Sau chiar…*

Lipi doi dintre bulgări, adăugă un al treilea, adună mai multă zăpadă în jurul lor şi bătuci totul în formă de cilindru. Când îl termină, îl ridică şi, vârându-şi degetul mic, făcu găuri în el pentru ferestre. Crenelurile din vârf îi cerură puţin mai multă grijă, dar când fură gata, avea un turn. *Acum am nevoie de nişte ziduri,* gândi Sansa, *şi apoi de un donjon.* Se puse pe treabă.

Zăpada cădea şi castelul se ridica. Două ziduri de o palmă, cel interior mai înalt decât cel exterior. Turnuri şi turnuleţe, fortificaţii şi scări, o bucătărie rotundă, o armurărie pătrată, grajdurile de-a lungul zidurilor interioare dinspre vest. Fusese un simplu castel, la început, dar în scurtă vreme, Sansa ştia că era Winterfellul. Găsi nuiele şi crengi căzute sub zăpadă şi le rupse capetele, făcând copacii pădurii zeilor. Pentru pietrele de mormânt din ţintirim folosi bucăţele de scoarţă. În curând, mănuşile şi

cizmele aveau o crustă albă de zăpadă, mâinile o furnicau, iar picioarele îi erau ude şi reci, dar nu-i păsa. Conta doar castelul.

Unele lucruri şi le amintea greu, dar cele mai multe îi răsăreau în minte cu uşurinţă, de parcă abia ieri ar fi fost acolo. Turnul Bibliotecii, cu scările abrupte din piatră şerpuind pe exterior. Casa porţii, două bastioane mari, poarta arcuită

dintre ele, crenelurile de pe creasta zidului…

Şi în tot acest timp, ninsoarea continua să cadă, troienind în jurul construcţiilor ei, îndată ce le ridica. Bătucea acoperişul de smoală al Sălii Mari, când auzi un glas şi ridică privirea, văzând-o pe camerista ei strigând de la fereastră. Doamna se simţea bine? Voia să ia micul dejun? Sansa clătină din cap şi se întoarse la modelatul zăpezii, adăugând un horn într-un capăt al Sălii Mari, în dreptul locului unde s-ar afla vatra înăuntru.

Zorile se furişau în grădină ca un hoţ. Griul cerului era şi mai deschis acum, iar pomii şi tufişurile treceau spre verde-închis, sub eşarfele lor de zăpadă. Câţiva servitori ieşiră, privind-o o vreme, dar Sansa nu le acordă nici o atenţie şi în 250

curând se întoarseră în bucătărie, unde era mai cald. O văzu pe Lady Lysa privind-o de la balcon, înfăşurată într-o mantie albastră de catifea tivită cu blană

de vulpe, dar când ridică din nou privirea, mătuşa ei dispăruse. Maester Colemon îşi iţi capul din stâncărie şi se uită jos o vreme, slab şi tremurând, dar curios.

Podurile i se prăbuşeau. Între armurărie şi fortăreaţa principală erau un pod acoperit şi un altul care ducea de la cel de-al patrulea etaj al turnului clopotului la catul al doilea al stâncăriei, dar oricât de atent le potrivea, nu rezistau. Când unul dintre poduri i se nărui a treia oară, Sansa înjură cu voce tare şi se aşează, frustrată

şi neajutorată.

— Prinde zăpada în jurul unui băţ, Sansa.

Nu ştia de când o urmărea sau când se întorsese de la Vale.

— Un băţ? întrebă ea.

— Îi va da putere să reziste, mă gândesc, spuse Petyr. Pot să intru în castelul tău, doamna mea?

Sansa era îngrijorată.

— Să nu-l dărâmi. Ai…

— … grijă? Zâmbi. Winterfellul a rezistat în faţa unor duşmani mai aprigi decât mine. E Winterfellul, nu-i aşa?

— Da, mărturisi Sansa.

Petyr se plimbă de-a lungul zidurilor exterioare.

— Îl visam adesea în anii aceia, după ce Cat a plecat la Nord, cu Eddard Stark.

În visele mele era întotdeauna un loc întunecat şi rece.

— Nu, era mereu cald, chiar şi când ningea. Prin ziduri trec conducte cu apă

din izvoarele fierbinţi, să le încălzească, iar în grădinile de sticlă a fost întotdeauna ca în cele mai fierbinţi zile de vară. Sansa se ridică în picioare, dominând castelul mare şi alb. Nu ştiu cum să fac acoperişul de sticlă deasupra grădinilor.

Degeţel îşi mângâie bărbia, acolo unde îi fusese barba înainte ca Lysa să-i ceară să şi-o radă.

— Sticla era prinsă în rame, nu? Nuielele sunt soluţia. Descojeşte-le, încrucişează-le şi foloseşte scoarţă ca să le legi în rame. Stai să-ţi arăt. Se mişcă

prin grădină, adunând nuiele şi beţe, scuturând zăpada de pe ele. Când avu destule, păşi peste ambele ziduri, cu un singur pas mare, şi se ghemui în mijlocul curţii. Sansa se apropie să vadă ce face. Petyr avea mâini îndemânatice şi sigure şi, în scurt timp, făcu o împletitură de nuiele, asemănătoare cu cea care acoperea grădinile de sticlă ale Winterfellului. Bineînţeles, sticla va trebui să ne-o imaginăm, spuse el, lăsând-o pe Sansa să continue.

— E perfect, spuse ea.

Petyr îi atinse faţa:

— Şi asta la fel.

Sansa nu înţelegea:

— Ce e la fel?

— Zâmbetul tău, doamna mea. Să-ţi fac încă unul?

— Dacă vrei…

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere.

Sansa ridica pereţii grădinilor de sticlă, în timp ce Degeţel le acoperea, iar când terminară acolo, el o ajută să extindă zidurile şi să ridice cazarma. Când folosi beţe pentru podurile acoperite, acestea rezistară, întocmai cum spusese el.

Prima Fortăreaţă era destul de simplu de ridicat, un vechi turn circular, dar Sansa se poticni din nou când ajunse să pună garguiele pe creasta zidurilor. Din nou, Petyr avea răspunsul:

— A nins peste castelul nostru, doamna mea, îi explică el. Cum arată garguiele când sunt acoperite de zăpadă?

Sansa închise ochii, să le vadă în amintire.

— Sunt doar nişte grămezi albe.

— Păi, vezi? Garguiele sunt greu de făcut, dar grămezile albe n-ar trebui să ne dea bătăi de cap. Şi iată-le, acolo.

Turnul Prăbuşit era şi mai uşor de făcut. Modelară împreună un turn înalt, îngenunchind unul lângă altul ca să-l rostogolească şi, când îl ridicară, Sansa îşi vârî degetele deasupra, luă un pumn de zăpadă şi i-l aruncă direct în faţă. Petyr scânci, iar zăpada i se strecură sub guler.

— A fost necuviincios, doamna mea.

— După cum a fost şi să mă aduci aici, când ai jurat să mă duci acasă.

Se întreba de unde îi venise acest curaj, să-i vorbească atât de direct. *De la Winterfell,* gândi ea. *Sunt mai puternică între zidurile Winterfellului.*

Chipul lui deveni grav.

— Da, te-am înşelat în privinţa asta… şi într-o altă privinţă.

Stomacul îi tremura.

— Care altă privinţă?

— Ţi-am spus că nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să te ajut la castel. Mă tem că şi asta a fost o minciună. Altceva mi-ar face şi mai multă

plăcere. Se apropie. Asta.

Sansa încercă să se dea înapoi, dar el o trase în braţele lui şi, dintr-odată, o sărută. Încercă, fără vlagă, să i se opună, dar nu reuşi decât să se lipească şi mai mult de el. Avea gust de mentă. Preţ de o clipită, cedă sărutului lui… apoi îşi întoarse faţa şi se eliberă:

— Ce faci?

Petyr îşi aranja mantia.

— Sărut o fecioară de zăpadă.

— Ar trebui s-o săruţi *pe ea.* Sansa aruncă o privire spre balconul Lysei, dar era gol acum. Pe soţia ta.

— O sărut. Lysa n-are nici un motiv să se plângă. Zâmbi. Aş vrea să te poţi 252

vedea, doamna mea. Eşti atât de frumoasă. Eşti acoperită de zăpadă, ca un pui de urs, dar faţa ţi-e îmbujorată şi abia mai respiri. De când eşti aici? Trebuie să-ţi fie foarte frig, Lasă-mă să te încălzesc, Sansa. Scoate-ţi mănuşile şi dă-mi mâinile.

— Nu. Petyr vorbea aproape ca Marillion în noaptea când se îmbătase, la nuntă. Numai că de data aceasta, Lothor Brune nu avea să mai vină s-o salveze.

N-ar fi trebuit să mă săruţi. Aş fi putut să-ţi fiu fiică.

— Ai fi putut, recunoscu el, cu un zâmbet melancolic. Dar nu eşti, nu-i aşa?

Eşti fiica lui Eddard Stark şi a lui Cat. Dar cred că s-ar putea să fii chiar mai frumoasă decât era ea la vârsta ta.

— Petyr, te rog. Vorbea cu glas pierit. Te rog…

— Un *castel?*

Glasul era puternic, ascuţit şi copilăresc. Degeţel se întoarse.

— Lord Robert. Schiţă o plecăciune. N-ar trebui să ieşi în zăpadă fără mănuşi.

— Tu ai făcut castelul de zăpadă, Degeţel?

— Alayne a făcut aproape totul.

Sansa spuse:

— Vrea să fie Winterfellul.

— Winterfellul? Robert era mic pentru cei opt ani ai săi, o aşchie de băiat, cu pielea pătată şi ochii mereu înlăcrimaţi. Sub braţ ţinea păpuşa de cârpă jerpelită pe care o ducea cu el peste tot.

— Winterfellul este reşedinţa Casei Stark, îi explică Sansa viitorului ei soţ.

Marele castel din Nord.

— Nu e aşa de mare. Băiatul îngenunche în faţa porţii. Uite, vine un uriaş să-l dărâme. Îşi ridică păpuşa în zăpadă şi începu s-o mişte spasmodic. *Bum, bum, sunt un uriaş, sunt un uriaş,* cântă el. *Ho, ho, ho, deschideţi porţile sau le dobor!*

Legănând păpuşa de picioare, doborî vârful unui bastion, apoi pe al celuilalt.

Era mai mult decât putea îndura.

— Robert, încetează.

Însă băiatul legănă păpuşa din nou şi o bucată de zid explodă. Sansa încercă

să-l prindă de mână, dar înhaţă păpuşa. Se auzi un pârâit şi pânza subţire se sfâşie.

Dintr-odată, Sansa avea capul păpuşii, Robert avea picioarele şi trunchiul, iar umplutura de cârpe şi rumeguş era împrăştiată în zăpadă.

Gura Lordului Robert începu să tremure.

— L-ai omorâââââââât! se jeli el. Apoi începu să se scuture. Se porni cu un simplu tremurat, dar în câteva clipe, era prăbuşit peste castel, dând violent din mâini şi din picioare. Turnurile albe şi podurile de zăpadă se sfărâmară, prăbuşindu-se în toate direcţiile. Sansa rămase înmărmurită

de spaimă, dar Petyr Baelish îl apucă pe vărul ei de încheieturi şi strigă după maester.

Străjeri şi slujitoare sosiră într-o clipă, să-l ajute să-l liniştească, urmaţi în scurt timp de Maester Colemon. Boala tremuratului pe care o avea Robert Arryn nu era o noutate pentru oamenii de la Eyrie, iar Lady Lysa îi instruise pe toţi să vină

degrabă la primul strigăt al băiatului. Maesterul ţinu capul micului lord şi îi dădu o jumătate de cupă de vin al viselor, murmurând cuvinte liniştitoare. Încet, încet, spasmul părea să cedeze, până când nu mai rămase decât un uşor tremur al mâinilor.

— Duceţi-l în apartamentele mele, le spuse Maester Colemon străjerilor. Nişte lipitori o să-l liniştească.

— Eu sunt de vină. Sansa le arătă capul păpuşii. I-am rupt păpuşa în două.

N-am vrut, dar…

— Excelenţa Sa distrugea castelul, explică Petyr.

— Un uriaş, zise băiatul, plângând. Nu eu, uriaşul a distrus castelul. Ea l-a *omorât!* O urăsc! E o *bastardă* şi o *urăsc!* Nu vreau lipitori!

— Lordul meu, sângele tău trebuie subţiat, spuse Maester Colemon. Sângele rău te face furios şi mânia te face să tremuri. Haide acum.

Se îndepărtară, conducându-l pe băiat. *Nobilul meu soţ,* gândi Sansa, contemplând ruinele Winterfellului. Ninsoarea se oprise şi era mai frig ca înainte.

Se întreba dacă Lordul Robert va tremura pe tot parcursul nunţii lor. *Joffrey era cel puţin sănătos la trup.* O furie nebună puse stăpânire pe ea. Ridică o creangă

ruptă şi înfipse în vârf capul rupt al păpuşii, apoi o vârî în pământ, deasupra porţii prăbuşite a castelului ei de zăpadă. Servitorii o priviră îngroziţi, dar când Degeţel îi văzu isprava, izbucni în râs.

— Dacă poveştile sunt adevărate, acela nu e primul uriaş al cărui cap a sfârşit pe zidurile Winterfellului.

— Sunt doar basme, spuse ea şi îl lăsă acolo.

Ajunsă în dormitor, Sansa îşi scoase mantia şi cizmele ude şi se aşeză lângă

foc. N-avea nici o îndoială că va avea de dat socoteală pentru criza Lordului Robert. *Poate că Lady Lysa mă va alunga.* Mătuşa ei nu se dădea în lături să

izgonească pe oricine o supăra şi nimic n-o supăra mai mult decât oamenii despre care bănuia că-i chinuie fiul.

Sansa s-ar fi bucurat să fie alungată. Castelul Lunii era mult mai mare decât Eyrie şi mai plin de viaţă. Lordul Nestor Royce părea aspru şi morocănos, dar fiica lui Myranda se ocupa de castel şi toată lumea povestea cât era de veselă şi de zburdalnică. Era posibil ca nici măcar presupusa origine ruşinoasă a Sansei să nu conteze prea mult acolo. Una dintre fiicele bastarde ale Regelui Robert era în slujba Lordului Nestor şi se spunea că ea şi Lady Myranda erau prietene de nedespărţit, ca două surori.

O să-i spun mătuşii că nu vreau să mă căsătoresc cu Robert. Nici măcar Înaltul Septon în persoană n-ar putea declara măritată o femeie, dacă refuza să-şi spună jurămintele. Nu era o cerşetoare, orice ar spune mătuşa ei. Avea treisprezece ani, era femeie măritată, în toată firea, moştenitoarea Winterfellului.

Îi era milă uneori de micul ei verişor, dar nici nu-i trecea prin cap să dorească să-i fie soţie. *Aş prefera să mă mărit din nou cu Tyrion.* Dacă Lady Lysa ar afla asta, 254

cu siguranţă ar izgoni-o... departe de strâmbăturile lui Robert, de tremurăturile şi ochii lui înlăcrimaţi, departe de privirile galeşe ale lui Marillion, departe de sărutările lui Petyr. O *să-i spun, negreşit!*

După-amiaza era pe sfârşite când o chemă Lady Lysa. Sansa îşi făcuse curaj toată ziua, dar îndată ce Marillion apăru la uşa ei, toate îndoielile o cuprinseră din nou.

— Lady Lysa îţi solicită prezenţa în Sala Înaltă. Ochii cântăreţului o dezbrăcau în timp ce-i vorbea, dar se obişnuise cu asta.

Marillion era chipeş, fără doar şi poate: copilăros şi suplu, cu pielea netedă, părul nisipiu şi un zâmbet fermecător. Dar în Vale toată lumea îl ura, în afară de mătuşa ei şi micul Lord Robert. După cum spuneau servitorii, Sansa nu era prima fată care îi îndurase avansurile, iar celelalte nu-l avuseseră pe Lothor Brume să le apere. Dar Lady Lysa nu voia să asculte nici o acuzaţie la adresa lui. De când venise la Eyrie, cântăreţul devenise favoritul ei. Îi cânta Lordului Robert să

adoarmă în fiecare seară şi îi înţepa pe toţi pretendenţii Lysei cu versuri care le luau în râs slăbiciunile. Mătuşa ei îl copleşea cu daruri şi aur: veşminte scumpe, o brăţară de aur, o centură bătută cu pietre ale lunii, un cal de rasă. Îi dăduse până şi şoimul preferat al răposatului ei soţ. Toate acestea îl făceau pe Marillion mereu curtenitor în prezenţa Lysei şi nespus de arogant în absenţa ei.

— Mulţumesc, îi spuse Sansa băţoasă. Ştiu drumul.

Nu vrea să plece.

— Doamna mi-a spus să te aduc.

Să mă aducă! Nu-i plăcea cum sună asta.

— Acum eşti străjer? Degeţel îl destituise pe căpitanul gărzii de la Eyrie şi îl pusese pe Lothor Brume în locul lui.

— Trebuie să fii *păzită?* întrebă ghiduş Marillion. Compun un cântec nou, vreau să-ţi spun. Un cântec atât de dulce şi de trist că va topi orice inimă

îngheţată. *Trandafirul de lângă drum* se va numi. Despre o fată simplă, atât de frumoasă încât vrăjea inima oricărui bărbat care o zărea.

Eu sunt o Stark de Winterfell, ar fi vrut să-i spună. Dar clătină din cap şi se lăsă condusă în jos, pe treptele turnului, şi apoi de-a lungul unui pod. Sala Înaltă

fusese închisă de când venise ea la Eyrie. Sansa se întreba de ce o deschisese mătuşa ei. În mod obişnuit,

prefera confortul budoarului ei sau căldura tihnită a camerei de audienţe a Lordului Arryn, cu vederea spre cascadă.

Doi străjeri în mantii azurii flancau uşile de lemn ale Sălii Mari, cu suliţele în mâini.

— Nu intră nimeni cât timp Alayne e cu Lady Lysa, le spuse Marillion.

— Da.

Oamenii îi lăsară să treacă, apoi îşi încrucişară suliţele. Marillion trânti uşile şi le bloca pe dinăuntru cu o a treia suliţă, mai lungă şi mai groasă decât cele ale străjerilor.

255

Sansa fu străbătută de un fior de nelinişte.

— De ce ai făcut asta?

— Doamna te aşteaptă.

Privi împrejur şovăielnică. Lady Lysa stătea pe dais, într-un jilţ sculptat din lemn de copac al inimii, singură. La dreapta se afla un alt scaun, mai înalt decât al ei, dar Lordul Robert nu şedea pe el. Sansa spera că-şi revenise. Dar nu se aştepta ca Marillion să-i spună.

Păşi pe covorul albastru din fir de mătase ce se întindea între şirurile de pilaştri canelaţi, subţiri ca nişte lănci. Podelele şi pereţii Sălii Înalte erau cu totul din marmură albă ca spuma laptelui, cu vinişoare albastre. Raze palide de lumină

coborau pieziş prin îngustele ferestre arcuite presărate de-a lungul zidului vestic.

Între ferestre se aflau torţe fixate în suporturi înalte de fier, dar nici una dintre ele nu era aprinsă. Paşii ei călcau uşor pe covor. Afară, vântul bătea rece şi singuratic.

În mijlocul oceanului de marmură albă, până şi lumina soarelui părea oarecum rece... dar nici pe departe atât de rece ca mătuşa ei. Lady Lysa purta o rochie de catifea de culoarea untului şi un colier de safire şi pietre ale lunii. Părul-i arămiu era prins într-o coadă groasă care îi cădea pe un umăr. Stătea în jilţul ei şi îşi privea nepoata apropiindu-se, cu faţa roşie şi buhăită sub fard şi pudră. Lângă ea, pe

perete, atârna un stindard uriaş, luna şi şoimul Casei Arryn, în crem şi albastru.

Sansa se opri în faţa daisului şi făcu o reverenţă.

— Doamna mea. Ai trimis după mine. Auzea şi acum sunetul vântului şi murmurul strunelor pe care Marillion le ciupea în capătul sălii.

— Am văzut ce ai făcut, spuse Lady Lysa.

Sansa îşi netezi faldurile rochiei.

— Nădăjduiesc că Lordul Robert se simte mai bine. N-am vrut să-i rup păpuşa.

Îmi dărâma castelul de zăpadă, eu doar…

— Faci pe naiva cu mine? zise mătuşa ei. Nu vorbeam despre păpuşa lui Robert. Te-am *văzut* sărutându-l.

În Sala Înaltă se făcu parcă deodată mai frig. Zidurile, podelele şi coloanele se transformaseră parcă în gheaţă.

— El m-a sărutat pe mine.

Nările Lysei se lărgiră.

— Şi de ce ar fi făcut asta? Are o soţie care îl iubeşte. O femeie adevărată, nu o fetiţă. N-are nevoie de una ca tine. Mărturiseşte, copilă. I-ai făcut ochi dulci.

Aşa au stat lucrurile.

Sansa făcu un pas înapoi.

— Nu-i adevărat.

— Unde te duci? Ţi-e frică? O asemenea destrăbălare trebuie pedepsită, dar n-o să fiu aspră cu tine. Ţinem un băiat ca ţap ispăşitor pentru Robert. Sănătatea lui e precară şi n-ar putea să îndure el însuşi biciul. Voi găsi o fată de rând să fie biciuită în locul tău, dar mai întâi trebuie să recunoşti deschis ce ai făcut. Nu 256

suport minciuna, Alayne.

— Făceam un castel de zăpadă, spuse Sansa. Lordul Petyr mă ajuta şi apoi m-a sărutat. Asta ai văzut.

— N-ai pic de onoare, zise tăios mătuşa ei. Sau mă crezi proastă? Mă crezi, nu-i aşa? Mă iei de proastă. Da, acum îmi dau seama. Dar nu sunt proastă. Crezi că poţi avea orice

bărbat doreşti pentru că eşti tânără şi frumoasă. Să nu crezi că

n-am observat cum te uiţi la Marillion. Ştiu tot ce s-a petrecut la Eyrie, domnişoară. Şi am mai văzut eu altele ca tine. Dar te înşeli dacă crezi că ochii mari şi zâmbetul lasciv pot să-l cucerească pe Petyr Baelish. Este al meu. Se ridică în picioare. Au încercat cu toţii să mi-l ia. Nobilul meu tată, soţul meu, mama ta… Catelyn, mai cu seamă. Îl plăcea şi ei să-l sărute pe Petyr al meu, o, da, îi plăcea.

Sansa se mai retrase încă un pas.

— Mama mea?

— Da, mama ta, nepreţuita ta mamă, propria mea soră, Catelyn. Să nu crezi că

poţi face pe nevinovata cu mine, mincinoasă netrebnică. În toţi acei ani la Riverrun s-a jucat cu Petyr de parcă ar fi fost jucăria ei. L-a tachinat cu zâmbete, cuvinte dulci şi priviri deocheate şi i-a făcut nopţile un chin.

— Nu. *Mama e moartă,* îi venea să strige. *A fost propria ta soră şi e moartă.*

N-a făcut asta. N-ar fi făcut asta.

— De unde ştii tu? Erai acolo? Lysa coborî din scaunul înalt, cu fustele învolburându-se. Ai fost cu Lordul Bracken şi Lordul Blackwood, când ne-au vizitat, ca să-i înfăţişeze tatălui meu vrăjmăşia dintre ei? Cântăreţul Lordului Bracken ne-a cântat, iar Catelyn a dansat şase dansuri cu Petyr în seara aceea, *şase,* am numărat! Când lorzii au început să se certe, tatăl meu i-a luat sus în camera de audienţe, aşa că nu mai era nimeni să ne împiedice să bem. Edmure s-a îmbătat, tânăr cum era… iar Petyr a încercat s-o sărute pe mama ta, numai că ea l-a respins. I-a *râs* în nas. Părea atât de rănit încât am crezut că o să-mi sară inima din piept. Şi după aceea a băut până când a adormit cu capul pe masă. Unchiul Brynden l-a dus sus în pat, înainte să-l găsească tata aşa. Dar tu nu-ţi aminteşti nimic din toate acestea, aşa-i? O privi furioasă. Aşa-i?

E beată sau nebună?

— Nu eram născută, doamna mea.

— Tu nu erai născută, dar eu eram, aşa că să nu te apuci să-mi spui tu care e adevărul. Ştiu care e adevărul. L-ai sărutat!

— El m-a sărutat pe mine, insistă ea. Eu n-am vrut…

— Taci din gură. Nu ţi-am dat voie să vorbeşti. L-ai ispitit, întocmai cum a făcut mama ta în seara aceea, la Riverrun, cu zâmbetele şi dansul ei. Crezi c-aş

putea uita? În noaptea aceea m-am furişat în patul lui, să-i ofer alinare. Am sângerat, dar a fost cea mai dulce durere. Mi-a spus atunci că mă iubeşte, dar chiar înainte de a adormi la loc, m-a strigat *Cat.* Cu toate astea, am rămas cu el 257

până când cerul a început să se lumineze. Mama ta nu-l merita. Nici măcar n-a vrut să-i ofere panglica s-o poarte când s-a duelat cu Brandon Stark. Eu i-aş fi dat-o. I-am dat totul. Acum e al meu. Nu al Catelynei şi nu al tău.

Toată dârzenia Sansei pierise în faţa atacului nestăpânit al mătuşii ei. Lysa Arryn o înspăimânta mai mult decât o înspăimântase vreodată Regina Cersei.

— E al tău, doamna mea, spuse ea, încercând să pară umilă şi spăşită. Pot să-ţi cer îngăduinţa să plec?

— Nu poţi. Răsuflarea mătuşii sale mirosea a vin. Dacă ai fi oricine altcineva, te-aş izgoni. Te-aş trimite jos, la Lordul Nestor, la Castelul Lunii sau înapoi la Degete. Cum ţi-ar plăcea să-ţi petreci toată viaţa pe ţărmul ăla pustiu, înconjurată

de nespălaţi şi de căcăreze de oaie? Asta voia tatăl meu pentru Petyr. Toată lumea credea că din cauza acelui duel stupid cu Brandon Stark, dar nu era aşa. Tata spunea că ar trebui să mulţumesc zeilor că un mare lord ca Jon Arryn e dispus să

mă ia pângărită, dar eu ştiam că o făcea doar pentru săbii. A trebuit să mă mărit cu Jon, altfel tatăl meu m-ar fi izgonit, aşa cum a făcut cu fratele lui, dar eu pentru Petyr eram născută. Îţi spun toate astea ca să înţelegi cât de mult

ne iubim, cât de mult am suferit şi am visat unul la celălalt. Am avut un copil, un copilaş nepreţuit.

Lysa îşi lipi palmele de pântece, ca şi cum copilul ar fi încă acolo. Când mi l-au furat, mi-am jurat că nu voi mai îngădui să se întâmple una ca asta niciodată. Jon voia să-l trimită pe iubitul meu Robert la Piatra Dragonului şi beţivanul ăla de rege i l-ar fi dat lui Cersei Lannister, dar eu nu i-am lăsat… aşa cum n-am să te las pe tine să mi-l furi pe Petyr Degeţel. Ai auzit, Alayne ori Sansa ori cum te mai numeşti? Ai auzit ce ţi-am spus?

— Da. Jur, n-am să-l mai sărut niciodată, sau… sau să-l ispitesc. Sansa credea că asta era ceea ce voia să audă mătuşa ei.

— Aşa, deci acum recunoşti? Tu ai fost, întocmai cum am crezut. Eşti desfrânată, ca mama ta. Lysa o apucă de încheietură. Vino cu mine acum. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Mă doare, scânci Sansa. Te rog, mătuşă Lysa, n-am făcut nimic, jur.

Mătuşa îi ignoră protestele.

— *Marillion!* strigă ea. Am nevoie de tine, Marillion. Am *nevoie* de tine!

Cântăreţul rămăsese discret în fundul sălii, dar la strigătele Lysei veni îndată.

— Doamna mea?

— Cântă-ne un cântec. Cântă-ne *Trădătoare şi frumoasă.*

Marillion îşi trecu degetele peste coarde.

— *Lordul venea-a călare-ntr-o zi, când ploua, tra-la-ala, la-la, la-la…*

Lady Lysa o smuci pe Sansa de braţ. Ori mergea, ori o târa, aşa că alese să

meargă, străbătând jumătate din sală, printre doi pilaştri, către uşa albă din lemn de copac al inimii, din peretele de marmură. Uşa era zăvorâtă cu trei drugi grei de bronz, dar Sansa auzea vântul vuind afară, fără astâmpăr, în preajma ei. Când văzu semiluna sculptată în lemn, îşi înfipse picioarele în podea.

— Poarta Lunii. Se smuci, încercând să se elibereze. De ce-mi arăţi Poarta Lunii?

— Acum chiţăi ca un şoricel, dar în grădină ai fost îndrăzneaţă, aşa-i? Ai fost destul de îndrăzneaţă în zăpadă.

— *Doamna cosea-a într-o zi când ploua,* cânta Marillion, *tra-la-ala, la-la, la-la...*

— Deschide uşa! porunci Lysa. Deschide-o, am zis! Haide, sau trimit după

străjeri. O îmbrânci pe Sansa în faţă. Mama ta măcar era curajoasă. Ridică drugii!

Dacă mă supun, mă va lăsa să plec. Sansa apucă unul dintre drugii de bronz, îl ridică şi îl aruncă la pământ. Cel de-al doilea zăngăni pe marmură, apoi al treilea.

Abia atinse zăvorul, că uşa grea de lemn zbură spre interior şi se lovi de perete, cu un bubuit. Zăpada se adunase pe cadrul uşii şi, când se deschise, năvăli toată

înăuntru, purtată de o pală de vânt rece. Sansa începu să tremure. Încercă să se dea înapoi, dar mătuşa era în spatele ei. Lysa o înhaţă de încheietură şi îşi aşeză

cealaltă mână pe omoplaţii ei, împingând-o cu forţă către uşa deschisă.

Dincolo era cerul alb, ninsoare şi nimic altceva.

— Uită-te în jos, spuse Lady Lysa. Uită-te în jos. Încercă să se smulgă din strânsoare, dar degetele mătuşii ei îi săpau în braţ, ca nişte gheare. Lysa o îmbrânci din nou şi Sansa ţipă. Piciorul îi trecu prin crusta de zăpadă, făcând-o să

se desprindă. Nu se afla nimic în faţa ei, doar văzduh şi un castel la două sute de metri mai jos, agăţat de coasta muntelui.

— Nu! ţipă Sansa. Mă sperii! În spatele ei, Marillion continua să cânte la harpă:

— *Tra-la-ala, la-la, la-la...*

— Mai vrei să te las să pleci? Mai vrei?

— Nu. Sansa îşi înfipse picioarele în podea şi încercă să se împingă în spate, dar mătuşa ei nu se clintea. Nu aşa. Te

rog… Ridică o mână, zgâriind cu degetele rama uşii, dar nu putea să se agate, iar picioarele îi alunecau pe marmura udă.

Lady Lysa o împinse fără cruţare. Era mai grea decât Sansa cu trei pietre.

— *Doamna se săruta pe o căpiţă de fân,* cânta Marillion.

Sansa se răsuci într-o parte, înnebunită de frică, şi un picior îi alunecă peste abis. Ţipă.

— *Tra-la-ala, la-la, la-la…*

Vântul îi flutură poalele rochiei, muşcând cu dinţi reci din picioarele ei dezgolite. Simţea fulgii topindu-i-se pe obraji. Sansa dădu din mâini, găsi cosiţa groasă, arămie, a Lysei şi o apucă strâns.

— Părul meu! zbieră mătuşa ei. *Lasă-mi părul!* Tremura, hohotea.

Se legănară la marginea prăpastiei. Departe, auzi străjerii izbind cu lăncile în uşă, cerând să fie lăsaţi să intre. Marillion îşi curmă cântecul.

— *Lysa!* Ce înseamnă asta? Strigătul răsună prin suspine şi gâfâieli. Sala Înaltă răsună de paşi. Vino de acolo! Lysa, ce faci?

259

Străjerii continuau să bubuie în uşă. Degeţel venise pe uşa din spate, prin intrarea lorzilor, de după dais.

Când Lysa se întoarse, slăbi strânsoarea şi Sansa se eliberă. Se prăbuşi în genunchi şi în clipa aceea o văzu Petyr Baelish:

— Alayne, care-i problema aici?

— *Ea.* Lady Lysa o apucă pe Sansa de păr. *Ea* e problema. Te-a *sărutat.*

— Spune-i, se rugă Sansa. Spune-i că doar făceam un castel…

— *Taci!* răcni mătuşa ei. Nu ţi-am dat voie să vorbeşti. Cui îi pasă de castelul tău?

— E doar un copil, Lysa. Fiica lui Cat. Ce voiai să faci?

— Aveam de gând s-o mărit cu *Robert!* N-are pic de recunoştinţă. Nu… nici *decenţă.* Nu eşti al ei, să te sărute. *Nu eşti al ei!* Îi dădeam o lecţie, atâta tot.

— Aşa, deci. Îşi mângâie bărbia. Cred că acum a înţeles. Nu-i aşa, Alayne?

— Da, suspină Sansa, Am înţeles.

— Nu vreau s-o mai văd aici! Ochii mătuşii ei străluceau de lacrimi. De ce ai adus-o la Vale, Petyr? N-are ce căuta aici.

— Atunci o vom alunga. Înapoi la Debarcaderul Regelui, dacă vrei. Făcu un pas către ele. Las-o să se ridice acum. Las-o să plece de lângă uşă.

— NU! Lysa smuci încă o dată capul Sansei. Zăpada se învolbura în jurul lor, făcându-le fustele să plesnească zgomotos. Nu poţi s-o doreşti. *Nu poţi.* E o fetiţă

proastă şi fără minte. Nu te iubeşte cum te-am iubit eu. *Întotdeauna te-am iubit.*

Am dovedit-o, nu-i aşa? Lacrimile şiroiau pe faţa buhăită şi roşie a mătuşii sale.

Ţi-am dăruit fecioria, ţi-aş fi dăruit un fiu, dar l-au ucis cu ceaiul lunii, cu calomfir şi mentă şi pelin, o linguriţă de miere şi o picătură de busuioc-de-câmp.

N-am fost eu de vină. Eu n-am ştiut. Doar am băut ce mi-a dat tata…

— Ce-a fost a fost, Lysa. Lordul Hoster e mort, la fel şi bătrânul lui maester.

Degeţel se apropie. Ai fost iarăşi în pivniţa de vinuri? N-ar trebui să vorbeşti prea mult. Nu vrem ca Alayne să ştie mai mult decât trebuie, nu-i aşa? Sau Marillion.

Lady Lysa îl ignoră.

— Cat nu ţi-a dat niciodată nimic. Eu ţi-am obţinut prima funcţie, eu l-am făcut pe Jon să te aducă la curte, ca să putem fi aproape. Mi-ai promis că nu vei uita niciodată asta.

— Şi nici nu am uitat. Suntem împreună, aşa cum ţi-ai dorit dintotdeauna, aşa cum am plănuit întotdeauna. Lasă, te rog, părul Sansei…

— Nu vreau. V-am văzut sărutându-vă în zăpadă. E leit maică-sa. Catelyn te-a sărutat în pădurea zeilor, dar ea n-a *vrut,* ea nu te-a dorit niciodată. De ce ai iubit-o pe ea mai mult? Eu am fost, întotdeauna am fost *eeeeeeeu!*

— Ştiu, iubirea mea. Petyr făcu încă un pas. Şi sunt aici. Nu trebuie decât să

mă iei de mână, haide. Îi întinse mâna. N-ai nici un motiv să verşi toate lacrimile astea.

— Lacrimi, lacrimi, *lacrimi,* hohoti ea isteric. Nu e nevoie de lacrimi… dar nu 260

asta ai spus la Debarcaderul Regelui. Mi-ai spus să pun lacrimile în vinul lui Jon.

Şi am făcut-o. Pentru Robert şi pentru noi! Şi i-am scris lui Catelyn şi i-am spus că Lannisterii mi-au ucis nobilul soţ, întocmai cum m-ai învăţat tu. A fost aşa de isteţ… tu întotdeauna ai fost isteţ, Petyr. I-am spus asta tatălui meu, i-am spus: Petyr e aşa de isteţ, se va ridica sus, da, da, şi e dulce şi blând şi am un copilaş în burtă… De ce ai sărutat-o? *De ce?* Acum suntem împreună, suntem împreună

după atâta timp, atât timp, de ce să vrei s-o săruţi pe *eaaaaa?*

— Lysa, oftă Petyr, după toate furtunile pe care le-am îndurat, ar trebui să ai mai multă încredere în mine. Jur, n-o să mai plec niciodată de lângă tine, atât cât vom trăi.

— Adevărat? întrebă ea, plângând. O, *adevărat?* Lysa se aruncă în braţele lui Degeţel, plângând cu sughiţuri. În timp ce se îmbrăţişau, Sansa se îndepărtă de-a buşilea de Poarta Lunii şi îşi încolăci braţele în jurul celui mai apropiat pilastru.

Îşi simţea inima bubuind. Avea zăpadă în păr, iar pantoful drept îi lipsea. *O fi căzut.* Ridică din umeri şi strânse pilastrul în braţe.

Degeţel o lăsă pe Lysa să plângă la pieptul lui o clipă, apoi îşi aşeză palmele pe braţele ei şi o sărută uşor.

— Dulcea mea soţie geloasă, spuse el, chicotind. Am iubit o singură femeie, îţi jur.

Lysa Arryn zâmbi tremurând:

— Doar pe mine? O, Petyr, juri? Doar pe mine?

— Doar pe Cat. O împinse repede, cu putere.

Lysa se împletici, cu picioarele alunecând pe marmura udă. Apoi dispăru. Nu ţipă. Timpul se opri în loc şi singurul sunet din lume era vântul.

Marillion gâfâi:

— Tu… tu…

Străjerii strigau dincolo de uşă, lovind cu capătul lăncilor grele. Lordul Petyr o ridică pe Sansa în picioare.

— Nu eşti rănită? Când Sansa clătină din cap, el îi spuse: Atunci fugi şi lasă

străjerii să intre. Grăbeşte-te, n-avem timp de pierdut. Acest cântăreţ mi-a ucis nobila soţie.

EPILOG

Drumul ce urca la Pietrele Vechi ocolea de două ori muntele înainte de a ajunge în vârf. Pietros şi plin de hăţişuri, ar fi fost greu de urcat chiar şi pe vreme prielnică, dar ninsoarea din noaptea precedentă îl lăsase noroios. *Ninsoare toamna în ţinuturile riverane e împotriva firii,* gândi Merrett posomorât. Nu fusese cine ştie ce ninsoare, doar cât să acopere pământul peste noapte. Cea mai mare parte începuse să se topească îndată ce soarele se ivise pe cer. Cu toate 261

acestea, Merrett o privea ca pe un semn rău. Între ploi, puhoaie, pârjol şi război, pierduseră două recolte şi o bună parte din a treia. O iarnă timpurie ar însemna foamete pe tot cuprinsul ţinuturilor riverane. O mulţime de oameni ar flămânzi şi unii dintre ei ar muri. Merrett nu putea decât să spere că nu va fi unul dintre ei.

Totuşi, s-ar putea să fim. Cu norocul meu, chiar s-ar putea. N-am avut niciodată

noroc.

La poalele castelului părăginit, versanţii mai joşi ai muntelui erau acoperiţi de o pădure atât de deasă încât zeci de tâlhari s-ar fi putut ascunde acolo. *S-ar putea să mă pândească în clipa asta.* Merrett aruncă o privire împrejur şi nu văzu nimic, doar orz sălbatic, ferigi, rogoz şi tufe de mure, printre pini şi sequoia verzi-cenuşii. În altă parte, velnişi şi frasini şi stejari pitici năpădeau pământul ca buruienile. Nici urmă de tâlhar, dar asta nu însemna prea mult. Tâlharii ştiau să se ascundă mai bine decât oamenii cinstiţi.

Merrett ura pădurile, la drept vorbind, iar pe tâlhari îi ura şi mai mult.

„Tâlharii mi-au furat viaţa”, se plângea adesea la beţie. Prea des se îmbăta, spunea tatăl său, des şi zgomotos. *Cât*

se poate de adevărat, gândi el cu mâhnire.

La Gemeni, trebuia să te remarci într-un fel, altfel lumea uita că exişti, dar descoperise că renumele de cel mai mare beţivan de la castel nu-l prea ajutase să-şi sporească perspectivele. *Cândva speram să devin cel mai mare cavaler care a coborât vreodată lancea. Zeii mi-au luat asta. De ce n-aş bea o cupă de vin, din când în când? Îmi vindecă durerile de cap. În plus, nevasta mea e o scorpie, tatăl meu mă dispreţuieşte, copiii nu sunt buni de nimic. Pentru ce să stau treaz?*

Dar acum era treaz. Ei, bine, băuse două cornuri de bere la micul dejun şi o cupă mică de vin roşu la plecare, dar asta numai ca să nu-i bubuie capul. Merrett simţea durerea strecurându-i-se în spatele ochilor şi ştia că dacă i-ar da cea mai mică ocazie, în curând s-ar simţi ca şi cum ar avea o furtună cu tunete şi fulgere între urechi. Uneori suferea atât de cumplit încât nici să plângă nu putea, de durere.

Atunci nu putea decât să stea întins în patul lui, în camera întunecată, cu o cârpă umedă peste ochi şi să blesteme tâlharul necunoscut care îi făcuse asta.

Numai gândindu-se, îl cuprinse neliniştea. Nu-şi putea permite acum o durere de cap. *Dacă îl aduc pe Petyr teafăr acasă, norocul meu se va schimba.* Avea aurul, nu trebuia decât să urce până la Pietrele Vechi, să-i întâlnească pe afurisiţii de tâlhari în castelul părăginit şi să facă schimbul. O simplă răscumpărare. Nici măcar el nu putea s-o sfeclească… dacă nu cumva se alegea cu o durere de cap, una atât de puternică încât să nu fie în stare să se ţină pe cal. Trebuia să ajungă la ruine înainte de asfinţitul soarelui, nu să plângă, chircit la marginea drumului.

Merrett îşi frecă tâmpla cu două degete. *Încă o dată în jurul muntelui şi am ajuns.*

Când sosise mesajul şi el se oferise să ducă răscumpărarea, tatăl lui se încruntase, zicând:

— Tu, Merrett?

Şi începuse să râdă pe nas, acel *he-he-he* înfiorător al lui. Merrett fusese nevoit pur şi simplu să-l implore înainte să-i dea lui punga afurisită cu aur.

Ceva se mişcă în tufişuri, la marginea drumului. Merrett trase de hăţuri şi scoase sabia, însă era doar o veveriţă.

— Ridicol, îşi spuse. Vârî sabia înapoi în teacă, fără ca măcar s-o fi scos.

Tâlharii nu au coadă. La naiba, Merrett, păstrează-ţi cumpătul. Inima îi bubuia în piept, ca unui novice în prima lui misiune. *De parcă asta ar fi pădurea regelui şi ar urma să mă întâlnesc cu vechea Frăţie, nu cu ceata amărâtă de tâlhari a lordului fulgerului.* Pentru o clipă, fu ispitit s-o ia înapoi şi să se oprească la prima crâşmă. Punga cu aur i-ar plăti o grămadă de bere, destulă ca să uite de Petyr Băşicuţă. *N-au decât să-l spânzure, şi-a făcut-o cu mâna lui. Nu e decât ceea ce merită, dacă s-a apucat s-o ia razna cu o târfă, ca un cerb în călduri.*

Capul începuse să-i zvâcnească, mai încet acum, dar ştia că în curând va fi mai rău. Merrett se masă la rădăcina nasului. Chiar nu avea dreptul să-l judece aşa de aspru pe Petyr. *Am făcut şi eu acelaşi lucru când am fost de vârsta lui.* În cazul lui, nu se alesese decât cu sifilis, dar nu trebuia să-l condamne. Târfele îl aveau pe vino-ncoa', nimic de zis, mai ales dacă aveai o faţă ca aceea a lui Petyr. Bietul de el era însurat, dar ea era doar jumătate din problemă. Nu numai că avea de două

ori vârsta lui, dar se culca şi cu Walder, fratele lui, dacă zvonurile erau adevărate.

În jurul Gemenilor se ţeseau întotdeauna o sumedenie de poveşti şi doar puţine aveau un sâmbure de adevăr, dar în cazul de faţă, Merrett n-avea nici o îndoială.

Walder cel Negru era un om care lua ceea ce voia, chiar şi soţia fratelui său.

Pusese mâna şi pe nevasta lui Edwyn, asta ştia toată lumea. Frumoasa Walda se furişa din când în când în patul lui şi unii spuneau chiar că Walder o cunoscuse pe cea de-a

şaptea doamnă Frey mult mai bine decât ar fi trebuit. Nu era de mirare că

Walder cel Negru refuza să se însoare. *De ce să cumperi o vacă, dacă găseşti peste tot ugere care aşteaptă să fie mulse?*

Înjurând printre dinţi, Merrett vârî pintenii în coastele calului şi îşi continuă

urcuşul. Oricât de ispitit era să bea tot aurul, ştia că dacă nu se întorcea cu Petyr Băşicuţă, putea la fel de bine să nu se mai întoarcă.

Lordul Walder avea să împlinească în curând nouăzeci şi doi de ani. Începuse să-şi piardă auzul, avea ochii aproape orbi şi guta se agravase atât de mult încât trebuia să fie cărat în braţe peste tot. Toţi fiii lui erau de acord că n-avea cum s-o mai ducă mult. *Şi când nu va mai fi, totul se va schimba, şi nu spre bine.* Tatăl său era cârcotaş şi încăpăţânat, cu o voinţă de fier şi o limbă ascuţită, dar avea grijă de ai lui, chiar şi de cei care-l supăraseră şi îl dezamăgiseră. *Chiar şi de cei ale căror nume nu şi le putea aminti.* Dar după ce nu va mai fi…

Dacă Ser Stevron ar fi fost moştenitor, altfel ar fi stat lucrurile. Bătrânul îl pregătise vreme de şaizeci de ani şi îi vârâse în cap că sângele apă nu se face. Dar Stevron murise alăturându-i-se Tânărului Lup în expediţia din vest – „de atâta aşteptare, bineînţeles”, remarcase Lothar Ologul când sosise corbul cu vestea – iar 263

fiii şi nepoţii lui erau altă plămadă. Ser Ryman, fiul lui Stevron, urma acum la tron: un om încuiat, căpos şi hrăpăreţ. Iar după Ryman veneau fiii lui, Edwyn şi Walder cel Negru, care erau şi mai răi.

— Ca norocul, spusese odată Lothar Ologul, se urăsc între ei mai mult decât ne urăsc pe noi.

Merrett nu era sigur că era un noroc şi, la drept vorbind, Lothar însuşi ar putea fi mai periculos decât oricare dintre ei. Lordul Walder poruncise măcelul de la nunta lui Roslin, dar Lothar Ologul fusese cel care îl pusese la punct împreună cu

Roose Bolton, până la fiecare cântec care avea să fie cântat. Lothar era un foarte amuzant tovarăş de pahar, dar Merrett n-ar avea niciodată nesăbuinţa să îi întoarcă

spatele. La Gemeni, învăţai repede că nu poţi să te încrezi decât în fraţii buni şi nici în ei prea mult.

Când bătrânul va muri, era de aşteptat ca fiecare fiu să-şi vadă numai de interesul lui. Şi fiecare fiică. Noul Lord de Crossing avea să păstreze la Gemeni câţiva dintre unchi, nepoţi şi veri, cei pe care se întâmpla să-i agreeze sau în care avea încredere, ori mai degrabă cei de care credea că se poate folosi. *Pe ceilalţi ne va azvârli afară, să ne purtăm singuri de grijă.*

Perspectiva îl neliniştea nespus pe Merrett. În mai puţin de trei ani va împlini patruzeci, prea bătrân ca să înceapă viaţa de cavaler rătăcitor... chiar dacă *ar fi fost* cavaler, ceea ce, din întâmplare, nu era. Nu avea pământuri şi nici bogăţii.

Avea hainele de pe el, dar în rest mai nimic, nici măcar calul pe care-l călărea. Nu era destul de deştept ca să fie maester, nici pios ca să fie septon ori destul de aprig ca să fie mercenar. *Zeii nu mi-au dăruit nimic altceva decât obârşia, şi cu atât m-am ales.* La ce bun să fii născut într-o Casă bogată şi puternică, dacă erai cel de-al nouălea fiu? Punând la socoteală nepoţii şi strănepoţii, Merrett avea şanse mai mari să fie ales Înalt Septon decât să moştenească Gemenii.

N-am noroc, îşi zise cu amărăciune. *N-am avut niciodată nici un dram afurisit de noroc.* Era un bărbat voinic, cu pieptul şi umerii largi, chiar dacă de statură

medie. În ultimii zece ani devenise moale şi cărnos, ştia asta, dar în tinereţe, fusese aproape la fel de robust ca Ser Hosteen, cel mai în vârstă dintre fraţii lui buni, care era considerat cel mai puternic dintre urmaşii Lordului Walder Frey. În copilărie, fusese trimis la Crakehall, să slujească în familia mamei sale ca paj.

Când bătrânul Lord Summer îl făcuse scutier, toată lumea a presupus că, în câţiva ani, va deveni Ser Merrett, dar

haiducii din Frăţia Pădurii Regelui îi zădărniciseră

toate planurile. În timp ce tovarăşul lui, scutierul Jaime Lannister, se acoperea de glorie, Merrett luase mai întâi sifilis de la o vivandieră, apoi reuşise să fie capturat de o *femeie,* cea căreia i se spunea Căprioara Albă. Lordul Summer îl răscumpărase de la haiduci, dar chiar în bătălia următoare, fusese doborât de o lovitură de buzdugan care îi zdrobise coiful şi îl lăsase fără cunoştinţă timp de două săptămâni. Mai târziu a aflat că nimeni nu-i mai dăduse nici o şansă.

Merrett nu murise, dar vremea luptelor se sfârşise pentru el. Şi cea mai slabă

lovitură la cap îi provoca o durere orbitoare, până la lacrimi. În aceste condiţii, nu se punea problema să devină cavaler, i-a spus cu blândeţe Lordul Summer. A fost trimis înapoi la Gemeni, să înfrunte dispreţul otrăvit ala Lordului Walder.

După aceea, lucrurile merseseră din ce în ce mai prost. Tatăl său reuşise cumva să-i găsească o partidă bună: s-a însurat cu una dintre fiicele Lordului Dany, pe când Casa Darry era în graţiile Regelui Aerys. Dar se părea că, îndată ce Merrett îi luase nevestei sale fecioria, Aerys şi-a pierdut tronul. Spre deosebire de Casa Frey, Casa Darry fusese o proeminentă susţinătoare a Targaryenilor, ceea ce i-a costat jumătate din pământuri, cea mai mare parte a averilor şi aproape toată

puterea. Cât despre nobila lui soţie, l-a considerat o mare dezamăgire încă de la început şi a insistat să aducă pe lume doar fete ani la rând, trei vii, una născută

moartă şi alta care a murit în leagăn, până când, în sfârşit, a născut un fiu. Fiica lui cea mare se dovedise o târfă, cea de-a doua o nesătulă. Când Ami a fost prinsă în grajduri cu nu mai puţin de *trei* rândaşi, a fost obligat s-o mărite cu un netrebnic de *cavaler rătăcitor.* Situaţia nu avea cum să degenereze mai mult... până când Ser Pate a hotărât că ar

putea să-şi câştige un renume învingându-l pe Gregor Clegane. Ami se întorsese acasă văduvă, spre dezamăgirea lui Merrett şi spre nemărginita încântare a fiecărui grăjdar de la Gemeni.

Merrett îndrăznise să mai spere că norocul îi va surâde, în sfârşit, când Roose Bolton a ales să se însoare cu Walda în locul uneia dintre verişoarele ei mai suple şi mai frumoase. Alianţa cu Balon era importantă pentru Casa Frey şi fiica lui contribuise la întărirea acesteia. Se gândea că nu era lucru mic. Bătrânul îi deschisese curând ochii:

— A ales-o pe ea fiindcă e *grasă,* i-a spus Lordul Walder. Crezi că Bolton dă

doi bani pe faptul că e odrasla ta? Crezi c-a stat şi s-a gândit: „Heh, Merrett Mocofanul, el e omul pe care-l vreau de socru”? Walda ta e o purcea în mătase, de aia a ales-o şi n-am de gând să-ţi mulţumesc pentru asta. Am fi putut avea aceeaşi alianţă la jumătate de preţ, dacă purceluşa ta ar mai fi lăsat lingura din mână din când în când.

Ultima dintre umiliri îi fusese aruncată cu un zâmbet, când Lothar Ologul îl chemase să discute rolul lui la nunta lui Roslin.

— Cu toţii trebuie să ne jucăm rolul, în funcţie de talentul fiecăruia, i-a spus fratele său vitreg. Tu vei avea o sarcină şi numai una, Merrett, dar cred că ţi se potriveşte de minune. Vreau să ai grijă ca Marelejon Umber să se îmbete de să nu se poată ţine pe picioare, darămite să mai şi lupte.

Şi nici măcar asta nu am reuşit. Îl ademenise pe uriaşul om al Nordului să bea atât vin cât ar fi omorât trei oameni obişnuiţi, dar după ce o duseseră pe Roslin în dormitor, Marelejon reuşise să înhaţe sabia primului om care l-a acostat şi să-i rupă braţul dintr-o mişcare. Opt oameni se chinuiseră să-l pună în lanţuri şi strădania lor lăsase doi oameni răniţi, unul mort şi pe bietul, bătrânul Ser Leslyn Haigh fără jumătate de ureche. Când n-a mai putut lupta cu mâinile, Umber 265

luptase cu dinţii.

Merrett se opri o clipă şi închise ochii. Capul îi bubuia ca afurisita de tobă de la nuntă şi, preţ de o clipă, abia se mai ţinu în şa. *Trebuie să merg mai departe,* îşi spuse el. Dacă l-ar putea aduce pe Petyr Băşicuţă înapoi, cu siguranţă ar ajunge în graţiile lui Ser Ryman. Poate că Petyr era o persoană sâcâitoare, dar nu era nici rece ca Edwyn, nici aprins ca Walder cel Negru. *Băiatul îmi va fii recunoscător pentru contribuţia mea şi tatăl său va vedea că sunt un om loial, pe care merită*

să-l ai în preajmă.

Dar numai dacă ajungea acolo înainte de apusul soarelui, cu aurul. Merrett aruncă o privire spre cer. *Tocmai la timp.* Avea nevoie de ceva să-şi potolească

tremurul mâinilor. Ridică plosca atârnată de şa, o destupă şi luă o duşcă zdravănă.

Vinul era vâscos şi dulce, atât de întunecat încât era aproape negru, dar, o, zei, ce bun era!

Zidul de apărare al Pietrelor Vechi înconjurase cândva sprânceana muntelui ca o coroană pe capul unui rege. Doar fundaţiile mai rămăseseră, şi câteva mormane, înalte până la brâu, de pietre sfărâmate năpădite de licheni. Merrett înainta de-a lungul zidului până când ajunse pe locul unde trebuia să se fi aflat casa porţii.

Aici dărâmăturile erau risipite peste tot şi fu nevoit să descalece şi să-şi ducă

buiestraşul de căpăstru printre ele. La apus, soarele dispăruse în spatele unor troiene de nori. Orz sălbatic şi ferigi acopereau povârnişul şi, într-un loc, între zidurile dispărute, buruienile creşteau înalte până la brâu. Merrett îşi clătină sabia în teacă şi privi atent împrejur, dar nu văzu nici un haiduc. *Se poate să fi ajuns în altă zi?* Se opri şi îşi frecă tâmplele cu degetele mari, dar durerea din spatele ochilor nu se domolea. *Şapte iaduri blestemate...*

De undeva, din adâncul castelului, venea o muzică îndepărtată, purtată de vânt, printre copaci.

Merrett începu să tremure, în ciuda mantiei. Deschise plosca şi mai luă o înghiţitură de vin. *Aş putea pur şi simplu să încalec, să merg în Oraşul Vechi şi să beau tot aurul. Nu iese niciodată nimic bun când ai de-a face cu haiduci.* Când îl ţinuse ostatic, Wenda, mica ticăloasă, îi făcuse o căprioară pe o fesă, cu fierul înroşit. Nu era de mirare că soţia lui îl dispreţuia. *Trebuie să-mi termin treaba.*

Poate că Petyr Băşicuţă va fi, într-o zi, Lord de Crossing. Edwyn n-are fiii, iar Walder cel Negru, doar bastarzi. Petyr îşi va aminti cine a venit după el. Mai luă

o înghiţitură, astupă plosca şi îşi conduse calul printre pietre sfărâmate, orz sălbatic şi copaci firavi, biciuiţi de vânt, urmărind sunetele către porţile de odinioară ale castelului.

Frunze moarte zăceau la pământ, într-un strat gros, ca nişte soldaţi după o mare bătălie. Un bărbat în veşminte verzi, peticite şi decolorate, stătea cu picioarele încrucişate deasupra unui mormânt de piatră, ros de vânturi, plimbându-şi degetele pe strunele unei harpe de lemn. Muzica era dulce şi tristă.

Merrett cunoştea cântecul. *Sus, printre munţii regilor dispăruţi, Jenny dansa cu* 266

nălucile ei...

— Dă-te jos de acolo, zise Merrett. Stai pe un rege.

— Bătrânul Tristifer nu se sinchiseşte de fundul meu osos. Ciocanul Dreptăţii i se spunea. A trecut multă vreme de când n-a mai auzit un cântec nou. Haiducul sări jos. Suplu şi sprinten, avea o faţă îngustă şi o căutătură de vulpe, dar gura lui era atât de mare încât zâmbetul părea să-i atingă urechile. Câteva şuviţe de păr moale, castaniu, îi fluturau pe frunte. Le dădu la o parte cu mâna liberă şi spuse: Îţi aminteşti de mine, lordul meu?

— Nu, răspunse Merrett. De ce mi-aş aminti?

— Am cântat la nunta fiicei tale. Şi destul de bine, mi s-a părut. Acel Pate cu care s-a măritat mi-era văr. Suntem cu toţii veri aici, la Şapte Pâraie. Asta nu l-a împiedicat să facă

pe zgârcitul când a trebuit să mă plătească. Ridică din umeri.

Cum de nobilul tău tată nu mă cheamă niciodată să cânt la Gemeni? Nu fac destulă gălăgie pentru Înălţimea Sa? Îi place gălăgia, am auzit.

— Ai adus aurul? întrebă un glas răguşit, din spatele lui.

Merrett avea gâtlejul uscat. *Haiduci afurisiţi, se ascund întotdeauna în tufişuri.* La fel se întâmplase şi în pădurea regelui: ziceai c-ai prins cinci şi alţi zece ţâşneau ca din senin.

Când se întoarse, erau cu toţii în jurul lui, o şleahtă slută de bătrâni cu pielea tăbăcită, flăcăi cu obrajii întinşi, mai tineri decât Petyr Băşicuţă, toţi îmbrăcaţi în zdrenţe de pânză aspră, piele fiartă şi bucăţi de armuri luate de pe cadavre. Cu ei era o singură femeie, înfofolită într-o mantie cu glugă, de trei ori mai mare decât ea. Merrett era prea tulburat ca să-i numere, dar păreau a fi o duzină, poate douăzeci.

— Am pus o întrebare. Cel care vorbea era un bărbat voinic, bărbos, cu dinţi verzi, strâmbi, şi nasul turtit, mai înalt decât Merrett, dar nu aşa de pântecos. Purta o cască pe cap şi o mantie galbenă pe umerii-i largi. Unde ţi-e aurul?

— În desaga de şa. O sută de dragoni de aur. Merrett îşi drese glasul: O să-i primiţi când voi vedea că Petyr…

Un haiduc îndesat, cu un singur ochi, se apropie cu paşi mari, înainte ca Merrett să termine ce avea de spus, îşi vârî nestingherit mâna în desagă şi găsi punga. Merrett dădu să-l înhaţe, dar apoi se răzgândi. Haiducul dezlegă punga, scoase o monedă şi o muşcă.

— La gust e-n regulă. Cântări punga în mână: Şi la pipăit.

Au de gând să ia aurul şi să-l păstreze pe Petyr, gândi Merrett cuprins dintr-odată de panică.

— Asta e toată răscumpărarea. Tot ce aţi cerut. Palmele îi asudau. Şi le şterse de pantaloni. Care dintre voi e Beric Dondarion? Dondarion fusese lord înainte să

se facă haiduc, poate că era, încă, un om de onoare.

— Păi, ăla sunt eu, zise bărbatul chior.

— Eşti un mincinos nenorocit, Jack, zise bărbatul cu barba lungă, cel în mantie 267

galbenă. E rândul meu să fiu Lordul Beric.

— Asta înseamnă că eu trebuie să fiu Thoros? Cântăreţul râse. Lordul meu, regret că trebuie să-ţi spun, dar Lordul Beric a avut treabă în altă parte. Vremurile sunt tulburi şi sunt multe bătălii de purtat. Dar o să ne descurcăm întocmai ca el, să n-ai pic de teamă.

Merrett avea teamă, şi încă din belşug. Şi pe deasupra, îi bubuia capul.

— V-aţi căpătat aurul, zise el. Daţi-mi nepotul şi am plecat. Petyr îi era, de fapt, nepot pe jumătate, dar n-avea rost să intre în amănunte.

— E în pădurea zeilor, spuse omul cu mantia galbenă. Te ducem la el. Notch, ţine tu calul ăsta.

Merrett îi întinse căpăstrul fără tragere de inimă. Nu vedea ce altceva putea să

facă.

— Plosca mea, se auzi spunând. O înghiţitură de vin, să-mi potolesc…

— Nu bem cu cei de teapa ta, i-o tăie mantia galbenă. Pe aici. Vino după mine.

Frunzele foşneau sub picioarele lor şi fiecare pas înfigea o suliţă de durere în tâmpla lui Merrett. Înaintau în tăcere, cu vântul şuierând în jurul lor. Ultimele raze de lumină ale soarelui la asfinţit licăreau în ochii lor, pe când urcau movilele acoperite de muşchi, tot ce mai rămăsese din donjon. Dincolo era pădurea zeilor.

Petyr Băşicuţă atârna de creanga unui stejar, cu ştreangul strâns în jurul gâtului său lung. Pe faţa înnegrită, ochii îi ieşeau din orbite, privindu-l pe Merrett acuzator. *Ai venit prea târziu,* părea să spună. Dar sosise la timp. Sosise la timp.

Exact când i-au spus.

— L-aţi omorât, spuse el cu glas răguşit.

— Foc de isteţ, omul ăsta, zise chiorul.

Un zimbru tropăia prin capul lui Merrett. *Mamă, ai milă,* gândi el.

— Am adus aurul.

— Frumos din partea ta, spuse amabil cântăreţul. Vom avea grijă să-l cheltuim cu folos.

Merrett întoarse privirea de la Petyr. Simţea un gust amar în fundul gâtului.

— Nu… n-aţi avut nici un drept.

— Am avut un ştreang, zise mantia galbenă. E destul de drept.

Doi dintre haiduci îl înhăţară pe Merrett de mâini şi i le legară strâns la spate.

Era prea uluit ca să protesteze.

— Nu, reuşi el să îngaime. Am venit doar ca să-l răscumpăr pe Petyr. Aţi spus că dacă aveţi aurul până la apusul soarelui, n-o să păţească nimic…

— Păi, zise cântăreţul, aici ne-ai prins, lordul meu. Întâmplător, a fost un fel de minciună.

Haiducul chior se apropie cu un colac mare de sfoară de cânepă. Răsuci un capăt pe după gâtul lui Merrett, strânse şi îi legă un nod sub ureche. Celălalt capăt îl aruncă peste creanga stejarului. Bărbatul voinic cu mantie galbenă îl prinse.

— Ce faceţi? Merrett ştia cât de prostească era întrebarea, dar nu-i venea să

creadă, nici măcar acum, ce se întâmpla. N-aţi îndrăzni vreodată să spânzuraţi un Frey.

Mantia galbenă râse.

— Ăstălalt, băiatul bubos, a zis acelaşi lucru.

Nu vorbeşte serios. Nu se poate să vorbească serios.

— Tata o să vă plătească. Puteţi să mă răscumpăraţi cu bani frumoşi. Valorez mai mult decât Petyr, de două ori mai mult.

Cântăreţul oftă.

— O fi Lordul Walder pe jumătate orb, dar nu-i aşa de prost ca să muşte de două ori aceeaşi momeală. Mă tem că data viitoare o să trimită o sută de săbii în loc de o sută de dragoni.

— Da. Merrett încerca să pară aspru, dar glasul îl trăda. O să trimită o mie de săbii şi o să vă omoare pe toţi.

— Mai întâi trebuie să ne prindă. Cântăreţul aruncă o privire către Petyr. Şi nu ne poate spânzura de două ori, ce zici? Scoase un sunet melancolic de pe strunele harpei sale de lemn. Gata acum, nu te mai scăpa pe tine. Nu trebuie decât să-mi răspunzi la o întrebare şi le spun să-ţi dea drumul.

Merrett era gata să le spună orice, dacă asta îi putea salva viaţa.

— Ce vrei să ştii? Îţi spun adevărul, jur.

Haiducul îi zâmbi încurajator.

— Păi, întâmplarea face să căutăm un câine care a fugit.

— Un câine? Merrett nu pricepea. Ce fel de câine?

— Răspunde la numele de Sandor Clegane. Thoros zice că se îndrepta spre Gemeni. Am dat de plutaşii care l-au trecut peste Trident şi de bietul amărât pe care l-a jefuit pe drumul regelui. L-ai văzut cumva la nuntă?

— Nunta Roşie? Merrett avea senzaţia că ţeasta îi era pe cale să explodeze, dar încercă să-şi amintească. Fusese atâta zăpăceală, dar cu siguranţă cineva ar fi pomenit de câinele lui Joffrey, dacă ar fi fost văzut adulmecând prin preajma Gemenilor. N-a fost în castel. Nici în sala de ospăţ… Se poate să fi fost la ospăţul bastarzilor sau în tabără, dar… nu, cineva ar fi spus…

— Se pare că avea cu el un copil, zise cântăreţul. O fată sfrijită, de vreo zece ani. Sau poate un băiat de vârsta asta.

— Nu cred, zise Merrett. Nu, din câte ştiu eu.

— Nu? Ah, ce păcat! Ei, bine, sus cu tine.

— Nu, ţipă Merrett. Nu, nu, ţi-am răspuns, ai zis că-mi dai drumul.

— Mi se pare că am zis că o să *le spun* să-ţi dea drumul. Cântăreţul se uită la mantia galbenă. Lem, dă-i drumul.

— Du-te naibii, răspunse haiducul vânjos, pe un ton răstit.

Cântăreţul ridică din umeri şi începu să cânte *Ziua în care l-au spânzurat pe Robin cel Negru.*

— *Vă rog.* Ultimii stropi de curaj i se prelingeau pe picior. Nu v-am făcut nici 269

un rău. Am adus aurul, aşa cum aţi spus. Am răspuns la întrebare. Am *copii.*

— Tânărul Lup nu va avea niciodată, i-o tăie haiducul chior.

Merrett nici nu putea să gândească din cauza durerii bubuitoare de cap.

— Ne-a umilit. Tot regatul râdea, a trebuit să ne spălăm onoarea. Tatăl său spusese toate astea şi încă mai multe.

— Poate. Ce ştiu nişte ţărani nenorociţi despre onoarea unui lord? Mantia galbenă îşi înfăşură capătul funiei în jurul încheieturii, de trei ori. Dar ştim câte ceva despre crimă.

— Nu crimă. Glasul lui Merrett era ascuţit. A fost răzbunare, am avut dreptul la răzbunare. A fost *război.* Aegon, noi îi ziceam Clopoţel, bietul nătâng n-a făcut nici un rău nimănui. Lady Stark i-a tăiat beregata. Am pierdut cincizeci de oameni în tabere. Ser Garse Goodbrook, soţul Kyrei, şi Ser Tytos, fiul lui Jared… cineva i-a crăpat ţeasta cu un topor… Lupul străvechi al lui Stark a omorât patru câini de vânătoare şi i-a smuls îngrijitorului braţul din umăr, chiar şi după ce l-am umplut de săgeţi…

— Aşa că i-aţi cusut capul pe gâtul lui Robb Stark, după ce au murit amândoi, zise mantia galbenă.

— Tatăl meu a făcut asta. Eu n-am făcut decât să beau. N-aţi omorî un om fiindcă a băut. Atunci, Merett îşi aminti ceva, ceva care i-ar fi putut aduce salvarea. Se spune că Lordul Beric dă oricui şansa la judecată, că nu omoară un om dacă nu există o dovadă împotriva lui. Nu puteţi dovedi nimic împotriva mea.

Nunta Roşie a fost opera tatălui meu şi a lui Ryman şi a Lordului Bolton. Lothar a potrivit corturile în aşa fel încât să se prăbuşească şi a pus arcaşii în galerie, cu muzicanţii. Bastardul Walder a condus atacul în tabere... Pe ei îi vreţi, nu pe mine. Eu n-am făcut decât să beau nişte vin... *N-aveţi martori.*

— În privinţa asta te înşeli. Cântăreţul se întoarse spre femeia cu glugă.

Doamna mea?

Haiducii se dădură în lături şi ea se apropie, fără un cuvânt. Când îşi coborî gluga, ceva se strânse în pieptul lui Merrett şi, pentru o clipă, îşi pierdu răsuflarea.

Nu. Nu, am văzut-o murind. A zăcut moartă o zi şi-o noapte, până când au dezbrăcat-o şi i-au aruncat trupul în râu. Raymund i-a despicat beregata de la o ureche la alta. Era moartă.

Mantia şi gulerul îi ascundeau rana pe care i-o făcuse sabia fratelui lui, dar faţa îi era mai descompusă decât şi-o amintea. Carnea i se terciuise în apă şi avea culoarea laptelui acru. Jumătate din păr îi căzuse, iar restul era alb şi sfărâmicios ca al unei babornițe. Sub scalpul devastat, faţa era numai piele sfâşiată şi sânge negru, acolo unde se zgâriase cu unghiile. Dar ochii erau cei mai înfiorători. Ochii ei îl vedeau şi erau plini de ură.

— Nu vorbeşte, spuse bărbatul voinic în mantie galbenă. Voi, nenorociţilor, i-aţi tăiat gâtul prea adânc ca să poată vorbi. Dar îşi aduce aminte. Se întoarse către femeia moartă şi spuse: Ce spui, doamna mea? A luat şi el parte?

270

Ochii lui Catelyn nu-l părăsiră nici o clipă. Înclină din cap.

Merrett Frey deschise gura să se apere, dar laţul îi înăbuşi cuvintele. Picioarele i se ridicară de la pământ, cu funia tăindu-i adânc în carne, sub bărbie. Sus, în aer, zvâcni lovind cu picioarele, răsucindu-se, sus, mai sus, tot mai sus.

271